

Giới thiệu Nghịch Thần Ký

☹ Truyện sáng tác, những chương đầu còn nhiều lỗi và thô, mong mọi người bỏ qua, có thời gian sẽ edit lại.

☹☹ **Tóm tắt nội dung truyện:** Truyện lấy bối cảnh dị giới, sau đó đồng nhân rồi trở lại dị giới, giai đoạn đầu còn là tay mơ được hệ thống hỗ trợ, giai đoạn đã lão luyện thì hệ thống phụ trợ nhưng đôi khi không đề cập tới nhiều, xem như THUẦN HUYỀN ÁO (KHÔNG PHẢI hệ thống lưu).

☹ **Khuyến cáo:** Dân yy có thể không thích truyện này mặc dù những chương đầu có phần yy, giai đoạn còn tay mơ này cũng có phần ngửa giống, trải qua thăng trầm hiểu được tình yêu không phải là thứ ép buộc nên về sau dần có chọn lọc. Sẽ không rất bá và đôi khi còn ăn hành, nhưng vẫn được buff đều đều không quá chán. Cơ duyên, hồng nhan sẽ đi kèm với thực lực và được đánh đổi bằng máu và nước mắt.

☹ **Tự luyện:** Văn phong không quá hài hước, không quá nặng nề, bố cục hợp lý, chặt chẽ, bối cảnh rộng lớn, các chi tiết kết nối tự nhiên, logic, tình tiết liên mạch, thần thông vô số, công pháp vũ kỹ pháp thuật đa dạng, đánh nhau sinh động đậm chất Huyền Áo. Phân cấp cảnh giới chính: (UPDATE)

☹ **Thần giới:**

➡ Hạ vị thần: Siêu phàm cảnh (sơ kỳ), Nhập thần cảnh (trung kỳ), Quy nguyên cảnh (hậu kỳ).

➡ Trung vị thần: Pháp tướng cảnh (sơ kỳ), Thiên tượng cảnh (trung kỳ), Thông huyền cảnh (hậu kỳ)

➡ Thượng vị thần: Chuyển luân cảnh (sơ kỳ), Niết Bàn cảnh (trung kỳ), Độ kiếp cảnh (hậu kỳ)

➡ Chân thần: Hư thần cảnh (sơ kỳ), Sinh Tử huyền cảnh (trung kỳ), Luân hồi cảnh (hậu kỳ)

➡ Chủ thần: Tạo hình cảnh, Tạo ý cảnh, Tạo Hóa cảnh * Còn tiếp....

☹ **Tiên giới:** Địa tiên, Thiên tiên, Chân tiên, Huyền tiên, Kim tiên, Thái Ất chân tiên, Thái Ất huyền tiên, Thái Ất kim tiên, Đại La chân tiên, Đại La huyền tiên, Đại La kim tiên,....

☹ **Phân cấp binh khí (sơ sơ):** Pháp khí, bảo khí, linh khí, linh bảo, hậu thiên linh bảo, hậu thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo,.....

☹ **Một số thần thông pháp thuật:** Thiên Ma Biến, Địa Ngục Môn, Thôn Thiên Thuật, Phiên Giang Đảo Hải, Nghịch chuyển thời không, Diên Đảo Âm Dương, Tiên sơn Đào nguyên giới,....(update sau)

☹ **Tên một số binh khí:** Diệt Thần kích, Nhiếp tâm linh, Luyện hồn tháp, Tử linh phiên, Tuyệt vọng đao, Thiên ma cầm, Phục long đỉnh, Luân hồi châu, Hợp hoan ấn,.... (update sau)

P/s: Nhắc lại: Truyện cấm trẻ em dưới 18 tuổi chìm dài không đủ 10cm

P/s 2: TRUYỆN SẼ KHÔNG DROP

P/s 3: Gạch đá xin nhận nhưng đừng vote troll là được. Khen chê góp ý cứ để lại bình luận, cmt tích cực để mình biết có người theo dõi và tiếp tục ra chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Toàn Năng Chúa Tể Hệ Thống!

Ban đêm ở một vùng nọ, vạn dặm không mây, bầu trời lấp lánh đầy sao. Ở rìa rừng của một hòn đảo nào đó đang bốc lên ngọn lửa hùng hực như tô điểm thêm cho sự tĩnh mịch của màn đêm.

-Ấn~

Âm thanh khẽ vang lên, Trần Tinh vừa mở mắt ra, đập vào mắt hắn là một mảnh đại hải vô biên, vô tận.

-Ầm ầm~

Kèm theo sau đó, một tiếng nổ lớn, Trần Tinh giật mình xoay người hướng mắt nhìn cách đó không xa xác máy bay đang bốc cháy hùng hực từng đợt hoả diễm, trên mặt mang theo vẻ kinh sợ cùng thất lạc.

Bản thân hắn không biết mình may mắn hay là xui xẻo. May mắn là hắn vẫn còn sống, xui xẻo là lần đầu đi máy bay mà gặp tai nạn.

"Keng~"

Đang lúc mê man suy nghĩ bỗng nhiên một âm thanh như tiếng chuông từ trong đầu phát ra khiến Trần Tinh dậy nãy mình.

"Toàn năng chúa tể hệ thống đang trong quá trình khởi động...khởi động hoàn thành 10%...khởi động hoàn thành 50%...70%...100%"

"Keng~, hệ thống khởi động hoàn thành"

Người chơi: Trần Tinh

Level: 1

Giới tính: Nam

Tuổi: 24/76 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 0/10

Thần thông: Không

Công pháp: Không

Vũ kỹ: Không

Ma pháp: Không

Hít point: 60/100

(Nhắc nhở: Hp dưới 20% người chơi sẽ lâm vào trạng thái suy yếu tạm thời, dưới 10% sẽ lâm vào trạng thái nguy hiểm, Hp về 0 người chơi sẽ tử vong. Hp không dưới 50% có thể thông qua nghỉ ngơi hồi phục. Mỗi thăng 1 lv người chơi giới hạn Hp sẽ cố định tăng 100. Hp không thể phân phối điểm thuộc tính, có thể thông qua thiên tài địa bảo liên quan huyết khí tăng lên giới hạn trị)

Mana (Nội lực): 0

(Chú ý: Mana liên quan đến việc thi triển vũ kỹ, ma pháp, pháp thuật, ảo thuật,..., mana không thể phân phối điểm thuộc tính, mỗi thăng 1 lv người chơi sẽ cố định tăng 100 điểm, có thể thông qua các biện pháp khác tăng lên mana)

Strength (sức mạnh): 7

(Chú ý: Str liên quan đến lượng sát thương lên kẻ địch mỗi đòn đánh thường, lượng Damage mỗi đòn đánh thường bằng điểm Str x 2. Str càng cao, lực lượng chịu tải trọng của người chơi càng cao, mỗi điểm Str tương đương 1 kg mà người chơi có thể mang dễ dàng, trọng lượng vật nặng mà người chơi tối đa có thể mang theo không thể vượt hơn điểm Str x 10)

Dexterity (tốc độ ra đòn): 5

(Chú ý: Với mỗi 1 điểm Dex người chơi tốc độ ra đòn tăng thêm 0,2 giây, sức nặng của trang bị sẽ ảnh hưởng đến tốc độ ra)

Defend (Phòng ngự): 2

(Chú ý: Với mỗi điểm Def tăng thêm sức chống chịu người chơi tăng gấp đôi. Thương tổn Hp người chơi phải nhận bằng Damage kẻ địch gây ra trừ Def x 2. Nếu Def x 2 lớn hơn lượng damage kẻ địch gây ra người chơi sẽ không mất Hp)

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 0

Trang bị: Quần jean, áo sơ mi, giày thể thao, đồng hồ đeo tay, điện thoại di động.

Trần Tinh không thể tin vào mắt mình, những việc chỉ xảy ra trên tiểu thuyết giờ lại xảy ra trên bản thân. Vội vàng kim nén kích động, hắn cố điều chỉnh suy nghĩ tắt đi bằng nhân vật, quả nhiên trước mắt thay đổi bình thường. Thử đi thử lại hắn biết mình không phải nằm mơ.

-Hệ thống, có ai không

Trần Tinh mặc niệm trong lòng nhưng không có bất kỳ thanh âm nào trả lời hắn.

-Đúng là không thể hoàn toàn tin trên mạng tiểu thuyết, khí linh khí gì, nhờ người không bằng nhờ mình

Trần Tinh làm bầm, điều này thật sự quá quen thuộc với hắn thông qua các tiểu thuyết huyền huyền hắn từng đọc, cho nên cũng không có quá nhiều bất ngờ.

Ở một thế giới vô cùng rộng lớn trong vũ trụ thì điều gì không thể xảy ra?

-Rống~

Bỗng nhiên từ trong rừng truyền tới tiếng gầm mười phần vang dội. Trần Tinh thề hắn từng thấy Hồ gầm nhưng tiếng gầm này còn đáng sợ gấp trăm lần tiếng Hồ gầm.

Hắn biết nơi này không thể ở lâu nên lập tức ly khai tìm chỗ ẩn nấp qua đêm chờ sáng mai tìm hiểu thêm về địa phương này.

Ngay khi Trần Tinh ly khai, ở vô tận trong vũ trụ trên một hành tinh đen nhánh lộ ra vẻ thần bí. Trên hành tinh không có bất kỳ sinh vật nào sống, một ông lão gầy gò, quần áo rách rưới tóc bạc trắng phủ xuống không nhìn rõ khuôn mặt. Xung quanh lơ lửng từ khí, nhìn như người sắp chết. Bỗng nhiên lão mở đôi mắt, ánh mắt sắc bén khiến người như tất cả bí mật không thể che giấu được đôi mắt lão. Ánh mắt lão xuyên qua vô tận tinh không nhìn về thân ảnh thanh niên đang ly khai. Lão mỉm cười nhẹ gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, ở các tinh cầu khác nhau, có tinh cầu hoá diễm chói hừng hực, có tinh cầu âm u như vạn quý gào thét, còn có tinh cầu phong nhận không ngừng quay quanh cắt nát những thiên thạch gần tinh cầu. Mỗi một tinh cầu có một người không nhìn rõ bất kỳ thứ gì. 3 người không hẹn mà cùng nhau mở mắt. Đôi mắt tràn đầy sát khí cùng lo lắng. Rồi nhẹ giọng nói: " Còn chưa chịu chết sao" rồi sau đó nhắm mắt lại tiếp tục tiềm tu.

Quay lại với Trần Tinh, giờ phút này hắn đang trốn trong hốc cây thờ đóc.

-Thật đáng sợ, đây là nơi quỷ quái nào mà toàn sinh vật đáng sợ như vậy

Từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán hắn rơi trên mặt đất. Hồi tưởng lại, ngay khi hắn ly khai men theo ánh trăng đi tìm kiếm nơi trú ẩn. Thì bỗng nhiên từ trên đầu hắn bốc lên từng trận hoá diễm, một con cao hơn 3m dài hơn 6m khắp nơi đầy vết thương nhìn giống hồ mở miệng to như chậu máu phun ra lửa hướng về cách đó đang 2 tay đâm ngực thân hình cao hơn 10m, toàn thân đen nhánh đôi mắt đỏ ngầu trông giống tinh tinh ngửa mặt lên trời gào thét. Dường như lửa đối với nó không có tổn thương gì. Nhìn được một chút Trần Tinh vội vàng tìm chỗ chôn, thân tiên đánh nhau, chết đương nhiên là con kiến hôi như mình.

-Chát~

Trần Tinh giờ tay đánh hết con muỗi đang đậu trên mặt.

Đây chỉ là hành động đơn thuần theo bản năng.

"Keng~ Chúc mừng người chơi đánh giết lv 1 Hấp huyết trùng đạt được kinh nghiệm 5. Chúc mừng người chơi lần đầu giết quái hiệu quả dựa theo thuộc tính quái hệ thống định ra khen thưởng. Chúc mừng người chơi Trần Tinh đạt được không có đẳng cấp Hấp huyết ma công, phải chăng tu luyện?"

"Keng~Do người chơi Trần Tinh đạt được nhất kích miểu sát hiệu quả điểm Exp gấp đôi. Chúc mừng người chơi Trần Tinh thăng cấp lv 2, điểm thuộc tính phân phối 5."

Chỉ thấy từng luồng thần bí năng lượng từ hấp huyết trùng tràn vào Trần Tinh thể nội

"Keng~Chúc mừng người chơi Trần Tinh mở ra lv 2 điều kiện thu được một lần rút thưởng, mời người chơi lựa chọn hạng mục rút thưởng?"

Trần Tinh giật mình sau đó mừng rỡ như điên, vội vàng lấy lại tinh thần, hắn mặc niệm tu luyện Hấp huyết ma công, mặc dù không biết công pháp đẳng cấp nhưng nghe tên cũng đủ bá khí.

Sự việc cứ như mơ làm sao hắn không mừng rỡ cho được trong khi bản thân hắn không biết ở nơi nào?

"Keng~ Chúc mừng người chơi Hấp huyết ma công tu luyện thành công, đẳng cấp lv 1: Chạm trực tiếp vào đối phương thông qua huyết khí tăng lên Hp bản thân, chú ý sau khi hấp huyết phải tĩnh tâm tinh luyện huyết mạch trừ đi ma tính trong máu không thôi rất dễ tẩu hoá nhập ma"

Trần Tinh cũng bình tĩnh suy nghĩ trở lại sau khi nghe âm thanh nhắc nhở.

" Kỹ năng không sai ít ra mình cũng có lá bài tẩy không để Hp về 0. Đáng tiếc là phải tinh luyện huyết mạch, làm sao tinh luyện là một vấn đề. Cũng phải thôi có được phải có mất, muốn đạt được cái gì phải bỏ ra giá trị tương ứng, sau này lại tìm cách." Trần Tinh ní non

"Phải rồi còn rút thưởng cái gì còn chưa xem" Mặc niệm mở ra hạng mục rút thưởng, trước mắt hắn xuất hiện danh sách cái gì cũng có, sharingan, rasengan,... trái ác quỷ, như lai thần chú, chích thủ già thiên, độn thổ thuật... Từng hạng mục có thần thông, nhãn thuật thiên phú, trái ác quỷ,... Đóng danh sách lại hắn suy ngẫm một hồi quyết định lựa chọn rút thưởng hạng mục trái ác quỷ. Vũ kỹ, nhãn thuật dù có rút được cũng không có chakra đi thôi động. Nhãn thuật thì không cần phải gấp, thần thông thì cũng là lựa chọn tốt, nhưng cách tăng lên sức mạnh nhanh nhất đảm bảo an toàn thì lựa chọn tốt nhất là trái ác quỷ.

"Rút thưởng hạng mục trái ác quỷ" Trần Tinh mặc niệm.

"Keng~Chúc mừng người chơi Trần Tinh rút thưởng được trái Doa Doa no mi" Vòng tròn luân bàn sau khi dừng lại một quả trái cây có hình thù kỳ quái với những đường vân bí ẩn xuất hiện trong tay Trần Tinh. Hắn nhớ được trái ác quỷ này do Cp9 thành viên Bluneo nguyên chủ nhân, Doa doa no mi hệ siêu nhân có thể mở ra cửa trong không khí để bản thân trốn vào có thể tránh nguy hiểm cũng có thể tiến hành tập kích. Trần Tinh hai mắt sáng lên không chờ đợi được đưa lên miệng ăn.

"Oẹ~ thật là khó ăn, cũng may Devil fruit chỉ cần cắn một miếng liền được"

Cảm thụ từng luồng sức mạnh thần bí tràn vào cơ thể, cảm giác thư sướng cũng cảm giác mất đi gì đó. Trần Tinh biết mình có được năng lực của trái Doa doa no mi và mất đi khả năng bơi trong nước biển.

Hắn thử nghiệm năng lực mới quả nhiên rất thuận tiện trốn tránh nguy hiểm, có thêm lá bài bảo vệ tính mạng.

Mở ra bảng nhân vật

Người chơi: Trần Tinh

Level: 2

Giới tính: Nam

Tuổi: 24/76 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 0/50

Thần thông: Không

Công pháp: Hấp huyết ma công

Vũ kỹ: Không

Ma pháp: Không

Devil fruit: Doa doa no mi

Hít point: 200/200

Mana (Nội lực): 100/100

Strength (sức mạnh): 7

Dexterity (tốc độ ra đòn): 5

Defend (Phòng ngự): 2

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 5

Kỹ năng: Cửa hư không, hấp huyết

Trang bị: Quần jean, áo sơ mi, giày thể thao, đồng hồ đeo tay, điện thoại di động

Chú ý: Người chơi phải tự mình tiến hành đúc luyện, tìm hiểu, cảm ngộ công pháp, kỹ năng,... Tiến hành lớn mạnh bản thân, hệ thống chỉ phụ trợ người chơi bước đầu tiên.

Nhìn bản thuộc tính Trần Tinh nhẹ gật đầu, hắn không biết vị đại năng nào sáng tạo ra hệ thống nhưng hắn cảm thấy không sai. Hoa muốn đẹp, hoa phải trải qua mưa nắng. Người cũng vậy, không trải qua rèn luyện dựa vào chính mình mà quá phụ thuộc vào cái gọi hệ thống thì cũng không tốt.

Hồi phục lại tinh thần, Trần Tinh suy nghĩ làm sao phân phối điểm thuộc tính.

Cảm thấy việc quan trọng nhất vẫn là bảo toàn tính mạng đi rồi nói sau, không sai biệt lắm hắn sử dụng toàn bộ 5 điểm thuộc tính tăng vào Def

7 điểm Defend hắn cảm thấy an toàn lên chút ít. Hắn nhặt lên một nhánh cây rồi quất vào tay trái mình, cảm giác cũng không đau, hắn cảm thấy yên tâm chút ít, ngáp dài một cái chuẩn bị ngủ Trần Tinh cảm thấy có gì đó không đúng vội vàng ngưng mắt nhìn lại thì thấy nương theo ánh trăng có lít nhít điểm

đen đang hướng về hần tới. Tê cả da đầu vôi vàng trốn vào cửa không khí hần thấy rõ ràng là một bầy hấp huyết trùng. Nghĩ lại cũng đúng sinh vật nhỏ bé thường sống theo bầy ăn về số lượng. Chờ bầy hấp huyết trùng đi. Trần Tinh ra cửa không khí chờ đợi 1 lúc cảm thấy hấp huyết trùng không có trở lại thì nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sinh Vật Kỳ Dị

Sáng hôm sau, một thanh niên trên mặt không nhìn ra vui buồn đang ngồi gọt nhọn một nhánh cây, người này đúng là Trần Tinh, sau khi thức dậy hần cảm thấy khát nước, hần nghĩ mình phải đi tìm được nguồn nước trước nhưng mà trước khi đi, phải làm vũ khí trước, lay hoay chỉ tìm được nhánh cây nhìn có vẻ chắc tay, Trần Tinh dùng đá vát nhọn đầu nhánh cây làm giáo.

"Quả nhiên như thế, lúc nhánh cây trên đầu hiện lên thông số phổ thông nhánh cây sát thương là 1. Sau khi làm thành giáo sát thương tăng lên 3-4" Trần Tinh suy ngẫm.

Bước trên con đường tìm kiếm nguồn nước cùng thức ăn, khắp nơi tránh né không biết tên các loài vật nhìn có thể hung ác.

Trong lúc đó Trần Tinh đã săn được 1 đầu thỏ nhưng đáng tiếc khi giết chết hệ thống cũng không có nhắc nhở xem ra chỉ có những sinh vật đặc thù mới có thể giúp hần thăng cấp.

Rong rui suốt 2 giờ liền, rốt cuộc hần cũng tìm được nguồn nước, chỉ là lúc đó hần nghĩ thấy từng đợt mùi thơm dễ chịu làm người trở nên sáng suốt thanh tỉnh hơn.

Trong lòng hiếu kỳ, men theo mùi thơm, hần tìm đến thác nước, trên tảng đá giữa thác nước, hần thấy một cây mọc ra 2 quả màu xanh da trời cỡ quả nho, tản ra mùi thơm càng ngày càng nồng, mừng rỡ trong lòng hần biết nhất định 2 quả này không tầm thường, cố kìm nén kích động, hần vội sử dụng năng lực mở ra cửa rồi trốn vào không khí.

Hần biết trên hòn đảo này nhất định không tầm thường, nếu là thiên tài địa bảo ắt hẳn phải có sinh vật đáng sợ canh giữ.

Quả nhiên hần không đoán sai, từ xa hần cảm giác được chấn động từ mặt đất truyền tới, qua vài phút một cao 3m tương mạo hung ác hướng về trong đầm thác nước gào thét, chỉ thấy đầu nó một nửa trông giống rồng một nửa trong giống thú, trên đầu có 2 sừng như sừng hươu. Đôi tai giống vôi tai chó, đôi mắt màu xanh da trời trông rất đẹp, mũi sư tử, miệng rộng, thân ngựa, chân hươu, đuôi bò. Xung quanh lượn lơ hơi nước. Trong giống như Kỳ Lân.

Cùng lúc đó, từ trong đầm nước 1 đầu to lớn mồm xà ngoi đầu lên khỏi mặt nước. Đôi mắt nhìn về phía đang gào thét sinh vật kỳ quái kia. Trần Tinh nhìn thấy mồm xà sau khi cảm giác toàn thân tê cứng, nhất là cặp mắt âm u như nhìn thấy con mồi, cái lưỡi khè khè làm hần nổi cả da gà. Cũng may hần đã sớm trốn vào trong cửa không khí.

Bỗng nhiên từ trong miệng sinh vật kia phun ra một quả cầu nước đường kính chừng nửa mét hướng về phía mồm xà. Mồm xà cũng không cam lòng yếu thế mở miệng to như chậu máu phun ra cột nước hướng về quả cầu. 2 quái vật phát sinh đại chiến, Trần Tinh thì lảng lạng sử dụng năng lực tiếp cận 2 quả trái cây, chỉ thấy 2 quả càng ngày càng thêm nồng đậm, ở phía dưới 2 quái vật cũng chiến đấu tới giai đoạn cuối.

Sau khi tiếp cận 2 quả trái cây, Trần Tinh không do dự lấy tay thu 2 quả vào cửa không khí. Ở phía dưới 2 sinh vật cảm thấy không đúng vôi vàng dừng chiến đấu nhìn về phía trái cây, rồi giận dữ lao vào nhau chém giết.

Qua một hồi cả hai con nằm trong vũng máu, vết thương khắp người, máu thịt be bết. Nếu không phải cả hai còn có hô hấp yếu ớt thì chỉ sợ nhìn qua là 2 cái xác.

Trần Tinh biết thời cơ đã đến, phú quý hiểm trung cầu. Nếu giết 2 con quái vật này thì chắc kiếm được lượng lớn Exp. Cẩn rằng hần cẩn thận sử dụng năng lực tiếp cận đầu mồm xà, nhắm ngay vết thương trên đầu mồm xà. Dùng hết toàn lực một giáo đâm xuống đầu mồm xà, sau đó vôi vàng trốn vào cửa không khí.

"Rít~ xì xì~ đầu mồm xà gặp tập kích đầu rít lên vài phút sau đó bỏ mình.

"Keng~ Chúc mừng người chơi giết chết Thủy mồm xà lv 15, đạt được Exp: 2000. Chúc mừng người chơi thăng lên lv 7, có 35 điểm tự do thuộc tính"

"Keng~ Chúc mừng người chơi đạt được lv 5 đủ điều kiện 1 lần rút thưởng. Mời người chơi lựa chọn hạng mục"

"Keng~ Chúc mừng người chơi đạt được nội đan một viên, sách kỹ năng Thanh Thủy Quyết một quyển, có hay không học tập?"

"Quả nhiên được Exp" Trần Tinh biểu tình hưng phấn sau đó nhìn về cách đó không xa đang nằm trên mặt đất hấp hối sinh vật kỳ quái.

Ổn định tâm tình, hần rút ra trong tay thanh giáo gỗ, cẩn thận đi về phía trước cách sinh vật này 3m rồi quan sát. Chỉ thấy sinh vật này nhìn về phía hần

trong đôi mắt có sợ hãi có cầu xin, rất linh động tựa như có trí tuệ một dạng.

Hắn hiểu kỳ, rồi nhẹ giọng hỏi:

"Người muốn ta tha cho người?"

Sinh vật tựa hồ ngẩn ra như không hiểu hắn nói gì rồi sau đó Ngao~ vài tiếng rồi cúi thấp đầu, tựa như thần phục bộ dáng.

"Keng~ Chúc mừng người chơi Trần Tinh đạt được Thần thú không thuần chủng Thủy Kỳ Lân nguyên ý ký kết sủng vật khế ước, có hay không tiếp nhận?"

Trần Tinh ngẩn người: "Sủng vật?"

"Tiếp nhận" hắn mặc niệm.

Sau đó chính là từng đợt thần bí năng lượng tràn vào thể nội, hắn cảm giác giữa Thủy Kỳ Lân phát sinh liên hệ.

"Keng~ Chúc mừng người chơi thu được sủng vật Thủy Kỳ Lân lv 14. Nhắc nhở: Sủng vật Thủy Kỳ Lân, Hp: 220/1800, xin người chơi mau chóng cứu trợ"

Trần Tinh ngẩn ra, cứu trợ? Làm sao cứu?

Hắn nhìn về phía Thủy Kỳ Lân, đôi mắt yếu ớt, hấp hối nhìn về phía hắn. Đột nhiên nghĩ tới trái cây thần bí kia hắn vội vàng đem 1 quả bỏ vào miệng Thủy Kỳ Lân.

Dị tượng phát sinh, quả trái cây vừa vào miệng xung quanh xuất hiện màng sương đem Thủy Kỳ Lân bao phủ vào trong hình thành quả trứng màu trắng.

Trần Tinh bất đắc dĩ, ngồi xuống một bên đốt lửa nướng thịt thỏ. Tâm thần thì chìm đắm trong hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Vô Thượng Thần Thông

Xin chép hoặc gõ văn bản vào đâyMở ra bảng nhân vật thuộc tính:

Người chơi: Trần Tinh

Level: 7

Giới tính: Nam

Tuổi: 24/76 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 0/800

Thần thông: Không

Công pháp: Hấp huyết ma công, Thanh thủy quyết (Chưa tu luyện)

Vũ kỹ: Không

Ma pháp: Không

Devil fruit: Doa doa no mi

Hít point: 700/700

Mana (Nội lực): 600/600

Strength (sức mạnh): 7

Dexterity (tốc độ ra đòn): 5

Defend (Phòng ngự): 7

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 35

Kỹ năng: Cửa hư không, hấp huyết

Trang bị: Quần jean, áo sơ mi, giày thể thao, đồng hồ đeo tay, điện thoại di động

Vật phẩm: Thần bí quả (1), nội đan măng xà (1)

Rút thương: 1

Chú ý: Người chơi phải tự mình tiến hành đúc luyện, tìm hiểu, cảm ngộ công pháp, kỹ năng,... Tiến hành lớn mạnh bản thân, hệ thống chỉ phụ trợ người chơi bước đầu tiên.

Trần Tinh nhíu nhíu mày: “Thần bí quả? Tại sao hệ thống không kiểm tra được lai lịch của quả này?”

Bỏ qua thần bí quả hắn nhìn sang hiện tại có 35 điểm thuộc tính, hắn không do dự phân phối toàn bộ vào Def, cái gì trước hết cũng mạng nhỏ mình quan trọng hơn!

Thành ra điểm phòng ngự 1 hơi nhảy lên 42 điểm. Hắn vội vàng thử nghiệm, nhắm ngay tảng đá trước đó, toàn lực nhất kích.

“Phù, không thấy đau cũng không có vết thương, xem ra mình nghĩ đúng, điểm sức mạnh nhỏ hơn phòng ngự thì dù có toàn lực cũng không thể gây ra vết thương” Nhìn quả đấm của mình Trần Tinh nhẹ giọng nói.

Sau khi phân phối xong điểm thuộc tính, hắn nhìn lại mình còn có 1 lần rút thương cơ hội cảm thấy nên cân nhắc:

“Lần đầu rút thương hạng mục Devil fruit giúp mình an toàn, lần này nên rút cái gì đây? Không thể rút Devil fruit nữa, lỡ ăn trái thứ 2 bị no bạo thì oan uổng, nhẫn thuật, nhẫn thuật thì phải dùng chakra thôi động, công pháp vũ kỹ thì cần phải có thời gian tìm hiểu, chỉ còn lại ma pháp với thần thông. Ma pháp thì chắc phải cần niệm chú ngữ, tiểu thuyết trên mạng hay nói như vậy. Quyết định rút thần thông vậy!”

“Rút thương hạng mục Thần thông” Trần Tinh mặc niệm

Bỗng nhiên trước mắt hắn xuất hiện Vòng tròn luân bàn 3D, hình ảnh rất sống động. Ở trên mỗi ô có giới thiệu tên gọi từng môn thần thông, hạ phẩm thần thông chiếm 50 ô, trung phẩm thần thông chiếm 30 ô, thượng phẩm thần thông chiếm 10 ô, cực phẩm thần thông chiếm 5, vô thượng thần thông chiếm 5 ô, hợp lại là 100 môn thần thông.

Trần Tinh cũng không quan trọng lắm là hạ phẩm hay là cực phẩm gì đó, hắn chỉ quan tâm được 1 môn thần thông phù hợp với chính mình. Cho dù có là Vô thượng thần thông đi nữa nhưng mà mình không hiểu thì làm sao tu luyện.

Phải biết rằng không có con đường nào bằng phẳng. Hệ thống chỉ phụ trợ cung cấp, giới thiệu sơ lược phương pháp tu luyện. Còn mạnh hay yếu quan trọng là do bản thân.

Vòng tròn luân bàn chậm rãi chuyển động nhanh dần sau đó chuyển động chậm dần dần chỉ. Trần Tinh âm thầm cầu nguyện, vài giây sau vòng tròn dừng lại.

“Keng~ Chúc mừng người chơi thu được Vô thượng thần thông: Hư Không Tạo Vật, có hay không tu luyện”

“Hư Không Tạo Vật? Cái quỷ gì? Tiếp nhận!” Trần Tinh cũng không suy nghĩ nhiều nhanh chóng mặc niệm

Một luồng sức mạnh thần bí bao phủ Trần Tinh, hắn nhắm mắt đắm chìm trong phương pháp tu luyện. Qua một lúc hắn mở mắt ra, trong đôi mắt không kìm nén được sự hưng phấn.

Hư Không Tạo Vật, tên như ý nghĩa có thể từ trong hư không chế tạo ra vật mà bản thân nghĩ đến. Cũng tương tự như câu nói của Đạo gia, mọi thứ bắt đầu từ Hỗn độn, Hỗn độn tức là vô cực. Vô cực sinh Thái cực. Thái cực sinh Lưỡng nghi. Lưỡng nghi sinh Tứ tượng. Tứ tượng sinh Bát quái. Bát quái sinh vô lượng. Từ Không thành Có. Từ Có sinh Âm Dương. Âm Dương sinh Bốn hướng. Bốn hướng sinh Tám phương. Tám phương biến hóa vô tận.

Những khác nhau ở đây là cần phải hiểu rõ cấu tạo của vật đó, ví dụ như muốn tạo ra một con dao thì phải từ trong không khí cảm ngộ nguyên tố Kim loại, sau đó tập hợp nguyên tố đó lại sắp xếp kết cấu chúng thành một khối rồi định hình lại như bản thân mong muốn. Điểm cốt lõi ở đây là phải cảm nhận được sự tồn tại có những nguyên tố đó trong không khí.

Trần Tinh không vội tu luyện, hắn biết Vô thượng thần thông không phải tu luyện một sớm một chiều liền hoàn thành, đối với tay gà mờ như hắn quan trọng nhất là tìm một chỗ an toàn sau đó tìm hiểu về địa phương này.

Hắn kiểm tra lại bảng nhân vật, thấy còn một môn sách kỹ năng Thanh Thủy quyết chưa tu luyện, mặc niệm trong lòng, luôn tin tức liên quan Thanh Thủy quyết truyền vào não hải. Lần nữa mở mắt ra, hắn nhẹ mỉm cười, ngồi xếp bằng hai tay vận hành pháp quyết. Hắn cảm nhận trong cơ thể giống như ngâm nước một dạng, rất thoải mái, ở ngoài xung quanh hắn từng hơi nước lượn lờ theo lộ tuyến rõ ràng.

“Keng~ Chúc mừng người chơi tu luyện hạ phẩm công Pháp Thanh Thủy quyết thành công”

“Ân~ Thoải mái”

Qua chừng 10 phút vận hành, hắn cảm thấy tinh thần sáng khoái, rồi hắn lật bàn tay lên, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện quả cầu nhỏ, cảm thấy hải lòng, hắn mỉm cười thu tay.

“Không sai, hạ phẩm công pháp? Chẳng lẽ công pháp còn giống như các tiểu thuyết trên mạng như thế? Mặc dù chỉ là hạ phẩm nhưng tu luyện có thể giúp tinh thần sáng khoái, tỉnh tâm! Khoan đã, sao Hấp huyết ma công sau khi tiếp nhận tu luyện liền tu luyện thành công, còn Thanh Thủy quyết mình cần phải vận hành tu luyện mới đạt được hệ thống nhắc nhở? Xem ra hệ thống thưởng cho công pháp với đánh quái bạo công pháp có phân biệt.”

Đứng dậy, nhìn về phía kén màu trắng Thủy Kỳ Lân chắc còn đang chữa thương, hắn tranh thủ thời gian rèn luyện cơ thể bằng các bài tập gấp bụng, hít đất, nhảy cóc. Sau 40 phút kiên trì tập luyện hệ thống thanh âm vang lên.

“Keng~ Chúc mừng người chơi Def+ 1” Trần Tinh lau mồ hôi sử dụng thanh thủy quyết tẩy sạch chất bẩn cơ thể, hắn cảm thấy Mana còn 560/600. Xem ra muốn thôi động công pháp cần hao tổn Mana.

“Két~” quả trứng bao bọc Thủy Kỳ Lân nứt ra, Trần Tinh ngưng mắt nhìn lại, một đầu uy vũ nhưng không còn hung ác giống như khi giao chiến với Thủy Mãng xà đi ra khỏi quả trứng về phía Trần Tinh.

Hắn cảm thấy Thủy Kỳ Lân không có địch ý, thay vào đó là sự ỷ lại. Một cảm giác rất đặc biệt, chắc có lẽ là do khế ước. Mở ra sừng vật bằng, hắn lập tức chấn kinh, một khung 3D cửa sổ hiện ra kế bên Thủy Kỳ Lân.

Sùng Vật: Thủy Kỳ Lân (Chưa đặt tên)

Huyết mạch: Thần Thú (ấu kỳ giống cái)

LV: 30

Thiên phú thần thông: Tịnh hóa tâm linh

Hp: 6000/6000

Mana: 10000/10000

Sức mạnh: 182

Phòng ngự: 211

Tốc độ: 102

Phải biết chưa ăn thần bí quả Thủy Kỳ Lân chỉ lv 14 thôi, quan trọng hơn là còn trọng thương sắp chết. Thủy Kỳ Lân dùng đầu nhẹ cọ cọ mặt Trần Tinh, với thân hình to lớn Trần Tinh có cảm giác là lạ.

“Ân~ được rồi, sau này gọi người Thủy Linh đi” Trần Tinh vuốt ve đầu Thủy Kỳ Lân, ân phải gọi Thủy Linh, cười nói.

Thủy Linh gầm nhẹ một tiếng chạy về phía trước sau đó quay đầu về Trần Tinh, Trần Tinh không hiểu những vẫn theo phía sau.

Có Thủy Linh dẫn đường, Trần Tinh trên đường không gặp được sinh vật nào, đi được hơn 30 phút băng qua khu rừng rậm rạp, hắn nhìn thấy phía trước xuất hiện một thung lũng. Giống như lạc vào thế ngoài đảo viên một dạng, đang thất thần trước cảnh đẹp, Thủy Linh quay đầu đối với hắn gầm gừ, hắn vội vàng đuổi theo Thủy Linh, đi đến một cái hồ nước Thủy Linh nhảy vào, hắn nghi hoặc những cũng nhảy theo.

Vận chuyển thanh thủy quyết tạo quả cầu màng nước bao lấy không khí, hắn không biết ở trong nước bao lâu nên phải trừ oxy, đuổi theo Thủy Linh, bơi khoảng 3-4 phút, rốt cuộc ngoi lên mặt nước.

Đập vào mắt Trần Tinh là thạch nhũ đang nhỏ giọt, trong đây chắc là hang động, theo sau Thủy Linh không ngờ hắn tìm được động phủ. Ở trong động phủ, xếp chồng chất từng viên đá, ở trước giữa cung điện là một giá sách, ở trên đó chỉ đặt một quyển sách bằng da dê, 2 bên phân biệt là đựng từng kiện binh khí, bên còn lại là chai lọ.

Hắn kích động, có lẽ đây là truyền thừa động phủ? Hắn không vội loạn động vật gì mà kiểm tra xem có cơ quan gì không. Phải biết đa số động phủ có cơ quan phòng có kẻ đột nhập. Sau vài phút kiểm tra cảm thấy an toàn hắn cẩn thận lấy quyển sách da dê cầm lên, không ngờ vừa cầm lên dưới chân hắn mở ra cơ quan, cơ thể mất chống đỡ rơi xuống.

“Xong~” việc xảy ra đột ngột trong đầu hần chỉ còn lại ý nghĩ phải chết chắc mà quên luôn việc sử dụng năng lực Devil fruit trốn vào cửa không khí.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đoạt xá - Âm Dương Vạn Đạo Quyết

Cảm giác mặt ướt ướt, Trần Tinh lấy tay gãi gãi, mở mắt ra, hần thấy Thủy Linh đang liếm mặt của mình. Hần cười khổ, ngồi dậy kiểm tra cơ thể cảm thấy Hp chỉ còn 300/700, xem ra vẫn không sao.

Vạn chuyển Thanh Thủy quyết một lúc, hần cảm thấy không sai biệt lắm hồi phục như cũ.

Hần đứng dậy nhìn Thủy Linh đang nằm thủ hộ cảnh giác xung quanh, hần cảm thấy ảm áp. Nhẹ kêu Thủy Linh, một người một thú men theo mặt đạo đi về phía trước.

Có lẽ đã hoang phế quá lâu, mặt đạo nhìn có vẻ tang thương, thần bí, thêm một phần âm u. Cẩn thận từng li từng tý đi về phía trước. Hần dừng lại trước cửa đá, đẩy ra cửa đá đập vào mặt hần là mùi phân quý dị, xung quanh trống không, chỉ có trung tâm giống như tế đàn ở giữa tế đàn là một ông lão gầy gò quần áo rách rưới phủ đầy bụi, 2 tay 2 chân của lão bị xích lại nối liền với 4 cột đá có điêu khắc hình rồng trông rất sống động ở 4 phương hướng khác nhau. Trên cổ lão cũng có dây xích nối liền với cột trụ to lớn nhất đằng sau lưng lão.

Khi Trần Tinh bước vào, ánh mắt lão loé lên rồi điều chỉnh nét mặt trở nên hiền hòa ngẩng đầu nhìn về phía Trần Tinh, lão mở miệng:

\$~\$%#+\$

Trần Tinh ngẩn ra, không biết lão nói gì, tỏ vẻ cảnh giác. Cũng đúng thôi, cái mạng nhỏ nếu không cẩn thận chơi chết làm sao bây giờ

"Lão bá, ngài nói gì cháu nghe không hiểu" Trần Tinh lễ phép đáp, cái bản tính của người Địa cầu hần vẫn giữ được.

Ông lão tựa hồ cũng ngẩn người, không mở miệng, mặt cúi xuống, đôi mắt loé lên về hung tàn, cắn răng tựa hồ làm ra quyết định gì.

Trong khi lão lộ ra vẻ hung tàn, tựa hồ cảm ứng được điều đó, Thủy Linh hướng về lão gầm thét. Trần Tinh giật mình ra vẻ cảnh giác.

Trong nháy mắt, lão ngẩng đầu lên, 2 mắt lão đỏ ngầu, bắn ra hung quang thẳng về phía Trần Tinh, cùng lúc đó, từ trong 5 cột đá phát ra lực lượng đánh về phía lão già. Thân thể lão nổ tung hoá thành tro bụi, nhưng đáng tiếc hung quang của lão đã đánh vào Trần Tinh thể nội.

Hần đứng im bất động, mặt lộ ra vẻ thống khổ. Thủy Linh hướng về hần gào thét không biết phải làm gì.

"Khắc khắc~ ta thành công, thể xác này sẽ là của ta, Âm dương ma đế sẽ giết sạch các người những lão cầu, khắc khắc... Cầu huyết tiên tử chờ ta sung hạnh đi khắc khắc..."

Trần Tinh nghe rõ ràng thanh âm từ trong đầu mình vang vọng nhưng không hiểu gì chỉ nghe tiếng cười sồn gai ốc, hần biết mình đang bị đoạt xá.

]var abd_media="media.adnetwork.vn";var abd_width=500;var abd_height=281;var abd_skip=7;var abd_flash=true;var abd_popup=true;var abd_wid=1515641312;var abd_zid=1515641399;var abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;

"Keng~ nhắc nhở người chơi thần hồn đang bị công kích "

Trần Tinh gáp, hần không biết phải làm sao, hệ thống sẽ không trợ giúp hần, chỉ có dựa vào bản thân, cắn răng hần cố gắng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh.

"Tìm cách nhất định phải tìm cách, có rồi!"

Trần Tinh từ trong vật phẩm không gian xuất ra thần bí quả không do dự một ngụm nuốt xuống. Vạn chuyển công pháp Thanh Thủy quyết để giữ vững tâm thần. Một màn quý dị phát sinh.

"Cái gì! Thủy tâm thánh quả, không thể nào, Aaaa, tại sao nó lại xuất hiện tại nơi này, Aaaa, ta không cam lòng....!"

Trần Tinh một bên giữ vững tâm thần một bên tiêu hoá dung hợp linh hồn của Âm dương ma đế. Qua lâu sau hần mở mắt, thờ phào. Sau đó nhú mày, cảm giác nặng nề.

Hần biết mình không còn ở Địa Cầu, mà là ở khu vực gọi Nam Châu, trên tinh cầu không biết tên, vì Âm dương ma đế này chỉ đi qua 2 châu là Đông châu và Nam Châu thôi.

Dựa theo tri thức thôn phệ lão Âm dương ma đế, hần biết người ở đây giống như cổ đại phong kiến, chữ viết hoàn toàn khác bất kỳ chữ viết gì trên địa cầu chỉ có phát âm gần giống thôi.

Hơn thế nữa, người ở đây lấy võ vi tôn, nếu không có thực lực thì chỉ ở đáy của xã hội thôi. Chỗ hần đang ở là trên một hòn đảo nằm trong quần đảo ở phía Nam thuộc lãnh địa của nhân tộc.

Ở Nam châu có 2 Đế quốc là ma pháp đế quốc và chiến sĩ đế quốc, phân biệt ở phía Nam và phía Bắc, quanh năm giao chiến với nhau, ngoài ra phía Đông là mảnh rừng rậm rộng lớn là địa bàn Tinh linh bộ tộc thờ phụng sinh mệnh nữ thần, lực chiến đấu viễn trình rất mạnh nên không có người dám xâm chiến, phía tây là thú nhân tộc và man tộc phân ra lãnh địa phân biệt thờ Thú thần 12 vị Ma thần, cuộc sống hoang dã nếu so với nhân tộc.

Còn về đẳng cấp tu luyện thì nói chung theo hiểu biết của Âm dương ma đế thì là:

Phàm giai:

- Sơ kỳ: tương đương lv 3 trở xuống

- Trung kỳ: tương đương lv 4 - lv 6

- Hậu kỳ: tương đương lv 7 - lv 9

- Viên mãn: lv 10

Nhân giai

Hoàng giai

Huyền giai

Địa giai

Thiên giai

Thánh vực

Cứ thể suy tính ra.

Trên thánh vực là gì trong trí nhớ của Âm dương ma đế không biết vì lão chỉ ở Thiên giai sơ kỳ thôi.

Đối với chiến sĩ đế quốc người thì sẽ gọi là Nhân giai chiến sĩ, Hoàng giai chiến sĩ...

Đối với ma pháp đế quốc người thì sẽ gọi là Nhân giai ma pháp sư, Hoàng giai ma pháp sư...

Cách gọi khác nhau nhưng trên cơ bản đẳng cấp tu luyện là như vậy.

Còn về đẳng cấp công pháp cũng chia làm nhân giai, hoàng giai, địa giai, thiên giai, thánh giai. Mỗi giai chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Ngoài ra còn có người mang theo thể chất đặc thù với thiên phú thần thông kinh người, việc này sau này hãy nói.

Lục lợi trí nhớ của Âm dương ma đế. Trần Tinh phát hiện công pháp lão tu luyện cũng không phải lão sáng tạo ra mà là lão trong lúc vô tình lạc vào động phủ đạt được. Theo trí nhớ, công pháp này không có nói rõ đẳng cấp, là một loại song tu công pháp, gọi Âm Dương vạn đạo quyết, trong lúc song tu nhất định phải tâm ý kiên định tiên hành vận chuyển theo chu kỳ, đủ 7 7 49 lần tuần hoàn mới coi như đại công cáo thành. Nếu trong lúc vận chuyển công pháp sinh ra tạp niệm sẽ dẫn thân ma đạo, chỉ biết chìm đắm trong sắc dục, Trở thành thái âm bỏ dương lão ma.

Ổn định tâm thần, Trần Tinh ngồi xếp bằng vận chuyển Âm dương vạn đạo quyết. Chỉ thấy xung quanh hần xuất hiện màu hồng phấn khí lượn lờ, trong não hần đang ngồi xếp bằng như cao tầng đặc đạo, xung quanh là những nữ tử ăn mặc lụa mỏng hờ hang nhảy múa xung quanh hần. Hần không quan tâm, quan trọng hơn là hần không phải loại gặp gái là nhất trụ kinh thiên, 24 năm cuộc đời hần ở địa cầu toàn gặp phụ nữ make up, phẫu thuật thẩm mỹ đủ loại nên sớm đã có định lực nhất định.

1 vòng lại 1 vòng tuần hoàn, rốt cuộc hoàn thành 49 vòng.

"Hô~ đại công cáo thành"

"Keng~ chúc mừng người chơi tu luyện thành công Âm dương vạn đạo quyết"

"Keng~ chúc mừng người chơi hoàn toàn thôn phệ linh hồn Thiên giai sơ kỳ Âm dương ma đế đạt được Exp 50000"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: 2 năm sau - Lộ xác rồi đi

"Keng~Chúc mừng người chơi hoàn toàn thôn phệ linh hồn Thiên giai sơ kỳ Âm dương ma để đạt được 50000 Exp"

"Keng~Chúc mừng người chơi đẳng cấp tăng lên 20. Có 70 điểm thuộc tính có thể phân phối."

"Keng~Chúc mừng người chơi Thiên giai công pháp Thần hồn quyết có hay không tu luyện?"

"Keng~Chúc mừng người chơi đẳng vượt qua lv 10 thỏa mãn điều kiện mở ra chức nghiệp, mời người chơi lựa chọn chức nghiệp. Nhắc nhở mỗi chức nghiệp có kèm theo kỹ năng thiên phú riêng, mỗi tăng 10 lv sẽ thêm được 1 chức nghiệp khác."

Mở ra bảng nhân vật thuộc tính

Người chơi: Trần Tinh

Level: 20

Giới tính: Nam

Tuổi: 24/76 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 0/20000

Thần thông: Hư Không tạo vật

Công pháp: Âm dương vạn đạo quyết, Hấp huyết ma công, Thần hồn quyết (Chưa tu luyện), Thánh thủy quyết

Vũ kỹ: Không

Ma pháp: Không

Devil fruit: Doa doa no mi

Sủng vật: Thủy kỳ lân (Thủy Linh)

Hit point: 2000/2000

Mana (Nội lực): 1900/1900

Strength (sức mạnh): 7

Dexterity (tốc độ ra đòn): 5

Defend (Phòng ngự): 43

Rút thương cơ hội: 3

Chức nghiệp: Có thể lựa chọn 2 chức nghiệp.

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 70

Kỹ năng: Cửa hư không, hấp huyết, song tu 7 7 49 tư thế, thủy cầu

Trang bị: Quần jean, áo sơ mi, giày thể thao, đồng hồ đeo tay, điện thoại di động

Vật phẩm: nội đan măng xà (1), không gian giới chi (1).

Chú ý: Người chơi phải tự mình tiến hành đúc luyện, tìm hiểu, cảm ngộ công pháp, kỹ năng,... Tiến hành lớn mạnh bản thân, hệ thống chỉ phụ trợ người

chơi bước đầu tiên.

Nhìn thuộc tính Trần Tinh khoé miệng co quắp, cái quỷ gì 49 tư thế?

Hắn mặc niệm tu luyện Thần hồn quyết, lập tức những tin tức tràn vào Trần Tinh thể nội, nhắm mắt cảm ngộ. Một hồi sau, hắn mở mắt ra mặt không biểu tình nhưng trong lòng không kìm nén được hưng phấn. Thần hồn quyết là môn công pháp rèn luyện thần hồn, làm cho thần hồn càng lớn mạnh. Thần hồn bất diệt thì vĩnh viễn không chết cho dù mất đi nhục thân. Ngoài ra còn có thể dùng thần hồn công kích địch nhân, làm cho địch nhân sinh ra ảo giác. Nếu thần hồn đủ mạnh có thể nhảy mất diệt sát đối phương.

"Lại thêm một lá bài tẩy nữa, ân không tê"

Lại nhìn điểm thuộc tính, hắn cân nhắc có nên tăng vào các mục khác, suy đi tính lại hắn quyết định dồn max điểm vào phòng ngự.

"Ân, cái mạng nhỏ trên hết, chút nữa là đi toi rồi, nhất định phải cố gắng rèn luyện"

"Keng~ chúc mừng người chơi điểm phòng ngự vượt 100 điểm chúc mừng người chơi đạt được kỹ năng bị động. Giảm 10% thương tổn khi bị công kích"

Trần Tinh ngăn người sau đó mừng rỡ, cảm thấy thật may mắn không ngờ còn có kỹ năng bị động

"Xem ra sức mạnh với tốc độ đánh cũng có kỹ năng bị động."

Mở ra bảng danh sách chức nghiệp hai mắt hắn không nhìn được bị hấp dẫn. Chức nghiệp nhiều rất đa dạng như chiến sĩ, sát thủ, cung tiễn thủ, võ sĩ, ninja, ma pháp sư, công tượng sư, luyện đan sư....

Hắn cẩn thận suy nghĩ lại rồi quyết định lựa chọn chức nghiệp thứ nhất là ninja, chức nghiệp thứ 2 là chiến sĩ. Thứ nhất là ninja hắn đoán rất có thể mình sẽ có được chakra sau đó học tập nhẫn thuật, nhẫn thuật. Thứ 2 không vì cái gì khác đơn giản là hắn rất thích "Nhật Bản". À...không nói về Ninja nữa hắn lựa chọn thứ 2 chức nghiệp là chiến sĩ vì hắn muốn đúc luyện cơ thể, cũng như kỹ năng, sức quan sát còn có kinh nghiệm chiến đấu. 113 điểm phòng ngự để làm gì? Nếu có gặp nguy hiểm thì trốn vào Doa doa no mi.

Làm xong quyết định hắn mặc niệm lựa chọn chức nghiệp

"Keng~Chúc mừng người chơi lựa chọn chức nghiệp thành công. Chức nghiệp 1: Nhẫn giả thu được phương pháp tu luyện chakra. Chức nghiệp 2: chiến sĩ thu được chủ động kỹ năng: nhiệt huyết chiến đấu. Tồn 50% điểm mana mở ra kỹ năng nhiệt huyết chiến đấu đạt được Str tăng 3 lần."

"Haha, gấp 3 lần Str cũng có nghĩa sát thương gây ra tăng 3 lần, haha. 100 điểm Str đâu, 1000 điểm Str?" Hưng phấn cười to, một bên Thủy Linh nhìn chủ nhân nhân của mình cười to ánh mắt hiếu kỳ rồi chậm rãi ngâm trong miệng miếng da dê dùng đầu cọ cọ Trần Tinh rồi đưa cho hắn quyền da dê.

Trần Tinh lấy lại tinh thần mỉm cười vuốt đầu Thủy Linh rồi cầm trong tay quyền da dê, lúc đầu hắn xem không hiểu ở trên đó viết cái gì bây giờ có tri thức của Âm dương ma để rồi xem lại quả thật cũng không hiểu trên đó viết cái gì luôn. Xem ra đây là một loại ngôn ngữ khác. Cắt quyền da dê vào vật phẩm không gian. Vật phẩm không gian của hệ thống cho phép Trần Tinh gửi đồ vào hệ thống những rất hạn chế, chỉ có 5 ô trống đại biểu có thể để được 5 món đồ vật.

"Đúng rồi còn có 3 lần rút thưởng, nên rút cái gì đây?"

Suy đi nghĩ lại Trần Tinh lựa chọn 3 hạng rút thưởng lần lượt là

Vũ kỹ, nhẫn thuật, nhẫn thuật.

Mặc niệm rút thưởng trong lòng, vòng tròn luân bàn chuyển động sau khi dừng lại. Hệ thống thanh anh nhắc nhở lần lượt vang lên

"Keng~Chúc mừng người chơi đạt được Địa giai vũ kỹ Bát hoang thập nhị thương, có hay không tu luyện"

"Keng~Chúc mừng người chơi đạt được byakugan, có hay không tiếp nhận"

"Keng~Chúc mừng người chơi đạt được A cấp nhẫn thuật Ảnh phân thân chi thuật, có hay không tu luyện"

"Tiếp nhận" Từng tia năng lượng huyền ảo tràn vào Trần Tinh thể nội. Hắn vội vàng tập trung tinh thần tiếp thu tri thức phương pháp tu luyện.

Sau một vài phút, hắn mở đôi mắt ra, đôi mắt không còn là màu đen trắng thay vào đó là toàn trắng hai bên mắt nổi lên gân xanh trong có vẻ dữ tợn. Hắn đã tiếp nhận thành công bạch nhãn, hắn nhìn rõ ràng cảnh sắc xung quanh mà không còn thấy âm u như trước.

Đối với vũ kỹ và nhẫn thuật hắn không gấp tu luyện. Trước hết phải đề thăng Mana và chakra trước. Địa giai công pháp với A cấp nhẫn thuật không phải với trình độ hắn hiện tại có thể không chế được.

Quay trở về đường cũ hắn cần quét hết thầy đồ cất vào trong không gian giới chỉ của lão Âm dương ma đế.

Hắn quyết định thung lũng này là căn cứ địa của hắn sau này. Dẫn theo Thủy Linh tìm kiếm nơi thích hợp để ở, và xem có nguy hiểm gì không.

Sau 30 phút tìm kiếm hân ung ý lựa chọn gò đất trống, trên đó có một gốc cây tán lá sum suê, phủ rộng gò đất. Sau khi quyết định xong chỗ ở sau này, hân vật chuyển Thanh Thủy quyết để thanh tẩy cơ thể. Thế nhưng hân bất ngờ phát hiện Thanh thủy quyết cảm giác không đúng lắm. Mở bảng nhân vật hân thấy không phải Thanh thủy quyết mà là Thánh Thủy quyết. Nếu nhìn không kỹ rất dễ lẫn lộn. Thanh thủy quyết có tác dụng thanh tẩy cơ thể, tĩnh tâm thần, có thể ngưng tụ thủy cầu. Còn Thánh thủy quyết cao cấp hơn, không chỉ có thể thanh trừ cơ thể, tĩnh tâm thần còn có tác dụng chữa thương thần hồn, quan trọng hơn là có thể tăng lên cảm ngộ đối với thủy thuộc tính.

Trần Tinh ngồi xếp bằng tu luyện. Thủy Linh gục đầu nằm bên cạnh.

Thời gian như trôi đưa, thấm thoát qua 2 năm

Trong một khu rừng trên hòn đảo nào đó, một thanh niên đang đứng chống ngược trên thân cây. 2 tay khoanh trước ngực. Trừ hai bàn chân ra không có gì neo giữ cơ thể vậy mà không ngã. Nếu có người nhìn thấy chắc sẽ giật mình.

"Có lẽ nên rời khỏi, tìm hiểu thế giới bên ngoài" Người đó nhẹ lẩm bẩm rồi chớp mắt biến mất. Người này không ai khác là Trần Tinh, hân đã trở lại và lợi hại hơn xưa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ma Pháp đế quốc

"Mở ra bảng thuộc tính nhân vật"

Người chơi: Trần Tinh

Level: 59 (Thiên giai hậu kỳ)

Giới tính: Nam

Tuổi: 26/400 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 0/60000

Thần thông: Hư Không tạo vật, Thiên nhãn thần thông, Hậu nghệ thần xạ.

Công pháp: Hỗn nguyên kim cương kinh, Âm dương vạn đạo quyết, Hấp huyết ma công, Thần hồn quyết, Thánh thủy quyết

Vũ kỹ: Bát hoang thập nhị thương, Du long bộ, Quyền pháp cơ sở, cước pháp cơ sở.

Ma pháp: Không

Nhân thuật: Bạch nhãn, tâm câu ngọc sharingan

Devil fruit: Doa doa no mi thức tỉnh lần 1

Hít point: 5900/5900

Mana (Nội lực): 5800/5800

Chakra: 5000/5000

Strength (sức mạnh): 160

Dexterity (tốc độ ra đòn): 102

Defend (Phòng ngự): 196

Vitality (Sinh lực bên bị): 30

Rút thưởng cơ hội: 0

Chức nghiệp: Nhẫn giả, chiến sĩ, sát thủ, cung tiễn thủ, luyện được sư cấp 2

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 0

Kỹ năng chủ động: Tiểu thể giới, không huyết, song tu 7 7 49 tư thế, Thập nhị thương, rasengan, Ân nặc thuật, Ảnh phân thân chi thuật.

Kỹ năng bị động: Nhiệt huyết chiến đấu, Phòng ngự tuyệt đối

Trang bị: Đồ vải sáo trang kèm theo bị động kỹ năng đông ẩm hè mát.

Vật phẩm: Không gian giới chi (1)

Sủng vật: Thủy Kỳ Lân (Thủy Linh)

Chú ý: Người chơi phải tự mình tiến hành đúc luyện, tìm hiểu, cảm ngộ công pháp, kỹ năng,... Tiến hành lớn mạnh bản thân, hệ thống chỉ phụ trợ người chơi bước đầu tiên.

Nhìn xem bảng thuộc tính Trần Tinh gật gật đầu, sau đó lắc mình biến mất tiến vào Tiểu thể giới, từ khi thức Tinh trái Doa doạ no mị, hắn có thể không gian cố định. Gọi là tiểu thể giới thì có lẽ hơi quá vì không gian cũng không rộng lớn lắm, chỉ gồm căn phòng hình khối chữ nhật chiều dài 80m chiều rộng 60m chiều cao 30m. Ở trong căn phòng lớn có nhiều phòng như là ở khách sạn 5 sao ở địa cầu. Nhưng không có đồ điện tử công nghệ cao. Phòng tập Gym, phòng tắm hơi, phòng vũ khí, phòng đan dược, phòng ngủ,...

Mọi vật phẩm ở đây là hắn tự tạo ra. Đối với vô thượng thần thông hắn đã có thành công nhất định. Hắn có thể chế tạo ra được vũ khí theo hình dạng mình muốn. Chỉ cần tìm hiểu được bản chất của đồ vật đó thông qua cảm ngộ hắn có thể chế tạo được. Còn về chất lượng thì phải xem lại năng lực khống chế quỹ tích và cô đọng nguyên tử.

Quay trở lại, Trần Tinh tiến vào Tiểu thể giới của hắn, trong lòng cảm khái. Ước mơ của mỗi thằng xuyên việt không phải đều tỉnh nắm quyền thiên hạ say nằm gối mỹ nhân sao? Có được một thể giới ở trong đó mình là chúa tể, không lo không nghĩ. Ban ngày đùa giỡn mấy muội tử, ban đêm ba ba ba đừng đừng?

Hắn nắm chặt nắm tay, ánh mắt kiên định. Trong hai năm, suy nghĩ của hắn cũng dần dần cải biến, ban đầu là mạnh lên kiếm đường trở về địa cầu, sau 2 năm hắn cũng không từ bỏ ý nghĩ trở về nhưng không nhiều bằng ban đầu. Ở địa cầu hắn chỉ lo cho song thân không ai chăm sóc, nhưng từ khi có được sức mạnh hắn cũng yên tâm. Chỉ cần mạnh lên người chết cũng có thể phục sinh!

Đi qua phòng của Thủy Linh hắn thấy con Thủy Kỳ Lân này đang lười biếng nằm ngủ trên đệm khoé miệng còn có nước dãi, không đánh thức Thủy Linh, hắn mở cửa tiến ra ngoài giới.

Hắn nhắm ngay hướng Bắc một đường chạy đi sau 3 ngày, hắn ra khỏi quần đảo tiến vào Nam châu.

Hắn Âm Sâm Lâm trong, một thanh niên khuôn mặt tuấn lãng, thân hình cao ngất, tóc dài xoã vai, mi thanh mục tú, phiêu dật xuất trần, phải nói là rất soái. Hắn chính là Trần Tinh, do tu luyện công pháp Thánh thủy quyết, Thần hồn quyết, cộng thêm từng phục dụng tây tủy đan một dạng nên thành hiện giờ. Hắn Đang đứng trên thân cây nhìn ở phía xa một đám người mặc trường bào rộng thùng thình, tay cầm ma pháp trượng, đội mũ đang vây công Huyền giai ma thú Thanh diễm ngư. Một nhóm gồm 5 người đối mặt Thanh diễm ngư hai mắt đỏ ngầu không lao lên, 5 người không ngừng né tránh trông rất chật vật.

Trần Tinh suy nghĩ biện pháp vào được ma pháp học viện học tập, phải biết giữa ma pháp đế quốc và chiến sĩ đế quốc mâu thuẫn rất sâu, bản thân mình không biết

ma pháp, thân phận không rõ ràng rất có thể dẫn đến phiền toái. Hắn không sợ phiền toái. Nhưng không cần thiết phải cứng đối cứng. Voi đẳng cấp bây giờ hắn có thể đi ngang ma pháp đế quốc. Phải biết ma pháp đế quốc chỉ có viện trường ma pháp học viện đạt thánh vực thôi. Hắn cũng muốn phương pháp tu luyện ma pháp để tăng cảm ngộ bản thân đối với nguyên tố.

Phải biết rằng Âm dương ma đế ngoài cung cấp cho hắn một ít tri thức về đại lục này thì chả có cái gì ngoài việc chơi gái.

Đang lúc suy nghĩ, phía dưới Thanh diễm ngư đã giết đỏ mắt, nó phần nộ gào thét lao đến một người nữ trong 5 người.

"Tuyệt Nhi, cẩn thận"

"Tuyệt Nhi học muội mau tránh"

Vị nữ đệ tử có tên Tuyệt Nhi, sừng sờ, mặt lộ vẻ tuyệt vọng, nhìn đang lao đến Thanh diễm ngư, hai chân không run rẩy. Thanh diễm ngư đã đến khoảng cách 3m trước mặt.

Bỗng nhiên, hai mũi tên, từ trên trời lấy tốc độ khó tưởng tượng được bắn thẳng về phía cặp mắt Thanh diễm ngư. Thanh diễm ngư kêu lên đau đớn lệch ngang người vị nữ đệ tử rồi theo quán tính đụng vào tảng đá rồi ầm ầm ngã xuống xem ra đã chết.

"Keng~Chúc mừng người chơi đánh giết Huyền giai ma sơ kỳ ma thú Thanh điểm ngu đạt được Exp 100"

Trong phút chốc đó, Trần Tinh làm ra quyết định thật nhanh sử dụng thần thông hư không tạo vật tạo ra cung và tên kết hợp với hậu nghệ thần xạ công kích mục tiêu được tăng phúc 20% sát thương thêm vào đó là bạch nhãn sớm đã tìm ra yếu điểm của Thanh điểm ngu nên nhất kích tất sát là phải. Tịch tay thay luôn quần áo thợ săn để giả trang.

Từ trên cây nhảy xuống bên cạnh nữ hài, sớm đã tuyệt vọng Tuyết Nhi bỗng nhiên thấy được hy vọng sống sót, mừng quá đỗi nàng kích động nhào vào ôm chặt Trần Tinh, thân thể không ngừng run rẩy. Trần Tinh ngẩn ra trong chốc lát rồi vỗ vai an ủi nữ hài. 4 người còn lại thì chạy lại hiếu kỳ đánh giá Trần Tinh.

Cảm thấy thất thố Tuyết Nhi lui lại cúi đầu xin lỗi, rồi ghé vào nữ hài còn lại. Một người nam trong đó có vẻ như là đội trưởng của nhóm ôm quyền hướng Trần Tinh thi lễ

"Tại hạ Lưu Chính, là học sinh của Ma pháp học viện, cảm ơn huynh đệ đã xuất thủ cứu Tuyết Nhi học muội không biết huynh đệ xưng hô thế nào?"

"Tại hạ họ Trần tên chỉ một chữ Tinh, là thợ săn của vùng này, chỉ tiện tay không có gì đáng nói"

2 thanh niên còn lại nhũn mày, trong ánh mắt hiện lên sự đổ nong đậm đố kỵ. Một người trong số đó tiến lên với giọng phách lối

"Hừ, vùng này quanh đây làm gì có thợ săn, học trưởng chỉ sợ là gian tế của chiến sĩ đế quốc"

"Đúng đấy học trở, người này thân phận khả nghi, chỉ sợ là gian tế của chiến sĩ đế quốc"

"Đù rồi, Tào Bân, Nghiêm Lỗi!" Lưu Chính cau mày nhẹ quát rồi áy náy nhìn về phía Trần Tinh.

"Thật xin lỗi, huynh đệ 2 vị học đệ này tính tình thẳng thắn gần đây trong đế quốc có tin đồn gian tế xuất hiện nên có hơi đa nghi, tại hạ thay mặt học đệ tạ lỗi với huynh đệ"

Trần Tinh khoác tay, tỏ vẻ không có rồi tỏ vẻ muốn đi, Lưu Chính vội mở miệng giữ lại, thêm vào Tuyết Nhi mở miệng khuyên can giữ lại, muốn mời Trần Tinh vào thành rồi chiêu đãi cảm ơn ân cứu mạng. Thấy vậy, Tào Bân cùng Nghiêm Lỗi cũng không tiện nói gì chỉ hậm hực quay đầu. Thế là nhóm 6 người kết bạn đồng hành trở lại ma pháp đế quốc.

Trên đường đồng hành, 2 nữ hài lú lú hỏi thăm Trần Tinh đủ thứ, nhắc tới 2 nữ, một người vóc người nóng bỏng, mặt đẹp cũng có thể xưng mỹ nhân, nhưng mà tính cách có hơi tiểu thư một tý, tên là Liễu Mỹ, còn Tuyết Nhi thì tên đầy đủ là Tô Tuyết Nhi, cô linh tinh quái một dạng, khoảng 18-19 tuổi bộ dáng khuôn mặt rất khả ái, vóc người cũng nóng bỏng, kết hợp với vóc người có thể xưng đồng nhân cự nhũ. 2 người tu vi chỉ có Hoàng giai ma pháp sư cấp 8 thôi. Còn về phần Lưu Chính, khuôn mặt điển trai, vóc dáng cân đối, là Đại thiếu gia của Lưu Thị gia tộc, một trong bát đại gia tộc của ma pháp đế quốc, tính cách hào sảng thích kết giao bằng hữu, tuổi 27-28 bộ dáng tu vi cũng đạt tới huyền giai ma pháp sư cấp 4, trong học viện rất có danh khí. Còn về 2 thanh niên kia thì thôi bỏ qua đi, đối với Trần Tinh nhân vật phụ thì cho qua được thì cho qua.

Sau 2 ngày 1 đêm đi đường, rốt cuộc Trần Tinh thấy toà thành xuất hiện trước mắt.

Không giống như cổ đại ở địa cầu, ở đây giống hơn thời kỳ Trung cổ phương tây một dạng nhưng có vẻ hiện đại hơn, trên tường thành là những ma pháp pháo đen ngòm, 2 bên cửa chính có nhiều trạm canh gác trang bị pháo phát sáng.

Chắc vì Lưu Chính một dạng nên khi vào thành cũng rất thuận lợi. Đi trên đường một dạng Trần Tinh có cảm giác giống như chơi game ARPG thời trung cổ một dạng. Những toà nhà cổ kính rất đẹp, trên đường rất tấp nập, xe ngựa có lần đường riêng.

Thuê một chiếc xe ngựa, sau khoảng 30 phút Trần Tinh rốt cuộc trông thấy Ma pháp học viện, Là nơi đào tạo ra những trụ cột của đất nước được trấn giữ bởi Thánh vực ma pháp sư duy nhất của đế quốc, nên hiệu trưởng danh tiếng còn lớn hơn cả quốc vương. Nhưng ngoài cao tầng ra, hiệu trưởng rất ít xuất hiện, luôn luôn tiềm tu một dạng, những học sinh không biết hiệu trưởng về vị hiệu trưởng thần bí này.

Theo sát Lưu Chính, ở 2 bên là 2 cô nàng không ngừng liu riu

Quanh co hành lang, đi ngang qua sân huấn luyện, bỗng dưng Lưu Chính dừng bước, nét mặt có chút không vui. Nhìn về phía trước. Trần Tinh nhìn liền biết có người cố tình gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lựa chọn

Một nhóm gồm 3 người, cầm đầu là một thanh niên có mái tóc màu đỏ trông rất bắt mắt, trưởng cũng xem tuần tú, nhưng sắc mặt có chút tái nhợt biểu

hiện dân dục quá độ, 2 người còn lại đi phía sau thanh niên khỏi nói cũng biết là tiểu đệ trong truyền thuyết.

"Uy uy, Luru Chính đồng học đã lâu không gặp, sức khoẻ vẫn tốt chứ? không biết là đang đi đâu đây?" Thanh niên nhân hỏi Luru Chính nhưng ánh mắt đảo qua nhị nữ, trong đôi mắt dân tà bất cứ người nào có thể nhìn ra, còn về phần Trần Tinh bị đối phương trực tiếp không nhìn.

"Không nhọc lòng Trương Vệ đồng học quan tâm, ta nghĩ đi đâu không cần phải hướng đồng học báo cáo chứ?" Luru Chính hừ lạnh hắng giọng

"Uy, thật thất vọng a, bị anh ta đã thương xem ra đã lãnh hẳn rồi a"

"Người!"

"Uy uy, đừng nóng đừng nóng coi chừng học máu chết tại chỗ thì ta không chịu trách nhiệm a, hahahaha" thanh niên gọi Trương vệ cười to sau đó liếc mắt nhìn về phía nhị nữ, gặp Trần Tinh đứng giữa nhị nữ giờ mới chú ý tể. Nhất thời nòng đậm đỏ kỳ lan tràn ra.

"Uy tiểu bạch kiểm này là ai nha, sao trước giờ chưa nhìn thấy a" Nhị nữ hừ lạnh không thèm trả lời hắn

Trần Tinh cũng im lặng, không để ý mấy con chó sủa loạn.

"Mẹ kiếp, chỉ là tên tiểu bạch kiểm dám lờ ta" Trương vệ gặm thét trong lòng, một bên hướng về Trần Tinh giờ tay lên định phiến bạt tay.

"Aaaaaaaa, tay của ta, aaaaa" Tay hắn mới vừa giờ lên không trung sau đó liền không có sau đó bởi vì cánh tay đó lấy độ cong hoàn mỹ tiếp đất, vết thương bóng loáng sát bả vai đang ra máu phề phề chứng minh cánh tay hắn đã ra đi không trở lại.

Trần Tinh mặt không biểu tình nhìn Trương Vệ, nguyên tắc của hắn là người không phạm ta, ta không phạm người. Đối với loại người như vậy không cần phải nương tay. Về phần phiền phức hắn không sợ. Không nói thực lực của hắn bây giờ có thể đi ngang Ma pháp đế quốc, quan trọng hơn là hắn không cần hạ mình. Thúc thúc có thể nhện, thăm thăm có thể nhện. Hắn không thể nhện. Đó không phải không hắn không biết ăn nhện, mà là sự tự tin. Tự tin với thực lực của mình...

Người xung quanh chần kinh, tuyệt đối chần kinh, phải biết Trương Vệ mặc dù não tàn nhưng dù sao hắn cũng là nhị thiếu gia của Trương thị gia tộc một trong bát đại gia tộc. Quan trọng hơn là anh hắn là 1 trong tứ đại thiên vương của ma pháp học viện. Mà hôm nay lại có người công khai giúp hắn nói lời tạm biệt với cánh tay, thật sự là không thể tin nổi.

Luru Chính, Liễu Mộng, Tô Tuyết Nhi cũng tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía Trần Tinh tựa như thấy quỷ một dạng. Bọn hắn không thấy Trần Tinh ra tay. Sự tình chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Một bên đang ôm cánh tay Trương Vệ gào thét kêu gọi, rất nhanh kinh động đến chấp pháp đội. Một đoàn người mặc pháp bào, mang mặt nạ động vật, đeo huy hiệu trước ngực đi đến.

"Xảy ra chuyện gì? Tại sao tụ tập ở đây ồn ào, còn ta thể thống gì?" Đầu lĩnh gào thét

Rất nhanh đầu lĩnh chấp pháp sau khi biết chuyện từ người chứng kiến kể lại. Hắn nhìn một chút Trương Vệ phân phó người đưa đi chữa thương. Rồi đi về phía Trần Tinh.

"Người là ai, trong học viện ta chưa gặp qua người bao giờ, tại sao lại xuất thủ đã thương người?" Đầu lĩnh mang mặt nạ hỏi

Ấn tượng đầu tiên của Trần Tinh đối với đầu lĩnh này coi như không sai, không vô duyên vô cớ hạ lệnh bắt người mà điều tra trước.

"Ta tên Trần Tinh, đang lúc đi săn thì gặp nhóm của Luru Chính huynh đệ đang đối phó yêu thú, trong lúc nguy cấp cứu được vị này Tuyết Nhi muội, đáp ứng lời mời của Luru Chính huynh đệ nên xuất hiện tại nơi này, còn về tại sao ta xuất thủ. Việc này tại hạ xin lĩnh giáo các hạ, nếu như các hạ không có trêu chọc ai tự dưng có người đứng trước mặt các hạ bạt tay các hạ, thì người sẽ làm như thế nào? Có phải là đứng im chịu bạt tay? Hay là giống như ta xuất thủ đâu?"

"Hay cho ngôn ngữ sắc bén, nhưng người có phải xuất thủ quá nặng tay?"

"Nặng tay? Như thế nào nặng tay? Ta không có trêu chọc hắn, hắn lại muốn bạt tay ta? Ta cảm thấy ta làm không sai, nếu như ta không bằng hắn chẳng phải ta phải chịu bạt tay oan? Nam tử hán đại trọng phũ, có việc nên làm có việc không nên làm, như thế nào nhịn được có người đối với mình vũ nhục?"

"Tốt một cái nam tử hán đại trọng phũ, việc này ta không làm chủ được. Người không phải người trong học viện nên phải có cao tăng xử lý. Mời người đi theo ta"

Trần Tinh gật đầu, hắn không phải người không biết nói lý lẽ. Quan trọng hơn là hắn muốn nhìn bộ mặt của cao tăng học viện như thế nào? Có đáng cho hắn theo học hay không? Không đáng thì cũng không có gì cùng lắm thì mượn hết sách ma pháp, cấm pháp,... Rồi trốn thôi.

Đối với Luru Chính đám người gật gật đầu, rồi đi theo chấp pháp đội. Băng qua hành lang, tiếng nghị luận sôi nổi, không ít thiếu nữ hoa si một dạng nhìn về hắn. Ai biểu hắn tưởng soái đầu.

Xuyên qua hành lang Trần Tinh được phân phó ở ngoài chờ, sau một lúc hắn mới được vào. Đập vào mắt hắn là cái bàn dài ở vị trí chủ tọa không ai

ngồi, còn lại 2 bên ghế đã có đủ. Xem ra cao tăng học viện đã tập hợp đủ trừ vị trí chủ tọa.

"Lộc cốc, lộc cốc~" tiếng bước chân vang lên một người mặc trường bào thiếu nữ tay cầm tích trượng đi vào, thiếu nữ nhìn xem chỉ khoảng 14-15 tuổi vóc người nhỏ nhắn xinh xắn.

Điều bất ngờ ở đây là khi nhìn thấy thiếu nữ này vào, cả đám người đồng loạt đứng lên hô:

"Phó hiệu trưởng!"

"Ngồi đi" thiếu nữ nhân nhạ mở miệng rồi ngồi xuống vị trí chủ tọa. Sau đó nhìn về phía Đầu lĩnh chấp pháp mở miệng: "Số 1, ngươi hãy nói những gì ngươi biết"

Đầu lĩnh gọi số 1 này chấp tay trước ngực hành lễ cúi đầu rồi đem toà bộ chuyện không sót chữ nào kể lại từ đầu đến đuôi. Sau khi số 1 nói xong, trong phòng bàn tán xôn xao.

"Trật tự~" Cũng là giọng nói bình thản không hợp với tuổi của vị thiếu nữ này vang lên. Giọng cũng không lớn lắm nhưng như có ma lực một dạng khiến cả phòng trở nên im ắng hẳn.

Thiếu nữ nhìn về phía Trần Tinh rồi mở miệng hỏi: "Ngươi, có lời gì để nói"

Trần Tinh bình thản lắc đầu tỏ vẻ sự việc đúng như lời số 1 kể. Sau đó thiếu nữ nhìn về phía lão già hỏi: "Vương lão sư, ngươi xem việc này nên xử lý như thế nào"

Lão già gọi Vương lão sư vuốt chòm râu của mình rồi chậm rãi mở miệng: "Mặc dù là hắc chiếm đạo lý, nhưng lại không phải người của học viện..." Lão già dừng một chút rồi nói tiếp "Hắn không phải tự tiện lên vào, chỉ là ra tay nặng một chút. Có 2 phương pháp xử lý: Thứ nhất là trục xuất hắn ra khỏi thành, vì hắn không phải người của học viện nên không học viện không thể dùng viện pháp xử lý hắn. Thứ 2 là cho hắn gia nhập học viện rồi phạt tại Tàng ma các tầng trật quét dọn 1 tháng xem như chuộc tội"

Mấy cái lão sư khác ngẩn ra, thứ nhất biện pháp không nói gì nhưng thứ 2 biện pháp tựa hồ có hơi xử phạt nhẹ một chút a. Nghi hoặc trong lòng nhưng không ai dám mở miệng hỏi.

Thiếu nữ trầm ngâm chốc lát rồi nhìn về phía Trần Tinh hỏi: "Ngươi nghĩ như thế nào? Rồi đi ma pháp học viện hay là gia nhập sau đó chịu phạt quét dọn 1 tháng ở tầng thư các?"

Trần Tinh cũng ngẩn ra, không nghĩ tới có chuyện tốt thế này, phải biết hắn tới học viện là muốn học tập ma pháp a. Quyết định lập tức, hắn lựa chọn gia nhập ma pháp học viện. Sau khi xong việc, hắn được đưa đi an bài, chỗ ở cũng ghi danh thân phận. Thiếu nữ cũng chậm rãi rời đi.

Đội thiếu nữ rời đi, có lão sư nhìn không được hỏi: "Vương lão sư, ngài tại sao lại xử phạt hắn quét rác ở tàng ma các một tháng? Không phải hơi nhẹ một điểm a? Người này cũng không rõ lai lịch a" Một lão sư khác cũng phụ họa bày tỏ ý kiến

Vương lão sư vuốt râu cười nói: "Thứ nhất theo như biểu hiện của hắn từ đầu tới giờ vẫn luôn bình tĩnh không biểu lộ ra bối rối hay lo sợ chứng tỏ hắn tâm tính kiên định, thứ 2 là theo như số 1 nói không ai biết hắn làm thế nào chặt đi cánh tay của Trương Vệ chứng tỏ thân thủ hắn bất phàm.

Còn về lai lịch của hắn không quan trọng, nếu như hắn mang ý đồ xấu thì sắp xếp hắn ở tàng ma các không phải liền biết sao? Có ma pháp thạch ghi hình cộng thêm cấm chế nếu hắn rập tâm thì sẽ bị phát hiện ngay, ta cho hắn ở tầng trật quét dọn nếu hắn lên tầng 1 hay tầng 2 như vậy chứng tỏ hắn có âm mưu, còn về ma pháp tầng trật toàn bộ là cơ sở trụ cột lý thuyết hắn có xem cũng đâu có gì, nếu mà hắn mang sách ma pháp mà không đăng ký cũng sẽ bị phát hiện thôi"

Mấy lão sư khác tỉnh ngộ khen hay rồi xin cáo từ. Trong phòng chỉ còn lại Vương lão sư vuốt râu mỉm cười miệng lẩm bầm: "thú vị, thú vị"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhất long hí tam phượng

Sau khi ra khỏi phòng, Trần Tinh an ổn đi theo phía sau số 1. Chỉ nghe phía trước truyền tới thanh âm

"Ngươi thân thủ rất tốt nhưng khi ngươi gia nhập học viện rồi, mọi việc phải tuân theo nội quy, nhất là trong học viện, ngươi nhất định phải sử dụng ma pháp để giành chiến thắng. Còn có mâu thuẫn cá nhân có thể lên sinh từ đài giải quyết. Khi đó ngươi có thể sử dụng bản lĩnh của mình." Thanh âm rất bình thản không nghe ra bất kỳ tình cảm nào nhưng Trần Tinh cũng nhẹ cảm ơn

Sau khi an bài ổn thỏa, cũng như giới thiệu nội quy lần vị trí phòng học, số học dẫn Trần Tinh an bài ở ký túc xá. Do Trần Tinh là người mới nên không kịp sắp xếp do đó Trần Tinh đành phải chịu cảnh không có chỗ ở, hắn cũng không quan tâm lắm. Dù sao hắn có tiểu thể giới có thể so với khách sạn 5

sao mà cần gì để ý đến chỗ ở.

"Không sao, Số 1 huynh đệ, ta ở đâu cũng vậy, yên tĩnh là được"

Số 1 nghe Trần Tinh nói, cũng im lặng suy ngẫm, một sát sau hần mở miệng:

"Vậy người ở tạm trên sân thượng của phòng học chính đi vậy, ở đó ít có người đến. Ta sẽ sai người dọn dẹp, còn nữa nếu như đã gia nhập học viện rồi cứ gọi ta học trưởng là được. Còn về tên, xin lỗi vì lý do bảo mật nên không thể cho người biết"

"Không cần, cứ để ta dọn dẹp, xin hỏi học trưởng chừng nào ta có thể đi tàng ma các quét dọn?"

Số 1 liếc mắt Trần Tinh một chút rồi chậm rãi mở miệng:

"Trước tiên người cứ sắp xếp ổn thoả chỗ ở đi đã, sau đó có thể đến Chấp pháp điện tìm ta"

Trần Tinh gật đầu cảm tạ sau đó rời đi, theo cầu thang Trần Tinh rút cuộc nhìn thấy cánh cửa sân thượng, kỳ lạ là cửa sân thượng đang mở, Trần Tinh không do dự bước ra cánh cửa, đập vào mắt hần là bóng lưng của một cô gái đang ngồi cho những chú chim ăn. Tại sao biết là con gái? Đơn giản thôi vì nàng không có mặc trường bào, mái tóc xoã dài xuống vai, đường cong quyến rũ mê người, nhất là cái mông to kia. Hần ngây người, ngây người không phải vì sắc tâm nổi lên.

Bóng dáng này làm hần nhớ tới người yêu hần thời cấp 3, 2 người có chuyện tình đẹp nhưng đáng tiếc cô gái kia đã ra đi vĩnh viễn vì tai nạn giao thông, cũng vì đó bóng dáng nàng thiếu nữ cho chim ăn cứ ăn sâu vào tâm trí hần, hằng đêm hần ghen ngào, tâm như chết lặng.

Từ đó, hần như kẻ cô độc, không còn nói chuyện với ai, cũng không có bạn bè. Sau khi trải qua được song thân khuyên nhủ hần rút cuộc bình tĩnh rồi thi đậu vào đại học.

Từ đại học tới tốt nghiệp hần cũng không quen thêm ai. Mặc dù lúc đó hần không soái như bây giờ nhưng cũng có người để ý ngò lơ làm quen nhưng đều bị hần cự tuyệt.

Đến khi tốt nghiệp, ba hần cảm thấy con trai mình cứ tiếp tục như vậy không ổn, cho nên mới khuyên hần đi du lịch ai ngờ lại xuyên qua tới dị thế giới này.

Hần không tự chủ cất bước đi lại phía cô gái, tước bước chân vàng lên, cô gái giật mình quay lại. Dung nhan trên mặt phải nói bình thường, có phần xấu xí, da không được trắng lấm đốm tàn nhang, môi nhợt nhạt, nhưng mà ngược lại đôi mắt của nàng rất đẹp, rất tinh khiết, long lanh như ánh sao màn đêm.

Nàng hiếu kỳ đánh giá thanh niên trước mắt này, phải nói rất đẹp trai, nhưng cũng chỉ vờn vờn trai thôi, không có gì khác.

Trần Tinh mỉm cười:

"Ta tên Trần Tinh, mới gia nhập học viện, không có chỗ ở nên được sắp xếp tạm ở trên này, quý rầy nàng cho chim ăn, xin được thứ lỗi, nếu không tiện ta có thể đi trước, một hồi trở lại dọn dẹp cũng không sao"

Nhìn nụ cười ấm áp, vẻ mặt chân thành, nàng không tự chủ được bắt lấy tay áo đối phương khi muốn rời đi, thấy thất thố nên vội buông ra:

"Xin lỗi công tử, ta tên Nam Cung Diệp Vũ, là học viên của Ma pháp học viện, tình cờ thấy lên đây hóng mát thấy mấy chú chim rất dễ thương nên cho chúng nó ăn, không biết chỗ này của công tử, ta nên đi mới đúng" nàng cất bước ly khai

"Không sao, không sao, nếu nàng không ngại cứ ở lại, ta chỉ dọn dẹp một thoáng thôi"

Không biết có phải là do bóng hình của người thiếu nữ đã khắc sâu vào trong lòng hần nên hần đối với cô nàng này rất ôn hòa, nói chuyện cũng rất dịu dàng.

Nam Cung Diệp Vũ nhìn khuôn mặt đẹp trai, phong độ lịch lãm nhả lịch sự nhện không được qua giúp đối phương quét dọn bụi bẩn.

Hai người vừa nói vừa quét dọn. Nói đến Nam Cung Diệp Vũ là học viên ở Ma pháp học viện phải gọi là trò cười, chịu đủ sự châm chọc, bởi vì nàng ma pháp rất tệ hại, không một lần phát động ma pháp thành công, thêm gương mặt xấu quắc ai mà đồng ý cùng nàng tiếp xúc nói chi là làm bạn.

Phải biết, ma pháp đế quốc toàn là nam thanh nữ tú, rất ít có trường hợp như Nam Cung Diệp Vũ, nhưng cũng kỳ lạ là mặc dù thi trượt liên tiếp trong những cuộc thi trắc nghiệm định kỳ nhưng Nam Cung Diệp Vũ vẫn không bị Hiệu trưởng đuổi đi. Không ai biết lý do cũng như thân phận của nàng.

Hai người nói cười rất vui vẻ, thoáng cái đã tới trưa, tiếng reo giờ ăn vang lên.

Hần và nàng nhìn nhau rồi thu thập sóng vai đi xuống nhà ăn. Trên đường đi không thiếu người chỉ trỏ, xì xầm bàn tán, có hâm mộ, có ghen tị, càng nhiều hơn là khinh miệt. Xuyên qua đám người 2 người thấy nhà ăn ngay trước mắt.

Bỗng nhiên một đám người kéo đến, cầm đầu là một thanh niên ánh mắt âm nhu đầy sát ý nhìn Trần Tinh. Trần Tinh dừng bước gương mặt bình thản nhìn xem thanh niên đối diện. Tiếng bàn tán càng thêm ồn ào...

"Là người đã thương đệ đệ ta?" Thanh niên cao ngạo ngẩng đầu nhìn Trần Tinh ngoài sát ý ra còn là nông đậm đố kỵ.

"Đệ đệ người là ai? Còn nữa, người là ai?"

"Đệ đệ ta tên Trương Vệ, còn ta tên Trương Vân" thanh niên gọi Trương Vân cấn rằng nghiêng lời gằng từng chữ.

"Trương Vệ là ai? " Trần Tinh mở miệng nói. Trương Vân ngây người, người xung quanh cũng ngây người, không biết Trần Tinh có phải đầu óc vô nước hay không.

Mẹ nó, chặt đi người ta một cánh tay giờ phút này lại nói Trương Vệ là ai?

Hắn cũng oan uổng a, hắn quả thật không biết Trương Vệ, lúc đó hắn đang nói chuyện với 2 nữ Liễu Mộng với Tuyết Nhi a. "À, hình như hồi sáng mình có giúp thằng nào tàn không có mắt trở thành độc tì" hắn nhớ lại.

"Người!" Cấn rằng, Trương Vân lùi về sau vài bước bắt đầu niệm chú ngữ dự định công kích Trần Tinh. Trần Tinh thấy vậy vô ý thức đưa tay kéo ở một bên Nam Cung Diệp Vũ ra phía sau, còn hắn đứng lẳng lặng chờ đợi Trương Vân công kích, hắn cũng muốn thử nghiệm độ phòng ngự của mình từ khi tu luyện Hỗn nguyên kim cương kinh.

Một môn luyện thể tuyệt đỉnh công pháp còn cao hơn cả Âm dương vạn đạo quyết. Nam Cung Diệp Vũ nhìn thấy Trần Tinh cử động không khỏi cảm thấy ngọt ngào cùng ấm áp. " Không ngờ còn có người quan tâm mình, có người quan tâm cảm giác thật tốt" Diệp Vũ suy nghĩ.

"Dừng tay, chuyện gì xảy ra?" Một đoàn chấp pháp xuất hiện, dẫn đầu đương nhiên là số 1, nổi bật với mặt nạ cho sói.

Mọi người xung quanh như ngưng đọng. Số 1 đi lại đứng giữa hai người, liếc Trương Vân một chút sau đó quay đầu nhìn sang Trần Tinh hỏi: " Chuyện gì xảy ra?"

Trần Tinh nhún nhún vai xoè 2 tay ra hiệu không liên quan tới mình.

Số 1 nhìn về phía Trương Vân, hắn hừ lạnh rồi buông xuống câu nói truyền thuyết những nhân vật phản diện hay nói:"Người nhất định sẽ hối hận" rồi dẫn người đi vào nhà ăn"

Số một thấy vậy cũng không truy cứu kêu mọi người tản đi người nhắc nhở Trần Tinh cẩn thận. Trần Tinh gật đầu cảm ơn rồi mang theo Diệp Vũ vào phòng ăn. Trong đám người chạy ra 3 người không phải là Lưu Chính cùng 2 nữ thì là ai. Lưu Chính nhìn thấy Diệp Vũ cũng không nói nhiều, gật đầu thoáng rồi chào hỏi Trần Tinh, ở bên 2 nữ quần lấy Trần Tinh hỏi sự việc hội đồng xử lý hắn như thế nào. Rồi cả đám vào nhà ăn.

Ngồi trong nhà ăn, Trương Vân ánh mắt hung ác nhìn Trần Tinh. Hắn cũng không thèm để ý loại nhân vật phụ này sau đó tìm chỗ ngồi xuống bắt đầu ăn. Phải nói có ma pháp cũng rất thuận tiện một dạng, chỉ cần có ma pháp thân phận thể quét kiểm tra thân phận ở trên bàn thì sẽ có tự động khối lỗi đưa đến thức ăn, giống như robot hiện đại một dạng. Cả đám bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói chuyện, lúc đầu Diệp Vũ cũng rất câu nệ, sau đó cũng quen dần.

Ở bên khác Trương Vân ánh mắt phun lửa, nhưng đáng tiếc hắn không làm gì được. Một tên tiểu đệ trông mắt xoay chuyển rồi nhẹ nói nhỏ với Trương Vân, Trương Vân mắt sáng lên sau đó lắc đầu, trầm giọng nói: "Không được, chuyện này nếu đổ bể chỉ sợ phát sinh gia tộc đại chiến"

Tên tiểu đệ kia vội nói: "Vân ca yên tâm, không có bằng chứng có làm sao điều tra, có đổ bể cũng là tên kia chịu, đợi đến khi hắn bị đuổi khỏi ma pháp học viện không phải mình muốn chơi hắn thế nào đều được?"

Trương Vân mắt sáng lên vỗ bả vai tên tiểu đệ rồi lẩm bầm mắng: " mẹ kiếp, lợi cho tên tiểu tử đó"

Ở một bên Trần Tinh không biết mình đang bị tính kế.

Sau khi ăn xong cả đám ngồi tản bộ khuôn viên trường, Trần Tinh hướng về Lưu Chính thỉnh giáo ma pháp áo nghĩa. Còn 2 nữ biết Diệp Vũ tính cách sau đó rất nhanh lẫn nhau lấy tỷ muội tương xứng.

Rất nhanh, giờ học thực hành đã đến, buổi sáng là học lý thuyết ma pháp các loại đến buổi chiều là do

Học viên tự chia ra diễn luyện ma pháp. Cùng cả đám cáo từ, Trần Tinh tiếp tục công tác quét dọn chỗ ở của mình, mặc dù không quan tâm lắm nhưng cũng phải làm cho ra dáng.

Hoàng hôn buông xuống, Trần Tinh cũng đã hoàn tất chỗ ở, một căn nhà gỗ với 1 cái giường 1 kệ đựng sách hoàn tất. Nếu không phải sợ người khác phát hiện bí mật ảnh hưởng mình học tập thì hắn cũng không sử dụng thần thông Hư không tạo vật qua loa như vậy.

Dự định tiến vào tiểu thế giới đi tắm sẵn tiện xem Thủy Linh một thoáng. Bỗng nhiên có một con chim bằng giấy đâm thẳng về phía hắn. Bất lấy chim giấy hắn mở ra coi trong đó nội dung: "Muốn cứu tam nữ, phía sau ký túc xá chỗ kho bỏ hoang, nếu không đến chờ nhặt xác bọn họ"

Nhìn thấy nội dung về sau, Trần Tinh biết ngay là một cái bẫy nhưng không kịp suy nghĩ, cứu người quan trọng. Lắc mình biến mất, bóng hình như ẩn như hiện, 5s sau hắn xuất hiện phụ cận khu nhà kho, cách 5m hắn nghe trong đó tiếng rên rỉ của tam nữ, biến sắc Trần Tinh không do dự vọt vào.

Không như tưởng tượng của hắn, 3 nữ đang quần lấy nhau thành một đoàn thoả sức hôn hít, rên rỉ ngày càng lớn.

"Chấp pháp đội trưởng ở đây, mau đi chính mắt ta nhìn thấy có người bắt cóc nữ sinh ý đồ xấu....." Từ phía xa đã nghe thấy tiếng nói chuyện, tiếng bước chân của đám người càng ngày càng gần. Trần Tinh liếc mắt 3 nữ biết mình bị sơ xuất, rồi lại ôm 3 nữ mở cửa tiểu thế giới biến mất.

"Người đâu? Tại sao không có ai?" Số 1 hừ lạnh nhìn về phía một người. Người này mồ hôi ướt sũng trong lòng biết không ổn. Vội vàng xua tay giải thích. Số 1 cất bước đi. Người này cũng ủ rũ quay về mệnh.

Còn Trần Tinh, giờ phút này hắn cũng rất bất dĩ, 3 nữ dính lấy hắn không chịu thả, dính còn dính hơn keo con chó nữa, thử mọi cách rồi cũng không được, Liễu Mộng liếm mặt hắn cười khanh khách, Tuyết Nhi thì liếm cổ hắn, ở giữa thì Diệp Vũ đang gắt gao ôm hắn. Trong lòng hắn gào thét: "Mẹ nó, ta cũng là nam nhân a, chết thì chết. Quát" hắn không do dự 2 tay ôm 3 nữ lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Một đêm tiêu hồn

Ôm 3 nữ vào phòng Trần Tinh cũng nhận không được nữa nhất trụ kinh thiên, đang phân vân không biết nên "giúp" ai trước thì hắn bị Diệp Vũ nhào tới ôm chặt cổ hắn ra sức hôn hắn, bỗng chốc hình ảnh người yêu đã chết hiện ra trước mắt, nụ hôn đầu thời mới biết yêu, đã lâu rồi không có cảm giác này. Hắn nhắm lại hai mắt, sau Phi Yến mất hắn chưa từng rơi một giọt nước mắt, mà giờ trên mặt hắn chảy xuống hai hàng thanh lệ.

(Nội dung 18+, đã bị lược bỏ, tác sẽ tiến hành bổ sung sau)

Sau 15 phút điên cuồng tròng kích không biết Liễu Mộng đã ra bao nhiêu lần, rốt cuộc Liễu Mộng thét dài, đạt cực khoái phun sương tại chỗ. Trần Tinh cũng nhận không được bắn sâu vào bên trong Liễu Mộng. Trong phút chốc thanh tỉnh lại, hắn phát hiện thảm trạng tam nữ, 3 vết hoa mai đỏ bừng chứng minh từ đây 3 cô nàng đã nói lời chia tay với cuộc đời thiếu nữ trở thành nữ nhân của hắn. Hắn nắm chặt tay, đôi mắt kiên định. Hắn thề nhất định phải bảo hộ tốt 3 nữ. Hắn đã mất đi người con gái hắn từng yêu, hắn không muốn mất đi một lần nào nữa. Nhìn 3 nữ về mặt hạnh phúc ngủ say, hắn đắp chăn cho các nàng rồi đóng cửa ra khỏi phòng đi tắm. Hắn cũng không có để ý đến cơ thể đang toả ra hào quang nhàn nhạt Nam Cung Diệp Vũ...

Trần trưởng ra khỏi phòng, hắn tiện tay lấy bộ cái áo sơ mi cùng quần tây. Những thứ này toàn là hắn dùng thần thông tạo nên.

"Keng~ Chúc mừng người chơi sử dụng song tu công pháp đạt được sinh lực bền bỉ +3"

Hắn cười khổ, từ khi tu luyện Âm dương vạn đạo quyết hoàn thành 3 chu thiên, trong bảng nhân vật có thêm hạng mục Sinh lực bền bỉ, ban đầu hắn không biết có tác dụng gì, sau nhiều lần thử nghiệm, hắn phát hiện, ngoại trừ tốc độ khôi phục nhanh hơn thì đó là thời gian chiến đấu trên giường mạnh hơn, có lần hắn thử vận chuyển công pháp kết quả tiểu đệ của hắn cứng rắn suốt 18 giờ liền. Hồ cha công pháp a, như vậy không phải nói hắn càng khó thoả mãn sau.

Không nghĩ nữa, bước vào phòng tắm, mở ra vòi sen, cảm nhận dòng nước lạnh chảy qua hắn thanh tỉnh lại, ngửa mặt nhắm mắt lại, từ từ bóng hình Phi Yến dần hiện ra trước mắt, từ từ bóng hình Phi Yến dần hiện ra trước mắt, từ từ bóng hình Phi Yến dần hiện ra trước mắt.

"Dám tính kẻ ta, các ngươi nhất định phải chết!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tàn lão

Ra khỏi phòng tắm, Trần Tinh đi thăm thoáng một phát Thuý Linh, chỉ thấy nó nằm ngủ say, kê cũng lạ, từ lúc rời khỏi đảo tới giờ Thuý Linh càng ngày ngủ càng nhiều.

Lắc đầu, hắn trở về phòng. Hắn cũng không ngồi xuống bàn làm việc, ghi lại những khiếm khuyết sai lầm cần sửa chữa. Từ 2 năm trước hắn đã bắt đầu bằng cách này không ngừng rèn luyện khắc phục những yếu điểm của bản thân cũng như yếu điểm của đối phương.

Nhờ vậy khi chiến đấu hắn rất nhanh bắt kịp nhịp điệu cùng năng lực phản xạ. Hắn biết mình yếu về phương diện nào từ đó rèn luyện bù đắp để yếu điểm trở thành ưu điểm.

Sau khi làm xong tất cả, hắn ngồi bên khoảng trống cạnh giường nhắm mắt vận chuyển Thánh thủy quyết nhằm tĩnh tâm thanh trừ tạp niệm.

Bình thường có phòng tu luyện riêng nhưng hôm nay lại khác, hôm nay hắn muốn ở bên cạnh chờ đợi tam nữ tỉnh. Mặc dù hắn cũng rất có hảo cảm với 3

nữ đặc biệt là Diệp Vũ cùng Tuyết Nhi, mang theo một phần áy náy, dù sao chuyện cũng xảy ra, cũng không thể ăn xong phui mông bỏ đi chứ, ít ra cũng phải cho người ta câu trả lời hợp lý. Còn lại sau đó lại tính tiếp.

Thoáng chốc trời đã sáng, 3 nữ lần lượt tỉnh lại, đầu tiên là Diệp Vũ, nàng kinh hoàng nhìn bản thân rồi ôm mặt khóc nức nở sau đó lần lượt là Tuyết Nhi và Liễu Mộng.

"Khục khục" Trần Tinh nhin không được ho khan rồi trầm giọng nói tiếp: "Chuyện xảy ra cũng là bất đắc dĩ, ta sẽ chịu trách nhiệm!"

Tam nữ nín khóc ngẩng đầu nhìn hần, Tuyết Nhi thì trong ánh mắt xoắn xuyết không biết phải làm sao, Liễu Mộng thì ngơ ngác thất thần một dạng, Diệp Vũ thì cúi đầu, các nàng đều biết mình bị trúng kế cũng không thể trách hần, nhưng mà,... bầu không khí trở nên lúng túng.

"Diệp Vũ, mặt của ngươi làm sao?" Bỗng nhiên Trần Tinh mở miệng nói. Trong phòng giật mình nhìn về phía Nam Cung Diệp Vũ, trên mặt nàng giờ phút này chốc ra lớp da, nhìn liền biết là nàng không phải thật sự xấu xí mà là dịch dung.

Diệp Vũ sững sờ rồi bối rối lấy tay che mặt định chạy ra khỏi phòng, Trần Tinh bóng người loé lên rồi ôm Nam Cung Diệp Vũ. Rồi nhẹ giọng nói:

"Mỗi người ai cũng có bí mật của mình, từ giờ trở đi nàng là nữ nhân của ta! Ta sẽ không để nàng phải chịu ủy khuất. Nếu nàng muốn yên tĩnh một mình ta sẽ cho nàng không gian riêng." Cảm thụ được lời nói chân thành cùng cảm giác ấm áp từ đôi trên người đối phương Nam Cung Diệp Vũ nhẹ giọng "Àn" rồi hai tay níu lấy áo của hần. Trần Tinh bế Diệp Vũ lên rồi nhìn về phía 2 nữ

"Chờ ta trở lại"

Dùng năng lực thay đổi một thoáng căn phòng đặt Diệp Vũ nằm xuống rồi, đắp chăn cho nàng. Nhẹ vuốt đầu rồi xoay người ly khai. Sau đi Trần Tinh đi, Diệp Vũ nhin không được khuôn mặt đỏ bừng, thẹn thùng vô cùng. Nhớ lại người nhà nàng thút thít...

Trở lại trong phòng, Tuyết Nhi cùng Liễu Mộng không có như tưởng tượng của Trần Tinh là đau khổ hay oán hận mà 2 nàng đang nói chuyện xi xàm với nhau, gặp Trần Tinh bước vào, 2 nàng im lặng liếc mắt xem hần. Liễu Mộng hừ lạnh quay đầu đi, Tuyết Nhi thì cúi đầu không dám nhìn Trần Tinh. Hần cũng bất đắc dĩ không biết làm sao mở miệng a, xoắn xuyết hần đành bày ra bộ dáng không sợ nước sôi một dạng chui vào trong chăn 1 tay một "êm" ôm 2 người vào lòng.

"Ngươi làm gì?" "Trần Tinh tiền bối" Liễu Mộng giãy giụa, Tuyết Nhi toàn thân cứng ngắt nhẹ giọng nói.

"Đừng nháo, dù 2 nàng có chấp nhận hay không chuyện cũng đã trở thành sự thật, 2 nàng là nữ nhân của ta còn có Diệp Vũ nữa. Ta sẽ không để bất kỳ ai chịu ủy khuất. Mặc dù hơi bất công với với các nàng nhưng ta không biết phải xử lý như thế nào cho hợp lý, ta không ép các nàng chấp nhận ta, ai cũng có quyền lựa chọn của mình, các nàng cứ nghỉ ngơi rồi từ từ suy nghĩ, ta đi trước" Hần thâm tình nói với nhị nữ

Đúng là thanh niên hiện đại thế kỷ 21 có khác, nào có phải 2 cô bé chim non là đối thủ, chiến thuật cả rút và cây gây sử dụng rất nhuần nhuyễn. Phải biết lòng con gái như mỏ kim đáy biển, nếu tỏ ra quan tâm cung chịu quá thì người đó sẽ thấy mình quý trọng, đâm ra bản thân sẽ càng ngày càng cao ngạo, nếu không quan tâm thì xin lỗi, có thể bạn đã bị thằng bạn thân hay thằng hàng xóm cấm sừng, bọn ác luôn ở xung quanh ta!

Phải biết uyển chuyển, vừa quan tâm lo lắng, rồi lâu lâu cùng đồng bọn đi nhậu một lần để nó ở nhà ghen, về nhà xin lỗi năn nỉ một chút là huê thôi, để tới đó còn được phạp phạp nữa.

Trần Tinh ra về đáng thương chấp nhận số phận thế là 2 cô gái thất thủ ngay. Tuyết Nhi vội níu kéo áo hần, Liễu Mộng thì quỳnh lên nói: "Ngươi là muốn phui mông đi, không chịu trách nhiệm?"

"Nào có a, ta chỉ muốn cho 2 nàng nghỉ ngơi thôi a"

"Nói cho ngươi biết, nếu ngươi đối với bản tiểu thư không phụ trách ta.. ta liền cắn chết ngươi, còn nữa ngoài 3 người chúng ta nếu ngươi còn tìm thêm người khác coi chừng ta thiên ngươi" Liễu Mộng hung dữ nói

"Uy, ngươi không cho ta tìm người khác thì không tìm, quan trọng là tới đó ngươi chịu nổi sao?" Trần Tinh nhỏ giọng lầm bầm

"Ngươi nói cái gì?"

"Không có gì, ta không nói gì hết"

"Nào, 2 lão bà, để vi phu chữa thương cho"

"Ai là lão bà của ngươi? Tránh ra, đau chết mất. Đáng ghét đồ vô lại, chết biến thái, xú lưu mạnh, dùng sức mạnh như vậy."

"Không biết tới qua ai kêu mạnh hơn, sâu hơn à" Trần Tinh xi xàm

"Ngươi..."

Ở một bên Tuyết Nhi nhìn 2 người cãi nhau che miệng cười khúc khích. Trần Tinh nhìn trước mắt vị đồng nhân cự nhũ có hơi rụt rè mà không thiếu tinh linh đáng yêu một dạng này nhin không được mở trên mặt đối phương một cái, Tuyết Nhi sắc mặt đỏ bừng vội trốn vào trong chăn, không dám ra.

"Chết dê xồm, người làm Tuyết Nhi muội muội sợ"

"Oan uổng a, hôn lão bà của mình cũng phạm pháp sao?" Trần Tinh tỏ vẻ ủy khuất nói

"Được rồi, 2 nàng nghỉ ngơi đi, đồ ăn ta sẽ làm sẵn để ở ngoài. Khi nào muốn đi ra khỏi đây thì cứ hô tên ta, ta sẽ dẫn các nàng ra. Chuyện sau này ta sẽ nói với các nàng sau. Bây giờ ta cần xử lý một chút việc" Khi nói đến đây ánh mắt hắn bắn ra khiếp người hàn quang làm Liễu Mộng không dám nói gì. Nàng hiểu kỳ người đàn ông lấy đi sự trong sạch của mình là người như thế nào với lại đây là đâu? Nàng nhin xuống xúc động, tuy tính tình đại tiểu thư nhưng cũng không phải kẻ ngu, biết chuyện nào nên nói chuyện nào không nên nói.

Hắn ra khỏi phòng tiện tay đóng cửa, rồi vung tay lên mở cửa tiểu thể giới xuất hiện ở nhà kho. Bây giờ không có ai, chỉ tờ mờ sáng rất yên tĩnh. Thích hợp cho giết người, nhưng nghĩ kỹ lại hắn cố kiềm chế, nếu tùy tiện giết người không có bằng chứng ngoại phạm rất hiển nhiên sẽ gặp ma pháp điều tra như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc học tập ma pháp của mình. Đối với hắn, Trương Văn chả là cái cóc khô gì, con đường hắn phải đi là đứng trên đỉnh phong, trở lại địa cầu rước lấy ba mẹ hưởng phúc còn hồi sinh lại Phi Yến nữa.

Thu dọn trong chốc lát, hắn trở lại học viện, giờ phút này cũng đã có lác đác người ngáp ngáp dài đi vào học viện. Rất nhanh hắn đi vào chấp pháp điện, vừa lúc gặp được số 1.

"Học trưởng, ta đã thu dọn xong, có thể vào tàng ma các quét dọn sao?"

"Đi theo ta" số 1 nhìn hắn một hồi rồi gật đầu quay người dẫn đường

Quanh co qua hành lang, hắn thấy được một kiến trúc hình tháp cao được xây bằng những viên đá phía đỉnh tháp là cái chuông lớn. Đi vào tháp đập vào mắt hắn là bộ dáng lôi thôi lếch thếch của ông lão đang nằm trên đất ngủ say, bên cạnh lão là khoảng 3 4 chai rượu. Khi Trần Tinh cùng số 1 lại gần, thân hình lão run nhẹ, xem ra lão đã tỉnh. Trần Tinh thoáng nhiu mày thầm nghĩ xem ra lão già này không tầm thường, tính cảnh giác rất cao. Số 1 bước tới trước một bước cúi đầu cung kính với lão: "Gặp qua Tàn lão, được lệnh của Phó hiệu trưởng, số 1 dẫn học sinh Trần Tinh đến đây chịu phạt quét dọn 1 tháng, mong Tàn lão thu xếp"

Tàn lão phát phát tay, "Được rồi, ta đã biết, người có thể đi"

Sau khi số 1 đi rồi, lão giả vờ người ngồi dậy, đôi mắt nhìn lấy Trần Tinh khiến hắn giật mình, rồi mở miệng:

"Nói đi, ý đồ của người là gì? Vì sao đến ma pháp đế quốc? Ta không nghĩ người trẻ tuổi như người đã có được tu vi Thiên giai hậu kỳ lại cam chịu làm một học sinh"

Hắn con người co rụt lại khiếp sợ nghiêm túc nhìn lấy ông lão này. Phải biết hắn đã sử dụng ẩn nặc thuật, ẩn nấp tu vi rồi nhưng lão vẫn nhìn ra. Hắn cung kính nói:

"Tiểu tử cũng không có ý đồ gì đối với ma pháp học viện cũng như ma pháp đế quốc, ta đến đây thật sự là vì muốn học tập ma pháp. Mặc dù tu vi của ta thật sự là Thiên giai hậu kỳ nhưng ta không biết chút gì về ma pháp, mong tiền bối xem xét"

" Ờ, ta cũng đã nhìn ra cơ thể người thật không có nửa điểm ma lực, nhưng có 2 loại ta không biết là gì năng lượng xem ra không tầm thường a" lão giả không biết từ đâu lấy ra bầu rượu uống một ngụm rồi nói.

" 2 loại năng lượng tiền bối nói là do cơ duyên nên đạt được mong tiền bối cho phép vẫn bối không nói" Hắn cũng ngưng trọng thật sau, xem ra ma pháp học viện cũng không tầm thường, không như trong ký ức của Âm dương ma đế đơn giản như vậy, nhất định phải cẩn thận hơn nữa.

Tàn lão phát phát tay " Thôi thôi, đó là bí mật của người, không nói cũng chẳng sao, bắt đầu từ hôm nay người hãy ở dưới này quét dọn, yên ổn chấp hành hình phạt, người đi làm việc của mình đi"

"À mà khoan, 1 tháng sau học viện sẽ bắt đầu cuộc thi ma pháp hằng năm, nếu người trong thời gian này học tập ma pháp thì cứ đi đăng ký thử xem. Nhắc nhở người trước, ta mặc dù không biết trong cơ thể người 2 loại năng lượng kia là gì có hay không xung đột với ma lực nhưng hãy nhớ, tham quá thì thâm, được rồi người đi đi, không có việc gì thì đừng phiền ta"

"Tiểu tử đã biết, tiểu tử cáo lui" hắn gật gật đầu bắt đầu quét dọn.

Tàn lão nhìn xem hắn ly khai, uống một ngụm rượu rồi lầm bầm: "Người này là ai, ngay cả thiên tài tại Thánh Vực cũng phải hơn 100 tuổi mới đạt được tu vi Thiên giai hậu kỳ, quan trọng hơn là 2 nguồn năng lượng trong người hắn là gì, tại sao lại cho ta cảm giác còn mạnh hơn ma lực?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lv 60 - Hệ thống thăng cấp

Đi vào phòng đựng sách của tầng trệt chỉ thấy một không gian hình tròn cao chừng 20 mét đường kính chừng 100m chứa đầy rẫy kệ sách xếp thành 2 hàng chừa ra lối đi đến trung tâm ma pháp trận truyền tống đến tầng thứ 1.

Bình thường mỗi năm 2 lần, ma pháp các sẽ mở cửa cho học viên tiến vào học tập. Dựa theo thành tích biểu hiện của cuộc thi ma pháp ở giữa năm hoặc cuối năm học viên đó sẽ được phép ở lại từ tầng 3 trở xuống học tập thời gian từ 1 tháng cho tới 3 ngày.

Còn cách khác để đạt được sách ma pháp là làm hoàn thành nhiệm vụ ở Nhiệm vụ điện tìm kiếm tích phân đổi lấy sách ma pháp bản copy. Bản chính thì đương nhiên do học viện cất giữ.

Tầng trệt đa số sách nói về phương pháp tu luyện ma pháp, cùng những chú ngữ đơn giản hoặc những lật vật khác.

Tầng 1 thì chứa Nhân giai ma pháp sách

Tầng 2 thì chứa Hoàng giai ma pháp sách

Tầng 3 thì chứa Huyền giai ma pháp sách

Còn tầng 4 thì nghe nói có chứa vài quyển Địa giai cấp thấp ma pháp sách

Còn về tầng cuối cùng là tầng 5 thì từ chưa nghe nói qua bao giờ. Có thể là Thiên giai ma pháp sách hoặc cấm pháp không ai biết được.

Điều chỉnh tinh thần, hấn đi một vòng quanh tầng trệt, hấn không vội, trước tiên phải kiểm tra xem những "hidden camera" được giấu ở đâu. Thời buổi này rất là nguy hiểm. Không cẩn thận đi khách sạn thì bị tung clip lên mạng ngay. Đánh chết hấn cũng không tin ở nơi này không có ma pháp thạch giám thị.

Sau khi đi một vòng phát hiện có bốn ma pháp thạch chia đều ở bốn góc, cũng tìm được 2 chỗ góc chết, hấn tiến hành kế hoạch.

Đi vào góc chết 2 tay kết ấn với tốc độ mắt thường khó nhìn thấy "Ảnh phân thân chi thuật" bành!

Một người giống như đúc hấn xuất hiện đi ra bắt đầu dọn dẹp. Còn hấn thì thi triển Ân thân thuật tìm kiếm sách hấn cần.

Một mình một ám, thời gian chỉ chớp mắt đi ngang qua góc chết không ai có thể nhìn ra.

Hấn thì không sử dụng truyền tống trận mà sử dụng năng lực Doa doa no mi tiến nhập tầng 1. Phải nói năng lực này tiến hành ăn trộm rất thuận tiện. Tầng 1 cũng có kết cấu giống tầng trệt nhưng không gian nhỏ hơn và có 2 truyền tống trận. Hấn quan sát ma pháp thạch giám sát cảm thấy nó không hoạt động nên thu hồi ân thân thuật bắt đầu tìm kiếm một số sách ma pháp.

Phải nói người nghĩ ra cách thiết kế ma pháp các cũng tiện cho hấn thật, nếu có người sử dụng trận pháp từ tầng trệt truyền tống lên tầng 1 thì sẽ kích hoạt trận pháp mở nguồn năng lượng cung cấp cho ma pháp thạch giám sát ở tầng 1 cứ thế từ tầng 1 lên tầng 2 cũng vậy. Ai mà ngờ lại có người không sử dụng truyền tống mà vẫn lên được tầng trên đâu? Vì để tiết kiệm năng lượng mà lại tiện nghi cho Trần Tĩnh.

Lấy điện thoại di động ra bật video ghi hình lại tất cả các sách, tốn khoảng 20 phút hấn theo cách củ tiến nhập tầng 2. Phải biết mặc dù hấn có sharingan tam câu ngọc cũng có thể sao chép lại nhưng đừng quên hấn không biết gì về ma pháp a. Ghi lại để đó rồi từ từ xem sau. Sau 4h càn quét. Hấn đã hoàn thành xong tầng thứ 4 với 3 cuốn sách phân biệt là Địa giai thổ hệ ma pháp, Địa giai phong hệ ma pháp, Địa giai hỏa hệ ma pháp. Còn có 1 quyển sách cũ nát ố vàng, tên sách hấn đọc không hiểu, kiểu chữ cũng giống như quyển sách lần trước lúc trên đảo hấn đạt được trong động phủ. Quyết định thu luôn quyển sách này chậm rãi nghiên cứu.

Sau khi thu thập xong, hấn sử dụng Ân thân thuật tiến vào tầng 5, không giống những tầng khác tầng cuối này không có bất kỳ sách chỉ có một cái giường, bàn trang điểm cùng đồ vật cá nhân của nữ tử. Cũng không có bất kỳ ai, hấn xem xét bốn phía, thấy trên bàn có quyển sổ nên hiếu kỳ lật ra xem. Hấn dờ khóc dờ cười, vì đây là cuốn nhật ký, quan trọng hơn là có nhắc đến mình. Chủ nhân của nhật ký này không ai khác là Phó hiệu trưởng loli.

Dựa theo nhật ký xem ra tính cách tiểu loli này rất hoạt bát không giống như biểu hiện lúc gặp trong phòng họp. Còn về phần xú nữ ma nàng nhắc tới trong nhật ký cũng khiến hấn hiếu kỳ.

Bởi vì trong nhật ký có ghi: "Ngày X, tháng x, năm x, hôm nay ta năn nỉ lắm mới được ba ba cho đi ra ngoài chơi, kết quả chưa kịp ra khỏi nhà thì ba ba nổi giận dùng dùi đâm không cho ai rời khỏi nhà, hỏi ra mới biết là xú nữ ma sử dụng ma pháp đánh sập luôn ngọn núi làm cho một số được liệu bị hủy. Oan uổng ta bị điều đi tới địa phương quý quái này làm Phó hiệu trưởng, còn phải coi chừng xú nữ ma kia nữa. Bla...bla"

Đọc tới đây hấn khép nhật ký lại xem ra con đường mình còn rất dài a. Thu dọn xong xuôi, hấn lác mình trở lại tầng trệt. Giờ phút này phân thân hấn cũng đã dọn dẹp được một phần, đang ngồi đọc sách. Điều chỉnh chốc lát phân thân lại góc chết bành một tiếng hấn trở lại chỗ ngồi, cúi mặt ra vẻ chuyên tâm đọc sách, nhưng thật ra đang tiêu hóa tin tức phân thân đạt được.

"Thì ra ma lực là tu luyện như vậy, để trở về thử nghiệm xem có thành công không."

"Leng keng~" tiếng báo tới giờ ăn trưa vang lên. Hấn đứng dậy cất sách ra chào hỏi Tàn lão một thoáng rồi đi tới bờ hồ khuôn viên trường, xem bốn phía không có ai rồi mở cửa tiến vào tiểu thế giới"

Ở bên trong 3 nữ đang ngồi trên ghế vừa ăn vừa nói chuyện với nhau, nhưng khi hấn nhìn thấy Diệp Vũ thì hấn không rời mắt nổi, làn da trắng nõn, mắt

ngọc, mũi cao, mày liễu, môi hồng, cả người phát ra khí tức tươi mát.

"Hừ, xú lưu manh, nhìn cái gì vậy? Chưa nhìn thấy mỹ nữ à?" Đại tiểu thư Liễu Mộng nguyệt hắt Tuyết Nhi thì che miệng cười khúc khích. Điệp Vũ thì xấu hổ cúi đầu tay xoắn xoắn áo.

"Khục khục~ 3 vị mỹ nữ, ta có thể ngồi xuống ăn cùng chứ?" Hắc không đợi 3 người trả lời kéo ghế ngồi xuống. Phải biết muốn của gái thành công thì ngoài bề ngoài nhìn được ra còn phải mặt đủ dày, hành động cẩn thận nếu thấy không ổn thì phải rút trước chứ không đùa dai như vậy rất dễ mất điểm, còn phải có khiếu hài hước như vậy sẽ tạo sự hiếu kỳ trong cuộc trò chuyện. Phải biết hiếu kỳ hại chết mèo a! Nàng là mèo...khục khục ngoài lề hơi nhiều quay trở lại.

"Uy ai cho người ngồi, mau đi chỗ khác đừng làm phiền tỷ muội ta dùng cơm"

"Cho xin đại tiểu thư, ta đói sắp chết rồi, người nhấc tâm nhìn chồng mình đói chết chứ"

"Ch...chồng...ai nói người là chồng, ta còn chưa đồng ý đâu"

"Được rồi, được rồi, ăn đi, Điệp Vũ đây là khuôn mặt thật của người" hắc xoa tay rồi hỏi Điệp Vũ. Nàng gật gật đầu

"Ta biết nàng có bí mật của mình, ta cũng không ép nàng phải nói cho ta biết, nhưng nhất định phải tìm đến ta khi gặp khó khăn gì đó. Ta sẽ giúp nàng!" Trần Tinh nói, rồi quay người sang nhìn Tuyết Nhi cùng Liễu Mộng "Các nàng cũng vậy, có khó khăn gì cứ nói, ta sẽ giúp các nàng! Thôi tốt rồi, ăn thôi, đói sắp teo luôn rồi"

Điệp Vũ xoắn xít rồi thở dài tiếp tục ăn, Tuyết Nhi thì thâm tình nhìn hắc, Liễu Mộng thì hừ cái rồi cũng không nói gì tiếp tục ăn.

"Phải rồi bọc trường..."

"Ờ đây là đâu sao giống căn phòng mà có mấy thứ ta chưa từng thấy với không tìm thấy lối ra ở đâu hết vậy?" Tuyết Nhi xấu hổ nói

"Àn, thật ngoan, ở đây là "watashino sekai" cũng có nghĩa là "thế giới của ta", đó là năng lực của ta, rất thuận tiện phải không?" Hắc cười cười

"watashino sekai?" 3 nữ hiếu kỳ, "Có ma pháp gọi watashino sekai sao?, Thật thần kỳ"

"Này xú lưu manh, mau dạy ta ma pháp watashino sekai, ta cũng muốn có được một căn phòng như vậy." Đại tiểu thư mở miệng thúc giục. 2 nữ cũng mắt sáng lên nhìn Trần Tinh.

Hắc xoa tay: "Không phải ma pháp là năng lực của ta, không phải ta không muốn dạy mà là không có cách nào dạy a"

"không phải không gian ma pháp sao, không dạy thì thôi, ta cũng không thèm, phlèeeeeee, hừ"

"Đại tiểu thư, thật không phải ma pháp mà, ta thật không có cách nào dạy cả, như vậy đi ta sẽ dạy các người thứ hay hơn được chứ." Nhìn 3 nữ thất vọng hắc cũng xấu hổ, nữ nhân của mình không thể ích kỷ được. Bị cấm sừng như chơi nhé! Nhớ đấy!

"Hừ, có cái gì hay ho chứ" Liễu Mộng nguyệt cái, Trần Tinh nhìn Liễu Mộng trong lòng hung hắc nói: "Đợi tối nay phải làm cho nàng cầu xin tha thứ để xem còn hung dữ bao lâu nữa" Tuyết Nhi Điệp Vũ cũng về chờ mong.

2 tay kết ấn "Bành~" 2 Trần Tinh xuất hiện 3 nữ tròn mắt há hốc mồm "bành~" 2 Trần Tinh nữa xuất hiện "bành bành bành..." Tổng cộng 10 Trần Tinh 3 nữ triệt để không còn gì để nói. "Thế nào, được chứ" 10 người mở miệng.

"Oa..chồng thật lợi hại~" phải nói Tuyết Nhi muội tử rất ngoan, nói chuyện cũng dễ hiểu gây hiểu lầm, nhưng hắc rất thích nghe a. Đặc ý hắc nhìn 3 nữ rồi hỏi: "Muốn học sao?"

3 nữ đồng thanh trả lời, nhất là Điệp Vũ lộ ra vẻ chờ mong cùng lo lắng. Phải biết nàng ma pháp không được tốt lắm a.

"Được rồi, này 1 môn tên là Ảnh phân thân chi thuật cần phải có chakra thông qua kết ấn tiến hành thi triển, chakra là một dạng năng lượng cũng giống với ma lực vậy như đi theo một hướng khác.

Phương pháp tu luyện chakra ta sẽ dạy cho các nàng, sau khi cảm nhận được chakra các nàng cứ tu luyện Ảnh phân thân chi thuật, ta để ở trong thư phòng ấy, còn nữa không thể bỏ bê ma pháp, trong thư phòng ta sẽ chuẩn bị những sách ma pháp, các nàng cứ tìm hiểu học tập. Được rồi, các nàng muốn ở lại đây tu luyện hay là đi ra học viện đâu?"

"Ta...ta muốn trở lại học viện xin phép nghỉ rồi trở lại đây học tập, ở đây ta rất thích" Điệp Vũ nói

"Ta cũng vậy" Tuyết Nhi phụ họa. Trần Tinh nhìn về phía Liễu Mộng "Hừ, nhìn cái gì, đừng nghỉ bỏ rơi bọn tiểu thư" hắc oan uổng a, quyết tâm tối nay phạt phạt cho nàng bỏ đi tiểu thư đó mới hả giận.

"Được rồi, để ta đưa mọi người ra đây, sau khi làm xong cứ lên sân thượng học viện tìm ta"

"Kh...khoan đã ta muốn dịch dung trước" Điệp Vũ nói

Hắn nhìn Diệp Vũ khuôn mặt đẹp rồi gật gật đầu, ánh mắt kiên định, nhất định không thể để nữ nhân mình chịu ủy khuất.

Sau khi chia tay 3 nữ, hắn trở lại tầng ma các tiếp tục công việc quét dọn. Phân thân quét dọn còn hắn thì ở trong tiểu thể giới tu luyện ma lực.

Thông qua tri thức hắn biết, cách tu luyện ra ma lực là phải cảm nhận được nguyên tố đó trong tự nhiên, ví dụ như hoá hệ pháp sư là phải cảm ngộ được hoá nguyên tố trong tự nhiên tiến hành dẫn nguyên tố nhập thể rèn luyện tích tụ ma lực, hắn thấy việc tu luyện ma lực rất giống với việc tu luyện thần thông hư không tạo vật, cũng thông qua cảm ngộ nguyên tử, hắn nghĩ thể gian vạn đạo, cuối cùng cũng đổ về một biển. Hắn tỉnh ngộ, một suy nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu hắn: "Ta có thể kết hợp mana, chakra, với ma lực được hay không?"

Mang lòng hiếu kỳ hắn muốn thử, vận chuyển năng lượng bắt đầu dung hợp, dị biến phát sinh, 3 nguồn năng lượng giao thoa với nhau, tạo ra một đoàn mắt ổn định năng lượng, người đầu như xe nứt, hắn đổ mồ hôi lạnh, thử đi thử lại hắn rút ra kết luận, ma lực không đủ. Muốn dung hợp nhất định phải đạt được một thể chân vac cân bằng mới được.

Biết được chỗ sai lầm, hắn trước tiên tu luyện ma lực trước. Có kinh nghiệm trong việc cảm ngộ năng lượng, rất nhanh ma lực của hắn dần dần đạt đến cân bằng cùng mana, chakra. Ma lực của hắn không mang theo thuộc tính nguyên tố hoàn toàn trong suốt vì hắn muốn thử xem trước như thế nào.

Có kinh nghiệm, hắn từ từ cẩn thận từng li từng tí vận chuyển dung hợp. 3 nguồn năng lượng từ từ dung hợp lại, từ tim chảy đi khắp toàn thân mỗi một lỗ chân lông rồi từ toàn thân theo máu chảy về tim tạo thành vòng tuần hoàn, từng lỗ chân lông hắn giãn ra tham lam hút lấy năng lượng trong tự nhiên, hắn nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thoải mái này.

Ở bên ngoài, trên trời xuất hiện vòng xoáy năng lượng hình phễu tụ tập lại như vòi rồng. Làm kinh động rất nhiều người. Còn ở bên trong hắn không biết gì cả. Không biết qua bao lâu hắn nghe được âm thanh từ lâu rồi mở mắt ra

"Keng~Chúc mừng người chơi tu luyện ra bản nguyên năng lượng. Chúc mừng người chơi đạt lv 60 (Thiên giai đại viên mãn). Hệ thống tích trữ năng lượng đủ điều kiện thăng cấp. Thời gian dự kiến là 1 tháng xin người chơi chờ đợi" sau khi thông báo bảo trì xong hệ thống im lặng. Hắn cũng mừng rỡ, nhìn rịn rịn vết bản đen kịt hồi thối hắn vội vào tắm thay đồ, đi ngang qua phòng Thủy Linh hắn giật mình phát hiện ấu trùng to đùng trong tổ, xem ra Thủy Linh nhờ năng lượng dư thừa trong không khí cũng trong giai đoạn tiến hoá.

Không nghĩ nhiều hắn lách mình vào phòng tắm, ngâm bồn tắm hắn nhắm mắt hưởng thụ

Ngoại giới, giờ phút này đang tụ tập rất nhiều người, học viên lão sư, ngay cả loli phó viện trưởng cũng có mặt, bọn họ đứng trước tầng ma các ngẩng đầu lên nhìn trời. Vòng năng lượng biến mất, tiểu loli ánh mắt ân ân không biết đang suy nghĩ gì, tiếng nghị luận vang lên bốn phía.

P/s: các bạn đọc xong đánh giá 10* zùm mình với, like share và để lại bình luận. Còn về nguyệt phiếu hay kim đầu tuy hảo tâm của anh em

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lực thần thông

"Hà lão sư, người có biết chuyện gì xảy ra không?" Tiểu loli phó hiệu trưởng nhìn lên bầu trời vòng xoáy năng lượng đang từ từ biến mất, quay sang hỏi một vị nữ lão sư đang đứng bên cạnh.

"Hồi phó hiệu trưởng, ta đang dạy học sinh thử luyện ma pháp nên cũng không biết chuyện gì xảy ra, có lẽ Tàn lão sẽ biết gì đó" Hà lão sư cung kính đáp

Tiểu loli không nói gì nữa, thật ra nàng cũng không thích ở chỗ này, vừa linh khí thiếu thốn còn thiếu tự do nữa, nàng mà không trông coi cẩn thận xú ma nữ có thể nàng phải bị ba ba trách phạt nữa, Ài."

"Không có gì xảy ra, chỉ là ta đang nghiên cứu một ma pháp mới thôi, giải tán đi!" Tiếng nói mang theo uy nghiêm của Tàn lão từ trong pháp truyền ra. Thấy vậy mọi người cũng dần dần tán đi, tiểu loli cũng bất ngờ, sau đó cũng rời đi.

"Tiểu tử này không đơn giản a, nắc." Đợi mọi người sau khi rời đi, lão giả mỉm cười lâm lâm tiếp tục uống rượu. Mọi việc xảy ra bên ngoài Trần Tĩnh không biết hắn giờ đang trong bồn tắm mở ra bảng nhân vật thuộc tính:

"Mở ra bảng thuộc tính nhân vật"

Người chơi: Trần Tĩnh

Level: 60 (Thiên giai đại viên mãn)

Giới tính: Nam

Tuổi: 26/400 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 0/60000

Thần thông: Hư Không tạo vật, Thiên nhân thần thông, Hậu nghệ thần xạ.

Công pháp: Hỗn nguyên kim cương kinh, Âm dương vạn đạo quyết, Hấp huyết ma công, Thần hồn quyết, Thánh thủy quyết

Vũ kỹ: Bát hoang thập nhị thương, Du long bộ, Quyền pháp cơ sở, cước pháp cơ sở.

Ma pháp: Không

Nhân thuật: Bạch nhãn, tam câu ngọc sharingan

Devil fruit: Doa doa no mi thức tỉnh lần 1

Hít point: 6000/6000

Energy: 10000/10000

Strength (sức mạnh): 160

Dexterity (tốc độ ra đòn): 102

Defend (Phòng ngự): 121

Vitality (Sinh lực bên bì): 33

Rút thương cơ hội: 1

Chức nghiệp: Nhẫn giả, chiến sĩ, sát thủ, cung tiễn thủ, luyện dược sư cấp 2

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 5

Kỹ năng chủ động: Tiểu thể giới, không huyết, song tu 7 7 49 tư thế, Thập nhị thương, rasengan, Ẩn nặc thuật, Ảnh phân thân chi thuật.

Kỹ năng bị động: Nhiệt huyết chiến đấu, Phòng ngự tuyệt đối,

Trang bị: Không

Vật phẩm: Không gian giới chỉ (1)

Súng vật: Thủy Kỳ lân (Thủy Linh)

Chú ý: Người chơi phải tự mình tiến hành đúc luyện, tìm hiểu, cảm ngộ công pháp, kỹ năng.... Tiến hành lớn mạnh bản thân, hệ thống chỉ phụ trợ người chơi bước đầu tiên.

Lúc đầu hắc khi nhìn bảng thuộc tính cảm thấy mình rất trâu bò nhưng từ khi hắc gặp Tàn lão, hắc sâu sắc cảm giác mình vẫn còn quá nhỏ bé.

"Không biết sau khi thăng cấp hệ thống có gì thay đổi không?" Hắc

chờ mong nghĩ.

Điểm thuộc tính cũng không cần phải gấp cộng, dồn dồn lại cộng một lần cho nó sướng. Quan trọng hơn là hắc nghĩ mình bắt đầu từ bây giờ nên đúc luyện cơ thể thêm trâu bò nữa. Có Sinh lực bên bì hỗ trợ hắc không sợ bị thương, tốc độ lành thương sẽ nhanh hơn, xem ra phải tiếp tục làm nông dân dài dài.

Hắc nhìn một chút thần thông nhện không được nuốt ngụm nước miếng đáng tiếc hệ thống bảo trì a, không thôi hắc cũng rút phát cho đỡ ghiền rồi nhất là nhìn thấy cực phẩm thần thông tên Lục thần thông hắc ước ao a:

Lục thần thông xuất nguồn từ Kinh điển Phật giáo thường nói đến sáu loại thần thông là:

1) Thần túc thông (năng lực hiện thân tùy ý tại bất cứ nơi đâu)

- 2) Thiên nhãn thông (năng lực thấy cảnh hưởng vui khổ của tất cả chúng sinh)
- 3) Thiên nhĩ thông (năng lực nghe được mọi âm thanh của chúng sinh)
- 4) Tha tâm thông (năng lực biết được tâm ý của chúng sinh)
- 5) Túc mạng thông (năng lực biết được thọ mạng của mình và của chúng sinh từ muôn nghìn kiếp)
- 6) Lậu tận thông (năng lực đoạn trừ phiền não, sinh tử).

Ngoài Thần túc thông cùng Lậu tận thông siêu cấp BUG ra còn lại cái khác cũng phụ trợ siêu cấp a. Quan trọng hơn cái thần thông này là trọn gói nữa thử nghĩ ai không thêm. Nhưng sao nó chỉ là cực phẩm mà không phải

Vô thượng thần thông nhỉ? Hần nghĩ nghĩ rồi cũng kệ. Từ từ rồi sẽ biết.

Thu dọn xong xuôi, hắn trở lại công việc quét dọn cùng học tập, hắn cũng nhìn không được muốn thử ma pháp xem như thế nào. Quan trọng hơn là thỉnh giáo Tần lão một phát. Phải biết muốn giỏi phải học, mà quan trọng hơn là phải biết đặt câu hỏi tại sao? Khi đặt được câu hỏi tại sao rồi sẽ có mục tiêu cũng dễ tìm ra lời giải đáp, nếu không tìm được thì hãy hỏi người giỏi hơn. Không có gì là không giải thích được chỉ là ta chưa biết về nó thôi. Có Tần lão loại tu vi sâu không biết lv thì phải biết cách moi móc kiến thức cho mình sử dụng chứ.

Hoàng hôn buông xuống, bóng tối chuẩn bị hàng lâm, hắn cầm trong tay bình rượu vang đỏ hướng Tần lão thỉnh giáo. Chưa gặp được lão thì đã nghe thanh âm lão phát ra, hôm nay ta không được khỏe có gì ngày mai hãy nói, Trần Tinh cũng cảm thấy bình thường, mở miệng nói: "Tiểu tử có một bình rượu muốn mời tiên bối thử xem phẩm vị như thế nào, tiểu tử đặt ở đây" hắn đặt chai rượu xuống rồi xoay người ly khai, người thông minh phải biết tiến biết lùi, lão đã mở miệng nói vậy nếu mà còn biện lý do thì sẽ khiến lão khó chịu. Hắn ly khai, bóng người Tần lão lóe lên xuất hiện cạnh bình rượu cầm lên xem xét, lộ ra vẻ hiểu kỳ: "kỳ quái, rượu gì mà lại màu đỏ" rồi nhìn lấy Trần Tinh ly khai, sau đó trở lại tiếp tục sự nghiệp uống rượu.

Trần Tinh trở lại sân thượng bây giờ trời tờ mờ tối, hắn xuất hiện khiến 3 nữ giật mình, xem ra là đang nói xấu gì hắn.

"3 vị lão bà, 50 năm không gặp có nhớ vi phu không?" Hắn đùa giỡn nói, những xưng hô này dĩ nhiên các nàng cũng không hiểu lắm, nhưng nhìn thái độ cợt nhả của Trần Tinh liền biết không có việc gì tốt.

Cách gọi của hắn như vậy chỉ là do hắn muốn tìm một chút niềm vui từ việc đùa giỡn cùng người thân mà thôi, bởi vì hắn cũng đã xem mọi người là người thân của mình. Cô đơn mấy năm thật sự rất đáng sợ!

"Chết biến thái, mới có 5 tiếng mà nói 50 năm, đầu người bị nước vô rồi, ai mà thêm nhớ người" vẫn là cô nàng đại tiểu thư mồm hắn.

"Oan uổng a, đối với ta 1h không gặp như 10 năm a, 5h tức là 50 năm rồi, ta rất nhớ các người"

"Miệng lưỡi trơn tru, ai mà thêm tin, hừ" Mặc dù nói vậy nhưng Liễu Mộng cũng cảm thấy ngọt ngào, được cung chiêu nàng cảm thấy rất thích. Còn về Diệp Vũ từ khi hắn vào chỉ cúi đầu xoắn áo một dạng, trên mặt nàng đỏ ửng nhờ có mặt nạ da nên không ai phát hiện, Tuyết Nhi thì ánh mắt si mê nhìn hắn một dạng.

"Được rồi, để ta đưa 3 nàng vào tiểu thế giới" hắn sau khi đưa ba nàng rồi nhường hắn luôn phòng mình cho 3 nàng, hắn phải ra ngoài thử nghiệm ma pháp phát.

Sử dụng Doa doa mo ni không ngừng mở cửa đóng cửa, sau 30 phút, hắn xuất hiện ở Nguyên thủy sâm lâm khu vực trồng trái, nơi mà lúc trước cứu được Tuyết Nhi, hắn bắt đầu sử dụng hoá hệ ma pháp cấp thấp nhất, "Tiểu hoá cầu" sau khi niệm chú ngữ bàn tay hắn xuất hiện một quả cầu như quả banh tennis cầm hoá cầu trong tay hắn không cảm thấy nóng, xem ra là hiệu quả của ma pháp. Dùng sức ném mạnh về hòn giả sơn cách đó khoảng 40m.

"Àm" hòn giả sơn chia năm xẻ bảy, nát vụn, hắn tròn mắt, sao nói cấp thấp nhất tiểu hoá cầu sao mà có uy lực lớn như vậy? Phải biết tiểu hoá cầu chỉ dùng để nhóm lửa thôi a. Xem ra phải phân biệt là ai sử dụng nữa. Hắn ngẫm ngẫm lại rồi mỉm cười xem ra đã biết được nguyên nhân. Thứ nhất là năng lượng, người khác là ma lực, còn hắn là bản nguyên biến hoá mà thành a, quan trọng hơn là năng lượng bản nguyên của hắn rất tinh khiết một dạng. Thứ 2 là điểm Str của hắn cao tới 160.

Phải biết một vật dù nhỏ nhưng nếu động năng đủ nhanh cũng sẽ tạo thành lực phá hoại khủng khiếp. Kết hợp 2 yếu tố lại nên thành kết quả bây giờ.

Hưng phấn qua đi, hắn tiếp tục thử các ma pháp khác, như phong hệ ma pháp, lôi hệ ma pháp, thổ hệ ma pháp, thủy hệ ma pháp,... Điều cho kết quả khả quan. Thấy trăng đã lên cao, đã đến giờ pháp pháp rồi nên hắn quyết định trở lại sân thượng rồi tiến vào tiểu thế giới. Phải biết tiểu thế giới một khi hắn tiến vào thì lần sau xuất hiện là ở vị trí lúc vào a. Nên tránh phiền phức trở về học viện rồi nói sau.

Hắn trở lại, 3 mỗi người đang làm một việc, Diệp Vũ thì đọc sách, Liễu Mộng thì chải tóc, Tuyết Nhi thì sắp xếp quần áo. Hắn tiến vào 3 nữ thoáng chốc đỏ mặt.

"Sắc lang, người tới đây làm gì"

"Đi ngủ a, tối rồi phải đi ngủ"

"Người sang phòng khác mà ngủ, hừ"

"Lạ chỗ ngủ không quan a, ca s lão bà ta tới đây" hấn dùng tốc độ nhanh nhất cưỡi quần áo rồi ôm 3 nữ lên giường. 3 nữ hét thảm, rồi sau đó chỉ nghe tiếng nhạc trời vang lên

"Ân ân..mạnh nữa..sâu..sâu nữa, đại sắc lang, tại sao ngừng, nhanh...nhanh lên ta muốn..ah ah"

"ta chịu...uuu hết nổi...hết nổi rồi... Tha cho em, nó to quá, ah ah em sắp ra, mạnh hơn..!"

"Ah ah...ah..ah" cuộc chiến kéo dài tới tận nửa đêm mới dừng lại

P/s anh em đọc nếu thấy hay hãy Đánh giá 10* dùm mình với, Like & share, các bạn có ý kiến gì cứ việc để lại bình luận. Anh em nào hảo tâm cứ để cử nguyệt phiếu hay kim đầu để mình có động lực ra nhiều chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hệ thống mở ra

Thời gian 1 tháng thoáng chốc trôi qua, trong một tháng Trần Tinh rất an phận, ban ngày, quét dọn sẵn tiện linh giáo Tàn lão, ban đêm ra sức cày cấy. Cứ thế thời gian an nhàn.

Còn 3 ngày nữa là cuộc thi kiểm tra ma pháp cuối năm cử hành, hấn mang 3 nữ ra đi báo danh. Phải nói ngoài Diệp Vũ dịch dung ra còn lại 2 nữ nhờ công lao của hấn ra sức tưới tiêu nên càng thêm sáng ngời, kiều diễm ướt át, chỉ nhìn thôi cũng chảy nước, xung quanh rất nhiều cặp mắt dừng lại trên người hấn cũng như 3 nữ, có ghen tị có hiếu kỳ, có hoa si một dạng vân vân và mây mây.

Xuyên qua đám người, hấn nhìn thấy Lưu Chính đang nói chuyện cùng Chu bàn tử ra vẻ rất nhập tâm, chắc 2 hàng này đang bàn về gái gú một dạng. Phải nói đến trong một tháng Lưu Chính thường xuyên đến tìm Trần Tinh, từ đó hấn cũng quen biết Chu bàn tử, có bàn tử nhân vật rầm bự này rất nhanh cả đám chơi thân với nhau, Chu bàn tử tên là Chu Hằng, cũng là đại thiếu gia của Chu gia một trong bát đại gia tộc, nhìn người mập mạp nhưng lại sở hữu phong hệ ma pháp khiến Trần Tinh chỉ biết lắc đầu. Rất nhanh Trần Tinh đi lại 2 người bạn họ

"Ừ uôi, ừ uôi tiểu nhị dẫn theo 3 vị nương tử tới rồi" Chu bàn tử trước tiên mở miệng khiến cho Trần Tinh khoé miệng co giật, kìm nén xúc động đập hấn một cước hấn nói: "Chu BD, ngươi có tin ta biến ngươi từ 101 kg xuống còn 10 không?"

"Ngươi mới là bd, cả nhà ngươi là bd.." Con hàng này sau khi sau biết nghĩa của từ Bê đê hấn cũng khổ không chịu nổi a, ai biểu hấn bị vị hôn thê đến nhà từ hôn đâu, lý do đơn giản thôi, tại hấn mập quá thế là vị hôn thê hấn sợ lúc ngủ bị bắn đê chết nên từ hôn, thành ra kho bị Trần Tinh kêu hấn bd hấn liền nổi sùng một dạng.

"Được rồi, lão nhị, lão tam đừng cãi nhau nữa, báo danh quan trọng hơn." Lưu Chính lão đại chín chắn nói. Cả đám 6 người đồng hành xếp hàng chờ tới lượt bốc thăm

Phía trước truyền tới huyền não, thì ra có người nữ sinh bỗng ho to sầm sỡ, nhìn kỹ lại cũng là một người xinh đẹp nữ tử đang cãi nhau với một vị nam sinh.

Lưu Chính 2 mắt phun lửa xoắn tay áo lên Chu bàn tử thấy vậy vội ngăn cản:

"Ừa uôi, ừa uôi, bình tĩnh đi lão đại! giờ mà đi giết hấn là gỡ lịch chùi đít mỗi tay luôn á, tỉnh táo lại đi!"

Lưu Chính rất bất đắc dĩ nhìn Chu bàn tử, độ rầm bự của hàng này phải nói là luyện đến lô hoà thuần thanh, đẳng phong tạo cực "Ta nói này lão tam, ngươi có thể làm thanh niên nghiêm túc được không? Vậy ngươi nói coi phải làm thế nào?"

"Hừ, ngươi hùng hổ đi lên rồi làm gì, cho dù có đập chết hấn cũng lợi cho hấn quá rồi, xem ta" nói xong, Chu bàn tử đem ra quyển sách hoàng giai hoá hệ ma pháp rồi đi về một nam sinh nói nhỏ với nam sinh này cái gì đó không biết, nhưng chỉ thấy nam sinh này cắn răng gật gật đầu, rồi nam sinh này đi lên phía trước ôm lấy nam sinh đang cãi vã với nữ sinh khóc lóc nói: "anh ỉu, sao anh lại làm vậy, em không thể tha mãi anh sao? Tội hôm qua anh còn khen em càng ngày càng điều luyện mà, huhu" những lời nói nghe sồn gai óc như vậy không hiểu sao người này có thể nói ra được

"Ngươi...ngươi là ai, ta không quen biết ngươi, mau buông ta ra" nam sinh hoảng sợ nói.

Người xung ánh mắt quái dị nhìn 2 người, kể cả nữ sinh đang cãi cọ với nam sinh này cũng thoáng chốc lui về sau giữ khoảng cách. Có vài nam sinh ánh mắt sáng lên nhìn 2 người liếm liếm miệng. Đa số nam nữ đều là ánh mắt khinh bỉ nhìn lấy.

Nam sinh thấy xung quanh mọi người nhìn mình ánh mắt như tránh ôn thần một dạng, kể cả bạn cùng phòng cũng giữ khoảng cách với mình, tâm lý không chịu nổi giằng co chạy ra khỏi đám người không đăng ký báo danh.

Chu bàn tử thấy vậy vỗ vỗ vai Luru Chính đắc ý nói: "Thấy chưa lão đại, như vậy thoải mái hơn nhiều, đỉnh cao của âm người là làm cho hần thân bại danh liệt không dám gặp người, như vậy mới phong cách"

Luru Chính im lặng bó tay toàn tập với bựa nhân Chu bàn tử này, Trần Tinh nhìn Chu bàn tử đắc ý chen miệng một câu: "Ngươi rất có duyên với bd a"

"A a, ta liều mạng với ngươi..." 3 nữ nhìn 2 che miệng cười khanh khách. Lão đại Luru Chính im lặng dịch chuyển ra phía trước làm như không quen 2 hàng này.

Rất nhanh, đăng ký xong xuôi, Trần Tinh hỏi Luru Chính: "Lão đại, ngươi có biết nội dung của cuộc thi kiểm tra ma pháp là gì không?"

"Cuộc thi kiểm tra không thể biết trước được, do học viện liên kết với hoàng tộc tổ chức, mỗi năm nội dung thay đổi, có thể là thi kiến thức, thi thời gian hoàn thành thi triển ma pháp nhanh nhất, vừa rồi nội dung thi là xem ai có thể trong vòng 1 phút thi triển nhiều loại ma pháp nhất. Chỉ tính hoàng giai trở lên"

"Như vậy chẳng phải những người nào không biết ma pháp hoàng giai trở lên thì thành tích sẽ bị đánh rớt sao?" Trần Tinh hiếu kỳ buộc miệng hỏi

"Ừa uôi, ủa uôi, đó là đương nhiên, mục tiêu của cuộc thi kiểm tra là tìm kiếm tài năng để ra tiền tuyến giết giặc mà, không phải vậy tại sao vừa rồi thẳng kia không đề ý mặt mũi diễn kịch?" Bàn tử khinh bỉ Trần Tinh nói

"Xem ra người giỏi thì sẽ giỏi hơn còn người dở cũng sẽ bị đào thải, quy luật chọn lọc của tự nhiên a" hần cảm khái nói cũng kiên định tín niệm nhất định phải mạnh lên.

"Ừa uôi, ta còn nghe nói, kỳ thi này có trưởng công chúa của hoàng tộc đến trực tiếp quan sát đó nhen, nghe nói ngoài cực kỳ xinh đẹp ra còn là niềm kiêu hãnh của cả ma pháp đế quốc đó nhe, mới hơn 30 tuổi thôi mà đã đạt đến Địa giai ma pháp sư trung kỳ rồi. Tiểu nhị, thấy sao có thu luôn không?" Bàn tử hèn mọn nói

"Mập mập chết bầm, ngươi nói cái gì? Ngươi lố ai ngứa?" Liễu Mộng kéo lỗ tai bàn tử cả giận nói.

"Ai ui, đau, đau, đau... cô nài nài tha cho ta, ta không dám nữa...ai u" phải nói bàn tử không sợ trời không sợ đất nhưng phụ thân hần còn không sợ, duy nhất hần im miệng chỉ có Liễu Mộng 1 người, ai biểu lúc nhỏ, hần "thả dê" đại tiểu thư kết quả xem thành bê đê. Từ đó hần ám ảnh luôn.

Cả nhóm vừa đi vừa nói, thì phiền phức lại phát sinh. Dẫn đầu là thanh niên mái tóc màu bạc tướng mạo anh tuấn, trường coi như không sai, tay cầm ma pháp trượng cực kỳ hoa lệ, theo sau là 2 thanh niên Trương Văn Trương Vệ cùng một nhóm tiểu đệ. Thanh niên Tóc bạc gọi Âu Dương Ngạo, là thiên tài của Âu Dương gia, đứng đầu bát đại gia tộc. Bát đại gia tộc của đế quốc theo thứ tự là Âu dương gia, Liễu gia, Tô gia, Trương gia, Luru gia, Hách Liên gia, An Nhĩ gia, cuối cùng là Chu gia. Bát đại gia tộc chia ra nắm quyền kinh doanh của cả đế quốc, còn hoàng tộc thì chấp chương toàn quyền, các gia tộc giải nộp thuế 20% sản lượng cho quân đội để đánh giặc. Ai biểu người ta mạnh người ta có quyền!

Đi phía trước thanh niên đôi mắt nhìn lấy 2 nữ ẩn sâu trong đôi mắt che giấu rất tốt sự thâm tà của bản thân: "Mộng nhi, trong tháng này ngươi đi đâu? Sao ta không gặp ngươi? Ta có qua nhà ngươi mấy lần nhưng cũng không thấy?" Thanh niên nhân thâm tình nhìn lấy Liễu Mộng mở miệng nói, còn con mắt thì không ngừng dò xét trên dưới 2 nữ, khi hần nhìn lấy Diệp Vũ thì lòng thầm than đáng tiếc.

Liễu Mộng trực tiếp bỏ qua hần không thèm đề ý, lôi kéo Tuyết Nhi cùng Diệp Vũ qua một bên nói cái gì đó.

Âu Dương Ngạo thấy vậy cũng không nổi giận tính tiến lên nói tiếp thì Trần Tinh đứng ra trước mặt hần. Giờ mới chú ý Trần Tinh hần cũng tâm sinh đổ kỵ, sao có người còn đẹp trai hơn ta, không thể tha thứ, hần tức giận mở miệng:

"Ngươi là ai, mau tránh ra"

hần đưa tay định đẩy Trần Tinh nhưng

"Đừng~ aaaa~ bành"

3 thanh âm liên tiếp vang lên, chưa kịp đụng vào người Trần Tinh thì đã bị tát bay, mọi người giật mình, cả đám tiểu đệ trợn mắt há hốc mồm nhìn thanh niên bị tát sml, mặt bị lệch sang một bên, phun máu phè phè kèm theo mảnh vỡ răng.

Trương Văn Trương Vệ thì há hê, mặc dù cùng là thiên tài trong học viện nhưng tính cách cũng có sự khác biệt, Âu Dương Ngạo thì như cái tên kiêu ngạo luôn không để người khác vào mắt, Trương Văn thì âm hiểm, ngoài mặt thì giả bộ đầu phục Âu Dương Ngạo thật ra thì lợi dụng hần.

Âu Dương Ngạo hét lên: "Nhanh nhất nhai nhai nhỏ nha, nha nhuộm nhiệt nhuộm, nhuộm nhuộm" đám tiểu đệ hoàn toàn nghe không hiểu lão đại mình đang nói cái gì nhưng dựa theo biểu cảm cùng tình tiết truyện cả đám chuẩn bị xông lên. Lúc này một âm lão giả thanh vang lên: "Ồ đây xảy ra chuyện gì?"

Đám tiểu đệ tranh thủ dừng lại hô Vương lão sư, lão giả này là lão đưa ra ý kiến để xem xét mục đích Trần Tinh, trong thời gian quan sát, lão rất hài lòng đối với Trần Tinh, đứng ở một bên thấy rõ tình huống, lão đối với thanh niên nhân này cũng rất bất đắc dĩ cùng hiếu kỳ. Bất đắc dĩ là người này một lời không hợp liền ra tay, hiếu kỳ là ngay cả hần là Địa giai ma pháp sư đỉnh phong cũng không thấy rõ Trần Tinh ra tay như thế nào? Phải biết ma pháp sư mặc dù thể chất yếu hơn chiến sĩ nhưng thay vào đó là con mắt tinh tường cùng sức phản ứng nhanh chứ không thôi trên chiến trường chiến sĩ di chuyển nhanh thì làm sao ma pháp sư công kích trúng nếu không sử dụng ma pháp diện rộng?

Trương Văn thấy Vương lão sư hỏi đứng ra châm dầu vào lửa "Hồi Vương lão sư, Trần Tinh tự tiện ra tay đánh người, chúng ta chỉ muốn đòi lại công

đạo!"

"Ừa uôi, ủa uôi, Vân ài nhân, người nói Trần Tinh đánh người sao ta không nhìn thấy hấn ra tay, người nhìn thấy sao, không có a? Ta chỉ nhìn thấy Âu Dương Ngạo động thủ rồi tự nhiên phun máu thôi, có thể là đang diễn kịch rồi sao" Bàn tử nhin không được chăm chọc.

"Người...!" "Nhưoi"

2 thanh âm vang lên hân không thể bầm thay vạn đoạn Chu bàn tử.

Vương lão sư mở miệng: "Được rồi đều giải tán đi, chuẩn bị cuộc thi sắp tới, cãi nhau còn ra thể thống gì"

Cả đám nhân vật phụ thấy Vương lão sư nói cũng không dám nói nhiều đều giải tán nhưng ánh mắt giết người nhìn chăm chăm Trần Tinh cùng bàn tử. Bàn tử thì giờ thẳng ngón giữa biểu thị khinh thường. Trần Tinh thì suy nghĩ, có nên giết trước tránh phiền phức không? Chỉ tội cho anh bạn Lưu Chính thay huynh đệ mình lo lắng: " Lão nhị, người phải cẩn thận, Âu Dương Ngạo có đệ đệ rất lợi hại, giờ đang là 1 trong bảy đại ma tướng của ma pháp công hội, hấn sẽ tìm người gây phiền phức, tốt nhất là nên ở lại ma pháp học viện đi"

"Không đúng kịch bản a, không phải là anh trai hay chú bác gì sao? Sao thành đệ đệ rồi?" Trần Tinh buộc miệng hỏi

"Kịch bản gì?" Lưu Chính nghi ngờ

"À, không có gì, yên tâm đi lão đại ta không có việc gì!"

"Người, ài.. Thôi ta trở về trước chuẩn bị đây."

"Tiểu nhị, ta cũng đi kiếm muội tử đây, báai bai"

"Cút đi" Trần Tinh bắt đầu đi, rồi dẫn 3 nữ trở lại sân thượng rồi tiến vào tiểu thế giới bắt đầu chuẩn bị. Sau khi thu dọn xong trời cũng đã tờ mờ tối, cơm nước xong xuôi hấn liền cùng ba nữ luyện công. Tiếng nhạc bắt đầu vang lên đến tận giữa đêm mới kết thúc. Bỗng nhiên một thanh âm vang lên

"Keng~Toàn năng chúa tể hệ thống tiến hoá thành công. Người chơi có thể đặt 3 câu hỏi để hệ thống giải đáp khúc mắc đến tiến xa hơn. Nhắc nhở câu hỏi nếu vượt qua quyền hạn thì người chơi sẽ phải thay đổi câu hỏi. Ngoài ra, phiên bản mới còn bổ sung thêm hệ thống trao đổi gọi Thiên địa lô. Người chơi có thể dùng tích phân hoặc vật phẩm để trao đổi. Muốn biết thêm chi tiết người chơi chờ đón chương tiếp theo!" Trần Tinh cũng không quan tâm thanh âm, khuya rồi nên đi ngủ.

P/s: Anh em đọc truyện nếu thấy hay thì đánh giá 10* giúp mình, like & share hoặc bình luận để lại ý kiến. Anh em nào hảo tâm thì đề cử Nguyệt phiếu hay kim đậu. Đó sẽ là động lực cho mình ra nhiều chương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Niệm lực

Tờ mờ sáng hôm sau, theo thói quen Trần Tinh thức dậy, nhìn thấy 3 nữ ngủ say hấn về mặt hạnh phúc, hấn hôn nhẹ mỗi người một cái rồi yên lặng đi ra khỏi phòng, đánh răng rửa mặt xong, hấn vào nhà bếp chuẩn bị bồi bổ tam nữ. Suốt 1 tháng cũng thành thói quen, ai biểu hấn càng ngày càng mạnh, chỉ có 3 người làm sao chịu nổi? Phải bồi bổ thôi.

Phải nói trong 1 tháng này sau khi học tập tu luyện ma pháp, cuộc sống của hấn thoải mái hơn nhiều, những vật dụng mà khi còn ở địa cầu chỉ có thể tưởng tượng lần lượt được hấn nghiên cứu ra, trên cơ chế hạch tâm áp súc năng lượng: hấn sử dụng băng hệ ma pháp tiến hành áp súc thành hạt châu nhỏ, rồi dùng thần thông Hư không tạo vật chế tạo vật liệu có hình như chiếc tủ lạnh.

Theo sự dẫn truyện nhiệt độ, băng châu sẽ tiết ra băng hệ năng lượng làm lạnh, tùy theo sự điều chế để cho băng châu tiết ra nhiều ít để đông đá hay đông lạnh. Hạn chế là băng châu sẽ hết năng lượng, hấn đã có ý tưởng nhưng không có thời gian thực hiện. Quả nhiên là vô thượng thần thông, nhờ vào hiểu sâu hơn về năng lượng bốn nguyên, hấn có thể tạo ra bất kỳ vật gì như đá, vàng, sắt, đồng... Miễn sao không phải vật sống. Hấn còn nảy ra một số ý tưởng nhưng đáng tiếc không tìm được lý do không thành công. 3 nữ thì mỗi ngày chỉ tu luyện với học tập ma pháp thôi, ai biểu các nàng ở chung với tên trâu bò như hấn, không nỗ lực mạnh lên sao chịu nổi hấn dẫn vật đây.

Trong một tháng, 3 nữ tiến bộ nhanh chóng như cưỡi tên lửa một dạng, nhanh nhất phải kể đến Diệp Vũ, từ khi được hấn truyền thụ Nhẫn thuật Diệp Vũ say mê, giờ phút này nàng như Ninja thật sự một dạng, không nói đến chakra tinh thuần, tốc độ kết ấn thì triển cũng làm cho hấn lú lờ. Rasengan hấn vừa nói là nàng làm được ngay. Không chỉ như vậy, ma pháp của nàng một mực tri tri ở tầng thấp nhất một đường vọt tới Huyền giai sơ kỳ ma pháp sư, đối với cái này nàng cũng không biết tại sao. Ma pháp hệ của nàng là mộc hệ cùng thủy hệ và thổ hệ.

Phải biết một song hệ ma pháp rất hiếm gặp nói chi là tam hệ, điều này làm cho Liễu Mộng cùng Tuyết Nhi hâm mộ không thôi, cuối cùng phải do hấn đứng ra tốn một phen miệng độn hứa hẹn mới làm cho 2 nữ vui lên.

Là thanh niên nghiêm túc thế kỷ 21 hẳn suy nghĩ cởi mở hơn nhiều, hẳn nhất định tìm ra cách cho nhị nữ thêm vài hệ ma pháp nữa.

Ổn định lại tâm tình, hẳn mở ra bằng nhân vật thuộc tính nhân vật sau một tháng bảo trì:

Người chơi: Trần Tinh

Level: 60 (Thiên giai đại viên mãn)

Giới tính: Nam

Tuổi: 26/400 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 0/100000

Thần thông: Hư Không tạo vật, Thiên nhãn thần thông, Hậu nghệ thần xạ.

Công pháp: Hỗn nguyên kim cương kinh, Âm dương vạn đạo quyết, Hấp huyết ma công, Thần hồn quyết, Thánh thủy quyết

Vũ kỹ: Bát hoang thập nhị thương, Du long bộ, Quyền pháp cơ sở, cước pháp cơ sở.

Ma pháp kỹ năng: Băng phong thiên địa, Cuồng phong bạo vũ, Liệt diễm phản thiên, Đại địa đột thứ.

Nhân thuật: Bạch nhãn, tam câu ngọc sharingan

Devil fruit: Doa doa no mi thức tỉnh lần 1

Hít point: 6500/6500

Energy: 12000/12000

Strength (sức mạnh): 189

Dexterity (tốc độ ra đòn): 140

Defend (Phòng ngự): 178

Vitality (Sinh lực bên bờ): 50

Rút thưởng cơ hội: 1

Chức nghiệp: Nhãn giả, chiến sĩ, sát thủ, cung tiễn thủ, luyện dược sư cấp 2

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 5

Kỹ năng chủ động: Tiểu thể giới, không huyết, song tu 7 7 49 tư thế, Thập nhị thương, rasengan, Shuriken rasengan, Ẩn nặc thuật, Ảnh phân thân chi thuật.

Kỹ năng bị động: Nhiệt huyết chiến đấu, Phòng ngự tuyệt đối

Trang bị: Đồ vải sáo trang kèm theo bị động kỹ năng đông ẩm hè mát.

Vật phẩm: Không gian giới chỉ (1)

Sủng vật: Thủy Kỳ Lân (Thủy Linh)

Chú ý: Người chơi phải tự mình tiến hành đúc luyện, tìm hiểu, cảm ngộ công pháp, kỹ năng,... Tiến hành lớn mạnh bản thân, hệ thống chỉ phụ trợ người chơi bước đầu tiên.

Mất hẳn nhìn ngay đến rút thưởng cơ hội, hẳn không chần chờ rút thưởng thần thông, hẳn me Lục thần thông lâu lắm rồi. Như sự thật thật thì không như mong muốn, vòng tròn luân bản dừng lại:

"Keng~ Chúc mừng người chơi đạt được hạ phẩm thần thông Niệm lực"

Từng dòng từng dòng tin tức truyền vào Trần Tinh thể nội, hần nhắm mắt tiêu hoá tin tức hần mở mắt ra với vẻ hiếu kỳ, theo như tin tức tu luyện thì môn thần thông này khá giống với Niệm lực trong Seri phim anime Hunter x Hunter, nhưng cao cấp hơn nhiều. Phương pháp tu luyện Niệm là tập trung tinh thần thông qua năng lượng tiến hành thôi động, có thể tấn công cũng có thể phòng thủ thiên biến vạn hoá, Niệm lực càng mạnh thì người sở hữu càng mạnh.

Theo hần Niệm lực thần thông còn phải xếp trên vô thượng thần thông Hư Không tạo vật chứ tại sao lại là hạ phẩm thần thông nhỉ? Bỏ qua một bên tâm thần hần chìm vào hệ thống trao đổi Thiên địa lô.

"Keng-Chúc mừng người chơi lần đầu mở ra nhất tinh Thiên Địa lô, đạt được hệ thống thưởng cho tích phân 10"

Thanh âm hệ thống vang lên, hần vội kiểm tra bảng nhân vật quả nhiên thêm 1 hàng thông tin tích phân: 10.

"Nhất tinh? Xem ra nhất định phải cố gắng mở ra quyền hạn rồi!"

Mở ra danh sách trao đổi, chỉ thấy cái gì cũng đều có thể thông qua tích phân để trao đổi như: phương pháp tu luyện quy ba khí công, phương pháp tiến giai sharingan thành Mangekyō Sharingan, phương pháp tu luyện Lục thức, Haki... Vân vân và mây mây...chỉ là không có thần thông.

"Đáng tiếc thần thông chỉ phải thông qua rút thưởng rồi! Khoan đã, Mangekyō Sharingan không phải thông qua chủ nhân trải qua đau khổ cùng cực hoặc là hận thù đỉnh điểm sao? Sao có phương pháp tu luyện nữa? 100 tích phân sao! Ân, tính sau vậy!" Trần Tinh nghĩ nghĩ.

"Hệ thống ta muốn sử dụng quyền trợ giúp đặt câu hỏi" hần mặc niệm câu thông hệ thống.

Bỗng nhiên trước mắt hần xuất hiện bóng trắng hư ảnh không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ nghe thanh âm của một người đàn ông, đúng hơn là của một lão già, giọng nói trầm thấp tang thương hữu khí vô lực giống như người sắp lâm chung một dạng

"Hài tử, lần đầu tiên gặp nhau, ta là người tạo ra hệ thống này, ta chỉ cho ngươi biết như vậy bây giờ ngươi có thể bắt đầu đặt câu hỏi"

Trần Tinh ngẩn ra hần suy nghĩ rồi mở miệng:" xin hỏi tiên bối tên là gì?" Hần muốn biết vị đại năng này là ai, có phải là Hồng Quân hay Bàn Cổ gì gì đó trong truyền thuyết hay không.

"Ta là ai? Bây giờ ngươi còn chưa tư cách biết được, khi nào thực lực ngươi đủ thì tự nhiên sẽ biết, ngươi hãy đổi câu hỏi khác, nhớ kỹ lần đầu sẽ có thể đổi câu hỏi, những lần sau thì không thể được, hãy quý trọng"

Trần Tinh trầm mặc, hần nghĩ:"Nếu bây giờ mà hỏi hệ thống tạo ra để làm gì chắc cũng không nhận được câu trả lời" làm việc gì cũng có mục đích cả, không ai làm việc mà không có mục đích. Hần mở miệng hỏi

"Xin tiên bối cho ta biết, ta thật có thể trở lại Địa Cầu để cứu sống Phi Yến người yêu của ta không?"

Bóng mờ yên lặng trong chốc lát rồi mở miệng nói:"Có thể!"

Phải nói hần đặt câu hỏi rất thông minh nếu như hần hỏi " Ta thật có thể trở về Địa Cầu và cứu sống Phi Yến không" thì được xem như 2 câu rồi. Chỉ đổi 1 từ hần có thể biết được rất nhiều thông tin, nếu như có thể cứu sống Phi Yến vậy thì hần không cần lo cho song thân nữa. Một người chết trước khi hần xuyên việt chôn cất mấy năm rồi còn cứu sống được huống chi là đang còn sống ba mẹ.

"Câu hỏi thứ 2, theo ta được biết, những kỹ năng hoặc là devil fruit...thì là ở Địa Cầu xuất hiện trong các Anime, vậy thế giới đó tồn tại như thế nào?" Hần hỏi rất hay, nếu hần hỏi thế giới đó có thật sự tồn tại hay không thì chắc chắn câu trả lời sẽ là có hoặc không rồi nhưng nếu hần hỏi "nó tồn tại như thế nào" thì sẽ biết được nguồn gốc cũng như cách thức đi vào thế giới đó điều kiện là nó tồn tại, nhưng nếu nó không tồn tại thì tại sao lại có mấy skill này? Cho nên Trần Tinh suy đoán thế giới Anime thật sự tồn tại chỉ là không biết nó ở đâu và làm sao nó có thể tồn tại được.

Qua một hồi lâu cũng không có bất kỳ thanh âm gì, hần không gấp, rút cuộc thanh âm thờ dài rồi truyền ra rồi lão già bắt đầu mở miệng:

"Trong vũ trụ này có thứ gọi là Niệm lực, Niệm lực được biểu hiện qua ý chí của một người, Ý chí mạnh yếu tùy thuộc vào mỗi người, Niệm lực rất khó tu luyện và gần như không thể thành công, ta cũng chỉ tu luyện được da lông thôi nên hệ thống mới xếp nó vào Hạ phẩm thần thông. Khi một người ý chí kiên định tin vào thứ gì đó nó sẽ hình thành nên tín ngưỡng lực, rất nhiều tín ngưỡng lực kết hợp với nhau đủ để hình thành quy tắc, thời gian trôi qua sẽ tạo thành thế giới đó, các skill của ngươi là ta dựa theo quy tắc diễn sinh ra phương pháp căn bản để vào trong hệ thống, còn tới đâu phải nhìn xem ngươi. Được rồi còn một câu hỏi cuối cùng"

Trần Tinh gật đầu rồi nghiêm túc nói:" Câu hỏi cuối cùng, Tiên bối tại sao lại chọn ta?" Hần cũng rất nghi hoặc phải biết không cơ chuyện không làm mà có ăn a. Cái gì cũng phải bỏ ra cái giá tương ứng để đổi lấy hết.

"Hahaha, ngươi không cần phải nghĩ nhiều, lựa chọn ngươi chỉ vì ngươi rất may mắn, may mắn vì không có chết sau khi lạc vào thời không loạn lưu. Chỉ đơn giản như vậy! Được rồi, ta phải đi, hãy mạnh mẽ lên đi, hài tử" Thanh âm từ trong bóng mờ truyền ra rồi biến mất. Trần Tinh cúi đầu suy nghĩ, đánh chết hần cũng không tin có chuyện thom bơ như vậy. Lắc đầu trở về phòng gọi 3 con mèo nhỏ chạy đến.

Lúc này, ở vô tận trong vũ trụ trên một hành tinh đen nhánh lộ ra vẻ thần bí nọ. ông lão gầy gò, quần áo rách rưới tóc bạc trắng phủ xuống không nhìn rõ khuôn mặt,Xung quanh lơ lửng khí. Bỗng nhiên mắt lão loé lên 1 cái rồi nhắm lại...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Hách Liên Tĩnh Như

Trở lại phòng, hắc thấy 3 nữ vẫn còn ngủ say, xem ra mình tới quá hơi quá đà à. Nhìn thấy thương nhưng thôi cũng kệ vậy, ai biểu càng ngày hắc càng trâu bò, biết sao được.

Nhìn 3 người trần truồng thân thể hắc hô hấp có chút dồn dập, vội kìm nén lại, hắc lay lay 3 nữ.

"Oa, để muội ngủ chút nữa" đây là câu trả lời của 3 người sau khi hắc lần lượt gọi. Hết cách hắc phải dùng đến tuyệt học:

"Ta đếm đến 3 ai còn nằm trên giường thì phải cùng ta tu luyện tới trưa"

"Vèo~" kết quả là 3 nữ dùng tốc độ như một vị thần rời khỏi giường. Hắc lắc đầu cười khổ rồi đi ra, hâm nóng lại đồ ăn đã chuẩn bị từ trước.

Sau một lúc, 4 người vừa ăn cơm vừa trò chuyện, không khí rất ấm áp. Đợi cơm nước xong xuôi 4 người ra khỏi tiểu thể giới cất bước đi đến Y viện đường. Trước cuộc thi diễn ra, Học viện sẽ tiến hành kiểm tra sức khỏe cho học viên, để đảm bảo học viên đủ sức khỏe tham gia kỳ thi. Phải biết ma pháp sư thể chất rất yếu.

4 người vào Y viện, giờ phút này mọi đang chia ra 2 khu, khu nam sinh và khu nữ sinh. Trần Tĩnh tách ra với 3 nữ đi về phía khu nam sinh. Kiểm tra sức khỏe sẽ tiến hành lần lượt. Nam sinh kiểm tra trước, nữ sinh sau. Kiểm tra sẽ đánh giá qua sức chịu đựng cùng lực bộc phát cơ thể đối với nam.

Đối với nữ thì chỉ đánh giá lực bộc phát cơ thể thôi vì thường trên chiến trường nữ thường đứng sau tập hợp thành nhóm tiến hành giết địch bằng hợp thể ma pháp.

Còn nam thì ở phía trước nên đôi khi cần phải đánh giáp lá cà với chiến sĩ luôn do đó nên cần có sức chịu đựng cao để tránh né câu giờ cho nữ sinh công kích.

"Tất cả nam sinh tập hợp!" Giọng nói của nam lão sư vang lên. Tất cả mọi người nhanh chóng tập hợp xếp hàng trong đó bao gồm Trần Tĩnh. Nam lão sư nói tiếp.

"Mỗi lần kiểm tra 10 người một nhóm, gọi đến tên ai người đó lập tức cởi áo đứng vào 10 vị trí trong ma pháp trận, sau thời gian 1 phút ai còn đứng thì coi như thông qua và đợi tiến hành cuộc kiểm tra thứ 2. Được rồi:

An Hạo

Đặng Siêu

Hồ Bản

.... "

Tiếp theo:

Vương Ngũ

Đỗ Hùng

Triệu Chí Kính

...

Trần Tĩnh"

Sau khoảng 30 phút rốt cuộc đến Trần Tĩnh, hắc bước vào ma pháp trận với đầy rẫy ánh mắt chăm chú lên người mình, đa số toàn là nữ học viên, hắc không hoang mang cởi áo ra, khi hắc cởi áo ra cả đám nữ học viên loạn cả lên. Cơ ngực rắn chắc, bụng 8 múi, kết hợp với khuôn mặt đẹp trai, chiều cao 185 nổi bật, đứng chuẩn soái ca, hắc đứng với 9 người còn lại y như hạc giữa bầy gà vậy. Phải biết ma pháp sư thường thường rất ít rèn luyện cơ thể nên cho dù bề ngoài nhìn được nhưng không thể so sánh với người đức luyện thường ngày như Trần Tĩnh.

"Hừ" đứng ở bên ngoài mấy nhân vật phản diện như Vân ái nhân, Âu Dương nói ngọng,...ánh mắt phun lửa đầy ghen tị.

"Thú vị, thú vị" Đứng đầu tứ đại thiên vương của học viện là Hoắc Nhật, hắc không phải người trong bát đại gia tộc, hắc là cô nhi được Vương lão sư nhận làm tôn tử, từ nhỏ lớn lên ở học viện, không giống như dựa vào danh tiếng gia tộc cùng đệ đệ Âu Dương nói ngọng, cùng âm hiểm xảo trá Vân ái

nhân để được danh xưng thiên vương. Hắn bằng thực mình để đạt được mọi người công nhận.

"Ừa ưôi, lão đại tiểu nhị đoạt hết danh tiếng rồi làm sao 2 ta của gái được đây? " Chu bàn tử than thở

Lưu Chính liếc mắt nhìn hắn đầy khinh bỉ "Cho dù không có lão nhị ta nghĩ người đời này cũng không có hy vọng kiếm được vợ đâu?"

"Tại sao? Ta sao lại không kiếm được vợ?" Bàn tử không phục lắm đáp.

"Ta nói lão tam, người xem lại mình đi, người thì mập như cái thùng phi, bụng thì như con cóc, nhìn xấu quắc ai mà thèm lấy? Thêm cái mặt hèn mọn của người, chưa kịp nói thì người ta chạy mất dép rồi!"

"Ồ ô " Lưu Chính thật sự bội phục trình độ vô sỉ của mập mạp này rồi...

Sau khi kiểm tra sức chịu đựng xong là cuộc thi lực lượng bộc phát cơ thể. Rất đơn giản, dùng toàn lực đánh vào máy kiểm tra là có thể. Sau khi kiểm tra xong tất cả cũng đến lúc rời đi. Sau 2 ngày cuộc thi sẽ bắt đầu. Vừa ra cửa nhóm Trần Tinh lại bị người khác chặn đường đi.

Lần này dẫn đầu là một vị xinh đẹp nữ tử, màu da lúa mạch khoẻ khoắn, ăn mặc hoang dã, tóc vàng, kiểu phụ nữ phương tây ở địa cầu một dạng. Theo sau là một đám nữ tử là mập ốm cao gầy đủ thành phần hết khoảng chừng 10 người.

Nữ nhân này đứng trước mặt Trần Tinh, nàg rất cao, đứng ngang lỗ tai hắn một dạng.

"Xin chào, ta tên Hách Liên Tinh Như, nghe nói người 1 cái tát đánh bay Âu Dương Ngạo tên cận bã kia, ta đến đây để hướng người khiêu chiến, ta biết người mới đến học viện hơn 1 tháng, ta không bắt buộc người phải sử dụng ma pháp, người có thể sử dụng bản lãnh của mình."

"Chào người, ta tên Trần Tinh, xin thứ lỗi ta sẽ không tiếp nhận khiêu chiến của người! Người hãy tìm người khác khiêu chiến đi."

Trần Tinh không có hứng thú cho lắm, hắn phải về thử xem một phát học tập Niệm lực a. Niệm lực loại này trâu bò thần thông làm sao có thể bỏ qua được?

"Người tại sao không đáp ứng ta khiêu chiến? Có phải người sợ? Không đúng, hay là người xem thường ta?" Hách Liên Tinh Như chất vấn hỏi.

"Này, người tại sao lại như vậy, người ta không đáp ứng sao người còn mặt dày không chịu đi?" Liễu Mộng miệng chua chua nói. Nàng thấy Hách Liên Tinh Như xinh đẹp hơn mình cảm thấy nguy cơ nên vội mở miệng, Trần Tinh biết ý, vội vàng vỗ vai trấn an nàng rồi mở miệng nói với Hách Liên Tinh Như:

"Không phải ta sợ người hay khinh thường người gì cả, ta làm việc luôn có mục đích rõ ràng, chấp nhận lời khiêu chiến của người, ta có lợi gì? Tại sao ta phải tìm phiền phức cho mình?"

Tinh Như ngăn người, phải a, người ta chấp nhận mình khiêu chiến không được lợi gì còn thêm phiền phức thì tại sao lại đồng ý đây? Quýnh lên nàng buột miệng nói:

"Nếu người thắng được ta, ta...ta sẽ làm bạn gái người? Như vậy được chứ?"

"Người làm bạn gái ta? Tại sao? Phải biết ta đã có 3 người bạn gái rồi a, phải xem các nàng có chấp nhận người không nữa. Ta cũng không phải người tùy tiện!" Trần Tinh hứng thú nói; 3 nữ nghe xong cũng ngọt ngào thâm tình nhìn hắn.

"Ta...ta phải chứng minh cho cha ta thấy nữ sinh không thua kém gì nam sinh, ta cũng có thể ra trận giết giặc, ta phải không ngừng khiêu chiến đối thủ để càng ngày càng mạnh lên!" Tinh Như trả lời

"Vậy tại sao người không tìm tứ đại thiên vương khiêu chiến? Ta là học sinh mới học ma pháp 1 tháng a" Trần Tinh bắt đầu đi

"Hừ, ta chính là nhị thiên vương còn 2 tên phế vật Trương Văn cùng Âu Dương Ngạo bị đánh sml nào dám gặp ta nữa, còn...còn Hoắc Nhật, ta đánh không lại hắn!" Tinh như hừ hừ trả lời rồi khi nói đến Hoắc Nhật giọng nhỏ dần.

"Ta sẽ không chấp nhận người khiêu chiến!"

"Vì sao?"

"Ta nói rồi ta không làm việc mà không có mục đích?"

"Nếu thua ta làm bạn gái người còn không được sao? Ta không xinh đẹp?"

Trần Tinh nghiêm túc nói:"Người rất đẹp, nhưng không có nghĩa là ta phải thích người. Quan trọng hơn là ta không biết gì về người cả tại sao phải để người làm bạn gái ta?"

"Người ăn chắc ta? Người không tính mình bị thua?" Tinh Như không phục nói

"Đúng! Người sẽ không có cơ hội thắng ta cho dù người có liều mạng đi nữa!" Hắn nói như đinh đóng cột vậy. Rồi sau cáo từ Lưu Chính cùng Chu

Hằng sau đó mang theo 3 nữ lý khai.

Tình Như thì sững sờ nhìn lấy thân ảnh thất thần, nàng cảm giác sâu sắc thất bại." Chẳng lẽ nữ sinh thật không bằng nam sinh sao? Không được, ta nhất định phải đánh bại người!" Nàng kiên định nói rồi dẫn 1 đám muội từ đi.

Lưu Chính cùng Chu Hằng nhìn nhau rồi xòe tay nhún nhún vai. Sau đó cũng rời đi. Không ai để ý xa xa Trương Vân đang núp xa xa nhìn lấy ánh mắt như Orochimaru một dạng, nhìn mà thấy lạnh cả người...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Năng lực mới

"Làm sao vậy, ai làm cho 3 người đẹp mặt ừ mày chau vậy, nói với ta, ta đi xử lý hần"

Trên đường trở lại sân thượng, Trần Tinh thấy 3 nữ rầu rĩ không vui không nói chuyện nên buộc miệng hỏi.

"A Tinh, huynh có thấy bọn muội rất vô dụng không?" Liễu Mộng buồn bã nói

"Sao nàng lại nói vậy? Có chuyện gì xảy ra?" Hần nghi hoặc hỏi

"Hừ, không đúng sao, nếu bọn muội mạnh mẽ thì sẽ thỏa mãn huynh, thì sao còn có việc huynh liếc mắt đưa tình với cô nàng kia nữa" Liễu Mộng chưa nói

Trần Tinh đánh cái haha rồi an ủi một thoáng 3 nữ:

"Không cần suy nghĩ nhiều, cũng không cần ghen tị với ai, ta sẽ không bao giờ bỏ lại các nàng, được rồi, trở về cố gắng tu luyện còn 2 ngày nữa là tổ chức kỳ thi rồi."

Sau đó cả 3 người trở lại Tiểu thế giới tiếp tục tu luyện, Trần Tinh không quấy rầy 3 nữ, hần giờ đang nghiên cứu một quyển sách. Quyển sách này không phải công pháp hay bí tịch gì cả, quyển sách này nói về tổng cương giới thiệu về các loại ma pháp trên lý thuyết, những ma pháp này rất ít gặp hoặc chưa từng xuất hiện, nó chỉ là dựa theo nghiên cứu rồi nói trên mặt lý luận suông thôi trong đó là: khó tu luyện nhất là thời gian ma pháp chưa từng có ai tu luyện thành công, thần bí nhất là không gian ma pháp, cao quý nhất là sinh mệnh ma pháp, đen tối nhất là hắc ám ma pháp, thánh khiết nhất là quang minh ma pháp, đáng sợ nhất là tử vong ma pháp.

Trần Tinh hứng thú nhìn về không gian ma pháp, phải biết mặc dù có năng lực Doa doa no mi chế tạo ra tiểu thế giới, nhưng thật chất chỉ là một không gian không có sự sống tiến triển. Một căn phòng nhỏ bé với lại không ổn định thôi. Biết đâu chừng trên thế giới này có người sở hữu được sức mạnh giống hoặc mạnh hơn Râu Trắng có thể đánh vỡ cả không gian thì sao? Như vậy rất nguy hiểm, hần không thể chấp nhận được chuyện như vậy phát sinh, vì phải đảm bảo tính mạng bản thân và gia đình nên hần quyết định nghiên cứu sâu hơn về không gian ma pháp.

Trên sách nói, muốn tu luyện không gian ma pháp trước hết phải hiểu được bản chất của không gian là gì, bước đầu tiên là khó nhất thần bí nhất không thể tu luyện vì thật sự không ai biết không gian nó xuất hiện như thế nào, cũng không người nào biết cảm ngộ ra sao. Sau khi hiểu được bản chất của không gian rồi sẽ tiến hành cải biến ma lực hình thành không gian tiết điểm liên hệ với bản thân, thông qua tiết điểm đó ma pháp sư có thể thi triển ra không gian ma pháp.

Trần Tinh nhìn lý luận suông này, tuy rằng không hoàn toàn đúng nhưng hần thật bội phục người viết ra cuốn sách này, có suy nghĩ sáng tạo, nhưng cũng đáng buồn là quyển sách này không có ai đọc, hần tình cờ phát hiện quyển sách này trong một đồng sách cũ nát đã đóng bụi lâu năm ở tầng trệt. Một người viết sách nhưng không có người nào đọc thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Ổn định lại tinh thần, hần thấy sách này nói không hoàn toàn đúng cũng không hoàn toàn sai. Cảm ngộ không gian thực chất là cảm ngộ pháp tắc, mà muốn cảm ngộ được pháp tắc nhất định phải hiểu được bản chất của không gian là gì? Hần nhờ có năng lực pháp tắc sơ khai của trái Doa doa no mi nên đã hiểu được cơ bản của không gian pháp tắc giờ phút này hần chỉ còn thử nghiệm tiến hành lớn mạnh pháp tắc bản thân thôi. Lần này hần không thôi thúc năng lực trái Doa doa no mi mà tiến hành sử dụng năng lượng bốn nguyên tiến hành cảm ngộ pháp tắc không gian. Dựa trên những kiến thức mang lại rất nhanh hần tìm ra điểm mấu chốt.

Giờ phút này hần ngồi xếp bằng, tĩnh tâm cảm ngộ như một thiền sư, xung quanh hần không gian gọn sóng, thân ảnh hần thoát ẩn thoát hiện, sau một lúc, hần bỗng nhiên mở mắt ra phát tay một cái, động tác rất tiêu sái tự nhiên, chỉ thấy sau khi hần phát tay trong không khí bắt đầu gọn sóng, một lợi nhận hình liềm không thể nhìn thấy bằng mắt thường bay về phía vách tường tạo thành vết cắt dài dài chừng 10m, độ sâu cũng tương đối 6-7cm. Hần gật gù đầu xem ra đã có chút thành tựu. Không suy nghĩ nhiều nữa, hần tiếp tục bước thứ 2, dung hợp trái ác quỷ Doa doa no mi vào tự thân pháp tắc không gian.

Phải biết bản thân trái ác quỷ mang khiếm khuyết là không thể bơi trên biển. Tại sao lại như vậy hần không biết chắc có lẽ do thế giới One Piece khi hình thành phát sinh chuyện gì đó khiến pháp tắc không hoàn chỉnh. Quan trọng hơn là Hần không muốn làm vạ cạn a, hần còn muốn tắm biển ngắm mây nữa

mặc bikini.

Trần Tinh vẫn đang từng chút một dung hợp trái ác quỷ. Mồ hôi trên mặt hắn càng ngày càng nhiều. Dung hợp thành công hay không quan hệ với sự phát triển sau này, nếu thành công hắn sẽ có một không gian ổn định riêng để sinh trưởng. Nếu không được thì pháp tắc không gian mà hắn cảm ngộ được sẽ tan vỡ thế là đời này hắn vô vọng được tắm biển cũng như phát triển càng lợi hại hơn pháp tắc không gian.

"Tích tắc, tích tắc~ " từng giây, từng phút trôi qua rồi cuộc Trần Tinh mở mắt, hắn không kim chế được kích động, hắn thành công sau này hắn có thể cùng mấy nữ mặc bikini chơi đùa trên biển rồi.

Mở bảng nhân vật thuộc tính

Người chơi: Trần Tinh

Level: 60 (Thiên giai đại viên mãn)

Giới tính: Nam

Tuổi: 26/400 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 0/100000

Pháp tắc: Không gian (nhập môn)

Thần thông: Hư Không tạo vật, Thiên nhãn thần thông, Hậu nghệ thần xạ, Niệm lực (Chưa nhập môn)

Công pháp: Hỗn nguyên kim cương kinh, Âm dương vạn đạo quyết, Hấp huyết ma công, Thần hồn quyết, Thánh thủy quyết

Vũ kỹ: Bát hoang thập nhị thương, Du long bộ, Quyền pháp cơ sở, cước pháp cơ sở.

Ma pháp kỹ năng: Băng phong thiên địa, Cuồng phong bạo vũ, Liệt diễm phân thiên, Đại địa đột thứ.

Nhân thuật: Bạch nhãn, tam câu ngọc sharingan

Devil fruit: Không

Hit point: 6500/6500

Energy: 12000/12000

Strength (sức mạnh): 189

Dexterity (tốc độ ra đòn): 140

Defend (Phòng ngự): 178

Vitality (Sinh lực bên bị): 50

Rút thương cơ hội: 0

Chức nghiệp: Nhẫn giả, chiến sĩ, sát thủ, cung tiễn thủ, luyện dược sư cấp 2

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 5

Kỹ năng chủ động: Tiểu thể giới, không huyết, song tu 7 7 49 tư thế, Thập nhị thương, rasengan, Shuriken rasengan, Ân nặc thuật, Ảnh phân thân chi thuật.

Kỹ năng bị động: Nhiệt huyết chiến đấu, Phòng ngự tuyệt đối

Trang bị: Đồ vải sáo trang kèm theo bị động kỹ năng đông ẩm hè mát.

Vật phẩm: Không gian giới chi (1)

Sủng vật: Thủy Kỳ lân (Thủy Linh)

Chú ý: Người chơi phải tự mình tiến hành đức luyện, tìm hiểu, cảm ngộ công pháp, kỹ năng.... Tiến hành lớn mạnh bản thân, hệ thống chỉ phụ trợ người chơi bước đầu tiên.

Chỉ thấy Doa doạ no mi đã biến mất thay vào đó là cột Pháp tắc lòi ra Không gian thuộc tính.

Hắn hài lòng đóng băng thuộc tính nhân vật rồi tiếp tục nghiên cứu Niệm lực siêu cấp bug này, hắn biết môn thần thông này không dễ dàng tu luyện, phải biết vị đại năng tạo ra hệ thống này cũng đã nói chỉ hiểu da lông thôi.

Hắn tập trung ý chí dựa theo kiến thức đạt được bắt đầu tu luyện. Bất giác, mặt trăng đã lên cao, hắn bắt đầu đi lắc đầu, thật sự là phải nói cực cực khó. Không thể nào tu luyện được cả.

Hắn đành phải để đó, tắm rửa xong xuôi, Trần Tinh trở lại phòng tiếp tục đại nghiệp tu luyện cùng 3 nữ.

Hắn yêu thích tu luyện, tu luyện không chỉ mạnh hơn còn sướng nữa ai mà không thích? Tiếng nhạc trời vang lên, kèm theo là tiếng rên la cầu xin tha thứ vang lên, mãi cho đến rạng sáng mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cường giả chi tâm

Thời gian trong nháy mắt trôi qua, rốt cuộc đã đến kỳ thi ma pháp. Trên quảng trường tụ tập rất nhiều người đang bàn tán về hình thức của kỳ thi, có người còn mở ra cá cược xem ai đoán trúng...

"Ừa ưôi, tiểu nhị, bên này bên này" chưa lại đã nghe thấy tiếng gọi của bàn tử khiến xung quanh nhìn hẳn. Phải nói, từ lần trước kiểm tra sức khỏe, hắn trở nên rất nổi tiếng, không ít người săn lùng tin tức của hắn, mới biết hắn ngoại trừ trường soái ra còn có thân thủ bất phàm, 1 cái tát tát bay Âu Dương Ngạo, khiến hắn trở thành Âu Dương Ngông, một vị đáng người mập mập nữ sinh trong đám người tay cầm hộp quà nhỏ đi ra đứng trước mặt hắn cúi đầu hai tay nâng hộp quà nói: "Tinh học trưởng, ta tên Tiểu Thủy đây là món quà ta tự tay làm để tặng cho học trưởng, xin học trưởng nhận lấy và đồng ý làm bạn trai ta"

Xung quanh nháy mắt mọi người cũng im lặng chờ đợi kết quả, 3 nữ thì đứng một bên xem trò vui một dạng phải biết hẳn có 3 người bạn gái, mà trong đó còn có "xấu quắc" Diệp Vũ nữa, biết đâu được hắn có yêu thích gì đặc biệt!

Trần Tinh cũng hơi bất ngờ, hắn không nhớ đã bao lâu rồi kể từ khi Phi Yến tỏ tình với hắn, ngày nàng mất trái tim hắn cũng triệt để ngủ yên cho đến khi hắn xuyên việt thông qua hệ thống hắn khúc mắc mới được cởi bỏ, thực hiện mộng tưởng của những thanh niên xuyên việt nên làm, không thôi hắn cũng không vì cứu 3 nữ mà pháp pháp, hắn yêu thích cái đẹp, điều đó không giả nhưng không phải cái gì đẹp là phải mình phải sở hữu, không phải vậy.

Điều chỉnh lại tâm tình hắn mở miệng: "Xin chào Tiểu Thủy, ta rất cảm ơn ngươi về món quà, ta sẽ nhận lấy, còn về làm bạn trai ngươi, ta thấy nên tùy duyên đi. Ta hoàn toàn không biết gì về ngươi cả, cũng như ngươi cũng không biết gì về ta cả nên mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi, được chứ?"

Tiểu Thủy nghe hắn nói vậy cũng buồn buồn cúi đầu, sắp khóc một dạng... nàng bị từ chối! Lần đầu tỏ tình lại bị từ chối cảm giác thật Yomost à, mà sao tim thật đau cmn lun.

Trần Tinh thấy vậy bước lên vỗ vỗ vai nàng nói: "Phật nói 1 chữ Duyên "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Vô duyên đối diện bất tương phùng" tất cả tùy duyên, suy nghĩ thoáng không nên quá cưỡng cầu, suy nghĩ thoáng hơn ngươi sẽ thấy cuộc sống còn rất tươi đẹp."

Nói xong hắn cất bước đi, 3 nữ cũng đi, chung quanh cũng tự giác tránh ra con đường, Tiểu Thủy thì lăm bắm cái gì đó không ai nghe được, rồi ánh mắt kiên định, tự tin hơn.

"Lão đại, Phật là ai ngươi biết sao? Sao ta chưa nghe nói bao giờ?" Chu bàn tử hỏi Lưu Chính trả lời

"Ta cũng chưa nghe nói bao giờ, ngươi có thể đi hỏi lão nhị, nhưng mà nghe cũng có lý a" ; "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Vô duyên đối diện bất tương phùng, thật sự hữu duyên có thể đi trên cùng 1 đường thẳng sao?" Lưu Chính lăm bắm rồi nhìn về phía thiếu nữ bị xâm xỡ lúc trước sau đó cũng đi.

Chu Bàn tử về mặt mừng bức, chỉ thề một câu: "Duyên cái rắm, kiếm lời bán hòng ra mới được 1 ẽm, không tranh thủ mặt dày theo đuổi có nước ế tới già ở đó mà đợi duyên tới. Chờ ta a, lão đại"

Tiếng chuông vang lên, các học viên đã tập hợp đông đủ. Một đoàn người từ sau cánh gà bước ra dẫn đầu là tiểu loli cùng một lão giả. Lão giả tay cầm tích trượng long hành hổ bộ rất có khí thế, trên người mang theo uy nghiêm không thể xâm phạm. Lão giả này là hội trưởng của ma pháp công hội: Mặc lão.

Vạn chúng chú mục, nháy mắt trong sân yên tĩnh dị thường. Phải biết Mặc lão rất có uy danh trong hoàng tộc a, là hàng thật giá thật Thánh ma pháp sư,

đã trên 2400 tuổi. Lão chậm rãi mở miệng:

"Hôm nay, ta sẽ thay mặt hoàng tộc tới làm giám khảo cuộc thi cũng như tuyên bố hạn mục dự thi của các ngươi. Nội dung thi rất đơn giản bao gồm 2 nội dung:

Thứ nhất là kiểm tra trình độ thuần thục cũng như uy lực mà ma pháp các ngươi thi triển tiến hành đánh giá. Phải biết khi đối mặt với kẻ địch, ngươi niệm chú ngữ càng nhanh cũng như việc sử dụng thuần thục ma pháp đó để tấn công ngươi sẽ có nhiều % cơ hội sống sót hơn.

Còn về uy lực do có sự chênh lệch về phẩm cấp ma pháp sách nên sẽ có đội chuyên biệt tiến hành đánh giá là có thông qua hay không. Đây là điều kiện để tiến hành kiểm tra vòng thứ 2.

Nội dung thứ 2 là kiểm tra tính thực chiến cũng như kinh nghiệm chiến đấu của học viên. Nội dung này cho phép mọi người tự do tổ đội, số lượng thành viên không vượt quá 10, trong đoàn đội phải bầu ra 1 vị đội trưởng, sau đó đăng ký danh sách rồi tiến hành săn giết lấy nội đan ma thú trong Nguyên thủy sâm lâm. Thời hạn là một tháng. Ma thú có phân chia đẳng cấp nên cũng sẽ có chuyên viên tiến hành đánh giá. Còn nữa 10 đoàn đội đứng đầu cũng tức là tối đa có 100 người được khen thưởng tiến vào ma pháp các tầng 3 trở xuống thời hạn 3 ngày. Riêng đội trưởng của 10 đoàn đội này sẽ có cơ hội tiến nhập Ma pháp công hội. Được rồi có ai có thắc mắc về quy chế thi không?" Sau khi giám thị nêu lên 1 lèo quy chế, rồi đặt câu hỏi quen thuộc

"Thưa Hội Trưởng, ta có thắc mắc!" Một vị nam sinh mạnh dạng giơ tay phát biểu

"Ngươi nói!" Giám thị gật đầu rồi từ tốn trả lời

"Tại sao chỉ có 10 người đội trưởng của 10 đoàn đội đứng đầu được gia nhập ma pháp công hội mà không phải là 100 người?" Nam sinh phát biểu, cả hội trường cũng biểu tình gât đầu.

"Ngươi phải biết, trong một đội ngũ quan trọng nhất là đoàn kết tin tưởng lẫn nhau, trong chiến đấu đội trưởng là người có năng lực chỉ huy cũng như thực lực giúp đội ngũ đó sống sót vượt qua cuộc chiến, quan trọng hơn ta nói 10 đội trưởng có thể tiến vào Ma pháp công hội để học tập, ta cũng không có nói sau khi đội trưởng đó học tập tri thức trong Công hội không được dạy lại cho 9 thành viên khác đâu? Sự tin nhiệm lẫn nhau sẽ tạo nên một đội ngũ hùng mạnh.

Nếu trong đội ngũ có người mang ý đồ xấu đó cũng là do con mắt nhìn người của ngươi chưa đủ tinh. Ta nhắc lại vì nội dung 2 có sẽ có thương vong nên học viên có thể cân nhắc lựa chọn không tham gia và chờ kỳ thi sau. Phải biết muốn trở thành cường giả nhất định phải có cường giả chi tâm, dũng cảm tiến lên! Được rồi, nếu không có gì các ngươi có thể tiến hành vòng thi thứ nhất"

Trần Tinh đứng dưới nghe lão nói không sót một chữ, hần nắm chặt nắm tay lòng kiên định." Trái tim của cường giả sao? Ta nhất định sẽ mạnh hơn tất cả, nhất định!"

Sau lời tuyên bố của Mặc lão, cuộc thi chính thức bắt đầu. Hình thức thi vòng thứ nhất cũng rất đơn giản. Mỗi lần 100 người, mỗi người sử dụng ma pháp của mình tiến hành công kích 10 hình nộm ở 10 vị trí khác nhau. Dựa theo thời gian công kích hoàn tất cùng với uy lực của ma pháp đó sẽ định ra kết quả.

Thời gian trôi qua, cuộc thi vòng thứ nhất cũng sắp kết thúc, có người đậu có người rớt cũng có người từ đầu bỏ cuộc, trong đó có 3 người để Trần Tinh ấn tượng nhất là người đứng đầu tứ đại thiên vương là Hoắc Nhật, hần sở hữu lôi thuộc tính ma pháp một lần thi triển diệt sạch cả 10 hình nộm khiến mọi người thần phục.

Người thứ 2 là nữ Tinh Nhi, em gái này cũng không tệ lắm thi triển thổ hệ ma pháp tạo thành bàn tay to chực trượng từ dưới đất nhô lên nắm nát cả 10 người nộm. Điều khiến hần bất đắc dĩ là nữ này sau khi hoàn thành còn đắc ý liếc nhìn hần.

Người thứ 3 cũng là người khiến hần ấn tượng nhất, đó là một cô gái trông rất bình thường ngoại trừ thân cao một dạng bỏ vào đám người cũng sẽ không ai để ý, chính vì vậy hần mới ấn tượng, đơn giản là trên người cô gái này tỏa ra sự thánh khiết dù đã tận lực che giấu nhưng cũng không thể qua nổi cặp mắt chuyên nhìn gái của hần.

Nàng sử dụng phong thuộc tính ma pháp rất bình thường để hạ gục hình nộm, nhưng Trần Tinh biết nàng còn có con bài chưa lật. Hần cũng không quan tâm, miễn sao nàng không trêu chọc hần là được không thôi hần khỏi ngại chơi trò SM, hần chưa được thử bao giờ a. Vợ mình thì phải tiếc chứ, không phải vợ mình thì cứ thoải mái.

Và đương nhiên 3 nữ của hần cũng dễ dàng thông qua vòng thứ nhất. Giờ tới phiên hần.

Trần Tinh đứng trước 10 hình nộm chờ hiệu lệnh bắt đầu, hần suy nghĩ nên dùng skill gì nó vừa nhanh mà ẩn giấu được thực lực. "Có!"

Khi hiệu lệnh vang lên, hần giả bộ niệm chú ngữ tay trái cầm thiên trượng cắm xuống đất, lòng bàn tay phải mở ra, trong tay hần xuất hiện một quả cầu, quả cầu càng ngày càng lớn, lớn mấy chục trượng có hơn, khiến xung quanh mọi người kêu to.

Hần nâng quả cầu cứ như một vị thần thêm vào đó là soái bộ mẹ ra, không ít thiếu nữ phía dưới ướt át, hần hét lớn 1 tiếng rồi ném quả cầu ra.

"Hoá đééééé"

"Ầm ầm" cuồng phong nổi lên vụ nổ san bằng chung tất cả tạo thành đường kính ca trăm trượng. 10 hình nộm đã sớm tan thành tro bụi.

Skill này là hần học theo thanh niên nhẹ Hoà quyền Ace, đơn giản vì nó soái quá a. Hần có thể tạo ra hòa cầu bằng quả bóng rổ rồi dùng sức mạnh ném nó đi với điểm sức mạnh hơn 180 điểm cũng có thể tạo ra sức phá hoại như thế này nhưng hần muốn ẩn nhẫn a. Mấy thằng ngu mới lật hết con bài của mình ra.

Một vị giám khảo nuốt nước bọt rồi quay sang hỏi Mặc lão:

"Cái này...Mặc lão ngài xem"

Mặc lão vẫn nhắm mắt rồi chậm rãi mở miệng:"Uy lực phá hoại lớn nhưng thời gian thi triển quá lâu, nếu trên chiến trường cần phải có đồng đội câu giờ mới phát huy được tốt nhất hiệu quả, Thông qua!"

Nháy mắt vòng thứ nhất đã kết thúc, cũng đã giữa trưa.

"Mọi người giải tán buổi chiều tập hợp đăng ký danh sách đoàn đội, buổi tối sẽ lên đường tiến vào Nguyên thủy sâm lâm lịch luyện"

P/s: Anh em đọc truyện nếu thấy hay thì đánh giá 10* giúp mình, like & share hoặc bình luận để lại ý kiến. Anh em nào hảo tâm thì đề cử Nguyệt phiếu hay kim đầu. Bạn nào dùng app hoặc web đọc truyện sẽ được nguyệt phiếu hay bạc miễn phí thì đề cử cho mình với nhé. Để truyện lên top. Đó sẽ là động lực để mình ra nhiều chương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tiểu Hồng Trần

Trên đường trở về, Trần Tinh chia tay Lưu Chính cùng mập mập để tiến hành sắp xếp chuẩn bị đồ nghề đi rừng, hần không thể sử dụng năng lực không gian a, phải biết đây là bí mật không thể bại lộ quá sớm. Cho nên hần cần chuẩn bị chu đáo.

"Này...này đợi ta với..đợi ta với.." Từ xa đã nghe thấy tiếng nữ Tinh Như gọi, 4 người dừng bước, 3 nữ nhìn hần, hần thì nhún nhún vai biểu thị không biết.

"Này, người đã tìm được đoàn đội nào chưa, có hứng thú hay không gia nhập vào đoàn đội của ta?" Hách Liên Tinh Như vỗ vỗ bộ ngực thờ hồng học sau đó nói.

Trần Tinh liếc mắt, nhìn không được thẩm tính toán "Àn, không sai nhất định là D cup" ngoài mặt thì nghiêm túc. "Ta đã có đoàn đội của mình nên sẽ không gia nhập, cho nên xin lỗi, ta còn phải về chuẩn bị nữa, gặp lại sau"

sau đó hần xoay người chuẩn bị rời đi. Đồng đội của hần phải là người tin tưởng được, còn về nữ này tuy đẹp nhưng hần chưa hiểu gì về nàng, làm sao an tâm giao phó sau mình cho người mà mình không hiểu rõ, tuy rằng hần rất mạnh không có nghĩa là sẽ không ngã ngựa, hần không muốn bại lộ thực lực quá sớm

Hần biết mình vẫn còn quá nhỏ bé. Chỉ riêng ma pháp để quốc thôi đã có kinh khủng tồn tại như Tàn lão rồi vậy thì Chiến sĩ để quốc thì sao? Man tộc? Thú tộc? Tinh Linh tộc đâu? Hần! Vẫn còn quá yếu!

"Này...khoan đã!"

"Ta nói này nữ, ta rất bận, có gì mau nói đi"

"Đoàn đội của ngươi bao nhiêu người, bọn ta có thể gia nhập được không?" Tinh Như xuống giọng nói

Hần bắt dĩ nói:" Tại sao? Có rất nhiều đoàn đội sao lại lựa chọn gia nhập đoàn đội của ta?"

"Vì ta muốn tìm ra nhược điểm của ngươi để đánh bại ngươi!" Nữ nghiêm túc nhìn hần nói.

"Đoàn đội ta có 6 người, chỉ còn 4 slot, nếu ngươi muốn gia nhập thì phải về chuẩn bị đi, nói 3 người khác ở quảng trường khu đăng ký chờ ta, sau khi đầy đủ ta phải hỏi ý kiến của mọi người. Được rồi, không còn gì nữa ta phải về, thời gian tập hợp sắp đến rồi. Gặp lại sau" Trần Tinh nghiêm túc nhìn Hách Liên Tinh Như rồi từ tốn nói.

Hần không biết mục đích của nàng có phải như nàng nói không nhưng hần cũng lựa chọn tin tưởng, dù sao sống mà luôn đa nghi thì sẽ F.A dài dài nhé. Không lẽ bạn gái đi chơi rồi về hỏi nàng như hỏi cung sao, phải tỏ ra rộng lượng rồi moi móc tin tức từ từ. Mọi việc hành sự nhất định phải cẩn thận kèm theo đa nghi đúng lúc thôi.

"Hết việc rồi, trở về chuẩn bị thôi, Vũ nhi, Mộng nhi còn có Tuyết Nhi nữa, chút trở lại tiểu thể giới các ngươi cứ sử dụng Ảnh phân thân chi thuật tạo ra phân thân đi, còn bản thể cứ tiếp tục ở lại trong Tiểu thể giới tu luyện, thực lực bây giờ các ngươi còn rất yếu" Hần không nói cho tam nữ biết, hần cảm

nhận được như có như không có người đang nhìn mình. Để an toàn hẳn phải làm vậy.

3 nữ gật đầu thâm suy nghĩ" nhất định phải nỗ lực tu luyện, không thể làm bình hoa một dạng" còn riêng Diệp Vũ thì do dự muốn nói lại thôi rồi cuộc cũng theo hẳn trở lại.

Vào tiểu thế giới, hẳn suy nghĩ biện pháp để giúp phân thân ba nữ hạn chế tối thiểu việc hao tổn năng lượng, không thôi phân thân sẽ hết tác dụng, cuối cùng cũng quyết định tạo ra 3 thanh súng ngắm barret ma pháp.

Dựa trên cơ sở ma pháp pháo một dạng, nhưng kèm theo cải tiến giúp tốc độ bắn nhanh hơn, sức xuyên thấu mạnh hơn, còn có khoảng cách bắn xa hơn. Hạn chế là chỉ tấn công mang tính chất đơn lẻ. Phạm vi nhỏ hẹp chứ không rộng như ma pháp pháo.

Hẳn suy nghĩ từng linh kiện rồi dùng Hư không tạo vật chế tạo ra 3 thanh barret. Rồi tiến hành áp súc năng lượng làm nguồn cung cấp, như vậy không cần dùng hạch tâm năng lượng thạch.

Sau khi hoàn thành tất cả cũng đã gần tới giờ tập trung, hẳn mang theo phân thân 3 nữ tiến ra khỏi tiểu thế giới. Từ đằng xa hẳn đã thấy Lưu Chính cùng Chu bàn tử đang đứng cùng 4 người 1 nam 3 nữ, trong đó 1 người nữ là Tinh Như 1 người khác là thiếu nữ bị sàm sỡ lúc trước, 1 người nữ còn lại là người bình thường không thể bình thường hơn sử dụng phong hệ ma pháp trong cuộc thi khiến hẳn thoáng cảnh giác hẳn lên, 1 người nam còn lại hẳn không quen. Hẳn cũng có dự định không đáp ứng nhưng khi nhìn thấy Lưu Chính ra về do dự muốn nói gì đó lại thôi, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn thiếu nữ kia rồi thờ dãi. Với lại Một bên bàn tử thì đang to nhỏ gì đó với 1 người thanh niên kia trong rất hợp gu. Hẳn đành đồng ý, anh em có kiếp này chắc gì có kiếp sau. Giúp được phải giúp không thể nhìn thấy huynh đệ mình bỏ lỡ tình yêu được.

Hẳn thấy Lưu Chính một dạng xoắn xuýt nên biết ý mở miệng trước: "Chào mọi gia nhập đoàn đội của chúng ta, trước hẳn phải tự giới thiệu một phen thông tin cũng như năng lực của mỗi người, để ta giới thiệu trước, ta tên Trần Tinh, mới gia nhập học viện hơn 1 tháng sử dụng hoá hệ ma pháp."

Sau một phen giới thiệu sơ lược hẳn hiểu sơ sơ thông tin đám người. Người thiếu nữ bị sàm sỡ tên là Kiều Uyển, năm nhất học viện cùng chung ban với 2 nữ của hẳn, Diệp Vũ 3 năm ở học viện nhưng không thi đậu nên vẫn còn là năm nhất. Người nam kia là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Tinh Như, cũng là năm nhất, tên Hách Liên Thiết Thụ, còn người nữ kia tên Quỳnh Hoa.

Cả nhóm sau khi giới thiệu xong bắt đầu tham gia tiến hành đăng ký, muốn đăng ký phải có mặt đủ thành viên cùng thân phận thể. Phải có đội trưởng, phải có tên đoàn đội. Thế là mọi người bàn luận về vấn đề tên đoàn đội.

"Không bằng gọi là Cuồng phong đi, quét ngang tất cả địch nhân, đủ bá khí" Hách Liên Thiết Thụ đề nghị.

"Không được, không được, nhóm nữ 6 nam chỉ có 4 thôi, không được không được" Hách Liên Tinh Như không đồng ý nói

"Như vậy phải lấy tên gì?" Thiết Thụ bất mãn tỷ tỷ mình..

"Thanh dạ bằng hư quan vũ trụ

Thu phong thừa húng giá kinh ngao

Vũ trụ nhân cùng thương hải ngoại

Tiểu đàm nhân tại bách vân trung

Không bằng gọi là Tiểu Hồng Trần đi, vừa thanh nhã cũng đầy bá khí" Trần Tinh ngẫm ngẫm mở miệng ngâm rồi nói.

"Hay hay, cứ gọi Tiểu Hồng Trần đi, anh rể nhận ta làm đệ tử đi, ta muốn cưới mười mấy người vợ a" Thanh niên ngáo đá nói, Hách Liên Tinh Như thì đỏ mặt lên muốn tìm cái lỗ chui xuống, đúng là có thể cùng Chu mập mập mới gặp như tri kỷ thì...mọi người hiểu.

Quỳnh Hoa cũng bất ngờ liếc nhìn thêm Trần Tinh vài lần. 3 nữ thì càng ngày càng chết mê chết mệt. Lão đại Lưu Chính thì gật gù đầu. Kiều Uyển thì không sao cả.

Rốt cuộc tất cả đến quầy đăng ký

"Tên đoàn đội" người quản lý hỏi:

"Tiểu Hồng Trần"

"Thành viên?"

"Lưu Chính, Trần Tinh, Chu Hằng, Nam Cung Diệp Vũ, Tô Tuyết Nhi, Liễu Mộng, Hách Liên Tinh Như, Hách Liên Thiết Thụ, Kiều Uyển, Quỳnh Hoa"

"Đội trưởng?"

"Lưu Chính"

"Lão nhị, người??" Lưu Chính giật mình, hẳn không nghĩ tới Trần Tinh lại nhường cho hẳn làm đội trưởng; vỗ vỗ bả vai Lưu Chính Trần Tinh nói nhỏ:

"Lão đại, nỗ lực lên, biểu hiện tốt vào, nếu vệt mắt thì không có cơ hội nào đâu"

"Nhưng ta...gia tộc ta sẽ không chấp nhận!" Lưu Chính buồn bã trả lời

"Quản cái rắm gia tộc, nếu thực lực của người đủ mạnh thì sợ gì bọn họ không chấp nhận, nếu người còn là đàn ông thì không thể hèn nhát, phải biết phấn đấu vì người mình yêu." Trần Tĩnh nghiêm túc trầm giọng nói

"Àn, ta đã biết, cảm ơn người, lão nhị" Lưu chính nắm nắm tay thoáng cảm động sau đó kiên định gật đầu.

"Được rồi, nỗ lực lên"

"Được rồi, mọi người, XUẤT PHÁT" hần nhìn sang mọi người rồi nói. Cả nhóm lên đường tiến vào Nguyên Thủy Sâm Lâm bắt đầu cuộc hành trình 1 tháng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Khổ nhục kế - Chuyện xưa

Nguyên thủy sâm lâm, màn đêm bao phủ, bia rừng từng nhóm người tạo thành đoàn đội tiến hành tiến vào rừng, tại sao xuất phát vào buổi tối mà không phải đợi sáng mai xuất phát, đơn giản là để thử thách tính cảnh giác cũng như khả năng sinh tồn của đoàn đội đó tới đâu.

Cả nhóm đi vào việc đầu tiên cần làm là tìm một chỗ an toàn để nghỉ qua đêm việc thứ hai là lập hàng rào phòng vệ việc cuối cùng cũng quan trọng nhất là phân công trực đêm.

Nếu không có người trực đêm cho dù có tìm được khu cho là an toàn tới đâu cùng hàng rào bảo vệ vững chắc tới đâu thì cũng sẽ gặp diệt đoàn nếu gặp địch tập kích bất ngờ.

Núi cao còn có núi cao hơn đâu biết chắc được chừng việc gì sẽ xảy ra?

Sau khi thỏa mãn 2 điều kiện, bây giờ chỉ còn việc phân công trực thôi. Theo ý kiến của Lưu Chính là nữ sinh ngủ nam sinh trực. Nhưng lập tức bị Trần Tĩnh bác bỏ, hần cho rằng, nếu là đoàn đội phải phối hợp với nhau ăn ý nếu theo Lưu Chính quan điểm như vậy nếu có địch tấn công thì không lẽ nữ ngồi nghỉ còn nam thì đối địch? Như vậy sẽ hạ thấp vai trò của nữ sinh? Như vậy nữ sinh chỉ có thể làm bình hoa thôi sao? Bề ngoài hần nói mặc dù hợp nói nghe hợp lý được mọi người tán thành nhưng trong lòng lại mẫn Lưu Chính " Vãi nổi, hàng này ngu thật hay ngu giả vậy, anh em tạo điều kiện cho tiếp cận vậy còn không biết nắm bắt?"

Thế là một nhóm 2 người được phân công, chia ra cảnh giác cho tới khi bình minh, phân công như vậy sẽ có nhiều vấn đề phát sinh, nhưng thật ra hần sẽ phân thân ra giám sát cử động của 4 người, hần chưa hoàn toàn tỉnh táo được.

Để cho công bằng sẽ tiến rút thăm ngẫu nhiên, ai rút được cùng số thì sẽ trực chung, nhưng thật ra hần đã lên dùng thần thông hư không tạo vật tiến hành ăn gian để đánh tráo số nhằm tạo cơ hội cho Lưu Chính cùng Kiều Uyển có cơ hội ở chung với nhau.

Kết quả cuối cùng là Lưu Chính cùng Kiều Uyển, Vũ Điệp cùng Tĩnh Như, Liễu Mộng cùng Tuyết Nhi, Hần cùng Quỳnh Hoa, cuối cùng là 2 thanh niên bự.

Đầu tiên là hần cùng 2 bự nhân trực vì cảm xúc dâng trào giữa 2 thanh niên nên bọn họ không ngủ bây giờ được. Phải biết tri kỷ khó cầu a. Vấn đề muôn thuở được bàn tán giữa con trai với nhau thì chỉ có gái gú rồi.

Ca trực thứ hai là Lưu Chính cùng Kiều Uyển, thứ 3 là hần cùng Quỳnh Hoa, tiếp theo là Liễu Mộng cùng Tuyết Nhi, cuối cùng là Điệp Vũ cùng Tĩnh Như. Hần phân công vậy để không cần làm phiền 3 nữ cùng Tĩnh Như, phải biết phân thân của 3 nữ lực chiến đấu cũng không mạnh. Phải cần chakra tiến hành điều phối. Hần luôn ần ần cảm giác sẽ có chuyện phát sinh, nhưng hần không biết đến từ đâu nên chỉ có thể cẩn thận tốt hơn, đề phòng bất trắc.

Cả nhóm ngủ, 2 thanh niên bự thì bàn tán về em nào ngực bự mông to trong học viện. Trần Tĩnh trong bóng tối cũng chỉ lắc đầu.

Thời gian trôi qua tới ca thứ 2, Lưu Chính thì như khúc gỗ tập trung tinh thần cảnh giác bốn phía. Kiều Uyển thì không biểu hiện gì cũng làm tròn chức trách. Trần Tĩnh phải bội phục thanh niên này, em cô nam quả nữ, để ý người ta mà không dám nói, giống như chuyện "anh không bằng cả cảm thụ" một dạng.

Hần đành viết chữ rồi đợi Kiều Uyển không chú ý đưa cho Lưu Chính trước mặt, Lưu Chính cũng bất ngờ định báo động nhưng nhìn thấy hàng chữ hần biết là Trần Tĩnh cố ý. Nội dung hàng chữ như sau: " Lão đại, người có phải là đàn ông không?"

Một câu hỏi cảm thán rất đơn giản nhưng liên quan đến vấn đề tôn nghiêm a, rất nhột nếu

Lưu Chính nhìn hàng chữ từ từ biến mất rồi sau đó ánh mắt dần dần kiên định. Hắn nhìn Kiều Uyển rồi mở miệng nói:

"Kiều Uyển học muội?"

"Có chuyện gì sao Lưu Chính học trưởng?"

Hắn hít sâu một hơi rồi ánh mắt thâm tình nói:

"Ta muốn nói điều này với nàng rất lâu rồi, nhưng vì ta hèn nhát nên không dám nói, trước khi gặp nàng, ta không tin trên đời này có tiếng sét ái tình, nhưng từ khi gặp nàng ta biết ta đã sai, ta bị nàng thật sâu hấp dẫn, đôi mắt, nụ cười, mọi thứ. Ta chưa từng có cảm giác này bao giờ, cảm giác yêu một người rất đặc biệt, khi nàng cười ta hạnh phúc, khi nàng buồn ta đau lòng, khi nàng trò chuyện vui vẻ cùng nam sinh khác, tim ta rất đau. Ta biết nàng xuất thân từ một gia đình bình thường, nên sẽ không có hảo cảm gì với những công tử con nhà quyền quý như ta. Nhưng điều đó không thể ngăn cản ta yêu nàng, ta luôn trốn tránh sự thật, vì gia tộc, hôn sự của ta không do ta làm chủ, ta luôn xoắn xuýt, khi nhìn thấy nàng, ta do dự, nhưng ta rất may mắn vì có huynh đệ tốt, ta đã hiểu ra được, là đàn ông, có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm, khi ta có đầy đủ thực lực ta có thể nắm giữ số phận của mình. Ta không thể trốn tránh. Nếu không ta nhất định sẽ hối hận cả đời, nàng có đồng ý làm bạn gái ta không?"

Sau 1 lèo lời thật lòng của thanh niên đầu gỗ. Trần Tinh 1 bên cũng âm thầm gật đầu.

"Lưu...Lưu Chính học trưởng, ta...Có thể cho ta thời gian suy nghĩ được không? Điều này quá bất ngờ...ta không biết phải làm sao, ta...ta rất bối rối" Kiều Uyển rụt rè bối rối nói.

Trần Tinh ở một bên nghe được Kiều Uyển trả lời thâm nghĩ." Rồi xong, lão đại sắp thất tình cmmr!" Sau đó lắc mình biến mất.

Bỗng nhiên có người toàn thân áo đen, trang phục bó sát, mang mặt nạ quỷ dữ tợn ánh mắt trắng đục rất chói lọi trong đêm tối tạo ra một cảm giác rất quỷ dị đáng sợ, hắn xuất hiện với cây chủy thủ trên tay rồi đâm về phía Kiều Uyển, Kiều Uyển sợ hết hồn đứng chết trân tại chỗ.

"Cẩn thận~~Phập" Lưu Chính hô to sau đó đẩy Kiều Uyển ra đỡ giùm nàng một dao, người áo đen sau khi tập kích không thành cũng lắc người biến mất.

Chủy thủ dính vào bụng phải Lưu Chính, dòng máu từ chủy thủ trào ra, hắn ôm bụng suy yếu ngã quỵ xuống, Kiều Uyển tỉnh hồn lại vội vàng đỡ lấy hắn, mặt khóc nức nở nói:

"Tại sao? Tại sao chàng lại cứu ta? Ta không đáng để chàng cứu, ta không muốn chàng chết, ta...ta, ô ô"

Lưu Chính mặt trắng bệch bàn tay dính đầy máu vurun lên khe vuốt mặt Kiều Uyển, nét mặt thâm tình nhìn nàng suy yếu nói:" ta..không biết.. Ta..nếu như ta nhìn thấy nàng có chuyện gì, tim ta sẽ...ta sẽ.. Rất.. rất đau, ta không thể sống thiếu nàng"

"Ô ô~ ta yêu chàng, ta đồng ý làm bạn gái chàng.ô ô~ chàng sẽ không có chuyện gì, có ai không cứu với~" Kiều Uyển hoa lê đái vũ một dạng rồi hét to cầu trợ giúp.

Mọi người bị kinh động, nhanh chóng chạy tới, dẫn đầu là Trần Tinh, hắn vội vàng ngồi xuống kiểm tra, một bên Kiều Uyển đang túm cánh tay hắn không ngừng cầu xin mau cứu Lưu Chính. Vội trấn an nàng, Trần Tinh tiến hành cứu chữa Lưu Chính, vết thương tuy sâu nhưng không ngay chỗ hiểm. Sau một phen cứu trị cầm máu băng bó, Lưu Chính cũng triệt để hôn mê được đưa vào nghỉ ngơi, Kiều Uyển kè kè theo sau một bước không rời.

Trần Tinh thoáng căn dặn mọi người đề cao cảnh giác rồi cũng phất phất tay bảo mọi người giải tán. Nhân lúc mọi người không chú ý hắn mỉm cười thâm nghĩ: " Lão đại à, ta chỉ giúp ngươi được tới đây thôi, còn lại phải xem ngươi rồi!"

Hắn nhìn về phía Quỳnh Hoa rồi nói: " Còn chưa tới giờ thay ca, ngươi trở về nghỉ ngơi đi, nơi này có ta là được."

"Không cần, ta sẽ ở lại, ta chịu đựng được" Quỳnh Hoa bình tĩnh nói

"Được rồi, tùy ngươi vậy"

2 người ngồi cách nhau khoảng 2m cảnh giác xung quanh. Bỗng Trần Tinh mở miệng nói:

"Ngươi có thích nghe kể chuyện xưa không?"

"Ngươi có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ muốn kể chuyện xưa"

"Ngươi kể!"

Ở quê nhà của ta, có một truyền thuyết, truyền thuyết nói rằng:

"Đã lâu lắm rồi không thể nhớ rõ được, có một nơi gọi là xứ sở Đại Quốc, xa xôi trong một ngôi làng nghèo nhỏ có một bà mẹ góa với công việc hàng ngày bán hàng ăn cho những nho sinh trong trường làng. Các nho sinh thường hay mua đồ ăn của bà mẹ góa. Bà mẹ góa có ba người con, một mình bà

phải nuôi ba người vì chồng bà đã tử trận.

Bà có một người con gái tên Quỳnh năm nay vừa tròn 15 tuổi và có rất nhiều anh chàng nhỏ sinh để ý. Quỳnh là cô gái xinh đẹp nhưng nhà cô lại rất nghèo những người yêu cô thực sự cũng rất nghèo không có tiền để sắm một coi trầu để đến xin cưới cô.

Vì thế mà nàng đành ở vậy giúp mẹ bán hàng nuôi hai em nhỏ. Quỳnh là cô gái thủy mị, nét na có vẻ đẹp không phải cô gái nào trong vùng cũng có được. Quỳnh không chỉ đẹp về bề ngoài mà nội tâm tính cách của Quỳnh cũng được rất nhiều người yêu quý bởi cô chưa làm mất lòng ai bao giờ.

Quỳnh cũng rất có duyên bán hàng ngày nào Quỳnh bán hàng cũng hết sạch và không bao giờ bị ế. Có một chàng trai tên Giao một nhỏ sinh thanh tú, lịch thiệp và học rất giỏi. Ngày nào chàng cũng đi qua và mua xôi của Quỳnh. Và rồi chàng đã si mê nàng từ lúc nào không hay.

Chàng đã mang theo quyết tâm phải gắng học thi đỗ làm quan để hỏi Quỳnh làm vợ. Quỳnh cũng đã có cảm tình với chàng và chỉ chàng ngỏ lời.

Nhưng trong trường cũng có một nhỏ sinh con nhà quan của vùng mặc dù đã có vợ nhưng vẫn đem lòng si mê Quỳnh. Hắn cậy mình là con quan có chức có quyền nên luôn muốn chiếm đoạt nàng về làm vợ lẽ. Nhưng Quỳnh luôn tìm mọi cách để né tránh hắn, hắn rất bức và lợi dụng quyền lực của cha mà đem vàng bạc châu báu qua hỏi nàng nhưng Quỳnh và bà mẹ đã khôn ngoan từ chối.

Biết là từ chối khéo, dùng kế trì hoãn. Nhưng hai mẹ con chỉ mong sao chàng Giao kia hãy mau mau đem lễ vật đến hỏi, thế là xong.

Nhưng đó cũng chỉ là ước nguyện của hai người, sự thật thì vì không thể chờ đợi được cũng như sức ép của tên kia nên Quỳnh đã phải lên chùa đi tu.

Ở trong chùa, nàng không thể ăn uống được gì, ngoài cố gắng quên tất cả sự đời, dồn tất cả tâm huyết vào tiếng kinh, tiếng mõ. Vì quá đau buồn mà Quỳnh đã chết khô chết héo. Nhà chùa cảm động trước hành động, tình cảm của nàng. Họ đem xác nàng thiêu thành tro, để thổi hồn vào một bức tượng đồng trình.

Một dùm tro tàn bay ra, rơi xuống bãi đất trống trước cổng chùa. Vài hôm sau, người ta thấy chỗ đó mọc lên một loài cây, có lá mà không có cành. Hoa lại có đặc điểm nở vào nửa đêm với màu trắng muốt hương thơm ngào ngạt. Người ta liền lấy tên nàng để đặt tên cho loài cây hoa đẹp này. Đó là hoa quỳnh."

"Người muốn nói lên điều gì? Sao ta nghe không hiểu, nhỏ sinh là gì? Quan là gì? Vua là gì? Còn có thiền sư cùng nhà chùa gì đó nữa??"

Trần Tinh cũng không trả lời, hắn cúi đầu như đang hồi ức lại chuyện cũ rồi nằm dài trên đất hai tay gác sau đầu cũng không nhìn Quỳnh Hoa:

"Người nói người hữu tình thật sự có thể thành quyền thuộc không?"

"Ta không biết người đang nói gì, nhưng ta cũng có thể cảm nhận được sự yêu thương sâu sắc của người với một người phụ nữ, ta cũng không thể nói gì với người vì ta chưa từng yêu ai, xin lỗi" Quỳnh Hoa nghĩ nghĩ nói

"Không có gì, người không cần phải xin lỗi, ta chỉ xúc động một thoáng thôi, cảm ơn người đã nghe ta nói, được rồi đến giờ thay ca rồi người trở về trước đi, một lát ta sẽ gọi Vũ Diệp các nàng" hắn quay đầu nói với Quỳnh Hoa, nàng cũng gật gật đầu rồi quay trở về ngủ, hắn nhìn nàng ly khai rồi nhìn lên tinh không. Trên tinh không hiện lên một gương mặt thiếu nữ đang cười đưa tay với hắn, hắn vươn tay cố nắm tay nàng, nhưng mọi thứ tan biến. Bất tri bất giác trên mặt hắn xuất hiện 2 hàng nước mắt. Rồi hắn nhẹ lẩm bẩm: "Phi Yến, ta rất nhớ nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Kim cương bất hoại kinh

Sáng hôm sau, một cơn mưa phù xuống, thêm vào đó là Lưu Chính vẫn còn phải có thời gian tịnh dưỡng. Nên mọi người quyết định hôm nay trú đóng tại chỗ. Vì không có việc gì làm nên mọi người thảo luận về tâm đắc cũng nhưng như sai lầm gặp phải khi thi triển ma pháp từ đó rút ra kinh nghiệm.

Trần Tinh ở một bên ngồi nghe, hắn thấy vậy cũng tìm cơ rồi đi, lưu lại một phân thân núp trong bóng tối để quan sát tình huống bảo vệ mọi người.

Thân hình hắn lao nhanh trong màn mưa, nước mưa trút xuống nhưng hắn không hề ảnh hưởng gì. Hắn muốn tranh thủ điều tra một thoáng tình cảnh xung quanh cũng như săn giết lấy ma thú nội đan. Đơn giản bây giờ là cơ hội để hắn tiến hành thí nghiệm mà chưa có thời gian.

Một đường vô cùng thuận lợi, đối với hắn chỉ cần không có thánh vực ma thú xuất hiện thì hắn có thể đi ngang. Vì số lượng ma thú cấp thấp rất nhiều nên hắn thu hoạch cũng rất phong phú.

10 nội đan phạm giai, 10 nội đan nhân giai, 10 nội đan hoàng giai, 10 nội đan huyền giai, 5 nội đan địa giai. Không gặp được Thiên giai ma thú nên hắn không thu được. Những ma thú cấp cao thường ở sâu trong rừng, hắn cũng thấy đủ. Có thể làm thí nghiệm trước, nếu thành công có thể săn giết thiên giai ma thú sau.

Hắn lắc mình biến mất, sau một lúc hắn trở lại trên vai kiềng một con heo rừng, đi trong màn mưa, trên vai vác một con heo rừng, mọi người nhìn thấy hắn thầm nghĩ:" hàng này thật sự là ma pháp sư sao?"

Riêng mập mạp thì cảm động khóc lóc bảo lão nhị quan tâm hắn sợ hắn đói nên bắt con heo rừng về cho hắn ăn, kết quả bị Trần Tinh một cước không thương tiếc đạp trở lại.

Cả đám bắt đầu chia ra nướng thịt ăn. Lưu Chính cũng đã khoẻ lại đôi chút, giờ phút này miệng hắn cười mãi không dứt. Hắn phải cảm ơn người áo đen mang mặt nạ quý kia a, có người yêu chăm sóc tận tình còn gì bằng?

Sau khi com nước xong xuôi, Trần Tinh lưu lại phân thân, bản thể thì tiến vào tiểu thế giới tiến hành thí nghiệm. Việc hắn thành công sử dụng ma pháp tiến hành áp súc năng lượng thuộc tính để tạo ra tủ lạnh lúc trước có nhược điểm là năng lượng sẽ tiêu hao cho đến hết.

Mục tiêu thí nghiệm của hắn là khắc phục hạn chế đó. Muốn khắc phục hạn chế đó phải làm cho nó có thể tự vận hành không ngừng sinh sôi, không ngừng trao đổi với môi trường. Trên cơ sở ma thú hấp thu năng lượng thông qua việc tu luyện cũng như ăn các vật có năng lượng để tích góp hình thành nội đan. Như vậy bản chất của nội đan là năng lượng cùng vật trung gian giúp ma thú có thể lớn mạnh lên. Sự khác biệt giữa động vật thông thường cùng ma thú đó là nội đan. Như vậy thú thông thường cũng sẽ có thể trở thành ma thú nếu có được nội đan, nhưng phải thoả mãn các điều kiện là thú đó phải phù hợp với nội đan đó, cơ thể phải chịu đựng được năng lượng trong nội đan tiết ra. Hắn 2 mắt sáng lên, hắn có ý nghĩ tạo ra một binh đoàn ma thú, nhưng chuyện đó phải để sau vì hắn còn chưa tìm được điểm mấu chốt làm sao cho thú bình thường trung thành với mình...

Nghĩ thông suốt, Trần Tinh tiến hành thí nghiệm, bắt đầu từ phạm giai nội đan, hắn áp súc lượng nhỏ năng lượng rồi từ từ chuyển vào nội đan để tìm được liên hệ.

"Bành~" nội đan vỡ thành phần vụn, hắn không nản lòng dựa theo thuộc tính nội đan tiến hành áp súc năng lượng rồi tìm liên hệ giữa 2 cái. Từ từ, thời gian trôi qua, trải qua nhiều lần thất bại rồi cuộc hắn cũng tìm được liên hệ. Hắn thành công tạo ra băng hệ cùng hoà hệ phạm giai nội đan ma pháp.

Nó có thể tự hành vận chuyển trao đổi năng lượng với môi trường xung quanh tạo vòng tuần hoàn năng lượng vĩnh cửu, Trần Tinh mừng rỡ, hắn tiến hành thử nghiệm huyền giai nội đan, hắn thành công, nhưng đến địa giai nội đan lại hoàn toàn thất bại. Có lẽ không thể tạo tuần hoàn cân bằng được vì hai nguồn năng lượng quá lớn, năng lượng tiết ra nhiều hơn thu vào.

Hắn đặt ra câu hỏi nếu như khi tạo ra được nội đan ma pháp rồi mà sử dụng năng lượng cạn kiệt vậy thì nội đan ma pháp đó có thể tự hành hấp thu bổ sung năng lượng được không? Hắn tiến hành thử nghiệm, sau nhiều lần, hắn rút ra được kết luận, nếu tiêu hao cạn kiệt năng lượng thì nội đan ma pháp triệt để hỏng. Nhưng nếu chứa lại 1/3 năng lượng trong nội đan thì nó sẽ từ từ bổ sung. Điều này có ý nghĩa quan trọng làm nền cơ sở cho hắn tạo ra đội quân hùng mạnh sau này.

Bỗng nhiên hắn cảm ứng được phân thân truyền tới một ít tin tức, hắn tiến ra tiểu thế giới. Thì ra mọi người đang bàn tán có nên tiến vào động phủ mới vừa được phát hiện hay không, cuối cùng cả đám quyết định tiến vào.

Trên đường thỉnh thoảng bắt gặp đoàn đội khác cũng đi về phía động phủ. Xa xa có thể nhìn thấy rất nhiều người đang tụ tập trước cửa động, không biết tin tức là ai truyền ra nói trong động phủ có rất nhiều sách ma pháp cao cấp, còn nói có một môn cấm pháp nếu học được có thể trở thành rồng trong loài người.

Thử hỏi hấp dẫn như vậy ai có thể từ chối, ai không phải mang ý nghĩ biết đâu được vận may thuộc về mình?

Trước cửa động tụ tập rất nhiều người không ai dám tiến vào trước vì không ai ngu ngạo ý lấy thân mình thử nghiệm đi vào một chỗ không hề biết trong đó có nguy hiểm gì hay không.

Giống như ta tiến vào một khu vui chơi giải trí căn nhà ma quái hay 18 tầng địa ngục chẳng hạn. Mặc dù thừa biết là trong đó những quái vật quý quái toàn là đạo cụ nhưng chúng ta vẫn cảm thấy sợ hãi, lý do rất đơn giản vì ta không thể nhìn thấy rõ hoàn cảnh xung quanh! Bóng tối mang đến cho con người cảm giác sợ hãi bản năng.

Trong khi Mọi người đang do dự có nên đi vào hay không, thì có một nhóm đoàn đội đi vào, dẫn đầu là thanh niên Trương Văn cùng đệ đệ hắn Trương Vệ, nhưng điều khiến Trần Tinh hiếu kỳ là hắn cảm giác Trương Văn có điều không đúng lắm nhưng không thể biết được là không đúng chỗ nào. Hắn ăn cảm giác chuyện nhất định không ổn lắm.

"Lão đại, mặc dù thương thế của ngươi đã ổn nhưng trong đó không biết có gì nên ngươi hãy ở ngoài này đừng đi vào" Trần Tinh nghiêm túc nói với Lưu Chính

"Lão nhị, ngươi phát hiện ra điều gì bất thường sao?" Lưu Chính nhìn Trần Tinh nghiêm túc hắn cũng ngưng trọng hỏi

"Không phải, ta ảm ảm cảm giác được sự tình không đơn giản như vậy" Trần Tinh đáp

"Àn, được rồi, ta sẽ ở ngoài tiếp ứng các ngươi"

"Được rồi, lão tam ngươi cùng Kiều Uyển ở lại chăm sóc lão đại, có nguy hiểm gì lập tức mang bọn họ trở về chỗ cũ, ta sẽ không xảy ra chuyện gì" Hắn nhìn Chu Bàn tử rồi nói.

Bàn tử gật gù đầu, mặc dù hàng này rầm bự ngoài miệng hay trêu chọc Trần Tinh là tiểu nhị nhưng hắn rất bội phục Trần Tinh cũng như không phải kẻ ngu, hắn nhìn ra được Trần Tinh quan tâm lão đại cùng hân.

"Thiết Thụ, ngươi cũng ở bên ngoài cùng mọi người đi" Tinh Như thấy vậy cũng nói với đệ đệ mình

"Tỷ tỷ...ta.."

"Được rồi, không cần phải nói, ngươi thực lực còn không bằng Chu mập mập, ngươi ta còn ở bên ngoài ngươi đi vào làm được gì?" Tinh Như nghiêm túc nói

"Được rồi nếu mọi người đã quyết định xong, chúng ta chia nhau hành động" Trần Tinh nói với mọi người rồi sau đó dẫn 5 cô gái đi vào động phủ.

Bước vào động phủ là một hành lang kéo dài, do có nhiều người tiến vào nên mọi thứ xung quanh nhìn được rất rõ ràng, ở cuối hành lang có rất nhiều thông đạo, đa số mọi người tập trung ở đây không biết phải đi vào lối nào.

Đang lúc do dự bỗng nhiên truyền ra tiếng hét thảm của đám người từ một đầu thông đạo truyền tới, khiến những người này cảm giác tê cả da đầu, sợ hãi cũng cảm thấy may mắn vì chưa tiến vào. Một số người đã từ bỏ không muốn đánh cược tính mạng. Một số người khác gan dạ hơn không rời đi, phủ quý hiếm trung cầu mà.

"Nên đi lối nào đây?" Trần Tinh trung cầu ý kiến của mọi người

"Lối này!" Quỳnh Hoa mở miệng nói rồi chỉ tay về 1 hướng

"Vì sao?" Trần Tinh hiếu kỳ hỏi, 4 nữ còn lại cũng nhìn Quỳnh Hoa chờ nàng trả lời

"Ta cảm giác được lối này không có tử vong khí tức" Quỳnh Hoa trả lời

Trần Tinh cũng nhìn nàng vài lần sau đó dẫn mọi người đi về phía trước. Lối đi rất dài, trên đường đi Trần Tinh luôn kiểm tra có cơ quan gì không, sau 30 phút rốt cuộc mọi người ra khỏi thông đạo. Đập vào mắt là 6 người là một cánh cửa lớn 2 bên cửa là 2 pho tượng tam đầu khuyển, tướng mạo cực kỳ đáng sợ, trông rất sống động, khi đến đây Trần Tinh cảm giác càng ngày càng nguy cơ nhưng hắn không biết chỗ nào không đúng..

Cả nhóm mở ra cánh cửa tiến vào đại điện, sử dụng ma pháp thấp sáng, tất cả hiện ra rõ ràng. Không gian bên trong rất rộng lớn, những vật dụng bị phủ bụi nhiều năm, làm cho mọi người chú ý là trên kệ sách những quyển sách kia, những quyển sách cổ xưa ủa vàng cũ kỹ, có chừng vài chục quyển. Thấy vậy Tinh Như cùng Quỳnh Hoa nhìn nhau, 2 người gật đầu tiến lên bắt lấy quyển sách muốn lật xem bên trong là cái gì.

"Khoan đã, đừng động vào..." Trần Tinh kinh hãi vội ngăn cản nhưng hai nữ đã mở qua quyển sách. Dị biến phát sinh, một làn khói màu hồng phấn từ trong 2 quyển sách bay thẳng vào 2 nữ, cửa đại điện đóng sầm lại, từ trong 4 góc của đại điện phun ra làn khói trắng. Trần Tinh tay nhanh chóng kết ấn "Bành~" làn khói trắng hiện lên sau đó thấy hắn cũng ngã xuống đất. Chúng nữ cũng vậy, bộ dạng suy yếu không còn sức lực.

Sau khoảng 30s, mọi thứ bình thường trở lại, nhưng 6 người giờ phút này đang nằm trên đất, cửa đại điện mở ra kèm theo một tiếng hưng phấn cười to:

"Kiệt kiệt kiệt~ hahaha" mọi người nhìn lại thấy một bóng người đang đi vào đại điện, thân hình của người này từ từ hiện rõ, chính là Trương Vân, giờ phút này trên mặt hắn vẫn vẻ, hưng phấn, cả người toả ra khí tức cực kỳ quý dị.

"Haha thẳng nhóc, rốt cuộc ngươi cũng lọt vào tay ta, cảm giác không còn sức lực mặc người xử trí tư vị như thế nào?" Hắn nhìn Trần Tinh càn rỡ nói

"Ngươi không phải Trương Vân, ngươi là ai?" Trần Tinh suy yếu nói

"Kiệt Kiệt~ ngươi rất thông minh, bản toạ không phải Trương Vân, người khác gọi ta là Cực lạc lão tổ, nói cho ta biết Kim cương bát hoại kinh ngươi giấu ở đâu? Tại sao bản toạ không cảm nhận được nó?" Trương Vân...không, phải gọi là Cực lạc lão tổ nở nụ cười quý dị nói.

"Kim cương bát hoại kinh? Là thứ gì?" Trần Tinh vô cùng nghi hoặc đáp

"Kiệt kiệt~xem ra ngươi không đọc được nội dung trong đó, cũng phải thôi, các ngươi lũ kiến hôi này làm sao có thể hiểu được ngôn ngữ của thần? Mau nói ngươi đem đó giấu ở đâu, là quyển sách ngươi lấy được từ trong ma pháp các, nếu không đừng trách bản toạ trước hiếp sau giết 3 cô bạn gái nhỏ của ngươi?"

"Muốn ta giao ra cũng được,ta biết ngươi sẽ không bỏ qua cho ta cũng như bọn họ, nhưng ngươi phải nói cho ta biết ngươi là ai? Ngươi từ đâu đến? Kể cả người giết mình thân phận cũng không biết ta thật không cam lòng a" Trần Tinh dò hỏi

"Kiệt kiệt~ nói cho ngươi cũng không sao, bản toạ không phải người của thế giới này, kiệt kiệt~ ta đến từ vị diện khác tên là Thương Vân đại lục. Ở đó không nghèo nàn linh khí như ở đây, người tu luyện khi đến thân vị sẽ có vô hạn tuổi thọ, kiệt kiệt~ khó khăn lắm ta mới "mượn" được từ Phật giới 2 môn công pháp, nhưng gặp phải đười ươi giết lạc tới nơi chim không thềm ị địa phương này..." Cực lạc lão tổ nói đến đây dừng lại một chút khuôn mặt dữ tợn cắn răng nói tiếp:

"Đáng chết, nếu không gặp đười ươi giết bản toạ làm sao có thể đi đến nơi này, đáng chết nhất là thừa dịp ta bị trọng thương, đám con kiến hôi tiến hành vây công ta, làm cho ta nhục thân tan vỡ chỉ còn sót lại đám tàn hồn bỏ chạy, Kim cương bát hoại kinh cũng bị bọn chúng lấy, vì không có nhục thân bản toạ phải tìm chỗ ẩn thân, có một lần có một tên tiểu bối tiến vào động phủ này, nhưng hắn không phù hợp để bản toạ đoạt xá, bản toạ đành nhận hắn làm đệ tử truyền cho hắn Âm dương vạn đạo quyết kèm theo đưa cho hắn quyển da dê tu luyện thân thông tên gọi Pháp Thiên Tướng Địa cất giữ, hắn cũng hứa giúp bản toạ tìm người thích hợp đoạt xá nhưng một đi không trở lại, bản toạ không biết đợi ở đây bao lâu, thân hồn sắp sụp đổ không chịu nổi, nhưng

rất may, tên tiểu tử này tìm được nơi này cũng phù hợp để bốn toạ đoạt xá, linh hồn của hắn đã dung hợp triệt để với bốn toạ. Có một vấn đề là linh hồn hắn chấp niệm chiếm đoạt Hách Liên Tinh Như quá sâu nên cũng không ít ảnh hưởng đến kế hoạch của ta, có mấy lần xem chút bại lộ. Người tính cảnh giác rất cao cũng cực kỳ quý dị, nhưng cuối cùng người chiến thắng vẫn là ta, kiệt kiệt~Được rồi, mau giao ra Kim cương bát hoại kinh cho ta, ta sẽ tiễn người toàn thây!"

"Bốp bốp, bốp bốp~" Tiếng vỗ tay vang lên, một người từ trong góc đi ra, Cực lạc lão tổ giật mình kinh hãi, thân hình người này từ từ hiện ra, chính là Trần Tinh, ánh mắt tiêu ý nhìn Cực lạc lão tổ như người chết một dạng, rồi mở miệng nói:

"Cám ơn người đã cung cấp một số thông tin cho ta, người đã hoàn thành nghĩa vụ của mình, người có thể chết!" Nói xong hắn lắc mình biến mất

"Không...không thể...không thể có chuyện đó...người không phải...người..." Cực lạc lão tổ biến sắc hốt hoảng nói nhưng không nói hết đã phải đầu dọn nhà khỏi cổ, đám thân hồn từ trong đầu bay ra muốn trốn thoát, nhưng làm sao có thể trốn? Trần Tinh đưa tay bắt lấy, nhìn thân hồn gãy giữa tiện tay tạo ra một lồng kính gia cố ma pháp phong ấn rồi bỏ thân hồn vào, sau này sẽ tiến hành thí nghiệm.

Từ lúc hắn ra tay, phân thân của hắn cùng 3 nữ cũng đã biến mất, phải công nhận hàng này tính cảnh giác rất cao, 2 năm sống trong rừng đã rèn luyện tâm tính của hắn. Đối với địch nhân sẽ không nương tay, sát phạt quyết đoán không lời dư thừa, sử dụng lực lượng mạnh nhất giết chết đối phương không cho kẻ địch bất kỳ cơ hội nào. Phải biết hồ tủy mạnh nhưng vô mồi cũng phải dùng toàn lực.

Những kẻ nói nhiều thường bị lật kèo trong tương lai. Hắn nhìn lại 2 nữ Tinh Như cùng Quỳnh Hoa, giờ phút này sắc mặt đỏ bừng hô hấp dồn dập, không chút sức lực biết ngay là trúng xuân dược, xem ra Trương Văn chấp niệm đã ảnh hưởng đến kế hoạch của Cực lạc lão tổ a. Nghĩ nghĩ hắn xoắn xuýt ôm nhị nữ tiến vào tiểu thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cứu hay không cứu?

Đặt 2 nữ lên giường, giờ phút này tuy hai nữ trúng xuân dược nhưng không thể làm gì bộ dáng rất suy yếu.

Trần Tinh trầm mặc, lần trước hắn vì cứu người nên bắt đắc dĩ mới cùng Diệp Vũ, Liễu Mộng với Tuyết Nhi tiến hành quan hệ. Mặc dù lúc trước không phải tình yêu nhưng cũng dựa trên cơ sở có hảo cảm với 3 người. Nhưng lần này thì khác, thứ nhất, hắn không biết thân phận thật sự cũng như mục đích của Quỳnh Hoa, mà người mang Quỳnh Hoa gia nhập lại là Tinh Như

Thứ 2 hắn không có tình yêu gì với nhị nữ, khi hắn quan hệ cùng nhị nữ thì đồng thời hắn phải gánh trách nhiệm đó, không phải vì cái gì khác đơn giản đó là nguyên tắc của hắn. Một khi đã quyết định lên giường với người ta rồi không thể phủi mông bỏ đi, coi như không có chuyện gì xảy ra được!

Thứ 3 hắn không muốn làm cho ba nữ buồn, thật sự có người phụ nữ nào chịu chia sẻ người đàn ông của mình cho người phụ nữ khác cho dù là thân tỷ tỷ hoặc muội muội? Mỗi người ai cũng ích kỷ cả, chính bản thân hắn cũng vậy, ai sẽ chịu được người phụ nữ của mình ngủ cùng người đàn ông khác? Hắn không thể không cảm thụ suy nghĩ của 3 nữ, nếu hắn không hỏi ý kiến của 3 nữ mà quan hệ với Tinh Như cùng Quỳnh Hoa cho dù là cứu người đi nữa hắn cũng không tôn trọng 3 nữ. nếu mình không tôn trọng người khác thì đừng mong người khác tôn trọng mình. Như vậy 3 nữ không hỏi ý kiến hắn vì cứu người khác mà quan hệ với người đó sẽ như thế nào? Hắn sẽ chịu được sao?

Trần Tinh nghĩ nghĩ sau đó nhìn nhị nữ đang động tình kiều diễm ướt át, hắn 2 tay kết ấn tạo ra ảnh phản thân tiến về phía phòng tu luyện xem xét chúng nữ cũng như gọi chúng nữ trở về phòng.

Sau chốc lát, Diệp Vũ, Liễu Mộng, Tuyết Nhi có mặt trong phòng, nhìn thấy 2 nữ trên giường một dạng Diệp Vũ mở miệng trước hỏi:

"Tình ca, chuyện này?"

Vì lý do Ảnh phân thân chi thuật cũng như chakra hạn chế của 3 nữ nên việc phân thân biến mất tin tức cũng không được truyền về 3 nữ. Thế là Trần Tinh tóm gọn nội dung nói cho 3 nữ đồng thời hỏi 3 nữ phải xử lý như thế nào.

"Hừ, tính coi như người có lương tâm, mặc dù ta thật không nguyện ý chia sẻ người cho người khác, nhưng ta hiểu tư vị khoa chịu khi trúng xuân dược, quan trọng hơn là người quái vật này lần nào cũng làm 3 chúng ta thừa sống thiếu chết, sáng hôm sau lại như trâu một dạng, không tìm thêm mấy chị em làm sao chịu nổi người?" Liễu Mộng chua chua nói

"Tình ca, ta cũng giống như Mộng Mộng tỷ, ta cũng không nguyện ý chia sẻ chàng cho người khác nhưng ta không thể ích kỷ được, nếu chỉ có 3 người chúng ta sẽ không thể thoải mái được chàng, quan trọng hơn chỉ cần trong lòng chàng có chúng ta, yêu thương chúng ta là được" Tuyết Nhi thâm tình nói. Diệp Vũ cũng gật gật đầu

Trần Tinh nhìn chúng nữ, ánh mắt thâm tình cũng đầy cảm động. Khiến cho một người phụ nữ chấp nhận mình có thêm tiểu tam đó là một chuyện khó cỡ nào? Mà hắn khiến cho cả 3 người như vậy? Hắn vươn tay ôm ba nữ vào lòng, sau đó hôn sau Tuyết Nhi, 2 tay trái phải từ eo thon di chuyển từ từ lên Ngọc nữ phong rồi xoa xoa bốp bốp phân biệt Liễu Mộng cùng Diệp Vũ. 2 nữ phát ra tiếng ngâm khẽ. Rồi từ từ 4 người quần áo trên người đều cởi

sạch.

trong phòng tiến rên rỉ từ miệng các nàng hoà lẫn vào nhau làm cho hắn càng thêm ra sức.

Điệp Vũ hưng phấn gọi to sau đó cũng giật giật thân thể rồi triệt để đầu hàng chịu thua.

(Nội dung đã bị lược bỏ)

Liễu Mộng hồ ngôn loạn ngữ gọi.

Trần Tĩnh như là chú ông thợ siêng năng, chăm chỉ làm việc, rốt cuộc Liễu Mộng cũng hưng phấn hét to, ôm chặt cổ Trần Tĩnh, Hắn đặt nàng xuống rồi nhìn về sắp không chịu nổi Quỳnh Hoa, nàng hồ hấp yếu ớt, tay chân không thể nhấc lên nổi, Hắn thoáng do dự một chút rồi đi tới, mở rộng chân nàng ra, tiểu đệ từ từ tiến vào, khi tiểu đệ vào chạm vào tận cùng trong nàng cũng là lúc dị biến phát sinh, cả người nàng phát ra hào quang thánh khiết rồi thân hình nàng bắt đầu cải biến, ngực to ra, người cao hơn một chút, eo thon lại, làn da trắng tinh không tỳ vết, một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành lộ ra.

Vẻ đẹp của nàng không thua kém gì Diệp Vũ cả. Phải biết Diệp Vũ sau khi bỏ ngục trang, sẽ đẹp kinh tâm động phách, nàng đẹp kèm theo trên người mang đến cho người khác khí tức tươi mới, còn Quỳnh Hoa thì mang trên người khí tức thánh khiết khiến cho người khác không dám xâm phạm.

Hắn thấy dị biến phát sinh, cũng hơi giật mình thầm khen thuật dịch dung quả nhiên bất phàm, xem ra Quỳnh Hoa cũng là tên giả của nàng, không suy nghĩ nhiều nữa hắn vội vàng vận chuyển Âm dương vạn đạo quyết tiến hành song tu, một luồng năng lượng thần bí từ người nàng truyền cho hắn cũng giống như lần đầu cùng Diệp Vũ song tu một dạng, hắn hoàn toàn không biết.

Hắn giờ phút này ra sức cày cấy, nàng ngoại trừ miệng ngâm khế ra thì không có bất cứ gì khác, tay chân không có sức lực giống như người bị chuốc say rượu rồi bị hấp điếm một dạng. Sau nhiều lần trùng kích, cuối cùng bên trong siết chặt, Trần Tĩnh cũng đến đỉnh, hắn đâm thật sâu vào trong, phóng xuất tinh hoa vào tận cùng trong nàng, rồi cũng rút tiểu đệ ra. Hắn 2 tay kết ấn tạo ra phân thân, cho phân thân mặc quần áo vào rồi tiến ra tiểu thế giới báo bình an, hắn thì cùng chúng nữ ngủ.

Hắn không biết khi hắn ngủ 2 nguồn năng lượng thần bí từ từ dung hợp lại rồi hoà nhập vào sâu trong linh hồn hắn. Hệ thống cũng không truyền tới nhắc nhở gì ngoài việc được thêm một vài điểm sinh lực bên bĩ.

~

Sáng hôm sau, theo thói quen hắn thức dậy, nhìn chiến trường của mình sau đêm điên cuồng, hắn lắc đầu, đi ra khỏi phòng thoáng tắm rửa sau đó làm đồ ăn bồi bổ 5 nữ.

Giờ phút này hắn như là người chồng mẫu mực một dạng.

Sau khi làm xong, hắn tiến hành thí nghiệm củng cố năng lực của mình, phải biết xem chút nữa hắn lật thuyền trong mương dù đã rất cao cảnh giác. Thi triển ra Ảnh phân thân chi thuật hay bất cứ nhãn thuật nào cũng cần phải kết ấn! Như vậy, hắn đặt vấn đề, tại sao lại phải kết ấn? Theo hắn được biết Uchiha Itachi có thể kết ấn 1 tay, liệu hắn có thể hay không không cần kết ấn cũng cơ thể thi triển nhãn thuật? Nếu hành công, sức chiến đấu của hắn sẽ tăng mạnh lên một mảng lớn, khi 2 tay được tự do, hắn có thể phối hợp rất nhiều skill. Hắn mặc niệm mở ra hệ thống, cũng lâu rồi hắn cảm giác mình không còn phụ thuộc hệ thống nữa, hắn cũng không muốn, thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

Người chơi: Trần Tĩnh

Level: 60 (Thiên giai đại viên mãn)

Giới tính: Nam

Tuổi: 26/400 (Nhắc nhở: giới hạn tuổi có thể thăng cấp)

Chủng tộc: Nhân tộc

Exp: 53000/100000

Pháp tắc: Không gian (nhập môn)

Thần thông: Hư Không tạo vật, Thiên nhân thân thông, Hậu nghệ thần xạ, Niệm lực (Chưa nhập môn)

Công pháp: Hồn nguyên kim cương kinh, Âm dương vạn đạo quyết, Hấp huyết ma công, Thần hồn quyết, Thánh thủy quyết

Vũ kỹ: Bát hoang thập nhị thương, Du long bộ, Quyền pháp cơ sở, cước pháp cơ sở.

Ma pháp kỹ năng: Băng phong thiên địa, Cuồng phong bạo vũ, Liệt diễm phản thiên, Đại địa đột thứ.

Nhãn thuật: Bạch nhãn, tam câu ngọc sharingan

Devil fruit: Không

Hít point: 6500/6500

Energy: 12000/12000

Strength (sức mạnh): 194

Dexterity (tốc độ ra đòn): 152

Defend (Phòng ngự): 180

Vitality (Sinh lực bên bị): 63

Rút thương cơ hội: 0

Chức nghiệp: Nhẫn giả, chiến sĩ, sát thủ, cung tiễn thủ, luyện được sư cấp 2

Str,Dex,Def có thể thông qua rèn luyện tăng lên

Điểm thuộc tính: 5

Kỹ năng chủ động: Tiểu thể giới, không huyết, song tu 7 7 49 tư thế, Thập nhị thương, rasengan, Shuriken rasengan, Ăn nặc thuật, Ảnh phân thân chỉ thuật.

Kỹ năng bị động: Nhiệt huyết chiến đấu, Phòng ngự tuyệt đối

Trang bị: Đồ bộ bình thường.

Vật phẩm: Không gian giới chi (1)

Tích phân: 10

Sủng vật: Thủy Kỳ Lân (Thủy Linh)

Chú ý: Người chơi phải tự mình tiến hành đức luyện, tìm hiểu, cảm ngộ công pháp, kỹ năng,... Tiến hành lớn mạnh bản thân, hệ thống chỉ phụ trợ người chơi bước đầu tiên.

Hắn nhìn thấy thuộc tính mình thấy các hạng mục đều tăng lên xem ra những ngày này rèn luyện không phí, quan trọng nhất là điểm sức mạnh gần đạt mốc 200, phải biết không phải hạng mục nào cũng sẽ đem lại cho hắn kỹ năng bị động, điểm Str mang lại cho hắn kỹ năng nhiệt huyết chiến đấu giúp tăng 10% khả năng bạo kích nhưng vấn đề hắn từ trước tới giờ có bao giờ cận chiến, toàn gặp phải đối thủ yếu hơn mình một kích miếu sát rồi. Def đạt mốc 100 mang cho hắn kỹ năng phòng ngự tuyệt đối, giúp hắn có 1% xác suất tăng phòng ngự lên 50% kéo dài 1 giây. Nhưng cũng giống như vậy, hắn có khi nào phải phòng thủ đâu?

Hắn mặc niệm cộng dồn tất cả 5 điểm vào Str, hắn cảm giác sức mạnh cơ thể tiến vào trạng thái bão hoà một dạng, thiếu thiếu cái gì đó không thể nào đạt 200 nếu chỉ rèn luyện thông thường. Bỏ qua một bên, hắn nhìn thấy điểm tích phân 10, hắn cũng không biết làm thế nào để đạt được tích phân để đổi lấy các skill khác. Cuối cùng là Thủy Linh, nó vẫn lăm vào ngũ say chắc đang trong giai đoạn tiến hoá quan trọng, không biết khi nào mới xong, thôi cứ đợi vậy.

Trần Tinh lấy ra hộp thủy tinh chứa tàn hồn của Cực lạc lão tổ, hắn suy nghĩ nên làm như thế nào để moi được tin tức đây, hắn bắt đầu dĩ đành phải đặt ở đây rồi tiến hành giả cố phong ấn, sau đó trở lại phòng vì hắn cảm giác chúng nữ đã tỉnh. Từ khi quan hệ với chúng nữ thông quan Âm dương vạn đạo quyết chính thống, hắn càng ngày càng có liên hệ nào đó với chúng nữ, hắn có thể cảm nhận được chúng nữ. Trần Tinh cất bước quay trở lại phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bắc Đường Minh Nguyệt - Quang Minh thánh thể

Trở lại phòng, Trần Tinh thấy chúng nữ đang trò chuyện với nhau, Tinh Như thì mặc dù có hơi khó chịu vì quan hệ với hắn thông qua trứng xuân độc bản thân cũng không phải tự nguyện nhưng cũng không quá có ý kiến, dù sao nàng cũng có hảo cảm với hắn. Còn về Quỳnh Hoa nàng luôn trầm mặc không nói, về mặt lộ ra gãy gục, đôi khi lại thờ dài cũng không có khóc sụt mướt gì cả! Trách ai đây? Cũng tại bản thân mình nóng lòng mắc mưu của kẻ xấu thôi?

Nhìn thấy Trần Tinh, mọi người cũng thoáng chốc yên lặng, cũng chỉ có Tinh Như là xấu hổ kéo chăn che lại thân thể thôi. Còn những người khác thì bình tĩnh mặc quần áo. Liễu Mộng có to gan cười hi hi vút cho hân mị nhân khiến hân máu nóng lên, điều làm hân bất ngờ là Quỳnh Hoa cũng rất bình tĩnh mặc quần áo, xem như hân không tồn tại một dạng. Điều này làm Trần Tinh rất khó chịu. Hân cũng không phải thánh nhân, có hi nộ ái ô, hân thoáng chốc tâm trạng cũng không tốt lắm, mở miệng nhắc nhở chúng nữ ra phòng khách ăn sáng rồi cũng cất bước đi ra hân nóng lại đồ ăn.

Sau một lúc tất cả ngồi vào bàn ăn, nhận thấy hân tâm trạng không được tốt lắm, Diệp Vũ quan tâm hỏi:

"Tinh ca, chàng làm sao?"

"Không có gì, chỉ suy nghĩ một vài vấn đề, mọi người ăn cơm đi, có chuyện gì sau khi ăn xong sẽ nói rõ"

Một bữa cơm sau khi ăn xong, Trần Tinh gọi lên Tinh Như cùng Quỳnh Hoa sang phòng khách nói chuyện, 3 nữ cũng hiểu ý bắt đầu thu dọn chén đĩa.

Đề 2 nữ ngồi xuống, hân ngồi đối diện 2 người rồi mở miệng nói:

"Mặc dù là vì cứu người nhưng dù sao ta cũng không được sự đồng ý của 2 người mà làm hỏng đi sự trong sạch của các người, việc này ta cũng rất áy náy, ta biểu thị xin lỗi sâu sắc tới 2 người, các người nếu quyết định theo ta, ta xin thề sẽ dùng tính mạng mình để yêu thương che chở các người, không để các người uỷ khuất, nếu các người không muốn ở bên cạnh ta, thì nếu gặp khó khăn có thể tìm ta, ta sẽ tận lực giúp đỡ, ta không ép buộc 2 người, các người có quyền lựa chọn cho riêng mình, như thế nào?"

2 nữ trầm mặc chốc lát rồi Tinh Như mở miệng:

"Ta sẽ theo người, nhưng người phải theo ta về gặp mặt cha ta và giúp ta giải quyết hôn sự của ta."

"Được, không có vấn đề gì, còn người?" Trần Tinh nhìn Quỳnh Hoa mở miệng hỏi

"Ta sẽ không theo người" Quỳnh Hoa mở miệng nói

"Được rồi, chút nữa ta sẽ đưa người ra khỏi nơi này, nếu người có khó khăn gì ta sẽ giúp người" Trần Tinh nhìn nàng gật đầu nói

"Người không hỏi ta nguyên do sao?" Quỳnh Hoa do dự nói

"Ta không biết người có nguyên do gì cũng như người có nỗi khổ gì, như ta đã nói người có quyền lựa chọn của mình, nếu người muốn nói thì ta không hỏi người cũng sẽ nói, còn nếu người không muốn nói thì ta hỏi để làm gì?"

Quỳnh Hoa thờ dài rồi mở miệng nói: "Ta tên thật không phải Quỳnh Hoa, thân phận thật sự của ta là trưởng công chúa của ma pháp đế quốc Bắc Đường Minh Nguyệt, phụ thân của ta tuy là hoàng đế nhưng thật ra cũng chỉ là một thành viên chi thứ được gia tộc điều tới nơi này giúp quản lý thời,

Khối đại lục này theo phổ thông mọi người đều biết được chia ra làm 4 châu phân biệt là Đông, Tây, Nam, Bắc nhưng mọi người còn không biết ở trung tâm 4 châu có một nơi gọi là Thánh Vực, 4 châu cộng lại cũng không bằng 1/2 thánh vực nữa. Quan trọng là Thánh Vực có kết giới, nếu không có người từ Thánh Vực ra dẫn người tiến vào thì đa số không thể vào được.

Nam châu có ma pháp đế quốc cùng chiến sĩ đế quốc, quanh năm 2 nước giao chiến với nhau thật ra nhằm mục đích tìm kiếm người giỏi tiến vào Thánh Vực thôi.

Thánh vực được chia ra làm 4 thế lực đứng đầu là Quang Minh giáo đình, tiếp theo là Hắc Ám giáo đình, còn lại 2 thế lực yếu hơn nhưng cũng không ai giám trừu chọc là Tinh Linh tộc cùng với Thú Nhân tộc, man tộc rất ít xuất hiện trong Thánh Vực nên chỉ kể đến 4 thế lực thôi, gia tộc của ta đầu nhập vào Quang Minh giáo đình, chịu sự giám sát của Giáo đình, ta một lần tình cờ thức tỉnh Quanh minh thánh thể, còn 1 tháng nữa là người trong giáo đình sẽ ra khỏi thánh vực tiến hành lựa chọn nhân tài biểu hiện xuất sắc, cũng chính là lúc cuộc thi kết thúc, nếu để họ biết được có Quanh Minh thánh thể thì nhất định ta sẽ được chọn làm Quang Minh thánh nữ.

Nhưng ta biết cái gọi là Quang Minh Thánh nữ thật ra là để gả cho Quang Minh giáo hoàng tiến hành thái bỏ. Ta rất khủng hoảng, ta không biết làm sao, trong khi đó Quang Minh thánh thể thức ỉnh càng ngày càng nhiều, ta không thể bỏ trốn, vì giáo đình nắm giữ tin tức thành viên gia tộc ra, nếu như ta bỏ trốn, cha ta, mẹ ta, đệ đệ ta cùng các thành viên gia tộc của ta sẽ bị xử lý tất cả.

Sau đó ta nhận được tin tức ở trong Nguyên Thủy Sâm Lâm có một loại ma pháp cổ xưa có thể giúp ta tiến ẩn giấu Quang Minh thánh thể, nhưng xem ra đó là một cái bẫy, chẳng những không có ma pháp còn hại bản thân mình cùng Như Như muội muội mất đi sự trong sạch, xem ra ta không thể tránh thoát khỏi số phận, cũng tốt dù sao lần thứ nhất cho người cũng đỡ hơn là Giáo hoàng cái gì..." Nói đến đây mặt nàng đã chảy hai hàng lệ, sự bất lực, tuyệt vọng giã dựa trước số phận của một người phụ nữ đã thay thế hoàn toàn sự lạnh lùng thánh khiết mà nàng vẫn giả trang hằng ngày. Nàng cũng là người phụ nữ, nàng cũng cần một người che chở, người mà nàng có thể tin tưởng dựa vào...

Trần Tinh thấy vậy, trầm mặc thờ dài, ngồi xuống bên nàng giang hai tay ra ôm nàng vào lòng, một bên Tinh Như cũng không kìm được xúc động khi nhìn thấy người bạn cũng như tỷ tỷ của mình bất lực như vậy, nàng không biết vị công chúa này biểu hiện ra vẻ mặt như vậy...

Minh Nguyệt trong lòng hân cũng không oà khóc thành tiếng, mà chỉ hai tay ôm eo hân, cố gắng vùi sâu vào lòng hân như đang cảm nhận lần cuối hơi ấm người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời của mình vậy, nàng đã cam chịu số phận, vì gia đình, vì người thân, vì gia tộc, nàng không có lựa chọn nào khác!...

Trần Tinh vỗ vỗ lưng nàng rồi từ từ mở miệng:

"ta có một biện pháp có thể giúp nàng, nhưng ta không nắm chắc nó có hiệu quả hay không, nàng có muốn thử không?"

"Biện pháp gì? " Minh Nguyệt ngẩng đầu dò hỏi.

Trần Tinh buông nàng ra, đứng lên 2 tay bắt đầu kết ấn.

"Bành~" 1 Trần Tinh nữa xuất hiện. 2 Trần Tinh đồng thời mở miệng nói: " Là cái này"

"Đây là chuyện gì, tại sao có 2 người? Thật thần kỳ!" Tinh Như trợn mắt nói. Một bên Minh Nguyệt cũng khó tin nhìn Trần Tinh.

Hắn nhìn thấy 2 nàng biểu hiện rồi mở miệng giải thích:

"Cái này gọi là nhãn thuật tên là Ảnh phân thân chi thuật, có thể tạo ra phân thân, nhưng phải dùng chakra thi triển, chakra cũng tương tự như ma lực, ta gọi chung nó là năng lượng. Phương pháp tu luyện chakra cùng Ảnh phân thân ở trong thư phòng, 2 nàng có thể hỏi Diệp Vũ, Tuyết Nhi hoặc Liễu Mộng đề tham khảo. Theo lý thuyết thì Quang Minh thánh thể thuộc về thể chất thức tỉnh, còn Ảnh phân thân chỉ dựa theo trí nhớ cũng như năng lượng của người thi triển tiến hành thôi động thôi, không có máu thịt nên sẽ không kế thừa Quang Minh thánh thể được, như vậy sẽ không bị phát hiện. Các nàng cứ thử xem, nếu như không được ta còn có biện pháp khác, còn nữa có chuyện gì nàng cứ hỏi Diệp Vũ. Không cần lo lắng cho những người khác ta sẽ ra ngoài hội họp với mọi người. Ta đi trước!"

"Khoan đã" Minh Nguyệt mở miệng gọi lại Trần Tinh

"Còn có chuyện gì sao?" Trần Tinh hiếu kỳ nhìn nàng hỏi

Minh Nguyệt tiến lên vươn tay ôm eo hắn, đầu tựa vào ngực hắn nhẹ giọng nói:" Cảm ơn"

Mỉm cười vỗ vỗ lưng nàng, rồi buông ra, sau đó hắn nhìn về phía Tinh Như, gật đầu nói:" ta sẽ giúp nàng chiếu cố Thiết Thụ" rồi lác mình biến mất.

2 nữ nhìn thấy hắn biến mất sững sờ hồi lâu, trên mặt cũng thoáng chút hạnh phúc rồi trở lại tìm Diệp Vũ mấy nữ.

P/s: Anh em đọc truyện nếu thấy hay thì đánh giá 10* giúp mình, like & share hoặc bình luận để lại ý kiến. Anh em nào hảo tâm thì đề cử Nguyệt phiếu hay kim đầu. Bạn nào dùng app hoặc web đọc truyện sẽ được nguyệt phiếu hay bạc miễn phí thì đề cử cho mình với nhé. Để truyện lên top. Đó sẽ là động lực để mình ra nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đăng cấp tu luyện mới!

Tiến ra khỏi tiểu thế giới, cảm ứng phân thân, Trần Tinh một đường hội họp với 4 người. Đã có phân thân giải thích trước đó hắn chỉ cần thay thế phân thân, nên Trần Tinh cũng không cần nhiều lời. Mọi người tiến hành theo kế hoạch. Bắt đầu săn giết ma thú lấy nội đan.

Vì không muốn bại lộ thực lực với lại những ma thú này cũng chỉ từ Huyền cấp trở xuống nên hắn cũng lười động thủ. Gặp con nào là sách ngay Barret ra nã một phát là xong, lần trước hắn thử nghiệm nội đan ma pháp thành công nên cũng không cần sợ hết năng lượng chỉ cần chứa lại 1/3 năng lượng là có thể dùng dài dài. Nhưng 1 phát bắn nặc dù vết thương nhỏ nhưng toàn ngay yếu điểm nên ma thú cũng không có bất kỳ cơ hội nào. Đến chết chúng nó cũng không biết mình chết như thế nào nữa. Điều này làm cho 4 người ghen tị. Nhất là mập mạp cùng Thiết Thụ hỏi hắn mượn súng dùng, hắn đành phải cho 2 người mỗi người 1 cây barret. Theo lý thuyết là nội đan ma pháp nào sẽ bắn ra đạn ma pháp đó nhưng do năng lượng tiết ra được áp súc lại và bị đẩy đi tốc độ nhanh nên cũng không quan trọng lắm về mặt thuộc tính.

Thời gian trôi qua, trời sắp tối, mọi người cũng tìm kiếm chỗ trú đêm, đốt lửa, cả nhóm xung quanh ngồi nướng thịt ăn. Mập mạp bỗng nhiên than thở vì mình lão đại lão nhị đều có bạn gái còn hắn vẫn chưa a, nhất là lão nhị hắn có tới 3 người bạn gái luôn a, mập mạp hiếu kỳ hỏi: "Tiểu nhị a, người có 3 người bạn gái, vậy người yêu ai nhất?"

Hắn thoáng sững sờ sau đó trả lời:"Ta yêu cả 3 người bọn họ, không phân biệt ai cả"

Chu mập mạp thấy Trần Tinh thoáng tâm tình không vui hắn cũng không trêu chọc nữa. Đùa phải biết điểm dừng, dai quá sẽ khiến người khác khó chịu.

Tối hôm đó, mọi người giữ khoảng cách rồi dựng lều đỡ ngủ. Trần Tinh chịu trách nhiệm canh gác ca đầu tiên. Hắn cũng không có ý định đánh thức mọi người, một mình đảm nhiệm trực suốt đêm. Hắn nằm trên cỏ, hồi ức lại thời gian còn ở Địa Cầu, có thật nhiều niềm vui, hắn mỉm cười nhưng sau đó lại đau thương nhẹ giọng lầm bầm:

"Phi Yến, Từ khi em ra đi... liệu em có biết rằng anh vẫn hay thần thờ, anh cảm thấy cuộc sống này quá đối cô đơn. Thiếu đi em, anh cảm thấy mất đi màu xanh cuộc sống, anh không cười, anh cũng không khóc. Vì ba mẹ, anh tiếp tục sống, anh rất sợ, nếu có một ngày anh trở lại Địa Cầu, liệu em có tha thứ

cho anh không? Anh không còn chỉ có mình em, em có chấp nhận anh không?...."

Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiếu Đông phong

Xuân tâm đáo tử ti phương tận

Lạp cự thành khôi lệ thủy can

Đa tình chỉ hữu xuân đình nguyệt

Do vị ly nhân chiếu lạc hoa.

.....

Sáng hôm sau, thời gian kết thúc còn khoảng 28 ngày, Trần Tinh kiểm có rồi đi, lấy lý do bảo hộ chúng nữ cùng căn dặn mọi người không cần chờ hấn. Lưu lại cho mọi người trang bị đầy đủ, hấn cũng không sợ bọn họ có bất trắc gì, với tính cách cẩn thận công thêm kinh nghiệm dẫn đội của Lưu Chính, 4 người nếu không vào sâu cũng sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc.

Trần Tinh một mình tiến vào sâu trong Nguyên Thủy sâm lâm, ở đây, hấn cảm ứng được sự khác biệt nhưng không biết là chỗ nào. Hấn thấy nếu tu luyện ở đây thì sẽ tiến bộ nhanh hơn, cộng thêm có ma thú cao cấp đối luyện hấn chắc mình sau khi kết thúc kỳ thi này cũng có thể đặt chân vào Thánh giai, trước hết hấn phải tiến vào tiểu thể giới tiến hành thí nghiệm làm sao để đạt được tri thức của Cực lạc lão tổ trước. Phải biết hấn dám nói người trên tinh cầu này đều là con kiến hôi, có nghĩa hấn ở một nơi mà đẳng cấp còn cao hơn ở đây. Quan trọng nhất là hấn nói khi thành Thần sẽ có vô hạn tuổi thọ, thật sự có thần linh sao???

Hấn tiến vào tiểu thể giới suy nghĩ biện pháp, hấn không biết bắt đầu từ đâu? Làm sao có thể moi lấy trí nhớ của một người. Suu hồn thuật? Vấn đề là hấn không biết. Bắc đất dĩ, hấn phải làm phiền chúng nữ, hỏi ý kiến mọi người xem có thể làm gì được không. Phải biết đằng sau người đàn ông thành công luôn có bóng của người phụ nữ, hấn hiện tại có 5 người không lẽ không tìm được cách sao?

Đem mọi chuyện nói hết với các nữ, rồi hấn im lặng trong chốc lát chờ đợi mấy nữ nói. Minh Nguyệt nghĩ nghĩ rồi nói ra:

"A Tinh, ta có nghĩ đến một khả năng không biết có thử được hay không?"

"Biện pháp gì?" Hấn hỏi

"Ta có Quang Minh thánh thể, sử dụng quang minh ma pháp rất dễ dàng, mà quang minh ma pháp là khắc chế của những linh hồn cũng như đại diện cho sự tẩy lể, ta có thể tiến hành thanh tẩy đi thần trí của đoàn thần hồn này chỉ chứa lại những kiến thức thôi nhưng sẽ không có trí khôn, sau đó người dùng nguyên thần của mình tiến hành thâm dò xem thần hồn của hấn chứa cái gì?"

"Để ta nghĩ đã! Không thể được, hấn đến từ một vị diện khác, ngôn ngữ khác, cho dù có thăm dò được ta cũng không hiểu được nội dung, nằng cứ thanh tẩy thần hồn hấn trước sau đó ta sẽ tiến hành thôn phệ hấn, nếu không được cũng không sao cả" Trần Tinh đưa ra ý kiến

Minh Nguyệt nhu thuận gật đầu, sau đó cắn ngón tay vẽ lên nền gạch những vòng tròn ma pháp, tốc độ vẽ rất nhanh, miệng cũng theo không ngừng niệm chú ngữ. Hấn nhìn thấy cũng thoáng cảm động, phải biết ma pháp dùng máu để phát động cũng không phải chuyện đùa, trong máu chứa năng lượng thuần khiết, mất đi một phần cũng coi như mất đi sức sống một chút.

Sau khi nằng hoàn thành xong ma pháp trận rồi thả hộp thủy tinh vào trung tâm, 2 tay giang ra 2 bên mặt ngửa lên

"Dùng máu của ta, thanh tẩy linh hồn tội ác, trả lại cho nó sự thuần khiết nhất, Thanh Tẩy!"

Ma pháp trận sáng lên rồi hào quang thánh khiết toả ra, bên trong hộp thủy tinh thần hồn gào thét giãy giụa sau một lúc rồi còn lại một đoàn tinh khiết không tạp chất ngoan ngoãn thần hồn lộ ra.

Trần Tinh thấy vậy tiến hành dùng nguyên thần của mình từ từ thôn phệ. Chúng nữ thì yên lặng một bên nhìn hấn. Sau một lúc hấn mở mắt ra, biết được rất nhiều tin tức giá trị. Đầu tiên hấn xác nhận là thật sự có thần linh nhưng thần linh chỉ là những người ngộ đạo thôi, có tu vi cao hơn người khác thôi.

Đẳng cấp tu luyện cao hơn ở đây rất nhiều. Chỗ này từ phạm giai cho tới thánh giai chỉ là giai đoạn nhập môn thôi. Giai đoạn thứ hai theo tri thức của Cực lạc lão tổ chia ra:

-Bán thần: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đại viên mãn

-Hạ vị thần: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn

-Trung vị thần: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn

-Thượng vị thần: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn

-Chân thần:....

Cực lạc lão tổ chỉ biết được tới đây thôi vì hần cũng chỉ là Trung vị thần sơ kỳ thôi. Từ hạ vị thần lên trung vị thần thiên tài nhất cũng mất 2000 năm. Phải biết tu luyện không năm tháng. Với số tuổi dài vô tận thì tu luyện dựa vào tư chất cũng như cơ duyên.

Người ta không còn theo đuổi tuổi thọ nữa mà thay vào đó là quyền lực. Người có quyền lực trong tay sẽ theo đuổi quyền lực hơn nữa. Sẽ không bao giờ đủ cho những con người đầy dã tâm!

Muốn từ Thánh Giai lên Bán Thần khoảng cách cũng như từ phạm giai lên tới Thánh giai vậy. Không phải việc tu luyện là $1+1=2$ đơn giản như vậy. Phải trải qua 9 đạo thiên kiếp (1 lần ở Thánh giai sơ kỳ, 2 lần ở trung kỳ, 2 lần hậu kỳ, 4 lần khi đạt Thánh giai đại viên mãn) cứ cứ quy nhất bỏ đi phạm thai thành tựu Bán Thần.

Khi đạt được Bán Thần rồi sẽ không còn phân biệt ma pháp hay vũ kỹ nữa mà thay vào đó là tìm hiểu pháp tắc, thần thông, thiên phú, lực lượng cơ thể, thần khí, công pháp,....những thứ này sẽ quyết định độ mạnh yếu của 2 người nếu cùng một đẳng cấp.

Khi đạt được Bán Thần rồi sẽ có 2 cách thành tựu Hạ vị thần, thứ nhất là tự trăm thần hồn ngưng tụ Thần cách rèn luyện phân thân, cách này rất nguy hiểm, rất dễ hồn phi phách tán, nên đa số mọi người không dám thử, thử hỏi ai không sợ chết. Cách thứ 2 đơn giản hơn nhiều đó là tìm thần cách của Thần vẫn lạc tiến hành luyện hoá.

Nhưng hạn chế là Thần cách đó phải cùng thuộc tính và chỉ có thể thông qua thần cách cao cấp khác tiến hành lớn mạnh bản thân thôi chứ không thể tu luyện pháp tắc nữa. Người luyện hoá sẽ kế thừa pháp tắc mà chủ nhân Thần cách khi còn sống ngộ được.

Ví dụ Trần Tinh đang là Bán Thần hần kiếm được hạ vị thần Hoả hệ thần cách phù hợp với hần. Hần tiến hành luyện hoá nó, sau khi luyện hoá xong hần sẽ thành hạ vị thần hoả hệ, hần không thể tu luyện pháp tắc hoả hệ nữa hần chỉ có thể thông qua thôn phệ Hoả hệ thần cách trung vị thần để thành tựu trung vị thần. Như vậy hần sẽ yếu đi rất nhiều so với tự thần cảm ngộ, thần cũng có mạnh yếu, hơn thế nữa thần chết đi tức là yếu hơn đối phương mới bị người giết, như vậy mình thừa kế hần đồng nghĩa mình cũng yếu hơn người khác sao?

Hần ổn định tâm tình rồi kể lại mọi chuyện cho chúng nữ biết làm mọi người cũng thản nhiên không thôi, xem ra phải cố gắng tu luyện hơn. Hần bảo chúng nữ cứ tiếp tục tu luyện. Điều làm hần khó hiểu là, theo Cực lạc lão tổ lý giải, Thần cách là pháp tắc ngưng tụ mà thành nằm trong Tử Phủ sau khi bị đối phương đánh bạo đầu sẽ rơi ra. Nhưng Cực lạc lão tổ mất đi nhục thân cũng không chết cũng không có rơi ra Thần cách đây? Vì sao? Hần không suy nghĩ nữa, hần đang suy nghĩ về 2 bản sách mà hần lúc trước đọc không được nhưng giờ có tri thức Cực lạc lão tổ nên rất dễ dàng.

P/s: Cầu like cầu đề cử để truyện lên top, không thì đánh giá 10* hoặc like truyện để lại bình luận. Đó là động lực để tôi ra nhiều chương hơn. Thanks anh em nào ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phú quý hiểm trung cầu

Trần Tinh lật xem trong tay quyển sách Kim cương bát hoại kinh, tiến hành tìm hiểu áo nghĩa của nó. Thông qua tìm hiểu, hần muốn tìm được sự tương đồng của Hồn nguyên kim cương kinh mà hần đã luyện trước đó.

2 môn đều là công pháp luyện thể, 1 môn của đạo gia môn còn lại của Phật gia.

Đạo gia thông qua linh khí trong thiên địa tiến hành tắm bổ mỗi tế bào rồi rèn luyện để bản thân càng cường đại hơn.

Một môn thông qua việc không ngừng thương tổn bản thân tăng lên sức chịu đựng, không ngừng bị thương không ngừng hồi phục thành tựu kim thân.

Hần đặt giả thuyết nếu tu luyện Kim cương bát hoại kinh làm tổn thương bản thân sau đó dùng Hồn nguyên kim cương kinh thu nhập linh khí như vậy sẽ như thế nào? Có phải hay không việc thành thương sẽ nhanh hơn cộng với mỗi tế bào sẽ tăng lên sức chịu đựng? Hần nghĩ nghĩ tiến hành tu luyện Kim cương bát hoại kinh, hần ngồi xuống bắt tri bất giác 3 ngày, trong 3 ngày hần vẫn chưa tu luyện được nhập môn của nó nữa, chỉ hiểu một ít lộ tuyến thôi. Phải biết nếu không có hệ thống cung cấp thông tin áo nghĩa thì hần có thể cũng không luyện được Hồn nguyên kim cương kinh. Lý do rất đơn giản, bởi vì hần quá yếu. Giống như học sinh lớp 1 mà đi giải toán lớp 12 vậy. Đẳng cấp chưa đủ làm sao học? Hần bắt đầu đứng dậy cũng không làm phiền 5 nữ tiến ra Tiểu thể giới bắt đầu công cuộc đi săn của mình

Trên cành cây đang có một thân ảnh ngụy trang nhìn về phía cửa động. Người này chính là Trần Tinh, lúc đi ngang qua nơi này hần phát hiện từ trong hang truyền ra hương thơm mê người biết trong hang cất giấu bí bảo nên tiến hành phân thân thăm dò. Vừa mới tiến gần cửa hang cách 10m từ trong hang lao ra một con ma thú giống tinh tinh nhưng cao cỡ 6-7m lại còn có 6 tay nữa.

Lục tí ma viên tuy chỉ là thiên giai hậu kỳ nhưng phòng ngự rất cường đại, Trần Tinh đã giao chiến với nó nhưng không thể làm gì được vì nó tương đối thông minh, bản năng cảm ứng nguy hiểm giúp nó tránh né chứ không nhào lên tấn công. Điều đó không quan trọng bằng nó có thiên phú kỹ năng cuồng bạo. Trần Tinh e ngại nó cũng bởi nguyên nhân này, mặc dù Trần Tinh đứng ở thế bất bại nhưng cũng không chiếm được lợi thế gì ngoài khả năng đối

luyện thôi mà điều hần cần là cái thứ phát ra mùi thơm như có như không, hần quyết định dùng phân thân dẫn Lục tí ma viên đi còn bản thể thì thăm dò bên trong chứa gì.

"Rống~ầm ầm" Lục tí ma viên tức giận, nó thật sự rất tức giận, 2-3 ngày nay nó bị nhân loại này trêu chọc nhưng nó không thể làm gì được. Nó lao lên 6 tay điên cuồng huy động tấn công vào Trần Tinh phân thân.

Bản thể Trần Tinh thừa cơ ma viên không để ý tiến ra cửa động cách 5m sử dụng ẩn thân thuật tiến vào, phải nói muốn dụ ma viên ra khỏi hang rất khó a. Nó luôn trấn giữ cửa hang nên Trần Tinh không thể tiến vào. Nếu không hần cũng không cần sử dụng chiêu trò này.

Tiến vào hang động Trần Tinh cảm thấy như tiến vào một không gian khác vậy hần có thể thấy rõ ở cuối hang động có một cây nhỏ, cây chỉ cao chừng 0,5m thôi, nhưng trên cây lại có 12 quả trái cây. Dù loại màu sắc. Trần Tinh ngần ngại, khiếp sợ, cuối cùng là kinh hãi.

Hần mừng rỡ như điên, theo như kiến thức Cực lạc lão tổ. Cho dù là chân thân đi nữa cũng không có thể thành lập một thế giới độc lập vì đơn giản muốn hình thành thế giới phải hiểu được tất cả pháp tắc cơ bản nhất, nhưng điều đó gần như không thể.

Là thế giới độc lập chứ không phải phụ thuộc vào thế giới mà hần đang sống. Tiểu thế giới tuy rất trâu bò nhưng đến cấp độ Chân Thần có một số người tìm hiểu được áo nghĩa của không gian pháp tắc rồi sẽ tu luyện ra được. Tiểu thế giới phải thông qua chủ nhân của mình cũng như hoàn cảnh thế giới mà chủ nhân sinh sống để bổ sung linh khí. Nếu thế giới chính sụp đổ hoặc chủ nhân chết thì đương nhiên nó cũng sụp đổ theo. Điều hần quan tâm là đây, mình chết vậy thì những người thân của mình cũng phải chết theo. Đó là việc mà hần luôn canh cánh trong lòng, luôn đề cao cảnh giác, hần không sợ chết, hần sợ nếu mình chết rồi thì chúng nữ cũng phải chết theo.

Nhưng có cây này nó lại là chuyện hoàn toàn khác, đây là Thế giới thụ còn non. Không ai gặp được nó chỉ là nghe từ truyền thuyết kể lại thôi. 12 quả trái cây theo hần nghĩ đại biểu cho 12 loại pháp tắc cơ bản của một thế giới đó là Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, quang minh, hắc ám, không gian, thời gian, từ vong, sinh mệnh. phong lôi băng chỉ là từ ngũ hành diễn sinh ra thôi, cao cấp hơn là quang minh cùng hắc ám, bên trên nữa là thời gian và không gian, vấp hơn nữa là từ vong pháp tắc cùng sinh mệnh pháp tắc. Còn 1 quả trái cây nằm trung tâm nhất hần không biết là nó đại biểu cái gì nhưng nhất định không tầm thường.

Trần Tinh kết án tạo ra một phân thân lưu lại canh giữ chỗ này còn hần thì quyết khô máu với lục tí ma viên. Hần nhất định phải lấy được cây này. Muốn tạo ra Thế giới độc lập nhất định phải nắm giữ không gian pháp tắc cũng như tạo ra được tiểu thế giới. Tiểu thế giới thật ra là một vùng không gian thôi. Hần cũng có nhưng đáng tiếc là một căn phòng lớn sự kết hợp giữa Doa doa no mi cùng với ma pháp thôi chứ pháp tắc cũng như năng lượng của hần không đủ. Muốn làm ra tiểu thế giới thật sự hần cần phải tìm hiểu sâu hơn về pháp tắc, tu luyện cạnh Thế giới thụ sẽ nhanh hơn vì bản thân thế giới thụ là một mầm mống nắm giữ pháp tắc của một thế giới đó rồi. Hần hiểu ra, hèn gì Lục tí ma viên lại phòng ngự cao như vậy thì ra là nó cảm ngộ được kim thuộc tính nên rất trâu bò.

Trần Tinh đi ra hang động thấy phân thân đang quấy rối ma viên. Hần đang tìm cơ hội, phải nói 6 tay giúp ma viên rất linh động, thêm vào thân thể mạnh mẽ hầu như không có nhược điểm nào ngoại trừ đôi mắt.

Vì để chắc chắn nhất kích tất sát. Hần chế tạo ra một thanh trường thương rồi sử dụng ẩn nặc thuật núp một bên điều khiển phân thân tiến hành làm ra chặt vật chạy bên này.

Lục tí ma viên thấy sắp giết được nhân loại đáng ghét này biểu tình hưng phấn lao đến.

Thấy thời cơ đến Trần Tinh lao ra sử dụng toàn lực hết lớn

"Mãnh long xuất hải!" Trường thương trong tay như rồng phần nộ gào thét đâm về một bên mắt của ma viên. Tuy ma viên thấy biến cố cũng không thể tránh kịp tốc độ ra đòn của Trần Tinh.

"Phập~ bành" trường thương xuyên qua mắt, phá hủy não bộ của ma viên. Ma viên rút cuộc đi đời. Trần Tinh thở phào. Tuy chiến đấu không tốn sức nhưng việc tập trung tinh thần dồn một kích mạnh nhất để kết liễu đối thủ lại là cả một vấn đề.

Không cần biết người mạnh bao nhiêu, có nhiều thần thông bao nhiêu, nếu để người khác giết chết thì tất cả chỉ là số không.

Hần tạo ra thêm 2 phân thân nữa canh giữ cửa động còn bản thể thì tiến vào tìm cách thu Thế giới thụ.

Sau 4 ngày tìm hiểu hần tìm ra 2 khả năng có thể thu Thế giới thụ.

Phương pháp thứ nhất là dựa theo không gian pháp tắc mà hệ thống cung cấp tiến hành cảm ngộ nâng cao lên rồi tiếp trông thế giới thụ vào đó.

Phương pháp còn lại là tự thân luyện hoá Thế giới thụ. Phương pháp này rất nguy hiểm. Tự thân luyện hoá đồng nghĩa với việc bản thân hần đại biểu cho một giới pháp tắc. Tinh thần lẫn thể xác của hần nhất định phải đủ mạnh để chịu đựng được Thế giới thụ. Nhưng nếu hần luyện hoá được rồi thì sẽ không cần khắc khổ cảm ngộ pháp tắc như vậy khi đạt được Bản thân cũng sẽ nhanh hơn.

Một việc quan trọng nhất khiến hần do dự là, hần cảm thấy tận sâu trong linh hồn mình như có như không lời cảnh báo hần không thể quá dựa vào hệ thống. Cho nên hần quyết định dùng phương pháp thứ 2.

Thành, nhất phi trùng thiên!

Bại, trở về với cát bụi!

Hắn phải làm trước chuẩn bị, hắn từ trong tiểu thế giới xuất ra 5 nữ, kể rõ câu chuyện nhưng không nói 5 nữ nguy hiểm vì để 5 nữ lo lắng cũng không tác dụng gì.

5 người giúp hắn hộ pháp trấn thủ cửa động bày ra ma pháp trận. Hắn không thể gọi ra phân thân vì phải tập trung 100% tinh thần.

Hắn bắt đầu tự thân hình thành không gian không sử dụng hệ thống, hắn cảm ngộ từ Thế giới thụ, rồi dần dần dung nhập vào Trái Tim của mình. Vì sao chọn Trái tim? Đơn giản là Tử Phủ tại mi tâm, chứa đựng thần hồn. Đan điền dưới rốn 3 ngón tay chứa đựng năng lượng (linh khí). Trái Tim là nơi điều phối dòng máu đến các nơi trong cơ thể cũng như máu từ các cơ quan đổ về tim.

Như vậy, nếu Thế giới thụ dung nhập với Trái Tim hắn, pháp tắc sẽ theo dòng máu hắn trải rộng ra toàn thân, từ từ lớn mạnh bản thân hắn. Hắn từ từ cẩn thận từng bước tiến hành luyện hoá thế giới thụ.

P/s: Cầu like cầu đề cử để truyện lên top, không thì các bạn có thể đánh giá 10* hoặc like truyện để lại bình luận. Đó là động lực để mình ra nhiều chương hơn. Thanks anh em đã đọc truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Vực sâu thâm uyên

Thời gian thoáng cái 10 ngày trôi qua, còn khoảng 11 ngày nữa là kỳ thi kết thúc. Trần Tinh cũng không có dấu hiệu gì, điều này làm cho 5 nữ lo lắng vô cùng nhưng cũng không biết làm sao.

Đành phải tiếp tục canh giữ thay phiên tìm kiếm đồ ăn, các nàng từ từ cũng không còn là bình hoa nữa.

Trong 10 ngày, các nàng trải qua 4 cuộc chiến đấu lớn nhỏ, tuy không có nguy hiểm gì quá lớn nhưng cũng chật vật không chịu nổi, phải biết ma pháp sư thể chất rất yếu.

Cũng may mỗi lần cùng hắn song tu, Diệp Vũ, Tuyết Nhi, Liễu Mộng thể chất cũng mạnh hơn bình thường. Nhất là Diệp Vũ, có một lần Tuyết Nhi bất cẩn gặp công kích, Diệp Vũ vì cứu nàng mà bị thương, mặc dù không nguy hiểm nhưng con gái sợ nhất đề lại sẹo a, nhưng kỳ tích phát sinh là vết thương khép lại rất nhanh cũng không để lại sẹo gì, ngay cả Quang minh thánh thể cũng không thể nhanh như vậy lành thương.

Ngoại trừ Minh Nguyệt đoán được đôi chút thân phận của Diệp Vũ ra không ai biết gì về nàng, nhưng cũng không hỏi, như Trần Tinh nói, ai cũng có bí mật của mình, khi muốn nói tự sẽ nói không cần phải ép hỏi, gia đình là phải tin tưởng nhau.

Các nàng giờ phút này bề ngoài không còn sạch sẽ như lúc trước, đồ đạc đều để ở trong tiểu thế giới cả, đây cũng là sơ sót của Trần Tinh.

Trần Tinh bây giờ đang trong cảm giác huyền diệu, hắn hoàn toàn không biết mọi thứ xung quanh, hắn như lạc vào không gian, ở đó hắn thấy một cái cây, nhảy mất một cái hắn ở dưới gốc cây, cây này là Thế giới thụ trưởng thành, hắn đứng dưới gốc cây như một giọt nước với đại dương vậy. Hắn không thể nhìn thấy tán cây cũng như trái cây chỉ có thể nhìn thấy trước mắt thân cây như một bức tường vô biên vô tận không thể thấy được 2 đầu. Nhìn từ xa khác nhau to lớn như thế khi nhìn gần. Từ xa hắn nhìn thấy nó thật nhỏ bé, nhưng khi đến gần rồi hắn mới biết mình mới thật nhỏ bé.

Hắn vươn tay rạch một đường trên lòng bàn tay, rồi đặt trên thân cây. Một dòng năng lượng thần bí từ Thế giới thụ theo dòng máu của hắn trở về tim, hắn cảm giác như có ai bóp chặt trái tim mình, hắn cắn răng mồ hôi nhễ nhại cổ chịu đựng... Hắn biết một khi thất bại tất cả sẽ thành hư vô.

Ngoại giới, lại một ngày nữa qua đi, Trần Tinh vẫn không nhúc nhích, chúng nữ ngày càng sốt ruột, bất an càng nhiều.

Bỗng chốc, Trần Tinh hơi thở biến mất, làm 5 nữ tim như chết lặng, nghẹn họng không thể khóc thành tiếng, Liễu Mộng, Tuyết Nhi càng ngất đi được Diệp Vũ cùng Tinh Như đỡ lấy. Nhưng cũng chỉ trải qua vài giây, dị biến lại phát sinh.

"Bịch bịch, bịch bịch-" tiếng tim đập hữu lực vang lên khiến mọi người nghe rõ ràng cùng với Thế giới thụ cây non biến mất. Trần Tinh mở mắt ra mừng rỡ, hắn thành công luyện hoá Thế giới thụ dung nhập vào trái tim mình.

Hắn nhìn thấy chúng nữ thoáng giật mình sau đó áy náy cùng thương tiếc, tiến lên ôm 5 nữ, mặc dù có chút chen lấn nhưng dù sao hắn cũng vô cùng ấm áp, hắn chỉ nhẹ giọng nói cảm ơn cùng xin lỗi. 5 nữ trong lòng hắn thì nước mắt khóc cũng không nói gì. Như muốn nói trong 10 ngày này mình chịu đủ ủy khuất như vậy.

Trần Tinh buông ra chúng nữ, mỗi người trên mặt hôn một cái, hắn biết giờ phút này hắn thật sự yêu 5 người. Hắn không biết Phi Yến có tha thứ hắn không nhưng tuyệt đối hắn sẽ yêu thương tất cả.

"Được rồi, các nàng bây giờ hãy tiến vào Tiểu thế giới nghỉ ngơi thật tốt, chờ mọi người hồi phục ta sẽ dẫn mọi người tới một nơi khác"

5 nữ tiến vào tiểu thế giới, hần thì ổn định tâm thần thoảng làm quen với không gian mới. Giờ phút này hần sở hữu 2 không gian có thể sinh tồn. Điều này thật không thể tin nổi. 1 là Tiểu thế giới nằm ở vùng đan điền nơi hệ thống chiếm cứ. Còn lại là Trái tim nơi Thế giới thụ đang sinh trưởng.

Hần động ý nghĩ từ nơi trái tim hần phát ra vòng xoáy không khí vận vèo rồi hần biến mất. Hần tiến vào Thế giới thụ (vì để phân biệt với tên cây nên gọi Đại thế giới) ở đây một mảnh không gian rộng lớn hơn nhiều, một mảnh trống không, không có gì cả ngoài Cây non Thế giới thụ đang ở trung tâm.

Hần cảm nhận được nơi này hần là chúa tể, hần có một mảnh không gian thuộc về riêng mình. Điều quan trọng nhất là nếu hần gặp bất hành ngã xuống thì Thế giới thụ sẽ hình thành một thế giới độc lập, mọi người ở đây cũng sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì.

Hần ngồi xuống cạnh Thế giới thụ cây non, tiến hành tu luyện, dần dần lại qua 3 ngày. Hần mở mắt phát hiện bản thân có liên hệ được với 11 loại pháp tắc, mặc dù chỉ liên hệ thời chưa nắm giữ nhưng đó cũng là tiền đề sau này phát triển mạnh hơn, hần nhìn Thế giới thụ, thầm nghĩ phải đợi một thời gian nữa cho thế giới thụ trưởng thành hơn. Hần không lo lắng vấn đề Thế giới thụ sẽ chết vì nó có thể tự hành vận chuyển trao đổi linh khí thông qua hần. Chỉ cần hần lớn mạnh, Thế giới thụ sẽ lớn mạnh theo.

Tâm niệm động, vòng xoáy xuất hiện trước mặt hần rồi thân hình hần vận vèo biến mất.

Hần lại một lần nữa tiến vào Tiểu thế giới, vì 2 thế giới hoàn toàn khác nhau nên phải thông qua chủ thế giới mới tiến vào được điều này làm Trần Tinh cũng không biết làm sao. Trong tiểu thế giới, hần thấy chúng nữ đã dần dần hồi phục lại nên nói với chúng nữ chuyển sang Đại thế giới sống, 5 người cũng đồng ý. Dù sao sống trong một căn phòng mặc dù lớn nhưng cũng thấy gò bó không thoải mái. Thu dọn tất cả đồ đạc dụng cụ, 6 người tiến Đại Thế giới, Trần Tinh tạo ra 9 phân thân tiến hành ở Nguyên Thủy sâm lâm làm làm lặt vặt, tiến hành vơ vét tài nguyên chuyển đến Đại thế giới. Tồn khoảng 1 ngày thời gian mới hoàn thành. Cơ bản đã tốt hơn. Sau này sẽ xây dựng nhiều thêm.

Còn khoảng 5 ngày nữa là kết thúc kỳ thi. Nên Trần Tinh vẫn còn 3 ngày thời gian tiến hành hội họp với mọi người. 3 ngày này hần quyết định thám hiểm nơi sâu nhất Nguyên Thủy sâm lâm là Vực sâu thâm uyên.

Trên đường tiến vào vực sâu thâm uyên hần cũng tiện thể săn giết vài con thiên giai ma thú lấy thịt để ở trong Đại thế giới cho chúng nữ bồi bổ.

Vực sâu thâm uyên, vách đá, Trần Tinh nhìn xuống dưới không biết nên làm sao để đi xuống, hần tới nơi này là vì, trong sách hần đọc được ở tầng ma các nó nói là thâm uyên có một quả trái cây khi ăn có thể giúp người khác thể chất tăng lên cũng như kéo dài tuổi thọ. Nhưng vì ma pháp sư không quan trọng lắm thể chất và lại tuổi thọ với những người gần hết mối quan trọng, cuối cùng là trong đây rất nguy hiểm không ai dám mạo hiểm cả. Thế là Trần Tinh làm tiên phong nhà mạo hiểm. Hần biết thể chất mạnh lên rất quan trọng, đối chiến với Lục tí ma viên hần đã nhận ra điều đó. Hần muốn bước chân vào thánh vực để xem hệ thống sẽ xảy ra chuyện gì. Tại sao hần luôn cảm thấy hệ thống không phải giúp mình. Ngoài việc giúp mình bước đầu tiên ra hoàn toàn không thấy làm gì khác giống như các tiểu thuyết hần đã đọc. Liệu điều này là tốt hay xấu? Hần tạm thời bỏ qua tiến hành tìm kiếm đường vào thâm uyên.

P/s: Cầu like cầu đề cử để truyện lên top, không thì các bạn có thể đánh giá 10* hoặc like truyện để lại bình luận. Đó là động lực để mình ra nhiều chương hơn. Thanks anh em đã bỏ thời gian đọc truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cự long cùng cự long huyết

Mất một lúc, Trần Tinh mới tìm được đường xuống thâm uyên. Hần tạo ra 1 sợi dây thép dài rồi quấn quanh vài thân cây to từ từ leo xuống, hần sử dụng bạch nhãn để nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Dưới thâm uyên hoàn toàn không có gì cả, hần đi nửa ngày cũng chẳng phát hiện gì.

Cổ men theo vách đá hần phát hiện một cái khe đá, chui vào khe đá, hần giật mình hoàn cảnh khác nhau 1 trời 1 vực, ở đây cây cối um tùm, ánh sáng như trên mặt đất, có thể nhìn thấy bầu trời, nếu như không biết hần còn tưởng rằng ở đây là trên mặt đất một dạng.

Hiếu kỳ Trần Tinh tiếp tục đi, hần hoàn toàn bất ngờ về thứ mình nhìn thấy, hần thấy rồng, rất nhiều rồng, những con rồng phương tây một dạng, 2 cánh phía sau to lớn uy vũ, đủ loại màu sắc, còn có những con không biết bay như tấn mãnh long, thiết bôi long.... Những con rồng này không giống như hần tưởng tượng, những con rồng này bề ngoài hung ác nhưng chúng đang ăn trái cây? Trần Tinh xoa xoa 2 mắt, thật, chúng ăn trái cây? Như thế nào? Chuyện gì xảy ra?

Tựa như cảm ứng được Trần Tinh ánh mắt, những con rồng này dừng động tác ánh mắt hiếu kỳ nhìn hần, chúng nó mở miệng nói chuyện với nhau.

"An Tư, người nhìn, ở đây có con gì mà ta chưa gặp bao giờ?"

"Đồ ngu, đây là con khi, có vậy cũng hỏi"

"Làm sao có thể, con khi ta từng nghe tộc trưởng kể lại là rất nhiều lông mà?"

"Cái này, chắc là con khi bị rụng lông!"

"A Tập Đức, người nói đây là con gì?"

"Ta không biết a, không phải chỉ cần hỏi nó là được sao?"

"Người bị ngu à, làm sao nó có thể nghe hiểu?"

Trần Tinh nghe bọn chúng nói chuyện khoe miệng co giật, hần cũng giật mình, lần đầu tiên hần nhìn thấy ma thú mở miệng nói chuyện, thật không thể tin nổi, nhện không được Trần Tinh mở miệng nói

"Này, các người đang nói cái gì? Đây là nơi nào? Tại sao các người biết nói chuyện?"

"Này An Tư, A Tập Đức, nó nói chuyện, nó biết nói chuyện!" 3 con rồng không biết bay đưa cái đầu sát xuống nhìn Trần Tinh như tìm được món đồ chơi gì thú vị một dạng.

"Có chuyện gì xảy ra? Mau làm việc nhanh lên, còn phải bàn giao cho tộc trưởng nữa" Một con Tấn mãnh long nhìn về phía 3 con long mở miệng hỏi.

"A Na đội trưởng, bọn ta phát hiện có con gì trước đây chưa từng thấy, người tới đây xem?" An Tư nói, Được gọi A Na tấn mãnh long đi tới, nhìn trước mắt sinh vật nhỏ bé ngấm ngấm như muốn nhớ lại cái gì sau đó mở miệng nói:

"Này, sinh vật nhỏ, người là thứ gì, tại sao người vào được đây?"

"Ta là nhân loại, người chưa từng gặp nhân loại? Ta tình cờ theo khe núi vào được đây, hiếu kỳ nên xem thử!"

"Nhân loại? Tựa hồ có nghe tộc trưởng kể qua, nhưng chưa gặp bao giờ, được rồi nếu người vào đây thì người có thể đi theo ta gặp tộc trưởng"

Trần Tinh cũng không từ chối, hần thấy những con rồng này không có ác ý, cũng không giả bộ, xem ra còn có một cố sự a.

Đi được khoảng 100 dặm, hần nhìn thấy một thung lũng, trên vách đá dựng đứng chứa đầy những cái lỗ to đùng xem ra là hang của những loài rồng, ở trung tâm thung lũng một con rồng đang cuộn mình, con rồng này giống rồng phương đông một dạng.

Tựa như cảm ứng được khí tức khác lạ, con rồng này ngẩng đầu nhìn về phía Trần Tinh, nó mở đôi mắt nhìn hần, Trần Tinh nhìn thấy đôi mắt của nó chứa đầy già nua, sự tang thương. Nó mở miệng nói:

"Nhân loại, người tên là gì? làm sao người đến được nơi này?" Con rồng già này mở miệng hỏi

"Ta tên Trần Tinh, theo một khe đá tiến vào nơi này, đây là nơi nào, các người làm sao có thể nói chuyện?"

"Nơi này là tổ tiên ta dùng sinh mệnh cả đời để tiến hành trấn áp vực ngoại thiên ma nhưng Xem ra phong ấn cũng sắp chống đỡ không được rồi nên người mới có thể vào đây...Khi ma thú đạt tới thánh giai có thể nói chuyện, người làm cho ta nhớ đến một người! Người từ đâu đến?"

"Ta từ ma pháp đế quốc đến! Người người nói là người nào?" Trần Tinh rất hiếu kỳ hỏi

"Cái này phải nói đến 100 vạn năm trước, khi đó ta còn chưa được sinh ra, ta chỉ được nhìn thấy bức vẽ của hần thôi! thời điểm đó ở đây nhân loại chỉ là sâu kiến. Nhưng từ khi người đó hoành không xuất thế. 1 mình hần quét ngang tất cả chủng tộc đưa nhân tộc đến thịnh thế dạy cho bọn họ làm cách nào tu luyện, mãi cho đến khi hần rời đi, nhân tộc vì sợ một lần nữa các chủng tộc nổi dậy nên tiến hành tàn sát các chủng tộc mà bọn họ cho là có thể gây nên uy hiếp. Nhưng không đợi bọn chúng thực hiện kế hoạch. Giặc ngoại xâm được gọi là vực ngoại thiên ma tiến tới xâm chiếm đại lục này, nhân loại không thể chống đỡ được nên cầu sự giúp đỡ của bọn ta, tổ tiên ta nhận thấy được cục diện nên đành ra tay. Kết cục chúng ta toàn thắng nhưng cái giá phải trả quá đắt. Cho đến bây giờ, Long tộc chân chính còn sót lại mình ta. Nhân tộc cường giả chết gần hết, chủng tộc khác cũng không còn như xưa." Cự long bùi ngùi nói.

"Hần rất giống ta sao? Còn có Vực ngoại thiên ma? Đó là cái gì?"

"Ân, nhìn rất giống, nhưng khí chất khác nhau, còn vực ngoại thiên ma đó là một chủng tộc có cánh màu đen, bề ngoài không khác gì nhân loại, nhưng lợi thế là có thể tự do bay lượn thêm vào đó là sức chiến đấu rất mạnh."

"Đọa lạc thiên sứ? Như thế nào? Ta chưa nghe ai nhắc đến bao giờ?"

"Haha, cả người tạo nên thịnh thế còn quên, huống chi là những thứ cấm ngôn? Người không biết không cơ gì lạ" Cự long khinh thường nói

"Cám ơn tiên bói đã cho ta biết, nghe tiên bói nói cũng không có hảo cảm gì với nhân loại, tiểu tử quấy rầy, xin cáo từ"

"Khoan đã, tiểu tử, mặc dù ta không có hảo cảm với nhân loại, nhưng dù sao chuyện cũng đã lâu, ta cũng sắp chết nên không có gì phải để trong lòng cả. Một khi ta chết, vực ngoại thiên ma sẽ thoát phong ấn, tuy thời gian bị trấn áp lâu nhưng sức chiến đấu không thể coi thường. Đó sẽ là một hồi tai nạn, tộc ta, các chủng tộc khác sẽ phải đối mặt với diệt vong! Người phải giúp chúng ta"

"Tiền bối, gọi ngươi một tiếng tiền bối là vì ta tôn trọng ngươi chứ không có nghĩa là ta sợ ngươi, mặc dù ta không nắm chắc làm gì được ngươi nhưng ta muốn đi ngươi không thể ngăn cản được, ngươi nói tại sao ta phải giúp ngươi? Ta tu vì chỉ là Thiên giai đại viên mãn, không phải đi chịu chết thì còn làm được gì?" Trần Tinh bất mãn nói

"Ài, ta cũng bắt đầu rồi, phong ấn này không thể giữ lâu hơn nữa, ngươi tới đây xem như có duyên, ta không để cho ngươi làm không công, ta sẽ đưa cho ngươi 1 giọt Thần long huyết. Đây là chỉ bảo vô thượng được tộc ta đời đời lưu truyền lại nhưng long tộc còn sót lại mình ta, ta cũng không có cơ hội sử dụng nó." Cự long thở dài buồn bã nói

"Thần long huyết? Có tác dụng gì?" Trần Tinh hỏi, hắn cũng thật hứng thú

"Ngươi nên biết, thần thú đều có sở trường riêng của mình kèm theo thiên phú thần thông, bạch hổ tộc thiên về tốc độ, tốc độ nhanh không ai bằng, phương hoàng thiên về sinh lực bền bỉ cộng thêm hỏa lực rất mạnh nên rất khó dây dưa, huyền vũ thiên về phòng ngự hầu như đánh không vỡ nổi, còn thanh long thiên về lực lượng kèm theo là phòng ngự tuy không bằng huyền vũ nhưng cũng không phải nói chơi, trên đại lục này có một người sở hữu huyết mạch thật ra là sở hữu huyết mạch của một số ma thú rồi tiến hành phương pháp đặc biệt thôn phệ thời từ đó con cháu của họ cũng sở hữu huyết mạch đó. Nếu ngươi tìm được cách thôn phệ thần long huyết, ngươi có thể có được sức mạnh cũng như phòng ngự tăng lên kèm theo sở hữu thiên phú thần thông của long tộc." Cự long giải thích

"Tiền bối, giúp ngươi như thế nào? Và có nguy hiểm gì? Ta phải biết được mới có thể làm ra quyết định?"

"Ngươi cầm theo viên long châu này rồi đặt lên chính giữa trận pháp thay thế viên long châu đã hết năng lượng là xong. Còn miếng vảy này sẽ giúp ngươi đi ra nơi đó, cẩn thận, tuyệt đối không thể để mất miếng vảy hoặc rơi vào tay Vực ngoại thiên ma, nếu không....! Sẽ rất Nguy hiểm nếu ngươi để lộ bản thân, tuy rằng vực ngoại thiên ma qua 100 vạn năm bị phong ấn nhưng thực lực cũng đạt được bản thân một dạng, ta sẽ đưa ngươi 1 giọt Thần long huyết trước để chứng tỏ lòng thành của ta." Cự long nói xong xuất ra một bình ngọc trong suốt. Trong đó có thể nhìn thấy 1 giọt máu màu xanh. Rất đẹp rất mỹ lệ! Trần Tinh đưa tay tiếp nhận rồi cất cẩn thận vào Không gian giới chỉ vì không thể trước mặt Cự long bại lộ Đại thế giới được, ai biết sẽ ra sao nếu bại lộ, phải biết Thế giới thụ ngay cả Chân thần đều đỏ mắt. Sau đó hắn mở miệng nói:

"Ta đồng ý vụ giao dịch này, xin tiền bối dẫn đường!"

P/s: Cầu like cầu đề cử để truyện lên top, không thì các bạn có thể vote 10*.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Đoạt lạc thiên sứ

Trần Tinh được dẫn tới trước cửa một hang động. Hắn nhìn về phía trước, một màn tối tăm không thấy ánh sáng. Hắn bước vào, vừa vào hắn cảm giác gọn sóng, cả người như đi tới một nơi khác nữa vậy.

Hắn bỗng nhiên phát hiện nơi này mình không thể tiến sử dụng không gian năng lực. Hắn kinh hãi, nếu không thể tiến vào Đại, Tiểu thế giới mức độ nguy hiểm sẽ rất cao.

Trần Tinh giật mình nhớ tới, nơi này là một vùng phong ấn, cắt đứt mọi không gian liên hệ thì làm sao có thể sử dụng năng lực?

Trần Tinh vội sử dụng Ẩn nặc thuật tiến hành tìm kiếm trận nhãn. Hắn từng ly từng tý không dám hành động quá nhanh sợ gây nên động tĩnh lớn. Tần suất tìm đập hơi thở cũng giảm xuống mức tối thiểu.

Sau 10 phút tập trung cảnh giác, hắn tìm được trận nhãn. Hắn cảm thấy không đúng, vì hắn không nhìn thấy bất kỳ cái gì khác. Chẳng lẽ....?

Hắn giật mình, vội vàng quay đầu lại... Hắn lùi về sau 2 bước. Trước mắt hắn là một người thiếu nữ ăn mặc hồ hang, khuôn mặt cực đẹp, phía sau là 4 đôi cánh màu đen tuyền, người này đang chấp tay sau lưng hiếu kỳ nhìn hắn, sau đó mở miệng nói:

"Ngươi là nhân loại? Tại sao ngươi vào được đây? 100 vạn năm rồi à? Ta chưa từng nói chuyện với ai a, không đúng! Ngươi vào đây để phong ấn ta? Đáng chết! Bản toạ sẽ không chấp nhận chuyện đó xảy ra, chết đi!"

Trần Tinh rất bất đắc dĩ, hắn đã cố hết sức che giấu bản thân nhưng cũng không thể như ý muốn. Hơn nữa là Vực ngoại thiên ma trước mắt là như hắn nói lúc trước Đoạt lạc thiên sứ, nàng rất đẹp nhưng vấn đề là bị phong ấn lâu quá nên hình như đầu óc có vấn đề. Hắn thấy vậy cũng cắn răng chống trả.

Trần Tinh 2 tay kết ấn thi triển phân thân thuật tạo ra 9 phân thân tiến hành vây công.

"Rasengan"

"Mãnh long quá giang"

"Thần long bãi vũ"

"Shuriken rasengan"

"...."

9 Trần Tinh mỗi người thi triển skill khác nhau, con bản thể hắn thì nhanh chóng lao tới Trần nhần để hoàn thành nhiệm vụ sau đó ra khỏi đây.

Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. 9 phân thân không chịu nổi một kích nữa toàn bộ biến mất. Đoạ lạc thiên sứ vũ động hai cánh

"Vèo~" Trần Tinh kinh hãi muốn né tránh nhưng đã không kịp, cánh tay phải đã bị đối phương đoạt lấy, hắn đau đớn cắn răng, tự nhủ nhất định phải bình tĩnh, nếu không nhất định phải chết!

Cầm lấy cánh tay phải, Đoạ lạc thiên sứ cũng không tiến hành động tác mà dừng lại rồi ném cánh tay qua một bên về mặt xem thường

"Con kiến hôi cũng dám tiến đến phong ấn ta, haha nực cười, chờ sau khi ta thoát khỏi đây sẽ là ngày chết của các ngươi!"

Trần Tinh không biết nên làm thế nào đối mặt với sức mạnh lực lượng tốc độ đều hơn xa bản thân. Làm sao có thể chiến thắng đây? Hắn nghĩ nghĩ:"chết thì chết! Liều!"

Hắn xuất ra bình ngọc chứa thần long huyết, không do dự đổ vào miệng uống, sử dụng kỹ năng không huyết điều tiết tốc độ máu chảy trong cơ thể chậm lại.

Nhưng hắn xem thường sự cuồng bạo của Thần long huyết.

Chỗ cụt tay phải bỗng nhiên nhúc nhích, dưới mắt thường có thể thấy đang dài ra.

"Keng~người chơi thôn phệ Thần long huyết đẳng cấp tăng lên 61, tăng lên lv 62,69,70. Hệ thống đã đạt trạng thái bão hoà, tiến hành nâng cấp lần cuối, thời hạn là 1 năm nhắc nhở người chơi năng lượng đang cuồng bạo xin người chơi nhanh chóng luyện hoá"

Trần Tinh cũng không còn nghe thấy hệ thống thanh âm nhắc nhở. Giờ phút này hắn đang trong giai đoạn phát sinh biến hoá to lớn.

Bề ngoài hắn làn da trở nên đỏ bừng, làn da cũng thay đổi thanh lân phiến, thân hình cao lên, 2 tay trở thành long trảo. Trần mọc ra song giác. 2 mắt hắn cũng thành một màu thuần đỏ. Phía sau hai cánh huyết sắc vươn ra. Trông cứ như địa ngục ác ma vậy.

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng thét tràn đầy phẫn nộ cùng với âm dục. Phải là âm dục! Rõ ràng bản thân, mặc dù cường đại nhưng kèm theo đó là sự tham lam cùng bản thân, phải thôi. Rõ ràng rất khó sinh con nên từ từ cũng hình thành âm tính

Trần Tinh nhìn lấy Đoạ lạc thiên sứ, hắn nhào tới. Tốc độ nhanh vô cùng, khiến ngay cả Bán thân như nàng cũng không phản ứng kịp. Mặc dù nàng bây giờ chỉ là Bán thân nhưng phải biết nàng trước đó cũng là một vị thần a. Thần thông cùng kinh nghiệm chiến đấu không phải Bán thân bình thường có thể chống lại. Nhưng Trần Tinh cường đại vượt quá sức tưởng tượng của nàng. Lực lượng, tốc độ đều đạt đến 1 cấp độ khác.

Trần Tinh thoát ẩn thoát hiện, rồi hắn lại hiện ra phía sau nàng long trảo đè đầu nàng xuống đất. 1 tay long trảo khác thì kéo lấy nội khổ đơn bạc của nàng.

Tiểu đệ đệ của hắn giờ phút này cũng to lớn vô cùng, hắn nhắm ngay huyết động, không chút thương tiếc đâm vào, hắn gào thét hưng phấn.

Anna phẫn nộ, nàng mặc dù là Đoạ lạc thiên sứ vì chống lại quang minh thần nên bị đày. Nàng theo thủ lĩnh tới nơi này tiến hành xâm chiếm nhưng không ngờ lật thuyền trong nường.

Nàng đem lòng thầm yêu thủ lĩnh vì để câu dẫn nàng bỏ đi lớp thánh nữ, thay vào đó là cái xác lạnh lẽo nhưng chưa kịp nữa thì bị con kiến hôi cướp đi trong sạch. Nàng không cam lòng, nàng muốn giết chết hắn. Nhưng mà đau đớn từ phía dưới truyền tới. Kèm theo đó là một cảm giác kỳ lạ truyền ra khiến nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã, nàng bất lực, nàng không biết phải làm gì, nàng khóc nhưng đầu bị đè xuống nên miệng chỉ phát sinh tiếng y y nha nha.

Trần Tinh nghe được âm thanh cứ như sử dụng viagra vậy, hắn tốc độ trùng kích càng ngày càng nhanh, tiếng chạch chạch ngày càng nhiều, nước tràn ra từ động huyết nhiều xuống thấm ướt phía dưới chỗ 2 người, sau 2 tiếng điên cuồng trùng kích tiểu đệ đệ bắn thật sâu vào bên trong Anna.

Trần Tinh thét lên một tiếng rồi ngã xuống nằm bên cạnh Anna đã sớm ngất xỉu vì lên đỉnh quá độ. Thân hình hắn cũng biến trở lại bình thường.

Chỉ là năng lượng từ thần long huyết 4/10 được hệ thống hấp thu tiến hoá. Còn lại 6 phần dung hợp với nguồn năng lượng bí ẩn trong linh hồn hắn. Giống như lần hắn song tu cùng Diệp Vũ cùng Minh Nguyệt vậy.

Bên ngoài, "Tộc trưởng, liệu hắn có thành công không? Tại sao gần 3 giờ rồi hắn vẫn chưa đi ra?"

"Ta cũng không biết được, ài, đã quá lâu rồi, không ai biết được bên trong đó xảy ra việc gì! Hy vọng hắn có thể hoàn thành, ta trở về trước, các ngươi thay phiên theo dõi động tĩnh. Có gì phải báo ngay với ta"

"Vâng, tộc trưởng!"

"Này An Tư, ngươi thấy liệu hắn còn sống không?"

"Ta làm sao biết được, ngươi có giỏi thì vào mà xem"

"Không nói với ngươi, ta đi sang bên kia nằm ngủ đây, có gì gọi ta"

"Ngươi...! Ài"

P/s: Câu like câu đề cử để truyện lên top, không thì các bạn có thể vote 10*. Đó là động lực để mình ra nhiều chương hơn. Chương mới nhất đạt 100 lượt xem hoặc 100 kim cương ta bạo 1 chương (trong ngày) Thanks anh em đã bỏ thời gian đọc truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chuẩn bị trước khi rời khỏi

Sau một lúc, Trần Tinh ngồi dậy, hắn lấy tay ôm đầu, có hơi choáng váng trầm nghĩ:

"Nguy hiểm thật, cứ tưởng chết chắc, chuyện gì xảy ra? Tay ta không phải đã mất sao? Sao ta không mặc quần áo? Đây là!"

Hắn nhìn thấy chung quanh thấy không mảnh vải che thân Đọa lạc thiên sứ, đầu hắn nóng lên, phía dưới cứng rắn nhưng khi nhìn thấy phía dưới trong khe còn chảy ra chất lỏng màu trắng lấp lánh vết máu, hắn giật mình, chẳng lẽ...

Hắn cẩn thận sử dụng thần thông tạo ra bộ xiềng xích rồi gia cố sơ cấp kim thuộc tính pháp tắc rồi cẩn thận khóa lại đối phương sau đó mặc quần áo chờ đối phương tỉnh lại.

Trong thời gian chờ hắn cũng tìm hiểu bản thân đã xảy ra chuyện gì. Hắn thấy hệ thống đã tiến hành bảo trì, thời hạn là 1 năm. Hắn cũng phát hiện bản thân mình đã đạt đến Lv 70 Thánh giai đại viên mãn. Nhưng kỳ lạ là không có thiên kiếp, hắn đoán do đây là thế giới bị phong ấn nên thiên kiếp không thể xuất hiện.

Trần Tinh cũng bắt đầu lo lắng, người khác từng bước đi lên, đối mặt thiên kiếp cũng quen dần từ từ. Còn hắn một lần từ Thiên giai đại viên mãn nhảy lên Thánh giai đại viên mãn, nếu vượt qua thiên kiếp hắn sẽ thành tựu Bán thần sơ kỳ. Hắn lo lắng:

"liệu đây có phải là việc tốt không? Đăng cấp tăng lên quá nhanh, trong khi đó kinh nghiệm chiến đấu cũng như kỹ xảo vũ kỹ ta tới đâu? Việc chiến thắng toàn nhờ đăng cấp nghiền ép đối thủ mang lại cho ta sự tự tin, nhưng khi đối mặt với đồng cấp như Lục tí ma viên hay đăng cấp cao hơn Đọa lạc thiên sứ ta đã làm được gì? Ngoài Ảnh phân thân chi thuật ra, ta còn gì có gì mang lại tác dụng?"

"Ừm~" đang lúc Trần Tinh đang miên man suy nghĩ đọa lạc thiên sứ đã tỉnh lại.

Toàn thân không còn sức lực, cả người lại không cử động được, nàng ngẩng đầu nhìn Trần Tinh, đôi mắt đầy sát ý, cắn răng nghiêng lợi gặm từng chữ nói:

"Nếu ta ra khỏi đây, nhất định ta sẽ giết ngươi!!!"

"Ngươi có thể giết được ta sao? Một khi ta tiến hành gia cố phong ấn, ngươi nghĩ ngươi sẽ còn cơ hội đó?" Hắn không sao cả nói

"Đáng chết!! Nếu không phải phong ấn đáng ghét này, ngươi trong mắt ta cũng không bằng con kiến hôi!!!"

"Haha, đúng, ta là con kiến hôi, nhưng con kiến hôi này cười lên ngươi, tư vị dễ chịu chứ? Haha ngươi có thể làm gì ta?" Có lẽ bởi ảnh hưởng của Thần long huyết nên tâm tính của Trần Tinh cũng cải biến từ từ

"Ngươi...! Thủ lĩnh của ta sẽ giúp ta báo thù..nhất định ngươi sẽ chết rất khó coi"

"Thủ lĩnh của ngươi? Nếu thủ lĩnh của ngươi còn nhớ ngươi tại sao 100 vạn năm qua không tới cứu ngươi? Một là hắn không quan tâm sống chết của ngươi, hai là bản thân hắn cũng khó giữ được, ngươi nghĩ khả năng nào sẽ cao hơn?" Trần Tinh khinh thường nói

"Không, không thể nào, thủ lĩnh của ta nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì?" Anna hốt hoảng nói

"Haha, xem cách nói của ngươi, ngươi rất quan tâm hắn? Như vậy ngươi ngầm thừa nhận, sự sống chết của ngươi hắn chẳng đặt trong mắt?"

"Ta..không thể nào, thủ lĩnh nhất định sẽ không bỏ mặc ta, ngươi câm miệng!" Anna có chút bối rối nói, thật sự nàng cũng đã nghĩ tới như vậy, "thủ lĩnh

làm sao có thể xảy ra chuyện gì, người cầm đầu phản bội Quang Minh thần làm sao sẽ xảy ra chuyện? Nhưng tại sao 100 vạn năm qua, thủ lĩnh không tới cứu ta?"

"Được rồi, không nói vấn đề này nữa, ta hỏi ngươi, ngươi tên là gì? " Trần Tinh thấy nữ tâm trạng không thoải mái nên cũng không xoắn xuýt, hắn tìm cách moi móc càng nhiều thông tin hơn. Quan trọng là hắn muốn thu phục nữ. Phải biết trước đây hắn là người nguyên tắc, sẽ chịu trách nhiệm với người phụ nữ của mình. Mặc dù lần này là xảy ra ngoài ý muốn. Nếu trước kia hắn sẽ không do dự phong ấn lại nàng, dù sao đối mặt với kẻ địch hắn chưa bao giờ nương tay. Nhưng lần này hắn tâm tính đang dần thay đổi. Trở nên phóng đãng hơn, chỉ là hắn chưa nhận ra thôi.

"Tại sao phải nói cho ngươi biết? Một con kiến hôi cũng xứng biết tên ta?"

"Ta từng ký ngươi"

"Ngươi, Vậy thì sao, dù sao ngươi trong mắt ta cũng vẫn mãi là sinh vật thấp kém"

"Ta từng ký ngươi"

"Nếu không phải ta suy giảm thực lực, 1 ngón tay ngươi cũng không động được ta"

"Ta từng ký ngươi"

"Tức chết ta!!! Ngươi tên đáng ghét! Ngươi câm miệng lại cho ta!!!" Anna nổi điên nói

"Vậy nói cho ta biết, tên ngươi là gì?" Hắn móc móc lỗ tai nói

"Aaaaaa, ta...tên...Anna!!! Nghe rõ chưa?" Anna gằng từng chữ một

"Ngươi có muốn ra khỏi đây không?" Trần Tinh nghĩ nghĩ mở miệng nói

"Như thế nào? Ngươi giúp ta?" Anna cũng hay đổi thái độ nhưng vẫn tràn đầy cảnh giác

"Đúng, ta sẽ giúp ngươi ra khỏi đây, nhưng ngươi phải đi theo ta 10 năm, trong 10 năm này ngươi không được làm tổn thương bất kỳ người nào mà ta không cho phép, sau 10 năm ngươi sẽ được tự do, như thế nào?" Trần Tinh dụ dỗ nói, hắn mới 2 năm đã đạt đến Thánh giai đại viên mãn. 10 năm? Hắn sẽ đạt đến trình độ nào? Tới lúc đó, không xử đẹp nữ này mới là lạ.

"ngươi không sợ ta giết ngươi?"

"Đương nhiên, nên ngươi phải lấy huyết mà thế, ngươi phải an phận theo ta 10 năm, giúp ta bảo vệ cũng như huấn luyện người nhà của ta, nếu ngươi làm được ta sẽ giúp ngươi ra khỏi đây!" Trần Tinh đóng vai quái thúc thúc dụ dỗ trẻ em

"Ngươi sẽ không hạn chế tự do của ta? Cũng như ngươi sẽ không bắt ta làm việc ta không muốn?"

"Ta sẽ không bắt ngươi làm việc ngươi không muốn, nhưng ngươi phải ở bên ta phạm vi 50m, nếu không ngươi luôn đứng xa ần ập làm sao ta biết ngươi ở đâu, như vậy cần ngươi đi theo có tác dụng gì?"

"Để ta suy nghĩ lại, không được 10 năm quá dài 1 năm ta sẽ đồng ý" Anna mở miệng nói

"Xin nhờ, 100 vạn năm không dài? Nếu không ngươi cứ chờ ở đây thêm 100 vạn năm nữa đi, ta đi trước" Hắn phát phát tay chuẩn bị rời đi

"Đừng, 3 năm, 3 năm là hạn mức cuối cùng của ta"

"10 năm không mặc cả, ngươi cứ ở đây"

"Được rồi, 10 năm thì 10 năm, đáng chết, tại sao ta lại gặp cảnh này..." Anna bắt lực nói

"Được rồi, trước hết ngươi hãy thề đi!"

"Làm sao huyết thệ? Ngươi trói ta như vậy bảo ta huyết thệ như thế nào?" Anna tức điên lên

"Ta giúp ngươi" Trần Tinh nói xong không do dự vung tay lên 2 cánh tay Anna được giải phóng, hắn cũng không do dự nhảy vào trong trận nhân đề phòng nàng giở trò. Nếu không hắn sẽ không do dự đặt long châu vào trận nhân tiến hành phong ấn nàng lại.

"Ngươi có cần phải làm như vậy không?" Anna chán ghét nói

"Ta chỉ là cẩn thận thôi, sau khi ngươi thề ta sẽ giúp ngươi ra khỏi đây"

Anna cũng không nói nữa bắt đầu thực hiện huyết thệ. Nàng thật muốn mau chóng ra khỏi đây, chờ đợi thêm 10 năm có thể tự do gặp lại thủ lĩnh hỏi cho rõ chuyện gì đã xảy ra. Còn hơn ở lại đây, cô đơn rất đáng sợ..!

Sau khi hoàn thành huyết thể, nàng mở miệng nói:

"Xong rồi, ngươi nên thực hiện lời hứa của mình"

"Trước tiên, ngươi nên nghe ta sắp xếp, sau đó ta sẽ dẫn ngươi ra khỏi nơi này..." Hắn nói xong rồi an bài mọi việc.

P/s: Cầu like cầu đề cử để truyện lên top, không thì các bạn có thể vote 10*.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bán thần vẫn lạc

Sau khi an bài xong tất cả, Trần Tinh tạo ra một phân thân đi ra ngoài trước, tiến hành dẫn dụ đi các con rồng khác, vì đề phòng bất trắc hắn tạo ra một phân thân khác ở trong trận nhân đạo sau khi hắn đi tiến hành phong ấn lại. Ai biết được sau khi phong ấn hắn có bị nhốt trong đây luôn không?.

Vì phong ấn chỉ nhằm vào "ngoại tộc" nên sau khi hắn sử dụng thần long huyết nên cũng không cần vấy rồng thế là hắn đưa cho Anna. Sau khi ra khỏi động hắn thu Anna vào Tiểu thế giới trước rồi chạy nhanh ra khe núi rồi phân thân thứ 2 đặt long châu phong ấn trận nhân.

Hắn tiến vào trong Tiểu thế giới thấy Anna bộ dáng như gặp quỷ nhìn hắn. Phải biết Tiểu thế giới chỉ có một số ít Chân thần mới sở hữu, ngay cả thủ lĩnh cũng không có, nhưng kẻ trước mắt mình cho là con kiến hỏi lại sở hữu. Nàng nghi ngờ hỏi

"Ngươi thân phận thật sự là gì? Vì sao ngươi lại sở hữu Tiểu thế giới mà ngay cả Chân thần đều ước ao?"

Trần Tinh trầm nghĩ:"nếu nàng biết không chỉ Tiểu thế giới mà ngay cả Đại thế giới ta cũng có không biết sẽ phản ứng gì? " ngoài mặt lại nói:" Ta không có thân phận gì, chỉ là đạt được một số cơ duyên thôi, ngươi tạm thời cứ ở đây tu luyện vào ngày, chờ ta xử lý một số chuyện sẽ đưa ngươi ra ngoài."

"Được rồi, đi đi " Anna phát phát tay như đuổi ruồi một dạng

Trần Tinh cũng không chấp nhất. Chuyện quan trọng nhất là hắn phải tìm một nơi tương đối an toàn để tiến hành độ kiếp, hắn cảm ứng được thiên kiếp sắp đến. 1 lần vượt cửu kiếp bỏ đi phạm thai thành tựu bán thần như hắn phải nói là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả a!

Hắn tìm một nơi tương đối vắng vẻ, phía trên đỉnh núi hắn ngồi xuống bắt đầu chờ thiên kiếp đến. Sau một lúc, bầu trời phong vân dừng động, phương viên trầm mặc không thấy ánh mặt trời. Một vòng xoáy xuất hiện tại trung tâm. Một đạo lôi kiếp đánh xuống!

"Ầm~" Trần Tinh ngánh hám lôi kiếp, hắn muốn thống qua lôi kiếp tìm hiểu Lôi chi phép tắc càng thêm sâu rõ hơn.

Trải qua đợt thứ nhất lôi kiếp, Trần Tinh bề ngoài không có gì thay đổi ngoại trừ quần áo toàn thân mất hết.

Tựa như phản nộ một dạng, bầu trời 2 đạo lôi kiếp song song trút xuống, lần này lôi kiếp to hơn lần trước 1 vòng.

"Đùng Đùng~" Trần Tinh không còn dễ chịu như lần đầu, hắn toàn thân run lên, dòng điện đang di chuyển xung quanh làn da hắn. Tóc hắn không còn thẳng dài như trước mà thay vào đó là rối bù. Nhưng hắn vẫn không quan tâm, vẫn cảm ngộ Lôi chi phép tắc ẩn chứa trong lôi kiếp.

"Ầm ầm,đùng đùng~" 2 đạo lôi kiếp tiếp tục đánh xuống, nhưng lần này màu sắc lôi kiếp chuyển sang màu xanh nước biển. Trần Tinh toàn thân tróc ra, vết máu rịn cả người thoảng thoảng nghe mùi thịt chín. Hắn ới một ngụm máu, sau đó tiếp tục ngồi xuống, không quan tâm, hắn tin tưởng mình sẽ vượt qua lôi kiếp.

Không cho Trần Tinh bất kỳ cơ hội thở dốc nào. 4 đạo lôi kiếp tiếp tục đánh xuống. Lần này lôi kiếp không còn là màu xanh nữa mà thay vào đó là màu đỏ. Huyết sắc lôi kiếp của 4 đạo hợp lại thành 1 đạo lôi trụ bao phủ toàn thân Trần Tinh.

"Aaaaaa~" Trần Tinh đau đớn, nhục thân vỡ vụn, cả người tan thành tro bụi chỉ còn lại 1 đoàn thần hồn cùng trái tim đang đập. Kỳ lạ là trái tim đang hấp thu lôi chi phép tắc. Có thể nói là người bình thường độ kiếp nhẹ nhõm hơn nhiều. Tu luyện là từng bước đi lên, không ai như hắn đốt cháy giai đoạn độ 1 lần 9 đạo lôi kiếp nên cũng xem như khiêu chiến với trời.

Đoàn thần hồn Trần Tinh ban đầu không thấy rõ hình dáng. Từ từ nó bắt đầu định hình lại sau đó thành hình dáng hắn. Một đạo ánh sáng bám vào thần hồn hắn như cố gắng dung hợp lại vậy. Nhưng ẩn sau trong linh hồn lại kháng cự nó. Không muốn nó bám vào. Đoàn linh hồn không thể ngăn cản được nên đành phải phân thành 2, 1 đạo để ánh sáng bám vào, 1 đạo thì không rồi đạo này ẩn dấu sâu vào trái tim bám vào Thế giới Thụ.

Bên ngoài đoàn thần hồn bị ánh sáng bí ẩn bám vào bắt đầu dung hợp rồi từ từ bao phủ lại Trái tim. Các cơ quan nội tạng bắt đầu hình thành, đúc lại nhục thân. Khi cả người Trần Tinh được hoàn tất, cũng có nghĩa là bây giờ hắn đã vứt bỏ phạm thai, lột xác bước lên con đường mới.

Trần Tinh giờ phút này trở nên càng hoàn mỹ, cả người toả ra khí tức khiến người bình thường nếu thấy cũng nhẹn không được sùng kính. Uy nghiêm

không thể xâm phạm. Hắn mở mắt ra, trên mặt bình thản nhưng đôi mày lại nhíu lại. Hắn cảm giác được linh hồn của mình phân thành 2. 1 đạo dung hợp với hệ thống. 1 đạo thì bám thân vào Thể giới thụ. Hắn biết nhất định không đơn giản. Nhưng hắn cũng không biết làm sao, hắn không thể thay đổi sự thật được.

Lấy quần áo mặc vào cẩn thận, Trần Tinh dự định rời đi nơi này nhưng một bóng người đứng trên trời nhìn hắn, hắn ngưng mắt nhìn lại là một lão giả.

"Không nghĩ tới, ta tu luyện 4230 năm mới đạt được Bán Thần, nhưng tên tiểu tử ngươi mới bao nhiêu? Không hơn 100 tuổi lại bước vào Bán thần sơ kỳ? Ngươi ẩn giấu bí mật gì? Nếu đem nó giao ra, ta sẽ cho ngươi con đường sống!" Lão giả từ trên cao nhìn xuống Trần Tinh mở miệng nói, trong giọng nói không che giấu chút nào cảm khái, phẫn hận, cuối cùng là tham lam.

Trần Tinh cũng lười trả lời lão giả, đối với địch nhân, hắn chưa từng nhiều lời, nếu lời nói có thể giải quyết vấn đề thì thế giới này sẽ không còn gọi là cường thực nhược nhục nữa.

Trần Tinh vung tay, một thanh thương xuất hiện, hắn không muốn bại lộ Anna, biết đâu vẫn còn người biết sự tồn tại của nàng, như vậy trên đại lục này sẽ truy sát hắn sao? Hắn còn chưa biết rõ về Thánh Vực còn có tồn tại cao hơn hay không? Quan trọng nhất là hắn muốn thử sức chiến đấu của mình tới đâu, sức chiến đấu chân chính như một chiến sĩ, không sử dụng bất kỳ năng lực gì.

Trần Tinh nhảy lên đối diện với lão giả, hơi có chút loạng choạng do chưa quen thuộc với việc phi hành.

"Xem ra ngươi không ngoan ngoãn hợp tác? Như vậy ta sẽ tự mình động thủ để xem ngươi có bí mật gì!" Lão giả mở miệng nói rồi vung tay lên chưởng ra một chưởng.

Một bàn tay đường kính 10m được ngưng tụ từ phong chi lực màu xám âm đậm cứ như là ác quỷ gọi hồn lao về phía Trần Tinh.

Trần Tinh không né không tránh, tay cầm chiến thương đâm ra một thương miệng hét lớn:

"Lưu tinh trực nguyệt! Chết!"

Một thương như sao băng đâm thẳng vào tâm bàn tay, rồi xuyên qua nháy mắt tim lão giả. Lão giả hoảng hồn không nghĩ tới Trần Tinh mới vừa vào Bán thần lại nắm giữ chiêu thức lợi hại vậy. Lão vội né tránh, sở hữu phong thuộc tính cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu khiến lão giả không có nguy hiểm gì.

Lão tiếp tục ra chiêu, 2 tay thay phiên vung về phía Trần Tinh, từng luồng phong nhận sắc bén lao về phía hắn, Trần Tinh ra sức tránh né nhưng cũng không thể tránh hết hoàn toàn được, vài đạo vết máu cắt đứt phồng nưng hắn, tiên huyết chảy ra nhưng vết thương nhanh chóng khép lại, Trần Tinh cũng không biết chuyện gì xảy ra hắn đoán có lẽ liên quan đến thần long huyết. Lão giả thì càng điên cuồng hơn, lão đỏ mắt, trầm nghĩ:" trên người tiểu tử này nhất định có bí mật, nhất định ta phải chiếm được, mau chóng xử lý hắn không thời mấy lão đầu kia lại tới thì phiền phức"

Trần Tinh không làm gì khác hơn là né tránh, hắn có năng lực chém giết lão giả này nhưng hắn không muốn sử dụng nghiền ép đối thủ. Hắn còn quá non, hắn muốn học tập, lão giả này chỉ cần vung tay thì cuồng phong bạo vũ rồi, lão cũng không dùng bất cứ chiêu thức gì? Tại sao? Cái này có phải được gọi là đạo pháp tự nhiên hay không? Như vậy mấy công pháp hắn đạt được giải thích thế nào? Trần Tinh gạt mình, hắn nắm bắt được điểm mấu chốt rồi, hắn có hơi cảm ngộ, Trần Tinh không muốn tiếp tục dây dưa nữa, hắn đã học tập được thứ hắn cần.

Lắc mình biến mất, sau đó xuất hiện phía sau lão giả, 1 thương quét ngang gia cố kim chi lực cùng hỏa chi lực, lão giả không thể tin được muốn mở miệng cầu xin tha thứ nhưng cũng không có cơ hội.

"Không....! Không gian chi lực, ta không cam lòng!"

Đầu nát như dưa hấu, thần hồn cũng không thể đào thoát, thân thể lão từ không trung rơi xuống, bán thần cứ như thế vẫn lạc.

Trần Tinh loé lên giờ xuống không gian giới chỉ rồi nhanh chóng hợp hợp với Lưu Chính đám người. Cũng đã sắp kết thúc kỳ thi rồi.

Sau khi hắn đi, 2 đạo bóng người bay tới nơi này, một ông lão và một bà lão. Bà lão mở miệng trước:

"Đức Nhĩ Cách, người của Hắc Ám thần điện đã đến rồi, cần phải cẩn thận hơn, không biết hắn bị người nào giết"

"Mề Táp, không biết người nào giết hắn nhưng chắc không phải là kẻ thù của Quang Minh giáo đình chúng ta, nếu không cũng sẽ không giúp ta loại bỏ một trưởng lão của Hắc Ám thần điện, đi thôi, cần phải xử lý một số việc trước khi kỳ thi kết thúc" lão ông gọi Đức Nhĩ Cách mở miệng nói, sau đó 2 người bay đi

P/s: Cầu like cầu đề cử để truyện lên top, không thì các bạn có thể vote 10*.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Phần nộ

Trần Tinh suy nghĩ một thoáng, hắn càng nghĩ càng thấy rối, nắm bắt gần được điểm mấu chốt rồi nhưng không có cái gì trung gian kết nối hai thứ lại. Tấn công không cần chiêu thức, đạo pháp tự nhiên? Như vậy công pháp được sáng tạo ra để làm gì? Vật gì cũng có giá trị tồn tại của nó hết. Hắn ngồi xuống nghĩ một ngày rồi cuộc tìm ra nguyên do nhưng vẫn còn cần thời gian thực nghiệm. Bây giờ, hắn lên đường hội họp với Lư Chính đám người

Rất nhanh, Trần Tinh trở lại nơi đã hẹn trước với Lư Chính đám người, nhưng giờ phút này, hắn thấy cả đám chật vật vô cùng, Kiều Uyển trên mặt còn có một vết sẹo dài, Mập mập cùng Thiết Thụ 2 người đỡ hơn chút nhưng mặt cũng trắng bệch. Nặng nhất là Lư Chính, hắn giờ này mặt luôn cánh tay trái, đang hôn mê, Kiều Uyển đang chiều cổ hắn.

Trần Tinh hai mắt xích hồng, rơi xuống đám người, hắn nhìn về phía Mập mập gần từng chữ hỏi:

"Lão tam, chuyện gì xảy ra?"

Cảm thấy Trần Tinh cũng nhìn không được xúc động. Mập mập kêu khóc kể lại câu chuyện. Thì ra là Trương Vệ, hắn lần trước theo đại ca hắn đi vào động phủ, đại ca hắn tách ra với mọi người nhưng vài ngày sau có người tìm thấy xác chết đại ca hắn nên hắn cho là nhóm Trần Tinh làm ra rồi tiến hành trả thù, hắn khắp nơi tìm kiếm tung tích đám người, vào khoảng 2 ngày trước hắn tìm được tung tích đám người Lư Chính, nhưng hắn không ra tay vì liên quan rất lớn nếu làm không khéo sẽ liên lụy gia tộc nên hắn tiến hành dẫn quái tiến hành vây công mọi người. Như vậy sẽ không có bằng chứng cho thấy là hắn ra tay. Rốt cục vì bảo vệ mọi người nên Lư Chính mất đi cánh tay, Kiều uyển thì lưu lại 1 vết sẹo. Cả đám thì sức cùng lực kiệt trốn đi.

Sau khi biết rõ đầu đuôi câu chuyện, Trần Tinh hỏi hận tự trách, sau hắn lại không làm sạch sẽ một chút, như vậy huynh đệ hắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Thiết Thụ bỗng nhiên hỏi Trần Tinh:" Anh rể, chị ta không có việc gì chứ? Những người khác đâu?" Hàng này mặc dù chưa biết Trần Tinh thành anh rể hắn thật nhưng cũng gọi theo thói quen

"Không có chuyện gì, ta đi tiếp các nàng, một lúc sẽ trở lại" Trần Tinh trả lời sau đó rời đi gần đó tiến vào Đại thể giới kể rõ mọi chuyện cho chúng nữ sau đó an bài mọi người đi ra. Hắn cũng không để ý Đại thể giới thay đổi.

Một lúc sau hắn mang theo 5 nữ trở lại, Diệp Vũ tiếp tục "xấu xí", Minh Nguyệt tiếp tục thành Quỳnh Hoa, Hách Liên Tinh Như thì quan tâm hỏi han Thiết Thụ, cả đám còn lại thì hỏi han Kiều Uyển, dù sao Lư Chính vẫn còn hôn mê mà Kiều Uyển thân phận nữ sinh dễ nói chuyện hơn. Mập mập một bên không ai để ý, hắn ô ô khóc than thở, khiến chúng nữ cũng bó tay, mà nhờ có hàng này, tâm trạng mọi người cũng tốt hơn tý.

Trần Tinh đôi mắt loé lên rồi nói với mọi người có chuyện cần xử lý sau đó rời đi. Trước khi đi, Trần Tinh đã kiểm tra ổn định thương thế của Lư Chính chỉ chờ hắn tỉnh lại nữa thôi. Chỉ là mất máu nhiều cùng suy nhược quá độ không nguy hiểm tính mạng.

Hắn muốn nợ máu trả bằng máu! Hắn muốn địch nhân sống không bằng chết! Hắn muốn kẻ đó phải hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này!

Trần Tinh thoát ần thoát hiện, rất nhanh hắn tìm được Trương Vệ đám người, 7 nam 2 nữ. Hắn không vội động thủ, hắn muốn làm rõ sự thật có phải như vậy không, hắn không muốn liên quan người tốt. Ần núp một bên, hắn nghe rõ ràng bọn họ nói chuyện:

"Đáng chết, tìm lâu như vậy rồi mà cũng không thấy tung tích bọn chúng" Trương Vệ phẫn nộ nói

"Vệ ca, không cần gấp gáp, kỳ thu sắp kết thúc, chúng ta chỉ cần chặn lối về không sợ bọn chúng chạy thoát"

"Đúng đấy, Vệ ca, Lư Chính hắn bị mất một cánh tay, không còn sức chiến đấu cần gì phải gấp?"

"Ta không sợ tên Lư Chính đó, ta quan tâm là Trần Tinh hắn đang ở nơi nào? Tại sao không đi cùng với Lư Chính?" Trương Vệ nhắc tới Trần Tinh cắn răng phẫn hận nói rồi ôm cánh tay phải của mình, nơi đó đã trống không.

"Vệ ca yên tâm, Trần Tinh đi vào động phủ cũng không thấy hắn đi ra coi chừng hắn đã chết trong đó rồi, khôn bằng bây giờ Vệ ca nên thư giãn đi" tên tiểu đệ nói xong rồi 1 tay bóp bóp ngọc phong 1 người nữ sinh

"Chán ghét~!" Người nữ sinh này miệng nói nhưng cũng không hành động

Trương Vệ nhìn thấy vậy tiểu đệ cũng cứng rắn, hắn hận a, dự định làm một thoáng Kiều Uyển nhưng mặt nàng có vết sẹo cộng thêm bọn chúng trốn thoát, 5 nữ thì được 3 nữ trông được nhưng không biết tung tích. Hắn cũng nhìn không được một tay lột đồ 2 nữ, một bên chuẩn bị cưới quần, đám tiểu đệ cũng đang hưng phấn cười đồ.

Trần Tinh thấy vậy cũng biết mọi chuyện đúng như mập mập kể nên không do dự ra tay, hắn lách mình xuất hiện trước đám người.

"Ngươi, đang tìm ta sao?" Giọng nói bình thản vang lên. Cả đám giật mình dừng lại động tác.

"Ngươi, ngươi tại sao xuất hiện ở đây?" Trương Vệ lui về sau run sợ hỏi.

"Không phải ngươi tìm ta sao? Được rồi không quan trọng, ta đã đến nơi này rồi thì các ngươi cũng ở lại đi" Trần Tinh nói xong không do dự dùng thần thông tạo ra một thanh đao, thân hình hắn thoát ần thoát hiện.

"Aaaaa, tha cho ta"

"Không muốn, aaa"

....

Cả đám cụt 2 tay 2 chân, 2 mắt mù, lưỡi bị cắt đứt, tai bị đâm điếc, tiểu JJ thì mất tận gốc, mất luôn cả 2 trứng, nhưng Trần Tinh giúp chúng cảm máu không để bọn chúng chết. 2 nữ sinh thì đứng một bên chết lặng, phía dưới chân 2 người chảy ra nước. Phải nói là sợ tè cả ra quần.

Trần Tinh nhìn thấy như vậy bước đi tới 2 nữ. 2 nữ này tưởng mạo chỉ được coi là thanh tú một dạng, nếu lúc trước Trần Tinh cũng không thèm ngó tới nhưng lần này hẳn cảm giác có cái gì đó xúc động muốn đẩy ngã 2 nữ. Mặc dù 2 nữ không liên quan đến thiết kế hại Lư Chính, nhưng ai bảo 2 nữ là đoàn đội với bọn chúng. Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!

P/s: Cầu like cầu đề cử để truyện lên top, không thì các bạn có thể vote 10*.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Giải quyết hôn sự Tĩnh Như

Trần Tinh nhìn 2 nữ, tuy tội chết có thể miễn nhưng nhất định phải trừng phạt, nếu các nàng không phải chim non hẳn cũng không cần gì phải cảm thấy tội lỗi. Trần Tinh không nhận ra suy nghĩ của mình càng ngày càng đậm tính hoá.

Hắn một tay đè 2 nữ xuống nâng mông 2 nàng lên nhắm ngay động huyết đâm vào, tay còn lại thì đâm vào động còn lại.

Hắn không cảm thấy tội lỗi gì cả đơn giản là mỗi người tự lựa chọn con đường đi cho riêng mình cũng như phải chịu trách nhiệm với con đường đó. Hắn không yêu không thích gì 2 nữ, hắn chỉ coi 2 người là công cụ phát tiết thôi, tâm tính của hắn đã trở nên dâm dục hơn. Điều này là tốt hay là xấu hắn không biết, hắn chỉ cần không thẹn với lòng là được. Có thể hắn có lỗi với chúng nữ, nhưng lòng tham, dâm tính trong Thần Long huyết đã làm hắn không còn suy nghĩ gì được nữa. Hắn ra sức trừng kích

"Ah ah, tha..tha ta, ta..ta chịu không..ahh ah..sướng chết mất....ta.aaaahh"

Một người nữ gục xuống bại trận ngất đi, hắn rút tiểu đệ ra rồi cắm vào người nữ còn lại. Người nữ này hét lên một tiếng, phía dưới co rút lại, hắn cũng không quan tâm, giờ phút này hắn chỉ biết phát tiết thôi, phát tiết sự phẫn nộ cũng như dục vọng.

Một lúc sau, người nữ còn lại cũng chịu không nổi bất tỉnh, hắn dừng động tác, thấy tình cảnh 2 người, lại nhìn xuống tiểu đệ vẫn còn ngẩng đầu. Hắn ôm 2 người tiến vào tiểu thế giới đặt 2 nàng nằm xuống rồi sao đó tìm Anna, Anna đang ngủ một dạng, chắc có lẽ nàng bị nhốt quá lâu, tinh thần mệt mỏi nên cần thư giãn. Hắn tiến tới, vào chỗ rồi cắm tiểu đệ vào. Anna giật mình tỉnh dậy nhưng cũng không làm gì khác hơn là rên rỉ. Nàng sợ ý a, nàng ngủ không mặc quần áo!

"Người...ah ah, tên đáng chết, ừm..ừm.. Thả ta ra...ahh" Anna vừa nói được một chút là bị hắn hôn chặn miệng lại. Hắn chỉ hôn người nào hắn cho là phụ nữ của mình!

"Ah ah, sâu hơn...nhanh nữa...aahh..người tên..người..đáng chết...đừng...đừng lại...ta chịu không nổi...aahh" sau nhiều lần trừng kích rốt cuộc hắn cũng bắn thật sâu vào bên trong. Rồi hắn gục xuống người Anna ôm nàng ngủ luôn, cũng không rút tiểu đệ ra. Anna cũng đã ngất vì hưng phấn, nên cũng không biết.

Sau khoảng 1h, Trần Tinh tỉnh dậy, nhìn xuống thấy Anna bộ dáng, tiểu đệ lại nhất trụ kinh thiên nữa, Anna nhin không được Ừm một tiếng rồi thức dậy, thấy Trần Tinh đang ở trong mình, cắn răng nghiêng lợi vung tay một chưởng đập bay Trần Tinh. Hắn biết mình đuối lý nên cũng vội mở miệng xin lỗi rồi nhanh chóng ôm 2 nữ con đang hôn mê rồi khỏi tiểu thế giới. Hắn muốn tìm cách sắp xếp 2 nữ này. Bây giờ hắn đã bình tĩnh lại nên cũng thấy mình hồ đồ. Hắn đợi 2 nữ tỉnh lại rồi bàn giao một phen sau đó rời đi. Nhị nữ cũng không dám nói gì, rồi đi chốn thị phi này. Hắn không quan tâm đám người Trương Vệ ra sao, chết cũng được, không cũng được, bây giờ hắn đã trả thù nên trở về.

Trần Tinh trở lại cùng mọi người gặp mặt, Lư Chính cũng đã tỉnh lại chỉ là có hơi suy yếu một chút. Nghỉ ngơi 1 ngày. Ngày hôm sau, 10 người trở lại học viện. Trần Tinh cũng không nói chuyện Anna cho chúng nữ biết, đợi qua vài ngày cho cô nàng kia nguôi giận rồi lại nói chúng nữ sau.

Trên đường trở lại học viện cũng không xảy ra chuyện gì, cả nhóm trở lại khu báo danh tiến hành kiểm tra thành quả.

Ở đây, đang có mọi người tiến hành kiểm tra, hắn cũng không quan tâm kết quả ra sao. Thế là hắn đưa nội đan vài con ma thú thiên giai cho Lư Chính sau đó mang theo chúng nữ rời đi. Mục đích ban đầu của hắn là tiến vào để quốc học tập, bây giờ hắn đã là Bán thần cần gì phải ở lại? Nhưng trước khi đi, hắn phải giải quyết một số chuyện trước. Đầu tiên là việc hôn sự của Hách Liên Tĩnh Như, sau đó là việc của Bắc Đường Minh Nguyệt, tiếp theo là Tô Tuyết Nhi, Liễu Mộng, còn về Diệp Vũ hắn cũng không biết làm sao, đợi sau này tìm cơ hội để hỏi nàng.

Tạm thời chia tay Minh Nguyệt vì nàng phải về hoàng cung, hấn cũng không lo lắng việc thể chất nàng bị nhận ra. Ảnh phân thân có thể giải quyết vấn đề! Diệp Vũ, Tuyết Nhi, Liễu Mộng thì đi dạo quanh đế quốc để mua sắm thức ăn, vật nuôi để chuẩn bị rời xa. Mặc dù có chút không muốn nhưng Liễu Mộng, Tuyết Nhi cũng không tình nguyện để Trần Tinh đi mà không mang theo mình! Và lại cũng không phải đi luôn, các nàng khi nào trở về thì có thể nói hấn, thế là Trần Tinh mang theo Tinh Như về nhà nàng gặp cha nàng.

Đi vào nhà Tinh Như có hơi e dè, dù sao cha nàng nhận định là nàng ngoài việc thông gia không làm gì khác nên nàng vẫn muốn chứng minh bản thân.

"Cha, con đã về!" Tinh Như gặp cha lên tiếng chào hỏi trước

"Àn! Vị này là?" Hách Liên Thiết Tâm nhìn về phía Trần Tinh hỏi

"Xin chào bá phụ, ta tên Trần Tinh, ta theo Tinh Như tới đây có 2 việc cần giải quyết!" Trần Tinh chào hỏi khiêm nhường nói, dù sao cũng là cha vợ nên tôn kính.

"Việc gì?"

"Việc thứ nhất muốn giải quyết là vấn đề hôn sự của Tinh Như, việc thứ 2 là ta muốn dẫn Tinh Như rời khỏi đây một đoạn thời gian. Không biết ý bá phụ như thế nào?"

"Haha, ta không có nghe lầm chứ? Người muốn giải quyết hôn sự của Tinh Như? Âu Dương gia người chồng nổi sao? Còn nói chi là muốn dẫn Tinh Như đi?"

Hách Liên Thiết Tâm xem thường nói.

"Ta có thể giải quyết Âu Dương gia, bá phụ muốn giải quyết như thế nào?" Trần Tinh bình thản mở miệng, trong giọng nói mang theo một loại tự tin

Hách Liên Thiết Tâm cũng ngưng mắt nhìn người thanh niên trước mắt này, cảm giác kỳ quái rồi mở miệng nói: "Nếu người làm được Âu Dương gia đồng ý hủy bỏ hôn sự này kèm theo khế đất 25 cửa hàng thành Đông ta sẽ không xen vào chuyện của 2 người!"

"Được, ta đi giải quyết!" Trần Tinh đồng ý sau đó gật gù đầu với Tinh Như rồi đi Âu Dương gia

Trong phòng chỉ còn lại 2 cha con, Thiết Tâm thờ dài cũng không nhìn con gái mở miệng nói

"Con có trách cha không?"

"Con không dám!" Tinh Như e dè nói

"Từ Khi mẹ con mất, một mình ta gánh vác cả gia tộc này, ta không có thời gian chăm sóc các con, ta không phải người cha tốt, ta phải tìm chỗ nương tựa cho con nên đành phải đồng ý hôn sự. Nếu con yêu thích hấn thì chờ hấn trở lại thì hãy theo hấn đi đi. Mọi việc ta sẽ giải quyết!" Thiết Tâm thờ dài nói

"Không, con không có trách cha, chỉ là con không muốn lấy người mình không thích, còn về Trần Tinh, chờ một lát sẽ biết kết quả, một chút cha chờ lấy khế ước đất đi! Hi hi!" đã giải toả khúc mắc Tinh Như biểu hiện vui vẻ lên hấn

Thiết Tâm cũng hiếu kỳ, không đợi hấn mở miệng Trần Tinh đã xuất hiện. Trong tay hấn cầm một xấp giấy. Hấn đi lại đặt lên bàn sau đó nói

"Bá phụ, đây là thư đồng ý hủy bỏ hôn ước cùng khế đất thành đông, ta đã làm xong, như vậy ta có thể bất cứ lúc nào mang Tinh Như đi rồi chứ?"

"Người? Người làm như thế nào?" Thiết Tâm kinh sợ nói

"Cũng không có gì, ta chỉ hỏi hấn đồng ý điều kiện hay là ta diệt cả tộc hấn, thế là hấn đồng ý, chỉ vậy thôi"

"Người, ài, thôi thôi, người dẫn Tinh Như đi đi, có rảnh trở về là được!" Thiết Tâm cũng không dây dưa, hấn bao năm không làm tròn trách nhiệm người cha, tới lúc nên để con trẻ làm những gì mình thích rồi. Không thể xen vào cuộc sống con cả đời được.

Trần Tinh cũng cáo từ, hấn để Tinh Như ở lại với cha nàng, hấn còn muốn giải quyết một số việc

P/s: Câu like câu đề cử để truyện lên top, không thì các bạn có thể vote 10*.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nhàn nhả dạo phố

Đi ra khỏi gia tộc Hách Liên, Trần Tinh cũng không biết việc tiếp theo nên làm là gì, dù sao 3 nữ Điệp Vũ vẫn còn đi dạo, Minh Nguyệt thì phải chờ trong hoàng cung tiếp đãi Sứ giả Quang minh giáo đình. Hắn nghĩ nghĩ nên đi dạo để quốc mua một số đồ sẵn tiện lấy lòng Anna. Cô nàng này hẳn quyết định thu rồi nên tranh thủ tình cảm.

Đi dạo một vòng, hẳn lần đầu tiên nhàn nhả như vậy, những thời gian quý báu này hẳn luôn tha thiết ước mơ. Chỉ đáng tiếc hẳn cần phải nỗ lực nữa. Có nhiều thứ hẳn vẫn phải hoàn thành. Gặp một quầy bán táo, hẳn ghé vào, vị đại thúc nhiệt tình chào hỏi

"Tiểu huynh đệ, mua táo đi, rất ngon, ngọt mà cũng không đất"

Trần Tinh cười cười, tiện lựa một khoảng 4-5 bọc táo, hẳn thích ăn táo, không biết mùi vị ở đây có ngon như ở quê nhà không? Ở đây trả tiền bằng kim tệ nhưng hẳn trả cho vị đại thúc này hẳn một viên nội đan ma thú nhân giai.

Phải biết nội đan phạm giai ma thú cũng rất quý giá với người bình thường huống chi là nhân sai. Vị đại thúc này cảm ơn quá trời còn mời Trần Tinh ăn cơm.

Đương nhiên là Trần Tinh từ chối rồi, hẳn ra tay xa xỉ thứ nhất là vị đại thúc này bán hàng thái độ phục vụ rất tốt, thứ 2 là lần đầu tiên đi dạo mua hàng nên thoải mái, những người bán hàng nghèo khổ không nhất thiết phải chấp nhất chi li với họ. Thứ 3 là vì hẳn muốn giúp đỡ người khác. Nhân chi sơ, tính bôn thiện mà. Giúp được thì giúp, không giúp được thì không sao cả.

Hắn lại tiếp tục đi dạo, cắt 5 túi táo vào Đại thế giới, hẳn miệng cắn 1 quả táo, nhìn xung quanh, thấy có rất nhiều người đang xúm lại. Hiếu kỳ, Trần Tinh đi lại, thì ra là có một người biểu diễn cắt tóc bằng phép thuật, phải nói ở đây mặc dù như trung cổ Địa Cầu nhưng sự tiến bộ về văn hoá cũng không kém. Trần Tinh sờ sờ mái tóc dài của mình, đã lâu hẳn cũng không cắt tóc. Thế là sau khi kết thúc hẳn đi vào muốn cắt tóc.

Thợ cắt tóc là một cô gái trẻ, ăn mặc ma pháp bào, xem ra là làm thêm kiếm tiền. Nàng cũng rất bình thường, vóc người không thể xác định, nhưng được cái rất cao, khoảng 1m74 tả hữu.

"Xin chào, ta muốn cắt tóc gọn lại. Người có thể tìm kiểu nào phù hợp cho ta được không?" Trần Tinh lễ phép nói

Cô gái này nhìn Trần Tinh cũng hiếu kỳ, nàng lần đầu tiên nhìn thấy người đẹp trai như vậy, gật gật đầu, nàng để Trần Tinh ngồi vào chỗ, bắt đầu thí nghiệm phép thuật.

Đáng thương Trần Tinh đang làm vật thí nghiệm phép thuật cũng không biết. Thế là sau 5 phút, tóc của hẳn trở nên ngắn hơn, gọn hơn, có điều giống như uốn gọn sóng một dạng. Làm mất hẳn chính hiệu 100% tiểu bạch kiểm. Các thiếu nữ xung quanh thì mắt trái tim xuân tâm dừng động hết lên. Không phải nói quá, sự thật là do hẳn đã lột bỏ phạm thai, kèm theo hẳn chủng tộc cũng dung hợp long tộc, long tộc tuy dâm nhưng khí tức hấp dẫn rất mạnh, cuối cùng là gương mặt đẹp trai nên tạo thành hiệu ứng vậy.

Trần Tinh cũng giật mình, không nghĩ tới đi hót tóc thôi cũng thành như vậy, vội vàng cảm ơn rồi trả cho nàng hót tóc 1 viên nội đan huyền giai ma thú sau đó hẳn rời đi.

Nắm trong tay nội đan huyền giai ma thú, người nữ này cũng lộ ra hiếu kỳ sau đó cũng không quan tâm, tiếp tục tiến hành thử nghiệm ma pháp.

Còn Trần Tinh thì hẳn đang đi kiếm nơi bán những hạt giống trái cây. Hắn muốn trồng ở Đại thế giới. Hắn muốn làm một nông trại trong Đại thế giới. Thứ nghĩ sau khi rong ruổi bên ngoài đi làm về nhà, có vợ có con nóng ăn thì còn gì bằng?

Hắn muốn biến Đại thế giới thành thiên đường nghỉ dưỡng. Mặc dù bây giờ vẫn còn đơn sơ. Nhưng theo Thế giới thụ ngày càng lớn lên. Quy tắc thế giới sẽ ngày càng hoàn thiện. Đến một lúc nhất định sẽ chân chính trở thành thế giới có đầy đủ mọi thứ!

Trần Tinh dạo bước đi về những cửa hàng bán hạt giống, bán gia cầm, gia súc những động vật ăn cỏ, đặc biệt là chó con, hẳn mua rất nhiều, sau khi hoàn thành hẳn cũng đặt bọn chúng ở Đại thế giới.

Hắn tiến vào Đại thế giới. Sử dụng hư không tạo vật bắt đầu làm một hàng rào rộng lớn bảo vệ Thế giới thụ, sau đó xây những căn nhà khuôn viên các loại. 9 phân thân thì chia ra các nơi trồng trọt. Gia cầm gia súc thì thả đi tự do, có khắp nơi nên cũng không sợ bọn chúng chết, điều hẳn thiếu bây giờ là một nguồn nước. Thế là hẳn đi ra con sông thu lấy nước để vào Đại thế giới. Tuy Đại thế giới bây giờ lâu lâu sẽ mưa nhưng nguồn nước thật sự rất ít, xem ra hẳn phải nghĩ biện pháp khác.

Bản thể hẳn thì đứng trước Thế giới Thụ, bây giờ lõi chi pháp tắc quả đã trở nên đậm đặc hơn. Hắn nhìn thấy trong gốc cây ở nơi thần bí quả trung tâm một nửa thần hồn của hẳn đang bám vào. Hắn cảm thấy sự liên hệ đến từ nó. Thần hồn đang theo sự phát triển của Thế giới thụ để phát triển.

Trần Tinh ra khỏi Đại thế giới, rồi tiến vào Tiểu thế giới. Lần này Anna cũng không ngủ nữa, mà đang ngồi ngẩn ngơ không biết suy nghĩ gì. Trần Tinh đến, nàng cũng phát hiện, nhưng cũng không nhìn hẳn.

"Này, Anna! Lần trước là do ta sai, ta đến đây để dẫn người ra ngoài đi dạo, chắc hẳn người lâu rồi chưa nhìn thấy thế giới bên ngoài nhỉ?" Trần Tinh nhẹ giọng nói

"Hừ, người cầm miệng cho ta, ta không muốn nghe người nói nữa, mau dẫn ta ra ngoài!" Anna tức giận nói

"Được rồi, được rồi, ta sẽ dẫn ngươi ra ngoài, nhưng trước hết ngươi phải thu hồi 2 đôi cánh của ngươi đi đã, nó rất chói mắt!"

Anna cũng không nói gì, sau đó thu hồi cánh lại. Rồi Trần Tinh mang nàng ra Tiểu thế giới.

"Này, ngươi đang làm gì? Mau buông cô gái này ra!" Sau khi hai người xuất hiện khoảng 2s một thanh âm vang lên nói. Đó là một thanh niên không lớn lắm đại khái 19-20 tuổi. Toàn thân trường bào, trước ngực còn có huy hiệu của Ma pháp sư công hội.

Vì không để người khác phát hiện nên Trần Tinh lựa chọn vị trí vắng vẻ để tiến vào Tiểu thế giới, hắn đi ra đương nhiên dắt tay Anna và cũng phải xuất hiện ngay tại vị trí tiến vào vì đây là tiết điểm tọa độ mà. 1 nam dắt tay 1 nữ trong chỗ vắng vẻ rất khiến nhiều người hiểu lầm.

Vị Nam pháp sư này thấy Anna xinh đẹp nên cũng muốn tò vè thoáng tranh thủ cảm tình, nhưng đáng tiếc gặp phải Trần Tinh

"Có vấn đề gì liên quan đến ngươi sao? Ta dắt tay bạn gái ta không được?" Hắn nhìn thanh niên này trả lời

Anna tức điên lên, nhưng cũng không nói, nàng thật muốn mau chóng rời khỏi nơi này đi dạo thoáng 1 chút tâm tình, dù sao gần 100 vạn năm rồi nàng không có thấy thế giới này cũng như những sinh vật khác.

"Ta..ngươi nói vậy, cô gái này về mặt không tình nguyện như vậy làm sao có thể là bạn gái ngươi? Mau buông cô ấy ra, ta tới..à không để ta dẫn cô gái này trở về nhà!"

Trần Tinh nhìn thanh niên trẻ tuổi sau đó nhìn Anna sau đó buông tay nàng ra nói với thanh niên

"Ngươi chắc chắn chứ?"

Thanh niên thấy Trần Tinh cử động tưởng sợ hấn nên cao ngạo trả lời "Chắc, ngươi đi được rồi!"

"Ta chờ ngươi ở đầu hẻm" Trần Tinh nói với Anna sau đó quay người đi ra, thoáng đi ngang qua thanh niên hấn vỗ vỗ vai người thanh niên này, về mặt cảm thông rồi sau đó đi ra hẻm. Thanh niên không hiểu thấy hấn đi mừng rỡ tiến tới định bắt chuyện với Anna.

Nhưng hấn không kịp mở miệng thì đã chia năm xẻ bảy, Anna thì đã bước ra đầu hẻm nhìn Trần Tinh, Trần Tinh cũng không nói gì mang Anna tới quán ăn.

Trên đời này sẽ không có thuốc hồi hận, khi quyết định một chuyện gì ta sẽ phải chịu trách nhiệm về quyết định đó. Nếu thanh niên đó quyết định không rời đi thì phải chịu trách nhiệm cho việc đó. Và có đôi khi cái giá phải trả là tính mạng bản thân.

Thật tình cờ là quán ăn này, Trần Tinh lại gặp Lưu Chính và Kiều Uyển. 2 người bọn họ đang ăn cơm. Kiều Uyển thì u sầu, còn Lưu Chính thì về mặt cũng thất vọng bộ dáng. Trần Tinh bước lên chào hỏi

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thần bí giới chỉ

"Lão đại, có chuyện gì sao? 2 người sao lại mặt ủ mày chau thế này?"

Lưu Chính nhìn thấy Trần Tinh dẫn theo một vị xinh đẹp cô nương, hấn thăm nghĩ lão nhị thật đào hoa a, mở miệng nói:

"Lão nhị, ngồi đi, vị cô nương này là?"

"À, là người hầu gái ta mới thuê, tên Anna, không nói việc này nữa, nói chuyện của các ngươi đi. Có chuyện gì xảy ra?" Trần Tinh không sao cả nói, Anna thì ngồi kế bên nghiêng răng thăm nghĩ, "Đáng chết, dám nói mình là hầu gái hấn! 10 năm, 10 năm sau ta sẽ cho ngươi phải khóc lóc xin tha!" Anna tưởng tượng cảnh cảm rơi ra quất Trần Tinh da tróc thịt bong cảm thấy vui vẻ đánh cái haha, làm 3 người hiểu kỳ, không biết chuyện gì xảy ra. Trần Tinh cũng thông cảm nàng, bị nhốt lâu quá với việc bị hấn chơi ngất lên ngất xuống nên hấn cũng vội giải thích cho Lưu Chính "Đừng đề ý đến nàng, đôi khi đầu óc nàng có vấn đề thôi"

Lưu Chính gạt đầu nói rõ mọi chuyện

"Ta sau khi nộp nộp đơn, không khác biệt lắm được hạng nhất, nhưng vì ta mất đi cánh tay phải nên hội đồng chỉ cho phép ta ở lại học tập tại ma pháp công hội cũng không xét cho ta làm thành viên của công hội. Ta cũng đành chấp nhận, sau đó có một ông lão cùng ba lão nói với ta, muốn cánh tay phải mọc lại không phải không có khả năng, nhưng phải đi Đông Châu xa xôi tới Tinh Linh sâm lâm tìm kiếm Tinh linh tộc xin Sinh mệnh chi thủy có thể khiến

tay phải ta dài ra. Haizzz, Đông Châu quá xa, và lại rất nguy hiểm làm sao ta có thể mang theo Kiều Uyển đi được, thế là..à, mọi chuyện là như vậy!"

"Người bỏ ta lại một mình đi Tinh linh tộc, trên đường làm sao có người chiếu ứng người? Xảy ra chuyện gì thì như thế nào?" Kiều Uyển cũng bất bình nói, nàng bây giờ mặt mang vết sẹo không còn xinh đẹp nữa nhưng Lưu Chính cũng không vì thế mà bỏ mặc nàng làm cho nàng cảm động thâm nghĩ chiếu cố tốt hân

Trần Tinh thấy 2 người nói cũng đã hiểu rõ mọi việc

"Lão đại, người cứ ở đây đi, ta cũng dự định đi du lịch một phen nên ta sẽ đi Tinh linh tộc để xin sinh mệnh chi thủy để cho người, người không cần phải xoắn xýt như vậy!" Hân nói xong sau đó nói nhỏ với Lưu Chính "tranh thủ thời gian bồi dưỡng tình cảm đi"

"Lão nhị, cảm ơn người..ta..!"

"Không có gì, ăn cơm đi, để ta kêu thêm vài món ăn!" Trần Tinh cười nói sau đó nhìn sang một bên vẫn còn chìm đắm trong ảo tưởng Anna, hân đánh thức nàng nói "Này, tỉnh lại đi, muốn ăn cái gì?"

Anna giật mình nhìn mọi người rồi nghiêm chỉnh nói "ta muốn ăn thịt rồng, cánh phượng hoàng, hổ trảo,..."

"Thôi thôi, ngừng ngừng, được rồi phục vụ đem mấy món ngon nhất trong quán ra đây đi!" Trần Tinh cắt ngang nàng nói

Anna tức giận, nhưng cũng nhịn xuống, mọi người sau khi ăn xong, Lưu Chính cùng Kiều Uyển có việc nên đi trước. Trần Tinh tiếp tục mang Anna đi dạo.

"Anna, tại sao người thành vực ngoại thiên ma vậy?" Trần Tinh mở miệng hỏi

"Hừ, Vực ngoại thiên ma? Chỉ là đám ngu ngốc kiến hôi gọi như vậy thôi, ta là Thiên sứ"

"Theo ta biết Thiên sứ cánh phải màu trắng chứ? Tại sao cánh người màu đen?"

"Hừ, nói cho người để làm gì?"

"Được rồi, đi thôi, ta dẫn người đi dạo, ta cũng chưa đi đâu cả, muốn mua cái gì cứ mua, chúng ta cần phải chuẩn bị đồ lên đường đi Tinh linh tộc" Hân không để ý lắm nói

"Đi Tinh Linh tộc làm gì? Ta không muốn đi, người muốn đi thì đi một mình đi!" Anna phản bác

"Không đi không được, đừng quên người đã huyết thệ, được rồi mau chóng mua đồ dùng cần thiết đi!"

Anna bất mãn nhưng cũng không làm gì được thế là nàng trút giận lên những shop bán đồ, nàng mua hầu như những thứ nàng nhìn thấy, những đồ này không nói, cục gạch que củi, thanh sắt trong phổ đồ cổ nàng cũng mua. Trần Tinh thì bỏ đi phía sau trả tiền. Hân đổi Địa giai nội đan ra nên cũng rất có tiền. Cuối cùng cũng kết thúc, Anna ôm theo túi bánh nướng ăn, nàng cũng tức điên lên, nàng muốn hân một chết nhưng mà nàng quên hân có Tiểu thế giới đâu cần phải ôm đồ.

Phía trước bỗng nhiên tụ tập rất đông người vây xem, Anna không để ý Trần Tinh nữa, dù sao cô đơn suốt 100 vạn năm, nàng cảm thấy lần này đi ra ngoài nên vui đùa một chút rồi mới tìm kiếm tung tích của thủ lĩnh.

Trần Tinh cũng chen lấn vào trong đám người, ở trong là một lão giả đang bày bán những thứ có hình thù kỳ quái, đang cùng một vị thanh niên tranh cãi. Người thanh niên này nói món đồ hân mua về không sử dụng được giống như lão nói.

Trên tay người thanh niên này đang cầm một chiếc nhẫn điêu khắc hình rồng, nhìn bề ngoài chẳng cơ gì đặc biệt nhưng Trần Tinh cảm thấy huyết dịch sôi trào, cứ như có cái gì đang triệu hoán hân vậy. Trần Tinh bước lên cắt ngang người thanh niên rồi nói

"Vị huynh đệ này, ta thấy chiếc nhẫn này rất đặc biệt, huynh mua tuyệt đối là đồ tốt, tại sao lại nói là chủ quán này bán hàng giả lừa gạt?"

Người thanh niên này nghe xong con tức giận càng mãnh liệt hơn hân nhìn Trần Tinh nói

"Đồ tốt? Lão nói chiếc nhẫn này là lão cơ duyên tìm được, ần giấu đại bí mật, chỉ có người có duyên mới được, lão nói thấy ta có duyên nên bán cho ta 100 kim tệ, ta về nhà tìm hiểu cả ngày chẳng thấy chiếc nhẫn đặc biệt chỗ nào cả? Người nói chiếc nhẫn này đặc biệt? được thôi, người đưa ta 200 kim tệ ta bán lại cho người, thế nào?"

Trần Tinh không do dự ném cho hân 200 kim tệ rồi lấy chiếc nhẫn "Đa tạ, chiếc nhẫn này thuộc về ta, người có thể kiểm tra tiền thật giả!"

Phải nơi Trần Tinh rất xảo quyết, hân không hỏi chiếc nhẫn có gì đặc biệt mà khẳng định chiếc nhẫn bất phàm, dưới con nóng giận người chủ nhất định sẽ cho là hân và lão giả là cùng một bọn rồi đưa ra giá cao hơn để bán lại. Nhưng không may là Trần Tinh từ thế kỷ 21 Địa Cầu tới, đối với các chiêu trò quá quen thuộc.

Thanh niên sùng sờ thoáng có chút hối hận nhưng cũng chẳng biết làm sao rồi cáo từ rồi đi. Trần Tinh nhìn về phía lão giả dò hỏi:

"Lão bá, ngài có thể nói cho ta biết những món đồ này ngài tìm được ở đâu không?"

"Những thứ này là ta một lần tình cờ đi ngang qua ngoại ô phía Đông của Chiến sĩ đế quốc, dưới một cơn mưa to sặc sỡ đất ta trượt chân té xuống vách đá, may là ở dưới có nước nên không sao, sau đó ta tìm được động phủ. Những thứ này ta lấy được từ trong động phủ đó. Tuy ta Không biết nó là gì nhưng ta nghĩ nhất định bất phàm." Lão già mở miệng giải thích sau đó nói thêm "phải rồi ta còn tìm được một vài quyển sách nhưng ta không biết trên đó ghi cái gì nên cất ở đây, chàng trai trẻ, cậu có muốn mua không ta sẽ bán rẻ cho cậu?"

"Được, lão bá, ta mua hết những thứ này kèm theo những quyển sách đó, nhưng lão có thể vẽ lại cho ta địa điểm cụ thể của động phủ mà lão tìm được không? Ta rất có hứng thú với nó!" Trần Tinh nghĩ nghĩ nói

Lão già này đương nhiên là mừng rỡ đồng ý, khách hàng béo bở làm sao bỏ qua. Thế là hắn hoạ cho Trần Tinh một bản đồ đơn sơ rồi chú thích cho hắn biết. Trần Tinh cũng không khách khí tiền trao cháo múc.

Mọi người sớm đã giải tán, hiếu kỳ vì một chuyện không đâu đúng là bản chất con người, ở đâu cũng vậy. Trần Tinh đi ra cầm theo một bao lớn, đợi không ai để ý hắn lại bỏ vào Đại thế giới.

Anna nhìn không được nói "Có phải ngươi đã kiếm được vật gì tốt?"

"Làm sao ngươi biết?" Hắn cũng hiếu kỳ hỏi Anna, không lẽ nữ này cũng thấy được sự khác thường của chiếc nhẫn?

"Hừ, ngươi gian trá như vậy có khi nào chịu thua lỗ?" Anna bĩu môi khinh thường nói

"Xin nhờ, đây không gọi là gian trá" hắn phản bác nói

"Được rồi ngươi theo ta gặp vài người, những người này ngươi sẽ chịu trách nhiệm dạy bảo bọn họ theo như lời hứa của ngươi" Trần Tinh chuyển chủ đề nói. Cũng đến lúc chuẩn bị đón chúng nữ lên đường.

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Áo nghĩa sinh mệnh pháp tắc cơ bản

Trần Tinh mang theo Anna tìm chúng nữ, hắn cảm thấy Anna mặc dù chán ghét mình, phải nói là căm hận mình nhưng hắn không quan tâm, 10 năm đủ để hắn thay đổi cách nhìn Anna đối với hắn.

Tìm gặp 3 nữ Diệp Vũ các nàng đang chờ hắn tại địa điểm hẹn sẵn, các nàng hiếu kỳ đánh giá Anna, sau đó là ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn.

"Khụ, Đây là Anna, người sẽ chịu trách nhiệm huấn luyện cũng như bảo vệ các nàng trong vòng 10 năm. Được rồi có gì nói sau đi, để ta thu dọn đồ đạc, 2 ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát đi Tinh linh bộ tộc để tìm sinh mệnh chi thủy mang về cho Lư Chính lão đại trị liệu cánh tay, bây giờ 3 nàng hãy về nói một thoáng cho gia đình biết đi." Trần Tinh giản lược nói rồi thu dọn đồ đạc các nàng mua sắm, Tuyết Nhi và Liễu Mộng nghe vậy cũng vội kè tay Anna, Diệp Vũ thì ở một bên nhìn Trần Tinh xoắn xuýt rốt cuộc bước lên nắm tay hắn nói: "A Tinh ta muốn nói cho chàng một việc, liên quan đến thân thể của ta."

Trần Tinh nhìn nàng rồi vuốt mặt nàng trả lời "Được rồi, ta cũng rất tò mò, việc gì làm nàng ỉu rù mày chau như vậy? Đi thôi!"

Tô Tuyết Nhi và Liễu Mộng là người của 2 gia tộc rất thân với nhau nên cùng đường về, Anna thì cũng hiếu kỳ, 10 năm đủ để thay đổi tính tình một người huống chi là 100 vạn năm cô độc kèm theo là bị Trần Tinh chơi hỏng nên cao cao tại thượng Thần đã bị nàng bỏ qua một bên.

Trở lại phòng, Trần Tinh ôm eo Diệp Vũ tiến vào Đại thế giới, ở trong Đại thế giới hắn có thể xuất hiện tại bất cứ đâu chỉ cơ điều không điều khiển được thời gian cũng như muốn cái gì có cái đó, vì bây giờ Thế giới thụ vẫn là cây non! Đặt nàng ngồi lên đùi mình, hắn ôm nàng từ phía sau, nhẹ giọng hỏi

"Được rồi, nàng hãy nói về thân phận cũng như điều nàng lo lắng đi, ta sẽ giúp nàng giải quyết!"

Diệp Vũ hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu kể:

"Thật ra ta đến từ Thánh Vực, cha ta là Nhị đương gia của Nam Cung thế gia, thuộc phe Quang Minh giáo đình, nhưng một nửa dòng máu của ta là Tinh linh tộc trong Thánh Vực, mẹ ta là một thành viên của Tinh linh tộc, một lần tình cờ được cha ta cứu, kết quả có ta. Cũng vì thế mẹ ta không thể trở về Tinh linh tộc vì không được tộc trưởng công nhận, mẹ ở lại Nam Cung thế gia theo cha ta, ban đầu ta rất hạnh phúc vì có cha mẹ thương yêu, nhưng một lần một đứa con của trưởng lão Giáo đình nhìn thấy dung mạo ta nên đến nhà ta cầu hôn, vì ta từ nhỏ không thể tu luyện nên gia tộc cũng không vì ta mà đặc tội trưởng lão đó. Ta không đồng ý, mẹ ta cũng cầu xin cha ta nhưng cha ta không phải người nắm quyền, cha ta cấm không cho mẹ ta gặp ta. Ta bị nhốt trong phòng, không ai quan tâm, ta tìm cách trốn ra rồi nhờ người bạn thân là Tàn Hồng Liên của Tàn Thị gia tộc cũng là hiệu trưởng của Ma pháp

học viện này, vì giúp ta nâng cô tình phạm lỗi để tìm cơ ra khỏi Thánh Vực, mặc dù ta không thể thi triển ma pháp nhưng 3 năm qua ta vẫn không bị đuổi khỏi học viện là như thế!"

"Như vậy, năng dịch dung cũng là vì không muốn người nhận ra?"

"Ân, nếu có người nhận ra ta nhất định sẽ bị bắt về!"

"Nàng không thể tu luyện tại sao ta thấy nàng tu luyện còn nhanh hơn Tuyết Nhi cùng Liễu Mộng 2 nàng mà? Bây giờ đã Địa giai sơ kỳ rồi?" Trần Tinh cũng lấy làm lạ nói

"Ta cũng không biết, từ khi..từ lần cùng chàng lần đó ra, ta có thể tu luyện, hơn nữa cũng tiến giai rất nhanh, và cũng kỳ lạ là khi ta bị thương vết thương sẽ lành lại rất nhanh cũng không để lại sẹo" Diệp Vũ nghĩ nghĩ nói

"Có chuyện như vậy? Khoan đã, năng thuộc tính là gì? " Trần Tinh như nhớ ra gì đó mở miệng hỏi

"Thuỷ thuộc tính, mộc thuộc tính cùng thổ thuộc tính! Có vấn đề gì lạ sao?" Diệp Vũ nghi ngờ trả lời

"Mộc đại biểu cho sinh mệnh, lấy dinh dưỡng từ đất và nước tiến hành phát triển, sinh mệnh pháp tắc? Không đúng, sinh mệnh pháp tắc không thể đơn giản như vậy, xem ra chỉ là ảo nghĩa đơn giản nhất của sinh mệnh pháp tắc thôi!" Trần tinh cũng không trả lời Diệp Vũ mà tự lẩm bẩm, hần nhìn về Diệp Vũ rồi nói

"Diệp Vũ, ta nghĩ thuộc tính của nàng là sinh mệnh, cao quý nhất trong các loại thuộc tính. Có thể thể chất của nàng đặc biệt nên không thể tu luyện, nhưng ta đánh bậy đánh bạ giúp nàng thức tỉnh thể chất nên nàng có thể tu luyện, việc tiến triển nhanh cũng có thể liên quan đến thể chất nàng!"

"Ân, ta có thể hiểu được ý của chàng, ta cũng cảm thấy may mắn vì có chàng xuất hiện trong cuộc đời ta, ta cảm thấy rất sung sướng, hạnh phúc vì có người yêu thương, quan tâm chăm sóc ta, cũng như có tỷ muội nói chuyện với ta, ta không còn cảm thấy cô đơn nữa!" Diệp Vũ xoay người lại 2 chân vòng quanh eo Trần Tinh ngồi trên đùi hần, 2 tay thì ôm cổ hần nói

"Nàng yên tâm, ta sẽ yêu thương chăm sóc các nàng sẽ không để bất kỳ ai chịu thương tổn cũng như uỷ khuất, chúng ta sẽ mãi mãi không rời xa nhau, còn về Quang Minh giáo đình xem ra cũng không phải thứ tốt lành gì, ta sẽ xử lý việc này, nàng hãy yên tâm tu luyện tìm hiểu sinh mệnh pháp tắc. Mọi việc đã có ta!" Trần Tinh thâm tình nói, nhưng ánh mắt hàn quang lộ lên khi nhắc đến Quang Minh giáo đình, trước là Minh Nguyệt sau là Diệp Vũ, có một ngày hần nhất định sẽ san bằng nó.

"Được rồi, để mau chóng tăng lên thể chất cũng như tốc độ tu luyện của nàng chúng ta phải bận rộn rồi!"

"Bận rộn? Việc gì? Diệp Vũ không hiểu hỏi

"Đương nhiên là song tu rồi, hê hê" Trần Tinh ôm Diệp Vũ nhấc lên một chút sau đó cời quần nàng, trong tiếng kinh hô của Diệp Vũ hần cho tiểu đệ vào động huyết, Sau khi tiểu đệ đi vào, Diệp Vũ cũng lấy tay đánh hần một cái rồi bắt đầu nhún.

"Ah..ah.." "Aaah....ta..ta muốn..ta..muốn sinh cho chàng một đứa con..ahah"

Có lẽ khúc mắc trong lòng đã nói ra cũng như nhận được sự yêu thương của hần nên Diệp Vũ cũng đặc biệt hưng phấn, kéo dài 1h nàng cũng xụi lơ ngắt đi, Trần Tinh nhìn phía dưới nàng chảy ra chất lỏng màu trắng, cười cười thoả mãn, đắp chăn cho nàng sau đó ra khỏi phòng sắp xếp thoáng một phát cũng như tiến hành nghiên cứu những vấn đề trước đó.

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chết trở thành một điều xa xỉ

Mục tiêu nghiên cứu của hần gồm rất nhiều hạng mục, thứ nhất là việc liên quan đến thần bí giới chỉ, tại sao huyết mạch lại sôi trào lên khi gặp nó, thứ nhì là việc vết thương hần nhanh chóng khép lại trong khi chiến đấu? Hiệu quả đó là do thần long huyết hay còn nguyên nhân gì khác? Thứ ba là sửa chữa lại những yếu kém của bản thân, tiến hành chỉnh lý lại những công pháp kỹ năng cũng như chiêu thức. Còn về hệ thống nâng cấp lần cuối cùng hần không quan tâm lắm. Dù sao hần không thể thay đổi sự thật đó được. Còn việc linh hồn hần một nửa bám vào Thế giới thụ hần cảm thấy không phải việc xấu.

Điều chỉnh một thoáng tâm tình, Trần Tinh lấy ra thần bí giới chỉ, huyết mạch hần sôi trào lên tựa như lâu rồi không gặp được người thân một dạng, đè nén lại cảm giác hần rạch ngón tay nhỏ máu lên chiếc nhẫn.

Bỗng nhiên điều khắc hình rỗng trên nhẫn sáng lên, tựa như thần long đang ngủ say thức tỉnh một dạng, bóng hình rỗng trong nhẫn bay ra rồi tiến vào trong đầu hần. Hần ôm đầu gào thét, qua một lúc Trần Tinh cả người xụi lơ một dạng, hần không biết chuyện gì vừa xảy ra, hần chỉ cảm thấy cả người

thoát lực nhưng lại ần ần cảm giác lực lượng cùng phòng ngự của mình tăng lên một nấc lớn. Đợi cơ thể hồi phục lại, chiếc nhẫn đã đeo trên ngón tay hắn, chiếc nhẫn không còn xấu xí bình thường nữa mà thay vào đó là nền đen tuyền cộng với điều khắc Thanh Long trong rất đẹp. Nhưng hắn lại cảm thấy nó quá chói mắt, tựa như cảm ứng được tâm tình của Trần Tinh, chiếc nhẫn trở lại như lúc trước bình thường không còn bắt mắt nữa. Trần Tinh cũng cảm thấy hiếu kỳ, hắn cảm giác được không có nguy hiểm nên cũng không cố tìm hiểu nữa. Mọi việc trước sau cũng biết.

Hắn tiếp tục mục tiêu nghiên cứu thứ 2, tại sao vết thương của hắn nhanh chóng hồi phục lại? Thoáng nhắm mắt điều chỉnh trạng thái tốt nhất, hắn vạch một vết thương ở lòng bàn tay, rồi ngưng mắt tập trung lực chú ý vào, máu chảy ra được 2s thì vết thương đã khép lại, nếu vết máu không đọng lại trên bàn tay ra thì hắn còn tưởng rằng mình vừa rồi không có rạch tay.

Hắn thử lại một lần nữa, lần này Trần Tinh thoáng cảm ứng được trong cơ thể toát ra một tia thần bí năng lượng giúp vết thương mau lành, hắn cảm ứng không được thần bí năng lượng này là gì nhưng lại ần ần thấy nó chứa sinh mệnh lực rất mạnh. Không thể hiểu rõ, hắn cũng không quá truy cầu, một khi bản thân lớn mạnh thì sẽ hiểu hết được những vấn đề này cũng giống như hồi học cấp hai không làm được bài toán tìm x cho đến khi lên cấp 3 tự nhận ra nó quá là dễ dàng, đi thi đại học không làm được câu hỏi đó nhưng khi học đại học rồi tự dưng thấy câu hỏi đó lại trở nên dễ dàng.

Trần Tinh còn một vấn đề quan trọng nhất phải giải quyết đó là thực lực chiến đấu cũng như kỹ năng và kinh nghiệm chiến đấu, hắn luôn nghiền ép đối thủ về mà đẳng cấp nhưng khi đồng cấp hoặc cấp cao hơn thì lại không thể thoải mái. Vấn đề là ở đâu? Một người nhất định phải tu gữ bước đi lên, tu luyện từng bước một tích lũy kinh nghiệm. Hắn đạt được lực lượng quá sớm, người khác 4000-5000 tuổi mới đạt được Bán Thần trong khi đó hắn mới hơn 26 tuổi là đạt Bán thần cảnh giới. Cảnh giới tăng lên quá nhanh khiến căn cơ của hắn bất ổn. Điều quan trọng nhất là hắn không có sư phụ, hắn là tự học, dù kế thừa trí nhớ của Âm Dương ma đế nhưng kẻ đó vẫn là gà mờ một dạng, ngoài cung cấp cho hắn nhiều skill làm phụ nữ thần phục thì không còn gì khác. Cực lạc lão tổ thì là một tên trộm cướp, danh tiếng thúi khắp thần giới.

Phải biết rằng người sư phụ rất quan trọng, không chỉ giúp ta giải đáp những vấn đề không rõ ràng còn sẽ truyền thụ những kinh nghiệm quý báu mà trong sách vở không nói. Đó mới là thứ đáng giá nhất. Vì sao Tôn Ngộ Không mạnh? Vì hắn có sư phụ trâu bò, vì sao Tiêu Viêm mạnh? Vì hắn có Dược lão trâu bò, nếu không có sư phụ chỉ dạy ban đầu thì cho dù có cơ duyên cũng chưa chắc sẽ phát triển đến trình độ như nguyên tác được. Hắn có hệ thống, nhưng hệ thống giúp gì cho hắn? Cung cấp cho hắn một số phương pháp tu luyện rồi để mặc hắn tự mò ra, không còn gì hết. Trần Tinh bắt đầu đi. Hắn biết yếu điểm của mình ở đâu nhưng hắn không có cơ hội tu luyện lại từ đầu, thử hỏi Trần Tinh cố gắng diễn luyện lại những môn công pháp trước đó. Quan trọng nhất là hắn tu luyện Niệm lực. 9 phần thân diễn luyện skill, bản thể thì tu luyện Niệm lực.

Khi hắn tu luyện Niệm lực, lúc trước thử mọi cách cũng không có động tĩnh, nhưng giờ bắt đầu tu luyện Niệm lực dị biến phát sinh, phía sau hắn một thân ảnh hiện ra, dáng người giống như đúc hắn nhưng thần thái biểu hiện cộng khí chất lại khác rất xa. Thân ảnh hư ảo này mang theo một loại uy nghiêm chí cao vô thượng. Trần Tinh mở mắt quay đầu nhìn về phía hư ảnh, hắn cảm giác rất thân thiết nhưng không hiểu ra sao. Hắn thử thôi động xem Niệm lực của mình thuộc hệ nào trong 6 hệ: cương hoá, biến chất, đặc chất, phóng xuất, điều khiển, cụ thể hoá. Nhưng đáng tiếc hư ảnh cũng không có động tĩnh. Tuy Thần thông Niệm lực của hắn cao cấp hơn rất nhiều so với Niệm lực trong Hunter x Hunter nhưng dù sao hắn vẫn là gà mờ, nên tham khảo là điều đương nhiên. Những thế giới anime là tồn tại thực. Chỉ là không thể tìm được tọa độ của vị diện đó thôi.

Cảm thấy không sai biệt lắm, Trần Tinh thu hồi 9 phần thân, những cảm ngộ từ từ truyền vào đầu hắn. Hắn cảm thấy bản thân lớn mạnh thêm chút xíu nhưng vẫn chưa đủ. Hệ thống đang nâng cấp lần cuối nên hắn cũng không thể xem xét thuộc tính được. Hắn phải chờ đợi một năm để xem hệ thống mang lại cho hắn những gì?

Trần Tinh đi tới phòng Thủy Linh, lâu lắm rồi không gặp được nó, nó vẫn như vậy, vẫn là quả trứng khổng lồ, vẫn đang tiến hoá, hắn không biết là chuyện gì đang xảy ra.

Thời gian rảnh rỗi không biết làm gì, Trần Tinh bắt đầu thiết kế chỗ ở. Phòng huấn luyện thể thuật, phòng tập Gym, phòng bếp, nhà kho, hồ bơi, hệ thống nước thải, vườn trái cây, trang trại, phòng nghiên cứu, phòng chế tạo, kho lương thực, phòng cho pet.... Bản thể cùng 9 phần thân bắt đầu tân trang lại chỗ ở. Trung tâm nhất được bảo vệ rất chặt chẽ đương nhiên là Thế giới thụ.

Trần Tinh sử dụng ma pháp trận phòng ngự, che giấu, rất nhiều, tạo điều kiện cho chỗ ở của hắn chắc chắn. Phải biết hắn không dự định Đại thế giới chỉ chứa hắn cùng người nhà. Hắn không thể một mình làm hết tất cả các công việc được. Việc sử dụng người là việc sớm muộn. Theo Đại thế giới mở rộng ra, người sẽ càng đông hơn. Hắn nhất định phải chuẩn bị tiền đề chắc chắn.

Trời cũng đã tối, Trần Tinh trở về nhà bếp vừa được tân trang bắt đầu làm bữa cơm rồi kêu Điệp Vũ thức dậy ăn, sau khi ăn xong do Điệp Vũ vừa ngủ cả ngày không thể ngủ được nên Trần Tinh bồi nàng đi dạo, bầu trời tuy chưa cơ mặt trăng nhưng sao vẫn đầy, 2 người ngắm sao, một lúc đêm cũng dần khuya. Trần Tinh dẫn Điệp Vũ trở lại, nàng tự giác đi tu luyện, nàng muốn mau chóng giúp Trần Tinh, không để chuyện gì cứ để hắn giải quyết được. Trần Tinh một mình không biết làm gì thể là đi ra Đại thế giới.

Hắn suy nghĩ nên đi đâu, cuối cùng đi thăm Minh Nguyệt một thoáng, tình cảnh những người khác không phức tạp bằng Minh Nguyệt. Đối với một Bán thần việc lên vào hoàng cung là việc rất đơn giản. Rất nhanh hắn định vị được vị trí của Minh Nguyệt.

Nàng vẫn chưa ngủ, nàng đang đọc sách, nghiên cứu cái gì đó, hắn định đi vào nhưng lại thấy có người đang tới nơi này, cảm thấy lạ lùng, đêm đã khuya sao lại có người tới nơi này? Trần Tinh quyết định nấp một bên quan sát.

Người tới là một thanh niên nhân, bộ dáng tuấn tú lịch sự, hắn đứng trước phòng Minh Nguyệt lễ phép gõ cửa nói: "Nguyệt nhi, ta có thể gặp mọi một lát được không, ta có chuyện quan trọng!"

"Có chuyện gì ngày mai hãy nói, giờ đã khuya ta muốn đi ngủ, còn nữa đừng gọi ta Nguyệt nhi, Nguyệt nhi không phải để người gọi, cho dù người là con của trưởng lão trong tộc đi nữa cũng không có quyền, cha ta mặc dù trong tộc không có quyền hạn nhưng cũng dưới quyền Đại trưởng lão. Không phải người có thể một tay che trời!" Thanh âm Minh Nguyệt lạnh băng nói ra, thanh âm nghe được nàng vô cùng chán ghét người thanh niên này

"Người...! Đừng muốn rượu mời không uống lại uống rượu phạt, đệ đệ của người đang trong tay ta, ngoan ngoãn hầu hạ ta, ta tâm tình tốt sẽ đệ đệ người an toàn, bằng không....?" Thanh niên này bị từ chối lộ ra vẻ mặt thật sự

"Bằng không như thế nào..?" Một thanh âm bất thành linh vang lên, thanh âm này dĩ nhiên là Trần Tĩnh, hắn không muốn người phụ nữ của mình chịu bất kỳ uy khuất cùng uy hiếp. Những kẻ dám làm chuyện như vậy, kết cục chỉ có một....Chết trở thành một điều xa xỉ nhất!

P/s: câu đề cử để truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lạc vào giấc mộng

Giọng nói vang lên, Trần Tĩnh bất thành linh xuất hiện sau lưng của người thanh niên này, hai tay khoanh trước ngực, khoá chặt khi tức đối phương.

Thanh niên giật mình, chân nhũn ra, hắn cảm giác được khí tức như đối mặt tộc trưởng cùng với các trưởng lão, tuy yếu hơn nhưng không sai biệt lắm. Hắn đỏ mồ hôi lạnh, không thể mở miệng nói chuyện.

Nghe được giọng nói, Minh Nguyệt thấy Trần Tĩnh cũng kinh hãi, Trần Tĩnh nhìn thấy nàng mở miệng nói trước

"Nguyệt nhi, đã xảy ra chuyện gì? Thăng ngu này là ai?"

"Đệ đệ ta không hiểu chuyện, nói lời xúc phạm đến trưởng lão trong tộc, cha ta thuộc phe Đại trưởng lão, đệ đệ ta cùng lắm thì bị phạt thôi, nhưng hắn nửa đêm lại đến đây uy hiếp ta, hắn là con trai của trưởng lão đó!" Minh Nguyệt giải thích

"Được rồi ta đã đại khái hiểu được, chuyện này để ta xử trí, nàng trở lại phòng đợi ta" Trần Tĩnh nói xong vung tay lên phong tỏa thanh niên nhân rồi dẫn hắn ra khỏi hoàng cung. Tìm một chỗ vắng vẻ không đợi thanh niên này nói chuyện gì cả Trần Tĩnh trước mặt lưỡi làm hắn cảm luôn, trói hắn lên ghế, thanh niên này phát ra những âm thanh ồ ồ đau đớn nhưng không thể nói được nữa. Trần Tĩnh nhìn thanh niên mỉm cười, nụ cười đối với hắn cứ như ác ma vậy.

Trần Tĩnh không gấp, hắn từ từ cắt hết ngón tay của thanh niên này, từng ngón một, hết ngón tay lại tới ngón chân. Sau đó là cả bàn tay rồi cánh tay, bàn chân cùng cẳng chân cũng bị hắn gọt sạch. Trần Tĩnh không để thanh niên này chết vì mất máu, hắn có kỹ năng khống huyết, có thể khống chế máu đối phương khi chạm vào. Tiếp theo Trần Tĩnh lại biến thanh niên này thành thái giám. Như vậy 5 chỉ đã làm xong, thanh niên cũng đau đớn ngắt đi, gọi nước thanh niên tỉnh lại. Trần Tĩnh lại tiếp tục móc mắt chọc điếc hai tai của thanh niên này. Giờ phút này việc chết của thanh niên nhân này cũng trở nên dầy xa xỉ.

Theo tín niệm của Trần Tĩnh là kẻ mạo phạm vào người nhà hắn nhất định phải trả giá đắt. Miệngodon giải thích rồi thả hắn đi? Không! Hắn sẽ biến thành ác ma khiến cho kẻ địch phải run sợ, như vậy người nhà của mình sẽ an toàn. Sau khi đã hành hạ đủ, Trần Tĩnh chế tạo ra một con dao găm rồi cắm thẳng vào trái tim của thanh niên nhân. Trần Tĩnh vứt xác hắn cho thú dữ ăn còn mình thì trở lại hoàng cung để gặp Minh Nguyệt hỏi rõ một vài tình huống

"Nguyệt nhi, là ta, ta đã về" Trần Tĩnh gõ cửa nói, không lâu sau Minh Nguyệt mở cửa, nàng vẫn còn mặc đồ bình thường cũng chưa thay đồ ngủ nàng hỏi

"Chàng đem hắn giết rồi?"

"Đúng, giết rồi!"

"Như vậy, sợ rằng rất phiền phức, cha hắn là Trưởng lão trong tộc, tu vi đã đạt tới Bán Thần trung kỳ, và lại đệ đệ ta vẫn còn đang bị nhốt." Minh Nguyệt lo lắng nói

"Bán Thần trung kỳ sao? Phải rồi Nguyệt nhi, tu vi người cao nhất trong tộc nàng là tu vi gì? Còn có giáo hoàng là tu vi gì?" Hắn thuận tiện dò hỏi

"Tu vi cao nhất là tộc trưởng cùng đại trưởng lão, đã là Bán thần hậu kỳ, còn về giáo hoàng đã là Bán Thần đại viên mãn, rất lợi hại!" Minh Nguyệt cũng không hỏi Trần Tĩnh nguyên do mà vẫn nói ra, nàng tin tưởng hắn

"Được rồi, nàng chỉ cho ta chỗ ở của trưởng lão kia ở đâu, ta giết hắn luôn để trừ hậu họa"

"Chàng? Hắn đã là bán thần trung kỳ, chàng tu vi?" Minh Nguyệt giật mình

"Yên tâm, ta có nắm chắc, ta đã là Bán thần sơ kỳ, nhưng kỹ năng ám sát không sai biệt lắm!" Trần Tĩnh vuốt mặt nàng cười nói.

"Được rồi, nếu chàng đã quyết thì hãy cẩn thận, hắn ở phía Bắc hoàng cung, nơi tiếp đãi người trong tộc, căn phòng chữ Thiên số 4"

"Được rồi, ta đi một chuyến nữa, xong việc sẽ về"

Lắc mình biến mất, Trần Tinh đôi mắt lập loè, hấn nhất định phải diệt trừ hậu hoạn, giết con người ta dù sao cũng đã kết thù không chết không thôi. Như vậy cứ tiên phát chế nhân. Rất nhanh, Trần Tinh tìm được phòng chữ Thiên số 4. Phòng đã bố trí trận pháp phòng ngự cẩn thận nhưng không làm khó được hấn. Sử dụng ẩn nặc thuật sau đó thuận di trong cự ly ngắn. Trần Tinh dễ dàng tiến vào phòng.

"Moẹ...!" Vừa vào trong Trần Tinh thăm mắng trong bụng một tiếng. Bên trong đang diễn ra tràng cảnh khiến người khác rợn cả tóc gáy, 2 người trưởng đang quần quýt hôn nhau, một thanh niên da thịt trắng nõn cùng một lão già. Trần Tinh không nhìn được bất cứ giây phút nào hết, hấn lấy tốc độ nhanh nhất, công kích âm sát mạnh nhất lao tới.

"Vèo~ phốc phốc" chắc do đang hăng say cùng với sự tự tin về phòng ngự thiết trí ở ngoài nên Bán Thần trung kỳ này cứ thế mất đầu, người thanh niên này cũng không thoát khỏi số phận. Thần hồn lão già lao ra tính thoát đi nhưng lại bị Trần Tinh phong ấn trong hộp thủy tinh, hấn định theo cách cũ thôn phệ đối phương. Hấn tính rồi đi nhưng bất chợt phát hiện đang bị trói trong góc một cô gái, hấn quan sát kỹ lại nhận ra cô gái này là người cắt tóc giúp hấn. Nghĩ nghĩ Trần Tinh dẫn nàng vào Tiểu thế giới rồi đặt nàng nằm trên giường sau đó hấn đi ra trở về gặp Minh Nguyệt.

Lần này Trần Tinh cũng không gõ cửa, hấn một tên trộm, cảm giác này khiến hấn hưng phấn dị thường, từ phía sau ôm Minh Nguyệt khiến nàng giật mình nhưng cảm nhận được khí tức quen thuộc nên nàng cũng bình tĩnh trở lại.

"Nguyệt nhi ngoan, ta đã giải quyết xong rồi, đệ đệ của nàng chắc không sao đâu, bây giờ đi ngủ thôi."

Trần Tinh ôm Minh Nguyệt vào Tiểu thế giới đặt nàng lên giường. Minh Nguyệt giật mình vì còn một cô gái khác trên giường nàng hiếu kỳ nhìn hấn hỏi

"Nàng ta là ai?"

Thế là Trần Tinh đem mọi chuyện kể lại cho Minh Nguyệt từ lúc hốt tóc. Minh Nguyệt hiểu rõ nhưng e dè: "không được, ở chỗ khác được không? Ở đây còn có người!"

"Yên tâm, nàng ta bị bắt tình rồi, chúng ta thử cảm giác mới đi!" Nói xong Trần Tinh cũng không chờ được nữa rút thương ra trận.

Minh Nguyệt từ từ cũng hưng phấn lên, không e dè nữa càng rên càng lớn. Trần Tinh hai mắt càng đỏ, thần bí giới chỉ càng phát sáng

"Ah....ahahh..sâu..sâu quá..ahhhh" Minh Nguyệt toàn thân run lên tiết thân, hưng phấn cộng một mối quá độ nên cũng ngủ luôn. Thần bí giới chỉ hấp thu luôn khí tức từ nàng tiết thân ra, Trần Tinh giờ phút này hấn mất lí trí, hai mắt đỏ ngầu, thuần màu đỏ, giống như sharingan như vậy nhưng không có câu ngọc gì cả. Hấn dùng 2 tay xé áo người thiếu nữ hôn mê kia, chiếc nhẫn càng phát càng sáng, hấn lấy tiểu đệ đệ đâm thật mạnh vào, người này cũng không tỉnh lại, Trần Tinh không quan tâm, hấn ra sức ra vào, sau một lúc hấn xuất ra hết vào bên trong nàng. Chiếc nhẫn phát sáng sau đó hấn ngắt đi. Có thể hấn đang có dòng khí tức lưu động toàn thân hấn. Trần Tinh cũng không còn biết gì nữa, hấn cảm thấy rất mệt, rất mệt! Hấn chỉ muốn ngủ một giấc nhưng trong mộng hấn đi tới một nơi khác.

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ai đang tính kế ta?

Trần Tinh đi vào một nơi tràn đầy sương mù, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Ta đang ở đâu? Đây là nơi nào? Chuyện gì đang xảy ra?"

"Hài tử, chào mừng ngươi đến nơi này!" Đột nhiên một giọng nói vang lên

"Ai? Kẻ nào đang nói chuyện?" Đột nhiên một tiếng nói làm Trần Tinh giật mình hô to

"Hài tử, không cần sợ, nơi này chỉ là trong mộng của ngươi thôi, ta thông qua một số phương án đặc thù để tiến hành câu thông với ngươi thôi, ta chỉ là một kẻ đã chết cách đây rất lâu thôi, chỉ còn lại một tia tàn hồn tiến hành tìm kiếm truyền nhân để giúp ta gầy dựng lại thân thể. Ta sẽ không hại ngươi, đừng sợ, ta cảm thấy ngươi chảy dòng máu của tộc ta nên ta muốn thu ngươi làm đệ tử ngươi có đồng ý không? Ta sẽ truyền dạy cho ngươi tất cả những gì ta biết chỉ cần ngươi xây dựng lại cho ta nhục thân mới là được"

"Tiền bối, xin hỏi người là ai? tu vi gì? Vì sao muốn nhận ta làm đệ tử?" Trần Tinh lễ phép hỏi

"Haha, ta là ai cùng tu vi không đáng nhắc tới, như ta đã nói ta muốn thu ngươi làm đệ tử là giúp ta gầy dựng lại nhục thân để ta phục sinh lại."

"Tiền bối, ta không thể chấp nhận được vì ta không thể tin tưởng tiền bối, ta không biết tiền bối là ai cả!" Trần Tinh nhắm mắt lại muốn đi

Giọng nói lại vang lên:" haha, được lắm tiểu tử, không sao cả, để tỏ lòng thành ta sẽ nói cho ngươi việc có liên quan đến sống chết của ngươi!" Thanh âm không con gọi hải tử nữa nhưng lại sáng khoái hơn không ít

"Việc gì? Xin tiên bói nói rõ?"

"Trên người ngươi nhất định có đại bí mật, vì sao ta nói như vậy? Thứ nhất là, ngươi chỉ là Bán thần chưa trăm thần hồn nhưng thần hồn chỉ còn một nửa mà vẫn có thể sống. Chuyện gì đang xảy ra?"

Thứ hai ta cảm nhận được một nguồn sức mạnh thần bí đang dung hợp với linh hồn ngươi, nếu nguồn sức mạnh này dung hợp thành công, ngươi có thể sẽ trở thành con rối của người khác, ta đoán ngươi còn một năm nữa chứ?" Giọng nói vang lên làm cho Trần Tinh mồ hôi lạnh ứa ra, hệ thống đúng là còn một năm nữa sẽ nâng cấp thành công! Như vậy....

"Xin tiên bói chỉ điểm con đường sáng!" Trần Tinh cung kính chấp tay cúi người vái

"Tiểu tử, ta không biết trên người ngươi ẩn giấu bí mật gì, cũng không biết vị đại năng nào đang tính kế ngươi, phải biết, các vị đại năng nắm giữ quyền lực trong tay, họ không rảnh rỗi để làm những việc vô bổ, thứ họ theo đuổi là cảnh giới cao hơn cũng như quyền lực tối thượng, ta không biết giúp ngươi thế nào. Với thực lực của ngươi bây giờ dù có thành công loại bỏ quá trình dung hợp thì như thế nào? Vị đại năng đó sẽ biết được, có khi ngươi còn gặp phải nguy hiểm!"

"Như vậy, chẳng lẽ ta ngồi chờ chết sao?" Trần Tinh cố gắng hỏi nữa

"Ta có thể nhắc nhở ngươi, ngươi muốn tìm đường sáng nhất định phải bình tĩnh suy nghĩ. Làm thế nào để vị đại năng đó không biết mà còn có thể giữ được tự chủ không bị làm con rối? Ngươi hãy tự nghĩ lấy, được rồi, nào ngươi muốn làm đệ tử ta hãy vào đây bằng cách abxyz, ví dụ như ngươi mất đi lý trí phạm cả 2 nữ. Lúc đó ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai!"

Tiểu thế giới, Trần Tinh giật mình tỉnh lại, hắn còn nhớ rõ, hắn không phải nằm mơ, hắn nhìn 2 bên thấy Minh Nguyệt đang ngủ say, còn người thiếu nữ khác thì trần truồng, cả người bầm tím, ngoại trừ dung nhan ra cả người cơ hồ bóc lột, đang tiếc hắn không có tâm trạng thương thức, không đánh thức 2 người, hắn muốn tĩnh tâm suy nghĩ lại đối sách. Nhất định phải tìm ra cách giải quyết nếu không chẳng còn gì ý nghĩa nữa. Hắn còn muốn tiêu dao sinh hoạt, hắn còn muốn đón cha mẹ hưởng phúc còn muốn gặp lại Phi Yến hắn không thể trở thành con rối được!

Tiến vào Đại thế giới Trần Tinh đứng trước Thế giới thụ, hắn ngồi xếp bằng, ánh mắt nhìn thẳng quả thần bí, vị trí trung tâm nơi một nửa linh hồn hắn đang bám vào. Hắn đang tìm cách

"Một nửa thần hồn mà vẫn có thể sống? Nếu như dung hợp thành công thì sẽ biến thành con rối? Còn nếu không dung hợp thành công thì sẽ đứt dây động rừng? Phải làm sao đây?"

"Nếu như ta đổi khách thành chủ, không chế lại hệ thống nhưng không làm kinh động người ở phía sau sẽ như thế nào? Không thể loại bỏ như vậy thì dung hợp nó lại! Nhưng làm cách nào đây?"

Hắn đang xoắn xuýt vấn đề, bỗng nhiên hắn nghĩ tới. "Một nửa linh hồn ta vì sao tách ra nhập vào Thế giới thụ? Nó có thể cảm ứng được nguy hiểm? Nếu như ta phát triển nó càng lớn mạnh hơn rồi dung hợp linh hồn lại, liệu nó có thể nắm giữ quyền chủ động không?"

Trần Tinh nghĩ nghĩ rồi quyết định đi Tinh Linh tộc, không riêng gì Sinh mệnh chi thủy giúp Lưu Chính mà hắn còn nhắm tới Sinh mệnh chi thụ. Sinh mệnh chi thụ ẩn chứa lượng lớn sinh mệnh, chất dịch của nó tiết ra pha loãng với nước tinh khiết trở thành sinh mệnh chi thủy. Hắn muốn dùng sinh mệnh chi thụ tiến hành bồi bổ một nửa linh hồn của mình. Trần Tinh vẫn còn thời gian một năm.

Trong vòng 1 năm trước khi hệ thống dung hợp hoàn tất, hắn nhất định phải đảo khách thành chủ. Rồi tiến hành tìm ra kẻ đang tính kế mình!

Trần Tinh tiến vào Tiểu thế giới, 2 nữ đã tỉnh, Minh Nguyệt đang nói chuyện với thiếu nữ, 2 người ngồi đối diện nhau nên Minh Nguyệt thấy Trần Tinh tiến đến. Nàng trách cứ nói

"A Tinh, chàng làm sao lại như vậy? Chàng sao đối xử với Hồng Liên như vậy?"

"Hồng Liên? Cái tên hình như nghe qua ở đâu rồi" hắn nghĩ thầm

Cô gái cũng giật mình xoay người lại, nàng muốn biết kẻ ác nhân nào dám bắt cóc nàng huy đi trong sạch của mình. Nàng quay đầu lại, đập vào mắt Trần Tinh là dung nhan tuyệt mỹ không thua kém Diệp Vũ cùng Minh Nguyệt bao nhiêu, còn đầu dung mạo bình thường, thêm vóc người cao ngất, nàng còn đẹp hơn những hoa hậu thế giới nữa?

Trần Tinh bất đắc dĩ, sao ai cũng thích dịch dung vậy? Diệp Vũ cũng vậy...khoan đã...Diệp Vũ...Hồng Liên??

"Nàng là hiệu trưởng ma pháp học viện Tàn Hồng Liên?" Trần Tinh chỉ thiếu nữ bất ngờ nói

"Làm sao? Ngươi biết ta? Ta không nghĩ tới, một kẻ bề ngoài tuần tú lịch sự như ngươi, lại dám bắt cóc cưỡng hiếp con gái nhà lành, quan trọng hơn là ta đã dịch dung bình thường như vậy ngươi cũng không bỏ qua, xem ra ngươi tâm địa không như bề ngoài mình như vậy? Nói cho ngươi biết, ngươi phải vì hành vi này của mình trả giá. Tuy ta không quan trọng lắm trình tiết như người khác nhưng không phải người nào cũng có thể lấy. Nói, ngươi làm sao lừa gạt công chúa Minh Nguyệt thay ngươi nói tốt?"

Trần Tinh bất đắc dĩ nhìn Minh Nguyệt rồi nhìn thiếu nữ này nói

"Người chờ ta một lát, ta đi một lúc sẽ trở lại, sau đó ta sẽ nói hết tất cả cho mọi người biết. Ta đi tìm các nàng."

Nói xong hần biến mất, Hồng Liên thì nghiêng răng trách cứ Minh Nguyệt, nói xấu Trần Tinh...

P/s: câu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mộng yểm thụ

Trần Tinh ra khỏi Tiểu thế giới, trời cũng đã tờ mờ sáng, hần ra khỏi hoàng cung rồi sử dụng phân thân đi tiếp chúng nữ trở lại. Sau một lúc có mặt đầy đủ mọi người hần dẫn Hồng Liên vào đại thế giới trước rồi dẫn Minh Nguyệt đi cứu đệ đệ nàng ra. Làm xong tất cả cũng khoảng 8-9h hần lại mang theo Minh Nguyệt tiến vào Đại thế giới

Đại thế giới bên trong, chúng nữ đang ngồi ăn sáng trên bàn ăn, ai cũng cười nói vui vẻ, rất thích thú vì không gian sinh hoạt mới này, có thú cưng rất đáng yêu, như vậy ai chẳng thích, còn Anna thì biểu tình ngốc trẻ, hoàn toàn chưa tỉnh hồn lại. Hồng Liên người mới thì đang nắm tay Diệp Vũ kể lể nói xấu Trần Tinh. Liễu Mộng, Tuyết Nhi, Tình Như thì xúm lại chọc đám chó con.

Trần Tinh dẫn Minh Nguyệt vào thì cả đám líu ríu hỏi tới tấp khiến hần đầu choáng mắt hoa. Bất đắc dĩ, Trần Tinh ra hiệu mọi người im lặng

"Ta có chuyện cần nói cho mọi người biết, chuyện này ta vừa mới biết, nó là bí mật của ta cũng liên quan đến sự sống chết của ta, sau khi ta nói xong có việc gì mọi người thắc mắc hãy nói"

"Ta không phải người của thế giới này...." Hần bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện, không bỏ sót vấn đề nào kể cả như thế nào xuyên việt.

Cả đám tròn mắt há hốc mồm không ngấm lại được, chưa bao giờ nghe được chuyện thần kỳ như vậy, Diệp Vũ lo lắng mở miệng nói

"A Tinh, vậy chẳng có cách nào tìm được phương pháp giải quyết chưa?"

"Ân, đại khái ta đã có hướng đi, trước hết ta vẫn còn thời gian 1 năm, ta sẽ đi Tinh Linh tộc tìm kiếm Sinh mệnh chi thụ trước, để xem nó có hiệu quả không đâu!"

Trần Tinh giải thích

"Ngày mai, chúng ta sẽ lên đường đi Tinh Linh tộc, được rồi, mọi người nếu không có thắc mắc về nghi ngại trước, còn về Hồng Liên, nếu nàng không đi ta có thể dẫn nàng ra ngoài. Đặc biệt là Anna trong vòng 1 năm này nàng nhất định phải theo ta. Nếu ta không còn cách thì nàng có thể tự do, 9 năm sau cũng không cần"

"Ta không đi đâu hết, ta phải bảo vệ Vũ nhi" Hồng Liên như gà mái bảo vệ gà con một dạng

Anna thì vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, nàng nghe được chuyện không thể tin nổi, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Làm sao sẽ có vị đại năng để mất tính kế hần? Người đàn ông cướp đi trinh tiết của nàng ẩn giấu bí mật gì?

Trần Tinh chào hỏi Lưu Chính rồi sáng hôm sau, một đoàn 8 người rời khỏi na pháp đế quốc một đường hướng Đông Châu xa xôi Tinh Linh sâm lâm đi đến.

Trên đường đi, mọi người hiếu kỳ nhìn dung quanh, đây là lần đầu tiên mọi người đi xa, trừ các nữ đến từ Thánh vực ra, đặc biệt là Anna 100 vạn năm bị nhốt, nàng gặp thứ gì cũng tò mò. Có nhiều thứ lạ lẫm với mọi người, trên đường đi hề là thấy cây ăn trái nào ngon thì Trần Tinh cũng giữ hạt lại để dành gieo trồng trong Đại thế giới, sinh vật nào ăn cỏ thì cũng tiện thể đưa chúng vào, hần còn đem luôn một hồ nước vào Đại thế giới. Thời gian trôi qua, ban ngày đi đường ban đêm lại tiến vào tiểu thế giới nghỉ ngơi, 5 ngày đi qua, trong khoảng thời gian này Trần Tinh cũng không có tâm trạng cùng chúng nữ pháp pháp, hần đang nghiên cứu khả năng xấu nhất có thể xảy ra, nếu thật không thành công như vậy chúng nữ phải làm sao? Hần phải tính trước bảo vệ chúng nữ an toàn. Haizz, thằng nào chịu nổi bạn gái mình đội nón cho mình? Nhưng cũng đành chịu chứ sao, nếu xảy ra lúc đó hần cũng không tồn tại làm sao biết. Trần Tinh chỉ giúp chúng nữ nâng cao khả năng sống sót, nâng cao tu vi không bị người ức hiếp thôi

Hành trình kéo dài tới ngày thứ 10, 5 ngày đầu hần gặp ma thú là giải quyết chúng nữ chỉ như đi dạo. 5 ngày tiếp theo ma thú từ từ mạnh hơn, hần không giúp gì chúng nữ, mỗi người phải tự giải quyết một con ma thú cùng đẳng cấp. Đôi khi chúng nữ chật vật không thể tả nhưng cũng cắn răng chiến đấu, có lần mọi người gặp ma thú vậy công suất chết nhưng Trần Tinh vẫn không cho Anna ra tay, hần càng ngăn cản Hồng Liên trợ giúp. Hồng Liên tu vụ thánh giai sơ kỳ tương đối lợi hại trong chúng nữ nên Trần Tinh không cho nàng giúp. Còn lại 5 nữ lợi hại nhất cũng chỉ có Minh Nguyệt đạt đến Địa giai viên mãn thôi.

Cơ nhiều lần Hồng Liên tức giận mắng hấn vô tình nhưng hấn cũng ngậm miệng cho qua, nếu nhu bản thân hấn mạnh thì chúng nữ làm bình hoa một dạng cũng không sao, nhưng thân hấn khó giữ nên đành phải huấn luyện bọn họ thôi. Hồng Liên thì Trần Tinh tạo phân thân đánh với nàng, Anna cùng đẳng cấp, Trần Tinh cũng sẽ giao chiến với nàng. 2 ngày đầu hấn ăn hành khiến Hồng Liên cười đau cả bụng đến ngày thứ 3 hấn và Anna ngang tay, 2 ngày cuối cùng hấn chiếm thượng phong nhưng do Anna kinh nghiệm chiến đấu cao hơn hấn nhưng cũng không làm được gì nàng. Anna thấy hấn tiến bộ nhanh cũng rất giật mình, khi Trần Tinh không biến thân, hấn cũng mạnh một dạng nhưng nàng cũng không để trong lòng lắm, nàng chỉ cần tịnh dưỡng là sẽ khôi phục lại tu vi trước kia.

Ngày thứ 11, một đoàn 8 người dừng chân ở ven hồ trong rừng rậm để nghỉ ngơi, nơi này không biết là địa phương nào nhưng phong cảnh đẹp nên mọi người chọn làm nơi dừng chân thôi.

Trần Tinh vung tay làm một bếp lửa đơn sơ, hấn thường xuyên sử dụng Hư Không tạo vật để chế tạo mọi thứ, hấn đang tập làm quen với nó như vậy khi chiến đấu sẽ chiếm lợi thế hơn. Bây giờ Trần Tinh lúc nào cũng sử dụng các nguyên tố pháp tắc cơ bản hết, hấn có thể sử dụng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, không gian. Còn lại những cái khác hấn chưa tìm hiểu ra. Hấn muốn đạo pháp tự nhiên, một kho chiến đấu sẽ đăng phong tạo cực kết hợp với binh khí, vũ kỹ, nhưng hấn mới giai đoạn đầu thôi. Chỉ mới nhập môn chưa đi đến đâu cả.

Đốt lửa lên nướng thịt ma thú, Trần Tinh chia đều cho chúng nữ, hấn nhìn Tuyết Nhi không ăn, nhẹ nhích lại gần nàng đưa nàng ôm vào lòng vỗ lưng nàng nói

"Xin lỗi, Tuyết Nhi, ta cũng không muốn các nàng chịu khổ, nhưng ta cũng không chắc bản thân mình có thành công không nên không thể không nghĩ cho hậu quả xấu nhất."

"Không, không phải việc đó, ta chỉ cảm thấy mình quá vô dụng, làm gánh nặng níu kéo mọi người lại, ta.."

"Không sao cả, ổn rồi, đừng tự trách mình, không ai không có lúc nhỏ yếu cả, chỉ cần nàng chăm chỉ sẽ đạt được thành công thôi. Ngoan, ăn đi, ăn xong chúng ta tiếp tục lên đường."

Tuyết Nhi rúc vào lòng hấn một lát lại thả ra bắt đầu ăn. Trần Tinh vỗ vỗ lưng nàng sau đó đứng lên kiểm tra xung quanh, bỗng nhiên, một làn sương mù kéo đến. Sương mù rất dày đặc đưa tay không nhìn thấy cả bàn tay mình.

Hấn quay đầu nhìn lại mở ra bạch nhãn, hấn thấy mọi người nhưng hấn vẫn không có hành động gì, hấn muốn rèn luyện chúng nữ. Cũng như kẻ nào ở phía sau giờ trò.

Mọi người trừ Anna ra thì 6 người còn lại biểu hiện vô cùng kỳ lạ, khóc lóc hưng phấn, kinh hãi, tuyệt vọng, tất cả đều có, Trần Tinh thấy Anna không có chuyện gì xem ra nàng tu vi cao nên không ảnh hưởng có đều nàng không tìm thấy phương hướng. Hấn cũng không biết là ai đang giờ trò, sợ có bất trắc nên dự định đưa chúng nữ vào Đại thế giới nhưng Anna lại ngăn hấn lại nàng nói

"Các nàng đã trúng mộng yểm mê hồn hương, nếu người tùy tiện đánh thức các nàng nhẹ thì tổn thương thần hồn nặng thì tan vỡ mà chết!"

"Nguy hiểm như vậy? Thế làm sao để cứu các nàng đây? Ta không thấy kẻ nào ẩn núp quanh đây cả." Trần Tinh lo lắng nói

"Mộng yểm mê hồn hương là một loại chất dịch mang mùi hương được tiết ra từ Mộng yểm thụ, loại cây này ở thần giới thường được dùng kèm theo trận pháp giúp mê ảo tâm thần người trong trận. Người chỉ cần tìm ra Mộng yểm thụ tiến hành nhổ lấy rễ của nó và nát pha loãng nước sôi lên miệng các nàng là được. Làn sương này không phải là thật chi là ảo ảnh tuy không ảnh hưởng gì tới ta nhưng hạn chế lại tầm nhìn của ta. Người có đôi mắt này chắc hẳn là nhìn rõ chứ?" Anna giải thích nói

Trần Tinh gật đầu bắt đầu tìm kiếm xung quanh, sau 10s hấn tìm được một cây có thể là mộng yểm thụ. Hấn dẫn Anna lại hỏi, xác nhận là mộng yểm thụ, hấn đào một căn rễ rồi tiến hành cứu chúng nữ. 6 người sau khi tỉnh lại thì khóc òa lên ôm chặt hấn. Trần Tinh vội trấn an các nàng rồi giải quyết Mộng Yểm thụ.

Tho Anna nói, muốn giải quyết rất đơn giản, đào nó lên là xong, nhưng Trần Tinh lại có ý nghĩ khác, hấn đào luôn cả đất xung quanh rồi trồng ở thế giới thụ. Theo cây này càng phát triển, như vậy việc tôi luyện tâm tính rất hiệu quả không phải sao? Suy nghĩ mới mẻ này cũng làm Anna giật mình? Điều đơn giản này nhưng không có ai nghĩ ra, bọn họ chỉ tìm cách giết chết dịch nhân trong trận pháp thôi. Trần Tinh thiết kế một nơi trồng Mộng yểm thụ làm sao không ảnh hưởng xung quanh. Việc này cũng rất đơn giản. Đào rễ nó bên thành sợi dây đặt một vùng xung quanh là được, mùi hương của nó sẽ không vượt ra được, nếu có ai cần tu luyện tâm tính thì cứ bước vào là xong, còn động vật nhỏ không sợ lạc vào, hấn cũng có làm hàng rào xung quanh

Sau khi làm xong mọi chuyện trời cũng đã chập tối, mọi người ở lại trong Đại thế giới nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lên đường.

Đêm nay, Trần Tinh điên cuồng cùng chúng nữ, không phải hấn muốn mà là các nữ đòi a, không biết các nàng đã trải qua việc gì thành ra như vậy, ngay cả Hồng Liên cũng lấy lý do bảo vệ Diệp Vũ gì nhập. Chỉ có Anna ngồi một mình nhìn lên bầu trời đầy sao, hai tay ôm đầu gối không biết nghĩ gì.

P/s: cầu đề cử để truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tinh Linh tộc

Sáng hôm sau, Trần Tinh mang theo chúng nữ tiếp tục một đường hướng Đông mà đi. Hắn nhận ra một vấn đề, đó là nếu cứ đi như vậy thì không 5-6 tháng thì không tới được.

Trần Tinh quyết định thay đổi phương thức huấn luyện chúng nữ, Hắn đi bắt một số ma thú đẳng cấp từ thấp đến cao, có cả thánh giai viên mãn chừng 3 con. Thiên giai trở xuống chừng 10-20 loại. Rất nhiều, Đại thế giới bây giờ chia ra làm 3 khu vực. Một là trung tâm chỗ ở của hắn, thứ 2 là bình thường thú sinh sống. Thứ 3 là ma thú sinh sống. Thế nhưng như vậy cũng không hết chỗ, vẫn còn 40% đất chưa sử dụng. Nơi này hắn tách ra 30% làm một cái hồ nước rộng lớn. 10% còn lại tiến hành để dự phòng. Từ khi hấp thu sức mạnh của Lôi chi pháp tắc Đại thế giới bây giờ cũng bão sấm càng ngày càng nhiều nhưng mưa lại rất ít. Điều này làm Trần Tinh lo lắng cháy rừng nên hắn xây dựng trạm thu lôi đặt ở khu bình thường thú cùng nơi ở.

Ma thú thì có loại nhờ lôi thuộc tính mà sống nên hắn cũng không gấp. Bây giờ khu ma thú cứ như mảnh rừng rậm amazon vậy. Hắn hầu như dòi đi cả một mảnh rừng vào Đại thế giới, có Anna tiến hành trông coi, sẽ không xảy ra chuyện gì. Chúng nữ chỉ huấn luyện thôi chứ không ra tay chém giết nên sẽ không sao. Bây giờ tất cả mọi người nghe theo Anna học tập, không còn chuyên chú Ma pháp không nữa. Khu thú bình thường thì Trần Tinh tạo điều kiện cho bọn chúng sinh sản hết mức có thể. Đây sau này sẽ là nguồn cung cấp thức ăn. Ở trong khu nhà ở có nông trại trồng cây ăn quả nên trái cây là không thiếu chỉ thiếu thịt thôi. Tạm thời Trần Tinh dự định 1 tháng cung cấp 500 kg thịt. Nếu dư sẽ đông đá trong nhà kho đông lạnh.

Một mình hắn lên đường, hắn phi hành trên không tốc độ rất nhanh, giờ phút này Trần Tinh muốn mau chóng tìm tới Sinh mệnh thụ. Hắn bay liên tiếp 7 ngày, qua không biết bao nhiêu thôn xóm, tộc dân, rốt cuộc hắn dừng lại nghỉ ngơi một ngày rồi lên đường tiếp.

Ở đây là một toà thị trấn, thị trấn không lớn lắm khoảng 2000 người, đặc biệt là người ở đây đều nhỏ con, phải gọi là Ái nhân tộc.

Mọi người ở đây đều rất hiếu khách, bọn họ tiếp đãi Trần Tinh rất hào phóng, bọn họ có trình độ chế tạo cơ quan vũ khí rất cao nhưng đáng tiếc sinh không đúng thời, ở đây là thực lực võ giả vì tôn làm gì có người chú trọng môn đồ mà họ chế tạo ra? Nếu đặt ở địa cầu thì nhất định sẽ nhận giải Nobel khoa học, cuộc sống của mọi người tuy vui vẻ nhưng khá cơ cực, họ không bán được đồ nên khó lòng đổi đồ ăn. Và lại lâu lâu còn bị ma thú tập kích, nhờ vũ khí cơ quan cũng có thể trốn tránh nhưng khi đó phải tốn phí sửa chữa lại.

Trần Tinh nảy ra một ý định, hắn tìm gặp tộc trưởng ái nhân tộc

"Ba Lạp tộc trưởng, ta có vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngài không biết có được không?"

"Tôn quý khách nhân, ngài có gì cứ nói, ta sẽ trả lời những thứ ta biết" Ba Lạp tộc trưởng trả lời

"Ba Lạp Tộc trưởng, ngài cứ gọi ta A Tinh là được, không cần phải câu nệ, vấn đề ta muốn thỉnh giáo là nếu ta có một nơi cung cấp an toàn cho mọi người sinh hoạt cũng như không gặp nguy hiểm gì cả kèm theo cung cấp nguyên liệu cho mọi người trong tộc thoả sức sáng tạo ra công cụ, không biết tộc trưởng có đồng ý di dời đến đó không?" Trần Tinh chân thành dò hỏi

"Có một nơi thần kỳ như vậy? Nếu vậy thì tốt quá, ta tin tất cả mọi người sẽ đồng ý!" Ba Lạp tộc trưởng mừng rỡ nói

"Như vậy xin nhờ tộc trưởng thông báo triệu tập mọi người chuẩn bị, sau khi đông đủ ta sẽ dẫn mọi người tới nơi đó."

Thế là Trần Tinh hoàn thành bước đầu chiêu mộ người của mình. Mọi người tập hợp đầu đủ, Trần Tinh bảo mọi người nắm tay nhau, đây là lần đầu tiên hắn thử dẫn nhiều người như vậy tiến vào Đại thế giới, nếu chia ra như vậy sẽ không ổn thỏa lắm, và sẽ rất tốn thời gian.

Không có vấn đề gì xảy ra, mọi người được dẫn đến trước khu vực trung tâm nhà ở của hắn. Giới thiệu thoáng cho chúng nữ với mọi người, hắn dẫn bọn họ đến 10% đất trống để mọi người tiến hành kiến thiết nhà ở. Để tiết kiệm không gian hắn thiết kế những chung cư như ở Địa cầu, rồi tạo điều kiện, vật tư cần thiết cho bọn họ sáng tạo, cung cấp kiến thức, dạy bọn họ sản xuất công nghiệp thu thập trứng gà, trồng hạt giống, khoai củ...Ái nhân tộc tộc trưởng cảm động rơi nước mắt cảm ơn Trần Tinh, hứa là sẽ giúp hắn quản lý tốt nông sản cũng như chế tạo ra vũ khí mới. Trần Tinh cũng nhờ Anna dạy bọn họ một thoáng luyện thể phương pháp. Ái nhân tộc không có tâm cơ, hào sảng, nói trắng ra là dễ bị lừa gạt nên không có thiên phú tu luyện chi hoạt động cơ bắp thôi. Luyện thể rèn luyện đối với bọn họ thích hợp nhất. Trần Tinh đem đó mở tiệc chiêu đãi mọi người rồi thoáng xã giao cùng 7 người, lần này Anna không chạy thoát được ma trảo của hắn, tuy không đồng ý lắm nhưng nàng cũng đành chịu, ra vào vài phát phê quá quên đi chống cự.

Ngày kế tiếp Trần Tinh tiếp tục lên đường, trên đường đi hắn không quên thu thập tài nguyên cây cối ma thú đưa vào thế giới thụ. Có một số thảo dược quý hắn cũng đưa vào, làm cho Đại thế giới linh khí dồi dào hơn một chút. Thế giới thụ cũng phát triển hơn, bây giờ đã cao gần 1 m rồi, đại thế giới lại bành trướng thêm 5% đất trống nữa.

Sau một tháng không ngừng nghỉ đi, rốt cuộc Trần Tinh nhìn thấy Tinh linh tộc tộc nhân, hắn biết mình đã đi đúng hướng.

Trước mặt là một đoàn người toàn nữ 6 người, ăn mặc đơn giản nhưng cả người lại toả ra khí tức tươi mới, đặc điểm phân biệt rất dễ dàng, làn da trắng nõn, đôi tai hơi nhọn, bên người lúc nào cũng mang theo thanh cung to đùng. 6 người đang săn giết ma thú, cấp bậc cũng chỉ có Địa giai thú Sơn giáp lộc. Một con ma thú giống nai nhưng bộ lông cứng cáp khó công phá, tốc độ cũng rất nhanh, điều khiến Trần Tinh bất ngờ là 6 nữ này trình độ phối hợp có thể nói là lô hoá thuần thành không đầy 30s các nàng đã hạ gục được con mồi. Điều làm hắn nhức cả trứng là mũi tên hạ tục lại ngay hậu môn. Đồ mờ hôi, Trần Tinh đi ra dự định chào hỏi

"Vèo~" một mũi tên bất thành linh nhắm ngay trái tim hắn bắn tới, Trần Tinh đưa tay bắt lấy dễ dàng rồi ngưng mắt nhìn lại, thấy còn một nữ nữa đang

cảnh giác ẩn nấp, nếu hân không có bạch nhãn lộ lên rồi biến mất, thật khó phát hiện nàng. Xem ra một nhóm không phải 6 người, mà là 7 người. Người cuối cùng sẽ chịu trách nhiệm đảm bảo 6 người còn lại an toàn cũng như tập kích kẻ thù trong bóng tối. Nếu 6 người bị đoàn diệt người thứ 7 sẽ trở lại thôi báo tin tức. Hèn gì, mặc dù thể lực yếu hơn Quang Minh giáo đình cùng Hắc ám thần điện, nhưng 2 thể lực này cũng không dám trêu chọc, thù nghĩ trình độ viễn công xa cộng thêm phối hợp nhịp nhàng, hơn thế nữa là thể chất không yếu kém như ma pháp sư lại có Sinh mệnh thụ thần được chữa thương nữa; ai mà dám trêu chọc.

Đẹp suy nghĩ sang một bên, Trần Tinh cầm trong tay mũi tên cũng không có hành động gì, hân mở miệng nói

"Xin lỗi đã làm phiền cũng như tiến vào lãnh địa các vị, điều này là lỗi của ta, nhưng ta thật sự không có ác ý, ta chỉ muốn tới đây nhờ vả các vị, ta sẽ đổi vật giá trị tương ứng."

"Người là nhân loại? Nhân loại rất xảo trá, làm sao có thể để chúng ta tin người?" Một cô gái trong nhóm 6 người mở miệng nói

"Ta thật sự không có ác ý, ta thật là có chuyện quan trọng cần nhờ vả, như vậy đi, ta sẽ để các người trói lại, rồi dẫn ta gặp người lãnh đạo của các nàng, như thế nào?" Trần Tinh thành khẩn nói nhưng mặt khác hân chẳng quan tâm, chuyện gì xảy ra thì hân trốn vào Tiểu thế giới là xong, miễn sao không gặp không gian phong ấn là được

6 người nghe Trần Tinh nói nhìn nhau gật gật đầu, 2 người trong số đó tiến lên trói Trần Tinh lại, mùi thơm cơ thể 2 nữ khiến Trần Tinh nao nao nhưng cũng không làm gì cử động quá đáng. Cái mạng quan trọng hơn chịch, không có mạng lấy gì chịch!

6 người thu thập chiến lợi phẩm xong rồi dẫn Trần Tinh rẽ phải rẽ trái băng qua rất nhiều nơi, trên đường đi Trần Tinh hiếu kỳ hỏi

"Trong tinh linh tộc không có nam nhân sao? Tại sao trên đường đi, ta thấy có mấy nhóm đi săn giống các người nhưng toàn là nữ thế?"

"Hừ, từ khi đại chiến nổ ra 100 vạn năm trước, nam nhân trong tộc đều anh dũng hy sinh hết rồi làm gì còn có ai, chúng ta sinh mệnh thụ cũng..."

"Đủ rồi, Elly!"

Một cô gái có mái tóc màu vàng nhạt nói nhưng lại bị một người khác cắt đứt

"Xem ra sinh mệnh thụ đã xảy ra vấn đề!" Trần Tinh suy nghĩ nói thầm trong lòng

Sau 50 phút băng qua nhiều nơi, rốt cục Trần Tinh được dẫn đến khu vực rất đặc biệt, nếu không nhìn kỹ thì sẽ chỉ cho đây là khu rừng bình thường thôi nhưng để ý một chút sẽ thấy ở đây cây cối to lớn hơn bình thường, đặc biệt là không khí nồng đậm sức sống hơn. Ngoài ra còn có trận pháp che mắt, nhưng tu vi cao như hân làm sao che giấu nổi? Trần Tinh biết mình đã đến Tinh linh tộc

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thổ chi tinh hoa-Thủy chi tinh hoa

"Người chờ ở đây, để ta vào thông báo tộc trưởng " Cô gái ngăn cản Elly mở miệng nói rồi tiến vào trong trận pháp, thân hình cũng từ từ biến mất.

Trong khi chờ đợi Trần Tinh trêu chọc các nàng dò hỏi thông tin

"Elly, người nói trong tộc không có nam nhân từ 100 vạn năm trước vậy các người làm sao được sinh ra? Không lẽ...các người sống 100 vạn năm lão thái bà?" Hân nói xong thì nói thầm thêm trong lòng một câu "Anna nhất định sẽ không biết ta nói câu này"

"Người mới là lão thái bà, cả nhà người đều là lão thái bà! Hừ ta không dễ dàng bị dụ dỗ, ngu mới nói cho người biết chúng ta được sinh ra là nhờ mẫu thân sử dụng sinh mệnh chi thủy, hừ"

"Elly, người vừa nói ra rồi còn gì?" Một nữ bên cạnh nhắc nhở

"Đáng ghét, quả nhiên nhân loại giáo hoạt, ta không muốn nói chuyện với người nữa" Elly nổi giận nói

Trần Tinh không sao cả dùng thần thông hư không tạo vật tạo ra một bức tượng thủy tinh hình dáng giống như Elly đang vờn cung. Theo Niệm lực tu luyện sơ sơ hân cũng đã dễ dàng tạo ra bất kỳ hình dáng gì mình muốn.

"Elly, đừng giận nữa, ta có món quà tặng cho người nè" Trần tinh đưa nàng bức tượng thủy tinh.

"Oa, thật đẹp, đây là ta sao? Tại sao người làm được?" Elly ánh mắt sáng lên hiếu kỳ nói cầm trên tay.

"Bí mật nha, thích sao? Tặng cho ngươi, coi như xin lỗi ngươi vậy"

"Mặc dù nó rất đẹp, ta cũng rất thích nhưng ta không thể nhận được!" Elly đưa lại bức tượng cho Trần Tinh

"Tại sao?" Hần hiểu kỳ nói

"Ta là Tinh linh tộc, tiêu chí của Tinh linh tộc là hoà hợp với thiên nhiên, nếu bức tượng này được làm từ gỗ ta sẽ nhận, còn giờ thì trả lại ngươi, yên tâm ta không giận ngươi nữa" Elly chân thành nói

Trần Tinh nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, Tinh linh tộc là bộ tộc cơ cuộc sống gắn liền với thiên nhiên. Hèn gì đồ dùng đều được làm từ gỗ. Quần áo cũng được làm bằng sợi dây được bện thành. Hần cơ thể tạo được sắt thép, thủy tinh, đồng, nhôm,... Nhờ hiểu được tính chất của nó nhưng không thể tạo ra gỗ được dù sao đây trước đó cũng là sự sống. Hư không tạo vật là một môn vô thượng thần thông có thể tạo ra bất cứ vật gì từ bốn nguyên năng lượng, vấn đề là phải đạt đến trình độ đó. Trần Tinh chỉ hiểu sơ sơ thôi nhưng hần vẫn không có thời gian a. Tài nghệ điêu khắc của hần thì nát không chịu nổi. Ý nghĩ thì dễ hơn hành động rồi.

Hần cũng không xoắn xuýt nữa dự định moi thêm thông tin nhưng phía trước xuất hiện cô gái lúc nãy.

"Được rồi, ngươi có thể vào, tộc trưởng đồng ý gặp ngươi."

Hần được dẫn vào Tinh Linh tộc, đi xuyên qua màn sáng gọn sóng không khí. Cảnh sắc thay đổi hẳn, những ngôi nhà được làm bằng gỗ trên những cây to, được nối với nhau bằng những cầu gỗ, phía dưới mặt đất đang phơi bày du thú, hoa quả,... Một đám chừng 3 người 1 tổ, chừng 10 tổ như vậy thay phiên tuần tra. Những người khác thì bận bịu công việc của mình. Toàn là nữ tính, hần như lạc vào rừng hoa vậy, ai ai cũng xinh đẹp cả. Đặc biệt là không thấy trẻ em cùng người già. Nếu nhìn gương mặt độ tuổi nhỏ nhất đoán chừng 15 lớn nhất cũng cỡ hần 26-27 tuổi thôi. Tất cả cong lại cũng khoảng 3000 nghìn người. Tại sao lại như vậy? Trong tộc không thể nào chỉ có thiếu nữ không, ngay cả người già cũng không có? Hần hiểu kỳ càng ngày càng nặng.

Dưới ánh mắt của các thiếu nữ tinh linh tộc, Trần Tinh được dẫn đến một căn nhà gỗ tương đối lớn ở trên cây, ở trong phòng đang ngồi 9 người chia đều ra 2 bên, một người ở chính giữa chắc hẳn là tộc trưởng. Đầu đáng ngạc nhiên là độ tuổi cũng như nhan sắc đều rất đẹp, tộc trưởng càng là hấp dẫn mê người thế nhưng vấn đề là tu vi chỉ có Thánh Giai thôi? Chuyện gì xảy ra?

"Ngươi muốn tìm ta có vấn đề đề thỉnh cầu?" Người thiếu nữ này nói

"Đúng, ta muốn gặp tộc trưởng Tinh linh tộc có việc cần nhờ vả" Trần Tinh cũng không quanh co đi thẳng vào vấn đề nói.

"Vấn đề của ngươi là gì khoan hãy nói, điều đầu tiên là tại sao ta phải giúp ngươi? Đối với tộc ta có lợi ích gì?" Thiếu nữ tộc trưởng nói

"Ta sẽ trợ giúp tộc ngươi một lần!" Trần Tinh đưa ra điều kiện nói

"Đúng là tộc ta đang gặp một số khó khăn, nhưng ngươi có thể giúp được gì?" Tộc trưởng nói

"Theo ta được biết, tộc tu vi hiện tại cao nhất là Thánh giai trung kỳ chứ? Cũng chính là ngươi, tư nói không sai chứ?"

"Làm sao ngươi biết? Ngươi tu vi?" Tộc trưởng cũng hơi bất ngờ

"Không dám giấu, tu vi hiện tại của ta là Bán Thần sơ kỳ!" Trần Tinh bình thản đáp

"Ngươi...tu vi của ngươi thật sự là Bán thần sơ kỳ?"

"Đúng!"

Tộc trưởng cũng ổn định tâm thần lại rồi lại nói tiếp

"Như vậy thì sao? Trong tộc ta cũng có nhiều trưởng lão cấp bậc bán thần, mẹ của ta tu vi đều là Bán thần hậu kỳ cũng không thể giải quyết vấn đề, ngươi có thể làm được gì?"

"Chuyện gì xảy ra? Không phải tộc ngươi tu vi cao nhất là ngươi sao?..." Hần hiểu kỳ cũng hơi bất ngờ nói

"Ồ trong Thánh Vực cũng có một tinh linh tộc nữa, nơi đó mới thật sự là Tinh linh bộ tộc, Tinh linh thâm lâm cũng tức là nơi đây thực ra chỉ là một sân huấn luyện của những tinh linh tộc trẻ tuổi thôi. Khi thời gian huấn luyện kết thúc chúng ta sẽ quay trở về Thánh Vực, sẽ có một tổ mới thay thế. Ngươi đã hiểu?" Thiếu nữ tộc trưởng mở miệng nói

"Đại khái ta hiểu lời ngươi nói, nhưng ta thật sự cần các ngươi giúp, ta có một người huynh đệ mất một cánh tay, cần Sinh mệnh chi thủy để chữa trị, ta có thể trao đổi" Trần Tinh thành khẩn nói

"Sinh mệnh chi thủy chỉ chữa được vết thương nhỏ thôi, chỉ cơ sinh mệnh dịch mới chữa trị được, nhưng đáng tiếc chúng ta không thể cho ngươi sinh mệnh dịch được"

"Tại sao? Ta sẽ trao đổi, sẽ không lấy không của các ngươi!" Trần Tinh gấp nói

"Ngươi hiểu lầm, chúng ta thật không thể cho ngươi được, bây giờ toàn tộc sinh mệnh dịch chỉ còn lại một ít, đó là căn nguyên của tộc ta không thể cho ngươi!"

"Chuyện gì xảy ra? Không phải các ngươi có sinh mệnh thụ sao? Như thế nào lại?"

"Đúng là có sinh mệnh thụ, nhưng 50 năm gần đây sinh mệnh thụ đã dần dần khô héo, không còn tiết ra sinh mệnh dịch nữa. Không có sinh mệnh dịch, tộc ta sẽ bị tuyệt chủng. Ngươi có phải hiểu kỳ làm sao tộc ta toàn nữ mà vẫn sinh sản được sao, đó là kết hợp giữa sinh mệnh chi tuyến cùng với sinh mệnh dịch, sinh mệnh chi tuyến là nguồn suối tinh khiết nhất, chúng ta có đủ, nhưng sinh mệnh chi dịch phải lấy từ sinh mệnh thụ, chúng ta lại không có, nên rất xin lỗi"

"Có cách nào cứu sống sinh mệnh thụ không? Nếu có thể cứu sống nó như vậy mọi chuyện sẽ được giải quyết?" Hần thật rất gấp a, không phải Lưu Chính không, việc này còn liên quan đến tính mạng của hắn nữa

"Có một cách nhưng sẽ không làm được, mẹ ta cũng vì điều này cũng rất đau đầu!"

"Việc gì? Ta sẽ giúp!"

Nhìn thấy Trần Tinh lo lắng nàng cũng nói ra cho hắn biết

"Muốn cứu sống sinh mệnh thụ nhất định phải có 2 thứ, thứ nhất là Thổ chi tinh hoa cùng thủy chi tinh hoa, Thổ chi tinh hoa ở Tây Châu trong tay của Thú nhân tộc, thú nhân tộc sẽ không giao đồ vật của mình cho bất kỳ người nào, nhất định phải dùng vũ lực mới khiến bọn họ tin phục. Nhưng tộc trưởng của bọn họ có tu vi không thua kém gì mẹ ta. Thủy chi tinh hoa lấy từ trong chén thánh, nó được đặt ở Quang minh giáo đình, dùng để tẩy lễ giáo đồ, làm gì có khả năng giao ra huống chi Giáo hoàng đã là Bán thần đại viên mãn? Ngươi thấy có khả năng sao?"

"Trần Tinh cũng bất ngờ, nhưng cứ như thế cũng không thể khiến hắn chùn bước được. Vì mạng sống, vì sự nghiệp fap fap làm sao có thể chết được?"

"Xin hỏi tộc trưởng, có thể dẫn ta vào Thánh Vực được không? Ta sẽ giúp các ngươi tìm lấy 2 thứ đó cứu sống Sinh mệnh thụ! Cũng coi như đó là vật mà ta trao đổi? Như thế nào?" Hần dò hỏi

"Ngươi có thể gọi ta Emily, về việc ngươi nói, ta không thể quyết định được, nhưng ta có thể dẫn ngươi vào Thánh Vực để gặp mặt mẹ ta. Khi đó sẽ để mẹ ta quyết định. 2 ngày nữa chúng ta sẽ thay người nên ngươi phải chờ tới khi đó, ta sẽ nói người sắp xếp chỗ ở cho ngươi trước!" Emily đáp, trên mặt nàng không nhìn được bất kỳ biểu hiện gì nhưng đôi mắt đẹp cũng không khỏi run nhẹ biểu hiện trong lòng gọn sóng, có thể nói lên lời như vậy chỉ có 2 loại người, thứ nhất là không biết trời cao đất rộng, ếch ngồi đáy giếng thứ hai là đã có nắm chắc. Như vậy tộc của nàng sẽ được cứu?

Trần Tinh đáp ứng rồi theo người tinh linh tộc thiếu nữ dẫn vào ban nãy chờ đợi sắp xếp 2 ngày.

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Linh hồn - Nguyên thần - Thần hồn

Sau khi Trần Tinh ra khỏi phòng, hắn được dẫn đến một căn nhà gỗ, nhìn có vẻ đơn sơ nhưng lại mang cho ta cảm hoà hợp với thiên nhiên vậy. Hắn ở trong phòng cũng không tiến vào Đại thế giới, biết đâu được có người đang chú ý mình? Nếu tới nơi này không thấy ai, nhất định sẽ nghi ngờ mục đích của mình. Trần Tinh ở lại trong phòng, rất an phận nhưng bạch nhãn lại đang quan sát các nơi, hắn thấy cái gì?

Các cô gái không kiêng kỵ gì cả đang trần truồng đùa giỡn, mỗi người một tư thái, nhưng có đặc điểm chung là rất đẹp rất lớn! Trần Tinh vội nhắm mắt lại, ổn định tâm thần, hắn sợ nhìn không được giống như lần trước đây ngã các nàng vậy.

Không lâu sau, có người gõ cửa, hắn đi ra mở cửa, là Elly đang vẽ mặt không vui trên tay cầm đĩa trái cây cùng thịt ma thú đã được nướng chín. Tinh Linh tộc không ăn thú bình thường bọn họ chỉ ăn ma thú, cho nên cũng rất khan hiếm thức ăn. Có bữa không sản được ma thú bọn họ phải ăn trái cây đồ đổi. Trần Tinh nhìn về mặt nàng có chút đoán được một hai.

"Sao thế Elly, ai chọc ngươi không vui? Nói với ta, ta giúp ngươi đòi lại công đạo"

"Hừ, không thèm, phlee, đây là thức ăn của ngươi, ăn đi" Elly lè lưỡi chu môi nói, Trần Tinh thấy nàng rất đáng yêu nhìn không được hai tay bóp mặt nàng.

"Đau, buông ra, ai cho ngươi đụng vào ta?"

"Xin lỗi, xin lỗi, thấy người trông đáng yêu quá nên nhịn không được lỡ tay"

"Thật sao? Ta biết ta rất đáng yêu mà! Này cầm lấy ăn đi"

"Thôi, người giữ lại ăn đi, ta không đói, lúc trước ta đã ăn rồi!" Trần Tinh vội từ chối, có hai nguyên do, thứ nhất là những tộc nhân này thức ăn rất khan hiếm mà vẫn giữ lại cho mình ăn, như vậy hẳn làm sao ăn được? Thứ hai là Tinh linh tộc không giống ải nhân tộc không có tâm cơ, hào sảng, hiếu khách như vậy. Ngược lại, các nàng rất thông minh, nếu không làm sai sinh tồn được trong thế giới đầy bẫy rập này mà không có người dám tùy tiện trêu chọc. Ai biết các nàng có bỏ thuốc gì trong đó không?

Elly thấy Trần Tinh từ chối về mặt hờ hững, không khách sáo nhận lấy. Nàng cũng không để ý Trần Tinh nữa mà quay lưng đi. Trần Tinh lắc đầu, hẳn bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ, có nên thu Tinh linh tộc không? Không như ải nhân tộc, tinh linh tộc thông minh kèm theo tâm cơ. Hẳn phải tìm hiểu kỹ mới quyết định được.

Sáng hôm sau, Trần Tinh ra khỏi phòng đi dạo xung quanh, hẳn thật muốn xây dựng một nơi như vậy trong Đại thế giới. Rất đẹp rất yên bình, bỗng nhiên hẳn nghe được tiếng gọi của Elly

"Brenna, Bridget, Calantha, Calliope... Chờ ta với, các người sao lại vậy, đi săn cũng không rù ta!"

Thì ra nhóm của các nàng dự định đi săn, vì ngày mai phải tiến vào Thánh Vực kết thúc huấn luyện nên bọn họ quyết định dự trữ lương thực. Thấy vậy, Trần Tinh cũng dự định đi theo hỗ trợ, hẳn muốn tìm hiểu thêm về các em gái này rồi sau đó quyết định có nên thu bọn họ vào Đại thế giới hay không. Đại thế giới cần nhân thủ. Các nàng là lựa chọn tốt nhất, vừa đẹp vừa có thực lực ai mà không muốn?

"Elly, các người có phải muốn đi săn không?"

"Đúng vậy, có chuyện gì sao?" Elly nghi ngờ hỏi

"Không có gì, còn một ngày nữa mới lên đường, ta ở đây cũng không làm gì, ta muốn cùng với các người đi săn ma thú!" Trần Tinh thẳng thắn nói ra

"Người? Có được không? Người biết sử dụng cung sao?" Elly ánh mắt đẹp nhìn Trần Tinh đầy nghi ngờ

"Cung sao? Ta biết chút chút, có thể sử dụng" Trần Tinh khiêm tốn nói, thật ra hẳn chức nghiệp cung tiễn thủ cộng thêm thần thông hậu nghệ thần xạ. Trình độ bắn cung của hẳn tuy mới nhập môn nhưng cũng đủ nghiền ép tinh linh tộc rồi. Moç, Hậu Nghệ một mình bắn nổ cả 9 mặt trời, như vậy thần thông xạ thủ của hẳn trâu bò cỡ nào, tuy hẳn mới luyện được sơ sơ thiên nhãn thuật từ Hậu nghệ thần xạ nhưng cũng đủ rồi. Hẳn yêu thích cận chiến chỉ là gặp ma thú đẳng cấp quá thấp nên lười động thủ cộng thêm hẳn có thể tạo ra súng máy thì cần cung làm gì, đâm ra bỏ quên nó không luyện tập. Nhưng nghĩ lại Hậu Nghệ thần xạ cũng là môn thần thông trâu bò. Ai chống cự thì rút cung ra bắn nổ cả tinh cầu hẳn là xong.

"Elly, cho hẳn đi cùng đi, dù sao chúng ta cần nhân lực để khiêng vác ma thú" Bridget nói, cô gái này là người sắp xếp chỗ ở cho hẳn, vẻ ngoài nhìn rất đẹp, nói chung là ở đây ai cũng đẹp cả. Bởi vì đây là thiếu nữ trong tộc tiến hành huấn luyện mà, già xấu toàn ở Thánh Vực rồi, trẻ em chưa đủ tuổi thì đang đợi thay ca tới lượt.

"Được rồi, đi thôi, nhưng ta nói trước, người phụ việc khuân vác thôi, không được làm cản trở chúng ta đi săn" Elly nhắc nhở

Trần Tinh không sao cả đi theo, một nhóm bắt đầu cuộc săn.

Đi theo mấy nữ khoảng chừng 30 phút, Trần Tinh chẳng thấy bóng dáng ma thú đâu cả, hẳn bắt đầu đi mở ra thần thức để cảm nhận xung quanh, thần thức là khi bỏ đi phạm thai thành tựu bản thân một số người sẽ luyện ra được, điều kiện là nếu khi nguyên thần đã lột xác thành thần hồn đủ mạnh. Trần Tinh có được thần hồn quyết nên có thể luyện ra được.

Thần hồn giống với linh hồn nhưng hiểu theo cách khác. Linh hồn là căn nguyên tất cả sinh vật, thú vật thông thường, cây cỏ đều có linh hồn, con người cũng có linh hồn.

Nhưng khi những sinh vật này bắt đầu tu luyện có được tu vi nhất định thì Linh hồn sẽ sản sinh ra Nguyên thần. Khi cảnh giới đủ cao thì Thần hồn sẽ được tạo ra bằng Sự kết hợp giữa nguyên thần cùng linh hồn với nhau.

Nếu không tu được thần hồn mà muốn dò xét xung quanh thì sẽ giống như Tôn Ngộ Không vậy, học công pháp chuyên biệt, đó có thể đại khái được gọi là Nguyên thần xuất khiếu, khi nguyên thần đi ra thì bản thể sẽ dừng tất cả hoạt động như vậy rất nguy hiểm. Tuy nguyên thần sẽ có được tất cả thực lực nhưng nếu gặp được người biết công kích Hồn thuật thì có ngày lật thuyền trong mương.

Nhưng khi đạt đến cảnh giới Thần hồn rồi thì sẽ không cần Nguyên thần xuất khiếu nữa mà thay vào đó là Thần thức. Nó giống như một máy quét hình rada 360 độ vậy, mọi vật trong phạm vi đều sẽ không thoát khỏi Thần thức, trừ phi nó được đặc thù che giấu hoặc ở ngoài phạm vi thần thức.

Thần hồn càng mạnh thần thức quét càng rộng. Nếu gặp được người miễn cảm hoặc tu luyện ra được thần thức thì người đó sẽ phát hiện, nếu thần hồn họ mạnh hơn thì bọn họ có thể biết vị trí của người, cũng như thông qua thần thức của người tiến hành công kích thần hồn người.

Một số người dễ tính không thích bị làm phiền thì sẽ che giấu được cũng không làm khó người nhưng người khó tính thì sao? Vậy nên không thể tùy tiện dò xét trừ phi có nắm chắc

Trần Tinh thấy được có 3 con ma thú trong phạm vi bán kính 200m ở ba hướng Đông nam, Đông Bắc cùng Tây Nam. 2 con địa giai và một con thiên

giai. Hắn quyết định lựa chọn Thiên giai. Nhưng hắn không thể nói thẳng cho các nàng, dù sao các nàng còn chưa biết hắn tu vi Bán thần, có nói cũng chưa chắc gì tin được nên hắn đành phải dẫn dắt các nàng.

"Elly, người có nghe được hướng Tây nam có tiếng rống của yêu thú không? Ta nghĩ con yêu thú này rất bự đủ cho các người dùng lâu dài đó!"

"Thật sao? Sao ta không nghe thấy gì cả? Có phải người đang gạt ta?"

"Gạt người ta được lợi gì? Người chỉ cần đi đến gần không phải sẽ nhìn thấy sao? Lúc đó nếu không gặp ta tùy người xử trí!" Trần Tinh dẫn dụ nàng nói

"Được rồi, tạm tin người lần này! Brenna, Bridget, Calantha, ở phía Tây Nam có ma thú, chúng ta đi thôi!" Nàng nghe theo hắn rồi nói với các nữ khác.

Cả nhóm một đường hướng Tây Nam đi đến

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tật phong báo

Không mất bao lâu thời gian, một con Ma thú thiên giai Thiết giáp hùng đã trong tầm mắt của mọi người.

Vừa nhìn thấy ma thú, cả đám nữ thân hình run lên, hắn là bị dọa sợ. Bề ngoài cao lớn có hơn 10m, làm da đen sẫm, nó đang nằm nghỉ dưới bóng râm.

Các nàng ra hiệu từ từ rút lui, không ai dám lên tiếng. Giờ phút này Elly thì không biết hỏi thăm 18 đời tổ tông Trần Tinh bao nhiêu lần.

Cơ bản là mũi tên của các nàng không thể nào phá nổi phòng ngự của nó, nói chi là săn giết, không làm con mồi là tốt lắm rồi.

Nàng hận nghiêng răng nhìn sang Trần Tinh, không nhìn còn tốt vừa nhìn hắn hai chân nàng liền lão đảo bần rùn, mấy nữ khác cũng vậy, hắn đang làm gì?

Trần Tinh trong tay đang nắm cây cung 2m tay phải kéo căng dây cung, mũi tên đã chuẩn bị xuất phát. Giờ phút này hắn muốn thử vận dụng thần thông Hậu nghệ thần xạ thử xem thế nào. Bốn nguyên năng lượng theo lộ tuyến Hậu Nghệ thần xạ vận hành từ từ, tuần hoàn chậm chạp qua các huyết vị trong cơ thể rồi tập trung vào 2 tay, 2 mắt cùng lá phổi và cuối cùng là nhịp tim.

Hắn không do dự buông tay, điều bất ngờ xảy ra

"Kétttt~" một tiếng nổ lớn phát ra từ khi mũi tên rời dây cung, không khí như bị xuyên thủng kèm theo tiếng chói tai ma sát, chỉ trong tích tắc mũi tên đã đến mục tiêu.

"Ầm-đùng~" một vụ nổ kinh khủng xảy ra, cây cối bị quét bay từ tung, khói bụi đầy trời. Sau 1 phút mọi người mới có thể nhìn rõ được.

Một cái hố to đường kính chừng 60m sâu chừng 20m lộ ra. Nào đâu còn thấy xác Thiết giáp hùng. Trần Tinh cũng giật mình, ai mà biết lần đầu thử uy lực lại lớn như thế đâu?

Mấy nữ khác thì không thể tưởng tượng nổi, trong đầu chỉ luôn quanh quẩn câu hỏi "Chuyện gì đang xảy ra"

Trần Tinh cát cay cung, gãi đầu cười hi hi nói: "Thật ngại quá, ta lỡ tay bắn nát Ma thú ngay cả cận bã cũng không còn..."

"Người...người là vị thần linh nào chuyển thế?" Bridget mở miệng nói. Elly càng trực tiếp tiến lên nắm lấy áo hắn nói "chuyện gì vừa diễn ra?"

"Haha, ta tinh thông một một bắn cung nhưng chưa sử dụng bao giờ, không ngờ uy lực lại lớn như vậy. Chỉ vậy thôi chứ ta không phải thần linh nào chuyển thế cả" Trần Tinh mở miệng giải thích

Mấy cô gái vẫn không tin nhưng Trần Tinh tốn một phen công phu miệng lưỡi rớt cuộc cũng xong chuyện.

Giờ này mọi người lại chuyên chú tiếp tục đi săn nhưng vấn đề là không cho Trần Tinh ra tay nữa, thật ra hắn có thể dễ dàng giết chết ma thú. Nhưng hắn chỉ là không nghĩ tới uy lực của nó lại lớn như vậy thôi.

Rất nhanh mấy người tìm được đầu ma thú thứ 2, chỉ là địa giai Tật phong báo, nhưng cả đám lại nhủ mày, Tật phong báo cái tên nói lên tất cả bề ngoài nói giống như báo, to lớn hơn một chút nhưng tốc độ linh hoạt cứ như tật phong. Bản năng cảnh giác rất cao nên rất khó bắn trúng.

Nếu lỡ không cẩn thận còn bị nó làm lật thuyền trong mương, nhưng nhìn kỹ lại thì thấy tật phong báo này sắp chết rồi, vì sao? Chỉ là phạm vi cảm ứng báo động bản năng của Tật phong báo rất nhạy, nhưng cả đám xuất hiện thấy nó vẫn không có động tĩnh gì cả.

Mọi người tiến lại gần quan sát, thấy dưới chân nó đang nằm chết một con rắn 3 màu, xem ra là đã bị trúng độc hấp hối. Con rắn này cơ thể độc hấp hối Địa giai ma thú chắc cũng không tầm thường, nhưng Trần Tinh lại không biết nó là gì. Thế là hần trang bị cẩn thận lấy đi nội đan Tam sắc xà này, mặt rắn thì chứa trong bình cẩn thận tiến hành nghiên cứu sau. Sau đó hần lại nhìn lấy Tật phong báo, điều kỳ lạ là con báo này rất nhân tính hoá, ánh mắt của nó như có điều cầu xin Trần Tinh cứu, vấn đề là không phải cứu nó, nó kêu lên vài tiếng rồi ngòm đầu nó hướng về một hướng khác.

Trần Tinh hiểu kỳ đi theo hướng đó, trước khi đi hần cũng nói chúng nữ, không thể lấy thịt con báo này được, đơn giản là nó trúng độc mà chết thì làm sao có thể ăn được! Thế là mấy cô gái cũng đi theo hần dù sao cũng không biết đi đâu tìm ma thú.

Trần Tinh đi được 10 phút, phía trước xuất hiện một hang động nhỏ, không sâu lắm, hần có bạch nhãn nhìn thấy rõ ràng hoàn cảnh trong đó. Thật bất ngờ là ở trong hang có 4 con Tật phong báo còn non vừa sinh không lâu. Trông cứ như mèo con một dạng. Thấy vậy Trần Tinh cũng có ý nghĩ nhận lấy bọn chúng.

Động vật cũng sẽ có tình cảm một dạng, ma thú cũng vậy, nó trở nên hung tàn là do nó được tiếp xúc từ nhỏ như vậy. Một con hổ được nuôi trong nhà nó sẽ trở nên hiền hoà không ít, mặc dù bản năng vẫn còn như chủ của nó, nó sẽ không làm tổn thương.

Trần Tinh thấy mấy cô gái vẫn còn chưa đi vào thế là hần tạo ra một phân thân, bản thể thì ôm 4 con "mèo nhỏ" này vào Đại thể giới cho mấy nữ chăm sóc, dù sao mấy nữ cũng thích vật nhỏ, hần cũng có ý nghĩ tạo ra binh đoàn ma thú bằng chó bình thường bởi vì chỉ có chó mới là loài vật trung thành nhất, không bao giờ phản bội chủ nhân của mình, cho tới mình khi chết nó vẫn không phản bội.

Phân thân tiếp tục cùng mấy cô gái đi săn, bản thể của hần thì ở trong Đại thể giới, cũng đã lâu hần không cùng mọi người gặp mặt nhau.

Không như hần nghĩ, mấy em gái này từ khi biết hần mang trong người "quả bomb hẹn giờ" thì càng ra sức huấn luyện bản thân mình hơn. Ngay cả Hồng Liên, Anna mặc dù không ưa hần cũng nhìn thấy mấy nữ cố gắng, bản thân cũng chăm chỉ hơn. Phải thôi, sống một môi trường những người xung quanh luôn chăm chỉ cố gắng thì nếu như người lười biếng thì làm sao tồn tại được? Cảm giác lạc lõng cô đơn đó khó mà chịu nổi. Ngược lại một môi trường sống mà ai cũng lười biếng thì đứa chăm chỉ sẽ như động vật quý hiếm vậy không thể hoà hợp cùng người khác. Gần mực thì đen gần đèn thì sáng là vậy.

Trong nhà giờ chẳng có ai cả, chỉ có vài chục con chó con đang vui đùa với nhau thôi. Trần Tinh đặt 4 con tật phong báo xuống chung với mấy con chó con.

Hần tạo ra 8 phân thân cho bọn chúng ăn, còn bản thể thì cảm ứng mấy nữ, các nàng đang đối chiến với ma thú, bây giờ tu vi của các nàng cũng tăng trưởng không ít, thấp nhất là Tuyết Nhi bây giờ cũng Địa giai hậu kỳ rồi, Liễu Mộng hơn một chút đã đến Địa giai viên mãn, Diệp Vũ cùng Minh Nguyệt thực lực đã đạt đến Thiên giai hậu kỳ cùng viên mãn, Tinh Như cũng đạt đến Thiên giai Viên mãn, Hồng Liên không tăng lên tu vi nhưng có thể kinh nghiệm chiến đấu tăng lên không ít. Anna thì vẫn vậy, Trần Tinh không nhìn thấu nàng nhưng dù sao hần cũng không quan tâm.

Các nàng đang huấn luyện, Trần Tinh đến cũng không ai biết chỉ có Anna quay đầu về phía hần nhưng lại bình thường tiếp tục quan sát mấy nữ tập luyện. Hần thấy vậy cũng không làm phiền các nàng, hần trở về lưu lại bức thư rồi tiến đến thăm Ái nhân tộc.

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chuẩn bị tiến vào Thánh Vực

Rất nhanh Trần Tinh đã có mặt tại khu vực Ái Nhân tộc, mọi người đang trông rất vui, cuộc sống no đủ, không gian sinh hoạt yên ổn, có thể tự do sáng tạo những công cụ... Cuộc sống của bọn họ liên quan đến việc chế tạo công cụ, tay nghề của bọn họ phải nói là điều luyện chỉ có điều công cụ thô sơ thôi, vì đơn giản họ không đủ thông minh để sáng tạo ra những vật dụng có công nghệ cao được. Những tri thức họ có chỉ rập khuôn với những gì họ biết thôi.

Trần Tinh vào khu vực Ái nhân tộc, khi gặp hần đến tất cả tộc nhân đều về mặt thành kính cùng cảm kích, bọn họ coi hần như bằng hữu ân nhân đáng tin cậy nhất.

Trần Tinh thoáng chào hỏi mọi người rồi tìm gặp tộc trưởng, hần muốn giao cho tộc trưởng cái cách quy mô khu nông trại. Sẽ dạy bọn họ công nghiệp hoá chăn nuôi cũng như trồng trọt. Tuy hần không biết chế tạo nhà máy cung cấp điện cỡ lớn nhưng sẽ đưa ra kiến giải cũng như ý tưởng của mình để cho Ái nhân tộc tiến hành thực nghiệm.

Nhà máy công nghiệp một khi hoạt động, như vậy sản lượng lương thực cũng như năng suất sẽ tăng cao. Hình thức ban đầu là sẽ trồng cây lương thực, cây ăn quả, kèm theo nuôi gà công nghiệp cũng như bò lấy sữa.

Đó chỉ là dự kiến của hần, trước mắt nhất vẫn là tận dụng điện năng từ Lôi chi lực. Tuy đã phòng chống bị sét đánh nhưng cũng không nên lãng phí nguồn năng lượng này. Hần muốn tận dụng tất cả, như vậy nhân thủ sẽ ít lại, sẽ có thời gian làm những công việc khác. Đại thể giới sẽ càng mở rộng ra, việc khu hoang sơ sẽ ngày càng nhiều, phải có biện pháp quy hoạch hợp lý. Nếu khu ma thú tự do phát triển như vậy chẳng phải là một mối hoạ sao?

Nên hẳn phải có thiết bị phòng ngự. Ải nhân tộc là lựa chọn thích hợp nhất.

Rất nhanh Trần Tinh tìm gặp tộc trưởng Ải nhân tộc nói rõ ý đồ của mình, tộc trưởng cũng hớn hờ đồng ý rồi căn dặn mọi người làm theo như lời hắn nói.

Không ở lại lâu, hắn tiến ra Đại thế giới, xuất hiện trong hang, Trần Tinh thoáng cảm ứng phân thân, hắn nhanh chóng tìm được mọi người, bọn họ đang vây công ma thú, phân thân của hắn thì đang giữ lấy một con ma thú thuộc heo rừng. Hắn nhanh chóng hoán đổi bản thể và phân thân với nhau.

Trước mặt hắn, các nàng tuy thực lực không cao lắm nhưng sự phối hợp rất thuần thục, chỉ vài phút đã xử lý xong con ma thú này.

"Được rồi, hôm nay thu hoạch cũng khá khá rồi, nên trở về thôi, còn phải nghỉ ngơi chuẩn bị cho ngày mai hội tộc nữa" cô gái tên Brenna mở miệng đề nghị

Thế là cả nhóm trở về, Trần Tinh thì làm cu li một dạng.

Về đến nơi, tất cả mọi người đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc. Trần Tinh đưa ma thú xác cho Elly rồi tiến hành tìm đến Emily. Trước khi vào Thánh Vực, hắn muốn biết thông tin chi tiết Thổ chi tinh hoa cùng với Thủy chi tinh hoa. Nếu mẹ của nàng không đồng ý thì sao? Chẳng lẽ lúc đó bỏ cuộc? Đương nhiên là sẽ không rồi, nếu lúc đó mọi việc không thể xử lý êm đẹp, hắn sẽ trước hết lấy Thổ chi tinh hoa cùng thủy chi tinh hoa cuối cùng bọ đi luân sinh mệnh chi thụ. Hắn không phải thánh mẫu nhân nghĩa các loại, sẽ không nói chuyện nhân nghĩa đạo đức khi có việc ảnh hưởng đến sinh mạng của mình.

"Emily, ta cần gặp người hỏi thăm một số chuyện, ta có thể vào chứ"

"Mời vào" giọng nói của Emily từ trong truyền ra.

"Két~" Tiếng mở cửa vang lên, Trần Tinh bước vào, hắn nhìn thấy Emily đang thu dọn đồ đạc cũng không quấy rầy, đợi một lúc, Emily dừng động tác lại nhìn hắn, lúc này Trần Tinh mở miệng

"Ta cũng không quanh co, ta muốn biết thông tin chi tiết về thổ chi tinh hoa cùng thủy chi tinh hoa, nó có hình dạng gì, làm sao để nhận biết được nó cũng như nó được cất giữ chỗ nào, mong người cho ta biết!"

Emily chăm chú nhìn hắn vài lần, nàng thấy trông hắn không có vẻ nói ngoa, cũng không giấu diếm điều mình biết mà nói

"Thật sự ta cũng không biết nhiều lắm, ta chưa gặp tận mắt bao giờ, chỉ nghe các trưởng lão trong tộc nói thoáng qua mà thôi, thổ chi tinh hoa là một khối sần sùi màu xanh xám, rất giống tảng đá đóng rêu, nhưng nó mang lại cảm giác rất trầm trọng, còn về thủy chi tinh hoa, thật chất là năng lượng từ chén thánh sinh ra, nghe nói chén thánh là một thần khí, có khả năng ngưng tụ thủy chi lực cùng quang minh chi lực trong tự nhiên, hình thành nước tinh khiết nhất. Còn vấn đề 2 thứ này được cất ở đâu ta thật sự không biết, nhưng theo ta nghĩ là nó sẽ nằm trong tay người mạnh nhất."

"Tuy không cụ thể lắm nhưng ta cũng cảm ơn người, những thông tin này có lẽ hữu ích với ta, được rồi, không làm phiền người chuẩn bị nữa, ta về trước, cáo từ!" Trần Tinh lễ phép nói rồi đi ra tiện tay đóng cửa lại

Emily nhìn theo bóng lưng hắn, đôi mắt lấp lánh, có hiếu kỳ có chờ mong có hy vọng rồi cũng bình thường trở lại

Trần Tinh sau khi ra ngoài hắn cũng không nghĩ nhiều mà trở về phòng, trước hết phải vào được Thánh Vực trước đã. Trên đường trở về phòng hắn thấy Elly cùng thành viên nhóm của nàng tổng cộng là 10 người đang đứng trước phòng hắn không biết làm gì.

"Sao vậy? Có chuyện gì tìm ta sao?" Hắn hiếu kỳ hỏi, thật ra hắn cũng rất có hảo cảm với Elly này, đôi khi phụ nữ ngọc không có tâm cơ sẽ dễ dàng được yêu thích hơn, mặc dù trong thế giới cá lớn nuốt cá bé không thích hợp.

Cả đám đẩy qua đẩy lại cuối cùng Elly dưới tình thế bất đắc dĩ bị đẩy ra phía trước, nàng cũng không rụt rè nữa mở miệng nói

"Người có thể dạy cho chúng ta kỹ năng tiên thuật của người không?"

"Vì sao? Ta thấy khả năng tiên thuật của các người rất mạnh mà, vì sao còn muốn học kỹ năng của ta?"

"Người có phải không muốn dạy cho chúng ta? Người biết rõ trình độ khác biệt tiên thuật của người cao hơn chúng ta nhiều vì sao còn cố ý mỉa mai chúng ta?" Elly tức giận sắp khóc nói

"Không phải, người đã hiểu lầm, ta không phải mỉa mai các người, được rồi, đừng khóc nếu các người muốn học ta sẽ dạy các người, nhưng trước khi dạy ta phải làm rõ cho các người biết vào điều.

Tiên thuật của các người theo ta phân tích là chú trọng sự linh hoạt, chính xác kèm theo công kích chủ yếu là yếu điểm của địch nhân chứ? Còn tiên thuật của ta chỉ có thể hình dung bằng 2 chữ đó là Bá đạo, vì sao gọi như vậy? Tiên thuật của ta sẽ không quá linh hoạt, không cần quá chính xác càng không quan trọng yếu điểm địch nhân. Nó chỉ có một mục đích đó là phá hủy. Các người cũng thấy uy lực sát thương cũng như phạm vi tấn công của nó rất lớn, nó sẽ phá hủy tất cả, thay vào đó là cần phải có lực lượng rất lớn kèm theo ý chí phá hủy mục tiêu quán thân vào trong đó. Các người nếu cảm thấy bản thân có khả năng đạt những yêu cầu này ta sẽ dạy!"

Trần Tinh bình thản nói, hắn sau khi nói xong cũng không gấp chờ đợi mấy cô gái trả lời, thật ra, hắn cũng có dự định thu các nàng vào trong Đại thế giới, chỉ 10 người các nàng thôi, còn những người khác thì phải xem xét cẩn thận lại.

Trong cuộc đi săn vừa rồi, hẳn quan sát được cá tính mỗi người, cũng không phải dạng người quá tâm cơ, các nàng rất tự nhiên không giống ra vẻ làm bộ.

Sau một lúc suy ngẫm Elly mở miệng nói

"Chúng ta...có lẽ không học được!" Rồi nàng buồn rầu ủ rũ cúi đầu, 9 người khác cũng vậy, ai cũng thất vọng cả

Trần Tinh thấy vậy vội an ủi

"Các ngươi đừng buồn, thật sự ta thấy tiền thuật của các ngươi rất không sai, chỉ cần sửa đổi một chút là uy lực có thể nâng cao thêm trình độ mới, mạnh hay yếu phụ thuộc rất nhiều yếu tố, không phải tiền thuật mạnh là sẽ mạnh, nếu trong tay người không thích hợp sẽ trở thành rác rưởi thôi. Các ngươi phải biết tận dụng lợi thế của mình, chỉ cần phù hợp với bản thân mình cho dù là rác rưởi nhất cũng có thể thành át chủ bài!"

"Ngươi nói là sự thật? Chúng ta cần sửa đổi những gì?" Elly mở miệng nói, mấy người khác cũng tỏ vẻ chờ mong.

"Muốn biết mình cần sửa đổi những gì, trước hết các ngươi phải hiểu được điểm mạnh và điểm yếu của mình trước đã, từ đó mới tự bản thân khắc phục tiến hành hoàn thiện hơn. Các ngươi hiểu ý ta chứ?" Trần Tinh nhắc nhở nói

"Ta đại khái có thể hiểu, cảm ơn ngươi nhắc nhở!" Brenna nói, Bridget, Calantha... cũng gật đầu. Chỉ có Elly một mặt mờ mịt không biết hẳn đang nói cái gì. Sau một lúc chỉ còn mình nàng vẫn chưa đi

"Ngươi tại sao còn chưa về? Không cần chuẩn bị mai phải lên đường đi Thánh Vực sao?"

"Ta..ta không hiểu ngươi nói gì, ngươi có thể chỉ dạy ta cụ thể được không?"

"Được rồi, khi nào vào Thánh Vực chờ ta làm xong chuyện nhất định sẽ dạy ngươi, bây giờ ngươi cứ về trước chuẩn bị đi"

Elly cũng gật gù đầu trở về, Trần Tinh nhìn một hồi rồi cũng vào phòng. Ngồi trong phòng hắn suy nghĩ lại những gì mình nói ban nãy, thật ra lời hắn nói có lẽ chính bản thân hắn cũng không làm được, nhận ra điểm yếu cùng điểm mạnh của bản thân mình thật sự đơn giản sao? Đây là thước đo chuẩn để đánh giá?

Hắn thần thờ suy nghĩ một lát rồi cũng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi. Chờ đến sáng hôm sau hắn sẽ bước vào hành trình mới

P/s: cầu đề cử đề truyện, nguyệt phiếu kim đầu anh em bạo tay cho ta với, đề ta lên nhóm tác giả cấp 1. Cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian để đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Sinh mệnh thần nữ

"Tất cả chuẩn bị xong rồi chứ? Nếu đã đầy đủ chúng ta bắt đầu lên đường tiến vào truyền tống trận" Emily hô to với mọi người rồi dẫn đầu tiến vào truyền tống trận.

Truyền tống trận chỉ có thể chứa tối đa 500 người nên phải chia ra nhiều đợt, Emily phải dẫn Trần Tinh đến gặp mẹ nàng để nói về việc liên quan Sinh mệnh chi thụ đó phải vào trước, Trần Tinh cũng ở trong nhóm này.

Sau khi đầy đủ mọi người, truyền tống trận bắt đầu khởi động, màn sáng loé lên rồi biến mất, tất cả mọi người trong ma pháp trận biến mất!

Trần Tinh khi mở mắt ra, hoàn cảnh xung quanh thay đổi, hắn cũng đang ở rừng rậm, nhưng không khó để nhận ra trong không khí nồng đậm khí tức sự sống, cũng có thể gọi nó là linh khí nồng đậm

Đi theo Emily khoảng 5 phút hắn thấy trận pháp che giấu tinh linh tộc, có điều ở đây cao cấp hơn nhiều. Rất dễ dàng hắn được dẫn vào gặp Tộc trưởng thật sự của Tinh linh tộc cũng chính là mẹ của Emily

Cũng là một căn phòng được làm bằng gỗ đơn sơ, trang trí kèm theo là một số loài hoa, nhìn càng thêm thanh thản. Trần Tinh quan sát xung quanh, trong phòng một quý phụ có 7-8 phần giống Emily hiển nhiên là mẹ của nàng, có điều cũng không già như hắn tưởng tượng mà nàng rất trẻ nhìn cứ như thiếu nữ vậy có điều trên người mang hương vị thành thực mà các chim non chưa trải sự đời không có đang ngồi chủ toạ; cùng với một trung niên phụ nhân, khoảng 35-40 tuổi, có thể nhìn ra nếp nhăn trên mặt. Đây cũng là người già nhất trong đám người. Chắc có lẽ ở đâu cũng vậy, phụ nữ đặc biệt là phụ nữ đẹp luôn không muốn mình bị già đi! Đây là 2 người hắn ấn tượng nhất, một người đẹp nhất một người già nhất, còn lại mọi người đa số cũng vào khoảng 27-30 tuổi rất đẹp.

Chắc có lẽ là do bọn họ có thể tu luyện kèm theo yếu tố Sinh mệnh khí tức làm cho sức sống của họ dồi dào. Trần Tinh cũng hiểu lắm, thật ra tông tộc có nhiều người già hơn nhưng do bọn họ không còn đủ sức khỏe cũng như họ phải tiếp tục tu luyện để nâng cao tu vi kéo dài tuổi thọ.

Trần Tinh đánh giá những người này, bọn họ cũng đang đánh giá hắn, nói thì nhiều thật ra chỉ khoảng vài giây thôi. Bỗng chốc mẹ của Emily kích động đứng dậy không kịp chờ đợi xuất hiện ngay trước mặt Trần Tinh, hắn cũng giật mình tràn đầy kinh hãi, Bán thần sơ kỳ như hắn không cảm giác được tốc độ đối phương! Sự chênh lệch đẳng cấp lại lớn vậy sao? Như vậy...! Càng nghĩ Trần Tinh càng đổ mồ hôi lạnh, hắn đang sức thể chuẩn bị phản kích nếu đối phương ra tay. Nhưng mà cũng không như hắn nghĩ, mẹ của Emily thì toàn thân run rẩy, bờ môi nhúc nhích ánh mắt mang theo hy vọng, nàng mở miệng nói

"Người...trên người người...làm sao mang khí tức của Sinh mệnh thần nữ?"

"Sinh mệnh thần nữ?" Trần Tinh ngẩn ra nói, nhưng trong lòng lại âm thầm suy đoán, hắn không phải người ngu, nên có thể đoán được một hai.

"Sinh mệnh thần nữ là người có quyền tối cao nhất trong tộc ta, Sinh mệnh thần nữ cũng có thể gọi là người phát ngôn của Sinh mệnh nữ thần. Cứ khoảng một thời gian, sinh mệnh thần nữ sẽ được chọn, bọn họ sẽ dẫn dắt tộc ta giải quyết khó khăn để cho tộc ta không phải chịu diệt vong." Elfleda giải thích, cũng chính là mẹ của Emily

"Ta cũng không biết tại sao, có lẽ ta từng tiếp xúc với người người nói, nhưng ta thật không biết sinh mệnh thần nữ người nói là ai!" Trần Tinh vẻ mặt không nhìn ta bất cứ gọn sóng nào, nhưng trong lòng hắn đã đoán được Sinh mệnh thần nữ chính là Điệp Vũ, nhưng vậy thì sao? Hắn sẽ nói cho Elfleda? Đùa, làm sao hắn cơ thể để phụ nữ của mình phải gánh vác thêm trọng trách, trong khi đó mẹ của nàng đã bị từ chối là thành viên trong tộc? Điệp Vũ cũng không có bốn phận phải chiếu cố bọn họ, nàng không nợ gì Tinh linh tộc cả.

"Người hãy nhớ kỹ lại, điều này liên quan đến sự tồn vong của tộc ta" Elfleda thành khẩn nói, nàng cũng không dùng vũ lực để uy hiếp Trần Tinh

"Thật sự xin lỗi, ta thật không nhớ ra được, nhưng ta cũng có vấn đề có thể cũng liên quan đến sự tồn vong của tộc người, cũng chính là việc ta có mặt ở đây!" Trần Tinh chuyển đổi đề tài nói

Elfleda cũng rất muốn biết Trần Tinh muốn nói điều gì, nàng chỉ được nghe thông báo sơ lược có nhân loại cầu kiến vì có việc quan trọng.

"Được rồi, người hãy nói đi!"

Thế là Trần Tinh đem đầu đuôi câu chuyện nói rõ sau đó hắn bỏ sung

"Nếu như ta tìm được Thổ chi tinh hoa cùng Thủy chi tinh hoa, ta hy vọng người có thể cho ta sinh mệnh dịch cùng với một đoạn căn rễ của Sinh mệnh chi thụ, không biết có được không?"

"Chuyện này...Nếu quả thật người làm được thì không có lý do gì ta từ chối cả"

"Được, người có cách nào giúp ta tiến vào Quang Minh giáo đình được không?"

"Ta cũng không có cách nào có thể giúp người, theo ta được biết, 1 tháng nữa sẽ có đại hội giao lưu công tượng sư do Giáo đình tổ chức, nhằm mục đích tìm ra công tượng sư vĩ đại để giúp Giáo hoàng làm bức tượng. Nếu người biết điều khác, có thể đến đó thử" Elfleda nghĩ nghĩ nói

"Cám ơn đã cho ta biết, ta cũng không quá vội nữa, cáo từ" Trần Tinh

Sau khi Trần Tinh rời đi, có một người trong số đó lên tiếng nói

"Tộc trưởng, rõ ràng là hắn biết sinh mệnh thần nữ là ai, hắn đang nói dối vì sao không bắt hắn lại hỏi cho rõ ràng?"

"Ta biết, trên người hắn mang khí tức của sinh mệnh thần nữ chứng tỏ hai người có quan hệ không bình thường, nếu làm không khéo thì mất nhiều hơn được. Quan trọng là đợi đến khi hắn giúp chúng ta cứu sống sinh mệnh thụ rồi sau đó sẽ hỏi hắn" Elfleda bình thản trả lời nhưng trong giọng nói ẩn ẩn gì đó

"Ý của tộc trưởng là..."

"Được rồi, mọi người tiếp tục vấn đề ban nãy..."

Trần Tinh cũng không biết những điều này, hắn đang suy nghĩ kế hoạch làm sao lên vào Quang minh giáo hoàng. Hắn muốn về đặt ra kế hoạch cụ thể, như vậy sẽ thành công hơn.

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like hoặc đề cử nguyệt phiếu kim đầu,... Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Quang Minh thành

Thời gian thấm thoát 1 tháng trôi qua, trong một tháng này Trần Tinh rất chuyên chú luyện tập kỹ năng điều khắc cũng như việc thuần thực các kỹ năng khác.

Hắn có thần thông hư không tạo vật việc chế tạo tượng đá rất đơn giản nhưng vấn đề là phải làm sao che giấu được, không thể làm quá lộ liễu. Đây là mục tiêu thứ nhất hắn luyện tập. Bên cạnh đó, hắn còn chuyên chú tu luyện Âm nặc thuật, Âm thân thuật. Vì đơn giản là không thể nào dựa vào tu vi nghiền ép đối phương được.

Trần Tinh cũng tiến vào Đại thế giới vài lần, một là xem tiến độ làm việc của Ái nhân tộc, không để Trần Tinh thất vọng, Ái nhân tộc đã sơ bộ làm ra Nhà máy phát điện đơn giản, chỉ là cần phải cải tiến thêm, hắn cũng không gấp gáp.

Mặt khác là thăm các nữ, nhìn xem tiến độ tu luyện của các nàng, hắn cũng nói chuyện xảy ra ở Tinh linh tộc cho Diệp Vũ nghe, nhưng nàng cũng không quá biểu hiện hứng thú.

Điều làm Trần Tinh thất vọng nhất chính là việc hắn bây giờ không cách nào sử dụng Mộng yểm thụ tiến hành rèn luyện tâm trí. Bởi vì Mộng yểm thụ chưa phát triển.

Tất cả những sinh vật có khả năng tu luyện đều phải phụ thuộc vào Thế giới thụ, nó là cội nguồn của pháp tắc, Trần Tinh có ý định nghiên cứu nó nhưng lại sợ ảnh hưởng quá lớn đành gác lại làm rõ nguồn gốc của nó.

Trong một tháng này, có vài lần hắn sẽ chỉ dạy Elly tu luyện tiên thuật một thoáng, cũng có vài lần Emily thoáng tìm hắn trao đổi một số việc liên quan đến Sinh mệnh thần nữ nhằm moi móc thông tin thêm nhưng hắn cũng kín miệng không tiết lộ.

Trần Tinh không thể tin tưởng bất kỳ ai ngoại trừ thân nhân của mình, ai biết được Tinh linh tộc phía sau còn có âm mưu khác thì sao? Những người nắm giữ quyền lực trong tay cũng như nắm giữ tính mạng người khác có ai là ngu ngốc không có tâm cơ?

Trong thời gian này hắn cũng tìm hiểu vị trí của Sinh mệnh chi thụ, rất hiển nhiên là Tinh Linh tộc không nói cho hắn biết, nhưng làm sao có thể giấu hắn khi Trần Tinh có được phân thân thuật cùng ẩn thân thuật?

Chuẩn bị xong tất cả, Trần Tinh cáo từ Tinh linh tộc tiến về Quang Minh thành, tổng bộ của giáo đình ở đây. Phi hành khi nhìn thấy Quang Minh thành trước mắt hắn cũng chuyển sang đi bộ, không nên làm quá lộ liễu, phải điệu thấp, làm cho người không đề phòng mình cơ hội mượn đồ sẽ thành công hơn, hắn thoáng dịch dung sửa đổi chút dung mạo.

Hắn đang đi trên đường thì phía sau một trận khói bụi bốc lên. Ngưng mắt nhìn lại, hắn thấy rõ là một đoàn người có hơn 100, dẫn đầu là một chiếc xe trông giống xe ngựa nhưng trang trí lộng lẫy, phía trước kéo xe là 2 con ma thú mười phần uy mãnh, theo sau là binh đội trang phục đồng nhất theo hình ngọn lửa, hắn là cùng một gia tộc.

Trần Tinh cũng không quan tâm, ép sát bên đường mà đi, cũng không lâu lắm chiếc xe đó đã đến, chiếc xe qua mặt Trần Tinh một chút rồi thoáng dừng lại, Trần Tinh nhíu mày thầm nghĩ "Không lẽ phiền phức lại tới?"

Cửa xe mở ra, xuống xe là một nam một nữ, dường như là tỷ đệ, bọn họ trông giống nhau mà người nam độ khoảng 18-19 nữ thì khoảng 25-26, nam vẻ ngoài cũng lịch thiệp, điển trai, nữ thì xinh đẹp cũng cỡ Diệp Vũ, Minh Nguyệt, nhưng trên mặt lại kèm theo cao ngạo. Trần Tinh cũng không thích có nàng nào tự cho mình hơn người, hắn cũng không nhìn nữa.

Người nam xuống xe, cười hi hi nói

"Huynh đệ, có phải ngươi đến tham gia Công tượng sư đại hội không? Ta cũng đến đó, không ngại đi chung với chúng ta thế nào?"

Trần Tinh nhìn biểu hiện của thanh niên này đoán được vào phần là người hoà đồng thích kết giao bạn bè, cũng không xấu lắm. Không đợi hắn lên tiếng thì người nữ kể bên mở miệng trước

"Đệ đệ, sao ngươi lại mời người lạ đi cùng, quan trọng hơn người này bề ngoài bản thủ hiển nhiên không phải kẻ có quyền thế làm sao xứng ngồi cùng chúng ta?"

Nghe vậy, Trần Tinh cũng không sao cả, ở đâu chẳng có những người tự cho mình hơn người khác rồi tiến hành phán xét người này người kia? Hắn định từ chối lại nghe người nam này nói

"Tỷ, sao tỷ lại như vậy? Cha đã dạy chúng ta không thể xem thường người khác, kết giao nhiều bạn bè không phải sao? Làm sao tỷ có thể nhìn bề ngoài để phán xét một người như vậy?"

"Ta...hừ, ta là tỷ tỷ ngươi, cha cũng nói ra ngoài phải nghe ta"

Trần Tinh không có hứng thú lắm nghe hai người cãi nhau, mặc dù hảo cảm đối với người nam nhỏ tuổi hơn mình không sai, nhưng hắn cũng không muốn liên quan đến người này. Vì sao? Phải biết hắn là đi mượn đồ của Giáo đình, ai biết được giáo đình truy xét biết được hắn có quan hệ với thanh niên này, như vậy gian chó đánh mèo thì có lẽ gia tộc bọn họ sẽ tai ương ngập đầu

Hắn thông dong bước đi, tiếp tục mục tiêu của mình. Phía sau vẫn còn nghe 2 tỷ đệ to nhỏ, đến cuối cùng hắn cũng đứng trước cổng vào Quang Minh thành,

Tường thành cao chừng 50m, trên có trang bị ma pháp pháo, có rất nhiều binh lính canh gác, bọn họ mặc trang phục kiểu chiến sĩ, rải rác có một vài ma pháp sư canh chừng Ma pháp pháo thôi, có lẽ ở đây Ma pháp sư được xem trọng hơn những chiến sĩ.

Hắn bước vào cổng thành, nhưng phía trước xuất hiện hai người binh lính ngăn hắn lại.

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like hoặc đề cử nguyệt phiếu kim đầu,... Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Công tượng sư đại hội

"Đứng lại, người tới là ai? Có chứng minh thư thân phận không?" Một binh lính hỏi

Trần Tinh ngẩn ra, hắn quên luôn vụ này, kẻ thù truyền kiếp của Quang minh giáo đình đương nhiên là Hắc ám thần điện. Việc tổ chức lễ hội thì Hắc ám thần điện đương nhiên sẽ có trà trộn tiến hành quấy phá, cho nên kiểm tra phân thân là điều khó tránh khỏi.

Đang lúc Trần Tinh định mở miệng thì thanh niên mời Trần Tinh lúc nãy đến, hắn bước xuống xe đưa ra thiệp mời cho binh lính rồi nói

"Vị huynh đệ này đi cùng với chúng ta, có thể vào chứ?"

"Vâng vâng, dĩ nhiên được, xin mời Achies thiếu gia vào thành" binh lính cầm thiệp mời cung kính trả lại cho người thanh niên xong lui ra trở lại công tác

"Đi thôi huynh đệ, lần này ngươi không từ chối nữa chứ? Lên xe đi, ta sẽ đưa ngươi vào thành!" Achies tiếp tục mời Trần Tinh

Ngẫm lại tuy không muốn bị liên lụy người khác, nhưng người ta nói vậy rồi chẳng lẽ từ chối? Quan trọng hơn là hắn không có chứng minh thư thân phận.

H

Trần Tinh cảm ơn rồi theo thanh niên bước vào trong xe, dĩ nhiên ở trong là cô gái mặt đang hậm hực có vẻ tức giận vì sự có mặt của Trần Tinh

"Đi theo thì đừng có lộn xộn, cẩn thận làm dơ đồ trong xe ngươi có làm cả đời cũng không đủ tiền đền đâu!"

Trần Tinh không để ý nàng lằm bằm, mặc dù bề ngoài hắn quần áo cũ kỹ, nhưng vẫn rất sạch sẽ không dính chút bụi. Nghe tỷ mình nói vậy Achies mở miệng giải thích

"Huynh đừng chấp nhất, tính tỷ ấy là vậy, ngoài miệng có hơi quá đáng nhưng trong lòng lại rất tốt."

"Không sao, là ta làm phiền các vị, nhờ có huynh đệ, ta mới có thể vào thành làm sao còn dám trách tội gì chứ" Trần Tinh cũng khách sáo nói, cha mẹ sinh con trời sinh tính, trách ai đây, cách đối nhân xử thế là tùy mỗi người, mặc dù có hơi khó chịu nhưng dù sao cũng nhờ người ta mới vào thành nên hắn cũng không để trong lòng.

"À phải rồi, không biết huynh xưng hô như thế nào, ta tên Achies, đây là tỷ tỷ ta tên Adela, chúng ta đến từ gia tộc Ferkin" Achies hào hứng giới thiệu, tỷ tỷ hắn Adela thì ngậm miệng không thèm để ý Trần Tinh.

"Xin chào, ta tên Trần Tinh, tứ cố vô thân, lần đầu đến Quang Minh thành để tham gia công tượng sư đại hội, đã làm phiền 2 vị." Hắn nói xong thì Adela xì một tiếng biểu thị khinh thường. Achies vội vàng nói tiếp tránh cho vị tỷ tỷ mình lại nói gì đó

"Vậy thì hay quá, chúng ta cũng tới tham gia đại hội công tượng sư đây!"

"Achies huynh đệ cũng tham gia tranh tài?" Trần Tinh hơi bất ngờ, chẳng lẽ Công tượng sư lại được yêu thích đến vậy? Ngay cả thiếu gia của một gia tộc cũng tham gia?

"Ày, Không phải, không phải, chúng ta đến không phải tranh tài mà là tham quan, cùng với sau khi tranh tài kết thúc sẽ có tổ chức buổi đấu giá, những tác phẩm được làm ra từ cuộc tranh tài đó cũng có thể thành vật phẩm đấu giá nếu vị công tượng sư đó đồng ý đấu giá." Achies giải thích

"Thì ra là vậy, cảm ơn Achies huynh đệ cho ta biết, à phải rồi, nghe nói vị công tượng sư nào thắng lợi sẽ có cơ hội điêu khắc tượng cho Giáo hoàng, không biết việc này có thật không?" Trần Tinh tranh thủ dò hỏi thêm thông tin, hắn không quan tâm những việc khác ngoài Chén thánh

"Cứ gọi ta Achies là được, như vậy nghe thoải mái hơn, người lớn tuổi hơn ta vậy ta gọi người Tỉnh ca đi, đúng là có việc này, đệ nhất công tượng sư sẽ được ở lại trong giáo đình cho tới khi nào điều khắc xong tượng cho giáo hoàng. Nhưng đây cũng không dễ dàng gì, phải thỏa mãn yêu cầu của giáo hoàng mới được!" Achies ra vẻ thân thiết huynh đệ nói

Trần Tinh nghe vậy gật gù đầu tỉnh nói tiếp thì xe bỗng chốc dừng lại, phu xe phía ngoài đã báo cáo tới nơi. Mọi người đành xuống xe đi vào.

Trần Tinh quan sát bốn phía, khắp nơi người hướng về đại hội như mắc cửi. Đa số là đến tập hợp thành một đoàn người đến từ cùng một gia tộc.

Một đoàn người dẫn đầu là một thanh niên ăn mặc hoa lệ, người thanh niên này đứng trước mặt Adela nở nụ cười mà hấn cho là mê người chào hỏi

"Adela tiểu thư, lâu rồi không gặp, không biết dạo này vẫn khỏe chứ, còn có Achies đệ đệ vẫn tốt chứ, chúng ta qua bên kia uống một chút, thế nào?"

"Xin chào Khalis công tử, thật ngại quá, ta và đệ đệ phải cơ việc đi trước, khi làm xong việc, nhất định sẽ mời công tử dùng bữa!" Adela mở miệng từ chối khéo, Achies thì không để ý trực tiếp bắt chuyện với Trần Tinh giới thiệu cho hấn tham quan, thật ra thì không hiểu tại sao hấn tương đối có hảo cảm với Trần Tinh, có lẽ đó là do Trần Tinh mang trên người khí chất đặc biệt, không thể giải thích được.

Chắc hấn trong chúng ta cũng đã từng gặp một ai đó mà bản thân mình cảm thấy ghét người đó lạ lùng, mặc dù người đó chẳng làm gì mình cả nhưng nhìn thôi là cảm thấy chán ghét.

Cũng có khi mình gặp một người nhưng lại cảm thấy có hảo cảm với người đó. Cảm giác khó thể giải thích được.

"Adela tiểu thư, vị bằng hữu đang nói chuyện với đệ đệ nàng là ai vậy? Có thể giới thiệu cho ta được không?" Hấn nhìn thấy Achies dẫn Trần Tinh tham quan nên dò hỏi thân phận đối phương

"Hừ, chỉ là một kẻ đầu đường xó chợ, gặp gỡ nhau trên đường, đệ đệ ta cho hấn đi nhờ thôi, nếu Khalis công tử muốn có thể tìm hấn, ta cũng không quá quen thuộc, ta xin phép đi trước!" Adela nói xong rồi cáo từ đi về phía đệ đệ mình, nàng cũng không muốn dây dưa với kẻ này, hấn cũng không phải người tốt lành gì

Khalis nhìn bóng lưng nàng, nhất là cặp mông lác qua lác lại đôi mắt hiện lên vẻ dâm tà, còn về Trần Tinh hấn trực tiếp bỏ qua, không quyền, không tiền, không soái, lại bị Adela ghét, như vậy làm sao xứng hấn để vào mắt?

Trần Tinh tiến hành đăng ký tham gia tranh tài, còn về tỷ đệ Achies thì có việc xin đi trước đó, xếp hàng chờ đăng ký, nhìn xung quanh, hấn thấy ít nhất cũng có hơn 200 người tham gia, Rất nhanh mọi người tham gia tiến hành tập trung tại trung tâm quảng trường để bắt đầu tham gia tranh tài.

Quảng trường nói thật ra giống như đấu trường vậy, có điều nhỏ hơn nhiều, chứa khoảng 1500-2000 người thôi. Ngoài một số cận vệ thì đa số hộ vệ đều không được vào.

Bao phủ xung quanh phía trên là khán đài cho khách mời quan sát, trung tâm là giám khảo là người của giáo đình, phía dưới được sắp xếp mỗi người một tảng đá lớn. Được đánh số chuyên biệt ứng với công tượng sư tranh tài.

Ban giám khảo có một vị lão giả đứng lên, mọi người im lặng lại, tiếng nói hầu như trong nháy mắt mất hết, mọi người chăm chú nghe lão giả chuẩn bị mở miệng

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like hoặc đề cử nguyệt phiếu kim đầu,... Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nỗi nhớ anh dành cho em

"Lời đầu tiên ta thay mặt Giáo đình Chào mừng các vị đã đến tham gia Công tượng sư đại hội do Giáo đình tổ chức. Mục đích cũng như các vị đã biết, ta cũng không nhắc lại, để tranh thủ thời gian cho mọi người, sau đây ta sẽ thông báo quy cách của cuộc thi:

Thứ nhất, cuộc thi này sẽ có giới hạn thời gian, nếu trong vòng 2h, người tham gia không hoàn thành tác phẩm xem như bị loại.

Thứ 2, người tham gia có thể dùng bất cứ thứ gì để hoàn thành tác phẩm của mình.

Thứ 3, việc đánh giá sẽ do ban giám khảo tiến hành dựa trên các tiêu chí sau, đó là: Độ lớn nhỏ của khối đá đã chuẩn bị trước đó, càng ít tiêu hao, điểm càng cao. Độ tinh xảo của tác phẩm đó, và cuối cùng là thần thái của tác phẩm.

Mọi người có ý kiến gì không?"

Phía dưới có người giơ tay biểu hiện thắc mắc

"Xin hỏi giám khảo đại nhân, chúng tôi có thể dùng bất cứ thứ gì tức là có thể sử dụng ma pháp vào trong đó? Như vậy có phải không công bằng với người không biết ma pháp sao?"

"Trên thế giới này từ lâu đã không tồn tại hai chữ công bằng rồi, tài không bằng người thì chỉ trách bản thân chứ làm sao câu cửa miệng trách than không công bằng đây?" Vị lão giả này mở miệng bình thản nói sau đó hắn nói tiếp "Còn có ai thắc mắc không?"

"Nếu không có ai thắc mắc, bây giờ ta sẽ thông báo chỉ đề dự thi, đó là: Người có thể điêu khắc bất cứ thứ gì mà người cho đó là đẹp nhất người từng thấy! Cuộc thi bắt đầu"

Trần Tinh ngẩn ra, hắn không ngờ chủ đề là như vậy, đẹp nhất từng thấy sao? Hắn nhắm mắt lại, hình bóng một cô gái lại hiện ra, hắn mở mắt, tay bắt đầu huy động, trên tay không có bất cứ thứ gì nhưng khi lướt qua tầng đá thô bắt đầu rơi ra.

Trần Tinh tiến vào trạng thái vong ngã, hắn quên đi mọi thứ xung quanh, ý nghĩ của hắn chỉ có cô gái kia, khi nàng cười, khi nàng giận, khi nàng khóc, khi nàng làm nũng.... Hắn muốn khắc ghi từng khoảnh khắc đó!

Tay hắn không ngừng vũ động, xung quanh mọi người trợn mắt há hốc mồm, rồi cũng bối rối tiến hành điêu khắc.

Thời gian cứ thế trôi qua, hơn 1h30 phút, Trần Tinh sau khi vùng tay một lần cuối cùng, một tác phẩm hiện ra.

Là một cô gái, không phải nói là 6 cô gái giống nhau như đúc hiện ra, chỉ có biểu hiện là khác nhau. Hắn cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn lấy bức tượng trước mặt, cứ như là một giấc mơ vậy.

Hắn lăm bắm cái gì đó rồi khắc lên phía dưới dòng chữ: "Mộng tương tư-Trần Tinh"

Sau một lúc, cuộc khi kết thúc, giờ phút này, không cần nói mọi người cũng biết người thắng cuộc là Trần Tinh, một tác phẩm sống động cứ như thật thì làm sao để bàn cãi được nữa?

Rất hiển nhiên Trần Tinh đạt giải nhất, hắn tiến gần thêm một bước đến kế hoạch "mượn" chén thánh của mình.

"Tinh ca, không ngờ người lại lợi hại như vậy, thật sự là chân nhân bất lộ tướng a, có thể điêu khắc được tác phẩm hoàn mỹ như vậy, tiểu đệ thật sự khâm phục!" Achies tiến đến chúc mừng, một bên Adela cũng hơi bất ngờ, nhìn Trần Tinh bằng con mắt khác, cũng không nói gì.

"Đa tạ, ta chỉ là cố hết sức của mình thôi, may mắn được giám khảo xem trọng." Trần Tinh khách sáo nói.

"Phải rồi, Tinh ca, huynh có ý định đấu giá tác phẩm này không? Ta biết chắc có lẽ người con gái này rất quan trọng với huynh nhưng dù sao đây cũng là một bức tượng, không bằng người thật?"

"Nàng ấy đúng thật rất quan trọng với ta, nhưng nàng ấy đã mất" Trần Tinh hơi chút bi thương nói, nhưng sau đó hắn lại kiên định. Trước mắt là diệt trừ mối họa ẩn sau đó tìm cách hồi sinh nàng lại là được.

"Xin lỗi, ta không phải cố ý" Achies hơi sững lại nói

"Không sao, ta sẽ đem nó đi đấu giá nó, người nói đúng dù sao đây chỉ là bức tượng không phải người thật, nhưng đây sẽ là bằng chứng cho một thứ gọi là tình yêu, tác phẩm sẽ nhắc nhở trân trọng người mình yêu, nếu để mất rồi có mấy ai có thể như ta điêu khắc ra được những khoảnh khắc này? Rồi hình bóng đó sẽ càng ngày càng phai mờ, đến khi nghĩ lại sẽ chợt nhận ra mình từng yêu một người nhưng ngay cả khuôn mặt họ cũng không nhớ nổi" Trần Tinh ánh mắt nhìn về phương xa nói

Tinh mịch trong chớp lát, Trần Tinh liền cáo từ tỷ đệ 2 người, hắn muốn chuẩn bị một chút về đấu giá hội diễn ra tối nay.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, hắn bị một nhóm người chặn đường, dẫn đầu là một cô gái, trên tay cầm roi da, mặt trên người quần áo bó sát, thân hình thì mập như heo, mặt thì đầy tàn nhang. Khiến cho mặt hắn muốn phun máu 3 thước. Thật sự là có người chỉ gặp thôi thì mình sẽ cảm thấy chán ghét đối phương.

"Này, công tượng sư đạt giải nhất kia, người mau chóng tạc cho ta bức tượng, bốn tiểu thư nhất định sẽ trọng thưởng cho người" Người phụ nữ này mở miệng nói

Trần Tinh nhìn cũng không muốn nhìn nàng thêm giây phút nào, mặc dù hắn không phải ghét người xấu xí nhưng ít nhất cũng phải có tấm lòng thiện lương hoặc kém hơn chút là hoà nhã với mọi người, cũng giống như lần đầu hắn gặp Diệp Vũ vậy, nàng xấu, đáng người thì không rõ nhưng cách mà nàng cho những chú chim ăn nói lên tính cách hiền lành.

Ai như người trước mắt này? Người thì mập, mặt thì xấu, tính cách lại hồng bét, nếu như nàng bị trúng xuân dược giống như Diệp Vũ thì chắc hắn chỉ biết cầu nguyện cho nàng mau siêu thoát đi quá.

Không thèm để ý, Trần Tinh nhanh chóng lướt qua người nàng.

Một tiếng xé gió từ phía sau truyền tới, không cần nhìn hắn cũng biết là cô heo mập này vùng roi đánh hắn, Trần Tinh cũng không dừng lại, phía sau hắn

như có đôi mắt nhìn thấy động tác của nàng này vậy, người hơi nghiêng một chút tránh thoát trường roi.

Trần Tinh bình thân đi ra quảng trường, phía sau là tiếng la mắng cùng tiếng khuyên ngăn, hắn không thèm để ý. Bức tượng hắn cũng đã nhờ Achies gửi đi đấu giá, bây giờ hắn cần đi quan sát hoàn cảnh xung quanh chuẩn bị cho con đường tẩu thoát nếu kế hoạch được tiến hành thuận lợi.

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like hoặc đề cử nguyệt phiếu kim đầu,... Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Thu hoạch phong phú

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống, đại hội đấu giá cũng mở màn, do Trần Tinh có gửi vật phẩm đấu giá nên hắn không cần chứng minh thân phận.

Vào trong, đập vào mắt Trần Tinh là những dãy ghế ngồi cách nhau không tới 50cm được chia ra làm 2 dãy ôm thành vòng tròn, ở phía trên là các gian phòng dành cho khách vip, ở phía dưới là sân đấu giá.

Sau 30 phút, mọi người đều ổn định lại, một người đàn ông trung niên đi ra cất cao giọng nói

"Chào mừng các vị đến buổi đấu giá này, ta xin tự giới thiệu, ta tên Kobe, thay mặt cho Quang minh giáo đình chỉ trì buổi đấu giá hôm nay, không làm mất thời gian của các vị, đầu tiên vật phẩm đấu giá đầu tiên sẽ là bức tượng được điêu khắc bởi Trần Tinh đại sư...giá khởi điểm sẽ là 1 triệu kim tệ, mỗi lần kêu giá không thấp hơn 100 nghìn kim tệ. Được rồi, bắt đầu ra giá"

"1200000"

"1300000"

"2000000"

"Ta ra 10 triệu kim tệ!" Thanh âm bình thân của một cô gái vang lên, đến từ phòng vip số 2. Nháy mắt phòng đấu giá im lặng lại. Trần Tinh cũng hiểu kỳ nhưng vẫn im lặng quan sát tình huống.

"10 triệu kim tệ lần 1, 10 triệu kim tệ lần 2, còn có ai ra giá cao hơn không? 10 triệu kim tệ lần 3, thành giao!" Kobe người chỉ trì mặt biểu tình hơi hưng phấn nói

"Chúc mừng vị khách ở phòng số 2 đã thành công mua được tác phẩm điêu khắc Mộng tượng tư của Trần Tinh đại sư. Tiếp theo sẽ là vật phẩm đấu giá thứ 2."

Sau khi Kobe nói xong, 1 nữ phục vụ xinh đẹp bung lên một cái khay có trải vải đỏ, phía trên đó đặt một quyển sách chạm trổ rất cầu kỳ, nhưng lại không che giấu nổi sự tang thương khi bị thời gian làm hao mòn

"Thưa các vị, vật phẩm thứ 2 được đấu giá theo giám định sư đó có thể là một quyển cấm pháp một hệ thuộc tính, có nhiều phần không biết nó viết cái gì nhưng có thể khẳng định rằng nó có khả năng thúc đẩy thực vật sinh trưởng nhanh hơn, nhưng nó có khuyết điểm là người đó phải đồng thời mang 3 loại nguyên tố phù hợp với nó mới có thể sử dụng, 3 loại nguyên tố nào thì ngay cả giám định sư của chúng ta cũng không được biết, vì thật sự rất khó tìm ra người nắm giữ 3 loại nguyên tố thuộc tính tiến hành thí nghiệm. Được rồi, giá khởi điểm là 100 nghìn kim tệ, có thể tùy ý tăng giá"

Tiếng nói của vị trung niên nhân Kobe vừa dứt, trong phòng cũng không có ai kêu giá. Đùa, bỏ tiền ra mua thứ không dùng được để làm gì? Đừng nói nắm giữ 3 loại nguyên tố thuộc tính, ngay cả 3 loại nào còn chưa xác định, quan trọng hơn là giúp cây phát triển nhanh hơn thì làm được gì?

Mọi người thay phiên bàn luận xem thẳng góc nào kêu giá mua thứ vô dụng này, không ai chú ý Trần Tinh cả người run lên, giờ phút này hắn chỉ muốn rống to cmm chỉ bảo là đây.

Hắn có thể đoán được 3 loại thuộc tính đó là gì, quyển sách này hắn không biết có thể giúp cây sinh trưởng thật không nhưng không thử làm sao biết?

Không phải nói quyển sách này có tác dụng với Thế giới thụ hay không, nếu có tác dụng như vậy mang ý nghĩa gì? Thế giới sẽ ban trưởng, pháp tắc sẽ càng hoàn thiện? Tạm thời bỏ qua Thế giới thụ, những cây cối sinh trưởng nhanh, như vậy nếu có một khu trồng linh thảo thì sao?

Chỉ nghĩ thôi Trần Tinh hận không thể lập tức tiến lên đoạt lấy Quyển sách này.

Người chủ trì không thấy ai kêu giá, đang sốt ruột định mở miệng thì Trần Tinh kêu giá

"200000"

Trần Tinh về mặt bình thân, Hấn không dám tăng quá nhiều vì sợ mọi người nghi ngờ, thật ra hấn cũng quá lo xa. Không ai nghi ngờ hấn cả mà thay vào đó là về mặt nhìn hấn như thằng ngu một dạng, tăng giá lên gấp đôi mua một thứ không biết tác dụng.

"Hai trăm lẻ một nghìn" lại là thanh âm của một cô gái vang lên, nhưng không phải cô gái lúc trước mua bức tượng mà là cô gái mập mạp vung roi Trần Tinh.

Trần Tinh hận không thể một chường bạo đầu nàng. Moe, hấn quyết tâm phải đạt bằng được quyền sách này

"500 000"

Giọng nói hấn mang theo bình thân không quan tâm lắm, giống như muốn nói cho thiên hạ biết ca đây có tiền một dạng

"Năm trăm lẻ một nghìn" hiển nhiên vẫn là cô gái này thanh âm

Trần Tinh không kêu giá liền mà có vẻ như do dự, hấn chờ, chờ người chỉ trì kêu giá, quả nhiên người chỉ trì mở miệng

"501000 lần thứ nhất, có ai tăng giá không, 501 000 lần thứ 2, 501 000 lần thứ..."

"1 triệu" không đợi người chỉ trì nói hết, Trần Tinh giả bộ cắn răng hô

"1 triệu, Trần Tinh đại sư ra giá 1 triệu kim tệ, còn có ai tăng giá không?"

Heo mập cô nàng tính mở miệng người bên cạnh vội vàng ngăn lại

"Tiểu thư, chúng ta đã nâng giá cao hơn giá ban đầu gấp 10 lần rồi, nếu như tiếp tục chơi hấn sợ là hấn sẽ từ bỏ, ta thấy cứ để hấn mua thứ vô dụng đó về chui đi đi, khặc khặc"

Heo mập cô nàng ghe vậy cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý cũng không tiếp tục kêu giá

Sau khi người chủ trì báo giá 3 lần, hiển nhiên quyền sách đó thuộc về Trần Tinh, cô gái phục vụ bưng quyền sách lại đưa cho Trần Tinh

"Xin hỏi tiểu thư có thể trừ đi tiền bán Mộng tương tư 11 triệu trước đó không?" Hấn dò hỏi, thật ra cái gì cái chứ Trần Tinh không thiếu tiền, hấn có thần thông Hư không tạo vật có thể tạo ra tạo ta kim tệ, nhưng ai mà rảnh tạo ra 1 triệu kim tệ?

Hỏi thì hỏi chứ hấn đã nhanh tay bỏ quyền sách vào ngực thật ra là cất vào trong thư phòng của hấn ở Đại thế giới rồi. Hấn là chủ nhân của Thế giới thụ đương nhiên những vấn đề đơn giản này cơ thể làm.

Vị phục vụ này nhìn vị Công tượng đại sư này, tuy không đẹp trai, bề ngoài lại ăn mặc rất cũ kỹ nhưng ăn nói rất lịch sự lễ phép làm cho nàng cũng có hảo cảm, nàng gật đầu rồi trở lại sân đấu giá nói với Kobe, vị chủ trì này nhìn hướng Trần Tinh gật đầu rồi bắt đầu đấu giá vật phẩm tiếp theo.

"Kính thưa các vị, vật phẩm thứ 3 đấu giá đó là...."

Trải qua mấy chục vật phẩm đấu giá, Trần Tinh ngoài quyền sách thần bí này ra còn thu về được một số dược liệu quý, trong đó phải kể đến là Bích tương quả, một loại cây ăn quả, màu sắc đẹp như ngọc bích, ăn đặc biệt rất ngon, rất ngọt, rất quý hiếm có tác dụng bài trừ tạp niệm giúp tốc độ tu luyện thuộc tính nhanh hơn. Đáng tiếc chỉ có một quả, nhưng không sao, bởi vì nó có thể trồng, còn việc 100 năm mới thành thực, 100 năm kết quả thì là chuyện nhỏ, đừng quên hấn còn quyền sách thần bí.

Vật phẩm đáng kể thứ 2 là một loại dược liệu tên Thanh Diễm Liên, giống như một loại hoa sen, nhưng nó có màu xanh đỏ hoà lẫn với nhau giống như ngọn lửa xanh đang cháy, nó chỉ sống được trong môi trường nước, mà nước phải đặc biệt tinh khiết, nó có tác dụng giúp người dùng tu luyện hoá hệ thuộc tính đến một trình độ nhất định không bị cảm giác thiêu đốt.

Ngoài ra còn một món đồ nữa, nhưng cũng không ai biết đó là gì, nó chỉ là một căn rễ cây đen thùi lù, nhưng đặc biệt cứng rắn, Trần Tinh cảm thấy không tầm thường nên mua nó. Những món đồ này hấn đã tiêu hết tất cả tiền bán bức tượng điêu khắc lúc trước.

"Kính thưa các vị, buổi đấu giá hôm nay đã đi đến hồi kết, sau đây là món vật phẩm cuối cùng cũng như áp trực của buổi đấu giá này, không để các vị chờ đợi lâu..."

Kobe dứt lời phòng đấu giá bỗng nhiên có hàng rào đóng sập xuống cách ly tất cả mọi người bên ngoài lại, tránh cho có người ra tay cướp đồ vật đấu giá, bởi vì nó thật sự quá quý trọng...

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like hoặc đề cử nguyệt phiếu kim đầu,... Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thần cách

"Kính thưa các vị, vật phẩm đầu giá cuối cùng hôm nay sẽ là một viên Thần cách, không biết thuộc tính nhưng chắc chắn không phải Phong, Lôi, Hỏa, Băng, Thổ, nhưng có thể xác định vật này vô cùng quý giá, một viên Thần cách sẽ mang lại cho người luyện hoá nó sự sống vĩnh viễn, ắt hẳn không cần ta nói nhiều, được rồi, Thần cách này sẽ không có giới hạn, ai ra giá cao là đạt được!"

Trần Tinh ngưng mắt nhìn thật kỹ Thần cách, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thần cách. Tạo hình của nó rất đặc biệt, giống như một khối thủy tinh lục giác đều, chỉ cỡ 3-4 cm, toàn thân đen nhánh nhưng lại toả ra ánh sáng màu đen nhè nhẹ.

Thật ra thì hắn cũng động tâm, mặc dù nói hắn không muốn sử dụng thần cách của người khác để thành thần, không nói đến việc nó phù hợp đi nữa, nhưng chúng nữ thì sao? Không phải ai cũng như hắn, đều muốn truy cầu đỉnh cao thực lực cả. Có một số người cả đời truy cầu chỉ là trường sinh rồi an nhàn tận hưởng thôi.

Nếu bản thân hắn mạnh thì chúng nữ làm bình hoa vậy có sao? Nếu có thể được, hắn nguyện ý hoá thân làm ác ma, khiến ai nghe tên cũng đều run sợ, chỉ đổi lấy những giây phút yên bình ấm áp bên người thân là đủ!

"1 triệu"

Những tiếng kêu giá bắt đầu vang lên, kéo Trần Tinh ra khỏi dòng suy nghĩ

"Đậu, 1 triệu mà muốn mua Thần vật? Thật là xúc phạm quyền uy của thần, không thể tha thứ được! Thần linh nhất định sẽ trừng phạt ngươi! Ta ra 1 triệu lẻ 1 nghìn!"

"Moá, 10 triệu, mấy thằng nghèo cút hết đi cho không khí nó trong lành"

....

Tiếng trống chửi vang lên không dứt, rồi một âm thanh cất ngang tất cả, đem bầu không khí trở nên yên tĩnh lại

"100 triệu, Nam cung gia ta muốn vật này!" Một giọng nói có thể nghe ra là của người đàn ông trung niên phát ra

"Nam Cung thế huynh, mặc dù hai gia tộc chúng ta rất thân thiết nhưng món đồ này rất quan trọng với ta, xin thứ lỗi ta không thể ngồi nhìn được. Tàn gia ta ra 120 triệu"

Giọng nói của một vị đàn ông khác vang lên, Trần Tinh xem ra người này chắc là cha của Hồng Liên còn người kêu giá trước đó chắc là Đại bá của Diệp Vũ

"800 triệu" Giọng nói bình thản của cô gái phòng vip số 2 vang lên. Khiến cho cả phòng đấu giá đều im lặng. Mẹ nó, đúng là có tiền muốn làm gì cũng được a.

Trần Tinh nhìn phòng vip số 2 âm thầm suy đoán thân phận cô gái này.

"1 tỷ" đây là giọng hô của Achies, Trần Tinh có thể nghe ra được

"1,2 tỷ" còn đây là giọng của Khalis

Mấy gia tộc này đa số là phát triển sản nghiệp nên rất giàu có, còn về Nam Cung hay Tàn thị gia tộc gì đó đều theo đuổi tu luyện nên không giàu có cũng đành phải lép vế

"10 tỷ" một lần nữa phòng đấu giá chìm đắm trong im lặng, nhưng lần này không phải là thanh âm cô gái phòng vip số 2 mà là giọng của một vị lão giả phòng vip số 1.

Nghe thanh âm này, không ai dám lên tiếng tranh giá, Trần Tinh hiếu kỳ hỏi người ngồi kế bên

"Huynh đệ, người vừa rồi ra giá 10 tỷ là ai vậy? Tại sao không có ai tiếp tục đấu giá vậy?"

"Ngươi không biết Lôi Cách tiền bối?" Người này nhìn ánh mắt dường như đã xác nhận Trần Tinh là thằng ngu vậy, ngoài bỏ tiền mua những thứ kỳ quái vô dụng ra còn không biết Lôi Cách

"Xin huynh đệ chỉ giáo cho, tại hạ ở thâm sơn cùng cốc mới ra nên không hiểu biết nhiều" Trần Tinh không sao cả khiêm tốn nói

"Được rồi, ta nói cho ngươi biết vậy, Lôi Cách tiền bối, là Bán thần viên mãn rất có tiếng nói trong Thánh Vực, nhưng do Lôi cách tiền bối không quan tâm thế sự nên địa vị không bằng Giáo hoàng đại nhân, cũng bởi do sông quá lâu mà tu vi vẫn không tiến triển cho nên tu vi không còn như xưa vì lẽ đó Lôi Cách tiền bối hành tung rất thất thường, nghe nói tiền bối luôn đi tìm kiếm cơ duyên để đột phá. Không nghĩ tới tiền bối cũng tham gia buổi đấu giá

này!" Người thanh niên này sùng kính nói

Trần Tinh cũng ngăn ra, lại còn có chuyện như vậy? Xem ra giáo hoàng cũng không phải nắm toàn quyền, còn những nhân vật lãnh đời tiềm tu.

"Phòng khách quý số 1 ra giá 10 tỷ kim tệ, còn có ai ra giá cao hơn không? 10 tỷ lần thứ nhất, 10 tỷ lần thứ 2, 10 tỷ lần thứ 3, thành giá. Chúc mừng vị khách quý phòng số 1 đã thành cầu mua được Thần cách, đến đây buổi đấu giá cũng kết thúc. Rất cảm ơn các vị đã đến tham gia buổi đấu giá hôm nay!" Kèm theo tiếng nói Kobe vừa dứt, người nữ phục vụ cũng đã bùng viên Thần cách này đến phòng số một.

Cửa lồng sắt cũng được mở ra, nhưng ngay khi cửa mở ra thì một tiếng nổ vang, khói mù tràn ngập phòng đấu giá. Kèm theo đó là một tiếng rống giận của lão già. Hỗn loạn đang diễn ra..

Trần Tinh cũng nhanh chóng thoát ra phòng đấu giá, hắn muốn xem là ai ra tay đánh cướp trước mặt một vị Bán thần viên mãn?

Trên trời tối đen, chỉ thấy những bóng ánh loé lên, hắn mở ra bạch nhãn nhìn rõ ràng là có chừng 6 người mặc áo toàn đen đang vây công Lôi cách, còn người thứ 7 mặc áo đen thì đang bỏ chạy.

Lôi Cách lão già rống giận đánh 6 người sml nhưng rất tiếc không thể tránh thoát được sự vây bắt của 6 người này.

Trần Tinh nhìn một hồi lại nhắm ngay người thứ 7 rồi đi đuổi theo.

Bạng duật trương trì, ngư ông đắc lợi!

Trần Tinh cũng thử vận may xem mình có duyên với viên Thần cách này không, hắn không sợ phiền phức. Hắn không cần nhưng biết đâu chúng nữ cần?

Một đường đuổi theo người mặc áo đen. Trần Tinh nhanh chóng tìm được căn cứ của đám người này, bên trong thác nước chắc hắn có lối đi riêng.

Trần Tinh thoáng do dự, không biết đối phương bao nhiêu người làm sao dám lỗ mãng hành động? Hắn tạo ra một phân thân thoáng dịch dung nó thành trung niên đại hán, rồi đi tới trước cửa động sử dụng skill Hoá để phiên bản Rasengan dùng tốc độ nhanh nhất đánh thẳng vào cửa động bên dưới thác nước.

"Ầm~" một tiếng vang lớn kèm theo một số tiếng gào thét, người trong động bắt đầu lao ra, trên dưới có khoảng 5 người, trong số đó có người áo đen giữ Thần cách khi này.

Trần Tinh nhìn rõ ràng những người áo đen này trên ngực tiêu chí ngoại trừ Hắc Ám thần điện ra còn có ai?

Bản thể hắn vẫn núp một bên, phân thân thì ra về rồi rồi bỏ chạy, quả nhiên 2 trong số 5 người đó bắt đầu đuổi theo phân thân. Làm sao có thể tha thứ cho kẻ đã khiêu khích uy nghiêm của chính mình được?

Còn 3 người thì chuẩn bị rồi đi,

"Ầm~" không có dấu hiệu nào báo trước, một bàn tay khổng lồ từ trên trời đập về phía bọn họ. 3 người chết không kịp ngáp, cũng không biết tại sao mình chết.

Trần Tinh nhìn mà cảm thấy kinh hãi, đây là loại lực lượng nào mới có thể làm cho 3 vị bán thần trong nháy mắt thành tro bụi? Hắn âm thầm đổ mồ hôi lạnh, nếu như không cẩn thận thì có lẽ....

Sau khi khói bụi qua đi, một bóng người từ từ hiện ra, Trần Tinh chỉ thấy được mái tóc dài vàng óng của người này, hắn không biết người này là nam hay nữ, người này khẽ lắc đầu rồi biến mất như chưa từng xuất hiện, Trần Tinh ngưng mắt nhìn lại thấy trên đất toả ra một ánh sáng màu đen, rõ ràng là thần cách kia nhưng vấn đề là tại sao người thần bí này không lấy đi Thần cách?

Hắn không quan tâm nữa, thật nhanh lấy đi Thần cách rồi trở về chuẩn bị kế hoạch mượn đồ của mình.

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like hoặc đề cử nguyệt phiếu kim đầu,... Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hoặc Thiên

Rất nhanh Trần Tinh đã quay về, bây giờ hắn không phải không quan tâm người tóc vàng đó là ai? Tại sao không lấy đi Thần cách? Hắn không đủ tinh lực! Việc trước mắt là Chén thánh. Việc tiếp theo là đi tới Thủ nhân tộc. Chỉ đơn giản vậy.

Trần Tinh theo đường cũ trở về, do việc hỗn loạn xảy ra ở Phòng đấu giá, nên trong thành binh lính được huy động rất đông, sau nhiều lần ẩn nấp hắn cũng trở lại được phòng trọ.

Trở lại phòng trọ Trần Tinh cẩn thận đóng cửa phòng lại, khi hắn thấp sáng căn phòng lên thì thân hình hắn cứng lại, trước mắt hắn là một bóng lưng của một người, quan trọng hơn là người này có mái tóc màu vàng óng, chính là nhân vật khủng bố hồi nãy. Nhưng tại sao nàng lại xuất hiện ở đây? Chuyện gì xảy ra?

"Người rất yêu người con gái này?"

Không đợi Trần Tinh mở miệng, người này đã lên tiếng trước. Là một giọng nữ, rất dễ nghe, sau đó Nàng vung tay, bức tượng điêu khắc Phi Yến của hắn hiện ra. Vấn đề là bức tượng này chẳng phải bị khách vip số 2 mua rồi sao? Sao lại trong tay nàng?

Trần Tinh âm thầm cảnh giác nhưng cũng trả lời

"Đúng, có vấn đề gì sao?"

"Không có vấn đề gì, chỉ là ta cũng muốn người giúp ta điêu khắc một bức tượng giống như vậy, nhưng bức tượng phải là ta" Thanh âm dễ nghe cô gái vang lên đồng thời nàng cũng xoay người lại

Trần Tinh mắt mở thật to, tim gia tốc nhanh hơn, nàng thật sự quá đẹp, đẹp đến kinh tâm động phách, thật sự không có từ nào để miêu tả vẻ đẹp của nàng, nếu có thể miêu tả bằng từ ngữ có thể là một si nhục đối với vẻ đẹp này. Vẻ đẹp đã nằm ngoài phạm trù cái đẹp, đẹp đến nỗi trong lòng sinh ra tư ti mặc cảm không dám khinh nhờn hay bắt chuyện với đối phương!

Nhưng không hiểu sao, Trần Tinh cảm thấy có cảm giác như đã từng quen biết cùng cảm giác đau lòng.

Cảm giác chỉ là thoáng qua khiến hắn cũng để ý nhiều

"Xin lỗi, ta không thể làm được!" Ổn định lại tâm tình. Trần Tinh từ chối nói.

"Tại sao? Ta không đẹp sao?" Cô gái nhìn Trần Tinh bình tĩnh nói, nhưng đôi mắt ẩn giấu thật sâu bên trong đó là nồng đậm nỗi nhớ cùng yêu thương. Kèm theo đó là bi thương cùng tự trách. Điều này hắn không thể nhìn ra được. Bất cứ ai cũng không thể nhìn ra được!

"Không! Nàng rất đẹp! Đẹp đến nỗi ta không dám nhìn thẳng, nhưng vấn đề không phải chỗ đó. Ta không thể điêu khắc giúp nàng" Trần Tinh chăm chú nói

"Vậy thì tại sao?"

"bức tượng này là ta dùng tất cả nỗi nhớ cùng ký ức còn sót lại để tạo thành. Chỉ đơn giản như vậy!" Trần Tinh hơi hột giải thích.

"Vậy thì có sao? Ta ngay trước mắt ngươi đây? Ngươi có thể nhìn ta điêu khắc"

"Nàng không hiểu! Có một số người nghĩ rằng có những thứ mà họ sẽ không bao giờ quên được, nhưng khi họ nghĩ như vậy, họ đã bắt đầu quên đi điều đó!" Trần Tinh thờ dãi nói, dùng một chút hắn nói tiếp

"Ta cũng giống vậy, ta cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ quên đi cô ấy, nhưng chợt một ngày ta nhận ra, ta thậm chí bắt đầu từ từ không nhớ nổi khuôn mặt nàng ấy, cho đến khi chủ đề của cuộc thi nhắc ta nhớ, ký ức về nàng đã in sâu tâm trí ta một lần nữa, và ta đã tạo ra nó một cách hoàn mỹ nhất, ta có thể ngắm nàng ấy mỗi ngày, đó là tình yêu ta giành cho nàng ấy, nhưng còn nàng? Ta không yêu nàng, ta có thể giúp nàng điêu khắc nhưng không thể nào giống như bức tượng này được." Trần Tinh nói xong từ trong ngực mọc ra một bức tượng thủy tinh đủ màu sắc rất sống động. Hắn dùng Hư Không tạo vật để tạo ra nó lúc chuẩn bị buổi đấu giá. Không đợi cô gái này lên tiếng, Trần Tinh tiếp tục nói

"Con người có thể cố tìm cách thay đổi diện mạo, thậm chí là suy nghĩ của bản thân. Nhưng cái thần của đôi mắt cùng khí chất của người đó sẽ không thể nào thay đổi được. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nó rất quan trọng tạo nên một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Ta không biết nàng là ai? Ta không biết tính cách nàng như thế nào? Ta hoàn toàn không biết gì về nàng cả? Làm sao ta có thể giúp điêu khắc một bức tượng hoàn mỹ đây?"

"Ta tên Hoắc Thiên, sau này mỗi ngày ta sẽ theo ngươi, đến khi nào ngươi có thể giúp ta điêu khắc thì thôi. Ngươi đừng vội từ chối, nếu ngươi có thể thắng ta thì cứ thử xem? Nhưng trước đó nên làm ra lựa chọn chính xác, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận!" Hoắc Thiên sau khi ngẫm nghĩ mở miệng nói

"Hoắc Thiên? Đúng là đẹp có thể mê hoặc cả trời!" Trần Tinh nghĩ thầm cũng rất bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn nhưng có cách nào? Dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Tuy nàng rất đẹp nhưng thực lực quá khủng bố, làm sao có cảm giác an toàn khi bên mình luôn đi theo một người có thể bất cứ lúc nào xử trí mình?

"Trốn vào Đại thế giới? Phải a, thử xem sao?" Trần Tinh mắt sáng lên sau đó hắn nhìn nàng nói

"Được rồi, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng, nhưng nàng phải đáp ứng ta 3 điều kiện"

"Điều kiện gì?"

"Thứ nhất, tuyệt đối không thể làm thương tổn đến ta cũng như bằng hữu ta."

"Điều kiện thứ 2?" Hoắc Thiên gật đầu nói

"Thứ 2, không thể ép buộc ta làm việc ta không thích cũng như không thể dùng vũ lực áp đặt ta!"

"Điều cuối cùng?"

"Điều cuối cùng là chấp nhận thêm 3 điều kiện nữa" Trần Tinh nghĩ nghĩ mở miệng nói nhưng sau khi nhìn Hoắc Thiên ánh mắt bất thiện thì vội xua tay nói

"Đùa thôi, điều thứ 3 ta chưa nghĩ ra, sau này hãy nói"

Nhìn điệu bộ Trần Tinh sợ chính mình, Hoắc Thiên che miệng cười khê.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, Trần Tinh cũng ngẩn ngơ, vội vàng dời đi ánh mắt, hần xấu hổ nói

"Được rồi, trời cũng tối rồi, ta muốn đi ngủ, nàng có thể đi được rồi?" Hần muốn trốn thật nhanh vào Đại thế giới a

"Đi? Tại sao ta phải đi? Ta muốn ngủ ở đây!" Nói xong nàng vung tay lên một chiếc giường ngọc hàn bằng được điêu khắc hoa lệ xuất hiện. Sau đó nàng nằm lên đắp chăn ngủ.

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like = fb, vote 10* hoặc đề cử nguyệt phiếu kim châu, Đây sẽ là động lực để mình tiếp tục ra nhiều chương hơn...Nếu các bạn Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ta thật sự ích kỷ?

Trần Tinh nhìn nàng không hề phòng gì hần mà ngủ như bình thường, hần thật sự không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra?

Trần Tinh len lén trốn vào Đại thế giới. Vị trí trái tim hần xuất hiện vòng xoáy từ từ thân hình hần biến mất.

Trần Tinh thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa kịp ổn định lại thì phía sau hần lại truyền đến mùi thơm nhẹ. Mùi thơm này hần rất quen. Mùi thơm này không phải của Hoắc Thiên sao?

Hần giật mình xoay người trở lại, đôi mắt hần mở thật to, bờ môi run run

"Đây là đâu? Chẳng lẽ...? Người đã luyện hoá Thế giới thụ? Người đã làm như thế nào? "

Hoắc Thiên hiểu kỳ hỏi

Trần Tinh biết cô gái trước mắt này không đơn giản, hần cảm thấy rất khó chịu, giống như bị người nắm trong tay, tùy ý đùa giỡn vậy.

"Đúng vậy, đây chính là Thế giới Thụ, nàng làm sao vào đây được?" Trần Tinh gian nan mở miệng nói, hần cũng âm thầm chuẩn bị ra tay liều mạng nếu đối phương có ý đồ xấu, hần thà đồng quy vu tận cũng không muốn nhân tố không ổn định này có gì ảnh hưởng đến chúng nữ.

"Không cần đề phòng như vậy, ta sẽ không làm hại người. Hình như ngươi không thích có người đi theo ngươi thì phải?. Được rồi, sau này ta sẽ ở lại nơi này, cách 3 ngày ngươi phải vào đây nói chuyện với ta, một mình ta ở đây rất buồn chán. Nếu không, ta sẽ dùng không gian pháp tắc mở ra lỗ hổng khiến cho người bên trong lẫn bên ngoài có thể tự do ra vào. Đừng nên nghi ngờ năng lực của ta! Ta đi ngủ đây?"

Hoắc Thiên thấy Trần Tinh bộ dáng không thêm đề ý rồi nàng nằm xuống giường của mình đưa lưng về phía hần ngủ.

Trần Tinh nhìn cặp mông to tròn nuốt ngụm nước bọt nhưng hần không dám có hành động lỗ mãng đành đi tìm kiếm chúng nữ. Hần phải dặn dò mọi người cẩn thận người cô gái đẹp kinh tâm động phách này.

Thoáng mở thần thức cảm ứng từng người, hần thấy chỉ có Anna vẫn chưa ngủ, nàng đang nằm trên ghế trên sân thượng ngắm bầu trời đêm.

Hần xuất hiện Anna cũng không nói gì, hần đứng bên cạnh nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi nhẹ giọng nói

"Có phải nàng vẫn rất hận ta?"

Anna vẫn không trả lời, Trần Tinh thấy vậy nói tiếp

"Người nào cũng có cái bóng của riêng mình, không chỉ cái bóng của cơ thể, mà còn là cái bóng của linh hồn đang hoà trộn và không hoàn thiện. Đó sẽ là nỗi đau khổ nếu ta bắt nạt ở bên cạnh ta trong khi đó vẫn có một hình bóng khác mà nàng vẫn đang nhớ thương, có thể ta thật ích kỷ vì giữ nàng bên cạnh và không cảm thụ được đây là điều nàng không thích. Nàng có thể đi bất cứ đâu nàng muốn, ta sẽ không ép buộc nàng! Cái bóng sẽ đổ xuống hướng đối diện với mặt trời, sẽ ngắn vào buổi trưa và sẽ dài vào lúc hoàng hôn, điều đó là quy luật tự nhiên không thể thay đổi!"

Dứt lời, Trần Tĩnh vung tay tạo ra con dao rạch một đường trên bàn tay mình bắt đầu giải trừ huyết thể của Anna. Luồng sáng bắn vào mi tâm nàng chứng tỏ huyết thể đã được giải trừ.

Từ đầu đến cuối Anna vẫn không nói một câu nào, nàng chỉ ngẩn ngơ không biết suy nghĩ gì.

"Khi nào nàng muốn rời khỏi đây có thể nói với ta. Vài ngày sau ta sẽ trở lại đây, phải rồi, trước khi nàng quyết định rời khỏi đây nhất định phải chú ý một người, đừng trêu chọc nàng ta!"

Đội Trần Tĩnh đi, Anna thoáng ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng hắn. Trong đôi mắt nàng hiện lên gợn sóng mông lung. Nàng không biết phải làm sao.

Bây giờ lòng nàng đang rất rối, mỗi khi nhắm mắt thì nàng sẽ nhìn thấy hình ảnh của thủ lĩnh nhưng sau đó lại thay đổi thành hình bóng của hắn.

Tĩnh cảm hơn 100 vạn năm nàng áp ụ chẳng lẽ lại mong manh dễ vỡ không bằng người đàn ông chiếm lấy thân xác nàng sao?

Nàng cũng đã nhiều lần tự hỏi liệu có phải thủ lĩnh từ trước tới giờ không quan tâm nàng hay sao? Một loạt các câu hỏi tại sao lại quanh quẩn trong nàng nhưng chẳng thể có câu trả lời. Nhưng giờ đây lại có thêm một hình bóng khác xuất hiện, làm sao nàng có thể chịu nổi?

Có lẽ nàng phải rời khỏi đây đi tìm thủ lĩnh để hỏi rõ ràng, nếu không trong lòng nàng sẽ có khúc mắc mà cả đời này cũng sẽ khiến nàng không vui. Đó cũng như chấp niệm của nàng vậy!!

Quay trở lại Trần Tĩnh, hắn thở dài bắt đầu đi dạo xung quanh, chứng nữ đã ngủ hắn không thể làm phiền các nàng, thêm vào đó là tâm trạng không vui nên hắn cũng chẳng còn tâm trí làm việc gì.

"Ta thật sự rất ích kỷ sao? Haizz, thật sự là đau đầu!" Trần Tĩnh thở dài lẩm bẩm

Sáng hôm sau,

Trần Tĩnh trở lại, trên người hắn dính đầy sương sớm chứng tỏ hắn cả đêm không trở về. Hắn thoáng để lại một bức thư căn dặn chứng nữ rồi ra ngoài công cuộc mướn đồ.

Sau 3 ngày hắn sẽ trở lại nơi này! Trần Tĩnh tiến ra phòng trọ, việc đầu tiên hắn làm là tiến về Quang Minh giáo đình để trình diện. Có hơi sớm một chút nhưng cũng giống như ngày đầu đi làm vậy, đi sớm một chút chứng tỏ mình rất yêu thích công việc này tạo ấn tượng ban đầu tốt hơn.

"Đứng lại, người đến là ai? Có chuyện gì?" 2 người thủ vệ giáo đình chặn Trần Tĩnh lại hỏi

"2 vị đại ca, ta là công tượng sư Trần Tĩnh, đến đây để báo danh sẵn sàng bắt đầu công việc điêu khắc cho Giáo Hoàng đại nhân!" Trần Tĩnh cười hi hi móc trong ngực ra túi kim tệ nhét vào trong tay 1 người binh lính trong đó.

"Người đến hơi sớm một chút rồi, cứ ở đây đợi đi, đến giờ ta sẽ cho người vào!" Binh lính thủ vệ vội vàng nhét túi tiền vào áo sau đó tùy ý nói

"2 vị đại ca, nghe nói Giáo hoàng đại nhân rất ít xuất hiện phải không?" Hắn tranh thủ lấy thêm thông tin

"Đúng là có chuyện này, nghe nói Giáo hoàng đại nhân muốn tìm kiếm cơ hội đột phá nên rất ít xuất hiện trong giáo đình, mọi việc lớn nhỏ đều giao cho đại tế tế cả."

"2 vị đại ca có biết vậy tại sao Giáo hoàng đại nhân lại muốn xây dựng bức tượng cho mình không? Chẳng lẽ có giúp ích gì cho việc đột phá sao?" Trần Tĩnh giả ngu ngơ nói

"Huynh đệ a, chuyện này ta không rõ ràng lắm, ta chỉ biết sơ sơ thôi, thông tin nội bộ, ta nói với người, người đừng nói với ai à, ta nghe nói là Giáo hoàng muốn xây dựng bức tượng là để gia trì phong ấn một con quái vật!" Người binh lính nói nhỏ với Trần Tĩnh

"Hai vị đại ca đã làm lòng hiếu kỳ của tiểu đệ rồi đây, xin cho tiểu đệ biết là quái vật gì mà ngay cả Giáo hoàng đại nhân cũng không thể xử lý mà phải tiến hành phong ấn vậy?" Trần Tĩnh vừa nói vừa lấy ra trong ngực một túi tiền nữa đưa cho binh lính này.

"Huynh đệ khách sáo a, được rồi nếu người có lòng thành như vậy ta cũng không giấu diếm, thật ra quái vật này nghe nói là từ thời tiền sử rồi, truyền thuyết kể lại rằng nó thân hình Đại gia như trâu, Tiểu gia như dê, tướng mạo đại khái tương tự Kỳ Lân, toàn thân dài nòng đậm ngăm đen lông, hai mắt sáng ngời có thần, trên trán bình thường có một cái sừng, tục truyền sừng gãy thì chết ngay lập tức, có bị thấy chiều dài hai cánh. Năm giữ rất cao trí tuệ, có thể nghe hiểu tiếng người, nó tròn tròn đôi mắt, có thể biện thị phi khúc trực, có thể biết thiện ác Trung Gian, phát hiện gian tà người, sẽ dùng giác đem hấn xúc ngã, sau đó ăn vào bụng từ." Binh lính nọ kể lại

"Còn có sinh vật như vậy? À phải rồi vị đại ca này, nghe nói Giáo đình có một thần vật gọi Chén thánh có thể giúp người khác rửa tội phải không? Tiểu đệ cảm thấy tâm hồn bản thân cần được rửa tội, thần vật như vậy không biết hai vị đại ca có thấy chén thánh không?"

"Chuyện này à? Đương nhiên là thấy rồi, Chén thánh được đặt ở trung tâm thánh điện, 2 chúng ta ngày nào chả thấy?" Một binh lính ngạo nghễ nói

"Hai vị đại ca có phải lừa gạt tiểu đệ không? Một thần vật như vậy làm sao có thể đặt ở một nơi nhiều người có thể thấy được chứ?" Trần Tinh hiếu kỳ nghi ngờ nhìn 2 người nói

"Thôi đi, ta lừa ngươi để làm gì? Ngươi không biết đó thôi, chén thánh có pháp trận siêu cấp phòng hộ không ai có thể phá giải trừ Giáo Hoàng cả, với lại nơi này là Giáo đình ai có thể to gan tới đây lấy Chén thánh được chứ? Ngươi không nghe câu nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao?"

"À, thì ra là vậy, tiểu đệ có lỗi, nên trách phạt, đây là một chút thành ý xin hai vị đại ca nhận lấy!" Trần Tinh cười lại đưa ra một túi tiền

"Không có gì, huynh đệ khách sáo rồi, nếu ta không lấy thì không nể mặt đệ rồi, được rồi cũng tới giờ rồi, đệ đo vào đi!" Một binh lính vỗ vai Trần Tinh nói nhưng tay còn lại thì nhanh chóng lấy túi tiền.

Trần Tinh cười cười cũng cáo từ đi vào thánh điện. Còn 2 vị binh lính thì coi Trần Tinh như thần tài vậy, nói vào ba câu thì được hẵn 3 túi tiền ai mà không thích!

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like = fb, vote 10* hoặc đề cử nguyệt phiếu kim cương, Đây sẽ là động lực để mình tiếp tục ra nhiều chương hơn...Nếu các bạn Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Dị biến

Đi vào trong giáo đình, Trần Tinh cảm thấy như đây là một thế giới khác vậy, có rất nhiều căn nhà được thiết kế san sát nhau cứ như một thị trấn nhỏ, có khuôn viên hồ nước ở trên đường chính. Đứng tại đây có thể thấy rõ Giáo điện ngay tại trung tâm nhất.

Trần Tinh tìm được một vị thành viên rồi hắn được dẫn đến giáo điện. Trên đường đi hắn mới biết những căn nhà này là để cho thành viên đã gia nhập giáo đình ở lại. Còn trưởng lão hay chấp pháp hộ pháp thì ở một khu cao cấp hơn. Đại tể ti hay giáo hoàng đều ở giáo điện cả.

Phải nói giáo điện cũng rất nguy nga đồ sộ, như là một lâu đài vậy, chói mắt nhất là ở trên đỉnh cao nhất có đặt một biểu tượng hình tròn phát ra hào quang cứ như mặt trời vậy nhưng có điều chỉ là biểu tượng thôi!

Cả giáo đình được bao bọc bởi trận pháp nên nhìn bên ngoài không thể thấy được, trận pháp này chỉ ảnh hưởng đến tầm nhìn chứ không có tác dụng phòng thủ.

Phòng thủ trận pháp rất tốn hao tài nguyên cho nên chỉ được mở ra khi gặp tình cảnh khẩn cấp thôi.

Đi được một lúc, Trần Tinh đã đứng trước trung tâm đại điện, hắn thấy được chén thánh nhưng lại không có hành động gì khác bởi vì giờ phút này đã có người ở đây, là một lão già. Chắc hẳn là đã được thông báo từ trước.

Hắn cũng không sợ bị nhìn ra bất cứ thứ gì, trước đó Trần Tinh đã chuẩn bị tất cả, dịch dung che giấu tu vi cái đó là hiển nhiên. Nhưng cũng thấy khó chịu khi bị lão già này nhìn chằm chằm.

"Ngươi là công tước sư đã giành chiến thắng trong cuộc thi vừa rồi?"

"Đúng vậy!" Hắn không kiêu ngạo không sợ hãi nói

"Rất tốt, do một số nguyên nhân ngươi chỉ có thời gian một tháng để hoàn thành bức tượng điều khắc Giáo hoàng đại nhân. Ngươi có thể làm được?" Lão già này bình thản nói nhưng ánh mắt giống như mắt ưng vậy, bén nhọn nhìn Trần Tinh

Trần Tinh cúi đầu trầm tư, sau một lát hắn ngẩng đầu nhìn thẳng lão già này gật đầu khẳng định

"Ta làm được!"

Nhìn thật kỹ Trần Tinh, lão già gật đầu

"Đi theo ta!"

Trần Tinh không nói gì chỉ đi theo lão già, hắn cũng không dám quan sát nhiều xung quanh. Một đường vòng qua hành lang trung tâm. Trần Tinh đã tới được nơi cần đến!

Trước mặt hắn là một trung niên nhân ăn mặc hoa lệ giống như một người truyền giáo phương tây nhưng lại giống như một đức vua vậy.

Trung niên nhân này mờ mắt, ánh mắt như để cho Trần Tĩnh rơi vào vực thăm vầy. Lấy lại tinh thần, Trần Tĩnh âm thầm tính toán.

"Được rồi, khi ngươi đến đây chắc hẳn đã đồng ý thời gian một tháng để hoàn thành bức tượng cho ta, ta cũng không biết ngươi làm như thế nào miễn sao bức tượng phải giống ta là được. Ngươi có 1 phút để nhớ hình dáng của ta!" Trung niên nhân nói xong đứng nghiêm trang nhìn Trần Tĩnh.

1 phút qua đi, Trung niên nhân phát tay ra hiệu cho hắn cáo lui, Trần Tĩnh cũng không nói gì ra về chấp tay sau đó ra ngoài. Hắn điều khắc mới có quý, có thằng ngu mới đi tin chuyện điều khắc tượng để phong ấn, chắc là làm chuyện gì xấu không muốn người biết. Hắn đã có cơ hội tiếp cận chén thánh rồi thì nếu được thì đánh nhanh rút nhanh cần gì phải đợi một tháng?

"Ngươi sẽ được sắp xếp khu chỗ ở của thành viên giáo đình, ta sẽ sai người dẫn ngươi tới đó" Lão già đi phía trước mở miệng nói

"Thưa đại nhân, có thể cho ta ở lại đây có được không? Một bức tượng hoàn mỹ ngoài giống ra cần phải có khí chất, nhưng ta chỉ được nhìn Giáo hoàng đại nhân, ta có thể nhớ rõ chi tiết nhưng khí chất của ngài ấy ta lại không thể hình dung được, ở đây ta cảm nhận được sự trang nghiêm, thánh khiết cũng như được tẩy lễ làm cho linh hồn ta thư sướng hơn!" Trần Tĩnh nói xong cũng cảm thấy nổi cả da gà vì sự đối trá của mình

"Ồ, ngươi cảm nhận được sự tẩy lễ từ linh hồn? Xem ra ngươi cũng có tư chất trở thành thành viên của giáo đình chúng ta! Rất tốt, haha, được rồi, ngươi cứ ở trung tâm đại điện để nhận sự tẩy lễ từ chén thánh đi. Nên nhớ, đừng tới gần chén thánh, nó có trận pháp phòng ngự nếu lỡ khởi động thì ngay cả ta cũng tan thành tro bụi!" Lão già nghe Trần Tĩnh nói có lý cũng như thấy hắn có tố chất nên vui vẻ đồng ý. Dù sao một con kiến hôi thì có thể làm gì? Quan trọng là phòng ngự ngay cả mình cũng không đụng vào được chẳng lẽ con kiến này đụng vào được?

"Cám ơn đại nhân, ta sẽ tích cực làm việc, tin chắc sẽ mau chóng hoàn thành bức tượng!" Trần Tĩnh chắc chắn nói.

"Được rồi, ngươi hãy bắt đầu làm việc đi, cố gắng chăm chỉ làm việc rồi ngươi sẽ được gia nhập giáo đình." Lão già nói xong rồi quay bước rồi đi

Trần Tĩnh không gấp ra tay, hắn phải tìm hiểu tình hình cụ thể.

Khoảng 5 ngày sau. Sau khi tìm hiểu kỹ lưỡng thông tin. Trần Tĩnh quyết định ra tay.

Hắn chắc chắn chén thánh là thật, còn về trận pháp bảo vệ thì Trần Tĩnh không để trong mắt. Hắn có thể sử dụng không gian thuộc tính. Việc xâm nhập trận pháp là quá đơn giản, nhưng việc rời đi khỏi nơi này lại là một vấn đề khác.

Đêm hôm đó, Trần Tĩnh vẫn như 4 ngày trước trở về trung tâm đại điện giả bộ như thường ngày ngồi hướng về chén thánh lầm bầm. Phần thân của hắn thì một bên thay đổi trang phục giống như người của Hắc ám thần điện, 9 phần thân chia ra 9 khu chuẩn bị giương đồng kích tây. Vì nếu muốn trốn thoát khỏi tay bán thần Viên mãn nhất định phải cần thời gian đầy đủ rời khỏi Quang Minh thành. Hắn có thể trốn vào Đại thế giới ngay, nhưng như vậy thì sao? Khi đi ra cũng vẫn ở trong Quang Minh thành. Trong khi đó nếu sự việc xảy ra sẽ gây náo động lớn, không 3-4 tháng thì sao lảng xuống được?

Hắn thiếu nhất chính là thời gian, phải biết dịch dung cái trang che giấu tu vi, khí tức thì được, nhưng hiện giờ hắn chưa có bản lĩnh thay đổi cả khí tức. Che giấu và thay đổi là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Che giấu chỉ khí tức chỉ có thể qua mặt những người tu vi yếu hơn mình còn mạnh hơn thì xin thua, một khi tu luyện đến cảnh giới bán thần rồi không phải ai cũng ngu và mù cả. Bọn họ phải có cái gì đó hơn người khác, có thể là cơ duyên hay vận may nhưng đó cũng được gọi là bản lĩnh. Ai cũng có thủ đoạn, và quan trọng nhất đó là tâm tính. Người đáng sợ nhất không phải người nói ta đây rất lợi hại mà là người tiểu lý tàng đao!

Trần Tĩnh sau khi chuẩn bị kỹ càng, 9 phần thân đồng thời phát động phá hoại khắp nơi. Chủ yếu là phá hủy phòng thủ đại trận để hắn còn cơ hội thoát đi nữa. Tiếng kêu la thảm thiết kèm theo những ngọn lửa đang cháy hừng hực như tô điểm thêm cho màn đêm của sự chết chóc.

Quả nhiên không bao lâu, từ trong tháp cao bay ra một vị lão già, lão già này hắn chưa trông thấy bao giờ, chắc hẳn là đại tể ti. Trần Tĩnh cũng không thấy Giáo hoàng đi ra. Hắn đang xoắn xuýt liệu có nên ra tay không?

Cẩn rằng, Trần Tĩnh không nghĩ nhiều nữa, hắn xuyên qua Ma pháp trận phòng ngự, hắn nhanh tay cắt ngay chén thánh vào trong Đại thế giới, nhưng cũng cùng lúc đó, dị biến phát sinh.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, rồi nó như trời lên, vết nứt lan toả mà trung tâm lại là chỗ Trần Tĩnh đang đứng, bầu trời sấm chớp không ngừng, cuồng phong nổi lên giống như ngày tận thế vậy.

"Ai... Là ai to gan dám mở ra phong ấn....aaaa. Ta nhất định sẽ giết ngươi! Đây là tiếng rống giận của Giáo hoàng, kèm theo trong đó là nỗi bất an cùng sợ hãi.

Trần Tĩnh giờ phút này thân người cứng ngắt không thể cử động. Không phải hắn sợ teo chym không động đậy được mà là hắn bị một lực lượng cảm có lại không thể cử động.

Mặt đất trời lên rồi nứt ra, Trần Tĩnh bị hất văng ra xa, cách đó cũng cỡ 600-700m, hắn nằm trên mặt đất như kẻ bất lực.

Một cái hố sâu đen kịt đường kính khoảng 500m lộ ra. Rồi từ từ một bóng đen đang nâng dần đầu của mình lên.

Một con khổng lồ quái vật hiện lên trước mắt Trần Tĩnh, hắn trợn mắt nhìn kỹ, nhưng trong lòng lại gào thét truyền thuyết là sự thật!

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like = fb, vote 10* hoặc đề cử nguyệt phiếu kim châu, Đây sẽ là động lực để mình tiếp tục ra nhiều chương hơn...Nếu các bạn Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chuẩn bị trước khi dung hợp hệ thống

Một con quái vật khổng lồ như lời kể của binh lính nọ xuất hiện trước mắt Trần Tinh.

Có điều cũng quá khoa trương về độ lớn đi, điều quan trọng là con quái vật chậm rãi di chuyển cái đầu nhìn hắn, đôi mắt nó loé lên một cái rồi thân hình nó bỗng chốc run lên nhè nhẹ tựa như đang sợ hãi.

Cùng lúc đó, Trần Tinh cảm thấy toàn thân không còn bị giam cầm nữa. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi nơi này.

Quái vật này nhìn theo bóng lưng Trần Tinh cũng không làm gì hắn, nó quay đầu nhìn về đang lơ lửng trên không trung Giáo Hoàng, đôi mắt chột biến đỏ, nó phần nộ gào thét. Giáo Hoàng chột vật chóng trả, Trần Tinh cũng không quan tâm, chuyện không liên quan với hắn, hắn không có thù oán gì với Giáo đình cả, Không nói đến việc giáo hoàng làm người ra sao chỉ nói đến việc của Minh Nguyệt, nhưng vấn đề là cũng không có gì xảy ra, còn về Diệp Vũ lại là một vấn đề khác, hắn sẵn sàng ra tay trừ đi những công tử ca ý thế hiếp người, điều kiện là phải gặp được, hắn cũng không quản hết được tất cả, tóm lại là hắn không có xung đột lợi ích hay thù oán gì với giáo đình chỉ là không có hảo cảm thôi. Nếu hắn có đủ thực lực thì diệt luôn cho không khí trong lành.

Trần Tinh giống như quỷ mị, thoát ần thoát hiện, rút cuộc hắn đã ra khỏi Quang Minh thành khoảng 5-6 km. Hắn quay đầu nhìn lại đã thấy thành trì rực đỏ. Lắc đầu một đường hướng Thú Nhân bộ tộc bay đi.

Được một đoạn khá xa, Trần Tinh tiến vào Đại thế giới, bây giờ cũng đêm khuya nên hắn cũng không làm phiền ai, hắn đột nhiên chột nhớ lại một chuyện. Chuyện này làm cho hắn mờ mịt chẳng rõ ràng.

Đã qua thời gian 3 ngày rồi chính xác là 5 ngày hắn không có tiến vào Đại thế giới, như vậy Hoặc Thiên? Điều này cũng làm hắn khó hiểu. Tại sao không thấy bản thân có cảm giác gì khác biệt xảy ra cả.

Thoáng mở ra thần thức, hắn cũng thật bất ngờ vì thấy Hoặc Thiên đang đứng trước Thế giới thụ ngăn ngó nhìn. Hắn hiểu kỳ không biết nàng làm sao nên đi đến xem

Trần Tinh nhìn phía trước bóng lưng thướt tha uyển chuyển mà tâm cũng dao động, hắn không hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn cảm giác như thương tiếc như áy náy. Nhưng chỉ là thoáng qua.

- Tại sao khuya như vậy rồi nàng còn không ngủ?

Trần Tinh buộc miệng nói, hắn cũng không biết khi cảm xúc của hắn thoáng qua thì cũng là lúc thân thể Hoặc Thiên run lên nhè nhẹ, nhưng rất nhanh thì bình thường trở lại

- Tại sao đã qua 3 ngày ngươi không vào? Có phải ngươi xem lời ta nói không có căn cứ?

Hoặc Thiên không để ý tới hắn mà từ tốn mở miệng, sự bình thản trong lời nói đó làm cho Trần Tinh rùng mình, hắn cũng không biết nói sao cho phải, dù sao hắn cũng đã ở thế hạ phong, lý do lý trấu gì cũng như không.

Thấy Trần Tinh không lên tiếng, lúc này Hoặc Thiên mới xoay người lại, nhìn hắn, trong đôi mắt ẩn chứa vô tận cô đơn.

- Xin lỗi

Trần Tinh giật mình, hoảng hốt, áy náy, thương tiếc, không đành lòng... ngũ vị tạp trần không kìm được nói. Hắn cũng không biết hắn xin lỗi vì cái gì? Vì sao lại như vậy, nhưng ngoài xin lỗi ra hắn không biết phải làm sao.

- Ngươi... không có gì, sau này thường xuyên đến gặp ta là được, không nghĩ tới ngươi lại có nhiều bạn gái như vậy. Thêm vào Thế giới thụ đúng thật kim ốc tàng kiều.

Hoặc Thiên cũng không làm khó hắn. Nàng quay người đi trở về. Trần Tinh nhìn theo bóng lưng nàng cũng không nói được gì. Nhân tố khủng bố này còn biểu hiện ra sự cô đơn?

- Không biết nàng có chuyện gì, thôi dù sao cũng không liên quan đến ta.

Trần Tinh nghĩ thầm rồi trở về phòng, đêm đã khuya, mấy ngày nay tâm trí đặt vào chén thánh cũng hơi mệt mỏi một chút, Trần Tinh liền ngủ một giấc thật

dài. Hắn nằm mơ

Trong mơ, hắn thấy hắn đang vui đùa với một người con gái, anh anh em em rất nể da gà, nhưng tình cờ hắn thấy một người con gái khác đang đứng một bên khác nhìn. Người này lại là Hoắc Thiên. Hắn giật mình tỉnh lại, lúc đầu thậm nghĩ căng thẳng quá nên nằm mơ cũng thấy chuyện tào lao.

Trần Tinh rời giường, bây giờ cũng tờ mờ sáng thôi, cũng lâu rồi hắn không làm cơm cho chúng nữ ăn, nên hôm nay hắn quyết định nghỉ ngơi một ngày cùng chúng nữ tâm sự. Cũng là lúc hắn đưa Anna rời khỏi đây.

Không lâu sau, Diệp Vũ cùng Hồng Liên đi ra, xem ra 2 cô nàng này đã thức. Gặp được Trần Tinh, Hồng Liên lên ôm chạt

-Ngọn gió nào thổi người tới đây, Diệp nhi a, ta đã nói rồi nam nhân không ai tốt đâu, thấy chưa? Người ta đâu nhớ gì tới người. Đi rất lâu cũng không gặp người.

-Ta nói này Hồng Liên muội tử, đừng quên người cũng là nữ nhân của ta. Có cần thiết phải nói vậy không?

Trần Tinh lúc đầu nói, có ai như hắn đâu, nữ nhân của mình chia rẽ mình và nữ nhân của mình. Nghe mà lòng bùng nổ tai

Diệp Vũ cũng không nói gì, chậm chậm đi tới rồi vùi đầu vào trong lòng Trần Tinh, hắn nhẹ ôm vỗ lưng nàng. Hắn cũng áy náy vì không có dành nhiều thời gian cho nàng. Không biết có nên nói với nàng hắn đã đến Quang Minh thành quay long trời lở đất không nữa.

-Phải rồi Vũ, gia tộc nàng ở nơi nào? Có phải ở Quang Minh thành không?

-Không phải, gia tộc ta ở phía Nam cách đó 1 ngày đi đường.

-Vậy nàng có muốn về thăm người thân không?

Diệp Vũ thoáng sững sờ trong chốc lát, không nghĩ tới Trần Tinh lại hỏi nàng vấn đề này. Đã hơn 3 năm nàng sống trong cảnh không ai quan tâm, mặc dù có Hồng Liên làm bạn nhưng dù sao cũng sợ có người phát hiện nên thường một mình. Dung mạo "xấu xí" lại không thể tu luyện làm cho nàng nhận phải biết bao ghê lạnh không ai chịu nói chuyện. Chỉ có Trần Tinh không chê nàng xấu xí còn mang lại cho nàng cảm giác an toàn cùng ấm áp.

-Không cần, chuyện của chàng quan trọng hơn, khi nào giải quyết đưa ta về cũng không muộn.

Diệp Vũ cũng từng nghĩ về nhà, nhưng biết Trần Tinh có ẩn tàng nguy hiểm trong người nên cũng tạm gác lại.

Một bên Hồng Liên nhìn 2 người anh anh em em em cũng cảm giác cơ hội ghen tị. Mặc dù nàng tính cách mạnh mẽ coi mở không quan trọng lắm trinh tiết nhưng cũng không phải người tùy tiện. Quan trọng hơn là cảm giác đó cũng không tệ, cảm giác như đang bay, phiêu phiêu.

Trần Tinh buông ra Diệp Vũ để cho nàng rửa mặt sửa soạn. Hắn tiếp tục chuẩn bị bữa sáng, lần lượt mọi người cũng hợp mặt đông đủ, chỉ còn thiếu Anna cùng Hoắc Thiên. Trần Tinh cũng thoáng an ủi mấy nữ khác.

-Anna tỷ tỷ cùng Hoắc Thiên tỷ tỷ sao còn chưa ra nhỉ?

Tuyệt Nhi hiếu kỳ hỏi hỏi, nhưng không đợi có được đáp án. Anna cùng Hoắc Thiên đã ra đến, vấn đề là Anna có hơi e dè sợ hãi khi nhìn thấy Hoắc Thiên.

-Được rồi, mọi người đã đến đông đủ thì ngồi xuống ăn sáng trước đi. Lâu rồi ta không xuống bếp nên không biết thế nào.

Trần Tinh bắt đầu dọn chỗ, mấy người bắt đầu ăn sáng. Vừa ăn chúng nữ vừa hỏi này kia. Thế là Trần Tinh đành phải trả lời từng vấn đề.

Bữa ăn sáng kéo dài tận 2h mới xong. Hôm nay chúng nữ cũng không tâm trạng tu luyện mà bởi Trần Tinh đi dạo. Cả đám rối rít về trang điểm chỉ còn lại Anna và Hoắc Thiên là không đi.

Anna thì mặt đẹp tựa thiên sứ do không phải phạm thai nên không cần trang điểm quá. Không phải như vậy có nghĩa là chúng nữ đẹp nhờ son phấn. Chỉ là tô điểm đẹp hơn thôi. Còn về Hoắc Thiên thì không cần phải nói.

-Anna, nàng đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu muốn rời đi ta sẽ đưa nàng ra khỏi đây.

Trần Tinh rót một ly nước rồi hướng về Anna hỏi

-Ta...ta muốn rời khỏi đây!

Anna gặp Trần Tinh hỏi thì nhìn thoáng qua Hoắc Thiên một chút sau đó kiên định trả lời. Nàng muốn gặp mặt thủ lĩnh!

-Được rồi, hiện giờ ta sẽ đưa nàng ra, nàng có vật phẩm gì cần mang đi không?

Trần Tinh thoáng có chút thất vọng, hắn biết mình ích kỷ nhưng nam nhân nào chịu được nữ nhân của mình đi tìm một nam nhân khác mặc dù chỉ là nữ nhân trên danh nghĩa thể xác? Hắn thờ dài, đã quyết định buông tay rồi cũng không nên làm khó nàng.

-Không cần, ta không có vật gì cần mang theo cả!

Anna nhìn hấn nói, giờ phút này trong lòng nàng cũng rối rắm nhưng thở dài một hơi rồi bình thản nói

-Được rồi, mặc dù chúng ta phát sinh quan hệ là do ta nhưng trước đó ta cũng từng suýt chết dưới tay nàng, nhưng kết quả cuối cùng thành ra như vậy, cũng xem như ta có lợi! ta sẽ dạy nàng một môn công pháp để phòng thân. Đừng vội từ chối, cái này xem như lời xin lỗi ta dành cho nàng. Nàng nhớ kỹ cách vận dụng!

Trần Tinh chân thành nói rồi dạy Anna Ảnh phân thân thuật cơ sở để nàng phòng thân chạy trốn tỉ lệ cao hơn khi gặp địch thủ mạnh. Như vậy hấn cũng không cảm thấy áy náy.

-Cảm ơn ngươi, ngươi cũng lo giải quyết vấn đề của mình đi. Sau này nếu có cơ hội gặp lại ta không muốn ngươi trở thành con rối của người khác

Anna có hơi buồn bã nói nhưng cũng thoáng qua phút chốc rồi trở lại bình thường

-Khoan đã, chuyện gì xảy ra? Con rối gì?

Hoặc Thiên ở một bên nhìn 2 người anh em cũng có hơi ghen tị nhưng khi nghe Anna nói thì giật mình lo lắng hỏi.

-Đây là chuyện của chúng ta, ta chỉ hứa giúp nàng điều khắc tởm thôi, không phải osin của nàng!

Trần Tinh không khách khí nói, thật ra hấn cũng dần dần cảm thấy Hoặc Thiên không có ý xấu với mình, chỉ là không biết mục đích của nàng có đơn giản là nhờ hấn điều khắc tởm không thôi.

-Việc này rất quan trọng, có lẽ ta có thể giúp ngươi. Và lại nếu ngươi làm con rối gì đó, ai sẽ giúp ta điều khắc tởm?

Hoặc Thiên nhìn hấn ngưng trọng nói.

Trần Tinh do dự một chút cũng đem đầu đuôi câu chuyện kể ra

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like = fb, vote 10* hoặc đề cử nguyệt phiếu kim cương, Đây sẽ là động lực để mình tiếp tục ra nhiều chương hơn...Nếu các bạn Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hành trình mới!

Sau khi kể rõ mọi chuyện cho Hoặc Thiên nghe, nàng thoáng trầm tư rồi từ từ mở miệng nói

-Ngươi đưa Anna đi trước đi, sau đó vào đây ta sẽ nói cho ngươi phương pháp giải quyết

Trần Tinh gật gù đầu rồi mang theo Anna ra ngoài

-Tại sao ngài ngươi lại có thể độc ác như vậy, phải bao nhiêu cho đủ thỏa mãn tham vọng của ngươi đây?

Hoặc Thiên một mình đứng đấy, ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng đau xót, nàng không biết phải làm sao, nàng không muốn hấn trở thành con rối. Nàng phải giúp hấn!

Không lâu sau, Trần Tinh trở lại Đại thế giới, tâm trạng hấn có chút không vui lắm, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần

-Nàng nói có cách giải quyết vấn đề cho ta?

-Đúng vậy, vẫn còn thời gian để giải quyết nhưng vấn đề phải tìm được thêm 2 thứ nữa.

-Là thứ gì?

-Thứ nhất là Thổ chi tinh hoa thứ hai là Sinh mệnh thụ!

Hoặc Thiên mở miệng chắc chắn nói. Trần Tinh hơi bất ngờ, chẳng lẽ suy đoán của mình là đúng? Hấn vội hỏi

-Khi tìm được 2 thứ đó thì tiếp theo phải làm sao?

-Tới đó người tự nhiên sẽ biết!

Hoặc Thiên nói xong nhìn hướng Thế giới thụ, nàng mở miệng nói tiếp

-Việc này ta sẽ giúp người hoàn thành!

-Khoan đã, ta không muốn thiếu nợ người khác, nàng giúp ta, ta rất cảm ơn, nàng hãy nói yêu cầu của mình ta nhất định sẽ làm được!

-Không cần, ta chỉ cần người có thể điều khiển giúp ta một bức tượng hoàn mỹ là được!

Trần Tinh trầm ngâm, hắn không hiểu tại sao bức tượng lại quan trọng như thế? Nó ẩn chứa bí mật gì hay sao?

-Được rồi, thế nhưng khi lấy thổ chi tinh hoa nàng tận lực đừng giết người, ta với bọn họ không thù không oán, không thể chém giết người vô tội. Còn về sinh mệnh chi thụ... Chẳng lẽ không cách nào khác hay sao? Nó là căn cơ của Tinh Linh tộc, bọn họ tạm thời cũng không có thù oán gì với ta. Làm sao ta có thể vì một người mà huỷ đi cả một bộ tộc?

-Người quá ngây thơ, ở một thế giới nói chuyện với nhau bằng thực lực sẽ không có chuyện vô tội, và lại Sinh mệnh chi thụ cũng đã sắp chết. Người làm như vậy cũng không sai, nếu người còn áy náy thì dời luôn Tinh linh tộc vào đây. Ta nghĩ người cũng từng nghĩ tới điều này chứ?

Hoặc Thiên liếc mắt nhìn hắn cười khinh bỉ nói, thật ra nàng nói không sai, thế giới này nói chuyện với nhau bằng thực lực, từ lúc bắt đầu đã không có khái niệm vô tội. Chỉ trách bản thân không bằng người khác chứ có thể làm gì?

Trần Tinh cũng do dự, hắn không phải thánh mẫu, hắn cũng từng giết người, nhưng hắn làm việc luôn có nguyên tắc, người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng đằng này...? Thờ dài

-Được rồi, chỉ có thể như vậy, có gì ta sẽ đền bù tổn thất họ bằng cách khác.

Hoặc Thiên nhìn Trần Tinh bộ dáng sau đó nắm lấy hắn lắc mình biến mất khỏi Đại thế giới. Ra ngoài, Hoặc Thiên tay bắt đầu huy động, một luồng sức mạnh thần bí đánh vào Trần Tinh thể nội. Hắn giật mình tưởng rằng Hoặc Thiên hại mình nhưng nàng mở miệng

-Yên tâm, đây chỉ là pháp quyết định vị thôi, như vậy cho dù người có vào Đại thế giới ta vẫn có thể tìm được người sau đó tiến vào.

Nói xong Hoặc Thiên biến mất, Trần Tinh cũng bất đắc dĩ, chẳng lẽ đời này ta phải bị người đẹp theo đuôi sao?

Hắn cũng quyết định tranh thủ thời gian trở lại Tinh Linh tộc trước, như vậy sẽ thuận tiện hơn.

Một đường hướng Tinh Linh tộc bay đi, 3 ngày sau Trần Tinh đã tới địa phận của Tinh Linh tộc, hắn cũng mau chóng được người dẫn tới gặp Adela. Trong phòng cũng đầy đủ các thành viên, Adel không nhận được run giọng hỏi

-Người...chẳng lẽ...thật sự tìm được Thổ chi tinh hoa cùng thủy chi tinh hoa?

-Ta...Thật ra cũng có thể nói là như vậy, ta đã lấy được Thủy chi tinh hoa, còn thổ chi tinh hoa, một người bạn của ta đã đi lấy, chắc rất nhanh sẽ trở lại.

-Thật sự? Mau.. mau cho ta xem thủy chi tinh hoa? Người làm điều đó như thế nào?

Adela vội vàng tiến tới trước gấp gấp nói, trong phòng ai cũng đứng lên nhìn Trần Tinh bộ dáng như muốn xông lên vậy

-Chờ đã, bây giờ ta không thể để các người xem thủy chi tinh hoa được, phải chờ người bạn của ta trở lại!

Trần Tinh không ngu ngốc đến nỗi đem vật giao ra, phải biết Thủy chi tinh hoa đựng trong chén thánh a. Chén thánh là thần khí, nếu giao thủy chi tinh hoa chẳng phải giao luôn thần khí?

-Người bạn của người có đáng tin không? Tại sao một việc quan trọng như vậy người lại không đích thân đi làm?

Một vị trưởng lão nhìn không được mở miệng giọng chất vấn.

Trần Tinh thoáng nhíu mày, đạm nhiên mở miệng nói

-Ta chỉ là đang giao dịch với các người, đừng quên điều đó. Ta không muốn bất kỳ ai nói xấu sau lưng bằng hữu của ta.

-Được rồi, vậy cứ chờ bằng hữu của người trở lại đi. Ta sẽ phái người sắp xếp cho người chỗ ở.

Adela tranh thủ giảng hoà, Trần Tinh cũng không nói gì cáo từ rồi đi. Sau khi thấy Trần Tinh đi Adela nghiêm giọng nói

-Elvin, lần sau không được lơ đãng như vậy!

-Nhưng mà tộc trưởng..

-Không cần nói nữa, ta đã biết mọi người rất trung thành cũng như lo lắng cho tộc ta. Nhưng đôi khi phải giữ bình tĩnh giải quyết vấn đề, thử nghĩ xem, bằng hữu của hân có thể từ tay Thủ Nhân vương lấy thổ chi tinh hoa há có phải là nhân vật bình thường? Nếu không khéo sẽ bị diệt tộc!

Adela giải thích nói, sau khi nàng nói xong thì một giọng nói trong trẻo êm tai vang lên nhưng có phần lạnh lùng

-Người rất thông minh, nếu như các người tôn thương đến hân dù chỉ sợi tóc thôi, thì ta sẽ rút hồn luyện phách các người cho đến khi hồn phi phách tán tan thành tro bụi.

Tất cả mọi người trong phòng toàn thân không thể cử động, âm thanh dễ nghe nhưng rơi vào tai bọn họ lại như địa ngục nga quỷ vậy.

Hoặc Thiên thân hình từ từ hiện ra giữa đám người, nàng cao quý, xinh đẹp, giống như nữ vương vậy, có vài người không chịu nổi khí thế quý xuống thân phục.

Thu hồi khí thế, Hoặc Thiên không khách khí ngồi trên ghế chủ tọa. Nàng nhìn đám người rồi từ từ mở miệng nói lại quyết định của mình, mọi người không dám ý kiến gì cả, sau đó tất cả trên dưới Tinh Linh tộc bắt đầu nhận được thông báo là chuẩn bị tổng di dời.

Trần Tinh thấy mọi người bận rộn định hỏi một người thì Hoặc Thiên xuất hiện trước mặt hân.

-Được rồi, người chuẩn bị mang theo Tinh Linh tộc di dời đến Đại thế giới, sắp xếp cho bọn họ, sau đó trở ra cứu sông sinh mệnh thụ.

Hoặc Thiên nói xong quay người rời đi, nàng không cho Trần Tinh bất kỳ cơ hội nói chuyện nào. Hân cũng đành chấp nhận vậy.

Rất nhiều người nên thời gian chuẩn bị rất lâu, Trần Tinh đi dạo xung quanh tinh cờ hân gặp được Elly đang bận rộn thu dọn

-Elly, có cần ta giúp gì không?

Hân đối với cô nàng ngọc này vẫn có hảo cảm, mặc dù Tinh Linh bộ tộc không phải hiền lành nhưng cũng không thể phủ nhận không phải tất cả đều như vậy

-Ta đã thu dọn xong hết rồi, không biết tại sao nơi này tốt như vậy cần gì phải di dời, haizz

Elly than ngắn thở dài nói, sống một đoạn thời gian cũng sẽ có tình cảm đối với nơi đó chứ.

-Nơi này mặc dù tốt cũng không phải tốt nhất, các người sẽ di dời đến nơi tốt hơn, có đủ thức ăn cũng như không có kẻ thù, có thể tự do sinh hoạt làm những gì mình thích.

-Làm gì có nơi tốt như vậy, người nghĩ ta ngọc dễ bị gạt?

-Có chuyện gì vậy Elly?

Elly vừa nói xong thì giọng của Emily vang lên, nàng tình cờ đi ngang qua thấy Elly đang làm mặt quỷ với Trần Tinh nên hiếu kỳ hỏi.

-Tên này muốn gạt ta, hân nói dẫn ta đến nơi không có kẻ thù, có đầy đủ thức ăn, tự do sinh hoạt.

Elly nhìn Trần Tinh rồi hướng Emily giải thích.

-Thật có nơi như vậy?

Emily hướng Trần Tinh bất ngờ nói

-Có, ta sẽ dẫn các người đi trước, được chứ?

-Như vậy có ổn không? Đây là lần đầu của ta?

Emily nói làm cho Trần Tinh khoé miệng co giật, cái này dễ xảy ra hiểu lầm lắm à. Hân buộc miệng hỏi

-Lần đầu chuyện gì?

-Thì lần đầu đi xa mà không có sự đồng ý của mẹ ta.

-Hoá ra là như vậy, không sao rất nhanh liền tới rồi. Đưa tay 2 người các người ra

Hân nói xong rồi nắm tay hai người tiến vào Đại thế giới. Hai nàng cũng không kịp phản ứng bị hân dẫn đến nơi này.

Trần Tinh lựa chọn địa điểm rất thích hợp cho Tinh Linh tộc sinh sống. 2 nữ nhìn thấy ánh mắt có vài phần nghi ngờ, cũng là rừng rậm thôi mà có gì đâu? Chỉ là khác nhau về địa điểm.

-Các người cứ đi tham quan đi, đây là bản đồ ta đã đánh dấu các địa điểm rõ ràng cụ thể.

Trần Tinh nhìn thấy 2 nàng ánh mắt nghi ngờ nên đưa ra bản đồ đã chuẩn bị sẵn từ trước, rồi để 2 nữ tự mình tìm hiểu. 2 người cũng hiểu kỳ bắt đầu dựa theo bản đồ đi. Còn Trần Tinh thì ra ngoài

Không lâu sau, từng tốp người được Trần Tinh đưa vào Đại thế giới đến khi tất cả mọi người vào rồi Trần Tinh mới đưa bản đồ cho mọi người. Adela cũng căn dặn mọi người bắt đầu xây dựng chỗ ở. Còn Trần Tinh thì ra ngoài gặp Hoắc Thiên.

Đứng trước Sinh mệnh thụ, Trần Tinh chuẩn bị hỏi thì Hoắc Thiên đã mở miệng trước

-Sinh mệnh thụ đã sắp không chống đỡ bao lâu nữa, trước tiên hãy cứu sống nó trước đã rồi chuyển dời nó vào Đại thế giới.

Trần Tinh không nói nhiều bắt đầu chữa trị Sinh mệnh chi thụ.

Có thể chỉ tinh hoa cùng thủy chi tinh hoa, Sinh mệnh thụ từ khô héo dưới mắt thường có thể thấy nó dần dần trở nên xanh tươi toả ra sức sống mãnh liệt.

Thấy vậy, Hoắc Thiên vung tay lên rồi biến mất. Trần Tinh cùng Sinh mệnh thụ đều bị nàng chuyển dời vào Đại thế giới. Nàng đặt Sinh mệnh thụ gần khu vực Thế giới thụ. Xung quanh nó xuất hiện một cái hồ nước nhỏ. Giống như một cái cây trên một gò đất được nước xung quanh bao vây vậy.

Từng luồng sinh mệnh sức sống từ sinh mệnh thụ phát ra được Thế giới thụ hấp thụ. Trần Tinh có thể cảm nhận được không gian bắt đầu tăng trưởng. Kèm theo đó là đường như có gì đó thức tỉnh

Hắn đi lại gần Thế giới thụ. Ngay tại trung tâm quả thân bí một bóng ánh từ từ hiện lên. Có thể nhìn thấy rõ tất cả bóng ánh này chỉ trừ đôi mắt không thấy được ra.

Trần Tinh nhìn bóng ánh của mình cảm giác lạ kỳ dường như nó như một người khác vậy. Điều làm cho hắn giật mình là bóng ánh này mở miệng trước

-Người là ta, nhưng ta không phải là người! Chính xác là ta đã chết rất lâu rồi nhưng ý chí của ta đã tạo nên người. Chúng ta cần phải dung hợp lại mới có thể giải quyết vấn đề.

-Như vậy nếu như người và ta dung hợp thì có chuyện gì xảy ra?

-Ban đầu ta tự thoát ra khỏi linh hồn người để tránh cho bị khống chế. Nhưng một khi linh hồn ta đủ mạnh tiến hành dung hợp lại rồi thì có nghĩa là chúng ta sẽ trở nên chủ động, khống chế lại hệ thống. Điều này sẽ dẫn đến người phía sau biết được. Nếu muốn không để bị phát hiện phải tiến sang vị diện khác và bắt đầu tu luyện lại. Tu vi của người từ trước tới giờ đều do hệ thống bị kiểm soát cung cấp. Những công pháp người đạt được lúc đó đều do hệ thống nắm giữ nên không thể sử dụng được. Người phải đánh đổi điều đó để làm lại, thậm chí trí nhớ của người cũng sẽ bị phong ấn. Người chỉ nhớ được thời gian lúc trước khi người rơi máy bay. Đó là con đường duy nhất.

Trần Tinh trầm ngâm hồi lâu rồi mở miệng nói

-Nếu như dung hợp rồi ta có còn là ta? Và người phía sau đang tính kế là ai?

-Người cứ yên tâm, một khi chúng ta dung hợp ta sẽ tan biến trả lại cho người linh hồn hoàn mỹ nhất. Ta cũng đã tan thành hư vô cái còn lại cũng chỉ là ý chí thôi. Còn người phía sau không thể nhắc được. Tu vi người nọ rất khủng bố, một khi có người nhắc đến tên hắn thậm chí ngoại hiệu thôi thì hắn sẽ cảm ứng được.

-Như vậy khi ta dung hợp thì Đại thế giới phát sinh chuyện gì? Và ta còn bao lâu thời gian? Ta còn vài việc cần xử lý một số việc!

-Đại thế giới vẫn phát triển bình thường không bị ảnh hưởng nhưng vấn đề là người không biết được sự tồn tại của nó vì ký ức của người đã bị phong ấn. Còn về thời gian, trước khi hệ thống hoàn thành dung hợp là được!

Trần Tinh gật đầu, rồi rời đi, hắn muốn giải quyết một số chuyện. Hắn không phát hiện Hoắc Thiên đang đứng không xa ánh mắt mê ly, rung rung muốn khóc.

Bóng ánh nhìn về hướng Hoắc Thiên, lòng nàng bỗng nhiên siết lại, toàn thân run lên

-Haizz, sao phải khổ như vậy? Ta cũng đã chết rất lâu rồi muội còn không thể quên ta sao?

Hoắc Thiên không kiềm được chảy nước mắt nàng nghẹn ngào trả lời

-Tại sao? Tại sao huynh không đáp lại tình cảm của ta? Bởi vì người đó?

-Không phải vậy, chỉ là ta lúc trước khi gặp được muội ta cảm thấy mình không xứng với muội. Đến khi gặp cô ấy, ta đã yêu nàng, ta cũng không muốn có lỗi với nàng ấy.

-Như vậy huynh không có lỗi với ta sao?

-Xin lỗi, bây giờ ta đã không còn thể xác lẫn linh hồn, ta không còn tồn tại nữa nên mọi thứ hãy theo gió cuốn bay đi. Muội hãy trở về nơi thuộc về muội,

hãy quên ta đi, tìm hạnh phúc cho riêng mình! Xin lỗi!

Bóng ảnh nói xong rồi bắt đầu dung nhập vào Thể giới thụ

-Hoặc Thiên chảy nước mắt thân hình cứng ngắt thất hồn lạc phách đứng đó. Một hồi lâu sau nàng mới lấy lại tinh thần rồi lẩm bầm gì đó không ai biết. Quay người rồi đi

Quay trở lại Trần Tinh hần trước tiên tìm chúng nữ kể rõ chuyện này. Mặc dù không muốn hần rời đi nhưng mọi người không còn cách nào khác đành chấp nhận.

Thể là ngày đầu tiên hần điên cuồng cùng mọi người. Ngày thứ 2 trở đi hần bắt đầu cùng chúng nữ trở lại thăm người thân. Đầu tiên là Diệp Vũ, mẹ nàng khi gặp mặt Diệp Vũ 2 người ôm nhau khóc. Ở lại khoảng 15 ngày mọi người tiếp tục lên đường du sơn ngoạn thủy vừa trở lại Ma pháp đế quốc. Hồng Liên cũng đã trở lại gia tộc, lúc đó nàng đi một mình, Trần Tinh cứ tưởng nàng không muốn trở lại Đại Thể giới nữa nhưng được vài ngày nàng trở lại đoàn người kèm theo muội muội nàng là loli phó hiệu trưởng lúc. Khi gặp Trần Tinh tiểu loli trợn mắt bắt ngờ la ó om sòm, hỏi này hỏi nọ. Đoàn người trở lại Ma pháp đế quốc cũng đã 4-5 tháng sau đó. Sau khi làm xong tất cả mọi việc Trần Tinh tạm thời từ biệt Lưu Chính đám người một mình tìm nơi thích hợp dung hợp. Chúng nữ cũng đã trở lại Đại thể giới nhìn hần. Mọi người không cần lo lắng việc không ra Đại thể giới khi không có hần. Có Hoặc Thiên có thể ra vào nên chuyện đó không quan trọng lắm

Thời gian còn lại hần dành thời gian chăm sóc chúng nữ. Rồi chuyện gì đến sẽ đến. Hôm nay hần dung hợp hệ thống

-Chuẩn bị xong chưa? Một khi dung hợp ta sẽ dùng tất cả tu vi của ngươi để tạo ra một đường hầm không gian, khi đó ngươi sẽ đến một vị diện không biết trước được. Mọi chuyện phải nhờ ngươi!

Bóng ảnh mở miệng nói! Trần Tinh gật đầu. Rồi bóng ảnh bắt đầu nhập vào cơ thể hần. Không có bất kỳ thứ gì khác thường ngoại trừ phía sau hần xuất hiện đường hầm không gian hút hần vào. Tất cả biến mất, chúng nữ thì khóc oà lên nhưng mà đành chịu. Mọi người bắt đầu cuộc hành trình mới. Hoặc Thiên thì nhìn hần đôi mắt cũng rung rung nhưng không ai thấy được. Nàng trở lại bắt đầu dạy chúng nữ tu luyện.

Đại thể giới mặc dù đã bị Trần Tinh luyện hoá nhưng khi hần tiến sang vị diện khác tọa độ tiết điểm nó vẫn ở nơi này.

Là một người biết không gian thuộc tính. Nên Hoặc Thiên có thể khống chế. Nàng vung tay lên rồi bao phủ lại một vùng không gian sau đó dung nhập vào ngọc bội. Cũng như tạo cánh cửa vậy, và ngọc bội là cánh cửa đó. Khi nào Trần Tinh có đủ tu vi hần sẽ trở lại Đại thể giới nhưng khi xuất hiện lần nữa hần sẽ đi ra từ ngọc bội. Có thể hiểu nôm na là ngọc bội như pháp bảo không gian vậy.

Trần Tinh bên này, hần đã bất tỉnh nhân sự ở một địa phương xa lạ. Không còn biết chuyện gì cả...

Nếu các bạn thấy hay có thể ủng hộ mình bằng cách like = fb, vote 10* hoặc đề cử nguyệt phiếu kim đầu, Đây sẽ là động lực để mình tiếp tục ra nhiều chương hơn...Nếu các bạn Có ý tưởng gì, cứ việc để lại bình luận, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mạn đà la sơn trang

Trần Tinh mở mắt ra, đầu óc hần quay cuồng, cả người không có chút sức lực, điều hần biết hiện giờ là mình vẫn còn sống, nhưng không biết ai đã cứu mình và mình đang ở đâu thôi.

Cũng đúng lúc này, một cô gái bước vào, bưng trên tay chén thuốc, hần là người này đã cứu hần. Trần Tinh nghe có tiếng bước chân cố gắng nghiêng đầu nhìn sang.

Đập vào mắt hần là một khuôn mặt tuyệt đẹp của một thiếu nữ độ khoảng 18-19 tuổi vẻ đẹp của nàng thật thoát tục, giống như tiên tử không nhiễm bụi trần, nàng mặc một bộ váy trắng dài càng thêm phiêu dật. Nhưng giờ phút này Trần Tinh cũng không có tâm trạng nhìn lâu, hần rất mệt mỏi, đầu nặng nề khiến ánh mắt không thể mở nổi, hần nhắm mắt nhưng hần không bất tỉnh.

Thấy Trần Tinh tỉnh lại, cô gái này vội tiến tới bên giường

-Công tử, ngươi không sao chứ?

Tiếng nói dịu dàng vang lên, kèm theo đó là mùi thơm dịu nhẹ rất dễ chịu. Trần Tinh từ từ mở mắt ra, đôi mắt trong suốt không bởi vì nàng đẹp mà xao động, bởi môi hần mấp máy bởi vì quá mệt mỏi mà không nói nên lời.

-Được rồi, công tử uống chén thuốc này rồi nghỉ ngơi đi, ta sẽ đến thăm công tử sau.

Thấy hần không có sức lực thiếu nữ hơi nâng đầu hần dậy rồi cho hần uống vài hớp thuốc. Sau khi xong thiếu nữ cũng lui ra.

Trần Tinh nhắm mắt ngủ lúc nào không biết, hấn lạc vào giấc mộng. Nếu như bây giờ hấn ký ức không bị phong ấn thì sẽ nhận ra đây là nơi trong mộng mà hấn gặp lúc trước.

-Hài tử, chào mừng ngươi trở lại...à không, chào mừng ngươi đến nơi này, khoan hãy hỏi cũng đừng giết mình, nơi này là trong mộng của ngươi, ta là một tàn hồn đã chết tìm kiếm truyền thừa và người được chọn là ngươi, mục đích của ta là nhờ ngươi sau khi có thực lực sau đó gây dựng lại thân thể của ta.

Giọng nói vang lên khiến Trần Tinh giật mình, sau một phen trò chuyện rốt cuộc Trần Tinh cũng đồng ý nhận tiền bối thần bí này làm sư phụ.

Còn về thần bí người thì đang âm thầm kêu may mắn vì Trần Tinh đã bị phong ấn ký ức.

-Thân phận chẳng này thật khủng bố, kiếm lời rồi, không biết khi hấn nhớ lại có hay không tức chết!

Trần Tinh giờ phút này đang đắm chìm trong công pháp mà Sư phụ hấn đã truyền thụ cho.

Sau khi sơ bộ học, Trần Tinh mặt cũng biến thành gan heo, một bộ song tu công pháp đỉnh cấp. Có thể giúp tu vi, thể chất, lực lượng... Có thể từng chút tăng lên. Nhưng vấn đề muốn tu luyện nhất định phải có nữ, thật nhiều nữ. Vì theo công pháp giới thiệu, công pháp hiệu quả tốt nhất chỉ là lần đầu tiên khi người nữ vẫn còn trong trắng. Nếu không còn trong trắng hoặc không phải lần đầu thì hiệu quả không nhiều lắm.

Trần Tinh bắt đầu đi dẹp công pháp sang bên. Giờ phút này hấn rất mệt, hấn muốn ngủ một giấc.

Sáng hôm sau, tiếng bước chân vang lên, tiến bước chân hướng về hấn mà đến, khoảng 3 người. Trần Tinh nghi hoặc không biết sao cơ thể mình có thể "nhảy bèn" đến vậy, hấn đương nhiên không biết mặc dù tu vi mất hết nhưng hấn cũng đã lột xác bỏ đi phạm thai. Có thể nói hấn giống như siêu nhân vậy!

Cửa phòng mở ra, một mỹ phụ cùng phía sau 2 bà lão đi vào. Mỹ phụ dù đã có tuổi nhưng vẫn nhìn ra khi còn trẻ ắt hẳn là một vị đại mỹ nhân. Trần Tinh nghi hoặc, từ từ ngồi dậy, hấn qua trao đổi với sư phụ hấn đã biết được mình đã xuyên việt nhưng vấn đề là không biết đây là nơi nào thôi.

-Xin hỏi có phải là tỷ tỷ đã cứu ta? Không biết đây là nơi nào?

Trần Tinh dò hỏi, nhưng không đợi vị mỹ phụ này trả lời, một bà lão đã mở miệng lớn tiếng quát

-To gan! dám gọi phu nhân là tỷ tỷ, có tin đem ngươi băm thành phân bón không?

-Vị lão bà này ta không có đắc tội với ngươi cũng không thù không oán vậy xin hỏi ta gọi như vậy có gì sai sao? Vị tỷ tỷ này ắt hẳn cũng 27-28 chứ? Ta nhỏ hơn một chút 24-25 tuổi không gọi tỷ tỷ gọi là gì?

Trần Tinh khiêm tốn nói, hấn đâu ngu ngốc mà chê phụ nữ già? Có ai không muốn mình trẻ đẹp? Khen người khác đẹp không xấu, như vậy thiện cảm sẽ tăng thêm.

-Ngươi...!

-Được rồi, Không cần nói nữa.

-Vâng thưa phu nhân, lão nô biết sai!

Mỹ phụ liếc nhìn lão bà này nghiêm khắc nói sau đó nhìn sang Trần Tinh thanh âm lạnh lùng

-Nếu ngươi đã tỉnh thì phải ở lại làm việc cho chúng ta! Nếu không ta đem ngươi làm phân bón cho hoa trà của ta. Đây là điều mà ngươi phải trả giá cho việc dám tự tiện xâm nhập nơi này.

Nàng ngoài mặt thanh âm lạnh lùng nhưng thật ra trong lòng cũng vui vẻ nên mới quyết định không giết Trần Tinh. Ai không muốn được khen, một phần cũng bởi vì Trần Tinh trưởng soái ca một dạng, hơn thế nữa là cả người hấn mang lại cảm giác thánh khiết tràn trề sức sống. Điều này là đương nhiên bởi vì hấn đâu còn là người phạm?

-Xin tỷ tỷ thứ lỗi vì ta đã vô ý xâm phạm vào nơi này mà không được cho phép. Ta sẽ chịu trách nhiệm về điều đó. Nhưng thật sự ta không biết nơi này là nơi nào cả, ta gặp tai nạn nên mới lạc vào đây.

Trần Tinh ánh mắt chân thành nói, hấn muốn biết thêm thông tin về thế giới này!

-Nơi này được gọi là Mạn đà la sơn trang. Ta là chủ nhân nơi này.

Mỹ phụ nhìn ánh mắt hấn không hiểu sao bật thốt trả lời hấn.

-Mạn đà la sơn trang? Sao cái tên này nghe rất quen? Chẳng lẽ...?

Trần Tinh trầm nghĩ, rồi hấn bừng tỉnh, hấn nghĩ tới một vấn đề mà chỉ xảy ra trong tiểu thuyết!

- Xin hỏi tỷ tỷ tên có phải là Lý Thanh La?

- Làm sao ngươi biết? Ngươi là ai?

Mỹ phụ nhân, gạt mình cảnh giác nhìn Trần Tinh chuẩn bị ra tay nếu hắn có bất kỳ hành động gì

- Đúng như vậy? Xin tỷ tỷ đừng hiểu lầm, thật ra ta từ nhỏ phiêu bạt khắp nơi, tình cờ gặp nghe được ở Mạn đà la sơn trang có vị mỹ phụ xinh đẹp tên Lý Thanh La thích dùng nam nhân sống để bốn phân. Khi nghe tỷ tỷ nhắc đến Mạn đà la sơn trang nên tình cờ nhớ lại.

Trần Tinh không bối rối nói

- Nói dối, mọi người đều gọi ta là Vương phu nhân, làm gì có người biết tên thật của ta? Ngươi thật ra là ai?

Lý Thanh La nghe Trần Tinh nói càng nâng cao cảnh giác hơn trước. Nàng cũng không biết sao còn có người biết được tên thật của nàng?

- Ta không những biết tỷ tỷ tên Lý Thanh La mà còn biết cha mẹ tỷ tỷ tên Vô nhai từ cùng Lý Thu Thủy, đúng chứ?

Trần Tinh giả đồ cao thâm nói

- Làm sao ngươi biết!

Giờ phút này Lý Thanh La cũng không thể nói gì được nữa. Người trước mắt nàng nhìn không thấu hắn

- Vấn đề này ta không thể trả lời tỷ tỷ được, nhưng tỷ tỷ yên tâm, ta thật không có ý đồ xấu, cũng không có ý mạo phạm, ta không có thù oán gì với tỷ tỷ, càng không biết võ công gì cả. Ta chỉ gặp tai nạn tình cờ tới nơi này thôi.

Lý Thanh La nhìn Trần Tinh, ánh mắt của hắn trong suốt chân thành không giống như nói dối, nàng cũng thoáng bỏ đi cảnh giác một chút. Lúc hôn mê nàng thật ra đã dò xét xem hắn có võ công hay không rồi.

- Được rồi, ta tạm tin ngươi lần này, Tô bà, sắp xếp cho hắn chỗ ở khác cũng như giới thiệu cho hắn sơ lược quy tắc nơi này.

- Vâng, lão nô đã biết

Bà lão gọi Tô bà lên tiếng trả lời, Lý Thanh La thấy vậy rồi đi nơi này, nhưng trong lòng thì đang tính toán muốn tìm hiểu thân phận của hắn. Trần Tinh cũng được Tô bà này dẫn đi sang nơi khác cũng như giới thiệu quy tắc. Nhưng hắn cũng không để ý lắm, dù sao người ta thái độ không hữu hảo với hắn làm gì hắn phải hữu hảo lại?

Trần Tinh tạm thời không cần làm việc liên, hắn có 3 ngày thời gian để làm quen các khu vực. Cô Tô đảo nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nên cũng cần thời gian quen thuộc đường đi.

Thế là Trần Tinh dùng một ngày là có thể quen thuộc các nơi. Buổi tối hôm ấy khi hắn trở về phòng của mình, trước khi chuẩn bị ngủ thì hắn bất ngờ phát hiện trong đầu mình truyền ra một thanh âm

- Toàn Năng Chúa Tể Hệ Thống khởi động thành công, đã xác định đối tượng phụ thân.

Thanh âm vang lên rồi im bặt, Trần Tinh cứ tưởng là ảo giác nhưng hắn biết không phải bởi vì trước mắt hắn thay đổi rõ ràng.

Hắn nhìn đến ngọn nến trên đầu nó xuất hiện khung bảng giới thiệu như sau: Phổ thông nền. Dùng để thấp sáng.

Cái ghế, cái bàn đều có giới thiệu. Nhưng chỉ sơ lược như vậy.

- Không nghĩ tới chuyện này lại xảy ra? Ta cứ tưởng chỉ có trong tiểu thuyết chứ.

Trần Tinh thử động ý niệm thu hồi, mọi thứ trở lại bình thường, ý niệm động lần nữa, mọi thứ lại có chữ trên đầu. Thử đi thử lại, Trần Tinh kết luận là sự thật không phải mình hoang tưởng. Tạm thời gác chuyện này sang một bên.

Mục tiêu của hắn là Lang Hoàn Ngọc Động, nơi võ công các môn phái được cất ở nơi này. Hắn bắt đầu con đường tu luyện, hắn phải nỗ lực hơn vì từ chỗ sư phụ hắn biết được có những vị đại năng có khả năng hồi sinh người chết.

Chính vì thế hắn có thêm động lực cũng như mục tiêu nỗ lực phấn đấu.

Trần Tinh đã thay đổi từ từ trong suy nghĩ mà hắn không hay biết, Thần Long Huyết, ký ức cũ ảnh hưởng đến bản năng sinh lý. Những ràng buộc tránh nhiệm không thể chối bỏ.... Nhưng từ trước tới giờ hắn không quên đi người con gái kia. Chỉ là trở nên tham lam hơn, ham muốn nhiều hơn!

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Giọt lệ giai nhân

Một buổi sáng lại bắt đầu, Trần Tinh thức dậy khỏi đầu bằng việc nghe được những tiếng riu rít của những chú chim kèm theo mùi hương say lòng người từ hoa trà.

Hắn hôm nay chủ yếu là đi dạo xung quanh, mục tiêu là tìm kiếm cơ hội gặp mặt vị thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên. Thứ nhất là để cảm ơn nàng vì bỏ thời gian đến thăm hắn, thứ 2 là muốn học hỏi thêm kiến thức võ công, thứ 3 là thông tin về độ tuổi của nàng xem nội dung cốt truyện đã bắt đầu hay chưa?

Đi dạo một lúc, hắn nhìn thấy một cô thiếu nữ đang chăm chú đọc sách trong đình nghỉ mát. Xung quanh là từng khóm khoa tỏa hương thơm. Trần Tinh cũng nhìn chăm chú không phá vỡ bầu không khí yên tĩnh mà đẹp đẽ này.

Đọc được một lúc, thiếu nữ này tựa như cảm giác đang có người nhìn mình, nàng ngẩng đầu nhìn sang, Trần Tinh mỉm cười gật đầu.

Ngữ Yên sững sốt bối rối, có chút xấu hổ, nàng từ nhỏ thâm mến biểu ca của mình, điều này ai cũng biết, biểu ca của nàng bề ngoài tuấn tú, văn võ song toàn, phong độ hào hiệp có tiếng trên giang hồ nhưng không nghĩ tới có thanh niên chỉ nhìn thôi sẽ mang lại cho người khác cảm giác sùng kính, chỉ bằng điều này đã đè bẹp những từ ngữ trước đó. Đó là sự khác biệt giữa khí chất.

Bề ngoài Trần Tinh ăn mặc đơn sơ đồ bộ vải cũ kỹ, nhưng lại gọn gàng sạch sẽ. Tóc hắn không giống như người ở đây, một đầu tóc ngắn hiện đại uốn nhẹ gọn sóng. Đôi mắt sáng ngời trong suốt không tạp chất. Cả người tỏa ra một luồng khí tức mà người ta thường gọi là tiên phong đạo cốt

Wang Yu Yen có chút xấu hổ không dám nhìn, không phải bởi vì nàng có ý với Trần Tinh mà bởi vì thẹn thùng với người lạ. Nàng vẫn chỉ là thiếu nữ thời.

Trần Tinh thừa động ý niệm, quả nhiên trên đầu Ngữ Yên xuất hiện một khung bảng 3D miêu tả.

Wang Yu Yen - 17 tuổi - Đẳng cấp: 4

Miêu tả rất đơn giản, Trần Tinh đoán có lẽ bởi vì hắn đẳng cấp quá thấp không thể vận dụng năng lực tốt. Nhưng thông tin cũng đủ dùng, còn một năm nữa nội dung cốt truyện mới bắt đầu... Hắn từng hỏi sư phụ mình về hệ thống, và cũng được nhắc nhở là không nên sử dụng quá dựa vào mà phải tự bản thân nỗ lực. Trần Tinh không ý kiến, hắn muốn vận dụng cả hai thứ, bản thân nỗ lực cùng với hệ thống hỗ trợ. Có năng lực mà không tận dụng như vậy chẳng lẽ quá phí?

- Xin chào tiểu thư, nếu tại hạ làm phiền nhã hứng đọc sách của tiểu thư thì tại hạ xin cáo từ trước!

Thu hồi giả lập năng lực, đây là Trần Tinh gọi vì hắn thấy nó giống như vậy. Trần Tinh mở miệng nói

- Không. Không phải, công tử xin dừng bước.

Ngữ Yên cũng bối rối trả lời, nàng từ nhỏ ít nói chuyện với người khác, ngay cả mẹ nàng cũng ít quan tâm nàng nên nàng cũng khát khao có người tâm sự. Biểu ca nàng thì nay đây mai đó lâu lâu mới ghé thăm. Thật sự nàng rất cô đơn, ngoại trừ làm bạn cùng sách vở hoặc là công pháp để giải sầu ra nàng chẳng biết làm gì.

- Tiểu thư đừng gọi ta công tử, ta bây giờ chỉ là kẻ làm thôi, cứ gọi ta là Trần Tinh hoặc A Tinh là được rồi.

- Công...Trần Tinh đại ca, ta gọi như vậy được chứ?

- Ân, không sao cả. Không biết tiểu thư có chuyện gì?

Trần Tinh gật đầu mỉm cười trả lời rồi dò hỏi

- Trần Tinh đại ca, cứ gọi ta Ngữ Yên là được, ta cũng không có ý gì, muốn mời Trần Tinh đại ca đến ngồi nói chuyện một chút không biết có được không?

- Không có gì không được, vậy tại hạ xin mạn phép

Trần Tinh không do dự đi đến ngồi xuống đối diện với Ngữ Yên, cách một khoảng cách hắn có thể ngửi được mùi thơm cơ thể nàng, giống như lần trước nhưng vấn đề là hôm nay hắn đã khoẻ hẳn đương nhiên khứu giác sẽ nhạy hơn.

Ngữ Yên buông quyển sách xuống, rồi lấy trên bàn một cái chung nhỏ rót nước trà vào rồi đặt xuống, tư thế nhẹ nhàng uyển chuyển Trần Tinh nhìn âm thầm gật đầu quả nhiên phụ nữ phong kiến trọng lễ tiết.

- Trần Tinh đại ca, mời dùng trà.

- Cảm ơn Ngử Yên muội

Trần Tinh nhận lấy chung trà, thoáng chạm nhẹ tay nàng. Ngử Yên xấu hổ rút tay, không phải hấn cố ý, chuyện đó là đương nhiên rồi vì chung trà quá nhỏ nếu không cẩn thận thì sẽ làm rơi xuống.

- Trà khi đến miệng lại mang vị đắng nhưng khi nuốt xuống lại ngọt ngào còn mang theo hương thơm vấn vương. Ta không phải trà đạo cao thủ nên mong Ngử Yên muội đừng chê

Hắn hớp một hớp nhẹ rồi đặt chung trà xuống có chút xấu hổ nói, thanh niên thế kỷ 21 ai lại có đặc thù đam mê phẩm trà?

- Không sao, không sao, Trần Tinh đại ca là người ở đâu? Vì sao đến nơi này?

- Ta quê quán rất xa nơi này có nói ra Ngử Yên muội cũng không biết đâu, ta đến đây cũng vì tai nạn thôi.

Trần Tinh mỉm cười trả lời

- Trần Tinh đại ca có phải đang khinh thường Ngử Yên? Mặc dù ta ít đi ra ngoài nhưng bù lại ta ở nhà đọc sách nắm giữ địa lý các nước, xin Trần Tinh đại ca nói thử xem ta có biết nơi đó không

Ngử Yên có chút không phục lắm nói, Trần Tinh nhìn nàng xem ra vẫn có chút nổi loạn tuổi thiếu nữ

- Không phải ta xem thường Ngử Yên, được rồi, ta đến từ nơi gọi Địa Cầu, có phải chưa từng nghe nói đến, nơi này là có thật, không phải ta bịa ra đâu.

Trần Tinh vừa nói vừa nhìn Ngử Yên biểu cảm, sau đó hắn chuyển chủ đề

- Không nói vấn đề này nữa, ta rất thích nghe chuyện trong giang hồ, mặc dù ta biết muội không rời khỏi đây nhưng ắt hẳn cũng nghe được một số tin tức gì chứ? Có thể kể cho ta được không?

Trần Tinh dò hỏi, hắn muốn tìm hiểu thông tin xem có phải bởi vì hắn mà nội dung cốt truyện xảy ra thay đổi hay không?

Thế là Trần Tinh ngồi nghe Ngử Yên nói, nhưng đa phần là nhắc đến Biểu ca Mộ Dung Phục của nàng. 3 câu thứ có một câu nhắc đến. Trần Tinh cũng cảm thấy nhàm chán, có nam nhân nào chịu được nữ nhân nói chuyện với mình mà nhắc đến người khác? Thêm vào ảnh hưởng lúc trước nên Trần Tinh nhìn không được cất ngang nàng

- Ngử Yên muội, ta nghe muội nhắc nhiều đến biểu ca của mình ta đoán ắt hẳn muội thích biểu ca của mình chứ?

- Ta.. Trần Tinh đại ca, sao huynh lại nói vấn đề này

Ngử Yên xấu hổ đỏ mặt cúi đầu e thẹn trả lời.

Trần Tinh thờ dãi rồi từ từ mở miệng ngâm

- Cõi hồng trần chinh phạt bấy nhiêu năm?

- Ôm giấc mộng một lần làm bá chủ

- Trái tim đá chưa từng nghe khuất phục

- Bỗng ngập ngừng trước giọt lệ giai nhân!

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp

- Ngử Yên muội cảm thấy như thế nào? Liệu biểu ca của muội có hay không rơi lệ nếu như muội chết? Thời gian sẽ ăn mòn tất cả, có bao nhiêu tuổi xuân để cho muội chờ đợi?

Trần Tinh đáng tan sự e thẹn của Ngử Yên, nàng giật mình toàn thân run lên, ngẩng đầu nhìn Trần Tinh, đôi mắt giờ phút này cũng đã ngấn lệ nhè nhẹ

- Đôi khi đặt hy vọng quá nhiều thì sẽ thất vọng càng lớn. Hãy sống tốt với bản thân mình. Ta xin cáo từ trước.

Trần Tinh nói xong cũng cáo từ rồi đi, bởi vì hắn phát hiện Lý Thanh La đã xuất hiện đang đứng một bên quan sát hắn. Mục đích của hắn có lẽ sẽ không đạt được nên rồi đi tìm cơ hội khác. Hắn muốn đi đến vô lượng sơn tìm kiếm cơ duyên thuộc về Đoàn Dự. Còn về vị công tử si tình này? Tùy duyên đi, ai biểu hắn không có cách nào khác?

Sau khi hắn rời đi, Vương Ngử Yên bộ dáng thất hồn lạc phách một dạng, Lý Thanh La cũng thân thể hơi run, nàng có bao nhiêu thanh xuân để chờ đợi người phụ lòng kia? Nhịn không được nàng đi tới an ủi con gái. Lý Thanh La cũng không thích Mộ Dung Phục, bởi vì người này đã tâm quá lớn. Không thể là một người chồng tốt nếu giao Ngử Yên cho hắn nhất định sẽ không hạnh phúc.

Quay trở lại Trần Tinh, giờ phút này hắn đang nghĩ cách rời khỏi Cô Tô đảo nếu được, nhưng vấn đề là hắn không biết võ công gì cả? Vậy phải làm sao? Bất đắc dĩ Trần Tinh đành phải mạo hiểm một lần. Hắn muốn đi vào Lang Hoàn Ngọc Động nơi tập hợp võ công trong thiên hạ.

Kẻ yếu luôn không có quyền lên tiếng, ngay cả bản thân còn không thể bảo vệ được đừng nói tới việc khác. Thấp cổ bé họng là điều ai mong muốn? Lợi thế biết trước cốt truyện mà không đứng trên đỉnh phong được thì có thể trách ai?

Đáng tiếc, nói thì đương nhiên dễ hơn làm, đây không phải thế giới trong tưởng tượng nữa mà đã là hiện thực rồi. Tạm dẹp mọi thứ sang một bên, chờ tịnh dưỡng khoẻ lại hoàn toàn rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Miệng độn

Ngày kế tiếp, mới sáng sớm bình minh một dạng. Trần Tinh đã có người tới thăm. Không ai khác là Lý Thanh La cùng 2 bà lão người hầu. Cửa phòng mở ra, hắn không hành động gì đặc biệt mà đứng lên xem Lý Thanh La muốn nói gì. Lại giả bất thiện hay gì khác.

-Sức khoẻ ngươi đã tốt, hôm nay bắt đầu làm việc đi. Còn nữa, Sau này tránh xa con gái ta ra! Ta không muốn nằng tởn thương.

Lý Thanh La mở miệng nói, mặc dù nàng không thích Mộ Dung Phục, cũng như ít quan tâm con gái nàng nhưng cũng không thể phủ nhận tình mẫu tử được. Con gái nàng chịu tổn thương, nàng cũng sẽ đau lòng.

-Ta thấy ngươi... rất đáng thương!

Trần Tinh bình tĩnh nhìn nàng trong chớp lát, khi Lý Thanh La xoay người chuẩn bị rời đi hắn cất tiếng nói. Lời nói mang theo một tia thương hại. Nhưng trong lòng hắn thì đang tính toán bước tiếp theo nên làm thế nào, hắn không thể bị động được. Phải tìm cách tăng lên thực lực mới là vương đạo.

-Ngươi nói cái gì? Ta đáng thương? Nực cười? Ta thấy ngươi mới đáng thương, nên nhớ sống chết của ngươi đang nằm trong tay ta!

Lý Thanh La hơi có chút tức giận nói, nàng không muốn có người thương hại mình.

-Ngươi vì một người phụ tình mà hận hết tất cả đàn ông trong thiên hạ, ngươi vì một người mà chẳng quan tâm thậm chí là lạnh nhạt với Ngũ Yên, rồi nói không muốn ta làm tổn thương nàng? Ngươi rất đáng thương, ngươi đang sống vì cái gì? Và đang chờ đợi điều gì? Chờ đợi người đó quay lại yêu thương ngươi? Ngươi đã chờ đợi bao nhiêu năm rồi? Ngươi nói ngươi có đáng thương không? Một người nam nhân ngay cả trách nhiệm cũng không màng có thể chối bỏ nữ nhân của mình đáng để chờ đợi sao?

Lý Thanh La mở to mắt không nói nên lời, toàn thân nàng run lên không biết Trần Tinh làm sao biết bí mật của nàng. Một lúc sau nàng mới bình tĩnh trở lại

-Hai người các ngươi ra ngoài trước đi

-Phu nhân...

-Ra ngoài!

Lý Thanh La quát lạnh nói, sau khi 2 người ra ngoài, nàng mới nhìn Trần Tinh

-Ngươi thật ra là ai? Nếu hôm nay ngươi không nói rõ thì nhất định ta sẽ đem ngươi băm làm phân bón.

Thanh âm nàng trở nên lạnh lùng, băng lãnh. Nàng thật sự động sát niệm.

-Ta có năng lực có thể xem quá khứ của một người, chỉ đơn giản như vậy!

Trần Tinh bất động thanh sắc trả lời, hắn không cần giải thích nhiều lời, hắn không hiểu tại sao mình xuyên đến vị diện này nhưng điều đó cũng xảy ra. Hắn đặt cược, đặt cược vào những thông tin hắn biết từ phim ảnh cũng như tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ.

-Haha, ngươi tưởng trên đời này thật có thần tiên biết quá khứ đoán tương lai hay sao? Như vậy thì ta sẽ tin được ngươi?

-Lý Thanh La, là con gái của Vô nhai tử cùng Lý Thu Thủy, do cha mẹ phát sinh mâu thuẫn nên được mẹ là Lý Thu Thủy từ nhỏ gửi cho người khác nuôi. Năm 18 tuổi gặp được Đoàn Chính Thuần, rồi đem lòng yêu mến, kết quả mang thai. Nhưng sau đó biết được người này không chỉ có vợ mà còn

có tính lẳng nhăng. Chẳng những không nạp thiệp mà còn quát ngra truy phong, từ đó người đem lòng căm ghét tất cả nam nhân trong thiên hạ, giết bất cứ nam nhân nào đặt chân lên đảo. Còn về Vương đảo chủ cái chết ta không cần phải nói rõ chứ?

Trần Tinh không giải thích bắt đầu thuật lại cổ sự tóm gọn của nàng. Lý Thanh La giờ phút này thân hình có hơi đứng không vững. Bí mật của nàng cất giấu 17 năm không ngờ lại còn có người khác biết.

-Người...người làm sao.. Thật sự người có thể nhìn xem quá khứ của ta?

-Ta có thể biết được cha mẹ người đang ở đâu? Người có muốn biết không?

-Không...! Ta không muốn biết!

Lý Thanh La quát lên, nàng rất căm ghét cha mẹ của mình, tại sao? Tại sao nhiều người có cha mẹ yêu thương, trong khi đó cha mẹ của mình lại bỏ rơi mình đi? Hận, nàng hận cả 2 người.

-Haizz, đôi khi lùi một bước có thể thoải mái sống hơn, cha mẹ người cũng không tốt như người tưởng đâu, được rồi, nói chuyện của người, nói họ ta biết mục đích sống của người là gì?

-Ta..ta, chuyện này không liên quan đến người!

Lý Thanh La áp úng không thể trả lời, quát lớn rồi quay sang một bên, tâm lý của nàng bây giờ rất rối.

-Tình yêu không có đúng hay sai, chấp nhận yêu là sẽ chấp nhận đối mặt với việc không được yêu. Người hy vọng quá nhiều để rồi tuyệt vọng bấy nhiêu, nó làm cho người lạc đi phương hướng. Nhưng liệu nó có đáng không?

Giọng nói từ tốn vang lên trong căn phòng vắng lặng, dừng một chút, Trần Tinh tiếp tục nói

-Con người sẽ già đi, tuổi thanh xuân chỉ có một lần, nếu người chỉ sống trong ảo tưởng thì đến một ngày người nhận ra chỉ có bản thân đau khổ. Nếu người còn mong đợi Đoàn Chính Thuần đến đón mẹ con người thì sao không đi tìm hắn hỏi rõ? Mà chắc đáp án người cũng biết, 17 năm? Người có bao nhiêu cái 17 năm?

-Ta...người, ta phải làm sao đây?

Lý Thanh La áp úng nửa ngày, bí mật cất giấu bao nhiêu năm bị người phanh phui, nàng không còn bề ngoài lạnh ngạo nữa mà thay vào đó là yếu đuối bất lực.

-Ta sẽ chỉ cho người con đường sáng, chấp niệm của người là Đoàn Chính Thuần, tại sao người không trực tiếp tìm hắn hỏi rõ?

Trần Tinh bắt đầu dẫn dắt nàng theo hướng đi của mình

-Ta, ta sẽ giết hết tình nhân của hắn, như vậy hắn sẽ về bên ta!

Lý Thanh La phẫn uất nói

-Người làm vậy chỉ là cho người thêm đau khổ thôi, những tình nhân của hắn cũng như người bị lừa gạt. Các nàng ấy không có tội, người cũng không có tội. Người tại sao không trực tiếp gặp hắn? Người đang sợ điều gì? Sợ rằng chính mặt hắn chối bỏ không quen biết người?

Trần Tinh lắc đầu giọng sắc bén nói, không đợi nàng lên tiếng hắn nói tiếp

-Ta có thể giúp người, chuyển đến hắn một bức thư.

Lý Thanh La nghe hắn nói vậy bắt đầu xoắn xuýt, Trần Tinh không gấp gáp, hắn tin nàng sẽ nhờ hắn chuyển thư. Một lúc sau nàng nhìn hắn, thanh âm không còn bối rối nữa thay vào đó là rất kiên định

-Ta sẽ viết bức thư cho hắn, nhưng làm sao ta tin tưởng được người?

-Người có quyền không tin ta, nhưng người không có lựa chọn nào cả!

Trần Tinh nhún vai, thờ ơ nói

-Được! Ta sẽ viết một bức thư, ba ngày sau người giúp ta chuyển đến Đại Lý Đoàn Chính Thuần.

Lý Thanh La đôi mắt chuyển chuyển cơ trí nói, không ai biết nàng đang mưu kế gì

-Không, người hiểu lắm, ta sẽ giúp người, nhưng không phải bây giờ mà là nửa năm sau. Khoan giết mình, nhìn bề ngoài ta không sao nhưng thật chất ta tổn thương rất nghiêm trọng. Người nghĩ năng lực của ta không cần phải trả giá? Có thể tùy tiện sử dụng sao?

Trần Tinh cơ trí nói, thật ra hắn muốn tìm cơ hội học tập tri thức trong Lang Hoàn Ngọc động, rồi nửa năm sau rồi đi tìm kiếm Bắc Minh Thần Công

cùng Lăng Ba Vi Bộ, nội dung cốt truyện còn 1 năm mới bắt đầu mà!

-Thật sự? Cũng đúng, năng lực của ngươi quá tà môn? Như vậy, ngươi cũng không cần mỗi ngày tưới phân hoa trà nữa. Ngươi cứ tịnh dưỡng.

-Không, Ta muốn vào Lang Hoàn Ngọc Động để tham quan học tập.

Trần Tinh đưa ra yêu cầu của mình

-Tại sao? Yêu cầu của ngươi tại sao ta phải đồng ý? Lang Hoàn Ngọc động không phải ai cũng vào được!

-Rất đơn giản, trước khi nó bị người chiếm lấy ta muốn học tập!

-Ngươi nói cái gì? Ai dám to gan xâm chiếm nơi này?

Lý Thanh La sắc mặt không tốt lắm nói. Nàng cũng không hỏi làm sao Trần Tinh biết được Lang Hoàn Ngọc động, quá khứ của nàng hẳn cũng biết làm sao không biết đến điều này?

-Trong lòng ngươi cũng hiểu rõ, thất phu vô tội, hoài bích có tội. Ngươi có đủ khả năng bảo vệ nó không? Bây giờ tin tức chưa truyền đi nhưng sẽ có một ngày nó sẽ có người truyền ra? Lúc đó, ngươi nghĩ sẽ ra sao?

-Là ai truyền ra? Có phải ngươi biết gì đó? Ở đây tất cả người hầu làm sao biết không có Lang Hoàn ngọc động tồn tại?

Lý Thanh La ánh mắt sắc bén nói, ngoài Đoàn Chính Thuần ra nàng đặt tâm trí vào cây hoa trà của mình, bởi vì hắn từng khen tay nghề của nàng. Mà Mạn đà la là nơi tốt nhất trồng được hoa trà, nếu bị huỷ, như vậy...

-Phải, không có ai biết ngoại trừ ngươi và con gái ngươi, ngươi thì đương nhiên không nói, thế nhưng con gái ngươi sẽ không nói cho biểu ca của mình sao? Ta không nói bây giờ, có lẽ là sau này, nếu không, Mộ Dung Phục đã không ngu ngốc để ngươi yên ổn sống ở đây rồi...Ta sẽ cho ngươi biết một bí mật...Mộ Dung Bác còn chưa chết đâu!

-Điều này...ta biết rồi, được rồi, ngươi có thể vào Lang Hoàn ngọc động. Dù sao ngươi cũng chẳng có võ công, không làm nên trò gì!

Lý Thanh La gật đầu đồng ý, nàng không sợ Trần Tinh giờ trò, thuận tiện nhờ Trần Tinh thuyết phục con gái nàng. Bây giờ Ngừ Yên cũng tinh thần cũng không tốt lắm. Nên cuối cùng nàng cũng gật đầu đồng ý. Trần Tinh thở phào, tốn nước bọt cuối cùng cũng thuyết phục được rồi.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Gài bẫy Mộ Dung Phục

Sau khi Lý Thanh La rời đi, Trần Tinh bắt đầu hoạch định kế hoạch. Trước tiên là nửa năm để học tập rèn luyện chiêu thức võ công.

Hắn cũng muốn thử năng lực của mình một thoáng xem như thế nào.

thì để sau đi. Tuy rằng công pháp quá bá đạo nhưng không thể tùy tiện dùng. Nếu bất chấp thủ đoạn mà có được thực lực, như vậy cũng sẽ là nô lệ của lực lượng mà thôi.

Duy trì bản tâm, ý chí kiên định, không thẹn với lòng, tiếp thu nhận xét, khắc phục hạn chế, bù đắp thiếu sót. Đây là chìa khoá vàng dẫn đến thành công.

Trần Tinh không có việc gì làm thế là hắn đi Lang Hoàn Ngọc động, dù sao Lý Thanh La trước khi đi cũng đã cho hắn biết vị trí cũng như cách vào.

Một đường đi rất thuận lợi, ra vào không ai ngăn cản, có lẽ mọi người đã được thông báo nên rất nhanh Trần Tinh có thể đứng trước Phòng sách, nhưng đây chỉ là bề ngoài thôi, Lý Thanh La đã nói có mật đạo thông đến Lang Hoàn Ngọc động.

Mở cửa, đóng cửa, xoay bình hoa, một loạt động tác rất tự nhiên như đã làm rất nhiều lần vậy. Bước vào mật đạo, trước mắt hắn 20m là một bóng người đang chăm chú đọc sách. Mật đạo thông với bên ngoài nên vẫn có ánh sáng. Chắc chỗ thông đã được che giấu kỹ.

Nghe được tiếng bước chân, Ngừ Yên cũng không xoay người lại, nơi này ngoại trừ nàng và mẹ nàng ra cũng không có ai khác nên nàng nghĩ chắc là mẹ thôi, Trần Tinh không muốn làm phiền nàng, hắn đi xung quanh trên kệ sách lấy đại một quyển có tên Tội Tâm Chương, Tội Tâm Chương pháp này tên gọi giống với một môn võ công được ghi lại trong Cửu Âm Chân Kinh nhưng hiện tại Hoàng Thường còn chưa sinh ra!

Hắn cũng không quan tâm, mở ra năng lực giả lập. Quả nhiên một hình ảnh 3D hiện lên, hắn nhanh tay lật từng trang, chưa đầy 30s hắn đặt quyển sách

xuống, đóng lại năng lực giả lập. Thông tin toàn bộ Tội Tâm Chương pháp giống như in vào trong đầu hắn.

Trần Tinh điều chỉnh thoáng một tý dòng suy nghĩ. Hắn lại mở ra năng lực nhưng tinh thần lại tập trung vào bộ chương pháp mới học được này. Trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh 3D đang luyện Tội Tâm Chương. Động tác đăng phong tạo cực, hắn nhìn như say như mê. Nam nhân ai không muốn có võ công cao cường? Hồi nhỏ ai không mơ ước mình là diễn viên chính trong phim?

Sau khi hình ảnh 3D luyện xong hắn mới hồi phục tinh thần lại, đáng tiếc là mãi xem nên không nhớ gì, thế là hắn vận dụng năng lực giả lập lại một lần nữa.

Lần này, hắn chăm chú hơn, rốt cuộc hắn cũng nắm sơ bộ, nhưng đáng tiếc là đang trong mật đạo không thể luyện được. Thế là đành phải tìm cơ hội khác.

-Quả nhiên năng lực nghịch thiên, không biết còn có năng lực gì ta còn có thể sử dụng không?

Hắn trầm nghĩ, trong lòng cũng đang lên kế hoạch nghiên cứu những năng lực khác. Giả lập? Trâu bò sao?

Trần Tinh không chậm trễ nữa nhanh tay lật từng môn công pháp. Trong đây chứa võ công thiên hạ các phái, ngay cả 72 tuyệt kỹ thiếu lâm cũng đều có, nhưng chỉ là bản sao chép không phải chính tông, chỉ ngoại trừ Lục Mạch thần kiếm của Đại Lý, Dịch cân kinh đã thất truyền của thiếu lâm cùng với các môn võ công cao thâm của phái Tiêu dao thôi.

Mất khoảng 10 phút, Trần Tinh đã đem tất cả sách trong Mật đạo này giả lập thành công, bây giờ chỉ còn tập luyện thôi. Hắn đang cầm trên tay một bộ công pháp có tên là Giáng Long Nhị Thập Bát chương.

Hắn nhớ đây là tuyệt kỹ công pháp trấn phái của Cái Bang cùng với Đả Cầu Bổng pháp. Nhưng cũng không phải mạnh nhất. Môn công pháp này từng được Tiêu Phong chỉnh sửa đơn giản 10 chiêu còn lại 18 chiêu với tên gọi khác là Hằng Long thập bát chương. Đây mới là bản mạnh nhất của nó.

Ngoài ra, đây là một bản tu luyện thiên về ngoại công, thích hợp cho người tính tình chính trực, cương nghị. Trần Tinh âm thầm tính toán, bề ngoài hắn cứ như công tử vậy cho dù có tu luyện thành công cũng không thể bằng Tiêu Phong được. Công pháp tuy mạnh cũng phải xem người sử dụng thế nào nữa. Có thể nói là độ thích hợp. Quan trọng hơn là Tiêu Phong đã tiến hành cải tiến nó rồi.

Như vậy Trần Tinh chỉ còn cách cải tiến nó lại thích hợp với mình thôi. Hắn không vội sử dụng năng lực giả lập Giáng Long Nhị Thập Bát Chương này. Trước hết tham khảo nội dung trước rồi tính. Dù sao hắn vẫn muốn trò chuyện cùng Ngữ Yên. Không biết vì sao, trong máu hắn lại sôi trào khi gặp Gái đẹp. Nhưng cũng không phải loại nào tàn nhẫn gặp là nhào tới.

Trần Tinh không biết rằng là sự phụ hắn đang giờ trò, cộng thêm máu hắn bây giờ đã hoà trộn với Long huyết. Cũng giống như là bản năng rồi.

Trần Tinh lắc đầu ngồi xuống đối diện với Ngữ Yên không làm phiền nàng mà đọc sách.

Cảm thấy kỳ quái vì mỗi lần mẹ mình vào đây tuy không làm phiền mình nhưng mẹ không ngồi xuống đọc. Tại sao hôm nay lại khác? Ngữ Yên ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy Trần Tinh đàn chăm chú đọc sách, nàng giật mình

-Trần...Tinh đại ca, sao...sao huynh lại ở đây?...làm sao..?

Thoáng ngẩng đầu, đặt quyển sách xuống, Trần Tinh nhìn Ngữ Yên rồi từ tốn mở miệng

-Ngữ Yên muội, xem sắc mặt của ngươi không được tốt lắm, nếu như lời hôm qua của ta làm cho muội không vui thì ta cũng nhân tiện xin lỗi muội. Còn về tại sao ta xuất hiện ở đây là vì mẹ muội đã đồng ý cho ta học tập. Nói chung cũng xem như một vụ giao dịch. Ta giúp mẹ muội làm việc, mẹ muội cho ta đến đây. Đơn giản như vậy.

-Trần Tinh đại ca, không phải, ta không trách huynh, chỉ là...

Ngữ Yên bối rối nói.

-Haizz, ta hiểu, Ngữ Yên muội đang cố gắng như vậy chắc hẳn cũng là muốn trợ giúp biểu ca của muội chứ?

-Vâng!

Ngữ Yên yên lặng trong chốc lát rồi ngẩng đầu ánh mắt kiên định trả lời.

-Ngữ Yên muội, tình cảm của muội không sai, đáng tiếc đối tượng của muội không chính xác. Mộ Dung Phục là một người cao ngạo, nếu như khi hắn đối đầu với đối thủ trên cơ mình, trong khi đó muội ở một bên quan sát thấy được nhược điểm của đối thủ đó rồi nhắc nhở hắn để hắn giành thắng lợi. Như vậy muội nghĩ hắn sẽ làm gì với muội?

Trần Tinh tự rót lấy một chung trà, nhấp nhẹ một hớp rồi mới nói.

Trong phòng nhất thời im lặng trong chốc lát, Ngữ Yên nghĩ nghĩ rồi buồn rầu cúi đầu không nói, Trần Tinh không làm phiền nàng, một lúc sau nàng mới lên tiếng

-Trần Tinh đại ca, cảm ơn huynh, ta biết biểu ca ta tính tình cao ngạo, một khi chuyện này xảy ra nhất định biểu ca sẽ không làm gì ta nhưng nhất định mọi người xung quanh sẽ cười vào mặt huynh ấy, khi đó trong lòng huynh ấy sẽ churóng mất ta. Nhưng dù vậy, ta cũng sẽ không từ bỏ, biểu ca của ta từ nhỏ ta đã muốn được gả cho huynh ấy, đó là ước mơ của ta. Ta không thể phản bội huynh ấy được.

Trần Tinh nghe Ngử Yên nói xong, hần cũng thật sự khâm phục sự chung thủy của nàng, một người con gái thông minh, hiền lành, hết lòng vì người mình yêu như vậy là phước ba đời mới có thể kiếm được. Nhưng đáng tiếc, tạo hoá trêu ngươi, quyền lợi làm mờ đôi mắt

-Mộ Dung Phục ơi Mộ Dung Phục, ngươi quả thật mắt mù rồi, như vậy cũng đừng trách ta không biết đạo nghĩa. Đoàn Dự sao? Kiếp sau đi!

Hần trầm nghĩ trong lòng, bắt đầu tính toán bước tiếp theo nên làm thế nào. Có...!

-Ngử Yên muội, ta thật sự khâm phục muội, đây là thật lòng, bởi vậy ta không muốn phải chịu đau khổ. Nếu muội đồng ý thì ta sẽ giúp muội biết được địa vị của muội trong lòng biểu ca muội quan trọng như thế nào, được chứ?

-Trần Tinh đại ca, ta..., như vậy có tổn thương đến biểu ca ta hay không? Nếu không có chuyện gì thì ta đồng ý.

Quả nhiên Ngử Yên đồng ý, dù sao nàng cũng muốn biết điều này.

-Vậy được rồi, kế hoạch của ta rất đơn giản không có gì phức tạp cả, ta sẽ viết bức thư hẹn gặp riêng biểu ca muội, sau đó nói một số chuyện. Muội cứ trốn ở một bên nghe là được. Được chứ?

-Vâng, muội đã hiểu, khi nào thì huynh bắt đầu?

-Ngày mai, được rồi, ta về trước chuẩn bị đây.

Hần cáo từ rồi đi, không quên mang theo luôn Giáng Long Nhị Thập Bát Chương. Còn Ngử Yên thì gật gật đầu cũng không chú ý lắm, giờ phút này tâm trí nàng đặt vào biểu ca của nàng cả.

Trần Tinh nhìn nàng lắc lắc đầu, hy vọng bao nhiêu thất vọng bấy nhiêu. Nhưng không thể không hy vọng, nếu không có hy vọng như vậy cũng không phải con người.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Một cước bạo trướng Mộ Dung Phục

Trở về phòng, việc đầu tiên Trần Tinh làm là chuẩn bị ngay một bức thư gửi cho Mộ Dung Phục hẹn gặp hần rồi nhờ người gửi đến Yên Từ Ô.

Sau khi làm xong tất cả, Trần Tinh bắt đầu mở ra năng lực giả lập của mình. Hần suy nghĩ tới những môn ngoại công. Vì sao? Đùa, có nội lực đầu mà sử dụng những chiêu thức như Tội Tâm Chương?

Pháp quyết quá cao thâm cho dù là ngoại công cũng cần nội lực hỗ trợ. Thế là quanh đi quẩn lại hần quyết định lựa chọn một số môn trong 72 tuyệt kỹ thiếu lâm cùng một số võ công khác. Những môn còn lại chừng nào tu luyện ra nội công hoặc luyện thành thực các môn này trước đã. Chính xác là chờ sau khi hần lấy được Bắc Minh Thần Công.

Các môn được hần chọn bao gồm quyền pháp là Pháo Quyền, Hình Ý quyền cùng Không Minh quyền, chương pháp thì chỉ có Thiết sa chương. Thân pháp thì tạm đỡ Thủy thượng phiêu. Còn lại thì tạm thời hần không cần dùng tới.

Trần bỏ ra nguyên buổi chiều tiến hành rèn luyện giống như 3D hình ảnh giả lập. Tuy vậy nhưng Trần Tinh cảm thấy tinh thần, thể lực vẫn còn sung mãn, chuyện gì xảy ra? Đương nhiên hần không biết thân xác mình đã là Bán Thần rồi, người phàm đương nhiên không thể so sánh. Tiến độ tập luyện của hần cũng nhanh hơn do không biết mệt mỏi. Mãi đến hoàng hôn hần mới dừng lại.

Vẫn còn thời gian, Trần Tinh bắt đầu nghiên cứu Giáng Long Nhị Thập Bát Chương, nhìn sơ bộ giới thiệu Trần Tinh bắt đầu tính toán giản lược lại. Dựa theo 18 chiêu thức của Tiêu Phong là:

1. Phi long tại thiên
2. Kiến Long Tại Điền
3. Hồng Tiệm Vu Lục

4. Tiềm Long Vật Dụng
5. Kháng Long Hữu Hối
6. Lợi Thiệp Đại Xuyên
7. Đột Như Kỳ Lai
8. Chấn Kinh Bách Lý
9. Hoặc Dược Vu Uyên
10. Song Long Thủ Thủy
11. Ngư Dược Vu Uyên
12. Thời Thừa Lục Long
13. Mật Vân Bất Vũ
14. Tồn Tắc Hữu Phu
15. Long Chiến Vu Dã
16. Lữ sương băng chí
17. Đê Dương Xúc Phiên
18. Thần Long Bãi Vĩ

18 chiêu thức này được Trần Tinh sửa lại để phù hợp với hắn hơn. Sau đó dựa vào năng lực giả lập bản cái tiến này.

Lần này hình ảnh giả lập có hơi chút cứng ngắt, xem ra năng lực này cũng không phải vạn năng, cũng có thể là hắn chưa đào sâu hết năng lực của mình. Phải thôi, Tiêu Phong là thiên tài luyện võ, từ nhỏ đã tập luyện chăm chỉ, bằng sự cố gắng của mình cùng với kinh nghiệm từ các trận chiến mới đúc kết được tinh túy sáng tạo ra Hàng Long Thập Bát Chương.

Chỉ bằng kiến thức dốt đặc cán mai võ học của hắn làm sao có thể sáng tạo ra được môn tuyệt kỹ võ công? Như vậy đã là tốt lắm rồi. Học theo thì được, sáng tạo không phải chỉ trên lý thuyết cần phải đúc kết kinh nghiệm nữa.

Mặt trời đã lặn, bóng tối hàng lâm, Trần Tinh dùng cơm đưa tới từ các hạ nhân. Buổi tối hôm đó, Trần Tinh ngủ rất trể, hắn mãi mê nghiên cứu võ học. Phải nói là nếu không phong ấn ký ức thì bây giờ cho dù không có tu vi nhưng Trần Tinh cũng có thể đi ngang thiên hạ, nhưng đáng tiếc là hắn không nhớ gì cả. Thân thể hắn bây giờ cho dù là Tảo Địa Tăng một kích toàn lực cũng không làm gì được hắn. Cho dù mạnh đến đâu cũng không thoát khỏi hai chữ Phàm nhân được. Nhưng hắn làm sao dám thử?

Trần Tinh nghiên cứu võ học rất khuya mới ngủ, nhưng ngày kế tiếp hắn không tỏ vẻ gì mệt mỏi cả. Tinh thần vẫn sung mãn.

Thoảng luyện lại các môn quyền pháp cho thuần thục, như vậy cơ hội sống sót sẽ cao hơn, sau đó sẽ là quát tháo phong vân. phải biết con đường thành công không có dấu chân của người lười biếng.

-Không biết lực lượng của ta như thế nào?

Trần Tinh lẩm bẩm nói, rồi hắn đi lại tảng đá đặt phía trước, phải nói là giả sơn mới đúng. Hắn dùng sức vận dụng Pháo quyền các ngón tay nắm lại, đứng thế trung bình tấn, cả cánh tay phải co lại rồi đâm ra một quyền vào hòn giả sơn.

-Ầm~

Tần Tinh trợn mắt, không thể tin được, một quyền của hắn tạo ra âm thanh như kinh lôi giữa tay hắn và không khí, hòn giả sơn bây giờ nào đâu còn nữa, bụi bặm bay khắp nơi. Làm kinh động rất nhiều hạ nhân gần đó. Giải thích một thoáng cho mọi người lui ra.

Trần Tinh nhìn quyền đầu của mình đầy nghi hoặc. Tại sao uy lực lại lớn như vậy? Theo như ghi chép Pháo quyền khi luyện tới đỉnh cao cũng có thể đánh chết một con trâu thôi, nhưng hắn xem uy lực mình gây ra này nếu luyện tới đỉnh cao, đừng nói con trâu cho dù ngọn núi cũng đánh sập.

-Tại sao lực phá hoại lại lớn như vậy? Ta chỉ đánh ra một quyền cơ bản nhất thôi mà? Điều đáng nói ở đây là tay ta còn chưa đụng tới tảng đá mà nó đã chia năm xẻ bảy? Chuyện gì đang xảy ra?

Hắn ngu ngơ lẩm bẩm, nào đâu biết được thân thể hắn đâu còn là người phàm. Nhưng điều này cũng không khiến hắn quan tâm nhiều, càng mạnh càng tốt chứ sao! Điều quan trọng là phải khống chế được lực lượng của mình, nếu không mỗi lần ra tay như vậy thì đối thủ của hắn sẽ chết không kịp ngáp. Phải biết, đối thủ chứ không phải địch nhân! Người vô tội không thể giết. Như vậy sẽ trái với bản tâm của hắn.

Bỏ ra 4 tiếng điều chỉnh lực lượng, Trần Tinh rút cuộc cũng thành thạo không chế. Một quyền nhẹ nhất của hắn nếu dùng Pháo quyền thì cũng độ khoảng 1000kg còn về đâm nhẹ hay không dùng vũ kỹ thì có thể khống chế lực đạo tùy ý. Cũng như nghiêm túc và không nghiêm túc vậy. Khi tinh thần hắn tập trung thì một quyền này sẽ là đòn phán quyết tử vong cho bất cứ địch thủ nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái mặt trời đã lên cao, hắn tắm rửa thay bộ quần áo, rồi đi lại phòng Ngữ Yên, hắn muốn cùng nàng ăn trưa tiện thể bàn về kế hoạch một chút.

Không có chuyện gì xảy ra, Ngữ Yên cùng mẹ nàng đang dùng cơm, Trần Tinh đến hắn cũng không bị 2 bà lão ngăn lại, rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bắt đầu ăn. Ngữ Yên nhìn thấy hắn cũng hơi bất ngờ nhưng không nói gì nàng tưởng rằng mẹ nàng kêu hắn tới. Còn Lý Thanh La gặp hắn vào thì dừng lại động tác muốn xem Trần Tinh muốn làm gì!

-Ngươi có phải xem đây là nhà của mình? Không hỏi ý kiến của ta mà tự tiện dùng bữa cùng chúng ta?

Khi gặp Trần Tinh thái độ tự nhiên, Lý Thanh La cũng có hơi tức giận nói. Trần Tinh đương nhiên là cố ý. Càng tỏ ra nhu nhược người khác sẽ cảm thấy mình dễ ức hiếp, càng tự nhiên thì người khác sẽ thêm e dè mình, nhất là mấy người tự cho mình là thông minh. Sẽ không ra tay mà sẽ bỏ thời gian điều tra. Như vậy hắn sẽ có lợi thế nắm quyền chủ động đất mồi người khác.

-Có chuyện gì không đúng sao?

-Ngươi...! Đừng quên mạng sống của ngươi nằm trong tay ta, ta có thể bất cứ lúc nào đem ngươi làm phân bón.

-Mẹ...! Ngữ Yên gấp gáp

-Ta biết ngươi sẽ không làm vậy, cho nên đừng đem câu nói này sử dụng với ta nữa. Ngươi có thể làm như vậy đối với người có ý đồ xấu nhưng đừng tùy tiện nói ra bởi vì nó không thích hợp với ngươi.

-Há? Như thế nào không thích hợp với ta?

Lý Thanh La cũng tò mò hỏi

-Mỗi lần ngươi nói ra sẽ chỉ phô bày ra nội tâm yếu đuối của mình thôi, ta chỉ nói vậy thôi có lẽ ngươi hiểu được. Được rồi ăn cơm đi, Ngữ Yên muối ăn cái này rất tốt cho sức khỏe.

Hắn nói xong bắt đầu ăn, Ngữ Yên một bên không biết hai người đang nói gì, Lý Thanh La thì hơi sùng sờ chốc lát rồi cũng im lặng bắt đầu ăn.

-Phu nhân, Mộ Dung công tử đến đây cầu kiến, nói là muốn gặp Trần Tinh công tử, không biết...?

3 người đang ăn cơm thì có một hạ nhân thông báo, Trần Tinh dừng đũa lại, Ngữ Yên thoáng khần trương lên. Lý Thanh La thì nghi hoặc

-Cho mời hắn vào đây đi!

Trần Tinh mở miệng nói, rất tự nhiên.

-Chuyện này...

Hạ nhân nhìn thoáng qua Lý Thanh La sau đó thấy nàng gật gật đầu cũng nhanh chóng rời đi.

-Được rồi, ngươi cùng Ngữ Yên nấp vào trong trước đi, đừng hỏi gì cả cũng đừng lên tiếng, một chút ngươi sẽ biết!

Trần Tinh cũng bắt đầu sắp xếp thu dọn, Lý Thanh La cũng nghi hoặc nhưng vẫn làm theo.

Khoảng 5 phút sau, Mộ Dung Phục đã đứng trước cửa phòng, chỉ một mình hắn, Trần Tinh vẫn như cũ bình thản ăn, hắn giả vờ như không biết Mộ Dung Phục đến. Điều này khiến Mộ Dung Phục rất khó chịu, có người không nể mặt hắn đương nhiên sẽ khó chịu

-Xin hỏi các hạ có phải là Trần công tử?

Mộ Dung Phục mở miệng hỏi, Trần Tinh ngẩng đầu lên, khuôn mặt tiểu bạch kiêu của hắn thoáng làm cho Mộ Dung Phục sùng sờ cũng hơi ghen tị, có người còn anh tuấn hơn cả hắn!

-Thất lễ, tại hạ không biết võ công nên không biết Mộ Dung huynh đệ đến. Xin mời vào.

Mộ Dung Phục âm thầm khó chịu, không biết võ công mà dám xưng huynh gọi đệ với hắn? Xứng sao? Âm thanh hắn cũng không vui nói

-Nếu đúng là Trần công tử vậy thì tại hạ cũng không dong dài nữa, xin hỏi Trần công tử có gì muốn nói cho ta?

-Mộ Dung huynh đệ ngồi xuống trước đã, chuyện này ta sẽ cho huynh đệ câu trả lời hợp lý. Nào nào, ngồi xuống.

Trần Tinh đợi Mộ Dung Phục ngồi xuống rồi bắt đầu kế hoạch

-Không dám làm phí thời giờ của Mộ Dung huynh, tại hạ xin nói thẳng. Tại hạ có một tin tức cực kỳ quan trọng liên quan đến sự hưng suy của gia tộc Mộ Dung huynh....

-Tin tức gì?

-Ày, Mộ Dung huynh đừng gấp, xin nghe tại hạ nói hết!

-Xin thứ lỗi, mời Trần công tử tiếp tục

-Chuyện là như vậy, tại hạ phiêu bạt giang hồ từ nhỏ, thời gian trước trong một lần tình cờ không may gặp nạn và được Ngừ Yên tiểu thư cứu trị. Kể từ đó tại hạ cũng đem lòng yêu mến Ngừ Yên tiểu thư, nhưng tại hạ biết được Ngừ Yên tiểu thư một lòng với Mộ Dung công tử nên cũng không đành lòng chia rẽ tuyên ương, không biết Mộ Dung huynh cảm thấy như thế nào.

Trần Tinh nói xong hóp một chung trà sau đó nhìn Mộ Dung Phục, ngoài miệng thì nói vậy nhưng Mộ Dung Phục làm sao không nghe hiểu ẩn ý trong đó?

-Trần công tử hiểu lầm, ta và Ngừ Yên biểu muội không có gì, ta chỉ xem muội ấy như muội muội của mình thôi.

Mộ Dung Phục hơi dừng một chút rồi trả lời, Ngừ Yên đẹp, hần thích, điều này không phải chuyện lạ, nhưng từ nhỏ hần đã được tẩy não là phải khôi phục Đại Yên lên hàng đầu. Mang theo suy nghĩ khi làm vua rồi thiên hạ mỹ nữ muốn ai mà không có? Và lại Ngừ Yên không ở đây cần gì phải sợ?

Mộ Dung Phục không biết, Ngừ Yên nấp ở một bên, toàn thân đang run rẩy. Nếu không nhờ Lý Thanh La giữ lại nàng đã nhào ra.

-Mộ Dung huynh lời ấy sai rồi, tình cảm của Ngừ Yên tiểu thư đối với huynh không đơn giản là huynh trưởng, điều này ta tin Mộ Dung huynh đã nhìn ra từ lâu mới phải. Tại sao huynh lại không tiếp nhận tình cảm muội ấy?

Trần Tinh bắt đầu dắt Mộ Dung Phục vào bẫy mà hần đã đào sẵn.

-Không dám giấu Trần công tử, tại hạ thân mang sứ mạng trong người, nào đâu còn thời gian nhi nữ thường tình?

-Mộ Dung huynh thật không yêu thích Ngừ Yên tiểu thư sao? Ta phiêu bạt giang hồ từ bé nghe được rất nhiều cổ sự, ta biết Mộ Dung huynh là Tiên Ti tộc thân mang sứ mạng phục quốc, điều này cũng đúng, ta cũng không phải người Hán nên không có khái niệm yêu nước Bắc Tống gì cả. Là một người qua đường với cái nhìn khách quan của ta, ta cảm thấy nếu như lựa chọn giữa ngai vàng và Ngừ Yên ta sẽ không do dự chọn Ngừ Yên.

-Trần công tử, ta không có yêu thích nào đối với biểu muội cả, là nam nhân nên đặt trọng tâm chinh chiến thiên hạ, kiến quốc lập nghiệp đánh ra một mảnh giang sơn, như vậy lúc đó ta muốn gì chẳng được? Nữ nhân đối với ta chỉ là món hàng thôi!

Mộ Dung Phục không biết mình bị sập bẫy mà còn hào hùng nói

-Hay, Mộ Dung huynh, tại hạ lấy trà thay rượu kính huynh một ly, tại hạ cũng xin nói thật với Mộ Dung huynh là tại hạ có thù oán với Lý Thanh La. Đại ca tại hạ vì vô ý đi vào nơi này mà bị ả giết làm phân bón. Tại hạ phần hận nên đã lập kế hoạch trả thù. Tại hạ trước tiên nói cho Mộ Dung huynh một tin tức đó là cha huynh Mộ Dung Bác còn sống. Còn về cha huynh đang ở nơi nào thì một chút huynh sẽ biết. Mộ Dung huynh đợi ta...

Trần Tinh nói xong thì đi vào trong giả bộ thoáng trao đổi sơ với Lý Thanh La rồi giả vờ nàng lại cùng Ngừ Yên, Ngừ Yên bây giờ thất hồn lạc phách nên cũng không chống cự gì, để chắc ăn Trần Tinh nhét luôn cái khăn vào miệng nàng.

-Trần công tử, chuyện này? Tại sao 2 người này ở đây? Còn về cha ta? Thật sự còn sống sao?

Thấy Trần Tinh dẫn Lý Thanh La cùng Ngừ Yên ra, Mộ Dung Phục có chút nóng đầu.

-Mộ Dung huynh, những điều ta nói khi nãy là sự thật, ta muốn trả thù Lý Thanh La, ta đã lên kế hoạch rất lâu rồi. Nổi hận mất huynh trưởng xin Mộ Dung huynh giúp đỡ. Tại hạ muốn Lý Thanh La nhìn thấy con gái nàng bị giết trước mặt nàng. Còn về Ngừ Yên chính tay bị người nàng yêu giết chết như vậy không phải trả thù ngọt ngào sao?

Trần Tinh đảo hỏ cho Mộ Dung Phục

-Ta...

-Mộ Dung huynh chỉ cần huynh ra tay, tại hạ sẽ cho huynh biết cha huynh đang ở đâu, nếu huynh tìm gặp cha mình, hai người hợp lực sợ gì không khôi phục lại được nước Đại Yên? Tới lúc đó, như lời huynh nói, muốn gì chẳng được?

Thanh âm Trần Tinh tràn đầy mê hoặc nói, hần không sợ Mộ Dung Phục không sập bẫy, với tình hình hiện tại hần làm gì còn đủ bình tĩnh suy nghĩ là Trần Tinh cố ý. Trần Tinh diễn quá sâu cũng như mọi thứ quá hợp lý.

-Mộ Dung huynh, cầm thanh kiếm lên, đâm một nhát thôi, huynh sẽ có được những thứ mình mong muốn...

Mộ Dung Phục rút cuộc cũng không chịu nổi cám dỗ, hần từng ném Ngừ Yên xuống giếng để nàng tự sinh tự diệt mà. Là một người âm hiểm, ích kỷ,

muru mô, để đạt được mục đích không từ thủ đoạn làm sao có thể chống lại cảm dỗ được.

Hắn cảm kiếm đi từng bước về phía trước, Ngữ Yên thì nước mắt như mưa, nàng bây giờ trái tim đã chết, nàng thấy biểu ca của mình thật sự muốn giết mình!.

Mộ Dung Phục giờ kiếm lên chuẩn bị đâm xuống, Ngữ Yên cũng mở mắt thật to, nàng muốn nhìn kỹ bộ mặt thật của biểu ca mà nàng yêu thương lại nhẫn tâm giết mình. Trần Tinh thấy đã đạt được mục đích nên cũng không chờ nữa. Hắn sử dụng tốc độ nhanh nhất tung ra một cước từ dưới lên giữa hai chân Mộ Dung Phục, kết quả không cần nói cũng biết.

Với lực lượng thân thể Bán Thân của Trần Tinh, Mộ Dung Phục đau quá không kịp ngáp cũng ngã đi. Phía dưới thì đã be bết máu.

Trần Tinh nhanh tay ôm Ngữ Yên vào lòng, Lý Thanh La ở một bên thì âm thầm thở dài, nàng nghĩ tới bản thân mình liệu có ai an ủi mình đây. Nàng cũng không làm tròn trách nhiệm người mẹ nên làm, Lý Thanh La nói vài câu với Trần Tinh rồi sai người đem Mộ Dung Phục về Yên Tử Ổ và ban lệnh cấm nếu người của Mộ Dung dám lên đảo nữa bước giết không tha.

Nàng trực tiếp vạch mặt với Cô Tô Mộ Dung

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim đậu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Long Phượng Hoan Hỉ Chân Kinh

Trần Tinh giờ phút này ôm trong lòng Ngữ Yên đang mệt mỏi ngủ say. Đưa nàng trở về phòng, Đặt nàng lên giường, hắn cũng không dám để nàng rời khỏi tầm mắt. Ai biết được nàng có hay không ngốc nghếch chơi trò tự tử?

Không có việc gì làm thế là Trần Tinh bắt đầu nghiên cứu bản thân. Bởi vì hắn đang gặp một rắc rối.

-Haizz, rốt cuộc là cơ thể ta xảy ra chuyện gì? Tại sao chỉ ôm Ngữ Yên thôi là phía dưới lại cứng? Ta khi nào trở nên như vậy?

Hít thở đều đặn suy nghĩ về chuyện khác, rốt cuộc cũng bình thường trở lại. Trần Tinh bắt đầu giết thời gian bằng cách tập trung tinh thần sử dụng giả lập năng lực. Hắn có một ý, nếu giả lập hai hình ảnh 3D sử dụng 2 chiều thức khác nhau đối chiến với nhau, kết quả sẽ như thế nào?

Mục đích của hắn là khắc phục những điểm yếu của Hàng Long Thập Bát Chương của mình. Phải biết Tiêu Phong một người sử dụng chiêu này chiến quần hùng thiên hạ không địch thủ. Nội công thì Trần Tinh không gấp. Hắn còn khoảng 6 tháng nữa để đạt được Bắc Minh Thần Công. Bắc Minh thần công muốn tu luyện phải tự phế nội công của mình nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma. Như vậy luyện nội công để làm gì?

Tập trung tinh thần, 2 hình ảnh 3D xuất hiện, một sử dụng Hàng Long Thập Bát Chương, một khác sử dụng Thiết Sa chương, ban đầu hình ảnh 3D bị hành sml nhưng dựa theo đó, Trần Tinh lại ghi chép yếu điểm lại, rồi bổ sung vào, hắn cứ như khách xem kịch vậy, thấy rõ yếu điểm của một người rồi nói cho người đó. Cứ như vậy cho đến khi Ngữ Yên sắp thức dậy hắn mới dừng lại.

Hàng Long Thập Bát Chương đã cải tiến tìm ra được hơn 56 chỗ thiếu sót và còn đang cần hoàn thiện nữa. Tạm dẹp chuyện này sang một bên, trước mắt an ủi cô nàng này một thoáng trước tính sau

-Ngữ Yên, ta biết bây giờ muội tâm trạng không được tốt lắm, nhưng đôi khi cuộc sống phải có những chương ngại vật làm muội vấp ngã, đó là điều tất yếu. Nó sẽ làm muội học được một bài học và kiên cường đi hết chặng đường của đời mình. Vấp ngã ở đâu thì hãy đứng lên ở đó, người như vậy không đáng cho muội yêu thương, rồi muội sẽ tìm được hạnh phúc thật sự cho riêng mình.

Trần Tinh nhìn thấy Ngữ Yên đã tỉnh dậy nhưng bộ dáng rất tiêu tụy, đôi mắt không còn lung linh nữa mà giờ đã đỏ hoe lên vì khóc quá nhiều, hắn sợ cô nàng này sẽ thật tự tử.

-Trần Tinh đại ca, huynh thích ta sao?

Ngữ Yên im lặng trong chốc lát rồi nhìn Trần Tinh hỏi

-Thích!

Trần Tinh chăm chú nhìn nàng vài giây sau đó nói.

Ngữ Yên nhìn hắn chăm chú sau đó từ từ tự giải khai quần áo của nàng, cho đến khi trước ngực lộ ra hai ngọc phong trắng nõn với nụ hồng trung tâm. Lúc này Ngữ Yên mới mở miệng

- Trần Tinh đại ca, mau yêu ta đi!

Từ đầu đến cuối Trần Tinh không làm gì cũng không nói gì, hần nhìn Ngử Yên hành động chẳng có gì là xung động nhào tới mà thay vào đó là ánh mắt thương tiếc.

-Ngử Yên muội, không cần phải tự hành hạ mình như vậy, ta không có quyền phát xét tình yêu của muội nhưng muội không nên tìm một người thay thế để lấp đầy khoảng trống trong tim mình. Như vậy, khi tình tảo rồi, không chỉ bản thân muội đau khổ mà còn liên lụy thêm người khác. Một mối quan hệ không rõ ràng và không dựa trên cơ sở tình yêu sẽ không vững chắc được.

Trần Tinh vừa nói vừa giúp nàng khoát áo vào, nếu như hần nhào tới như vậy hần sẽ thẹn với lòng mình cũng như có lỗi với Ngử Yên.

-Trần Tinh đại ca, ta không đẹp sao?

-Muội rất đẹp, nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó, nếu như bây giờ ta lấy đi trong sạch của muội, vậy ngày mai thức dậy sẽ như thế nào khi muội đối mặt ta? Muội sẽ yêu ta sao? Tình yêu không phải vậy! Đừng suy nghĩ nhiều, sau cơn mưa cầu vồng sẽ xuất hiện. Để ta nói người chuẩn bị vài món ăn cho muội.

Trần Tinh thờ dài nói vổ vổ vai Ngử Yên, nàng cúi đầu im lặng hai tay ôm chặt áo khoát. Thấy vậy Trần Tinh chuẩn bị rời đi. Nhưng cánh tay của hần đã bị Ngử Yên giữ chặt lại

-Đừng đi, Trần Tinh đại ca, ta không đói, huynh ở lại với ta được không? Ta sợ, ta cảm thấy rất cô đơn.

-Nhưng mà, muội không sợ...? Haizz, thôi được rồi, ta sẽ không đi đâu, nhưng muội nhất định phải ăn cái gì đó trước đã

Trần Tinh nhìn ánh mắt nàng đành chấp nhận, hần vỗ tay nàng rồi đi ra cửa gặp được một hạ nhân đang bụng đói ăn lại, chắc là Lý Thanh La sai người chuẩn bị. Thấy vậy Trần Tinh cũng bụng vào, tình trạng Ngử Yên hiện tại, đương nhiên là Trần Tinh dứt nàng ăn rồi. Sau khi Ngử Yên ăn xong nàng ngồi dựa lưng vào tường, chăm chú nhìn Trần Tinh ăn cơm.

Đôi mắt nàng cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Rồi nàng không hiểu sao bắt đầu so sánh Trần Tinh cùng biểu ca nàng. Điều làm nàng giật mình là về mọi mặt biểu ca nàng không bằng một gốc Trần Tinh, võ công ở đây nàng không đem ra so sánh, bởi vì nàng cứ cho là Trần Tinh không biết võ công, nhưng thật ra hần bây giờ một quyền cũng có thể bạo đầu Mộ Dung Phục, nữ nhân dịu dàng, hiền lành như Ngử Yên, đôi khi những quan tâm nhỏ thôi cũng sẽ khiến nàng rung động, đâu cần phải là anh hùng hào kiệt. Nếu không Đoàn Dự làm sao phao được nàng? Đáng tiếc là kết quả 2 người cũng không sống chung với nhau được. Bây giờ có Trần Tinh xuất hiện nên Đoàn Dự chỉ là vai hề thôi.

Sau khi ăn xong tất cả, Trần Tinh thu dọn lại sau đó bắt đầu nhìn Ngử Yên. Bất đắc dĩ, Trần Tinh có hơi xấu hổ gãi đầu nói

-Ngử Yên muội, muội không mặc quần áo chỉnh tề lại sao?

Nghe được Trần Tinh, Ngử Yên cũng có chút lúng cuống tay chân, mãi suy nghĩ nàng quên luôn việc này, sau một lúc chỉnh chu trang phục. Trong phòng lại thoáng im lặng trở lại.

-Ngử Yên muội, ban nãy ta nghĩ muội nói ta ở đây chỉ là do muội nhất thời hồ đồ thôi chứ? Nếu ta ở đây, như vậy sẽ ảnh hưởng danh tiếng của muội. Chuyện này không tốt lắm.

-Trần Tinh đại ca, huynh thật thích ta sao? Huynh sẽ chăm sóc ta sao?

Ngử Yên không trả lời Trần Tinh mà hỏi ngược lại hần.

-Nếu những lời này muội đã suy nghĩ kỹ và không phải nhất thời hồ đồ thì ta sẽ trả lời muội. Muội thật sự muốn hỏi?

-Phải!

Trần Tinh nghiêm túc nhìn nàng nói, Ngử Yên cũng kiên định gật đầu

-Ta sẽ!

Không cần nhiều lời hoa ngữ, chỉ hai từ thôi cũng đủ để Ngử Yên cảm thấy yên tâm. Đôi khi nữ nhân không cần những lời nói ngọt ngào mà là hành động chứng minh!

-Vậy được rồi, Trần Tinh đại ca, đêm nay huynh ngủ cùng có được không? Sau này ta sẽ là nữ nhân của huynh!

-Ngử Yên muội, ta không muốn lừa dối muội, mặc dù ta thích muội nhưng ta không yêu muội, thích và yêu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Ta yêu một người con gái khác.

Ngử Yên nghe hần nói vậy ánh mắt cũng trở nên trống rỗng, thân hình cũng run run, gương mặt thoáng cái trắng bệch, bờ môi mấp máy giọng run hồi

-Trần Tinh đại ca...cám ơn huynh đã không lừa dối ta,...cô gái huynh yêu chắc hạnh phúc lắm!

-Không, muội sai rồi, ta không phải hoàn hảo, nhìn cô ấy chết trước mặt ta. Ta chẳng thể làm được gì cả. Ta rất vô dụng..!

Hắn có chút bị thương nói. Nhưng cũng không lâu liền bình thường trở lại.

Ngữ Yên nghe như vậy, tâm tình cũng không khá hơn chút nhưng không còn buồn nữa mà thay vào đó là áy náy.

-Xin lỗi, Trần Tinh đại ca, ta không cố ý. Sau này ta sẽ chăm sóc cho huynh!

Không biết sao Ngữ Yên bỗng thốt lên như vậy. Nàng cũng bối rối sau khi nói xong.

Trần Tinh cũng thoáng bất ngờ, rồi hắn mỉm cười nói

-Xem ra sau này ta mới là người cần được chăm sóc đây!

Hai người nói chuyện với nhau rất lâu, mãi cho đến khuya mới dừng lại. Bầu không khí trở nên xấu hổ. Trần Tinh cũng không nói nhiều nữa, hắn cời trang phục ngoài ra rồi lên giường ngủ. Chỉ đơn giản ngủ thôi.

Tối hôm đó, tiếng rên rỉ vang lên kèm theo dấu ấn màu đỏ trên giường chứng tỏ Ngữ Yên đã trở thành nữ nhân của hắn. Không cần phải suy nghĩ thêm, nếu thật sự là nam nhân sẽ không cưỡng lại được dụ hoặc này, trừ phi hắn là thái giám, đáng tiếc Trần Tinh không phải..... huống hồ, hắn còn bị ảnh hưởng bởi các yếu tố khác, cho nên điều này cũng không có gì bàn cãi.

Trần Tinh không quên vận dụng Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh. Công pháp tốt cho cả hai người sao lại không thử? Nhưng đêm cũng đã khuya nên hắn cũng không tìm hiểu công dụng của nó.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Lên đường

(CHƯƠNG NÀY LÚC UP LÊN DO BỊ LAG NÊN MẤT KHÁ NHIỀU NỘI DUNG, MONG CÁC BẠN THÔNG CẢM)

Một đêm điên cuồng tới tận rạng sáng, dĩ nhiên là sáng hôm sau Ngữ Yên không xuống giường nổi. Nàng ngủ rất say, rất ngon.

Trần Tinh thì khoẻ như trâu, nhìn lại tất cả đương nhiên là do hắn thể chất cùng công pháp mang lại rồi. Hắn mặc quần áo chỉnh tề, không làm phiền Ngữ Yên, Trần Tinh đi xuống nhà bếp tự tay làm cháo gà cho nàng. Làm cho mấy cô nương hạ nhân bàn tán xì xào. Nam nhân nào lại xuống bếp? Điều này rất bình thường đối với hắn nên Trần Tinh cũng không quan bọn họ. Làm xong tất cả cũng mất khoảng 1h.

Trở lại phòng thấy Ngữ Yên vẫn còn ngủ say, bất đắc dĩ, hắn quên đi thân thể của nàng vẫn còn yếu, ít gì cũng trưa mới có thể thức dậy được, đành để tô cháo xuống nếu nguội thì đi hâm lại.

Rảnh rỗi không có gì làm nên Trần Tinh bắt đầu nghiên cứu diệu dụng của công pháp. Hắn có thể cảm nhận được trong cơ thể mình có một nguồn năng lượng thần bí đang tồn tại, nhưng nguồn năng lượng này không cố định ở đan điền mà di chuyển khắp nơi trong cơ thể. Trần Tinh không biết chuyện gì xảy ra. Liệu như thế là tốt hay xấu hắn cũng không biết!

Năng lượng này có thể xác nhận nó đang từ từ cải thiện tế bào làm cho mỗi tế bào trở nên mạnh mẽ hơn. Đương nhiên hiệu suất cực kỳ nhỏ và Trần Tinh cũng không nhận ra điều này

-Chết tiệt sự phụ, khi cần thì chẳng thấy đâu. Không biết làm sao mới có thể câu thông lão đây!

Trần Tinh mắng thầm, hắn cứ như đứa trẻ cô độc, một mình tự bơi, tự tìm hiểu giữa một thế giới lạ lẫm vậy.

Không thể khác hơn, Trần Tinh bắt đầu chuyên tâm luyện tập võ công, hoàn thiện hơn.

Bất tri bất giác, 6 tháng trôi qua. Sinh hoạt của hắn cứ như thần tiên vậy. Trong 6 tháng này, ban ngày Trần Tinh luyện tập võ công, đương nhiên Ngữ Yên ngồi trong đình đánh đàn đệm nhạc. Tối thì cùng nàng song tu, phải nói bây giờ mặc dù Ngữ Yên vẫn là phàm thai nhưng cả người lại tràn đầy sức sống. Có điều là từ từ Nàng cũng không thể chịu nổi Trần Tinh, hắn càng chiến càng hăng, 1 tiếng 2 tiếng càng ngày càng kéo dài khiến nàng lần nào cũng ngất đi.

Có lợi cũng có hại, ngất đi nhiều lần nhưng cũng bởi vậy Ngữ Yên bây giờ đúng với danh xưng Thần tiên tỷ tỷ vậy. Khí chất khác biệt, người càng đẹp hơn.

Trong 6 tháng này, hấn cũng tìm đọc một số thư tịch và biết được đăng cấp phân chia ở đây dựa vào nội lực tu luyện tích tụ theo năm gồm có:

-bất nhập lưu: lưu manh ngoài phổ

, nhập lưu: mới tu luyện ra nội công

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Độc Ngạo

Rời khỏi Mạn đà sơn trang là tới Cô Tô thành, trong thành, trên đường đi đương nhiên là rất nhiều người nhìn Trần Tinh. Bởi vì hấn thật sự rất bất mắt. Không phải hấn mặc đồ không giống người mà bởi vì đầu tóc hiện đại của hấn quá khác người cộng thêm khuôn mặt đẹp trai làm cho người phải ghé mắt. Những điều này cũng chỉ là phụ trợ để tôn lên khí chất tiên phong đạo cốt từ trong người hấn toả ra thôi.

Nhưng điều này lại khiến Trần Tinh không cao hứng lắm. Hấn muốn điệu thấp, giống như người bình thường, như vậy sẽ tự do hơn. Tại sao người nổi tiếng ra đường luôn phải cải trang?

Không còn Trần Tinh phải mang mặt nạ bán phần để che đi một chút nổi bật, như vậy sẽ có người hiếu kỳ nhưng ít chăm chú quan sát như lúc trước.

-Vị bằng hữu này, xin cho tại hạ hỏi Vô Lượng sơn đi đường như thế nào?

Sau khi ghé mua mặt nạ, Trần Tinh thuận tiện hỏi người đi đường trong tay hấn cầm nén bạc nhét vào tay đối phương. Hấn muốn mau chóng đạt được Bắc Minh thần công, không có nội lực cũng là một thiệt thòi, hấn sẽ chịu thiệt thòi sao? Đương nhiên là không rồi.

Người ham học hỏi sẽ cảm thấy không bao giờ đủ, càng học càng cảm thấy bản thân mình nhỏ bé, ngu ngốc. Trần Tinh đang ở giai đoạn này!! Bất cứ cái gì có lợi ích hấn đều sẽ học

-Huynh đệ muốn đi Vô Lượng sơn sao? À ta biết, cứ đi ra khỏi thành hướng về nước Đại Lý là được. Lộ trình cũng không ngắn đâu. Khoảng nửa tháng cưỡi ngựa. Huynh đệ có muốn ta giới thiệu chỗ mua ngựa tốt không?

-Lão huynh đừng chơi ta như vậy chứ, ta là kẻ mù đường, làm gì biết nước Đại Lý ở đâu? Lão huynh chỉ thẳng phương hướng từ đây tới Vô Lượng sơn cho ta đi.

Trần Tinh nhét thêm 1 nén bạc vào tay đối phương nói

-Hi hi, tốt tốt, huynh đệ cứ ra khỏi thành đi thẳng về hướng Nam là được. Thấy huynh đệ sảng khoái ta nhắc nhở huynh đệ một việc kéo huynh đệ gặp chuyện không may, nếu huynh đệ không có chuyện gấp thì cứ đi vòng hướng Tây đừng đi hướng Nam. Vì nếu đi theo hướng Nam có thể rút ngắn lộ trình nhưng phải qua địa bàn của Ngũ độc giáo.

Người này nhận được bạc cũng hào sảng nhắc nhở

-Ngũ độc giáo? Có phải giáo phái chuyên sử dụng độc không? Tại sao trên giang hồ chưa nghe nói tới?

Trần Tinh nhanh chóng hỏi, Thiên Long ngũ độc giáo chưa từng xuất hiện, chẳng lẽ cốt truyện đã phát sinh thay đổi gì?

-Đúng đúng, người trong giáo phái này nhân số rất ít, võ công cũng không cao nhưng lại là chuyên gia sử dụng độc nên rất khó dây dưa. Bọn họ thường ít xuất hiện nên trên giang hồ nên huynh đệ không biết là đúng rồi.

-Cảm ơn bằng hữu đã nhắc nhở, tại hạ xin cáo từ..

Trần Tinh không cảm ơn người này rồi không chần chờ ra khỏi thành một đường hướng Nam mà đi.

Hấn muốn mau chóng tìm được Vô Lượng sơn.

Trần Tinh không cưỡi ngựa, đùa! Ngựa chạy nhanh bằng hấn sao? Bây giờ phải nói là Trần Tinh có thể nhịn uống 15 ngày, nhịn ăn 60 ngày, liên tục chạy trong vòng 2 ngày 2 đêm. Tốc độ trung bình 80km/h. Cơ thể hấn cũng chỉ là Bán Thần thôi chứ chưa thành Thần, ăn uống bổ sung là điều cần thiết.

Đi được 4 ngày, Trần Tinh một đường thẳng hướng, gặp núi trực tiếp nắm đấm oanh xuyên mà đi, gặp sông thì thủy thượng phiêu lướt trên mặt nước. Bởi vậy rất nhanh hấn đã đến địa bàn của Ngũ độc giáo là Thủy Yên lâm. Khu rừng này rất nhiều động vật mang độc tố, nên bình thường không ai dám vào.

Trần Tinh cũng cảm thấy e ngại đôi chút, động vật thì có lẽ không tổn thương được hấn. Nhưng còn độc khí hoặc các độc tố thông qua đường thở mới là

điều Trần Tinh cảm thấy e ngại. Hắn không biết cơ thể mình có thể kháng độc hay không. Nhưng đã quyết định rồi làm sao có thể lùi bước được? Thế là tự nhủ bản thân cẩn thận rồi đi thôi.

Hắn không chạy nữa mà là đi bộ, vừa đi vừa quan sát xung quanh, cẩn thận hết mức có thể.

Đi được một đoạn, Trần Tinh nhìn thấy phía trước không xa có một ngôi nhà tranh, lòng hiếu kỳ của hắn nổi lên. Ở địa phương như này còn có người ở? Không phải kỳ nhân dị sĩ cũng là tiền bối lánh đời.

Đôi khi người chết cũng bởi vì lòng hiếu kỳ, cũng đôi khi bởi vì hiếu kỳ mà được một trận cơ duyên. Điều này không thể nói trước đúng sai, mà là sự may mắn kèm theo lòng can đảm dám mạo hiểm.

Dám mạo hiểm thì phải chấp nhận rủi ro, nếu không dám mạo hiểm thì có thể rời đi, như vậy làm sao chọc tới phiền toái mà có thể chết được? Nhưng ai lại muốn bình thường trong khi trên người mang sứ mệnh, mà sứ mệnh này cần phải mạnh, mạnh hơn tất cả!

Trần Tinh cất bước tiến lại gần căn nhà tranh, xung quanh nhà tranh có hàng rào cây nên Trần Tinh phải đi vòng ra phía trước.

Hắn nhìn thấy phía trước sân, một người đàn ông khoảng 30-35 tuổi, thân hình có chút gầy gò, ăn mặc giống hần quần áo cũ kỹ nhưng rất gọn gàng. Người này đang ngồi trên một chiếc giường được đặt giữa sân, cặm cụi phân loại cây cỏ từ đồng cỏ kế bên.

Trần Tinh có thể ngửi được một số mùi vị quen thuộc như Cam thảo, Ngưu tất,... Là một số loại thuốc đông y. Xem ra chắc hẳn là một danh y lánh đời.

Trần Tinh cũng không vội làm phiền, hắn đứng một bên chờ đợi trong chốc lát, một người khi tập trung làm việc nếu có người quấy rối ắt hẳn người đó sẽ khó chịu và đương nhiên hảo cảm cũng sẽ chẳng có.

Được khoảng một lúc, người này đứng lại nghỉ mệt, đương nhiên là người này cũng nhìn thấy Trần Tinh, hắn đứng lên vội cảnh giác. Cũng khó trách bởi vì Trần Tinh đeo mặt nạ mà!

-Người là ai? Tôi đây có việc gì?

Người đàn ông mở miệng dò hỏi nhưng trong lòng lại đang âm thầm tính toán biện pháp xử lý. Hắn võ công không cao, nhưng hắn dám đảm bảo là không có người lạ vào được đây bởi vì hắn đã bố trí độc xung quanh. Dù có cẩn thận tới đâu nếu không có thuốc giải cũng khó lòng phòng bị cho dù là sư thúc của hắn cũng không được.

-Vị đại ca này xin thứ lỗi, tại hạ đang trên đường đi Vô lượng sơn, đi ngang qua nơi này thấy ở đây có ngôi nhà tranh nên nhất thời hiếu kỳ, nếu mạo phạm xin đại ca thứ lỗi.

Trần Tinh lễ phép trả lời

-Giáo biện! Người thật ra là ai, có mục đích gì? Người có thể giải được độc ta bố trí nhất định tới nơi này có ý đồ.

Người đàn ông nắm trong tay một công cụ bằng gỗ, trên đó có khoét lỗ, ắt hẳn là một loại kèn. Đưa lên miệng làm thế chuẩn bị thổi.

-Độc? Độc gì? Vị đại ca này, người bố trí độc? Người là người Ngũ độc giáo?

Người này nhìn Trần Tinh biểu hiện giống như không phải nói dối, nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác.

-Người thật sự chỉ tình cờ đi ngang qua nơi này? Như vậy tại sao người không trúng độc?

-Thật! Ta chỉ đi ngang qua, còn về độc gì đó ta hoàn toàn không biết, ta không có thù oán gì với Ngũ độc giáo cả, nếu không ta tại sao đứng này giờ ở chỗ này đợi huynh làm xong việc?

Trần Tinh bất đắc dĩ nói

-Được rồi, ta tạm thời tin tưởng người, nếu người không sợ có thể vào đây trò chuyện, ta rất hiếu kỳ làm như thế nào mà người không bị trúng độc.

Sau một phen suy nghĩ, người này cũng lựa chọn tin tưởng Trần Tinh

-Được, ta cũng hiếu kỳ, ở một nơi như thế này còn có người sinh sống

-Tiểu huynh đệ, người tên gì? người từ đâu đến? Mặt người làm sao mà phải đeo mặt nạ? Nếu có vết thương gì ta có thể giúp người xem xét.

-Ta tên Trần Tinh, đến từ Cô Tô thành, còn về mặt nạ này sao...

Trần Tinh nhìn người này nói rồi đưa tay tháo mặt nạ xuống sau đó hắn nói tiếp

-Chỉ là do ta tránh bị người khác để ý thôi.

Người đàn ông nhìn thấy Trần Tinh sau đó cũng hơi giật mình, hắn cảm thán nói

-Xem ra tiểu huynh đệ mang mặt nạ không sai, có thể tránh được một số phiền phức. Nếu như sư phụ gặp được người chỉ với gương mặt này ắt hẳn sẽ cho người gia nhập môn phái, đáng tiếc...

-Xin hỏi đại ca tên là gì, còn về đáng tiếc chuyện gì xin đại ca nói rõ..

-Người có biết Tiêu dao phái không?

Người này không trả lời mà bất ngờ hỏi ngược lại

-Biết, nhưng không nhiều lắm.

-Thời buổi này không nghĩ tới còn có người biết Tiêu dao phái...Đề ta kể người nghe có sự..

Người này thở dài cảm thán nói

-Ta tên Lãnh Nguyên, là người Miêu tại vùng Vân Nam, trong một lúc tình cờ ta bắt gặp một người làm sư phụ. Người này tên là Tô Tinh Hà, đồng thời ta cũng xếp nhỏ nhất, trên ta có 7 vị sư huynh và 1 sư tỷ theo thứ tự là: cầm tiên Khang Quảng Lăng, Kỳ ma Phạm Bách Linh, hoa cuồng Ngô Lãnh Quân, thần y Tiết Mộ Hoa, xảo tượng Phùng A Tam, hoa sĩ Thạch Thanh Lộ, Hí mề Lý Quý Lỗi. Người cuối cùng là ta Độc Ngạo Lãnh Nguyên. Chúng ta 9 người mỗi người am hiểu một môn khác nhau được truyền từ sư phụ. Chúng ta còn có vị sư tổ là Vô Nhai Tử cùng sư thúc Đinh Xuân Thu, nhưng không biết vì lý do gì mà Đinh Xuân Thu ám sát sư tổ. Biết được tin này sư phụ rất tức giận, trục xuất chúng ta khỏi phái Tiêu dao, vì lý do ta nghiên cứu độc được giống với sư thúc nên sư phụ đặc biệt "chiếu cố" ta. Người ta chỉ biết đến Hàm Cốc Bát Hữu cũng là lý do này. Nhưng ta là người Miêu nghiên cứu độc được cũng để cứu người thôi? Điều này có gì sai? Ta không phục, ta thành lập nên Ngũ Tiên độc thiên giáo, để tập hợp lại những người có cùng suy nghĩ với ta, đồng thời cũng tự bảo vệ mình nếu có địch nhân xâm phạm..."

Trần Tinh nghe Lãnh Nguyên nói cũng hiểu được phần nào, hèn gì người này lại ở đây. Hắn cũng không dây dưa vấn đề này nữa, ở đây không có điều hấn cần nên không thể chậm trễ thời gian được

-Lãnh Nguyên đại ca, huynh nghiên cứu đã có thành quả chưa?

-Điều này...ta vẫn đang nghiên cứu.!

-Ta tin tưởng lý luận của huynh nhưng áp dụng vào thực tiễn mới là vấn đề. Huynh muốn thành công thì phải biết được cơ chế của độc được đó tác dụng như thế nào. Cũng như thành phần trong nó bao gồm cái gì. Có đôi khi độc được đó cũng chính là thuốc giải luôn với điều kiện là thêm vào một số thành phần nào đó. Ta chỉ góp ý với huynh như vậy thôi.

-Đúng, tại sao ta không nghĩ ra... Cảm ơn tiểu huynh đệ, nào nào chúng ta bàn kỹ hơn vấn đề này.

-Xin lỗi đại ca, chắc hẳn ta phải lên đường ngay, ta đang có việc gấp cần giải quyết không thể ở lại. Khi nào xong việc có dịp ta sẽ cùng đại ca trò chuyện.

Trần Tinh không có thời gian dây dưa vấn đề này. Nói sao chứ với công nghệ thô sơ hiện giờ khó mà có thể nghiên cứu độc được thành giải được. Nội tạng huyết thanh rắn hổ mang thôi cũng là vấn đề rồi. Việc này sau này hãy nói.

-Vậy sao, được rồi ta cũng không ép buộc tiểu huynh đệ. Khi nào rảnh cứ đến đây chúng ta trò chuyện tiếp..!

Trần Tinh cáo từ rồi đi tiếp tục lên đường, còn về Lãnh Nguyên nhìn theo bóng lưng hắn tiếc nuối. Nhưng sau đó cũng bắt đầu công việc nghiên cứu của mình.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Mộc Uyển Thanh

Rời khỏi Thủy Yên lâm, Trần Tinh đi một đoạn đường nữa, hắn nhìn thấy trước mắt một thôn nhỏ nên dừng lại nghỉ ngơi. Thuận tiện hỏi thăm một thoáng lộ trình.

Nghỉ ngơi khoảng vài giờ. Hắn tiếp tục lên đường đi Vô Lượng sơn. Rất nhanh Trần Tinh rút cuộc cũng đến nơi. Việc còn lại chỉ còn tìm kiếm nơi ở của Vô Nhai tử cùng Lý Thu Thủy lúc trước thôi.

Tuy rằng Ngư Yên là nữ nhân của hắn nhưng điều đó không có nghĩa là hắn phải kính trọng 2 người này. Xứng sao? Đương nhiên là không! Một người

dám yêu không dám nói lấy chị người ta để thỏa mãn tư niệm, còn một người khi thấy phu quân mình không quan tâm mình, vì yêu sinh hận ngay cả con gái cũng vứt bỏ đi làm hoàng hậu của Tây Hạ để trả thù. Như vậy lấy gì cho Trần Tĩnh kính trọng?

Hắn đi lang thang bỗng thấy một đôi nam nữ đang ráo riết chạy, người nữ chạy phía trước, thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn đáng yêu, phía sau là người nam trong có vẻ thư sinh, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo đang thở hổn hển chạy. Đuổi theo hai người này là hai người ăn mặc giống nhau một nam một nữ.

- Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nội dung cốt truyện bắt đầu sớm hơn dự kiến sao? Hay là do ta nhớ nhầm kịch bản?

Trần Tĩnh cũng trầm nghĩ, hắn đã đoán được một nam một nữ trước mắt là ai. Tuy nhiên, điều này cũng không sao cả. Rất may là hắn đến kịp. Nếu có mặt Đoàn Dự ở đây cũng đỡ tốn công hắn đi tìm đường nữa. Đôi khi có những việc đã được an bài từ trước cho dù có cố gắng thay đổi cũng không thể.

Làm người không thể quá tuyệt được, Trần Tĩnh bây giờ có thể một mình chiếm lấy cơ duyên nhưng làm vậy để làm gì? Nếu vậy chỉ thấy hắn ích kỷ đáng khinh thôi.

Hắn không có thù oán hoặc xung đột lợi ích với Đoàn Dự gì cả, quan trọng hơn là hắn bây giờ đang hưởng thụ việc trải nghiệm cuộc sống trong thế giới mà hắn trước đây cho là chỉ có thể trong tưởng tượng.

Chung Linh cùng Đoàn Dự cũng nhìn thấy Trần Tĩnh, hai người cũng không quản người đeo mặt nạ kỳ quái này, phía sau có người đuổi giết thời gian đầu quản việc khác. Trần Tĩnh cũng làm ngơ không ra tay cứu giúp gì hai người cả. Hắn để mọi chuyện xảy ra tự nhiên. Như vậy hắn sẽ mau chóng tìm được thứ mình cần. Còn về 2 người đuổi theo đương nhiên cũng chẳng quản Trần Tĩnh.

Hắn âm thầm theo sau mấy người này, cốt truyện đương nhiên sẽ không giống hoàn toàn, hắn phải đảm bảo mọi thứ vẫn đang nằm trong kiểm soát.

Từ phía xa, hắn thấy một người mặc trang phục toàn đen, đầu đội đầu bông đang đánh nhau với 2 người vô lượng kiếm phái.

-Mộc Uyển Thanh đã xuất hiện, không biết cô nàng này có xứng đáng làm nữ nhân thứ hai của ta không?

Nếu như mấy nữ khác biết được Trần Tĩnh làm bảm không biết hắn bị mất mấy lớp da đây. Trần Tĩnh cũng bắt đắ dĩ công pháp hắn tu luyện cần nữ, thật nhiều nữ, nhưng không có nghĩa là ai cũng sẽ thu! Vì sao Chung Linh hắn không có ý nghĩ sẽ thu? Còn Mộc Uyển Thanh lại có?

Đương nhiên vì Mộc Uyển Thanh cô nàng này rất si tình, giống Ngưu Yên vậy, từ nhỏ đã được mẹ nàng cũng là sư phụ nàng tẩy não rồi. Hơn nữa là nàng suốt ngày giống mặt nên cũng làm cho Trần Tĩnh hiếu kỳ muốn biết sẽ là hình dáng gì phía sau miếng vải kia. Tuy có hơi đánh đá nhưng nếu hàng phục được rồi sẽ ngoan ngoãn thôi.

Không lâu lắm thì Mộc Uyển Thanh cứu được Chung Linh cùng Đoàn Dự, 3 người dừng chân lại dưới một gốc cây. Thời cơ đã đến, nếu không để Đoàn Dự nhìn thấy mặt Mộc Uyển Thanh thì sẽ nguy to.

Tiếng bước chân vang lên cũng khiến 3 người đề cao cảnh giác chăm chú nhìn Trần Tĩnh

-Ngươi là ai? Có mục đích gì?

Mộc Uyển Thanh rút kiếm phân nửa làm ra thủ thế để phòng Trần Tĩnh hỏi.

-Ngươi là người kỳ quái khi này, vì sao lại theo chúng ta?

Không đợi Trần Tĩnh trả lời, Chung Linh cũng chồm vào nói. Đoàn Dự thì rất an phận không mở miệng cũng đánh giá Trần Tĩnh.

-Nếu muốn hỏi người khác là ai tại sao không tự giới thiệu mình đây là điều thứ nhất. Thứ hai, nơi này cũng không phải của các ngươi tại sao hỏi mục đích của ta? Nếu như sợ các ngươi có thể đi, ta muốn chỗ của các ngươi để nghỉ ngơi!

Trần Tĩnh cũng đạm mạc mở miệng nói, hắn đang chờ cá cắn câu.

-Oa, thật lớn lối nha, chúng ta 3 người mà phải sợ ngươi, còn muốn chiếm chỗ chúng ta nghỉ ngơi. Có ngon nhào vô.

-Đừng tính thêm ta vào, ta không liên quan, ta có thể nhường lại chỗ, mọi chuyện dĩ hoà di quý.

Quả nhiên cả nhỏ Chung Linh cắn câu, Đoàn Dự thì một bên giải hoà. Hắn từ nhỏ đọc sách học Phật, đương nhiên tính tình cũng kế thừa lại di chí Chân Thiện Nhẫn của Phật gia.

-Ta cũng không muốn, các ngươi có thể ở chỗ này vì sao ta không thể?

-Ban ngày đeo mặt nạ hiển nhiên không phải người tốt lành gì. Hiển nhiên là làm nhiều việc xấu sợ người trả thù.

Chung Linh cũng không phục nói

-Vậy người này thì sao? Cả người toàn thân trang phục đen, mặt đều giấu lại. Như vậy theo như ngươi nói không phải còn làm vô số việc xấu sao?

Trần Tĩnh tiếp tục thả mồi, hắn đang kéo dài thời gian chờ cá lớn cắn câu.

-Cái này, Uyển Thanh tỷ tỷ đương nhiên là có lý do của mình nên mới ăn mặc như vậy.

-Ta cũng có lý do nên mới mang mặt nạ!

Chung Linh với Trần Tinh vẫn đang miệng lưỡi qua lại, Mộc Uyển Thanh thì cảnh giác Đoàn Dự từ đầu tới cuối ngồi xem náo nhiệt

-Người mang mặt nạ lý do là gì?

Mộc Uyển Thanh đột nhiên mở miệng hỏi; nàng cũng hiểu kỳ người trước mắt này

-Cái này sao? Đương nhiên là ta đã từng thề là người nào nhìn thấy mặt ta sẽ là nữ nhân của ta rồi... Nam nhân nhìn thấy sao? Vậy thì không tính.

Trần Tinh nói được một nửa thấy Đoàn Dự run run nên bỏ sung.

-Chuyện này..

Chung Linh mở miệng nói không đầu không đuôi rồi nhìn sang Mộc Uyển Thanh, nàng không biết làm sao, còn có một nam nhân kỳ lạ như vậy? một bên Uyển Thanh cũng kỳ lạ tự hỏi làm sao có người giống mình như vậy. Nàng buông kiếm xuống quay người trở lại chỗ ngồi không nói gì nữa. Chung Linh thấy vậy cũng lè lưỡi quay về

Trần Tinh thấy vậy quay người rời đi, một lúc sau hắn quay trở lại với một con thỏ trên tay.

Hắn không quan tâm 3 người lắm bắt đầu công việc chế biến thức ăn. Đương nhiên việc chế biến có hơi máu tanh một chút, điều này khiến Đoàn Dự nhìn không được đi lại gần

-Vị huynh đài này, vì sao lại sát sinh gây nghiệt, con thỏ nó cơ sinh mạng của mình mà? Huynh làm vậy có phải rất tàn nhẫn?

-Vì sao? Có những việc từ trước đã định sẵn, chỉ có thể trách nó nhỏ yếu.

-Huynh sao lại nói vậy...Phật dạy từ bi thiện lương sao có thể tùy ý sát sinh?

-Ta không phải người trong Phật gia, như vậy đủ rồi chứ

Trần Tinh cũng bỏ tay với Đoàn Dự này, trình độ lời thôi cộng thêm mặt dày cũng đã luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi.

-Mãng phu...

Chung Linh làm bầm, Mộc Uyển Thanh thì éo nói gì cả. Hắn không để ý tiếp tục làm món thỏ nướng ăn. Được một lúc mùi hương tỏa ra khiến 3 người cũng nuốt nước bọt không thôi.

-Haha, xem ra hôm nay vận khí không tệ, ra ngoài gặp được một cô nàng xinh đẹp, di không đúng là 2 tiểu mỹ nhân a.

Một giọng cười càng rõ vang lên, Trần Tinh cũng âm thầm bái phục Vân Trung Hạc, chỉ nhìn thôi là biết tiểu mỹ nhân? Chẳng lẽ cảnh giới ngự nữ của hắn đã đăng phong tạo cực hay là đẹp xấu gì hắn cũng vớt hết nên đối với hắn ai cũng là mỹ nhân mà không cần nhìn mặt?

Chuyện gì tới sẽ tới Mộc Uyển Thanh cùng Chung Linh đại chiến cùng Vân Trung Hạc, Đoàn Dự một bên thì lo lắng không thôi nhưng chẳng giúp được gì, nói chuyện rườm rà trước đó đương nhiên Trần Tinh cũng không hứng thú lắm. Hắn vẫn tiếp tục ngồi ăn.

-Đồ xấu xa, sao không tới giúp chúng ta...

-Huynh đệ mau giúp bọn họ đi, họ sắp chống đỡ không nổi rồi

Chung Linh mở miệng mắng, một bên chặt vật chống đỡ. Đoàn Dự cũng bồi theo cầu cứu

-Haha, bao nhiêu người cũng vậy thôi, tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn nghe lời để bọn đại gia sủng hạnh đi.

Đùa, Trần Tinh mục đích là tách bọn họ ra, làm sao có thể ra tay lúc này. Hắn vẫn thản nhiên ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Bất đắc dĩ Mộc Uyển Thanh một mình chống đỡ để Chung Linh cùng Đoàn Dự rời đi. Trước đó Trần Tinh cũng đã để lại ký hiệu trên người Đoàn Dự, đó là một loại mùi hương đặc biệt mùi người khó có thể ngửi ra được chỉ có loài côn trùng này mới có thể. Đây là dựa theo sách chế ra được ở Mạn đà sơn trang. Hắn không sợ Đoàn Dự lấy được, học cũng cần có thời gian, quan trọng hơn là lấy 1000 cái đầu hắn cũng không còn đủ mình hắn mà học rồi.

Mộc Uyển Thanh thấy 2 người rời đi cũng thoáng yên tâm, rốt cuộc cũng chống đỡ không nổi, bị trúng một chưởng nằm trên đất. Vân Trung Hạc thì cảm thấy đáng tiếc vì để một cô gái chạy thoát nhưng rất nhanh thay vào đó là nụ cười đậm tà. Hắn nhìn thoáng qua Trần Tinh mở miệng nói

-Tiểu tử, gan ngươi cũng rất lớn, không biết ngươi lấy đầu ra tự tin như vậy? Hôm nay bọn đại gia tâm trạng thoải mái ngươi có thể xéo đi, nếu không...tự chuốc lấy hậu quả.

Trần Tinh nào đâu thêm để ý lời người sắp chết, hắn đang tự hỏi tại sao Nhạc lão tam từ đầu tới cuối cũng không xuất hiện, xem ra nội dung cốt truyện sớm đã không còn đúng nữa rồi.

Còn về Vân Trung Hạc? Đương nhiên là giết. Tứ đại ác nhân mặc dù ai cũng có cố sự nhưng không thể vì đó mà phủ nhận đi tội lỗi bọn họ đã làm cho biết bao nhiêu người. Đoàn Duyên Khánh với Nhạc lão tam có thể không giết nhưng còn về Diệp Nhị nương cùng Vân Trung Hạc nhất định phải giết!

Nhạc lão tam không xuất hiện vậy thì càng tốt, đỡ tốn thời gian hơn. Trần Tinh không nói gì. Các ngón tay nắm thành nắm đấm thủ ngang ngực mặt nắm đấm lòng bàn tay ngửa lên rồi khuỷu tay cong lại, vung ra một quyền hướng về Vân Trung Hạc.

- Ầm

Một đoàn chấn động không khí thổi bay cây cối xung quanh, phía dưới mặt đất xuất hiện một hố bán nguyệt, đường cong lõm phía trên mở rộng từ vị trí hắn cho tới xa tít đằng trước. Còn về Vân Trung Hạc cũng chỉ còn lại một đoàn máu loãng dưới mặt đất thôi.

Trần Tinh lười nói chuyện với kẻ chết, cái tính này vẫn không đổi cho dù bị phong ấn ký ức. Hắn cũng hiểu kỹ, lần đầu giết người làm sao cảm giác lại quen thuộc như vậy, giống như đã từng giết qua người rồi, chẳng những không có sợ hãi mà ả ả còn có cảm giác hưng phấn. Nghĩ không ra, Trần Tinh cũng không nghĩ nữa, hắn nhìn về phía Mộc Uyển Thanh đang bắt lực nằm một bên rồi từ từ tiến lại gần, đưa tay tháo xuống chiếc mũ rộng rồi tới khăn che mặt.

Mộc Uyển Thanh giờ phút này sớm đã trợn to mắt cả người cứng đờ lại. Nàng không dám tin được những gì mình nhìn thấy. Người đeo mặt nạ trước mặt này có còn là con người nữa không? Một quyền có thể mang lại sức phá hại lớn như vậy thử hỏi ai có thể làm được. Nàng quên đi việc khăn che mặt nàng đã bị Trần Tinh lấy xuống.

Đập vào mắt hắn là khuôn mặt trái xoan trắng nõn, mày liễu mắt phượng phối hợp rất cân xứng, môi hồng rất nổi bật trên làn da trắng. Quanh năm không tiếp xúc với ánh mặt trời nên trắng như kiểu người Anh ở Địa Cầu vậy. Nói chung nếu so sánh thì có lẽ được khoảng 7-8 phần Ngũ Yên hiện tại. Cũng tính hợp cách được làm nữ nhân của hắn.

- Ngươi, ngươi là thần tiên sao?

Mộc Uyển Thanh run giọng hỏi, Trần Tinh thì đưa tay vuốt khuôn mặt nàng sau đó mỉm cười trả lời

- Không phải, ả, không tệ, rất mịn..!

- Ngươi lấy xuống khăn che mặt của ta! Ta...!

- Làm sao có vấn đề gì sao? Không phải nhìn thấy mặt thôi sao? Để công bằng ta cho ngươi nhìn mặt lại là được chứ gì.

Trần Tinh bữu môi già vờ không biết rồi đưa tay lấy xuống mặt nạ của mình. Một khuôn mặt siêu cấp soái ca xuất hiện, khiến Mộc Uyển Thanh cũng ngơ ngác.

- Như thế nào? Vậy là hoà chứ gì?

Một lúc lâu sau, Trần Tinh thấy nàng không trả lời, sắc mặt cũng trắng bệch càng thêm nhiều. Hắn cũng nhanh chóng bế nàng lên tìm nơi khác giúp nàng chữa thương. Mộc Uyển Thanh cũng đang xoắn xuýt không biết làm gì?

- Ngươi không phải từng nói ai thấy được mặt của ngươi sẽ là nữ nhân của ngươi sao?

- Ừ, đúng vậy, thì từ giờ ngươi sẽ là nữ nhân của ta.

Trần Tinh mặt dày nói

- Ai là nữ nhân của ngươi, ta không cần. Đàn ông trong thiên hạ đều xấu xa như nhau cả!

Trần Tinh cũng trầm lắng đầu, chưa hàng phục được thì cái tính đánh đá của nữ này vẫn quá cao cứ như cộp mẹ vậy nhưng khi hàng phục rồi lại ngoan ngoãn như mèo. Như vậy lại càng có tính khiêu chiến. Hắn tin chắc sẽ hàng phục được Mộc Uyển Thanh, còn về Đoàn Dự thì kệ đi. Một trong những cháu nội 2 người Đoàn Trí Hưng có được sinh ra hay không cũng không liên quan đến Trần Tinh, Xạ điều tam bộ khúc có diễn ra hay không hắn cũng không quan tâm.

- Được rồi như vậy ta đeo mặt nạ lên vậy.

Trần Tinh giả vờ chán chường nói.

Mộc Uyển Thanh cũng im lặng, nàng thật ra cũng không biết bị gì mà lại không muốn hắn mang mặt nạ nhưng vấn đề sĩ diện nên không thể mở miệng được.

Trần Tinh tìm kiếm một gốc cây to, đặt nàng xuống xem xét vết thương. Vân Trung Hạc cũng xem như ra tay không nặng lắm, chỉ bị nội thương nhẹ, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

-Người ở đây nghỉ ngơi một lát, ta có việc cần phải làm

-Người đi đâu?

-Đừng lo lắng, ta đi một chút thôi sẽ trở về.

Trần Tinh không lo lắng Mộc Uyển Thanh gặp chuyện gì; hắn đã nhìn thấy phía xa một người có vẻ mập mạp trên tay là một cây kéo lớn. Không cần đoán chắc hẳn là Nhạc lão tam.

Với sự thông minh của Mộc Uyển Thanh thêm vào đó là Nhạc lão tam tính tình để bị lừa đương nhiên là sẽ không có chuyện gì.

Để cô nàng này chịu một chút sợ hãi chắc hẳn sẽ ngoan ngoãn hơn.

Hắn quay người đi theo côn trùng đang dẫn đường, rất nhanh hắn tới bờ vách đá. Có vẻ nơi cần tìm là đây.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Mục tiêu: Lục Mạch Thần Kiếm

Hắn chuẩn bị kỹ càng rồi bắt đầu xuống phía dưới tìm Vô Lượng Ngọc Bích, hắn không trực tiếp nhảy xuống đơn giản là vì hắn không phải nhân vật chính, ai biết nhảy xuống có chết hay không?

Trần Tinh theo dây thừng giả lập trượt xuống phía dưới, hắn thấy dưới chân hắn là cành cây nhô ra giữa vách đá, dưới cành cây này một chút là bờ thêm đá nhô ra, ẩn ẩn trong sương mù nên rất khó phát hiện. Hắn không thấy Đoàn Dự, xem ra hắn đã vào trong, không biết hắn lấy được cơ duyên hay không?

Trần Tinh đi vào cửa động thấy Đoàn Dự đang phía dưới bức tượng nằm bất tỉnh. Xem ra hắn thật quý lại 1000 cái nhưng chắc chưa đủ máu dòn lên não đầu choáng mất hoa mắt đi rồi.

Thấy vậy, Trần Tinh cũng lắc đầu, hắn đi lại tìm phía dưới quả nhiên thấy 2 quyển da dê cũ kỹ. Nhìn lại trên 2 bản này viết Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba vi bộ.

Bắc Minh Thần công là bí tịch gồm 36 hình vẽ cô gái khoả thân. Hình nào cũng có sợi chỉ màu chạy trên thân hình chỉ rõ bộ vị huyệt đạo và phương pháp luyện công. Người khác tu luyện nội công thường đi từ Vân Môn đến Thiếu Thương, nhưng Bắc Minh thần công thì ngược lại. Nên ngón tay vừa chạm vào người khác nội lực của người đó sẽ chảy ngược vào các huyệt vị của mình.

Bắc Minh thần công có nhược điểm là cẩn thận khi hút nội lực của kẻ mạnh hơn, nếu không khống chế tinh chuẩn thì nhất định sẽ bị đối phương phản phệ. Chính vì phương thức tu luyện kỳ quái nên khi học môn nội công này nhất định phải quên đi hết những võ công trước đó nếu không sẽ có nhiều dị chứng gây rối loạn.

Trần Tinh nhìn sang Lăng Ba vi bộ. Trên bản là bức vẽ các bộ pháp, gồm 24 bước chân tạo thành vòng tuần hoàn. Trên các bước chân cũng nói rõ phương pháp tu luyện dựa trên 64 kinh dịch. Môn kinh công đỉnh cấp thiên hạ này có phương pháp tu luyện cũng rất khác. Kinh công đa số dùng nội lực thúc đẩy nhưng Lăng ba vi bộ thì không cần. Người không có nội công càng dễ tu luyện. Bởi vì nó đòi hỏi trí tuệ kèm theo phải hiểu được các huyệt vị. Nếu không Đoàn Dự làm sao có thể tu luyện được? Quan trọng hơn 24 bộ pháp này lập thành một vòng tuần hoàn. 8 bước thành một nhóm. Với newbie như Đoàn Dự luyện Lăng ba vi bộ kinh công có thể đuổi kịp Tiêu Phong ắt hẳn có thể nói lên sự khủng bố của nó.

Trần Tinh đang nghĩ một vấn đề, thật ra Tiêu Dao tử là ai? Tại sao có thể sáng tạo ra những môn võ công mà khi đem ra giảng hồ có thể gây nên gió tanh mưa máu như vậy?

Trần Tinh cũng không phải người hiểu sát, ích kỷ, tuyệt đường người khác. Hắn tranh thủ thời gian mô phỏng lại 8 bộ pháp đầu của Lăng ba vi bộ rồi in lên nền đất phía dưới chỗ đứng hợp. Bắc Minh thần công cũng vậy. Sau đó đẩy lại rồi khỏi nơi này. Trước khi đi hắn nhìn thoáng qua tượng Lý Thương Hải, rất giống Ngừ Yên, chỉ khác biệt là ở dưới kheo mắt phải có một nốt ruồi. Hắn cũng lắc đầu, chỉ cần sự khác biệt nhỏ này cũng làm thay đổi vẻ đẹp của một người.

Trước khi đi hắn cũng tiện tay giả lập ra cái hộp bắt măng cò chu cấp lại. Sau này nghiên cứu khả năng kháng độc của nó. Hắn cũng tìm hiểu một số thư tịch về thức ăn của loài cóc huyền thoại này nên cũng không sợ nó hết đời.

Trần Tinh leo lên vách đá, trở lại thì thấy Mộc Uyển Thanh đang tranh cãi gì đó với Nhạc lão tam.

Nghe tiếng bước chân cả 2 quay người lại, nhìn thấy Trần Tinh đeo mặt nạ, Nhạc lão tam cười khả khả mở miệng trước

-Người có phải phu quân của tiểu nương bì này? Mau, mau tỷ thí với ta, để xem có phải nàng thổi phồng lên là người rất lợi hại hay không. Ngoài lão đại có thể đánh thắng ta ra. Ta không ngại ai hết.

Trần Tinh nghi ngờ nhìn thoáng qua Mộc Uyển Thanh, không phải chứ cô nàng này chưa gì đã nói mình là phu quân? Mộc Uyển Thanh thì đỏ mặt cúi đầu.

-Sao nào, có phải là sợ rồi nên không dám nói, chỉ cần người quý xuống xin lỗi ta thay nương tử người, ta sẽ không làm khó dễ tiểu nương bì này. Phải biết Nhạc lão tam ta tuy rằng là một trong tứ đại ác nhân cũng không như lão tứ thích cường hiếp người khác.

-Lão tứ người nói có phải kẻ có râu dê tay cầm cây bút to đừng phải không?

Trần Tinh chẳng thèm quan tâm nói, Nhạc lão tam tuy tội chết có thể miễn nhưng không có nghĩa là Trần Tinh sẽ có hảo cảm với hắn. Ngu ngốc đôi khi cũng là cái tội. Thật ra Tứ đại ác nhân ngoài Diệp Nhị nương cùng Vân Trung Hạc ra còn lại 2 người Đoàn Duyên Khánh cùng Nhạc lão tam làm việc ác gì? Điều này Trần Tinh không biết, nên hắn không vô cớ giết người.

-Đúng, đúng, người từng gặp lão tứ, hắn ở đâu? Mau nói ta biết, lão đại bảo ta tìm hắn có việc gấp.

-Không cần, người trở về đi, nói với Lão đại người tứ đại ác nhân về sau chỉ còn lại tam đại ác nhân, không lâu nữa cũng có thể tan rã được rồi.

Trần Tinh bình thần mở miệng, một ánh mắt sắc bén nhìn về phía Nhạc lão tam làm cho hắn có ngu tới mức nào cũng cảm nhận được toàn thân dựng đứng lên cứ như con mồi chờ bị làm thịt vậy.

-Người, người đã giết lão tứ..!

-Không sai, trở về đi, ta hôm nay tâm tình tốt nên tha cho người, nếu không đi...

Trần Tinh nói xong nắm tay nắm lại đầm ra một quyền hương về bên khác. Kết quả chuyện gì xảy ra không cần phải nói.

Cho dù là Nhạc lão tam hay Mộc Uyển Thanh cũng đều tròn mắt.

Trần Tinh không để ý Nhạc lão tam, hắn đi về phía Mộc Uyển Thanh bế nàng lên rồi rời đi nơi này. Điều hắn quan tâm cũng chỉ có 2 vấn đề. Một là nữ nhân đẹp tính tình tốt, hai là lực lượng. Còn những việc khác, hắn cứ đóng vai người xem kịch, xem những thăng trầm nhót không phải thú vị sao?

-Tiểu nương tử, có phải rất nhớ ta hay không mà chưa gì đã nói ta là phu quân của người rồi?

Trần Tinh cười hi hi mở miệng trêu ghẹo nói.

-Ta, ta chỉ là gạt hắn thôi, nếu không làm vậy làm sao kéo dài thời gian? Mà tại sao người lại bỏ ta lại nơi đó? Người không sợ ta xảy ra chuyện gì sao?

-Ta có việc quan trọng cần đi làm đương nhiên không thể mang người theo? Còn về người có thể xảy ra chuyện gì? Không phải trong người người còn cất giấu ám khí sao?

-Người, người làm sao biết?

-Không cần biết ta làm sao biết, chuyện quan trọng trước mắt là người nghỉ ngơi thật tốt đi. Ta còn nhiều chuyện cần làm lắm.

-Người cần làm chuyện gì? Người không mang ta theo sao?

-Tại sao ta phải mang người theo? Xin nhờ, người đâu phải là gì của ta?

Trần Tinh bắt đầu giả vờ ngu, thật ra hắn đi Đại Lý đưa thư thì dẫn nàng theo làm gì?

-Người....! Mau thả ta xuống..!

-Được rồi, đừng nháo nữa, ta chỉ đùa chút thôi. Ngoan ngoan bồi dưỡng cơ thể đi, ta có chuyện quan trọng cần phải làm. Khi làm xong việc ta sẽ tìm nàng

-Người sẽ trở lại tìm ta sao?

-À, khi nào xong việc sẽ trở lại đưa người gặp mặt tỷ muội mình.

-Tỷ muội gì?

-Sau này người sẽ biết!

Trần Tinh không giải thích nhiều, hắn đưa Mộc Uyển Thanh đến một quán trọ cho nàng nghỉ ngơi.

Hắn cũng dự định ở lại vài ngày, mục đích là để luyện tập Bắc Minh thần công cùng Lăng Ba vi bộ.

Ngày đầu tiên, hắn luyện tập Bắc Minh Thần công, theo nguyên tác võ công này chỉ có Vô Nhai tử là luyện tới đỉnh cấp, Đoàn Dự và Hư Trúc cũng chỉ học được da lông thôi.

Nhưng đối với Trần Tình thì lại là chuyện dễ như ăn cháo vậy. Năng lực giả lập của hắn có thể hoàn mỹ. Điều đáng tiếc duy nhất là không thể tự cải tiến. Phải do hắn nghĩ ra rồi năng lực mới hoàn thiện. Nhưng Trần Tình cũng không để ý. Như vậy cũng đủ rồi, bản thân hắn tin tưởng mình có thể sáng tạo ra tới đỉnh cấp công pháp cho riêng mình. Nhưng việc này sẽ rất lâu sau đó.

Trong ngày đầu tiên Trần Tình đã luyện xong Bắc Minh thần công. Việc tu luyện rất dễ còn việc không chế thì lại rất khó. Bắc Minh thần công không chỉ hút nội lực không mà ngay cả sinh mệnh của đối phương cũng hấp thu. Hoá công đại pháp và Hấp tính đại pháp đều dựa trên Bắc Minh Thần Công mà ra. Điều này cũng được tác giả Kim Dung nhắc tới trong bản sửa đổi là Ngưu Yên bị Đoàn Dự vô tình hấp thu sinh mệnh lực khiến nàng tóc biến thành trắng, dung nhan cũng không còn xuân sắc. Lúc đó Đoàn Dự cũng nhận ra là mình không yêu Ngưu Yên mà là bức tượng đá, sau đó hắn lấy Mộc Uyển Thanh. Điều này cũng là nguyên nhân Trần Tình đối với Ngưu Yên cùng Uyển Thanh có ý đồ.

Với trình độ mặt dày của Đoàn Dự thì nếu Trần Tình không ra tay trước, thế nào bị kịch cũng sẽ xảy ra. Còn việc Trần Tình để lại cho hắn Bắc Minh thần công cùng Lăng ba vi bộ bản thiếu sót là do hắn muốn xem kịch thôi. Và lại có giới tới đâu cũng không hề nguy hại gì tới lợi ích của hắn được.

-Người đang luyện tập môn võ công gì? Trên đời này còn có ai có thể đỡ nổi người một quyền?

Mộc Uyển Thanh hiểu kỳ hỏi.

Trần Tình dừng lại việc luyện tập, đứng lên nhìn nàng rồi từ từ nói

-Ta không biết ở thế giới này có người có thể tiếp ta một quyền hay không, nhưng không có nghĩa vì lý do đó mà ta không tiếp tục tu luyện. Việc học không tiến ắt sẽ lùi.

-Thế giới này?

-Được rồi, nàng hãy đi nghỉ trước đi, à phải rồi, nàng đợi ta một chút.

Trần Tình nói sau đó hắn chợt nhớ lại một vấn đề, rồi hắn gọi người chuẩn bị giấy bút rồi in 8 bước đầu Lăng Ba vi bộ lên cho Mộc Uyển Thanh học, vì sao? Moe, nguyên tác bên trong Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh bị trúng Âm dương hợp hoan tán. Ai biết bởi vì hắn mà có thay đổi gì hay không? Truyền cho nàng trước ắt hẳn khi học xong cũng có thể chạy thoát nếu đánh không lại.

-Đây này, nàng hãy cầm lấy dựa theo những hình vẽ cùng khẩu quyết này luyện tập. Khi nào học xong hãy đem nó đốt đi, khi ấy nàng cũng có thể rời đi.

Trần Tình nghiêm túc nói

-Đây là? Được rồi, ta đã biết...

Nhìn thấy Trần Tình vẽ mặt, Mộc Uyển Thanh cũng không hỏi nhiều, trong lòng nàng cũng cảm thấy ảm áp đôi chút. Trần Tình đôi khi lời nói có lúc không thể hiện sự yêu thương giống như Ngưu Yên nhưng hắn luôn dùng hành động để chứng minh. Nữ nhân của mình hắn không ích kỷ hay cảm đoán vấn đề gì.

Sau khi Mộc Uyển Thanh trở về phòng, Trần Tình cũng bắt đầu tiếp tục luyện tập.

Ngày thứ 2, rồi ngày thứ 3. Đến lúc này hắn đã có thể dễ dàng khống chế Bắc Minh Thần công, có thể nói cũng đã đạt 70-80%. Điều cần làm bây giờ là hấp thu nội lực của người khác để tập luyện 20% còn lại là quá trình tinh luyện nội lực thành của mình.

Ngày thứ 4 hắn bắt đầu luyện tập Lăng ba vi bộ. Đương nhiên cũng rất dễ dàng thì có thể luyện thành.

Hắn dùng thời gian một ngày để luyện thành 8 bước cơ bản. Trong thời gian này, Mộc Uyển Thanh cũng đã luyện được đôi chút. Không phải vì tư chất nàng thiếu mà là vấn đề 64 kinh dịch biến ảo khôn lường không phải ai cũng như Đoàn Dự thích nghiên cứu đọc sách.

Nhưng nói chung cơ bản cũng thành công. Ngày mai hắn dự định lên đường. Mục tiêu là Lục Mạch thần kiếm.

Trước khi đi, tối hôm đó hắn cũng dự định biến Mộc Uyển Thanh thành hợp cách nữ nhân của hắn.

-Trần lang, chàng đêm nay tới đây có chuyện gì không?

Mấy ngày ở chung nên Mộc Uyển Thanh cũng thay đổi cách xưng hô này, có điều Trần Tình lại không thích như vậy.

-Đừng gọi ta như vậy, nàng cứ gọi A Tình đi, như vậy nghe thân thiết hơn, ta đến đây là để nói với nàng là ngày mai ta sẽ lên đường.

-Chàng, chàng phải đi sao? Không thể ở lại vài ngày nữa sao?

- Yên tâm, ta sẽ không bỏ rơi nàng. Ta có một số việc cần phải làm. Khi nào làm xong ta sẽ đến đón nàng.

Trần Tinh nói xong rồi động tác tự nhiên ôm Mộc Uyển Thanh vào lòng.

Hắn nâng cầm nàng lên rồi từ từ hôn đôi môi nàng. Mộc Uyển Thanh cũng bắt đầu ngượng ngùng. Trần Tinh thấy vậy bế nàng lên đi lên giường.

Sau khi khúc dạo đầu xong, cả hai cũng trần truồng cả. Hắn cầm lấy tiểu đệ mình sụt sụt trên chộc Mộc Uyển Thanh khiến đào nguyên của nàng càng ướt át hơn. Tiếng thở gấp vang lên càng nhiều.

Hắn từ từ đưa vào, rồi bắt đầu vận công thôi động Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh.

- Ah..

Tiếng ngâm khê đau của Mộc Uyển Thanh vang lên, kèm theo một vết máu đỏ chứng tỏ nàng đã trở thành nữ nhân của hắn.

Trần Tinh nhịp nhẹ nhàng, hắn tu khi tu luyện Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh này, hắn đã không còn mất khống chế bị dục vọng chiếm hữu như lúc trước làm với Anna nữa. Nhưng điều này đương nhiên là hắn không biết.

- Ah.. Tốt tướng công, phu quân...ta chết mất...sướng...

Mộc Uyển Thanh bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ xem ra nàng cũng không chịu nổi sự giày vò của Trần Tinh. Hắn ra vào càng lúc càng nhanh. Bỗng chốc phía dưới cảm nhận được siết chặt lại. Trần Tinh cũng bắt đầu bắn ra. Đây cũng là lợi ích từ việc tu luyện công pháp này. Có thể khống chế khoái cảm.

Nhưng điều này đương nhiên sẽ không thật sự cảm giác thoải mái bằng tự nhiên. Trần Tinh thấy Mộc Uyển Thanh lần đầu hắn cũng không làm khó nàng. Còn về Ngũ Yên là do trước đó hắn chưa nắm giữ nên mới làm nàng ngắt đi chứ không phải là hắn nặng bên này nhẹ bên kia.

Mộc Uyển Thanh sau khi co rút vì lên đỉnh, nàng cũng ôm thật chặt Trần Tinh, cảm thụ hơi ấm của hắn rồi cũng ngủ thiếp đi.

Trần Tinh thấy vậy cũng mỉm cười ngủ. Long phượng khí trong cơ thể hắn cũng lớn mạnh thêm đôi chút. Làn da của hắn toả ra ánh sáng màu xanh lá nhè nhẹ rồi biến mất. Mộc Uyển Thanh cũng đạt được trắng hồng mịn màng hơn. Điều này Trần Tinh cũng không biết, vì sau mỗi lần hắn đỉnh chỉ vận chuyển chân kinh thì hắn lại buồn ngủ.

Một ngày cứ thế trôi qua...

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tiểu Diện Tu La

Ngày kế tiếp, Trần Tinh không vội lên đường mà hắn chuẩn bị bữa sáng rồi cùng ăn với Mộc Uyển Thanh.

Mặc dù cổ đại nam nhân không xuống bếp nhưng Trần Tinh vẫn giữ thói quen này. Quan niệm của hắn làm sao có thể để nữ nhân của mình lần đầu mà phải hầu hạ hắn?

Cơm nước xong xuôi, Trần Tinh mới lên đường, hắn sử dụng Lăng Ba vi bộ để rút ngắn thời gian. Bình thường tốc độ của hắn cũng rất nhanh do thể chất khác biệt. Bây giờ cộng thêm Lăng Ba vi bộ có thể nói hắn cứ như động cơ phản lực vậy. Có điều phải chạy trên mặt đất thôi.

Lăng Ba vi bộ luyện đến đỉnh điểm có thể đi trên nước như trên đất bằng. Nhưng với Trần Tinh ắt hẳn có thể bay trên trời. Bán thần là có thể tự do bay bởi vì quy tắc khác biệt nên hạn chế hắn phải cần khinh công phụ trợ.

Trần Tinh một mạch chạy tới nước Đại Lý mới dừng lại, tuy là một nước nhỏ nhưng cũng không thể khinh thường, bởi vì ở đây có môn tuyệt kỹ sánh ngang Dịch cân kinh của thiếu lâm tự.

Hắn đi trên đường thấy một đám người mặc tăng bào nước Thổ Phồn, người cầm đầu tóc búi cao giống như tượng phật.

Chỉ cần liếc sơ cũng biết hắn là Cưu Ma Trí. Hắn nhìn nhìn rồi cất bước đi theo. Bởi vì mới luyện tập nên chưa có nội lực cho nên Cưu Ma Trí cũng không nghi ngờ gì.

Một đoàn lạt ma tới trước cửa Thiên Long tự, phía trước đã có những tăng nhân nghênh đón. Trong đó có đủ mặt mọi người, Đoàn Dự đứng cùng cha hắn Đoàn Chính Thuần. Trần Tinh chỉ nhìn thôi là có thể đoán được. Bởi vì chỉ có người này là một trong 2 người toả ra khí tức vương giả. Một người khác đầu trọc nên mọi người có thể hiểu.

Đương nhiên là sau một phen luận phạt pháp, cùng với Cưu Ma Trí dò hỏi không thành ra chuẩn bị đánh nhau. Trần Tinh cũng biết tới lúc phải ra mặt rồi. Nếu không Lục Mạch Thần Kiếm bị huỷ thì thất truyền rồi.

-Khục~ta có thể nói vài lời được chứ...!

Giọng nói bình thản vang lên, khiến cho tất cả mọi người đều dừng lại động tác.

Trần Tinh áo trắng không gió tung bay, tuy đeo mặt nạ nhưng trên người lại toả ra khí tức còn cao quý hơn cả vương giả khí tức.

Điều này làm cho mọi người kể cả Cưu Ma Trí cũng không dám lơ đãng.

-Xin hỏi thí chủ là người nào, đến bốn tự có chuyện gì?

Một người dẫn đầu hỏi, chắc có lẽ là phương trượng chùa Thiên Long.

-Quý rầy quý tự, ta đến đây có 2 mục đích. Thứ nhất là được người nhờ tới đưa thư, đối tượng là hần. Thứ 2 là đến đây mượn đọc Lục Mạch Thần Kiếm!

Trần Tinh dứt lời, bỗng chốc tiếng nghị luận vang lên không ngừng. Đoàn Chính Thuần bước ra chấp tay hỏi

-xin hỏi các hạ là tới đưa thư cho ta? Không biết là vị cô nhân nào?

Trần Tinh không trả lời mà từ trong ngực lấy ra một bức thư sau đó tiện tay ném cho Đoàn Chính Thuần xem như xong việc. Hần hứa nhất định sẽ giữ lời. Sau đó Trần Tinh nhìn về phía phương trượng lần nữa mở miệng.

-Việc thứ nhất đã làm xong, chỉ còn việc thứ 2. Không biết ý của phương trượng như thế nào?

-A di đà phật, vị thí chủ này, Lục Mạch Thần Kiếm là tuyệt học bất truyền của bốn tự. Chỉ cần thí chủ xuất gia gia nhập Thiên Long tự, ắt sẽ có cơ hội học được.

-Không biết vị cao tăng phía trong nghĩ như thế nào nếu ta giết hết tất cả người ở đây?

Lời nói rất nhẹ nhàng nhưng lại làm cho tất cả mọi người chịu sự áp bức. Đây chính là thế, sự áp đảo khiến người khác không có ý chí chống cự nổi.

-A di đà phật, thí chủ cho dù có giết hết tất cả mọi người cũng không đạt được Lục Mạch Thần Kiếm, đây là bí pháp tuyệt mật của bốn tự, chỉ có người trong tự mới có thể tu luyện. Xin thí chủ hiểu cho.

P phía trong truyền ra thanh âm. Trần Tinh vẫn bình thản không gợn sóng. Hần tiếp tục mở miệng

-Có lẽ vị cao tăng này đã hiểu lầm. Ta không nói là sẽ mang đi Lục Mạch thần kiếm. Ta chỉ mượn nhìn xem một chút để coi trong đó nội dung cao thâm cỡ nào có hơn một quyển này của ta không.

Dứt lời Trần Tinh đám ra một quyền về mái nhà.

-Àm àm..

Thanh âm cực kỳ vang dội, cuồng phong càn quét khắp nơi. Bụi bay tứ tung, tất cả bị một quyền thổi bay lên không trung. Định thần nhìn lại đại diện bây giờ nào đâu còn mái nhà, thay vào đó là một lỗ hổng cực lớn. Tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi.

Yên tĩnh trong chốc lát, cửa bỗng nhiên mở ra, một bóng lưng người ngồi xếp bằng cứ như đang nhập định vậy. Thanh âm này mở miệng nói

-Thí chủ võ công tuyệt luân, trên đời này khó có đối thủ, hà tất gì phải tới đây vì Lục Mạch Thần Kiếm?

-Ta nói rồi, ta không phải đến lấy đi Lục Mạch Thần Kiếm, ta chỉ muốn xem nó viết cái gì, cao thâm đến đâu. Ta sẽ hoàn trả nguyên vẹn lại cho quý tự. Ta chỉ cần 1 phút là đủ.

Trần Tinh ra sức thuyết phục, không ai giám lên tiếng. Giống như thấp cổ bé họng thì nào đâu có quyền nói chuyện vậy.

-Được rồi, mong thí chủ hãy giữ lời hứa của mình, mời thí chủ vào....

Nghe vậy, Trần Tinh cũng đi vào, Cưu Ma Trí có chút gấp nhưng hần không ngu, cũng không dám manh động. Trần Tinh nhận bản da dê Lục Mạch Thần Kiếm. Cầm lên tay hần vội giả lập mô phỏng ra một bản mới, sau đó lại làm ra vẻ liếc một chút.

-Được rồi, mọi chuyện đã xong, tại hạ xin cáo từ trước, cảm ơn đại sư..

Trần Tinh trả lại công pháp, vị cao tăng này cũng hiểu kỳ.. Thời gian mới vài giây trôi qua đừng nói là nhớ hết, đọc hết cũng là vấn đề.

Làm xong hết mọi chuyện, Trần Tinh cũng không có ý định ở lại. Có được Lục Mạch Thần Kiếm hẳn cũng có được một thoáng vũ kỹ. Pháo quyền sức phá hại quả lớn, ít sử dụng tốt hơn.

Chuyện kể tiếp Trần Tinh không quan tâm, những việc hắn cần làm là quay trở về đón Mộc Uyển Thanh về Mạn đà son trang cùng Ngữ Yên.

Còn về nội lực của Vô Nhai tử hẳn không cần, nếu lấy nội lực của hắn sẽ khiến Trần Tinh cảm thấy nhọc nhằn. Quan trọng hơn hết là hắn muốn luyện tới đỉnh cấp rồi sáng tạo ra một môn công pháp mới. Thích hợp nhất với bản thân mới là công pháp tốt nhất.

Trần Tinh dọc đường cũng không gấp, hắn dừng lại một nơi hẻo lánh trong rừng rồi mở ra năng lực bắt đầu học Lục Mạch Thần Kiếm.

Lục mạch thần kiếm được tu luyện dựa trên cách vận hành khí tâm pháp yếu chỉ riêng rồi dùng Nhất Dương chỉ phát triển thành kiếm khí. Sáu mạch của bộ kiếm pháp này bao gồm:

1. Thiếu trạch kiếm (ngón út tay trái)
2. Thiếu xung kiếm (ngón út tay phải)
3. Quan xung kiếm (ngón trỏ tay trái)
4. Trung xung kiếm (ngón cái tay phải)
5. Thương dương kiếm (ngón trỏ tay phải)
6. Thiếu thương kiếm (ngón cái tay trái)

Lục Mạch Thần Kiếm còn có thể dùng như một trận pháp gọi là Lục Mạch Kiếm Trận, sáu người chia nhau học sáu mạch kiếm như sáu vị cao tăng của Thiên Long Tự. Tuy nhiên Lục Mạch Kiếm Trận uy lực không cao bằng Lục Mạch Thần Kiếm.

Muốn luyện thành bộ võ công này có 2 cách:

- Tu luyện Nhất Dương Chỉ đến mức độ có thể xuất chỉ khí phóng ra đầu ngón tay thì được xem là nhập môn, có thể luyện được 1 mạch. Từ đó càng tu luyện lên cao để có thể sử dụng toàn bộ. Cách này rất khó luyện, ngoại trừ Đoàn Tư Bình thì chưa có ai theo cách này mà luyện thành Lục Mạch Thần Kiếm.
- Tu luyện nội lực đến mức cực cao, ít nhất phải có 1 giáp công lực (60 năm) trong thân. Theo đó có thể tùy ý luyện thành Lục Mạch Thần Kiếm mà không phải tu luyện Nhất Dương Chỉ. Theo cách này chỉ cần có 1 pho nội công thượng thừa thì có thể dễ dàng luyện thành Thần Kiếm. Vì nội công thượng thừa như Dịch Cân Kinh, Bắc Minh Thần Công, Cửu Dương Thần Công,... thời gian luyện ngắn nhưng có thể dễ dàng ngưng tụ nội lực như người khác tu luyện mấy thập niên.

Đây là những gì hắn biết được sau khi kết hợp trí nhớ cùng nội dung ghi trên Lục Mạch thần kiếm phổ

Trần Tinh không đủ điều kiện nào cả. Hắn nhớ lại cũng thấy hơi tiếc nuối vì sao không hút nội lực của mấy người kia hãy đi? Mà thôi, Trần Tinh muốn sáng tạo ra một loại võ công đẳng cấp cao hơn Lục Mạch Thần Kiếm. Nhưng trước hết phải luyện được nó trước đã.

Thế là hắn bắt đầu hành trình tìm kiếm người nào chứng mất hay ác nhân có nội công, hắn không bỏ qua một ai hết. Hút sạch, cướp sạch. 3 ngày cứ như thế tuần hoàn. không biết hắn hút đi biết bao nhiêu công lực. Giết bao nhiêu ác nhân táng tận lương thiên.

Trên giang hồ cũng thêm mắm thêm muối bắt đầu lan truyền ra danh xưng Tiểu Diện Tu La. Bởi vì Trần Tinh khi hút xong nội lực của đối phương luôn mỉm cười hài lòng. Người ta không biết mặt thật của hắn chỉ thấy duy nhất miệng cười cùng mặt nạ, kết hợp 2 thứ này nên thành mặt cười tu la. Nhưng trên hết là hắn cảm thấy tên này nghe không tệ. Trần Tinh mỉm cười nhẹ lắc đầu bước đi. Hắn tìm một chỗ an toàn tiến hành tinh luyện lại nội công.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đẳng Vân Giá Vũ, Ngạo tiểu hồng trần!

Trên một tảng đá dưới bóng râm, Trần Tinh ngồi xếp bằng tinh luyện nội công, bên cạnh đó là hắn không quên tìm hiểu cách đột phá Bắc Minh thần công để đạt đến cảnh giới mới.

Việc tinh luyện nội công của người khác cũng là cả một quá trình. Điều quan trọng nhất là làm sao biến nó thành của mình để cho bản thân sử dụng được mà không phải gặp bất cứ vấn đề nào.

tốc độ tinh luyện cũng nói lên đẳng cấp của người tập luyện. Thử nghĩ khi giao đấu với địch nhân, tốc độ tinh luyện bằng tốc độ hút nội lực đối phương, như vậy chẳng phải bản thân đứng ở thế bất bại sao? Chưa kể đến việc đôi phương kiệt quệ năng lượng nữa.

Trần Tinh tu luyện quên cả thời gian. Thoáng cái 3 ngày trôi qua.

Hắn như lão tăng nhập định vậy, hơi thở chậm tới mức nếu không cẩn thận quan sát kỹ ắt hẳn cho là hắn đã chết.

Bỗng nhiên dị tượng phát sinh, xung quanh hắn gió bắt đầu thổi theo quy luật hình thành vòng xoắn ốc, ban đầu là làn gió nhẹ từ từ biến mạnh hơn. Trên bầu trời cũng bắt đầu xuất hiện mây đen, sấm vang chớp giật, trung tâm vòng xoáy Trần Tinh không hề bị ảnh hưởng gì cả.

- Ầm.

Một tiếng sấm rung trời vang lên, Trần Tinh mở mắt, trong đôi mắt hắn phát ra ánh sáng chiếu thẳng thượng khung.

Cảnh tượng giống như mặt nhật hàng lâm cũng bỗng chốc tan biến... Chẳng ai biết điều gì xảy ra ngoại trừ Trần Tinh.

Đơn giản bởi vì hắn sáng tạo ra một môn công pháp trời đất không dung.

- Ần, xem ra ta lĩnh ngộ được một môn cao thâm pháp quyết. Hút linh khí từ trong trời đất chỉ bằng gọi là Đoạt Thiên tạo hoá quyết đi.

Trần Tinh nghĩ thầm, hắn không chỉ dừng lại ở việc tinh luyện nội lực, thật ra trong quá trình đó hắn cảm nhận được trong không khí có một nguồn năng lượng thần bí mà có thể giúp hắn gia tăng công lực.

Đây là linh khí mà người tu chân thường gọi. Công pháp hắn sáng tạo ra đã chạm tới ngưỡng cửa của người tu tiên.

Đoạt Thiên tạo hoá quyết của hắn sáng tạo ra là dựa trên Bắc Minh thần công mà lĩnh ngộ thành. Hấp thu linh khí trong thiên địa làm năng lượng của mình.

Nhưng vấn đề là mỗi lần như vậy sẽ tạo ra dị tượng. Chuyện này là đương nhiên. Thế giới này quy tắc làm sao cho phép có người có thể đoạt năng lượng tự nhiên được?

Đoạt thiên tạo hoá quyết có thể nói là đã vượt qua phạm trù mà thường nhân chỉ có thể nghĩ đến. Tại sao Trần Tinh có thể sáng tạo ra được? Đương nhiên là hắn mang ký ức của người hiện đại. Suy nghĩ sẽ không gò bó bảo thủ như ở đây. Hắn dám nghĩ dám mạo hiểm cho nên hắn thành công!

Trần Tinh bước đầu đã thành công, nội lực một lần hấp thu năng lượng từ thiên địa bằng với nội lực mà hắn hút được từ những người khác. Quan trọng hơn là nó thuần khiết hơn. Đương nhiên chất lượng tốt hơn. Trong người hắn bây giờ cũng đủ 60 năm công lực rồi.

Giờ là lúc Lục mạch thần kiếm hiển uy. Trần Tinh rất chờ đợi môn tuyệt kỹ bí truyền này sẽ mang lại hiệu quả gì. Phải biết, những môn công pháp hắn luyện cho dù là thấp kém như Pháo Quyền cũng mang lại uy lực phá hoại cực đại.

Quyết định là thực hiện ngay, Trần Tinh bắt đầu tu luyện Lục Mạch Thần kiếm.

Ở một nơi khác, trên một tinh cầu không biết tên, thân hình Hoắc Thiên từ từ hiện ra.

Trong một căn phòng lộng lẫy, Hoắc Thiên vung tay lên, chúng nữ được nàng dẫn ra ngoài. Nàng cất kỹ viên ngọc bội vào lòng rồi không chờ chúng nữ lên tiếng bắt đầu mở miệng trước.

- Đây là nơi ở của tỷ, các muội cứ ở lại đây tu luyện, bây giờ Mộng Yểm Thụ đã không còn thích hợp cho các muội rèn luyện. Trần Tinh đi làm các muội tinh thần chịu ảnh hưởng quá nhiều. Phía sau hậu viện rất thanh tịnh thích hợp tĩnh tâm tu luyện.

- Hoắc Thiên tỷ tỷ, chúng muội biết, nhưng mà A Tinh đi mới 7 ngày thôi mà chúng ta thật sự rất lo lắng. Không như những lần khác tuy có khi chàng rất lâu không gặp chúng muội, nhưng chúng muội biết chàng sẽ không xảy ra chuyện gì. Thế nhưng,.....

Tuyệt Nhi nước mắt lưng tròng nói, cô nàng này là ngoan ngoãn nghe lời nhất... Mấy nữ khác cũng gật đầu phụ họa.

- Haizz, ta cũng không có cách nào, chuyện bây giờ là các muội phải cố gắng tu luyện, nhanh chóng thành Thần, sau đó có thể vô hạn tuổi thọ chờ hắn trở lại.

Hoắc Thiên thở dài, nàng cũng bất đắc dĩ không có cách nào.

- Cung chủ, Đế Nguyên đại nhân ở ngoài xin cầu kiến, không biết....

Phía ngoài truyền tới thanh âm của một nữ nhân, xem ra là người của Hoắc Thiên

- Bảo hắn cứ!

Hoắc Thiên nghe được thông báo, nhú mày, nàng thật sự rất ghét người này, Hoắc Thiên vung tay thu chúng nữ vào Đại Thế giới rồi cũng biến mất.

Nàng không muốn bị ai làm phiền.

-Lại lảng tránh ta sao? Xem ra nàng vẫn còn chưa quên tên kia.... Khi còn sống ta không bằng hắn, khi hắn chết rồi ta vẫn không bằng hắn!! Ta không cam lòng..

Ở phía ngoài, một thanh niên tướng mạo anh tuấn, mang trên mình chiến giáp, hông đeo bội kiếm, phía dưới cưỡi một con nhím khổng lồ giống sư tử vậy. Người này ắt hẳn là Đế Nguyên. Hắn cảm nhận được khí tức Hoắc Thiên biến mất nên mở miệng lầm bầm sau đó là nghiêng răng nghiêng lợi phẫn nộ nói.

Hắn cũng bắt đầu đi, không gian pháp tắc là khó chơi nhất. Không phải ai cũng có thể tu luyện được. Với lại, sau lưng nàng còn có tồn tại khổng lồ mà ngay cả gia tộc hắn cũng phải run sợ. Hắn không thể lơ đãng hành sự. Bởi vậy hắn cứ như con ruồi bám đuôi vậy. Hết cách, Hắn đành phải trở về.

Quay trở lại Trần Tinh, giờ phút này hắn đang luyện tập cảm giác quen thuộc khi phóng xuất kiếm khí. Hắn trước giờ không có dùng kiếm nên chẳng biết như thế nào mới có thể gọi là kiếm khí. Trần tinh chỉ có thể như Đoàn Dự thôi là thông qua nội lực thâm hậu tiến hành phóng xuất ra Lục Mạch Thần Kiếm. Tuy có thể tùy ý phóng xuất nhưng điều này không phải là

Nếu uy lực cứ như Đoàn Dự lúc phóng xuất vậy thì Trần Tinh học để làm gì? Nếu phóng xuất ra tiêu chuẩn kiếm khí như vậy Trần Tinh có thể dễ dàng làm được. Nhưng hắn muốn hơn thế nữa. Vấn đề là hắn không biết bắt đầu từ đâu.

-Lục Mạch, tại sao lại là Lục Mạch? Trong khi đó lại có mười ngón tay?

Trần Tinh bắt đầu tự hỏi, khi gặp vấn đề khó khăn, hắn sẽ đặt những câu hỏi tại sao. Như vậy, đôi khi có thể tìm ra được nguyên nhân không thành công.

Trần Tinh không tu luyện nữa. Hắn phải tìm cao thủ kiếm khách tiến hành đối luyện. Học tập không chỉ trên lý thuyết.

Trần Tinh việc trước tiên cần làm là đi tìm một vũ khí. Đương nhiên lựa chọn của hắn là kiếm. Bởi như vậy mới có thể lĩnh ngộ kiếm đạo cũng như trước mắt là kiếm khí nhanh hơn.

Thật ra hắn cũng không thích sử dụng vũ khí, nếu bản thân cường đại lên thì mỗi bộ phận trên cơ thể cũng có thể lợi hại hơn vũ khí rất nhiều.

Hắn có suy nghĩ như vậy khi hắn biết được mình đao thương bất nhập... Cũng chính vì đó hắn khát vọng hơn về luyện thể thần công. Long Phượng Hoan Hi quyết tuy hiệu quả nhưng lại khuyết điểm là cần quá nhiều Nữ. Mà Nữ cường đại hiệu quả càng cao, hoặc là có thể chất đặc thù mới được.

-Xem ra, trước tiên phải tìm người làm một thanh kiếm ưng ý.

Trần Tinh lầm bầm nói, hắn không tìm đại một thanh kiếm bởi vì như vậy quá không nghiêm túc. Làm việc gì cũng phải chú tâm mà làm. Như vậy hiệu quả sẽ cao hơn. Nếu cứ làm thí làm bừa làm cho có, như vậy sẽ không thể đạt tới đỉnh cao được. Thanh kiếm của người khác chắc gì thích hợp với mình? Dùng không được lại tìm một thanh khác hay sao? Như vậy tới khi nào cho xong?

Muốn làm một thanh kiếm thích hợp với mình cũng không phải dễ, hắn suy nghĩ xem kiểu dáng nên như thế nào.

Suy đi nghĩ lại cuối cùng Trần Tinh quyết định hình dáng của nó sẽ là kiểu dáng như Katana của Nhật Bản. Bởi vì hắn thiên về phương diện trầm hơn là đâm xuyên.

Kiếm đạo của Trần Tinh định hướng là sẽ chú trọng vào Uy lực phá hoại cùng phạm vi ảnh hưởng, nhưng không có nghĩa là sẽ bỏ qua "Duy Khoái bất phá". Nhanh là mục tiêu trước tiên của hắn cần đạt được

Thử đặt vấn đề một kiếm của hắn có thể trăm đôi Tinh cầu sẽ như thế nào? Phạm vi quá rộng lớn như vậy thì nhanh đến mức nào có thể đỡ nổi? Nhưng chuyện đó Trần Tinh biết sẽ rất lâu để đạt tới trình độ đó.

Mục tiêu đầu tiên mà hắn cần đạt tới hiện tại là Tốc độ xuất kiếm trước.

Trần Tinh bắt đầu lên đường tìm kiếm người thợ rèn có thể giúp hắn chế tạo một thanh kiếm katana.

Nhưng vấn đề là biết tìm chỗ nào? Chỉ có thể đi lại một lò rèn binh khí rồi nhờ người ta.

-Đại thúc, nơi này có rèn kiếm theo yêu cầu không?

Sau khi Trần Tinh khó khăn lắm mới tìm được một tiệm rèn binh khí. Hắn mở miệng liền hỏi

Người chủ tiệm không để ý đến hắn vẫn tiếp tục vung búa. Trần Tinh cảm thấy mình có hơi thất lễ cũng không nói nữa mà đứng sang một bên đánh giá chủ tiệm này. Những luyện khí đại sư thật thụ thì ai lại ngừng tay khi chưa hoàn thành mà trả lời khách hàng? Họ theo đuổi không phải lợi ích mà là có thể luyện ra binh khí tốt nhất.

Hắn đứng một bên đợi gần 30 phút, rốt cuộc vị trung niên nhân này cũng ngừng tay.

-Khách quan cần binh khí gì cứ tùy ý lựa chọn.

Người này có vẻ lạnh nhạt nói, chẳng quan tâm việc Trần Tinh đeo mặt nạ, cũng như hấn là ai cả. Trần Tinh cũng không để ý. Dù sao hấn chỉ cần kết quả là được.

-Đại thúc hiểu lầm, ta đến thật đúng là mua binh khí nhưng không phải những thứ này, đây là bản vẽ vũ khí ta cần. Đại thúc có thể chế tạo được nó?

Trần Tinh đưa ra bản vẽ thanh Katana đã chuẩn bị từ trước. Vị đại thúc này thoáng nhíu mày cầm lên bản vẽ. Một lúc sau người này mới mở miệng nói.

-Có thể, nhưng ngươi chắc là muốn vũ khí là nó? Thanh kiếm kỳ lạ này có đủ uy lực sao?

Trần Tinh gật đầu, cười cười cũng không trả lời. Trên bản vẽ hấn đã có chi tiết giới thiệu yêu cầu của mình nên cũng không cần giải thích nhiều.

Trần Tinh đưa một số tiền đặt cọc trước rồi rời đi. Vị chủ tiệm này cũng không hỏi nhiều, có lẽ tính cách của ông ta là vậy.

Cũng thời gian này, Cưu Ma Trí đã bắt Đoàn Dự tiến về Yến Tử Ổ theo như nội dung cốt truyện.

Trần Tinh đương nhiên là sẽ không quan tâm, hấn giờ này đang mướn phòng trọ phụ cận ở lại, hấn hiện giờ đã có đầy đủ nội lực. Việc tập luyện một số công pháp khác hấn là điều tất nhiên.

Đối với người khác học nhiều nhưng không tinh thông là vấn đề tối kỵ, nhưng đối với Trần Tinh lại khác. Hấn học càng nhiều càng tốt mà không sợ không tinh thông. Bởi vì hấn có năng lực giả lập nghịch thiên. Vấn đề là khi hấn học được nhiều, hấn sẽ có thêm kiến thức để sáng tạo ra những công pháp vũ kỹ mạnh hơn. Ví dụ như Đoạt Thiên tạo hoá quyết vậy. Tuy rằng không thể bừa bãi sử dụng nhưng một lần đoạt linh khí bằng người khác khổ luyện 30 năm công lực rồi.

Ai biết được một khi luyện được 72 tuyệt kỹ thiếu lâm Trần Tinh sẽ sáng tạo ra công pháp trâu bò nào nữa.

3 ngày, Trần Tinh không ngủ không nghỉ vui đùa vào luyện tập 72 tuyệt kỹ thiếu lâm. Hấn cũng đạt được một số thành tựu nhất định, các thế quyền pháp, cước pháp, trào pháp... Của hấn càng trôi chảy hơn. Giống như là người luyện võ lâu năm vậy.

Phải đánh chính lại là Thiếu Lâm được chia ra làm Nam thiếu lâm cùng Bắc thiếu lâm. Bắc Thiếu Lâm có trấn bảo công pháp là Bắc Dịch cân kinh chứa được truyền lại từ tổ sư Đạt Ma. Còn Nam thiếu lâm cũng có trấn bảo công pháp là Nam Dịch cân kinh. Nhưng chỉ chiếm được 7-8 phần thôi.

Như vậy, võ công Trần Tinh tu luyện từ Lang Hoàng ngọc động ở Mạn đà sơn trang cũng chỉ là một phần thôi chứ không phải trọn vẹn. Xuất xứ của nó không ai biết. Có thể vài môn của Bắc thiếu lâm đầy đủ hơn, cũng có thể là của Nam thiếu lâm không được trọn vẹn.

-Không biết Katana của ta đã xong chưa?

Trần Tinh sau khi luyện tập xong, hấn ngâm mình trong thùng gỗ tắm bồn nói.

Hấn quyết định ngày mai đi thử xem như thế nào. 3 ngày nay, tập trung cao độ tiến hành tu luyện, đầu óc hấn cũng có chút trĩu nặng. Hấn ngủ rất say. Điều kỳ lạ là hấn mơ một giấc mơ, giấc mơ rất chân thực...

Trần Tinh mơ thấy mình áo trắng bông bênh đang bay trên trời, kỳ lạ không phải chỗ này mà là hấn đang đánh cờ với một người không nhìn thấy rõ hình dáng. 2 người một bàn cờ đang bay trên trời!

Một nước cờ thứ nhất hạ xuống, ngọn núi bạo liệt, nước cờ thứ hai, ngọn núi hình thành trở lại... Cứ thế hai người đánh tới nước cùi cùng bắt phân thắng thua. Giấc mơ của hấn cũng tan biến. Nhưng khi Trần Tinh tỉnh lại cũng chỉ nhớ có việc hấn có thể bay trên trời và cười thế gian thôi...

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim đậu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Trần Tinh ghé thăm cửa hàng binh khí của vị đại thúc họ, hấn thấy thanh Katana của mình đã hoàn thành được đặt nằm ngang trên giá cùng vô kiếm. Vị đại thúc vẫn còn đang vùng vẫy tiếp tục công việc của mình.

Trần Tinh không làm phiền, hấn đứng một bên chờ người này làm xong. Đây là sự tôn trọng của hấn dành cho vị đại thúc này. Những người hết lòng vì công việc xứng đáng để hấn chờ đợi.

Vẫn như cũ, sau 30 phút, chủ tiệm dừng tay lại, thoáng nhìn Trần Tinh rồi xoay người nâng lên thanh Katana. Động tác rất cung kính. Có thể đây là sự tôn trọng của ông ta dành cho những binh khí mình rèn ra.

-Đây là binh khí mà ngài cần, ta đã hoàn thành dựa theo yêu cầu của ngài.

Trần Tinh hiếu kỳ vì giọng điệu cung kính khi dùng kính ngữ xưng hô của chủ tiệm. Hắn bèn hỏi

-Đại thúc, vì sao gọi ta như vậy? Ta nghĩ không cần thiết phải tự hạ mình xưng hô với ta như vậy chứ?

-Không, rất cần thiết, ta không nghĩ trên đời này lại có binh khí thần kỳ như vậy, hình dáng rất khác lạ, chế tạo cũng rất công phu nếu dựa theo yêu cầu ngài. Ta chưa từng gặp bao giờ, lúc đầu ta cũng không để trong lòng nhưng khi tiến hành giai đoạn thử độ sắc bén của nó ta mới nhận ra sai lầm của mình. Một người tầm thường làm sao có thể chỉ ra những điều quan trọng khi tạo ra một vũ khí có thể chém sắt như chém bùn?

Trần Tinh từ chối cho ý kiến, chẳng lẽ hắn nói hắn xuyên việt đến, sở hữu kiến thức người hiện đại? Hắn chỉ cười cho qua chuyện.

-Đại thúc, nhiều đây có đủ không?

Trần Tinh nhận lấy thanh kiếm, đánh giá một lúc rồi đưa một túi tiền cho chủ tiệm.

-Không, không, ta sẽ không nhận tiền của ngài, được chính tay làm ra một thanh thần binh đã là vinh hạnh cho ta lắm rồi. Làm sao còn có thể nhận tiền được chứ?

Trần Tinh nghe vậy cũng dừng lại động tác, hắn biết cho dù có nói thêm cũng không có lợi ích gì. Nhưng hắn không muốn thiếu nợ người khác ân tình.

Hắn thấy vị đại thúc này cũng đam mê chế tạo binh khí. Hắn nghĩ đến một vấn đề nên mở miệng hỏi.

-Đại thúc, người chế tạo binh khí nhiều như vậy ắt hẳn có một niềm đam mê lắm, không biết người có chế tạo vũ khí phòng thân không?

-Vũ khí phòng thân? Như đoản đao, chủy thủ sao? Ta có.

-Không không, mấy cái đó thì làm sao phòng thân? Đại thúc biết võ công chứ?

-Ta chỉ biết một ít võ công thôi, ngài nói vũ khí phòng đó thân đó là gì?

-Những thứ ám khí như châm được bắn ra từ cái hộp cơ quan được thiết kế sẵn. Như vậy cho dù võ công thấp kém cũng có thể phòng thân.

Trần Tinh nghĩ nghĩ nói, hắn không muốn thiếu nhân tình người khác nhưng chính vì vậy mà hắn tạo nên một gia tộc mà sau này người trên giang hồ nghe tiếng phải khiếp sợ.

Trung niên chủ tiệm nghe vậy mắt sáng lên, vội hỏi

-Có vũ khí thần kỳ như vậy? Ngài đúng là thần nhân. Không biết làm sao để chế tạo được???

Trần Tinh ngừng lại một lúc rồi vẽ ra một bản thiết kế sơ bộ hộp ám khí, đây là cách gọi của hắn. Làm xong mọi chuyện, hắn cũng mang theo thanh Katana rồi đi tìm người khiêu chiến tu luyện kiếm đạo.

-Nếu thật sự có thể chế tạo được món đồ thần kỳ như vậy, thì mối thù của ta chắc chắn sẽ được báo. Đường Thiên Hành ta nhất định sẽ không phải tha hương như vậy nữa...

Đường Thiên Hành lâm bẫm nói, ánh mắt dõi theo bóng lưng của Trần Tinh đang dần khuất xa mang theo cảm kích cùng hy vọng.

Bạch y tung bay, kiếm ngang hông!

Vó ngựa phía dưới, tiểu điện

trên

Tay nắm cương roi, khoải mã trước

Phía sau sương khói, một đường lên.

Trần Tinh từ lúc rời đi tiệm rèn cũng đã qua một ngày. Hắn một đường tiến về Trung Nguyên, ở đây hắn sẽ tìm được nhiều cao thủ hơn. Do trải nghiệm hành trình trên đường nên Trần Tinh cũng không gấp, bởi vậy hắn cười ngựa!

Lần đầu cười ngựa nhưng phong thái của hắn cứ như lăng tử hiệp khách vậy. Kết hợp khí chất phải nói là thiên y vô phùng. Nhưng đáng tiếc không ai nhìn thấy cảnh tượng này cả.

Hắn không định mang theo Uyển Thanh cùng Ngữ Yên, cứ để mọi chuyện tự diễn ra các nàng có kỳ ngộ của riêng mình.

Trên đường hắn gặp được một cao thủ dùng kiếm. Cái này chỉ xét về phương diện kiếm thuật thôi, nếu không thì người này trên giang hồ cũng chẳng có danh tiếng gì. Vì sao Trần Tinh có thể biết này người này là cao thủ kiếm thuật? Đương nhiên là do năng lực già lẹ của hắn. Nếu vận dụng năng lực thì

sẽ xuất hiện một vùng giống như từ trường bao phủ trong phạm vi nhất định. Trong này mọi thứ đều hiện lên thông tin chỉ cần hấn nhìn tới.

Đây là thông tin Trần Tinh nhĩ thấy được từ. Quả nhiên thực lực hấn càng mạnh thì thông tin hấn nhìn thấy sẽ càng nhiều. Lần đầu hấn chỉ nhìn thấy rất ít tin tức của Ngũ Yên thôi nhưng lần này ngay cả tuyệt kỹ của đối phương cũng nhìn ra cũng khá tốt rồi.

-Vị huynh đài này tìm ta có chuyện gì sao?

Phùng Vạn Lý cảnh giác nhìn người đeo mặt nạ trước mặt.

-Đúng vậy, ta tìm ngươi là có việc, nhưng không phải là vì thù oán gì cả, ngươi cũng đừng kiêu, ta cũng vậy, cho nên ta tìm ngươi là để so tài. Luận bàn học hỏi kinh nghiệm.

Trần Tinh gật đầu nói ra mục đích của mình, Phùng Vạn Lý nhìn hấn trong chốc lát thấy không có sơ hở nào nên lần nữa nói

-Vì sao? Ta không có hứng thú cùng ngươi so tài. Ta còn có chuyện gấp cần phải xử lý.

-Đừng~~

Trần Tinh không trả lời mà thay vào đó là chỉ ra một ngón tay về phía một tảng đá bên cạnh. Hấn dùng Lục Mạch Thần Kiếm để dọa người này một chút. Nếu lúc nào cũng oanh bễ mọi thứ bằng Pháo Quyền thì có phần hơi quá.

Phùng Vạn Lý sùng sờ, hấn chưa từng thấy có tuyệt kỹ lợi hại như vậy, thoáng nhìn qua Trần Tinh hấn nở nụ cười khổ nói

-Huynh đệ có phải là đang đùa ta? Với tuyệt kỹ vừa rồi ngươi sử dụng, chỉ bằng một ngón tay cũng có thể giết chết ta. Còn cần ta luận bàn sao?

-Không không, mặc dù có thể nói như vậy nhưng ta sẽ không dùng các phương thức khác ngoại trừ kiếm. Kiếm đạo của ta cũng chỉ là loại gà mờ thôi. Ta tới là để học hỏi. Không phải để gây thù chuốc oán gì, ta cũng không ngại có thêm kẻ thù nên ngươi hãy suy nghĩ kỹ!

Trần Tinh giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại mang ẩn ý cảnh cáo. Hấn sẽ không thật sự làm gì người này cả chỉ ép hấn xuất thủ thôi.

-Còn một vấn đề ta muốn hỏi nữa. Tại sao lại là ta?

Trần Tinh nhún vai, hấn trả lời câu hỏi Phùng Vạn Lý bằng một câu hỏi khác

-Ngươi nhìn xung quanh đây còn người nào khác không?

Phùng Vạn Lý cũng bắt đầu nghĩ, hấn không lời thừa nữa, rút kiếm thủ thế chờ đợi Trần Tinh ra tay.

Điều Trần Tinh muốn học là trong chiến đấu có thể đạt tới trình độ tùy ý thu phóng kiếm. Luyện tập là một chuyện đối chiến thực tế lại là một chuyện khác.

Phùng Vạn Lý thấy Trần Tinh không có động tác gì, ngay cả kiếm cũng không rút ra, tỏ vẻ bất mãn, hiếp người quá đáng! Hấn cho là Trần Tinh đang khinh thường mình.

Giận giữ, hấn vung kiếm lướt ngang cổ Trần Tinh. Ý đồ buộc Trần Tinh xuất kiếm.

Với tốc độ của Phùng Vạn Lý thì Trần Tinh có thể nhìn thấy những cử động rõ ràng nhất. Nếu như hấn tập trung kỹ thì động tác Phùng Vạn Lý cứ như quay chậm lại 4 lần vậy. Nhưng điều này lại là vấn đề mà Trần Tinh không muốn, bởi vì hấn toàn dựa vào lợi thế về thể chất để thắng đối thủ. Như vậy nếu như gặp được đối thủ cùng đẳng cấp thì kinh nghiệm chiến đấu của hấn sẽ là con bài quyết định sống chết.

Trần Tinh tránh né được một kiếm này, hấn cũng từ từ mặc niệm chính bản thân quên đi mọi thứ, quên đi việc thân thể đao thương bất nhập. Quên đi việc hấn có tuyệt đỉnh kinh công, quên hết tất cả. Chỉ chừa lại là việc hấn là người bình thường đang mới luyện tập kiếm pháp. Và đối thủ trước mắt của hấn là một cao thủ dùng kiếm.

Phùng Vạn Lý thấy Trần Tinh chật vậy cũng hiếu kỳ, hấn nghi ngờ mình có hoa mắt hay không? Trần Tinh thì đương nhiên đang như trải qua trận đấu sinh tử vậy.

Phùng Vạn Lý cũng không để ý nhiều nữa, hấn ra chiêu càng ngày càng nhanh. Đâm, chém,... liên tục không ngừng. Những vết rách trên áo Trần Tinh càng ngày càng nhiều. Trải qua trăm chiêu Phùng Vạn Lý cũng dừng tay lại. Bởi vì hấn không còn sức nữa. Trần Tinh cũng đứng yên tại chỗ. Trên người hấn quần áo không còn nguyên vẹn. Nhưng lại không có bất kỳ vết thương nào.

Hồi phục lại tinh thần, Trần Tinh bắt đầu nhắm mắt cảm ngộ những giây phút sinh tử vừa rồi. Những thiếu sót khi hấn sử dụng kiếm.

Hấn xuất kiếm không đủ nhanh! Đó là vấn đề thứ nhất. Trần Tinh luôn bị động phòng thủ! Vấn đề thứ hai là hấn không đoán trước được chiêu thức tiếp theo đối thủ sẽ hướng vào đâu trên cơ thể mình!. Vấn đề thứ ba là kiếm pháp của hấn không hiệu quả, quá hoa mỹ không thực dụng. Những skill kiếm pháp hấn học được từ Lang Hoàng ngọc động không có một skill nào mà không hoa mỹ cả.

Nhận ra những thiếu sót, Trần Tinh cũng bắt đầu suy nghĩ ra những phương án nhằm khắc phục lại thiếu sót.

Cho dù đã luyện tập nhưng trong chiến đấu đối thủ sẽ không đứng yên một chỗ cho hấn chém. Việc né tránh hoặc đỡ được đường kiếm của hấn cũng sẽ đương nhiên nếu như địch thủ tốc độ đủ nhanh. Như vậy phương án hấn đề ra để giải quyết vấn đề thứ nhất là tập các tư thế xuất kiếm trong mỗi thế khác nhau, nhưng mỗi kiếm phải nhanh nhất có thể. Phải liên tục với nhau nhằm tạo hiệu quả làm cho đối thủ bối rối.

Vấn đề thứ hai là hấn không thể đoán trước được chiêu thức kế tiếp của đối thủ, Trần Tinh đề ra phương án đó là luyện tập việc cảm nhận cử động của không khí. Bật mắt lại và cảm nhận luồng không khí di chuyển từ việc vật thể ma sát với không khí khi đối thủ tấn công. Bên cạnh đó là rèn luyện lại tốc độ phản ứng của cơ thể làm sao cho nó có thể né tránh như một phản xạ không điều kiện vậy.

Vấn đề thứ ba là việc chiêu thức rườm rà không thực dụng, điều này Trần Tinh cũng có phương án là quên đi tất cả những kiếm thức hấn học được rồi bắt đầu luyện tập như phương án thứ 2. Thay vì né tránh bằng việc cảm nhận thay đổi luồng khí quanh mình để né tránh. Hấn sẽ dùng vũ khí để đỡ lại các vật đang tấn công hấn. Đồng thời cũng tấn công lại đối thủ. Điều này quan trọng nằm ở tốc độ của hấn. Như vậy cũng liên quan đến vấn đề thứ nhất.

Phục hồi tinh thần lại thì Phùng Vạn Lý cũng đã rời đi. Trần Tinh cũng không để ý lắm. Hấn tìm một chỗ an tĩnh rồi bắt đầu tập luyện.

Động tác của hấn rất đơn giản. Rút kiếm-chém-cho kiếm trở lại. Cứ như thế lặp lại không ngừng nghỉ. Lợi thế của hấn là thể chất siêu việt. Cho nên tu luyện cũng nhanh hơn người khác rất nhiều. Bởi vì người thường cần thời gian nghỉ ngơi, còn hấn thì không.

Trần Tinh bỏ ra vài ngày thời gian để tập luyện động tác này. Lần cuối cùng hấn đứng trước một thân cây to.

-Choeng~

Chỉ nghe một tiếng vang nhẹ, nếu không để ý sẽ không nghe được gì. Thanh âm này phát ra là lúc kiếm được cho vào vỏ. Nhưng vấn đề là không thấy Trần Tinh rút kiếm!

Trần Tinh xoay người rồi đi, tiếp tục tiến về Trung Nguyên. Sau khi hấn đi thân cây trượt từ từ xuống rồi đổ sập. Một vết cắt bóng loáng chứng tỏ bị người chém xuống.

Một kiếm này Trần Tinh gọi nó là Tuyệt. Tuyệt ở đây là đoạn tuyệt, ý nói một kiếm ra, không còn sinh cơ vậy. Hiệu quả nhất kích tất sát.

Trần Tinh trên đường đi cũng dừng chân ở một quán trọ để nghỉ ngơi. Hấn cũng nghe được một số tin tức là Cái Bang sắp mở đại hội về vấn đề cái chết của Mã Phó Bang chủ. Có lẽ sẽ rất náo nhiệt...

-Không biết nhân vật kiểu mẫu anh hùng như Tiêu Phong sẽ như thế nào?

Trần Tinh lẩm bẩm nói rồi bắt đầu ăn. Hấn không quan tâm lắm.

Đôi khi bản thân quá mạnh rồi những hứng thú khác cũng không cao lắm, ngoại trừ gái gú và lực lượng ra, giờ phút này Trần Tinh cũng đóng vai người qua đường thôi.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim đậu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng Hàng Long Thập Bát Chưởng

-Cái Bang các người khinh người quá đáng, công tử nhà ta cố ý tới Lạc Dương dự định giải toả nỗi oan. Các người lại kéo tới nơi này tổ chức đại hội. Có phải cố ý vu cáo tội cho công tử nhà chúng ta.

Đứng trên cành cây, Trần Tinh có thể nghe được tiếng mắng chửi của một người đàn ông. Đoán được một hai, Trần Tinh nhìn xuống dưới quả nhiên thấy một được một nhóm 4 người 3 nữ 1 nam, trong đó 1 nữ là Ngừ Yên, 2 nữ còn lại Trần Tinh có thể nhận ra là A Châu cùng A Bích mặc dù chưa từng gặp mặt.

Bề ngoài A Châu cùng A Bích cũng không thể nói quốc sắc thiên hương nhưng cũng xứng được gọi là mỹ nhân.

Do vậy, Đám đệ tử cái bang ánh mắt nhìn chằm chằm 3 nữ. Nếu mà hôm nay không phải có đại sự chắc bọn chúng sẽ nhào lên như những con thú động dục vậy.

Ngừ Yên ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm gì đó nhưng cuối cùng về mặt thất vọng. Trần Tinh không cần nói cũng biết là nàng rời đi chỉ yếu là tìm mình. Hấn cũng không vội đi ra. Phải xem những thăng hê nhảy nhót trước đã.

Hắn tin tưởng nhân chi sơ tính bổn thiện. Nhưng Khang Mẫn làm cho Trần Tĩnh hoài nghi liệu có người từ khi sinh ra đã ác độc sẵn rồi không? Triết lý nhân sinh, Trần Tĩnh chỉ nghe được nhưng từ trước giờ bản thân chưa từng trải nghiệm.

Phía dưới xảy ra tranh cãi, cuối cùng cũng ra tay. Đương nhiên là Phong Ba Ác bị đánh trọng thương. A Châu A Bích đang đỡ hắn. Mặc dù đối với Mộ Dung Phục không còn bất cứ cảm xúc gì nhưng Ngữ Yên đối với những thuộc hạ của y vẫn giữ mỗi quan hệ tốt. Dù sao tính tình hiền lành như Ngữ Yên sẽ không hận lay sang người khác.

-Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại ồn ào như vậy?

Một giọng nói hữu lực vang lên khiến đám đệ tử Cái Bang yên lặng tránh ra một con đường. Dẫn đầu là một hán tử khôi ngô, phong thái hùng dũng, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng cảm nhận được người này là cao thủ. Kế bên là Đoàn Dự theo sát.

Người này không ai khác ngoài Tiêu Phong. Trần Tĩnh âm thầm đánh giá đối phương.

Một dòng tin tức ngắn gọn hiện lên, Trần Tĩnh tiếp tục xem kịch của mình. Hắn hiện tại chưa muốn xuất hiện.

-Bambang chủ, người này là thuộc hạ của Mộ Dung Phục, tôi đây giải oan cho chủ tử y, nhưng lời lẽ phách lối ngang ngược, thuộc hạ nhện không được nên ra tay, mong bang chủ thứ lỗi.

Một trưởng lão đứng ra hành lễ nói. Tiêu Phong thì tìm cách giải quyết việc này như thế nào Trần Tĩnh không để ý, hắn đang chú ý tới việc Đoàn Dự đang nói chuyện cùng Ngữ Yên, xem ra 2 người đã gặp mặt. Cốt truyện quán tính là không thể thay đổi nhưng nhân tố lạ Trần Tĩnh đã ít nhiều biến đổi một phần. Một phần này có lẽ là trái tim của Ngữ Yên cùng Uyển Thanh.

Đúng lúc này, một giọng phấn nộ vang lên, một người thân hình cơ vể hơi mập thấy Phong Ba Ác trọng thương nên giận dữ ra tay.

Tiêu Phong cũng không ngờ sự việc lại như vậy, hắn cũng không nhện được nữa ra tay. Đương nhiên là Bao Bất Đồng rơi vào thế hạ phong, lần này Ngữ Yên cũng không mở miệng như trong cốt truyện. Nàng thấy Tiêu Phong không có ác ý nên cũng không nói gì.

Sau một vài chiêu, Tiêu Phong đã dễ dàng chế ngự Bao Bất Đồng, Trần Tĩnh thì cảm thấy sao kịch vui còn chưa bắt đầu. Hắn không hứng thú xem mở màn nhảm chán như vậy.

-Bang chủ, 5 người này đều là nhân vật khả nghi sát hại Mã Phó bang chủ, tại sao không bắt bọn họ lại?

Một người trong đám người đứng ra chỉ trích, kẻ này Trần Tĩnh liếc sơ liền biết hắn là ai. Toàn Quán Thanh về mặt chính khí nhưng lại ẩn chứa dâm dục khi nhìn về phía Ngữ Yên, điều này hắn che giấu rất khéo, do Trần Tĩnh hướng đứng đối diện với Ngữ Yên nên cũng không phát hiện được ánh mắt này, nếu không Toàn Quán Thanh đã chết ngay lập tức rồi.

Điều này cũng phải thôi nếu không như vậy làm sao hắn có thể bị Khang Mẫn nắm thóp. Con người có thất tình lục dục, Trần Tĩnh cũng có, nhưng vấn đề là biểu hiện ra bên ngoài như thế nào thôi.

-Sau khi suy nghĩ kỹ càng, ta nhận thấy Mộ Dung công tử không có lý do gì phải làm như vậy! Hắn không ngu ngốc đến mức sử dụng tuyệt kỹ của mình để giết người. Quan trọng hơn là ta từng đến Cô Tô thành hỏi thăm người dân ở đó. Biết được Mộ Dung công tử rất được lòng dân làm sao tự gây thù chuốc oán được chứ? Ất hẳn là có kẻ giả họa.

Tiêu Phong giải thích, hẳn là Bang chủ nhưng rất quan tâm anh em trong bang. Tôn trọng ý kiến của mọi người nên cũng không phật lòng vì có đệ tử bất mãn hành vi của mình.

4 người thuộc hạ Mộ Dung nghe Tiêu Phong nói vậy cũng phụ họa nói. A Châu thì ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Phong, Trần Tĩnh cũng không thêm để ý. So về nhan sắc thì A Châu kém xa Ngữ Yên cùng Uyển Thanh. Với lại cô nàng này rất thông minh mưu mẹo. Trần Tĩnh vẫn thích ngắm nhìn hơn.

A Bích và A Châu nếu được lựa chọn Trần Tĩnh sẽ không do dự chọn A Bích. Bởi vì nàng rất chung tình. Nói như vậy không có nghĩa là A Châu không chung tình nhưng mức độ lại thua kém A Bích.

Người trên giang hồ nói sao về Mộ Dung Phục A Bích không quan tâm, hành vi của hắn có xấu xa cỡ nào nàng cũng chẳng để ý. Một lòng một dạ phía sau hậu hạ hắn kể cả khi hắn điên dại.

Tất cả chỉ vì nàng từ nhỏ được Mộ Dung gia cư mang. Tri ân đồ báo, người chí tình chí nghĩa Trần Tĩnh đương nhiên thương thức.

-Không biết sau khi chinh phục A Bích nàng biết ta là hung thủ bạo trướng Mộ Dung Phục sẽ có suy nghĩ gì? Hehe

Trần Tĩnh nở nụ cười dâm đãng, đối với lực lượng, Trần Tĩnh nghiêm túc, đối với gái gái Trần Tĩnh lại biến thành công tử ca một dạng.

Là Phái mạnh sẽ luôn ưu tiên phái đẹp, đó là phương châm của Trần Tĩnh đối xử với người khác giới. Nếu không vượt quá giới hạn của Trần Tĩnh thì hắn sẵn sàng nhượng bộ, nhưng hắn không còn là Trần Tĩnh của thế kỷ 21 nữa. Hắn là một ẩn số chưa được giải đáp. Linh hồn của hắn đã được hoàn thiện. Con người thật sự của hắn cũng từ từ hiện ra.

-Bang chủ...

-Không cần nói nữa, chuyện này tới đây thôi.

Phong Ba Ác do bị trọng thương nên nhóm người vẫn ở lại trị thương.

Tiêu Phong nhìn lướt sang tất cả mọi người, hần nhìn đến ai người đó đều cúi đầu. Uy nghiêm bang chủ là một thứ không thể xâm phạm được.

-Tại sao chấp pháp trưởng lão, truyền công trưởng lão còn chưa tới?

Xung quanh mọi người đều yên lặng, không ai mở miệng trả lời cũng không cần trả lời bởi vì từ đằng xa có thể nhìn thấy một đoàn người đi đến nơi này. Dẫn đầu là một trung niên nhân, trên mặt y có nhiều nếp nhăn, tóc dài chải ra sau có thể thấy rất nhiều tóc bạc, tuổi khoảng 40-50 gì đó.

-Những thằng hề cuối cùng cũng chịu ra sân rồi.

Trần Tinh lẩm bẩm nói. Người tới đương nhiên là Bạch Thế Kính. Trong nguyên tác miêu tả cũng không khác mấy. Người này tuy giết chết huynh đệ của mình nhưng về sau lấy cái chết để tạ tội cũng xem như nam nhân.

Chết, đương nhiên là ai cũng sợ, tham sống sợ chết là bản tính của con người, không phải ai sinh ra cũng là anh hùng.

Đòi người như ván cờ, chỉ cần lựa chọn sai lầm thì hậu quả để lại đôi khi phải trả giá bằng mạng sống của mình.

-Bái kiến bang chủ, thuộc hạ trên đường nhận được tin tức có huynh đệ cái bang chúng ta gặp tập kích nên dẫn người tới cứu giúp nên đến trễ. Mong bang chủ thứ tội.

-Lại có chuyện này? Những huynh Cái bang ta có sao không? Là ai tập kích?

Có thể nói Cái bang từ khi sáng lập mãi cho đến sau này, chỉ có Tiêu Phong mới làm cho Cái Bang đứng đầu thiên hạ. Không chỉ với thực lực cá nhân mạnh mẽ mà là sự quan tâm chân thành dành cho huynh đệ của y. Đa số đệ tử Cái Bang trên dưới một lòng nên mới có chỗ đứng trong giang hồ. Nhưng đáng tiếc tất cả bắt đầu bị huỷ hoại bởi một người phụ nữ.

-Thưa Bang chủ, đây chỉ là có người tung tin giả, đáng tiếc là thuộc hạ gấp gáp lên đường giải cứu cũng không biết là ai có mưu đồ gì với Cái Bang chúng ta.

Bạch Thế Kính thái độ vẫn hết mực cung kính, Tiêu Phong nghe vậy cũng thoáng nhú mày. Hần không biết là ai đang nhắm vào Cái Bang. Y cũng không nghi ngờ gì Bạch Thế Kính cả.

Đúng lúc này, một đoàn người đi đến, dẫn đầu là một vị mặc tăng bào, khoát cà sa. Tiêu Phong thấy vậy tiến lên lễ phép hỏi

-Tri Quang đại sư, ngài từ xa đến đây, tại hạ không kịp nghênh đón mong đại sư thứ lỗi.

-A di đà phật, Kiều bang chủ hữu lễ, bản tăng đến đây là nhận được tin lời mời của Mã phu nhân. Nói có chuyện quan trọng cần bản tăng chủ trì.

-Mã đại tẩu?

Tiêu Phong vô cùng nghi hoặc, hần nhìn xung quanh nhằm tìm kiếm Khang Mẫn để hỏi rõ.

Trần Tinh từ trên cây có thể thấy trong đám người, một thân ảnh đang từ từ đi ra. Một vị thiếu phụ, chính xác hơn là thiếu phụ xinh đẹp. Dĩ nhiên là Khang Mẫn rồi.

-Mã đại tẩu, không biết tẩu có chuyện quan trọng gì mà mời Tri Quang đại sư đến đây vậy?

-Chuyện gì? đương nhiên là về sự thật cái chết của tướng công ta!

-Mã đại tẩu biết hung thủ là ai? Mau nói ra để ta báo thù cho Mã đại ca.

Khang Mẫn nhìn Tiêu Phong không nói gì sau đó ả nhìn Tri Quang đại sư rồi từ trong người lấy ra một bức thư

-Đại sư, ngài đức cao vọng trọng, mời ngài làm chủ cho tiện thiếp. Xin ngài hãy xem bức thư này và đọc nội dung lên cho mọi người ở đây biết rõ sự thật...

Diễn xuất của Khang Mẫn làm cho Trần Tinh càng cảm thấy ớn lạnh. Độc nhất phụ tâm nhân.

Mọi chuyện xảy ra đương nhiên là bức thư của bang chủ tiền nhiệm Ưông Kiếm Thông kể rõ thân thế của Tiêu Phong.

Tiêu Phong cầm trong tay bức thư run run không tin vào sự thật.

-Tất cả giờ đã rõ, phu quân ta biết được bí mật của nguoi mà bị nguoi giết người diệt khẩu, đáng tiếc ông trời có mắt ta tìm được bức thư này để chứng minh thân phận của nguoi.

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng ả lại nghĩ tới cảnh tượng Kiều Phong quỳ xuống van xin ả.

-Kiều Phong, thì ra ngươi là loại người như vậy, uổng công chúng ta xem ngươi như huynh đệ chúng ta kính trọng ngươi. Loại ác tặc Khiết Đan làm sao có thể xứng đáng làm Bang chủ Cái Bang ta, mau giao ra Đả cầu bổng.

-Giao ra đả cầu bổng....giao ra đả cầu bổng

Toàn Quán Thanh nhận được ý tứ của Khang Mẫn nên nhảy ra thừa cơ kích động mọi người. Cả đám chó hùa theo mặc dù không biết đúng hay sai.

-Mã đại tẩu, Kiều Phong ta làm người không then với lòng, ta kính Mã đại ca xem như huynh trưởng của mình làm sao có thể nhẫn tâm sát hại huynh ấy được? Hơn thế nữa thân phận của ta là người Khiết Đan hay là người Tống chuyện này cần điều tra kỹ càng, không thể chỉ dựa vào bức thư này mà quá quyết đoán như vậy. Đả cầu bổng ở đây, Bang chủ cái bang ta cũng sẽ nhường lại.

Tiêu Phong không hổ là đứng đầu một phái, tính tình trầm ổn, đối mặt với sự việc như vậy cũng chỉ hơi bối rối một chút nhưng sau đó đã lấy lại bình tĩnh. Hắn lấy ra Đả cầu bổng đưa cho một vị trưởng lão.

-Bang chủ...

Một số trưởng lão vẫn trung thành nhưng lại bị Tiêu Phong động tác ngăn lại lời nói.

-Không cần điều tra, ngươi là người Khiết Đan là sự thật!

Trần Tĩnh thấy kịch cũng sắp tàn rồi, tuy không được đặc sắc như mong đợi của hắn nhưng cũng tạm tạm. Thế là hắn cho thêm một tý gây cấn nữa.

-Ai?

Tiêu Phong nổi giận quát to, xung quanh cũng nghị luận ngó nghiêng. Chỉ có Ngũ Yên là vẻ mặt vui mừng, bởi vì nàng nhận ra giọng nói này. Đoàn Dự từ đầu tới cuối luôn nhìn Ngũ Yên nên cũng nhận ra được biểu hiện của nàng.

-Không cần tìm, ta đang ở đây!

Trần Tĩnh thân hình từ từ hạ xuống, đối diện với Tiêu Phong. Thân hình cao ngất ngang ngửa Tiêu Phong nhưng so với Tiêu Phong thì trông có vẻ thư sinh hơn.

-Các hạ là ai, vì sao lại khẳng định ta là người Khiết Đan? Có bằng chứng gì chứng minh?

-Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi là người Khiết Đan không giả. Việc này ngươi sẽ được biết, hãy đến thiếu lâm hỏi sư phụ ngươi.

Trần Tĩnh không nói rõ mà dẫn dắt cốt truyện theo đúng hướng lợi ích của hắn. Bắc Dịch cân kinh đang phương nào phải nhờ cả vào A Châu rồi.

-Nếu các hạ không nói rõ, đừng trách ta không khách khí, Kiều Phong ta ghét loại nhất tiểu nhân vu oan giá họa cho người khác.

Tiêu Phong nói xong xuất chưởng về phía Trần Tĩnh, một chưởng thông thường nhưng tràn đầy uy lực. Trần Tĩnh mục đích đã đạt được. Hắn muốn giao thủ cùng Tiêu Phong để củng cố lại kiểm đạo của mình. Đáng thương Tiêu Phong không biết mình trúng kế làm đối tượng rèn luyện cho Trần Tĩnh.

Sở dĩ Trần Tĩnh chật vật như vậy là do hắn đang trong trạng thái vong ngã. Tất cả cử động của hắn đều là phản xạ không điều kiện cả. Hắn đang tập luyện cho trôi chảy từ từ. Kiểm pháp vô chiêu thức nhưng lại thực dụng. Trần Tĩnh xuất kiếm theo bản năng, nhưng vấn đề là động tác không trôi chảy trôi.

-Chấn Kinh Bách Lý

-Long Chiến Vu Dã

Sau vài chục chiêu dồn ép Trần Tĩnh, thấy hắn có vẻ chật vật chống trả nhưng không làm được gì. Tiêu Phong hét lớn một tiếng sử dụng chiêu thứ 8 và 15 trong 18 chiêu thức của Hàng Long Thập Bát Chương.

Chấn Kinh Bách Lý là vận dụng nội lực thông qua yết hầu bắt chước theo tiếng rồng nhằm gây choáng váng đối thủ. Đáng tiếc chiêu thức này không thể hoàn thiện vì không có ai thật sự nghe được Long ngâm cả. Nhưng dựa vào công lực thâm hậu cũng đủ Tiêu Phong kéo Trần Tĩnh từ trạng thái vong ngã trở lại.

Trần Tĩnh tỉnh táo lại, biết được Tiêu Phong thật sự nổi giận rồi, tuy biết bản thân sẽ không bị sao cả nhưng cũng phải giữ mặt mũi chứ? Không cho bản thân cũng phải cho nữ nhân của mình. Hắn cũng muốn thử uy lực của Hàng Long thập bát chương của mình xem như thế nào.

-Tới hay lắm!

Trần Tĩnh lớn tiếng nói cũng xuất ra Chiêu thức Long Chiến Vu Dã

Long Chiến Vu Dã là chiêu thức thông qua nội lực tạo ra 15 con rồng hướng về đối thủ. Chương pháp này rất cường mãnh bá đạo, có uy lực phá hoại rất lớn, như vậy mới được gọi rồng chiến đấu nơi hoang dã được

30 con rồng lao vào nhau chiến đấu. Rồng do nội lực của Tiêu Phong hình thành nhìn trông có vẻ dữ tợn hơn so với Trần Tinh nhưng điều kỳ lạ là rồng do nội lực của Trần Tinh hình thành lại to hơn gấp đôi và trông giống như thực thể hơn của Tiêu Phong.

Điều này có thể giải thích là do Trần Tinh công lực gấp đôi Tiêu Phong cùng với hấn bây giờ là một nửa thành viên Long tộc nên sử dụng chiêu thức thuộc tính Long thì sẽ càng chân thật hơn. Còn về độ hung tợn là do người thi triển hiểu sao về Rồng thôi.

-Phốc~

-Đại ca...

-Bang chủ...

Tiêu Phong phun một búng máu, lùi về sau 1 bước, tay ôm ngực, chấn kinh nhìn Trần Tinh. Đoàn Dự từ đầu đến cuối đều long lắng cho Tiêu Phong, y biết được sự khùng bố của Trần Tinh khi còn ở Thiên Long tự nhưng thấy Trần Tinh biểu hiện chật vật cũng thoáng yên tâm. Nào ngờ cuối cùng người thua vẫn là Tiêu Phong.

-Các hạ thật ra là ai? Vì sao biết Hàng Long Thập Bát Chương của Cái Bang ta?

Tiêu Phong không hồ là nhân vật có thể khiến Tảo địa tăng khen. Thua thiệt gấp đôi nội lực nhưng cũng chỉ phun một ít máu cùng lùi về 1 bước. Nếu là người khác hẳn cũng trọng thương hấp hối rồi.

-Ta là ai? Vấn đề này không quan trọng. Còn về Hàng Long Thập Bát Chương này sao? Đương nhiên là ta học được và cải tiến từ Giảng Long Nhị Thập Bát Chương rồi. Nguồn gốc của nó thì người không cần phải biết.

Trần Tinh mỉm cười nhẹ nhàng trả lời

-Hắn, hắn là Tiểu Diện Tu La...

Có người nhìn thấy Trần Tinh nụ cười sượng nhe nên la to lên. Xung quanh chúng đệ tử Cái Bang đều lùi về sau, bởi vì miệng lưỡi người đời nên danh tiếng của Trần Tinh cũng trở nên khát máu đáng sợ...

-Không nói về vấn đề thân phận các hạ, như vậy mục đích của các hạ là gì? Tại sao lại vu oan cho ta giết Mã đại ca?

Tiêu Phong thương thế thoáng chốc cũng khá hơn, thể chất của hắn cũng không phải người thường có thể so sánh.

-Ta xin đính chính lại là ta chỉ nói ngươi là người Khiết Đan, điều này ngươi có thể hỏi sư phụ của mình ở Thiếu Lâm Tự, ta không có nói ngươi là hung thủ giết Mã Đại Nguyên, hung thủ là một người khác, người này vẫn có mặt ở đây.

Trần Tinh trở lại bộ dáng lười biếng nói. Mục đích thử nghiệm của hắn đã đạt được, hắn trở lại vai trò người xem kịch.

-Là ai? Xin các hạ nói cho tại hạ biết...

Tiêu Phong gấp gấp hỏi, Trần Tinh thì anh mắt chuyển chuyển lướt qua một số nhân vật trưởng lão Cái Bang, cả đám đều không dám lên tiếng, người này ngay cả Bang chủ đều đánh bại, quan trọng hơn là danh tiếng không tốt lành gì. Tốt nhất là không trêu chọc...

Ai cũng mang suy nghĩ vậy cả, chỉ có Bạch Thế Kính là gấp gấp la to.

-Bang Chủ, không thể tin lời hắn nói được, người này thân phận khả nghi, cố tình tới Cái Bang nhằm ly gián mọi người. Lời hắn nói không đáng tin. Xin Bang chủ suy xét.

-Lời của Bạch trưởng lão nói rất đúng xin bang chủ suy xét.

-Xin Bang Chủ Suy Xét!!!!

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Năng Lực mới

Tiêu Phong không nói gì, thủ thế bảo mọi người im lặng, hần chăm chú nhìn Trần Tinh ý đồ muốn tìm ra một chút manh mối, đáng tiếc làm sao dễ dàng như vậy?

Trần Tinh bộ dáng thong dong tự nhiên, hần không để ý người khác. Hần xoay người đưa lưng về phía Tiêu Phong, mặt đối diện Ngữ Yên, hần từng bước đi lại mãi cho đến trước mặt nàng khoảng cách 3 bước hần mới dừng lại.

-Người, người muốn làm gì.

Đoàn Dự thấy hần tới tưởng hần muốn gây sự nên cảnh giác. Vì hần rủ bu đứng chung với Ngữ Yên mà! Ban nãy tuy có hơi hiếu kỳ vì biểu hiện của Ngữ Yên nhưng do lo lắng an nguy của đại ca y nên Đoàn Dự cũng không tiện hỏi. Thấy Trần Tinh lại gần hần cũng đoán được Ngữ Yên cùng Trần Tinh quen nhau. Nhưng do tính cách yếu đuối nên thái độ cũng không dứt khoát không dám làm gì.

Trần Tinh không để ý tới Đoàn Dự, hai tay hần giang ra. Ngữ Yên thấy vậy nhào vào lòng hần. Khung cảnh tĩnh lặng, không gian dường như chỉ còn lại 2 người.

-Nơi này là đại hội Cái Bang ta, không phải nơi để hai người các người tình tứ.

Một giọng nói vang lên cắt đứt giây phút êm đềm của hai người, Trần Tinh nhận ra đây là lời của Toàn Quán Thanh.

Giọng nói tỏ vẻ phê bình nhưng lại ẩn ý ghen tị, Trần Tinh nhẹ nhàng buông ta Ngữ Yên rồi vuốt mũi nàng nói

-Chờ ta...

Hần xoay người lại nhắm ngay Toàn Quán Thanh, ánh mắt sắc bén làm cho kẻ này không dám ngẩng đầu. Khang Mẫn bên kia thì lại ghen tị không thôi. Á là một loại đàn bà dám loạn ham muốn địa vị, ban đầu là Đoàn Chính Thuần, Mã Đại Nguyên rồi vẫn không thoả mãn quay sang cầu dẫn Tiêu Phong muốn làm bang chủ phụ nhân, giờ thấy Tiêu Phong bại rồi lại để ý sang Trần Tinh.

Trần Tinh nhìn sang Tiêu Phong đang im lặng này giờ, hần mở miệng nói

-Tiêu Phong, ta nói đều là sự thật, người có thể điều tra, còn về hung thủ giết chết Mã Đại Nguyên sao? Ta biết chính xác là ai! Nhưng tại sao ta phải nói cho người biết? Ta có lợi ích gì?

-Cái này, như thế nào các hạ mới chịu nói cho ta biết hung thủ giết chết Mã đại ca? Có điều kiện gì các hạ cứ nói nếu Kiều Phong ta làm được nhất định sẽ không từ chối. Chỉ cần không phải là chuyện thương thiên hại lý.

Tiêu Phong rất nhanh đoán được ẩn ý trong lời nói của Trần Tinh. Đương nhiên là việc làm của hần đều có lý do cả. Hần nhắm đến là Đả Cầu Bồng pháp bản gốc của Cái Bang. Vì sao lại là bản gốc? Bởi vì Đả Cầu Bồng hiện tại chưa thành danh trên giang hồ, chỉ có đến tay Hồng Thất Công mới được sử đổi khiến uy lực mạnh hơn, và đền đòi Hoàng Dung môn công pháp này mới được uy trấn thiên hạ. Trần Tinh là muốn tìm ra nguyên lý từ trong bản gốc để sáng tạo cho riêng mình một môn bồng pháp. Cũng giống như Hàng Long Thập Bát Chương vậy.

-Cho ta mượn Đả Cầu Bồng Pháp nhìn xem như thế nào lại xứng danh xưng đả cầu? Yên tâm ta sẽ trả lại ngay lập tức!

-Không được, Bang chủ, đây là công pháp trấn phái của Cái Bang chỉ có bang chủ mới được học, làm sao lại có thể để người ngoài tùy tiện học chứ?

Một vị trưởng lão truyền công đứng ra bất bình nói

-Đúng vậy, Bang chủ..

Tiêu Phong gơ tay phải lên ý bảo mọi người im lặng

-Các hạ muốn mượn Đả Cầu Bồng Pháp của Cái Bang không đơn giản chỉ để xem nó xứng với danh xưng này thôi chứ?

-Chỉ đơn giản như vậy, đừng quên ta dùng kiếm! Và lại chỉ bằng Hàng Long Thập Bát Chương người cảm thấy thế nào?

Trần Tinh giả vờ cao thâm nói.

-Được! Mong các hạ giữ lời.

Tiêu Phong không do dự nữa, hần lấy ra Đả Cầu Bồng Pháp ném cho Trần Tinh. Đương nhiên là có một số người la to nhưng cũng không dám manh động. Trần Tinh nắm trong tay vôi vàng phục chế, bề ngoài thì hần giả vờ liếc xem. Chưa đầy 5s hần ném trở lại cho Tiêu Phong. Tất cả thì tưởng Trần Tinh chỉ tìm lý do để nói cho Tiêu Phong biết hung thủ là ai để hần không cảm thấy thiếu nợ Trần Tinh thôi. Chỉ có Đoàn Dự là cảm thấy không đúng, nhưng cũng không biết chỗ nào không đúng cả.

Tiêu Phong cũng nghi hoặc một chút, sau đó cũng cảm kích Trần Tinh, hần nghĩ như đa số người. Ai biết được thật sự Trần Tinh đã đạt được mục đích.

-Muốn biết hung thủ là ai, như vậy hãy bắt đầu bằng việc dấu hiệu khi chết của Mã Đại Nguyên trước. Ai cũng cho là Mộ Dung Phục làm bởi vì Mã Đại Nguyên chết bởi tuyệt kỹ thành danh của mình là Toà Hầu Công, nhưng thật ra không phải vậy. Toà Hầu Công rất dễ dàng bị nhầm lẫn. Nếu có một người lực tay đủ mạnh cũng có thể làm được. Nhưng vấn đề ở chỗ này. Muốn bóp nát yết hầu của một người mà người này không thể phản kháng như

vậy hung thủ vô công rất cao cường nhưng Tiêu Bang chủ, người cảm thấy bản thân người có thể dễ dàng như vậy giết Mã Đại Nguyên không? Đối phương không có cơ hội phản kháng chỉ có là bị trúng độc nhưng không có dấu hiệu trúng độc vậy thì nguyên nhân nào?

Trần Tinh bắt đầu dẫn dắt mọi người theo hướng mà hắn đã lập sẵn. Hắn dừng lại một chút bằng một câu hỏi nhưng không đợi người khác trả lời hắn lại tiếp tục nói

-Chỉ có một nguyên nhân đó là hung thủ là người quen cũng như Mã Đại Nguyên bị tập kích bất ngờ mất cảnh giác nên mới bị hạ độc thủ. Nhưng điều gì lại khiến cho hung thủ ra tay với hắn? Như vậy thì phải nói tới Mã phu nhân rồi.

Trần Tinh nhìn sang Khang Mẫn nở nụ cười, Khang Mẫn thân hình run lên đôi chút nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. À cho rằng Trần Tinh chỉ đoán mò thôi chứ không có bằng chứng xác thực, nếu không làm sao lại không nói ra mà phải vòng vo?

-À nói xằng bậy, tại sao phải hỏi ta? Ta phận nữ lưu yếu đuối làm sao có thể giết chết phu quân ta?

-Mã đại tẩu nói rất có lý, các hạ nên nói rõ ràng trách vụ oan người vô tội

Tiêu Phong cũng mở miệng, tuy Trần Tinh nói rất có lý nhưng cũng phải truy xét kỹ càng không thể chỉ dựa vào lời nói vô căn cứ của hắn mà phán định người này giết người người kia là hung thủ được.

-Các người hiểu lầm ý của ta, ta nói hỏi Mã phu nhân cũng không có nói bà ta là hung thủ?

-Các hạ đây là ý gì? Xin mời giải thích rõ ràng!

-Chuyện này phải bắt đầu từ nhiều năm trước, có một thiếu nữ rất xinh đẹp, tuổi xuân đôi mươi đem lòng yêu một vị công tử. Người này có thân phận rất đặc biệt nên thiếu nữ này cũng ôm giấc mơ từ gả biến thành phượng hoàng. Hai người ở bên nhau một đoạn thời gian kết quả thiếu nữ mang thai, nhưng người đàn ông đó chẳng những không cưới nàng còn biệt vô âm tính. Thiếu nữ này từ nhỏ cơ cực cộng thêm tính hám danh hám lợi làm sao có thể không chông mà có con? Cho nên ả nhẫn tâm ra tay giết luôn con ruột của mình. Rồi gả cho một vị có địa vị cao trong Cái Bang. Nhưng đã tâm của ả làm sao chỉ dừng lại ở đó? Quyền lực là thứ có thể làm mờ tâm trí người khác, khi đạt được quyền lực nhất định sẽ theo đuổi quyền lực cao hơn nữa. Bằng chứng là Trong buổi tiệc chiêu đãi tân bang chủ nhậm chức, ả ra sức câu dẫn vị bang chủ này, nhưng đáng tiếc người bang chủ này tâm tính kiên định. ả chỉ có thể ôm hận rồi đi. Trong lòng ả bắt đầu hận người bang chủ này, ả sẽ trả thù. Trong lúc tình cờ, ả ta phát hiện được bí mật thân phận của người bang chủ này, biết được thời cơ đã tới. ả bắt đầu thông đồng cùng vị trưởng lão chấp pháp đường, với mị lực điêu luyện, vị trưởng lão này làm sao có thể cưỡng lại được? sau khi bị nắm thóp, vị trưởng lão này đành phải nghe theo ả ra tay sát hại người huynh đệ của mình. Chưa dừng lại ở đó ả còn thông đồng cùng Đà chủ phân đà, cũng dùng thân xác rẻ tiền của mình khiến cho Đà chủ này như con cò của ả, vị đà chủ này cũng đã tâm không kém, ra sức lôi kéo kích động mọi người nhằm gây sức ép buộc bang chủ nhường lại ngôi vị.

Xung quanh tất cả mọi người tĩnh lặng một cách lạ thường, lời nói của Trần Tinh như có ma lực khiến người khác không dám cắt đứt, hắn dừng lại rồi nhìn về phía Khang Mẫn, Bạch Thế Kính cùng Toàn Quán Thanh rồi hỏi

-Phải vậy không Mã phu nhân, Bạch trưởng lão cùng Toàn đà chủ?

Nụ cười của hắn đối với 3 người này không khác gì nụ cười của ác ma vậy, tất cả ánh mắt đổ dồn về phía 3 người.

-Bạch trưởng lão! Lời hắn nói có phải là sự thật?

Tiêu Phong ánh mắt chăm chú nhìn Bạch Thế Kính rồi hỏi, hắn thật hy vọng Bạch Thế Kính sẽ trả lời là không nhưng đáng tiếc Bạch Thế Kính quỳ xuống nước mắt ân hận chảy dài trên mặt rồi nói

-Bang chủ, các vị huynh đệ, ta bị sắc đẹp làm lu mờ đôi mắt, ta lại nhẫn tâm ra tay giết chết huynh đệ của mình, ta cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp mọi người nữa...!

Y gào khóc kể lể rồi đưa tay vỗ vào trán mình, chắc có lẽ thật sự y cũng chỉ là một lúc nhất thời hồ đồ nên mới làm ra chuyện như vậy, nếu không trong nguyên tác y cũng không tự vẫn. Tự kết liễu mình cần bao nhiêu can đảm?

Trần Tinh bóng dáng loé lên, 8 bộ đầu của Lăng Ba vi bộ đã được Trần Tinh luyện tới đỉnh phong nên tốc độ có thể nói nhanh nhất trên mặt đất rồi. Nắm lấy tay của Bạch Thế Kính, nhìn khuôn mặt ngơ ngác của hắn, Trần Tinh từ tốn mở miệng

-Người có lỗi không sai, con người không phải thánh nhân không thể tránh được việc mắc sai lầm, lựa chọn sai đường được, nhưng người chết rồi cũng sẽ mang sự hối hận xuống suối vàng gặp lại Mã Đại Nguyên, người đời cũng sẽ coi người là một kẻ hèn nhát sợ tội tự tử, hãy sống để trả giá cho những gì mình đã gây ra, hãy dùng hành động của mình để nói cho mọi người biết người đủ can đảm để gánh chịu tội lỗi của mình Cho đến khi người nhắm mắt xuôi tay.

Lời nói Trần Tinh vừa dứt hắn cũng quay người trở lại bên cạnh Ngử Yên, không để ý mọi người hắn dắt tay Ngử Yên rồi từng bước rồi đi. Không một ai lên tiếng, tự động nhường ra một con đường cho hai người, 4 người thuộc hạ Mộ Dung Phục thấy chủ tử của mình đã được giải oan nên cũng không ở lại đi theo sát phía sau. Chỉ có A Châu là ngoái mặt lại có vẻ lưu luyến.

Trần Tinh đi rồi hắn cũng không để ý chuyện còn lại, có ra sao thì cũng không còn liên quan đến hắn, cho dù có ác độc như Khang Mẫn hay xảo trá như Toàn Quán Thanh thì Trần Tinh cũng chẳng để ý. Hắn là đến xem kịch, kịch hết người đi.

Trần Tinh dẫn Ngữ Yên rời đi, nhưng được một đoạn, hần lại nhú mảy, xoay người Trần Tinh mở miệng

-Sao các ngươi còn chưa đi? Theo chúng ta làm gì?

-Sai rồi, sai rồi, đường này không phải do ngươi mở, tại sao nói chúng ta đi theo ngươi.

Trần Tinh cũng không thêm nói thêm gì nữa. Hần không hứng thú đôi co nhiều lời. Cái miệng tiện của Bao Bất Đồng không biết gây bao nhiêu tai hoạ, những thằng ngu như y không xứng nói chuyện cùng Trần Tinh.

-Phi giả phi giả, có phải không còn gì để nói? Thẹn quá nên rời đi?

Trần Tinh dừng bước, xoay người lại, khí tức khủng bố từ trên người hần toả ra, xung quanh tạo thành một luồng khí chạy từ dưới chân hần lên trên, thành một chiếc lồng bảo vệ hình ngọn lửa giống như GoKu đang vận khí vậy.

Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác đỏ mặt hỏi hột, thân hình đỏ sập quỳ xuống, hai người này không nhìn thấy gì ngoại trừ một mặt quỷ dữ tợn hai màu đen đỏ được hình thành từ phía sau Trần Tinh, cảnh tượng trong mắt hai người cứ như ở chốn địa ngục tu la vậy, đôi mắt màu đỏ của mặt quỷ, nụ cười khát máu cùng 2 cặp răng nanh dữ tợn khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng run sợ, còn A Châu cùng A Bích không hiểu chuyện gì xảy ra, bởi vì Trần Tinh chỉ tập trung vào hai người kia thôi, nhưng các nàng vẫn có thể thấy được không khí xung quanh Trần Tinh đang di chuyển theo một cách rất khác.

-Xin công tử bớt giận, Bao Tam Ca không có ý mạo phạm ngài!

A Châu cùng A Bích rất thông minh làm sao không nhận ra Trần Tinh đang nổi giận? 2 nàng quỳ xuống cầu xin, Ngữ Yên chưa thấy Trần Tinh như vậy bao giờ nên cũng có chút gấp

-A Tinh...

Thật ra Trần Tinh chỉ muốn hù dọa Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác một chút thôi, dạy cho bọn họ một bài học coi như có thể giúp bọn họ hiểu được, cái miệng tiện đôi khi phải trả giá bằng cả mạng sống của mình. Thu hồi khí thế Trần Tinh làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, hần hi hi ha ha ôm eo Ngữ Yên lại gần A Châu cùng A Bích đang quỳ dưới đất; còn về 2 kẻ kia thì lúc Trần Tinh thu hồi khí thế cũng đã miệng sùi bọt mép ngất đi, hần một tay sờ cằm tựa như đang suy nghĩ gì. Khoảng vài giây sau hần mới quyết định mở miệng

-Muốn ta tha cho hai người bọn họ cũng được, chỉ cần hai người đáp ứng 2 điều kiện của ta là có thể. 1 điều kiện đổi lấy một mạng. Như thế nào?

A Châu cùng A Bích liếc nhìn nhau rồi A Châu mở miệng nói

-Xin hỏi công tử là 2 điều kiện gì?

-Điều kiện thứ nhất là ta cần một người vào thiếu lâm mang cho ta một quyển dịch cân kinh. Một người còn lại thì làm người hầu của ta. Đơn giản như vậy. Hai người các ngươi suy nghĩ rồi trả lời đi.

Ngữ Yên hiểu kỳ, kéo kéo tay Trần Tinh, hần thì mỉm cười không nói gì. Sau một lúc thương lượng giữa hai người, A Châu đồng ý lấy Dịch cân kinh, A Bích thì đồng ý làm người hầu cho Trần Tinh. Đây là điều mà hần đã sớm đoán trước được.

-Được rồi; chúng ta đi thôi.

Trần Tinh nhìn về phía A Bích sau đó dặt tay Ngữ Yên rời đi, còn A Châu thì hần để lại không hỏi tới.

-A Tinh,...

Trên đường đi, Ngữ Yên ra về do dự muốn nói lại thôi. Trần Tinh thấy vậy cũng dò hỏi nguyên nhân

-Sao vậy Ngữ Yên, có chuyện gì sao?

-Sao chàng lại đeo mặt nạ, khuôn mặt của chàng có phải xảy ra chuyện gì không? Còn nữa chàng khi này rất đáng sợ. Ta không thích khi thấy chàng như vậy!

Ngữ Yên nhẹ giọng nói, phía sau A Bích cũng hiểu kỳ nhưng cũng không dám lên tiếng.

-Xin lỗi Ngữ Yên, đã làm cho nàng sợ hãi, còn về cái này sao? Ta mang để tránh một số phiền phức khi đi đường thôi.

Trần Tinh vuốt mặt Ngữ Yên giọng áy náy rồi đưa tay tháo xuống mặt nạ mình. Mặt nạ được lấy xuống, điều kỳ lạ là mặt nạ không có gì để giữ lại trên khuôn mặt hần, như vậy làm sao Trần Tinh đeo được. Trần Tinh cầm mặt nạ trên tay nhưng sau đó mặt nạ lại từ từ phân giải. Đùng, là phân giải ra. Nhưng không phải thật sự là phân giải bởi vì đây là năng lực mới của Trần Tinh. Nếu kết hợp vật thật với giả lập năng lực với nhau thì sẽ tạo ra một năng lực mới, năng lực này cho phép vật có thể tùy ý lấy ra. Sau khi đóng năng lực, vật ấy sẽ nằm ở không gian mà chỉ Trần Tinh có thể cảm nhận được. Chỉ cần động ý niệm nó sẽ xuất hiện ở vị trí mà hần nghĩ đến, rất tiện lợi. Năng lực này Trần Tinh gọi là Như Ý giả lập.

Năng lực này thật ra là sự kết hợp giữa túi đồ không gian hệ thống cùng với giả lập năng lực thôi.

Ưu điểm của nó đương nhiên là được cải tiến rồi.

Vật phẩm khi bị hư tổn sẽ tự động tái tạo lại bên trong Như Ý giả lập không gian. Thời gian lâu mau tùy thuộc vào nguyên liệu để chế tạo ra nó mà Trần Tinh tìm được.

Như vậy có thể nói là năng lực này giống như một siêu máy tính đã được lập trình sẵn vậy, khi món đồ này bị hư tổn Nó sẽ tự động gửi thông tin cho máy tính biết để chế tạo ra một món đồ kiểu mẫu y như vậy. Nhưng chất lượng phải tùy thuộc vào nguyên liệu mà Trần Tinh cung cấp.

Có ưu điểm cũng sẽ có nhược điểm, nhược điểm lớn nhất của nó là Như Ý Giả lập không gian chỉ có thể đựng 2 ô vật phẩm thôi. Trần Tinh không biết đây là do hắn bị phong ấn ký ức nên pháp tắc không gian hắn đã không còn nhớ gì làm sao có thể mở rộng ra được. Nhược điểm khác là khi vật phẩm đó bị hư hại mà trong vòng 3 ngày không cung cấp nguyên liệu thì kiểu dáng đó sẽ tự động biến mất cũng như vật phẩm đó bị xóa. Nó sẽ tự động trở lại 1 ô trống.

Nhưng nó không ảnh hưởng gì nhiều, bởi vì hiện tại cũng không cần sử dụng chúng gấp.

Thấy được mặt nạ trên tay Trần Tinh biến mất. Ngừ Yên cùng A Bích đều tò mò nhưng cũng không nói gì. Sự tập trung của các nàng đều đặt ở khuôn mặt Trần Tinh.

Ngừ Yên thì ánh mắt mang theo nỗi nhớ, A Bích thì thất thần không biết nghĩ gì. Trần Tinh hiện tại cũng không để ý, hắn tin chắc trước sau gì A Bích cũng nguyện ý làm nữ nhân của mình bởi vì hắn có vốn liếng rất khá đó là Mộ Dung Phục giờ đã không còn mần ăn gì được nữa.

-Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi trước rồi tính tiếp.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Đêm trước Tự Hiến Trang

-Hoặc Thiên tỷ tỷ, người làm sao vậy? Có phải trong người cảm thấy không khỏe?

Đây là giọng của Tuyết Nhi, nàng nhìn thấy Hoặc Thiên thoáng nhíu mày nên hiếu kỳ hỏi

-Không có gì, chỉ là xem ra chúng ta chuẩn bị lại có nhiều hơn 2 tỷ muội rồi.

Trần Tinh nào biết lúc hắn phập xong Uyển Thanh thì Hoặc Thiên cũng đang cảm ứng hắn. Vấn đề là do không gian-thời gian khác nhau cùng khoảng cách quá xa nên thông tin mới chậm trễ truyền về thôi.

-Hoặc Thiên tỷ tỷ, Trần Tinh đại ca khi nào mới có thể trở về? Ta không quan tâm huynh ấy có bao nhiêu nữ nhân. Chỉ cần huynh ấy yêu thương ta cùng với trở về an toàn là được.

Tuyết Nhi nhẹ giọng nói, cô nàng này là ngoan ngoãn nhất nên Trần Tinh rất thích nàng. Hoặc Thiên thì lắc đầu thờ dài rồi nói

-Muội tu vi cũng đạt đến Thánh giai rồi, sắp sửa đối mặt Thiên kiếp tẩy lễ, nhất định phải chú ý. Được rồi muội mau về chuẩn bị đi.

Hoặc Thiên thờ dài rồi nhắc nhở Tuyết Nhi.

Quay trở lại Trần Tinh, giờ này trăng cũng đã lên cao. Hắn đang chiến đấu cùng Ngừ Yên trong động. Đương nhiên là vậy rồi. Tiểu biệt thắng tân hôn mà.

Chỉ khổ cho A Bích phải chịu sự giày vò, nghe tiếng rên rỉ cùng âm thanh chạch chạch, phía dưới của nàng giờ này cũng ẩm ướt khó chịu.

Trần Tinh đương nhiên là cố ý, một là lâu rồi không gặp Ngừ Yên khiến hắn cũng thấy nhớ, thêm vào đó là cảm giác có người khác ở đây mang lại cho hắn hưng phấn lạ thường.

Ngừ Yên cũng bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, càng gọi càng lớn, nàng ban đầu xấu hổ vì có mặt của A Bích phía ngoài động nhưng từ từ cũng quên luôn việc đó.

Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh của Trần Tinh đã đạt tới giai đoạn 1 tầng thứ nhất đỉnh phong. Luyện da chẳng những tăng sức phòng ngự bề mặt da của cơ thể hơn nữa còn có thể nhanh chóng hồi phục. Giai đoạn đầu luyện thể ý nghĩa là vậy. Phòng ngự cường đại công thêm tốc độ hồi phục nhanh chóng. Nếu hiện tại có thứ vũ khí có thể đột phá phòng ngự của Trần Tinh nhưng vết thương không đủ sâu chỉ ở ngoài da thì nó sẽ liền lại lập tức. Tầng thứ 2 luyện thịt cũng như vậy.

Hơn thế nữa, người nữ cũng sẽ nhận được chỗ tốt, tùy thuộc vào người nam tu luyện sâu bao nhiêu. Ngũ Yên thể chất cũng được cải thiện từ từ. Sức phòng ngự cùng với khả năng hồi phục cũng nhận được 1/3 của năng lượng trong một lần song tu đó sinh ra được.

Nhưng điều đáng tiếc là chỉ xử nữ lần đầu mới sinh ra năng lượng mạnh mẽ, những lần sau nguồn năng lượng sinh ra ít đến đáng thương. Nếu không thì Sư Phụ của Trần Tinh cũng không còn lại một tia tàn hồn trốn tránh chờ phục sinh.

Nhưng đối với nữ nhân có thể chất đặc thù thì lại khác. Những lần sau tuy ít hơn nhưng lại mang theo hiệu quả kèm theo của thể chất đó. Đa số những người thường đều không mang theo thể chất đặc thù hoặc là không tìm ra cách khai thông nó. Trần Tinh tin Ngũ Yên cũng là thể chất đặc biệt nhưng vẫn đề là không có cách nào mở ra nó.

Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh đòi hỏi người nam phải thành thực những tư thế nhằm khi người nữ đạt tới đỉnh điểm năng lượng tiết ra sẽ nhiều hơn. Do vậy Trần Tinh cũng sử dụng hết bản lĩnh của mình chiến đấu với Ngũ Yên.

Ban đầu hắn đặt nàng nằm ngửa dùng tư thế truyền thống nữ dưới nam trên trước, sao khoảng vài phút hắn lại đặt nàng nằm nghiêng rồi lại đổi sang nàng nằm sấp. Rất nhiều tư thế được Trần Tinh áp dụng vào.

-Tinh, ta...ahhh

Theo một tiếng vút cao, Trần Tinh lấp đầy bên trong Ngũ Yên, nàng cũng không ngắt đi vì Trần Tinh có thể không chế được tiểu đệ của mình. Đây là ưu điểm mà Trần Tinh thích nhất từ Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh. Tuy vậy nhưng Ngũ Yên thể chất đương nhiên kém hơn Uyển Thanh, mới ra 3 lần dừng đã sức cùng lực kiệt. Nàng mỉm cười ngủ say trong lòng hắn, phía dưới cũng không thêm lau đi. Dòng trắng đục dịch từ giữa khe chảy ra. Trần Tinh cười nhẹ, hắn đặt nàng ở yên đó, đi ra ngoài, thấy A Bích đang cuộn tròn người lại, một tay xoa phía trên một tay đặt ở dưới đang tự an hỉ bản thân. Miệng thì gọi công tử.

Mộ Dung Phục không biết khi nhìn thấy A Bích như vậy có đập đầu tự sát không? Lúc đầu, Trần Tinh cũng không ghen ghét gì. Hắn tin chắc bằng vào bản lĩnh của mình có thể chinh phục nàng mà không cần dùng sức mạnh.

-Khục~

Hắn ho khan, A Bích giật mình, quần áo xốc xếch, khuôn mặt đỏ bừng úi đầu thẹn thùng không dám lên tiếng. Giống như đang chờ Trần Tinh xử phạt vậy. Nàng cũng không chú ý là Trần Tinh không có mặc đồ gì cả.

-Được rồi, ngươi nên thực hiện chức trách của mình. Một người hầu nên giúp chủ nhân của mình thay quần áo nhĩ?

A Bích nghe hắn nói vậy mới ngẩng đầu lên nhìn. Đập vào mắt nàng là tiểu đệ Trần Tinh đang ngẩng cao đầu trông rất dữ tợn. A Bích mặt càng đỏ hơn. Trần Tinh đương nhiên là cố ý, hắn ý định là tập cho A Bích một thói quen mới.

Từ nhỏ A Bích đã bị tẩy não, nếu không điều chỉnh lại thì đến cuối cùng cũng công dã tràng thôi. Thấy A Bích vẫn không phản ứng gì, Trần Tinh nhắc nhở nói

-Đừng quên ngươi đã đồng ý điều kiện của ta, ta đã giữ lời hứa tha cho 2 người bọn họ. Ngươi cũng nên thực hiện điều mà người đã đồng ý là làm tròn chức trách của một người hầu.

Giọng nói bình thản khiến A Bích thân run run, nàng xấu hổ, một chút giận dữ cùng tủi nhục. Nàng tượng tượng ra cảnh bị Trần Tinh cưỡng bức. Phải thôi ai biểu tiểu đệ của hắn trong đứ tợn vậy.

Cố dón hết dũng khí, A Bích từng bước đi đi vào trong, sau một lúc nàng lấy ra y phục của Trần Tinh bắt đầu mặc lên trên người của hắn.

Từng kiện từng kiện được mặc lên cho đến khi Trần Tinh mặc xong toàn bộ. Hắn từ đầu đến cuối không có cử động gì quá đáng. A Bích cũng thở phào, sau đó từ từ lui vào trong. Trần Tinh đi ra cửa động, hắn không muốn trong lúc ngủ bị quấy rầy, cho nên Trần Tinh bố trí một chút cấm bầy xung quanh rồi mới trở vào.

Đêm nay hắn không ngủ mà bắt đầu tổng hợp lại những kinh nghiệm khi giao thủ với Tiêu Phong. Về mặt nội công cùng vũ kỹ thì đã tạm được. Chỉ cần rèn luyện cho nó thuần thục nữa thôi. Lần trước hắn đã hấp thu từ thiên địa một ít linh khí tương đương 30 năm công lực của người khác. Nếu hấp thu thêm lần nữa thì chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu có nguy hiểm gì cho bản thân hay không? Trần Tinh còn phải suy xét kỹ lại điều này.

Mục tiêu kế tiếp của hắn là Bắc Dịch Căn Kinh, môn trấn phái thất truyền công pháp này về sao rơi vào tay Du Thán Chi, với sự gả mò của hắn luyện trong thời gian ngắn mà đã có thể giao thủ với Tiêu Phong. Nếu không phải hắn gấp gáp báo thù thì có lẽ kịch bản cũng không phải vậy.

Có Trần Tinh xuất hiện làm sao để một môn nội công như vậy rơi vào tay kẻ phế vật được. Là nam nhân mà phải van xin tình yêu cũng không xứng đáng. Quan trọng hơn là ngu muội tự để bản thân mình chịu khổ. Thân thể là cha mẹ ban cho, mà lại vì một người con gái để cho nó thành người không ra người quý không ra quý. Nếu thật sự yêu người đó mà người đó không yêu mình thì phải chấp nhận buông tay chứ không phải như chó bám đuôi. Khi buông tay tự nhiên người sẽ cảm thấy thanh thản hơn, rồi một ngày nọ tình yêu đích thực sẽ đến...

Trần Tinh đang phân vân có nên để kịch bản theo đúng nguyên tác không. Tới lúc đó hắn chỉ cần đến Tự hiện trang là được. Nơi đó có sư huynh của Lãnh Nguyên là Tiết Mộ Hoa, hắn còn muốn hai người này nghiên cứu giúp mình về độc tính của Mãng cổ chu cấp. Hắn không cần nhưng nữ nhân của hắn cần chứ. Bị Tô thanh phong, không mùi không vị làm cho người trúng không có sức. Đây là điều Trần Tinh quan tâm. 1 chọi một hay 1 chọi một

đồng Trần Tinh không ngăn ai cả. Điều hấn lo lắng là có kẻ thừa dịp hạ độc. Ai biết được liệu độc tính có ảnh hưởng đến hấn hay không? Thần cũng sẽ bị trúng độc chết. Cũng thủy thuộc vào loại độc nữa.

Thế là hấn để mọi chuyện diễn ra tự nhiên, không can can thiệp. Con người vài chục năm sau cũng sẽ hoá thành tro tàn. Điều hấn theo đuổi vượt xa sự tưởng tượng của người ở thế giới này

Vinh sinh bất diệt, Nộ động thương khung

Mông lung giấc mộng, Trên gôi mỹ nhân

Sáng hôm sau, Ngự Yên với trang phục chỉnh tề đi ra. Trần Tinh cũng từ trong nhập định tỉnh lại. Hấn muốn truyền thụ cho Ngự Yên Lăng Ba Vi Bộ cùng Lục Mạch Thần Kiếm. Đây là hai môn công pháp có thể giúp nàng bảo vệ bản thân an toàn. Còn về Bắc Minh Thần Công cũng không phải hoàn thiện lắm. Và lại với tính cách hiền lành như nàng làm sao có thể nhẫn tâm hút nội lực của người khác? Chắc phải đợi khi nào Trần Tinh giáo dục lại nàng sau rồi mới truyền lại. Lục Mạch Thần Kiếm hiện tại nàng cũng không đủ nội lực để sử dụng. Trước hết để cho nàng học Lăng Ba vi bộ là được.

-Ngự Yên, ta muốn truyền cho nàng một môn khinh công, môn khinh công này ta cũng chưa hoàn toàn nắm vững. Nàng hãy cố gắng tu luyện.

-A Tinh, môn khinh công này ngay cả chàng cũng không học được hoàn toàn liệu ta có học được không?

-Dĩ nhiên là được, nàng là kỳ tài luyện võ, chỉ là thể chất yếu nên từ nhỏ không thể luyện thôi. Bây giờ thì khác. Nàng có thể tự do tu luyện, vốn liếng của nàng là trí thức. Ta nghĩ nàng sẽ có thành tựu cao hơn cả ta. Môn khinh công này gồm 3 giai đoạn. Mỗi giai đoạn chia ra làm 8 bộ pháp. Ta chỉ mới thuần thục giai đoạn đầu thôi. Theo ta đoán giai đoạn đầu là khinh công trên đất bằng, giai đoạn hai là đạp sóng mà đi, giai đoạn ba có thể lướt đi một đoạn trên không trung. Nhưng sự sáng tạo của con người là vô hạn mà? Ai biết được nàng sẽ sáng tạo ra được một môn khinh công mới có thể bay trên trời. Tới lúc đó chắc nàng trở thành thân tiên tỷ tỷ luôn rồi, hi hi

Trần Tinh giải thích một lèo cuối cùng chốt lại bằng một câu khích lệ, hấn véo má Ngự Yên rồi hi hi cười.

-A Tinh, ta nhất định sẽ cố gắng!

Ngự Yên cũng mỉm cười, có ai không thích được người yêu mình khen? Và lại bay trên trời đó là đẳng cấp mà người người theo đuổi.

Trần Tinh không giữ lại truyền cho Ngự Yên luôn cả 24 bộ pháp. Giờ chỉ còn có A Bích. Hấn không thể nặng bên này nhẹ bên kia được. Phụ nữ luôn luôn so sánh. Không khéo lại không chiếm được tình cảm của A Bích nữa. 6 quan tâm 4 lạnh nhạt đó là chìa khoá vàng để mở cửa trái tim người con gái. Còn về ngoại hình hay tài sản đó là phụ kiện kèm theo thôi. Người con gái yêu bạn thật lòng sẽ không đòi bạn mua hay làm bất cứ thứ gì. Mà chỉ cần sự quan tâm đúng lúc đúng chỗ thôi, những món quà nhỏ cũng sẽ làm nàng ấy hạnh phúc. Đừng làm cô ấy buồn rồi để một người khác không phải người an ủi nàng.

A Bích đang trong giai đoạn này, nàng cảm thấy tội tệ khi đồng ý làm người hầu cho Trần Tinh. Tuy bề ngoài của hấn có soái thể nào đi chăng nữa nhưng tình cảm của nàng cũng dành cho Mộ Dung Phục rồi, nếu Trần Tinh làm quá thì sẽ phản tác dụng thôi. Hấn giữ lại nàng bên cạnh là để cho nàng quen đi việc trong lúc cảm thấy tội tệ nhất mà người trong lòng nàng không có ở đây. Và lại hấn sẽ cho A Bích cảm thấy bản thân hấn không xấu như nàng nghĩ. Ở lâu sinh tình là vậy.

-A Bích, ta có một môn võ học muốn truyền cho ngươi, người hầu của ta không thể để người khác khi dễ ức hiếp được. Chỉ có ta mới được quyền đó!

Giọng nói bá đạo của Trần Tinh khiến A Bích sững sờ, nàng không nghĩ tới hấn lại nói như vậy. Đành im lặng nhìn Trần Tinh muốn làm gì.

Trần Tinh cũng đau đầu vì việc này, không giống như Ngự Yên, A Bích xuất thân là một người hầu hàng ngày động tay động chân, tính tình cũng khác biệt, không thích hợp luyện tập môn công pháp đòi hỏi kỹ thuật cao siêu như Lăng ba vi bộ được. Suy đi tính lại. Hấn quyết định truyền dạy cho nàng 2 môn công pháp tu luyện.

Môn thứ nhất tên là Tam Bộ Luyện Ảnh, đây là một môn thân pháp Trần Tinh tìm được trong đồng bản giả lập của hấn lúc còn ở Lang Hoàng Ngọc động, thân pháp này chỉ có 3 bộ. Có thể giúp cho người khác di chuyển nhanh chóng trong phạm vi 3 bộ. Dùng trong chiến đấu rất mạnh nhưng truy đuổi thì lại không được. Đến bộ thứ hai Trần Tinh đưa cho A Bích thì nàng cũng sững sờ.

Bởi vì đây là hôm qua hấn mới đạt được. Đó là Đả cầu bổng pháp.

Bổng Pháp này gồm 36 chiêu chia theo 8 chữ khẩu quyết: buộc, đập, trói đâm, khều, dẫn, khoá, xoay. Tùy tình hình địch thủ và gia số võ công mà sử dụng một trong 8 chữ khẩu quyết này là có thể khắc địch chế thắng. Điểm lợi hại của Bổng Pháp này là người võ công kém hơn khi đụng đối thủ mạnh cũng có thể chiến thắng nổi, chiêu thức Bổng Pháp biến ảo tinh diệu. Sở dĩ Trần Tinh muốn đạt được môn công pháp này là vì tính chất Tứ Lượng Bạt Thiên Cân của nó. Sáu chiêu đầu tròn Đả Cầu Bổng Pháp là:

1.Ngoại Khẩu Đoạt Trọng

2. Áp Thiên Cầu Bối

3. Bổng Đả Song Khuyển

4. Bát Thảo Tầm Xà

5. Lục Phản Cầu Điện

6. Bát Cầu Triều Thiên

Còn lại 30 chiêu Trần Tinh sẽ truyền cho nàng sau. 6 chiêu thuần thực trước đã.

Trong khoảng thời gian vài ngày này, Trần Tinh cũng dẫn A Bích cùng Ngử Yên mượn 2 gian phòng trọ ở lại. Cũng nghe ngóng một thoáng thông tin từ người trong quán xem xem có ai nhắc tới Tụ Hiền Trang không. Rốt cuộc hẳn cũng nghe được thông tin 1 ngày sau đại hội võ lâm sẽ tổ chức tại Tụ Hiền Trang.

-Ngày mai ắt hẳn sẽ gió tanh mưa máu đây, thú vị thú vị..

Trần Tinh lẩm bẩm trước cửa sổ. Sau đó hẳn đóng cửa lại bắt đầu vác thương ra trận chiến đấu cùng Ngử Yên. Tiếng Y Y nha nha vang lên không dứt, A Bích thì bên cạnh mặt đỏ tay đặt phía dưới tự an ủi mình..

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tiên kiếm thập bát cùng sự thật Dịch Cân Kinh

Bắt đầu từ sáng sớm, phụ cận Tụ Hiền Trang người đông như mắc cửi, nhưng đa số là âm binh chú ngục, trang phục thì như người rừng. Lũng thưng trên tay binh khí cứ như là để cho có vậy. Đại hội anh hùng mà toàn óc chó hèn gì bị Tiêu Phong đồ sát đến nỗi không dám ai nói gì.

Trần Tinh cùng Ngử Yên A Bích ngồi trên bàn ăn cơm trong quán trọ, thông qua cửa sổ hẳn có thể nhìn xuống phía dưới. Vì Ngử Yên cùng hẳn quá bất mắt nên hẳn cũng mượn hẳn một gian phòng để được yên tĩnh.

Mấy ngày này Ngử Yên cùng A Bích đều có sự lột xác về mặt khí chất. Ngử Yên cùng hẳn mỗi tối song tu cộng thêm hoạt động tay chân luyện tập Lăng Ba Vi bộ cùng Tiên Kiếm Thập Bát bản thiếu sót nên cũng càng ngày càng có khí chất của tiên nhân.

Trong mấy ngày này, Trần Tinh có kiểm tra lại những công pháp hẳn sao chép được trong Lang Hoàng Ngọc động, hẳn phát hiện có một môn kiếm pháp tên gọi có chữ Tiên kiếm, cũng chính là Tiên Kiếm Thập Bát. Nếu dám xưng như vậy ắt hẳn phải có chỗ hơn những công pháp thường khác. Lúc trước Trần Tinh không phát hiện là do lúc đó hẳn chỉ tập trung giả lập sao chép lại toàn bộ thôi, làm gì có thời gian nhìn đến nó.

Sau khi chỉnh lý lại giờ mới lòi ra. Hẳn tin chắc Tiêu Dao tử không phải một người phạm. Nếu không phải tiên nhân cũng là người tu tiên. Bản thiếu của tiên kiếm thập bát chỉ ghi lại 9 chiêu thức

- Vân Trung Long Hiện
- Phong Hoa Tuyết Vũ
- Tiên Kiếm Trục Điện
- Phi Kiếm Truy Phong
- Huyền Kiếm Quy Không
- Điện Kiếm Kinh Mang
- Thánh Kiếm Tung Hoàn
- Phù Sinh Lục Kiếp
- Vạn Kiếm Tùng Trung Nhất Điểm Hàn

Nghe tên thôi cũng đã biết đây là một đẳng cấp khác. Nó đã vượt ra ngoài phạm trù võ công của phạm nhân nữa rồi. Với sự thông minh của Ngử Yên cùng với kiến thức võ học được ví như bảo điển sống thì đương nhiên nàng đã nắm giữ thuần thực 8 bộ đầu của Lăng Ba Vi bộ còn về kiếm pháp thì vẫn chưa nhập môn vì không đủ thời gian luyện tập.

Còn về dự định ban đầu là truyền cho nàng Lục Mạch Thần Kiếm Trần Tinh cũng phải nghĩ kỹ lại. Chắc có lẽ để Ngử Yên luyện tập trước môn Tiên Kiếm thập bát trước đã.

A Bích thì càng ngày càng ra dáng một nữ hiệp, bây giờ lúc nào bên mình nàng cũng có một cây gậy hết. Sáng thì gậy dài 1m3. Tối thì gậy dài 20cm. Mỗi lần Trần Tinh cũng Ngữ Yên song tu thì hẳn lại gọi A Bích qua mặc đồ cho hẳn. Điều này cũng đã được khoảng 6- 7 lần rồi. A Bích cũng từ từ xem như việc bình thường rồi bởi vì Trần Tinh không có động tác gì quá đáng cả. Mà nàng ghét nhất là mỗi lần trở về phòng mình thì phía dưới nàng lại ướt nữa.

Bữa sáng kéo dài 30 phút mới xong xuôi, hẳn thuê một cỗ xe ngựa để Ngữ Yên cùng A Bích vào trong chính hẳn thì đeo mặt nạ lên đội nón mũ rộng, thay y phục thành bộ đồ cũ kỹ, giả trang làm phu xe. Đi về phía Tụ Hiền Trang, Đại hội anh hùng phát thiệp không ghi tên, nên ai muốn vào cũng được nhưng lại chánh như Trần Tinh thì không có, đi vào luôn cả xe ngựa!

-Kẻ nào lại láo toét như vậy, bốn đại gia trên giang hồ cũng có danh tiếng cũng không dám ngênh ngang như vậy. Thật là tức chết, để ta dạy hẳn một bài học.

Một thằng đầu hói mập mập tay cầm thanh rìu to đi về hướng Trần Tinh, nhưng hẳn chưa kịp mở miệng mắng nữa đã đột nhiên quỵ sập xuống ngất đi, Trần Tinh tai thính làm sao không nghe người này cố ý gây sự. Những kẻ đi ra đường không mang theo nào thì hẳn không giết chết đã là nhân từ lắm rồi. Hẳn dùng Lục Mạch Thần kiếm biến thể thành trong suốt điếm vào huyết ngù của gã này.

Mọi người xung quanh nhìn thấy thì bàn tán xôn xao. Một kẻ khác đi lên chuẩn bị mắng cũng y chang như vậy, người thứ nhất người thứ 2 đều vậy không một ai dám làm người thứ 3 cả nên cũng không ai quấy rầy hẳn nữa. Và lại Tụ Hiền Trang rất lớn, chỗ Trần Tinh đậu xe ngựa cũng không phải nói bất nhất gì nên cũng không có những nhân vật số má để ý.

Không phải đợi lâu, khoảng 7-8 giờ theo ước tính của Trần Tinh thì đại hội cũng bắt đầu, đa số là như trong nguyên tác đòi diệt trừ Liêu cầu Tiêu Phong này kia. Trần Tinh không hứng thú. Nhưng bỗng chốc không gian lại yên tĩnh trở lại. Những tiếng reo hò cũng dừng lại.

Đĩ nhiên là nhân vật chính Tiêu Phong xuất hiện, trên tay hẳn bế dĩ nhiên là A Châu, Trần Tinh cũng nhẹ giọng nói cho Ngữ Yên cùng A Bích về tình hình bên ngoài.

-Trần Tinh công tử, A Châu tỷ bị thương có nặng không? Xin công tử cứu tỷ ấy.

A Bích nghe A Châu bị thương nên gấp gấp hỏi, nàng xem A Châu như tỷ tỷ mình đương nhiên là lo lắng. Ngữ Yên cũng lo lắng không kém.

Trần Tinh quay đầu nhìn lại, mặt hẳn gần mặt A Bích trong gang tấc A Bích cũng quên luôn xấu hổ nắm tay hẳn cầu xin; nước mắt của nàng cũng lưng tròng.

-haizz, được rồi để ta đi xem sao, dù sao cũng cần lấy một món đồ.

Trần Tinh thấy vậy cũng thờ dài nói, mặc dù sẽ có người cứu nhưng Ngữ Yên cùng A Bích đã biểu hiện mong chờ vậy hẳn cũng không thể lãnh đạm được.

Trần Tinh đứng dậy, mọi người cũng không chú ý đến hẳn bởi vì mọi ánh mắt đều tập trung vào Tiêu Phong. Trần Tinh như một cây tên ra khỏi cung vậy lướt đi về phía trước. Chỉ trong chớp mắt hẳn đã đứng trước mặt của Tiêu Phong.

Sững sốt trong chốc lát Tiêu Phong cũng nhận ra Trần Tinh, bởi vì trên người Trần Tinh Tiêu Phong cảm thấy áp lực cực lớn. Tinh tòi bây giờ người mang lại cho y áp lực cũng chỉ có Trần Tinh.

-Người có thể giao nàng ấy cho ta. Ta sẽ có cách cứu trị nàng.

Giọng nói cực kỳ lãnh đạm vang lên, Tiêu Phong nhìn chăm chú Trần Tinh hẳn là người rộng rãi hào sảng nên không chấp nhất giọng điệu ra lệnh của Trần Tinh, thêm vào đó là hẳn kính Trần Tinh võ công cao cường không cần phải gây bất lợi cho một cô nương.

-Ấn, nhờ vào người

Trần Tinh tiếp nhận A Châu, vì nàng vẫn còn tỉnh táo chỉ là sắc mặt trắng bệch cùng hơi thở yếu đuối nên hẳn cũng không bế nàng mà một tay diu nàng để A Châu dựa vào mình.

Trần Tinh nhìn xung quanh, một luồng khí tức kinh khủng từ người hẳn trào ra, lần này phạm vi bao phủ luôn cả sơn trang, nhưng lại yếu hơn nhiều so với lần hẳn sử dụng Thế để dọa Bao Bất Động.

-Người nào là Tiết Mộ Hoa? Trong vòng 10 hơi thở không có người nào đứng ra thì tất cả phải Chết!

Giọng nói cực kỳ âm lãnh vang lên, ngay cả Tiêu Phong cũng cảm vô cùng áp lực khi phải chịu đựng Thế của Trần Tinh.

Lời nói của hẳn kết thúc, sau hơi thở thứ nhất không gian yên tĩnh đến cả nếu một cái xì hơi chắc cũng nghe rõ được, không phải không dám nói chuyện mà áp lực làm cho người ở đây không có dũng khí mở miệng. Hơi thở thứ 2 đa số ánh mắt mọi người đều hướng về một người. Trần Tinh nhìn theo là một người đàn ông trung niên, khuôn mặt cũng coi được chỉ có điều thời gian đã để lại vết tích về sự lão hoá, râu cũng dài 4-5cm. Không đợi Trần Tinh mở miệng Tiết Mộ Hoa cũng đã bước lên phía trước.

-Người chính là Tiết Mộ Hoa?

Trần Tinh thu hồi Thế, mở miệng hỏi

-Đúng vậy, không biết tiền bối có gì chỉ giáo?

Bởi vì không thấy rõ khuôn mặt nên Tiết Mộ Hoa xưng Trần Tinh là tiền bối. Hắn cũng không giải thích.

-Nếu ngươi có thể cứu cô gái này thì ta sẽ dẫn ngươi trở về môn phái của mình. Đồng thời tạo điều kiện cho ngươi có thể nghiên cứu sâu hơn nữa về y thuật. Còn không thì...

-Thật? Tiền bối có thể giúp ta trở về?

Tiết Mộ Hoa không quan tâm về sau câu nói của Trần Tinh bởi vì về trước lời nói của Trần Tinh đã chiếm cứ tâm trí hắn. Trở về môn phái là điều mà hắn luôn ao ước.

-Ta không có hứng thú cũng như thời gian nói giỡn với ngươi.

Trần Tinh không phải hứa suông, hắn dự định sẽ đưa Tiết Mộ Hoa về môn phái, còn về Vô Nhai Tử sao? Hắn chẳng quan tâm, trước sau gì cũng chết nên để y chết một cái chết có ích hơn là lợi người ngoài. Đề Ngữ Yên nhận được nội lực vẫn hơn là Hư Trúc.

-Nếu vậy thì Tiết mỗ sẽ cố hết sức để cứu vị cô nương này. Trước tiên để ta bắt mạch trước đã.

Tiết Mộ Hoa mừng rỡ nói rồi nhanh chóng tiến lại gần Trần Tinh. Trong lúc này Trần Tinh cũng đã tiện tay lấy đi Bắc Dịch Cân Kinh khi đi A Châu ngồi xuống gần đó.

-Được rồi, chuyện của ta đã xong. Các ngươi có thể tiếp tục.

Trần Tinh cũng không hứng thú tới nữa. Hắn đã hoàn thành việc cứu trị A Châu. Hắn nhìn xung quanh rồi lui sang một bên.

Phải nói là cho dù Trần Tinh nói vậy, cũng không một ai dám lên tiếng. Cho đến khi Tiết Mộ Hoa mở miệng

-Đại lực Kim cương chưởng? Không nghĩ tới đại danh鼎鼎 đứng đầu một phái như Huyền Từ phương trượng lại ra tay đã thương một vị tiểu cô nương?

-A đi đã phạt, Tiết thân y lời nói sai rồi, sư huynh ta rất nhiều năm rồi chưa từng ra khỏi Thiếu lâm tự nữa bước, làm sao có thể đã thương vị nữ thủ chủ này? Ất hẳn là có hiểu lầm gì.

-Ngoài Huyền Từ phương trượng biết được Đại Lực Kim Cương chưởng chẳng lẽ còn người thứ hai tinh thông môn võ công này?

Tiết Mộ Hoa không phục lắm nói, hắn tin chắc mình không chẩn đoán lầm

-Ta không muốn truy tìm ra hung thủ đã thương nàng, ta chỉ muốn kết quả là nàng phải bình phục.

Giọng nói của Trần Tinh đúng lúc vang lên, cắt đứt tranh cãi của hai người.

-Vâng, tiền bối nói phải.

Tiết Mộ Hoa âm thầm lau mồ hôi, y nhanh tay tiến hành chữa trị A Châu, không dám nói thêm gì nữa sợ chọc giận Trần Tinh.

-A đi đã phạt, thí chủ đến đây có phải là nhằm diệt trừ dư ác tặc nước Liêu?

-Chuyện của các ngươi ta không quan tâm, ta không phải người Hán cũng không phải người Liêu, có điều ta nghĩ người Hán hay người Liêu hoặc người nào khác đều là người. Bản chất của người dân không xấu, nếu các ngươi hận nên hận chính quyền lãnh đạo của nước đó. Còn về Tiêu Phong sao? Các ngươi tự mình giải quyết.

Trần Tinh nói xong hắn nhìn sang Tiết Mộ Hoa, thấy hắn cũng đã dừng động tác châm cứu, khí sắc của A Châu cũng đã trở nên tốt hơn, hắn đành bế nàng lên xe. Tiết Mộ Hoa cũng đi theo vì đây chỉ mới ổn định thương thế không nguy hiểm đến tính mạng thôi. Về chữa khỏi cần phải có thời gian tĩnh dưỡng.

Mọi người nhường ra một con đường, đợi đến khi Trần Tinh bế A Châu lên xe cho A Bích cùng Ngữ Yên chăm sóc hắn mới đi ra với vai trò là người phu xe. Còn về Tiết Mộ Hoa chỉ đứng phía dưới chờ đợi. Từ giờ trở đi mọi việc không liên quan đến hắn nữa. Hắn dự định rồi đi nhưng lại nghe trong xe truyền ra tiếng yếu ớt của A Châu là xin ở lại để xem Tiêu Phong như thế nào.

Mặc dù Tiêu Phong đến đây là vì kiếm Tiết Mộ Hoa chữa bệnh cho A Châu bây giờ có Trần Tinh làm thay nên hắn cũng có thể rời đi nhưng với tính cách của y làm sao có thể trốn tránh.

-Các vị, các ngươi nói ta là người Khiết Đan, ta không y kiến, nhưng các ngươi vu oan cho ta giết chết sư phụ của mình, khi sư diệt tổ, tội danh này ta không thể gánh oan. Hôm nay, mọi người đến đây là để giết ta, ở nơi này có người từng là người quen biết, bằng hữu, chiến hữu của ta. Vị anh hùng nào

muốn giết ta cứ đứng ra uống cạn chén rượu này từ đây về sau người giết ta, ta giết người không oán không hối.

Tiêu Phong dùng Cầm Long Công hút một hũ rượu cùng chén rượu lại, còn về chuyện rượu ở đâu ra thì Trần Tinh cũng không để ý bởi vì hắn không có hứng thú. Hắn ở lại chỉ vì A Châu cầu xin thôi. Bây giờ tâm trí hắn đang chìm trong sự huyền diệu của Bắc Dịch Cân Kinh.

Trang giấy trắng nhưng, thấm ướt sẽ hiện ra các hình vẽ, đây là nguyên nhân vì sao không một ai luyện được bởi vì ai lại đối đãi với công pháp quý giá như vậy?.

Thật ra theo như kiến thức của Trần Tinh thì Dịch Cân Kinh không thể đơn giản như vậy bởi vì Đạt Ma không phải người phạm!

Dịch Cân Kinh là một trong tứ đại thần công do đạt ma sáng tạo ra bởi vì ông nhận ra Kim Chung Tráo thật sự quá khó luyện. Như vậy làm sao nó có thể là công pháp phạm nhân được.

Dịch cân kinh trong tay Trần Tinh không có khẩu quyết gì cả. Chỉ có các hình vẽ tư thế hình người kỳ lạ đang làm các động tác giống như yoga vậy.

Gồm có 49 hình vẽ chia làm 7 chu thiên.

Hai thức đầu chỉ là cơ sở nhập môn. Những thức kế tiếp mới là uy lực thực sự. Màu sắc nội lực cũng thay đổi. Từ đỏ đến đen

1.Nhất chu thiên: Đả thông kinh mạch, học cảm ứng từ trường vũ trụ.

2.Nhị chu thiên: Tự sinh bài độc, khí lưu sản khoái.

3.Tam chu thiên: huyết sắc

Hấp thụ không khí từ lỗ chân lông cảm nhận rất nhạy. Mắt nhạy tai thính. Một chương có thể làm gãy đôi thân cây to.

4.Tứ chu thiên: hoàng sắc

Khí mạch lưu thông ngược, người luyện chịu nổi đau như ngàn tên xuyên người. Nếu chịu được kinh mạch tích tụ từ trường có thể chuyển qua nhiệt chạy khắp cơ thể không còn đau đớn.

5.Ngũ chu thiên: lam sắc

Cơ bắp cứng như sắt thép dẻo dai, vũ khí thường không thể tổn hại, nội kinh xuyên qua cơ thể. Một chương tấn công từ xa vẫn làm nát vụn khối thạch 300 cân.

6.Lục chu thiên: bạch sắc

Mỗi huyết đạo đều có thể chứa khí phát kinh xuyên qua cơ thể 3 trọng âm thâm đả thương đối phương. Kinh công xa vạn dặm như chim.

7.Thất chu thiên: hắc sắc

- Giai đoạn đầu Toàn thân chứa khí, sử dụng năng lượng trời đất.

- Giai đoạn hai: Nâng cấp về việc hấp thụ sức mạnh.

- Giai đoạn ba: Chân khí cuộn cuộn bất tuyệt. Nội ngoại không có nhược điểm, có thể tay không phá thép ròng, vung tay phong vân biến đổi, đại địa chấn động. Sức mạnh phòng ngự đỡ được cỡ đạn 7,62.

- Giai đoạn bốn: Nhất khí quán thông. Khai mở thần mạch. Bách độc bất xâm. Có thể không ăn không ngủ, hành vân ngự phong.

7 chu thiên này là Trần Tinh dựa theo kiến thức của hắn cùng hình vẽ để nói. Có thể uy lực mạnh hơn hoặc yếu hơn nhưng có thể chắc chắn sẽ không phé vật như Du Thần Chi được.

Nhắc tới Dịch Cân Kinh Trần Tinh cũng chợt nhớ ra tới Tây Tuỷ Kinh. Đây cũng là một bộ kèm theo giúp cho người luyện tập có thể mau chóng đạt được hiệu quả khi tu luyện Dịch Cân Kinh.

Nói chung là Trần Tinh tin chắc thế giới này không đơn giản như trong nguyên tác của Kim Dung nữa.

Điều chỉnh lại dòng suy nghĩ, hắn quyết định sẽ nghiên cứu sau, giờ không phải lúc thích hợp. Hiện tại mọi người cũng đã chiến thành một đoàn. Cảnh tượng dĩ nhiên là máu me be bết. Đoạn tay cụt chân cụt vương vãi khắp nơi. Phải nói phong cách chiến đấu của Tiêu Phong khiến cho máu của Trần Tinh cũng sôi trào lên, hắn cảm giác rất quen thuộc, như bản thân đã từng một mình trải qua vậy.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim đậu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Cực đạo Tẩy Tuỷ Kinh

Cảm giác quen thuộc chỉ thoáng qua, Trần Tinh cũng không để ý nhiều, trận chiến Tiêu Phong cùng Tụ Hiền Trang nhân sĩ cũng đi đến hồi kết, hắn nhìn đang đứng phía dưới Tiết Mộ Hoa rồi nói.

-Lên đường thôi, ở đây đã xong việc rồi, ngươi kiếm một con ngựa rồi đi theo ta.

Trần Tinh quay xe rời khỏi Tụ Hiền Trang, Tiết Mộ Hoa cũng nhanh chóng đi theo, việc kiếm một con ngựa đương nhiên là rất dễ dàng.

-Trước khi dẫn ngươi về sư môn của mình, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.

Trên đường đi, Trần Tinh thanh âm vang lên

-Xin tiền bối cứ hỏi!

Tiết Mộ Hoa cung kính trả lời

-Ngươi biết một người tên Lãnh Nguyên chứ?

Trần Tinh có ý định để hai người này hợp tác giúp hắn nghiên cứu Mãng cổ chu cấp, đương nhiên phải thăm dò trước xem giữa hai sư huynh đệ này có ân oán gì không. Nếu không hắn chỉ có thể lựa chọn một trong 2 người thôi.

Tiết Mộ Hoa nghe xong cũng sững sốt trong chốc lát mới cẩn thận trả lời.

-Hồi tiền bối, ta có một vị sư đệ cũng gọi là Lãnh Nguyên hiệu Độc Ngạo, không biết có phải người tiền bối muốn nói?

-Đúng vậy, yên tâm, không cần lo lắng như vậy, Lãnh Nguyên có duyên với ta, nên trước khi trở về ngươi hãy mang theo hắn, ta sẽ đưa các ngươi đồng thời trở về. Hắn ở Thuỷ Yên Lâm gần Đại Lý. Được rồi, từ đây đến đó đi về ắt hắn cũng phải hơn 2 tháng, ta không muốn chờ lâu như vậy, ngươi có cách nào liên lạc với y không?

Trần Tinh thấy Tiết Mộ Hoa tỏ vẻ lo lắng cũng đã đoán được ý đồ, xem ra các sư huynh đệ này quan hệ cũng rất tốt. Không phải ai cũng tâm thuật bất chính như Đinh Xuân Thu.

-Có có, thật tốt quá, ta thay mặt sư đệ đa tạ tiền bối. Chỉ cần 1 tháng, không 10 ngày. 10 ngày ta sẽ dẫn sư đệ của ta tới.

Tiết Mộ Hoa mừng rỡ nói, sau đó Trần Tinh cũng hẹn địa điểm gặp mặt tại thiếu lâm tự. Tại sao lại là Thiếu Lâm tự? Dĩ nhiên là Trần Tinh nhân cơ hội này cần quét sạch Thiếu Lâm tự, đồng thời cũng tìm hiểu thân phận thật sự của Tào Địa Tăng. Đây là một trong những vấn đề được bàn cãi nhiều nhất. Nếu có cơ hội tội gì không hỏi cho rõ?

Trần Tinh dẫn theo Ngưu Yên, A Châu, A Bích lên đường tiến về Thiếu Lâm tự, hắn dùng 1 ngày lộ trình liền có thể tới chân núi thiếu lâm. Hắn mua luôn một căn nhà nhỏ để Ngưu Yên cùng song A ở lại.

Tiền ở đâu ra? Đương nhiên là hắn mượn từ tay những nhà giàu ác bá rồi. Sẵn tiện hắn tiền luôn kẻ có tiền sử hiếp giết chèn ép dân lành lên đường luôn. Bởi vì cái hiệu Tiểu Diện Tu La không phải để cho có.

Thu xếp 3 người ở lại, một mình Trần Tinh lên Thiếu lâm tự, hắn không lên lút đi, với trình độ của hắn làm như vậy sẽ rất mất thân phận. Có thể hắn còn nhỏ yếu so với một số người nhưng có những lúc cần quang minh chính đại.

-A di đà phật, xin hỏi thí chủ đến đây có việc gì?

Trước cửa Thiếu Lâm, Trần Tinh dừng lại một chút ngắm nhìn đệ nhất môn phái này. Cũng chính vì vậy có một vị hoà thượng gác cổng tò mò đến hỏi thăm hắn.

-Ta đến đây là vì một chữ cầu kỳ ngộ, không biết vị sư phụ này có thể dẫn ta đi gặp phương trượng được chăng?

Trần Tinh từ tốn nói, hắn thái độ rất khách khí, tướng mạo hiện giờ của hắn cũng được A Bích trang điểm lại rồi. Người khác trang điểm để trông đẹp lên còn hắn thì trang điểm để xấu lại.

-A di đà phật, thí chủ đến không đúng lúc rồi, phương trượng hiện đang bế quan không thể gặp mặt được thí chủ? Hay là để tiểu tăng bẩm báo cho các vị sư thúc tổ?

Trần Tinh sau khi nghe về đầu tưởng rằng người này làm khó mình nhưng khi nghe câu sau lại thay đổi ý định. Chắc là bản thân mình đến không đúng lúc

thật. Dù sao gặp phương trượng được hay không không quan trọng. Miễn sao có người tiếp đón hẳn là được. Bởi vì mục đích của hẳn là Tàng Kinh các

-Làm phiên sư phụ.

Vị hoà thượng này vào trong sau một lúc đi ra, theo phía sau là 3 người, người ở giữa hẳn là người có quyền nhất trong tự sau phương trượng. Bởi vì Trần Tĩnh có thể cảm nhận người này trên người cũng toả ra một ít khí chất của người lãnh đạo.

-A đi đã phật, bản tăng pháp hiệu Huyền Nạn là thủ tịch Đạt Ma viện, xin hỏi thí chủ cao tính đại danh, tìm phương trượng sư huynh có chuyện gì?

Trần Tĩnh nghe người này nói, cũng không vòng vo, hẳn đi thẳng vào vấn đề

-Trước khi nói ra mục đích của mình, xin mời đại sư xem một chút.

Trần Tĩnh nói xong bắt đầu lui về phía sau biểu diễn một số tuyệt kỹ thiếu lâm.

-Cà Sa Phục Ma Công, Đại Lực Kim Cang chương, Không Phách thần quyền, Vô Tướng Kiếp chỉ, Niêm Hoa chỉ, Long trảo thủ,.... Không thể nào, đây là....

Huyền Nạn chấn kinh thất thanh nói, hẳn còn cho là mình đã hoa mắt, làm sao Trần Tĩnh có thể biết nhiều tuyệt kỹ Thiếu lâm như vậy? Tuy tu luyện không cao thâm như các sư huynh đệ của hẳn nhưng về mặt uy lực cũng có thể sánh ngang rồi.

Trần Tĩnh cũng dừng tay lại, hẳn nhìn sơ liền biết Huyền Nạn này muốn hỏi điều gì

-Huyền Nạn đại sư, có phải đại sư muốn hỏi làm sao ta biết được nhiều như vậy Thiếu Lâm tuyệt kỹ không?

-Đúng vậy, xin hỏi thí chủ từ đâu học được nhiều như vậy Tuyệt kỹ?

Xem ra vị này cũng chưa đạt yêu cầu để xưng đại sư. Tu phật luôn xem trọng Chân, Thiện, Nhẫn. Làm việc gì cũng không gấp gáp nhưng vị Huyền Nạn này bị chấn kinh ngay cả câu phật hiệu cũng không nói.

-Ai cũng đều biết, 72 tuyệt kỹ là do tổ sư Đạt Ma sáng tạo ra. Ngoại trừ người ra chưa một ai tinh thông hết 72 tuyệt kỹ. Mà Đạt Ma tổ sư xuất thân từ Thiên Trúc nên truyền thừa vẫn có một phần còn sót. Tại hạ có duyên nên được một vị cao tăng Thiên Trúc chỉ dạy, lần này đến Thiếu Lâm mục đích là để xin quý tự cho phép vào Tàng Kinh Các để học hỏi. Từ đó tìm ra điểm khác nhau giữa truyền thừa 72 tuyệt kỹ thiếu lâm với 72 tuyệt kỹ truyền thừa từ Thiên Trúc. Dĩ nhiên tại hạ sẽ ghi chép lại những điểm khác biệt và đưa cho Thiếu Lâm các vị bảo quản. Ngoài ra tại hạ còn sẽ kính lên quý tự một bản Dịch Cân Kinh từ Thiên Trúc. Nhưng chỉ là thiếu sót vì Dịch Cân Kinh chính tông đã thất truyền từ lâu rồi. Điều này có lẽ quý tự không phản bác chứ?

-Thí chủ trong tay còn có Dịch Cân Kinh? Lời ấy nếu là thật thì xin thí chủ vào trong chờ trong chốc lát. Để bản tăng xin ý kiến của mọi người mới có thể trả lời được.

Trần Tĩnh tung quả bom quá năng ký, phải biết rằng Thiếu Lâm thèm khát được dịch cân kinh từ rất lâu rồi. Không chỉ về phương diện danh tiếng còn về phương diện võ công nữa.

-Làm phiên đại sư.

Trần Tĩnh được dẫn vào nơi tiếp khách, thật ra hẳn có thể tiến vào Tàng Kinh Các mà không cần phải hỏi ai. Nhưng làm như vậy hẳn sẽ hổ thẹn. Bởi vì điều này chứng tỏ hẳn không tôn trọng phật môn. Lúc còn ở Địa Cầu cha mẹ hẳn thường bái Phật cầu bình an cho hẳn, tuy có thể Phật chẳng thèm để ý nhưng điều đó chứng tỏ cha mẹ hẳn tin vào Phật. Cho dù hẳn không tin tưởng thế nào đi nữa cũng phải tôn trọng Phật, bởi vì song thân hẳn giờ phút này có lẽ đang cầu thần khẩn Phật lo lắng cho hẳn.

Trần Tĩnh được tiếp đãi rất nồng nhiệt. Không phải ai xuất gia đều theo đuổi Chân Thiện Nhẫn lòng vô tạp niệm, nếu thật sự vô dục vô cầu thì đã không tiếp đãi hẳn nồng nhiệt như vậy. Ngay cả phương trượng đều có con riêng, giết người như ghê tởm làm sao để hẳn tin tưởng?

Trần Tĩnh cũng không phải đợi lâu, chỉ trong chốc lát một đám người đã xuất hiện trước mặt hẳn. Có lẽ đây đã là cao tăng.

-A đi đã phật, bản tăng pháp hiệu Huyền Độ, là sư huynh của phương trượng, vì một số lý do nên ta thay mặt Huyền Từ sư đệ tiếp đón thí chủ.

Sau một phen giới thiệu nói chuyện rôm rả, Trần Tĩnh cũng được vào Tàng Kinh các, đổi lại hẳn phải thực hiện lời nói của mình. Và trước tiên hẳn phải giao bản thiếu Dịch Cân Kinh ra. Đương nhiên là Trần Tĩnh không ngu đến nỗi giao ra toàn bộ. Bản thiếu là thiếu bao nhiêu? Có người nào biết sao? Hẳn chỉ vẽ lại 4 hình đầu. Vừa đi luyện tập dưỡng sinh. Nhưng cũng coi như quý giá với mấy lão già gần đất xa trời này rồi.

Thế là hẳn ngênh ngang ra vào Tàng Kinh Các. Đập vào mắt hẳn là từng kệ sách, trên những kệ sách chứa đầy quyển sách, Trần Tĩnh tiện tay lật xem, là một bản phật kinh. Hẳn tiếp tục thử sang kệ sách khác. Là một môn võ công tầm thường. Trần Tĩnh không nản lòng, hẳn tìm kiếm tất cả công pháp lớn nhỏ, sao chép toàn bộ không bỏ sót thứ gì. Mục đích của hẳn là Kim Chung Trảo cùng Tây Tuý Kinh. Mặc dù xác suất rất nhỏ đi nữa nhưng vẫn phải tìm.

Trong khi hẳn đang bận rộn tìm kiếm thì cảm ứng được có người đang quan sát mình. Đây là do cơ thể hẳn nhạy bén với những thay đổi xung quanh thôi. Chứ không phải là cái gì đặc biệt.

-Nếu tiền bối đã ở đây vì sao không ra?

Trần Tinh mở miệng dò hỏi, vị Tảo Địa Tăng này thật sự làm cho Trần Tinh hiếu kỳ đến mức nhất quyết phải hỏi rõ thân phận của người này.

Lúc trước khi còn ở địa cầu, có một số ý kiến cho là Tảo Địa Tăng là Mộ Dung Long Thành, bởi vì tại sao đúng lúc Cha con Kiều Phong đến báo thù thì lại ra tay ngăn cản. Nếu không có quan hệ gì với Mộ Dung gia nhất định cũng nhận được ân tình gì đó nên trả lại. Nhưng điều này Trần Tinh không đồng ý.

Thứ nhất là nếu Tảo Địa Tăng là Mộ Dung Long Thành thì với võ công của y làm gì còn có địch thủ. Phải biết Tiểu Phong một mình cũng có thể chống thiên binh vạn mã của đại quân nước Liêu, còn ra tay bắt giữ Vua Liêu nữa. Vậy thì việc phục hưng nước Yên làm sao chìm vào hồi kết? Còn về Tảo Địa Tăng thiếu nợ nhân tình thì có thể, nhưng cũng chứng minh Tảo Địa Tăng không phải Mộ Dung Long Thành.

-A đi đà phạt, vị thí chủ này tuổi còn trẻ mà đã bước vào cảnh giới Đại tông sư thật làm tiểu tăng mở rộng tầm mắt. Tiểu tăng xin hỏi thí chủ, vì sao lại đến Tăng Kinh Các? Ở đây có món đồ thí chủ cần tìm sao?

Một ông lão tay cầm chổi quét rác từ từ đi ra. Trần Tinh có thể cảm nhận được người này rất mạnh nhưng lại không cảm giác được nguy hiểm gì cả.

-Vô công của tiền bối có thể nói vô địch thiên hạ rồi, trước mặt tiền bối làm sao tiểu tử có thể tự nhận Đại Tông sư được cơ chứ.

-A đi đà phạt, thí chủ không cần khiêm tốn, tiểu tăng chỉ là kẻ quét rác làm sao có thể xưng thiên hạ vô địch được?

-Tiền bối có thể cảm nhận được tiểu tử mạnh yếu, ta cũng có thể, cho nên ta nói như vậy không có sai chứ?

Tảo Địa Tăng nhìn Trần Tinh trong chốc lát rồi thờ dài nói.

-A đi đà phạt, Đòi người trăm năm, trăm năm sau cát bụi về cát bụi. Cho dù có mạnh như thế nào đi nữa cũng không thể chống lại ý trời. Hà tất gì phải tranh giành danh hiệu thiên hạ đệ nhất?

Trần Tinh làm sao không nghe ra ẩn ý trong đó, bề ngoài tuy là nói vậy nhưng lại mang theo một nỗi tiếc nuối. Hắn muốn làm rõ việc này!

-Có phải tiền bối đã bỏ lỡ điều gì? Trong giọng tiền bối ta có thể nghe ra được.

-A đi đà phạt, thí chủ cũng xem như có duyên, thôi thì để tiểu tăng kể cho thí chủ nghe một câu chuyện. Cái này phải bắt đầu từ việc nguồn gốc của Thiếu Lâm.

Trần Tinh im lặng, Tảo Địa tăng cũng lâm vào hồi ức rồi bắt đầu kể, giọng nói bình thản vang lên

-Đạt Ma tổ sư là truyền nhân đời thứ 28 của thiên tông Ấn Độ. từ nhỏ sống ở Thiên Trúc. Tương truyền,

Năm 15 tuổi, trong lúc ngắm sao, Đạt Ma tổ sư chợt nảy ra ý tưởng dẫn chân khí chạy theo quy luật của cửu cung tinh tú, tụ thành chân khí thâm hậu.

Đạt Ma tổ sư tiếp tục phát triển, sáng tạo ra thần công đầu tiên Đồng Tử Công.

Sau khi thông suốt Phật pháp, Đạt Ma tổ sư du nhập trung nguyên truyền giáo. Có lần thuyết pháp ở Tung Sơn. Đạt Ma tổ sư thấy tăng lữ nơi đây tinh thần không phấn chấn, yếu ớt, xanh xao, bệnh tật. Đạt Ma sáng tạo ra Phật Chưởng La Hán Quyền dùng để dưỡng sinh. Đạt Ma tổ sư chỉ dạy chúng tăng để họ có sức khỏe mà tiếp thu Phật pháp.

Đạt Ma tổ sư còn mượn một chiều trong Như Lai Thần Chưởng chuyển thành Đạt Ma Tam Tuyệt.

Đạt Ma tổ sư có sáng tạo ra một thần công là Kim Chung Trảo. Đạt Ma tổ sư luyện đến thần kim cang bất hoại.

Kim Chung Trảo quả là thần công lợi hại nhưng nhược điểm là khó luyện. Đạt Ma tổ sư lại tiếp tục nghĩ ra một bộ thần công khác đơn giản hơn. Đó chính là Dịch Cân Kinh. Dịch Cân Kinh kết nối kinh mạch cơ thể với từ trường vũ trụ.

Về già, Đạt Ma tổ sư chuyên tâm nghiên cứu Phật pháp. Đạt Ma ngộ ra bộ Tây Tựu Kinh. Tây Tựu Kinh, Dịch Cân Kinh, Kim Chung Trảo và Đồng Tử Công là tứ đại thần công vang danh nhất của Đạt Ma. Đạt Ma cho rằng Tây Tựu Kinh là bộ thần công mạnh nhất trong tứ đại thần công. Tây Tựu Kinh hàm chứa Phật lý sâu xa người thường khó mà hiểu được nên danh xưng đệ nhất của Tây Tựu Kinh khó lòng kiểm chứng.

Đến cuối cùng trước khi viên tịch, Đạt Ma tổ sư cũng ngộ ra được Tây Tựu Kinh và được gọi là Cực Đạo Tây Tựu Kinh. Phi thăng thành Phật đúng ngay những giây phút cuối cùng.

-Nhưng đến hiện tại Cực Đạo Tây Tựu Kinh đã thất truyền. Ta muốn thành Phật đã chìm trong vô vọng.

Trần Tinh từ đầu tới cuối đều im lặng, hắn không ngờ môn công pháp mà mình cho là vật phẩm tặng kèm lại khủng bố như vậy. Có thể giúp người luyện trực tiếp phi thăng. Hắn vội hỏi:

-Tiền bối, không biết ngoài Cực Đạo Tây Tựu Kinh còn có cách nào có thể phi thăng không? Đã có ai đã phi thăng sau Đạt Ma tổ sư không?

-A đi đà phật, có! Ta đã từng gặp một người phi thăng cách đây cũng đã trăm năm. Lúc đó ta vẫn là một tên tiểu thư đồng của Đạt Ma truyền nhân đời thứ 33 thôi.

-Tiền bối có biết người đó là ai không?

Tào Địa Tăng im lặng trong chốc lát, một lúc sau lão mới mở miệng nói

-A đi đà phật, người này ngoại hiệu Tiêu Dao tử.

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Trường Sinh Quyết

-Tiêu Dao tử? Tiền bối có biết gì về người này? Có thể nói cho tiểu tử được không?

Trần Tinh thật sự càng tò mò hơn, phi thăng rồi sẽ tới đâu? Tào Địa Tăng trầm ngâm trong chốc lát, lão quay người quét rác rồi thanh âm truyền lại

-Ta không biết nhiều, lúc trước cũng chỉ nghe nhắc về người này vài lần, có lẽ Tiêu Dao tử sống từ thời Đường.....

-Từ thời Đường sao....khoan đã...chẳng lẽ...?

Trần Tinh lâm bầm rồi chợt nhớ ra một chuyện, hắn có một ý nghĩ táo bạo. Nếu xâu kết mọi chuyện lại có thể đoán được thân phận của Tiêu Dao tử.

Dữ kiện thứ nhất là y từ thời Đường sống đến giờ, tạm thời để qua một bên. Tiêu Dao tử truyền lại cho 3 vị đệ tử của mình 3 môn khác nhau pháp quyết, điều này không thể chối cãi.

Vô Nhai tử thi học được Bắc Minh Thần Công, Thiên sơn đồng lão thi học được Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn công, Lý Thu Thủy thi học được Tiểu Vô Tướng công, nếu bỏ qua tên của những công pháp này mà xét về mặt hình thức chúng được lý giải là.

Bắc Minh Thần công thì hút nội lực của người khác để cho mình sử dụng, sinh sôi không ngừng, như vậy đồng nghĩa với từ trường, là tăng trường lên hoặc trường dài ra...không có hạn lượng

Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn công thì bản chất là một môn cải lão hoàn đồng, người thì trẻ lại còn nội lực thì thăng tiến. Người tu luyện mỗi 30 năm phải cải lão hoàn đồng một lần, mỗi lần kéo dài 30 ngày. Như vậy là một môn kéo dài tuổi thọ, có thể gắn với chữ Sinh, tức là sức sống, sinh mệnh.

Còn về Tiểu Vô tướng công là một môn công phu không có hình hài tức là vô định hình. Nếu luyện môn công phu này, chỉ cần biết gia số chiêu thức thì chỉ dựa vào nội lực Tiểu Vô tướng công có thể thi triển bất cứ tuyệt học nào, như vậy có thể nói nó chứa đựng rất nhiều lý giải pháp quyết khác rồi. Cũng có thể gọi nó bằng một chữ Quyết

Như vậy đáp án cũng từ từ được hé lộ, nếu gộp 3 môn công pháp lại thì sẽ gọi là Trường Sinh Quyết!

Gộp 2 dữ kiện lại, thứ nhất thời Đường, thứ 2 Trường Sinh Quyết. Mà theo Trần Tinh biết, Trường Sinh Quyết chỉ có 2 người học được, Một là Khấu Trọng hai là Từ Từ Lăng nhưng nếu dựa theo cốt truyện thì Từ Từ Lăng chính là Tiêu Dao Tử khả năng rất cao. Đây chỉ là do Trần Tinh suy đoán, hắn cũng không dám chắc 100%, ai biết đâu được nội dung thực tế không phải vậy. Nếu muốn chứng minh, nhất định hắn phải học được 3 môn công pháp này rồi tiến hành nghiên cứu. Nếu quả thật chúng ăn khớp với nhau chứng tỏ suy đoán Trần Tinh đúng một phần. Hắn chỉ cần nhiều đó là đủ, bởi vì thật ra hắn không quan tâm Tiêu Dao tử là ai, mà là công pháp của hắn có thể giúp Trần Tinh cũng như nữ nhân của hắn phi thăng!

Hồi phục lại tinh thần, Trần Tinh tiếp tục sao chép toàn bộ võ công trong này. Hắn không ngủ không nghỉ, làm việc liên tục trong 4 ngày, cuối cùng cũng giả lập toàn bộ. Trong thời gian này, hắn cũng phát hiện hai người mặt áo đen lên vào tìm hiểu công pháp. Không cần nói Trần Tinh cũng biết là Tiêu Viễn Sơn cùng Mộ Dung Bác.

2 người này không làm phiền đến hắn nên không có lý do gì Trần Tinh tự tìm việc cho mình làm hết. Đến ngày thứ 5, hắn cũng rời khỏi Tầng Kinh Các bàn giao lại cho cao tăng Thiếu Lâm tự. Hắn thực hiện đúng lời hứa của mình là tìm ra một số điểm yếu của một vài tuyệt kỹ, hắn có giả lập mô phỏng nên chuyện này rất đơn giản. Đối với Trần Tinh thì những môn này có thể gọi là rác rưởi nhưng đối với mấy người trong Thiếu Lâm tự lại được coi như bảo bối.

Trần Tinh trở về khu nhà hắn mua cho 3 nữ ở lại, khi đến nơi hắn chỉ thấy Ngũ Yên cùng A Bích đang luyện tập võ công trong sân. Còn A Châu thì không thấy, Trần Tinh cũng không để ý nhiều.

-A Tinh, chàng đã về, việc đã xong chứ?

Ngữ Yên cảm giác rất nhạy, nàng thấy Trần Tinh cũng mừng rỡ nói. Trần Tinh lại gần, dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán Ngữ Yên

-Ân, đã xong, chúng ta ở đây một thời gian đến khi nào Tiết Mộ Hoa đến chúng ta sẽ đến một nơi, phải rồi, Ngữ Yên, nàng muốn biết thân phận thật sự của mình không?

Trần Tinh nhìn Ngữ Yên rồi nói, trước sau cũng phải biết, nói trước để nàng chuẩn bị tâm lý cũng tốt.

-A Tinh chàng nói gì ta không hiểu, thân phận của ta?

Thế là Trần Tinh kể rõ đầu đuôi từ lúc Vô Nhai tử sống cùng Lý Thu Thủy cùng với cha mẹ Ngữ Yên.

-Những điều này....A Tinh, ta bây giờ rất rối, ta muốn được yên tĩnh lại....

Ngữ Yên để lại một câu sau đó cũng lui vào trong, Trần Tinh biết điều này sẽ là chuyện đương nhiên. Ai biết được sự thật về thân phận mình đều có cảm giác lạ lẫm hụt hẫng cả. Chỉ là biểu hiện của Ngữ Yên cũng không lớn như Trần Tinh nghĩ.

Một bên A Bích cũng đã dừng động tác, từ đầu nhìn hai người, chỉ là ở phía xa không dám làm phiền.

Trần Tinh thấy vậy, hắn cũng không nói gì rồi quay người rời đi. Hắn muốn nghiên cứu kỹ lại

về những quyển sách hắn giả lập từ Tàng Kinh Các. Cái nôi của võ học cũng không phải chỉ có hư danh. Biết đâu tìm được Kim Chung Tráo hay Tẩy Tuỷ Kinh thì sao?

-Ta đã làm sao việc gì sao?...

Trần Tinh rời đi, A Bích thì cảm thấy khó chịu đứng suy nghĩ viển vông, nàng tưởng bản thân đã làm cho Trần Tinh cảm thấy không thích nên mới không thêm đề ý nàng. Nhưng thật ra là do Trần Tinh khoảng thời gian này muốn tìm ra phương pháp giúp nữ nhân của hắn có thể sống được lâu thôi. Nếu chỉ dựa vào Long Phụng Hoan Hi Chân Kinh thì không thể được, bởi vì mỗi lần song tu, nguồn năng lượng rất nhỏ không thể đáp ứng được yêu cầu của hắn.

Dịch cân kinh là một lựa chọn không tồi, có thể giúp người tu luyện mau chóng gia tăng nội lực kèm theo hiệu quả tuổi thọ kéo dài thế nhưng vẫn không thể trường sinh. Như vậy Trần Tinh bắt buộc phải có được Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công.

Hắn sử dụng năng lực giả lập của mình, bắt đầu mô phỏng lại các động tác khi tu luyện Dịch Cân Kinh, mục đích của hắn là tìm ra quy luật vận chuyển để giúp cho việc tu luyện nhanh hơn. Cảnh giới tối cao của bản công pháp này cũng chỉ giúp người ta không ăn không uống, hành vân ngự không thôi. Tuy lúc đó đã đủ bá đạo rồi như cũng không thể giúp người tu luyện có thể Trường Sinh được!

Kể cả Đạt Ma cũng phải dựa vào Tẩy Tuỷ Kinh và phải những giây phút cuối cùng mới có thể ngộ ra Cực Đạo Tẩy Tuỷ Kinh. Thế nhưng Tẩy Tuỷ Kinh đã thất truyền rồi nên Trần Tinh bắt buộc dựa vào Dịch Cân Kinh thôi.

Hắn tập trung tất cả tinh thần dồn vào nghiên cứu Dịch Cân Kinh, những động tác kỳ quái được xâu kết lại với nhau cho đến khi thành một chuỗi bài tập các động tác liên tục, hắn mới xem như hoàn thành, Trần Tinh dùng thời gian 3 ngày mới đạt được thành quả này, nhưng trong 3 ngày này tinh thần hắn luôn phải tập trung làm việc, giờ hắn chỉ muốn ngủ một giấc cũng không vội xem xét thành quả của mình.

Hắn đi vào, ngã vào giường rồi ngủ thẳng. Hắn cũng không làm phiền Ngữ Yên cùng A Bích. Mấy ngày này Ngữ Yên tâm trạng cũng đã dần ổn định trở lại, A Bích thì lo lắng suy nghĩ viển vông sợ Trần Tinh có gì bất mãn trách phạt mình.

Nàng cũng không đề ý rằng dần dần Trần Tinh đã trở nên quan trọng hơn, hắn thường xuất hiện trong tâm trí của nàng. Phải nói thời gian là thứ đáng sợ nhất, nó có thể làm thay đổi bất cứ thứ gì! Bởi vì phạm nhân làm sao có thể không chết? Khi chết rồi thứ còn lại cũng chỉ là cát bụi, cho nên khi còn sống đừng để hối tiếc điều gì. A Bích cũng vậy, nàng chỉ là phạm nhân, hơn thế nữa phận là một cô gái phong kiến, làm sao không mang tư tưởng lấy được người chồng tốt, võ công cao cường được?

-A Tinh, chàng sao rồi, chàng tỉnh dậy đi?

Trần Tinh mở mắt ra, cảm giác đầu nặng trĩu. Có thể mệt mỏi không thể cử động được. Giọng nói vang lên bên tai hắn biết mình chưa nghe qua bao giờ nhưng lại cảm giác vô cùng quen thuộc, vô cùng thân thiết. Hắn chỉ có thể nghe, không thể nhìn, không thể nói cũng không thể cử động

-A Tinh, chàng mau tỉnh lại đi, ta phải đi rồi, ta không thể ở lại lâu được, nếu không ta sẽ mang nguy hiểm lại cho chàng. Tay chàng đã dính máu quá nhiều vì ta rồi. Ta không muốn thấy cảnh như vậy nữa....

-Đừng đi...!

Âm thanh cũng im bật, Trần Tinh cũng tỉnh mộng, hắn không hiểu chuyện gì xảy ra hết? Hắn nằm mơ, một giấc mơ vô cùng kỳ lạ. Đến khi tỉnh lại thì ấn tượng cũng không còn nhiều nữa. Tình trạng này lâu lâu vẫn diễn ra, nhưng vấn đề là được một thời gian những ấn tượng này hắn lại quên sạch.

-Trần Tinh công tử, công tử làm sao vậy? Ta đau...

Giọng nói A Bích vang lên khiến hắn cũng bất ngờ, định thần nhìn lại Trần Tinh thấy mình đang giữ chặt tay của A Bích, vội buông ra xin lỗi, thế nhưng tay của A Bích cũng đã bị gãy xương luôn rồi... Bởi vì trong vô ý Trần Tinh đã mất kiểm soát dùng lực quá mạnh. Cơ thể hắn không phải người thường có thể chịu được.

Mặc dù như vậy nhưng A Bích câu đầu tiên vẫn quan tâm hắn, điều này làm Trần Tinh cảm thấy thương tiếc cùng áy náy.

-A Bích, xin lỗi, là lỗi của ta. Nàng ngồi xuống để ta xem vết thương như thế nào..

Trần Tinh nhanh chóng dìu A Bích ngồi xuống rồi cẩn thận xem xét thương thế của nàng, động tác của hắn rất nhẹ nhàng. A Bích nhìn chăm chú trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào. Thử hỏi Mộ Dung Phục làm sao có thể không để ý thân phận đi quan tâm một người hầu được?

Băng bó xong xuôi, Trần Tinh cũng dìu A Bích đi nghỉ ngơi. Còn chính hắn thì đi chuẩn bị đồ ăn. Làm xong tất cả hắn mới ghé sang phòng Ngự Yên, thấy nàng đang đọc sách nên cũng không làm phiền. Hắn trở lại phòng chuẩn bị nghiên cứu thành quả thì có một bức thư được bỏ câu đưa tới.

Điều này làm Trần Tinh rất bất ngờ, ai lại biết hắn ở nơi này ngoại trừ Tiết Mộ Hoa? Không để ý nhiều Trần Tinh mở ra xem bức thư. Quả nhiên là của Tiết Mộ Hoa, nội dung nói rằng hắn nhận được tin tức từ Lãnh Nguyên nói là trên đường đến đây gặp phải một toán 3 người mang theo một đám binh lính có lẽ là người Tây Hạ phong toả đường đi nên hắn không thể đến được nhờ Tiết Mộ Hoa tới giải vây. Đương nhiên mấy sư huynh đệ này võ công cũng như sư phụ hắn, đều là tạp nham, chỉ thích nghiên cứu mấy môn khác. Làm gì có khả năng giải vây được, Tiết Mộ Hoa bắt buộc phải nhờ Trần Tinh lên đường rồi...

-Ngự Yên, Tiết Mộ Hoa gặp một số rắc rối, ta phải tới đón hắn, nàng cùng A Bích ở lại đây một thời gian, đợi ta trở về chúng ta sẽ lên đường. Đây là một môn công pháp tu luyện nội công mới, ta cũng không biết gọi nó là gì nhưng nó dựa trên cơ sở Dịch Cân Kinh thiếu lâm mà hoàn thiện, nàng cùng A Bích cố gắng tu luyện.

Trần Tinh đem công pháp giao cho Ngự Yên, tin chắc với sự thông minh của nàng sẽ mau chóng luyện được nó.

-A Tinh, chàng phải đi sao? Bao lâu thì trở về?

Ngự Yên không quan tâm công pháp gì cả, điều nàng quan tâm là hắn sắp đi. Từ khi biết rõ thân phận, cảm giác cô đơn lạc lõng lại là nỗi sợ của Ngự Yên. Trần Tinh cũng nhìn ra, âm thầm tự trách mình vô tâm. Hắn ngồi xuống ôm Ngự Yên, vỗ lưng an ủi

-Ta chỉ đi mấy ngày thôi sẽ trở về, sau này ta sẽ ở bên nàng, chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa. Có được không?

Ngự Yên gật gù đầu cũng không lên tiếng, hai người sau một lúc mới tác ra. Trần Tinh bắt đầu lên đường. Tiến về nơi mà Tiết Mộ Hoa đề cập đến.

Khi hắn đi rồi, Ngự Yên cũng nghe theo hắn đi tìm A Bích chia sẻ công pháp với nàng.

-A Bích, tay ngươi làm sao vậy?

-Ngự Yên tiểu thư, không có gì, chỉ là ta không cẩn thận lúc luyện tập bị gãy thôi. Đã cố định lại, không sao cả!

A Bích cũng không biết vì sao phải nói vậy, nàng thật không muốn nói là do Trần Tinh gây ra, Ngự Yên cũng không hỏi sâu.

Nàng kể lại việc Trần Tinh phải đi mấy ngày, kể cả vấn đề công pháp. 2 người bắt đầu tham khảo học tập tu luyện.

Trần Tinh bên này thì một đường hướng thẳng địa điểm Tiết Mộ Hoa nói đến trong thư. Hắn cũng hiểu kỳ vì sao từ Thúy Yên Lâm đến đây lại có người cản đường, quan trọng là tại sao địa điểm trong thư lại là Tiểu Kính Hồ? Tuy 2 địa phương cách đó không xa nhưng nếu đi về Thiếu Lâm thì không thể ở Tiểu Kính Hồ được... Hắn cũng không quan tâm, tất cả địch nhân đều sẽ bị hắn đâm bẹp, âm mưu quỷ kế gì không thể địch lại lực lượng nghiên ép.

Để rút ngắn thời gian, Trần Tinh không dùng Lăng Ba Vi bộ, bởi vì hắn chỉ mới tu luyện được 8 bộ đầu. Tốc độ như vậy, dùng để đi đường dài thật sự là phế vật. Hắn dựa vào ưu thế thể chất của mình, cong chân lại rồi nhún mạnh lao về phía trước. Mỗi một lần như vậy hắn có thể đi được 3-4 km trong vòng 30s.

Nhưng vấn đề là khi rơi xuống hắn không biết được vị trí và khống chế được tốc độ. Giống như bắn một viên đạn theo góc 45 độ hướng lên không trung vậy. Nó sẽ bay được một quãng đường rồi sẽ rơi xuống.

Trần Tinh dùng 4h thời gian để đến nơi, có lần hắn rơi xuống một nhà dân làm sập luôn cả căn nhà, rất may là không có người bên trong, tay hắn dính máu nhưng phải xem là máu của kẻ nào, người vô tội hắn sẽ cảm thấy tự trách. Để lại một số tiền rồi hắn lại đi. Lần cuối cùng sử dụng trên không trung hắn đã trông thấy một căn nhà bên trong giữa hồ. Có cây cầu bắt tới phần bờ. Ở bên bờ hồ hắn thấy được Tiêu Phong đang đại chiến với Tam đại ác nhân, thân ảnh của Lãnh Nguyên cũng bị một đám binh lính bắt giữ. A Châu đứng chung với một thiếu nữ cũng ở một bên quan sát. Có cả Đoàn Chính Thuần ở đây, nhưng hắn đã bị thương và đang được một vị phụ nhân chăm sóc.

-Đùng~

Bọt nước bắn lên tung toé, lên cao khoảng 30m khiến đám người lui ra, cảnh giác nhìn sang, 2 bên đều cho là đối phương có ẩn chiêu gì sắp tung ra.

Sau khi an tĩnh lại, một âm thanh chửi rủa vang lên

-Mọi kiếp, xem ra không thể dung phùng thức này đi nữa....

Trần Tinh toàn thân ướt sũng từ từ lên bờ, mỗi lần hấn ra ngoài thường đeo mặt nạ, cho nên hấn cũng không sợ xấu mặt.

-Chào, các người cứ tiếp tục, ta đến để đón người thôi.

Trần Tinh đứng trước mặt mọi người nở nụ cười nói. Ở đây chỉ có một số người là nhận ra hấn. Trong số đó có Nhạc Lão Tam.

-Lão tam, người làm sao vậy?

Thân hình mập mạp Nhạc lão tam run lên, tạo thành đường gợn sóng mờ trên cổ, rất dễ nhận thấy. Đoàn Duyên Khánh mở miệng hỏi

-Lão...lão đại, ta nghĩ...chúng ta nên mau rời khỏi đây thôi,...lão tử là do người này giết chết.

Nhạc lão tam không hổ là kẻ ngu ngốc nhưng có đảm lược, rất nhanh liền biểu hiện bình tĩnh trở lại.

-Chuyện này.....

Đoàn Duyên Khánh cũng không ngu, hấn từ khi nghe tin lão tử chết cũng đã sai người hỏi thăm tin tức về Trần Tinh. Hấn không quan tâm cái chết của Văn Trung Hạc mà chỉ quan tâm xem Trần Tinh có phải là kẻ thù của mình không thôi.

-Tiểu Diện Tu La, quả nhiên danh bất hư truyền, không biết các hạ đến đây là để đón người nào?

Trần Tinh cũng cảm thấy ngỡ ngàng vì bị cầm mà vẫn có thể nói chuyện. Nhưng hấn không để ý quá lâu rồi nhìn sang Lãnh Nguyên nói

-Là hấn...

-Người đâu, mau thả vị bằng hữu này ra....

Đoàn Duyên Khánh không hổ là đứng đầu tứ đại ác nhân, làm việc rất quả quyết.

-Tiết Mộ Hoa nhờ ta cứu người, không cần hỏi nhiều người cứ theo lộ trình lên đường trước đi.

Thấy Lãnh Nguyên muốn mở miệng hỏi, Trần Tinh cũng không cho hấn cơ hội vội an bài, bởi vì hấn đã nhớ ra được, đêm nay có lẽ là ngày A Châu chết!

Tuy hiếu kỳ nhưng Lãnh Nguyên rất thông minh, y không hỏi nhiều, chấp tay cáo từ lên đường hội hợp cùng Tiết Mộ Hoa.

-Các hạ có phải còn chuyện gì? Nếu có việc gì có thể giúp Đoàn Duyên Khánh ta sẽ giúp hết mình..

Thấy Trần Tinh còn chưa đi, Đoàn Duyên Khánh tỏ vẻ quan tâm nói, nhưng Trần Tinh biết là y đang sợ Trần Tinh nhúng tay vào việc của mình.

-Không có gì, các người cứ tiếp tục, ta sẽ không nhúng tay...

Từ đầu tới cuối Tiêu Phong không mở miệng mà luôn quan sát Trần Tinh, y cảm thấy Trần Tinh luôn làm việc giống như không có mục đích. Tiêu Phong biết Trần Tinh biết được Đới Đầu đại ca là ai nhưng vấn đề là cho dù hỏi Trần Tinh cũng sẽ không nói. Đánh thì đánh không lại Tiêu Phong lần đầu tiên cảm thấy khổ sở như vậy.

Cả đám nghe Trần Tinh nói bắt đầu chiến thành một đoàn. Cũng giống như kịch bản vậy, 4 người còn thua hướng chỉ chỉ còn lại 3 người?

Trần Tinh ở một bên nhìn chằm chằm vào Diệp Nhị Nương, hấn đang suy nghĩ có nên ra tay giết nàng luôn không? Cuối cùng hấn cũng lựa chọn chờ một thời gian để nàng gặp lại con mình rồi hấn giết không muộn. Đây là đặc ân Trần Tinh dành cho một người mẹ với mong mỏi nhìn thấy con của mình, nhưng tội ác của người mẹ này gây ra cho biết bao nhiêu gia đình khác sẽ phải bị trừng phạt.

Trần Tinh thấy không còn việc gì nên hấn cũng xoay người rời đi, nhưng hấn chỉ ở phụ cận, hấn muốn xem liệu vị anh hùng cô độc có phải sinh ra từ hôm nay không?

Mọi chuyện diễn ra theo đúng kịch bản, buổi tối này, Trần Tinh nhìn thấy rõ ràng Tiêu Phong một chương đánh vào Đoàn Chính Thuần, nhưng thật ra là A Châu giả trang, hấn cũng không ngăn cản... Thế nhưng không biết có phải là có thay đổi gì không mà Tiêu Phong rời đi, cũng không ở lại nhìn Đoàn Chính Thuần đang hấp hối. Khi rời đi trên mặt hấn cũng không có vui sướng gì khi báo được thù cả. Thay vào đó là âm trầm càng nặng nề hơn.

Đợi đến khi Tiêu Phong đi rồi, Trần Tinh mới đi đến nhìn A Châu, hấn ngồi xuống lột ra mặt nạ giả trang, nhìn gương mặt hấp hối, đồng tử sắp đại ra, không biết sao Trần Tinh lại mở miệng nói

-A Châu đã chết, bắt đầu từ bây giờ, mạng của người là của ta...

Trần Tinh dự định mặc kệ nhưng hấn chợt nhớ lại nếu A Bích biết A Châu chết nhất định sẽ đau lòng, nên hấn quyết định tổn hao nội lực cứu nàng.

-Người nào, mau thả ra A Châu tỷ tỷ...

Trong lúc Trần Tinh bế lên A Châu, hắn có thể nghe được giọng của một người đang quát lên. Rất may là mưa lớn không kinh động ai. Hắn vung tay hút người này lại bên mình rồi mang theo hai người rời khỏi nơi này. Đợi đến khi hắn đi được khoảng vài phút. Tiêu Phong mới hồi hồn trở lại, trên mặt y nước mắt cũng đã tràn ra hoà quyện cùng nước mưa, sự hối hận chiếm cứ toàn bộ về mặt của y.

-A Châu, nàng ở đâu, A Châu,....

Trở lại với Trần Tinh, hắn đang ôm hai cô gái vào một nhà trọ. Việc di chuyển tốc độ cao nên cũng làm cho A Từ ngất đi. Trên đường đi Trần Tinh cũng đã quan sát kỹ nên mới đoán được người hắn mang kèm theo là A Từ. A Châu được nội lực thâm hậu của hắn bảo vệ tâm mạch nên tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng vết thương quá nặng nên có lẽ không sống nổi nếu không tìm ra phương pháp hữu hiệu khác.

-Thôi mặc kệ, dù sao nàng ta cũng đã chết một lần, duyên nợ với Tiêu Phong cũng đã đoạn, ta chỉ là cho nàng ấy một sinh mạng mới mà thôi.

Trần Tinh thấy cả người ướt sũng A Châu cùng A Từ, hắn đành phải thay y phục cho 2 người. Trần Tinh chỉ thấy thất lễ với A Châu thôi còn A Từ thì hắn không quan tâm. Người cũng sắp chết rồi còn quan tâm một chút lễ tiết làm gì.

Sau khi làm xong tất cả, hắn đang suy nghĩ nên dùng phương pháp nào để cứu A Châu. Trần Tinh có hai con đường lựa chọn nếu muốn cứu A Châu. Cách thứ nhất là dùng nghịch thiên công pháp Đoạt Thiên Tạo Hoá Quyết dẫn năng lượng tinh khiết nhập thể A Châu để ngũ tạng nâng tiến hành hấp thụ năng lượng tân sinh. Cách thứ hai là cùng nàng song tu, Long Phượng Hoan Hỷ chân kinh có chứa trong đó một phần năng lượng có thể giúp hồi phục vết thương.

Một lúc sau hắn mới lựa chọn Đoạt Thiên Tạo Hoá Quyết, quyết định thật nhanh Trần Tinh vận chuyển công pháp. Mỗi lần như vậy đương nhiên là gây ra động tĩnh vô cùng lớn. Bầu trời đêm sấm chớp rực sáng, liên tục vang lên, Trần Tinh cảm giác nguy hiểm tính mạng nên vội vàng ngừng lại.

Nếu Trần Tinh chậm trễ một chút nữa, có lẽ hắn thật sự gặp nguy hiểm, bởi vì trên bầu trời một con mắt cực đại đang mở ra được một chút. Khi Trần Tinh dừng lại công pháp, con mắt này cũng từ từ nhắm lại.

-Còn thiếu chút nữa, thế nhưng cảm giác đó là sao?

Trần Tinh nhìn A Châu rồi lẩm bẩm nói, hắn đã làm hết sức, sống chết có số, phải xem vào bản thân nàng rồi,...

Nếu lúc này hắn cùng nàng song tu thì sẽ cứu được, nhưng đồng thời trách nhiệm của hắn cũng nhiều hơn một phần. Quan trọng hơn là nếu A Châu tỉnh lại thì hắn phải nói như thế nào?

Trần Tinh ở một bên điều chỉnh lại nội lực tiêu hao. Đợi đến trời sáng, hắn dự định sẽ đi tìm Uyển Thanh, sẵn tiện đón nàng cùng trở về luôn.

Sáng hôm sau, Trần Tinh sửa soạn lại mọi thứ, hắn không chờ hai nữ tỉnh lại mà lên đường. Hắn đã làm hết sức. Việc còn lại phải xem nghị lực của A Châu.

Trần Tinh lên đường tìm Uyển Thanh, lúc trước hắn đã dặn nàng chờ hắn trở lại, bây giờ là lúc hắn đến đón nàng.

Rất nhanh Trần Tinh đã đến U cốc khách. Hắn không lỗ mãng xông vào mà từ từ thưởng thức cảnh vật. Trên đường hắn gặp rất nhiều cạm bẫy, tuy phát hiện nhưng Trần Tinh cố ý dụng phải. Mắt công tìm kiếm làm gì? Để nàng tự ra không tốt sao? Có người xông vào cốc đương nhiên sẽ phải có người ra chặn lại.

Đúng như hắn nghĩ, một người phụ nữ xuất hiện, ăn mặc rất giống Uyển Thanh lúc trước. Toàn thân trang phục đen, không thể nhìn rõ khuôn mặt, trên tay cầm một thanh đao, có thể nhận ra được là phụ nữ vì phía trước trang phục bó sát tôn lên hai ngọn núi to. Thêm vào đó là vòng eo nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tàn Hồng Miên

-A Tinh, chàng đã đến, sư phụ, đây là A Tinh, ta đã đúng, chàng nhất định sẽ trở lại tìm ta..

Uyển Thanh nhào vào lòng Trần Tinh, hai tay dùng sức ôm eo hắn, đầu thì quay lại nói với Tàn Hồng Miên, dường như trong khoảng thời gian này tâm trạng của nàng không được tốt lắm.

Không cần nói cũng biết, xem ra chuyện của hắn và Uyển Thanh đã bị Tàn Hồng Miên biết được, hơn thế nữa là có lẽ Tàn Hồng Miên suốt ngày nói nam nhân không một ai tốt hết, rồi nói là Trần Tinh một đi không trở lại. Chỉ có những nguyên nhân đó, Uyển Thanh mới biểu hiện như vậy.

-Uyển Thanh, ta đến đây để đón nàng, sau này chúng ta sẽ ở bên nhau.

Trần Tinh mỉm cười, tay trái vỗ vỗ lưng an ủi, hần nhẹ buông nàng ra rồi nhìn về phía Tần Hồng Miên. Không đợi hần lên tiếng, Tần Hồng Miên đã cướp lời nói

-Người tên là Trần Tinh có đúng không? Mục đích của người đến đây là gì?

Trần Tinh không thích giọng điệu nói chuyện này, cao ngạo, xem thường người khác khi chưa biết gì về họ cả, nếu không phải Tần Hồng Miên là mẹ của Uyển Thanh thì chỉ bằng giọng điệu này cũng đủ ăn một ít đau khổ rồi.

Trần Tinh không nói gì mà hần dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện trước mặt Tần Hồng Miên, bởi vì khoảng cách chỉ có 6-7m nên chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi.

Hần cúi đầu sát bên tai nàng rồi thì thào

-Nếu không phải người và Uyển Thanh có quan hệ mật thiết thì chỉ bằng giọng điệu khi này, trên đời này có lẽ không còn Tu La Đạo nữa....

Thân hình Tần Hồng Miên run lên, đợi đến khi Trần Tinh xoay người trở về bên Uyển Thanh nàng mới ổn định lại. Thật sự nàng không cho là bí mật này còn có người khác biết. Bản tính cao ngạo, làm sao nàng có thể chấp nhận miệng lưỡi thiên hạ nói nàng không chồng mà có con?

-A Tinh, chàng nói gì với sư phụ vậy? Sư phụ rất tốt với ta, chàng đừng làm khó người.

Uyển Thanh có vẻ lo lắng nói, Trần Tinh chỉ mỉm cười, hần bỗng chốc nghiêm túc lại

-Uyển Thanh, lần này ta đến đây là để đón nàng, thế nhưng ta muốn nói với nàng một chuyện, đó là, ngoài nàng ra, ta còn có hai nữ nhân nữa.

Trần Tinh vừa dứt lời, cũng là lúc Uyển Thanh ngơ ngác nhìn hần, nàng thật sự tưởng mình nghe lầm, thế nhưng khuôn mặt của Trần Tinh vô cùng nghiêm túc, không giống như đang đùa giỡn, cũng không có lý do gì để đùa giỡn cả. Mắt của nàng cũng long lanh giọt nước mắt, chứa đựng vui vẻ phút chốc lại thay thế bằng buồn đau cùng nghi vấn. Cô lấy hết dũng khí, Uyển Thanh mở miệng hỏi

-Vì sao? Ta không đủ tốt sao? Hay là ta đã làm sai chuyện gì?

-Tất cả đều không phải? Nàng đi theo ta...

Trần Tinh thấy tinh thần của Uyển Thanh cũng không ổn định lắm, bây giờ có nói gì đi nữa chưa chắc nàng đã tiếp thu được. Thế là hần dắt tay nàng đi thẳng vào bên trong U Cốc theo hướng ban đầu Uyển Thanh xuất hiện.

Tần Hồng Miên hiếu kỳ, nàng lo lắng không biết chuyện gì xảy ra nên cũng đuổi theo. Bởi vì tốc độ khác biệt, nên khi nàng vào trong cũng mất vài phút.

-Ah....ah..Tinh...chàng...aaahh

Đây là thanh âm của Uyển Thanh truyền ra, Tần Hồng Miên ban đầu là sững sốt, sau đó là phần nộ dự định xông vào nhưng lại thoái do dự. Bởi vì thanh âm như tiếng nhạc, vui sướng của Uyển Thanh làm nàng cũng khó chịu. Quan trọng hơn là Uyển Thanh không còn là xử nữ, điều này nàng đã biết từ lần trước

Mấy chục năm chưa từng nếm thử trái cấm, làm sao không khó chịu được khi nghe thấy? Âm thanh càng lúc càng lớn, nàng cũng tò mò, Thế là nàng lên vào tiến hành quan sát.

Khi Tần Hồng Miên tiến lại nhìn lên, Trần Tinh đương nhiên là biết, hần không dừng lại mà còn táo bạo hơn nữa. Trần Tinh đặt Uyển Thanh nằm sấp, đè mõng nàng vênh lên cao, rồi dùng sức đâm vào.

-Ah...ah...Tinh...không...ta...chịu...ahhhh

Không dừng lại ở đó, hần còn dùng tay nâng một chân của Uyển Thanh lên, bộc lộ chỗ giao thoa của hai người cho Tần Hồng Miên nhìn rõ. Lần này, hần không khống chế nữa, hần muốn cho Uyển Thanh biết về khả năng của mình cũng như một mình nàng không đủ để hần thỏa mãn, quan trọng hơn là công pháp của hần cần không chỉ một người nữ nhân.

-Uyển Thanh, nàng thấy sao? Có chấp nhận ta có nữ nhân khác không?

Đang lúc nhịp giữa chừng, phía dưới truyền tới co thắt, Trần Tinh biết Uyển Thanh cũng sắp tới, thế là hần dừng lại rồi rút tiểu đệ ra. Hần mở miệng hỏi..

Uyển Thanh nào đâu để ý tới lời Trần Tinh, nàng đang tận hưởng cảm giác bay nhưng lại đột nhiên phịch một tiếng rớt xuống đất lại. Nàng quay người nhào tới đè lên Trần Tinh, nàng cảm lấy tiểu đệ đè hần cho vào huyết động của mình rồi bắt đầu làm nữ cao bồi.

Động tác liên tục thêm thêm vài phút nữa, đến khi Uyển Thanh đổ gục xuống người Trần Tinh mới im ắng trong chốc lát, Trần Tinh thấy Uyển Thanh thở hần hần nên cũng không buông tha, nếu chỉ vậy thôi thì chưa chắc Uyển Thanh biết sợ hần. Thế là hần hành hạ nàng thêm 1h nữa đến nỗi nàng xỉu lên xỉu xuống 2-3 lần hần mới tha cho. Nhưng mà hần cũng quên tuốt việc thân thể hần mạnh hơn người thường rất nhiều, nếu không phải có Long Phượng Hoan Hi chân kinh thì tiểu đệ hần phun nước cũng phải cần 7-8 người phục vụ liên tục.

Ròng tuy tính dâm nhưng bản năng lại rất mạnh, mặc dù là Bán Long nhân nên hân cũng đã có được năng lực đó. Trần Tinh ngưng mắt nhìn lại, thấy Tần Hồng Miên lộ ra cặp ngọc phong trắng to, cùng với một tay phía dưới đang tự an ủi mình. Tiểu đệ của hân cũng còn cứng rắn. Có phải hay không cảm giác chơi luôn cả con lẫn mẹ mang đến kích thích khiến cho Trần Tinh không được tỉnh táo cho lắm.

Hân đi về phía Tần Hồng Miên, chỉ trong chớp mắt hân đã ôm phía sau nàng, tiểu đệ của hân cũng ngẩng đầu chìa vào huyết động. Tần Hồng Miên toàn thân cứng ngắt quên luôn cả việc chống cự.

Trần Tinh nhóm hông lên, tiểu đệ đã một phần lọt vào, thế nhưng hân cảm giác hơi bị cản trở, có thể là tiểu đệ của hân đường kính khá to nên không suôn sẻ. Không nghĩ nhiều nữa, hân dùng sức đâm vào.

-Ách...

Tần Hồng Miên đau đến nhủu mảy, giọng rên cũng lớn dần, nhưng cũng nhờ sớm đã ướt át nên ma sát cũng giảm bớt.

Trần Tinh hai tay nắn bóp ngực nàng, hông thì vẫn nhịp đều đặn. Tần Hồng Miên được Trần Tinh chăm sóc từ từ ngực càng ưỡn ra, mông càng đưa sát vào người hân tạo thành tư thế đứng ngực tấn công mông phòng thủ vậy.

Trần Tinh ra sức cày, đến khi Tần Hồng Miên co rút lần thứ 3 hân mới xả nước vào. Hân thấy nhiều đó là đủ rồi, không cần thiết phải làm cho nàng ngứa xiu như Uyển Thanh.

Sau khi xong hân cũng rút tiểu đệ ra, thế nhưng khi hân chuẩn bị mặt đồ vào thì lại ngạc nhiên, bởi vì hân thấy phía dưới có một chút vết máu, điều này chứng tỏ gì?

-Sao lại như vậy? Tần Hồng Miên vẫn còn? Thế nhưng Uyển Thanh?

Trần Tinh vô cùng nghi hoặc, hân dìu Tần Hồng Miên lên rồi tháo ra khăn che mặt của nàng, nữ rộng sớm đã không còn trong cuộc chiến dữ dội vừa rồi.

Một trương mỹ dung hiện ra trước mặt hân, có thể so sánh với Uyển Thanh, nhưng đã xuất hiện dấu hiệu của lão hoá, nhưng không thể che giấu được vẻ đẹp của nàng, vẻ đẹp mang theo hương vị thành thực. Tần Hồng Miên cũng như ngạc nhiên nhìn Trần Tinh, bởi vì từ đầu tới cuối nàng chưa thấy được khuôn mặt của hân. Được một lúc Tần Hồng Miên gầy gù muốn thoát ra, bởi vì nàng cảm thấy tự ti. Bản thân đã già xấu rồi không còn đủ tự tin nữa.

-Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề. Ngươi không phải là mẹ ruột của Uyển Thanh sao?

Tần Hồng Miên ngẩng đầu nhìn hân, giọng có phần tự ti nói

-Khi nào ta nói ta là mẹ của nàng ta?

-Thế nhưng tại sao khi này, khi ta nói ngươi lại không phản bác mà biểu hiện của ngươi như bị người nói trúng sự thật?

Trần Tinh tò mò hỏi, không thể dựa vào nguyên tác được, thật ra hân cũng nhìn ra là Uyển Thanh và Tần Hồng Miên không giống gì nhau cả.

-Khi này chỉ là do ta cảm thấy bất ngờ vì thân pháp ngươi quá nhanh, thêm vào đó là ngươi nói lời như vậy ta tưởng rằng ngươi biết được sự thật Uyển Thanh và ta là quan hệ dì cháu.

-Như thế nào? Không phải ngươi và Đoàn Chính Thuần có quan hệ sao?

Tần Hồng Miên chìm trong hồi ức rồi lúc sau nàng mới mở miệng

-Đúng, ta và Đoàn Chính Thuần có một đoạn tình cảm không giả, thế nhưng trong khoảng thời gian này, ta phát hiện Đoàn Chính Thuần và muội ta biểu hiện rất khác thường nên đã âm thầm điều tra. Kết quả ta phát hiện được hai người có gian tình, thế nhưng bên cạnh đó, ta còn điều tra được Đoàn Chính Thuần còn có mấy nữ nhân khác bên ngoài. Ta cảm thấy bầu trời trở nên u ám chưa từng có. Ta không trách muội muội ta, ta đem tất cả mọi chuyện nói rõ thế là muội muội ta và ta trở về đây sinh sống. Lúc này, chúng ta mới biết được muội muội ta đã mang thai, cũng chính là Uyển Thanh. Vì khó sinh nên muội ấy cũng đã ra đi. Từ đó, ta mới nảy ra ý định làm cho Đoàn Chính Thuần phải hối hận, ta ra sức dạy dỗ Uyển Thanh để nàng tự tay trả thù cho mẹ của mình. Tự tay giết cha ruột là điều không thể, cho nên ta quán thủy cho nàng giết chết tất cả nhân tình của Đoàn Chính Thuần để hân không còn ai bên cạnh và cảm thấy có lỗi với muội muội quá cố của ta.

Trần Tinh cũng cảm thấy có vẻ đúng. Không như những tình nhân khác của Đoàn Chính Thuần, Tần Hồng Miên là người có võ công cao nhất, trên giang hồ cũng được gọi là Tu La Đạo, làm sao có thể quen một người mà không điều tra xuất thân của người đó được. Cho dù có lụy tình đến đâu đi nữa cũng không thể dấn đến u mê nghe lời nói từ một phía của người đàn ông đó mà không tìm hiểu gì. Thế là hân đã hiểu rõ mọi chuyện, thế nhưng lúc này hân cũng đau đầu, bởi vì một phút nóng nảy mà gánh thêm một phần trách nhiệm nữa. Nếu Tần Hồng Miên là mẹ của Uyển Thanh và không còn zin thì hân cũng có thể giúp nàng khỏi kết cục chết bi thảm. Thế nhưng nàng lại...haizz

-Được rồi, nàng nghỉ ngơi trước đi, khi nào khoẻ lại rồi cùng Uyển Thanh theo ta trở về.

Trần Tinh bế Tần Hồng Miên lên rồi nói trong sự ngạc nhiên của nàng. Tần Hồng Miên cho là mình đã nghe lầm, đến khi Trần Tinh đặt nàng xuống mới hỏi phục lại tinh thần, nàng bắt lấy cánh tay hân, giọng điệu yếu ớt nói

-Người, người không chê ta già?

Trần Tinh nhìn nàng rồi trả lời chắc chắn

-Ta không bao giờ chê nữ nhân của mình bao giờ, quan trọng là vấn đề già xấu ta sẽ tìm cách giúp nàng.

Những lúc lời nói không bằng hành động nhưng lại là thứ mà có thể giúp nữ nhân cảm giác an tâm hơn. Tuy Trần Tinh chưa dùng hành động gì để chứng minh, nhưng Tần Hồng Miên cũng tạm tin tưởng hắn. Bởi vì phải cho người nam nhân cơ hội thực hiện lời nói của mình mới phán được rằng người đó có phải nói suông hay là không. Và lại nàng cũng không còn lựa chọn nào cả.

Tần Hồng Miên đã thấy muội muội nàng khi chết vẫn nở nụ cười khi thấy Uyển Thanh chào đời, nụ cười ấy chứa đựng không chỉ riêng tình mẹ mà còn có niềm yêu thương sâu sắc dành cho người nam nhân kia. Tình yêu là thứ tốt đẹp nhất, nàng cũng hy vọng bản thân không nhìn lầm người như 19 năm trước.

Trần Tinh bước ra khỏi phòng, lúc này hắn cũng không có tâm trạng thương thức dung quanh. Hắn cảm thấy nơi này quả thật không tệ lắm. Thanh tịnh, thích hợp cho người ẩn cư. Nhưng rất dễ bị người phát hiện được.

Đêm xuống, Uyển Thanh cùng Hồng Miên cũng đi ra, có điều biểu hiện của Uyển Thanh có phần e dè hơn. Chắc là vẫn thấy lạ lẫm khi cùng sư phụ mình cùng chung chồng.

-Được rồi, 2 người tới đây ăn đi, ta đã chuẩn bị xong tất cả. Nghỉ ngơi vài ngày rồi thu dọn những thứ cần thiết sau đó cùng ta lên đường.

Trần Tinh kéo ghế cho 2 nàng ngồi xuống rồi cũng tự vào chỗ bắt đầu ăn.

Một bữa cơm cứ thế kết thúc sau khoảng 15 im lặng. 2 nàng không lên tiếng, Trần Tinh thấy thế cũng im lặng, cần phải để cho 2 người thời gian thích nghi.

Xong tất cả mọi chuyện, Trần Tinh cũng chờ một ngày, đây là thời gian để Hồng Miên bình phục, là người luyện võ, cho nên tố chất cơ thể của nàng cũng không yếu ớt. Khoảng thời gian này đã đủ.

Ngày kế tiếp, khi 3 người chuẩn bị lên đường thì có khách tới thăm, là hai mẹ con Chung Linh cùng Cam Bảo Bảo. Điều này khiến Trần Tinh cũng hơi bất ngờ, hắn không nghĩ tới quan hệ của hai của 2 lớn hai nhỏ này lại mật thiết như vậy.

-Này, xú lưu manh, tại sao ngươi lại ở đây?

Chung Linh vẫn như lúc trước, câu cửa miệng luôn nói xấu hắn, cũng may Trần Tinh không phải người hẹp hòi gì, hắn xem nàng còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện nên cũng không chấp nhất.

-Tại sao ta không thể ở đây? Hơn thế nữa là hình như ngươi chưa từng nhìn thấy mặt thật của ta, làm gì gọi ta là xú? Ta cũng chưa có hành vi quá đáng gì với ngươi tại sao gọi là lưu manh?

Chung Linh á hống không thể nói được. Nàng chống nạnh hai tay. Phồng má cãi chày cãi cối

-Hừ, ngươi suốt ngày mang mặt nạ, xấu xí không dám gặp người đương nhiên là xú, bề ngoài ăn mặc như vậy, không gọi lưu manh thì gọi là gì?

Trần Tinh cũng thật sự hết nói nổi với lý luận của nàng. Hắn mang mặt nạ vì tránh một số phiền phức không cần thiết, còn về quần áo thì không thể mặc quá bất mắt sang trọng được.

-Không nói với ngươi nữa, ta ở bên kia chờ, sau khi xong việc thì qua tìm ta.

Trần Tinh không dây dưa với Chung Linh hắn nhìn về phía Uyển Thanh cùng Hồng Miên rồi nói. Sau đó tự động đi sang chỗ khác không làm phiền bốn người bọn họ.

-Uyển Thanh tỷ tỷ, sao hắn lại ở đây?

Chung Linh thấy Trần Tinh đi chỗ khác cũng đắc ý hát hò rồi hi hi chạy lại bên Uyển Thanh dò hỏi.

-Tiểu nha đầu, sau này đừng gọi A Tinh xú lưu manh nữa. Cái tên này không hợp với y đâu.

Uyển Thanh cung chiêu, búng ngón tay lên trán Chung Linh, nàng cũng thấy vui vẻ khi Trần Tinh bộ dáng ăn thiệt thòi. Bởi vì từ khi quen biết hắn đến giờ. Dù thời gian không lâu nhưng nàng biết hắn chưa ăn hành bao giờ.

-Không gọi xú lưu manh thì gọi là gì? Nhất định ta phải tháo mặt nạ hắn xuống.

Chung Linh làm bằm tỏ vẻ không phục nói, rồi đôi mắt liếc về Trần Tinh đang ở một bên đi dạo xung quanh.

-Hồng Miên tỷ tỷ, mấy tuần không gặp hình như ta thấy tỷ trẻ đẹp ra thì phải? Da dẻ cũng mịn màng hơn lúc trước nhiều, tỷ có bí quyết gì chỉ cho ta với.

Cam Bảo Bảo dò hỏi, quan hệ của hai người cũng rất tốt, Tần Hồng Miên thường không đeo khăn che mặt khi nàng xuất hiện, nên Cam Bảo Bảo cũng không để ý, nàng cũng quên luôn việc Tần Hồng Miên bỏ khăn che mặt khi có Trần Tinh ở đây.

-Thật sao? Ta cũng không để ý nữa, chắc có lẽ nghỉ ngơi nhiều nên mới vậy.

Tần Hồng Miên vuốt khuôn mặt của mình rồi cười nói, thật ra chỉ một đêm nàng cũng không để ý nhiều, đây là hiệu quả của Long Phượng Hoan Hi quyết, lần đầu nên nguồn năng lượng sinh ra lớn, thay đổi đẹp hơn là chuyện đương nhiên.

-Không phải, ta cũng giống tỷ vậy nhưng ta thấy bản thân vẫn càng ngày càng xuống sắc, đúng là thời gian là kẻ thù truyền kiếp của phụ nữ mà.

Cam Bảo Bảo than thở, sau đó nàng chợt nhớ lại mình đến đây là có chuyện nên nói tiếp

-Phải rồi, Hồng Miên tỷ tỷ, tỷ với Uyển Thanh dự định đi đâu vậy? Còn người kia có phải là người tỷ nói, phu quân của Uyển Thanh không?

-Ta, ta cũng không dấu muội, đúng là vậy, ta tính đi chỗ khác, không ở nơi này nữa, còn hấn sao? Hấn là nam nhân của ta cùng Uyển Thanh!

Tần Hồng Miên lúc đầu có vẻ do dự, không phải ai cũng đủ can đảm nói chuyện riêng tư của mình cho người khác nghe. Thế nhưng, khi nhắc đến Trần Tinh là nam nhân của mình, biểu hiện của nàng trong rất ngọt ngào.

Biểu hiện rõ ràng như vậy, đương nhiên là Cam Bảo Bảo thấy được, giờ phút này nàng mới sực nhớ lại là Tần Hồng Miên từ lúc nàng đến tới giờ không có đeo khăn che mặt, kể cả Uyển Thanh. Chứng tỏ lời nói này là thật.

-Hồng Miên tỷ tỷ, tỷ thật sự không hối hận sao? Tỷ quên Đoàn Lang rồi sao?

-Đoàn Chính Thuần sao? Không phải vấn đề quên hay không quên, lúc trước ta còn trẻ không hiểu chuyện, nên mới đem lòng mến mộ hấn, thế nhưng khi biết được hấn không giống như bề ngoài, thì ta đã buông tay, bây giờ ta cũng đã lớn tuổi rồi, nên tìm một bờ vai vững chắc để dựa vào, quan trọng hơn là A Tinh có đảm lượng hơn hấn. Nếu như lúc xưa Đoàn Chính Thuần chịu nói rõ sự thật là hấn có nữ nhân, với tài hoa của hấn, có lẽ ta cũng có thể chấp nhận được, thế nhưng, hấn không dám, hấn lừa gạt giấu diếm, hấn chỉ đùa giỡn tình cảm của chúng ta thôi. Muội cũng đừng quá ngốc, haizzz

-Đoàn lang nhất định sẽ trở lại tìm ta, ta tin tưởng huynh ấy, tỷ không có quyền nói xấu huynh ấy.

Cam Bảo Bảo tỏ vẻ không vui nói, nhưng đúng lúc này giọng của Trần Tinh cũng vang lên

-Chỉ có nữ nhân ngu ngốc như người mới tin tưởng Đoàn Chính Thuần sẽ trở lại.

-Người....

Cam Bảo Bảo định phản bác nhưng Trần Tinh lại nói tiếp

-Người nghĩ hấn sẽ nhớ tới người sao? Đây có phải là lý do người tự an ủi mình? Lúc trước người còn trẻ đẹp, hấn cũng có thể bỏ rơi người mười mấy năm, bây giờ người còn lại gì? Huống hồ người cũng không còn là Cam Bảo Bảo nữa mà là Chung phu nhân. Đừng quên, hấn hiện tại là người đứng đầu nước Đại Lý.

Cam Bảo Bảo á khẩu, nàng mặc dù ngốc nhưng vẫn có thể hiểu được, thế nhưng nàng vẫn tự an ủi bản thân.

-Này, xú lưu manh, sao người lại ức hiếp mẹ của ta.

Chung Linh thấy Cam Bảo Bảo sắc mặt có vài phần trắng bệch nên chạy lại mắng.

Trần Tinh cũng lười đôi co với nàng, hấn nhìn về phía Tần Hồng Miên rồi nói

-Hồng Miên, chúng ta nên đi thôi.

Hấn nói xong cũng quay người rời đi. Tần Hồng Miên thì cũng gật đầu rồi an ủi một chút Cam Bảo Bảo.

Trần Tinh đi ra cốc trước, đứng đợi một hồi thì hấn thấy Hồng Miên cùng Uyển Thanh xuất hiện, thế nhưng còn có Cam Bảo Bảo cùng Chung Linh.

-Hai người các người đây là?

-Hứ

Chung Linh không để ý tới hấn, nàng kéo tay Uyển Thanh đi lên phía trước. Tần Hồng Miên dắt Cam Bảo Bảo tới trước mặt hấn rồi giải thích.

-A Tinh, Bảo Bảo muốn đi tìm Đoàn Chính Thuần, sẵn tiện cùng đường, cho nàng đi cùng có được không?

Hồng Miên đã nói vậy rồi, chẳng lẽ hấn còn có từ chối được sao?

Thế là một nhóm 5 người lên đường. Nếu chỉ có Uyển Thanh cùng Hồng Miên hấn có thể ôm hai người tăng tốc độ lên. Thế nhưng thêm Chung Linh

cùng Cam Bảo Bảo nữa lại bất tiện. Nếu đi đường như vậy tới khi nào mới đến nơi?

Truyện cầu like, cầu nguyệt phiếu, kim châu. Đóng góp của các bạn là động lực để mình ra thêm nhiều chương hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Cứu trị A Bích

Bất đắc dĩ Trần Tinh không còn cách nào khác là kéo dài hành trình ra.

Trên đường đi, hắn luôn đã nhiều lần tìm cách để 2 người này rời đi, thế nhưng không biết vì lý do gì, cả hai người chẳng những không rời đi mà còn bám dính hơn nữa.

Trần Tinh đã tăng tốc độ hết mức có thể, như vậy cũng mất khoảng 10 ngày.

Ngày thứ 10, cũng là lúc hắn nhìn thấy căn nhà mà hắn đã mua lúc trước. Đi vào trong sân, hắn không nhìn thấy A Bích, điều này rất lạ, bởi vì thường ngày A Bích hay luyện võ ở đây, còn Ngữ Yên thì ở trong phòng đọc sách.

Ấn ấn cảm giác không tốt, không để ý đến 4 người phía sau, hắn nhanh chóng bước vào, đập vào mắt hắn là đang nằm trên giường hôn mê A Bích, một bên Ngữ Yên đang bận bịu chăm sóc cho nàng.

Một luồng lửa giận từ trong lòng hắn trào lên, cổ nén lấy cơn giận của mình, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh. Hắn hít một hơi thật sâu rồi lại gần Ngữ Yên hỏi

-Ngữ Yên, chuyện gì xảy ra? Tại sao A Bích lại như vậy?

Lúc Trần Tinh tới gần, Ngữ Yên cũng đã phát hiện, nàng nhìn hắn, bộ dáng rất uy khuất. Nàng nhào vào lòng hắn ní non nói.

-Là tại Ngữ Yên không tốt, nếu không phải vì cứu ta, A Bích cũng không bị như vậy.

Trần Tinh vỗ vai an ủi nàng, hắn để nàng sang một bên rồi bắt đầu kiểm tra thương thế của A Bích. Nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng. Bởi vì trong khoảng thời gian này A Bích có tu luyện Dịch Cân Kinh nên còn giữ lại một hơi. Thế nhưng cũng không khá hơn A Châu là mấy. Vấn đề là lần trước hắn sử dụng Đoạt Thiên Tạo Hoá quyết đã ấn ấn cảm giác được nguy hiểm, nếu như lần sử dụng nữa sợ là mất nhiều hơn được.

-Ngữ Yên, nàng đừng tự trách mình, trước tiên để ta cứu A Bích trước đã, sau đó nàng hãy kể lại đầu đuôi cho ta xem là kẻ nào làm.

-A Tinh, chàng nhất định phải cứu được A Bích, nếu không...

Ngữ Yên mắt đỏ lên, nàng cũng thật hối hận, thế nhưng mọi chuyện đã xảy ra...

-Không sao, ta nhất định sẽ cứu tỉnh lại A Bích, nàng hãy ra ngoài đón tiếp 4 người kia đi. Mọi chuyện để khi nào A Bích vượt qua giai đoạn nguy hiểm rồi nói. Trong khi ta cứu trị A Bích, nàng đừng để bất cứ ai làm phiền hết.

Trần Tinh cũng thu xếp Ngữ Yên rồi đi, còn hắn thì ở trong phòng chuẩn bị cứu trị A Bích, hắn đã nhận định A Bích là nữ nhân của mình nên cũng không kiêng dè trong việc sử dụng Long Phượng Hoan Hi chân kinh.

Đây là lần đầu hắn sử dụng công pháp song tu để cứu người. Mặc dù không biết hướng đi, thế nhưng khi tiểu đệ của hắn đâm rách lớp màng. Mọi chuyện cũng tự động theo hướng đi của nó.

Một luồng năng lượng từ A Bích truyền vào cơ thể hắn, sau đó là năng lượng từ cơ thể hắn truyền lại cho A Bích. Trần Tinh động tác rất nhẹ nhàng, hắn không cử động mà giữ yên đó nhắm mắt vận chuyển công pháp.

Đây là lần đầu tiên hắn tiến hành song tu mà phải căng thẳng như vậy. Giai đoạn một tầng thứ nhất luyện da đĩnh phong không thể mang lại hiệu quả nhanh chóng được. Khi hắn bị thương ngoài da, vết thương sẽ tự động khép lại, cũng như vậy, khi hắn song tu cứu người vết thương của người nữ cũng sẽ khép lại bằng 1/3 thời gian lành thương của hắn. Thế nhưng Trần Tinh chỉ ở giai đoạn 1 tầng thứ nhất đĩnh phong. Hiệu quả sẽ kém rất nhiều, không phải giữ tư thế này liên tục vận công 15-20 ngày A Bích sẽ không hết nguy hiểm được.

Thế nhưng 15-20 ngày A Bích không ăn không uống cũng đã chết từ lâu rồi, còn đâu mà cứu trị?

Mãi suy nghĩ, trời cũng đã khuya lúc nào không biết, Trần Tinh đang đau đầu biện pháp xử lý thì có tiếng động lạ từ trên mái nhà.

Hắn âm thầm cảnh giác, mở ra giả lập lĩnh vực, mọi thứ hiện ra trước mắt hắn, một hình ảnh không gian 3 chiều hiện ra trong đầu hắn, hắn lắc đầu, không

ai khác là cô nàng Chung Linh, chắc nàng tò mò việc hấn từ khi về đây là chưa từng xuất hiện.

Trần Tinh mắt sáng lên, hấn chợt nghĩ ra biện pháp cứu A Bích, nếu như đột phá giai đoạn luyện thịt thì tốc độ sẽ được rút ngắn rất nhiều, thêm vào nội lực của hấn đủ để A Bích vượt qua nguy hiểm. Nhưng mà làm vậy phải hủy đi sự trong sạch của Chung Linh, điều này rất không công bằng với nàng, Trần Tinh cũng không thể không có trách nhiệm. Thế nhưng từ đầu hấn không có tình cảm gì với Chung Linh cả.

Chung Linh ở phía trên mái nhà, nàng tò mò muốn biết thật ra Trần Tinh đang làm gì, thế là nàng vạch một vết rách để nhìn rõ, nhưng có lẽ là do mái nhà đã quá cũ cộng thêm là nàng bị giật mình khi nhìn thấy cảnh không dành cho trẻ em, nên lay hoay Chung Linh động tác hơi mạnh, thế là

-Rầm~~~A~~

Đầu tóc rối bời, Chung Linh từ trong đám lộn xộn đi ra. Trần Tinh quay đầu nhìn nàng, Chung Linh cũng ngỡ ngàng trước hình ảnh trước mắt.

Trần Tinh một tay hút lấy nàng tới bên người, gương mặt của hấn cách mặt nàng 10cm. Chung Linh mở to mắt, một lúc sau gương mặt nàng đỏ lên. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy khuôn mặt Trần Tinh.

-Này, cô nàng, đêm tối không ngủ mà đi nhìn lên người khác không phải là bé ngoan à nha.

Trần Tinh ôm eo Chung Linh trêu chọc nói. Thật ra có những việc không thể nào cưỡng cầu được. Mặc dù hấn không có cảm giác gì với cô nàng này, thế nhưng nàng lại đưa đến cửa, chỉ có thể trách Chung Linh tò mò hại chết mèo thôi, và lại hấn cũng không phải thái giám, cùng lắm thì nhiều hơn một phần trách nhiệm, tính cách của nàng thì sau này có thể điều giáo lại, vấn đề trước mắt là mau chóng luyện đến tầng thứ hai giai đoạn một để cứu A Bích.

-Ta...um~~

Trần Tinh không để Chung Linh bất kỳ cơ hội mở miệng nào, bởi vì hấn đã dùng miệng của mình để chặn lại. Trần Tinh không phải ai hấn cũng hôn, hấn có thể phạt nhiều người, nhưng hấn chỉ hôn khi nào người đó hấn nhận định là nữ nhân của mình hoặc khi nào người này là người hấn yêu. Từ lúc quyết định, hấn đã hứa với bản thân là phải đối xử tử tế với cô nàng này.

Tuy tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, nhưng nếu lâu ngày cũng có thể sinh tình được. Quan trọng hơn là Chung Linh từ đầu tới cuối chưa từng có động tác chống đối. Cái này có thể là do động tác của hấn quá thuần thực, làm cho đang tuổi yêu Chung Linh quên luôn việc chống cự, cũng có thể là một nguyên nhân nào đó, nhưng vấn đề là Chung Linh không phản kháng!

Không thể phát ra bất cứ âm thanh gì ngoài những tiếng rên rĩ từ trong hầu họng này.

Tay ôm eo của hấn cũng từ từ trượt xuống phía dưới cả người Chung Linh cũng run lên, cảm giác ướt át từ bàn tay truyền tới. Trần Tinh biết khúc dạo đầu cũng đã hoàn thành. Giờ là lúc làm chính sự.

Vì lý do đang chữa trị A Bích nên không thể gián đoạn được. Thế là hấn rút tiểu đệ của mình ra khỏi cơ thể A Bích rồi dùng ngón tay thế chỗ ngay để truyền năng lượng qua người nàng.

Một tay còn lại hấn tác cạy chân Chung Linh ra, giờ phút này cô nàng này đã hỗn hển không còn sức lực. Không vội đặt vào, hấn hơi cúi người, tiểu đệ đặt ngay trước huyệt động, hấn chăm chú nhìn nàng rồi nói

-Cô nàng, có chấp nhận làm nữ nhân của ta không? Ta sẽ yêu thương chăm sóc, không để ai ức hiếp nàng.

Ngay khi Trần Tinh dừng lại trước cửa động, Chung Linh cũng cảm nhận được, nàng nhắm mắt, hai tay nắm chặt tằm trái đệm. Thế nhưng khi nghe Trần Tinh lời nói. Nàng mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt chân thành, không hiểu sao nàng lấy đầu ra đỡ ngực, hai tay vòng sau cổ hấn rồi kéo về người mình.

-Àn, hy vọng xú lưu mạnh mẽ sau này đối xử với ta tốt, nếu không ta cắn chết ngươi.

Chung Linh nói xong cũng cắn vai Trần Tinh một cái. Trần Tinh có được câu trả lời cũng không do dự nữa, hấn nhóm hông lên rồi hạ xuống, tiểu đệ cũng đã vào trong. Một dòng huyết hoa chảy ra chứng tỏ Trần Tinh quan hệ với trẻ vị thành niên chưa đủ 18 tuổi.

Thật ra Chung Linh cũng không phải người tùy tiện, nàng tính cách có phần nhí nhảnh, làm việc luôn như đùa, thế nhưng, nàng hiểu được vấn đề là ở thời khắc mấu chốt. Trần Tinh không vào luôn mà dừng lại hỏi nàng. Chứng tỏ hấn tôn trọng ý kiến của nàng. Thử hỏi súng đã gài đạn, chỉ còn bắn nữa là xong, ai sẽ dừng lại để hỏi bắn được chưa?

Giả sử Chung Linh không đồng ý, Trần Tinh cũng sẽ dừng lại. Hấn không mất lý trí như lần cùng Tần Hồng Miên, và lại lúc đó hấn cứ nghĩ Tần Hồng Miên không phải lần đầu. Chung Linh lại khác, là chính hiệu chim non. Không thể làm ầu được. Nợ khó trả nhất là nợ tình. Một khi đã thiếu nợ rồi thì không dứt ra được.

Trần Tinh đưa vào rồi, cũng bắt đầu nhịp, động tác của hấn rất cẩn thận, nhẹ nhàng. Lúc đầu hấn chú tâm vào Chung Linh. Thế nhưng sau đó hấn bắt đầu tập trung tinh thần vào việc đột phá tầng hai luyện thịt.

Mỗi một tầng, muốn đột phá quá cũng là quá trình. Không chỉ đòi hỏi hiểu bản chất của nó còn phải có đủ năng lượng. Không phải chỉ cần tìm càng nhiều xử nữ càng tốt, môn công pháp này rất chính đạo, âm dương giao hoà đó là quy luật tự nhiên, nếu chỉ vì mạnh hơn mà ai cũng thu, như vậy sẽ bản thân cũng từ đánh mất tình cảm. Trở thành nô lệ của dục vọng.

Bởi vì cảm giác đó rất dễ bị nghiện. Cũng có thể nói tu luyện môn này, người nào tâm thuật bất chính sẽ trở thành Ma, người nào có thể giữ vững bản tâm có thể thành Thần. Thần, Ma đều mạnh như nhau, khác biệt ở chỗ là Thần chỉ phối dục vọng, Ma thì bị dục vọng chi phối.

Trần Tinh không chế nguồn năng lượng, để cho nó chảy dài khắp các làn da của mình. Một vòng rồi lại một vòng, đến khi làn da của hắn nứt ra, rịn máu lại.

-Không đủ, tại sao vẫn không đủ?

Trần Tinh trong lòng gào thét, thiếu một chút nữa hắn sẽ đột phá, thế nhưng nguồn năng lượng vẫn không đủ.

Chung Linh vẫn không hề hay biết, bởi vì nàng đang tận hưởng cảm giác bay bổng, Trần Tinh thể xác vẫn nhịp đều đặn, thế nhưng tinh thần hắn lại hết sức căng thẳng.

Trong lúc hắn cho là đột phá thất bại, đồng nghĩa với A Bích thêm một phần nguy hiểm, thì đột nhiên từ trong trái tim hắn chảy ra một nguồn năng lượng khác, năng lượng này mang theo sức sống cực kỳ mãnh liệt, nó bổ sung cho sự thiếu khuyết của Long Phượng Hoan Hi chân kinh.

Trần Tinh cũng không để ý nhiều, hắn nhanh chóng sử dụng nó bù đắp vào chỗ thiếu sót

Bên ngoài làn da hắn nhanh chóng khép lại, từng thớ cơ cũng trở nên săn chắc hơn. Thật ra hắn phải cảm ơn Diệp Vũ, chính vì thể chất của nàng mà hắn mới có thể hấp thu một phần bằng công pháp song tu lúc trước.

Tuy không thể so sánh bằng Long Phượng Hoan Hi chân kinh nhưng công pháp song tu thì luôn có một quy luật nhất định, chỉ hơn kém nhau về hiệu quả cũng như độ chuyên sâu thôi.

-Kỳ lạ, nguồn năng lượng khi nãy từ đâu mà có?

Trần Tinh lẩm bẩm, hắn chỉ thấy lạ lùng, vì nó mang lại cảm giác rất thân thiết nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều, hắn biết nguồn năng lượng này không nguy hiểm cho bản thân.

Trần Tinh thờ phào nhẹ nhõm vì rốt cuộc cũng đạt đến tầng thứ hai luyện thịt nhập môn rồi. Điều này chứng tỏ làn da hắn đã đạt tới một cấp độ nhất định. Nó đã trở nên mạnh mẽ hơn trong giới hạn cho phép của công pháp.

Không thể nói không có ai có thể phá vỡ phòng ngự của hắn. Cấp độ đó cần phải bổ sung rất nhiều năng lượng mới có thể. Việc đột phá chỉ làm cho nguồn năng lượng lưu thông trơn tru hơn. Việc hấp thu cũng sẽ nhanh chóng hơn, từ đó làn da trở nên càng mạnh hơn.

Trần Tinh hồi phục lại tinh thần, hồng hân vẫn nhịp. Chung Linh đã sớm trợn mắt, chảy nước dãi, miệng thì hồ ngôn loạn ngữ kêu la sắp ra, Trần Tinh thấy vậy nhanh chóng nhịp nhanh hơn đến khi Chung Linh ngất đi hắn mới rút tiểu đệ ra.

Hắn lại đặt tiểu đệ vào bên trong A Bích. Từ đầu tới cuối, ngón tay của hắn vẫn truyền một ít Long Phượng chân khí vào cơ thể nàng.

Bây giờ, Trần Tinh cũng không dám buông lỏng, hắn nhanh chóng điều trị cho A Bích. Trần dự kiến mất khoảng 3-4 ngày mới xong nhưng hắn đã xem thường hiệu quả của Long Phượng Hoan Hi chân kinh.

Một khi đã đột phá tầng thứ mới thì nó sẽ bước sang một khung trời mới, sự khác biệt cứ như một giọt nước cùng một ly nước đầy vậy.

Chỉ trong vòng 12 tiếng, khi mặt trời đã điểm ban trưa. Cũng là lúc hắn thật sự thờ phào nhẹ nhõm. Hắn thu dọn cẩn thận rồi ra ngoài. Chung Linh thì không cần phải nói, chính hiệu con mèo lười. Trần Tinh cũng mặc kệ. Giờ phút này khuôn mặt hắn rất âm trầm. Hắn phải hỏi rõ xem chuyện gì đã xảy ra.

Hắn đi ra khỏi phòng đã thấy Ngũ Yên đang bận bịu tập luyện. Trong nàng rất chăm chú, hắn không biết nguyên nhân khiến nàng cố gắng như vậy.

-Ngũ Yên, trong khoảng thời gian ta đi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Là ai đã thương A Bích?

Ngũ Yên nghe được giọng của Trần Tinh, nàng cũng dừng tay lại

-A Tinh, A Bích thế nào rồi?

-Đã ổn định rồi, chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ hồi phục thôi. Nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?

-Lúc chàng đi, ta cùng A Bích vẫn bình thường sinh hoạt, cho đến khi khoảng một ngày trước khi chàng trở về, ta nhận được bức thư, người gửi là Tiết Mộ Hoa, trong thư y nói mình đang bị theo dõi, nhưng không biết là ai, cầu cứu trợ. Thế nhưng, chàng không có ở đây, sợ là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên ta cùng A Bích đã lên đường giải vây. Khi chúng ta đến nơi thì Tiết Mộ Hoa đang bị một đám người đuổi bắt, những người này võ công không cao lắm, 2 người chúng ta thay nhau đánh đuổi bọn họ, A Bích thì chỉ định nhốt bọn họ lại thế nhưng tại ta, ta tha cho bọn họ, hai người chúng ta lên đường trở về, trên đường đi thì bị một ông lão đầu tóc bạc trắng dẫn theo một đám người chặn đường. Một đoàn người miệng luôn hô Tinh Túc lão tiên,... Ông lão này khi nhìn thấy ta cũng lộ ra vẻ nghi hoặc nhưng lúc sau lại ra tay với hai người chúng ta. Ta có Lăng Ba Vi Bộ nên an toàn, thế nhưng là A Bích...

-Ta đã hiểu...rất may là ta về kịp lúc... Nếu không thì... Được rồi, nàng trở về thu dọn đồ đạc đi, vào ngày nữa chúng ta lên đường... Ta sẽ liên lạc với Tiết Mộ Hoa.

Trần Tinh nói xong rồi quay người rời đi, nhưng trong lòng lại cháy lên một ngọn lửa giận. Hắn nở nụ cười lạnh bầm

-Đinh Xuân Thu ơi là Đinh Xuân Thu, ta dự định không làm gì ngươi, nhưng ngươi đã trêu chọc đến ta thì đừng hỏi vì sao nước biển lại mặn.... Ta sẽ cho ngươi cảm nhận cái chết là điều mà ngươi cảm thấy hạnh phúc nhất.....

Bóng lưng hắn cũng khuất xa, hắn đương nhiên là liên lạc Tiết Mộ Hoa trước sau đó tính sổ sách với Đinh Xuân Thu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tiến về Linh Thử Cung

Trên đường đi, Trần Tinh nghe ngóng được, có người nói Thông Biện tiên sinh lập ra Trần Lung Kỳ trận vào ngày mùng 9 tháng 9 này, kêu gọi anh hùng thiên hạ đến thử sức, ai có thể giải được sẽ được cơ duyên to lớn.

-Mùng 9 tháng 9 sao? Vậy là 2 ngày nữa, thôi kệ vậy, đến lúc đó tính sổ một lượt luôn cũng được.

Trần Tinh cũng không phải đi một chuyến công toi, ít ra hắn biết được Trần Lung Kỳ trận 2 ngày nữa sẽ bắt đầu, đến khi đó, hắn cũng coi như đầu của Đinh Xuân Thu là món quà nhỏ giúp Vô Nhai từ lên đường thanh thân luôn.

Trần Tinh trở về, hắn sắp xếp mua luôn một cỗ xe 16 con ngựa kéo. Như vậy để tiện lợi cho A Bích nghỉ ngơi. Nếu như hiện tại không lên đường thì chắc sẽ không kịp.

Một đoàn người lên đường, ban đầu hắn muốn thực hiện lời hứa với Tiết Mộ Hoa nên chờ đợi hắn đi, thế nhưng bây giờ nội dung nguyên tác đã diễn ra sớm hơn dự định, nếu không lên đường chắc sẽ không kịp.

2 ngày thời gian cứ thế trôi qua, Bởi vì đoạn đường có quá nhiều trắc trở, không thể đi bằng xe ngựa. Nên cả đám phải xuống đi bộ. Nhưng mà đội hình này rất lạ lùng, bởi vì ai cũng đeo mặt nạ hết.

Trần Tinh, Ngữ Yên, lý do là quá bất mắt, Uyển Thanh thấy vậy chẳng lẽ chịu thua kém? Chung Linh và A Bích thì bắt chước theo. Tàn Hồng Miên ít khi xuất hiện bằng mặt thật nên có thể chấp nhận. Thế nhưng Cam Bảo Bảo thì Trần Tinh không thể lý giải được.

Trong 2 ngày này, Trần Tinh tổn hao khá nhiều nội lực để giúp A Bích nhanh chóng bình phục. Có thể nói hắn đã truyền cho A Bích hơn 40 năm nội lực của mình. Làm cho nàng cũng trở thành nhất lưu cao thủ, chỉ thiếu kinh nghiệm chiến đấu nữa thôi.

Việc hao tổn nội lực, Trần Tinh không quan tâm, đây cũng xem như một ít đền bù của hắn dành cho A Bích, nói chung là để chiếm được trái tim của người con gái, thì hắn không thể keo kiệt bất cứ thứ gì được. Cũng may là A Bích cũng nhu thuận, thân phận người hầu bỗng chốc trở thành nữ chủ nhân, có người yêu thương, lo lắng, nàng cũng từ từ chấp nhận Trần Tinh.

7 người đến nơi cũng đã chật kín người, Trần Tinh dẫn đầu tiến vào trong. Hắn đi tới đâu là mọi người nhường đường tới đó. Không phải vì người ta tự nhường mà Trần Tinh tạo ra nội lực xung quanh làm cho vật cản trở bị đẩy sang bên. Giống như có người từ phía sau chen lên đẩy người phía trước dạt ra vậy.

Tiếng ồn ào vang lên, những người bị Trần Tinh cho sang bên, ban đầu là mắng chửi nhưng khi quay đầu lại thì lại tự động nhường đường. Không dám hó hé nữa lời.

Trần Tinh tuy hiểu kỳ, không biết rằng mình trên giang hồ danh tiếng cũng đã là nỗi khiếp sợ của bao nhiêu người. Cái Bang là bang có số lượng người đông nhất, từ khi có người nhận ra hắn lúc đánh bại Tiêu Phong thì danh tiếng hắn cũng đã nổi như cồn rồi.

Lúc Trần Tinh đến, hắn thấy được đã có người cùng Tô Tinh Hà đánh cò, là một tiểu hoà thượng. Quả nhiên, nhân vật chính luôn có số mệnh gia trì, trừ phi biết trước được hoặc có lực lượng đủ để thay đổi vận mệnh của họ

Người này không ai khác chính là Hư Trúc, bộ dáng ngốc nghếch, tướng mạo bình thường, đặt trong đám người không thể nổi bật được. Thế nhưng, chính vì thế mới có cơ duyên như vậy.

Tiêu Phong, Đoàn Dự, Hư Trúc, nếu so sánh thì Trần Tinh cảm thấy nguyên tác Kim Dung đã giáo dục người khác theo hướng sai lầm. Tại sao lại nói như vậy? Thử nghĩ, Tiêu Phong khôi ngô, anh dũng, trọng tình nghĩa, là kiểu mẫu xứng đáng được xưng anh hùng. Kết quả, không có chốn nương thân, người yêu bị chính tay mình đánh chết, bản thân cuối cùng cũng chết.

Đoàn Dự anh tuấn, văn nhã, phong độ hào hoa, kết quả làm vua của một nước, bận trăm công ngàn việc, ngày đêm phải lo cho con dân của mình.

Còn Hư Trúc thì sao?, bình thường không thể bình thường hơn được, thế nhưng võ công cao nhất trong truyện, nội lực đạt được của 3 boss Tiêu Dao

phái, vợ đẹp tiêu dao khoái hoạt.

Tại sao người cố gắng, mầu mực để noi theo lại có kết quả là cô độc đến chết, còn người chẳng làm gì chỉ dựa vào may mắn thì được hạnh phúc? Một người làm vua, tuy bận rộn nhưng cũng ấm no. Một người tiêu dao khoái hoạt.

Như vậy chẳng phải Kim Dung muốn truyền tải rằng anh hùng chỉ có kết cuộc bi thảm, còn người bình thường chỉ cần có vận may mà bản thân không nỗ lực, không phấn đấu để hoàn thiện hơn, thì sẽ có cuộc sống tốt đẹp sao?

Tạm gác chuyện này sang một bên, bởi vì Trần Tinh đã thấy Đinh Xuân Thu xuất hiện, hấn đang quấy rối Hư Trúc, làm cho Hư Trúc tinh thần bị lạc vào mê muội.

-Ngũ Yên, A Bích, 2 nàng xem có phải là kẻ kia là người đã tập kích 2 nàng không?

Ngũ Yên cùng A Bích gật đầu xác nhận, bởi vì Đinh Xuân Thu rất dễ nhận ra, râu tóc bạc trắng, mặt hồng hào, nếu nhìn bề ngoài trông cứ như tiền ông vậy, thế nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm. Ẩn bên trong vẻ ngoài dễ nhìn này lại là tâm địa độc ác.

Làm việc không từ thủ đoạn, thế nhưng, những điều đó không liên quan đến Trần Tinh, hấn chỉ quan tâm là Đinh Xuân Thu đã thương A Bích, nên y phải trả giá cho việc này.

Trần Tinh bước ra, đứng đối diện với Đinh Xuân Thu, đây không phải vì hấn muốn thể hiện, mà là bởi vì vị trí từ đầu của hấn bắt buộc phải vậy. Trần Tinh cũng không muốn đánh lén. Đinh Xuân Thu không xứng!

Trần Tinh cử động làm cho rất nhiều ánh mắt nhìn sang. Ai cũng hiếu kỳ, không biết Trần Tinh muốn làm gì.

Hấn từ bước một đi đến Đinh Xuân Thu, không hổ là một trong những cao thủ, có thể cảm nhận được nguy hiểm nên Đinh Xuân Thu nhanh chóng làm ra đề phong. Trong tay hấn đã thủ sẵn độc. Bất cứ khi nào cũng có thể sử dụng. Loại độc hấn dùng đó là Tam Tiểu Tiêu Dao tán. Cũng rất may là Trần Tinh cử động trước khi Đinh Xuân Thu hạ độc xung quanh, như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến an toàn của chúng nữ.

-Vèo~

-Ahhh

Khi khoảng cách đã đủ, Trần Tinh thân hình lướt về phía trước, hấn vung kiếm chém 4 nhát, phân bị tứ chi của Đinh Xuân Thu, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy một người cụt 2 tay 2 chân nằm kêu rên dưới đất.

Ngay cả Đinh Xuân Thu cũng không biết chuyện gì đang diễn ra, y chỉ thấy Trần Tinh biến mất rồi sau đó, không có sau đó bởi vì con đau đòn đã chiếm cứ toàn bộ đầu óc của y.

tốc độ xuất kiếm của Trần Tinh có thể nói là vô tiền khoáng hậu rồi. Lợi thế của hấn hơn người khác rất nhiều, khả năng lĩnh ngộ cũng như lối suy nghĩ táo bạo không rập khuôn trong việc tu luyện khiến hấn học nhanh hơn người khác.

Ban đầu hấn luyện tập kiếm thuật là để lĩnh ngộ ra kiếm đạo, từ đó phát huy càng mạnh mẽ Lục Mạch Thần Kiếm, nhưng hiện tại, có lẽ không còn có ai có thể so tài kiếm thuật với hấn nữa rồi.

Từ khi đột phát giai đoạn luyện da. Hấn cũng nhận ra, cho dù có không chế bản thân tiến vào cảnh giới vong ngã. Thì cũng không thể lĩnh ngộ cảnh giới cao hơn được, bởi vì, sự tích góp kinh nghiệm từ những trận chiến là hoàn toàn không có, hấn vong ngã, cũng tức là quên đi việc bản thân có võ công cũng như lợi thế khác.

Chỉ chặt chém như một kẻ nghiệp dư thì làm sao có thể tích lũy kinh nghiệm được? Làm sao mới có thể nhận ra đâu là Đạo, thế nào là Kiếm Đạo. Thế nhưng ở lúc tinh táo thì có ai là đối thủ của hấn về kiếm thuật? Bởi vậy, hấn cũng chỉ tạm gác lại chuyện này sang một bên.

Tiếng bước chân vang lên, kèm theo là những tiếng nghị luận ồn ào. Đến khi khoảng cách hấn đứng trước mặt Đinh Xuân Thu, mọi âm thanh yên tĩnh trở lại. Chỉ còn nghe được tiếng chơi cờ của Hư Trúc cùng Tô Tinh Hà....

-Vi..vì sao? Ta đã đắc tội với người khi nào...

Giọng nói yếu ớt đến đáng thương của Đinh Xuân Thu vang lên, nhưng Trần Tinh làm sao có thể tin tưởng lão được. Trong đôi mắt đó, hấn nhìn ra được sự thù hận ngút trời. Nếu có cơ hội, sợ rằng Đinh Xuân Thu sẽ ăn tươi Trần Tinh không nhà xương, đáng tiếc, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Trần Tinh không trả lời mà dùng kiếm đâm vào bên trong miệng của Đinh Xuân Thu cắt lưỡi của hấn. Làm sao phải nói cho hấn biết? Để hấn đến khi chết cũng không biết rõ nguyên nhân gì có phải hay không rất khó chịu? Không dừng lại ở đó, Trần Tinh chọc mù 2 mắt của Đinh Xuân Thu luôn.

Từ sớm các nữ nhân của hấn đã không dám nhìn rồi, kể cả Tần Hồng Miên cũng cảm thấy rợn người khi nhìn thấy cảnh tượng huyết tinh này, xung quanh đã có một số người nhát gan trực tiếp bịt miệng tìm chỗ nôn mửa.

Trần Tinh chưa lại đôi tai cho Đinh Xuân Thu nghe, hấn cũng điểm huyết hạn chế lại tốc độ châu máu của y.

Hấn chưa lại cơ hội giết Đinh Xuân Thu cho Vô Nhai Tử, để lại đôi tai, có thể nghe được âm thanh của từ vong, nhưng không thể làm gì được, cũng như

không nhìn thấy được, như vậy có phải rất đáng sợ? Nhất là cái chết từ từ, bản thân vẫn còn tỉnh táo để đón nhận cái chết.

Đau đớn về thể xác chỉ là một phần thôi, hành hạ về tinh thần mới là thứ Trần Tinh muốn, đáng tiếc là tu vi hiện tại của Trần Tinh không như trước, nếu không hẳn có thể rút hồn Đinh Xuân Thu để luyện thành tro bụi càng tốt hơn.

-Tiểu sư phụ, không nghĩ tới người lại quá giỏi được Trần Lung kỳ trận mà hơn 10 năm chưa từng có người giải được. Cuối cùng ta cũng hoàn thành sứ mệnh của mình, không cần phải giả câm điếc để trốn tránh nữa. Xin mời tiểu sư phụ vào trong.

Tiếng nói của Tô Tinh Hà vang lên, trong giọng nói chứa đựng vui sướng kèm theo thán phục, điều này Trần Tinh có thể lý giải được.... 10 năm giả câm điếc, không phải ai cũng có thể làm được..

-Khoan đã, ta nghĩ, không cần thiết đâu...

Giọng nói của Trần Tinh vang lên, lúc này Tô Tinh Hà mới chú ý bên này, hắn nhìn thấy dưới đáy Đinh Xuân Thu thâm cảnh thì mở miệng cười lớn, sau đó hắn lại nhìn Trần Tinh rồi nói

-Đa tạ các hạ ra tay diệt trừ phản đồ thay sư phụ ta báo thù, xin hãy nhận tại hạ cái cúi đầu này?

Trần Tinh không ngăn cản, đùa, hắn làm sao có thể dễ phù sa chảy ruộng ngoài? Đặc biệt trong dàn nhân vật chính hắn ghét nhất là Hư Trúc? Không biết phần đầu cũng có thể trở thành boss mạnh nhất trong nguyên tác làm sao có thể chấp nhận? Phá giải được kỳ trận cũng chỉ nhờ sự ngu ngốc của mình làm sao có thể thuyết phục hắn được? Đoàn Dự thì hắn còn có thể để lại một phần cơ duyên cho y. Thế nhưng Hư Trúc thì miễn bàn. An an ổn ổn làm một vị hoà thượng là được.

-Tô Tinh Hà, ta biết Vô Nhai tử vẫn còn sống, hắn bày vấn đề này mục đích ta cũng biết. Ta đã giúp hắn làm xong việc thứ nhất. Còn việc còn lại ta cũng sẽ hoàn thành. Quan trọng hơn là ta mang một người đến gặp hắn.

Trần Tinh nói xong thì vẫy tay với Ngử Yên, ý bảo nàng đến bên cạnh hắn. Tô Tinh Hà vẻ mặt do dự, nhưng rất nhanh y trả lời

-Vị thiếu hiệp này, ta không biết nguyên do gì là thiếu hiệp có thể biết rõ mọi chuyện của môn phái ta như vậy, ta có thể để thiếu hiệp vào nhưng vị tiểu sư phụ này đã giải được Trần Lung kỳ, ta không thể làm trái ý sư phụ được. Như vậy đi, 3 người vào trong để sư phụ ta quyết định vậy...

-Như vậy cũng được, để ta mang hắn theo để cho chính tay sư phụ người thanh lý môn hộ.

Trần Tinh hút một bình khí có hình lưỡi móc rồi bầu vào phần bụng Đinh Xuân Thu rồi lúi vào trong. Chạm đến kẻ này cũng làm cho Trần Tinh cảm thấy bản tay của mình.

Trần Tinh lúi kéo Đinh Xuân Thu vào trong, Ngử Yên đi theo bên cạnh, các nữ khác cũng được hắn dẫn dò chờ ở bên ngoài rồi. Hư Trúc thì ngu ngơ cũng vào theo.

Trong sơn động, một đường thông suốt, đi khoảng 1 phút đã đến cuối. Trước đó Trần Tinh có thể cảm nhận được bên trong có người. Nhưng lại không biết được người này còn sống hay chết. Đến khi hắn đứng trước mặt Vô Nhai tử thì hắn mới có thể xác nhận được là người sống.

Vô Nhai Tử toàn tứ chi quấn quanh bởi dây leo treo lơ lửng cách mặt đất khoảng 3m. Râu tóc bạc trắng phủ xuống không thấy rõ khuôn mặt. Trần Tinh cũng có thể lý giải được, bởi vì chỉ có ở trạng thái đầu không đội trời, chân không chạm đất này y mới có thể sống sót được. Nếu không, chỉ dựa vào nội lực thâm hậu cũng không thể giúp y chống chọi đến bây giờ.

-Tại sao lại là 3 người? Người này là....

Vô Nhai tử không nhìn thấy mặt thật Trần Tinh cùng Ngử Yên, thế nhưng y có thể nhận ra Đinh Xuân Thu.

-Vô Nhai tử tiền bối, ta biết người cố sống đến hiện tại cũng chỉ thực hiện 2 tâm nguyện. Người không cần giết mình vì sao ta lại biết được. Quan trọng là ta đã giúp người hoàn thành một tâm nguyện trong đó. Đinh Xuân Thu hắn cũng không sống được lâu, tiền bối muốn làm gì với hắn thì cứ làm. Còn tâm nguyện thứ hai, ta cũng sẽ hoàn thành. Quan trọng hơn là, người nhìn...

Trần Tinh nói một lèo rồi tháo xuống mặt nạ của Ngử Yên, Vô Nhai tử đôi mắt không chớp, y không thể tin vào mắt mình cho đến khi Trần Tinh giải thích đây là cháu ngoại của mình, mất một lúc sau y mới thở dài...

-Chuyện đã qua ta cũng không thể làm gì khác hơn, Ngử Yên, đây là lần đầu tiên ông cháu ta gặp nhau, cũng sẽ là lần cuối cùng, ta có một lễ vật dành cho con, mong con hãy nhận lấy. Còn về Tiểu hoà thượng, người có thể giải vấn đề ta bày ra cũng xem như có duyên, ta cũng sẽ tặng cho người một lễ vật.

Trần Tinh cũng tự giác lui ra, hắn không biết Vô Nhai tử sẽ tặng 2 người lễ vật gì nhưng nghe cách nói của y, Ngử Yên cũng sẽ không thiệt thòi.

Khoảng 10 phút sau, Hư Trúc là người ra trước, Trần Tinh cũng không rảnh để ý. Nhưng nhìn bước chân, Trần Tinh cũng có thể nhìn ra được là Hư Trúc được Vô Nhai Tử truyền cho một ít nội lực. Tối đa cũng 20 năm thôi.

Khoảng 1 giờ sau, Ngử Yên mới đi ra, hai mắt của nàng cũng sưng đỏ cả lên. Trên tay nàng còn cầm theo một bức hoạ. Trần Tinh ôm nàng vào lòng rồi an ủi một thoáng.

Khi hai người rời khỏi, sơn động cũng tự đổ sập xuống. Tô Tinh Hà quỳ xuống, hấn vừa khóc vừa dập đầu tiễn đưa sự phụ của mình.

-Tô Tinh Hà, ta nghĩ sự phụ ngươi không muốn phái Tiêu Dao bị đoạn tuyệt, vì thế những đệ tử của ngươi cũng đã đến lúc cho bọn họ trở về. Ngừ Yên, chúng ta đi thôi.

Trần Tinh để lại tín vật của chương môn phái tiêu dao cho Tô Tinh Hà rồi dìu Ngừ Yên rời đi. Hấn không cần thiết lấy giới chỉ. Bởi vì với thực lực của hấn có thể lấy được Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã độc tôn công.

Tiêu Vô Tướng Công thì có thể hỏi Ngừ Yên bởi vì Trần Tinh có thể nhận ra được, trong cơ thể nàng ẩn chứa ít nhất cũng hơn 70 năm công lực.

-A Tinh, thiếp cảm thấy tâm trạng không được tốt lắm, chúng ta có thể trở về Mạn Đà sơn trang được không?

Ngừ Yên nhỏ giọng ní non

-Ngừ Yên, ta biết tâm trạng nàng không được tốt lắm, thế nhưng ta còn phải đi đến một nơi. Hay vậy đi, để Uyển Thanh cùng A Bích theo nàng trở về trước Mạn Đà sơn trang. Khi nào ta làm xong việc sẽ trở lại tìm nàng. Có được không?

Ngừ Yên không nói gì, chỉ gật gật đầu. Thật ra Trần Tinh biết làm vậy là không hợp lý, nhưng hấn cũng chỉ vì cuộc sống sau này của mấy nàng mà suy nghĩ.

Thế là cả nhóm chia ra 2 tuyến đường. Trần Tinh thì đi hướng Linh Thửu Cung, còn đám người khác thì đi Mạn Đà sơn trang. Trước khi đi, hấn cũng đã để lại cho đám nữ mỗi người một bản công pháp phù hợp với vũ khí của từng người. Riêng Cam Bảo Bảo, Trần Rinh không biết nàng sử dụng vũ khí là gì nên tạm thời đưa cho bản thân pháp công pháp.

Hấn cũng cảm thấy khó xử không biết làm sao mở miệng, giữ lại cũng không được, đuổi đi cũng không xong, bởi vì thân phận của nàng giờ đã khác. Hấn cũng đã nhắc nhở Chung Linh, nhưng cô nàng này lại làm như không có chuyện gì xảy ra hết.

Hấn dùng 3 ngày thời gian để đến phụ cận Linh Thửu cung, Trần Tinh vuốt cằm lẩm bẩm

-Hình như là ta thiếu người hầu thì phải? Chắc chắc...

Anh em nào có Kim sa châu, Hoả tinh châu,... Thì buff truyện với. Không thấy ai đề cử chán quá. Không có động lực viết gì cả. T_T

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Kiểm thị

Trên dãy Thiên Sơn, Phiêu Miểu phong mây trắng bồng bềnh đủ hình dáng, khi nó bay qua kèm theo làn gió mát nhẹ nhàng, bên cạnh đó cũng có ánh nắng ấm áp, cây cỏ xanh tươi, sinh vật phong phú... Tất cả hoà quyện thành một bức tranh mỹ lệ như tiên cảnh nhân gian. Điều này làm cho Trần Tinh có thể cảm giác như rời xa phàm trần vậy.

Ở đây, hấn cảm thấy sự thanh thản hơn từ sâu trong linh hồn, bởi vì thiên nhiên không có nguyên tắc, nó không phân biệt thiện và ác. Người thiện kẻ ác, thiên nhiên đều dung... Hấn hít một hơi thật sâu, cảm nhận những giây phút hoà hợp với tự nhiên gần gũi này. Bởi vì đã có một toán người bao vây, chĩa vũ khí vào hấn.

Trần Tinh không cần xoay người lại hấn cũng biết được toàn là nữ nhân. Bởi vì, khi đề ý kỹ, có thể nghe được tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, và có mùi hương thoang thoảng trong không khí.

-Ngươi là người phương nào? Vì sao tự tiện xông vào lãnh địa Linh Thửu Cung chúng ta?

Một giọng nữ vang lên, Trần Tinh lúc này cũng xoay người lại, hấn nhìn chăm chú người trước mặt này. Tướng mạo thuộc hàng cấp minh tinh, cũng chỉ thua kém Uyển Thanh một chút thôi. Chỉ có điều khí chất trên người lại quá tầm thường, không thể toát lên được vẻ đẹp này. Nhất là trang phục toàn sắc vàng. Xem ra, cô nàng này rất thích màu vàng.

-Mai Kiếm?

Trần Tinh không trả lời mà hỏi ngược lại. Mai Lan Trúc Cúc là 4 người hấn dự định thu làm Kiểm thị bên mình. Đây cũng là một trong 2 mục đích hấn đến đây.

-Ngươi thật ra là ai? Tới đây có mục đích gì?

Cô gái này cũng không phải ngu ngốc, biểu hiện của nàng rất thành thạo, xem ra Thiên Sơn đồng lão huấn luyện các nàng rất tốt.

-Được rồi, ngắm cảnh cũng đủ rồi, dẫn ta đi gặp Thiên Sơn Đồng lão đi.

Cô gái này không lên tiếng mà còn ra vẻ càng cảnh giá hơn? Trần Tinh không biết nàng đang suy nghĩ gì, thế nên hắn cũng cười nói.

-Sao thế? Mang ta đi gặp Đồng lão đi, nếu ngươi sợ Đồng lão gặp nguy hiểm thì ngươi nên nhìn lại bản thân mình có ngăn cản được ta không? Ta đến đây không phải để sinh sự.

Tâm trạng của Trần Tinh rất tốt, nên hắn lời nói cũng rất hoà nhã.

-Được rồi, đi theo ta...

Sau một lúc suy nghĩ, cô gái này mới đồng ý dẫn Trần Tinh đi. Đồng lão là tồn tại không thể địch lại, trong lòng nàng tuyệt đối tin tưởng Đồng Lão thừa sức trấn áp Trần Tinh. Như vậy thì làm gì phải sợ?

Phải nói là Linh Thử Cung này rất lớn, đi bộ cũng phải mất vài phút mới có thể thấy được trung tâm đại điện.

-Đồng lão, nô tỳ đang tuần tra thì phát hiện hắn, hắn nói hắn muốn gặp Đồng lão.

Ngồi ở trên bảo tọa, Đồng lão từ từ mở đôi mắt ra. Trần Tinh cũng đánh giá người này. Phải nói xấu cũng là cái tội, Tiêu Dao phái lựa chọn đệ tử nam thì anh tuấn nữ thì đẹp đẽ. Không có ai xấu xí cả. Đồng lão bề ngoài như một thiếu nữ 16-17, có điều ở tuổi này, nó có hơi trẻ hoá quá so với đôi mắt chứa đựng sự tang thương của năm tháng.

-Cúc Kiếm, ngươi có phải đã quên ta đã từng nói điều gì? Những kẻ tạp nham này nên giết quách đi, làm sao dẫn hắn đến đây phiền đến ta?

Thiên Sơn Đồng Lão ánh mắt híp lại nhìn về phía toàn thân sắc vàng trang phục cũng chính là Cúc Kiếm, nàng vội quỳ rạp xuống cầu xin Đồng Lão tha tội.

Trần Tinh thấy vậy ánh mắt hắn nhìn thẳng Đồng Lão rồi nở nụ cười miệt thị nói

-Xem ra ngươi rất tự tin về võ công của mình? Có phải hay không muốn thử xem như thế nào?

-To gan, dám nói chuyện như vậy với Đồng lão, còn không quỳ xuống nhận lấy cái chết.

Lời nói hắn vừa dứt cũng kèm theo một số tiếng quát lớn của một vài cô gái đi ra ngoài không mang theo nào.

Đồng Lão ánh mắt càng trở nên lạnh lùng hơn. Bởi vì một người nội lực ít ỏi, chỉ vẹn vẹn khoảng chừng 20 năm, làm sao có thể ăn nói ngông cuồng như vậy?

Nàng vung tay, hất ly rượu lên không trung rồi vẩy tay bắn những giọt rượu đó về phía Trần Tinh. Thế nhưng hình bóng của Trần Tinh cũng đã biến mất.

Trần Tinh biết được uy lực của Sinh Tử phù, hắn không dám thử, ai biết được liệu có ảnh hưởng gì đến hắn không? Trần Tinh chưa tìm ra nguyên lý hoạt động của nó nên không dám mạnh động.

Thân hình Trần Tinh thoát cái xuất hiện bên cạnh Đồng Lão, hắn ngồi xuống tự rót cho mình ly rượu rồi uống cạn nó.

-Lăng Ba vi bộ? Ngươi làm sao học được nó? Ngươi có quan hệ gì với 2 người kia?

Trong sự ngỡ ngàng của Đồng Lão, Trần Tinh bình thần thưởng rượu, đến ly thứ hai, hắn mới mở miệng

-Ý của ngươi có phải là Vô Nhai tử cùng Lý Thu Thủy?

-Đừng nhắc cái tên tiện nhân đó trước mặt ta.

Đồng lão nổi giận, thế nhưng lại không xuất thủ, mà đợi Trần Tinh đưa ra câu trả lời.

-Ta thấy mấy người các ngươi đều rất đáng thương. Đừng cắt đứt lời ta. Có phải ngươi muốn phản bác? Vậy thì nghe ta nói, Ngươi, Vô Nhai tử, Lý Thu Thủy là đồng môn sư tỷ đệ. Thế nhưng Người cùng Lý Thu Thủy vì tranh giành tình yêu lại chước thù oán với nhau, trong khi đó người mà Vô Nhai Tử yêu lại là tiểu sư muội nhỏ nhất. Ngươi cảm thấy 2 người các ngươi có đáng thương không?

-Ngươi nói vậy, ngươi không phải là hắn, làm sao ngươi biết là hắn yêu tiểu sư muội?

Tuy bề ngoài nói vậy, nhưng Đồng Lão cũng không phải người ngu, làm sao không đoán ra được. Trần Tinh nhấp một ly rượu rồi uống tiếp.

-Ngươi đã biết được, hà tất phải tự dối lòng? Và lại Vô Nhai tử cũng đã chết, mọi thù hận cũng đã bỏ quan trọng đi.

-Ngươi nói cái gì? Hắn đã chết? Như thế nào? Làm sao có thể? Mau nói cho ta biết.

Đồng Lão cũng không còn đủ bình tĩnh nữa, cái chết của Vô Nhai từ quả là một cú sốc với nàng.

-Tại sao không thể? Con người ai không chết? Đối với Vô Nhai từ, có lẽ chỉ có cái chết mới thật sự là giải thoát cho y.

Trần Tinh đem đầu đuôi câu chuyện kể rõ cho Đồng Lão, một lúc sau, Đồng Lão phát tay ra hiệu cho mọi người đều lui ra ngoài.

-Mọi chuyện cũng đã trở nên không còn quan trọng với ta nữa. Tuy nhiên, có một vấn đề là ngươi đến đây để làm gì? Và thật ra ngươi là ai?

Trần Tinh động tác vẫn bình thản, tự rót cho mình một ly rượu, lần này hẳn không uống cạn mà nhấp môi.

-Thật ra ta tới đây có 2 mục đích, thứ nhất ta muốn làm rõ một vấn đề, khi hợp 3 môn công pháp Bắc Minh Thần Công, Tiểu Vô tướng công cùng Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã độc tôn công có phải sẽ hình thành một môn công pháp mới.

-Chuyện này.... Nói như vậy là ngươi đã học được Bắc Minh Thần công cùng tiểu vô tướng công, bây giờ muốn đến để học Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc tôn công của ta? Ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý? Haha nực cười...

Đồng Lão cười haha, ánh mắt nhìn Trần Tinh như kẻ nằm si nói mộng. Chuyện đùa, Chủ yếu nội công tâm pháp, làm sao có thể dễ dàng để hẳn học được như vậy?

-Tại sao lại không? Ngươi chỉ có 2 con đường để chọn, thứ nhất là tự giác mang tất cả võ công của mình ghi ra rồi truyền lại cho ta. Thứ hai, ta tự tay hút đi tất cả võ công cùng nội lực của ngươi, đồng thời bắt ngươi lột sạch quần áo giao cho Lý Thu Thủy. Ngươi có 10 hơi thở suy nghĩ.

Đồng Lão không còn cười nữa, thay vào đó là biểu tình ngưng trọng, nếu quả thật Trần Tinh biết được Bắc Minh thần công thì quả là đại phiền phức, thêm vào đó là tốc độ của hắn rất nhanh, cho dù đánh không lại nhưng cũng có thể chạy, thế nhưng chạy cũng không xong, nếu lỡ lời hắn nói là thật, như vậy mất nhiều hơn được. Nàng dù sao vẫn căm ghét Lý Thu Thủy. Những môn võ công này cũng không phải dễ dàng tu luyện, cứ tạm thời cho hắn là được.

-Được rồi, ta sẽ giao cho ngươi

Nhanh chóng làm ra quyết định, Đồng lão cũng không chậm trễ, kêu người chuẩn bị giấy bút, mất khoảng 20 phút. Đồng lão mới giao cho Trần Tinh một sấp giấy, được chia ra làm Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc tôn công, Thiên Sơn Chiết Mai thủ, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng. Trần Tinh cầm một sấp giấy nhanh chóng giả lập, hẳn cũng không ngu ngốc không kiểm tra hàng xem có phải là thật không.

Thiên Sơn Lục Dương Chưởng tổng cộng có 6 thức, nhưng 6 thức này chỉ là được phân ra từ 3 thức sau.

- Dương ca thiên quân
- Dương xuân bạch tuyết
- Dương Quan tam điệp

Thiên sơn Lục Dương chưởng là một loại võ công chí dương, đây là chìa khoá cần thiết để hoá giải Sinh tử phù

Thiên Sơn chiết mai thủ

Thiên Sơn Chiết Mai Thủ là một môn võ công của phái Tiêu Dao. Thiên Sơn Chiết Mai Thủ có ba đường chưởng pháp và ba lộ cầm nã thủ, tuy chỉ có sáu đường nhưng bao hàm tinh nghĩa của phái Tiêu Dao, trong chưởng pháp và cầm nã thủ có ẩn giấu cả kiếm pháp, đao pháp, tiên pháp, thương pháp, trảo pháp, thủ pháp các tuyệt chiêu của mọi loại binh khí, biến hóa rất phức tạp.

Còn về Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc tôn công, bản chất là một công pháp cải lão hoàn đồng, làm cho cơ thể trẻ lại còn nội công thì tăng tiến. Thế nhưng nhược điểm của võ công này là mỗi 30 năm phải tiến hành cải lão một lần, mỗi lần phải mất thêm 30 ngày, trong thời gian này sẽ mất hết võ công, mỗi ngày phải uống máu tươi của động vật mới có thể điều hoà lại kinh mạch.

Sau khi xác nhận 3 bản công pháp này là thật, Trần Tinh gật đầu hài lòng, thế nhưng, vẫn còn thiếu Sinh Tử phù

- Vẫn còn sinh tử phù?

-Ngươi đừng hiếp người quá đáng. Bao nhiêu đó cũng đủ để ngươi tu luyện cả đời rồi.

Đồng lão cũng gắt lên, nàng nhìn không được xuất thủ với Trần Tinh, thế nhưng Đồng lão chọn viễn trình để tấn công. Trong lúc Trần Tinh xác nhận, Đồng lão cũng có dự định ra tay đánh lên hắn. Thế nhưng ai biết được trong lúc chuẩn bị ra tay Trần Tinh đã kiểm tra xong và lại còn hỏi nữa. Thế là đâm lao phải theo lao thôi. Lời nói hiếp người quá đáng gì đó cũng chỉ là nguy biện, tìm lý xuất thủ thôi.

Trần Tinh thoáng nhíu lại mày, hẳn cũng bị giật mình, tuy đã có đề phòng từ trước nhưng không nghĩ tới phạm vi tấn công của Đồng lão lại rộng như vậy, chắc có lẽ nàng đã biết được tốc độ Trần Tinh rất nhanh nên tấn công bao phủ tất cả phạm vi.

Thế nhưng điều đó không làm khó được Trần Tinh, hắn tránh né hoàn toàn ngoại trừ một vài vết rách nhỏ ở tay áo ra, còn lại đều như chưa từng có việc

gì xảy ra.

-Xem ra, người lựa chọn con đường thứ hai.

-Khoan đã, ta sẽ giao cho người Sinh tử phù.

Một lần nữa thấy được kinh khủng về thân pháp của Trần Tinh, Đồng lão rút cuộc cũng thật thà

Mục tiêu thứ nhất của hắn đã hoàn thành, chỉ còn lại mục tiêu thứ hai. Thế nhưng, Đồng Lão từ nhỏ đã nuôi dưỡng 4 người Mai Lan Trúc Cúc, tứ bào thai này tuyệt đối trung thành, Trần Tinh sẽ rất khó đạt được nếu dùng vũ lực ép buộc

-Người rất hợp tác, ta nói rồi, ta đến đây là có 2 mục đích. Một trong đó đã hoàn thành, bây giờ là một còn lại.

-Là gì? Người có thể nhanh chóng rời đi chăng?

-Ta muốn Mai Kiếm, Lan Kiếm Trúc Kiếm cùng Cúc Kiếm làm Kiếm Thị bên mình.

-Người....? Đừng hòng... Ta nhất quyết sẽ không đồng ý.

Xem ra tứ bào thai tỷ muội này, Đồng Lão cũng rất quan tâm.

-Người nên biết, phạm nhân sẽ chết, nhưng để 4 nàng ấy đi theo ta, nhất định ta sẽ làm cho mỗi người có thể trường thọ.

Trần Tinh tung ra quả bom nặng ký, Đồng Lão cũng thoáng chốc an tĩnh lại. Sự phụ của nàng đã phi thăng. Điều này chỉ có nàng và tiểu sư muội biết, riêng nàng cũng chỉ biết sơ sơ thôi. Bởi vì trong 3 người ngoại trừ tiểu sư muội ra, chỉ có Đại sư tỷ nàng được môn võ công có thể cải lão hoàn đồng. Trường thọ có gì xa lạ nữa?

Sau mấy phút suy nghĩ, Đồng Lão cũng chấp thuận

-Được, ta đồng ý thế nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện.

Đồng Lão cũng âm thầm tính toán, nàng cũng sắp đến giai đoạn cải lão rồi. Thời gian này phải tính toán lại cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Có nên ăn hay không?

Trần Tinh chăm chú nhìn Đồng Lão, hắn cũng không phải người không nói lý lẽ, một lúc sau hắn mới mở miệng

-Điều kiện gì?

-Nếu người biết rõ về võ công của ta như vậy ắt cũng biết mỗi 30 năm ta phải tiến hành cải lão một lần, trong thời gian này người phải đảm bảo sự an toàn của ta.

Trần Tinh cũng không keo kiệt gì liền đồng ý. Dù sao hắn cũng không muốn chiếm tiện nghi.

-Có thể, thế nhưng ta sẽ không phí thời gian để ở đây. Ta còn có việc, người có thể đi bên cạnh ta đến khi người hồi phục lại.

-Có thể

Đồng lão suy nghĩ trong chốc lát rồi mới gật đầu. Sau đó Đồng lão cho người gọi Mai Lan Trúc Cúc, Trần Tinh nhìn 4 cô gái đứng ở đại điện, mỗi người trang phục toàn thân đều đồng nhất màu sắc. Xanh lá, hồng nhạt, tím, vàng.

Bề ngoài thì các nàng đều giống nhau, Trần Tinh giờ mới hiểu được vì sao các nàng mặc trang phục toàn một màu. Hắn có thể nhận ra được Cúc Kiếm bởi vì nàng mặc trang phục màu vàng.

-4 người các người từ nay về sau sẽ là kiếm thị bên người hắn.

Giọng nói tràn đầy uy nghiêm cùng ngữ điệu không thể không chấp nhận.

-Đồng lão, 4 tỷ muội chúng ta được người nuôi từ nhỏ, lệnh của người chúng ta sẽ nghe theo. Thế nhưng ta cảm thấy Đồng Lão nên suy nghĩ lại, nếu không có chúng ta ai sẽ ở bên cạnh hầu hạ người? Xin Đồng Lão nghĩ lại!

- Xin Đồng Lão nghĩ lại!

Cô gái trang phục xanh lá bước lên phía trước giọng điệu thành khẩn nói, ả ả trong đó mang theo cầu xin. Làm sao có thể đi theo một người không quen biết làm người hầu được? Kiểm thị hay đơn giản là người hầu? Ở đây 4 tỷ muội nàng tuy cũng mang thân phận là người hầu nhưng có thể ăn sung mặc sướng, có kẻ dưới sai khiến, có hoàn cảnh tốt sinh sống. Làm sao có thể đồng ý theo Trần Tinh sống cuộc sống không nhà không cửa? No hôm nay lo ngày mai cho được?

Trần Tinh làm sao không nhận ra ẩn ý trong đó. Cô gái này làm cho Trần Tinh cảm thấy như bị xem thường. Nhất là ánh mắt khi liếc nhìn hắn. Tuy thông minh, nhưng tâm tính lại quá kém không có ánh mắt nhìn cũng như không cảm giác được Trần Tinh không phải người thường, không đủ sắc sảo trong việc xử lý các tình huống, hơn nữa là thông minh lại đặt không đúng chỗ.

-Được rồi, ý ta đã quyết, các ngươi không cần nhiều lời. Các ngươi trở về chuẩn bị đồ đạc đi theo hắn.

Thanh âm của Đồng Lão cũng kịp thời vang lên, 4 nữ chi biết cúi đầu trở về. Hắn thấy bóng lưng của 4 người toát ra một nỗi cô tịch cùng cam chịu, Lúc này Trần Tinh cảm thấy bản thân mình có vẻ hơi làm theo cảm tính quá thì phải.

Thử hỏi, người ta muốn sống cuộc sống hiện tại đâu có gì là sai? Người ta xem thường hắn cũng không có gì là không được cả, đó là bản thân cảm nhận của riêng mỗi người về một người khác, chỉ có thể nói là do họ không biết nhìn người, hơn thế nữa là các nàng vẫn chưa làm tổn hại gì đến hắn cả.

Thế nhưng cũng chỉ bằng một câu nói đủ để quyết định số phận của một người, Trần Tinh lại một lần nữa nhận thức được tầm quan trọng của thực lực.

-Ngươi dự định đi nơi nào?

Đợi đến khi chỉ còn lại 2 người, Đồng Lão bắt đầu hỏi Trần Tinh hướng đi, bởi vì điều này rất quan trọng với an nguy của nàng.

-Tây Hạ

-Tây Hạ? Vì sao lại đến nơi đó?

Đồng Lão nhíu mày, nàng dường như có hơi bất ngờ về hướng đi của hắn.

-Đương nhiên là vì Tiểu Vô tướng công rồi.

"Còn một nguyên nhân nữa là Lý Thanh Lộ rồi" Trần Tinh ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại âm thầm bổ sung thêm.

Thật ra hắn cũng muốn đi Tây Hạ một chuyến để đạt được Tiểu Vô Tướng công, Tiểu Vô tướng công chính gốc chỉ có Lý Thu Thủy nắm giữ, bởi vì ai có thể chắc chắn Lý Thu Thủy dạy cho Vô Nhai từ 100% Tiểu Vô Tướng công?

Vì sao Tiêu Dao tử chỉ dạy cho mỗi người đệ tử một môn công pháp khác nhau, có phải hay không là do mỗi một môn công pháp đều quá khó tu luyện, chỉ luyện 1 trong số đó thôi là cũng tốn thời gian cả đời rồi hay là có nguyên nhân gì khác?

Còn rất nhiều ẩn tình trong đó, một khi có cơ hội có sao lại không làm rõ nguyên nhân? Con người, nên có mục tiêu để theo đuổi, nhưng trong quá trình đó phải tận hưởng những lạc thú vui ra, nếu chỉ nhắm đến kết quả mà bỏ qua việc tận hưởng trong quá trình nỗ lực thì chẳng khác gì một cỗ máy không có tình cảm?

Trần Tinh cũng như vậy, lực lượng là thứ hắn theo đuổi, mục tiêu là để hồi sinh Phi Yến cùng sống hạnh phúc cùng cha mẹ và nữ nhân, và hắn cũng đang tận hưởng quá trình đạt được mục tiêu đó.

-Chẳng phải ngươi đã học được Tiểu Vô tướng công rồi sao?

-Ai có thể đảm bảo Tiểu Vô tướng công của Vô Nhai từ 100% đầy đủ? Trong khi đó có một người có thể cho ta đáp án mà ta cần?

-Ý của ngươi là lần này đi Tây Hạ là để tìm tiện nhân kia?

Đồng Lão có vẻ khó chịu khi nhắc đến cái tên này, Trần Tinh cũng không rảnh để ý tới nàng. Bởi vì hắn nghĩ được thoang thoáng mùi máu tanh.

Đây cũng là hiệu quả của Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh mang lại, cảm giác tri giác: xúc giác, thị giác, khứu giác, thính giác, vị giác. 5 giác quan của hắn đã được nâng lên một tầm cao mới từ khi đột phá.

-Có lẽ ngươi nên đi xem là ai đang giết lên đây?

Trần Tinh không trả lời Đồng Lão mà nói ra một câu cộc lốc như vậy rồi ngồi xuống nhắm mắt lại. Hắn muốn tranh thủ tu luyện trước Sinh tử phù.

Một môn võ công sử dụng âm khí có thể thấm thấu qua da, khiến người trúng muốn sống không được muốn chết không xong. Thuộc hàng cực phẩm trong tra tấn hay khống chế người khác, Trần Tinh đương nhiên là hứng thú.

Người ta thường nói Minh thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng. Mặc dù câu này được hiểu theo nghĩa bóng dùng để so sánh kẻ địch trong tối nhưng không

thể phủ nhận nghĩa đen của nó về sự khó chịu khi phải đối mặt với cao thủ dùng ám khí...

- Chuyện gì xảy ra? Đây, người tại sao không nói?

Đồng Lão tuy tuổi đã cao nhưng tâm tính đôi khi cũng mang theo một ít tuổi thanh xuân, nói chuyện cũng rất hợp với bề ngoài, mặc dù có hơi hiếu kỳ cùng khó chịu vì sự thờ ơ của Trần Tinh, nhưng Đồng Lão cũng không dám mạnh động. Nàng đi ra rồi triệu tập mọi người đi kiểm tra.

Trần Tinh giờ phút này cũng đang chìm đắm trong học thuyết âm dương. Sinh tử phù là một loại ám khí tính âm, hoá nước thành băng rồi phong ấn vào trong huyết đạo đối phương, nhưng như vậy cũng chưa đủ, phải có công pháp chỉ dương là Thiên Sơn Lục Dương chương tiến hành khống chế mới có thể thi triển. Âm dương hợp nhau tạo thành Sinh Tử phù, mỗi phần âm và dương không thể bằng nhau được. Nếu không sẽ không tạo ra được hiệu quả ngưng gãy khi đánh vào huyết đạo.

Tuỳ thuộc vào số lượng âm và dương mà có cách giải khác nhau mà chỉ có người thi triển mới biết được. Nên Sinh tử phù mới được cho là ám khí nguy hiểm và đáng sợ nhất lúc bấy giờ.

Khoảng 10 phút sau, Đồng Lão đã trở lại, khuôn mặt của nàng cũng không được tốt lắm. Trong khoảng thời gian này, Trần Tinh cũng đã sơ bộ hiểu được nguyên lý của Sinh tử phù, chỉ có điều chưa thể thi triển vì chưa học Thiên Sơn Lục Dương chương.

- Đây, khi nào thì người lên đường?

Tâm trạng không được tốt lắm nên lời nói Đồng Lão cũng tràn đầy khó chịu.

Trần Tinh đương nhiên là không để ý, thế nhưng giờ cũng không phải lúc kéo dài thời gian. Hắn đã hứa mau chóng trở về tìm Ngũ Yên.

- Bất cứ khi nào cũng có thể lên đường.

- Vậy được, để ta căn dặn người khác chuẩn bị xe ngựa.

Có vẻ như Đồng Lão thời gian cải lão cũng sắp tới, sự việc vừa rồi theo Trần Tinh đoán là người của 72 động không chịu nổi hành hạ của Sinh tử phù nên bắt đầu kéo lên nổi loạn. Đây cũng chắc là mớ mìn cho việc Quân Tiên đại hội.

Hắn cũng cảm thấy hợp lý, nếu không phải do Đồng Lão sắp mất võ công làm sao có khả năng dễ dàng như vậy để cho hắn nấy môn công pháp?

Một phần là do cảm thấy Trần Tinh quá khó chơi, kèm theo đó là lo lắng Trần Tinh sẽ làm thật, như vậy, mọi thứ đều đã bớt quan trọng đi khi mặt mũi đều đã mất hết.

Một lúc sau 6 người lên đường, chờ đợi sẵn phía dưới là một chiếc xe ngựa hoành tráng có 2 gã trung niên phụ xe chờ đợi. Xe Đủ xa hoa, với số lượng đồ quý được đính trên xe theo Trần Tinh ước tính cũng có thể mua được cả toà biệt phủ.

Trong xe đủ rộng để cho 6 người ngồi, được sắp xếp theo hình chữ U, ở phía sau xe có cả đệm bông để nằm. Trần Tinh không khách khí gì ngồi ở chỗ này.

Đồng Lão đương nhiên thấy vậy tuy có hơi khó chịu nhưng không có ý kiến gì. Còn 4 nữ thì cũng chẳng dám lên tiếng ngoan ngoãn ngậm miệng ngồi 1 bên.

Không khí bên trong phút chốc cũng tĩnh lặng lại. Trần Tinh thấy vậy cũng bắt đầu tạo không khí, thế nhưng có vẻ 4 cô nàng chẳng thèm để ý tới hắn lắm. Lắc đầu, không còn cách nào khác hắn đành phải ngậm miệng tiếp tục tu luyện Thiên Sơn Lục Dương chương.

Trần Tinh có giả lập năng lực nên việc tu luyện cứ như điều gặp gió. Thế nhưng chỉ trong giới hạn đỉnh cấp của võ công đó thôi chứ muốn càng mạnh hơn phải tự chính bản thân hắn sáng tạo ra rồi.

Một đường buồn chán cứ như vậy tiếp tục. Trần Tinh tiến vào trạng thái vong ngã, ý thức của hắn chìm trong việc nghiên cứu việc sử dụng thuần thục Sinh tử phù. Hắn chỉ chừa lại một phần ý thức để tránh trường hợp có người ra tay hoặc có ác ý với hắn. Với khả năng cảm giác cao, hắn cũng không sợ việc Đồng Lão ra tay đánh lén hắn hoặc dùng Sinh tử phù lên mình. Bởi vì hắn cũng biết làm thế nào để phá giải.

- Mai tỷ, Lan tỷ, làm sao gọi hoài mà hắn vẫn không có động tĩnh gì vậy? Trời cũng sắp tối rồi, Đồng Lão cũng đi vào quán trọ nghỉ ngơi, mà hắn cứ như vậy thì chẳng lẽ chúng ta phải ở đây chờ hắn sao?

Cô gái mặc áo tím nhìn về 2 người mặt áo hồng và xanh lá rồi nói. Như vậy người này là Trúc Kiếm.

- Hay là chúng ta cứ để mặc hắn ở lại đây đi, muội đói sắp chết rồi.

Cúc Kiếm ôm bụng phàn nàn đề nghị.

- Không được, Đồng Lão hình như rất xem trọng kẻ này, nếu có gì sơ suất, chúng ta gánh tội không nổi đâu.

Cô gái mặc áo hồng mở miệng khuyên ngăn, 4 người lay hoay không biết làm gì.

-Các tỷ tỷ, cứ như vậy cũng không phải cách, hay là chúng ta trả thù hắn đi?

Cúc Kiềm mở miệng đề nghị, tròn mắt xoay chuyển trong đầu mưu ma chước quỷ đang tính cách chơi xỏ Trần Tinh.

-Trả thù như thế nào? Đồng Lão hình như rất sợ hắn. Nếu làm không khéo thì gây họa nữa.

-Ây da, Mai tỷ, tỷ đừng lo nghĩ quá, không biết hắn dùng tà thuật gì làm cho Đồng Lão đem chúng ta làm Kiếm Thị cho hắn. Con tức này làm sao có thể nuốt trôi.

-Đúng đó Mai tỷ, nhất định chúng ta phải trả thù hắn.

-Nhưng mà trả thù bằng cách nào?

Rốt cuộc Mai Kiếm cũng bị thuyết phục, thế nhưng nàng vẫn còn rất lo lắng. 3 người Mai Lan Trúc đều nhìn về Cúc Kiềm, chú ý là nàng đưa ra, đương nhiên nàng phải là người hiến cách.

-Chúng ta không thể làm thương tổn hắn được, thế nhưng chúng ta có thể làm hắn bị xấu mặt. Như vậy khi hắn gặp chúng ta sẽ có cái gai không thể sai khiến chúng ta được.

Cúc Kiềm không cần suy nghĩ cũng đã đưa ra cách, xem ra nàng đã có ý định từ trước.

-Cách này cũng được, thế nhưng làm sao để làm hắn xấu mặt?

-Các tỷ không to mò về khuôn mặt thật của hắn không? Chúng ta nhân cơ hội này tháo xuống mặt nạ hắn rồi dùng bút vẽ lên mặt hắn. Như vậy chẳng phải hả giận cũng làm cho hắn thấy xấu mặt sao? Hi hi.

-Thì ra xấu mặt mọi người nói nghĩa là vậy, được rồi như vậy ai là người thực hiện?

4 người nhìn ta ta nhìn người rồi cuộc lại là Cúc Kiềm thực hiện. Nàng run run đôi tay về phía mặt nạ của Trần Tinh, đợi đến khi tay của nàng chạm vào mép của mặt nạ cũng là lúc cả đám nín thở vì hồi hộp.

Cảm nhận được cơ thể có người tác động, nhưng lại không mang địch ý, Trần Tinh cũng không phản ứng quá dữ dội, hắn hồi phục lại tinh thần.

Hắn từ từ mở mắt ra, đôi mắt hắn chú ý tới động tác của Cúc Kiềm.

-Người thật muốn nhìn thấy mặt của ta?

Giọng nói vang lên nhưng lại làm cả 4 cô gái dựng đứng cả lên, Cúc Kiềm vội vàng thu tay rồi lùi về sau cúi đầu, nộ đáng sợ hãi, giống như làm chuyện gì xấu bị bắt quả tang vậy.

Trần Tinh thấy vậy cũng cười nhẹ rồi đưa tay lên chuẩn bị tháo xuống mặt nạ của mình. Cả đám cũng hồi hộp chờ đợi. Đến khi khuôn mặt hắn lộ ra, 4 người cũng ngơ ngác, sau đó là thẹn thùng đỏ mặt.

Ai nói xấu không phải là cái tội? Ai cũng muốn mình đẹp cả, không ai muốn bản thân mang túi da xấu xí. Thế nhưng lại không được phép lựa chọn, Trần Tinh may mắn có được gương mặt đẹp, có thể nói cái nhìn đầu tiên để lại ấn tượng rất sâu sắc. Giả dụ gương mặt của hắn như Du Thần Chi trong nguyên tác bị phê đi, như vậy có ai sẽ đổ mắt nhìn hắn.

Ai nói về đẹp bề ngoài không quan trọng bằng về đẹp tâm hồn? Nó không phải tất cả nhưng cũng không thể thiếu được. Về đẹp tâm hồn cần thời gian dài tìm hiểu mới có thể nhìn thấy, còn về đẹp bề ngoài có thể thấy lập tức, chỉ có người nào thật sự không tùy tiện phán xét một người mới có thể nhìn ra được cái đẹp của tâm hồn.

-Thế nào? Đã tới nơi chưa?

Trần Tinh nhìn về phía 4 cô gái hỏi, các nàng không ai trả lời cả, chỉ biết cúi đầu, Trần Tinh cũng lắc đầu không hỏi nữa, hắn cho là người mình không thể đối xử quá tệ bạc, Kiếm Thị ngoài thị tầm ra còn mang trọng trách là thanh kiếm của chủ nhân. Hắn cần lòng trung thành tuyệt đối mà không phải ép buộc gì cả.

Hắn bước xuống xe, đeo lên mặt nạ lại, bầu trời cũng đã chập tối. Ánh hoàng hôn đã tắt, nương theo ánh đèn dầu của quân trọ phía trước Trần Tinh thăm nghĩ ở nơi hoang vu này lại có một tiểu điểm, Hắn chậm rãi bước vào; mọi ánh mắt người trong quán đều nhìn về một hướng, Trần Tinh nhìn theo, không ai khác là Đồng Lão đang ăn, thế nhưng phong cách ăn cùng số lượng đồ ăn lại dọa người. Hắn thấy vậy cũng lắc đầu làm ta về không quen biết. Con hàng này cũng đã có tuổi rồi thế nhưng vẫn như tiểu cô nương. Hắn gọi một đĩa thức ăn rồi bắt đầu ăn.

Đêm tối hắn ở trọ một căn phòng riêng biệt hắn chuẩn bị ngủ, thế nhưng hắn lại nghe tiếng bước chân. Là của nữ nhân. Trần Tinh cũng hiếu kỳ, hắn giả đồ không hay biết; một lúc sau mới có tiếng gõ cửa truyền vào.

Người này không ai khác là Cúc Kiềm

-Vì sao người còn chưa ngủ?

-Ta...ta đến đây để nhận lỗi với người vì hành động lúc chiều, có phạt người cứ phạt ta, đừng liên lụy đến 3 tỷ tỷ của ta.

Trần Tinh không phải kẻ ngu, làm sao hắn không biết nguyên nhân đến đây của nàng không phải là vậy. Thức ăn tự đưa đến miệng có nên ăn hay không?

Truyện cần sự ủng hộ của các bạn, nguyệt phiếu, Kim sa châu; hoá tình châu, kim đậu,... Có gì cứ cho mình với. Đây là Động lực sau mỗi khi đi làm về để mình ra chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ngân Xuyên công chúa

-Được rồi, vào trong rồi nói

Trần Tinh không phải ăn chay gì, cơm nước dâng lên sẵn ngu gì mà không xoi?

Cúc Kiềm đi vào trong, 2 tay xoắn góc áo, động tác rất là thẹn thùng, nào đâu còn có bộ mặt tinh nghịch mưu mẹo khi để ra phương pháp làm Trần Tinh xấu mặt?

Trần Tinh rót cho nàng chung trà rồi nhìn nàng đợi nàng nói chuyện, thế nhưng có vẻ là do không biết bắt đầu từ đâu nên trong phòng cũng yên tĩnh lại.

-Vì sao không nói chuyện?

Hắn hóp một hóp trà, đặt chung xuống bàn rồi mới hỏi. Thật ra hắn hiện cũng chưa muốn có quan hệ thể xác gì với mấy cô gái này. Bởi vì dự định của hắn không đơn giản là kiếm nữ nhân, phải đợi tình cảm phát triển đủ bền vững rồi mới tiến tới thiết lập quan hệ.

-Ta, ta đang đợi người trách phạt.

-Ta sẽ không trách phạt người gì cả, nên không cần lo lắng, thế nhưng ta nghĩ, người có vấn đề gì muốn hỏi phải không? Sẽ không đơn giản là tôi để chịu phạt?

Trần Tinh không gấp gáp, bởi vì hắn đoán được, tối nay không chỉ một người đến tìm hắn. Cũng không cần chờ đợi quá lâu, người thứ hai đã tìm đến.

Trần Tinh nhìn sang Cúc Kiềm, mặt nàng cũng nóng lên vì xấu hổ, thấy vậy hắn đi ra mở cửa, ngoài cửa không ai khác là Trúc Kiềm, nàng cũng đi vào, khi nhìn thấy Cúc Kiềm cũng có hơi lúng túng, 2 tỷ muội như nhau ngồi xuống không nói gì, một lúc sau lại có người gõ cửa, Trần Tinh lắc đầu thầm nghĩ có phải hay không khi nào túng quá không có tiền xài thì tháo xuống mặt nạ kiếm cơm cũng có thể?

-4 người các người không có gì để nói sao?

Đến khi tập hợp đủ 4 người Trần Tinh mới bắt đầu hỏi, 4 tỷ muội nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều chỉ im lặng.

-Có phải hay không là các người muốn hỏi vì sao ta lại mang mặt nạ?

Trần Tinh chuyển hướng đề tài dẫn dắt các nàng để làm giảm bớt sự thẹn thùng của 4 tỷ muội. Hắn đương nhiên là sẽ thu luôn các nàng. Nhưng làm việc gì cũng phải có trước sau, không thể gấp gáp mà xoi các nàng.

-Đúng đúng, tỷ muội chúng ta vẫn luôn thắc mắc vấn đề này.

Lan Kiếm nhanh nhạy nói, Trần Tinh nhìn 4 người cũng âm thầm khổ sở, phải chỉ các nàng không đến cùng một lúc thì hay quá, 2 người đương nhiên là dễ làm việc hơn 4 người.

-Chuyện này sao? Đương nhiên là để tránh một số phiền phức không phát sinh. Vả lại, đeo mặt nạ khi làm việc gì cũng không sợ người khác biết. Không phải sao?

Trần Tinh bình tĩnh nói, mục đích ban đầu của hắn đại khái là vậy, chuyện này cũng không cần giấu diếm gì

-Cũng đúng, trắng cũng sắp lên cao rồi, tỷ muội chúng cũng xin cáo từ, ta trở về trước.

Mai Kiếm có vẻ làm việc hơi nguyên tắc một chút, tính cách vẫn có hơi rụt rè e ngại, nàng đứng lên cáo từ về phòng. Ở đây lâu cũng không biết nói gì.

Trần Tinh cũng không ngăn cản, hắn có dự định riêng. Không cần thiết phải giữ nàng ở đây.

-Ta cũng trở về trước, cáo từ

-Ta cũng vậy, ngày mai gặp người.

Lần lượt là 2 cô gái cáo từ rồi đi, chỉ còn lại một người, không ai khác là Lan Kiếm, có vẻ như nàng vẫn còn chuyện muốn nói

-Có vấn đề gì sao? Tại sao người còn chưa đi?

Trần Tinh không gấp gáp, hần đợi đến khi tiếng bước chân của 3 nữ kia rồi đi kha khá rồi mới nói.

-Ta....ta đến đây là có mục đích không giả. Ngoài việc đến nhận lỗi còn có mục đích là tìm một bờ vai để dựa vào.

Lan Kiếm hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí ra rồi nói với Trần Tinh.

-Tại sao?

Trần Tinh nhìn lấy Lan Kiếm rồi hỏi, tuy đã quyết định nhưng cũng phải biết rõ trong lòng nàng nhận thức như thế nào về mối quan hệ này khi đã xác lập? Nếu chỉ dùng thể xác để đổi thì người này không xứng đáng Trần Tinh xem như nữ nhân của mình, thân phận sẽ mãi mãi là một Kiếm thị.

-4 tỷ muội chúng ta là một cô nhi, từ nhỏ nghèo khó, cơ cực, may mắn được Đồng Lão đem về nuôi và dạy dỗ nên mới được như hiện tại. Thế nhưng khi người đến, Đồng Lão lại đem chúng ta làm Kiếm thị của người. Kiếm thị hay là người hầu không thể cãi lời chủ nhân của mình. Đối với tỷ muội chúng ta đó là một cú sốc không hề nhỏ, nhưng chúng ta vẫn không dám liên cãi lời, cuộc sống cơ cực khôn khó chúng ta đã trải qua, làm sao có thể sống thêm một lần nữa? Quan trọng hơn là chúng ta không biết người là ai, thân phận là gì, làm sao có khả năng chấp nhận đi theo? Hơn nữa là chúng ta không nhìn thấy được điểm gì đặc biệt từ người để cho chúng ta chấp nhận phục tùng cả.

Lan Kiếm có vẻ hơi xúc động khi nhớ lại quá khứ, thế nhưng điều này có liên quan gì? Trần Tinh vẫn bình tĩnh nhìn nàng, tuy có hơi đồng cảm nhưng đó không phải lý do mà hần có thể chấp nhận được.

-Như vậy thì có liên quan gì đến việc mục đích của người đến đây? Sinh ra ở hoàn cảnh khó khăn không phải là lý do người dùng thể xác của mình để tìm kiếm cuộc sống tốt đẹp, một bờ vai vững chắc để người tựa là dựa trên tình cảm chân thật chứ không phải như người nghĩ chỉ cần mình đẹp là sẽ có người sẵn sàng để ôm người vào lòng, che chở, bảo vệ người,...Đó chỉ là nhất thời, đến khi người đã hết sức thu hút thì lúc đó cũng là lúc người nhận ra thời khắc tối tăm nhất của cuộc đời mình đã đến.

-Điều đó ta biết, thế nhưng, thân phận của chúng ta cũng chỉ là người hầu, ta chẳng có gì cả, ngay cả thực lực cùng quyền quyết định số phận cũng nằm trong tay người khác.

Lan Kiếm ánh mắt mông lung khi nghe Trần Tinh nói, nàng cũng không phải kẻ ngốc làm sao có khả năng không nhận thức được điều đó, chỉ là tự ti về thân phận cũng như cái bóng quá lớn của Đồng Lão làm cho nàng không có dũng khí để phản đấu thay đổi cuộc sống.

Trần Tinh từ chối cho ý kiến, hần cũng không biết nói gì, nàng có suy nghĩ như vậy cũng không thể trách được, chẳng phải ai cũng may mắn sinh ra trong một gia đình sung túc, và nhất là ở xã hội này, số phận của những người phụ nữ được quyết định bằng ý muốn của người đàn ông.

Thấy Trần Tinh im lặng, Lan Kiếm cắn môi, nàng đứng dậy cời xiêm y của mình, cho đến khi toàn bộ cơ thể lộ ra trước mặt Trần Tinh, hần vẫn thờ ơ nhìn không làm ra cử động gì khác.

-Ta không đẹp sao? Ta không đòi hỏi quá đáng, chỉ cần người đối xử tử tế với ta là được, như vậy người cũng không chấp nhận sao?

Bất đắc dĩ, cảm giác như bị xem thường, Lan Kiếm nước mắt đã chảy

-Ta không hiểu vì sao trước đó thái độ của các người đối với ta rất dừng dung, còn có vẻ xem thường, nhưng tại sao lại chuyển biến từ khi nhìn thấy mặt thật của ta? Chẳng lẽ chỉ vì khuôn mặt này thôi sao? Và sau cùng Nếu như người muốn dùng thân xác mình để đổi lấy những điều đó thì ta có thể chấp nhận, nhưng người mãi mãi sẽ chỉ là người hầu của ta mà thôi. Người đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?

-Nữ nhân với thân phận là hạ nhân nào lại không muốn đi theo một người chủ nhân tướng mạo xuất chúng? Thực lực mạnh? Ta cũng chỉ là một người nữ nhân bình thường thôi. Quan trọng là số phận của ta sẽ nằm trong tay người, và trên hết, người có yêu một người hầu không?

Xem ra 4 cô gái này sau khi thấy mặt hần cũng đã tìm Đồng Lão hỏi một số chuyện, cũng không thể nói các nàng làm vậy là đúng hay sai, ai cũng có ước muốn được một tương lai tươi sáng hơn. Dùng thân thể để đánh đổi chỉ là do bản thân họ cảm thấy giá trị của việc đánh đổi xứng đáng.

Trần Tinh cũng tịnh tâm suy nghĩ trở lại, hần cảm thấy điều này cũng không phải do các nàng quá dễ dãi mà là do đúng như Lan Kiếm nói. Số phận của các nàng nằm trong tay hần, nàng chỉ muốn dùng thân thể của mình để đổi lấy cuộc sống tử tế hơn, cũng giống như việc các diễn viên dùng thân xác mình để đổi lấy vai nữ chính trong phim vậy.

Bởi vì lúc đầu các nàng còn hy vọng Đồng Lão có thể thu hồi lời nói, nhưng khi thấy khuôn mặt hần xuất chúng, các nàng có phản động tâm và đã đi dò hỏi Đồng Lão, biết được thực lực của hần còn mạnh hơn tồn tại mạnh nhất trong lòng mình, các nàng còn con đường nào để lựa chọn trong khi trước đó thái độ của các nàng đối với hần quá thờ ơ lạnh nhạt?

-Người mà ta cho là nữ nhân của mình thì người đó ta sẽ không để ý xuất thân cũng như quá khứ ra sao.

Trần Tinh nhếch mép cười mỉa mai, bởi vì hắn không giống những kẻ ngu ngốc quan tâm việc môn đăng hộ đối gì. Hắn là nam nhân, đặc biệt là nam nhân có thực lực, có quyền tự chủ trong tay, kẻ nào dám bêu rếu nói xấu nữ nhân hắn thì kẻ đó sẽ phải bóc hơi.

Lan Kiếm nhìn Trần Tinh nụ cười đó, nàng cảm thấy như bị tát một bạt tay vậy, có chút xấu hổ, nàng nhanh chóng chỉ xuống nhặt lên quần áo của mình. Là một nữ nhân thông minh, làm sao nàng không nhận ra cũng như hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Trần Tinh.

Trần Tinh nhìn thấy Lan Kiếm biểu hiện âm thầm gật đầu, nếu như nàng vẫn tiếp tục muốn ở lại dâng hiến cho hắn chứng tỏ nàng chỉ mãi là một Kiếm thị mà thôi. Thế nhưng Lan Kiếm đã vượt qua thử thách của Trần Tinh, nàng hiểu được Trần Tinh chắc chắn sẽ không để ý thân phận của mình, nàng có thể cố gắng tranh thủ tình cảm hơn là dùng thân thể để đánh đổi.

Trong khi nàng bối rối xấu hổ chuẩn bị mặc lại quần áo thì Trần Tinh nắm lấy cánh tay nàng rồi kéo về hướng mình, sau đó một loạt các cử động liên tiếp của hắn.

-Người...người làm gì?

Lan Kiếm ngơ ngác hỏi, quần áo trên tay nàng cũng trượt xuống. Trần Tinh đang bế Lan Kiếm đi đến giường.

-Nếu đã đến rồi cũng không cần phải đi, nàng đã vượt qua kiểm tra, đủ tư cách có thể làm nữ nhân của ta, thế nhưng vẫn là thân phận Kiếm Thị.

Giọng nói của hắn cũng trở nên nhu hoà hơn, từ đầu hắn đã có ý định thu các nàng rồi, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy thôi.

Đến lúc tiểu đệ của hắn đặt trước cửa động, Lan Kiếm mới từ trong ngơ ngác hồi phục lại tinh thần.

-Chuyện này, ta,... Thử thách gì? Người có thể thả ta ra được không?

-Không cần sợ hãi, thân thể nàng không dùng để đổi lấy bất cứ thứ gì cả, nó sẽ là tiền đề để nàng cố gắng hơn trong việc được ta công nhận trở thành nữ nhân của ta.

Trần Tinh nói với giọng điệu mà bất cứ thằng nào nghe được ắt hẳn cũng muốn xông lên liều mạng với hắn. Mọi nó, chơi gái đã rồi còn bảo người ta cố gắng trở thành nữ nhân của mình, trong khi đó có biết bao nhiêu thanh niên nòng nọc cũng sắp sửa biến thành ếch cả rồi.

Thế nhưng hắn có thực lực để nói điều này, bởi vì tương lai các nàng tràn đầy màu sắc như cầu vồng hay là chỉ có màu đen u ám là do hắn quyết định.

Trần Tinh hạ thân xuống một tí, vừa đủ tiểu đệ chui vào trong. Hắn có thể cảm nhận được lớp màng bị phá rách. Và đương nhiên Lan Kiếm cũng cảm thấy được đau đớn từ phía dưới truyền tới, hai tay nàng nắm chặt mép ga trải giường, đôi mắt nhắm chặt chảy ra 2 giọt nước mắt.

Bởi vì không có màn đạo đầu nên Lan Kiếm bên trong cũng rất chật hẹp, Trần Tinh không thể tùy tiện ra vào, lần đầu không thể để lại nỗi ám ảnh cho nàng được.

-Lan Kiếm, nàng không muốn nhìn thấy người đàn ông đầu tiên của mình cũng như giây phút nàng trở thành nữ nhân sao?

Trần Tinh giữ nguyên động tác và nói, Lan Kiếm nghe vậy thân thể cũng thả lỏng một chút, nàng cũng từ từ mở mắt ra,

Chắc có lẽ đêm nay là đêm mà Lan Kiếm không bao giờ quên được.

Sáng hôm sau, tất cả mọi người tiếp tục lên đường, bởi vì do buổi tối vận động có hơi quá mức nên Lan Kiếm thân thể cũng không được khoẻ. Trên xe ngựa, Trần Tinh để nàng ngủ ở vị trí của hắn. Còn hắn thì ở ngồi ở một bên khác.

Bởi vì không có ai từng trải qua việc này nên mấy cô gái cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cho là Lan Kiếm thân thể không thoải mái. Chỉ có Đồng Lão là đoán được điều gì thế nhưng cũng không nói.

Do sức ngựa có hạn, nên tốc độ cũng không nhanh lắm, đi được một đoạn đường phải dừng lại nghỉ ngơi, hành trình từ Thiên Sơn đến Tây Hạ cũng làm tiêu tốn Trần Tinh gần 5 ngày thời gian. Nếu chỉ một mình hắn đi thì ắt hẳn không đến 1 ngày sẽ tới, thế nhưng lỡ hứa rồi nên đành thực hiện.

Ngày thứ 5 qua đi, ở trong quán trọ, Đồng Lão cũng nói cho Trần Tinh biết là thời gian cải lão của mình đã đến.

Trần Tinh cũng không kéo dài thời gian, hắn dự định một mình đi vào hoàng cung tìm Lý Thu Thuý, thế nhưng Đồng Lão không đồng ý, bởi vì nàng thiếu cảm giác an toàn, và lại nàng cũng không muốn cho bất kỳ ai biết về điểm yếu của mình.

Còn có một nguyên nhân khác là Đồng Lão không muốn để Lý Thu Thuý nói bản thân mình hèn nhát trốn tránh ả.

Việc này đương nhiên Trần Tinh không có ý kiến gì, trước khi đi hắn cũng đã căn dặn Mai Lan Trúc Cúc rồi, ngoài Lan Kiếm ra, hắn vẫn chưa động tới người nào trong 3 nữ. Trong khoảng thời gian này hắn cũng đã dạy cho 4 người một môn hợp thể trận pháp tên là Tứ Phương Tuyệt sát Trận.

Là một trận pháp thiên về sát phạt, yêu cầu cần có 4 người sử dụng kiếm, mà phải luyện ra được ít nhất là kiếm thế. Kiếm thế-kiếm mang-Kiếm khí, là 3 cảnh giới cơ bản của kiếm đạo. Lĩnh ngộ càng cao, uy lực càng mạnh mẽ. Đôi tay của 4 cô gái này không phải chưa từng dính máu, nên hắn cũng không lo lắng các nàng không tu luyện được.

-Này, ta thấy hình như ngươi rất gấp gáp để lấy được Tiểu Vô Tướng Công thì phải? Với võ công của người còn cần thiết như vậy sao?

Đi trên đường, do Đồng Lão chịu không nổi với tốc độ của Trần Tinh nên mới mở miệng mĩa mai.

-Những kẻ chỉ biết tranh giành tình nhân như ngươi làm sao có thể hiểu được?

-Ngươi..

-Suyt, đừng lên tiếng, tập trung nhìn phía trước kia.

Trần Tinh ra không muốn bàn về vấn đề này nữa, bản thân hắn cũng không chắc chắn suy đoán của mình là đúng hay sai. Ít ra hắn tin chắc rằng với vốn võ công càng nhiều của mình sẽ sáng tạo ra được một bộ công pháp có thể giúp chúng nữ có thể trường sinh ngoài Long Phượng Hoan Hi Chân kinh, hắn không thể quá ý lại vào Long Phượng Hoan Hi chân kinh được, công pháp nào cũng có ưu và nhược điểm. Nếu quá ý lại vào môn công pháp này rất dễ bị dục vọng chi phối, điều này rất nguy hiểm, đây là lý do Trần Tinh tìm kiếm phương pháp khác mà không chìm đắm trong ôn nhu hương.

Làm gì có chuyện một môn võ công có thể giúp người luyện đạt được lực lượng cùng khả năng trường sinh mà lại còn được tận hưởng cảm giác sung sướng mà không phải trả giá gì?

Một đường thông suốt đến trong hoàng cung, hắn không xông thẳng vào bởi vì không cần thiết. Bắt một vài thị vệ hay thái giám để hỏi, Trần Tinh mau chóng tìm được tâm cung của Lý Thu Thủy.

Thế nhưng khi hắn mở cửa bước vào, trong phòng chẳng có ai cả. Trần Tinh không hiểu Lý Thu Thủy đi đâu giờ này.

-Xem ra tiện nhân đó đi tàng tị với trai rồi.

Đồng Lão bước vào miệng phun nốt bọt khinh bỉ nói, Trần Tinh không nói gì, hắn ngồi xuống chờ đợi. Cũng không quá lâu, tiếng bước chân vang lên, khoảng 3 người, cửa phòng mở ra, Trần Tinh ánh mắt nhìn theo, đó là 3 cô gái, người chính giữa dẫn đầu mặc trang phục rất bắt mắt. Nhan sắc có thể nói là rất đẹp, cỡ Uyển Thanh cùng Ngữ Yên, 2 người theo phía sau là 2 cung nữ.

-Người đầu..

Khi 2 cung nữ chuẩn bị kêu cứu khi thấy trong phòng Lý Thu Thủy có người thì Trần Tinh nhanh chóng điểm huyệt ngũ, làm 2 người ngất xỉu, Cô gái ở giữa giật mình cũng tính gọi to thể nhưng đã bị Trần Tinh điểm huyệt và hút vào trong.

Theo hắn suy đoán, với nhan sắc có thể so cùng Ngữ Yên là Uyển Thanh cũng chỉ có Ngân Xuyên công chúa, cũng chính là Lý Thanh Lộ thôi.

Khuôn mặt trái xoan cằm V cân đối, mày liễu mắt ngọc, môi mọng nước, da mịn màng. Khí chất trên người cũng toát ra vẻ cao quý.

-Đồng lão, ngươi trông chừng cô gái này đi. Đừng làm tổn thương nàng.

Trần Tinh giao Lý Thanh Lộ đang không thể cử động gì cho Đồng Lão, mục đích chính của hắn vẫn chưa hoàn thành nên không thể phân tâm được. Mặc dù Lý Thanh Lộ rất đẹp, nhưng giờ không phải là lúc

Truyện cần sự ủng hộ của các bạn, nguyệt phiếu, Kim sa châu; hoá tình châu, kim đậu,.... Có gì cứ cho mình với. Đây là Động lực sau mỗi khi đi làm về để mình ra chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Hàn Băng Ngọc thể

Đồng lão cũng không nói gì mà làm theo, ai biểu nàng đánh không lại hắn làm chi?

Trần Tinh nhắm mắt dưỡng thần, hắn chờ đợi Lý Thu Thủy trở về, thế nhưng trôi qua gần 1 tiếng rồi mà vẫn không thấy Lý Thu Thủy đâu cả.

-Này, Lý Thu Thủy hôm nay sao không thấy trở về.

Trần Tinh không biết Lý Thu Thủy và Lý Thanh Lộ có quan hệ máu mủ gì hay không nên cũng không dám gọi lung tung. Theo hắn nghĩ, mặc dù Lý Thu Thủy hận Vô Nhai tử, thế nhưng dù sao cũng là một người có thân phận, làm sao có khả năng đồng ý vì danh hiệu Thái Phi mà để vua Tây Hạ lúc đó sùng hạnh được. Với thực lực của mình, Lý Thu Thủy có nhiều cách để khống chế đại quyền trong tay. Danh nghĩa có lẽ là tin đồn do nàng cố tình truyền ra nhằm chọc tức Vô Nhai tử thôi.

Sau khi hỏi xong hần cũng giải huyết đạo cho Lý Thanh Lộ nói chuyện

-Các ngươi là ai, có mục đích gì?

Sau khi bị điểm huyết, ban đầu có hơi sợ hãi thế nhưng chờ đợi hơn 1 tiếng cũng không thấy Trần Tinh có cử động gì quá đáng nên Lý Thanh Lộ cũng lấy lại bình tĩnh, trong lòng nàng vẫn luôn tính toán làm sao moi ra thông tin cùng an toàn thoát khỏi tay 2 người này.

-Đừng nói những lời thừa thãi đó, nếu không nói ả tiện nhân đó ở đâu đừng trách ta cũng vạch vài dao trên mặt ngươi cho giống ả kia.

Đồng Lão có vẻ do chờ đợi lâu, và kẻ này lại là Lý Thu Thủy nên tính nhẫn nại của nàng cũng không còn.

-Đồng lão, chẳng lẽ khi 2 người các ngươi tới chết rồi mới có thể hoá giải ân oán sao?

Trần Tinh cũng bắt đầu dể dặt, phụ nữ là loài động vật thù dai quả là không sai. Đặc biệt là trong vấn đề tranh giành tình nhân, mặc dù biết rõ người đó không yêu mình.

-Hừ...

-Này em gái, đừng nói những lời thừa thãi đó nữa, vị bên cạnh ta đây cũng không phải thiện nam tín nữ gì đâu. Tốt nhất ngoan ngoãn hợp tác, ta đến chỉ muốn lấy 2 thứ mà thôi.

Trần Tinh giọng điệu lưu manh nói, tay hần cũng lướt nhẹ qua mặt Lý Thanh Lộ, trong lòng hần cũng âm thầm cảm thán, nếu bàn về sắc đẹp thì nàng cũng chỉ thua kém Ngũ Yên một chút thôi. Thế nhưng làn da lại mang cho Trần Tinh cảm giác rất mịn màng cùng lạnh lạnh, ở một đất nước như Tây Hạ thì Lý Thanh Lộ quả là người khá đặc biệt rồi, trong hoàng cung có cả hãm băng để giảm bớt cái nóng khi vua cùng thân thích cần. Thế nhưng có lẽ Lý Thanh Lộ không cần sử dụng đá để tránh nóng rồi.

-Xin người đừng chạm vào ta, hoàng thái phi hôm nay từ sáng sớm đã rời khỏi hoàng cung rồi, đi đâu thì ta thật sự không biết.

Lý Thanh Lộ vẻ mặt đạm nhiên nói, lời nói cũng có phần cầu xin yếu ớt. Nàng là cô gái thông minh, cũng không phải vì thân phận công chúa mà hách dịch, hiểu thời thế cũng như có đủ bình tĩnh để tìm cách không chọc giận Trần Tinh.

-Phải rồi, làm sao ta quên đi việc này, có lẽ ả đang trên đường đi Linh Thửu Cung tìm ta.

Đồng lão ở một bên bỗng nhiên nói, chuyện này cũng hợp lý, Trần Tinh cũng quên luôn việc này, bởi vì hần không biết chính xác là Đồng lão khi nào mới tiến hành cái lão. Ngày hôm nay mới là ngày đầu tiên, đồng lão nói hần mới biết, xem ra con hàng này đã lên uống máu tươi để điều hoà lại kinh mạch rồi nên bề ngoài cũng không có biểu hiện lạ.

Phải công nhận là Lý Thu Thủy trí nhớ cũng rất tốt, mới ngày đầu tiên đã lên đường tìm cách xử lý Đồng lão rồi.

-Có lẽ là vậy, từ đây tới Linh Thửu cung người thường cưỡi ngựa đi về ắt hẳn chừng 10 ngày 10 đêm. Theo ta tính toán Lý Thu Thủy đi về chắc dùng khoảng 5 đến 6 ngày thôi. Ngày mai ngươi viết một bức thư đưa về Linh Thửu cung, nội dung ta nghĩ ngươi cũng không cần ta nói chứ?

-Được rồi, ta đã biết, như vậy ta đi sắp xếp trước.

-Khoan đã, việc này không có nguy hiểm gì chứ?

-Không có chuyện gì, ta có thể ứng phó được

Trần Tinh không quên nhắc nhở, Đồng lão thì tỏ vẻ không sao cả.

Đồng lão rời đi, trong phòng cũng chỉ còn lại Trần Tinh cùng Lý Thanh Lộ. Hần nghiêng đầu liếc nhìn nàng đang ngồi bên giường không thể cử động, Trần Tinh thấy vậy cũng giải huyết cho nàng.

-Bây giờ chỉ có ta và ngươi thôi, có thể nói cho ta biết thật ra Lý Thu Thủy đang ở đâu rồi chứ?

Trần Tinh giải huyết xong hỏi một câu như vậy làm cho Lý Thanh Lộ toàn thân cứng đờ, nàng ngưng mắt nhìn hần trong chốc lát rồi cũng đành thờ dãi

-Làm sao ngươi nhận ra ta đang nói dối?

-Lời nói của ngươi có quá nhiều sơ hở, nếu như Lý Thu Thủy đi tìm Đồng lão thì làm sao có khả năng nói cho ngươi biết? Hơn nữa là tại sao tới hôm nay ngươi lại đến đây? Điều này chứng tỏ ngươi cũng không chắc là Lý Thu Thủy có đi hay chưa và ngươi biết lý do Lý Thu Thủy rời đi. Ắt hẳn là liên quan đến thân thể của ngươi chứ?

Trần Tinh đưa ra suy đoán như vậy, Lý Thanh Lộ nghe xong thân thể lỏng lẻo cũng dựng đứng lên.

-Nếu như ngươi cho là như vậy, vì sao lúc này ngươi lại tỏ ra đồng tình, còn dặn người kia chuẩn bị thư gì đó?

-Mọi việc đều là suy đoán của ta, ta không chắc chắn nên chuẩn bị trước cũng không có gì không được, đúng không?

Trần Tinh không sao cả nói, Lý Thanh Lộ cũng gật gật đầu

- Thế nhưng làm sao ngươi lại nói hoàng thái phi rồi đi liên quan đến ta?

- Chuyện này sao? Nếu ta đoán không lầm thì cơ thể ngươi lúc nào cũng cảm thấy lạnh có phải không? Nhiệt độ cơ thể con người là một hằng số, thế nhưng khi nãy tay ta chạm vào ngươi, ta lại cảm nhận được luồng khí lạnh từ trong thể nội truyền đến.

Trần Tinh có vẻ hứng thú nói, Lý Thanh Lộ nghe vậy cũng nhận âm thầm đánh giá Trần Tinh, nàng ban đầu cứ cho là hắn chỉ là một kẻ vũ phu, không nghĩ tới tí mĩ để ý những tình tiết đó như vậy. Chỉ một cái chạm nhẹ thôi lại suy đoán được nhiều vấn đề như vậy.

Thật ra Trần Tinh cũng chỉ dựa vào nguyên tắc mà suy luận thôi. Lý Thanh Lộ là người bị Đồng lão bắt để ép buộc Hư Trúc phá sắc giới, thế nhưng ngang trái là nàng lại yêu luôn Hư Trúc? Nếu là một người bình thường sẽ có khả năng yêu người đã hãm hiếp mình không? Đặc biệt là nữ nhân phong kiến mang chủ nghĩa bảo thủ nữa?

Bên trong hầm băng, cơ thể lại càng lạnh, và cảm giác ảm áp từ việc vận động nguyên thủy đó làm cho Lý Thanh Lộ trở lại bình thường, cho nên nàng mới nhớ nhưng cảm giác đó đồng thời cho là Hư Trúc được ông trời sắp xếp xuống để cứu rồi nàng. Nếu đổi lại là bất kỳ người khác không tu luyện được Thiên Sơn Lục dương chương thì sao? Có lẽ kết cục đã khác.

Đang trong mùa đông lạnh giá, cơ thể bệnh tật run lên vì lạnh, và trong thời khắc đó tự nhiên có người mang lại khi tức ảm áp, đồng thời chữa khỏi bệnh luôn.

Được tận hưởng cảm giác ảm áp đồng thời bệnh cũng khỏi luôn thì đương nhiên sẽ khắc sâu trong lòng rồi. Thêm vào đó là sự hiếu kỳ về khuôn mặt của người mang lại cảm giác ảm áp cho mình. Thành ra có như vậy Hư Trúc mới trở thành kẻ may mắn nhất.

Thế nhưng mọi chuyện đã khác, có dị số như Trần Tinh ở đây, ngay cả Đoàn Dự còn không có cháo mà húp nói chỉ đến Hư Trúc?

Hắn không muốn chiếm lấy sở hữu tất cả các em gái đẹp trong thiên hạ, suy nghĩ cũng chưa từng, điều đó chỉ làm phơi bày ra bộ mặt ích kỷ đầy dục vọng thôi. Thế nhưng cũng không thể để lợi cho kẻ khác được, đặc biệt là những kẻ chẳng có tài cán gì chỉ chờ vận may rơi xuống và quật khởi như Hư Trúc. Điều này điển hình là hắn không có ý định thu A Châu, vì Kiều Phong xứng đáng có được hạnh phúc.

Thế nhưng quán tính quá mãnh liệt, y đã chính tay đánh A Châu hấp hối, đến bây giờ Trần Tinh cũng không biết là A Châu sống hay chết, bởi vì hắn đã làm hết sức rồi.

- Đúng như vậy, từ khi sinh ra, cơ thể của ta đã như vậy, tuy không ảnh hưởng gì nhiều nhưng ta thường xuyên cảm thấy lạnh mỗi 5 năm cơ thể ta lại cảm thấy cứng đờ ra. Rất nhiều danh y cũng không thể chẩn đoán được bệnh tình của ta. Hoàng Thái Phi hôm nay rồi đi có lẽ là vì giúp ta tìm một số thảo dược để tiến hành chuẩn bị cho việc cơ thể ta sắp cứng đờ lại.

Trần Tinh nghe nàng nói, hắn cũng ần ần cảm giác chẳng lẽ Lý Thanh Lộ bản thân mang một loại thể chất nào đó thuộc tính hàn? Nếu không làm sao có chuyện quái lạ như vậy?

- Ta có một biện pháp có thể giúp ngươi trị được bệnh tình này, thế nhưng cái giá phải trả là rất lớn cũng như ta không chắc chắn là sẽ hiệu quả.

Trần Tinh cũng đã cân nhắc kỹ mới nói như vậy, biện pháp là có thể nhưng không chắc chắn.

- Ngươi thật sự có cách giúp ta trị hết bệnh này? Là cách gì? Ta phải trả giá cái gì?

Lý Thanh Lộ nghe Trần Tinh nói vậy, trong lòng cũng không có quá nhiều hy vọng, thế nhưng cũng không phải là không có khát vọng. Cơ thể mang bệnh tật, không ai không muốn mau chóng chữa khỏi cả. Chỉ có điều một khi thất vọng quá nhiều thì sẽ cảm thấy nản lòng thế nhưng sâu bên trong vẫn còn có khát vọng khỏi bệnh

- Cách là có, và cái giá phải trả là trình tiết của ngươi.

Lý Thanh Lộ nghe Trần Tinh nói, khuôn mặt cũng bỗng chốc cứng lại, biểu hiện thoáng liền lạnh xuống. Nàng hồ hững trả lời

- Như vậy có lẽ ta cũng không cần, rất cảm ơn ngươi....

Trần Tinh đưa tay sờ cằm, hắn hiếu kỳ hỏi nhưng trong giọng nói lại mang theo ý tự giễu

- Như thế nào? Cảm thấy ta không xứng với ngươi sao? Hay là chê ta xấu xí?

- Không phải là vấn đề xứng hay không cũng như ngươi dung mạo ra sao. Ta chỉ cảm thấy dùng thân thể mình để đổi lấy lành bệnh thì không xứng đáng. Người đàn ông ta yêu ta sẽ không để ý dung mạo cũng như xuất thân của người đó, điều kiện là phải dựa trên tình yêu chứ không phải là một cuộc mua bán.

Trần Tinh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hắn cũng hiểu vì sao Hư Trúc xấu bỏ mọe như vậy lại còn là hoà thượng mà Lý Thanh Lộ vẫn yêu.

- Ngươi hình như đã hiểu lầm ý của ta thì phải, đây không phải một cuộc mua bán, cơ thể ngươi theo ta nghĩ không phải là bệnh mà là đặc thù thể chất tên

gọi là Hàn Băng Ngọc thể, đây là một loại thể chất mà cơ thể âm lực quá nhiều sinh ra hàn khí, phải cần có dương lực bổ sung tiến hành điều hoà mới có thể hết. Mà dương lực phải là người nam nhân tu luyện nội công chí dương mới có thể điều hoà âm lực trong cơ thể người được. Trình tiết của người bắt buộc phải mất nếu tiến hành điều trị.

Trần Tinh mặt không đổi sắc bịa ra một cái tên, hắn nói y như thật vậy làm cho Lý Thanh Lộ cũng chăm chú lắng nghe.

-Trên đời này còn có chuyện lạ như vậy? Cơ thể ta thật sự không phải bị bệnh? Lời người nói là thật?

Lý Thanh Lộ cũng đã tin tưởng 7-8 phần rồi, chỉ có điều nàng vẫn tỏ ra khó xử...

-Là thật, ta không có lý do gì gạt người cả, với thực lực của ta có thể muốn làm gì người cũng được, không cần phải rườm rà như vậy, người là người thông minh nên có thể hiểu.

-Vậy người tu luyện võ công chí dương chứ?

Trần Tinh chỉ gật đầu mà không nói. Nói dối thuyết phục nhiều quá mặt mo cũng đỏ chứ.

-Như vậy ta muốn hỏi người 3 vấn đề được chứ....

-Có thể.

-Vấn đề thứ nhất, người có nhận xét gì về ta?

Trần Tinh nhìn nàng không cần suy nghĩ liền trả lời

-Thông minh, điềm tĩnh

-Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Lý Thanh Lộ nghe Trần Tinh nói vậy cũng có vẻ thất vọng hỏi

-Đây có được xem là vấn đề thứ 2 sao?

-Được rồi, vấn đề thứ hai là tại sao người lại đeo mặt nạ?

-Người có muốn xem bộ dáng của ta không? Nếu muốn ta sẽ tháo mặt nạ này xuống.

Trần Tinh có vẻ bất đắc dĩ hỏi ngược lại, tại sao các cô gái luôn tò mò việc hắn đeo mặt nạ thế?

-Không cần

Lý Thanh Lộ ánh mắt chuyển vài lần, trong lòng nàng nghĩ gì Trần Tinh không biết, có lẽ nàng cũng chỉ thử hắn thôi. Hỏi dừng một chút Lý Thanh Lộ mới tiếp tục hỏi

-Câu hỏi cuối cùng là nếu như ta đồng ý để người trị liệu thì sau đó ta là gì của người?

Vấn đề này đối với Trần Tinh thì cực kỳ đơn giản quá rồi, hắn đến đây với 2 mục đích, một trong đó đương nhiên là Lý Thanh Lộ rồi, làm sao có thể để cho kẻ như Hư Trúc chiếm được?

-Người sẽ là nữ nhân của ta.

Giọng nói bá đạo của Trần Tinh như tuyên bố chủ quyền vậy, Lý Thanh Lộ cũng im lặng cúi đầu, trong chốc lát nàng ngẩng đầu lên lại, đôi mắt sáng nhìn thẳng Trần Tinh nàng từ từ cúi đầu rồi nói

-Xin người hãy giúp ta khỏi bệnh.

-Không cần phải ra vẻ dè dặt như vậy, biết đâu ta là chân mệnh thiên tử của người thì sao?

Trần Tinh thấy Lý Thanh Lộ biểu hiện cũng giả vờ cười đùa để làm không khí bớt căng thẳng hơn một chút.

-Có lẽ là vậy, cũng có thể là không phải, thế nhưng nếu như ta đã quyết định rồi thì sẽ không hối hận vì điều này.

Lý Thanh Lộ không có biểu hiện quá xúc động hay gì khác, từ đầu tới cuối nàng luôn điềm tĩnh đối đáp với Trần Tinh.

-Như vậy, người có thể dẫn ta đến hầm băng trong hoàng cung được chứ?

Trần Tinh cũng không dây dưa gì nhiều, hắn thuận tiện đưa ra câu hỏi, bên trong hầm băng đương nhiên là lạnh, như vậy mới có thể giúp Lý Thanh Lộ cảm nhận được cảm giác ấm áp, còn về như vậy có ảnh hưởng đến nàng hay không Trần Tinh không lo lắng. Nguyên tác nàng vẫn khoẻ như thường

chúng tôi sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

- Vì sao lại đến nơi đó?

- Hàn Băng Ngọc thể chỉ khi kích phát trạng thái tối chung cực sau đó tiến hành chí dương lực tiến hành trung hoà mới có thể giải được.

Trần Tinh tiếp tục giải thích thuyết phục Lý Thanh Lộ.

- Nhưng mà bây giờ cũng đã khuya rồi, nếu ta dẫn người đi sẽ làm mình động nhiều người.

- Chuyện này thì người yên tâm, chỉ cần người chỉ đường cho ta là được.

Lý Thanh Lộ nghe vậy cũng không nói nữa, là một cô gái có chủ kiến, cho nên khi nàng quyết định vấn đề nào rồi cũng sẽ nhanh chóng thực hiện. Có 3 nguyên do để nàng chấp nhận Trần Tinh cứu trợ, thứ nhất đó là tình trạng bệnh này nàng đã chịu đủ rồi, mỗi lần phát bệnh toàn thân cơ thể cứng ngắt không thể hành động gì trong khi đó tinh thần vẫn tỉnh táo. Mỗi lần như vậy cứ như cực hình đối với nàng vậy.

Thứ 2 là nàng không muốn Hoàng thái phi vì giúp mình mà bôn ba như vậy.

Cuối cùng đương nhiên nàng hiểu được, thân là một công chúa, thì trước sau gì cũng phải làm con cò cho chính trị, phải đánh đổi hạnh phúc của mình cho lợi ích quốc gia. Còn về trong nguyên tác nàng được tuyên phò mã cũng là do sức ép từ chính quyền thôi. Nếu như Hư Trúc chết đi, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nàng rốt cuộc cũng phải gả cho một người nào đó thôi. Có lẽ bởi vì Hư Trúc là huynh đệ kết nghĩa của Đoàn Dự nên triều đình mới chấp nhận hôn sự.

Sau một đường uốn lượn phải trái, Trần Tinh dựa theo chỉ dẫn của Lý Thanh Lộ hần rút cuộc cũng ôm nàng tới nơi. Đặt nàng xuống, cả 2 đi vào trong.

Bên trong tối om không nhìn thấy gì cả, luồng khí lạnh từ trong truyền ra làm cho Lý Thanh Lộ cả người run lên, còn Trần Tinh thì không cảm thấy gì khác thường. Bởi vì làn da của hắn có thể chống lại nóng lạnh mà, cứ như máy điều hoà vậy, đông ấm hè mát, hắn cũng có thể tự động giải trừ hiệu quả phòng ngự này nếu muốn cảm nhận lạnh lẽo. Nếu không nhờ vậy chẳng khác nào hắn không còn cảm giác xúc giác gì sao?

- Này... người ở đâu vậy... ta không nhìn thấy gì cả... ở... ở đây lạnh quá...

Lý Thanh Lộ hai tay đan xen vào nhau, cơ thể nàng cũng bắt đầu từ từ cứng đờ lại vì lạnh rồi.

Mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng Trần Tinh có thể cảm nhận hàn khí phát ra đậm đặc nhất từ sâu bên trong. Đây cũng là sơ suất của hắn vì không nhìn thấy gì, thế là hắn lùi về sau trở lại dẫn Lý Thanh Lộ ra ngoài rồi tự mình đi tìm kiếm đuốc.

Rất nhanh cả hai trở lại, nhờ có ánh đuốc, nên mọi thứ 2 người có thể nhìn rõ. Căn phòng chừng 40-50m vuông. Bên trong được chất đầy đá đóng băng. Ở giữa lại đặt một khối đá ngay trung tâm căn phòng giống như một chiếc giường hình chữ nhật vậy. Trần Tinh hiếu kỳ nhìn Lý Thanh Lộ, nàng thấy biểu hiện của hắn cũng lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Truyện cần sự ủng hộ của các bạn, nguyệt phiếu, Kim sa châu, hoả tinh châu, kim đậu,.... Có gì cứ cho mình với. Đây là Động lực sau mỗi khi đi làm về để mình ra chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tổng quan thực lực

Bởi vì chỉ đứng ở gần lối ra vào nhìn vào trong nên Lý Thanh Lộ cũng không biểu hiện quá lạnh, thế nhưng khi đi theo Trần Tinh vào toàn thân nàng cũng từ bị hàn khí nhập thể. Cả người nàng run lên. Những bước chân cũng cứng đờ.

Cảm thấy không đúng, Trần Tinh đi phía trước vội dừng lại, hắn thấy Lý Thanh Lộ hai tay khoanh trước ngực, cả người không thể cử động được nên hắn nhanh chóng trở lại dìu nàng.

- Ta còn chịu được, cảm ơn người.

Lý Thanh Lộ thấy Trần Tinh biểu hiện trong lòng cũng có chút xiu hảo cảm. Ít ra hắn còn quan tâm nàng.

- Cố gắng lên, một chút sẽ hết.

Bởi vì kích phát tới chung cực của thể chất này, hắn không biết tên gì nên cứ gọi là Hàn Băng Ngọc thể vậy. Nên đành phải làm cho Lý Thanh Lộ ở trạng thái phát bệnh mới có thể tiến hành trị liệu được.

Trần Tinh diu Lý Thanh Lộ tới bên giường đá, chiếc giường này tuy làm bằng đá nhưng lại làm cho người ta cảm giác còn lạnh lẽo hơn cả nước đá nữa.

Không tiện suy nghĩ nhiều. Bởi vì Lý Thanh Lộ có giấu hiệu cứng đờ rồi. Toàn thân nàng cũng trở nên lạnh lẽo. Vội đặt nàng nằm xuống, Trần Tinh vung tay đóng cửa lại hầm băng. Với ngọn đèn mờ ảo của đuốc lửa, Trần Tinh từ từ giải khai y phục của Lý Thanh Lộ, đến khi cơ thể của nàng phơi bày hoàn toàn trước mắt hắn. Lý Thanh Lộ mặt cũng đã đỏ ửng lên vì thẹn. Thế nhưng cơ thể nàng không thể nói gì.

Trần Tinh nhìn tình cảnh ướt át này, tiểu đệ cũng trời dậy, hân giải khai y phục của mình rồi từ từ tách đôi chân của nàng ra, giờ phút này Lý Thanh Lộ cũng đã không thể cử động, toàn thân trở nên cứng ngắt.

Trần Tinh đặt tiểu đệ trước khe động, cảm giác lạnh lẽo từ phía dưới truyền tới là cho hắn cũng nhận thấy sự khác biệt. Giống như lần đầu được phịch vậy. Bởi vì lần nào cũng là cảm giác ấm áp, không giống như lần này cảm giác lạnh lạnh.

Hồng hân từ từ hạ xuống, đến khi tiểu đệ chui vào trong ngay tại khắc thì hân dừng lại. Bởi vì thật sự quá khó vào. Không chỉ riêng gì là lần đầu của nàng hơn nữa là do cơ thể nàng giống như cục thịt bị đông lạnh vậy.

Hân hơi nâng hông lên rồi dùng sức nhip mạnh xuống. Lý Thanh Lộ không thể nói gì cũng không phát ra âm thanh nào. Bờ môi chỉ run run lên kèm theo giọt nước mắt chứng tỏ nàng có thể cảm nhận được sự đau đớn.

Trần Tinh không để ý nhiều. Khi tiểu đệ của hân chạm vào tận cùng bên trong cũng chỉ mới được hơn phân nửa chiều dài một chút. Hân vội vàng vận chuyển Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh cùng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.

Bởi vì lần này phải đồng thời vận chuyển hai công pháp cùng lúc nên hân cũng không chú ý tới việc dòng máu trình tiết của Lý Thanh Lộ chảy xuống giường đá bị giường đá hấp thu một phần.

Trần Tinh ý muốn là đầu tiên sử dụng Thiên Sơn Lục Dương chưởng để điều làm cho cơ thể Lý Thanh Lộ có thể ấm áp hơn đồng thời giúp nàng dung hợp Hàn khí trong cơ thể, thế nhưng không hiểu vì sao Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh lại tiến hành hấp thu Âm lực hoá thành hàn khí chảy vào cơ thể hân, hàn khí này theo dòng máu bắt đầu tụ về trái tim. Trần Tinh chỉ cảm thấy được hướng di chuyển của nó là như vậy chứ hân không thể nhận ra hàn khí này đang hội tụ thành một hạt châu nhỏ dung hợp với trái tim hân.

Quá trình này hoàn tất cũng chính là Thiên Sơn Lục Dương chưởng không có tác dụng gì ngoài việc giữ ấm cho Lý Thanh Lộ. Phán đoán của hân có thể đúng hoặc đã sai, ai biết được nếu như hân không có Long Phượng Hoan Hi Chân kinh thì sẽ có tác dụng gì?

Thế nhưng điều này hân cũng không quan tâm bởi vì Trần Tinh có thể cảm nhận được cơ thể Lý Thanh Lộ đã ấm áp trở lại.

Chữa trị cũng đã kết thúc, cũng là lúc cả hai bắt đầu tận hưởng lạc thú khi tiến hành vận động nguyên thủy.

Trần Tinh hai tay giữ lấy chiếc eo thon gọn của Lý Thanh Lộ, hông lui phía sau đến khi tiểu đệ dính lại ở khắc thì hân tiến về phía trước. Ban đầu là vận động từ từ đến khi tiếng thở dốc rên rỉ cùng tiếng cầu xin của Lý Thanh Lộ vang lên không ngừng. Trần Tinh lúc này mới chịu buông tha cho nàng, hân kết thúc bằng việc phun sữa vào bên trong.

-Trước khi ngọn đuốc tắt, có thể để ta nhìn thấy khuôn mặt chàng có được không?

Lý Thanh Lộ sau khi ném thử trái cấm cũng trở nên quyến rũ hơn, nàng nhìn sang Trần Tinh rồi nói, biểu hiện của nàng cứ như sợ Trần Tinh tan biến vậy.

Dưới ánh sáng nhấp nháy sắp tắt, Trần Tinh tháo xuống mặt nạ mình. Hân nhìn Lý Thanh Lộ rồi mỉm cười nói

-Sau này nàng cứ đi theo ta đi. Được chứ?

Lý Thanh Lộ chỉ gật đầu sao đó tựa vào lòng hân mà ngủ. Cảm giác lạnh lẽo cũng biến mất, lần đầu tiên nàng biết đến cái gì mới gọi là ấm áp. Đêm nay, nàng mơ một giấc mơ đẹp nhất từ khi bị bệnh tình hành hạ.

Sáng hôm sau, Trần Tinh đã thức dậy theo đúng giờ sinh học của hân. Trong căn hầm băng tối om nhìn thấy gì. Hân chỉ có thể dựa vào trí nhớ đi lại hướng ra vào rồi mở cửa, sau đó trở lại mặc quần áo vào và đưa Lý Thanh Lộ trở về tẩm cung. Tiễn thể hân cũng thu luôn giường đá kỳ quái này để lúc rảnh rồi tiến hành nghiên cứu. Năng lực mô phỏng giả lập vẫn còn 1 slot nên vừa đủ chỗ

Bởi vì mất tích thời gian không lâu thêm vào đó là chỉ có 2 cung nữ biết có kẻ xâm nhập nhưng từ sớm đã bị Đồng Lão đàn xếp rồi nên cũng không làm kinh động bất cứ ai.

Đặt Lý Thanh Lộ đang ngủ say lên giường, Trần Tinh ra phía trước bình phong tiến hành chờ đợi. Trong lúc chờ đợi hân cũng không quên việc tu luyện, việc học là không có điểm dừng, uy lực của các môn võ công căn nội lực thúc đẩy Trần Tinh cảm thấy không hài lòng cho lắm.

Bởi vì một môn võ học tầm thường thiên về ngoại công như Pháo Quyền lại có thể mang lại sức phá hoại gấp trăm lần Môn đỉnh cấp võ công Hàng Long Thập Bát chương. Điều này đương nhiên là phải xem lại bản thân mình rồi.

Trần Tinh thân mang rất nhiều võ công, bao gồm rất nhiều chiêu thức, thế nhưng những môn võ công này uy lực không đạt yêu cầu của hân. Nhìn một cách khách quan, Tuyệt thế võ công lại quá phế với hân.

Những chiêu thức ngoại công hay nội công Trần Tinh thấy không còn theo kịp tiến độ tu luyện của bản thân nữa nên bắt buộc hân phải tiến hành chuyên

sâu cái tiến lại.

Quyền pháp, Trần Tinh sử dụng nhiều Pháo Quyền, uy lực thì không cần phải nói, thế nhưng chỉ là do lợi thế về thể chất mới đạt hiệu quả như vậy. Hắn muốn càng mạnh hơn nữa.

Tuy nhiên, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, là một môn ngoại công tầm thường, không đủ chuyên sâu, lý luận không quá rõ, uy lực thì hạn chế làm sao Trần Tinh có thể dựa vào nó mà tiến hành cải tiến đây? Bởi vì lực phá hoại khi hắn thi triển ra Pháo Quyền đã vượt xa nhận thức của người sáng tạo ra chiêu thức này rồi.

Chương pháp, Trần Tinh có Hàng Long Thập Bát chương, Thiên Sơn Lục Dương chương, thế nhưng Thiên Sơn Lục Dương chương chỉ mới học còn chưa có dịp thi triển nên hắn tạm thời bỏ qua một bên. Hàng Long Thập Bát Chương là môn khiến Trần Tinh cảm thấy thất vọng nhất.

Vì sao? Gặp đôi nội lực Tiêu Phong, không dựa vào lợi thế thân thể cũng chỉ có khiến đối phương ói máu nhẹ cùng lùi về sau một bước, không nói đến việc Tiêu Phong đã thua. Trong mắt Trần Tinh chỉ có việc bản thân mình cải tiến Giảng Long Nhị Nhập Bát Chương thành Hàng Long Thập Bát chương vẫn còn quá yếu kém.

Như thế nào mới được gọi là mạnh mà Trần Tinh mong muốn? Đương nhiên là một môn tuyệt thế võ công khi thi triển phải có uy lực phá hoại từ Pháo Quyền trở lên rồi. Như vậy mới xứng với cái danh xưng tuyệt thế?

Trần Tinh bỏ ra rất nhiều thời gian để tiến hành mô phỏng nhằm tìm ra cách cải tiến, từ rạng sáng cho đến giữa trưa khi mặt trời lên cao và Lý Thanh Lộ tỉnh lại, hắn mới dừng lại, trên lý thuyết hắn đã sửa đổi lại Hàng Long Thập Bát chương thành 18 chiêu như sau

1. Phi Long Tại Thiên
2. Kiến Long Tại Điền
3. Hồng Tiệp Vu Lục
4. Tiềm Long Vật Dụng
5. Lợi Thiệp Đại Xuyên
6. Thần Long Bãi Vĩ
7. Đột Như Kì Lai
8. Song Long Thủ Thủy
9. Thời Thừa Lục Long
10. Long Chiến Vu Dã
11. Lí Sương Băng Chí
12. Cang Long Hữu Hối
13. Tả Hữu Thần Long
14. Bàn Long Phiên Giang
15. Cuồng Long Loạn Vũ
16. Thần Long Hàng Thế
17. Long Du Thiên Địa
18. Long Đăng Ngũ Nhạc

18 chiêu này mỗi một chiêu đều có uy lực từ phá hoại từ Pháo Quyền trở lên, vì sao hắn lại làm được? Đơn giản là Trần Tinh tiến hành thiên về ngoại công hơn là nội công khi thi triển, hắn giảm bớt những chỗ những chiêu thức cần nhiều nội công khi ra đòn.

Về thân pháp thì hắn có Lăng Ba Vi bộ là đã đủ dùng rồi, dù sao Trần Tinh cũng chưa luyện max Lv được. Dụng tốc bất đạt mà... 16 bộ còn lại hắn không tìm ra nguyên lý cho dù có năng lực mô phỏng đi chăng nữa.

Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt,

Phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết.

Viễn nhi vọng chi, hạo nhược thái dương thăng triều hà,

Bách nhi sát chi, chúc nhược phù dung xuất lục ba.

Dương khinh khuê chi kỳ mỹ hề,

Ể tu tị dĩ duyên trử.

Thể tấn phi bằng,

Phiêu hốt nhược thần.

Lăng ba vi bộ,

La miệt sinh trần.

Động vô thường tắc, nhược nguy nhược an.

Tiến chi nan kỳ, nhược vãng nhược hoàn.

Chuyển phán lưu tình,

Quang nhuận ngọc nhan.

Hâm từ vị thổ,

Khí nhược u lan.

Hoa dung a na,

Linh ngã vong xan.

Trần Tinh mở miệng lầm bầm, sau đó cũng lắc đầu.

Về ám khí thì Trần Tinh rất hài lòng với Sinh tử Phù mới học được, nên hắn cũng chưa muốn cải tiến gì.

Về Kiếm thuật thì hắn đã có Lục Mạch Thần Kiếm thế nhưng uy lực thì không được ưng ý lắm, và lại nội công của hắn hiện tại cũng không kích phát được. Chỉ có thể tu luyện kiếm đạo trước rồi hắn tính.

Những binh khí khác Trần Tinh cũng muốn tập luyện khi nào có thời gian. Bởi vì hắn không thích sử dụng kiếm cho lắm. Nhưng mà tay không thì có vẻ hơi khoa trương. Cho dù thân thể hắn có mạnh cỡ nào đi chăng nữa thì cũng phải sử dụng thành thạo binh khí, tại vì đó là lợi thế mà.

Một số nội công tâm pháp thì Trần Tinh đầu tiên phải kể đến Đoạt Thiên Tạo Hoá Quyết, Dịch Cân Kinh, Bắc Minh Thần Công, Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công.

Ngoài Quyền pháp, Chưởng pháp, Kiếm Pháp, thân pháp, Ám khi ra. Trần Tinh còn biết một số môn khác như Trảo Pháp, cước pháp, thế nhưng những cái này đều là tạp nham không đáng kể.

Nói là tạp nham nhưng không có nghĩa là phé, bởi vì trong đó có Long Trảo thủ nữa...

Bên cạnh đó còn có kho tàng võ học mà hắn chưa có thời gian xem tới cũng như tu luyện.

Tạm thời dừng lại một chút để lo lắng cho Lý Thanh Lộ, hiện tại hắn cũng coi như không thiếu thời gian, không cần thiết phải chú tâm quá nhiều vào việc tu luyện mà bỏ bê mấy nữ.

- Thanh Lộ, nàng cảm thấy đã khoẻ hơn chút nào chưa? Có cần nghỉ ngơi thêm không?

- Ta không sao, cơ thể đã tốt hơn. Có phải ta đã khỏi bệnh?

- Có lẽ là vậy, thật ra ta cũng không biết như thế nào nữa.

Trần Tinh nhún vai, hắn thật sự cũng không biết phải nói như thế nào.

- Nhưng sao ta lại cảm thấy trong cơ thể mình hình như có thêm cái gì đang lưu chuyển.

Lý Thanh Lộ ra vẻ nghi hoặc hỏi,

- Như thế nào? Còn có chuyện đó. Hiện tại nàng có cảm thấy cơ thể không ổn chỗ nào không?

Trần Tinh lo lắng hỏi, cũng bởi vì là lần đầu gặp người thân mang thể chất đặc biệt, nên hắn cũng không có quá nhiều Kinh nghiệm xử lý.

-Không sao cả, ta cảm thấy cơ thể không còn lạnh như trước nữa, nhưng có điều hình như cơ thể có gì đó là lạ, ta có thể điều khiển thứ này....

Lý Thanh Lộ dứt lời dùng ngón tay chạm vào khung gỗ mép giường, điều bất ngờ xảy ra là khung gỗ đó từ từ dưới mắt thường có thể thấy được nó đóng kết một tầng băng sương.

-Chuyện này....

Trần Tinh nhìn không chớp mắt, điều này cứ như phim viễn tưởng về những người có siêu năng lực vậy, thế nhưng Trần Tinh biết đây là không phải siêu năng lực gì cả.

-Ta nghĩ đây là thể chất đặc biệt của nàng mang lại, lúc trước nàng không thể khống chế nên nó mới dần vật cơ thể nàng, nhưng bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết nên nàng có thể tự do sử dụng nó. Nhưng mà nàng cũng đừng tùy tiện sử dụng, để ta tìm hiểu chính xác nó là gì rồi hãy sử dụng.

Trần Tinh vuốt cằm nói, hắn nghĩ tới một vấn đề đó là hắn nhớ được trong lúc Long Phượng Hoan Hi chân kinh được vận chuyển, nó đã hút đi hàn khí trong cơ thể Lý Thanh Lộ, thế nhưng hiệu quả của Long Phượng Hoan Hi chân kinh là đem lại cho đối tượng cùng song tu 1/3 năng lượng.

-Vậy cũng có nghĩa là ta cũng có năng lực giống vậy? Như vậy thể chất của Thanh Lộ có hao hết hàn khí hay không? Hay là vẫn còn?

Trần Tinh trầm suy nghĩ, hắn để Thanh Lộ nghỉ ngơi thêm chút nữa.

Bản thân Trần Tinh cũng tiến hành việc nghiên cứu của mình. Thời gian cứ thế trôi qua 3 ngày. Trong 3 ngày này, hắn sinh hoạt vô cùng đơn giản. Bởi vì muốn thử uy lực của võ công nên hắn cũng không ở lại hoàng cung gì mà đi ra nhà trọ. Đồng lão cũng ở đây, kể cả Mai Lan Trúc Cúc đều có mặt.

Từ khi 4 tỷ muội được Trần Tinh cho môn hợp thể kiểm trận là Tứ Phương Tuyệt Sát Trận, các nàng không hiểu vì sao rất cố gắng luyện tập. Mặc dù uy lực có yếu kém nếu như đối mặt với Trần Tinh nhưng cũng đã có chút thành tựu về mặt phối hợp. Chỉ là do bản thân các nàng đối với kiểm đạo không hiểu nhiều thôi.

Đồng lão trong 3 ngày này cũng rất an phận tịnh dưỡng.

Thời gian 3 ngày đủ để Trần Tinh thử nghiệm uy lực của Hàng Long Thập Bát chương, không có con đường nào bằng phẳng cả. Hắn thừa biết điều đó, thế nhưng việc bản thân thấy thất vọng là điều không thể tránh khỏi. Đúng thời, có hy vọng khi thành công thì phải chấp nhận thất vọng khi thất bại. Thất bại không có nghĩa là từ bỏ mà là tiền đề để bản thân cố gắng hơn nữa khi thành công mới thôi.

Điều này chứng minh bằng việc Trần Tinh đã hoàn thành sửa đổi cải tiến cũng như hải long với uy lực của chiêu đầu tiên trong Hàng Long Thập Bát Chương.

-Phi long tại thiên!

Trần Tinh hét lớn một tiếng rồi chưởng ra một chưởng, sự kết hợp của một chưởng này bao gồm trong đó là 6 phần ngoại công cùng 4 phần nội công.

Một con rồng trong suốt được tạo thành bằng ngoại lực kích thích không khí bay ra từ bàn tay Trần Tinh, nội lực thì dùng để tạo hình dáng cùng sự ổn định của nó khi bay trong không trung trước khi va chạm với mục tiêu, con rồng tuy trong suốt nhưng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nó là những đường gọn sóng kết nối với nhau tạo thành hình rồng. Lần này nó cũng khá sống động hơn lần Trần Tinh giao thủ với Tiêu Phong rồi. Có điều chiều dài cùng đường kính hơi khiêm tốn một chút.

Nhưng uy lực thì..

-Ầm ầm ùng~

Một tiếng vang lớn kèm theo đó là đám mây đường kính vài dặm bị xuyên một lỗ thủng to.

Trần Tinh không dám sử dụng trên mặt đất, vì hắn không biết uy lực thế nào. Như vậy sẽ mang đến một số phá hoại không cần thiết.

Ngày hôm nay, Trần Tinh nhận được một bức thư, nội dung là Lý Thu Thủy đã trở lại, đúng như Thanh Lộ nói, Lý Thu Thủy rời đi là vì tìm một số được liệu để nhắm trị liệu hàn khí trong cơ thể nàng.

-Đồng lão, Lý Thu Thủy đã trở lại, ngươi có muốn cùng ta đi vào hoàng cung không?

Trần Tinh tìm Đồng lão để hỏi ý kiến một chút; thật ra hắn cũng muốn giúp hai người hoá giải thù oán khi xưa, chứ nếu cả 2 như trong nguyên tác đều chết, không nói đến Ngũ Yên chỉ riêng Thanh Lộ cũng đau lòng rồi, ngoài ra còn có 4 nữ Mai Lan Trúc Cúc nữa.

-Tại sao không đi? Ta muốn gặp mặt tiện nhân đó để xem người đối phó ả như thế nào, haha, ta biết tính tình tiện nhân đó, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Đồng Lão mở mắt ra rồi cười haha nói, chắc có lẽ con hàng này đang yy tự sướng khi nhìn thấy cảnh tượng Lý Thu Thủy bị Trần Tinh dẫn mặt.

-Haizz, lên đường thôi.

Trần Tinh cũng lười giải thích, hần nhanh chóng xoay người tiến tới hoàng cung.

Cần sự ủng hộ của bạn đọc, Nguyệt phiếu, kim đậu, kim sa châu,... Anh chị em có gì cứ đề cử giúp mình nếu cảm thấy truyện hay, hoặc vote 10 sao để lại bình luận. Cảm thấy không có động lực viết vì bận rộn lu bu nhiều chuyện và lại khi nhìn thấy số lượt đề cử vs cmt quá ít thì càng nản hơn(((

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Trở về

Để nhanh chóng hơn, Trần Tinh mang theo Đồng lão tiến vào hoàng cung. Một đường vô cùng thuận lợi nên hần rất nhanh đến nơi. Không phải vì vệ quân quá ít hay lo là việc canh gác mà bởi vì tốc độ Trần Tinh quá nhanh kèm theo thính giác nhạy nên dù là ban ngày, hần cũng có thể ra vào như chỗ không người.

Từ xa, Trần Tinh đã nhìn thấy Lý Thanh Lộ đứng phía trước căn phòng để chờ đợi hần, thế nhưng biểu hiện của nàng cũng không được tốt lắm, chính xác là nét mặt lo lắng. Có lẽ nàng lo lắng về việc Trần Tinh cùng Lý Thu Thủy sẽ có xung đột.

-A Tinh...

Lý Thanh Lộ nhìn thấy Trần Tinh, nàng tiến lên nói, thế nhưng có vẻ sự có mặt của Đồng Lão làm cho nàng muốn nói lại thôi

-Thanh Lộ, không có chuyện gì đâu, nàng yên tâm...

Cảm nhận được tâm trạng của Lý Thanh Lộ, Trần Tinh cười nhẹ trấn an nàng.

Hần nhìn qua Đồng lão rồi gật đầu, 2 người song song bước vào trong, đi theo sau là Lý Thanh Lộ. Nghe tiếng mở cửa, Lý Thu Thủy cũng nhìn sang, khi thấy Đồng Lão thì bà ta có hơi nghi hoặc một chút rồi nhìn sang Trần Tinh đánh giá hần.

Trần Tinh cũng quan sát Lý Thu Thủy, bề ngoài cỡ 50-60 tuổi, nhưng thật ra hần biết số tuổi thực tế phải hơn rất nhiều. Ấn tượng với hần nhất là vết sẹo dài từ trán qua sống mũi xuống má trái, trông rất dữ tợn. Nhìn vết sẹo này, hần cũng hiểu được vì sao Lý Thu Thủy cùng Đồng Lão thế sống chết đến cùng như vậy.

-Sur tỷ, mấy mươi năm không gặp, tỷ vẫn khỏe chứ?

Lý Thu Thủy sau khi đánh giá Trần Tinh xong cũng không nhìn điểm gì khác biệt nên cũng đặt trọng tâm vào Đồng Lão,

-Haha, tiện nhân, đừng giả mù sa mưa nữa, không phải ngươi ngày ngày mong ta chết sao?

Đồng lão cũng cười lớn tiếng rồi cũng vạch mặt mắng người, Trần Tinh thì lắc đầu, hần biết nếu mình bây giờ không đứng ra giảng hòa thì 2 người này thế nào cũng sẽ rơi vào kết cục bi thảm.

-Được rồi Đồng lão, các ngươi có thù hận gì cũng đều bắt nguồn từ một người, thế nhưng mọi chuyện cũng đã là quá khứ, tại sao không để nó trôi qua để sống một cuộc sống mới.

Trần Tinh quay đầu nhìn sang Đồng Lão rồi mở miệng hỏi, giọng điệu của hần khá đậm nhạt giống như người nhìn thấu hồng trần vậy. Thật ra là Trần Tinh cũng đang cảm khái tự hỏi bản thân hần cũng không thể quên người con gái đó, thế nhưng, đã là khuyên người nên trang bức cao thâm một chút.

Đồng lão nghe hần nói vậy chỉ hừ một tiếng rồi không nói gì thêm, Lý Thu Thủy hiếu kỳ nhìn sang Trần Tinh.

-Không nghĩ tới sur tỷ lại có ngày sa cơ như vậy, haha,

Trần Tinh không dây dưa vấn đề này nữa, mục đích hần đến là để có được Tiểu Vô Tướng Công, sau đó thì hóa giải ân oán của hai người,

-Lý Thu Thủy đúng không? Ân oán của ngươi cùng Đồng lão ta nghĩ tốt nhất nên để sang một bên đi, bởi vì mục đích của ta đến đây vẫn chưa giải quyết.

-Ngươi là ai? Mục đích của ngươi là gì? Tại sao ta phải nghe theo ngươi?

Lý Thu Thủy có vẻ không được vui cho lắm, Thanh Lộ ở đằng sau thì tỏ vẻ lo lắng nhưng cũng không tiện lên tiếng.

Trần Tinh cũng không nói gì chỉ mỉm cười rồi đột nhiên thân hình hần lóe lên, không gian căn phòng rất nhỏ nên tốc độ của hần cứ như teleport vậy.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Trần Tinh ra tay quá bất ngờ, dù đã chủ động đề phòng rồi thế nhưng Lý Thu Thủy vẫn bị Trần Tinh điểm huyệt, thủ pháp điểm huyệt của hắn là sử dụng Nhất dương chỉ nên cho dù võ công cao như Lý Thu Thủy cũng khó có thể giải được.

-Người... Người thật ra là ai? Làm sao có thể biết được Lăng Ba vi bộ?

Bởi vì sau khi điểm huyệt xong rồi Trần Tinh trở về vị trí cũ bằng Lăng Ba Vi bộ nên Lý Thu Thủy mới có thể nhìn ra, đồng thời bà ta cũng bất ngờ hỏi, trong giọng nói ần ần khiếp sợ cùng không thể tin được.

-Ta là ai không quan trọng lắm, bởi vì ta cũng chỉ là người qua đường thôi, xuất hiện một lần rồi biến mất. Còn vấn đề thứ 2 người hỏi, Thật ra thì cũng không riêng gì Lăng Ba vi bộ, những môn võ công khác của môn phái các người ta đều biết, cũng chỉ còn có Tiểu Vô tướng công là ta không biết thôi. Còn như vì sao ta lại biết thì người không cần phải biết. Cũng chính vì vậy, mục đích của ta đến đây là vì nó.

-Tiểu Vô Tướng công ta có thể cho người, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện. Nếu không người đừng mơ có được.

-Xem ra người không nhận ra được bản thân mình ở trong hoàn cảnh nào thì phải? Người có tư cách nói điều kiện với ta sao?

Trần Tinh liếc mắt, giọng khinh thường nói. Đồng Lão thì hắn còn bàn điều kiện thế nhưng Lý Thu Thủy thì không được. Đơn giản là vì hắn biết điều kiện này hắn sẽ không thực hiện được.

-Haha, như vậy thì sao? Người sẽ làm gì ta?

Lý Thu Thủy haha cười nói, sau đó nhìn về phía Lý Thanh Lộ cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trần Tinh.

Trần Tinh đương nhiên là nhìn ra, hắn cũng bất đắc dĩ, xem ra Lý Thu Thủy đã nhìn ra hắn và Thanh Lộ có một chân với nhau. Trần Tinh cũng không biết rốt cuộc 2 người này quan hệ là như thế nào?

Hắn cũng không thể trước mặt nữ nhân của mình mà làm quá đáng được. Cho dù là chỉ hù dọa thôi.

-Điều kiện gì?

Trần Tinh lắc đầu rồi nói, hắn cũng xuống nước nhường nhịn, Lý Thu Thủy thấy vậy cũng nghiêm túc lại nhìn sang Đồng Lão rồi nói

-Giết ả...!

-Haha tiện nhân, bây giờ chịu lộ mặt thật rồi sao? Giết ta? Để ta giết người trước.

Đồng Lão nghe vậy liền cười lớn rồi xông tới tay biến ảo định bẻ gãy cổ họng Lý Thu Thủy. Trần Tinh thấy vậy lắc đầu rồi nhanh chóng điểm luôn huyệt Đồng Lão.

-Hai người các người đều đã có tuổi cả rồi, vì sao động một tý là muốn lấy mạng đối phương vậy?

-Mau thả ta ra, đừng quên người đã hứa với ta 3 điều kiện.

Đồng Lão bị điểm huyệt nhưng vẫn có thể nói chuyện, tuổi cao nhưng tính cách cùng vẻ ngoài vẫn trẻ con nên nói năng có phần không suy nghĩ. Trần Tinh hứa 3 điều kiện cũng không có việc nào liên quan đến việc này cả.

-Sao, người cảm thấy điều kiện của ta thế nào? Chỉ cần giết ả, ta sẽ đem Tiểu Vô tướng công toàn bộ cho người?

Lý Thu Thủy bắt đầu giờ giọng điệu mê hoặc. Tiếc là Trần Tinh tâm tính không phải trẻ lên 3, bị lợi ích làm mê hoặc mà quên đi lời hứa. Và lại môn côn pháp Tiểu Vô Tướng công cũng chưa chắc là chìa khoá để giúp các nữ nhân của hắn trường sinh.

-2 người các người xem ra không thể giảng hoà với nhau rồi, thôi thì ta cũng không còn cách nào khác.

Sau một lúc bỏ công suy nghĩ biện pháp, Trần Tinh nhớ tới việc hồi hắn còn ở Địa Cầu, hắn có đọc một bài viết nói về việc trừng phạt 2 nam sinh đánh nhau ở Nhật Bản.

Đó là bắt cả hai ngồi nắm tay nhau ở giữa sân trường, trong sự chỉ trích của tất cả mọi người. Hắn cảm thấy có thể áp dụng cho 2 người này. Vì sao? Đương nhiên là vì mặt mũi rồi, nhất là những người tự cho mình là tồn tại đẳng cấp cao hơn người khác, những người này còn quan trọng sĩ diện hơn cả.

Hắn sẽ không đơn giản để hai người nắm tay nhau giữa phố xá đông người, mà còn tóm tắt thêm bớt một đoạn tiểu sử giới thiệu về tên và quan trọng nhất là tình sử giành trai của hai người. Tóm lại là làm sao để cho càng nhiều người xem càng tốt.

-Thanh Lộ, nàng ở đây chờ ta, ta mang 2 người cứng đầu này đi một lát sẽ về.

Trần Tinh nhìn Thanh Lộ nói rồi hắn một tay xách một người bay ra khỏi hoàng cung, cũng bởi vì mục đích của hắn là càng nhiều người xem càng tốt nên hắn cũng không có kỵ gì.

Việc này đương nhiên là sẽ làm kinh động rất nhiều người. Nhưng như vậy thì đã sao? Tây Hạ Nhất phẩm đường cũng chỉ là vật trang trí đối với Trần Tinh thôi.

-Người muốn làm gì?

-Người mang ta đi đâu?

Hai người 2 câu hỏi, nhưng cả 2 trong giọng nói đều mang theo một nỗi lo lắng. 2 người có thể cảm giác được rằng bản thân sẽ không nguy hiểm nhưng lại thấy lạnh tóc gáy.

-Không có gì, được rồi, nơi này rất tốt.

Trần Tinh mỉm cười nhìn hai người, hần điểm luôn huyết không cho 2 người cử động miệng. Biết đâu nhục quá cắn lưỡi tự sát thì sao?

Lấy một chiếc ghế dài để cho Đồng lão cùng Lý Thu Thủy ngồi lên và nắm tay nhau, trong sự soi mói chỉ trích của mọi người xung quanh Trần Tinh bắt đầu tóm tắt lại tình sử cũng như quá trình từ đồng môn tỷ muội biến thành tình địch và kẻ thù không đội trời chung như hôm nay vậy.

Phải nói thật chứ, cái cảm giác phải nắm tay người mình ghét cay ghét đắng ngồi giữa đám đông rồi kèm theo bí mật bị phanh phui là một cảm giác thốn đến tận rốn.

Cảm giác uất ức khiến 2 người đỏ hết cả mặt, không phải vì xấu hổ mà là vì máu dồn lên não vì bị ghen quá.

Trần Tinh thấy hiệu quả cũng đã đạt được, hần liền mang theo hai người rời đi. Bóng ảnh hần kéo dài đến khi mất đi người xung quanh mới dần dần tản đi.

-Thế nào, cảm giác không tệ chứ.

Ở một khu rừng vắng, Trần Tinh giải huyết để hai người nói chuyện. Và đương nhiên là hần bị mắng một trận, điều này đã trong dự đoán nên Trần Tinh cũng không nổi giận gì mà thay vào đó là hần lại mỉm cười.

Nhìn thấy Trần Tinh nở nụ cười, Đồng lão cùng Lý Thu Thủy rung mình không hện mà đều ngậm miệng lại.

-Thế nào? Người suy nghĩ kỹ chưa? Nếu câu trả lời là không thì lần sau sẽ không đơn giản như vậy. Sự kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn, đừng ép ta biến người thành phế nhân.

Trần Tinh nhìn sang Lý Thu Thủy nói, hần thật sự cũng đã nhường nhịn đủ lắm, nếu không phải suy nghĩ cho nữ nhân của mình thì hần cũng không cần phiền phức như vậy.

-Người đừng mơ, trừ phi người giết ả, nếu không đừng hòng lấy được Tiểu Vô tướng công.

Lý Thu Thủy nổi giận quát, nếu bây giờ có thể cử động, ắt hẳn bà ta đã liều mạng với Trần Tinh rồi.

-Có lẽ cách làm của ta đã quá nhân từ sao? Nếu vậy người cũng đừng trách ta...

Thật ra Bắc Minh thần công cũng chỉ hút đi nội lực thôi, nếu võ công mà dùng ngoại công thì làm sao có khả năng cướp được? Môn công pháp thuộc loại nội công thì sẽ có quy tắc vận chuyển nội lực riêng, Trần Tinh hần có giả lập năng lực nên sau khi hút nội lực hần sẽ dựa vào lộ tuyến để thiết lập lại, từ đó hần có thể biết được.

Trần Tinh từng bước đi về phía Lý Thu Thủy, ánh mắt của hần cũng trở nên lãnh khốc hơn, mềm không được thì phải cứng.

-Khoan đã...

Cảm nhận được Trần Tinh quyết tâm, nên cho dù thế nào Lý Thu Thủy cũng không thể không nhượng bộ. Nếu mất hết võ công rồi thì cũng coi như mọi thứ đều không còn. Khả năng tự vệ còn không có nói chi đến việc giết người khác.

-Như thế nào? Người còn có gì muốn nói?

Bàn tay Trần Tinh đặt trên vai Lý Thu Thủy, giọng nói của hần lạnh như băng.

-Ta sẽ cho người Tiểu Vô tướng công, nhưng người phải thề không thể dùng Bắc Minh Thần công sử dụng trên người của ta.

Lý Thu Thủy mặc dù có phần e ngại Trần Tinh nhưng trông mắt cứ xoay chuyển, Trần Tinh đương nhiên là thấy nhưng hần cũng lười để ý.

-Không thể? Ta không cần thiết phải thề hay hứa bất cứ điều gì với người, ta chỉ cần Tiểu voi tướng công là đủ. Nếu người không tự giao ra, ta sẽ đích thân lấy.

Trần Tinh vận chuyển công pháp, cảm nhận được nội lực đang bị hút đi, Lý Thu Thủy biến sắc,

-Khoan đã, ta đồng ý...

Trần Tinh ngừng vận chuyển, chỉ trong chớp mắt đó hắn cũng đã hút đi hơn 5 năm công lực của Lý Thu Thủy rồi, nhưng số sánh với số năm nội lực còn lại cũng không đáng kể lắm.

-Đọc khẩu quyết.

Trần Tinh quyết tâm cứng rắn tới cùng nên hắn cũng không dong dài, Lý Thu Thủy thấy biểu hiện của hắn như vậy cũng nhanh chóng đọc khẩu quyết Tiểu Vô Tướng công.

Do thanh âm rất nhỏ vừa đủ Trần Tinh nghe nên Đồng lão cũng không nghe thấy gì. Sau khi hoàn tất, Trần Tinh bắt đầu mô phỏng giả lập một hình ảnh tu luyện.

Hắn muốn biết liệu Lý Thu Thủy có giờ trò gì không? Nếu có, như vậy Trần Tinh cũng không ngần ngại hút hết toàn bộ nội lực của bà ta.

Sau khoảng 10 phút, Trần Tinh mở mắt ra, biểu hiện của hắn tương đối hài lòng, bởi vì không có vấn đề gì xảy ra cả. Bây giờ hắn chỉ cần thời gian để tìm ra cách dung hợp hoặc tìm ra liên hệ nào đó 3 môn công pháp này thôi.

Hắn nhanh chóng mang 2 người trở lại hoàng cung, đồng thời chuyển đi Tây Hạ cũng kết thúc, việc còn lại chỉ là trở về Mạn Đà sơn trang hội họp cùng mấy nữ thôi.

Bởi vì biết trước cốt truyện cũng như tình tiết nội dung, thêm vào đó là lợi thế về nhiều mặt nên đối với Trần Tinh mọi chuyện quá suông sẻ. Như vậy cũng trở nên quá nhàm chán.

Sinh hoạt như vậy không phải là điều mà Trần Tinh muốn, hắn muốn được chiến đấu những trận chiến sinh tử, hoành tráng, cho dù có tử chiến đi nữa cũng muốn toả sáng nổi bật một lần. Như vậy mới có thể cháy lên khát vọng trở nên mạnh mẽ, mạnh tới khi nào có thể thực hiện được mục đích thì thôi. Còn nếu như thất bại cũng chứng tỏ hắn đã từng có cố gắng.

Còn như cứ suông sẻ như vậy đến khi thất bại, nhìn lại hắn đã từng có cố gắng sao? Hắn không muốn hối hận vì bản thân không nỗ lực.

Ngày hôm nay, đã cách 3 ngày kể từ khi hắn đạt được Tiểu Vô Tướng Công, và hắn đang trên đường trở về từ Tây Hạ.

Trong 3 ngày này Trần Tinh cũng có nghiên cứu tìm cách dung hợp 3 môn võ công thế nhưng cho dù có giả lập năng lực đi nữa hắn cũng không thể tìm ra điểm chung gì.

Thế là Trần Tinh đành gác sang một bên đội tập hợp đủ mấy nữ sẽ cùng nhau tham khảo.

Sr các bạn vì chương này không đc hay lắm(, bởi vì mình bận tư vấn cho mấy bệnh nhân làm răng của mình nên dòng suy nghĩ không đc mạch lạc lắm. Bận kiếm tiền nên nó vậy((Chương tiếp theo mình sẽ kỹ lại hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Rời đi Mạn Đà sơn trang

Vì Trần Tinh đã hứa bảo vệ sự an toàn của Đồng lão đến khi nào nàng hồi phục lại võ công thì thôi nên Trần Tinh cũng mang luôn đồng lão theo. Nếu qua được giai đoạn này có lẽ ân oán của Lý Thu Thủy với đồng lão cũng sẽ được hoá giải bởi vì thêm 30 năm nữa chắc gì Lý Thu Thủy còn sống tới khi đó?

Thật ra nếu suy nghĩ kỹ lại, cái chết của 2 người này là do Hư Trúc gây nên. Cũng có thể nói là chính Hư Trúc đã giết 2 người này, vì sao cả hai thù hằn nhau biết bao nhiêu năm lại không sống chết với nhau luôn cho rồi? Chính Hư Trúc đã hút cạn nội công của 2 người. Tuổi 2 người này đã cao, nếu mất đi nội công thì sẽ mất đi sự chèo chống cơ thể. Chết là chuyện đương nhiên. Có một vấn đề là khi chết 2 người này lại nhắc đến một người, đó là Lý Thương Hải, vậy Lý Thương Hải ở đâu?

Nếu so sánh ai mới là người đẹp nhất trong Thiên Long thì chắc chắn không phải là Ngưu Yên mà là Lý Thương Hải, tuy cả hai giống nhau như đúc nhưng điểm khác biệt đó là khí chất cùng với một nốt ruồi.

Chính vì nốt ruồi đuôi mắt này làm nên sự khác biệt, cũng chính nó gây ra tất cả mâu thuẫn trong Tiêu Dao phái. Còn nhân vật gây nên này thì từ đầu đến cuối đều là một bí ẩn.

-Đồng lão, người còn một người sư muội nữa tên là Lý Thương Hải phải không?

Trần Tinh hiếu kỳ mở miệng hỏi, Hắn rất muốn biết một trong những nhân vật bí ẩn nhất này, không chỉ riêng về sự tò mò mà còn hắn muốn tìm hiểu thêm

thông tin về Tiêu Dao tử. Bởi vì Lý Thương Hải có khả năng biết được một số thông tin mà Trần Tinh cần thiết.

-Người nói Thương Hải sư muội sao? Muội ấy hành tung ta cũng không quá rõ ràng, người tại sao lại hỏi hành tung muội ấy?

Đồng lão đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe được Trần Tinh hỏi cũng lên tiếng đáp.

-Vậy sao? Nếu vậy thì không có gì?

Trần Tinh thất vọng lắc đầu, biết người mệnh mệnh, biết đâu mà tìm?

-A Tinh, chúng ta đi đâu vậy? Có phải về nhà chàng không?

Lý Thanh Lộ từ khi đi theo Trần Tinh, tuy chỉ mới vài ngày nhưng nàng cũng có sự thay đổi khác biệt. Cả về khí chất cũng như tính cách.

Đánh giá bề ngoài của một người mới gặp nàng lần đầu là xinh đẹp cùng băng lãnh. Đẹp thì không cần phải bàn cãi còn băng lãnh đó là khí chất của nàng như vậy. Nhưng ngược lại người ở quen thân với nàng thì lại biết Lý Thanh Lộ rất hoạt bát hiếu động.

Điều này được giải thích là do thể chất của nàng. Nó mang lại một khí chất đặc biệt nhưng với sự già vò của bệnh tình lâu năm kèm theo từ nhỏ sống trong hoàng cung nên khi khỏi bệnh cùng với thay đổi một môi trường sống mới, được tiếp xúc với những thứ mới lạ hơn, làm cho Lý Thanh Lộ cũng trở nên hoạt bát hơn.

Không chỉ là niềm vui từ việc khỏi bệnh mà còn từ năng lực của nàng. Nói một cách khoa trương nó giống như siêu năng lực vậy. Giống như năng lực mô phỏng giả lập của hấn vậy.

Bởi vì chính bản thân hấn cũng có thể cảm nhận được trong cơ thể mình có một luồng hàn khí. Hàn khí này hấn có thể điều khiển. Thế nhưng mỗi lần sử dụng thì Trần Tinh lại cảm thấy nó yếu đi một phần. Chứng tỏ nó cũng không phải vĩnh cửu. Nên Trần Tinh cũng đã căn dặn Lý Thanh Lộ đừng sử dụng năng lực này nữa, đến khi nào hấn có thể tìm cách bổ sung nó hoặc sáng tạo ra một công pháp đồng dạng thuộc tính hàn này.

-Cũng có thể nói vậy, sau này chúng ta sẽ sống ở đó.

Trần Tinh mỉm cười gật đầu xác nhận, một bên Mai, Lan, Trúc, Cúc thì cũng đôi mắt toả sáng, cảnh lang thang phiêu bạt không phải ai cũng chịu.

Trên đường trở lại Mạn Đà sơn trang, Trần Tinh cũng nghe nói về sự việc Thiếu lâm đại hội, cũng như cái chết của Huyền Từ phương trượng cùng Diệp Nhị nương cũng như sự xuất hiện của Mộ Dung Bác cùng Tiêu Viễn Sơn, thật ra Trần Tinh cũng không có ý định với Đẩu Chuyển Tinh Di, bởi vì dự định của hấn không thích bắt chước người khác, con đường của mình chính mình đi, trên con đường đó có dấu chân của mình chứ không phải dấu chân của mình với ai đó.

Nhắc đến Tiêu Phong người ta sẽ nhớ đến tuyệt kỹ thành danh Hàng Long Thập Bát chương, nhưng khi nói đến Mộ Dung Phục, người ta cũng sẽ nói là Đẩu Chuyển Tinh Di nhưng thật chất cũng là copy tuyệt kỹ của người khác thôi chứ bản thân có tuyệt kỹ gì? Tuy nói như vậy cũng không thể phủ nhận tài hoa của người sáng tạo ra bộ công pháp này, thế nhưng do sở thích khác nhau nên Trần Tinh cũng không quan tâm lắm và lại hấn cũng đã có Tiểu Vô Tướng công rồi.

-Thuyền gia, đưa chúng ta đến Mạn đà sơn trang, số tiền này là của người.

Sau thời gian nửa tháng, Trần Tinh rút cuộc cũng đến Cô Tô thành, bây giờ hấn chỉ còn việc qua đò nữa thôi.

Vị thuyền gia này mặt ủ mày chau lại, ánh mắt đăm đăm nhìn túi tiền của Trần Tinh nhưng sau đó lại lắc đầu, rồi tiếp tục sửa chữa thuyền của mình.

-Thuyền gia, số tiền này cũng không ít, không suy nghĩ lại sao?

Trần Tinh hiếu kỳ nói rồi tung tung túi tiền trong tay.

-Vị đại nhân này, không phải ta chê tiền của ngài ít, nhưng mà có tiền mà không có mạng thì muốn tiền để làm gì?

Vị đại thúc này rút cuộc cũng mở miệng, Trần Tinh thì chau mày lại, thế là hấn nghi vấn hỏi

-Thuyền gia, có thể cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không? Vì sao lại không có mạng?

-Ta cũng không biết lý do gì mà chủ nhân của Mạn Đà trang đưa ra lệnh cấm tất cả người lên đảo, nếu có người cập bến trên đảo mà bị phát hiện sẽ bị mất mạng. Nên sẽ không có người dân nào dám đưa người lên đảo nữa.

Vị đại thúc này bùi ngùi thở dài, ánh mắt còn có chút luyến tiếc túi tiền của Trần Tinh.

-Như vậy đi, ta sẽ mua chiếc thuyền này luôn, như thế nào?

Trần Tinh lấy ra phần còn lại tiền cho vào túi rồi hỏi, hấn cũng lo lắng cho mấy nữ khác không biết chuyện gì đã xảy ra.

Người chủ thuyền suy nghĩ một chút rồi vẫn cắn răng đồng ý, đến khi Trần Tinh đoàn người đi được một khoảng rồi người chủ thuyền vẫn nhìn theo.

-A Tĩnh, chàng xem kìa, người kia vẫn nhìn theo chúng ta, theo chàng đoán là do huyền tiếc chiếc thuyền này hay là lo lắng cho chúng ta?

Lý Thanh Lộ sau khi không còn người ngoài thì trở lại nguyên hình, Trần Tĩnh vẫn luôn đau đầu vì điều này. Thế nhưng hắn cũng luôn trả lời các câu hỏi nàng đưa ra. Riết rồi cũng quen...

-Đều không phải.

-Tại sao?

Lý Thanh Lộ nghi hoặc hỏi, mấy người còn lại cũng nhìn Trần Tĩnh xem đáp án của hắn.

Trần Tĩnh tiếp tục chèo thuyền rồi tiếp tục mở miệng

-Người chèo thuyền đôi bàn tay sẽ hoạt động liên tục nên sẽ có vết chai, nhưng khi nhận tiền ta thấy người này không có, chứng tỏ người này không phải thuyền gia, thế nhưng lúc chúng ta đến người này đang sửa lại thuyền, như vậy người này có thể là được chủ thuyền thuê để sửa lại thôi. Mà khi anh muốn mua lại thuyền, người này lại ra vẻ lưỡng lự, không phải vì tiền ít mà là thấy chưa hỏi ý kiến của chủ mà đã bán thuyền nên thấy khó xử, người này đứng nhìn theo chúng ta, em có để ý là trên tay vẫn đang cầm túi tiền mà không cất vào sao? Đó là người này dự định chuộc lại thuyền này đó. Chắc có lẽ là do cần tiền gấp để xoay xở.

-Nhưng lúc đầu không phải nói là ai đi vào Mạn Đà trang sẽ bị giết sao? Sao người này biết chúng ta còn sống mà dự định chuộc lại?

Cúc Kiềm cũng chen miệng một câu như vậy. Trần Tĩnh nhìn các nàng rồi cười trả lời

-Chúng ta giống người dân sao?

Nghe được câu hỏi của Trần Tĩnh, các cô gái cũng gật gật đầu rồi không lên tiếng nữa.

Trần Tĩnh thì tiếp tục chèo thuyền, rất nhanh thì 7 người đã tới đảo. Một đường đi vô cùng êm ả, điều này làm cho Trần Tĩnh cảm thấy kỳ lạ, thông thường sẽ có rất nhiều người, có một đội tuần tra riêng luôn, nhưng hôm nay hắn đã nhìn thấy phủ đệ phía trước vẫn không thấy ai cả.

Vào trong đại sảnh nơi tiếp khách, Trần Tĩnh chỉ nhìn thấy A Bích đang lau dọn đồ đạc. Nhưng điều này cũng làm cho Trần Tĩnh thoáng an tâm hơn, bởi vì hắn còn tưởng có chuyện gì không hay xảy ra chứ.

-A Bích, nàng vẫn khỏe chứ, sao chỉ có mình nàng? Những người khác đâu?

Khi Trần Tĩnh bước vào, A Bích cũng đã phát hiện là có người, chỉ là do nàng chưa nói gì Trần Tĩnh đã nói trước

-Ta không sao cả, những người khác cũng không có chuyện gì xảy ra, bọn họ đang tu luyện ở hậu viện, ta rảnh rồi quá nên dọn dẹp lại một chút thôi.

A Bích cười nói, trong khoảng thời gian này, Trần Tĩnh cảm thấy cô nàng này đã trưởng thành hẳn lên, xử sự rất chín chắn, không hợp với độ tuổi của nàng chút nào.

-Vậy tại sao người làm đâu hết rồi? Tại sao ta nghe nói ai đặt chân lên đảo nếu phát hiện sẽ giết không tha? Có chuyện gì xảy ra?

-Cái này ta cũng không biết, khi bọn ta trở về thì cũng có nghe nói, là do phu nhân không biết chuyện gì xảy ra, ra lệnh như vậy, Ngữ Yên tỷ tỷ cũng đã có hỏi nhưng phu nhân không nói.

Trần Tĩnh nghe được A Bích nói, Hắn cũng tạm thời không suy nghĩ nhiều nữa. Đuổi đi thì đuổi đi, yên tĩnh cũng tốt. Tốt hơn là biến nơi này thành cấm địa, như vậy sẽ thuận tiện hơn trong việc tu luyện của hắn.

-Được rồi, A Bích, nàng sắp xếp cho mấy người bọn họ trước đi, ta đi xem những người khác. Tối nay chúng ta sẽ tụ họp lại, ta có chuyện cần thông báo cho mọi người.

Trần Tĩnh để lại lời dặn rồi một mình đi lại hậu viện. Lúc trước người ra vào tuy không đông như trong hoàng cung nhưng cái sơn trang rộng lớn này cũng có tốp 3-4 người đi, bây giờ vắng lặng quá Trần Tĩnh cảm giác cũng không quen lắm. Hắn theo hành lang một đường đến hậu viện.

Cũng là những khóm hoa mạn đà la, chỉ khác biệt là bây giờ chúng đã khô héo vì không có người chăm sóc, vẫn là cái đình nghỉ mát nhưng Trần Tĩnh không còn cảm thấy không khí trong lành nữa. Nó thiếu đi sức sống của tự nhiên.

Đi thêm một đoạn nữa, Trần Tĩnh đã thấy chúng nữ, Ngữ Yên, Uyển Thanh, Chung Linh, Hồng Miên, đang luyện tập võ công, chỉ thiếu Lý Thanh La là không có mặt, Trần Tĩnh cũng không quan tâm điều này. Thế nhưng Cam Bảo Bảo cũng ở đây là điều Trần Tĩnh không hiểu?

Chẳng lẽ lấy con gái tặng luôn mẹ sao? Đối với người bình thường thì như vậy sẽ được coi là trái với luân thường đạo lý. Nhưng đối với người theo đuổi trường sinh lại là một chuyện hết sức bình thường. Năm tháng dài đằng đẵng, chuyện gì không thể xảy ra?

-A Tĩnh, mừng chàng về nhà, mọi chuyện đã xử lý xong hết rồi chứ...

Ngữ Yên cảm giác nhạy bén nhất, nàng là người đầu tiên phát hiện Trần Tinh, mấy người còn lại cũng tiến lên đón hân.

Đôi lời hỏi thăm không bằng một cái ôm ấm áp. Tất cả đều ôm một lần rồi an ủi, cũng chỉ có Cam Bảo Bảo đứng một mình chỗ khác. Trần Tinh cũng chỉ hướng ánh mắt về nàng rồi gật đầu xem như chào hỏi.

-Các nàng nghỉ ngơi trước đi, tối nay chúng ta sẽ họp mặt gia đình lần thứ nhất. Ta có một số chuyện cần thông báo.

Hân không hỏi thăm Lý Thanh La cũng như nguyên nhân của sự thay đổi này, bởi vì khi nhìn thấy những đoá mận đã la chết héo. Trần Tinh mặc dù không biết có chuyện gì xảy ra cũng đã đoán được phần nào.

Trần Tinh để mấy nữ tử sắp xếp thu dọn. Một mình hân ngồi xuống bắt đầu suy nghĩ hoạch định kế hoạch bước tiếp theo.

Điều quan trọng nhất hiện tại là Trường sinh, một khi đã có vô hạn thời gian thì chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Chuyện thứ hai cần làm gia tăng phòng ngự nơi ở cũng như lực lượng bản thân. Hân không muốn trong quá trình tu luyện của mình bị quấy rầy.

Mục tiêu thứ 3 là tiến hành nghiên cứu, phát triển một cách toàn diện về tiềm năng bản thân không chỉ riêng hân mà còn cả mấy cô gái nữa. Trong đó khả năng kháng độc là thứ Trần Tinh quan tâm nhất.

Một khi đã đặt ra mục tiêu rồi thì phải có hướng thực hiện, phải làm như thế nào để đạt được kết quả mình mong muốn mới là quan trọng nhất. Có thể trường sinh là mục tiêu quan trọng nhất được đặt lên hàng đầu, điều này được thực hiện bằng cách tập hợp lại tất cả sở học cả đời của Tiêu Dao tử để tiến hành nghiên cứu, nhiều người cùng nhau bàn luận sẽ nhanh hơn một mình Trần Tinh suy nghĩ, cho nên hân muốn có mặt đầy đủ rồi truyền cho bọn họ Võ công Tiêu dao phái

Mục tiêu tiếp theo được thực hiện bằng cách như là một sản phẩm phụ kèm theo của mục tiêu thứ nhất thôi. Bởi vì Trần Tinh biết trường sinh không đơn giản, tu chân giả đã gần như không còn tồn tại rồi, hân phải tự bơi không có ai chỉ dẫn cả. Sự phụ của hân thì cũng đã một thời gian dài không thấy xuất hiện rồi.

Mãi mê suy nghĩ, Trần Tinh cũng không chú ý tới việc nơi này vẫn còn một người đó, từ nãy đến giờ Cam Bảo Bảo vẫn không có rời đi. Vẫn yên lặng nhìn hân.

Đến khi Trần Tinh phục hồi lại tinh thần mới phát hiện điều này

-Vì sao ngươi không rời đi?

-Ngươi nói họp mặt gia đình, ta đi làm gì?

Cam Bảo Bảo tỏ vẻ nghi hoặc, Trần Tinh thì lắc đầu, hân cũng lười giải thích, từ giờ đến tối vẫn còn khá nhiều thời gian, công pháp tiêu dao phái thì hân đã thử nhiều lần vẫn không có tiến triển gì.

Trần Tinh không thể làm gì khác hơn là tiến hành nghiên cứu hàn khí trong cơ thể. Đây là một lợi thế cần tận dụng, không chỉ riêng hân mà còn là vì Lý Thanh Lộ.

Có thể tiêu xài nhưng không thể bỏ sung, đây là điều cần phải khắc phục lại. Thế nhưng bỏ sung như thế nào mới là vấn đề quan trọng.

-Như thế nào mới được đây? Hay là...

Trần Tinh sau khi thử vài lần vẫn không thành công hân bỗng nhiên nghĩ tới một thứ, chiếc giường đá còn lạnh lẽo hơn cả băng. Hân không để ý nhiều việc tồn tại của Cam Bảo Bảo, hân sử dụng năng lực lấy ra giường đá, hình ảnh lập thể từ từ hình thành một chiếc giường bằng đá cứ như trong phim viễn tưởng vậy, Cam Bảo Bảo thì sợ hết hồn còn tưởng xảy ra chuyện gì tính la to, nhưng khi thấy Trần Tinh làm như không có việc gì cũng bình tĩnh trở lại.

-Àn? Như thế nào nó không giống như lúc trước vậy?

Trần Tinh nhìn chiếc giường đá đầy nghi hoặc lắm lắm, hân nhớ rõ rằng chiếc giường này bề ngoài rất thô ráp sần sùi, nhưng tại sao giờ lại trông có vẻ như là một khối ngọc thạch lớn vậy? Bề ngoài vẫn là bằng đá nhưng trơn láng mịn màng hơn, bên cạnh đó khi bàn tay hân đặt lên chiếc giường này vẫn là cảm giác lạnh nhưng lại không phải như lúc trước, một cảm giác rất đặc biệt giống như vô cùng thân thiết vậy.

-Này, con rết, đây là cái gì vậy? từ đâu ra?

Dường như nắm bắt được điều gì, Trần Tinh không để ý Cam Bảo Bảo câu hỏi. Hân xếp bằng ngồi lên chiếc giường đá này, vận chuyển hàn khí trong cơ thể để nó từ trái tim theo dòng máu chảy đến các cơ quan nội tạng kể cả lông tóc, điều này lúc trước hân cũng đã thử nhưng đến khi dòng máu chứa hàn khí theo tĩnh mạch chảy về tim thì lại biến mất. Nó không thể tạo thành một vòng tuần hoàn được thì làm sao có thể bổ sung sinh sôi không ngừng được?

Cam Bảo Bảo thấy Trần Tinh biểu hiện lại càng cảm thấy nghi hoặc thế nhưng khi nàng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lại càng há hốc mồm. Bởi vì xung quanh cơ thể Trần Tinh bắt đầu có một luồng không khí chuyển động theo một quy tắc nhất định.

Luồng khí này mang theo một loại cực âm hàn, khiến cho nàng cách xa Trần Tinh chừng 3 m cũng cảm nhận được khí lạnh. Hàn khí kết hợp với hơi nước

trong không khí tạo thành những tinh thể băng rơi xuống xung quanh người Trần Tinh, giờ phút này Trần Tinh hoàn toàn không biết gì cả, bởi vì hắn cảm thấy tinh thần mình dường như được ôn nhuận vậy, thấy thanh tĩnh hơn, hàn khí trong cơ thể có thể tạo thành một vòng tuần hoàn và nơi cuối cùng là trái tim, sau khi tạo thành một vòng tuần hoàn rồi, Trần Tinh có thể cảm giác được hàn khí nhiều ra một chút, điều này chứng tỏ hắn thành công.

-Lộ tuyến vận hành đã có, chỉ cần hoàn thiện thêm một chút nữa là được nhưng chiếc giường này ắt hẳn là một bảo bối gì rồi, tạm thời cứ gọi nó giường hàn ngọc vậy. Như thế nào trời đã hoàng hôn rồi?

Trần Tinh mở mắt hài lòng lắm lắm, thế nhưng hắn nhận ra rằng chỉ thoáng nhắm mắt thì trời đã hoàng hôn. Trần Tinh không nghĩ tới hắn dùng nhiều thời gian như vậy.

Trần Tinh chuẩn bị tới khi hoàn thành đi tới đại sảnh, trên bàn cơm cũng đã đầy đủ mặt mọi người, kể cả từ đầu không thấy Lý Thanh La cũng có mặt, nàng đang ngồi chung với Ngừ Yên, thế nhưng biết hiện trên mặt cũng lạnh nhạt giống như thờ ơ với mọi chuyện xung quanh vậy, mấy người khác thì sôi nổi trò chuyện, khi Trần Tinh đến, mọi người cũng tập trung chú ý đến hắn, bởi vì tất cả mọi người ở đây chỉ có mình hắn là nam nhân,

Quan trọng hơn hết là đa số ở đây lại là nữ nhân của hắn, điều này giống như hắn mở hậu cung vậy.

Những món ăn nóng hổi, màu sắc rất bắt mắt, thế nhưng không ai động đũa mà đợi hắn đến, Trần Tinh nhìn vậy cũng không muốn phá vỡ bữa cơm này, chuyện hắn cần nói sau khi ăn cơm cũng có thể.

-Mọi người ăn cơm trước đi, sau giờ ăn ta sẽ nói một số chuyện cực kỳ quan trọng. Vấn đề này cần mọi người cũng nhau bàn luận mới có thể.

Trần Tinh nói xong cũng bắt đầu động đũa ăn

-A Tinh, vì sao chàng tới giờ vẫn đeo mặt nạ vậy? Ở đây không có người ngoài mà?

Uyển Thanh mở miệng hỏi, mấy người khác cũng gật đầu phụ họa.

-Haha, ta quên mất, như một thói quen vậy.

Trần Tinh nghe xong cũng cười nói, làm một việc gì đó quen nên đôi khi không để ý là nó không còn cần thiết nữa.

Hắn tháo xuống mặt nạ cầm trong tay rồi bóp nát nó luôn, chừa lại 1 slot để có gì mô phỏng giả lập món đồ vật gì khi cần thiết hơn là mặt nạ này nữa.

Ở đây chỉ có Đồng Lão cũng Cam Bảo Bảo là chưa từng thấy mặt thật Trần Tinh nên cũng bất ngờ khi nhìn thấy

-Không nghĩ tới nếu người trưởng còn hơn cả sư đệ ta nữa. Ta tưởng rằng do người xấu xí không dám gặp người nên mới đeo mặt nạ chứ

Đồng lão mở miệng mỉa mai nói, nàng ăn thiệt thòi nhiều từ Trần Tinh đương nhiên là luôn tìm cách móc hắn, nhất là khi từ Tây Hạ trở về, tuy có nói chuyện nhưng tới câu thứ hai là thọt hắn rồi.

Trần Tinh nửa tháng này cũng quen với tính cách này rồi, hắn đương nhiên là không chịu thua, những lần bị móc hắn thường đáp trả, đôi co miệng lưỡi cũng là nhằm giết thời gian trên hành trình dài nhàm chán

-Lời hứa của ta còn hiệu lực trong 10 ngày nữa, người cũng khôi phục kha khá rồi chắc cũng nên đi chứ?

-Đương nhiên ta sẽ đi, không cần người nhắc..

Đồng lão nói xong rồi tiếp tục dùng cơm, không để ý Trần Tinh nữa, bữa cơm kéo dài 50 phút mới xong, trên bàn ăn có nói chuyện qua lại nên vậy

Sau khi thu dọn mọi thứ, mọi người bắt đầu nhìn về phía Trần Tinh, thấy vậy Trần Tinh cũng không lên tiếng mà hắn lấy ra 5 sấp giấy rồi đặt lên bàn.

-Mọi người trước tiên nghe ta nói, sau đó có câu hỏi gì cứ lên tiếng, 5 sấp giấy này là ta đã chuẩn bị từ trước, đây là võ công của phái Tiêu Dao, từ trái qua phải theo thứ tự là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn công, Bắc Minh Thần Công, Tiểu Vô Tướng Công, Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, Lăng Ba Vi bộ. 5 môn võ công này được một người tự xưng là Tiêu Dao Tử sáng tạo ra, mỗi một môn đều ẩn chứa tinh túy lý luận cao thâm mà có khi bỏ ra một đời cũng không thể học hết được. Thế nhưng điều này không phải là mục tiêu của ta, bởi vì mục tiêu của ta là Trường Sinh, đây là điều có thể thực hiện được, bằng chứng là Tiêu Dao Tử cách đây trăm năm đã từng phi thăng, ta nghi ngờ trong những môn công pháp này có thể dung hợp tạo thành một môn công pháp có thể khiến người ta từ một người bình thường trở thành tu chân giả. Điều này là sự thật, ta đã xác nhận điều đó từ một vị cao tăng của Thiếu lâm, người đó tận mắt chứng kiến quá trình phi thăng của Tiêu dao tử, nhắc đến đây cũng có một bộ công pháp này có thể giúp con người kéo dài tuổi thọ cũng không thể trường sinh được các nàng cũng tham khảo xem.

Trần Tinh đưa tay chỉ về một sấp giấy rồi giới thiệu cho mấy nữ biết, sau đó cũng nêu lên hoài nghi của mình, đồng thời cũng lấy ra quyển da dê chứa nội dung Dịch Cân Kinh.

-Thì ra người thu thập công pháp phái Tiêu Dao ta là để tìm hiểu xem bí mật trường sinh sao?

Đồng lão là người biết rõ nhất trong tất cả mọi người nên cũng là người đầu tiên lên tiếng, Trần Tinh hướng ánh mắt về nàng rồi gật đầu xác nhận cũng không trả lời, hắn nhìn xem mấy người khác xem ai có câu hỏi gì không.

-Đây chỉ là lời nói một phía từ người, trên đời này làm sao có người thật sự có thể trường sinh?

Luôn im lặng Lý Thanh La đột nhiên mở miệng, nếu người thứ 2 hiểu rõ về Tiêu Dao Phái trong chúng nữ không ai khác là Lý Thanh La, bởi vì cha mẹ nàng xuất thân từ đây mà ra.

-Trên đời này không có gì không thể, chỉ là do người kiến thức quá hạn hẹp, chính vì không dám thực hiện cũng như bị áp đặt suy nghĩ từ “không” nên người cũng mãi là một người bình thường, trăm năm sau cũng sẽ trở thành một nắm cát bụi

Trần Tinh giọng điệu bình thản vang lên, Lý Thanh La muốn mở miệng nói nhưng khi nhìn thấy ánh mắt xem thường của Trần Tinh cũng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi lựa chọn im lặng

Từ này đến giờ, mọi người nghe Trần Tinh nói đại khái cũng đã hiểu được, cũng không có ai lên tiếng hỏi nữa mà bắt đầu thay nhau tham khảo công pháp.

Trần Tinh cũng không làm phiền, một mình hắn tiếp tục nghiên cứu Hàn khí, thế nhưng sau khoảng 1 giờ, chúng nữ bắt đầu bỏ cuộc, những công pháp này thật sự quá cao thâm, mỗi một môn có dành cả đời để tu luyện cũng đã là một vấn đề rồi, trong số mấy nàng cũng chỉ có Ngữ Yên kiến thức cùng học thức là uyên bác nhất, nhưng cũng phải lắc đầu chịu thua.

-Không sao, chúng ta có nhiều thời gian, từ từ rồi nghiên cứu, trong thời gian này mỗi người các em đều chăm chỉ luyện tập Dịch Cân Kinh này đi, nó sẽ giúp tuổi thọ được kéo dài.

Mọi người nghe được Trần Tinh an ủi động viên cũng cảm thấy phần chần chừ không ít, đêm đã tối cần nghỉ ngơi, đây cũng là lúc mà Trần Tinh bắt đầu tuyên dương, hắn muốn chung một lần nhưng không ai đồng ý cả, rốt cuộc phải mò đến phòng từng người tiến hành trừng phạt.

Thời gian thấm thoát như trôi đưa, chớp mắt cũng đã một năm trôi qua, trong một năm này Trần Tinh có hai việc thành công mà hắn cảm thấy tâm đắc nhất. Việc thứ nhất đó là giáo dục thành công chúng nữ để bọn họ chịu chung một giường cũng như kèm theo tiện thể thu luôn Mai, Trúc, Cúc.

Việc tâm đắc thứ hai là hắn nghiên cứu ra một môn cước pháp mới dựa theo Hàng Long Thập Bát Chương và Trần Tinh đặt tên cước pháp này cũng là Hàng Long Thập Bát Cước, cũng gồm có 18 chiêu được hắn đặt tên như sau:

1. Thanh Long Xuất Động: thối như pháo đạn bắn ra, mạnh mẽ, chớp thời cơ ra đòn chớp nhoáng.
2. Côn Địa Long: lộn nhiều vòng đến đối phương, có thể quét thấp hoặc đá lên cao làm đối phương khó chống đỡ.
3. Long Tại Cửu Thiên: hai chân tập luyện lâu năm gân cốt như lò xo, có thể nhúng mình nhảy cao, mượn không trung để công.
4. Hắc Long Thâu Tâm: lấy đá dài làm ưu thế, thế chân đâm tới ảo diệu, phóng mình về trước, chuyên tấn công tim, gan, yếu huyệt.
5. Súc Long Thành Thốn: thân nhẹ nhàng cuộn tròn người, dùng tốc độ cao lộn mình, công thủ tiến thoái nhiều góc độ, tùy cơ ứng biến, tường lui mà lại tiến, công thủ linh động.
6. Ác Long Triền: thối chiêu rất ác, dùng chân kẹp cổ người, đối phương không gãy cổ cũng bại liệt cả đời.
7. Huyền Long Vô Ảnh: xuất chiêu nhanh như chớp, hư thật khó phân.
8. Thiết Long Tiễn: chân cứng tạo hình cái kéo, bắt ngờ kẹp gãy khớp đối phương.
9. Thần Long Bãi Vĩ: lực chân quét ngang cực mạnh hạ gục đối phương.
10. Vân Long Phá Lĩnh: vận kinh vào hai đầu gối, chuyên dùng đầu gối chấn vỡ sọ.
11. Giao Long Phiến Giang: lực chân như sóng dữ dội bờ, cùng lúc tấn công vào nhiều chỗ yếu của đối phương.
12. Thiên Long Tỏa: đôi chân thần kỳ phối hợp không hạn chế, chế ngự đòn tấn công quyền cước của đối phương, thần kỳ đến thắng.
13. Quần Long Loạn Vũ: một chiêu liền hoàn cước vô cùng lợi hại, tung một lúc nhiều cước làm đối phương hoa mắt không đỡ được.
14. Long Quyền Phong: dùng tốc độ cao tự xoay chuyển lực chân tạo ra khí lưu lốc xoáy, lực gió mãnh liệt kết hợp đá liên tục bức lui đối phương, có thể phòng thủ, phi người đá địch
15. Nga Long Tranh Châu: tập trung lực vào hai mũi chân, đá vào mạng tai hoặc thái dương đối phương.
16. Du Long Hí Thủy: trong nhu có cương, đá trước lo sau, phá thế nguy, có thể tấn công biến yếu thành mạnh.
17. Độc Long Toàn: Toàn bộ lực công kích dồn vào mũi chân, chiêu xuất ra nhanh như chớp, chuyên phá hộ thân kinh đối phương.
18. Tích Lịch Cuồng Long: tốc độ ra chiêu nhanh như chớp, dùng hết sức bình sinh trong một giây tung ra 6 cước tổng lực vào thiên linh, mi tâm, cổ họng, tâm khảm, đan điền, hạ âm

18 chiêu này do không sử dụng nội công đơn thuần là sức mạnh thân thể nên sức phá hoại thì không cần phải nói, có thể nói là kinh thiên động địa đối với nhận thức của người bình thường rồi.

Cũng bởi vì lý do đó nên trong Cô Tô thành đang có lời đồn là có ai đó đang chọc giận Long Vương nổi giận tạo nên những cơn sóng lớn làm cho rất nhiều tôm cá chết cũng như ngư dân không đánh cá được. Trần Tinh biết được điều này hẳn cũng rất áy náy nên mở phát cứu trợ xem như bồi thường thiệt hại vì sự vô ý của mình.

Bên cạnh đó, Trần Tinh cũng hoàn thiện một môn công pháp dành riêng cho Lý Thanh Lộ tu luyện hàn khí trong cơ thể cũng như bản thân của hắn. Môn nội công này tên là Huyền Băng Quy Tức Pháp.

Huyền Băng Quy Tức pháp là một môn nội công tâm pháp chú trọng việc tu luyện hàn khí. Người tu luyện môn công pháp này thường không cần ăn uống trong thời gian tu luyện, các bộ phận trong cơ thể dường như rơi vào trạng thái ngủ đông vậy, hàn khí theo dòng máu lưu động toàn bộ cơ thể làm cho những cơ quan tế bào thích nghi rồi dần dần, một khi đã thích nghi rồi hàn khí bên ngoài sẽ bổ sung vào.

Nhược điểm của môn công pháp này là do người tu luyện rơi vào trạng thái giống ngủ đông, các tế bào hoạt động chậm lại nên sẽ mất trí nhớ tạm thời, tu luyện bao nhiêu ngày sẽ mất trí nhớ phân nửa thời gian đó, việc lấy lại trí nhớ cũng sẽ nhanh hơn nếu được gọi lại ký ức cũng như trải qua một vài sự việc, hoạt động có thể giúp lấy lại ký ức.

Cũng chính vì nhược điểm này nên có lần Trần Tinh làm cho chúng nữ lo lắng, nhưng thời gian cũng chỉ rất ngắn hắn liền khôi phục lại.

Huyền Băng Quy Tức Pháp gồm 5 thức như sau:

1. Nguyên tử đại tích lịch
2. Cửu dương băng tiên kiếm
3. Phong bạo đại na di
4. Hỏa vân hàn băng chưởng
5. Liệt dương phong tuyết đao

Những chiêu thức này do căn cơ nội công thôi động nên uy lực cũng dựa theo nội công. Chủ yếu là do Trần Tinh sáng tạo ra dành riêng cho Lý Thanh Lộ.

Trong một năm này bên ngoài cũng đầy sự biến động, Trần Tinh nghe ngóng được trong đó nổi bật nhất là cái chết của Tiêu Phong, việc này Trần Tinh cũng không có nói gì thêm. Ai cũng có số phận riêng của mình, những người không quá thân thiết thì hắn không rảnh nhúng tay.

Khi kết nghĩa thì cất máu ăn thề nói không sinh cùng ngày nhưng chết cùng ngày, tới khi Tiêu Phong chết rồi Đoàn Dự thì về làm vua Đại Lý, cưới vợ sinh con, Hư Trúc thì phiêu bạt giang hồ, sống cuộc sống tiêu điều tự tại, có cưới vợ không thì Trần Tinh không nghe ngóng được cũng không quan tâm.

Một năm có tâm đắc cũng sẽ có thất vọng, đó cũng chính là Việc nghiên cứu công pháp của Tiêu Dao phái cũng đi vào bế cục, không có một sự liên quan thì với nhau cả.

Trần Tinh cũng không muốn tạo thêm áp lực với các nàng nữa. Hắn tin chắc mình bỏ sót một cái gì đó. Vẫn còn nhiều thời gian nên không sao.

Ngày hôm nay, hắn quyết định một việc đó là dẫn chúng nữ đi du sơn ngoạn thủy, tinh thần thoải mái thì rất dễ đột phá tâm cảnh, như vậy sẽ rất có ích trong việc tu luyện dự kiến thời gian của hắn đi sẽ là rất lâu, ngoài ra hắn còn muốn tìm Lãnh Nguyên cùng Tiết Mộ Hoa để xem thành quả nghiên cứu của bọn họ, bởi vì lúc trong thời gian 1 năm này Trần Tinh cũng không quên khả năng kháng độc của Mãng Cổ Chu Cáp.

-Các em thu xếp tới đâu rồi? 3 ngày nữa chúng ta lên đường?

-A Tinh, chúng ta thật sự phải đi sao? ở đây không tốt sao?

Ngữ Yên có vẻ buồn rầu hỏi, chuyện này cũng đương nhiên, nàng là người có thời gian sống ở đây lâu nhất cũng như rất yêu quý nơi này.

-Yên nhi đừng buồn, chúng ta nếu có dịp nhất định sẽ trở lại, chúng ta đi mục tiêu là du sơn ngoạn thủy, ngắm phong cảnh đẹp thôi.

Trần Tinh mỉm cười vuốt tóc Ngữ Yên rồi an ủi nàng, thật ra hắn cũng không biết có dịp trở về không, vì thời gian sẽ phá hủy tất cả, nếu như không thể tìm ra cách trường sinh thì tiệc vui cũng sẽ sớm tàn thôi.

Nghe được Trần Tinh, Ngữ Yên cũng vui đi phần nào nỗi buồn rồi trở về tiếp tục thu dọn, đi đến đâu dù nơi đó có tốt như thế nào cũng sẽ cảm thấy nhà là nơi tốt nhất vẫn là nhà của mình.

Anh em nào có tâm cho cái nhận xét để mình hoàn thiện truyện hơn, nếu không có nhận xét gì thì buff phiếu hay đậu cho mình thì mình sẽ có động lực cày chương nữa

Chương 84: Bồng Lai Sinh Sinh Quyết

Thời gian một năm chớp mắt đã qua, ba ngày đã là gì? lay hoay một cái đã đến ngày thứ 3. Đoàn người Trần Tinh cũng đã thu dọn đồ đạc cho một chuyến hành trình dài.

Trần Tinh đều đã lên kế hoạch cho việc ngao du sơn thủy của mình, điểm dừng chân đầu tiên của hắn là Cửu Trại Câu, nơi đây có một vùng nước tĩnh lặng trong suốt thích hợp cho luyện tập giai đoạn 2 của Lăng Ba Vi Bộ.

Mọi người 1 năm vừa qua ai cũng đều đã luyện tập cho đến thành thực 8 bộ đầu của Lăng Ba Vi Bộ, giai đoạn 2 8 bộ tiếp theo cũng chỉ có Ngữ Yên là luyện tập thành công, bởi vì giai đoạn này rất khó yêu cầu hiểu biết sâu sắc về Dịch Kinh kèm theo bí quyết đó là đập sóng mà đi.

Thế nhưng để thông hiểu Dịch Kinh như Ngữ Yên, đối với chúng nữ là một điều cực kỳ tốn thời gian, do đó cần phải để cho mọi người thực hành luyện tập càng nhiều hơn. Nhưng dưới mặt nước luôn tồn tại những điều mà chúng ta không thể biết trước, và lại mặt nước thường không tĩnh lặng, luyện tập sẽ rất khó khăn.

Thế nhưng có một chỗ có thể đáp ứng 2 yêu cầu của Trần Tinh, đó cũng chính là Cửu Trại Câu, ở phía Bắc Tứ Xuyên, vừa phong cảnh đẹp lại có một hồ nước tĩnh lặng trong suốt có thể nhìn thấy đáy. Cho nên nói nơi này là thích hợp nhất để luyện tập Lăng Ba Vi Bộ.

Lựa chọn luyện tập Lăng Ba vi bộ trước là do như vậy sẽ thuận tiện hơn trong việc di chuyển, tại vì có nhiều nơi không thể dẫn theo xựa ngựa cũng như đồ đạc được. Nhưng trước khi đi đến Cửu Trại Câu hắn phải ghé qua xem Lãnh Nguyên cùng Tiết Mộ Hoa trước. Một khi đã làm xong mọi việc rồi như vậy mới có thể yên tâm ngao du sơn thủy được. Để nhanh hơn, nên chỉ có Trần Tinh lên đường, mấy người khác nghỉ tạm ở một quán trọ gần đó.

Trần Tinh rời đi đương nhiên chúng nữ sẽ như ong vỡ tổ một dạng. Mua sắm là thiên phú của phái đẹp, cái đó như là một quy luật của tự nhiên rồi, cho dù là thời kỳ nào đi nữa. Một đám quốc sắc thiên hương, đồng thời đi mua sắm đương nhiên sẽ làm kinh động rất nhiều người, việc dẫn đến một số công tử hay con nhà quan quyền quý biết chuyện là điều đương nhiên.

Cũng chính vì việc này mà cuộc thám sát đâm máu diễn ra ngay giữa phố xá đông đúc. Nạn nhân đương nhiên là một vị công tử muốn giờ trò sàm sỡ, hung thủ thì không ai khác là Mai, Lan, Trúc, Cúc rồi. Kiểm thị không chỉ mang cái tên cho có.

Trong một năm này, Trần Tinh trong sinh hoạt hằng ngày đối xử với tất cả mọi người đều rất yêu chiều, thế nhưng trong tập luyện hắn chỉ đối với 4 cô nàng này là cực kỳ nghiêm khắc, tuy là nữ nhân của mình, nhưng các nàng cũng là Kiểm thị của hắn, võ công của các nàng bây giờ cũng đã được nâng cao thêm lên một trình độ mới, Đồng lão một khi rơi vào Tứ Phương Tuyệt Sát Trận của 4 người này cũng rơi vào thế hạ phong.

Không chỉ riêng việc các nàng tiến bộ, mà quan trọng nhất đó là sự phối hợp vô cùng ăn ý. Sát chiêu liên miên không dứt thì làm sao địch nhân có cơ hội phản công?

-4 muội đừng hờ một chút là giết người như vậy, A Tinh sẽ không thích đâu.

A Bích lên tiếng khuyên, cũng bởi thân phận xuất thân là người hầu nên A Bích cùng 4 người này có vẻ rất thân thiết.

-Không đâu, đây là anh ấy đã cản dận trước khi rời đi mà, A Tinh nói nếu có người dám giờ trò hèn hạ gì cứ việc giết thẳng tay, một người cũng không chừa lại, giết đến khi nào không còn kẻ nào dám giờ trò nữa thì thôi.

Mấy nữ nghe Mai Kiếm giải thích cũng không nói gì thêm, hứng thú mua sắm cũng không còn đương nhiên là trở về.

Về phía Trần Tinh, hắn trên đường hướng về nơi ở của Hàm Cốc Cửu Hữu này, 9 sư huynh đệ đều đã tập hợp đầy đủ, cộng thêm Tô Tinh Hà nữa là 10 người ở cùng một chỗ, ngày ngày nghiên cứu thảo luận nhân sinh, cuộc sống phải nói đúng là Tiêu Dao Tự tại, mà địa điểm lại là Linh Thửu Cung nữa chứ, thật ra Linh Thửu Cung chính là một căn cứ của phái Tiêu Dao thời đó, Tô Tinh Hà là chương môn phái Tiêu Dao nên đương nhiên là phải ở đây.

Trần Tinh không mất bao nhiêu thời gian, khi hoàng hôn buông xuống, hắn cũng đã đến nơi. Đứng trước Linh Thửu Cung, Trần Tinh ngắm nhìn lại một số kiến trúc đã xuống cấp theo thời gian, chắc có lẽ, đây cũng là nguyên nhân mà Đồng lão không chịu rời đi mà đi theo hắn.

Thời gian sẽ làm xói mòn tất cả, cho dù nó có bền vững đến đâu, thời gian sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai, bất cứ thứ gì. Theo đuổi trường sinh là cách tốt nhất để thoát khỏi quy luật tự nhiên này.

Từ sơn môn đến đại sảnh, một đường thuận lợi không có ai hỏi han gì, bởi vì bây giờ, Đồng lão không còn ở đây, nên các nữ khác cũng đã rời đi, chỉ còn lại 10 người Tô Tinh Hà thôi.

-Trần tiên sinh, không biết ngài đến đây có việc gì? Để ta đi thông báo mấy người khác.

Đi được một đoạn, Trần Tinh gặp được một mỹ phụ nhân, người này cầm trên tay một chậu hoa, không biết là hoa gì nhưng mùi thơm dịu nhẹ làm Trần Tinh rất thoải mái.

-Không cần đa lễ như vậy, người cứ làm việc của mình đi, ta tự đi là được.

Trần Tinh mỉm cười trả lời, hẩn phát tay ý bảo không cần tiếp, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đi được thêm một chút nữa, người thứ 2 Trần Tinh nhìn thấy không ai khác là Tô Tinh Hà, có thể nói Trần Tinh giết chết Đinh Xuân Thu kịp lúc làm cho Tô Tinh Hà giữ được một mạng. Trần Tinh không biết y đang làm gì mà mày chau lại, chăm chú nhìn cái gì đó.

-Tô tiên sinh, không biết người đang làm gì mà có vẻ chăm chú như thế?

Nghe được tiếng nói của Trần Tinh, Tô Tinh Hà cũng hồi phục lại tinh thần, hẩn quay đầu rồi chân mày giãn ra, nở nụ cười khổ nói

-Trần tiên sinh chê cười, ta chỉ là xem trong này ẩn giấu bí mật gì thôi.

Tô Tinh Hà cười khổ nói sau đó đưa cho Trần Tinh một chiếc nhẫn, Trần Tinh nhận lấy quan sát trong chớp lát không thấy có gì lạ hết nên lại nhìn Tô Tinh Hà với ánh mắt nghi hoặc

-Chiếc nhẫn này là bên trong chương môn giới chỉ của môn phái ta, cách đây 3 tháng ta vô tình làm vỡ nên mới phát hiện, 3 tháng ta ngày đêm nghiên cứu những vẫn không cách nào tìm ra bí mật trong đó.

Nhận ra sự nghi hoặc trong ánh mắt của Trần Tinh, Tô Tinh Hà giải thích.

-Có thể cho ta chiếc nhẫn này không?

Trần Tinh nghe xong cũng dò hỏi, hẩn phán đoán khả năng chiếc nhẫn này là một nhẫn trừ vật, chuyện là còn thiếu sao? Không thể suy nghĩ theo một cách bình thường nữa, đây không còn là thế giới võ hiệp của Kim Dung nữa mà là một thế giới tồn tại thật sự, chỉ là nó đi theo một hướng mà quy tắc đã định sẵn mà thôi.

-Dĩ nhiên được, dù sao chiếc nhẫn này ban đầu cũng là tiên sinh cho ta, không nghĩ tới Nhẫn ngọc thì tiên sinh không cần, nhẫn đá thì tiên sinh lại cần.

Tô Tinh Hà không ngần ngại giao cho Trần Tinh chiếc nhẫn này. Đối với ông ta, nhẫn chương môn với bản thân mình đã là một áp lực rất lớn, hơn thế nữa Tô Tinh Hà tự nhận mình không đủ năng lực để ngồi lên chiếc ghế chương môn nhân này. Còn Trần Tinh thì khác, ban đầu cũng chính hẩn đưa nhẫn này cho ông ta, bây giờ cũng coi như lấy lại thôi

-Cảm ơn tiên sinh, đây là Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm, bên trong ghi lại một số phương pháp tập luyện giúp cho người ta có thể kéo dài tuổi thọ. Tiên sinh giữ lại cùng các đồ đệ của mình luyện tập đi.

Trần Tinh cũng để lại một phần Dịch Cân Kinh cho Tô Tinh Hà, Dịch Cân Kinh tuy rất lợi hại nhưng cũng không thể đạt đến yêu cầu của Trần Tinh, tuy vậy Trần Tinh cũng chưa luyện tới đỉnh cấp môn côn pháp này, không phải hẩn không chuyên tập tập luyện mà là chưa tìm ra nói thích hợp để luyện cũng như không cần thiết cho lắm, luyện tập Dịch Cân Kinh đến tới cường cần một nơi linh khí nồng đậm mới có thể một đường đột phá công cùm. Hơn thế nữa, Sát thương mà hẩn gây ra có thể ngang ngửa với mô tả khi tu luyện tới đỉnh cấp Dịch Cân Kinh nên điều này Trần Tinh cũng không gấp gáp lắm. Quan trọng nhất vẫn là tìm cách Trường sinh.

-Không nghĩ tới tuyệt kỹ trấn phái của Thiếu Lâm lại nằm trong tay Tiên sinh, Tô Tinh Hà ta đây được thấy cũng muốn mở mang kiến thức một chút, tại hạ xấu hổ xin nhận lấy vậy.

Trần Tinh không nói gì thêm rồi khách sáo vài câu sau đó cũng hỏi Lãnh Nguyên cùng Tiết Mộ Hoa xem 2 người đó ở đâu để ghé qua.

Trần Tinh cất chiếc nhẫn đi, tạm thời chưa cần gấp gáp tìm hiểu.

-Trần tiên sinh, ngài rút cuộc đã đến rồi, chúng ta đợi ngài thật khổ à.

Trần Tinh vừa đến cũng là lúc Lãnh Nguyên đang tính đi đâu đó, gặp được Trần Tinh nên y nói,

-Nói như vậy chẳng lẽ người đã tìm ra được cách để kháng độc sao?

-Đúng là như vậy, cũng nhờ những góp ý của ngài, chính xác là từ 1 tháng trước, 2 sư huynh đệ chúng ta đã tìm ra, và trong 1 tháng này chúng ta đã tiến hành hoàn thiện nó, bản thân cũng đã sử dụng, đảm bảo hiệu quả và không có tác dụng phụ.

Trần Tinh nhận được xác nhận từ Lãnh Nguyên cũng vui mừng, đây là một tin vui dành cho chúng nữ.

Sau khi đi theo Lãnh Nguyên và nhận được lọ chất lỏng trong suốt, Trần Tinh cầm trên tay rồi mở nắp ra, một mùi hôi thối truyền ra khiến hẩn cũng khó chịu.

-Có đúng là nó không vậy? làm sao lại khó gửi như vậy?

-Tiên sinh có điều không biết, thành phần chính của thuốc này được chiết suất từ dịch tủy của Mãng Cổ Chu cáp, đương nhiên phải có mùi hôi thối rồi.

Nghe được Lãnh Nguyên giải thích, Trần Tinh cũng không có ý kiến gì, hần tin tưởng rồi hỏi thăm cách sử dụng, làm xong tất cả Trần Tinh bắt đầu trở về hội họp cùng chúng nữ.

Trên đường đi, hần cũng tìm một người để tiến hành thử nghiệm, không thể hoàn toàn tin tưởng đặt mạng sống của mình chỉ dựa vào đảm bảo của người khác. Quan trọng hơn là an nguy của mọi người, nên Trần Tinh không thể không thử nghiệm, hần đưa ra giá cao để tìm người thí nghiệm.

Do số lượng thuốc nhiều nên Trần Tinh làm thí nghiệm trên khoảng 50 người, kết quả cả 50 người đều không có chuyện gì xảy ra và cơ thể có khả năng kháng độc. Điều này cũng chứng tỏ, độ an toàn của thuốc rất cao.

Trần Tinh trở về cùng chúng nữ họp mặt, việc đầu tiên là hần để tất cả mọi người sử dụng thuốc này, hiệu quả đương nhiên là trên cả tuyệt vời. Cả nhóm cũng bắt đầu lên đường tiến về Cửu Trại Câu.

Nếu có ai hỏi Trần Tinh cái gì là nhanh nhất, thì hần sẽ không ngần ngại trả lời rằng đó là thời gian, bởi vì thời gian trôi qua một cách âm thầm, lặng lẽ,... chúng ta sẽ không thấy bất cứ thay đổi nào đến khi một ngày nào đó, ta chợt nhận ra, mình đã quá già để làm một điều gì đó mà khi còn trẻ không làm, và cũng đã quá trẻ để thực hiện nó.

Đúng là như vậy, bởi vì từ khi Trần Tinh mang theo mọi người đến Cửu Trại Câu đến nay cũng đã trôi qua 6 tháng. Trong 6 tháng này, tất cả mọi người đều đã có đột phá về mọi mặt, quan trọng nhất đó vẫn là Lăng Ba Vi Bộ giai đoạn 8 bộ tiếp theo, tất cả đều đã thuần thục vận dụng.

Cũng trong thời gian này, Trần Tinh cũng tìm hiểu được là chiếc nhẫn lúc trước hần lấy được cũng chính là chương môn giới chỉ của Tiêu Dao phái thật ra đúng như hần đoán là một chiếc nhẫn trữ vật chính hiệu.

Điều này chứng tỏ cho Trần Tinh cũng mọi người rằng, thật sự có tu tiên giả tồn tại, đây cũng chính là động lực để mọi người nỗ lực hơn. Ban đầu Trần Tinh muốn để lại cho một người trong chúng nữ để giữ, thế nhưng các nàng đều nhường đi nhường lại, hần nhận ra một vấn đề, đó là khi hậu cung quá đông mà một khi muốn đưa lễ vật gì đó mà không đủ cho tất cả thì sẽ có 2 trường hợp xảy ra, một là xảy ra nội chiến khiến tình cảm gia đình rạn nứt, hai là như hiện tại, nhường tới nhường lui rốt cuộc cũng chính là hần giữ.

Việc này Đồng lão cũng từng tán phục, nếu như Vô Nhai tử có bản lĩnh như Trần Tinh, quản lý tốt hậu cung của mình như vậy thì sẽ không có cái gì gọi là Thiên Long Bát Bộ cả.

Còn một điều cực kỳ quan trọng nữa là, bên trong chiếc nhẫn trữ vật này không có gì khác ngoại trừ một tấm da dê, trên đó có ghi một đoạn như sau:

Đại xảo nhược quyết, kỳ dụng bất tệt.

Thiên chi vô tình, thanh tịnh vô vị,

Thuận nhi bất nghịch, tỵ quá phạm trần,

Ngịch chi bất thuận, Bồng Lai như vân.

Trần Tinh đã vất óc suy nghĩ nội dung này cũng như đưa cho mấy nữ tham khảo, nhưng không một ai hiểu ý nghĩa của nó, nhưng có một điều Trần Tinh có thể khẳng định, một khi giải được ý nghĩa của nó cũng là lúc con đường trường sinh mở ra.

Hôm nay, một ngày âm u, mưa tầm tã, nên mọi người quyết định dừng chân lại trong một hang động tìm được để nghỉ qua đêm, bởi vì còn sơ khai, nên các hang động tự nhiên rất nhiều, cũng không hiếm lạ gì.

Để giết thời gian, cũng như mọi khi, mọi người bắt đầu nói chuyện với nhau, cùng bàn luận, trao đổi về những thắc mắc trong lúc tu luyện với nhau. Điều này là do Trần Tinh định ra, nói chuyện với nhau nhiều hơn không chỉ để nhằm thêm đoàn kết, quan hệ trở nên mật thiết, còn có thể giúp đỡ nhau cùng tiến bộ trong tu luyện.

-A Tinh, anh đem tấm da dê đó ra được không?

Đang lúc mọi người trao đổi sôi nổi, thì bỗng nhiên Ngữ Yên hỏi Trần Tinh một câu như vậy làm cho ai nấy cũng đều im lặng không lên tiếng.

Ở chung một thời gian nên ai cũng hiểu tính cách của Ngữ Yên, với một trí nhớ tuyệt vời, không ai lên tiếng dò hỏi, Trần Tinh cũng vậy, hần nhanh chóng lấy ra tấm da dê từ giới chỉ rồi đưa cho Ngữ Yên.

Cầm tấm da dê trong tay, Ngữ Yên chăm chú nhìn rồi lẩm bẫm, không ai quấy rầy, cử động mạnh cũng không, nhằm để cho dòng suy nghĩ của nàng được mạch lạc thông suốt.

-A Tinh, hình như e đã nắm bắt được điều gì đó.

-Như thế nào, em cứ nói ra để mọi người tham khảo.

Ngữ Yên trầm ngâm trong chốc lát rồi nói.

-Thời Đường là sự hưng thịnh của thơ từ, rất nhiều thể thơ tới bây giờ vẫn còn sử dụng. Thơ được đọc từ trên xuống dưới từ trái qua phải đó là một quy luật, nhưng trong nhân gian có một loại thơ khi đọc từ trên xuống dưới từ phải qua trái cũng có nghĩa. Chúng ta khi tập hợp các công pháp lại với nhau thường đọc theo khuôn khổ chung, nhưng trên tấm da dê này đề là “Thuận nhi bất nghịch, tự quá phạm trần, Nghịch chi bất thuận, Bồng Lai như vân” có nghĩa là nếu cứ thuận theo tự nhiên thì thành tự không thể thoát khỏi phạm nhân, còn nghịch lại thì....

-Đúng, sao ta không nghĩ ra, từ khi bước vào con đường tu tiên thì đã là nghịch thiên mà đi rồi.

Không đợi Ngữ Yên giải thích hết, Trần Tinh đã cắt đứt lời nàng rồi nhanh chóng lấy ra 5 sấp công pháp Tiêu Dao phái.

Mấy người cùng nhau sắp xếp lại rồi đọc ngược lại các câu, thế nhưng việc này cũng không đơn giản, thứ tự trước sau của công pháp cũng rất quan trọng. Thế nhưng do nhiều người nên cũng không mất bao lâu thời gian đã hoàn thành.

Khi gộp lại tất cả, thành một bộ công pháp có tên là Bồng Lai Sinh Sinh Quyết. Đoạn mở đầu của nó giới thiệu là do sự kết hợp của Tà Đế xá lợi cùng Trường sinh quyết trải qua hơn 100 năm tiến hành sửa chữa mới tạo ra nó. Bồng Lai Sinh Sinh quyết không chỉ yêu cầu ngộ tính cực cao mà người tu luyện giai đoạn đầu còn phải đạt được công pháp thừa nhận nữa, bởi vì Tà Đế xá lợi có linh tính, đó là giải thích được ghi trong này.

Thật ra việc công pháp thừa nhận rất đơn giản, đó là trong người có chứa linh khí, cho dù ít ỏi nhất cũng đạt yêu cầu, thế nhưng việc tưởng chừng đơn giản này lại là thanh kiếm chặt đứt tiên lộ của hàng triệu người. Bởi vì sao, người mang linh khí trong người chín mươi phần trăm về ngoài là đẹp, mười phần trăm còn lại là thể chất đặc thù có chứa sẵn linh khí hoặc do phục dụng thực vật có chứa linh khí làm thay đổi thể chất. Cho nên đây cũng là tiêu chí lựa chọn đệ tử của Tiêu dao phái.

Bồng Lai Sinh Sinh quyết chia ra 4 giai đoạn, nó bao quát hầu như tất cả các lý luận của những công pháp phạm trần vậy.

Giai đoạn 1: Ngoại đan: Người tu luyện bắt đầu thu nạp linh khí làm quen với việc hình thành ngoại đan, cũng như quy luật làm cho nó không bị tan vỡ

Giai đoạn 2: Nội đan: Sau khi đã khống chế cũng như luyện tập thuần thực việc sử dụng ngoại đan rồi thì sẽ tiến hành dung hợp nó vào cơ thể để hình thành nội đan. Làm cho cơ thể tự động hấp thu linh khí, dẫn đến các tế bào trở nên trẻ hóa ra, cũng có thể nói là tăng lên ngưỡng chết của nó.

Giai đoạn 3: Kim đan: Đến khi hấp thu linh khí tới một cấp độ nhất định, người tu luyện bắt buộc phải biến nội đan thành Kim đan, sự lột xác này là giai đoạn nguy hiểm nhất, một khi vượt qua thì con đường tiên lộ không còn xa vời, nhưng khi thất bại thì kim đan sẽ vỡ vụn, vô pháp thành tiên, cần có chuẩn bị kỹ càng cũng như tâm lý vững chắc.

Giai đoạn 4; Thần Nguyên: Thần nguyên cũng chính là tinh thần lực. Một khi đã tu luyện ra nó thì có thể cười mây đạp gió, cũng là điều kiện cuối cùng để phi thăng, câu thông tiên lộ để mở ra con đường thành tiên.

Sau khi tìm hiểu căn kẽ phần giới thiệu, Trần Tinh cũng mấy người khác cũng thần phục, cũng như mở ra một hy vọng mới cho tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nghịch thiên đại đạo

Từ khi tìm ra được Bồng Lai Sinh Sinh quyết, mọi người cũng bắt đầu tìm kiếm nơi cư trú thích hợp để tu luyện, không còn hứng thú du sơn ngoạn thủy nữa. Cũng như trong giới thiệu, nơi này phải có đầy đủ linh khí và không gian yên tĩnh.

Thế nhưng địa điểm này không thể dễ dàng như vậy là tìm được, cho nên mọi người bước vào giai đoạn vừa tu luyện vừa tìm kiếm, bởi vì 2 giai đoạn đầu không cần quá nhiều linh khí.

Bồng Lai Sinh Sinh quyết giai đoạn ngoại đan rất dễ dàng đối với nữ nhân của hán cũng như bản thân Trần Tinh, thế nhưng điều này không bao gồm tất cả. Bằng chứng là Đồng lão, Cam Bảo Bảo, Lý Thanh La đều không cách nào cảm ứng linh khí.

Không phải vì không đủ thông minh mà là không cách nào tìm ra mối liên hệ bản thân với công pháp, cũng tức là trong người vốn căn bản không tồn tại linh khí và không được công pháp thừa nhận.

Đây là một cú sốc đối với 3 người, điều này cũng làm cho 3 người xuống sắc hẳn.

-A Tinh, chàng cảm thấy như thế nào? Có cách nào giúp mẹ ta có thể tu luyện không?

-Còn có mẹ của ta nữa

-Còn Đồng lão nữa...

Trước khi đi ngủ, ngồi bên đống lửa, Ngữ Yên tựa vào vai Trần Tinh để dò hỏi, bên phải là Uyển Thanh cũng im lặng lắng nghe, xung quanh là các nữ

khác cũng đều phụ họa theo.

Trần Tinh im lặng trong chốc lát rồi nhìn vào đồng lửa lắc đầu thờ dãi

-Ta cũng không có cách nào, hiện tại chỉ có thể từ từ rồi tính tiếp, tại sao chỉ có 3 người họ không cảm ứng được linh khí ắt hẳn có nguyên nhân gì đó.

Mọi người nghe xong cũng chỉ có thể ừ rừ, Trần Tinh cứ như là đầu tàu dẫn dắt mọi người hướng đi vậy, nếu như hắn không có cách thì mọi người dường như cũng bị mất phương hướng. Bởi vì Bồng Lai Sinh Sinh quyết không như những công pháp bình thường khác. Nó như có sinh mạng để tìm kiếm ai đủ tư cách tu luyện vậy.

Không thể làm gì khác hơn là tạm thời gác lại một bên. Hắn tin chắc nhất định sẽ tìm ra cách giải quyết.

Ngày hôm sau, cũng đánh dấu cho một ngày mọi người bước vào con đường tu luyện. Tất cả mọi người đều bắt đầu học tập việc ngưng kết ngoại đan, riêng 3 người Đồng Lão, Cam Bảo Bảo, Lý Thanh La thì vẫn cố gắng cảm ứng linh khí.

Chỉ có mình Trần Tinh là nhắm mắt dưỡng thần tìm cách cải tiến Bồng Lai Sinh Sinh quyết này, bởi vì hắn thấy nó có nhiều điểm chung với môn Đoạt Thiên Tạo Hoá quyết của mình. Chỉ là Đoạt Thiên Tạo Hoá quyết chú trọng hấp thu linh khí để nâng cao nội công chứ không có cách tạo thành ngoại đan gì cả. Thế nhưng việc sử dụng Đoạt Thiên tạo hoá quyết lại làm cho Trần Tinh cảm giác như bị nhòem ngó kèm theo nguy hiểm, cho nên hắn từ khi cứu trị A Châu cũng chưa từng sử dụng nó.

-Nếu ta bỏ qua bước hình thành ngoại đan mà trực tiếp tạo thành nội đan dung hợp với cơ thể thì sẽ như thế nào?

Trần Tinh lẩm bẩm, hắn luôn suy nghĩ không theo khuôn khổ cũng như đi theo dấu chân mà người khác để lại. Công pháp người khác sáng tạo chắc gì thích hợp với bản thân của mình?

Trần Tinh làm việc này giống như là một người chưa biết đi mà đòi học chạy vậy. Nhưng như thế thì sao? Hắn đốt cháy giai đoạn thành công, người khác dung hợp ngoại đan thành nội đan ở vùng đan điền, hắn thì ở vị trí trái tim.

Vì sao? Đan điền như là một hồ chứa năng lượng, nó lớn hay nhỏ tùy thuộc vào mỗi cá nhân cũng như kỳ ngộ. Nó không có khả năng lớn mạnh thông qua việc trao đổi chất với môi trường bên ngoài mà là tu luyện tích tụ từ từ rồi khi nó đã đầy áp thì người tu luyện phải tiến hành mở rộng nếu muốn tiến thêm một cảnh giới mới.

Quan trọng hơn không phải ai cũng may mắn sinh ra đã hơn người khác, có đan điền rộng lớn, còn đan điền rộng lớn để làm gì thì hắn không cần giải thích nữa. Trần Tinh không tự nhận mình là kẻ đó. Mọi thành công hắn đạt được đều bằng sự cố gắng nỗ lực của bản thân.

Trái tim thì khác, nó là nơi trung tâm đổ về của lượng máu lưu thông trong cơ thể, năng lượng có thể đến các mỗi tác tế bào trong cơ thể cũng như dẫn năng lượng từ các cơ quan đó thông qua máu về lại trái tim.

Như vậy, khi tiến hành trao đổi chất với môi trường thì cơ thể sẽ tự động hấp thu linh khí, hấp thu mọi lúc mọi nơi kể cả khi ngủ. Việc hấp thu linh khí sẽ là liên tục mà không cần tu luyện, thử nghĩ như vậy sẽ nhanh hơn người khác bao nhiêu lần?

Trần Tinh chưa bao giờ nói mình là một người siêng năng, nhưng cũng không có nghĩa là lười biếng, chỉ là hắn sử dụng đầu óc của mình để làm cho một việc gì đó trở nên đơn giản hơn.

Nhưng đây chỉ là trên lý thuyết mà Trần Tinh tự cho là vậy thôi, còn thực tế thì lại khác. Một con đường mà chưa có người đi thì sẽ chông gai và đầy chướng ngại vật hơn những con đường đã có đầy rẫy dấu chân.

Thành công không có nghĩa là sẽ bền vững mãi mãi, hắn thành công, nhưng lại lộ ra một nhược điểm chết người đó là việc hấp thu liên tục linh khí như vậy dẫn đến căn cơ bất ổn cũng như linh khí đổ dồn vào trái tim một cách không có kiểm soát, cơ thể sẽ chịu áp lực cực lớn, nếu nó không mạnh hơn tải trọng, thì trái tim bị quá tải và lúc đó cũng là dấu chấm tròn cho người tu luyện.

-Cũng may là thân thể ta không biết có chuyện gì nên mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nếu không thì... Phải mau chóng tìm cách điều tiết lại mới được.

Trần Tinh lẩm bẩm, hắn thờ phào vì linh khí hấp thu rất nhỏ hơn là khi hắn sử dụng Đoạt Thiên Tạo Hóa quyết, nếu theo tiến độ hấp thu này thì cơ thể của hắn có thể chịu đựng trong thời gian rất dài, hẳn là hai trăm đến ba trăm năm gì đó. Nhưng Trần Tinh không phải chỉ vì bản thân của mình, hắn còn phải áp dụng cho mấy nữ khác nữa. Cho nên bắt buộc hắn phải mau chóng nghĩ ra cách kiểm soát có chủ động việc hấp thu linh khí cũng như không làm căn cơ bất ổn.

-A Tinh, chàng mau tới đây ăn đi, mọi người đang đợi chàng kìa

Đây là giọng nói của Chung Linh, thời gian này từ một cô gái nhí nhảnh, hoạt bát, Chung Linh đã có sự lột xác thành một thực nữ, dịu dàng. Có lẽ sống chung với một đám “quốc sắc thiên hương, hiền lương thực đức” nên không thể không thay đổi theo để tranh thủ tình cảm của Trần Tinh.

Sự thay đổi này Trần Tinh đương nhiên biết, hẳn cho là con người ai cũng sẽ trưởng thành nhưng nhiều khi hắn thấy cô nàng này lại tỏ vẻ rất cứng ngắt trong cử chỉ lẫn hành động, Trần Tinh biết là nàng đang cố gắng thay đổi bản thân vì hắn.

-Linh nhi, ta xin lỗi.

Trần Tinh nắm tay Chung Linh rồi kéo vào lòng mình, hấn vuốt tóc nàng rồi nhẹ giọng nói

-Sao chàng lại xin lỗi ta?

-Thời gian gần đây, ta không để ý rằng em đang cố gắng thay đổi bản thân mình, đừng như vậy, đừng ép buộc bản thân mình phải làm những việc mà bản thân mình không thích, dù nàng có như thế nào ta cũng yêu cả, không cần phải thay đổi nó trở thành một người khác. Nếu là như vậy, thì nàng cũng không phải là người mà ta đang yêu, có phải không?

Chung Linh nghe Trần Tinh nói, nàng cũng không nói gì mà tựa vào lòng 2 tay ôm chặt eo hấn. Sau một lúc nàng buông ra

-Biết rồi, Phlêeeee....

Chung Linh đi về phía trước 3 bước rồi xoay lại làm mặt quỷ với Trần Tinh sau đó tung tăng chạy đi. Hấn chỉ có thể lắc đầu cười khổ rồi cũng theo sau.

Ngày mùng 7 tháng 9, sau 7 ngày từ khi cả nhóm bắt đầu tu tiên, hôm nay là một ngày đặc biệt với tất cả mọi người, bởi vì đây là ngày mà Hồng Miên trở thành người đầu tiên chính thức bước vào tiên lộ. Bởi vì nàng đã thành công hình thành ra ngoại đan.

Trong những nữ nhân của Trần Tinh, thì Hồng Miên là người cố gắng nhất, có lẽ bởi vì nàng hiểu được bản thân mình không còn trẻ trung gì tuy bề ngoài nhìn cứ như 20, 21, đây cũng là hiệu quả của song tu công pháp mà hơn 2 năm mang lại. Thế nhưng độ tuổi thật của nàng cũng sắp tứ tuần rồi. Cho nên nàng nỗ lực hơn những người còn lại rất nhiều. Điều này đã được đền đáp xứng đáng.

-Hôm nay chúng ta sẽ tổ chức một buổi tiệc để chúng mừng Miên nhi thành công bước vào tiên lộ, mọi người cùng nhau nâng ly nào.

Trần Tinh mừng rỡ cười nói, mọi người cũng không do dự cùng chung vui. Một gia đình ngoài tình cảm ra quan trọng nhất là đoàn kết với nhau. Điều này Trần Tinh đã hoàn thành xuất sắc với vai trò là trụ cột gia đình cũng như là người tạo liên hệ cho sự đoàn kết này.

-Miên nhi, nàng đã thành công hình thành ngoại đan rồi thì tạm thời đừng cố gắng dung hợp nó, cứ luyện tập việc khống chế nó cho thuần thục trước đã, ta đã tìm ra một phương pháp mới giúp tiến độ tu luyện của chúng ta diễn ra nhanh hơn, nhưng vẫn còn bị vướng bận tại một số nơi, nhưng rất nhanh ta sẽ hoàn thành thôi.

Tiếng nói chuyện cười đùa trong bầu không khí ấm áp, Trần Tinh bỗng nhiên nghiêm túc nói.

-Ân, ta biết rồi...

Tần Hồng Miên cũng nhu thuận gật đầu, niềm vui sướng hiện rõ trên gương mặt của nàng, điều này cũng là chuyện đương nhiên, có ai mà không muốn được trường sinh trẻ mãi không già? Quan trọng hơn là người yêu của mình cũng giống như mình.

-A Tinh, lúc này chàng nói tìm ra phương pháp nâng cao tiến độ tu luyện, như vậy có tìm ra cách giúp mẹ ta có thể cảm ứng Linh Khí được không?

Sau khi bầu trời trở chiều, màn đêm cũng dần phủ xuống, những người khác thì đang chuẩn bị cho một đêm tiệc nhẹ buổi tối, Trần Tinh thì đang châm lửa đốt lửa trại, Ngữ Yên ngồi xuống bên hấn nhẹ giọng hỏi.

Trần Tinh nghe được lời này cũng cảm thấy sựng lại, hấn nhìn về phía Lý Thanh La, thấy nàng bóng lưng cô đơn của nàng hấn cũng chỉ có thể lắc đầu thờ dãi.

-Ta cũng không có cách nào, hiện tại ta tìm ra nguyên lý tại sao chỉ có 3 người bọn họ là không thể cảm ứng được Linh khí.

Ngữ Yên nghe xong cũng biểu lộ thất vọng, nếu tình hình này cứ kéo dài thì không phải là một cách hay. Nàng vẫn luôn tìm cách giúp Lý Thanh La cảm ứng được Linh khí.

Trần Tinh chỉ có thể tiếp tục công việc của mình, không phải hấn không muốn giúp mà là không biết làm sao để giúp.

Đêm xuống, mọi người cũng trở về lều để nghỉ ngơi, đây là sản phẩm của Trần Tinh, công cụ thuận tiện cho những buổi tiệc dã ngoại như thế này. Nhưng không hiểu vì sao hôm nay chúng nữ không cho hấn vào trong. Trần Tinh chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi uống rượu ở phía ngoài lều một mình ngắm sao.

-Đang có tâm sự gì sao?

Một giọng nói vang lên, kéo Trần Tinh từ trong hồi ức trở lại. Người đi tới không ai khác chính là Cam Bảo Bảo, trên tay nàng cầm một bình rượu nhỏ cùng cái ly bé tí.

-Không phải, chỉ là không có chỗ ngủ thôi.

Trần Tinh cười khổ nói, sau đó hấn cũng không nói gì thêm.

-Như vậy có tâm trạng uống với ta vài ly được chứ?

-Dĩ nhiên là được..

Trần Tinh nhận ly rượu từ trong tay Cam Bảo Bảo rồi một hơi cạn sạch.

-Tại sao cơ thể ta cảm thấy nóng quá thế này??

Rượu quá tam tuần, Trần Tinh bắt đầu cảm thấy cơ thể bắt đầu nóng lên, mặt hần cũng đỏ bừng. Hần nhìn về phía Cam Bảo Bảo bằng ánh mắt đầy xâm lược. Hoi thờ của hắn trở nên gấp gáp. Rồi bỗng nhiên, hắn lao về phía Cam Bảo Bảo bắt đầu hành động như là một con thú động dục.

Ban đầu là những tiếng rên rỉ vui sướng, về sau lại là tiếng cầu xin tha thứ, sau đó im lặng được một lúc rồi lại vang lên, nhưng lần này tiếng rên lại là của những nữ khác.

Dùng đầu gối để suy nghĩ cũng biết là chúng nữ đang tính kế Trần Tinh để giúp Cam Bảo Bảo được vào gia phả. Nguyên do là vì sao thì mọi người lại làm vậy thì có lẽ cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là Trần Tinh đêm nay được điên cuồng mây mưa mà không cần tiết chế.

Long Phụng Hoan Hi Chân kinh mặc dù hắn không có đột phá đáng kể nhưng Trần Tinh cũng có một số thành tựu nhất định, đó là dựa vào lối suy nghĩ không theo một khuôn khổ mà giờ mỗi lần hắn phịch cùng ai đó thì công pháp sẽ tự động vận chuyển mà không cần thôi động.

Một đêm cuồng hoang đến rạng sáng mới dừng lại, khi Trần Tinh thức dậy cũng là lúc tinh thần hắn trở nên minh mẫn nhất. Trần Tinh nhìn chúng nữ la liệt tả tơi cũng lắc đầu cười khổ. Không chơi chết đã là may mắn rồi, như vậy cũng xem như trừng phạt tội tính kế hắn.

Trần Tinh Nhanh chóng thay y phục rồi tiến hành kiểm tra cơ thể cũng như nội thị bản thân. Hắn phát hiện rằng Long Phụng Hoan Hi chân kinh vậy mà có đột phá, cảnh giới hiện tại ở giai đoạn luyện thịt đỉnh phong.

Hơn 2 năm ra sức cày cấy cùng với một đêm phóng túng quên mình, Trần Tinh cuối cùng cũng chạm tới ngưỡng cửa luyện xương. Nhưng cũng chỉ là đặt bàn tay lên cánh cửa đó thôi chứ chưa tìm cách mở nó ra được.

Trong khi thời gian rảnh rỗi chờ đợi các nữ nhân của mình thức dậy, không có việc gì làm nên Trần Tinh bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

-Trông người có vẻ tinh thần rất sáng khoái thì phải? Một đêm hoang dâm vô độ như vậy chẳng lẽ người không đau eo?

Giọng nói của Lý Lanh La vang lên, nàng liếc nhìn Trần Tinh với ánh mắt dò xét làm cho Trần Tinh khóe miệng co quắp.

Trần Tinh từ chối cho ý kiến, hắn cũng không muốn đôi co vấn đề này, bản thân trúng kế cũng là do hắn bất cẩn rồi, việc trước mặt một nữ nhân còn là mẹ vợ của mình mà nói rằng mình phịch con gái của nàng lên bờ xuống ruộng thì có phần quá trâu bò.

Đến giữa trưa mọi người cũng dần dần có mặt đầy đủ, món ăn cũng đã được hâm nóng rồi nên chỉ có việc là bắt tay vào ăn thôi. Sau bữa cơm là thời gian tu luyện như mọi ngày, có điều trễ giờ hơn thôi.

-Aaaaaaa

Một tiếng thét dài vang lên làm kinh động tất cả mọi người, đây là tiếng của Cam Bảo Bảo, Trần Tinh đương nhiên là nghe thấy, hắn nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất đến nơi.

Hắn cũng thờ phào nhẹ nhõm bởi vì Cam Bảo Bảo không có chuyện gì xảy ra, nàng còn vui sướng nhảy cẫng lên trên mặt thì cười không ngớt, ai cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

-Mẹ, có chuyện gì vậy?

Chung Linh là người đầu tiên mở miệng hỏi, quan hệ của mọi người trở nên phức tạp hơn nhiều từ khi Cam Bảo Bảo trở thành nữ nhân của Trần Tinh, nhưng điều đó không ai phản đối cả. Bởi vì cô em gái Chung Linh cũng đã biết được sự thật cha của mình đã chết rồi. Cho nên suy nghĩ của nàng là không thể để mẹ mình cô đơn được, còn về luân thường đạo lý thì không áp dụng cho người có thể trường sinh được.

-Mẹ..mẹ cảm ứng được linh khí rồi..

-Thật sao.... Aaa

Chung Linh cũng hoan hô mừng rỡ, 2 mẹ con ôm nhau vui mừng. Các nữ khác cũng lại chia vui. Riêng chỉ có Trần Tinh là hiếu kỳ... Hắn suy nghĩ tới một vấn đề

-A Tinh, có phải anh đã biết tại sao Bảo di có thể cảm ứng được linh khí rồi không?

Ngữ Yên chú ý quan sát Trần Tinh nên cũng lại gần nhẹ giọng hỏi. Hắn gật đầu rồi đem mọi chuyện nói cho nàng.

Chìa khóa nằm ở Long Phụng Hoan Hi chân kinh, những nữ nhân của hắn đều có thể cảm ứng được linh khí, bây giờ chỉ còn có Lý Thanh La và Đồng Lão là không thể. Nhưng khác với Cam Bảo Bảo, 2 người này đương nhiên là sẽ không chấp nhận dùng thủ đoạn như vậy để trở thành nữ nhân của Trần Tinh.

Cuộc sống cứ tiếp tục như thường ngày, cho đến một ngày Trần Tinh chủ động tìm Lý Thanh La và Đồng lão để tiến hành mạnh bạo. Do áp lực từ số

đồng cũng như cuộc sống sau này nên hẳn không còn cách nào khác.

Cũng đã 3 tháng trôi qua, bây giờ có thể nói 1 đoàn người trong này đều là hậu cung của hắn, chuyện đã xảy ra cũng không cách nào thay đổi, quan trọng hơn 2 người này quả nhiên có thể cảm ứng được linh khí và trong 3 tháng này tất cả đã hình thành được ngoại đan. Còn riêng Trần Tinh thì vẫn nghiên cứu việc điều tiết lại lượng linh khí hấp thu.

Hắn ngày đêm nghiên cứu thử nghiệm và rồi điều thần kỳ đã đến.

Vấn đề duy nhất cần khắc phục là việc hấp thu linh khí dung nhập vào trái tim không có kiểm soát và cơ thể không chịu nổi tải trọng của quá nhiều linh khí.

2 vấn đề này được Trần Tinh khắc phục như sau, khi linh khí thông qua máu đến các bộ phận cơ thể thì việc hấp thu linh khí là bị động, thế nhưng hắn có thể chủ động tập trung nó lại và hình thành một viên nội đan mới ở vị trí đan điền. Cũng tức là người khác có 1 vị trí chứa đựng linh khí hay còn gọi là năng lượng ở vị trí đan điền thì Trần Tinh lại có 2 vị trí.

Việc tạo ra nội đan ở vùng đan điền sẽ làm ra hiệu ứng đóng mở việc hấp thu linh khí. Có nghĩa là khi bản thân cảm thấy năng lượng hấp thu của Trái Tim đã đầy đủ để cơ thể thừa nhận thì hắn sẽ chủ động chuyển hóa tất cả năng lượng vào nội đan trong đan điền. Khi trong trái tim không còn năng lượng nữa thì nó sẽ ngừng việc hấp thu lại, cũng giống động cơ bị ngắt điện vậy. Đến khi nào đan điền được đầy ắp năng lượng và tiến hành cùng cố căn cơ rồi thì việc hấp thu thông qua trái tim lại tiếp tục bắt đầu.

Trần Tinh cũng đã truyền thụ phương pháp này cho tất cả mọi người, và không làm hắn thất vọng, tất cả diễn ra vô cùng thuận lợi.

Thời gian chuyển dời, 10 năm chớp mắt trôi qua, nhờ vào phương pháp này nên mọi người đều đã đạt tới cảnh giới kim đan đỉnh phong chỉ trong mười năm. Cười mây đáp gió là điều quá bình thường với mọi người rồi. Chỉ còn thiếu một bước nữa để tiến hành phi thăng, đó là hóa thân nguyên câu thông tiên lộ.

Địa điểm được chọn là Thiên Môn sơn, nơi này là Tiêu Dao Tử tiến hành phi thăng. Bởi vì tên như ý nghĩa, đây là ngọn núi dẫn đến Thiên môn.

-Ừa, A Tinh, chàng xem kia, tại sao nơi này lại có ngôi nhà tranh vậy?

Trên đỉnh Thiên Môn sơn lại có một ngôi nhà tranh thật là điều mà mọi người không thể hiểu nổi. Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, cả nhóm bắt đầu hướng về phía nhà tranh đi tới, từ bên trong bước ra một người, người này không có ai nghĩ tới lại giống Ngữ Yên là Lý Thanh La như đúc, chỉ khác nhau ở trên đuôi mắt phải một nốt ruồi.

Trần Tinh thì chân mày nhíu lại, hắn không nghĩ tới Lý Thương Hải lại ở nơi này

-Sur muội, muội làm gì ở nơi này...

Đồng Lão cũng bất ngờ đi tới phía trước hỏi, còn Ngữ Yên cùng Lý Thanh La thì chăm chú nhìn người trước mắt này.

-Sur tỷ, đã lâu không gặp, không nghĩ tới chúng ta còn có một ngày gặp lại. Không biết sur tỷ vì sao tới nơi này?

Động tác phiêu phiêu xuất trần, Lý Thương Hải cười nhẹ mở miệng đáp.

-Chúng ta đến đây để câu thông tiên lộ tiến hành phi thăng.

Đồng Lão cũng không giấu diếm nói mục đích lần này, chuyện này cũng không có gì phải giấu, quan trọng là trong ấn tượng của nàng, vị tiểu sư muội này rất trầm lặng không trang gì với đời cả, giống như sinh ra đã là một vị tiên tử không nhiễm bụi trần vậy.

-Sur tỷ có lẽ đã phá giải được bí mật của phái Tiêu Dao chúng ta rồi, nhưng có lẽ sẽ làm cho sur tỷ thất vọng rồi, bởi vì hơn 15 năm trước, tiên lộ đã đóng lại rồi...

-Như thế nào? Chuyện gì đã xảy ra? Làm sao muội biết?

Không ai cắt đứt cuộc nói chuyện của 2 người hết

-15 năm trước, dị tượng phát sinh, trời giáng thiên thạch, ta quan sát thiên tượng đoán rằng có dị số ngoại lai xuất hiện làm thay đổi quy tắc của thế giới, việc dị số này xuất hiện làm thâm hụt đi rất nhiều linh khí, dẫn đến thượng tiên nổi giận đóng đi tiên lộ để tránh ảnh hưởng đến tiên giới. Người tu tiên chúng ta mãi mãi sẽ không thể nào trường sinh...

Lời Lý Thương Hải vang lên không một ai hiểu được ngoại trừ Trần Tinh, bởi vì 15 năm trước cũng là khoảng thời gian hắn đến thế giới này. Nếu không có gì sai lầm hẳn chính là dị số mà Lý Thương Hải nói.

-Không còn cách nào khác sao?

Trần Tinh cũng lên tiếng hỏi, Lý Thương Hải liếc mắt nhìn hắn trông chốc lát rồi cũng lắc đầu, biểu hiện vô cùng bình thản.

Trần Tinh đương nhiên là thử câu thông nhưng đáng tiếc là không thành công rồi. Thử đi thử lại rất nhiều lần nhưng điều không có kết quả.

-Không cho ta đường, ta tự mở đường riêng mình đi...

Hắn không cam lòng thét, có lẽ là do gấp gáp nên Trần Tinh cũng trở nên thiếu thông suốt, Hắn xếp bằng vận chuyển Đoạt Thiên Tạo Hóa Quyết hấp thu linh khí, mục đích của hắn là lôi ra quy tắc cánh cửa rồi đánh vỡ nó để phi thăng tiên giới.

Điều này không phải không khả thi, bởi vì một con mắt cự đại xuất hiện trên bầu trời, con mắt từ từ mở mắt ra rồi nhắm thẳng xuống Trần Tinh.

Từ trước tới giờ hắn thường nghe nói là Ngũ lôi oanh đỉnh nhưng không biết ra sao, bây giờ mới biết rõ.

Mỗi lần 5 cột sấm đánh thẳng vào vị trí Trần Tinh ngồi như muốn hắn hồi phi yên diệt vậy, Trần Tinh cũng không ngồi yên xông thẳng lên mây tung quyền đánh vào con mắt này, mỗi một quyền, hắn lại bị sấm đánh đến da tróc thịt bong, máu thịt be bét nhưng rất nhanh nó lại hồi phục như cũ.

Rất may là có năng lực nghịch thiên này nên Trần Tinh có thể kiên trì không ngã. Thế nhưng nỗi lo của hắn đã đến, đó là phạm vị bao phủ cũng như uy lực của sấm sét tăng cường.

-Không thể tiếp tục kéo dài như vậy được, phải mau chóng phá vỡ nó.

Trần Tinh không giữ lại chút lực lượng nào, hắn điên cuồng tung quyền, quần áo của hắn cũng không còn nguyên vẹn, mỗi một giây trôi qua là máu thịt của hắn lại bị đánh mất đi một phần, đến khi cả cánh tay phải của hắn cũng không còn nữa.

Phía dưới mọi người nhìn bóng lưng nhỏ bé, hơn hết là nam nhân của mình đang chống chọi với thiên đạo đều lòng đau như cắt

-Ầm~

Trần Tinh rơi xuống mặt đất, thân hình hắn không còn nguyên vẹn, thân hình hắn thiếu đi một tay một chân nằm trong vũng máu nhưng hắn vẫn cố gắng đứng dậy, Trần Tinh nhìn về phía chúng nữ mỉm cười.

-Không.....

Tiếng thét thê lương chói tai của mấy nữ vang lên, thân hình Trần Tinh như một viên đạn pháo xông thẳng thương khung, đỉnh núi nơi hắn đứng cũng lồm thành một hố to.

Tay trái hắn nắm lại thành quyền, tất cả lực lượng hắn dồn lại bởi một đòn quyết định này.

-Rắc~

Con mắt nứt ra một vết nứt nhỏ rồi vết nứt này lan tràn rộng ra, đến khi nó tan vỡ hoàn toàn thì Trần Tinh cũng không đã nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

-A Tinh, chàng đừng làm ta sợ, chàng không sao chứ..

Các nữ nhân quay xung quanh hắn khóc lóc, hắn không rảnh trả lời mọi người bởi vì hắn phát hiện con mắt đang dần đóng lại, và trong bóng mây xuất hiện một bóng người, hai cánh ở đại bàng to lớn ở phía sau đang nhìn xuống hắn.

-Đi mau.....

Cố gượng hết sức lực Trần Tinh hét to.

-Đùng~

Tiếng sấm rền vang, đánh thẳng xuống Trần Tinh cùng chúng nữ, không biết sức lực từ đâu, Trần Tinh lấy thân mình đỡ cản lại tất cả sấm sét. Dòng điện dung nhập vào trong trái tim hắn rồi biến mất. Cũng chính lúc đó, vòng tròn phong ấn ký ức của hắn bị nứt ra một vết tích nhỏ.

-Ảnh phân thân chi thuật

Còn lại một tay Trần Tinh nhanh chóng kết ấn, một Trần Tinh khác nguyên vẹn xuất hiện, hắn đã nhớ lại một phần ký ức. Sự xuất hiện của một A Tinh khác cũng làm cho chúng nữ hiếu kỳ, nhưng không đủ thời gian nghi hoặc bởi vì Trần Tinh dùng hư không tạo vật tạo ra một quả cầu bao vây chúng nữ lại rồi ném mạnh qua không gian đang từ từ khép lại kia.

Còn phân thân thì nhanh chóng ôm bản thể chạy thật nhanh rồi đi nơi này tránh né sự tấn công của người trong mây.

Mọi người tích cực đề cử ủng hộ truyện của mình với... Không ai đề cử hết nên mình tách 1 chương ra thành 2 chứ chương 85 này gần 8k từ lận ==))

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tỷ tỷ ta muốn ăn bánh bao

Sau khi khỏi cầu mạng theo chúng nữ xuyên qua tiên lộ. Trần Tinh cũng thờ phào, hân giờ phút này đã hoàn toàn kiệt sức, nguồn năng lượng trong cơ thể cũng đã khô kiệt, hơi thở cũng yếu dần, cũng may là trong lúc chiến đấu hân nhớ lại một chút ký ức, nếu không thì...

Phân thân Trần Tinh nhìn bản thể chỉ còn lại 1 chân không nguyên vẹn, đã cháy ghét nám đen, hai tay một chân cũng đã bị sét đánh đoạn. Bây giờ nhìn không ra hình người, bộ ngực cũng lộ ra những khúc xương trắng hếu.

Đây là sự cách biệt giữa phạm nhân và tiên nhân. Mặc dù thân thể hân đã là bán thần nhưng không có tu vi chèo chống, bị đối phương tha hồ oanh thì cũng như hồ lạc đồng bằng bị chó khinh thôi.

Cũng chính vì thân thể là bán thần nên Trần Tinh mới đủ khả năng chèo chống đến bây giờ, nhưng hiện tại cũng không khá hơn mấy, bởi vì vết thương quá nặng, để duy trì thân thể không bị trở lại phạm nhân, cơ thể của hân tự động phong bế lại, cho đến khi nào Trần Tinh có đủ lực giải tỏa hạn chế thì thân thể hân sẽ trở lại bán thần. Còn bây giờ thể xác hân cũng tương tự Hulk ở hình người thôi.

Chính vì vậy, việc hồi phục của hân trở nên dài hơn, nhờ có Long Phượng Hoan Hi chân kinh nên cơ thể của hân đã bắt đầu tự động chữa trị. Thế nhưng trong 10 năm này, hân cũng chỉ đột phá giai đoạn đến luyện cốt nhập môn thôi.

Sót lại một chút khát vọng sống, theo bản năng. Bản thể Trần Tinh tự động vận chuyển Huyền Băng Quy Tức Pháp, môn công pháp này sẽ hạn chế tối đa việc cơ thể hao tổn năng lượng của. Và tiến hành hấp thu hân khí tiến hành chữa trị cơ quan.

Bản thể Trần Tinh bắt đầu ngưng kết từng tầng bằng sương mỏng bên ngoài, máu của hân cũng đã ngừng chảy, nếu soi dưới kính hiển vi, sẽ thấy các tế bào bắt đầu tăng sinh và chữa trị.

Phân thân Trần Tinh được bản thể hân tạo ra trong lúc cơ thể không ở trạng thái đỉnh phong, cho nên cũng chỉ là khoẻ mạnh hơn người bình thường một chút thôi. Dù sức mạng hân chạy...

Đây không phải là điều quá quan trọng, bởi vì phân thân sở hữu ký ức hiện tại của hân sau khi bị phong ấn kể cả một phần ký ức trước khi bị phong ấn, là lúc 2 năm hân ở trên đảo.

Một ngày một đêm không ngủ không nghỉ chạy trốn luôn lách, Phân thân Trần Tinh đã mang bản thể hân đến một nơi an toàn. Do có huyết mạch liên hệ nên phân thân có thể sử dụng nhẫn trữ vật của bản thể.

Đây cũng là một lợi thế, nhờ vậy mà Trần Tinh được cung cấp bổ sung hân khí trên chiếc giường Hàn Ngọc. Nhằm để tránh việc hân khí bị hao hụt do Trần Tinh đang không phải chủ động hấp thu, nên phân thân của hân đã làm một cái nắp bằng đá lên. Bây giờ nó trong giống như một quan tài bằng đá vậy.

Phân thân của hân bắt đầu trông coi nơi này và bắt đầu tu luyện như là một cơ thể độc lập. Đến khi nào nguồn năng lượng trong cơ thể phân thân không đủ duy trì nữa thì nó sẽ tự động biến mất.

Nước chảy mây trôi, vật đổi sao dời, chớp mắt mà đã sáu mươi năm.

Bản thể Trần Tinh vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng cơ thể hân đã mọc ra hai tay lẫn chân rồi, chỉ thiếu da là thịt thôi.

Trong khi đó, phân thân của hân cũng đã trở sắp tới hồi kết rồi. Cùng lắm thì có lẽ chịu thêm vài chục năm nữa thôi. Bề ngoài tuy không có gì thay đổi nhưng đầu tóc lại là một màu trắng xoá, đôi mắt cũng đã âm đạm.

-Bản thể của ta ơi, khi nào ngươi mới chịu tỉnh lại đây...

Phân thân giống như là một người khác vậy, y lắc đầu cười khổ nói. Rồi một tay vác nguyên cả quan tài đá rồi đi.

60 năm canh gác không ra bên ngoài, hiện tại lại rời đi làm cho phân thân Trần Tinh có chút không quen, nhưng đây là điều bắt buộc, hân phải tìm một nơi an toàn để bảo vệ bản thể phòng hờ mình không chịu nổi.

Phân thân bắt đầu bước vào cuộc hành trình du lịch tứ phương, nhằm tìm kiếm nơi thích hợp nhất.

Trong 1 năm đầu, không có nơi nào, núi nào đạt yêu cầu của hân, đến năm thứ 2 cũng tiếp tục như vậy. Nhưng trong năm này hân đã thu một tên đồ đệ, rất có tư chất luyện kiếm, là một trẻ mồ côi, ngay cả tên cũng không có.

Thấy vậy Trần Tinh lấy Độc Cô cho hân, tên thì không có, bởi vì không cần thiết. Trong 5 năm tiếp theo. Độc Cô luôn đi theo hân, học tập những lý luận kiếm thuật và từ Trần Tinh. Đến khi y trưởng thành 18 tuổi mới rời đi.

Từ đó về sau Trần Tinh cũng không còn nghe tin tức gì của hân nữa bởi vì trải qua gần 20 năm tìm kiếm khắp đại giang nam bắc, rốt cuộc hân đã tìm được vị trí thích hợp, đó là chính là Núi Chung Nam sơn.

Hắn bắt đầu sử dụng Hư Không Tạo Vật làm ra một cự đại mộ không lối đi với nhiều căn phòng bằng đá và đầy rẫy cơ quan. Rồi đặt bản thể Trần Tinh nơi đó, sau khi hoàn thành xong tất cả, thời gian cũng đã trôi qua gần 100 năm. Cũng là lúc phân thân của hắn tan biến.

-Này Đồng Tân đạo hữu, không biết Ngọc Đế tại sao phải phái chúng ta đến để tìm một người và bảo vệ hắn, thế nhưng không nói cho chúng ta hình dáng ra sao và ở đâu làm sao mà tìm? Quan trọng nhất là, kẻ này bị thiên đạo che phủ không thể tính toán vị trí hắn được

Một người mập mạp cầm trong tay chiếc quạt được đan bằng lá phe phẩy hướng về một người bề ngoài trong như đạo sĩ trên lưng còn vác một thanh kiếm phản nân.

-Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chuyện này hình như có liên quan đến việc hơn 3 tháng trước có người tự ý đánh vỡ thiên đạo quy tắc thì phải, ta cũng chỉ biết được nhiều đó thôi.

Người được gọi Đồng Tân này cũng kiên nhẫn hỏi đáp.

-Nhắc đến mới nhớ, hình như người này thân phận rất khủng bố, nếu không làm sao bề trên lại gấp rút điều động lực lượng như vậy.

-Bề trên làm việc nào đến lượt chúng ta xen vào? Thôi cố gắng tìm kiếm thôi.

-Đúng, hoạ từ miệng mà ra, bây giờ cánh cửa tiên môn cũng xảy ra vấn đề rồi, haizzz

Vị đạo sĩ này không muốn dây dưa nữa, khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị dẫn đầu tiến về phía trước. Được một đoạn, 2 người thấy một thanh niên khắp người bị thương, liếc nhìn nhau 2 người tiến tới xem xét.

-Vị tiểu hữu này, vì sao lại ra nông nỗi này.

Vị thanh niên này ngẩng đầu nhìn 2 người này không hiểu sao mở miệng trả lời.

-Khụ, khụ, Nói ra để cho hai vị chê cười, chỉ là kháng Kim thất bại mà thôi, bản thân ta có chết cũng không than một lời, chỉ tiếc cho dân chúng chịu khổ lầm than thôi.

-Xin hỏi tiểu hữu tên là gì?

-Hỏi hai vị, tại hạ họ Vương tên một chữ Triết, tự là Duẩn Khanh.

2 người này nghe xong, liếc nhìn nhau, người lưng đeo kiếm bấm đốt ngón tay, sau đó vuốt chòm râu của mình. Rồi đưa tay điểm vào trong trán của người này.

Động tác rất chậm nhưng người thanh niên này cả người không thể cử động, đến khi dòng tin tức truyền vào đầu hắn cũng như hồi phục lại tinh thần thì có thể hắn cũng đã không còn vết thương và trong đầu hắn nhiều ra một bộ công pháp tên là Tiên Thiên Công.

Mọi chuyện trải qua cứ như giấc mơ, đến khi thanh niên này rời đi thì 2 bóng người này lại hiện ra.

-Đồng Tân đạo hữu, xem ra chúng ta không cần tìm người kia nữa. Haha

-Đúng vậy, người kia được thiên đạo che dấu nhưng trong số mệnh tên kia, ta đoán ra được người kia không có chuyện gì, chúng ta có thể trở về phục mệnh được rồi.

Vị đạo trưởng lưng đeo kiếm vuốt chòm râu cười nói. Sau đó hai người thân hình cũng từ từ tiêu thất.

Quay trở lại vị thanh niên tên Vương Triết này, hắn không ai khác chính là Vương Trùng Dương sau này, ngày hôm nay cũng chính là ngày cuộc đời của hắn thay đổi.

Là người thông minh tài trí, hắn biết mình không phải nằm mơ nhất là trong đầu nhiều hơn một bộ Tiên Thiên Công làm tính cách hắn trở nên cũng thay đổi. Mục tiêu của hắn cũng đã trở thành tu đạo.

-Không nghĩ tới trên đời này có Tiên nhân thật sự... Xem ra ta đã quá thiên cận.

Cũng chính lúc này cái tên Vương Trùng Dương ra đời, với ý nghĩa làm lại cuộc đời khi còn đương thế.

-Như thế nào ở đây lại xuất hiện một toà cổ mộ lớn như vậy?

Diễn biến từ đây theo như nguyên tác, cho đến khi Lâm Triều Anh chiếm lấy toà Cổ Mộ.

Thân người thướt tha, khuôn mặt cực đẹp, đôi mắt trong suốt như ngọc, lông lánh như sao trời, điểm tô cho nó là hàng lông mi dày đầy quyến rũ, chỉ một ánh mắt cũng không biết bao nhiêu người bị hấp hồn.

Sóng mũi cao ngay trung tâm, chia khuôn làm cho nó cân xứng nhất. Bờ môi đỏ hồng ướt át đầy mê người. Tóc xoã vai, nàng mặc một bộ đồ màu đỏ

chốt cú như tân nương vậy.

Hơn thế nữa tính cách có thể nói là dám yêu dám hận, đặc biệt không phải bình hoa một dạng. Có thể nói Lâm Triều Anh là hiện thân của người phụ nữ đang tồn tại ở đỉnh cao. Có thực lực cũng như đủ xinh đẹp tự tin về bản thân mình. Chỉ tiếc, nàng yêu không đúng người, nếu là Trần Tinh thì hẳn sẽ không nói hai lời thu trước tính sau, thế nhưng....

-Tức chết ta.... Đạo sĩ thú có gì hay ho? Ta chiếm lấy nơi ở của ngươi để xem ngươi còn nơi nào để tu luyện? Sao nơi này lại lon như vậy.

Giọng nói trong trẻo vang lên trong một không gian tối tăm. Ánh đèn mập mờ chiếu rọi 2 bóng người đang đi tới.

-Tiểu thư, nơi này lạnh như vậy lẽ có thứ gì không hay ho xuất hiện thì sao?

-Sợ cái gì? Gan ngươi cứ như chuột vậy? Đừng nói nữa, mau theo ta để xem trong đây có cái gì.

Không gian được thấp sáng, trước mặt 2 người xuất hiện một cỗ quan tài bằng đá, chỉ ánh hưởng bởi hàn khí thôi cũng đủ làm cho 2 người cảm giác như rơi vào hầm băng.

-Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi, ở nơi này ta thấy không ổn lắm.

-Không có chuyện gì, nhìn nó không giống quan tài lắm, để ta mở nó ra xem.

Không thể không nói, lá gan của Lâm Triều Anh rất lớn, nếu đổi lại là một người khác, 90% lựa chọn là sẽ rời đi rồi.

Nàng đi từng bước về phía trước, khi khoảng cách đã đầy đủ, nàng phách chưởng vào phần phía trên của chiếc quan tài này.

Hơi nước hoà lẫn bụi đá làm cho tầm nhìn trở nên hạn chế, sau một lúc Lâm Triều Anh mới thấy rõ bên trong chiếc quan tài chưa gì.

Không ai khác chính là Trần Tinh, trải qua thời gian gần 100 năm cơ thể hắn cũng đã hồi phục lại như cũ, tay chân đều đã trở lại nguyên vẹn. Chỉ có điều nếu để ý kỹ, trong cơ thể hắn bây giờ không khác gì một người bình thường, cơ thể ốm yếu, dáng người gầy gò hốc hác, tự phong bế nhưng suốt một thời gian dài mà không được cung cấp bổ sung năng lượng đương nhiên sẽ trở thành như vậy.

-Tiểu thư.... Hắn...có phải là người chết nằm trong cỗ quan tài này không...

-Xú nha đầu, im lặng một chút, để ta kiểm tra.

Lâm Triều Anh cốc đầu nha hoàn của mình rồi đi tới phía trước kiểm tra.

Sự gan dạ của một người không nhất thiết phải đàn ông mới có, phụ nữ đôi khi vượt trội về mặt này.

-Ừa, như thế nào kẻ này lại còn hơi thở?

Cảm nhận được bộ hơi thở yếu ớt của Trần Tinh nên Lâm Triều Anh cũng tỏ ra hiếu kỳ.

Đi tới gần hơn, nàng chăm chú nhìn gương mặt hắn, tuy có vẻ gầy gò nhưng đường nét rõ ràng, chứng tỏ đây nhất định là một mỹ nam tử.

Cũng chính lúc này, Trần Tinh đôi mắt từ từ mở ra, khoảnh khắc đầu tiên hắn nhìn được không gì khác chính là khuôn mặt của Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh cũng bị giật mình nhanh chóng lùi lại phía sau quan sát Trần Tinh. Hắn ngồi vậy, ánh mắt có vẻ ngơ ngác, hắn nhìn xung quanh rồi đưa tay gãi gãi đầu, trông cứ như một thằng thiếu năng trí tuệ vậy.

Huyền Băng Quy tức pháp, nhược điểm trí mạng của nó là người tu luyện ở trạng thái ngủ đông, nên trí nhớ cũng sẽ bị băng phong. Cũng chính vì vậy có thể nói, Trần Tinh hiện tại trí nhớ của hắn như là một tờ giấy trắng, thân thể ngoại trừ khả năng hồi phục nhanh nhờ Long Phượng Hoan Hỉ chân kinh ra thì không còn mạnh như trước, bởi vì thể chất Bán Thần của hắn cũng đã tự động phong bế nhằm cho hắn không rút xuống giai đoạn phàm thai. Nội lực hay còn được gọi là năng lượng cũng như Linh khí trong cơ thể đã cạn kiệt hết vì để bổ sung cho quá trình tái sinh của cơ thể.

-Ngươi là ai? Vì sao ở nơi này?

Lâm Triều Anh cảnh giác nhìn về phía Trần Tinh, từ đầu đến cuối nàng đeo không rời mắt khỏi hắn, thế nhưng với ánh mắt của nàng làm sao không nhìn ra Trần Tinh hoàn toàn chỉ là một người bình thường. Tuy vậy, không thể chỉ dựa vào bề ngoài mà đánh giá người khác, cẩn thận là vấn đề thiết yếu.

-Ta là ai? Nơi này là nơi nào?

Trần Tinh ngơ ngác gãi đầu tự hỏi, ánh mắt hắn nhìn dáo dác xung quanh, sau đó lại dừng trên cặp ngọc phong cao ngất của Lâm Triều Anh.

-Tỷ Tỷ, ta đói, ta muốn ăn bánh bao...

Lâm Triều Anh dù là cường nữ nhân nhưng đôi mắt với lời nói khiêm nhã này cũng tức giận, thế nhưng khi nàng dự định ra tay cũng cảm giác được Trần Tinh có vẻ trí não không được bình thường lắm cũng dừng động tác lại và từ từ lại gần hắn.

-Người không nhớ bản thân mình là ai sao?

Trần Tinh vẫn bộ dáng ngu ngơ rồi nhìn chăm chăm cặp Ngọc Phong của Lâm Triều Anh rồi khóe miệng còn chảy nước dãi.

Lâm Triều Anh cũng chú ý tới đôi mắt của Trần Tinh, ánh mắt không chứa dâm dục nào cả, chỉ có đói khát, cực độ đói khát mà thôi. Điều này là đương nhiên, cơ thể hắn đang suy dinh dưỡng nghiêm trọng.

-Tiểu tôn, mau đi chuẩn bị thức ăn.

Lâm Triều Anh quay đầu căn dặn nha hoàn của mình rồi ngồi xuống bên cạnh Trần Tinh, nàng muốn tìm hiểu bí mật đằng sau con người này. Lòng tò mò của nữ nhân luôn luôn rất lớn, đặc biệt là nữ cường nhân. Anh mắt Trần Tinh di chuyển theo động tác của nàng.

Mặc dù biết hắn là đang đói bụng nhưng Lâm Triều Anh đương nhiên là cũng cảm thấy khó chịu khi có một người nam nhân nhìn chăm chăm vào bộ ngực của mình.

-Này, nếu người còn nhìn nữa thì ta sẽ móc mắt người ra.

Trần Tinh bị mất trí nhớ chứ không phải trở nên ngu si dần dần trí não chậm phát triển. Hắn nghe Lâm Triều Anh nói vậy thì vội dùng hai tay che lại cặp mắt của mình, sau đó mở 2 ngón tay qua khe hở tiếp tục quan sát cặp ngực căng mọng kia.

Lâm Triều Anh bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là không để ý đến Trần Tinh nữa, nàng đi xung quanh quan sát nơi này thấp sáng mọi nơi, cuối cùng nàng dừng lại trên chiếc giường đá này, lúc này nàng cũng đã cảm nhận được hàn khí phát ra từ nó, thế nhưng nàng cho là do lâu không có mặt trời cộng thêm nhiệt độ âm u nên nó sẽ lạnh.

-Tiểu thư, đồ ăn đã chuẩn bị rồi...

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt, nên nàng cũng không tiếp tục dò xét nữa..

-Này, đồ ăn...

Nàng nhìn về phía Trần Tinh dự định gọi hắn nhưng nào đâu còn bóng hình của hắn nữa? Vừa nghe được 2 tiếng đồ ăn thì Trần Tinh cũng đã chạy về phía trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Cổ Mộ

-Này, người từ từ ăn thôi, không có ai giành với người đâu mà cứ như quỷ đói đầu thai vậy.

-Tôn nha đầu, mặc kệ hắn đi, chúng ta đi lại xem chiếc giường bằng đá này đi.

Nha hoàn của Lâm Triều Anh chống nạnh quát mắng Trần Tinh thì bị Lâm Triều Anh lôi kéo nghiên cứu giường Hàn Ngọc, còn về Trần Tinh, hắn thì chẳng thèm quan tâm để ý xung quanh mà đang cắm đầu ăn lấy ăn để.

Không ai chú ý rằng, từng tấc da thịt của hắn đang dần dần nhô lên, đang giống như trở lại hình dáng ban đầu, không còn gầy trơ xương nữa. Sự hấp thu phải nói là rất nhanh.

Một bữa cơm đủ 5 người ăn bị hắn giải quyết trong vòng 1 nốt nhạc. Đến khi thức ăn trên bàn không còn nữa Trần Tinh mới ánh mắt tiếc nuối tìm kiếm xung quanh. Bởi vì hắn cảm thấy còn chưa no a.

Mặc dù như vậy nhưng cũng có thể gọi là tạm ổn rồi, con đói qua đi cũng là lúc hắn lại hiếu kỳ về xung quanh cũng như về bản thân của mình. Bởi vì trong suốt gần 100 năm băng phong cũng không nhìn thấy ánh mặt trời, thêm vào đó là chỉ hấp thu hàn khí để bổ sung năng lượng tiến hành chữa trị cho nên khuôn mặt hắn có phần trắng bệch, mang một vẻ âm lãnh của người chết bị ướp xác trong phòng lạnh vậy.

Trần Tinh bước đi khắp nơi, đi đến đâu hắn đều nhìn xung quanh rồi gãi đầu. Đến khi đến trước cửa Cổ mộ thì trời cũng đã tối.

-Người thật sự không nhớ gì sao?

Trong lúc Trần Tinh thần thờ ngất ngưởng, thì một giọng nói vang lên. Không ai khác chính là Lâm Triều Anh, hắn giật mình rồi ngơ ngác nhìn sang, ánh mắt dừng lại tại vị trí hai đoàn ngọc phong giữa ngực của Lâm Triều Anh.

-Tỷ tỷ ta muốn ăn bánh bao.

-Ăn ăn, suốt ngày ngươi chỉ biết ăn thôi sao?

Lâm Triều Anh tức giận quát, Trần Tinh thì không để ý gì mà ra vẻ đáng thương

-Ta đói..

Hắn yếu ớt nói, thấy biểu hiện tức giận của Lâm Triều Anh nên cũng biết điều tiếp tục nhìn lên bầu trời.

-Được được, giờ cũng đã trễ rồi có gì ngày mai ta cho ngươi ăn. Xem ngươi bộ dáng này có lẽ cũng không nhớ gì hết.

Lâm Triều Anh cũng không tiếp tục hỏi nữa. Nàng cũng ngồi xuống rồi giống như Trần Tinh nhìn lên trời ngắm sao. Một lúc sau Lâm Triều Anh đột nhiên mở miệng.

-Này, ngươi có từng yêu ai đó sao? Cảm giác tương tư thật khổ a... Ha, xin lỗi, ngươi ngốc như vậy làm sao có thể hiểu được lời ta nói.

-Đúng a, thật khổ thật khó chịu...

Trong lúc Lâm Triều Anh cho là Trần Tinh hoàn toàn không hiểu mình nói gì thì hắn cũng lên tiếng khẳng định.

-Ngươi nói cái gì? Ngươi có thể hiểu được ý của ta?

Trần Tinh không nói gì chỉ lấy tay xoa xoa bụng, khuôn mặt biểu hiện thống khổ.

Lâm Triều Anh thấy vậy cũng lắc đầu không dây dưa nữa, nàng đứng dậy rồi vào trong Cổ Mộ. Còn Trần Tinh ở ngoài tiếp tục nhìn lên trời, hắn ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay.

Đến khi trời sáng, ánh nắng đầu tiên lộ dạng, chiếu xuống khuôn mặt hắn, Trần Tinh mới từ từ mở mắt ra. Dưới mắt thường có thể thấy, màu da của hắn từ trắng bệch bắt đầu trở nên hồng hào có sức sống hơn.

Hắn đưa tay xoa xoa bụng, việc đầu tiên hắn nghĩ tới đó là thức ăn, thế nhưng hắn lại không đi tìm mà vào trong Cổ Mộ.

Hôm qua có người hứa cho hắn ăn a.

-Tỷ tỷ, ta đói...

Lâm Triều Anh đang chải tóc thì nghe được tiếng nói của Trần Tinh, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ ra hiệu cho nha hoàn của mình. Sau đó lại một mình tiếp tục trang điểm.

Trần Tinh thấy vậy cũng rất an phận không nói thêm gì nữa, hắn bị tạm thời mất trí chứ không phải bầm sinh thiếu năng. Suy nghĩ đôi khi không thông suốt chứ không phải không biết nó là cái gì.

-Để ta chải tóc cho tỷ...

Trần Tinh đi lại phía sau lưng nàng hắn bắt lấy lược và bắt đầu chải. Lâm Triều Anh hơi sượng lại sau đó cũng thả lỏng người, bởi vì theo phong tục, chỉ có trượng phu mới được quyền chải tóc cho nàng. Nhưng thấy được ánh mắt chăm chú kèm theo động tác tỉ mỉ, không hiểu sao nàng lại không phản kháng gì.

-Phải ngươi là hắn thì tốt biết mấy....

Trần Tinh không phát ra thanh âm nào, hắn vẫn tiếp tục chải tóc cho Lâm Triều Anh, đến khi mùi thơm truyền ra động tác của hắn mới dừng lại, ánh mắt hắn lại ra vẻ đáng thương nhìn Lâm Triều Anh

-Tỷ tỷ....

-Được rồi, đi đi...

Lần này thức ăn hơn lúc trước rất nhiều nên Trần Tinh được một bữa no nê. Cơ thể hắn phồng lên rồi cả người toả sương mờ. Khi sương tan biến cũng là lúc Trần Tinh lấy lại được hình dáng ban đầu.

-Đói quá a....

Không hiểu sao, dù cho hắn có ăn bao nhiêu đi nữa, cơ thể vẫn cảm thấy đói. Nhưng không phải cần ăn cơm mà là thiếu đi cái gì đó.

Trần Tinh đương nhiên sẽ không biết, cơ thể hắn đã cạn kiệt năng lượng, thế nhưng kim đan trong cơ thể hắn vẫn còn, chỉ là không có năng lượng cũng như không được hắn chủ động hấp thu linh khí thôi. Làm cho Trần Tinh cảm thấy cơ thể luôn đói bụng.

-Bịch

Đang lúc ngẩn ngơ Trần Tinh cũng không chú ý phí dưới, hấn va phải chướng ngại vật, thân thể ngã về phía trước đập đầu vào tường, âm thanh có thể nói là vô cùng vang dội, đương nhiên là Trần Tinh cũng bất tỉnh nhân sự. Đầu hấn chảy máu nhưng tích tắc vết thương của hấn đã khép lại.

-Tiểu thư, không xong rồi, hấn vấp ngã đầu va phải tường rồi ngất xỉu rồi.

-Sao lại như vậy?

Lâm Triều Anh cùng nha hoàn của nàng vội vàng lại nhìn xem Trần Tinh, có điều khi 2 người lại gần kiểm tra thì cảm thấy bất ngờ về sự thay đổi về diện mạo cũng như bề ngoài của hấn. Không suy nghĩ nhiều 2 nàng giúp hấn kiểm tra vết thương. Nhưng không thấy gì khác ngoài vết máu dính ở trên trán nên đành phải để hấn nằm nghỉ trên giường. Nhưng giường mình làm sao có thể cho nam nhân có thể nằm đành phải đưa hấn nằm trên giường hàn ngọc thôi.

-Tiểu thư, chúng ta cứ để hấn như vậy thôi sao? Liệu hấn có chết không?

-Ta cũng không biết, cứ để hấn như vậy đi, hấn không phải người bình thường đâu.

Thời gian 3 ngày trôi qua, Trần Tinh cũng tỉnh lại, hấn mơ một giấc mơ rất dài, hấn mơ thấy mình cần phải tìm kiếm thứ ai đó, ai đó rất trọng yếu nhưng hấn chẳng biết đó là gì, cho nên hấn muốn đi, đi khỏi Cổ Mộ này.

-Này, ngươi muốn đi đâu?

-Tỷ tỷ, ta muốn đi ra ngoài. Tỷ có thể đi với ta được không?

-Ra ngoài làm gì?

Trần Tinh lắc đầu, hấn chỉ trả lời theo bản năng, thật ra hấn cũng không biết mình tại sao phải đi nữa.

-Ngươi không biết vậy tại sao ra ngoài? Bên ngoài rất nguy hiểm ngươi không có võ công lại khù khờ như vậy rất dễ bị lừa gạt.

-Võ công là gì? Có ăn được không?

-Đây chính là võ công..

Lâm Triều Anh nhìn bộ dáng của Trần Tinh cũng bất đắc dĩ, nàng lật tay phách chướng vào tường, mặt tường lõm xuống một góc theo dấu bàn tay của nàng.

Trần Tinh mắt sáng lên cứ như nhìn thấy món đồ chơi mới vậy, hấn bước nhanh tới kiểm tra dấu tay trên bức tường. Sau đó cũng bắt chước chướng chướng nhưng đều không có hiệu quả gì...

-Lợi hại a, tỷ tỷ dạy cho ta...Dạy cho ta với...

-Không được

-Tại sao? Dạy cho ta đi, năn nỉ mà...

Trần Tinh lắc lắc cánh tay, bộ dạng thì cứ như rất uy khuất vậy, Lâm Triều Anh phì cười, lần đầu tiên nàng nhìn thấy nam nhân biểu hiện như vậy. Bởi vì sao? Đương nhiên là không có ai dám cử động thân mật với nàng như vậy rồi, Lâm Triều Anh cũng không hiểu sao nàng không ghét Trần Tinh. Có lẽ là vì tò mò về thân phận của hấn, cũng có thể là nguyên nhân khác...

-Được được, sợ ngươi rồi, ngươi còn lắc nữa thì tay ta sẽ gãy mất, muốn học võ công trước tiên phải gia nhập môn phái của ta trước.

-Môn phái là gì?

Trần Tinh sau khi mất trí nhớ thì đối với những khái niệm này cứ như là một newbie vậy, Lâm Triều Anh phải tốn thời gian phổ cập lại những kiến thức cơ bản cho hấn.

-Như vậy sao? Ta đã hiểu, vậy môn phái chúng ta tên là gì?

-Tên sao? Gọi là Cổ Mộ đi..

-Vậy ta gia nhập Cổ Mộ a... Tỷ tỷ Dạy ta võ công đi..

-Phải kêu sư phụ....

-Sư phụ là gì? Có ăn được không?

Thời gian từng ngày trôi qua, trong 1 tuần này Trần Tinh bắt đầu luyện tập võ công, phải công nhận một điều là người đã từng quá quen thuộc với việc gì rồi thì khi được làm lại cho dù mất trí nhớ đi nữa cũng sẽ rất thành thạo. Những ngày đầu động tác có hơi cứng ngắt, đến ngày thứ khi hắn thực sự tìm được cảm giác thì cứ như lên đồng vậy.

Những đường kiếm cơ bản liên miên không dứt cứ như là một người đã luyện tập trăm ngàn lần, Lâm Triều Anh cũng trở mắt nhìn, sau đó là khiếp sợ.

-Đây là kiếm pháp gì? người luyện nó khi nào?

Trần Tinh dừng động tác rồi ngo ngắc, ánh mắt hắn không còn sắc bén như khi nãy nữa, giống như 2 người khác nhau trong cùng một thể xác vậy.

-Ta cũng không biết nữa a, có gì không đúng sao tỷ tỷ?

-Không có gì, người có thể luyện lại một lần nữa không?

-Được rồi, nhưng phải cho ta ăn một cái bánh bao, không 2 cái.

Trần Tinh ánh mắt dừng lại trên cặp ngọc phong của Lâm Triều Anh rồi liếm liếm khóe miệng, biểu hiện như là một tên háo sắc một dạng.

-Khi nào người nhớ được tên của mình ta sẽ cho người ăn bánh bao.

Lâm Triều Anh nguyệt hấn, ở chung 7 ngày, ngoại trừ đòi ăn ra đôi khi hắn lại biểu hiện như vậy, nhưng không hiểu sao nàng cũng không có biểu hiện gì quá khích, nếu không Trần Tinh cũng không biết bị đánh chết bao nhiêu lần rồi. Mà mỗi lần như vậy, nàng chỉ cần nói câu này là hắn lại từ bỏ.

-Được rồi, ta luyện lại là được chứ gì.

Trần Tinh bắt đầu như biến thành một người khác vậy, những động tác theo bản năng, có thể nói là xuất thần nhập hóa, thế nhưng chẳng có chút uy lực nào ngoại trừ dùng để biểu diễn ra

Lâm Triều Anh cũng đứng quan sát, một lúc sau khi Trần Tinh luyện xong cũng là lúc nàng nhắm mắt lại cảm ngộ, rồi mở mắt ra, mau chóng xoay người rồi đi, Trần Tinh cứ tưởng mình làm sai chuyện gì chọc giận Lâm Triều Anh nên không dám đuổi theo.

Hắn đợi nàng đi rồi mới bắt đầu ngồi xuống, ngó nghiêng xung quanh xem có ai khác không, sau đó bắt đầu lật bàn tay, hơi nước trong không khí xung quanh bắt đầu ngưng tụ thành hình dáng của Lâm Triều Anh, một tác phẩm bằng băng tuyết đẹp ra đời, giống đến từng milimet.

Trần Tinh nhìn thấy Lâm Triều Anh đang bận viết cái gì đó nên hắn cũng không nói gì mà nhẹ nhàng đặt tượng băng lên bàn rồi rời đi.

Khi vừa tỉnh lại sau gần trăm năm băng phong, ngày đầu tiên Trần Tinh cứ như trẻ thiếu năng, nhưng ngày thứ 2 thứ 3 đến ngày thứ 7, Trần Tinh đã hiểu được rất nhiều chuyện, chỉ là hắn không nhớ gì về trước đây cả, chứ suy nghĩ, hành động, đều rất bình thường. Tính cách thì có phần trẻ con một chút vì hắn vẫn chưa tiếp xúc được với nhiều người.

Đối với Trần Tinh, đây cũng coi như là một điều tốt. Bởi vì, việc quên đi tất cả mọi thứ cũng như không còn thực lực gì làm Trần Tinh có một trải nghiệm chân thực hơn, cũng như sẽ có được những kinh nghiệm quý giá. Biết được bản thân yếu về mặt nào và mạnh về mặt nào.

Chiến thắng dựa vào sự nghiền ép thực lực sẽ làm cho những cuộc chiến trở nên nhàm chán, cũng như không học hỏi được điều gì về trận chiến. Đối thủ thua quá nhanh hoặc không có đối thủ xứng tầm làm cho bản thân hắn không thể đánh giá được thực lực của mình đang ở giai đoạn nào. Từ đó mặc dù có quyết tâm, ý chí phấn đấu nhưng cũng sẽ không nỗ lực 100% để đạt được mục tiêu đặt ra.

-Ta là ai a? vì sao ta không nhớ gì cả? chẳng lẽ không có cách nào để ăn bánh bao sao? Thật khó a...

Trần Tinh chau mày nhìn lên bầu trời lẩm bẩm, nếu như câu này để Lâm Triều Anh nghe được không biết hắn sẽ mất mấy lớp da a.

Chắc có lẽ là do Trần Tinh ngủ trong Cổ Mộ quá lâu nên hắn thường ngủ quên ở bên ngoài. Hắn không biết rằng mỗi đêm khi hắn ngủ Lâm Triều Anh sẽ đi ra nhìn hắn xem hắn có an toàn hay không rồi mới trở vào.

Nàng cũng không biết tại sao lại như vậy, có lẽ đây là cách để nàng dùng suy nghĩ về Vương Trùng Dương.

-Ủa, sao lại có bé gái ở đây?

Trần Tinh sau khi thức dậy đi xung quanh tìm kiếm chỗ để giải quyết thì hắn nhìn thấy có một bé gái đang bắt tằm bên dưới gốc cây. Thấy vậy đương nhiên là hắn đem về giao cho Lâm Triều Anh, bản thân hắn như một tờ giấy trắng chỉ mới được viết lên đó vài chữ làm sao có đủ kiến thức cũng như khả năng để chăm sóc hài tử này?

-Tỷ Tỷ, mau lại đây xem, ta nhặt được một tiểu cô nương này....

Trần Tinh ở bên ngoài hồ lớn đương nhiên làm kinh động Lâm Triều Anh cùng Tôn nha hoàn.

-Tiểu cô nương mà người bảo nhặt được, đâu phải món đồ gì mà nhặt?

-Có khác nhau gì sao?

Trần Tinh nghe Tôn nha hoàn nói trông mắt liền chuyển biểu hiện khó hiểu.

-Không cần nói nữa, mau đưa ta tiểu cô nương này.

Lâm Triều Anh cắt đứt lời 2 người rồi nhanh chóng kiểm tra tình trạng của bé gái này. Rất may mắn đó là không có vết thương nào chỉ là do đói quá ngất xỉu thôi.

-Người hãy đưa cho ta tiểu cô nương này, ta sẽ chăm sóc nàng.

Trần Tinh không do dự giao bé gái cho Lâm Triều Anh, hần tung tăng rồi đi, tiếp tục hành trình khám phá của mình, khám phá ở đây cũng chỉ đi dạo xung quanh thôi, bởi vì hần sẽ không biết đường trở về a.

-Này, người là ai vậy? Tại sao ở nơi này?

Trần Tinh đang đi dạo xung quanh thì một tiếng nói vang lên. Hần xoay người nhìn lại, người này là một thiếu niên niên kỷ khoảng 14-15 tuổi. Ăn mặc một bộ đạo sĩ phục.

-Người đang hỏi ta sao?

-Ở đây chỉ có mình người, không hỏi người thì hỏi ai?

-Không phải còn có người nữa sao?

-Cũng đúng, nhưng mà người là ai vậy? Tại sao lại ở địa bàn của Toàn Chân chúng ta? Có phải người muốn bái sư không? Để ta dẫn người đi gặp sư huynh, ta sẽ có sư đệ haha. À không phải, sư đệ mới đúng.

Trần Tinh còn chưa kịp nói gì liền bị nhóc này nắm tay lôi đi. Không cần nói cũng biết đây chính là Châu Bá Thông, Thời gian tính toán cũng đúng, và lại võ công của hần cũng là do Vương Trùng Dương truyền cho. Còn việc hiện tại Cửu Âm Chân Kinh cũng còn chưa ra đời. Cái danh ngũ tuyệt đương nhiên vẫn còn chưa có ai nhắc câu cửa miệng.

-Sư huynh, sư huynh ta mang về một tên đệ tử đầu tiên này...

-Bá Thông, vì sao ta đã nói bao nhiêu lần rồi mà đệ vẫn không sửa đổi? Không thể làm việc gì cũng hấp tấp như vậy.

Vương Trùng Dương đầu đính kim quang từ phía trong đi ra, khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ nghiêm nghị.

-Biết rồi sư huynh, ta dẫn đến cho huynh một đệ tử này.

Châu Bá Thông nhanh chóng đánh lạc hướng, tính cách của hần mãi là như vậy, trẻ con và sẽ không bao giờ trưởng thành.

Vương Trùng Dương nghe Châu Bá Thông nói vậy mới để ý Trần Tinh. Y không thể không nhìn thêm vài lần, bởi vì Trần Tinh quá nổi bật.

-Người đến đây để bái sư sao?

-Không có a.

Trần Tinh lắc đầu nguầy nguậy trả lời. Vương Trùng Dương nghi hoặc nhìn sang Châu Bá Thông.

-Đệ thấy hần xuất hiện sau núi nên tưởng hần đến bái sư. Toàn chân giáo chỉ có 2 người chúng ta....cho nên..

Châu Bá Thông gãi đầu giải thích...Vương Trùng Dương nghe rõ đầu đuôi cũng lắc đầu.

-Sư đệ của ta không đúng đã quấy rầy các hạ, ta sẽ dạy dỗ hần mong các hạ thứ lỗi.

Vương Trùng Dương chấp tay cung kính xin lỗi Trần Tinh.

-Không có gì, không có gì... Nhưng mà....

Trần Tinh xua tay, đương nhiên là hần sẽ không giận hay trách cứ gì thế nhưng...

-Không biết các hạ có điều gì khó nói....

-Ta không nhớ đường về....

Vương Trùng Dương nghe nói cũng lộ vẻ bất ngờ, hần cũng khó xử không biết làm sao nên đành phải giữ Trần Tinh lại, bởi vì trời cũng đã sắp hoàng hôn rồi.

Từ đây đến sau núi cũng không phải mấy phút là tới...

Ngày hôm sau, trước cửa Toàn Chân đã bị người quấy rối. Không ai khác chính là Lâm Triều Anh, nàng cũng rất phân vân khi lựa chọn đi đến nơi này.

-Triều Anh, muội đến đây làm gì? Ta và muội sẽ không có kết quả...

Vương Trùng Dương thấy sự xuất hiện của Lâm Triều Anh nên cho là nàng đến tìm hấn để đòi hấn lấy nàng.

Nếu không có sự xuất hiện của Trần Tĩnh thì 2 người này cũng hữu duyên mà vô phận thôi. Bởi vì một người trọng mặt mũi, một người lại truy cầu hoàn mỹ đại đạo.

-Ta đến đây để tìm người, chẳng có liên quan gì tới người cả.

Lâm Triều Anh với khuôn mặt lạnh lùng trả lời, việc tìm Trần Tĩnh cũng chỉ là lý do để nàng tới đây thôi.

-Tìm người? Ở đây có người muội cần tìm sao?

-Tỷ tỷ đến rồi à, này tiểu đệ đệ ta phải trở về thôi.

Vương Trùng Dương vừa dứt lời cũng là lúc Trần Tĩnh hớn hờ nói sau đó hấn nhìn về phía Châu Bá Thông vỗ vỗ đầu đối phương rồi chạy về phía Lâm Triều Anh.

Vương Trùng Dương nghi hoặc nhìn theo bóng lưng Trần Tĩnh, Lâm Triều Anh cũng không nói thêm gì, nàng mang Trần Tĩnh rời đi, có lẽ đây là lần cuối cùng 2 người này gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Sống và tồn tại

Trên đường trở về, Lâm Triều Anh chẳng nói gì đến Trần Tĩnh, nhưng khuôn mặt nàng lại biểu hiện khá lạnh lùng, có vẻ lòng nàng cũng chẳng hề thanh tịnh như bề ngoài, khi đến phía trước Cổ Mộ, nàng buông ra Trần Tĩnh rồi quay người chuẩn bị đi vào.

-Có chuyện gì sao?

Lâm Triều Anh xoay người lại hỏi Trần Tĩnh, bởi vì khi hấn đang giữ cánh tay của nàng.

-Tỷ tỷ, ta nghĩ ta phải rời khỏi nơi này

Trần Tĩnh im lặng một lát rồi nói ra quyết định của mình.

-Tại sao?

-Ta không thích hợp ở lại nơi này, một ngày rời khỏi nơi này ta biết thêm được rất nhiều thứ, rất nhiều khái niệm ta chưa bao giờ nghe qua, rất nhiều chuyện ta chưa bao giờ được thấy, quan trọng hơn là ta cảm thấy mình phải rời khỏi nơi này.

-Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu đã nghĩ kỹ thì người có thể đi, không cần xin phép ta.

Lâm Triều Anh nhìn Trần Tĩnh rồi cũng quay người rời đi thế nhưng Trần Tĩnh vẫn không buông tay ra, nàng nhìn hấn ý hỏi tại sao Trần Tĩnh vẫn chưa buông tay.

-Tỷ không đi cùng với ta sao?

-Sẽ không, ta thích an tĩnh sinh hoạt, ta đã chán với những cảnh chém giết trên giang hồ rồi.

Lâm Triều Anh lắc đầu nhẹ giọng nói, Trần Tĩnh cũng từ từ thả tay nàng ra.

-Tỷ thật sự không đi theo cùng ta sao?

Trần Tĩnh cố gắng thuyết phục nhưng bóng lưng của Lâm Triều Anh cũng dần dần biến mất vào trong Cổ Mộ, không hiểu sao khi hấn nhìn thấy hình ảnh này, hấn lại đi theo vào.

-Người không đi sao? Tại sao lại vào đây làm gì?

-Ta nghĩ ta ở đây một thời gian rồi sẽ đi.

-Tuỳ người....

Trần Tinh nghiêm nhiên nói, Lâm Triều Anh cũng không dây dưa gì nhiều.

Hắn ở lại một thời gian, chính xác là 1 năm. Trong một năm này Trần Tinh cũng cố gắng học hỏi rất nhiều, nhất là đối với những chuyện mà hắn chưa từng nghe qua, Trần Tinh đều không bỏ qua. Hắn cũng thường xuyên lên tìm kiếm Chu Bá Thông rồi cùng nhau quậy phá khắp nơi. Lâm Triều Anh đương nhiên biết điều này nhưng cũng không nói gì. Tại vì nàng có một lý do không ép Trần Tinh làm những việc mà hắn không thích, nguyên do bắt nguồn từ võ công của hắn...

Võ công của Trần Tinh không biết vì sao mà không thể tu luyện được, Lâm Triều Anh cũng thử các cách nhưng đều không thành công. Truyền đạt cho hắn nội công tâm pháp thì cho dù Trần Tinh có luyện thể nào đi nữa cũng đều là con số không.

Việc này có lẽ là quá sức với Lâm Triều Anh, bởi vì người tu tiên đã luyện ra kim đan dung hợp với trái tim như Trần Tinh cho dù đã cạn kiệt năng lượng và không được Trần Tinh chủ động kích hoạt hấp thu linh khí đi nữa thì làm sao có thể tùy tiện tiếp nhận nội lực được luyện ra từ những công pháp có thể nói là phế thải này?

Muốn Trần Tinh có được nội công ít nhất cũng phải đạt tới trình độ Huyền Băng Quy tức pháp trở lên. Người tu tiên xem trọng về sự thuần khiết của linh khí, công pháp hơn kém nhau một phần cũng ở mặt này.

Tuy Trần Tinh võ công cũng như nội lực là con số không, nhưng nếu để hắn luyện tập một lúc thì việc lạ kỳ sẽ diễn ra,

Trần Tinh mặt khác sẽ xuất hiện có thể phân biệt rõ ràng, một ánh mắt sắc bén, động tác nhanh gọn chính xác, chiêu thức biến ảo khó lòng phòng ngự, phong thái ung dung... Cứ như là một tông sư đang biểu diễn...

Thế nhưng khi hắn dừng lại động tác thì Trần Tinh cũng sẽ chẳng nhớ gì về những gì hắn vừa luyện.

Còn một điều nữa là Trần Tinh có một năng lực nữa là hắn có thể biến ảo hơi nước trong không khí thành một vật bằng băng, băng này sẽ không tan và độ cứng rất cao. Thế nhưng không một ai biết được điều này ngoại trừ Lâm Triều Anh, và nàng cũng đã căn dặn hắn ít sử dụng nó.

Tiểu cô nương mà Trần Tinh mang về cũng đã trở thành đệ tử của Lâm Triều Anh, cũng chính là sự phụ của Lý Mặc Sâu và Tiểu Long Nữ sau này, hiện tại thì có lẽ 2 người này vẫn còn chưa được sinh ra.

Ngày hôm nay, là một ngày đặc biệt với Trần Tinh bởi vì hôm nay hắn quyết định rời khỏi nơi này.

Trần Tinh bước chân vào giang hồ, bắt đầu cuộc sống phiêu bạt, rất may mắn là có Lâm Triều Anh cùng đi, Trần Tinh không biết phí bao nhiêu công sức mới có thể thuyết phục nàng.

Đây cũng được xem như là bước ngoặt cuộc đời của Lâm Triều Anh, nếu như nàng ở trong Cổ Mộ thì ắt hẳn không tránh khỏi cái chết.

Bởi vì nàng nếu ở trong Cổ Mộ thì chấp niệm về Vương Trùng Dương sẽ là tâm ma của nàng khiến nàng không bao giờ có thể bước thêm bước nữa.

Đối với Trần Tinh, đây cũng chính là khởi đầu mới của hắn. Việc mất đi tất cả thực lực với cả trí nhớ làm cho Trần Tinh có những trải nghiệm mới. Tại sao có nhưng tiên nhân hoá thành người phàm để trải nghiệm cuộc sống? Bởi vì khi đứng ở trên đỉnh quá cao, tầm nhìn sẽ khác, bản thân của mình tự áp đặt suy nghĩ hơn người khác làm cho lòng cầu tiến mất đi cũng có lẽ vì quá đặt nặng vấn đề gia tăng thực lực mà đánh mất đi bản tâm, lòng luôn bị quấy rối thì làm sao có thể ngộ cảnh giới cao hơn.

Trước khi đi, Lâm Triều Anh cũng đã nói trước là sẽ không nhúng tay bất cứ việc gì của hắn, nàng đi theo hắn cũng chỉ thư giãn giải khuây. Nhưng thực ra Lâm Triều Anh cũng không nỡ bỏ Trần Tinh....

Bởi vì... Từ khi dựa theo những lần Trần Tinh nhập thần luyện tập kết hợp với sở học của mình, Lâm Triều Anh đã sáng chế ra được một bộ công pháp mà nàng cực kỳ tâm đắc, đó chính là Băng Tâm Ngọc Nữ Quyết.

Không có Ngọc nữ Tâm Kinh, cũng không có Ngọc Nữ kiếm pháp gì cả, Băng Tâm Ngọc Nữ quyết tồn tại ở một đẳng cấp cao hơn, nếu so sánh nó với một môn công pháp nào khác thì có lẽ nó sẽ được đặt ngang hàng với Cửu Âm Chân Kinh.

Hiện tại, Cửu Âm Chân Kinh cũng đã ra đời, tên tuổi của nó cũng đã được người người nhắc tới, gió tanh mưa máu cũng bắt đầu từ đây. Và đương nhiên, Hoa sơn luận kiếm lần thứ nhất cũng sắp diễn ra, mục tiêu cũng là để kết thúc việc mọi người tranh cướp bí tịch này.

-Hình như người không hứng thú với bí tịch này cho lắm?

-Không phải a, cho dù có đạt được thì cũng không luyện được a, với lại chiếm được nó hay không lại là một chuyện khác.

Trần Tinh tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng nó chỉ thoáng qua, hắn không phải tiếc nuối vì một bộ Cửu Âm Chân Kinh mà là vì sao hắn không thể tu luyện được nội công.

Không có nội công, những chiêu thức của hắn cứ như biểu diễn vậy, cho dù có cao thâm cỡ nào nhưng cũng không có đủ uy lực. Và lại, khi Trần Tĩnh mặt khác xuất hiện thì hắn cũng chẳng nhớ gì về những chiêu thức mà mình đã sử dụng. Điều này cũng không giúp ích được việc tu luyện của hắn.

Đây cũng là tiền đề để sau này Trần Tĩnh hiểu được, không thể chỉ dựa vào thân thể để chiến đấu. Giống như bây giờ, không có thể chất vượt trội thì làm sao có thể tạo ra uy lực phá hoại như lúc trước? Nếu quá dựa dẫm vào một điều gì đó, ta sẽ bỏ lỡ những lợi thế tiềm ẩn mà bản thân đáng lẽ có thể sớm phát hiện ra, lợi thế thực sự là có nhiều lá bài tẩy.

Đặt giả thuyết năng lượng cũng như linh khí của Trần Tĩnh ngang ngửa với thể chất của hắn, cũng tức là nó đủ để hồi phục cơ thể không tới nỗi phải kiệt quệ như hiện tại thì lúc này Trần Tĩnh cũng có thủ đoạn phòng thân.

-Nực cười là những kẻ vô tri dốt nát lại vì một bản công pháp mà không cần mạng của mình, trong khi đó bản lãnh chẳng tới đâu.

Lâm Triều Anh cũng mỉa mai khinh thường, chắc gì người nào cũng thích hợp để tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, quan trọng nhất là không có võ công nào không có nhược điểm, chỉ là người ta chưa tìm ra nhược điểm của nó mà thôi.

-Chúng ta ở lại đây một đêm được chứ? Ngày mai chúng ta tiếp tục đi. . .

Trần Tĩnh cũng không dây dưa gì, bây giờ hắn trí tuệ như một người trưởng thành bình thường, chỉ có điều không nhớ ra vấn đề gì mà thôi.

-Thật ra ngươi muốn đi đâu? Mục đích của ngươi là gì? Chẳng lẽ cứ đi mà không có đích đến hay sao?

Lâm Triều Anh sau khi đi vào cũng tỏ vẻ bất mãn với Trần Tĩnh, nàng thích yên tĩnh, việc đi theo Trần Tĩnh cũng là do để lỡ tai mình được thư giãn thôi, nếu không hẳn sẽ suốt ngày bêu rêu không cho nàng yên.

-Ta cũng không biết, chỉ là ta muốn đi khắp nơi thôi, tới đâu cũng được, ta muốn sống chứ không phải tồn tại.

-Có gì khác nhau sao?

-Cuộc đời này có bao nhiêu năm? Cái chết không hẳn là điều mà người ta sợ hãi nhất, ta cũng vậy, điều mà ta lo sợ nhất là đến phút cuối cùng của cuộc đời mình, ta chợt nhận ra rằng, ta thực sự chưa bao giờ sống.

Trần Tĩnh nhìn Lâm Triều Anh rồi nhẹ giọng nói, hắn dừng một chút rồi tiếp tục

-Có lẽ, đến giây phút cuối cùng ấy ta sẽ không hối hận vì những gì mình đã làm, mà là hối hận vì những gì mình không làm, những rủi ro không dám đón nhận, những ước mơ mà chỉ nghĩ tới nhưng không dám theo đuổi, ta không muốn nói câu “Giá mà lúc đó...” đại loại như vậy. Ta chưa biết hiện tại mình muốn làm điều gì, do đó ta đi tìm nó, nếu như cứ ở yên một chỗ thì chắc chắn ta sẽ hối hận.

Lâm Triều Anh chăm chú nghe Trần Tĩnh nói từ đầu đến cuối, nhìn hắn trong chốc lát không nói một lời nào rồi Lâm Triều Anh trở về phòng của mình.

Lâm Triều Anh không phải không muốn nói mà là nàng thực không biết phải nói gì cũng có lẽ là nàng không tìm được chỗ nào để phản bác cả.

Đúng như Trần Tĩnh nói, sống hay tồn tại không phải ai cũng định nghĩa chính xác được, nghe có vẻ tương tự nhưng nó lại là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn.

Đa số mọi người không biết mình sống vì điều gì cũng như là mình tại sao lại tồn tại trên đời này. Lâm Triều Anh cũng như vậy, nhưng câu hỏi đại loại như “Những năm qua có phải mình đang sống hay không?...” cứ quanh quẩn trong đầu nàng.

Trên trán nàng xuất hiện từng giọt mồ hôi, rồi bỗng nhiên Lâm Triều Anh rung mình, đôi mắt cũng linh động trở lại. Cái bóng quá lớn cũng như tình yêu quá sâu dành cho Vương Trùng Dương khiến Lâm Triều Anh nghĩ ngợi về ý nghĩa cuộc sống của mình, dẫn đến chỉ trong tích tắc nữa thôi nàng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Đùng đùng nổi giận, Lâm Triều Anh mở cửa phòng đi thẳng sang phòng Trần Tĩnh, tuy biết rằng chuyện nàng tẩu hỏa nhập ma không liên quan gì đến Trần Tĩnh, thế nhưng việc không trách hắn thì trách ai đây? Nếu không phải hắn nói quá đúng thì làm sao nàng phải nhập tâm suy nghĩ?

Thêm vào đó là trong một năm này, ngoài việc tu luyện để giết thời gian ra, thì Lâm Triều Anh thường hay bắt nạt Trần Tĩnh, những lúc buồn, cô đơn, giận dữ, tới tháng. . . Nàng đều trút hết mọi thứ lên đầu Trần Tĩnh, bởi vì, khi như vậy hắn sẽ tìm cách để nàng vui vẻ trở lại cũng như chủ động làm trò xin lỗi mặc dù mọi chuyện không liên quan đến Trần Tĩnh.

-Ngươi. . .đang làm gì?

Lâm Triều Anh là mẫu người trầm tĩnh ít nói, tính cách lạnh lùng, nhưng đây cũng chỉ là đối với người ngoài, còn đối với những người mà nàng cho là người có thể tin cậy đại loại vậy thì hoàn toàn khác, Trần Tĩnh là một trong số đó. Bởi vì khi gặp hắn đang dùng dao rạch bàn tay của mình thì có thể nghe ra giọng điệu của nàng có phần gọn gọn, chúng tỏ trong lòng nàng cũng không thể hoàn mỹ che giấu sự quan tâm của mình.

Đương nhiên đây cũng không phải là tình yêu gì cả, nó cũng chỉ đơn giản là sự quan tâm thôi.

-Tỷ tại sao chưa nghỉ ngơi?

-Tại sao ngươi lại tự làm tổn thương mình?

Trần Tinh cũng hơi bất ngờ về việc Lâm Triều Anh tự nhiên xuất hiện, thế nhưng cũng không sao cả bởi vì hắn cũng không muốn giấu diếm gì nàng

-Cái này sao? Ta đang hiếu kỳ tại sao trên bàn tay của mình có tới 2 chiếc nhẫn, ban đầu ta cũng không để ý nhiều thế nhưng gần đây, ta cảm thấy bàn tay của mình nóng lên mà nguyên nhân chính là 1 trong 2 chiếc nhẫn này.

Trần Tinh giờ bàn tay trái lên, trên đó có 2 chiếc nhẫn một điều khắc hình rồng trong cực kỳ cổ xưa và không biết làm bằng chất liệu gì trên ngón giữa của hắn, còn một chiếc nhẫn thì cứ như nguyên liệu là cục đá và không có chạm trổ gì cả.

Đương nhiên đây chính là Thần Long giới chỉ cùng với nhẫn trữ vật rồi, còn việc linh hồn nằm trong Thần Long giới chỉ cũng chính là sự phụ của Trần Tinh còn tồn tại trong đây hay không thì không thể biết được, bởi vì từ khi hắn bị đánh đoạn 2 tay và bị mất trí nhớ thì sự phụ của hắn chưa từng xuất hiện, có lẽ cũng đã bị sấm sét đánh chết rồi hoặc là không, hiện tại không thể biết được.

Thần Long giới chỉ sẽ không mất tới khi nào Trần Tinh thật sự không còn tồn tại nữa, bởi vì từ khi ở dị giới lúc Trần Tinh đeo nó lên ngón tay của mình thì nó cũng đã dung hợp với hắn rồi, còn nhẫn trữ vật là sau này phân thân tìm được rồi trước khi biến mất đeo lên tay cho hắn thôi.

-Như vậy thì tại sao ngươi lại rạch bàn tay của mình? Nó có liên quan gì tới 2 chiếc nhẫn này?

-Đương nhiên là có rồi, không phải nói pháp bảo thường nhận chủ bằng máu sao? Ta nhìn 2 chiếc nhẫn này không phải vật tầm thường ắt hẳn là pháp bảo rồi còn gì?

-Là ai nói với ngươi lấy máu nhận chủ? Chuyện như vậy ngươi cũng có thể tin sao?

-Là Châu Bá Thông nói, hắn sẽ không phải gạt ta đi?

-Lại là tên nhóc đó? Xem ra lần trước dạy dỗ hắn một trận còn chưa thức tỉnh sao?

Lâm Triều Anh nghe Trần Tinh nói rõ cũng dở khóc dở cười, không nghĩ tới có người ngu tới như vậy, chỉ nghe lời của người khác nói mà tin tưởng 100% rồi tự làm tổn thương mình.

-Hất-xì, là ai đang nói xấu ta? Ông đây mà biết được chắc chắn nện cho hắn một trận nhớ đời.

-Ở núi Chung Nam sơn thì Châu Bá Thông đang chuẩn bị chọc phá Khâu Xử Cơ thì bỗng nhiên rùng mình hất xì, làm cho kế hoạch chơi xỏ của y bị vỡ lở.

-Được rồi, tạm thời gác lại chuyện này sang một bên, có một chuyện quan trọng hơn cần ngươi giải quyết!

Lâm Triều Anh ngồi xuống, ngón tay gõ gõ mặt bàn, trong sự hoài nghi của Trần Tinh nàng mở miệng nói.

-Là chuyện gì?

-Đương nhiên là tâm trạng ta không được tốt, cần người tới xoa bóp đấm vai...

Nghe xong Lâm Triều Anh nói, Trần Tinh ngượng ngượng lắc đầu.

-Không được, không thể được.

-Vì sao?

-Bởi vì nam nữ thụ thụ bất thân, này là đạo lý!

-Là ai nói với ngươi?

-Vương Trùng Dương.

-Ngươi đã gặp hắn?

-Không, chỉ là ta trong lúc cùng Châu Bá Thông lên ra ngoài chơi đi ngang qua nghe hắn giảng đạo thôi.

Lâm Triều Anh khi nghe đến cái tên Vương Trùng Dương thì cũng nhũn chặt mày lại, bàn tay cũng nắm chặt, nhưng khi nghe Trần Tinh giải thích thì cũng cảm thấy tức tối, không những không cưới nàng mà còn giáo dục người khác làm ảnh hưởng đến tư tưởng của họ, điển hình là Trần Tinh đây.

-Đấm vai cho ta, ta sẽ cho ngươi ăn bánh bao, không phải ngươi luôn miệng nói thèm ăn bánh bao sao?

Lâm Triều Anh dưới cơn bức tức nên buộc miệng, rồi nàng khoanh tay trước ngực để làm nổi bật thêm 2 quả to tướng của mình thêm trước mặt Trần Tinh, hắn thì miệng nuốt nước bọt.

Nam nữ thụ thụ bất thân cái khi mốc, Trần Tinh dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu hành động.

Anh em cmt tích cực để mình có động lực viết tiếp với, chứ mình bận quá nhiều khi cũng cảm thấy mệt mỏi lắm, nhưng cũng ráng viết. Cmt để mình biết còn có người đọc ☐ Đừng quên vote 10* và ấn theo dõi truyện nếu các bạn cảm thấy hay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Vô tình được bí kíp

-Này, nhẹ một chút, chậm một chút thôi, ta đau...

-Không phải chứ, ta đã nhẹ lắm rồi mà...sao tỷ lại đau được?

-Của ngươi vừa dài vừa thô như vậy đương nhiên là ta đau rồi.

-Sao lại như thế được, mặc dù nó cứng rắn một chút nhưng ta cảm thấy lớp da bên ngoài đủ mềm mại chứ đâu thô ráp như tỷ nói?

-Ta không biết chính là tại ngươi làm ta đau,...

-Vậy được rồi, ta sẽ nhẹ một chút là được chứ gì...

-Ừ..ừ..đúng rồi, mạnh chút nữa, phải phải, chính là như vậy...

Thanh anh rên rỉ như tiêu hồn của Lâm Triều Anh truyền ra, nếu có người nào nghe được ắt hẳn sẽ không cường lại được tiếng dụ hoặc này, mà trên thực tế thì nào đâu có dễ ăn như vậy?

Lâm Triều Anh nằm sấp duỗi chân trên giường, Trần Tinh thì như con ỏ ngồi ở mép giường xoa bóp đám vai...

Bờ mông vênh cao của Lâm Triều Anh đập vào mắt của Trần Tinh như mời gọi hẳn vậy, nhịn không được hẳn vỗ một phát rồi bóp một cái..

-Ngươi làm gì...

-Có con muỗi a...

Trần Tinh ánh mắt bình thản nói, không để lộ một tí sơ hở nào, bởi vì động tác quá nhanh nên Lâm Triều Anh cũng không để ý.

-Lần sau không được như vậy nữa, nếu không...

-Được rồi, mà tỷ chừng nào mới ngủ vậy? ta muốn ngủ rồi.

-Một chút nữa, thêm một chút nữa rồi hẵng ngủ...

Trần Tinh bắt đầu đi làm theo, hẳn không còn cách nào khác, được một lúc thì hẳn lại nghe được rõ ràng tiếng thở đều đặn của Lâm Triều Anh, chứng tỏ nàng đã ngủ mất rồi.

-Haizz, tối nay ta ngủ ở đâu đây?

Khuôn mặt khổ sấp của Trần Tinh hiện rõ lên khi nhìn cảnh Lâm Triều Anh ngủ, không phải hẳn không muốn mà là tự tin của hắn không đủ, không đủ để chịu trách nhiệm với bất kỳ ai, bởi vì ngay cả bản thân của mình là ai Trần Tinh cũng không biết. Thêm vào đó là tính cách của Lâm Triều Anh trong một năm này Trần Tinh hiểu rất rõ ràng, đôi lúc chiếm một chút tiện nghi thì được nhưng nếu làm chuyện gì vượt quá giới hạn thì Trần Tinh chỉ có một con đường có thể đi, chết thì không tới nỗi nào nhưng có điều sẽ biến thành thái giám. Đây là điều mà hắn sợ hãi nhất.

Trần Tinh không thể không nhường chiếc giường của mình cho Lâm Triều Anh, hẳn lại bàn và ngồi xuống, con buồn ngủ cũng đã qua đi, thời gian tiếp theo không biết làm gì nên Trần Tinh chỉ còn cách tiếp tục nghiên cứu 2 chiếc nhẫn này và tại sao tay mình bỗng nhiên có cảm giác nóng lên.

Một chiếc tháo ra không được, một chiếc tháo được, tháo không được đương nhiên sẽ khó khăn hơn trong việc tìm hiểu, cho nên Trần Tinh lựa chọn chiếc nhẫn tháo ra được, cũng chính là Trữ vật giới chỉ.

Nhìn sơ bộ thì nó chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng khi Trần Tinh tập trung tinh thần chăm chú nhìn nó một lúc thì có một nguồn sức mạnh mở ra cánh cửa khiến Trần Tinh ánh mắt có thể nhìn thấy những đồ vật bên trong.

Bên trong nhẵn trứ vật đương nhiên là những món đồ của tất cả mọi người được đặt trong những chiếc rương, vàng bạc đều có đủ, chỉ là Trần Tĩnh không biết cách nào lấy ra.

Thử đủ mọi cách nhưng không thể, bất đắc dĩ Trần Tĩnh chỉ có thể từ bỏ, bởi vì hần hiện tại chưa nhớ ra được việc sử dụng tinh thần lực cũng như điều khiển nó.

Trời cũng đã khuya nên Trần Tĩnh cũng không thể tiếp tục tìm hiểu mà gục lên bàn ngủ.

Không gian tĩnh lặng lại, ánh đèn cây cháy hết cũng là lúc có khách viếng thăm ban đêm.

Lâm Triều Anh nằm trên giường mở mắt ra, là một cao thủ đứng đầu võ lâm mà ngay cả Vương Trùng Dương cũng phải nhận thua thì đương nhiên tính cảnh giác vô cùng cao.

Vì không biết đối phương đến đây có mục đích gì, nên Lâm Triều Anh không thể không bảo vệ Trần Tĩnh, nằng điểm huyết ngủ của hần để tránh làm kinh động 2 người bên ngoài sau đó ôm hần tiến vào trong giường rồi nhẹ nhàng giải huyết cho Trần Tĩnh.

2 người toàn thân áo đen bên ngoài không nghe được động tĩnh gì bên trong nên cũng thực hiện kế hoạch. Sau khi trao đổi ánh mắt với nhau 1 tên phun thuốc mê vào qua ống nhỏ làm bằng trúc vào phòng. Tên còn lại chờ tên kia ra hiệu thì nhanh chóng dùng dao găm xuyên qua khe cửa để cạy chốt cửa.

Có thể nói là 2 tên này phối hợp với nhau rất ăn ý, động tác vô cùng thuần thục. Ất hần chuyện như vậy không phải là lần đầu. Có điều mục đích của chúng là gì Lâm Triều Anh hoàn toàn không biết.

-Hehe, hôm nay lại gặp một con cừ non nữa rồi..

-Nhỏ tiếng một chút, ngươi không sợ bị ngươi khác phát hiện sao?

-Yên tâm, đề đề phòng ta đã kiểm tra phụ cận xung quanh hết rồi....

-Một lát ngươi trước hay ta trước?

-Đương nhiên là ta.

-Không được, phải là ta...lần trước ngươi trước rồi.

-Làm sao có thể so sánh? Đây tuyệt đối là đỉnh cấp mỹ nữ, ngàn dặm khó kiếm đương nhiên là ta trước. Nếu ngươi dám giành với ta thì ông đây liều mạng với ngươi.

-Tại sao cả 2 ngươi không lên cùng một lúc?

Khi 2 người này nói chuyện với nhau giữa chừng thì Lâm Triều Anh cũng không muốn nghe nữa, đại khái nàng đã đoán được mục đích của 2 người này.

Không cần phải dây dưa dài dòng, câu hỏi nàng vừa hỏi cũng chỉ mang ý nghĩa trừu tượng chứ không cần câu trả lời nào cả. Lâm Triều Anh chuẩn bị giải quyết nhanh gọn thì từ trên giường Trần Tĩnh lật tay phóng ra 2 miếng phi châm được làm từ băng, mục tiêu đương nhiên là 2 tên này.

Đây là lá bài tẩy để hần bảo vệ mình, ngay cả Lâm Triều Anh cũng không biết, đã gọi là lá bài tẩy đương nhiên không đến phút quyết định hần sẽ không dùng, nhưng có lẽ hai người này cách ăn nói làm Trần Tĩnh không giữ được bình tĩnh.

Phi châm bay thẳng vào mục tiêu, chính xác là vào trong 2 người này, không gian bỗng nhiên yên tĩnh lại. Lâm Triều Anh thấp đèn lên và nhìn thấy rõ được 2 người này đã biến thành băng điêu. Có thể nói là hơi bất ngờ nên Lâm Triều Anh đưa ánh mắt nhìn sang Trần Tĩnh.

-Ta mặc dù luyện tập võ công không có tiến bộ nào nhưng cũng có khả năng bảo vệ mình.

-Không nghĩ tới ngươi còn có ám khí lợi hại như vậy.

Lâm Triều Anh vừa nói dứt câu thì 2 tượng băng này cũng vỡ nát rồi tan rã. Một chút vết tích để lại cũng chỉ là 2 vũng nước nhỏ mà thôi.

-Xem ra ngươi cũng không đơn giản, nếu ám khí này sử dụng lên trên người của ta thì ắt hẳn kết cục cũng không khác gì hai người này chứ?

Lâm Triều Anh giọng nói có vẻ hơi giận dữ, bởi vì Trần Tĩnh giấu nàng việc hần có ám khí lợi hại như vậy. Trần Tĩnh đương nhiên là biết được ẩn ý trong lời nói của Lâm Triều Anh.

-Làm sao có thể như vậy? Làm sao ta lại sử dụng nó với tỷ được cơ chứ? Và lại ta cũng đã dự định dạy tỷ mà.

Trần Tĩnh trong cái khó ló cái khôn, hần nhanh chóng biểu hiện rộng rãi. Quả nhiên Lâm Triều Anh cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

-Coi như ngươi biết điều, bây giờ cũng khuya rồi, ta trở về phòng đây...

Lâm Triều Anh để lại một câu rồi quay người trở về phòng. Trần Tĩnh thì lau mồ hôi trán thở phào. Tuy là hần sẽ không ra tay với Lâm Triều Anh nhưng

với uy lực của Băng châm này thì ai mà không sợ hãi?

Trần Tinh cũng không suy nghĩ nhiều nữa, hấn lặn đứng ra ngủ không thèm quan tâm.

-Giết....

-Giết hấn...hấn giữ Cữu Âm Chân Kinh...

-Đừng để hấn chạy thoát...

Mới sáng sớm đã có tiếng hô giết truyền tới, Trần Tinh đang rửa mặt loáng thoáng có thể nghe thấy được.

-Làm gì có nhiều bản Cữu Âm Chân Kinh như vậy? Không phải hoa son lun kiếm lần thứ nhất sắp đến sao?

Trần Tinh lắc đầu thì thào, hấn không quan tâm nữa bắt đầu rửa mặt.

-Ầm~

Cánh cửa phòng hấn cũng bị người khác phá vỡ, người này toàn thân nhiễm máu, khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt đỏ ngầu dường như đã giết quá nhiều, một tay hấn cầm một thanh đao to tướng, tay còn lại siết chặt một vật gì đó trong giống như quyền sách.

Khi ánh mắt Trần Tinh nhìn thẳng đối phương thì kẻ này cũng lập tức giơ đao lên xông về phía Trần Tinh. Mọi chuyện chỉ trong tích tắc.

-Đáng chết...

Tự dưng không làm gì cũng có người muốn giết mình, đương nhiên là Trần Tinh nổi giận. Do có hơi bất ngờ cùng với việc không có đủ chuẩn bị nên Trần Tinh chỉ có thể chặt vật né tránh.

-Rắc, bành,...

Trần Tinh tránh né thì đương nhiên đồ vật trong phòng lãnh nạn, ngay cả cơ hội sử dụng băng châm hấn cũng không có, bởi vì kẻ này dường như nổi điên một dạng, liên tục múa đao chém Trần Tinh, nếu như Trần Tinh phân tâm dù chỉ một giây để tạo ra băng châm thì có lẽ hấn cũng lãnh ít dữ nhiều.

Trần Tinh không gọi Lâm Triều Anh để cầu cứu, bởi vì hấn biết có gọi cũng vô dụng, với một cao thủ như Lâm Triều Anh thì đương nhiên biết được tình cảnh của Trần Tinh, chắc có lẽ nàng đang thử xem Trần Tinh còn con bài nào chưa lật nữa không, cũng có thể là nàng muốn Trần Tinh ăn một chút quả đắng vì tội giấu diếm nàng.

-Chết đi...

Trần Tinh lộn một vòng trên mặt đất, chiếc bàn cũng bị chia năm xẻ bảy. Hấn với tay chụp vào chân bàn rồi trong tích tắc kẻ này xoay người thì đâm thẳng vào lưng đối phương.

Động tác người này cũng dừng lại, bởi vì kẻ này cũng dự định nhảy qua cửa sổ chạy đi, thế nhưng y không ngờ rằng phản ứng của Trần Tinh lại nhanh như vậy, cộng thêm lợi thế về độ dài của chân bàn nên mới lật thuyền trong mương.

Thật ra thì kẻ này chắc chắn sẽ không sống nổi, chỉ là cách chết khác nhau thôi. Nếu như hấn chạy qua cửa sổ thì Trần Tinh có đủ thời gian dùng băng châm. Chỉ có thể trách y xui xẻo, tự dưng lại chọc giận Trần Tinh làm gì.

Tiếng bước chân cũng dồn dập vang lên, Trần Tinh nhanh chóng dùng băng châm phi thẳng vào tên này rồi cất giấu thanh đao dưới gầm giường, tiện thể cũng giấu luôn quyền sách vào trong người rồi giả vờ sợ hãi trốn sang một bên.

-Người đâu...

Một đám người hùng hổ xông vào, tay cầm đủ loại binh khí, cảnh tượng bề bộn trong phòng làm bọn chúng cũng không để ý vũng máu cùng nước phía dưới.

-Này tên kia, ngươi thấy kẻ vừa rồi chạy đi đâu không?

Trần Tinh bộ dáng sợ hãi đưa tay chỉ về phía cửa sổ đang mở toang. Mấy tên ngu ngốc này không do dự đuổi theo. Đến khi người cuối cùng đi mất thì hấn cũng đứng lên phủi bụi dính trên quần áo của mình.

Quả nhiên không sai, ở một thế giới không có tiếng nói của kẻ yếu thì tôn nghiêm gắn liền với thực lực, nếu như Trần Tinh có đủ thực lực thì đâu phải chặt vật cũng như diễn nhiều trò như vậy? Nhưng cũng đành chịu, bởi vì không phải hấn không muốn bản thân mình mạnh lên mà là không có cách nào khác.

Tạm thời bỏ qua một bên, hấn nhìn thấy Lâm Triều Anh đã đứng tựa lưng vào cánh cửa ánh mắt như có như không biểu hiện mỉa mai nhìn hấn. Trần Tinh cũng cảm thấy khó chịu. Là một nam nhân mà để nữ nhân nhìn mình với ánh mắt này thì đương nhiên bất kỳ ai cũng đều khó chịu cả.

-Chúng ta rồi đi thôi. . .

Trần Tinh thở dài rồi cũng thu dọn chuẩn bị rồi đi, thanh toán xong tiền phòng, hắn cùng Lâm Triều Anh lên đường. Và mục tiêu hay địa điểm đương nhiên là không có.

-Không nghĩ tới Cửu Âm chân kinh gồm 2 quyển: quyển trong tay ta lại là quyển thượng.

Trên đường đi Trần Tinh cũng có nghiên cứu quyển sách mà mình đạt được, hắn không ngờ rằng quả thật đúng là Cửu Âm chân kinh thật sự bởi vì nội dung trong này giới thiệu rất rõ ràng cũng như lý luận đủ sâu sắc,

Quyển thượng bao gồm đạo lý thâm ảo của Đạo gia, từ đó đúc kết thành bí kíp rèn luyện nội công căn bản, tiêu biểu đoạn mở đầu trong quyển Thượng có câu "Đạo của trời là cất cái có thừa bù vào chỗ không đủ, cho nên hư có thể thắng thực, không đủ có thể thắng có thừa" lấy ý "Đạo trời lấy chỗ thừa mà đắp vào chỗ thiếu hụt". Quyển hạ gồm các chiêu thức khắc địch và bảo vệ thân thể.

Có thể nói bộ Cửu Âm chân kinh này Hoàng Thường rất bỏ công sức đầu tư, nhưng tại sao ông ta lại tung nó ra giang hồ? Ý định của ông ta là gì? Trần Tinh đương nhiên là không biết. Hắn nhìn Lâm Triều Anh rồi nói

-Tỷ có muốn luyện tập nó không?

-Không cần

Lâm Triều Anh quả quyết lắc đầu, có thể là một tông sư đứng đầu một phái, làm sao có thể học võ công của người khác?

-Không học cũng không sao, ta muốn tham khảo một chút, đây là cách vận hành băng châm của ta, tỷ có thể tham khảo một chút.

Trần Tinh không dây dưa gì nữa, hắn dựa theo quyển thượng Cửu Âm Chân Kinh bắt đầu luyện tập để cơ thể sản sinh ra nội lực. Việc không thể tu luyện ra nội công đối với Trần Tinh là một đả kích, thế nhưng bây giờ Cửu Âm Chân Kinh lại đem lại hy vọng cho Trần Tinh, đương nhiên là hắn càng nỗ lực hơn rồi.

Gọi Cửu Âm đương nhiên gồm chín chiêu thức. Phân biệt từ nhất âm đến cửu âm.

1. Nhất Âm - Tẩu Huyết Di Mạch Đại Pháp.

2. Nhị Âm - Dịch Cân đoán cốt thiên

3. Tam Âm - Thu Cân súc cốt thiên

4. Tứ Âm - Liệt Thương thiên

5. Ngũ Âm - Di hồn đại pháp

6. Lục Âm - Nghịch hành kinh mạch

7. Thất Âm - Phù la khai sinh môn

8. Bát Âm - Càn Khôn bế tử môn

9. Cửu Âm quy nguyên chung cực vị đạo

Muốn luyện Cửu Âm Chân Kinh đến cảnh giới tối cao nhất định phải luyện Nhất Âm trước và thuần thục mới có thể tu luyện tiếp tục các Bát Âm còn lại.

Đây là điều kiện bắt buộc, nó dựa trên cơ sở thay đổi huyết vị trong cơ thể để tiến hành dẫn nội lực chảy xuôi khắp cơ thể, khi nội lực tích tụ đầy rồi lại tiến hành thay đổi một chỗ Âm huyết khác nữa. Từ Nhị Âm đến Ngũ Âm có thể luyện không theo thứ tự cũng được nhưng bắt từ Lục Âm trở đi thì nhất định phải tuân thủ quy tắc vận hành, và nó sẽ khó khăn rất nhiều, đương nhiên nguy hiểm cũng rất cao.

Đổi lại là chỗ tốt của nó lại rất hấp dẫn, việc gia tăng nội công rất nhanh mà không sợ căn cơ không ổn định.

Lâm Triều Anh ở một bên không làm phiền Trần Tinh mà bắt đầu nghiên cứu nguyên lý Băng Châm của Trần Tinh đưa cho. Còn Trần Tinh thì cũng bắt đầu bước đầu tiên trong Cửu Âm Chân Kinh.

-Quái lạ, vì sao nội công của ta luyện được 10 phần thì hết 9 phần lại trôi đi hết?

Trần Tinh cau mày lắm lắm, hắn không biết là nhu cầu năng lượng thuần khiết của cơ thể mình rất lớn, cho nên nó tự động hấp thu nội công của Trần Tinh để biến nó thành năng lượng để bổ sung thức ăn tinh thần thể bán thân của hắn. Nếu một cơ thể bị bệnh thì những tế bào sẽ ưu tiên cho việc chữa trị hồi phục trước rồi mới tới việc gia tăng lực lượng.

Nhưng quá trình này ắt hẳn rất lâu nếu chỉ dựa vào việc khắc khổ tu luyện, trừ phi Trần Tinh chủ động kích hoạt cơ thể tự động hấp thu linh khí trong tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Hoa Sơn Luận Kiếm

-Triều Anh tử, chúng ta tới Hoa sơn được chứ?

Chỉ mới một ngày trôi qua kể từ khi Trần Tinh vô tình lượm được bí kíp. Hắn đã có mục tiêu đầu tiên chính là Hoa sơn, còn nguyên nhân đương nhiên là quyền hạ của Cửu Âm Chân Kinh, có lực lượng mới có tôn nghiêm, đây là điều mà Trần Tinh học được từ xã hội.

Băng Tâm Ngọc Nữ Quyết của Lâm Triều Anh ngang ngửa với Cửu Âm Chân Kinh nhưng tiếc là nghe tên cũng biết là công pháp dành cho nữ nhân sử dụng nên từ đầu nó không giúp ích gì được cho Trần Tinh cả.

Thật ra thì Trần Tinh chỉ cần nhớ lại là mọi chuyện có thể giải quyết, thế nhưng quá trình sẽ rất lâu và hắn cũng không biết gì về điều này.

-Ngươi muốn lấy phần còn lại của Cửu Âm Chân Kinh sao?

Lâm Triều Anh vừa nghe liền biết ý đồ của Trần Tinh, thế nhưng biểu hiện của nàng có vẻ lưỡng lự.

-Xin lỗi, nếu không tiện ta cũng có thể đi một mình.

-Ta sẽ giúp ngươi lấy nửa phần còn lại, nhưng ngươi phải hứa với ta một điều kiện.

Lâm Triều Anh nghe Trần Tinh nói vậy cũng không do dự nữa. Với thực lực của nàng đương nhiên không khó khăn gì trong việc lấy phần còn lại của Cửu Âm Chân Kinh, có điều...

-Điều kiện gì?

-Hiện tại ta chưa nghĩ ra, tạm thời không cần ngươi thực hiện.

-Vậy khi nào chúng ta lên đường?

-Ngươi không dự định tiếp tục tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa sao? Vẫn còn nửa tháng nữa mà?

Trần Tinh lắc đầu không ý kiến gì, cho dù có luyện thì như thế nào? Luyện ra được 10 phần thì đan điền hắn chỉ còn lại được đúng 1 phần trong số đó. 9 phần còn lại thì trôi mất.

Trên đường đi đến Hoa Sơn, có thể thấy được rất nhiều nhân sĩ võ lâm tiến đến.

Trần Tinh chỉ có thể đóng vai trò một người phụ xe, bởi vì Bên trong xe Lâm Triều Anh không muốn bị làm phiền khi đang tu luyện.

-Vị tiểu ca này,

có thể cho lão già như ta đi nhờ một đoạn được không? Con lừa của lão cũng sắp chịu không nổi rồi.

Một giọng nói vang lên đúng lúc Trần Tinh dự định đẩy nhanh tiến độ. Theo hướng giọng nói nhìn sang là một lão già đầu tóc bạc phơ, trên tay còn cầm một cây gậy. Lão đang ngồi trên lưng một con lừa, con lừa này giống như lời ông lão nói vậy? Sắp chịu hết nổi rồi.

Thấy vậy, Trần Tinh cũng kéo dây cương dừng xe ngựa lại.

-Lão bá, người muốn đến đâu? Ta có thể cho người quá giang một đoạn?

-Ta đã già rồi, còn nơi nào có thể đi? Thế nhưng ta có một tâm nguyện đó là nhìn thấy một trận quyết chiến đỉnh cao của những cao thủ hàng đầu trên võ lâm, như vậy có chết ta cũng nhắm mắt.

-Ta trông lão bá vẫn khỏe mạnh như vậy, đánh chết 1 con trâu còn nổi nữa mà, nói tâm nguyện chẳng phải quá sớm sao, haha

Trần Tinh vừa dịu ông lão vừa cười đùa, một người tuổi sắp về với đất mẹ nhưng trong lòng vẫn còn mang một niềm hoài bão như vậy thì thật đáng quý.

Chết không đáng sợ, đáng sợ hơn là tới khi chết vẫn không biết mình có tâm nguyện gì. Đã đạt được thứ gì và có việc gì cảm thấy hối tiếc không?

Đa số mọi người đều sống một cuộc sống không phải của họ, và rồi tới cuối đời trước khi nhắm mắt thì lại bảo thời gian quá ngắn. Đúng là thời gian có

hạn nên đừng phí thời gian thêm vào việc sống dùm cuộc sống của người khác.

-Đề tiểu ca chê cười, lão như ta sống nay chết mai, sống thêm một ngày đã là tốt lắm rồi.

Bên ngoài Trần Tinh cùng ông lão trò chuyện, còn bên trong thì Lâm Triều Anh vẫn chuyên tâm luyện cũng như nghiên cứu cực hàn ám khí của Trần Tinh.

Vấn đề là Lâm Triều Anh không sở hữu năng lực giống như Trần Tinh, nàng không thể ngưng tụ hơi nước trong không khí để làm ám khí được.

Dù vậy nàng vẫn không hề nản lòng hoặc ghen tị với Trần Tinh về năng lực đó cả. Lâm Triều Anh biến cái không có thành có, biến nhược điểm của mình thành cái ưu điểm. Nàng dùng kim châm để thay thế. Và từ đây Băng Phách ngân châm ra đời.

-Lão bá, ở đây có một quán trọ, chúng ta ở đây dùng bữa rồi hãy lên đường được chứ?

-Lão đây không sao cả, tiểu hữu quyết định là được.

-Triều Anh tỷ, chúng ta nghỉ một chút ở quán trọ này được chứ?

Trần Tinh sau khi an xếp ổn thỏa rồi quay trở lại nhắc nhở Lâm Triều Anh một tiếng.

-Ông lão đó không đơn giản, người hãy cẩn thận.

Lâm Triều Anh từ trong xe bước ra, sau khi xuống ngựa, nàng đi thẳng vào quán trọ chỉ để lại một câu như vậy cho Trần Tinh và không giải thích gì thêm.

Trần Tinh mặc dù biết ông lão này không tầm thường nhưng Lâm Triều Anh nói hần cẩn thận thì không hiểu ra sao, cẩn thận cái gì? Cũng có lẽ là nàng nhắc nhở hần đề cao cảnh giác hơn thôi.

Đi vào bên trong, hần đã thấy Lâm Triều Anh đang ngồi đối diện với ông lão đó, hần không suy nghĩ nhiều nữa nên cũng ngồi xuống bắt đầu gọi món ăn.

-Lão bá, nói chuyện với người một thời gian cũng không sớm giới thiệu với người, đây là Triều Anh tỷ, còn ta vì một số lý do gì đó nên hiện tại ta không nhớ mình là ai, xin hỏi tên của người là gì?

Trong lúc chờ đợi thức ăn dọn lên, Trần Tinh cũng thử dò hỏi thêm một chút thông tin. Bởi vì do được Lâm Triều Anh nhắc nhở, hần cũng không thể không cẩn thận thêm, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, bởi vì bên trong một người không thân thiện như cái miệng họ thể hiện.

-Cũng là do lão đây sơ suất, tiểu hữu cứ gọi ta Thường lão hay Thường bá là được.

Ông lão xoa tay mỉm cười trả lời, Lâm Triều Anh đối diện cũng dừng lại chum trà trước miệng 1 giây rồi biểu hiện vẫn bình thường.

Trần Tinh cố moi móc thông tin thêm chút nữa nhưng tất cả đều vô dụng, đến khi thức ăn được dọn lên cũng kết thúc cuộc nói chuyện. Từ đầu đến cuối Lâm Triều Anh đều không nói lời nào, biểu hiện của nàng vẫn rất bình thường. Chắc có lẽ do có người lạ và nàng không phải mẫu người hiếu khách.

-Tiểu hữu đến Hoa sơn lần này có phải mục tiêu là Cửu Âm chân kinh không?

Sau bữa cơm, Thường lão cũng hỏi thăm mục đích thật sự của Trần Tinh.

-Thường bá chê cười, với võ công mèo quào như ta thì làm sao có khả năng giành được Cửu Âm chân kinh cơ chứ. Ta cũng giống như ngài tới để tham gia náo nhiệt thôi.

Trần Tinh đương nhiên cũng không để lộ được động cơ cũng như mục đích của mình được. Ban đầu hần cũng hơi khinh suất vì cho là ông lão này chỉ là một người bình thường mang trong mình một niềm hoài bão nên cũng không ngần ngại cho lão quá giang và nhiệt tình đối đãi. Thế nhưng sau khi suy ngẫm lại những lời nhắc nhở của Lâm Triều Anh thì hần cũng đã chú tâm quan sát kỹ hơn người gọi Thường lão này.

Tuổi đã cao nhưng căn cốt vẫn rất khỏe mạnh, đầu tóc đã bạc nhưng sắc mặt lại hồng hào, tay chân có run nhưng bước chân lại vững ổn nhẹ nhàng. Và còn nhiều điểm chi rõ, Thường lão này ắt hẳn là người không đơn giản.

-Tiểu hữu đừng đánh giá thấp bản thân mình như vậy, việc tu luyện không thể một sớm một chiều được. Tiểu hữu còn trẻ vẫn còn nhiều thời gian.

-Haha. Không nói về vấn đề này nữa, Thường bá, ta cùng Triều Anh tỷ hiện tại có việc công việc đột xuất, có lẽ chúng ta không thể đi chung được nữa. Mong Thường bá thứ lỗi.

Trần Tinh cười cho qua chuyện rồi cũng nói ra mục đích của mình, dù không biết động cơ tiếp xúc của Thường lão này là do ngẫu nhiên hay có ý định từ trước, Trần Tinh đều không thể không đề phòng.

-Không không, Tiểu hữu nếu có công việc quán thân thì cứ hoàn thành đi. Một mình lão ta tiếp tục lên đường cũng được. Chúng ta gặp nhau cũng xem như hữu duyên, ta có món quà nhỏ tặng tiểu hữu, xin tiểu hữu đừng chê.

Vừa nói xong, ông lão cũng lấy trong người ra một quyển sách, Trần Tinh cũng không từ chối, hần nhận lấy rồi cũng từ giả Thường lão tiếp tục lên đường.

- Còn trẻ tuổi thật tốt...

Sau khi Trần Tinh đánh xe ngựa rời đi, Thường lão cũng dõi theo cảm thán.

Trần Tinh cùng Lâm Triều Anh tiếp tục lên đường, trên đường đi Lâm Triều Anh cũng không còn ngồi trong xe nữa mà ngồi cạnh Trần Tinh nhìn cảnh vật xung quanh đang mất hút từ từ phía sau xe ngựa.

- Lần này đến Hoa sơn lấy xong Cửu Âm chân kinh, ta phải về Cổ Mộ một chuyến, ngươi có đi cùng không?

Đang lúc tiến về Hoa sơn, Lâm Triều Anh âm thanh vang lên, Trần Tinh tựa hồ như có điều suy nghĩ, sau đó hần cũng im lặng không lên tiếng trả lời.

Mất 3 ngày thời gian, rốt cuộc Trần Tinh cùng Lâm Triều Anh đã đến được chân núi Hoa sơn, nơi đây vẫn còn quá hoang sơ, phong cảnh mê người nhưng kèm theo đó là những nguy hiểm rình rập.

- Vẫn còn khoảng vài ngày nữa Hoa sơn luận kiếm mới diễn ra, không nghĩ tới vẫn có nhiều người như vậy tới nơi này.

Trần Tinh cảm thán, dòng người tụ tập với nhau tranh luận, bầu không khí cũng vô cùng náo nhiệt. Lúc hần đi đến được nơi sẽ diễn ra cuộc tỷ thí thì đã có rất nhiều người nằm ngù la liệt ở đây.

- Mỹ nhân, cùng ca uống một chén như thế nào?

Người đẹp thì sẽ luôn là tâm điểm của sự chú ý, không chỉ riêng Lâm Triều Anh, ngay cả Trần Tinh cũng có một số nữ hiệp liếc mắt đưa tình.

- Cút...

Giọng nói lạnh lùng của Lâm Triều Anh vang lên, nàng không thích dài dòng dây dưa, không phải mẫu người hiếu sát, nhưng nếu có người gây sự với nàng hoặc vượt quá giới hạn thì đương nhiên Lâm Triều Anh sẽ không ngần ngại dạy cho kẻ đó hiểu có những người không thể đắc tội được cũng như ra đường nhất định phải mang theo nã.

- Này mỹ nhân, đừng phủ như vậy chứ, ngoan ngoan theo ta, ca sẽ...

Không đợi hần nói dứt lời, Lâm Triều Anh cũng đã phát tay phóng ám khí về phía người này. Cũng coi như người này làm thí nghiệm về hiệu quả của Ngân Phách Băng Châm.

Xung quanh mọi người ánh mắt đổ dồn về nơi này muốn biết chuyện gì đang xảy ra, một màn khiến tất cả mọi người sợ hãi cũng như bước đầu gây dựng thương hiệu Băng Phách Ngân Châm bắt đầu..., giống như những kẻ bị Trần Tinh dùng năng lực để giết chết trước kia, người này cũng giống như vậy nhưng có điều thời gian bị đóng băng chậm đi rất nhiều, cũng có thể nói là nếu có cao thủ cứu giúp hoặc bản thân mạnh mẽ thì y sẽ không sao, hiệu quả đóng băng cũng không tốt, không khiến hần tan rã thành nước mà chỉ giống như một người bị chết cứng mà thôi.

- Triều Anh tỷ, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy tỷ đã có thể thành công.

Lâm Triều Anh liếc nhìn Trần Tinh, nàng cũng không giải thích gì nhiều. Có lẽ đây cũng chính là nguyên do Lâm Triều Anh thích sống cuộc sống yên tĩnh. Trần Tinh không biết xuất thân của nàng cũng như sự phụ của nàng là ai? Vì sao võ công của nàng lại cao như vậy? Những câu hỏi hần đã dự định hỏi rất nhiều lần nhưng vẫn đề là Trần Tinh biết với tính cách của Lâm Triều Anh, chuyện gì khi nàng không muốn nói thì có hỏi cũng vô dụng.

- Triều Anh tỷ, chúng ta tìm một chỗ nghỉ trước, còn mấy ngày nữa Hoa sơn luận kiếm mới bắt đầu.

Trần Tinh dẫn đầu mở đường rời đi, Trần Tinh mục tiêu là Cửu Âm Chân Kinh hạ quyển không giả, nhưng không có nghĩa là hần sẽ tham gia lần Hoa sơn luận kiếm này, mặc dù có Lâm Triều Anh hứa lấy giúp nhưng vấn đề là bản sắc nam nhân làm sao có thể dựa vào nữ nhân được? Trần Tinh đến sớm cũng là để dự định tìm hiểu thông tin kẻ nào đang giữ Cửu Âm chân kinh rồi tìm ra đối sách hợp lý.

Ngày qua ngày, mọi thứ như chìm trong vô vọng, đến ngày diễn ra lần Hoa sơn luận kiếm này Trần Tinh cũng không tìm được thông tin gì hữu ích cả.

- Triều Anh tỷ, lần này nếu như Vương Trùng Dương đạt được Cửu Âm chân kinh hạ quyển, tỷ sẽ ra tay chứ?

Dùng trên một thân cây quan sát xuống phía dưới, Trần Tinh đặt ra giả thuyết như vậy để hỏi Lâm Triều Anh, tình cảnh nàng dành cho Vương Trùng Dương Trần Tinh đương nhiên biết, thế nhưng...

- Việc ta nói được nhất định sẽ làm được, sau khi xong chuyện thì đừng quên người đã hứa với ta một chuyện.

Lâm Triều Anh không tỏ vẻ gì cả, biểu hiện của nàng không chút gọn sóng, không biết sau khi nàng tạo ra Băng Tâm Ngọc Nữ quyết làm ảnh hưởng đến bản thân người tu luyện hay không mà Trần Tinh cảm thấy tính cách của nàng trở nên ngày càng lạnh lùng. Giống như một tiên tử không nhiễm bụi trần.

Nhân vật chính đương nhiên là xuất hiện trễ, ban đầu là Hoàng Dược sư đến, người này rất đúng giờ hẹn, ấn tượng đầu tiên của Trần Tinh với Hoàng Dược Sư là rất đẹp trai phong độ, không như vẻ già gặn trong phim hay tiểu thuyết lúc trước miêu tả, hiện tại Hoàng Dược Sư rất trẻ tuổi, độ tuổi không

sai biệt lắm 17-18, nhỏ hơn Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh rất nhiều. đặc biệt là cây tiêu ngọc vắt bên hông của y cũng làm cho Trần Tĩnh ghê mắt về độ tinh xảo.

-Xem ra ta đã đến sớm rồi...

Tuy độ tuổi vẫn còn khá trẻ, thế nhưng Hoàng Dược Sư tên tuổi trong giang hồ rất nổi, chẳng những nổi bật về võ công cũng như cách hành xử không giống ai của mình. Tính cách có thể nói là vô cùng quái đản. Sự tích của y cũng được người người thay nhau truyền miệng.

Hoàng Dược Sư là đệ tử của phái Thanh Hải dưới sự dẫn dắt của sư phụ Triệu Bất Phàm. Hoàng Dược Sư và con gái của sư phụ yêu nhau nhưng vì sư phụ kiên quyết ngăn cản, cô gái đã tự vẫn. Hoàng Dược Sư mang mối hận thù trong lòng và rời khỏi phái, quyết tâm tập luyện võ nghệ. Ít năm sau, khi võ nghệ đã tiến triển vượt bậc, Hoàng Dược Sư quay lại tìm phái Thanh Hải để trả thù nhưng Triệu Bất Phàm đã kịp chạy sang Thiết Chương Bang cầu cứu trưởng Thượng Quan Nam. Trong một lần đến Thiết Chương bang để bắt Triệu Bất Phàm, Hoàng Dược Sư đã đánh nhau với Thượng Quan Nam nhưng không giết nổi, lại bị thương nên phải bỏ về. Từ đó ông vẫn chưa có cơ hội để trả thù.

-Haha, xem ra ta cũng đến quá sớm rồi thì phải...

Người thứ 2 cũng mang danh tiếng khá nổi đến không ai khác chính là Đoàn Trí Hưng, người này chính là một trong những cháu nội của Đoàn Dự, còn về cô nữ của y thì đương nhiên không phải là Mộc Uyển Thanh rồi, quán tính pháp tắc là rất khó thay đổi. Hiện tại Đoàn Trí Hưng cũng không thua kém gì Hoàng Dược Sư cả.

Chờ đợi thêm một chút nữa, 2 người nổi danh trên giang hồ tới đó là Hồng Thất Công cùng với Vương Trùng Dương cũng đã tới, chỉ còn thiếu mặt Âu Dương Phong nữa thôi nếu như theo trong nguyên tác.

-Haha, không nghĩ tới mọi người đều đã đến, kẻ ăn mày như ta rất muốn thử sức a.

Tính cách nhiệt tình của Hồng Thất Công đương nhiên là hẳn muốn mở đầu cuộc tỷ thí này rồi. Thật ra y không quan tâm Cửu Âm Chân Kinh gì cả mà là được độ sức với những cao thủ khác thôi.

-Các vị anh hùng, bản đạo là Vương Trùng Dương chương môn phái Toàn Chân giáo, như các vị đã biết, gần đây giang hồ dậy sóng bởi vì một bộ công pháp có tên là Cửu Âm Chân Kinh, vì bản kíp này mà biết bao nhiêu người phải bỏ mạng, vợ con ly tán, sinh linh đồ thán,... bản thân bản đạo là một người tu đạo không thể nhìn tình cảnh như vậy tiếp diễn nữa. Những cao thủ võ công bậc nhất quyết định tụ họp trên đỉnh Hoa Sơn để định ra ai là người mạnh nhất. Người đó sẽ được giữ Cửu Âm chân kinh vì theo lý luận của họ, chẳng kẻ nào dám đến cướp bí kíp võ học trong tay người mạnh nhất võ lâm. Mục đích Hoa Sơn Luận kiếm lần này chính là như vậy. Hiện tại mọi người đã đến đông đủ rồi cũng nên bắt đầu kết thúc cuộc giết chóc vô nghĩa này.

Âm thanh của từ lúc vang lên đến khi kết thúc, tất cả tiếng nói, âm thanh khác đều tĩnh lặng lại, Vương Trùng Dương như là đầu tàu của võ lâm hiện tại. Có một giai đoạn lãnh đạo kháng Kim nên danh tiếng đã rất nổi rồi.

-Triều Anh tử, chúng ta nếu xuất hiện, như vậy liệu có ảnh hưởng gì không?

Trần Tĩnh nhìn sang Lâm Triều Anh rồi đưa ra nghi vấn, bởi vì từ khi Vương Trùng Dương đến, Lâm Triều Anh cũng chăm chú hơn, không biết tại sao khi nhìn thấy ánh mắt của nàng nhìn Vương Trùng Dương, Trần Tĩnh lại cảm buồn buồn, hẳn không ghen ghét hay có những cảm xúc tiêu cực quá khích khác, chỉ đơn thuần là buồn thôi.

-Cứ chờ đợi một chút nữa đi, khi nào người cuối cùng đạt được Cửu Âm Chân Kinh, lúc đó ta sẽ ra tay.

Trần Tĩnh không có ý kiến gì nữa mà bắt đầu chú tâm quan sát phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Luận Kiếm Bắt đầu

-Thất Công đạo hữu chờ đã, Xin các vị im lặng nghe bản đạo nói, lần Hoa Sơn luận kiếm này bất cứ ai đều có thể tham dự, thế nhưng bắt buộc phải có một quy tắc chung được mọi người thống nhất. Người nào võ công cao cường được mọi người tin phục sẽ đạt được bí kíp. Không thể cứ đánh như vậy rồi để kẻ gian trục lợi được, hoặc là kéo theo những ân oán phát sinh không cần thiết. Mọi người thấy thế nào?

Ngay khi Hồng Thất Công kéo cuộc so tài bắt đầu thì Vương Trùng Dương đứng ra an ổn lại bầu không khí đang sôi sục.

-Vương chân nhân nói đúng, là kẻ ăn mày này quá lỗ mãng, như vậy xin nhờ Vương chân nhân thay mặt chư vị ở đây đề ra quy tắc.

Là người thẳng tính nhưng biết phân biệt phải trái, Hồng Thất Công không ngần ngại nhận lỗi của mình. Đồng thời y cũng bày tỏ thái độ luôn học hỏi của mình.

Mọi việc diễn ra rất có chừng mực, có kinh nghiệm lãnh đạo nên Vương Trùng Dương rất nhanh chóng kiến nghị một loạt các quy tắc. Ai nấy đều không hề phản đối, thế là Hoa sơn luận kiếm lần thứ nhất bắt đầu.

Ban đầu, do số lượng người có mặt rất đông, nên không thể không chia ra 2 phe được. Tức là những ai muốn tham gia thì đứng một bên, những người còn lại không tham gia thì đứng sang một bên khác. Nếu lựa chọn không tham gia tức là bỏ cuộc tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh, như vậy đồng nghĩa với việc người thuộc phe không tham gia mà thừa cơ chiếm đoạt sẽ bị mọi người đồng thời vây công.

Mặt khác, những ai đồng ý tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh thì cũng đồng nghĩa đến việc sống chết không oán, nếu có người thân trong số người tranh đoạt chết đi người khác cũng không thể lấy cớ đó mà báo thù được, việc này cũng đồng nghĩa với việc sẽ bị nhân sĩ vô lâm tiến hành truy sát.

-Người không xuống dưới tham gia sao?

Đứng trên ngọn cây, Lâm Triều Anh cùng Trần Tinh có thể nghe thấy cũng như thấy rõ ràng những việc đang diễn ra phía dưới. Nàng nhìn sang Trần Tinh rồi mở miệng hỏi

-Quy tắc chỉ dành cho kẻ yếu! nếu như ta có thực lực đủ mạnh thì những quy tắc này chỉ là trò trẻ con mà thôi. Thế nhưng ta không được, như vậy chỉ cơ thể nhờ vào tỷ rồi.

Trần Tinh giọng điệu bình tĩnh, ánh mắt mang theo khát vọng nồng cháy, thế nhưng lại nhanh chóng trở lại bình thường. Hắn nhìn Lâm Triều Anh rồi mỉm cười. Nụ cười mang theo bất đắc dĩ cùng xấu hổ.

Từ khi đề nghị của Vương Trùng Dương được thực hiện, thì số người lựa chọn tham gia cũng ít lại, những kẻ gian trục lợi phía sau cũng không còn. Những kẻ vô danh thì không đáng nhắc tới, những trận đấu tẻ nhạt làm Trần Tinh không có hứng thú xem.

-Triều Anh tỷ, ta có một thắc mắc là ai đang giữ Cửu Âm Chân Kinh vậy?

Trần Tinh đột nhiên hỏi một câu như vậy làm cho Lâm Triều Anh cũng không biết phải trả lời như thế nào. Từ đầu tới giờ không ai biết Cửu Âm Chân Kinh đang nằm trong tay ai cả.

-Vấn đề này ta cũng không biết, cứ tiếp tục xem diễn biến thế nào.

-Tỷ nói 4 người này ai sẽ thắng?

Rốt cuộc cũng có một trận đấu đáng xem diễn ra, bởi vì đa số mọi người đều thấy sự vượt bậc về đẳng cấp của 4 người trong thiên hạ ngũ tuyệt sau này nên đều đã lựa chọn rút lui.

Bên cạnh đó nếu cứ tỷ thí 1 với 1 thì đương nhiên sẽ có người không phục, do vậy cả 4 người sẽ tiến hành quần ẩu.

-Haha, chuyện vui như vậy làm sao có thể thiếu ta...

Đang lúc mọi người tập trung tinh thần chuẩn bị tinh thần để tiến hành quyết đấu đỉnh cao thì một tiếng cười ngạo nghễ vang lên.

Người đến không hề xưng danh, là một thanh niên trạc tuổi Hoàng Dược Sư, điểm nổi bật nhất của người này chính là bộ dáng trông thô kệch, đầu đội khăn xanh đặc trưng của người Tây Vực, râu quai nón, da có phần sạm đen, mắt to tròn.

-Các hạ là người phương nào, chúng ta đang chuẩn bị tranh tài, mong các hạ đừng quấy rầy.

Hồng Thất Công có phần cảm thấy không vui nói, bởi vì người này đập lên vai hoặc lên đầu của các huynh đệ cái bang mà tới. Võ công không biết có cao cường tới đâu cũng không thể khinh thường người khác như vậy, biết đâu một ngày kẻ nhỏ yếu bị đập đầu làm đá kẻ chân cho kẻ khác lại vùng lên rồi đâm đập lại bản thân mình thì sao?

-Haha, thứ lỗi thứ lỗi, xin tự giới thiệu, ta họ Âu Dương tên chỉ một chữ Phong. Nghe danh ở đây tập hợp cao thủ vô lâm nên tính thử sức một chút.

Người này không ai khác chính là Tây Độc Âu Dương Phong sau này, nếu như Trần Tinh vẫn còn ký ức thì chắc hẳn hẳn sẽ không cho Âu Dương Phong là một người âm hiểm độc ác được. Bởi vì hình tượng của y đúng chuẩn mẫu người thẳng tính thô kệch, không có đầu óc.

-Các hạ có phải là đã đến quá trễ rồi không?

Người mở miệng tiếp theo chính là Đoàn Trí Hưng, kẻ luôn cao ngạo xem thường người khác như Hoàng Dược Sư thì đương nhiên sẽ không để mắt tới Âu Dương Phong rồi, huống chi là tồn nước bọt để nói.

-Hai vị đạo hữu không cần so đo, Hoa sơn luận kiếm lần này cũng chỉ còn lại 4 người chúng ta. Nếu vị đạo hữu này can đảm độ sức thì thêm một người cũng không sao. Đây là bản Cửu Âm chân Kinh, hiện tại ta để nó ở chỗ này, người có bản lĩnh sẽ đạt được.

Vương Trùng Dương đứng ra giảng hòa, rồi từ trong người lấy ra một quyển sách sau đó vung tay ném nó lên trên một cành cây. Mọi người dõi theo động tác của y không rời mắt, kể cả Trần Tinh cũng chăm chú nhìn vị trí đặt Cửu Âm chân kinh kia.

-Nếu như Vương chân nhân đã mở lời như vậy thì cũng hãy bắt đầu đi.

Hoàng Dược Sư là người mở màn, trong 5 người có thể nói kinh công của y là cao cường nhất, thế nhưng nhiều đó có lẽ cũng chưa đủ, bởi vì có kẻ có thể tấn công từ xa, đó là Đoàn Trí Hưng, vào lúc này Hoàng Dược Sư vẫn chưa hề sáng tạo ra Đạn Chi Thần Công được, cho nên hiện tại chỉ có Đoàn Trí Hưng là có khả năng viễn công, y đuổi 2 ngón tay nhắm thẳng đang lao tới Hoàng Dược Sư.

Một dòng gọn sóng không khí khó có thể thấy bằng mắt thường từ đầu ngón tay Đoàn Trí Hưng lao thẳng về phía Hoàng Dược Sư, làm cho vị Đông Tà sau này không thể không tránh né

-Không hổ Đại Lý Nhất dương chi, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hoàng Dược Sư xoay vòng tròn trên không trung để tránh né, mặc dù vậy trên góc áo vẫn để lại một lỗ thủng. 3 người còn lại thì lại càng thêm cảnh giác, những người xung quanh thì nghị luận sôi nổi.

Nhất dương chi của đại lý hiện tại đã nổi tiếng trên giang hồ, ai ai nghe danh đều phải kinh sợ, thế nhưng không còn một ai nhớ tới Lục Mạch Thần Kiếm nữa. Giả sử có nếu như Đoàn Trí Hưng biết được Lục Mạch Thần Kiếm thì chắc chắn Cửu Âm Chân Kinh không phải nằm trong tay của Vương Trùng Dương.

-Nếu như các vị không lấy thì để Âu Dương Phong ta giữ bí kíp vậy.

Thừa cơ hội mọi người đang tập trung tinh thần vào Đoàn Trí Hưng, Âu Dương Phong liền chớp thời cơ hành động, với môn võ công kỳ lạ nhưng cũng không kém cạnh các đỉnh cấp võ công tên tuổi lúc bấy giờ, Hàm Mô Công cho phép hắn di chuyển nhanh trong một đoạn ngắn. Thủ thế bộ dáng xấu xí như cóc ròi lòi dộng 2 chân sau lấy đà lao thẳng về phía trước.

Có lẽ hiện tại y vẫn chưa thuần thục, nếu không có lẽ sức phá hoại cũng như tốc độ sánh ngang với Hoả Vân Tà Thần trong kungfu vậy.

-Haha, võ công tốt, có điều nếu bắt ta quỳ xuống trước khi đánh nhau thì kẻ ăn mày này thà chết cũng không học.

Hồng Thất Công cười lớn một tiếng rồi cũng xông lên đọ sức với Âu Dương Phong, Hàng Long Thập Bát Chương của y tuy trên giang hồ cũng có tiếng, thế nhưng nếu so với mấy Tiêu Phong thì lại quá tệ. Vấn đề này không thể trách y được, chỉ có thể đổ lỗi cho định mệnh, bởi vì trước khi chết Tiêu Phong truyền thụ cho Hư Trúc hai bản bí kíp trấn phái của Cái Bang.

Một đời so kém một đời, không chỉ nói riêng Hư Trúc ngu dốt dần dần, chỉ riêng việc Hàng Long Thập Bát Chương phù hợp với người tính tình cương trực, điều này thôi Hư Trúc cũng không lãnh ngộ được. Cho nên đệ tử của y chỉ học được không trọn vẹn 18 chương, rồi đến Hồng Thất Công cũng chỉ còn sót lại tối đa 15 chương pháp. 3 Chương cuối cùng đã bị thất truyền.

Trong cái rủi cũng có cái may, chính vì nhận ra bản thân tuyệt kỹ trấn phái không phù hợp với tính cách của mình nên Hồng Thất Công đã chuyển trọng tâm sang môn còn lại, chính là Đả Cầu Bổng pháp, đây mới là lá bài tây của y.

-Phi Long Tại Thiên

Hồng Thất Công nhảy lên không trung hét lớn một tiếng, tay phải vung ra, các ngón tay khép vào nhau rồi hướng chưởng về phía Âu Dương Phong, nội lực của y hình thành một cơn rồng trong suốt lao thẳng về phía dưới. Đằm hơn người của chiêu thức này chính là dựa vào lợi thế từ trên cao, có trọng lực gia trì nên sức phá hoại sẽ mạnh hơn.

-Ầm.rắc..

Tầng đá nhỏ bị đánh tan thành từng mảnh, uy lực có thể nói là tạm được so với Tiêu Phong thì triển. Dù vậy cũng làm cho Âu Dương Phong không thể không né tránh, Hàm Mô Công của y là do chính y sáng tạo, thế nhưng hiện tại nó vẫn chưa được hoàn thiện, cho nên Âu Dương Phong vẫn không đủ tự tin để tiếp một chưởng này

-Chúng ta cũng bắt đầu cuộc vui thôi.

Quay trở lại Hoàng Dược Sư cùng Đoàn Trí Hưng bên này, do ăn quả đắng lúc này, Hoàng Dược Sư làm sao có thể nuốt trôi? Y cũng rút kiếm lao tới Đoàn Trí Hưng. Với võ công hiện tại của mình Hoàng Dược Sư chỉ có thể sử dụng thành thạo Lạc Anh Thần Kiếm cùng Bích hải triều sinh khúc mà thôi.

Tay trái y cầm tiêu cho lên miệng thổi nhằm quấy rối tinh thần đối phương, tay phải vung kiếm, mỗi kiếm uyển chuyển, động tác vô cùng thành thạo, Đoàn Trí Hưng thấy Hoàng Dược Sư lao tới cũng không bối rối. Lợi thế của y chính là viễn trình không gần nhưng điều đó không có nghĩa là y không thể cận chiến. Y vừa đánh vừa giữ khoảng cách để sử dụng nhất dương chi, người bên ngoài nhìn liền biết được Đoàn Trí Hưng trên cơ Hoàng Dược Sư.

4 người cũng đại chiến với nhau chỉ có mình Vương Trùng Dương là không có đối thủ. Y cũng khoanh chân ngồi xuống dưỡng thần.

-Ăn ta một gậy...Thiên Hạ Vô Cầu..

Hồng Thất Công tiếng hét vang vọng khắp nơi, y một tay cầm Đả Cầu Bổng xoay tròn trên không trung, từng bóng ảnh gậy hiện ra rồi hướng về phía Âu Dương Phong đánh tới.

Bụi mù tung bay khắp nơi, một làn gió thổi qua chỉ thấy Âu Dương Phong phun máu nằm la liệt trên mặt đất. Hồng Thất Công cũng không thừa cơ đánh

tiếp mà nhìn về phía đang đại chiến Hoàng Dược Sư cùng Đoàn Trí Hưng sau đó lại nhìn về đang ngồi đường thần Vương Trùng Dương, cảm nhận được có người đang chú ý mình Vương Trùng Dương mở mắt ra rồi hướng Hồng Thất Công gật đầu, ý bảo cứ đường sức trước. Bởi vì cho dù đã thắng nhưng Âu Dương Phong cũng không phải dễ xoi như vậy. Bại địch một ngàn cũng tổn 4-5 trăm.

Cũng lúc này, Hoàng Dược Sư cùng Đoàn Trí Hưng cũng đã kết thúc giao tranh, không ai thắng ai nhưng nhìn là biết Đoàn Trí Hưng đã trên cơ. 2 người này nếu có đánh 300 hiệp, đánh tới kiệt sức cũng không thể làm gì nhau được, chỉ có điều Đoàn Trí Hưng vẫn nhỉnh hơn một chút.

-Đoàn vương gia quả nhiên là võ công cao cường, Hoàng mỗ bội phục...

Hoàng Dược Sư ôm quyền hướng về Đoàn Trí Hưng thi lễ rồi cũng tự giác lùi về phía sau.

Tới đây Vương Trùng Dương cũng đứng dậy, y nhìn về phía Đoàn Trí Hưng cùng Hồng Thất Công rồi mới mở miệng.

-Hai vị, bản đạo xin được lãnh giáo cao chiêu.

Hồng Thất Công cùng Đoàn Trí Hưng liếc nhìn nhau sau đó đồng thời hướng Vương Trùng Dương gật đầu.

Một chủ cận chiến một chủ viễn công, tuy hai người chưa từng phối hợp với nhau lần nào nhưng điều này cũng làm cho Vương Trùng Dương ăn đắng.

-Long Chiến Vu Dã...

-Nhất Dương nhị chỉ.

Đại khái sau khi thăm dò đối phương được kha khá, 2 người Hồng Thất Công cùng Đoàn Trí Hưng cũng liếc nhìn nhau gật đầu rồi quyết định chơi khô mấu với Vương Trùng Dương

Hồng Thất Công sử dụng chiêu thức cuối cùng của mình trong Hàng Long thập bát chương, y cũng là người khó chơi hơn Đoàn Trí Hưng nhiều, bởi vì y có thể hoán đổi các chiêu thức qua lại, một cương mãnh như Hàng Long Thập Bát chương, một lại là khó đề phòng như Đà Cầu bổng pháp.

Đoàn Trí Hưng cũng không kém cạnh, Nhất dương chỉ của y cũng đã luyện tới nhị chỉ, đồng thời bắn ra kiếm khí nội lực hai tay làm cho đối phương phạm vị né tránh cũng ít lại.

-Đến hay lắm.

Vương Trùng Dương thấy vậy cũng không thể không khen một tiếng, từ khi đạt được Tiên Thiên Công ngoài Lâm Triều Anh ra Vương Trùng Dương cảm thấy không còn đối thủ, thế nhưng hiện tại 2 người này lại làm cho y cảm thấy bị uy hiếp, đây cũng là niềm vui sướng khi tìm được đối thủ.

-Tam Hoa Tụ Đỉnh...

Vương Trùng Dương hai tay giang ra thủ thế giống như đang ôm một cái đỉnh vậy, y hơi ngã người về phía sau rồi nhanh chóng chồm ra phía trước đồng thời vung chưởng. Làn sóng chấn động hình thành thành chiếc đỉnh 3 chân lao thẳng về phía 2 người kia.

-Ầm ầm ầm...

Một tiếng vang thật lớn kèm theo luồng gió mạnh thổi cho mọi người xung quanh cảm thấy đứng không vững, bụi mù khắp nơi che lại tất cả tầm nhìn, ai ai cũng không dám thở mạnh chờ đợi kết quả.

-Triều Anh tử, xem ra đã tới lúc rồi.

Trong lúc bụi mù chuẩn bị tan đi, Trần Tĩnh cũng hướng về phía Lâm Triều Anh ra hiệu. Nàng cũng gật đầu rồi nhìn xuống phía dưới.

Thân ảnh của 3 người trong bụi mù cũng hiện ra, khác biệt chính là Vương Trùng Dương khoe miệng chảy máu còn Hồng Thất Công thì một chân quỳ dưới đất ôm ngực cũng ới ra một ngụm máu, Đoàn Trí Hưng cũng không khá giả gì hơn, y mặc dù không khổ sở như Hồng Thất Công quỳ một chân trên đất, thế nhưng cũng chật vật không chịu nổi, mặt đã trắng bệch, miệng phun máu, chính vì là một dòng dõi nên không quỳ, vì thế thương thế của y nghiêm trọng hơn so với Hồng Thất Công.

-Hai vị đạo hữu không sao chứ.

Nhìn hai người khổ sở nên Vương Trùng Dương cũng quan tâm hỏi, y cũng chỉ bị thương nhẹ thôi, chỉ cần điều dưỡng vài ngày là sẽ khỏi. Không đợi 2 người kia trả lời. Bởi vì Trần Tĩnh nhận thấy thời cơ đã tới.

Lâm Triều Anh cùng Trần Tĩnh phi thân xuống dưới, trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, hướng theo động tĩnh nhìn lại, Vương Trùng Dương đã nhận ra 2 người, thế nhưng không hiểu vì sao hai người lại đi ra vào lúc này?

-Quyển Cửu Âm Chân Kinh này ta sẽ mang đi.

Không đợi Vương Trùng Dương mở miệng hỏi, Lâm Triều Anh đã mở miệng nói trước. Giọng nói lạnh đến thấu xương, điệu bộ không phải hỏi ý kiến mà làm như mang đi đồ vật của mình vậy.

Chương 92: Dị biến

Không thể không nói sự xuất hiện của Lâm Triều Anh cùng Trần Tinh giống như một đôi thần tiên quyến lữ này làm cho tất cả mọi người đều chú ý, mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng ai không mong đợi muốn xem kịch vui? Riêng về Vương Trùng Dương sự xuất hiện của 2 người này cũng làm y hơi bất ngờ, quan trọng hơn là giọng điệu của nàng làm cho Y cảm giác cực kỳ không thích.

-Triều Anh, đây là Hoa Sơn luận kiếm, nơi tập hợp của chư vị anh hùng trong thiên hạ, đâu phải nơi để muội tùy tiện nói chuyện?

-Nực cười, Anh hùng thiên hạ? Như thế nào là anh hùng? Trong mắt của ta, những người ở đây đều chỉ là tạp nham không đáng nhắc tới, đừng gác mác 2 chữ anh hùng để mất đi phẩm giá vốn có của nó!

Vương Trùng Dương vừa dứt lời cũng chính là lúc Lâm Triều Anh phản bác, nàng nói không sai, ở đây không một ai xứng đáng xưng danh anh hùng, bao gồm Vương Trùng Dương trong đó.

Có thể nói anh hùng chỉ có một mình Tiêu Phong là xứng đáng, còn 2 người nữa, đó chính là Quách Tĩnh, và Nhạc Phi. Thế nhưng 2 người này hiện tại vẫn chưa được sinh ra.

-Quá đáng, Á dám xúc phạm tất cả mọi người ở đây, xin Vương chân nhân xuất thủ trừng trị nữ nhân ngu muội này.

-Đúng, Xin Vương chân nhân xuất...

Một người trong đám người cầm binh khí đưa lên trời sau đó nện xuống đất ra vẻ phẫn nộ nói. Mọi người cũng hòa nhau nói theo, nhưng chưa nói hết câu đã bị Trần Tinh dùng ám khí cho biến thành bọt nước hết, tan biến như chưa từng tồn tại.

-Chuyện gì vừa xảy ra? Có phải là ta hoa mắt không?

Người sống sờ sờ đột nhiên tan biến thử hỏi làm sao không để mọi người nào động? Ai có thể nghĩ tới trên đời này lại tồn tại vũ khí mang tính huỷ diệt tích như vậy? Quan trọng hơn là mọi người không ai có thể nhìn thấy hình thể ám khí đó ra sao. Bao gồm cả ngũ tuyệt trong đó. Không có ngoại lệ

Điều này dĩ nhiên mang tới sợ hãi, thứ không nhìn thấy được mới thật sự nguy hiểm.

Lâm Triều Anh cũng liếc nhìn Trần Tinh, nàng thật sự không nghĩ tới hắn sẽ ra tay giết người như vậy. Trong một năm này, tính cách của Trần Tinh đương nhiên là nàng biết rõ, bình thường khi đi tìm Chu Bá Thông để quấy phá, do không có võ công nên thường bắt lại khi dễ, thế nhưng hắn vẫn cười hi hi cho qua chuyện rồi lần sau lại tiếp tục đến người khác.

Trần Tinh cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn mình, hắn không mấy may cảm thấy bối rối hay sợ hãi gì cả. Đương nhiên Trần Tinh không phải là mẫu người hiếu sát, hắn có thể bỏ qua cho những người nói xấu mình nhưng nếu chuyện liên quan đến Lâm Triều Anh thì Trần Tinh không ngần ngại hoá thân thành tu la.

-Ta nhắc lại một lần nữa, quyền bí kíp này ta sẽ mang đi.

Lâm Triều Anh nhanh chóng chuyển chủ đề, làm phân tâm mọi người đồng thời kéo cừu hận về phía mình, bởi vì nàng biết nếu cứ để chuyện tiếp tục như vậy thì Trần Tinh thật sự sẽ không ổn.

Quả nhiên có hiệu quả, mọi người đến đây là vì quan tâm Cửu Âm Chân Kinh rốt cuộc về tay ai chứ những người vừa tan biến kia sống chết nào có ai để ý? Người trong giang hồ sống nay chết mai là chuyện bình thường.

-Triều Anh, ta không thể đưa quyền bí kíp Cửu Âm Chân Kinh này cho muội được, nó đã dính rất nhiều máu tươi của những người vô tội rồi. Ta nghĩ trong tay ta sẽ thích hợp nhất, ta sẽ không hủy nó, bởi vì ta không có quyền hủy đi di vật của tiền nhân để lại. Muội nên hiểu cho ta.

Thấy Lâm Triều Anh có vẻ không nể mặt mình, và lại giữa thiên hạ hào kiệt quan sát làm sao Vương Trùng Dương có thể nhượng bộ mà dễ dàng đưa ra Cửu Âm Chân Kinh như vậy? Tuy trong lòng có chút khó chịu nhưng Vương Trùng Dương cũng tỏ vẻ thâm khổ tâm nói.

Lâm Triều Anh đã từng tiếp xúc với rất nhiều người, có thể từ trong lời nói, điệu bộ, cử chỉ đối phương để phán đoán ra trong lòng người đó đang nghĩ gì. Đương nhiên đây cũng không phải năng lực đặc biệt gì cả, mà chỉ là sự tỉ mỉ cẩn thận thôi, có thể đúng hoặc sai, thế nhưng đề phòng là trên hết, chính vì vậy nàng mới chán ghét hồng trần ở ẩn Cổ Mộ.

Tự nhiên khi thấy Vương Trùng Dương hành động như vậy Lâm Triều Anh lại có một ý nghĩ thật ra y cũng không phải hoàn hảo, nếu so với Trần Tinh thì lại thua xa, chỉ có hơn về mặt võ công cùng học thức mà thôi. Ý nghĩ này chỉ thoáng qua nhưng lại làm cho nàng cảm thấy bản thân suy nghĩ lung tung rồi.

Cả đời này nàng chỉ yêu một người dù cho người này có ra sao đi nữa. Đó là những gì nàng đang nói với bản thân mình.

-Nếu như người đã không muốn tự động giao ra thì ta chỉ còn cách chính mình đến lấy.

Biểu tính lạnh lùng, giọng nói bình tĩnh, Lâm Triều Anh vừa dứt lời cũng là lúc nàng ra tay.

Không chỉ đơn giản là thăm dò, bởi vì nữ nhân khi đánh nhau sẽ luôn rất quyết liệt, tìm mọi cách nhanh chóng giải quyết đối thủ để đạt được mục đích nào đó. Đây là một quy luật, bởi vì đánh càng lâu thì mồ hôi sẽ ra nhiều, mà nữ nhân lại thích sạch sẽ, điều này không thể chối cãi. Hơn nữa với vốn liếng là võ công cao cường đương nhiên Lâm Triều Anh sẽ không tội gì mà làm khổ bản thân mình?

Lâm Triều Anh vũ khí là gì kể cả Trần Tinh cũng không biết, thật sự hẳn chưa từng thấy bao giờ, bởi vì từ trước tới nay nàng chỉ dùng tay không mà đánh, cũng có lẽ là do không có một người nào có thể làm cho nàng dùng vũ khí của mình.

Cho dù là nữ nhân nhưng mà cận chiến lại là điểm mạnh của nàng, Lâm Triều Anh huy động song chương, thể công của nàng liên miên không dứt làm cho Vương Trùng Dương cũng một phen toát mồ hôi.

Không chỉ như vậy, điều kỳ lạ là hai tay của nàng lại nàng theo hàn khí bứt người, Vương Trùng Dương cũng nhận ra điều này.

-Không nghĩ tới võ công của muội đã đạt tới trình độ này.

Vương Trùng Dương sau khi tránh thoát được chiêu thức của Lâm Triều Anh, y cũng nhanh chóng kéo ra một khoảng cách rồi mở miệng thán phục nói, thật sự bản thân Vương Trùng Dương không hề bị thương gì cả chỉ là hao tổn nguyên khí một chút thôi, không thể đạt được 100% chiến lực được, thêm vào đó là từ đầu đến giờ y vẫn chưa từng sử dụng kiếm thuật của mình.

-Không cần ngại nói, tiếp chiêu.

Lâm Triều Anh song thủ bắt đầu tỏa ra khí lạnh, mắt thường có thể thấy được xung quanh 2 tay của nàng cũng bắt đầu ngưng kết lớp mỏng băng sương. Lần này nàng không sử dụng tay không nữa mà từ trong tay áo thùng thình kia xuất ra một thanh kiếm mỏng như cánh ve. Có điều bỗng chốc nó trở nên cứng rắn lạ thường, bởi vì hàn khí từ tay của nàng cũng đã xâm nhập dung hợp với thanh kiếm này.

Vương Trùng Dương không thể làm gì khác ngoài việc né tránh, có điều việc này không đơn giản như hấn tướng, nhất là khi Lâm Triều Anh sử dụng kiếm.

Có 2 nguyên nhân khiến Vương Trùng Dương không thể ra tay xuất toàn lực, thứ nhất chính là đối phương là Lâm Triều Anh, còn nguyên nhân thứ 2 chính là Vương Trùng Dương biết cho dù mình có sử dụng tất cả vốn liếng cũng chỉ có thể ngang tay với nàng, đến khi cả 2 sức cùng lực kiệt thì thôi, có điều như vậy thì y cũng chẳng có lợi ích gì cả.

-Triều Anh tỷ, dừng tay đi, có đánh cũng chẳng có kết quả gì cả.

Lâm Triều Anh nghe được phía ngoài Trần Tinh lời nói cũng không dây dưa gì nhiều, nàng phát phát thu gọn tay áo bỗng bành của mình rồi cũng giữ khoảng cách an toàn với Vương Trùng Dương.

-Vương chân nhân, là chỗ quen biết cũng coi như là hàng xóm, ta cũng không dài dòng, thật ra Triều Anh tỷ đối với bản Cửu Âm chân kinh trong tay chân nhân không có hứng thú gì cả, chỉ là tư chất của ta thấp kém không thể tu luyện võ công, nghe giang hồ đồn đãi sự kỳ diệu của Cửu Âm chân kinh nên sinh lòng hiếu kỳ muốn đạt được, thành ra mới có sự việc như vậy, ta nghĩ ở trong tay chân nhân thật sự là một lựa chọn tốt nhưng đổi lại là một số gây cho chân nhân thêm một số phiền phức không đáng có, phải biết mình thương dễ đỡ, âm tiền khó phòng. . . Còn như môn phái chúng ta lại khác, hoàn toàn không giao lưu với bên ngoài, ta nghĩ Cửu âm chân kinh trong tay ta sẽ là lựa chọn thích hợp hơn chứ?

Trần Tinh nhanh chóng mở miệng thuyết phục, Trần Tinh dám chắc là hiện tại ngoài hấn và Lâm Triều Anh ra không có ai biết thật ra Cửu Âm chân kinh gồm 2 bản, trong tay Vương Trùng Dương chỉ là ghi lại một nửa các bí kíp, về các chiêu thức thôi.

Vương Trùng Dương sau khi nghe sự giải bày của Trần Tinh cũng tựa như có vẻ suy nghĩ, hẳn nói không sai, mặc dù bản thân giữ quyền bí kíp này Vương Trùng Dương tự tin sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng người xung quanh mình thì sao? Không thể lúc nào cũng đề phòng lo lắng được.

Trần Tinh không gấp gáp, hẳn tin chắc Vương Trùng Dương sẽ không từ chối, thứ nhất cũng như hẳn nói âm tiền khó phòng, với tính cách của Vương Trùng Dương sẽ không bỏ mặc đệ tử của mình sống chết không lo. Thứ 2, với quan hệ của hẳn với Chu Bá Thông thì đương nhiên nếu Vương Trùng Dương có muốn tham khảo Cửu Âm Chân Kinh cũng có thể thông qua sự đệ của mình.

-Thôi được rồi, ta sẽ đưa cho 2 người quyền bí kíp này.

Rốt cuộc Vương Trùng Dương cũng làm ra quyết định, Trần Tinh không lên lấy mà là Lâm Triều Anh nhanh chóng tiến lại tiếp nhận bí kíp, an toàn là trên hết, không thể không đề phòng.

-Cẩn thận. . .!!

Cầm quyền bí kíp trong tay Lâm Triều Anh cũng không nhìn Vương Trùng Dương nữa, nàng quay người đi lại phía Trần Tinh, thế nhưng khi khoảng cách 2 người cũng cách nhau vài bước thì dị biến phát sinh. Có lẽ là do quá chủ quan cũng như tự tin với thực lực của mình hoặc có lẽ là do trong lòng đang suy nghĩ vấn đề nào đó nên Lâm Triều Anh cũng bất cẩn trong giây lát.

Về mặt hốt hoảng kèm theo tiếng rống tê tâm liệt phế của Trần Tinh là những điều Lâm Triều Anh ấn tượng nhất lúc này.

Không ai nghĩ tới Âu Dương Phong trọng thương nằm trên mặt đất dĩ nhiên lại không có chuyện gì xảy ra mà thừa cơ mọi người không chú ý giả bộ trọng thương tích góp lực lượng chờ đợi cơ hội ra tay.

Lâm Triều Anh chính là con mồi, khi mục tiêu đã lọt tầm ngắm cũng như khoảng cách vừa đủ thì con cóc sẽ thè chiếc lưỡi của mình ra tóm lấy con mồi. Còn Âu Dương Phong lại lao về phía nàng. Hắn muốn giải quyết nhanh chóng.

Trần Tinh đương nhiên là đối diện với Lâm Triều Anh nên có thể thấy được hành động của Âu Dương Phong, chỉ có điều mọi việc diễn ra quá nhanh cũng quá bất ngờ nên đầu óc của hắn cũng hoàn toàn trống rỗng không thể tìm cách nào khác ngoài việc lao lên dùng thân người đỡ cho Lâm Triều Anh.

Tay phải của Âu Dương Phong xếp thành một đường thẳng, các ngón tay không biết nguyên nhân gì lại đen sì như than. Tay phải của hắn đưa ra phía trước, cả cánh tay cắm xuyên qua lồng ngực Trần Tinh.

-To gan...

Cũng chính lúc này, Vương Trùng Dương nổi giận rút kiếm tấn công Âu Dương Phong.

Kế hoạch thất bại, thời cơ cũng đã bỏ lỡ đương nhiên Âu Dương Phong cũng nhanh chóng đặt trọng tâm vào việc đối đầu với Vương Trùng Dương...

Từ đầu đến cuối Lâm Triều Anh vẫn chưa định hình được là chuyện gì đang xảy ra, đến khi nàng nhìn thấy bóng lưng che chở mình cũng như cùng với dòng máu đỏ đang ào ạt chảy ta thì đầu óc của nàng cũng trở nên hoàn toàn trống rỗng.

-Vì sao? Vì sao ngươi lại ngu như vậy?

Đôi bàn tay run run của nàng đỡ lấy Trần Tinh, một người bình thường đối với nàng là vô cùng nhẹ nhàng dễ nâng đỡ nhưng hiện tại thân hình này lại làm cho Lâm Triều Anh cảm thấy vô cùng nặng nề.

Trần Tinh sớm đã đứng không vững, thử nghĩ nguyên cả một bàn tay xuyên qua người thì không chết lập tức cũng là rất trâu bò rồi nói chi là đứng vững. Nằm trong ngực của Lâm Triều Anh, hắn cảm tự nhiên cảm thấy không còn lạnh lẽo nữa.

Oc ra một ngụm máu, Trần Tinh đột nhiên nở nụ cười, bàn tay hắn cố hết sức đưa lên vuốt mặt Lâm Triều Anh.

-Tỷ...không sao...thật tốt..

Lúc này Lâm Triều Anh đột nhiên cũng nhận ra rằng mình hình như đã bỏ quên điều gì đó, tính cách quật cường của nàng làm cho bản thân ngộ nhận mạnh mẽ, nhưng thật ra Lâm Triều Anh vẫn chỉ là một nữ nhân cần sự yêu thương. Bên cạnh đó là sự cố chấp của mình làm cho Lâm Triều Anh vẫn khư khư ôm một mối tình không có hồi kết, để rồi nàng bỏ qua một người từ đầu tới cuối vẫn nhìn theo bóng lưng của mình.

Một người can đảm đứng ra dùng thân mình để che chở cho một người khác đủ để chứng minh người kia còn quan trọng hơn tính mạng của bản thân.

-Ngươi không được chết...ta không cho phép ngươi chết...

Nước mắt cũng vỡ oà, không còn là một nữ nhân mạnh mẽ nữa thay vào đó là bóng lưng ấy lộ ra vẻ yếu đuối đến đáng thương, cái gì mất đi mới biết nó quý giá, đây là điều mà ai cũng biết nhưng chính bản thân trải nghiệm mới hiểu được sự khó chịu của nó.

-Khục...ta...buồn ngủ...ta muốn ngủ một giấc...

Trần Tinh mê man nói, mặt hắn cũng tái mét đi vì mất máu quá nhiều, hơi thở cũng đã yếu dần.

-Không...!! Đừng ngủ...ngươi đừng ngủ...

-Triều Anh, ta nghĩ nên để hắn yên giấc, con người từ khi sinh ra đều có số mệnh của mình, đừng quá cưỡng cầu.

Đúng lúc này Vương Trùng Dương cũng đã đánh trọng thương Âu Dương Phong nhưng cũng để đối phương chạy thoát. Y trở lại bên cạnh Lâm Triều Anh cùng Trần Tinh rồi mở miệng nói.

-Ngươi cầm miệng cho ta! Hắn sẽ không chết..!

Lâm Triều Anh nổi giận quát lớn rồi cũng nhanh chóng ôm Trần Tinh bay đi, Vương Trùng Dương cũng không ngăn cản hay có hành động gì khác, trong tầm mắt y nhìn thấy chỉ là một bóng lưng nỗ lực trong tuyệt vọng mà thôi.

-Tại sao lại cố chấp như vậy chứ? Haizzz

Lắc đầu thở dài, khi Vương Trùng Dương chuẩn bị rời đi thì y lại phát hiện có quyển sách trên mặt đất, chính xác là 2 quyển, một quyển trong số đó là do Lâm Triều Anh để quên quyển bí kíp Cửu Âm Chân Kinh lúc nãy, quyển còn lại không ghi gì cả là một quyển sách mà Thường lão cho Trần Tinh.

Vương Trùng Dương cũng hiếu kỳ nhất lên, quyển sách Thường lão cho Trần Tinh hán cũng đã lật vài trang xem nhưng không hiểu bên trong viết cái gì cũng đã ít quan tâm tới nó, nhưng khi Vương Trùng Dương mở ra xem thì lại cảm thấy có phần bất ngờ, bởi vì không gì khác chính là bí kíp Cửu Âm chân kinh thật sự.

Nó được ghi bằng tiến phạm đương nhiên Trần Tinh xem không hiểu rồi, hán cho là đây mà một cuốn kinh Phật chứ. Quyển Cửu Âm chân kinh mà Vương Trùng Dương mang tới thật ra chỉ là giả. Mục đích của hán là cho mọi người biết Cửu Âm chân kinh trong tay mình để tránh mọi người tàn sát lẫn nhau, còn quyển thật trong tay ai thì hán không quan tâm, nếu có người may mắn có được thì cũng không đại đột gì mà tung tin nữa.

Đây cũng chính là lý do Vương Trùng Dương chấp nhận giao cho Lâm Triều Anh quyển sách giả, bởi vì hán biết với bản tính cao ngạo của nàng sẽ không công khai là mình bị gạt lấy nhằm quyển bí kíp giả.

Nào ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Sự trở lại

Sự việc diễn ra khá kịch tính cũng đầy bất ngờ làm cho đa số mọi người cũng không chú ý đến việc trên mặt đất có tới 2 quyển sách, mọi người chỉ thấy và cho là Vương Trùng Dương đang giữ Cửu Âm Chân Kinh mà thôi. Nhưng điều này cũng không sai, bởi vì một quyển vốn dĩ là giả.

-Vương chân nhân, sự việc xảy ra vậy ta nghĩ người thích hợp nhất để giữ Cửu Âm Chân Kinh không ai khác ngoài ngài ra. Kẻ ăn mày như ta cũng xin cáo từ trước.

Bữa tiệc kết thúc cũng chính là lúc phải có người đứng ra mở màn chào từ biệt. Là một người ít hứng thú nhất đối với Cửu Âm Chân Kinh nên Hồng Thất Công đương nhiên sẽ đảm nhiệm vai trò này. Hiệu ứng đám đông đó là một quy luật mà thời nào cũng có, có người mở màn đi trước sẽ có người cất gót theo sau, lần lượt mọi người đều cáo từ rồi đi. Hoa sơn luận kiếm lần này cũng kết lại màn. Từ đây giang hồ bắt đầu truyền ra thanh danh ngũ tuyệt này.

Do Lâm Triều Anh không chính thức tham gia và lại mọi người đều nhìn thấy bản lĩnh thật sự của nàng cũng như cho là Vương Trùng Dương có ý nhường nên cũng không tính danh xưng gì cả.

Với một người như Lâm Triều Anh thì đối với nàng có danh xưng hay không không quan trọng. Hiện tại trong lòng nàng chỉ còn lại đau khổ cùng tự trách, ngàn câu giả như lập đi lập lại trong đầu khiến cho đầu óc Lâm Triều Anh cũng không còn tỉnh táo nữa. Về phía Trần Tinh thì sao? Hán đang trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm, lúc trước khi bị thương Trần Tinh vận chuyển Huyền Băng Quy Tức Pháp để giữ lại một mạng, nhưng hiện tại thì sao? Cái gì có thể cứu nổi hán khi tính mạng đang trong giai đoạn ngàn cân treo sợi tóc?

Vì vết thương quá nặng, không thể đi đường dài nên Lâm Triều Anh chỉ còn cách đi vào thành thì tìm kiếm đại phu, đây là hy vọng duy nhất của nàng vào lúc này.

-Đại phu, đại phu ở đâu, mau ra đây...

Lâm Triều Anh xông thẳng vào y quán, bên trong không có ai nên Lâm Triều Anh cũng gấp gấp hô.

-Ai mà ồn ào như...

Tiếng nói tới trước kèm theo đó là sự xuất hiện của một thanh niên từ trong đi ra. Nhìn thấy Lâm Triều Anh thì người này hai mắt bỗng chốc tỏa sáng, thế nhưng khi nhìn thấy cả người đầy máu Trần Tinh thì kẻ này lại nhủ mảy.

-Người còn đứng ngay ra đó làm gì? nhanh chóng tới cứu hán. Nếu người không cứu được thì cũng đừng nghĩ giữ được mạng.

Lâm Triều Anh không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, nàng vung tay đánh cái bàn thành mảnh vụn, người thanh niên này thất kinh, tỏ vẻ sợ hãi cả người lùi về phía sau, sắc mặt cũng trắng bệch.

-Nhanh!!!!

-Vâng Vâng, nữ hiệp tha mạng...

Lâm Triều Anh hét lớn, người này cũng hoàn hồn trở lại nhanh chóng dẫn 2 người vào một căn phòng riêng biệt, đặt Trần Tinh nằm xuống Lâm Triều Anh không cảm thấy nhẹ nhõm đi mà chỉ càng thấy trên vai mình nặng hơn. Bởi vì nhìn vết thương đang không ngừng rỉ máu của Trần Tinh chính là dấu hiệu cho sinh mạng không ngừng trôi đi, nếu không nhờ Long Phụng Hoan Hi chân kinh thì hán không biết chết từ đời nào rồi, thế nhưng nhiều đó là không đủ.

-Để ta đi lấy thuốc cầm máu trước...

Người thanh niên này cũng để lại một câu rồi nhanh chóng xoay người rời đi, điệu bộ cứ như muốn trốn luôn một dạng, thấy vậy Lâm Triều Anh đương nhiên là không quên để lại một câu hăm dọa...

-Vết thương nặng như vậy làm sao có thể cứu được chứ? Trước sau gì cũng chết cứ lấy đại một loại thuốc nào đó là được... Không biết lão đầu để thuốc cầm máu ở đâu đây...

Người này ở phía ngoài cũng lăm bằm thì thảo, thật ra y có phải thầy thuốc gì đâu? Chỉ là một tên người thân được chủ nhà nhờ trông cửa giùm thôi.

-Thuốc cầm máu.. thuốc cầm máu...Ủa, lọ thuốc gì đây? Nghe Vương tam nói với lão đầu có thể trị được bệnh bách bệnh thì phải?

-Nhanh...

-Tới liền, tới liền.....

Trong lúc lục lọi kiếm thuốc cầm máu, người thanh niên với tay một lọ thuốc rồi sự thúc giục của Lâm Triều Anh truyền ra hẳn cũng không để ý nhiều bắt đầu đi vào.

Mở lọ thuốc ra, chỉ có đúng một viên, người này đưa cho Lâm Triều Anh để cho Trần Tinh uống rồi đứng sang một bên âm thầm cầu nguyện cho số phận của mình bởi vì Lâm Triều Anh không cho phép hắn rời đi.

Đương nhiên là Lâm Triều Anh không ngăn ngại gì đưa cho Trần Tinh uống, bởi vì nàng thật sự không có chọn lựa nào tốt hơn. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không gian im lặng trở lại, tiếng thở yếu ớt của Trần Tinh bắt đầu có thể nghe rõ lớn dần lên, thế nhưng hiệu quả hình như không như mong đợi cho lắm.

Khuôn mặt hắn ban đầu là trắng bệch sau đó lại từ từ chuyển sang hồng rồi đỏ, phía dưới tiểu đê cũng dựng đứng lên, vết thương ở ngực càng chảy nhiều máu hơn nữa.

-Ngươi cho hắn uống xuân dược!!! chết đi.....

Tới đây kẻ ngu cũng biết viên thuốc Trần Tinh uống dĩ nhiên là xuân dược, Lâm Triều Anh cũng tâm chìm vào đáy cốc, sau khi giải quyết xong người này nàng cũng bắt đầu quỳ rạp xuống, ánh mắt đã vô thần giống như đã cam chịu số phận vậy.

Bất lực, tuyệt vọng, tự trách... hàng loạt cảm xúc tiêu cực không ngừng xâm xé Lâm Triều Anh, nàng ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt Trần Tinh lần cuối rồi khuôn mặt đau khổ bỗng chốc nở nụ cười, nụ cười của sự giải thoát, có lẽ Lâm Triều Anh cũng quyết định chết cùng hắn hoặc có lẽ là một quyết định khác....

-Ngươi thật ngu ngốc... thế nhưng ngươi rất tốt với ta...có lẽ ta đã sai ngày từ đầu..

Lâm Triều Anh vung tay đóng cửa lại rồi bắt đầu cời sạch đồ của mình cùng Trần Tinh, cơ thể bóng loáng, từng tác da thịt cân đối phối hợp với nhau thật hoàn mỹ, đáng tiếc không một ai thấy được điều này, kể cả Trần Tinh.

Không có kinh nghiệm, nhưng Lâm Triều Anh cũng không bối rối như những người khác, nàng nhấc một chân qua người Trần Tinh rồi cũng từ từ ngồi xuống, không phân biệt là nữ nhân nào, cho dù có yếu đuối hay là một cường nữ nhân, cảm giác lần đầu luôn là đau và chân thật nhất. Lâm Triều Anh cũng không ngoại lệ, nàng nhủ thật chặt đôi mày lại vì đau đớn, thế nhưng vẫn phải cắn răng tiếp tục.

Không biết vô tình quyết định gần như buông xuôi của mình, Lâm Triều Anh lại vô tình cứu vớt Trần Tinh khỏi quỷ môn quan.

Long Phượng Hoan Hi chân kinh tự động vận chuyển, nguồn năng lượng lúc âm dương giao hòa chảy khắp cơ thể Trần Tinh, cơ thể hắn bắt đầu tự động chữa trị, tuy quá trình có chậm chạp thế nhưng một hơi của hắn cũng được giữ lại.

Đến khi Lâm Triều Anh mở hơi nhể nhại vì kiệt sức thì phía dưới Trần Tinh sắc mặt cũng trở lại bình thường, không còn đỏ bừng nữa, tuy có vài phần trắng bệch nhưng nhìn chung là đã thấy đỡ hơn vừa rồi.

Máu đã ngừng chảy, nhịp thở cũng ổn định, thế nhưng những thay đổi này Lâm Triều Anh không biết được bởi vì tinh thần lẫn thể xác của nàng đang trong giai đoạn vô cùng mệt mỏi, nàng cho là Trần Tinh đã hết cứu được nữa nên cũng đã lựa chọn buông xuôi.

Mặc xong quần áo Lâm Triều Anh điều chỉnh một chút cơ thể rồi bắt đầu mang “xác” Trần Tinh trở về Cổ Mộ để tiến hành chôn cất.

Không ngủ không nghỉ, Lâm Triều Anh rút cuộc cũng trở về Cổ Mộ, việc đầu tiên nàng làm không gì khác chính là ôm Trần Tinh tiến vào trung tâm Cổ Mộ. Đặt hắn nằm trên giường rồi trở ra tiến hành ghi chép lại các sở học để lại cho đệ tử cùng người hầu của mình. Sau khi hoàn thành xong tất cả nàng cũng trở lại bên cạnh Trần Tinh, có lẽ do gặp phải quá nhiều cú sốc, cơ thể cũng không được nghỉ ngơi nên Lâm Triều Anh cũng đã không chịu nổi nữa nên hôn mê đi. Nếu không phải được đệ tử nàng phát hiện thì cái chết là điều không tránh khỏi.

Ngày qua ngày, thời gian trôi qua từ khi Lâm Triều Anh hôn mê tới giờ cũng gần 20 năm, kể từ lần đó nàng dường như biến thành người thực vật, cũng nhờ có Tôn nha hoàn ngày ngày chăm sóc nên Lâm Triều Anh vẫn còn sống đến hiện tại. “Cái chết” của Trần Tinh cũng làm cho mấy người khác đau buồn, nhưng người sống vẫn quan trọng hơn, bởi vậy từ đó tới giờ căn phòng trung tâm Cổ mộ nơi để “xác” Trần Tinh 2 người này chưa từng tiến vào,

không phải vì sợ mà là vì không muốn gọi lại ký ức đau buồn.

Một ngày này, là một ngày đặc biệt, bởi vì Cổ Mộ chào đón thành viên mới, tiểu cô nương được Trần Tinh cứu ngày nào cũng đã trở thành một thiếu phụ xinh đẹp và bắt đầu thu nhận đệ tử.

Sau sự kiện đó, một ngày này cũng chính là đánh dấu sự kiện cho sự trở lại của Trần Tinh, từ trong bóng tối, hắn mở đôi mắt ra, nếu có thể nhìn thấy được ánh mắt của hắn lúc này chắc hẳn sẽ nhận ra được từ trong ánh mắt hắn là sự sắc bén mà chỉ có những cường giả mới sở hữu.

-Ta đang ở đâu đây...

Không vội ngồi dậy, Trần Tinh vẫn nằm tại chỗ thì tho, những ký ức ủa về từ lúc hơn trăm năm trước đến hiện tại...

-Ta đã ngủ bao lâu rồi không biết...Không biết các nàng hiện tại thế nào...

Sau vài phút để điều chỉnh lại dòng suy nghĩ, Trần Tinh nở nụ cười khổ, lúc này hắn mới từ từ ngồi dậy rồi xếp bằng vận chuyển Bồng Lai Sinh Sinh quyết để mở tự động hấp thu, rồi lại vận chuyển Dịch Cân Kinh giúp điều chỉnh lại xương cốt cùng như đã thông kinh mạch để máu lưu thông dễ dàng hơn.

Hiện tại cho dù là con số không, nhưng với số vốn hùng hồn việc trở lại thời kỳ đỉnh phong chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Quả thật như vậy, chỉ trong 2 giờ ngắn ngủi, nội lực của hắn đã tiến vào giai đoạn bão hòa, xương cốt cũng đã phần nào cải thiện, thế nhưng do một thời gian dài không hoạt động cho nên hiện tại vẫn chưa thể kích hoạt lại được thân thể Bán Thần, Trần Tinh chỉ có thể đình chỉ Bồng Lai Sinh Sinh quyết thôi, đây cũng là một điều tiếc nuối, thật ra nếu như hắn tiến hành hấp thu thêm nữa thì nó sẽ như là một chìa khóa để giải tỏa xiềng xích cơ thể, giống như là gửi tín hiệu cho cơ thể nói nó không cần thiết phải bảo vệ nữa mà đã có đủ năng lượng để giải tỏa rồi, điều này đương nhiên là Trần Tinh vẫn chưa nhớ ra được, một cái là bị phong ấn, một là bị mất trí đương nhiên khác nhau.

Từ trong chiếc nhẫn trữ vật, Trần Tinh lấy ra một bộ quần áo mới rồi mặc vào, hắn đi ra khỏi vùng tối tăm này, đánh dấu cho sự trở lại của cái tên Trần Tinh.

-Này người là ai, dám tự tiện lên vào môn phái ta?

Từ trong trung tâm đi ra, băng qua các hành lang đá, người đầu tiên Trần Tinh gặp được là một tiểu cô nương, chính xác hơn là một tiểu cô nương đang chăm chú luyện tập võ công, trên tay của bé gái này đang cầm một thanh kiếm. Hắn không làm phiền mà lặng lẽ quan sát, bởi vì trong ký ức của Trần Tinh không có người này. Được một lát thì tiểu cô nương này cũng dừng lại động tác và giật mình phát hiện Trần Tinh, hai tay chống nạnh phùng mang tròn má hoi, điệu bộ trông rất buồn cười.

-Tiểu muội muội, ta từ phía trong đi ra mà? Làm sao có thể gọi là lên vào được? Phải rồi, muội tên gì? những người khác đâu rồi?

-Cũng đúng, cơ mà người là ai? Vì sao ta phải nói cho người biết tên của ta cơ chứ?

-Như thế này nhé, lúc này ta thấy muội luyện tập môn kiếm pháp đó có nhiều chỗ thiếu sót lắm, nếu như muội cho ta biết muội tên gì ta sẽ chỉ cho muội thiếu sót của muội chỗ nào, được chứ?

Bé gái này lấy tay gỡ đầu bộ dáng suy nghĩ rồi cũng đồng ý câu giải thích của Trần Tinh, nhưng trẻ con đương nhiên trí não chưa phát triển hoàn thiện, không phải ai cũng có trí tuệ siêu phàm từ nhỏ, làm sao có thể so sánh với một Trần Tinh đa mưu túc trí được.

-Thật sao? Không gạt ta đó chứ?

-Có cần thiết phải không? Chỉ là hỏi tên thôi mà?

-Được rồi, nghe cho kỹ này, bản cô nương tên là Lý Mạc Sầu. Sao nào? Tên đẹp chứ?

Tiểu cô nương, không phải gọi là Lý Mạc Sầu dương dương tự đắc trả lời.

-Lý Mạc Sầu, không phải Xích luyện tiên tử trong Anh hùng xạ điêu chứ? Không nghĩ tới ta đã hao phí thời gian dài như vậy mới tỉnh lại, đáng chết, ta nhớ kỹ người rồi... đừng để cho ta có cơ hội...nếu không.

Trần Tinh nghe xong cũng bắt đầu lẩm bầm, không biết là hắn đang ghi hận ai nữa, là kẻ có đôi cánh đánh hắn trọng thương hay là Âu Dương Phong, cũng có thể là cả 2.

-Cái gì Xích luyện tiên tử Lý Mạc Sầu? đang nói ta sao?

-Được rồi tiểu muội, không nói vấn đề này nữa, những người khác đâu? Triệu Anh còn khỏe chứ?

-Người biết tổ sư bà bà? Ta nghe sư phụ nói tổ sư bà bà đã mất từ lâu rồi.

Trần Tinh nghe giọng nói hồn nhiên của Lý Mạc Sầu thân người cũng cứng lại, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, nếu như hắn biết được việc xảy ra lúc mình mê man thì chắc hẳn Trần Tinh sẽ không chỉ biểu hiện đơn giản như vậy.

-Tiểu muội, sự phụ của muội có ở đây chứ?

Lý Mạc Sầu ngốc nghếch gật gật đầu, sau đó Trần Tinh cũng không do dự quay người đi. Hắn muốn biết nguyên do cái chết của Lâm Triều Anh, bởi vì trong trí nhớ của hắn, chính hắn là người đã cứu Lâm Triều Anh, làm sao nàng có thể chết được?

-Này, khoan đã, chờ ta với...

Trần Tinh đi một đoạn nữa, đối với thiết kế trong Cổ Mộ thì hắn đã quá quen thuộc, nên không mất thời gian tìm kiếm.

-Tôn nha đầu, đã lâu không gặp...

Người thứ 2 Trần Tinh nhìn thấy không ai khác chính là nha hoàn của Lâm Triều Anh, chỉ có điều hiện tại cũng một thiếu nữ cũng đã trở thành một trung niên nữ nhân rồi.

-Ngươi.....!!!!

Nha hoàn của Lâm Triều Anh không thể tin vào mắt mình về sự xuất hiện của Trần Tinh, chén cháo trong tay nàng cũng đã rơi xuống.

-Có cần phải bất ngờ như vậy không?

-Ngươi..Ngươi là người hay quý...

-Được rồi, đừng hỏi những câu ấu trĩ như vậy nữa, nếu ta là quý thì cũng đâu đứng đây để nói chuyện với ngươi, mau nói cho ta biết Triều Anh chết như thế nào? Tại sao lại chết?

Trần Tinh không muốn dây dưa vấn đề này nữa. Tôn nha hoàn nghe Trần Tinh nói vậy cũng cảm thấy Trần Tinh còn sống, nhiều năm trôi qua tính tình nàng cũng đã cứng chặc hơn rất nhiều, tuy nhiên nhắc đến Lâm Triều Anh tâm trạng nàng lại không tránh khỏi có chút sa sút.

-Tiểu thư không có chết, chỉ là...

-Chỉ là gì? Tại sao lại úp úp mở mở...

-Chỉ là từ khi tiểu thư mang ngươi trở về thì đã hôn mê, tới giờ vẫn không tỉnh lại...

-Như vậy sao? Không chết là tốt... Mau dẫn ta đi gặp nàng...

Không chút do dự nha hoàn Lâm Triều Anh xoay người rồi đi dẫn Trần Tinh vào một căn phòng, phía trong dĩ nhiên là đang nằm trên giường Lâm Triều Anh, nàng giống như đang ngủ say, rất an bình, có lẽ sợ đối mặt với hiện tại là lý do khiến Lâm Triều Anh hôn mê một giấc suốt gần 20 năm.

-Tôn nha đầu, ra ngoài đi, ở đây có ta là được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cửu U nghịch kinh

Tôn nha hoàn không còn thiếu hiểu chuyện như khi xưa nữa, sự việc của Lâm Triều Anh đã đem lại cho nàng một sự ảnh hưởng không nhỏ, tính cách của nàng đã thay đổi dần theo thời gian. Tuy có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, thế nhưng nàng vẫn lựa chọn rời đi để nhường lại không gian cho Trần Tinh.

Trần Tinh bên ngoài không biểu hiện gì, thế nhưng cảm xúc của hắn cũng đang rất ngổn ngang, tình cảm là thứ khó lý giải nhất, dù sao đi nữa những kỷ ức sống cùng Lâm Triều Anh Trần Tinh vẫn chưa quên, không thể nhìn thấy nàng sống cảnh người thực vật này.

Đã quyết định đương nhiên là thực hiện ngay, mặc dù không hiểu sao Linh khí hiện tại có vẻ nhiều hơn trăm năm trước làm cho sự thiếu hụt năng lượng cũng như thực lực của hắn cũng bổ sung nhanh chóng, nhưng Trần Tinh vẫn không có thời gian suy xét vấn đề này.

Điều hắn cần làm chính tìm cách gọi lên ý chí tỉnh lại của Lâm Triều Anh, bởi vì nàng không hề bị thương hay bị bệnh gì cả, thế nhưng Lâm Triều Anh vẫn hôn mê, việc này đồng nghĩa với việc chính bản thân nàng đang trốn tránh hiện tại, sợ phải tỉnh lại đối mặt nỗi đau hay một thứ gì khác làm nàng lựa chọn chìm đắm vào giấc ngủ.

Có 2 cách Trần Tinh nghĩ rằng có khả thi, thứ nhất chính là trực tiếp sử dụng tinh thần lực để xâm nhập vào nội tâm của Lâm Triều Anh, thế nhưng chưa bao giờ thử nên Trần Tinh lo lắng có thể để lại hậu quả không mong muốn. Cách thứ 2 thì chỉ có thể thông qua lời nói thôi, cách này có thể hiệu quả có thể không nhưng được cái an toàn.

Trần Tinh không thể không suy nghĩ cho Lâm Triều Anh được, nên hắn quyết định lựa chọn cách thứ 2, muốn đạt được hiệu quả tốt nhất Trần Tinh bắt buộc phải đã thông kinh mạch của Lâm Triều Anh trước, bởi vì một thời gian dài hôn mê, dù có được chăm sóc tận tình đến đâu đi nữa, cơ thể của nàng vẫn bị ứ đọng các độc tố.

Dịch Cân Kinh là một lựa chọn hợp lý trong tình huống này, có điều Trần Tinh đã quên, Dịch Cân Kinh chỉ hiệu quả đối với bản thân người tu luyện, còn Lâm Triều Anh hiện đang hôn mê thì làm thế nào luyện được?

Hắn chợt nhận ra, mình thiếu khuyết rất nhiều thứ, tỷ như một công pháp thiên về trị liệu?

-Cửu Âm Chân Kinh? Đúng...là nó...

Sau vài phút ngẫm nghĩ, Trần Tinh đôi mắt bỗng chốc sáng lên, hắn quên tuốt đi Cửu Âm Chân Kinh có phần chuyên trị liệu chính là Liệu Thương Thiên, không thể không nói mặc dù thực lực mạnh thì đã sao? Có những thứ vẫn thua người khác đó thôi. Không thể khinh thường bất cứ ai bởi vì bản thân không ai là hoàn mỹ cả.

-Không được, vẫn không đủ...

Trần Tinh nhanh chóng lật bản Cửu Âm Chân Kinh xem đến phần Liệu Thương Thiên, với vốn kiến thức của mình đương nhiên Trần Tinh nhìn ra Liệu thương thiên vẫn không đủ để giúp Lâm Triều Anh đạt tới trạng thái mong muốn của hắn được.

-Khoan đã, Tẩu Mạch Di hồn đại pháp này...

Trần Tinh sau khi thất vọng chốc lát thì nhanh chóng bắt được linh quang, ý tưởng chợt loé lên cũng đủ để một người tìm ra giải pháp, hắn không chờ đợi nữa bắt đầu ngồi xuống xếp bằng vận chuyển Tẩu Mạch Di hồn đại pháp sao cho nó thành thạo nhất.

Một giờ, 2 giờ, Trần Tinh mất tổng cộng 3 giờ để luyện tới đỉnh phong nhất âm Cửu Âm Chân Kinh, tốc độ có thể nói là khủng bố, có điều hắn vẫn chưa hài lòng lắm về tốc độ tu luyện này, thế nhưng Trần Tinh không đắn đo vấn đề này nhiều mà tập trung vào bước tiếp theo, bởi vì đây mới là quan trọng nhất, Dịch Cân Kinh hắn đã thuộc nằm lòng, Liệu Thương Thiên cũng vậy, có điều kết hợp một phần của hai môn pháp quyết này sẽ như thế nào?

Một chữ trị một điều tức, một của đạo gia một của phật gia. Trần Tinh song chưởng hướng lên trời, sau đó cả hai tay bắt đầu ôm một vòng cung từ trên xuống dưới từ ngoài vào trong giống như muốn ôm trọn cả bầu trời vậy. Lúc này, bỗng bốc tay hắn biến ảo càng lúc càng nhanh, hai ngón tay bắt đầu điểm khắp huyệt cơ thể mình, kết thúc bằng 2 huyệt dừng tuyên thất miên rồi Trần Tinh lại bày ra tư thế mới...

Hắn trông cây chuối, chính xác là hai chân hắn bắt chéo nhau chống lên trời, hắn tiếp xúc với mặt đất bằng đầu, 2 tay hắn khoanh trước ngực, bộ dáng vô cùng kỳ quái....

Mặt của hắn bắt đầu đỏ rực lên, giống như quả táo vậy, xung quanh hắn bắt đầu bốc khói, cơ thể hắn bắt đầu chảy ra chất lỏng màu đen, mùi cực kỳ khoa người, chính xác đây là tạp chất trong cơ thể hắn.

-Quả nhiên hiệu quả....

Sau khoảng 5 phút, Trần Tinh thu công trở lại tư thế xếp bằng ban đầu, hắn có thể cảm nhận được cơ thể sáng khoái hơn rất nhiều.

Nói về tích tụ tạp chất hay độc tố trong cơ thể thì hiện tại Trần Tinh đã tự tin có thể giúp Lâm Triều Anh loại bỏ, chỉ có điều hắn hiện tại cần tắm rửa trước, mùi hôi thối cứ như từ trong bãi rác đi ra ngay cả bản thân cũng không chịu nổi nữa huống chi là người khác?

-Người là ai? Dám tự tiện xông vào môn phái ta! Muốn chết!

Chính vì mặt mày đen nhẻm bị bao phủ bởi lớp tạp chất cho nên Lâm Lạc Hà không nhận ra Trần Tinh, chứ bộ dạng hắn đã không thay đổi từ rất lâu rồi, Lâm Lạc Hà thật ra là bé gái Trần Tinh khi bị mất trí nhớ cứu trở về, cũng chính là đệ tử của Lâm Triều Anh, cái tên này cũng chính do nàng đặt.

-Nha đầu đủ hung hăng, không nghĩ tới cô nhóc lấm lem ngày nào giờ đã trở thành một đại cô nương rồi.

Trần Tinh đương nhiên là phát hiện có người từ trước, khi Lạc Hà xuất hiện hắn cũng không bất ngờ lắm, chỉ có điều bản thân biến thành người hôi thối như vậy thôi, cũng đành chịu, muốn đi tắm chỉ có một con đường duy nhất, đó chính là đi ra bên ngoài Cổ Mộ, à phải Trần Tinh quên tuốt việc chắc có lẽ Vương Trùng Dương hiện tại cũng đã tạo một thông đạo phía sau thông với nguồn suối rồi.

-Chết...!

Một lời không hợp liền động thủ, Trần Tinh cũng không bất đắc dĩ, hắn không muốn ý lớn hiếp nhỏ a.

-Quá chậm... Lợi thế của dùng kiếm chính là ra chiêu phải nhanh biến ảo khôn lường, kiếm của ngươi chưa đủ nhanh!...Sai rồi, là ai dạy ngươi bộ kiếm pháp này? Làm sao lại có nhiều sơ hở như vậy?....

-Chát~

-Khi ra chiêu mộng đừng có vênh như vậy....!

-Người..!

Trần Tinh 2 tay chấp sau lưng ra dáng cao thủ, hắn có thể dễ dàng tránh né đường kiếm của Lạc Hà, thế nhưng động tác vô mông sau cùng của hắn làm cho hình tượng này lại biến mất, hắn cũng không cố ý, suy nghĩ của hắn đối với Lạc Hà cũng như một người lớn đang dạy dỗ đứa trẻ thôi.

-Được rồi Lạc Hà, để ta trước tiên đi tắm trước đã...

Nhận thấy hành động có phần hơi quá của mình, Trần Tinh vội vàng chuyển chủ đề, Lâm Lạc Hà không còn là một cô bé nữa nên Trần Tinh không thể có những hành động quá đáng được.

Trần Tinh nói xong cũng rời đi, Lâm Lạc Hà cũng không ngăn cản, bởi vì khi nghe được có người nói ra tên mình, nàng cũng giống như bị điểm huyết một dạng, bất ngờ, nghi hoặc,... Đến khi nàng giặt mình thanh tỉnh lại thì cũng không còn thấy bóng dáng Trần Tinh đâu nữa.

Quay trở lại Trần Tinh, giờ phút này hắn đang ngâm mình dưới hồ, không chỉ đơn giản là tắm rửa hết tạp chất mà hắn còn đang

Quay trở lại Trần Tinh, giờ phút này hắn đang ngâm mình bên dưới dòng suối, không chỉ đơn giản là để tắm rửa mà hắn còn tận hưởng cảm giác yên bình hiếm thấy này, dòng nước mát làm cho hắn thanh tỉnh hơn để nghĩ lại những việc đã xảy ra,... bởi vì trên vai hắn vẫn còn rất nhiều gánh nặng, quá nhiều thứ phải lo. Trần Tinh biết rất nhiều người giống hắn, đôi khi chỉ muốn an ổn mà sống nhưng do nhiều nguyên nhân, hoàn cảnh đưa đẩy, lại làm cho bản thân càng lún càng sâu, không được phép lùi về phía sau mà chỉ có thể tiến lên phía trước, ngay cả đứng lại để thở cũng không được, nếu không sẽ bị loại bỏ khỏi dòng chảy định mệnh này.

-Tính toán thời gian, hiện tại hắn là mở đầu của Anh hùng xạ điêu thì phải, có nên đến Thiếu Lâm tự lấy Cửu Dương Thần Công không nhỉ. ...

Trần Tinh bắt đầu lẩm bẩm một mình, hắn cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của mình ngoằn ngoèo theo gợn sóng, rồi lại ngước lên nhìn bầu trời, cuối cùng lắc đầu thờ dài.

Trần Tinh nhảy lên mặt nước, mặc vào y phục của mình sau đó đi từng bước trở về Cổ Mộ, cảm giác đi trên chính đôi chân mình không phải ai cũng hiểu được nó tuyệt diệu như thế nào đối với một người nằm suốt hơn trăm năm.

Khoảng cách cũng không xa lắm cho nên Trần Tinh chỉ mất vài phút đi bộ về Cổ Mộ, đi đến trước cửa hắn đã thấy được 3 người đang đứng ở đây, bộ dáng như đang tìm kiếm gì đó, Lý Mạc Sầu thì không nói tới vì vẫn là người mới cho nên Trần Tinh cũng không để ý nhiều, thế nhưng 2 người còn lại thì làm cho Trần Tinh cảm thấy không thoải, thương hải hóa tang điền, chỉ một giấc ngủ thôi đã qua gần 20 năm, nếu như thêm một lần nữa ai biết được khi hắn tỉnh lại thì tất cả những người quen biết đã chết hết rồi hay không? Chỉ nghĩ thôi Trần Tinh cũng cảm thấy bản thân mình hành sự còn quá thiếu sót. Ngộ nhận về thực lực chính là nguyên nhân khiến cho bản thân sản sinh ra ý nghĩ lười biếng trong việc tu luyện, đứng ở đỉnh cao một phương trời này không có nghĩa là mạnh nhất... hậu quả chính là những nữ nhân của mình hiện tại không biết sống chết như nào còn bản thân mất đi thực lực vốn có...

-Người... người thật sự...

Nhìn thấy Trần Tinh bộ dáng, cả Tôn nha hoàn cùng Lâm Lạc Hà đều thật sự không thể nói nên lời, một phần là do Trần Tinh thật sự vẫn còn sống, một phần khác là không nghĩ tới hình dáng của hắn không thay đổi gì sau ngàn ấy năm, không chính xác là thay đổi về khí chất.

-Có phải 2 người có rất nhiều điều muốn hỏi không?

Trần Tinh đứng đối diện mỉm cười từ tốn hỏi, nói đến thì thật sự dựa theo trí nhớ hắn cũng không có nhiều tình cảm với 2 người này lắm. Bởi vì thời gian gặp nhau phải nói là rất ngắn với lại thời gian hắn ở trong Cổ Mộ cũng không nhiều.

-Đúng vậy, thật sự chúng ta không hiểu chuyện gì đang diễn ra cả, sau khi tiểu thư mang người về đây thì lúc đó người hắn đã chết rồi chứ? Vì sao hiện tại người vẫn còn sống? Hình dáng của người cũng không già đi?

Trần Tinh nhìn Tôn nha hoàn, trong 3 người dĩ nhiên là người vai vế lớn nhất mở miệng rồi.

-Một lời không thể nói hết, ta chỉ có thể cho các người biết thật ra lúc đó ta không chết, chỉ là cần có thời gian để hồi phục lại thôi. Còn vì sao hình dáng ta không thay đổi sao? Vấn đề này khi nào có thời gian hãy nói, trước mắt để ta tiến hành thủ trị liệu cho Triều Anh trước đã.

-Người có cách cứu tiểu thư?

-Cách là có, nhưng ta không chắc hiệu quả sẽ thành công, thế nhưng tuyệt đối an toàn...

Trần Tinh dứt lời thì Tôn nha hoàn cũng chen miệng vào, không thể không nói mức độ trung thành của Tôn nha đầu này đối với Lâm Triều Anh thật sự là điểm Trần Tinh xem trọng nhất.

Trong 2 người còn lại chỉ có Lý Mạc Sầu là mẫn mẫn đầu nhỏ rồi nắm tay áo sư phụ của mình giật giật ý muốn hỏi chuyện gì, thế nhưng Lâm Lạc Hà chỉ lắc đầu rồi đi theo Trần Tinh vào.

Chỉ một khoảng thời gian ngắn, Trần Tinh đã đứng trước giường Lâm Triều Anh, hắn không còn do dự như lúc ban đầu nữa, Trần Tinh sắp xếp cho những người khác ở bên ngoài, bản thân thì ở phía trong bắt đầu công việc trị liệu của mình, hắn biến ảo bàn tay điểm các huyệt trên người Lâm Triều Anh, rồi sau đó giúp nàng làm các tư thế như hắn làm lúc trước. Sau khi làm xong tất cả việc còn lại chỉ là đợi tạp chất cùng độc tố tích tụ bị tống ra khỏi cơ thể cũng như việc đã thông kinh lạc giúp hồi phục sức khỏe.

-Cửu Âm Chân Kinh, Dịch Cân Kinh,... Không bằng gọi là Cửu Âm nghịch kinh đi.

Trong thời gian chờ đợi, Trần Tinh cũng tiện thể đặt tên cho môn công pháp trị liệu của mình, phương pháp tu luyện nghịch luyện từ dịch cân kinh cùng với khả năng trị liệu của Cửu Âm chân kinh, kéo người gần như "chết" trở lại trạng thái khoẻ mạnh thì cái tên này coi như thích hợp rồi.

Mười phút trôi qua, gần gấp đôi thời gian luyện của Trần Tinh, thế nhưng Lâm Triều Anh cũng không có biểu hiện gì xảy ra ví như đỏ lên bốc khói hay đại loại là biểu hiện gì khác thường.

Trần Tinh không biết nguyên nhân, nhưng hẳn có thể chắc chắn rằng Lâm Triều Anh sẽ không có chuyện gì xảy ra, bởi vì phương pháp này là tổng hợp các lý luận về sự khác nhau trong quá trình điều trị từ Liệu Thương Thiên cũng như những khả năng loại bỏ độc tố từ Dịch Cân Kinh.

Kiên nhẫn chờ đợi, đến phút thứ 20... Không chỉ riêng những người ở ngoài sốt ruột Trần Tinh cũng bắt đầu cảm thấy có điều gì đó không đúng.

-Tại sao lại không có hiệu quả? Tất cả đều không có sai sót, như vậy nguyên nhân là do đâu?

Trần Tinh không thể hiểu được tại sao phương pháp của mình lại không thành công, nếu như phương pháp đúng mà không mang lại hiệu quả thì chỉ có bản thân người thực hiện sai sót thôi.

-Ta sai ở đâu đây?...là ở chỗ nào chưa hoàn thiện?...Đúng rồi..chính là nó...

Trần Tinh không gấp gáp mà bắt đầu cố giữ đầu óc tỉnh táo cũng như làm cho bản thân bình tĩnh hơn, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tìm ra biện pháp giải quyết vấn đề, lý luận này đương nhiên hoàn toàn đúng, chỉ chốc lát hắn đã nhận ra được sự thiếu sót trong quá trình cứu trị.

Liệu Thương Thiên trong Cửu Âm chân kinh chuyên về lý luận chữa trị thiên về âm huyết, thế nhưng Dịch Cân Kinh lại là một môn công pháp không âm không dương, dù có nghịch luyện đi nữa thì nó cũng không phân biệt ra âm dương mạch được. Vì thế bản Cửu Âm nghịch kinh của hắn không thể cân bằng hoặc đi theo một hướng chuyên biệt. Bản thân tự hành vận chuyển thì cơ thể sẽ tự động chuyển hoá một phần âm lực chuyển sang dương lực cũng giống như hàng rào bảo vệ cơ thể của các tế bào vậy, nó làm cho Trần Tinh bỏ sót.

Nếu dùng để cứu trị người khác thì đương nhiên yếu tố lạ mắt ổn định thì cơ thể người được trị liệu sẽ không tiếp thu được rồi. Đây cũng là nguyên nhân Lâm Triều Anh chẳng hề có phản ứng gì cả.

Việc này cũng đặt ra sự lựa chọn cho Trần Tinh, hiện tại hắn có hai con đường khả thi để thực hiện. Thứ nhất chính là làm cân bằng lại thứ hai chính là hoàn toàn sử dụng một loại lực lượng hoặc âm hoặc dương. Suy đi ngẫm lại rốt cuộc Trần Tinh chỉ còn một hướng để đi. Chính là phân hoá làm chuyên biệt lực lượng thành Âm lực.

Đây cũng không đơn giản, khó khăn ở chỗ làm sao chuyển hoá trạng thái cân bằng của Dịch Cân Kinh, nếu như giải quyết được vấn đề này thì bài toán coi như hoàn thành. Trần Tinh sử dụng tất cả kiến thức của mình, mức độ tập trung của hắn phải nói là cực độ.

-Có rồi...

Trần Tinh mừng rỡ không kìm được la lớn một tiếng, đúng! Hắn đã tìm ra giải pháp, chính là kết hợp với một môn công pháp nữa, môn công pháp này không xa lạ gì chính là Thiên Sơn Lục Dương chương, nghe thì có vẻ vô lý, âm lực thì tại sao lại là Thiên Sơn Lục Dương mà không phải là một môn công pháp thiên về lạnh giá như Huyền Băng Quy tức chẳng hạn?

Nhưng cái gì cũng có lý do của nó, đơn giản là câu nói Cực Dương sinh Âm của Đạo gia, một khi Dương lực đạt tới cực hạn thì khi thay đổi một môi trường khác, nó đã bị tác động từ bên ngoài làm cho Dương lực không giữ được trạng thái cùng cực của mình nữa mà bị biến đổi về chất theo hướng ngược lại. Nó sẽ chuyển hoá tất cả thành âm lực giống như phản ứng dây chuyền vậy. Tất cả âm lực này sẽ theo lộ tuyến mà Trần Tinh đã định hướng trước tiến hành trị liệu cho Lâm Triều Anh.

Không chờ đợi được nữa, Trần Tinh nhanh chóng kết hợp tất cả lại với nhau, từng dữ kiện nhỏ từng chi tiết một được Trần Tinh sửa đổi lại sao cho nó là một môn chỉnh thể công pháp mới.

Trần Tinh gọi nó là Cửu U Nghịch Kinh!

Hy vọng người không làm cho ta thất vọng....

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Rời Cổ Mộ

Ông trời không tuyệt đường người, luôn sẽ có biện pháp giải quyết chỉ là chúng ta chưa tìm ra thôi, mặc dù Trần Tinh không tin vào trời nhưng hắn không

thể chối bỏ câu nói này được. Những lúc con người tuyệt vọng nhất thường sẽ cầu nguyện thần tiên hay bỏ tất phạt gì đó để giúp đỡ, vậy nếu những thần tiên này tuyệt vọng thì sẽ cầu mong ai giúp đây? Phải chăng là trời không? Hay là một thứ gì khác?

Tâm linh tín ngưỡng là thứ không thể vứt bỏ, Trần Tinh cũng vậy, mặc dù tín ngưỡng của hắn là bản thân mình nhưng trong trường hợp này hắn cũng không khỏi thốt lên một câu "Cảm tạ trời đất" đại loại vậy trong khi mọi thành quả đều do chính bản thân hắn làm ra.

Trước mặt hắn, Lâm Triều Anh đã có biểu hiện tốt, cơ thể nàng không đỏ lên giống như Trần Tinh mà bắt đầu trắng nhợt lại, cả người cũng bao phủ bởi lớp mờ ảo sương khói cực kỳ lạnh giá.

Từng chút từng chút một, độc tố kèm theo mùi hôi thối rịn ra trên từng tác da thịt của Lâm Triều Anh, đây là dấu hiệu chứng tỏ Cửu U nghịch kinh có hiệu quả.

Cửa đá mở, mùi hôi thối xông ra làm cho cả 3 người bên ngoài đều nhịn không được ho khan không ngớt.

-Đừng đứng đó nhìn nữa, Tôn nha đầu, mau tẩy rửa tạp chất trên người Triều Anh đi.

Trần Tinh để lại một câu rồi quay người rời đi, bước đầu đã thành công mỹ mãn, việc tiếp theo chính là sử dụng lời nói để kích thích Lâm Triều Anh tỉnh lại, nhưng nói một cách thông thường thì biết đến khi nào mới đạt được hiệu quả mong muốn? Cho nên Trần Tinh cần một môn công pháp thôi miên.

Không cần kiếm đâu xa xôi, trong tay hắn đã có sẵn một bản thôi miên công pháp chính là Cửu Âm Chân Kinh-Di hồn đại pháp...

Tên như vậy nhưng thật chất chỉ là thuần túy dùng nội lực tạo ra những âm hưởng có tần suất gây nên hiệu quả thôi miên thôi. Chứ nói gì đến di hồn? Phạm trù này đừng nói là Hoàng Thường cho dù là thần tiên cũng không có khả năng hiểu hết toàn bộ linh hồn hướng chỉ là viết sách.

Vừa vận di hồn đại pháp trong Cửu Âm Chân Kinh không yêu cầu quá cao, chỉ cần hiểu tiết tấu giai điệu là được, đang lúc mải mê suy ngẫm thì tay áo của hắn bị giật giật, Trần Tinh theo nhìn lại thì thấy Lý Mạc Sầu đang chớp đôi mắt to tròn hiếu kỳ nhìn hắn, bên trong lại ẩn ẩn sợ hãi.

-Tiên tử không biết tìm tiểu nhân có chuyện gì không?

Trần Tinh đương nhiên không làm cho hình tượng mình trở nên đáng sợ, cũng không thể suốt ngày một bộ mặt nghiêm túc được, hắn bắt đầu pha trò.

-Bộ dạng này của ngươi thật tốt nhìn...

Trần Tinh ngăn người, không nghĩ tới Lý Mạc Sầu nói như vậy. Đã lâu rồi hắn cũng không còn quan tâm tới bộ dáng của mình ra sao nữa, thay vào đó là thẳng ngày chạy theo tìm kiếm truy cầu lực lượng, mạnh lên là tốt nhưng không thể suốt ngày chỉ dành thời gian cho nó, cuộc sống không chỉ đơn độc là một việc gì đó mà còn rất nhiều thứ khác nữa. Mục tiêu là động lực phấn đấu nó rất quan trọng nhưng không thể vì đạt được mục tiêu đó mà bỏ quên những thứ còn lại.

-Haha, tiểu Mạc Sầu, có muốn cùng ta đi làm cho giang hồ trời long đất lở không?

Trần Tinh tỉnh ngộ cười lớn, hắn chợt nhận ra từ khi xuyên qua Thiên Long Bát Bộ đến giờ cứ như là một giấc mộng, bởi vì hắn chưa thật sự cảm thấy thế giới đó chân thật, nguyên nhân chính là Trần Tinh không thể dung nhập vào thế giới đó. Mang tư tưởng là một người qua đường chứ không phải là một nhân vật trong cốt truyện đó làm cho Trần Tinh bỏ quên đi ý nghĩa của cuộc sống, mục tiêu của hắn là mạnh lên rồi cứu người thân nhưng không có nghĩa là vui đầu thực hiện nó.

Hắn cười cũng như hồi chuông để đánh thức bản thân mình vậy, số tuổi càng cao không có nghĩa là tâm hồn sẽ già đi, lực lượng càng mạnh không có nghĩa bản thân là nhất, kiến thức hơn người không có nghĩa là xem thường người khác...Đây là một số thứ hắn nhận ra được những chỗ thiếu sót của mình.

-Đừng dạy hư đệ tử của ta...

Một tiếng nói vang lên cắt đứt những lời dự định nói của Lý Mạc Sầu. Lâm Lạc Hà từ từ đi tới, Lý Mạc Sầu không hiểu vì sao hình như rất sợ sự phụ của mình, nàng nhanh chóng rời đi, không gian cũng chỉ còn lại Trần Tinh cùng Lâm Lạc Hà

Trần Tinh đương nhiên sẽ không cùng một nữ nhân tranh cãi về một vấn đề không đáng.

-Tiểu nha đầu, không cần phải nói những lời khó nghe như vậy, như thế nào là dạy hư đồ đệ của ngươi? Phải biết lễ phép với trưởng bối, nếu không coi chừng ta đánh mông ngươi.

-Ngươi...ta...

-Được rồi, không nói vấn đề này nữa, Triều Anh hiện tại thế nào?

Trần Tinh thay đổi chủ đề, Lâm Lạc Hà cũng không dây dưa nữa

-Sự phụ hiện tại đang được Tôn tử chăm sóc, còn về ngươi...

Trần Tinh nhìn Lâm Lạc Hà động thái cùng biểu lộ giọng nói cũng đoán được, mục đích chính nàng đến là tìm hắn, đương nhiên là có vấn đề cần hỏi hắn

rồi.

-Có chuyện gì cứ việc nói, không cần tỏ ra khó xử như vậy.

-Theo trí nhớ của ta, người không phải như vậy, cùng với võ công của người tại sao lại cao như vậy? Rốt cuộc sư phụ tại sao lại hôn mê tới hiện tại? Còn có bộ dáng của người cùng sư phụ tại sao lại không thay đổi gì trong suốt gần hai mươi năm?

Trần Tinh đưa tay vuốt cằm, hắn nghe rõ từng chữ chỉ là không biết giải thích thế nào cho rõ ràng, các vấn đề trước thì hắn có thể lý giải chỉ là Lâm Triều Anh bộ dáng không thay đổi Trần Tinh cũng không hiểu ra sao.

-Có một số vấn đề ta cũng không biết giải thích thế nào, lúc trước ta mất trí nhớ, hiện tại đã hồi phục lại, chỉ thế thôi. Triều Anh như thế nào hôn mê thì đợi đến khi nàng tỉnh lại rồi thì người có thể đích thân hỏi.

-Sư phụ... thực sự sẽ có khả năng tỉnh lại sao?

Lâm Lạc Hà cũng thoáng chốc ngập ngừng, nếu như nói người có tình cảm tốt nhất với nàng thì không ai khác chính là nha hoàn của Lâm Triều Anh, thế nhưng Tôn nha hoàn thì lại bị chi phối bởi Lâm Triều Anh, chủ nhân của mình mãi không tỉnh đương nhiên đối với một người hầu trung thành thì cũng sẽ không được vui. Do vậy Lâm Lạc Hà cũng hy vọng Lâm Triều Anh có thể tỉnh lại, một phần chính là dù sao đi nữa nàng cũng chính là sư phụ của mình, mặt khác là vì Tôn nha hoàn.

-Tại sao không?

Trần Tinh cũng nhanh chóng đáp rồi đứng dậy, hắn đi ra cửa Cỏ Mộng, mục đích không gì khác chính là săn bắt một con thú rừng nào đó rồi bồi bổ lại cơ thể. Ăn thanh đạm rất tốt nhưng nếu ngày nào cũng ăn mấy món đại loại như rau thì cơ thể sẽ thiếu chất, như vậy cũng ảnh hưởng đến khả năng hồi phục cũng như cơ hội tỉnh lại của Lâm Triều Anh, nhìn theo bóng lưng của Trần Tinh, Lâm Lạc Hà không hiểu sao cũng đi theo, giống như có một loại lực lượng nào đó mách nàng phải đi theo hắn vậy.

Trần Tinh đương nhiên biết phía sau Lâm Lạc Hà đang theo sát, hắn cũng không quan tâm, đi bộ xung quanh phạm vi 2000m Trần Tinh cũng chẳng hề thấy sự xuất hiện của gà rừng hay heo rừng gì cả, hắn không thể làm gì khác hơn là dùng Lăng Ba Vi Bộ bay đi, đúng chính là bay đi, điều này làm cho Lâm Lạc Hà cũng giật mình, chỉ vài giây thôi thì bóng dáng của Trần Tinh cũng đã mất hút rồi, thế nhưng Lâm Lạc Hà vẫn không trở về mà bắt đầu đi không có định hướng, nàng đi mãi, đi mãi đến khi trời chiều ngả về tây dự định quay về thì lại nghe tiếng khóc của trẻ vang lên.

Lâm Lạc Hà thân cũng là một cô nhi cho nên rất mẫn cảm với vấn đề này, có lẽ đây cũng chính là lý do nàng quyết định thu nhận Lý Mạc Sầu làm đệ tử.

Dựa theo âm thanh của tiếng khóc, Lâm Lạc Hà nhìn thấy trong nơi đang nằm một đứa bé, đứa bé này trong bụng mẹ, là một bé gái vì trên đầu có thất 2 cái nốt đỏ như 2 cái sừng vậy trông đáng yêu vô cùng, có một điều khiến nàng ấn tượng nhất khi Lâm Lạc Hà bế đứa trẻ này lên thì nó lại nín khóc, và bắt đầu quơ tay múa chân trước mặt nàng.

Số phận đưa đẩy cũng như định mệnh đã sắp đặt, chỉ là cách kết nối khác nhau thôi, không sai đây chính là Tiểu Long Nữ sau này, cũng giống như trong nguyên tác, thân phận của Tiểu Long Nữ chính là một bí ẩn, không ai biết thân phận của nàng kể cả Lâm Lạc Hà. Điều đó không quan trọng, bởi vì mọi thứ đều bị mùi thơm từ thịt heo rừng hấp dẫn.

-Tôn nha đầu, lấy một phần cho Triều Anh ăn đi, rất có lợi cho việc tỉnh lại của nàng.

Trần Tinh vừa nướng thịt vừa nói, hắn cũng đã giải thích về tác hại của việc dùng thức ăn đạm bạc lâu ngày. Từ khi Trần Tinh tỉnh lại, mọi việc lớn nhỏ trong Cỏ Mộng đều do hắn quyết định. Lời nói của hắn như có ma lực làm cho mọi người đều không cãi lại, riêng Tôn nha hoàn thì lại rậm rập nghe theo.

Lúc Tôn nha hoàn rời đi cũng là lúc Lâm Lạc Hà bế Tiểu Long Nữ đi vào, lần đầu nhìn thấy nhưng Trần Tinh liền biết, nhiều khi hắn muốn quên đi nội dung cốt truyện đại loại như vậy, những việc biết trước thì sẽ mất đi hứng thú tìm hiểu. Nếu biết trước ngày mai mình sẽ được tặng quà thì bản thân liệu có còn thấy phấn khích khi nhận được nữa hay không thay vì không biết trước?

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến cho Trần Tinh cảm thấy hụt hẫng, mọi thứ hắn đều biết trước làm cho hắn cảm giác không chân thật, mọi việc đều trong lòng bàn tay của hắn làm cho bản thân hắn không nỗ lực hết mình. Từ đó, hắn giống như kẻ ngoại lai, một vị khách qua đường hơn là một phần tử trong thế giới này, chính bản thân hắn còn đang nghi ngờ về thế giới này thì làm sao có niềm tin theo đuổi lực lượng được? mọi thứ bắt nguồn từ 4 từ "không thể hoà nhập".

Nếu như lúc trước hắn xuyên qua không phải là Thiên Long Bát Bộ mà là một thế giới hoàn toàn mới không biết trước được điều gì thì có lẽ mọi thứ sẽ khác, nhưng vấn đề này hắn không có quyền lên tiếng cũng như quyền được lựa chọn, mà bị chi phối bởi bàn tay vô hình được gọi là số mệnh.

-Oe..oe..

Bỗng nhiên tiếng khóc của Tiểu Long Nữ kéo Trần Tinh khỏi dòng suy nghĩ, hắn đưa mắt nhìn lại thấy Lâm Lạc Hà đang rất bối rối không biết làm sao.

-Nha đầu, có thể nó đang đói bụng đó.

-Như vậy phải làm sao?

-Người đói thì làm gì?

Lâm Lạc Hà ngu ngơ bật thốt một câu như vậy làm Trần Tinh cũng nghi ngờ trí thông minh của nàng nên hỏi ngược lại.

-Người làm gì?

-Thì cho đứa bé ăn?

-Nó còn nhỏ như vậy làm sao ăn được?

-Như vậy phải làm sao?

-Nha đầu, người nên đi ra ngoài học hỏi nhiều hơn. Điều đó có lợi với người hơn là học bằng lời nói của người khác. Ngay cả việc đơn giản này mà người cũng không biết thì làm sao có khả năng đảm đương môn Cổ Mộ phái?

Trần Tinh hít một hơi thật sâu rồi bình thản nói, đây cũng không phải do lỗi của Lâm Lạc Hà mà là do nàng không được tiếp xúc với những thứ bên ngoài, tai nghe không bằng mắt thấy, mắt thấy không bằng chính bản thân trải nghiệm.

Trần Tinh quay người rời đi, đại khái là hắn muốn tận dụng thời gian để hoàn thiện lại biện pháp chữa trị cho Lâm Triều Anh, bởi vì hắn biết quá trình trị liệu này sẽ không ngắn, mà hắn lại không muốn ở lại nơi này quá lâu.

Đơn giản là vì có quá nhiều chuyện Trần Tinh muốn làm, không chỉ như thế, hắn hiện tại chưa biết việc Lâm Triều Anh đã là nữ nhân của mình, cũng như Trần Tinh chưa làm rõ tình cảm của bản thân đối với nàng là như thế nào. Hắn không như lúc trước, hiện tại hắn đã có quá nhiều nữ nhân, và dĩ nhiên hắn biết rằng nợ tình là thứ dây dưa và khó trả nhất nên không thể cứ thu một người rồi lại một người nữa.

Trần Tinh nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ vu vơ rồi bắt đầu tập trung vào mục đích của mình, không có việc gì là quá khó đối với một người có vốn kiến thức dày dặn như Trần Tinh, công pháp hơn kém nhau chính là ở độ chuyên sâu cùng lý luận, Cửu Âm Chân Kinh vừa vụn trong tầm tay của hắn nên Trần Tinh nhanh chóng hiểu được Di hồn đại pháp.

Không những thế hắn còn nắm bắt một số điểm mấu chốt để tiến hành đưa nó vào Cửu U Nghịch Kinh, một khi dòng suy nghĩ được thông suốt thì hiệu suất làm việc có muốn ngăn cản cũng không được.

Sau nhiều lần nỗ lực đạt đến đỉnh cao dễ rồi thất bại đến không còn gì nữa, nốt nhạc thăng trầm của cuộc sống không làm Trần Tinh nản lòng hay có ý nghĩ bỏ cuộc, mà hắn còn biến đây thành động lực để nỗ lực hơn nữa, rồi một ngày nào đó nhất định Trần Tinh sẽ dẫm lên những kẻ đối địch với mình. Trả lại cho chúng nhiều hơn những gì chúng đã gây ra cho hắn.

-Tôn nha đầu, ta hiện tại phải rời khỏi nơi này một thời gian, trước khi đi, ta sẽ truyền lại cho người một môn công pháp có thể giúp cho Triều Anh tỉnh lại, đồng thời người cũng có thể xem nó như tâm pháp chính để luyện tập, rất có lợi cho nha đầu như người.

-Người phải rời đi sao? Tiểu thư....

-Không có chuyện gì đâu, người cứ nghe theo chỉ dẫn của ta thì Triều Anh sẽ không sao, chỉ là quá trình này cần thời gian thôi. Phải rồi, đây là Dịch Cân Kinh ta đã thay đổi đôi chút, nha đầu người có thể dạy cho mọi người tu luyện. Rất có lợi cho tiến độ võ công sau này.

Trần Tinh dặn dò xong tất cả, sau khi xác nhận không bỏ sót chi tiết nào hắn cũng đi lại phòng của Lâm Triều Anh.

-Triều Anh, ta tin rằng chúng ta sẽ còn gặp lại, hy vọng khi đó nàng đã tỉnh.

Nội dung vô cùng đơn giản, nhưng sự quan tâm không ít hơn những lời nói ngọt ngào nào khác.

Trần Tinh cất bước rời đi, hắn bắt đầu cuộc hành trình ở một thế giới mà đã biết trước nội dung, nhưng lần này hắn sẽ không còn là một khách qua đường nữa, không gian trong phòng chìm đắm trong sự yên tĩnh, cô đơn và lạnh lẽo. Không ai chú ý tới việc mí mắt Lâm Triều Anh rung động đôi chút tựa như muốn thức dậy sau kỳ ngủ dài nhưng nó lại trở lại ban đầu như không có xảy ra việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chiêu thân

Trần Tinh rời đi Cổ Mộ, do không biết chính xác mốc thời gian cụ thể nên hắn không có mục tiêu cũng như đích đến nào cả.

Hắn không dẫn theo Lý Mạc Sầu hay đem theo bất kỳ vật gì cũng như không để lại gì, tất cả đều để nó diễn ra một cách tự nhiên, tự nhiên ở đây không phải để mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng của nó mà là có sự nhúng tay của Trần Tinh sao cho những sự kiện đều phải được kiểm duyệt lại. Tiểu Long Nữ bị Doãn Chí Bình thương chẳng lẽ Trần Tinh cũng để theo tự nhiên sao? Nếu như hiện tại hắn giết chết Doãn Chí Bình thì vòng quay số phận

cũng sẽ xuất hiện một tên Doãn Chí Bình khác, đây là điều không thể tránh khỏi được, bởi vì người nào cũng đều mang trên người vận mệnh riêng biệt cả, cho nên muốn ra tay thì phải đúng thời gian cùng đúng lúc mới được.

Trần Tinh đi khỏi núi Chung Nam, trên người hắn hiện tại thiếu đi một phần ngạo nghễ, nhiều hơn một phần thanh lịch. Thế nhưng đây cũng chỉ là bề ngoài, bề ngoài này sẽ làm những kẻ nào dám xem thường người khác nhận lấy hậu quả thích đáng. Trần Tinh đã thay đổi, hắn không còn tỏ ra mình mạnh mẽ cho dù thực lực có mạnh thế nào đi nữa, thay vào đó là tiềm ẩn đi thực lực để rồi một lần bộc phát làm cho địch nhân trở tay không kịp.

"Kẹo hồ lô đây~Ai bánh bao hôn~"

Bước trên đường phố tấp nập người qua lại với những tiếng reo hàng vang lên không dứt, Trần Tinh hiện tại mới cảm thấy mọi thứ chân thật, có lẽ là bởi vì tâm thái thay đổi nên cảm nhận sự vật xung quang cũng thay đổi theo.

-Chủ quán, cho một bình trà cùng với vài món ăn ngon nhất tiệm lên đi.

-Có ngay!..

Trần Tinh bước vào một khách lâu trông có vẻ sạch sẽ, hắn cũng đã lâu rồi không được ăn một bữa đằng hoàng nên cũng không ngần ngại thưởng thức đặc sản của tiệm.

Thời gian cũng gần trưa nên mọi người tiến hành đến ăn uống cũng ngày càng đông, Trần Tinh không quan tâm không khí trở nên ồn ào mà bắt đầu ăn.

-Vương Ngũ, ở đây... Sao thế, mặt mày ngươi không được tốt cho lắm thì phải... Đến, uống một chén nào..

-Đứng đứng, uống một chén đi..

-Uống cái gì mà uống, các ngươi không nghe tin gì sao?

-Như thế nào? Có gì hay ho ngươi nhanh nói cho chúng ta biết với chứ, úp úp mở mở như vậy làm gì..

-Thì hôm nay chính là ngày Mục lão đầu tổ chức tỷ võ chiêu thân cho con gái lão, hễ ai mà đánh bại được nàng ta thì có thể cưới mỹ nhân về nhà.

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên, trong số đó Trần Tinh có thể nghe rõ ràng được cuộc đối thoại của một đám người.

-Không trùng hợp như vậy chứ?

Trần Tinh nhấp chung trà rồi lăm bắm, nếu quả thật Mục lão đầu trong lời người tên gọi Vương Ngũ này nói chính là Dương Thiết Tâm thì con gái lão không ai khác chính là Mục Niệm Từ, như vậy thì cuộc tỷ võ chiêu thân này hắn nhất định sẽ tới. Không gì khác chính vì muốn kiến thức một chút mỹ nhân được khen ngợi nức lời sau Hoàng Dung trong anh hùng xạ điêu là như thế nào.

Trần Tinh thanh toán xong cũng rời đi hướng về địa điểm diễn ra tỷ võ.

-Hay..Hay lắm

-Đáng hắn xuống lời đài đi..

Rảo bước trên đường, Trần Tinh từ phía xa có thể nghe được tiếng reo hò cổ vũ, dõi mắt nhìn lên lời đài, Trần Tinh có thể thấy rõ ràng diễn biến ở trên mặt dù khoảng cách của hắn là rất xa.

Một đại hán cao to với quả đầu trọc bóng loáng trông rất bắt mắt đang giao đấu với một cô gái trông có phần yếu đuối nếu so với đại hán này, thế nhưng tình hình thì lại trái ngược hoàn toàn, đại hán này trông có vẻ vô cùng chặt vật, nếu không phải dựa vào thể hình vượt trội thì chắc có lẽ đã sớm bị cô gái này đánh xuống lời đài từ lâu.

Trần Tinh nhìn kỹ cô gái này, có thể nói là một mỹ nhân, thế nhưng do gặp quá nhiều người nổi bật, đặc biệt là về diện mạo cũng như khí chất, cho nên Trần Tinh cảm thấy cô gái này vẫn không có gì quá xuất chúng. Nếu như đây là Mục Niệm Từ thì cũng chỉ có như vậy, hèn gì Dương Khang chê bai nàng là thảo dân không xứng với hắn..

-Bằng hữu, xin hỏi có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trần Tinh không dám chắc là cô gái này có phải là Mục Niệm Từ hay không nên thử dò hỏi một người đang đứng xem. Người này cũng tỏ vẻ hơi bứt rứt khi bị quấy rầy thế nhưng sau khi nhìn thấy Trần Tinh thì thái độ lại tỏ ra khá khiêm nhường, có lẽ là bởi vì bề ngoài của Trần Tinh nhìn liền biết không phải vật trong ao.

-Huynh đệ chắc là người nơi khác tới phải không? Mục lão đầu cùng con gái của lão tổ chức tỷ võ chiêu thân đấy mà.

-Mục lão đầu mà bằng hữu nói có phải Mục Dịch?

-Đúng đấy, không nghĩ tới huynh đệ cũng biết lão? haha.

-Không không, ta chỉ là có nghe nhắc sơ qua nhưng không dám chắc chắn mà thôi. Như vậy xin hỏi con gái ông ta tên gì, mong bằng hữu cho biết.

-Thì chính là Mục Niệm Từ, Mục cô nương đó. Ta nhìn huynh đệ anh tuấn tiêu sái, hấn võ nghệ cũng rất cao cường, không bằng lên thử một chút, nói không chừng có thể ẩm mỹ nhân trở về đó, haha.

-Đa tạ bằng hữu, tại hạ tự biết bản lĩnh của mình tới đâu nên đành thôi vậy, đã quấy rầy rồi, không làm phiền nhả bằng hữu nữa.

-Không có gì, không có gì.

Trần Tinh xua tay rồi cáo từ, hấn mục đích cũng để biết chính xác mốc thời gian thôi, náo nhiệt chỉ là phụ trợ thể nhưng khi nghe người này xác nhận thì Trần Tinh lại cảm thấy có chút thất vọng, bởi vì Mục Niệm Từ theo hấn thấy cũng không quá nổi bật, như vậy Hoàng Dung thì sao?

-Hay, hay lắm..

-Các vị anh hùng hào hán xin giữ im lặng một thoáng nghe đôi lời của lão... tại hạ đến từ Sơn Đông, đi tạm qua đây và lập võ trường kén rể này chỉ muốn vì tiểu nữ Niệm Từ tìm một vị hảo hán võ nghệ cao siêu nhân phẩm đoan chính làm chồng.

Đang lúc Trần Tinh suy nghĩ thì trên lôi đài Mục Niệm Từ cũng đã giải quyết xong tên đầu trọc vừa rồi, giọng nói này dĩ nhiên không ai khác chính là Dương Thiết Tâm, bề ngoài thì lão nói vậy nhưng Trần Tinh nhận ra trong lời nói của ông ta ẩn ẩn chứa một chút nhẹ nhõm cùng thất vọng.

Thế nhưng ông ta chưa dứt câu thì một tên trọc đầu khác lại phi thân lên lôi đài, điều lạ lùng ở đây là người này lại mặc tăng bào, dĩ nhiên là một hòa thượng.

-A di đà phật, để ta thử sức cùng vị cô nương này.

-"Tên hòa thượng này lên làm gì vậy nhi. Đứng đấy..."

Mọi người xung quanh xem náo nhiệt cũng lớn tiếng bàn luận, thấy vậy Dương Thiết Tâm cũng nhanh chóng mở lời

-Vị đại sư này, đây là một cuộc tỷ võ kén rể, ngài đây.. e là không thỏa cho lắm.

Dương Thiết Tâm vừa dứt lời thì bất ngờ phía dưới một người trung niên ăn mặc lôi thôi, tóc tai bù xù bay lên đài.

-"Lại thêm một người nữa..."

-Tên hòa thượng lừa đảo này, người đến xem náo nhiệt à, haha

-Người có thể đến thì tại sao ta không thể đến?

-Cô nương, đừng để ý tên trọc lừa đảo này, lão hán ta nửa đời thức thời, chưa lấy vợ, cô gả cho ta thì tốt hơn. haha

Trung niên nhân này không để ý tên hòa thượng mà quay sang trêu ghẹo Mục Niệm Từ.

-Cái tên nhà người một chân sắp vào quan tài rồi, lẽ nào còn muốn lấy một cô nương như hoa như ngọc như cô ấy sao? Sao không về mà chuẩn bị sẵn hậu sự cho bản thân? Lấy người ta về để làm quá phụ à, mọi người nói xem có phải không?

-"Phải đó, phải đó..."

Tên hòa thượng cũng không chịu thua kém, hấn bắt đầu xích động quần chúng quay xem.

-Bớt phí lời đi, đưa bản lĩnh thật sự của người ra đây, vị cô nương này, hôm nay ta nhất định sẽ lấy rồi.

Trung niên nhân cũng nhện không được bắt đầu ra tay cùng tên trọc hòa thượng đánh nhau.

Trần Tinh phía dưới xem diễn biến, chiếu theo tình hình này thì Dương Khang và Quách Tinh sẽ xuất hiện, nhưng điều này có liên quan gì đến Trần Tinh? Thứ nhất chính là Trần Tinh muốn dạy dỗ cho tên này một bài học, lý do không gì khác chính là y ruồng bỏ cha ruột mình, những kẻ quên đi cội nguồn, chạy theo quyền lợi mà chối bỏ đạo hiếu thì Trần Tinh không giết đã là rất may mắn rồi. Trần Tinh không phải kẻ thích giết chóc, đơn giản là ai cũng mắc phải sai lầm và hiện tại tính cách của một người không phải được quyết định bởi ngòi bút của Kim Dung nữa mà nó đã diễn biến theo chuẩn mực nội tâm của người đó, ai biết được sau này Dương Khang sẽ thay đổi không giống như trong nguyên tác, như vậy thì có gì đáng chết? Còn về nguyên nhân thứ 2, Trần Tinh muốn thông qua Dương Khang tìm kiếm Mai Siêu Phong, không gì khác chính là cứu rỗi nàng ta. Như thế nào là hòa nhập? Hấn không có định nghĩa chính xác nhưng Trần Tinh biết không thể cứ như lúc trước mọi chuyện đều không liên quan đến mình ngoại trừ người thân hoặc việc có liên quan và ảnh hưởng đến lợi ích như vậy được. Cuộc sống còn nhiều thứ khác nữa không chỉ có lợi ích, vẫn còn nhiều thứ tốt đẹp, chẳng hạn như tình người... Còn về Quách Tinh thì Trần Tinh chỉ muốn thông qua hấn gặp gỡ Hoàng Dung mà thôi.

Mạnh lên là điều Trần Tinh theo đuổi, hấn cũng muốn mau chóng trở lại đỉnh phong để tìm kiếm nữ nhân của mình nhưng hấn có cảm giác rằng nếu như hiện tại thêm một lần sử dụng Đoạt Thiên Tạo Hóa Quyết để mở ra khung trời này thì có khả năng hấn sẽ vẫn lạc. Trần Tinh tin tưởng vào cảm giác của mình. Còn một điều quan trọng nữa là Trần Tinh lại không biết cách làm sao cho cơ thể mình trở lại mạnh mẽ như lúc trước, phải biết rằng vũ kỹ mà hấn sáng tạo đều dựa trên lực lượng cơ thể.

-Tránh ra...tất cả nhường đường....

Một giọng hét vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Tĩnh, hắn cũng không cảm thấy khó chịu gì, bởi vì kẻ hắn chờ đã đến, Dương Khang phi thân lên lôi đài song chưởng vung ra 2 bên đánh bay 2 người đang giao thủ. Phong cách tiêu sái, khuôn mặt anh tuấn hơn những người tham gia trước đó cũng làm cho Mục Niệm Từ đang ngồi một bên quan sát phải đứng lên tỏ vẻ mong đợi. Còn về giọng hét đương nhiên là một trong lũ thuộc hạ của Dương Khang rồi.

-2 Người các ngươi, một tên thì thô bỉ hòa thượng, một tên thì vừa già vừa xấu còn muốn lấy vị cô nương này, ta thấy cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga rồi.

-Tên tiểu tử thôi, chui từ đâu ra vậy.

Tên trung niên nhân tức giận mắng lớn rồi xông lên, hòa thượng kia cũng tham gia, thế nhưng với võ công phải nói là vô cùng thấp kém thì làm sao có thể là đối thủ của Dương Khang? Chỉ 2 3 chiêu ngắn ngủi y đã giải quyết xong 2 người này.

-Đa tạ công tử đã ra tay giúp đỡ.

Dương Thiết Tâm với tên giả là Mục Dịch đứng ra cảm tạ

-Đừng hiểu lầm, ta không phải đến đây để giúp đỡ, ta muốn tỷ thí với vị cô nương này.

-Công tử có biết quy tắc của cuộc tỷ thí này chăng?

-Đương nhiên là biết.

-Như vậy lão hán cũng xin công tử nhanh chóng thu tay lại đi.

-Tại sao?

-Vừa nhìn liền biết công tử xuất thân phú quý, nếu như tỷ thí thắng tiểu nữ ta thì theo quy tắc phải cưới nàng. Chúng ta xuất thân hàn hèn, là giới thấp hèn trong giang hồ, thật sự không xứng với môn gia công tử.

-Nếu đã là tỷ thí chiêu thân thì phải lấy võ công cao thấp để định thắng bại, vẫn chưa động thủ làm sao biết vị cô nương này nhất định sẽ thua với tay tại hạ?

-“Đúng đấy, mau đánh đi, đừng chỉ nói suông, làm phí thời gian nữa....”

Dưới áp lực của quần chúng, Dương Thiết Tâm cũng không thể làm gì khác hơn, ông ta nhìn sang Mục Niệm Từ thấy nàng cũng gật đầu cũng đứng sang một bên không nói tiếp nữa. Trận đấu của Dương Khang cùng Mục Niệm Từ bắt đầu.

Ấn tượng đầu tiên là không sai, thế nhưng cũng phải xét thực lực của đối phương như thế nào nữa, Trần Tĩnh cảm thấy cái phong tục luận võ chọn rể này rất nhảm nhí và rất không đồng tình với cách làm của Dương Thiết Tâm cũng như Mục Niệm Từ, tình yêu không thể chỉ dựa vào thực lực mà quyết định, quan trọng hơn hết là không biết đối phương là người như thế nào cũng như không biết một chút gì về người chồng tương lai của mình, trong khi đó Mục Niệm Từ cũng không phải ế đến mức phải làm như vậy.

Trần Tĩnh lắc đầu nhưng cũng không nói gì, mọi người đều có suy nghĩ cũng như có quyền lựa chọn đường đi cho chính mình, hắn chú ý diễn biến trên lôi đài chờ đợi thời cơ ra tay.

Giao thủ khoảng trên dưới 10 chiêu, Mục Niệm Từ cùng Dương Khang đối chưởng với nhau, thế nhưng do võ công cùng nội lực yếu kém hơn cho nên thân hình Mục Niệm Từ bị đẩy lùi về sau, vừa khéo là theo hướng của Trần Tĩnh, nhưng chỉ với lực đẩy như vậy thì rất khó để Mục Niệm Từ rút xuống lôi đài nói chi là tới chỗ Trần Tĩnh, trong khi đó Dương Khang cũng đã hướng về Mục Niệm Từ lướt đi ý định kéo nàng lại.

Trần Tĩnh đương nhiên sẽ không để điều đó xảy ra, hắn nhẹ nhàng huy động thủ chưởng, sử dụng Cầm Long công hút Mục Niệm Từ bay về phía mình..

-Úc hiếp một cô nương thì có gì hay ho? Huỳnh đệ lên dạy dỗ hắn một chút đi..

Bản thân thì ôm Mục Niệm Từ trong lòng, Trần Tĩnh vừa mở miệng vừa đẩy một thanh niên nhân lên phía trước. Hắn cũng huy động lực lượng để đưa người này lên lôi đài.

-Ta...

Bản thân không làm gì chỉ xem náo nhiệt thôi nhưng

Thanh niên nhân này không ai khác chính là người mà Trần Tĩnh cho là có khả năng cao nhất chính là Quách Tĩnh, sức quan sát cùng khả năng nhìn người của Trần Tĩnh cũng không phải để trưng bày cho có.

-Ngươi mau thả ta ra...

Giọng nói yếu ớt của Mục Niệm Từ vang lên, nàng không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện liên tiếp nhiều chuyện như vậy, một người anh tuấn xuất hiện đánh nàng xuống lôi đài, có thể nàng đã chuẩn bị tâm lý làm vợ người, nhưng lại xuất hiện thêm một người siêu cấp anh tuấn khác nữa làm cho mọi chuyện rối tung cả lên.

-Người tỷ võ chiêu thân là chuyện của người, đánh thắng hay thua ta không cần biết, thế nhưng lại làm ảnh hưởng người vô tội đứng xem thì không đúng. Nếu như không phải ta da dày thịt béo thì vừa rồi không chết cũng trọng thương rồi còn gì?

Trần Tinh bắt đầu buông lời hù dọa, với tính cách chưa hiểu sự đời như Mục Niệm Từ đương nhiên là không tìm được lý do nào để phản bác, đôi mắt nàng cố tình né tránh ánh mắt của Trần Tinh, một phần là cảm thấy áy náy phần còn lại là cảm thấy ngượng ngùng.

-Ta cũng không muốn làm khó một tiểu nữ tử như vậy, ngoan ngoãn đứng một bên xem đánh nhau không phải tốt hơn sao?

Trần Tinh rút cuộc cũng buông ra Mục Niệm Từ, hắn không mất dầy tới độ cứ ôm cô nàng này hoài. Hắn nói xong cũng không để ý vẫn còn đang sừng sờ Mục Niệm Từ mà chăm chú theo dõi diễn biến của cuộc thư hùng giữa hai người được cho là nhân vật chính tính đến hiện tại.

Lúc này Quách Tinh mới rời khỏi Mông Cổ không bao lâu cho nên võ công có thể nói là yếu đến đáng thương, dĩ nhiên là bị Dương Khang đánh cho sắp mặt, ai có thể nghĩ tới kẻ yếu này sau này lại là đại danh鼎鼎 võ công cao cường nhất cơ chứ? Bởi vậy mới nói đừng nên khinh thường bất cứ ai, nhất là thiếu niên bần.

Điều khiến Trần Tinh cảm thấy hứng thú nhất là Quách Tinh có một thể chất cực kỳ tốt, vì sao? Đương nhiên là bị đánh như thế nào y vẫn có thể đứng lên đánh tiếp cứ như bất hack bất tử vậy.

Không chỉ riêng y, còn những người khác của nước Mông Cổ nữa, phải chăng những người này có một bí quyết gì giúp cho người dân trở nên khỏe mạnh? Nếu không tại sao đại quân Mông Cổ lại có thể đánh đâu thắng đó được?

-Người không lên giúp hấn sao?

Mục Niệm Từ mở miệng dò hỏi Trần Tinh, bởi vì nàng cũng không đành lòng nhìn Quách Tinh cứ bị đánh như vậy, thế nhưng không tìm được lý do ra tay nên đành phải dò hỏi kẻ khởi nguồn của sự việc này thôi.

-Không cần lo lắng, Y chỉ mới khởi động thôi; nhìn kìa.

Trần Tinh bình thần mở miệng rồi lên lút huy động bàn tay, hắn đã sử dụng thành thạo Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cùng vận dụng nội lực một cách hoàn hảo nhất cho nên Trần Tinh có thể đứng tại chỗ mà vẫn giúp được Quách Tinh.

Chỉ thấy Quách Tinh cả cánh tay phải quét ngang về hướng bên phải nhưng đột nhiên cả người hấn lại ngoặc ngược về phía bên trái, cánh tay trái thay thế tay phải quét ngang hướng về một bên mặt của Dương Khang, tình thế nhanh chóng chuyển biến, động tác quá nhanh làm cho Dương Khang không thể né tránh cũng như đón đỡ, nên cả một bên mặt của y đón nhận chính diện quả đấm này.

Thân hình Dương Khang xoay tròn theo quán tính của lực tác động rồi lấy một độ cong hoàn mỹ từ trên không trung tiếp đất, y ho khan kèm theo đó là mảnh vỡ răng hoà lẫn với máu.

Trần Tinh thấy vậy cũng âm thầm gật đầu cái răng cái tóc là gốc con người, đánh người ta gãy răng như vậy cũng xem như là dạy dỗ một bài học rồi. Quan trọng hơn hết là Trần Tinh còn muốn biết tin tức của Mai Siêu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Hoàng Dung

Do có sự nhúng tay của Trần Tinh nên đã dẫn đến một kết thúc hoàn toàn khác cho cuộc chạm trán đầu tiên của hai người này. Đáng lẽ ra Dương Khang cảm thấy Quách Tinh quá phiền dự định dùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo để lấy mạng đối phương và tình cờ được Vương Xử Nhất trông thấy nên ra tay ngăn cản, thế nhưng hiện tại không phải Quách Tinh thấy bại mà là chính Dương Khang bị đánh trọ cả quai hàm.

-Có chuyện gì vừa diễn ra? Ta khi nào trở nên lợi hại như vậy?

Quách Tinh đứng tại chỗ nhìn quả đấm của mình rồi lẩm bầm. Sự xảo diệu cũng như mức độ tinh chuẩn trong việc khống chế lực lượng của Trần Tinh đương nhiên Quách Tinh không tài nào biết được.

-Có chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Một giọng nói vang lên làm sự chú ý đổ dồn vào người này, dĩ nhiên không ai khác chính là Vương Xử Nhất, nếu như Trần Tinh không xen vào thì có lẽ lúc này Dương Khang đã sử dụng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo rồi, cũng chính vì đến trễ vài nhịp nên thái độ của Vương Xử Nhất thiên về "người mình" rồi.

-Đi thôi, còn đứng đây làm gì?

Trần Tinh đi lại gần vỗ bả vai Quách Tinh kêu y rời đi, bởi vì Hấn muốn nhân cơ hội này nhận thức một chút Hoàng Dung, một người thông minh tài trí là điều Trần Tinh đang tìm kiếm, bởi vì có một số vấn đề hấn không thể nào hiểu được cần phải có người để tham khảo ý kiến.

-Hai vị đạo hữu xin dừng bước, vừa rồi ta trông thấy vị đạo hữu này đã thương sự diệt của bản đạo, vì không hiểu nguyên nhân sự việc thế nào và để tránh hiểu lầm không mong muốn, kính mong 2 vị đạo hữu cho bản đạo một lời giải thích rõ ràng.

-Ta....

Trong khi Trần Tinh cùng Quách Tinh muốn rời đi thì Vương Xử Nhất lại đứng ra ngăn cản, là một người thẳng tính nên Quách Tinh cũng dự định nói rõ mọi chuyện, thế nhưng Trần Tinh lại một lần nữa vỗ bả vai Quách Tinh ý định nói hấn không cần lên tiếng.

-Không có gì phải giải thích cả, luận võ mà tài nghệ không bằng người bị đánh là chuyện bình thường.

-Đạo hữu nói như vậy ý có phải là chỉ cần thực lực mạnh mẽ thì có thể tùy ý ra tay đã thương người khác?

-Cường thực nhược nhục, đạo lý đơn giản như vậy đạo trưởng không biết sao? Hơn nữa 2 người này công bằng tỷ thí với nhau sao nói là tùy ý ra tay, lúc đầu ta thấy vị huynh đệ này bị đánh gần như suốt thời gian giao đấu, may mắn thắng hiểm nhờ một chiêu nửa thức tại sao không thấy đạo trưởng xuất hiện nói lý? Hay là người cố tình bao che?

-"Đứng đây, đứng đây...Ta cũng nhìn thấy...Ta có thể là chứng.."

Lời nói của Trần Tinh làm cho Vương Xử Nhất á khẩu không thể phản biện. Người xung quanh chứng kiến cũng hùa theo lên tiếng.

-Đạo hữu nói quá lời, bản đạo dĩ nhiên không có ý đó, chỉ là...

-Nếu đạo trưởng đã không có ý đó như vậy thì cũng không còn việc của chúng ta, đạo trưởng cũng nên nhường đường rồi chứ?

Trần Tinh lên tiếng cắt ngang những lời nói dự định của Vương Xử Nhất. Trong sự lúng túng không biết làm gì Vương Xử Nhất cũng tránh sang một nhường ra một con đường.

-Đứng lại, đã thương thiếu chủ của chúng ta còn muốn rời khỏi?

Trong sự bất ngờ của tất cả mọi người ngoại trừ Trần Tinh, âm thanh phát ra từ một tên trông có vẻ mập mạp có điều rất to con. Tên còn lại thì thấp bé hơn so với đồng bọn của y, nhưng nổi bật bởi quả râu dê cùng với cặp mắt hí có vẻ hèn mọn.

-Tiểu vương gia, người không sao chứ, bọn vô dụng này không bảo vệ tốt tiểu vương gia.

Tên hèn mọn nhanh chóng kiểm tra thương thế của Dương Khang sau đó quay đầu quát tháo đám thuộc hạ, ai cũng cúi đầu không dám lên tiếng. Tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào 2 người mới tới này, còn riêng về Trần Tinh từ đầu tới cuối đều không dừng bước, đứng vậy, với sự miễn tiện hiện tại thì Trần Tinh đương nhiên biết sự việc sẽ diễn ra theo chiều hướng như vậy, hấn tại sao phải dừng lại? Tiếng nói của kẻ yếu luôn luôn không có giá trị với người mạnh hơn mình.

-To gan, dám không xem lời ta ra gì, để mạng lại..

Trần Tinh vẫn không dừng lại, hấn đưa lưng về phía người này như hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

-Cẩn thận...

-Không được...

2 âm thanh đồng thời vang lên, một trong đó là của Quách Tinh, với tính cách nhân hậu thì Trần Tinh có thể lý giải được, thế nhưng âm thanh còn lại là của Mục Niệm Từ, điều này làm Trần Tinh cũng hiếu kỳ, khi nào thì hấn thân thiết với nàng vậy?

-Àm~

-Ahhh...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa phố chợ đông đúc, thế nhưng dường như biết bao nhiêu con người đều có thể nghe rõ ràng tiếng kêu này, không như mọi người tưởng tượng, người phát ra âm thanh đau đớn này không phải Trần Tinh mà là kẻ to con đánh lén vừa rồi.

Trần Tinh đương nhiên là không ra tay quá nặng nên kẻ này vẫn còn sống, hấn chỉ đơn giản dùng cương khí hộ thể phản đòn lại mà thôi, bước chân hấn cũng dừng lại, mọi người đều dõi theo chờ đợi điều gì đó sẽ diễn ra. Trần Tinh xoay người, hấn đi về kẻ kia, tên hèn mọn thấy vậy cũng biết gặp phải cao thủ nhưng nếu không ra tay thì sẽ không thể ăn nói được, hấn cũng đành cắn răng lao lên.

Trần Tinh ngưng mắt, tất cả biểu hiện của tên này đều bị Trần Tinh nhìn thấu hết, hôm nay hấn không muốn giết người, một lần gần như đánh mất sinh

mệnh làm cho Trần Tĩnh học được bài học. Tính mạng rất quý giá, cho nên trước khi quyết định giết ai đó thì hắn cũng phải suy xét thật kỹ càng mới ra tay, tội không đáng chết thì hắn sẽ tận lực không hạ sát thủ, nên chết thì nhất quyết hắn tuyệt đối sẽ sử dụng mọi cách để lấy mạng đối phương.

Một luồng kinh khủng khí tức từ Trần Tĩnh lao ra bốn phương tám hướng khiến cho người xung quanh nghiêng ngả lùi về sau, nói khí tức thì chắc có lẽ những người này không hiểu, bởi vì những người bị ảnh hưởng đều có cảm giác sợ hãi từ tận trong lòng, cảm giác như sắp đối mặt với cái gì đó nguy hiểm. Kể cả những người thiếu nhạy cảm nhất cũng có cảm thụ sự sợ hãi không tên này. Riêng về tên hèn mọn thì càng cảm nhận được nhiều hơn thế nữa. Không đơn giản chỉ là sợ hãi, y như đối mặt với tử vong một dạng, trước mắt tên này chỉ tồn tại một con quái vật dữ tợn, nói đúng hơn là Trần Tĩnh trở thành ác quỷ với đôi mắt đỏ ngầu, cái miệng với những chiếc răng nanh dữ tợn khát máu, xen lẫn với màu đen của sự tà ác bao bọc toàn thân khiến cho bất cứ kẻ nào chỉ nhìn thôi thì tay chân cũng bủn rủn.

Quá trình này cũng chỉ diễn ra chốc lát, đến khi Trần Tĩnh thu hồi khí tức thì mọi người cũng nhìn ánh mắt như gặp quái vật nhìn hắn, tất cả như câm nín, bởi vì điều này quá khó tin, không cần động thủ cũng có thể làm cho ý chí đối phương chịu tổn thương nghiêm trọng, bằng chứng là việc tên hèn mọn này đang quỳ trên mặt đất với đôi mắt như vô thần, phía dưới thì truyền tới mùi hôi thối, may mắn là Trần Tĩnh sớm có dự định nương tay, nên tên này vẫn còn sống.

-Nếu không có chuyện gì, ta đi được rồi chứ?

Trần Tĩnh nhìn xung quanh rồi mở miệng, không một người nào lên tiếng cũng như không ai dám mở miệng nói chuyện, không gian yên tĩnh đến lạ thường, hắn đi đến đâu mọi người đều tự giác tránh sang một bên.

Đã không còn chuyện gì, Quách Tĩnh thấy vậy đương nhiên cũng theo sát rồi đi, đến khi bóng lưng Trần Tĩnh khuất xa mọi người mới bắt đầu bàn luận, không ai để ý đến một bên Dương Khang đang nhìn với ánh mắt oán hận, y thân là một tiểu vương gia nhưng lại bị người đánh đến mất hết mặt mũi, chẳng những thế, đối phương lại ngang nhiên rời đi mà mình thì lại chẳng hề dám lên tiếng.

-Ta nhất định sẽ băm người thành trăm ngàn mảnh, kể cả tên kia nữa.

Dương Khang siết chặt nắm đấm oán độc nghĩ.

-Mau đưa tiểu vương gia về phủ, còn ngây ra đó làm gì? Khục khục... Tiểu vương gia, là thuộc hạ vô dụng, xin vương gia trách tội...

Tên to con bị Trần Tĩnh phản chấn ôm ngực trách mắng lũ thuộc hạ, sau đó lại cúi đầu nói với Dương Khang.

Người xung quanh cũng không ở lại xem diễn biến nữa mà bắt đầu tản ra ai làm việc người nấy.

-Sư diệt, bản đạo cũng không tiện ở lâu, ta cáo từ trước.

Vương Xứ Nhất cũng đi tới cáo từ với Dương Khang, trong giọng nói mang theo cảm thán, tất cả đều rời đi, Dương Khang cũng được người đưa trở về phủ, mọi chuyện dễ không đơn giản kết thúc như vậy.

Quay trở lại Trần Tĩnh, hắn sau khi rời đi thì tìm một bờ suối để cắm trại nghỉ ngơi. Đơn giản là hắn đang đói.

-Tại sao người không đến đây ngồi?

Quách Tĩnh đứng phía sau nhìn Trần Tĩnh không dám lên tiếng, đến khi Trần Tĩnh mở miệng y mới gượng gạo tiến tới ngồi xuống.

-Có chuyện gì muốn nói cứ nói. Không cần phải tỏ ra e dè như vậy.

Quách Tĩnh nghe xong cũng không dài dòng và đi thẳng vào vấn đề

-Có phải lúc này là người ra tay giúp ta không? Tại sao phải làm như vậy?

-Không tại sao cả, chỉ là ta cảm thấy tên kia chương mất mà thôi.

-Đến rồi sao...

-Cái gì đến..?

Đang lúc Quách Tĩnh chuẩn bị nói tiếp thì lại nghe loáng thoáng lời lầm bầm của Trần Tĩnh.

Một chiếc bè xuôi theo dòng nước từ từ xuất hiện trước tầm mắt 2 người, đứng trên bè là một cô gái, chính xác hơn là một thiếu nữ với thân hình có phần nhỏ nhắn độ khoảng 1m6 mảy, tuy khoảng cách xa nhưng Trần Tĩnh vẫn có thể thấy được khuôn mặt của nàng bởi thị lực vượt trội của mình, nét đẹp tựa như loài sen chớm nở, tay nàng cầm chèo khoát nước, tóc dài xõa xuống vai, y phục toàn thân màu trắng, trên tóc buộc một cái vòng vàng, tuyết trắng ánh lên chớp chớp lóe sáng, da trắng như tuyết, xinh đẹp không ai bằng, dung mạo tuyệt trần, không thể nhìn gần.

Chiếc thuyền từ từ tới gần, bất tri bất giác Quách Tĩnh đã ngây người, vẻ mặt si dại nhìn lấy tiên nữ trong mắt y. Hoàng Dung cũng ban đầu chú ý tới Quách Tĩnh, thế nhưng sau đó ánh mắt nàng lại rơi vào trên người Trần Tĩnh, nhưng chỉ dừng lại một chút rồi cũng nhanh chóng hướng về Quách Tĩnh.

-Quách ca ca, lên thuyền đi.

Quách Tĩnh giật mình, hồi phục lại tinh thần nhìn Hoàng Dung với ánh mắt hiếu kỳ, chỉ thấy cô gái kia tươi cười rạng rỡ, áo quần phát phơ trước gió, Quách Tĩnh như si như mộng, không hiểu đưa tay che mắt mình, Trần Tĩnh ở một bên âm thầm lắc đầu, nữ nhân không ngại, nam nhân lại cảm thấy xấu hổ? Không hiểu sao Hoàng Dung lại thích Quách Tĩnh được.

-Sao thế? Không nhận ra ta à?

Quách Tĩnh mới đầu nghe giọng nói của nàng nhưng bị phân tâm nên cũng không để ý nhiều, đến khi lần thứ 2 Hoàng Dung mở miệng mới cảm thấy quen thuộc, nghe giọng nói thì giống như Hoàng hiền đệ của hần, nhưng một gã tiểu khiêu hóa thân hình gầy gò rách rưới tại sao lại đột nhiên trở thành tiên nữ, đúng là không thể tin vào mắt mình.

-Cô, cô là?

-Ta là Hoàng hiền đệ của ngươi đây, hi hi

-Cô thật là Hoàng hiền đệ?

-Ta vốn là con gái, ai cần ngươi gọi Hoàng hiền đệ, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau lên bè đi...

Quách Tĩnh ngây ngô gật đầu định nhảy lên bè, nhưng lại sực nhớ Trần Tĩnh ở một bên khác nên y dùng ánh mắt khó xử nhìn lấy Hoàng Dung. Với khả năng quan sát nhạy bén của mình, cô nàng này đương nắm bắt được điểm mấu chốt.

-Nếu đã là bằng hữu của Quách ca ca, vị huynh đài này không ngại cùng lên bè chứ?

Từ đầu tới cuối Trần Tĩnh đều không nói gì, thế nhưng đến khi hần mở lời lại làm cho Hoàng Dung sững sốt.

-Hoa đào bóng rụng bay thần kiếm, Biển biếc triều dâng múa ngọc tiêu.

-Ngươi là ai?

Hoàng Dung bất chợt cảnh giác lên, nàng đã thủ sẵn thế ngưng mắt chờ đợi câu trả lời của Trần Tĩnh, từ khi trốn khỏi Đào Đào Hoa tới hiện tại không ai biết xuất thân của nàng, thế nhưng hiện tại thì sao?

-Không cần phải tỏ vẻ cảnh giác như vậy, ta chỉ thuận miệng ngâm thôi.

-Các hạ là ai? Vì sao biết câu thơ này?

-Ta là ai không quan trọng, quan trọng là đã lâu rồi ta không uống rượu, tiểu cô nương có thể cho ta uống một chút rượu được không?

Hoàng Dung nghe lời nói của Trần Tĩnh cũng im lặng trong vài giây, sau đó cũng đáp trả.

-Nếu như các hạ không sợ rượu ta có độc thì cứ lên bè thưởng thức.

-Quấy rầy...

Trần Tĩnh không do dự, hần nhảy lên bè rồi ngồi một bên thưởng thức rượu ngon không để ý Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đang trò chuyện.

Hần cũng quên tuốt một điều rằng chính mình đã chuyển biến cốt truyện, Dương Khang không sử dụng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, Vương Xứ Nhất không trọng thương, Quách Tĩnh cũng không lên vào Vương phủ, như vậy thì Mai Siêu Phong ở đâu Trần Tĩnh làm sao biết? Quan trọng hơn hết là nếu Quách Tĩnh không lên vào Vương phủ như vậy thì có thể Hoàng Dung sẽ đưa y đến thẳng Đào Hoa đảo, nhưng hiện tại Trần Tĩnh vẫn chưa muốn đến đó, việc nào cũng nên làm cho xong hãy chuyển sang việc khác, hần muốn gặp được Mai Siêu Phong trước để lấy Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cũng như giúp Mai Siêu Phong trở về Đào Hoa đảo.

Nguyên nhân vì sao Trần Tĩnh để ý Cửu Âm Bạch Cốt Trảo hơn bản chính gốc Cửu Âm Thần Trảo đương nhiên là vì lý luận của nó, về mặt so sánh thì có lẽ nó sẽ không bằng Cửu Âm Thần Trảo nhưng nó có một mặt hơn hẳn bản chính, điểm này cũng là nguyên nhân vì sao Trần Tĩnh quyết định lựa chọn nó đó chính là độ sát phạt khát máu cùng cương mãnh của nó.

“Năm ngón phát kinh, không gì không phá, chụp vào óc người chụp vào đầu hủ” Cũng chỉ những ngữ này thôi cũng làm cho Trần Tĩnh phải để ý. Có lẽ uy lực của nó không như mong muốn của Trần Tĩnh bởi vì võ công của Mai Siêu Phong cũng như trẻ con đối với Trần Tĩnh mà thôi nhưng đừng quên, Trần Tĩnh không thích học võ công của người khác mà dựa vào những võ công này để làm tài liệu tham khảo và tự sáng tạo ra môn võ công khác phù hợp với bản thân nhất.

-Quách ca ca, có muốn đến nhà ta tham quan một chút không? Nơi đó rất đẹp nhe.

-Có đúng không Dung nhỉ? Ta cũng muốn kiến thức một chút.

Trần Tĩnh trong lúc suy nghĩ thì nghe được một đoạn đối thoại của Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh như thế, hần biết nếu không lên tiếng thì không được.

-Quách Tĩnh huynh đệ, thứ lỗi cho ta đã xen vào cuộc trò chuyện của hai người, nhưng ta có một vấn đề phải nói.

Trần Tĩnh dừng lại một chút, trong sự hiếu kỳ của 2 người, Trần Tĩnh hớp một hớp rượu rồi nói tiếp

-Ta thấy ngươi không nên đến đó thì tốt hơn.

- Vì sao?

-Có lẽ ngươi không biết được cha của vị này là người nào chứ?

Quách Tĩnh thật thà lắc đầu, Trần Tĩnh muốn dự định nói tiếp thì Hoàng Dung một bên khác đang thủ sẵn dao găm nhìn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Lén vào Vương phủ

-Đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không hậu quả ngươi tự gánh lấy. Nếu chọc giận ta, Cha ngươi cũng không thể cứu được ngươi đâu.

-Gràoooo ~rống

-Ầm~

Nhận biết địch ý từ Hoàng Dung, Trần Tĩnh biết nếu không làm cho nàng sợ thì có lẽ sẽ không tranh thủ được thiện cảm, phương pháp đơn thuần đôi co miệng lưỡi với một cô gái ngang bướng sẽ có hiệu quả sao? Đương nhiên là không rồi! Trong những trường hợp đặc biệt nhất định phải dùng cách đặc biệt.

Trần Tĩnh thuận tiện lật tay đánh ra một chưởng trong Hàng Long Thập Bát về phía sau của mình nơi mà tảng đá to bên bờ ở đó lúc này bè có đi qua. Động tác tự nhiên tiêu sái, có thể nói là mây trôi nước chảy thế nhưng uy lực lại không thua gì một kích toàn lực của cao thủ số 1 số 2 bấy giờ.

Tiếng rống dữ dội là hiệu ứng của bộ chưởng pháp kèm theo, đây là Thể biểu hiện thành âm thanh mà Trần Tĩnh đã sửa đổi thêm vào tạo ra hiệu quả cứ như một con rồng thật sự đang phẫn nộ vậy.

Nó nhanh chóng lao đi về phía trước và dĩ nhiên Tảng đá trở thành mảnh nhỏ, nước bắn tung toé khắp nơi hiện lên một màn trắng xoá như mưa phùn, đến khi mọi thứ trở lại bình thường thì phía sau lưng Trần Tĩnh cũng xuất hiện một cầu vồng nhỏ.

Bởi vì ngòi đối diện nên biểu hiện của Hoàng Dung đều được Trần Tĩnh thu vào trong mắt, hấn âm thầm hài lòng, vì sao hấn lại dùng Hàng Long Thập Bát chưởng để đánh nát tảng đá mà không phải là môn khác? Trần Tĩnh có hàng tá cách để đạt được hiệu quả giống như vậy. Ví như Lục Mạch Thần Kiếm bản gốc, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, Dịch Cân Kinh, Hàn Băng U minh chưởng....

-Hàng Long Thập Bát Chưởng! Đây là Hàng Long Thập Bát Chưởng chính tông, làm sao có thể? Làm sao ngươi lại học được môn công phu này?

Hồi phục lại tinh thần Hoàng Dung thất thanh la lên, Trần Tĩnh đã tính hết rồi, nếu hấn sử dụng một võ công khác thì đương nhiên Hoàng Dung sẽ không biết và cũng không tỏ ra hiếu kỳ như vậy. Một khi nữ nhân đối với nam nhân hiếu kỳ thì 80% nữ nhân này sẽ không chạy thoát.

Trần Tĩnh ngáy lơ tai không thèm để ý đến nàng, hấn nhìn Quách Tĩnh rồi nói

-Là nam nhân nhất định phải có bản lĩnh, ở một nơi thực lực quyết định hết thảy thì vị trí của ngươi đang ở đâu? Giống như sự việc lúc trước, nếu bản lĩnh của hơ tên kia thì người bị đánh không phải ngươi mà là hấn.

-Ta...ta...thế nhưng mà...

-Không cần phải biện giải với ta, ta không có liên quan gì với cuộc đời của ngươi, ngươi nên chịu trách nhiệm với bản thân của mình và người thân của ngươi. Nếu ngươi yếu thì chẳng thể nào bảo vệ được họ.

Trần Tĩnh không sao cả nói, nhưng trong lòng cũng tự nhủ bản thân mình, đường của hấn còn dài và nhiều chông gai hơn Quách Tĩnh cả trăm ngàn lần, và dĩ nhiên hấn không biết phía trước mình phải đối mặt với vấn đề gì.

-Ta cũng muốn mạnh lên, nhưng mà... ta không biết làm sao cả...ta...

-Ta có cách có thể giúp ngươi mạnh lên, ta có thể chỉ cho ngươi hướng đi nhưng ta sẽ không giúp ngươi, mọi thứ đều phải chính bản thân mình tranh thủ.

-Xi...có chuyện tốt như vậy sao...Tĩnh ca ca đừng tin hấn, cẩn thận bị lừa cả mạng cũng không còn.

Trần Tinh đang đối thoại cùng Quách Tinh thì Hoàng Dung ở một bên cũng thuận tiện chen miệng vào. Hắn liếc nhìn nàng thấy cô gái này tò vò về không hề sợ mà còn hắc càm khiêu khích. Có vẻ nàng muốn làm Trần Tinh chú ý, bởi vì hắn vẫn chưa trả lời câu hỏi của nàng à

-Sao nào? Một đại nam nhân tính ức hiếp một cô gái yếu đuối như ta sao? Nếu việc này truyền ra giang hồ người không sợ bị mất hết mặt mũi sao.

-Người làm gì, mau thả ta ra,...nếu không..

-Nếu không thì sao....

-Chát!

-Ahhh~Người...hỗn đản..

Trần Tinh chưa kịp lên tiếng thì Hoàng Dung lại tiếp tục mở miệng, vừa nghe xong thân hình Trần Tinh nháy mắt biến mất, chỉ trong chớp mắt hắn đã xuất hiện trở lại, nhưng vị trí thì đã thay đổi và tư thế cũng khác, tay trái của hắn khóa hai tay của Hoàng Dung rồi đặt nàng nằm sấp trên gối mình, tay phải không thương tình vỗ mông nàng.

-Ahhh~ thả ta ra, ta nhất định cùng người liều mạng....

-Người...Người vì sao lại ức hiếp một cô gái như vậy? Mau thả Dung nhi ra...

Trần Tinh động tác cũng dừng lại, hắn nhìn Quách Tinh đang muốn bạo phát sau đó nói

-Có phải rất muốn giải cứu cho bằng hữu của người? Ta khuyên người nên suy nghĩ kỹ lại, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cũng chính vì nàng là con gái nên đây chỉ là một chút trừng phạt nhỏ....

-Nhỏ cái con khỉ...huhu...người thân là một đại nam nhân đi ức hiếp tiểu cô nương yếu đuối như ta...nhất định ta sẽ...nhất định sẽ...hức hức

Hoàng Dung phía dưới kêu lên phản bác, nước mắt cũng đã rung rung, Trần Tinh cũng hiếu kỳ nhìn nàng rồi hỏi

-Sẽ như thế nào? Mách với cha của người? Người nghĩ ta sẽ sợ sao?

-Ta sẽ nói cho mọi người biết hành động này của người để xem người còn mặt mũi nào đứng vững trên giang hồ nữa, mọi người đều sẽ khinh bỉ người.

-Haha, nực cười, cho dù người có nói thì làm sao? Miệng lưỡi người đời, sức ép dư luận? Đối với ta những thứ đó chẳng là gì cả, tiếng nói của kẻ yếu không có giá trị, nếu nó quá đáng, ta không ngại giết hết tất cả mọi người đến khi không còn ai dám nói một lời nào nữa. Hơn nữa người bị ức hiếp là người, có mặt mặt cũng là tiểu cô nương như người thôi...haha

Hoàng Dung nghe được lời nói đầy bá đạo của Trần Tinh trong lòng cũng run lên, nàng không nghĩ tới một người bề ngoài thoát nhìn không có gì nguy hiểm này lại giám nói đồ sát thiên hạ như vậy, quan trọng hơn là nàng nhận ra hắn không phải nói chơi hù dọa nàng mà là hắn sẽ làm thật nếu cần thiết. Luôn sát khí ấy cho dù chưa từng thấy nhưng cũng từng nghe cha nàng đề cập sợ qua.

-Hỗn đản, mau thả ta ra...

-Người mau thả Dung nhi ra, mặc dù ta không phải đối thủ của người nhưng tuyệt đối ta sẽ không cho phép người làm tổn thương bằng hữu của ta.

Trần Tinh không để ý đến Quách Tinh, hắn chuyển ánh mắt nhìn Hoàng Dung rồi nói với giọng trêu tức

-Người không phải thách ta sao? Hiện tại biết sợ?

Muốn ta tha cho người cũng được, nhưng phải đáp ứng ta một điều kiện.

-Có chết ta cũng không đáp ứng, uống công ta mời người uống rượu không ngờ người lại lấy oán báo ơn.

Trông mặt Hoàng Dung xoay chuyển rồi hét lớn.

-Nếu người muốn chết như vậy thì ta đành toại nguyện cho người vậy.

Trần Tinh chậm chậm nâng cánh tay mình lên quá đầu, hắn tập trung lại khí thế của mình, lần này còn dữ dội hơn cả lần trước sử dụng đối với tên hèn mọn vậy, có điều hắn tận khí thế ta xung quanh cảnh vật chứ không tập trung vào người Hoàng Dung, hắn chỉ muốn hù dọa nàng thôi, không khéo làm hỏng lòng tinh thần của nàng thì hắn lại phải tốn công cứu trợ nữa.

Phong vân biến sắc, cụm từ chắc hẳn ai cũng nghe qua thế nhưng có mấy người có thể chứng kiến tâm trạng người có thể ảnh hưởng tự nhiên như Trần Tinh. Nước sông từ bắt đầu dậy sóng, cuộn cuộn vô 2 bên bờ ngày càng dữ dội, gió thổi ngày càng mạnh khiến cây cối xung quanh cũng bắt đầu nghiêng ngả. Đặc biệt hơn hết là bầu trời nghe được tiếng sấm kèm theo mây đen kéo đến.

Quách Tinh thì ngây ngô nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoàng Dung cũng không thể tin được, trong lòng nàng không hiểu sinh ra cảm giác sợ hãi. Thật ra

thì Trần Tĩnh nào có bản lĩnh lớn như vậy, hấn chỉ dựa vào Đoạt Thiên Tạo Hoá Quyết làm nền thôi, dùng để hù dọa thì được chứ để lâu không chừng ngay cả hấn cũng như lúc trước nguy hiểm đến tính mạng.

-Ta đáp ứng! Ta chưa lấy chồng ta không muốn chết....huhu

Mặc dù đã tận lực tận khí thể ra môi trường xung quanh nhưng Hoàng Dung dù sao hiện tại chỉ là một cô thiếu nữ chưa hiểu sự đời, làm sao có khả năng chống lại âm uy của Trần Tĩnh? Hấn nhanh chóng thu hồi khí thể cùng ngừng vận chuyển công pháp, mọi thứ tức khắc trở lại bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

-Đáp ứng thì đáp ứng, người bao lớn mà đòi lấy chồng?

-Hỗn đản, người ức hiếp ta, huhu. Cha ta...chưa từng đánh ta...người...hức hức.

-Được rồi, có đau gì đâu mà khóc nghe thương tâm thế?

-Không đau cái con khi...hức...ơ...tại sao không còn đau?

Hoàng Dung mếu máo, Trần Tĩnh thấy vậy cũng sử dụng Liễu thương thiên tiến hành sơ cứu, vết thương ngoài da có thể nói dưới bàn tay của hấn thì từ đau nhiều thành đau ít, từ đau ít thành hết đau. 1-2 vết bàn tay đáng là gì. Cứ như một phép màu vậy, Hoàng Dung cũng tránh thoát ma chướng của Trần Tĩnh, nàng nấp sau lưng Quách Tĩnh kéo ống tay áo của y bộ dáng sợ sệt nhìn Trần Tĩnh. Quách Tĩnh trước mặt Trần Tĩnh cứ như thẳng hể nhảy nhót không làm được gì hết.

-Không cần khẩn trương, bình thường ta là người rất nói lý lẽ, là nàng thách ta ra tay, ban này chỉ là một bài học nhỏ mà thôi, bằng hữu của người cũng không làm sao cả. Nếu ta thật sự muốn giết nàng không cần phải nói nhiều như vậy.

Trần Tĩnh bắt đầu tiếp tục thân nhiên hồng rượu như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Quách Tĩnh nghe được lời hấn cũng bình tĩnh trở lại, y thấy Trần Tĩnh nói cũng có lý nên cũng an ủi một thoáng Hoàng Dung rồi tiến lại ngồi đối diện với Trần Tĩnh.

-Ta muốn mạnh lên! Xin người hãy giúp ta

Quách Tĩnh nghiêm túc nhìn Trần Tĩnh nói, Trần Tĩnh dĩ nhiên cũng không làm khó y. Mục đích của hấn ban đầu cũng chính là chờ đợi câu nói này.

-Bên trong Triệu Vương Phủ nơi mà kẻ đánh với người ban này có một tên gọi là Lương Tử Ông, người này có nuôi một con rắn thuộc giống quý hiếm thuộc loại Bồ Tư khúc xà, nếu người hút hết máu của nó thì nội công của người không chỉ gia tăng vượt bậc mà còn cải thiện tố chất của người. Điều này là hoàn toàn chính xác, nếu không phải nó vô dụng với ta thì ta cũng đã đích thân đến lấy rồi. Liệu người có dám mạo hiểm? Cơ duyên ta đã chỉ cho người chính người tranh thủ.

Quách Tĩnh nghe xong cũng trầm ngâm, trong lòng thầm nghĩ "nam tử hán đại trượng phu, ta có gì phải sợ?" Sau đó y ngẩng đầu nhìn Trần Tĩnh ánh mắt cũng trở nên kiên định.

-Đa tạ...

Trần Tĩnh phát phát tay không nói gì tiếp tục thưởng rượu, Lần này cuộc đối thoại của hai người Hoàng Dung cũng không xen vào nữa, đến khi Quách Tĩnh trở lại nàng mới chủ động hỏi

-Tĩnh ca ca, huynh thật sự muốn đi sao? Vậy ta sẽ đi cùng huynh...

-Không được, Dung nhi, nơi ta sắp đi rất nguy hiểm, hơn nữa mục đích là vì bản thân ta, làm sao có thể liên lụy người khác?

-Chúng ta không phải bằng hữu sao? Huynh nói vậy tức là không xem ta là bằng hữu?

-Không...ta không có ý đó.

-Nếu huynh xem ta là bằng hữu thì phải cho ta đi cùng, nếu không chúng ta tuyệt giao...

-Dung nhi...haizz, thôi được rồi. Tối nay chúng ta bắt đầu hành động vậy.

-Ấn...này, người còn trẻ như thế vì sao võ công lại cao như vậy? Ban này người có nói Bồ khúc tư xà không có tác dụng với người chẳng lẽ là do người cũng đã dùng biện pháp này ăn hết nên võ công mới đạt đến trình độ này?

Hoàng Dung trông mắt loạn chuyển, chỉ một thoáng tiếp xúc nàng đã có cái nhìn về Trần Tĩnh, cảm nhận được hấn không có nguy hiểm cùng địch ý nên lòng hiếu kỳ trời dặt. Tuy lúc này bị đánh đòn nhưng lạ lùng là không đau cho nên thù này nàng tạm thời ghi nhớ, về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ trả thù.

Cử động cũng như suy nghĩ của Hoàng Dung làm sao thoát khỏi pháp nhãn của Trần Tĩnh? Kinh nghiệm giang hồ cùng kiến thức rộng làm sao hấn không biết Hoàng Dung bề ngoài là hỏi vậy nhưng thật chất là đang thăm dò mình về xuất thân cũng như biện pháp mạnh lên có thật sự hiệu quả?

-"Đúng là một tiểu hồ ly..." Trần Tĩnh trong lòng thầm nghĩ, ngoài miệng thì lại nói

- Tuổi tác không quyết định thực lực, hơn nữa sao ngươi biết ta vẫn còn trẻ?

- Xi~không muốn nói thì thôi...Tĩnh ca ca, chúng ta hay là trước tiên thăm dò tình hình trước xem thế nào. Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng.

- Dung nhi nói rất đúng, hiện tại chúng ta nên lên đường.

- Chúng ta cũng cáo từ, sau này có duyên gặp lại.

Chiếc bè cập bờ, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cũng cáo từ rồi đi, Trần Tĩnh không trả lời, hần thân nhiên như cũ, đến khi bóng lưng 2 người dần khuất xa Trần Tĩnh mới lẩm bẩm

- Có duyên sao? Rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại thôi.

Bầu trời nhanh chóng về đêm, Trần Tĩnh đang đứng trên mây nhìn xuống phía dưới một nam một nữ đang lén lút trên mái nhà của một phủ đệ. Cảnh giới tối cao của Lăng Ba Vi Bộ đã được Trần Tĩnh luyện thành từ rất lâu trước đây rồi. Cũng nhờ vậy mà hần có thể dễ dàng theo dõi người khác mà không sợ phát hiện. Việc còn lại chỉ là đợi cốt truyện diễn ra theo đúng kịch bản mà thôi.

- Tĩnh ca ca, khinh công của huynh cũng không tệ à nhe.

Quách Tĩnh nghe được Hoàng Dung lời nói trong lòng cảm thấy trong lòng sướng không sao tả được, y vội nói

- Nào có, Chỉ là thường xuyên leo trèo nên mới thuần thục mà thôi, làm sao dám múa rìu qua mắt thợ được. Võ công của ta...suyt

Nói tới đây âm thanh cũng cắt đứt thay vào đó là thủ thế ý bảo Hoàng Dung im lặng. Bởi vì phía dưới có động tĩnh, một đoạn âm thanh đối thoại truyền lại như sau

- Tiểu vương gia nhốt cô nương ấy ở đây, ngươi đoán là để làm gì?

Người còn lại cười đáp

- Cần gì phải đoán? Từ lúc ngươi lọt lòng mẹ đến nay đã thấy được người nào xinh đẹp như thế chưa? Không nghĩ tới cô nương ấy sau khi xóa lớp ngụy trang ra cứ như tiên nữ vậy, người đã đẹp như vậy hèn gì phải làm cho bớt xinh lại không thôi cũng phiền phức...đáng tiếc.

- Xem bộ dáng của ngươi cứ tít cả mắt lại, nếu để tiểu vương gia biết ngươi nói tới cô nương ấy mà phía dưới lại cứng coi chừng bị chém đầu như chơi..

- Ngươi không phải cũng vậy sao? Còn nói ta...

- Thôi không nói chuyện này nữa, tiểu vương gia hôm nay đánh với người ta bị lép vế, cần thận không thôi ăn đòn nữa. Mau hoàn thành nhiệm vụ đi.

Người còn lại nói tiếp

- Vừa bắt nhốt người ta lại còn sợ người ta chết đói, đêm hôm khuya khoắt thế này còn sai huynh đệ chúng ta đưa thức ăn tới, thật là....

- Thôi được rồi...

Âm thanh cũng êm bất mà dừng, hai người này cũng đã tới gần hơn, một người cầm đèn lồng, người còn lại bung một hộp thức ăn, hai người đều mặc áo xanh, trên đầu đội khăn nhỏ, kiểu dáng ăn mặc theo phong cách gia nhân.

- Chúng ta nên đi thôi, nơi này chắc không phải rồi.

Quách Tĩnh dự định rồi đi, thế nhưng Hoàng Dung lại nảy sinh lòng hiếu kỳ, nàng hạ giọng nói

- Chúng ta đi nhìn thử xem rốt cuộc là người đẹp thế nào.

Quách Tĩnh nghiêm túc nói

- Mục đích của chúng ta đến đây không phải là bỏ tư khúc xà sao?

- Cứ đi xem một chút có sao đâu, hơn nữa chúng ta cũng không biết con rắn kia thế nào, biết đâu nhờ vậy mà tìm được nó thì sao?

Quách Tĩnh nghe Hoàng Dung nói có lý nên cũng đồng ý đi theo.

Vườn hoa của Triệu Vương phủ rất rộng nên mất một khoảng thời gian mới tới trước một gian nhà lớn, phía trước cửa có người cầm binh khí canh gác sâm nghiêm. Thấy vậy, Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh cũng núp sang một bên, hai gia nhân dừng lại nói gì đó với binh lính rồi binh lính mới mở cửa cho hai người này đi vào.

Nhận thấy thời cơ đã đến, Hoàng Dung nhặt một hòn đá, búp một tiếng ném tắt đĩa đèn, kéo tay Quách Tĩnh tung người vọt vào cửa, vượt tuôn qua hai

người gia nhân. Hai người gia nhân và đám thân binh vẫn chưa biết gì, chỉ cho là đá trên mái nhà ngẫu nhiên rơi xuống.

Tiếng мэng chửi vang lên, lấy bụi nhùi đá lử ra thấp lại đèn, đi qua một khoảng sân lớn, mở một cánh cửa lớn bên trong bước vào.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh rón rén theo sau, chỉ thấy bên trong là một dãy chấ song làm bằng những thanh sắt cực lớn, như một cái chuồng giam nhốt thú dữ, phía trong có hai người ngồi, rõ ràng là một nam một nữ.

Một người gia nhân thấp nền lên, đưa tay qua chấ song rào đặt lên bàn. Dưới ánh nến sáng Quách Tĩnh nhìn thấy rất rõ ràng, không kìm được ngạc nhiên, chỉ thấy người đàn ông râu tóc điểm bạc, mặt đầ vể tức giận, chính là Mục Dịch, một cô gái trẻ tuổi cúi đầu ngồi cạnh y, không phải Mục Niệм Từ thì là ai? Có điều nàng hiện tại xinh đẹp hơn lần trước rất nhiều, vẻ đẹp phải nói không thua kém gì so với Hoàng Dung, dĩ nhiên lần trước lúc chiêu thân nàng đã tiến hành trang điểm làm cho dung mạo mình bớt phần xinh đẹp đi.

Quách Tĩnh vô cùng ngờ vực, không sao hiểu được Tại sao họ lại ở đây? Trong lòng thầm nghĩ: “ Phải rồi, nhất định là bị Hoàn Nhan Khang bắt về. Mà Hoàn Nhan Khang có ý gì? Chẳng lẽ bị mình đánh nên giận chỗ đánh mềo, không được, mình không thể liên lự người vô tội?” Vẻ mặt của hấn cũng trở nên nghiêm túc.

Trần Tĩnh lơ lửng phía xa, với trang phục dạ hành nên không ai phát hiện, với tầm nhìn vượt trội người thường những sự việc diễn ra hấn đều thu hết vào mắt, chỉ có âm thanh là không nghe được rõ ràng thôi, hấn chặ chặ lửi lằm bằm

- Hèn gì mọi người đều nói Mục Niệм Từ không thua kém Hoàng Dung, thì ra là làm cho mình xấu đi,

Hai người gia nhân lấy thức ăn rượu thịt trong hộp ra, từng tô từng tô đưa qua chấ song. Mục Dịch chụp một tô ném ra ngoài, chửi:

- Ta đã rơi vào tay các ngươi rồi, muốn giết thì giết mau đi, ai cần các ngươi làm ra vẻ tử tế?.

Trong tiếng chửi мэng, chợt nghe đám thân binh bên ngoài đồng thanh nói:

- Xin chào tiểu vương gia!

Hoàng Dung và Quách Tĩnh nhìn nhau một cái, vội nép vào sau cánh cửa. Chỉ thấy Hoàn Nhan Khang rào chân bước vào, lớn tiếng trách мэng:

- Nhai Nhọc nhận Nhục nhào nhanh nhùng nhấy.

Tiếng quát lớn khá to rõ nên Trần Tĩnh có thể nghe rõ ràng, hấn xem chút nữa cười sặc, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cũng cố nhịn. Thì ra là do bị cú trời giáng của Quách Tĩnh ban trưa nên Dương Khang cũng chính là Hoàn Nhan Khang bị trọ quai hàm, một bên mặt sưng tấy và giọng nói bị đót.

Hai người gia nhân đều quỳ một chân xuống, cúi đầu nói:

- Tiểu nhân không dám.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Nhút nha nhồi.

Hai người gia nhân vội nói:

- Dạ, dạ.

Hoàn Nhan Khang chờ họ khép cửa xong, tươi cười nói với cha con Mục Dịch, thế nhưng vẻ mặt của hấn không cần phải tô điểm thêm chi tiết gì cũng có thể nhất ma người khác, trẻ con gặp có khi còn oa oa khóc nữa.

- Nha nhồi nhai nhị nhối nhây nhà nhỏ nhuyện nhieg nhuốn nhối, nhai nhị nhần nhạn nhần nhừng nhieu nhảm.

- Cha, y đang nói cái gì vậy, sao ta nghe không hiểu.

Mục Niệм Từ nhìn sang Dương Thiết Tâm hỏi, sự gây thơ đó làm cho Hoàn Nhan Khang nhìn không chớp mắt nhưng rất nhanh thay vào ánh mắt phần nộ, câu hỏi của nàng đã chạm vào tự ái của hấn.

Dương Thiết Tâm đương nhiên nghe hiểu, y tức giận nhìn Hoàn Nhan Khang chửi

- Ngươi bắt ta đến đây, đó là mời à? Bọn quan lại các ngươi ăn thịt người không sót một móng xương, chẳng lẽ ta còn thấy ít sao? Có gì mau nói có rắm mau thả.

Hoàn Nhan Khang cũng cảm thấy khó chịu, tiếng мэng chửi của Dương Thiết Tâm đã át đi lời nói của hấn, nhưng công phu hàm dưỡng của hấn rất tốt, nên cũng mở miệng nói tiếp.

- Nhưng nhạo nhần nhảm nhũa nhệnh nhái như nhế, nhên nhồi nhieg nhố, nha nhại nhông nhải nhà nhể nhố nhất nhông nhòng, nhao nhại nhông nhêu nhích nhứ?. Nhỉ nhà nha nhà nhể nhữ nhũa nhieu nhuong nhủ, nha nháo nhại nhieg, nhỉ nhần nhể nhười nha nhiệt, nhối nha nhết nhần nhối nhệ nhạnh nhừng

nhang nhỏ, nhào nhiệt nhảo nhăng nhì không những nhự nhương nhách nhặt nhà nhúa nhủa nhòn nhị nhánh nhượng nhiểm nhì nhuở nhách nhự nhương, nha nhuồn nhời nhai nhị nhĩ nhời nhải nhôm nhỏ nhẹ nhả nhường nhương nhỏ nhàn nh, nhau nhỏ nhờ nhờ nhè nhán, nhua nháu nháng nhột nhăm, nhội nhị nhiec nhả nhắng nhướng, nhोặc nha nhới nhủ nhềnh nhân, nhोặc nhời nhảo nhiền nhối nhưa nhệnh nhái nhới nhoàn nhôn, như nhậ nhả nhắ nhải nhời nhường nhều nhốt nhệp sao?

(Dung mạo nhân phẩm của lệnh ái như thế, trên đời hiếm có, ta lại không phải là kẻ có mắt không trông, sao lại không yêu thích chứ? Có điều ta là thể tử của Triệu vương, gia giáo lại nghiêm, chỉ cần để người ta biết, nói ta kết thân với một vị anh hùng giang hồ, hào kiệt thảo mẫn thì không những phụ vương trách phạt mà quá nửa còn bị thánh thượng nghiêm chỉ quả trách phụ vương, ta muốn mời hai vị nghỉ ngơi vài hôm ở tể xá dưỡng thương cho lành, sau đó trở về quê quán. Qua sáu tháng một năm, đợi khi việc đã lắng xuống, hoặc ta tới phủ nghênh thân, hoặc mời lão tiền bối đưa lệnh ái tới hoàn hôn, như vậy há chẳng phải đôi đường đều tốt đẹp sao?)

Dương Thiết Tâm trầm ngâm trong chốc lát, một lát sau y mới mở miệng

-Ta cần thời gian để suy nghĩ

-Như nhậ, nhại nhạ nhìn nháo như nhước, nhai nhị như nhĩ nhời.

Mọi việc tiếp theo như trong nguyên tác, Hoàn Nhan Khang tìm đến Bao Tích Nhược để nói về việc này, nhưng lần này Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung không có đi theo nữa mà chú tâm tìm kiếm bồ tư khúc xạ

Quách Tĩnh nghĩ thầm vương phủ lớn thế này biết tìm ở đâu? Nếu làm kinh động bọn Sa Thông Thiên thì chắc chắn là gặp đại họa, đang định bàn với nàng đột nhiên trước mặt có ánh sáng lóe lên, một người tay cầm đèn lồng, miệng ngân nga câu tiểu khúc:

Ta yếu ớt nhỏ nhoi a.

Người không thương ta thì thương ai?

Nếu người thương ta a...

Lúc khoan lúc nhặt đi tới.

Quách Tĩnh định núp vào sau gốc cây thì Hoàng Dung đã bước ra chặn đường.

Người kia sừng sốt, chưa kịp mở miệng thì Hoàng Dung lật cổ tay một cái, một ngọn Nga my thích sáng quắc đã kề vào cổ y, quát:

- Người là ai?

Người kia hoảng sợ hồn bất phụ thể, lát sau mới lắp ba lắp bắp nói:

- Ta..., ta là Giản quản gia trong phủ. Người.., người định làm gì?

Hoàng Dung nói:

- Định làm gì à? Định giết người! Người là quản gia thì tốt lắm. Nói cho ta biết Lương Từ Ông ở nơi nào

Giản quản gia nói:

-Căn phòng phía đông chữ thiên số 2, xin anh hùng tha mạng

Hoàng Dung nhận được thông tin nên cũng đánh ngất xỉu người này rồi cùng Quách Tĩnh rời đi.

Trần Tĩnh nhìn hai người rời đi rồi lại nhìn sang căn phòng giam giữ Mục Niệm Từ, trong lòng thầm nghĩ.

-Có nên để mọi chuyện diễn ra theo tự nhiên không, hay là ra tay cứu nàng?

Thân hình của hắn cũng biến mất, sau đó hắn xuất hiện trước cửa gian phòng, hai tên lính canh thì cũng đã không còn cử động nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Lén vào Vương phủ (tt)

Cửa phòng đột ngột mở ra, Dương Thiết Tâm còn tưởng là Hoàn Nhan Khang đổi ý đang chuẩn bị mở lời thì ánh đèn phòng được Trần Tĩnh thắp lên.

Dưới sự mờ ảo của đèn thế nhưng đủ để cha con hai người có thể thấy rõ khuôn mặt của Trần Tinh.

-Người...là người...

Mục Niệm Từ có phần kích động kêu lên, sau đó nằng lại tự động đưa tay bịt miệng mình lại, Trần Tinh tỏ vẻ hiếu kỳ đang định mở miệng thì lời nói của Dương Thiết Tâm vang lên

-Tôn giá là ai? Vì sao lại đến đây? Chúng ta dường như không thân không thích cũng không quen biết, vì sao tôn giá lại mạo hiểm tới nơi này? Mục đích thật sự là gì?

Trần Tinh cảm thấy buồn cười, có phải hay không bị bắt làm cho Dương Thiết Tâm cảm thấy lòng người hiểm ác nên lòng đề phòng cao đến vậy?

-Tại sao ta không thể tới đây? Mục đích đương nhiên là có, thế nhưng không phải là hai người các ngươi nên ngươi cứ việc yên tâm

-Thành thật xin lỗi, như vậy xin hỏi tôn giá....

Trần Tinh đưa tay thủ thế im lặng bởi vì hắn nghe được tiếng bước chân của rất nhiều người, có lẽ Quách Tĩnh và Hoàng Dung đã làm kinh động mọi người, thế nhưng như vậy cũng quá nhanh chứ? Hay là hai người đó chia ra hành động? một dẫn dụ một tìm rắn?

-Các ngươi cứ ở tạm đây trước, một lát ta sẽ trở lại...

Hắn tiện tay phá vỡ lồng sắt, để lại một câu sau đó cũng biến mất, Trần Tinh cũng có phần sợ hãi, hắn không nghĩ tới hai người kia lại sớm làm kinh động mọi người như vậy, nếu Hoàng Dung xảy ra chuyện gì thì không ổn à, bởi vì hắn còn cần nàng làm giúp mình một chuyện.

-Được, trên người ta có ba chén rượu, ngươi thì tay không, chúng ta tỷ thí xem sao.

Trần Tinh bay tới, từ trên nhìn xuống hắn có thể nghe rõ ràng lời nói của cô nàng Hoàng Dung này...Tuy lúc trước hắn có nói là sẽ không ra tay giúp đỡ, nhưng đó là đối với Quách Tĩnh, còn đối với Hoàng Dung thì lại là một chuyện khác.

Khoảng cách mà Trần Tinh lựa chọn là vừa đủ để quan sát phía dưới cũng như nghe được rõ ràng đối thoại của những người này. Binh lính cũng đã tập trung đông đúc, đèn đuốc cũng được thắp sáng, với tình thế này Hoàng Dung có lẽ sẽ không thoát được, nhưng vì sao cô nàng này lại tỏ vẻ rất bình tĩnh? Trần Tinh không vội nhúng tay, hắn muốn xem nàng sẽ thoát thân như thế nào..

-Lão Hầu a, không nghĩ tới ngươi bao nhiêu tuổi đầu rồi lại bị một con nha đầu khiêu khích, haha

Một ông lão cầm gậy hình xà, tóc có phần bạc trắng lên tiếng cười rộ lên

Kẻ được nói đến chính là Hầu Thông Hải, theo ấn tượng của Trần Tinh thì người này tuổi lớn hơn xấp xỉ gấp đôi Hoàng Dung, bề ngoài có phần lông lá, không biết có phải là sự trùng hợp hay không mà cha y lại mang họ Hầu.

Kẻ này theo trí nhớ của Trần Tinh thì oai danh trên giang hồ tuy còn kém xa sư huynh Sa Thông Thiên của y nhưng cũng là nhân vật có danh, bị cô nàng Hoàng Dung châm chọc liên tiếp trước mặt bấy nhiêu người như vậy thì làm sao có thể chịu được?

Trần Tinh ở trên tất cả đều thu vào mắt, hắn âm thầm lắc đầu, đầu óc không đủ tỉnh táo thì có mạnh đến đâu cũng sẽ có ngày gãy cánh. Ví dụ chính là hiện tại, Hầu Thông Hải vẻ mặt giận dữ, càng tức tối khi bị một nha đầu khiêu khích, không nghĩ ngợi gì thêm, cũng lấy một chén rượu đặt lên đầu, mỗi tay cầm một chén, tay trái hơi cong lại chân phải đã đá mạnh tới Hoàng Dung.

Hoàng Dung cười nói:

-Được, như thế mới kẻ là anh hùng.

Rồi triển khai khinh công, chạy khắp trong sảnh. Hầu Thông Hải phóng luôn mấy cước đều bị nàng tránh khỏi. Mọi người cười ngất nhìn hai người giao đấu. Chỉ thấy Hoàng Dung nửa người trên hoàn toàn không động, quần dài rủ đất, thân hình như lướt đi nhẹ nhàng trên mặt nước, lại như một cái bánh xe lăn tròn, chỉ thấy cước bộ cứ rồi rít tiến lui qua lại. Hầu Thông Hải sải chân đuổi theo, mỗi bước mỗi dừng, thỉnh thoảng vang thành tiếng, rõ ràng công phu hạ bản cực kỳ vững chắc. Hoàng Dung lấy lui làm tiến, liên tiếp ra chiêu xảo diệu, định dùng khuỷu tay đánh đổ chén rượu của y, nhưng đều bị y nghiêng người tránh qua.

Trần Tinh nghĩ thầm:

-Cô gái nhỏ này luyện được tới công phu như thế, quả thật không dễ, có điều cứ kéo dài thời gian thì rốt lại cũng không phải là đối thủ của Hầu Thông Hải, có nên ra tay giúp nàng một tay không?

Cùng lúc đó, người mà cười nhạo Hầu Thông Hải lúc này cũng có cử động, Trần Tinh thấy y xuyên qua đám người đi về một hướng khác, theo như hắn thấy thì 99% kẻ này chính là Lương Từ Ông. Do ở trên cao, nên Trần Tinh không cần cử động gì cũng có thể dễ dàng nhìn thấy tất cả, cử động của mất hẳn dĩ nhiên nhanh hơn tốc độ của Lương Từ Ông rồi, Trần Tinh dựa theo phương hướng đó nhìn thấy một đóm lửa nhỏ đang cháy sáng trong sân.

Đập vào mắt hắn là cảnh tượng Quách Tĩnh đang bị một con ngựa xà quần chặt, ánh mắt của hắn cũng dần mê ly có lẽ cũng sắp lâm vào trạng thái hôn mê.

Trong đầu hần hiện tại có lẽ đang nghĩ nếu để nó cắn trúng thì làm thế nào được? Lúc nguy cấp Quách Tĩnh sực nhớ lại những lời Trần Tĩnh nói, mục đích của hần không phải là để hút máu con rắn này sao? Linh quang chợt lóe Quách Tĩnh bèn cúi đầu xuống, mắt mũi miệng đều áp vào thân con mãng xà, lúc ấy toàn thân không thể động đậy, chỉ còn tay và răng miệng là có thể dùng, đứng giữa sự sống và cái chết, Quách Tĩnh không có lựa chọn nào khác, tay trái của y giữ chặt đầu rắn, há miệng cắn vào cổ nó, con mãng xà bị đau quằn quại một lúc lại càng siết chặt hơn. Quách Tĩnh cắn luôn mấy cái, chợt thấy máu rắn mang theo mùi thuốc vọt thẳng vào miệng, cay chua đắng nồng, mùi vị không sao chịu nổi, cũng không biết trong đó có chất độc hay không, chỉ không dám nhả ra ngoài, sợ vừa rời miệng ra sẽ không cắn được nữa, lại nghĩ con rắn này mất nhiều máu tất nhiên sẽ mất sức quằn người, lúc ấy bèn ra sức hút, từng ngụm từng ngụm lớn nuốt vào, khoảng sau một bữa cơm, trong bụng đã no căng. Con mãng xà quả nhiên dần dần yếu đi, quấy mấy cái rồi buông lỏng Quách Tĩnh ra, rồi xồng đất nằm bất động.

Lúc này Lương Tử Ông khoảng cách cũng đã rất gần, Trần Tĩnh thấy tình thế diễn biến như vậy cũng trầm nghĩ:

- Thôi, để ta giúp người một tay vậy,...

Trần Tĩnh xòe bàn tay, hần vận chuyển công pháp tập trung một chút linh khí trộn lẫn với hơi nước trong không khí tạo ra Sinh tử phù rồi cong ngón tay bắn vào sau ót Quách Tĩnh, sinh tử phù này là vô hại, được một chút linh khí phụ trợ nên nó chỉ có tác dụng làm giảm một mối đời chút mà thôi. Đây cũng là nhờ lý luận trong Liệu Thương Thiên của Cửu Âm Chân Kinh mà Trần Tĩnh học hỏi được. Cho nên công pháp cho dù có phé thải tới đâu nhưng đời khi nó lại có thể giúp ta.

Do là lần đầu sử dụng nên Trần Tĩnh cũng không biết được hiệu quả ra sao, hần tiếp tục xem kỹ biến như thế nào.

Quách Tĩnh thân hình loạng choạng đứng lên, y vịn lấy cái bàn, chỉ thấy hai chân tê dại, qua một lúc chợt thấy toàn thân nóng bừng lên như có một đồng lửa lớn thiêu đốt, trong lòng sợ hãi nhưng không bao lâu tay chân đã cử động được như thường, song toàn thân nóng bừng vẫn hoàn toàn không giảm.

- Mục đích coi như hoàn thành, Còn cha con Mục Dịch tiền bối bị Hoàn Nhan Khang vô cớ giam cầm, biết đâu sẽ hại chết họ, phải đi cứu họ mới được.

Đây là những suy nghĩ của Quách Tĩnh, Trần Tĩnh hoàn toàn không biết, hần thấy y đứng dậy rồi nhắm thẳng phương hướng giam cầm cha con Dương Thiết Tâm chạy đi nên cũng không suy nghĩ nhiều, không cần nói cũng biết mục đích của hần là làm gì rồi.

Sự chú ý của hần tập trung lại trên người Hoàng Dung

Chỉ thấy Hoàng Dung hai tay cùng rung lên, hất đầu một cái, ba chén rượu đồng thời bay vọt lên, nòng nhanh chóng ra chiều Bát bộ hần thiểm, song chưởng đánh vào ngực Hầu Thông Hải. Hầu Thông Hải trên tay có chén, không thể ra chiều đón đỡ đành tránh qua bên trái. Hoàng Dung tay phải thuận thế xô tới. Hầu Thông Hải không tránh kịp đành giơ tay lên đỡ, hai tay vừa giao nhau, chén rượu trong tay Hầu Thông Hải đã rơi xuống đất rượu đổ tung tóe, chén rượu trên đầu cũng rơi xuống đất, keng một tiếng vỡ tan.

Hoàng Dung nhấc chân nhảy ra lui mau về phía sau, hai tay đón lấy hai chén rượu trên không rơi xuống, chén rượu kia thì không nghiêng không lệch rơi thẳng xuống đỉnh đầu nàng, rượu trong ba chén đều không rót ra ngoài một giọt. Mọi người thấy nàng dùng sự khéo léo thủ thắng, bất giác đều thầm khen một tiếng Giỏi lắm!

- Hay quá!

- Một thiếu niên trạc tuổi Hoàng Dung hô lớn, Trần Tĩnh nhìn lại, 7-8 phần người này không ai khác chính là Âu Dương Khắc.

Nghe được tiếng bàn luận xung quanh, Hầu Thông Hải mặt mũi đỏ bừng, kêu lên:

- Đánh nữa nào.

Hoàng Dung quệt ngón tay lên má một cái, cười nói:

- Không biết xấu hổ à?.

Sa Thông Thiên thấy sư đệ bắt lợi hù một tiếng nói:

- Con tiểu nha đầu quý kẻ đa đoan, sư phụ của người rốt lại là ai?

Hoàng Dung cười nói:

- Ngày mai ta sẽ nói cho người biết, bây giờ ta phải đi đây.

Sa Thông Thiên gồi không co, chân không nhích nhưng không biết làm thế nào đột nhiên đã đứng chắn giữa cửa chặn đường.

Hoàng Dung mới rồi bị y nắm được hai tay lập tức không nhúc nhích gì được, đã biết y lợi hại, lúc ấy thấy một chiêu Di hình hoán vị của y vô cùng cao cường, trong lòng thâm hoảng sợ nhưng mặt vẫn không đổi sắc khẽ cau mày hỏi:

- Người chặn đường ta làm gì?

Sa Thông Thiên nói:

-Nói, người là đồ đệ của ai, xông vào vương phủ làm gì?

Hoàng Dung nhường mảy lên nói:

- Nếu ta không nói thì sao?

Sa Thông Thiên nói:

- Quý môn Long vương đã hỏi thì không thể không trả...

-Phụt~

Y nâng cánh tay lên dự tính tát mặt Hoàng Dung thế nhưng chưa nói dứt câu thì bất chợt một luồng khí thể kinh khủng từ không trung truyền tới, tất cả mọi người đều phải quỳ xuống không ngẩng đầu lên nổi. Riêng Sa Thông Thiên thì phun ra một ngụm máu nằm rạp trên mặt đất giống như chó chết một dạng. Chỉ có Hoàng Dung là không sao cả nhưng nàng cũng đã đoán được một hai, ngó nghiêng xung quanh và dĩ nhiên nàng không phát hiện được gì.

Hoàng Dung cũng không ở lại lâu, nàng nhân cơ hội nhanh chóng sử dụng khinh công bay qua tường biển mất trong đêm.

Trần Tĩnh nhìn thấy hết thấy cử động của tất cả mọi người, đợi đến lúc Hoàng Dung rời đi hẳn mới thu hồi khí thể của mình và đi về phía nơi giam giữ Cha con Dương Thiết Tâm với Mục Niệm Từ.

-Chuyện gì vừa xảy ra..

-Sư huynh, sư huynh,... Vừa rồi xảy ra chuyện gì...

Một mảnh hỗn loạn với đầy những câu hỏi không có ai có thể trả lời. Trần Tĩnh dĩ nhiên không biết và không quan tâm.

Hắn nhanh chóng bay trở về, thì đã nghe tiếng la lớn vọng ra

-Nhẹ...nhau nhả nhà nhảy nhổng...

Trần Tĩnh vừa lúc cũng đặt chân xuống sân, cửa phòng mở toang nên từ xa hắn cũng có thể nhìn được diễn biến phía trong.

Vừa lúc lọt vào tầm mắt của hắn là Hoàn Nhan Khang, không lúc này ắt hẳn phải gọi hắn lại là Dương Khang. Y sử thương đâm thẳng về phía lưng của Dương Thiết Tâm.

Nghe được tiếng gió vù vù phía sau, Dương Thiết Tâm tay trái nhanh chóng vung ngược lại đã bắt được chỗ cách mũi thương năm tấc. Dương gia thương pháp ra trận vô địch, nhất là chiêu Hồi mã thương càng là tuyệt kỹ truyền qua nhiều đời. Dương Thiết Tâm đã bắt được cán thương, đó là nửa chiêu biến hóa thứ ba trong Hồi mã thương, vốn không dễ địch nhân gạt lại, tay phải đã vung thương đâm vào giữa mặt đối phương, nhưng lúc ấy tay phải y đang ôm Bao Tích Nhược, bèn quay lại quát:

- Chiêu thương pháp này họ Dương ta chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái, chắc sư phụ người chưa dạy qua.

Dương Khang dĩ nhiên không biết chiêu này, y nghe tiếng quát bất chợt cũng sững sốt, nhưng rất nhanh bàn tay của hai người cùng ẩn tới, ngọn thiết thương lấu năm cán đã hù mục, rắc một tiếng gãy làm hai đoạn.

Quách Tĩnh thấy vậy lúc này cũng vọt người ra quát lên:

-Người sao lại ra tay với cha ruột của mình..

Dương Khang sững người lại, lúc này Dương Thiết Tâm cũng đã ôm vợ vọt ra khỏi nhà. Mục Niệm Từ ở bên ngoài tiếp ứng, hai cha con vượt tường ra ngoài.

Trần Tĩnh nấp phía sau gốc cây, mọi thứ đều rõ ràng, với bản lĩnh của hắn đương nhiên sẽ có hơn 80% cơ hội cứu trị được Bao Tích Nhược, nhưng vấn đề là Trần Tĩnh không muốn cứu. Đơn giản chỉ bởi vì bà ta đồng ý lấy Hoàn Nhan Hồng Liệt, cho dù có lý do gì đi nữa nhưng đối với một người phụ nữ nghe tin chồng mình chết liền đồng ý lấy người khác làm chồng thì không thể chấp nhận được, cho dù là có bảo vệ đứa con đi hay lý do gì đi chăng nữa. Nếu như Dương Thiết Tâm chết thật sự thì sao? Chẳng phải Bao Tích Nhược vẫn giấu bí mật này mãi mãi và tiếp tục cuộc sống bình thản của mình đến cuối đời. Hơn mười mấy năm sống chung Trần Tĩnh không tin Hoàn Nhan Hồng Liệt không chạm đến Bao Tích Nhược, bản tính xảo quyệt đã ăn sâu vào trong máu làm sao có khả năng y ăn chay mà không sùng hạnh nàng? Cho dù Bao Tích Nhược không đồng ý đi nữa thì một gói thuốc mê hay xuân dược trong thức ăn không phải mọi chuyện được giải quyết?

Hiện tại Dương Thiết Tâm vẫn còn sống, thế nhưng Bao Tích Nhược lại đập đầu tự tử? Phải chăng trong này không đơn giản là vì Dương Khang không chấp nhận sự thật Dương Thiết Tâm là cha mình hay là có uẩn khúc khác? Có phải hay không là vì cảm thấy xấu hổ vì gặp lại chồng cũ mà bản thân đã không làm tròn phụ đạo?

Trần Tĩnh không quan tâm, hắn cũng không muốn bàn luận thêm về vấn đề này, bởi sự diễn biến tiếp theo mới là mục đích chính của hắn.

Quách Tĩnh thấy tất cả đều đã rời khỏi nên cũng không dám chần chừ, chạy ra khỏi nhà, đang định vượt tường ra theo, đột nhiên trong bóng đêm có một luồng kinh phong đánh xuống giữa đầu, vội rút đầu xuống, chưởng phong lướt qua sống mũi, mặt đau rất như bị dao cắt. Y thấy người kia chưởng phong lợi hại, không một tiếng động đánh tới mình vẫn hoàn toàn không hay biết gì, không kim được hoảng sợ, chợt nghe người kia quát:

- Tiểu tử xấu xa, lão tử chờ ở đây lâu rồi! Đưa cổ ra đây để lão tử hút máu ngươi!

Chính là Sâm tiên lão quái Lương Từ Ông.

Quách Tĩnh gặp Lương Từ Ông đứng ở cạnh tường, đòi nào chịu ngoan ngoãn đưa đầu chìa cổ cho y hút máu?

Sau lúc hoảng sợ, y nhanh chóng quay đầu bỏ chạy, với võ công hiện tại, cho dù công lực có mạnh hơn nhiều lúc trước đi nữa cũng không có khả năng là đối thủ của Lương Từ Ông, y cầm đầu mà chạy, bất kể đông tây nam bắc, cứ chạy vào những chỗ tối nhất. Lương Từ Ông dốc lòng hút máu tươi của y, nửa bước cũng không chịu bỏ. May là Quách Tĩnh khinh công cao cường, lại là ban đêm, nếu không đã bị bắt rồi. Y chạy mau một hồi, bốn bề đã không còn đèn đuốc, cũng không biết đã tới đâu, chợt thấy trên mặt đất đầy gai góc, đá sỏi lờm chờm, giống như có mấy trăm thanh kiếm cắm ngược lên. Trong vương phủ lấy đầu ra gai góc đá sỏi, nhưng Quách Tĩnh rảnh đầu mà suy nghĩ? Chỉ thấy bắp chân bị gai góc đâm rất đau, nhưng nghĩ tới lão già tóc bạc kia cần ngấp rãnh vào cổ mình thì đừng nói là móng gai góc nhỏ nhất, cho dù núi đao rừng kiếm cũng không do dự phóng vào. Đột nhiên dưới chân sụp xuống một cái, vừa kêu lên không xong, thân hình đã rơi xuống dưới, tựa hồ rơi xuống bốn năm trượng mới tới đáy, thì ra là một cái hang đất rất sâu.

Y đang còn trên không đã vận kinh, chỉ chờ rơi xuống đất là đứng lại để khỏi bị thương, nào ngờ hai chân lại đập, vào một vật tròn, đứng không vững ngã ngửa ra đất, lúc chống tay ngồi dậy lại chạm vào một vật tròn, hoảng sợ nhảy dựng lên, mò mẫm mấy lần, nhận ra khối cầu hình tròn lớn ấy đều là đầu lâu người, xem ra cái hang đất này là nơi Triệu vương phủ giết người xong ném xác xuống đây.

Chỉ nghe Lương Từ Ông trên miệng hang kêu lớn:

- Tiểu tử, lên đây mau!

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

-Ta chẳng ngu như thế, leo lên để nộp mạng à?

Rồi đưa tay mò mẫm bốn phía, phía sau lưng là hang trống không có vật gì, bèn lùi vào mấy bước để đề phòng Lương Từ Ông nhảy xuống truy sát.

Lương Từ ông chửi mấy tiếng, nghĩ Quách Tĩnh quyết ý không chịu lên bèn quát:

-Ngươi có chạy tới điện Diêm La, lão tử cũng đuổi theo.

Trần Tĩnh đều rõ ràng mòng mòng, tới khi hai người rời khỏi tầm mắt của mình, Trần Tĩnh cũng không còn hứng thú nữa. Hiện giờ hần chỉ việc để sự việc đi đúng hướng của nó thì mục đích tìm kiếm tung tích của Mai Siêu Phong sẽ đạt được. Hần mặc dù không trực tiếp tham gia nhưng hần không thể không đảm bảo an toàn cho những người này a, bởi vì về sau còn rất nhiều chuyện liên quan, bởi vậy hần cũng không khỏe như trong tưởng tượng, bay tới bay lui cũng rất mệt a...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Sắp xếp

Trần Tĩnh hiện tại có 2 sự lựa chọn, thứ nhất là đi theo Quách Tĩnh, thứ hai là đi theo Hoàng Dung, đi theo ai cuối cùng đều có thể tìm được Mai Siêu Phong. Hần sẽ hứng thú với một tên đực rựa sao? Dĩ nhiên là không. Tuy nhiên, nếu đi theo Quách Tĩnh thì hần có thể nhanh chóng tìm được Mai Siêu Phong. Nhưng chậm một vài phút thì không có gì to tát cả, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo không thể nào so sánh với Hoàng Dung, nghĩ tới đây Trần Tĩnh cũng đã quyết định ở phía sau bảo vệ Hoàng Dung.

Hần tức tốc bay đi, đứng ở trên không, Trần Tĩnh có thể thấy rõ ràng tình hình phía dưới, đêm hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nên từ sớm đã làm kinh động rất nhiều người, đèn đuốc được thắp sáng cả một vùng rộng lớn, việc này thuận tiện giúp hần tìm kiếm dễ dàng hơn, nhưng nó lại là bất lợi của Hoàng Dung, bởi vì hần thấy rõ nàng bị bao vây bởi một đám người, chính xác hơn là một đám nữ nhân cùng một tên thiếu niên.

Không sai, người này Trần Tĩnh dám chắc chính là Âu Dương Khắc, y đang cùng Hoàng Dung nói cái gì đó, khoảng cách quá xa nên Trần Tĩnh không nghe được, hần từ từ hạ xuống gần hơn.

P phía dưới hai người kia cũng đã thỏa thuận xong việc gì đó chỉ thấy Âu Dương Khắc vẽ một vòng tròn nhỏ rồi đứng vào trong đó.

Lúc này, Trần Tĩnh khoảng cách cũng đã đầy đủ, lời đầu tiên hần nghe được là giọng nói của Âu Dương Khắc.

- Ai ra khỏi vòng là thua.

Hoàng Dung liền đáp lời

- Nếu hai người đều ra khỏi vòng thì sao?

- Thì tính là ta thua cũng được.

Âu Dương Khắc ra vẻ phong độ nói, Trần Tĩnh ở phía trên đang nghĩ thầm liệu có nên bắt giữ y rồi dụ Âu Dương Phong tới cứu hay không, mối thù của hắn và Âu Dương Phong đã kết, phải biết xem chút nữa hắn đã mất mạng, thù này làm sao không báo cho được?

Âu Dương Khắc hoàn toàn không biết số phận của mình đang bị nắm trong lòng bàn tay của Trần Tĩnh, rất may mắn cho y là Trần Tĩnh không có dự định xuất hiện. Lý do là vì nếu như hắn hiện thân thì như vậy

Hoàng Dung sẽ không còn hiếu kỳ với hắn nữa, từ lần trước ra tay hắn biết cô nàng này đã có nghi ngờ. Với sự thông minh của mình, Hoàng Dung đương nhiên biết là Trần Tĩnh ra tay, vấn đề là Trần Tĩnh không ra mặt cũng như không giải thích thì đó cũng mãi chỉ gói gọn trong một chữ “Đoán” của nàng mà thôi, từ đó sự tò mò hiếu kỳ về Trần Tĩnh sẽ ngày càng lớn hơn nữa. Điều này Trần Tĩnh đã có tính toán.

- Nếu ngươi thua thì không đuổi theo bắt giữ ta nữa chứ?

Cuộc đối thoại của hai người vẫn tiếp tục, Hoàng Dung đôi mắt liếc Âu Dương Khắc nói, kẻ dám tà thì làm sao có thể chống cự lại vẻ đẹp của Hoàng Dung? Đôi mắt sáng quắc Âu Dương Khắc nhanh nhẹn tiếp lời

- Cái đó tự nhiên. Nếu ngươi bị ta đẩy ra khỏi vòng thì phải ngoan ngoãn đi theo ta. Các vị tiền bối ở đây làm chứng cho.

- Nhất ngôn cửu đỉnh!

- Từ mã nan truy!

Thấy Hoàng Dung bước vào vòng thì Âu Dương Khắc nở nụ cười đậm đàng cứ như y thắng chắc vậy, nào biết từ đầu y đã là kẻ thua cuộc rồi, nếu tình hình chuyển biến tệ thì Trần Tĩnh chỉ cần một lần nữa đè áp lực lên những người này cứu Hoàng Dung là xong, cho nên có thể nói tất cả đều như một con cờ trong bàn tay của Trần Tĩnh mà thôi. Thực lực quyết định hết thấy quả nhiên không sai!

Hoàng Dung vừa bước vào thì đã ra tay với ý định đánh bất ngờ, chỉ thấy chưởng trái của nàng ra chiêu Diên phong phát liễu, chưởng phải ra chiêu Tinh hà tại thiên, bên trái khinh, bên phải trọng, dùng cả cương nhu đồng thời đánh ra. Trần Tĩnh cũng âm thầm gạt đầu, Hoàng Dung đúng là kỳ tài luyện võ, chỉ là cái tính lười biếng làm nàng không học tới nơi tới chốn thôi.

Âu Dương Khắc thân hình hơi né qua vẫn không tránh hết, hai phát chưởng ấy đều đánh vào vai y. Hoàng Dung chưởng lực vừa chạm vào người y, lập tức thay đổi sắc mặt. Dĩ nhiên là Âu Dương Khắc nội công tinh thâm, nói không đánh trả thì quả thật không đánh trả, nhưng y mượn lực đẩy lực, người ta có bao nhiêu chưởng lực đánh vào y lập tức sẽ có bấy nhiêu kinh lực đánh lại. Y tay không động, chân không nhấc mà Hoàng Dung lại thấy đứng không vững, vọt văng nhảy ra. Nàng đòi nào dám ra chiêu thứ hai, đi trong vòng vài bước rồi nói:

- Ta đi đây, nhưng không phải là ngươi đẩy ta ra khỏi vòng.

Ngươi không được ra khỏi vòng đuổi theo ta. Mới rồi ngươi nói hai người đều ra khỏi vòng thì kẻ như ngươi thua.

Âu Dương Khắc vừa sừng sốt. Hoàng Dung đã thông thả bước ra khỏi vòng.

Nàng sợ đêm dài lắm mộng lại sinh rắc rối, bèn gia tăng cước bộ, chỉ thấy vòng vàng trên tóc nàng chớp chớp, tà áo trắng lay động đã chạy tới cạnh cửa.

Trần Tĩnh chỉ có thể lắc đầu, đúng là đối với nữ nhân không thể nói lý được, nhất là nữ nhân thông minh tinh quái.

Bọn Sa Thông Thiên. Bành Liên Hồ lại thấy Hoàng Dung dùng quỷ kế giữ chặt Âu Dương Khắc, nhin không được ôm bụng cười phá lên.

Hoàng Dung đang muốn ra cửa, chợt nghe trên đầu có tiếng gió rít, trước mặt có một vật lớn trên không rơi xuống. Nàng nghiêng người tránh qua, chỉ sợ bị vật to lớn ấy đè lên người, chỉ thấy là nhà sư Tây Tạng to lớn ngồi trên chiếc ghế Thái sư từ trên không rơi xuống. Y mặc áo hồng bào, ngồi trên ghế mà vẫn cao hơn nàng nửa cái đầu, cả người lẫn ghế vọt lên bay tới, chiếc ghế như dính chặt vào người y.

Hoàng Dung đang định lên tiếng, nhà sư Tây Tạng ấy rút từ tầng bào ra một cặp nạo bạc bằng đồng, hai tay chập lại, keng một tiếng chấn động muốn điếc tai, đang còn ngạc nhiên, đột nhiên trước mắt hoa lên, đôi đồng bạc ấy một trên một dưới bay mau tới, chỉ thấy mép bạc chớp chớp ánh sáng, sắc bén dị thường, nếu bị đánh trúng thì thân thể e sẽ bị chặt thành ba đoạn. Sau lúc hoảng sợ đôi đồng bạc đã bay tới sát người, làm sao còn tránh kịp, lập tức lườn xuống bước lên phía trước, chưởng phải đè chiếc bạc đồng bay trên, chưởng trái nâng chiếc bạc đồng bay dưới. Rồi vọt người qua giữa xông ra. Lần này nguy hiểm vô cùng, dĩ nhiên nàng đã thoát khỏi đôi bạc nhưng đã vọt tới sát người Linh Trí.

Linh Trí xòe bàn tay to lớn dùng Đại thủ ấn đánh ra một chưởng, Hoàng Dung lại như thu chân không kịp, văng vọt về phía trước, nhảy xổ vào lòng địch nhân. Mọi người cùng bật tiếng la hoảng, thấy một thiếu nữ xinh đẹp như vậy phải gãy xương nát gân dưới chưởng của Linh Trí, lại thấy tay chưởng của y lập tức rút lại, lớn tiếng gào lên. Hoàng Dung đã thừa lúc y rút chưởng lại vọt ra ngoài sảnh. Chỉ nghe tiếng cười trong trẻo của nàng xa xa vắng lại không ngớt, tựa hồ hoàn toàn chưa bị thương. Có lẽ chưởng ấy của Linh Trí vỗ ra lực đạo tuy mạnh nhưng không biết vì sao vừa chạm vào người đối phương

đã vội vàng rút lại, nên chuông lực rõ ràng chưa kịp phát ra.

Mọi người ngưng thần chỉ nghe Linh Trí tức giận gầm thét không ngớt, lòng bàn tay phải máu tươi rùng rùng. Y giờ chuông lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay bị thủng mười mấy lỗ nhỏ, chợt nghĩ ra, kêu lên:

- Nhuyễn vị giáp. Nhuyễn vị giáp!

Tiếng kêu vừa sợ vừa giận, lại vừa đau đớn. Trần Tinh lúc đầu cũng muốn ra tay, thế nhưng khi thấy Hoàng Dung bí mật nở nụ cười thì hắn cũng thu tay.

Bành Liên Hồ hoảng sợ nói:

- Con nha đầu này mặc Nhuyễn vị giáp à? Đó là bảo vật trấn đảo của đảo Đào Hoa ngoài Đông Hải mà!

Sa Thông Thiên ngạc nhiên nói:

- Con nhãi đó còn nhỏ tuổi, sao đã có được tấm Nhuyễn vị giáp ấy?.

Âu Dương Khắc nghĩ tới Hoàng Dung, vội ra khỏi cửa, trong bóng đêm không thấy bóng người, không biết nàng đã chạy đi đâu, bèn khẽ gọi một tiếng, dẫn đám tùy thiếp truy tìm, trong lòng lại cảm thấy mừng rỡ:

-Cô ta đã chạy thoát, nghĩ lại chắc hoàn toàn chưa bị thương, trước sau gì mình cũng ôm được cô ta vào tay.

Khuôn viên sân chỉ còn lại hai huynh đệ nên Hầu Thông Hải cũng mở lời hỏi, người trong sư môn biết mình ngu thì không sao, người bên ngoài biết bị chê cười thì không hay, nên lúc này y cũng không dám mở lời.

- Sư ca. Nhuyễn vị giáp là cái gì?

- Người đã thấy lông nhím chưa?

Hầu Thông Hải đáp:

- Đương nhiên thấy rồi.

- Con nhãi đó mặc một tấm nhuyễn giáp trong áo ngoài, tấm nhuyễn giáp ấy không những đao thương không thể phạm mà còn đầy gai như lông nhím. Ai đánh trúng y thì một quyền, đá trúng y thì một cước là đủ bị thương rồi!

Hầu Thông Hải lẽ lười nói:

- May mà lúc này ta không đánh trúng con nhãi thối tha ấy!

Sa Thông Thiên nói:

- Để ta đi bắt nha đầu đó lại lại.

Hầu Thông Hải nói:

- Sư ca, con ranh đó..., không thể đụng vào đâu. Hơn nữa vết thương của huynh không sao chứ

Sa Thông Thiên nói:

- Cần gì người phải nói? Chỉ là một chút nội thương thôi, không biết là có chuyện gì xảy ra, thật xúi quẩy.

-Như vậy...

-Nhưng nhị gì, nắm tóc kéo về là xong..

Hầu Thông Hải nói:

- Đúng, đúng, sao ta không nghĩ ra nhỉ. Sư ca, anh thông minh thật đấy.

Hai sư huynh sư đệ họ nhất tề xông ra đuổi theo. Thế nhưng phía trước bọn họ lại bị chặn đường, người này không ai khác chính là Trần Tinh.

-Người là người phương nào, có phải là đồng lõa của con nhãi đó...

-Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hai người các ngươi nếu không muốn chết thì phải nghe lời của ta...

Trần Tinh mở miệng cắt đứt lời nói của Sa Thông Thiên.

-Haha...sur ca, kẻ này đầu óc chắc có vấn đề rồi, đề đề dạy cho hắn một bài...

Trần Tinh vừa dứt lời thì Hầu Thông Hải quay sang cười nói với Sa Thông Thiên, thế nhưng lời nói không được trọn vẹn lắm bởi vì y thấy sư huynh của mình đang mở to mắt với biểu hiện khó tin, tiếng cười cũng im bặt y cũng từ từ quay lại nhìn.

Trần Tinh trang phục không gió tự bay, cả người hắn từ mặt đất dần dần lơ lửng lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng xuống hai người, cao cao tại thượng thêm vào đó là xung quanh hắn xuất hiện một lớp sương khói mờ ảo cứ như trích tiên hạ phàm vậy. Sa Thông Thiên từ đầu đến cuối đều quan sát Trần Tinh không rời mắt nên y hiểu được người trước mắt này không thể trêu chọc. Là người có kinh nghiệm quan sát cũng như đủ thông minh không như sư đệ ngu ngốc của mình nên Sa Thông Thiên nhanh chóng ôm quyền bày tỏ thái độ

-Tôn giá lượng thứ, sư đệ của ta không hiểu chuyện nên có lời nói ngông cuồng, không biết tôn giá cần hai huynh đệ ta làm việc gì, nếu trong khả năng đừng nói làm việc, lên núi đao xuống chảo dầu tại hạ quyết không khước từ.

-Xin Tôn giá lượng thứ...

Hầu Thông Hải cũng vội ôm quyền cúi đầu, phải như vậy rồi, y cũng không phải ngu tới mức không cảm nhận được xung quanh kinh phong bất ổn bao vây lấy hai huynh đệ y, cảm giác cứ như có một bàn tay vô hình đang trói buộc bản thân của mình vậy, nếu nói một chữ không thì ngày này năm sau biết đâu sẽ là ngày giỗ của hai người...

-Được lắm, chỉ cần các ngươi làm cho ta một việc, nếu hoàn thành mỹ mãn đừng nói thông thiên thông hải, thông ass nhau cũng không thành vấn đề.

-Vâng vâng, mọi việc nghe theo tôn giá...

Sa Thông Thiên nghe được Trần Tinh lời nói, nhanh chóng đáp lời, biểu hiện trên gương mặt cũng vui vẻ lạ thường, Trần Tinh cũng sắp xếp cho 2 người hành động rồi cũng bay đi.

-Sư ca, huynh nghĩ người này là ai, vì sao có một nhân vật lợi hại như vậy trên giang hồ lại chưa từng nghe nói qua...

Hầu Thông Hải nhìn theo bóng lưng Trần Tinh lên tiếng cảm thán

-Ta làm sao biết, may mắn là người này không có thù gì với hai chúng ta, không nói nữa, chúng ta mau chóng làm quen với chiêu thức mới được truyền đi, ta cảm nhận được sức mạnh đang dâng trào đây...

-Sư ca nói đúng, đệ đây cũng cảm nhận được, không nghĩ tới trên đời này còn có một người bản lĩnh như vậy, à mà sư ca, thông ass là gì, sao đệ thấy huynh biểu hiện vui mừng thế?

-Ngươi thật là đần, thông thiên thông hải có bá đạo không?

Hầu Thông Hải vội đáp:

-Đương nhiên...

Sa Thông Thiên chấp tay sau lưng, ngẩng mặt lên nhìn trời...

-Như vậy ngươi không nghe rõ câu nói lúc nãy người người đó sao? "Đừng nói thông thiên thông hải..." Như vậy cần gì biết nó là gì, biết nó lợi hại là được rồi...

-Đúng đúng, sư ca chí lý...

Hầu Thông Hải giờ ngón cái tán thành lời nói của Sa Thông Thiên, hai huynh đệ nhìn nhau rồi cười haha

Trần Tinh đang bay xem chút cười ngất, một câu thuận miệng của mình lại làm cho hai người này suy diễn nhiều như vậy.

Còn về võ công, hắn chỉ thuận tiện truyền cho hai người này một chút phương pháp vận chuyển của Huyền Băng U minh chương mà thôi, không nghĩ tới hai người này lại ảo tượng sức mạnh như vậy, đúng là liệu pháp tâm lý có khác.

Không để ý nhiều nữa, Trần Tinh đã sắp xếp xong nên cũng tiếp tục bay đi, mọi thứ đang nằm trong tay của hắn.

-Dung nhi, tới đây! Dung nhi...

Trần Tinh nghe được tiếng kêu của Quách Tĩnh nên cũng liếc nhìn sang, hắn thấy được cổ của y đang bị nắm chặt bởi một bàn tay trắng nhợt, chỉ biết móng tay người này rất dài và đen, không nhìn thấy rõ khuôn mặt được vì tóc tai bù xù đã che lấp đi mọi thứ.

-Cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi sao.

Người này trăm phần trăm chính là Mai Siêu Phong, cùng lúc đó chợt nghe có tiếng đáp. Hoàng Dung từ một bụi mai côi rậm bên cạnh vọt ra nói:

- Ta ở đây đã lâu rồi

Quách Tĩnh mừng rỡ:

- Dung nhi, lại đây mau. Y thị đáp ứng cứu cô, người khác quyết không làm khó được cô đâu.

Hoàng Dung trong bụi hoa nghe Quách Tĩnh nói vậy, trong lòng mang vài phần cảm kích, nhìn Mai Siêu Phong quát:

- Mai Nhượng Hoa, buông tay ra mau!

Mai Nhượng Hoa là tên của Mai Siêu Phong lúc trước, trên giang hồ không ai biết tới ba chữ ấy cũng đã mấy mươi năm không nghe ai gọi tới, đột nhiên lại bị người ta nói ra. Mai Siêu Phong quả thật vô cùng hoảng sợ, run giọng hỏi:

- Ngươi... Ngươi là ai...

Hoàng Dung thấy có hiệu quả, đột nhiên nàng cũng sực nhớ lại biểu hiện của mình giống với Mai Siêu Phong lúc nghe Trần Tĩnh đọc 2 câu thơ, thuận miệng Hoàng Dung cũng nhanh chóng nói:

- Hoa đào bóng rụng bay thần kiếm. Biển biếc triều dâng múa ngọc tiêu! Ta họ Hoàng.

Mai Siêu Phong lại càng hoảng sợ, chỉ nói:

- Ngươi..., ngươi..., ngươi...

Hoàng Dung kêu lên:

- Ngươi cái gì? Núi Đàn Chi, động Thanh âm, rừng Lục Trúc, đình Thi Kiếm ở đảo Đào Hoa, ngươi còn nhớ không?

Đó là những nơi lúc Mai Siêu Phong học võ trước đây vẫn dạo chơi, lúc ấy nghe thấy, bàng hoàng như trải qua kiếp khác, run giọng hỏi:

- Hoàng... Hoàng sư phó ở đảo Đào Hoa là..., là..., là gì của ngươi?.

Hoàng Dung nói:

- Hay lắm, ngươi còn chưa quên cha ta, lão nhân gia người cũng chưa quên ngươi. Ông đích thân đi tìm ngươi đấy!

Mai Siêu Phong vừa nghe thấy thế, chỉ định lập tức quay người bỏ chạy, nhưng dưới chân không nhích được nửa tấc. Chỉ sợ hồn phi phách tán, răng đánh lập cập thành tiếng, không biết làm sao là tốt. Hoàng Dung kêu lên:

- Mau buông y ra!

Mai Siêu Phong đột nhiên nghĩ thầm:

- Sư phụ đã lập thế không rời đảo Đào Hoa, tại sao lại tới đây? Chỉ vì thế nên mình và thằng chồng giặc trộm Cửu âm chân kinh mà ông đành tức giận xuống không thể rời đảo đuổi theo. Mình đừng để bị lừa mới được.

Hoàng Dung thấy y thị ngần ngại, chân trái điểm một cái, nhảy lên hơn một trượng, trên không liên tiếp bay hai vòng, lảng không vướng chướng, nhắm vào đình đầu Mai Siêu Phong đánh xuống, chính là chiêu Giang thành phi hoa trong Lục anh thần kiếm

- Chiêu này cha ta đã dạy ngươi, ngươi còn nhớ không?

Mai Siêu Phong nghe tiếng gió lúc nàng xoay người trên không, đời nào còn có chút nghi ngờ nữa, đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra, kêu lên:

- Sư muội, có gì cứ từ từ nói, sư phụ đâu?

Hoàng Dung hạ người xuống, thuận tay kéo một cái, kéo Quách Tĩnh qua một bên.

Ngoài miệng thì tỏ vẻ thân thiết nhưng Mai Siêu Phong trong lòng lại lo lắng

- Sư phụ đã tới đây, không biết y sẽ xử phạt mình thế nào?

Nghĩ tới Hoàng Dược Sư tính tình tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác, bất giác mặt xám như tro, toàn thân run lên lẩy bẩy, tựa hồ nhìn thấy khuôn mặt nghiêm khắc của Hoàng Dược Sư đã đứng ngay trước mặt, bất giác toàn thân nhũn ra, dường như đã mất hết võ công, nằm phục xuống đất run giọng nói:

- Đệ tử tội đáng muôn chết, chỉ xin sư phụ thương đệ tử hai mắt đã mù, bán thân bắt tội, tha cho tội chết. Đệ tử có tội với lão nhân gia, quả thật không bằng heo chó.

Quách Tĩnh mỗi lần gặp y thị, đều thấy y thị tàn độc như hung thần ác sát, cho dù có đại địch trước mặt, rơi vào vòng vây trên dốc núi dựng đứng, vẫn thân nhiên như vô sự, nhưng vừa nghe Hoàng Dung nói tới cha nàng lại sợ tới mức như thế, trong lòng vô cùng kỳ quái.

Hoàng Dung cười thầm, kéo tay Quách Tĩnh chỉ chỉ ra ngoài tường. Hai người đang định vọt qua tường chạy trốn, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng hú vang dội, một người cười lớn lướt tới, tay phe phẩy chiếc quạt, cười nói:

- Cô gái nhỏ, ta không mắc lừa cô nữa đâu.

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc, biết y công phu cao cường, đã bị y nhìn thấy thì rất khó thoát thân, lập tức quay qua nói với Mai Siêu Phong:

- Mai sư tỷ cha ta nghe lời ta, ta sẽ xin giúp ngươi. Ngươi cứ lập vài công lao trước, cha ta ắt có thể tha ngươi.

Mai Siêu Phong nói:

- Lập công gì?

Hoàng Dung nói:

- Có người xấu muốn khinh khi hiếp đáp ta, ta làm ra vẻ không địch nổi, ngươi cứ đánh đuổi cho ta. lát nữa gia gia tới thấy ngươi giúp ta nhất định sẽ rất vui vẻ.

Mai Siêu Phong nghe tiểu sư muội xin giúp mình, lập tức tinh thần phấn chấn. Lúc họ trò chuyện. Âu Dương Khắc đã dắt bốn người tỳ thiếp xông tới trước mặt.

Hoàng Dung kéo Quách Tĩnh núp sau lưng Mai Siêu Phong, chỉ chờ y thị động thủ với Âu Dương Khắc sẽ lập tức thừa cơ bỏ chạy. Âu Dương Khắc thấy Mai Siêu Phong ngồi trên mặt đất, tóc xỏa rũ rượi, toàn thân đen bóng một khối, đầu coi y thị ra gì, khẽ vung chiếc quạt bước thẳng tới định bắt Hoàng Dung, đột nhiên có một luồng kinh phong đánh vào giữa ngực, chợt thấy người đàn bà dưới đất vươn tay chụp tới, một phát trào này kinh phong chiêu thể lợi hại quả thật bình sinh chưa nhìn thấy, sau con hoảng sợ vội vung quạt đánh vào cổ tay y thị đồng thời đạp mau chân nhảy tránh qua một bên, chỉ nghe soạt, rắc rắc, á á á á mấy tiếng nổi nhau vang lên.

Âu Dương Khắc vật áo trước đã bị xé toạc một mảnh lớn, chiếc quạt gãy đôi, bốn người tỳ thiếp ngã vật ra đất. Y đưa mắt nhìn lại thì bốn người đều đã mất mạng, mỗi người đều bị trúng một trào vào Thiên linh cái, máu và óc trên đầu theo năm lỗ ngón tay vọt ra. Địch nhân xuất thủ mau lẹ tàn ác quả thật ít nghe ít thấy.

Âu Dương Khắc vừa sợ vừa giận, nhưng thấy người đàn bà kia vẫn ngồi bất động, tựa hồ bán thân bất toại, lập tức bớt sợ, liền triển khai Thần đà Tuyết Sơn chương gia truyền, thân hình lăng đặng phát chương tấn công. Mai Siêu Phong mười móng tay sắc nhọn, mỗi trào vung ra đều mang theo kinh phong vũ vu. Âu Dương Khắc làm sao dám coi thường sẵn tới gần?

Hoàng Dung kéo Quách Tĩnh định bỏ chạy, chợt nghe sau lưng có tiếng gầm thét giận dữ be be. Hầu Thông Hải song quyền đã đánh tới. Hoàng Dung thân hình hơi nghiêng đi một cái. Hầu Thông Hải thấy đã đánh tới vai nàng, đang lúc cả mừng nhưng rút lại đầu óc cũng không quá ngu xuẩn, chợt nhớ ra nàng có mặc tấm Nhuyễn vị giáp sắc nhọn, gầm lớn một tiếng rút mau hai tay lại, chát chát hai tiếng đã đánh vào ba cái sừng trên trán mình, đau quá be be kêu ầm lên, làm sao còn rảnh tay để biến chiêu chụp tóc nàng?

Trong vòng một khắc. Sa Thông Thiên. Lương Từ Ông. Bành Liên Hồ mọi người đã lần lượt đuổi tới.

- Sư đệ ngươi đã quên người kia lời nói sao...

Sa Thông Thiên lên tiếng nhắc nhở

- Là ta quá lỗ mãng, sư huynh như vậy chúng ta phải làm sao...?

- Trước hết không cần động thủ, cứ chờ đợi thời cơ ra tay, nếu có gì sơ suất thì huynh đệ ta cũng không sống tốt được đâu.

- Vâng vâng...

Hai sư huynh đệ Sa Thông Thiên cùng Hầu Thông Hải cũng lấy cớ hơi lui lại phía sau để cho Bành Liên Hồ, Lương Từ Ông, Âu Dương Khắc... giao thủ cùng Mai Siêu Phong.

Bởi vì một mình phải chống lại nhiều cao thủ như vậy nên Mai Siêu Phong cũng không được thoải mái cho lắm, thêm vào đó là đôi mắt bị mù, bán thân bất toại nên dù võ công có cao đến đâu, thất bại cũng là điều sớm muộn.

- Ngũ hành là gì?

Nhận rõ được tình thế, Mai Siêu Phong vừa đánh vừa hỏi Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lúc trước cũng được truyền dạy cho tâm pháp của Đạo gia, thế nhưng y cũng không phải là người theo đạo cho nên cũng không thể chuyên sâu được.

-Kim Mộc Thủy Hoà Thổ ứng với Hồn Phách Tinh Thần Ý.

-Có thể rõ ràng hơn nữa chứ...

-Ta....

Quách Tinh tỏ vẻ khó xử, nhưng sau chốc lát y cũng chợt nhớ lại lúc trước Mã Ngọc có nhắc tới nên nhanh miệng đáp.

- Mộc phía tây là hồn. Kim phía đông là phách. Hỏa phía bắc là thần. Thủy phía nam là tinh. Thổ ở giữa là ý.

Mai Siêu Phong nói:

- Ái chà. trước đây ta đều nghĩ sai cả. Hòa hợp tứ tượng là gì?

- Giấu kín thần quang của nhãn. Ngưng tụ âm vận của tai, điều hòa hơi thở của mũi, tiết giảm khí vị của lưỡi.

Mai Siêu Phong mừng rỡ nói:

- Té ra là thế. Vậy Ngũ khí triều nguyên là gì?

Quách Tinh nói:

- Mắt không nhìn thì hồn ở can, tai không nghe thì tinh ở thận, lưỡi không nếm thì thần ở tâm, mũi không ngửi thì phách ở phế, tứ chi không động thì ý ở tỷ, đó là Ngũ khí triều nguyên.

Hòa hợp tứ tượng. Ngũ khí triều nguyên đều là then chốt trong việc hành công tu luyện của Đạo gia. Mai Siêu Phong khó nhọc suy nghĩ hơn mười năm vẫn không hiểu được bí quyết, một sớm được Quách Tinh chỉ điểm đột nhiên hiểu ra, bảo nàng làm sao không vui mừng cho được?

- Thế nào là Tam hoa tụ đỉnh?

Y thị luyện công bị tẩu hỏa, then chốt chính là chỗ ấy, nên hỏi mấy câu sau thì ngưng thần lắng nghe

-Chuyện này thì ta không biết, ta chưa bao giờ đạt tới cảnh giới đó...

Quách Tinh xấu hổ đáp, Trần Tinh lắc đầu, máu chột thì không biết còn luyện cái gì? Hơn nữa mấy chuyện này thì đừng nói là Hoàng Thường đích thân giải thích cũng không hơn được Trần Tinh về mặt lý luận, mà hẳn thì lại không thể hiểu hết được, cho nên Hoàng Thường thì càng lại không có vé.

-Khoan đã, hình như Mã Ngọc tiền bối có nói qua câu này: Tinh hóa thành khí, khí hóa thành thần, thần hoá hư vô. Đó chính là Tam Hoa Tụ đỉnh.

Quách Tinh tựa như nhớ ra điều gì nên cũng nhanh chóng lớn tiếng nói. Trần Tinh nghe xong chỉ có thể càng lắc đầu hơn nữa. Nghe khẩu quyết không cũng đã lúng búng lỡ tai hướng chỉ là tu luyện, Tinh Khí Thần chính là tam bảo ai ai cũng biết nhưng thử hỏi từ trước tới giờ có ai thành công lĩnh ngộ dù chỉ một thứ trong đó hướng chỉ là hợp nhất? Trình độ của nó đã vượt khỏi phạm trù phạm nhân mà hơi thiên về tu tiên tu đạo rồi.

-Thằng giặc hái hoa, phen này chạy đi đâu...

Một tiếng hét tựa sấm vang dội trong màn đêm khiến cho mọi người đang giao thủ với nhau dừng tay lại, biểu hiện ai nấy cũng hiếu kỳ, chỉ có Quách Tinh là khuôn mặt mừng rỡ kêu lên

-Sư phụ...

Trần Tinh thấy mọi người càng ngày càng đến đông đủ, như vậy cũng đến lúc hẳn nên hành động, hẳn nhanh chóng ra hiệu cho Sa Thông Thiên về việc đã bàn với nhau từ trước.

Cả hai huynh đệ liếc nhìn nhau gật đầu rồi Sa Thông Thiên cầm trên tay một lọ thuốc nhỏ và mở nó ra. Bì Tô Thanh phong không sắc không mùi nhưng lại hiệu quả vô cùng, thời đại này làm gì còn có người nhớ tới nó nữa, hướng chỉ là thuốc giải?

Chỉ một lát sau, nó đã phát huy được hiệu quả, tiếng kêu sợ hãi vang lên không dứt, đầu tiên phải kể đến người có võ công thấp kém nhất là những tên thị vệ trong phủ.

-Có chuyện gì đang xảy ra, các ngời làm sao vậy...

-Có độc, mọi người cẩn thận...

-Ta..cơ thể ta cảm thấy không còn chút sức lực nào cả...

-Mọi người mau chóng nín thở lại...

-Là kẻ nào hạ độc...

Sa Thông Thiên cùng Hầu Thông Hải cảm thán về thuốc của Trần Tinh đưa cho, đúng là thần nhân, đồ vật cũng thần kỳ như vậy, rồi cũng giả bộ trúng thuốc nằm liệt dưới đất.

Bi Tô Thanh Phong này đã được Tiết Mộ Hoa cùng Lãnh Nguyên cải tiến nên hiệu quả không chê vào đâu được, ngoài việc người trúng tay chân bủn rủn không còn sức lực ra còn có tác dụng tương tự thuốc mê, chỉ trong chốc lát không gian bắt đầu yên ắng trở lại, bởi vì tất cả mọi người đều đã ngất đi.

-Hai người các ngươi làm rất tốt, lọ thuốc đó các ngươi cứ giữ xem như phòng thân, nếu để ta biết các ngươi làm việc xấu thì...

-Không dám không dám...Huynh đệ ta..

-Không cần nói nữa, ta mang hai người này rời đi, hai người các ngươi đầu tiên thì sắp xếp 7 người này đưa ra khỏi vương phủ đi, còn tên Âu Dương Khắc thì không cần làm khó hắn, thiện là được. Sau khi làm xong việc ra khỏi phủ hướng đông cách 3 dặm chờ ta. Sẽ có chỗ tốt cho các ngươi.

Trần Tinh đưa tay chỉ 7 người sư đồ Quách Tĩnh rồi bản thân cũng một tay ôm Hoàng Dung một tay ôm Mai Siêu Phong nói, sau đó hắn liếc Âu Dương Khắc rồi bình thản nói, giọng điệu này làm Sa Thông Thiên cùng Hầu Thông Hải như cả trứng vọi vàng vâng dạ không dám cãi lời.

Trần Tinh làm việc gì cũng có nguyên do của nó, nợ cha con trả, thiên kinh địa nghĩa, Âu Dương Phong có thù với Trần Tinh, hành hạ con y là việc mà Trần Tinh cảm thấy màn trả thù có ý nghĩa nhất, hơn nữa là hắn ghét nhất là bọn hải hoa tặc, cho nên thiện đi Âu Dương Khắc không làm cho Trần Tinh mấy may suy nghĩ nhiều.

-Tôn giá đi thông thả.....

-Sư ca...chúng ta...

-Cứ nghe theo người đó sắp xếp đi, người này lai lịch thần bí, võ công lại cao cường, quan trọng hơn là hành sự luôn có tính toán, người như vậy thì không nên đắc tội, nếu không...

-Đệ đây đã hiểu..

Trần Tinh ôm Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong bay khỏi Vương phủ, tìm một vị trí rồi đặt tạm hai người nằm đó, hắn cũng thuận tay thêm chút gia vị để đảm bảo sáng hôm sau khi hắn trở lại hai người này mới tỉnh dậy được. Còn hiện tại thì hắn phải trở lại để đưa ra lời phán quyết cho Dương Khang, nếu như diễn biến như trong nguyên tác thì Trần Tinh chỉ có thể thuận tiện tiễn hắn lên đường.

Hắn cũng từng suy nghĩ có phải bản thân mình quá lo chuyện bao đồng hay không? Sao không lo tăng thực lực bản thân để mau chóng tìm kiếm nữ nhân trong khi vẫn còn quá yếu đuối. Nhưng từ lần gần như suýt chết tình dậy và hồi phục trí nhớ kia, từ sâu trong lòng Trần Tinh lại cảm thấy nếu hiện tại hắn tập trung hồi phục lại thực lực lại là mồ chôn của hắn sau này, cảm giác giống như có người đang để mắt tới mình vậy. Hắn không thể lý giải được điều đó, cũng như hiện tại Trần Tinh không biết làm thế nào để tìm lại được nữ nhân của mình. Phá vỡ thiên đạo một lần nữa? Điều đó nghe có vẻ không khả thi cho lắm! Cho nên mọi thứ cứ từ từ.

Từ trên không trung nhìn xuống Trần Tinh có thể thấy một đội quân đang tháo chạy như bầy ông vớ tổ. Cách đó không xa là một đồng xác chết binh sĩ, một người ăn mặc theo phong cách của đạo sĩ với gương mặt lạnh lùng đang cầm kiếm trong tay nhìn theo đám lính bỏ chạy kia.

Hắn có thể thấy được Dương Thiết Tâm, Bao Tích Nhược và kể cả Mục Niệm Từ trong đó, thế nhưng nhanh chóng có một tốp người khác kéo tới bao vây đám người này lại. Dẫn đầu chính là Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng Dương Khang, một số thuộc hạ của y chỉ còn lại Linh Trí, Bành Liên Hồ cùng những kẻ không có tên tuổi khác.

Diễn biến nhanh chóng trở nên kịch tính khi hai phe bắt đầu nói chuyện với nhau bằng đao kiếm.

-Thằng tiểu súc sinh, đúng là lòng dạ cay nghiệt.

Nghe được tiếng quát của Khuru Xứ Cơ, Dương Khang theo bản năng rụt đầu lại, trông có vẻ rất sợ hãi, rồi liếc nhìn bọn Bành Liên Hồ ra hiệu bảo giết y đi để tránh hậu họa về sau. Lại đánh thêm một lúc. Khuru Xứ Cơ tay phải bị trúng một đao, tuy không bị thương nặng nhưng cũng đã máu nhuộm đao bào, trong chớp mắt ấy chợt thấy Hoàn Nhan Khang lộ vẻ vui mừng, lại càng tức giận be be quát ầm lên.

Mã Ngọc lấy trong bọc ra một ngọn pháo hiệu đánh lửa châm vào rồi thẳng tay ném lên trời, một làn khói lam phóng thẳng lên không. Bành Liên Hồ đoán đây là tín hiệu thông báo với đồng môn của phái Toàn Chân kêu lên:

-Lão đạo muốn gọi người giúp đỡ.

Lại qua mấy hiệp, phía tây bắc không xa cũng có một làn khói lam vọt thẳng lên. Khuru Xứ Cơ cả mừng kêu lên:

-Vương sư đệ cũng ở gần đây.

Rồi đôi kiếm qua tay trái, đâm trên chém dưới đánh luân bảy tám chiêu sát thủ ép địch nhân lùi lại mấy bước. Mã Ngọc chỉ làn khói lam phía tây bắc

-Chạy về phía đó!

Cha con Dương Thiết Tâm. Mục Niệm Từ tuốt binh khí ra bảo vệ Bao Tích Nhược chạy mau phía trước. Mã Ngọc ở phía sau. Khuru Xử Cơ một mình vùng trường kiếm đi đoạn hậu, vừa đánh vừa chạy. Bành Liên Hồ muốn vọt qua người y để bắt Bao Tích Nhược lại nhưng Khuru Xử Cơ kiểm thế như gió thủy chung vẫn không cho y vượt qua.

Chạy không bao lâu, cả bọn đã tới trước khách sạn nhỏ chỗ Vương Xử Nhất trọ. Khuru Xử Cơ kêu lên:

- Chạy vào trong khách điểm.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thủ thế mọi người dừng bước rồi cao giọng quát

- Đưa vương phi ra đây sẽ tha cho các người khỏi chết.

- Ai cản gã cầu tặc nước Kim nhà người tha mạng.

Khuru Xử Cơ lớn tiếng mắng chửi, vùng kiếm ra sức chống trả. Bọn Bành Liên Hồ thấy y thế cùng cực kiệt vẫn cố sức chống trả, kiểm thế như cầu vòng, chiêu số kỳ ảo, cũng bất giác ngấm ngấm bội phục.

Dương Thiết Tâm nghĩ thầm:

- Việc đã tới nước này rồi lại cũng khó thoát khỏi độc thủ, vợ chồng mình đừng làm liên lụy tới tính mạng của Khuru đạo trưởng.

Bèn kéo tay Bao Tích Nhược đột nhiên sấn ra, cao giọng gọi:

- Xin các vị dừng tay, vợ chồng ta chết ở đây là được.

Mũi thương léo lên đâm vào tâm oa của mình, sột một tiếng, máu tươi bắn tung tóe ngã vật ra phía sau. Bao Tích Nhược cũng không thương tâm cười thầm một tiếng, hai tay rút ngọn thương ra cắm cán thương xuống đất, nhìn Hoàn Nhan Khang nói:

- Hải nhi.. con... còn không tin y là cha ruột của con sao?

Không biết Bao Tích Nhược lấy đâu ra sức lực để tự sát trong khi vết thương lúc ban đầu làm cho bản thân sống chết không rõ...có lẽ đây chính là sự hồi quang phản chiếu chăng? Dương Khang cả kinh thất sắc Vọt mau tới cứu.

- Mẹ!

Bọn Khuru Xử Cơ thấy xảy ra biến cố phi thường, đều dừng tay không đánh nhau nữa. Dương Khang vọt tới trước mặt mẹ, thấy bà ta thân hình rũ xuống, mũi thương đã đâm thấu ngực, lập tức buông tiếng khóc lớn. Khuru Xử Cơ bước lên nhìn thương thế của hai người, thấy mũi thương đâm vào chỗ yếu hại, đều đã không còn cách nào cứu được. Dương Khang ôm chặt mẹ. Mục Niệm Từ ôm chặt Dương Thiết Tâm, cùng bật tiếng gào khóc. Khuru Xử Cơ nhìn Dương Thiết Tâm nói:

- Dương huynh đệ, người còn việc gì chưa làm xong cứ nói cho ta nghe, ta nhất định làm thay người là được. Ta..., rồi lại ta không cứu người được, ta..., ta...

Trong lòng chua xót, nói xong khóc nức lên.

Đúng lúc ấy mọi người chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, quay đầu nhìn thì thấy Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh vội vàng chạy tới.

Giang Nam lục quái thấy bọn Bành Liên Hồ lập tức tuốt binh khí ra, nhưng tới gần chỉ thấy mọi người nhìn nhìn vào một người đàn ông và một người đàn bà trên mặt đất, ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc, quay lại đột nhiên thấy Khuru Xử Cơ và Mã Ngọc, lục quái lại càng ngạc nhiên.

Quách Tĩnh thấy Dương Thiết Tâm nằm lăn trên đất máu me đầy người, vội bước lên kêu:

- Dương thúc phụ, người có sao không?

Dương Thiết Tâm vẫn chưa tắt hơi, vừa thấy Quách Tĩnh trên khóe môi lập tức lộ ra nét cười, nói:

- Năm xưa cha người có hẹn với ta, nếu sinh được một trai một gái thì cho kết làm vợ chồng.., ta không có con gái, nhưng đưa con gái nuôi này cũng như con ruột của ta...

Rồi đưa mắt nhìn qua Khuru Xử Cơ nói:

- Khuru đạo trưởng, người thành tựu giùm ta cuộc nhân duyên này, ta..., ta..., có chết cũng nhắm mắt.

Khuru Xử Cơ nói:

- Chuyện đó dễ lắm. Dương huynh đệ cứ yên tâm.

Bao Tích Nhược bỏ lên cạnh xác chồng, tay trái nắm chặt tay y, chỉ sợ y lại bỏ mình mà đi, lúc mê man nghe y nói tới chuyện chi phúc định hôn, bèn hết sức rút trong bọc ra một thanh chủy thủ, nói:

- Đây..., đây là tín vật.

Lại nói:

- Đại ca, cuối cùng chúng ta cũng được chết chung một chỗ, ta..., ta rất vui sướng.

Nói xong lặng lẽ cười một tiếng tắt hơi, diện mạo vẫn xinh đẹp dịu dàng như lúc sống.

Khuru Xử Cơ cầm lấy ngọn chủy thủ, thấy chính là vật năm xưa mình đã tặng ở thôn Ngưu Gia, trên chuôi có khắc hai chữ Quách Tĩnh. Dương Thiết Tâm nói với Quách Tĩnh:

- Xin người..., người coi trọng người cha đã quá cố của người, chiếu cố cho con gái ta...

Quách Tĩnh nói:

- Con..., con không..

Khuru Xử Cơ nói:

- Nhất thiết mọi việc đã có ta gánh vác, người..., yên tâm đi!

Dương Thiết Tâm vốn cho rằng không thể tìm được hậu nhân của nghĩa huynh Quách Khiếu Thiên, nên mới có chuyện tỵ võ chiêu thân của Mục Niệm Từ. Hôm ấy lại cùng vợ tròng phùng, lại thấy đứa con mồ côi cha tử trong bụng mẹ của nghĩa huynh mình trưởng thành, nghĩa nữ có chỗ gửi gắm trọn đời, càng không có chút gì hối hận, hai mắt nhắm lại, lặng lẽ qua đời.

Trần Tĩnh lơ lửng giữa không trung tận mắt chứng kiến cái kết xảm nhất hãn từng thấy, điều này không hấn bận tâm gì nhiều cũng như chẳng có mấy may cảm xúc thương tiếc hay tội gì.

- Khang nhi, người làm thế là có ý gì?

Khuru Xử Cơ đột nhiên quát lên một tiếng làm cho mọi người cũng chú ý. Dương Khang không đáp, cũng không đi cùng bọn Bành Liên Hồ, một mình rẽ qua góc đường.

Khuru Xử Cơ ngờ ngẩn xuất thần, kể quay sang vái bọn Kha Trần Ác. Chu Thông một vái, nói:

- Hôm nay nếu không được lục hiệp tới cứu thì tính mạng ba sư huynh đệ chúng tôi khó mà giữ được. Lại nữa, gã nghiệt đồ của ta nhân phẩm khôn khiếp như thế lại càng thua xa lệnh hiền đồ. Chúng ta là người học võ, phẩm hạnh tâm thuật là hàng đầu, võ công chỉ là thứ hai. Bản đạo thu nhận đệ tử như thế thật vô cùng xấu hổ. Cái hên tỵ võ ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng hôm nay đã kết thúc, bản đạo cam tâm chịu thua, xin đảm nhận việc loan truyền ra giang hồ, nói Khuru Xử Cơ đã thua trắng dưới tay Giang Nam thất hiệp, xin tâm phục khẩu phục.

Giang Nam lục quái nghe y nói thế đều cực kỳ đắc ý thấy mất mười tám năm trên sa mạc rốt lại cũng đã có kết quả mỹ mãn, lúc ấy Kha Trần Ác cũng khiêm tốn vài câu. Nhưng lục quái lập tức nhớ tới Trương A Sinh chết thảm ở sa mạc, đều bất giác buồn bã, tiếc cho y không thể đích thân nghe được lời nhận thua của Khuru Xử Cơ.

Ngay khi Dương Khang quyết định quay người rời đi cũng là lúc cuộc sống của hãn đã kết thúc, Trần Tĩnh ghét nhất là thể loại này nên hãn sẽ không giết y ngay lập tức mà là hành hạ để cho Dương Khang biết cái kết của kẻ bất hiếu, không thể nói Trần Tĩnh làm việc quá độc đoán, chỉ có thể đổ lỗi cho Dương Khang thực lực không đủ, trong một thế giới kẻ mạnh làm vua thì chỉ có thể lực lượng mới có thể quyết định số phận của mình mà thôi.

Mọi người đỡ Mã Ngọc và Vương Xử Nhất vào khách điểm. Toàn Kim Phát ra ngoài mua quan tài lo việc chôn cất vợ chồng Dương Thiết Tâm. Khuru Xử Cơ thấy Mục Niệm Từ buồn bã khóc lóc, trong lòng rất khó xử, bèn nói:

- Cô nương, mấy năm nay cha con cô sống thế nào?

Mục Niệm Từ lau nước mắt nói:

- Hơn mười năm nay cha mang tôi đồng sơn tây tẩu, chưa từng ở yên nơi nào được mười bữa nửa tháng, cha nói phải tìm được một vị..., một vị đại ca họ Quách...

Nói tới đó giọng nói nhỏ dần, từ từ cúi đầu xuống.

Khuru Xử Cơ liếc Quách Tĩnh một cái nói:

- Ô. Tại sao cha cô lại nhận cô làm con?

Mục Niệm Từ nói:

- Tôi là người thôn Hà Đường phủ Lâm An. Mười mấy năm trước cha đường thương ở nhà tôi, không bao lâu cha mẹ ruột và mấy vị ca ca của tôi đều bị bệnh dịch mà chết. Cha bèn nhận tôi làm con, sau dạy võ nghệ cho tôi, vì phải đi tìm Quách đại ca nên bôn ba khắp nơi, làm ra..., làm ra..., lá cờ Tỳ vũ... chiêu thân. Khuru Xứ Cơ nói:

- Té ra là thế. Cha cô thật ra không phải họ Mục mà là họ Dương, từ nay về sau cô cũng nên đổi là họ Dương.

Mục Niệm Từ nói:

- Không, tôi không đổi họ Dương, tôi là họ Mục.

Khuru Xứ Cơ đang dự định nói tiếp thì kinh phong từ ngoài thổi vào trong làm cho mọi người đề cao cảnh giác hẳn lên. Xung quanh vài người khách khác thì vẫn ăn uống bình thường.

Trần Tinh bước vào, hần ban đầu dự định rời đi thế nhưng trước khi rời đi phải sắp xếp lại một số việc, nếu không thì với tính cách của Quách Tinh sẽ tìm Hoàng Dung khắp nơi thì không hay cho kế hoạch của hần sau này. Việc Quách Tinh cùng 3 vị sư phụ y tới nơi này và tình cờ gặp Khuru Xứ Cơ chắc hẳn là vì tìm kiếm tung tích Hoàng Dung.

- Chủ quán, khách điểm vẫn còn chỗ chứ...

- Vẫn còn vẫn còn, khách quan mời vào...

- Là huynh...

Vương Xứ Nhất, Quách Tinh, Mục Niệm Từ đều nhận ra Trần Tinh thế nhưng người lên tiếng chỉ có Mục Niệm Từ làm Trần Tinh không khỏi nhìn nàng. Trần Tinh gật đầu xem như chào hỏi rồi tự tiện ngồi xuống một bên khác.

Khách điểm mở tới khuya không hiếm thấy cho lắm, Trần Tinh tùy tiện kêu vài món ăn nhẹ rồi bắt đầu một mình thưởng thức. Hần không thể cứ như vậy bắt chuyện với Quách Tinh, vừa mất thân phận vừa không thể chiếm thế chủ động được.

- Vương sư đệ, đệ quen người này sao? Tại sao gặp y biểu hiện đệ lại tỏ ra e dè như vậy?

- Hồi sư huynh, thật ra ta đã gặp y một lần trên đường phố cũng chính là hôm diễn ra cuộc tỷ võ chiêu thân của Mục cô nương này, y không phải nhân vật tầm thường đâu, đối mặt với y đệ cảm thấy cứ như đối mặt với sư phụ vậy.

- Trên đời này lại có người có thể sánh ngang với sư phụ của chúng ta sao? Ta không tin tuổi y còn trẻ như vậy lại lợi hại như thế.

Mã Ngọc ở một bên lắng nghe cũng hừ một tiếng thuận miệng chen miệng vào. Quách Tinh thấy vậy cũng vội nói

- Điều Vương tiên bối nói là hoàn toàn chính xác, đệ tử cũng cảm thấy như vậy. Buổi tỷ võ hôm ấy đáng nhẽ đệ tử bị đánh thảm hại nhưng nhờ có huynh ấy giúp mới thắng được.

Mục Niệm Từ ở một bên len lén liếc nhìn Trần Tinh thưởng thức món ăn cũng không lên tiếng biện hộ hay giải thích gì cả

Kha Trần Ác ngón tay gõ mặt bàn cũng chen miệng vào

- Nói như vậy, Tinh nhi, con quen với người này sao? Vì sao y lại ra tay giúp con?

Quách Tinh lắc đầu rồi nói

- Con cũng không biết, ban đầu con cũng có hỏi nguyên nhân, y ta chỉ nói nhìn Dương Khang cảm thấy đáng ghét nên ra tay giúp mà thôi.

Khuru Xứ Cơ vuốt vuốt chòm râu của mình nói

- Người lợi hại như vậy, bản đạo phải nhận thức một hai mới được...

- Đạo trưởng, người...

Khuru Xứ Cơ khoát tay sau đó đứng dậy đi về phía Trần Tinh.

- Vị anh hùng này, không biết bản đạo ngồi đây có được không?

Nói nhận biết chứ thật ra Khuru Xứ Cơ muốn thăm dò Trần Tinh, y mở miệng hỏi nhưng đã không chờ được sự đồng ý của Trần Tinh mà tự tiện ngồi xuống.

Là một người tâm cao khí ngạo, cái thời huy hoàng mà Vương Trùng Dương sáng lập cho phái Toàn chân giáo đã qua, nhưng bản thân lại không nhận thức được hiện thực mà cứ sống mãi trong ảo tưởng nên tự chuốc lấy xấu mặt là đáng.

-Rầm~

Trần Tinh không hề trả lời cũng như có động tác nào, hần vẫn thản nhiên ăn nhưng trong lúc Khuru Xử Cơ kéo ghế đặt mông ngồi xuống thì dường như có trọng lực gia trì làm chiếc ghế vỡ vụn, Khuru Xử Cơ té lăn ra đất. Một vài người trong khách điểm nhìn sang khiến y mặt mọ đỏ lên vì xấu hổ, Khuru Xử Cơ chỉ có thể đổ lỗi cho việc chiếc ghế cũ mà thôi.

-Rầm~

Lại một lần nữa xảy ra sự việc tương tự, Khuru Xử Cơ lăn đùng ra đất. Lần này còn nặng hơn lần trước, đối với những kẻ cứng đầu Trần Tinh không bao giờ nương tay.

-Đạo trưởng, người không sao chứ...

Mục Niệm Từ nhanh chóng chạy lại đỡ Khuru Xử Cơ, hiện tại có ngu tới mức nào Khuru Xử Cơ cũng đã nhận ra là Trần Tinh giờ trò, vấn đề là không thấy hần ra tay như thế nào, nếu khẳng định Trần Tinh ra tay như vậy mặt mũi của y để đâu?

-Ta không sao, đa tạ Mục cô nương, ghế trong khách điểm này có vẻ đã xuống cấp rồi thì phải. Khục, vị anh hùng này, bản đạo có phần lỗ mãng, quấy rầy.

Khuru Xử Cơ vội lấy cớ trở về chỗ cũ, lần té vừa rồi đã động đến vết thương trên tay của y cần băng bó lại một chút, mặc dù tự cao nhưng y không ngu ngốc đến nỗi gây thù chuốc oán với một nhân vật không hiểu rõ thực lực đối phương thế nào.

-Sao lại tỏ ra e dè như vậy? Không ngồi sao?

Trần Tinh không thèm đếm xỉa tới Khuru Xử Cơ nhưng lại nhìn sang Mục Niệm Từ nói

-Ta...

-Không sao...nó không có vấn đề gì đâu.

Mục Niệm Từ gục đầu liếc nhìn chiếc ghế còn lại, cảm thụ được lo lắng của nàng Trần Tinh cũng cười nói. Một bàn 4 ghế, Trần Tinh chiếm 1, đã bị gãy 2 còn lại một. Rất may là Khuru Xử Cơ không dám thử nữa, nếu không...

-Ta..ta phải trở về...

-Cứ ngồi xuống một lát đi...

Trần Tinh ngờ ý giữ Mục Niệm Từ lại không có ý gì khác, chỉ là hần đợi Quách Tinh sang bên này, nhân cơ hội hỏi thăm liệu xem nàng có như trong nguyên tác đi tìm Dương Khang hay không? Nếu không thì tốt, hần còn có ý định tác hợp cho nàng cùng Quách Tinh, nếu có thì dĩ nhiên là Trần Tinh mặc kệ rồi. Bởi vì Dương Khang trong mắt hần cũng chỉ là người sắp chết mà thôi, tìm gặp hay không cũng vô dụng.

-Huynh...Lúc này có phải là huynh cố tình ra tay không cho Khuru đạo trưởng ngồi không?

Mục Niệm Từ bỗng nhiên hỏi như vậy, thái độ vẫn còn rất e dè

Trần Tinh đáp

-Có vấn đề gì sao?

-Không...không, chỉ là...

-Đừng nói vấn đề này nữa, Mục cô nương, xin lỗi vì không thể cứu được cha cô.

Trần Tinh cũng chuyển chủ đề, không thể cứ xoay quanh một chủ đề không đáng, Khuru Xử Cơ trong mắt Trần Tinh chỉ là một con kiến hôi không có giá trị tồn tại mà thôi. Không cần phải tốn thời gian để nói về y.

-Không.. không cần phải xin lỗi, sống chết có số, không thể đổ lỗi cho huynh được.

-Sống chết có số sao?...Phải rồi Mục cô nương sau này có dự định gì không?

Nghe được câu hỏi của Trần Tinh, Mục Niệm Từ thoáng chốc trở nên buồn bã, khoé mắt cũng cay cay. Có điều giọt lệ vẫn không rơi, tất cả cử động Trần Tinh đều thu hết vào mắt.

-Thật xin lỗi, ta không cố ý.

Mục Niệm Từ nghe vậy lắc đầu, nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi hỏi:

-Không có gì, ta cảm thấy mọi việc xảy ra quá nhanh cứ như giấc mơ, cho nên không thể tiếp thu kịp. Không sao đâu. Phải rồi, sau này huynh cứ gọi ta

là Niệm Từ là được, ta hiện tại vẫn chưa có dự tính gì, còn huynh? Huynh có dự tính gì không? Vì sao võ công của huynh lại cao như vậy? Ta theo cha lưu lạc giang hồ từ nhỏ, vì sao không nghe qua người nào nhắc đến huynh?

Trần Tinh đáp:

-Dự định sao? Ất hẳn là đi khắp đại giang nam bắc, xem như du ngoạn, nào cảm thấy chán thì về thôi. Còn việc võ công của ta sao? Chỉ là mèo quào, không đáng nhắc tới.

Trần Tinh nói sơ lược về hướng đi của mình cũng như nói không sai khi nhận xét về thực lực bản thân, hẳn vẫn còn quá yếu nếu so với một số người... Chỉ là không cần thiết phải nói quá rõ. Điều này lại làm cho Mục Niệm Từ hiểu lầm, cảm thấy hẳn không muốn nói chuyện với mình nên nàng cũng im lặng cúi đầu, giống như đang bị uy khuất vậy.

Quách Tinh cùng những người khác vẫn luôn chú ý bên này, không ai có thể nghe được đối thoại của hai người, là người cương trực thẳng tính, Quách Tinh thấy Mục Niệm Từ bộ dáng uy khuất đương nhiên là cho rằng Trần Tinh đang ức hiếp nàng, hẳn đứng dậy đi về phía Trần Tinh.

-Ngươi vì sao lại đối xử Mục cô nương như vậy? Cô ấy đã đủ thảm lắm rồi vì sao ngươi còn ức hiếp cô ấy?

Trần Tinh nhân cơ hội đáp

-Có phải ngươi mắc chứng hoang tưởng hay không? Ta đã làm gì đâu?

-Quách đại ca, huynh hiểu lắm rồi, ta không có bị ức hiếp...

Mục Niệm Từ cũng không muốn Quách Tinh và Trần Tinh hiểu lầm nhau nên cũng giải thích.

-Được rồi, không cần giải thích với y, biết vì sao ngươi cùng các sư phụ của mình có thể an toàn rời khỏi Triệu Vương phủ hay không?

Trần Tinh đưa tay ngăn Mục Niệm Từ lời nói, rồi tỏ vẻ trêu tức nhìn Quách Tinh nói, hẳn muốn nhanh chóng giải quyết cho xong chuyện này.

Quách Tinh nghe xong cũng hơi sững sốt, nhưng rất nhanh y hấp tấp hỏi

-Ngươi...chẳng lẽ...Dung nhi hiện tại ra sao? có an toàn hay không?

Trần Tinh thấy biểu hiện Quách Tinh như vậy cũng âm thầm lắc đầu, nếu không có Hoàng Dung thì Quách Tinh chẳng là gì

-Ta đến đây cũng là vì chuyện này, nàng nhờ ta nhắn với ngươi rằng nàng phải trở về nhà, nàng không an tâm ngươi cho lắm nên có nhờ ta đến chỉ điểm thêm cho ngươi một số vấn đề.

Quách Tinh tựa hồ có điều suy nghĩ, y đương nhiên là không tin tưởng hoàn toàn lời nói của Trần Tinh, với tính cách của Hoàng Dung, đời nào lại không từ giả mình mà lên đường trong đêm như vậy? Nghĩ tới đây Quách Tinh cũng lập tức phản bác

-Không thể nào, Dung nhi không thể không từ biệt mà lên đường vội vàng như vậy? Có phải nàng đã xảy ra chuyện gì? Ngươi đã làm gì muội ấy?

Trần Tinh khinh thường cười nói

-Suy nghĩ của ngươi thật ấu trĩ, nếu thật sự ta muốn bắt lợi cho nàng ấy thì cần phải tới đây để nói với ngươi sao? Nếu không phải nàng ấy nhờ ta thì ta cũng không rảnh để ý tới tên ngu ngốc như ngươi làm gì.

Quách Tinh nghe xong tâm trạng cũng thoáng bình tĩnh lại, Trần Tinh nói cũng có lý, thế nhưng...được rồi, Quách Tinh không thể làm gì khác hơn là lựa chọn tin tưởng. Thế là Trần Tinh chỉ điểm cho Quách Tinh hướng đi cũng như cách chế biến món gà ẩn mây và cho hẳn một chút gia vị để cho nó thơm và ngon hơn. Quách Tinh không biết nó dùng để làm gì nhưng nghe Trần Tinh nói là được Hoàng Dung nhờ nên cũng chăm chú nghe. Thật ra đây là cơ duyên của y, nếu không gặp được Hồng Thất Công thì Quách Tinh cả đời cũng chỉ là kẻ không có tên tuổi gì trong giang hồ mà thôi. Trần Tinh cũng chỉ hướng y đi theo đúng hướng trong nguyên tác. Khác biệt duy nhất là không có Hoàng Dung.

-Tiểu nhị, tính tiền...

Quách Tinh trở lại chỗ ngồi, Trần Tinh cũng đã giải quyết xong nên dự định rời đi, thế nhưng hẳn lại chợt nhận ra Mục Niệm Từ vẫn còn ngồi chỗ này mà không theo Quách Tinh trở lại.

-Mục cô nương? Tại sao cô không theo y?

Mục Niệm Từ đôi mắt rung rung đáp

-Công tử có thể cho ta theo cùng được không?

Trần Tinh bất đắc dĩ nói

-Cho ta một lý do

Mục Niệm Từ đáp:

-Ta có thể chăm sóc công tử...

-Ta có thể tự lo cho bản thân mình.

-Ta...

-Mục cô nương, không cần thiết phải như vậy, ta biết hôm nay cô gặp nhiều đã kích cho nên suy nghĩ không được thông suốt, cuộc sống của ta không thích hợp với cô. Theo y là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Trần Tinh cắt đứt lời nói của Mục Niệm Từ rồi cũng chỉ Quách Tĩnh nói, hẳn dĩ nhiên không có ý định gì với Mục Niệm Từ cả, nếu ai đẹp Trần Tinh đều thu thì không đúng với bản tâm của hắn.

-Của khách quan tổng cộng 50 đồng...

-Không cần thôi...

Trần Tinh thanh toán xong cũng không dây dưa nữa, hắn đứng dậy dự định đi, thế nhưng Mục Niệm Từ lại đưa tay túm lấy tay áo của hắn.

-Ta không còn nơi nào để đi cũng như không nhà để về...Quách đại ca rất tốt nhưng ta không muốn theo y...mang ta theo với...

Trần Tinh chăm chú nhìn Mục Niệm Từ, một hồi lâu sau hắn mới mở miệng

-Nếu cô đuổi theo kịp thì sau này ta sẽ mang theo cô.

Nói xong hắn cũng bước ra khỏi cửa, Mục Niệm Từ cũng nhanh chóng đuổi theo một bước không rời, cử động này đám người Quách Tĩnh đương nhiên thấy nhưng không ai ngăn cản, thứ nhất là vì e ngại thực lực Trần Tinh, thứ hai là vì đây là Mục Niệm Từ tự nguyện.

Trần Tinh vừa ra khỏi cửa liền bay vút, Mục Niệm Từ chưa định thần lại thì bóng dáng Trần Tinh cũng đã biến mất, ban đầu nàng còn tưởng rằng Trần Tinh nói vậy là đã chấp nhận nàng, không ngờ thì ra chỉ là để cho nàng cảm nhận khó khăn mà từ bỏ việc theo hắn mà thôi.

Anh em tích cực cmt nhe, góp ý hoặc đề xuất ý tưởng, có gì hay mình sẽ tham khảo hoặc chỉnh sửa lại nội dung sai sót. Cuối cùng cầu kim đầu, nguyệt phiêu, ai sang chảnh cho cái bỏ cáo lệnh với hehe...Trần Tinh hiện tại có 2 sự lựa chọn, thứ nhất là đi theo Quách Tĩnh, thứ hai là đi theo Hoàng Dung, đi theo ai cuối cùng đều có thể tìm được Mai Siêu Phong, Hắn sẽ hứng thú với một tên đực rựa sao? Dĩ nhiên là không. Tuy nhiên, nếu đi theo Quách Tĩnh thì hắn có thể nhanh chóng tìm được Mai Siêu Phong. Nhưng chậm một vài phút thì không có gì to tát cả, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo không thể nào so sánh với Hoàng Dung, nghĩ tới đây Trần Tinh cũng đã quyết định ở phía sau bảo vệ Hoàng Dung

Hắn tức tốc bay đi, đứng ở trên không, Trần Tinh có thể thấy rõ ràng tình hình phía dưới, đêm hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nên từ sớm đã làm kinh động rất nhiều người, đèn đuốc được thắp sáng cả một vùng rộng lớn, việc này thuận tiện giúp hắn tìm kiếm dễ dàng hơn, nhưng nó lại là bất lợi của Hoàng Dung, bởi vì hắn thấy rõ nàng bị bao vây bởi một đám người, chính xác hơn là một đám nữ nhân cùng một tên thiếu niên.

Không sai, người này Trần Tinh dám chắc chính là Âu Dương Khắc, y đang cùng Hoàng Dung nói cái gì đó, khoảng cách quá xa nên Trần Tinh không nghe được, hắn từ từ hạ xuống gần hơn.

Phía dưới hai người kia cũng đã thỏa thuận xong việc gì đó chỉ thấy Âu Dương Khắc vẽ một vòng tròn nhỏ rồi đứng vào trong đó.

Lúc này, Trần Tinh khoảng cách cũng đã đầy đủ, lời đầu tiên hắn nghe được là giọng nói của Âu Dương Khắc.

- Ai ra khỏi vòng là thua.

Hoàng Dung liền đáp lời

- Nếu hai người đều ra khỏi vòng thì sao?

- Thì tính là ta thua cũng được.

Âu Dương Khắc ra vẻ phong độ nói, Trần Tinh ở phía trên đang nghĩ thầm liệu có nên bắt giữ y rồi dụ Âu Dương Phong tới cứu hay không, mối thù của hắn và Âu Dương Phong đã kết, phải biết xem chút nữa hắn đã mất mạng, thù này làm sao không báo cho được?

Âu Dương Khắc hoàn toàn không biết số phận của mình đang bị nắm trong lòng bàn tay của Trần Tinh, rất may mắn cho y là Trần Tinh không có dự định xuất hiện. Lý do là vì nếu như hắn hiện thân thì như vậy

Hoàng Dung sẽ không còn hiếu kỳ với hắn nữa, từ lần trước ra tay hắn biết cô nàng này đã có nghi ngờ. Với sự thông minh của mình, Hoàng Dung đương nhiên biết là Trần Tinh ra tay, vấn đề là Trần Tinh không ra mặt cũng như không giải thích thì đó cũng mãi chỉ gói gọn trong một chữ “Đoán” của nàng mà thôi, từ đó sự tò mò hiếu kỳ về Trần Tinh sẽ ngày càng lớn hơn nữa. Điều này Trần Tinh đã có tính toán.

- Nếu ngươi thua thì không đuổi theo bắt giữ ta nữa chứ?

Cuộc đối thoại của hai người vẫn tiếp tục, Hoàng Dung đôi mắt liếc Âu Dương Khắc nói, kẻ dâm tà thì làm sao có thể chống cự lại vẻ đẹp của Hoàng Dung? Đôi mắt sáng quắc Âu Dương Khắc nhanh nhẹn tiếp lời

- Cái đó tự nhiên. Nếu ngươi bị ta đẩy ra khỏi vòng thì phải ngoan ngoãn đi theo ta. Các vị tiền bối ở đây làm chứng cho.

- Nhất ngôn cửu đỉnh!

- Từ mã nan truy!

Thấy Hoàng Dung bước vào vòng thì Âu Dương Khắc nở nụ cười dâm đãng cứ như y thắng chắc vậy, nào biết từ đầu y đã là kẻ thua cuộc rồi, nếu tình hình chuyển biến tệ thì Trần Tĩnh chỉ cần một lần nữa đè áp lực lên những người này cứu Hoàng Dung là xong, cho nên có thể nói tất cả đều như một con cờ trong bàn tay của Trần Tĩnh mà thôi. Thực lực quyết định hết thảy quả nhiên không sai!

Hoàng Dung vừa bước vào thì đã ra tay với ý định đánh bất ngờ, chỉ thấy chưởng trái của nàng ra chiêu Diên phong phát liễu, chưởng phải ra chiêu Tinh hà tại thiên, bên trái khinh, bên phải trọng, dùng cả cương nhu đồng thời đánh ra. Trần Tĩnh cũng âm thầm gạt đầu, Hoàng Dung đúng là kỳ tài luyện võ, chỉ là cái tính lười biếng làm nàng không học tới nơi tới chốn thôi.

Âu Dương Khắc thân hình hơi né qua vẫn không tránh hết, hai phát chưởng ấy đều đánh vào vai y. Hoàng Dung chưởng lực vừa chạm vào người y, lập tức thay đổi sắc mặt. Dĩ nhiên là Âu Dương Khắc nội công tinh thâm, nói không đánh trả thì quả thật không đánh trả, nhưng y mượn lực đẩy lực, người ta có bao nhiêu chưởng lực đánh vào y lập tức sẽ có bấy nhiêu kinh lực đánh lại. Y tay không động, chân không nhấc mà Hoàng Dung lại thấy đứng không vững, vọt văng nhảy ra. Nàng đôi nào dám ra chiêu thứ hai, đi trong vòng vài bước rồi nói:

- Ta đi đây, nhưng không phải là ngươi đẩy ta ra khỏi vòng.

Ngươi không được ra khỏi vòng đuổi theo ta. Mới rồi ngươi nói hai người đều ra khỏi vòng thì kẻ như ngươi thua.

Âu Dương Khắc vừa sững sốt. Hoàng Dung đã thông thả bước ra khỏi vòng.

Nàng sợ đêm dài lắm mộng lại sinh rắc rối, bèn gia tăng cước bộ, chỉ thấy vòng vàng trên tóc nàng chớp chớp, tà áo trắng lay động đã chạy tới cạnh cửa.

Trần Tĩnh chỉ có thể lắc đầu, đúng là đối với nữ nhân không thể nói lý được, nhất là nữ nhân thông minh tinh quái.

Bọn Sa Thông Thiên. Bành Liên Hồ lại thấy Hoàng Dung dùng quỷ kế giữ chặt Âu Dương Khắc, nhện không được ôm bụng cười phá lên.

Hoàng Dung đang muốn ra cửa, chợt nghe trên đầu có tiếng gió rít, trước mặt có một vật lớn trên không rơi xuống. Nàng nghiêng người tránh qua, chỉ sợ bị vật to lớn ấy đè lên người, chỉ thấy là nhà sư Tây Tạng to lớn ngồi trên chiếc ghế Thái sư từ trên không rơi xuống. Y mặc áo hồng bào, ngồi trên ghế mà vẫn cao hơn nàng nửa cái đầu, cả người lẫn ghế vọt lên bay tới, chiếc ghế như dính chặt vào người y.

Hoàng Dung đang định lên tiếng, nhà sư Tây Tạng ấy rút từ tầng bào ra một cặp nạo bạt bằng đồng, hai tay chập lại, keng một tiếng chấn động muốn điếc tai, đang còn ngạc nhiên, đột nhiên trước mắt hoa lên, đôi đồng bạt ấy một trên một dưới bay mau tới, chỉ thấy mép bạt chớp chớp ánh sáng, sắc bén dị thường, nếu bị đánh trúng thì thân thể e sẽ bị chặt thành ba đoạn. Sau lúc hoảng sợ đôi đồng bạt đã bay tới sát người, làm sao còn tránh kịp, lập tức lùn xuống bước lên phía trước, chưởng phải đè chiếc bạt đồng bay trên, chưởng trái nâng chiếc bạt đồng bay dưới. Rồi vọt người qua giữa xông ra. Lần này nguy hiểm vô cùng, dĩ nhiên nàng đã thoát khỏi đôi bạt nhưng đã vọt tới sát người Linh Trí.

Linh Trí xòe bàn tay to lớn dùng Đại thủ ấn đánh ra một chưởng. Hoàng Dung lại như thu chân không kịp, vẫn vọt về phía trước, nhảy xổ vào lòng địch nhân. Mọi người cùng bật tiếng la hoảng, thấy một thiếu nữ xinh đẹp như vậy phải gãy xương nát gân dưới chưởng của Linh Trí, lại thấy tay chưởng của y lập tức rút lại, lòn tiếng gào lên. Hoàng Dung đã thừa lúc y rút chưởng lại vọt ra ngoài sảnh. Chỉ nghe tiếng cười trong trẻo của nàng xa xa văng lại không ngớt, tức hồ hoàn toàn chưa bị thương. Có lẽ chưởng ấy của Linh Trí vỗ ra lực đạo tuy mạnh nhưng không biết vì sao vừa chạm vào người đối phương đã vọt văng rúi lại, nên chưởng lực rõ ràng chưa kịp phát ra.

Mọi người ngưng thần chỉ nghe Linh Trí tức giận gầm thét không ngớt, lòng bàn tay phải máu tươi ròng ròng. Y giờ chưởng lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay bị thủng mười mấy lỗ nhỏ, chợt nghĩ ra, kêu lên:

- Nhuyễn vị giáp. Nhuyễn vị giáp!

Tiếng kêu vừa sợ vừa giận, lại vừa đau đớn. Trần Tĩnh lúc đầu cũng muốn ra tay, thế nhưng khi thấy Hoàng Dung bí mật nở nụ cười thì hấn cũng thu tay.

Bành Liên Hồ hoảng sợ nói:

- Con nha đầu này mặc Nhuyễn vị giáp à? Đó là bảo vật trấn đảo của đảo Đào Hoa ngoài Đông Hải mà!

Sa Thông Thiên ngạc nhiên nói:

- Con nhãi đó còn nhỏ tuổi, sao đã có được tấm Nhuyễn vị giáp ấy?.

Âu Dương Khắc nghĩ tới Hoàng Dung, vọt ra khỏi cửa, trong bóng đêm không thấy bóng người, không biết nàng đã chạy đi đâu, bèn khẽ gọi một tiếng,

dẫn đám tỳ thiếp truy tìm, trong lòng lại cảm thấy mừng rỡ:

- Cô ta đã chạy thoát, nghĩ lại chắc hoàn toàn chưa bị thương, trước sau gì mình cũng ôm được cô ta vào tay.

Khuôn viên sân chỉ còn lại hai huynh đệ nên Hầu Thông Hải cũng mở lời hỏi, người trong sư môn biết mình ngu thì không sao, người bên ngoài biết bị chê cười thì không hay, nên lúc này y cũng không dám mở lời.

- Sư ca. Nhuyễn vị giáp là cái gì?

- Người đã thấy lông nhím chưa?

Hầu Thông Hải đáp:

- Đương nhiên thấy rồi.

- Con nhai đó mặc một tấm nhuyễn giáp trong áo ngoài, tấm nhuyễn giáp ấy không những đao thương không thể phạm mà còn đầy gai như lông nhím. Ai đánh trúng y thì một quyền, đá trúng y thì một cước là đủ bị thương rồi!

Hầu Thông Hải là lười nói:

- May mà lúc này ta không đánh trúng con nhai thối tha ấy!

Sa Thông Thiên nói:

- Để ta đi bắt nha đầu đó lại lại.

Hầu Thông Hải nói:

- Sư ca, con ranh đó..., không thể đụng vào đâu. Hơn nữa vết thương của huynh không sao chứ

Sa Thông Thiên nói:

- Cần gì người phải nói? Chỉ là một chút nội thương thôi, không biết là có chuyện gì xảy ra, thật xúi quẩy.

-Như vậy...

-Nhưng nhị gì, nắm tóc kéo về là xong..

Hầu Thông Hải nói:

- Đúng, đúng, sao ta không nghĩ ra nhỉ. Sư ca, anh thông minh thật đấy.

Hai sư huynh sư đệ họ nhất tề xông ra đuổi theo. Thế nhưng phía trước bọn họ lại bị chặn đường, người này không ai khác chính là Trần Tĩnh.

-Người là người phương nào, có phải là đồng lõa của con nhai đó...

-Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hai người các người nếu không muốn chết thì phải nghe lời của ta...

Trần Tĩnh mở miệng cắt đứt lời nói của Sa Thông Thiên.

-Haha...sư ca, kẻ này đầu óc chắc có vấn đề rồi, để đệ dạy cho hắn một bài...

Trần Tĩnh vừa dứt lời thì Hầu Thông Hải quay sang cười nói với Sa Thông Thiên, thế nhưng lời nói không được trọn vẹn lắm bởi vì y thấy sư huynh của mình đang mở to mắt với biểu hiện khó tin, tiếng cười cũng im bặt y cũng từ từ quay lại nhìn.

Trần Tĩnh trang phục không gió tự bay, cả người hần từ mặt đất dần dần lơ lửng lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng xuống hai người, cao cao tại thượng thêm vào đó là xung quanh hần xuất hiện một lớp sương khói mờ ảo cứ như trích tiên hạ phàm vậy. Sa Thông Thiên từ đầu đến cuối đều quan sát Trần Tĩnh không rời mắt nên y hiểu được người trước mắt này không thể trêu chọc. Là người có kinh nghiệm quan sát cũng như đủ thông minh không như sư đệ ngu ngốc của mình nên Sa Thông Thiên nhanh chóng ôm quyền bày tỏ thái độ

-Tôn giá lượng thứ, sư đệ của ta không hiểu chuyện nên có lời nói ngông cuồng, không biết tôn giá cần hai huynh đệ ta làm việc gì, nếu trong khả năng đừng nói làm việc, lên núi đao xuống chảo dầu tại hạ quyết không khước từ.

-Xin Tôn giá lượng thứ...

Hầu Thông Hải cũng vội ôm quyền cúi đầu, phải như vậy rồi, y cũng không phải ngu tới mức không cảm nhận được xung quanh kinh phong bắt đầu bao vây lấy hai huynh đệ y, cảm giác cứ như có một bàn tay vô hình đang trói buộc bản thân của mình vậy, nếu nói một chữ không thì ngày này năm sau biết đâu sẽ là ngày giỗ của hai người...

-Được lắm, chỉ cần các ngươi làm cho ta một việc, nếu hoàn thành mỹ mãn đừng nói thông thiên thông hải, thông ass nhau cũng không thành vấn đề.

-Vâng vâng, mọi việc nghe theo tôn giá...

Sa Thông Thiên nghe được Trần Tinh lời nói, nhanh chóng đáp lời, biểu hiện trên gương mặt cũng vui vẻ lạ thường, Trần Tinh cũng sắp xếp cho 2 người hành động rồi cũng bay đi.

-Sur ca, huynh nghĩ người này là ai, vì sao có một nhân vật lợi hại như vậy trên giang hồ lại chưa từng nghe nói qua...

Hầu Thông Hải nhìn theo bóng lưng Trần Tinh lên tiếng cảm thán

-Ta làm sao biết, may mắn là người này không có thù gì với hai chúng ta, không nói nữa, chúng ta mau chóng làm quen với chiêu thức mới được truyền đi, ta cảm nhận được sức mạnh đang dâng trào đây...

-Sur ca nói đúng, đệ đây cũng cảm nhận được, không nghĩ tới trên đời này còn có một người bản lĩnh như vậy, à mà sur ca, thông ass là gì, sao đệ thấy huynh biểu hiện vui mừng thế?

-Ngươi thật là đần, thông thiên thông hải có bá đạo không?

Hầu Thông Hải vội đáp:

-Đương nhiên...

Sa Thông Thiên chấp tay sau lưng, ngẩng mặt lên nhìn trời...

-Như vậy ngươi không nghe rõ câu nói lúc nãy người người đó sao? ‘Đừng nói thông thiên thông hải...’ Như vậy cần gì biết nó là gì, biết nó lợi hại là được rồi...

-Đúng đúng, sur ca chí lý...

Hầu Thông Hải giờ ngón cái tán thành lời nói của Sa Thông Thiên, hai huynh đệ nhìn nhau rồi cười haha

Trần Tinh đang bay xém chút cười ngất, một câu thuận miệng của mình lại làm cho hai người này suy diễn nhiều như vậy.

Còn về võ công, Hắc chỉ thuận tiện truyền cho hai người này một chút phương pháp vận chuyển của Huyền Băng U minh chương mà thôi, không nghĩ tới hai người này lại ảo tượng sức mạnh như vậy, đúng là liệu pháp tâm lý có khác.

Không để ý nhiều nữa, Trần Tinh đã sắp xếp xong nên cũng tiếp tục bay đi, mọi thứ đang nằm trong tay của hắn.

- Dung nhi, tới đây! Dung nhi...

Trần Tinh nghe được tiếng kêu của Quách Tĩnh nên cũng liếc nhìn sang, hắn thấy được cổ của y đang bị nắm chặt bởi một bàn tay trắng nhợt, chỉ biết móng tay người này rất dài và đen, không nhìn thấy rõ khuôn mặt được vì tóc tai bù xù đã che lấp đi mọi thứ.

-Cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi sao.

Người này trăm phần trăm chính là Mai Siêu Phong, cùng lúc đó chợt nghe có tiếng đáp. Hoàng Dung từ một bụi mai côi rậm bên cạnh vọt ra nói:

- Ta ở đây đã lâu rồi

Quách Tĩnh mừng rỡ:

- Dung nhi, lại đây mau. Y thị đáp ứng cứu cô, người khác quyết không làm khó được cô đâu.

Hoàng Dung trong bụi hoa nghe Quách Tĩnh nói vậy, trong lòng mang vài phần cảm kích, nhìn Mai Siêu Phong quát:

- Mai Nhượng Hoa, buông tay ra mau!

Mai Nhượng Hoa là tên của Mai Siêu Phong lúc trước, trên giang hồ không ai biết tới ba chữ ấy cũng đã mấy mươi năm không nghe ai gọi tới, đột nhiên lại bị người ta nói ra. Mai Siêu Phong quả thật vô cùng hoảng sợ, run giọng hỏi:

- Ngươi... Ngươi là ai...

Hoàng Dung thấy có hiệu quả, đột nhiên nàng cũng sực nhớ lại biểu hiện của mình giống với Mai Siêu Phong lúc nghe Trần Tinh đọc 2 câu thơ, thuận miệng Hoàng Dung cũng nhanh chóng nói.

- Hoa đào bóng rụng bay thần kiếm. Biển biếc triều dâng múa ngọc tiêu! Ta họ Hoàng.

Mai Siêu Phong lại càng hoảng sợ, chỉ nói:

- Người.., người.., người...

Hoàng Dung kêu lên:

- Người cái gì? Núi Đàn Chi, động Thanh âm, rừng Lục Trúc, đình Thí Kiếm ở đảo Đào Hoa, người còn nhớ không?

Đó là những nơi lúc Mai Siêu Phong học võ trước đây vẫn dạo chơi, lúc ấy nghe thấy, bàng hoàng như trải qua kiếp khác, run giọng hỏi:

- Hoàng... Hoàng sư phó ở đảo Đào Hoa là.., là.., là gì của người?.

Hoàng Dung nói:

- Hay lắm, người còn chưa quên cha ta, lão nhân gia người cũng chưa quên người. Ông đích thân đi tìm người đấy!

Mai Siêu Phong vừa nghe thấy thế, chỉ định lập tức quay người bỏ chạy, nhưng dưới chân không nhích được nửa tấc. Chỉ sợ hồn phi phách tán, răng đánh lập cập thành tiếng, không biết làm sao là tốt. Hoàng Dung kêu lên:

- Mau buông y ra!

Mai Siêu Phong đột nhiên nghĩ thầm:

- Sư phụ đã lập thế không rời đảo Đào Hoa, tại sao lại tới đây? Chỉ vì thế nên mình và thằng chồng giật trộm Cửu âm chân kinh mà ông đành tức giận xuống không thể rời đảo đuổi theo. Mình đừng để bị lừa mới được.

Hoàng Dung thấy y thị ngần ngừ, chân trái điểm một cái, nhảy lên hơn một trượng, trên không liên tiếp bay hai vòng, lưng không vung chưởng, nhắm vào đình đầu Mai Siêu Phong đánh xuống, chính là chiêu Giang thành phi hoa trong Lạc anh thần kiếm

- Chiêu này cha ta đã dạy người, người còn nhớ không?

Mai Siêu Phong nghe tiếng gió lúc nàng xoay người trên không, đời nào còn có chút nghi ngờ nữa, đưa tay nhẹ đẩy ra, kêu lên:

- Sư muội, có gì cứ từ từ nói, sư phụ đâu?

Hoàng Dung hạ người xuống, thuận tay kéo một cái, kéo Quách Tĩnh qua một bên.

Ngoài miệng thì tỏ vẻ thân thiết nhưng Mai Siêu Phong trong lòng lại lo lắng

- Sư phụ đã tới đây, không biết y sẽ xử phạt mình thế nào?

Nghĩ tới Hoàng Dược Sư tính tình tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác, bất giác mặt xám như tro, toàn thân run lên lẩy bẩy, tựa hồ nhìn thấy khuôn mặt nghiêm khắc của Hoàng Dược Sư đã đứng ngay trước mặt, bất giác toàn thân nhũn ra, dường như đã mất hết võ công, nằm phục xuống đất run giọng nói:

- Đệ tử tội đáng muôn chết, chỉ xin sư phụ thương đệ tử hai mắt đã mù, bán thân bắt tội, tha cho tội chết. Đệ tử có tội với lão nhân gia, quả thật không bằng heo chó.

Quách Tĩnh mỗi lần gặp y thị, đều thấy y thị tàn độc như hung thần ác sát, cho dù có đại địch trước mặt, rơi vào vòng vây trên dốc núi dựng đứng, vẫn thân nhiên như vô sự, nhưng vừa nghe Hoàng Dung nói tới cha nàng lại sợ tới mức như thế, trong lòng vô cùng kỳ quái.

Hoàng Dung cười thầm, kéo tay Quách Tĩnh chỉ chỉ ra ngoài tường. Hai người đang định vọt qua tường chạy trốn, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng hú vang dội, một người cười lớn lướt tới, tay phe phẩy chiếc quạt, cười nói:

- Cô gái nhỏ, ta không mắc lừa cô nữa đâu.

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc, biết y công phu cao cường, đã bị y nhìn thấy thì rất khó thoát thân, lập tức quay qua nói với Mai Siêu Phong:

- Mai sư tỷ cha ta nghe lời ta, ta sẽ xin giúp người. Người cứ lập vài công lao trước, cha ta ắt có thể tha người.

Mai Siêu Phong nói:

- Lập công gì?

Hoàng Dung nói:

- Có người xấu muốn khinh khi hiếp đáp ta, ta làm ra vẻ không địch nổi, người cứ đánh đuổi cho ta. Lát nữa gia gia tới thấy người giúp ta nhất định sẽ rất vui vẻ.

Mai Siêu Phong nghe tiểu sư muội chịu xin giúp mình, lập tức tinh thần phấn chấn. Lúc họ trò chuyện. Âu Dương Khắc đã dắt bốn người tỳ thiếp xông tới trước mặt.

Hoàng Dung kéo Quách Tĩnh núp sau lưng Mai Siêu Phong, chỉ chờ y thị động thủ với Âu Dương Khắc sẽ lập tức thừa cơ bỏ chạy. Âu Dương Khắc thấy Mai Siêu Phong ngồi trên mặt đất, tóc xõa rũ rượi, toàn thân đen bóng một khối, đầu coi y thị ra gì, khề vung chiếc quạt bước thẳng tới định bắt Hoàng Dung, đột nhiên có một luồng kinh phong đánh vào giữa ngực, chợt thấy người đàn bà dưới đất vươn tay chụp tới, một phát trào này kinh phong chiêu thế lợi hại quả thật bình sinh chưa nhìn thấy, sau cơn hoảng sợ vội vung quạt đánh vào cổ tay y thị đồng thời đạp mau chân nhảy tránh qua một bên, chỉ nghe soạt, rắc rắc, á á á á mấy tiếng nói nhau vang lên.

Âu Dương Khắc vật áo trước đã bị xé toạc một mảnh lớn, chiếc quạt gãy đôi, bốn người tỳ thiếp ngã vật ra đất. Y đưa mắt nhìn lại thì bốn người đều đã mất mạng, mỗi người đều bị trúng một trào vào Thiên linh cái, máu và óc trên đầu theo năm lỗ ngón tay vọt ra. Địch nhân xuất thủ mau lẹ tàn ác quả thật ít nghe ít thấy.

Âu Dương Khắc vừa sợ vừa giận, nhưng thấy người đàn bà kia vẫn ngồi bất động, tựa hồ bán thân bất toại, lập tức bớt sợ, liền triển khai Thần đà Tuyết Sơn chương gia truyền, thân hình lăng đặng phát chương tấn công. Mai Siêu Phong mười móng tay sắc nhọn, mỗi trào vung ra đều mang theo kinh phong vù vù. Âu Dương Khắc làm sao dám coi thường sẵn tới gần?

Hoàng Dung kéo Quách Tĩnh định bỏ chạy, chợt nghe sau lưng có tiếng gầm thét giận dữ be be. Hầu Thông Hải song quyền đã đánh tới. Hoàng Dung thân hình hơi nghiêng đi một cái. Hầu Thông Hải thấy đã đánh tới vai nàng, đang lúc cả mừng nhưng rút lại đầu óc cũng không quá ngu xuẩn, chợt nhớ ra nàng có mặc tấm Nhuyễn vị giáp sắc nhọn, gầm lớn một tiếng rút mau hai tay lại, chát chát hai tiếng đã đánh vào ba cái sừng trên trán mình, đau quá be be kêu âm lên, làm sao còn rảnh tay để biến chiêu chụp tóc nàng?

Trong vòng một khắc. Sa Thông Thiên. Lương Tử Ông. Bành Liên Hồ mọi người đã lần lượt đuổi tới.

- Sư đệ người đã quên người kia lời nói sao...

Sa Thông Thiên lên tiếng nhắc nhở

- Là ta quá lỗ mãng, sư huynh như vậy chúng ta phải làm sao...?

- Trước hết không cần động thủ, cứ chờ đợi thời cơ ra tay, nếu có gì sơ suất thì huynh đệ ta cũng không sống tốt được đâu.

- Vâng vâng...

Hai sư huynh đệ Sa Thông Thiên cùng Hầu Thông Hải cũng lấy cớ hơi lui lại phía sau để cho Bành Liên Hồ, Lương Tử Ông, Âu Dương Khắc... giao thủ cùng Mai Siêu Phong.

Bởi vì một mình phải chống lại nhiều cao thủ như vậy nên Mai Siêu Phong cũng không được thoải mái cho lắm, thêm vào đó là đôi mắt bị mù, bán thân bất toại nên dù võ công có cao đến đâu, thất bại cũng là điều sớm muộn.

- Ngũ hành là gì?

Nhận rõ được tình thế, Mai Siêu Phong vừa đánh vừa hỏi Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lúc trước cũng được truyền dạy cho tâm pháp của Đạo gia, thế nhưng y cũng không phải là người theo đạo cho nên cũng không thể chuyên sâu được.

- Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ứng với Hồn Phách Tinh Thần Ý.

- Có thể rõ ràng hơn nữa chứ...

- Ta....

Quách Tĩnh tỏ vẻ khó xử, nhưng sau chốc lát y cũng chợt nhớ lại lúc trước Mã Ngọc có nhắc tới nên nhanh miệng đáp.

- Mộc phía tây là hồn. Kim phía đông là phách. Hỏa phía bắc là thần. Thủy phía nam là tinh. Thổ ở giữa là ý.

Mai Siêu Phong nói:

- Ái chà. trước đây ta đều nghĩ sai cả. Hòa hợp tứ tượng là gì?

- Giấu kín thần quang của nhãn. Ngưng tụ âm vận của tai, điều hòa hơi thở của mũi, tiết giảm khí vị của lưỡi.

Mai Siêu Phong mừng rỡ nói:

- Té ra là thế. Vậy Ngũ khí triều nguyên là gì?

Quách Tĩnh nói:

- Mắt không nhìn thì hồn ở can, tai không nghe thì tinh ở thận, lưỡi không nếm thì thần ở tâm, mũi không ngửi thì phách ở phế, tứ chi không động thì ý ở tỳ, đó là Ngũ khí triều nguyên.

Hòa hợp tứ tượng. Ngũ khí triều nguyên đều là then chốt trong việc hành công tu luyện của Đạo gia. Mai Siêu Phong khó nhọc suy nghĩ hơn mười năm vẫn không hiểu được bí quyết, một sớm được Quách Tĩnh chỉ điểm đột nhiên hiểu ra, bảo nàng làm sao không vui mừng cho được?

- Thế nào là Tam hoa tụ đỉnh?

Y thị luyện công bị tẩu hỏa, then chốt chính là chỗ ấy, nên hỏi mấy câu sau thì ngưng thần lắng nghe

-Chuyện này thì ta không biết, ta chưa bao giờ đạt tới cảnh giới đó...

Quách Tĩnh xấu hổ đáp, Trần Tĩnh lắc đầu, mấu chốt thì không biết còn luyện cái gì? Hơn nữa mấy chuyện này thì đừng nói là Hoàng Thường đích thân giải thích cũng không hơn được Trần Tĩnh về mặt lý luận, mà hẳn thì lại không thể hiểu hết được, cho nên Hoàng Thường thì càng lại không có vé.

-Khoan đã, hình như Mã Ngọc tiền bối có nói qua câu này: Tinh hóa thành khí, khí hóa thành thần, thần hoá hư vô. Đó chính là Tam Hoa Tụ đỉnh.

Quách Tĩnh tựa như nhớ ra điều gì nên cũng nhanh chóng lớn tiếng nói. Trần Tĩnh nghe xong chỉ có thể càng lắc đầu hơn nữa. Nghe khẩu quyết không cũng đã lúng búng lỗ tai huống chi là tu luyện, Tinh Khí Thần chính là tam bảo ai ai cũng biết nhưng thử hỏi từ trước tới giờ có ai thành công lĩnh ngộ dù chỉ một thứ trong đó huống chi là hợp nhất? Trình độ của nó đã vượt khỏi phạm trù phẩm nhân mà hơi thiên về tu tiên tu đạo rồi.

-Thằng giặc hải hoa, phen này chạy đi đâu...

Một tiếng hét tựa sấm vang dội trong màn đêm khiến cho mọi người đang giao nhau nhau dừng tay lại, biểu hiện ai nấy cũng hiếu kỳ, chỉ có Quách Tĩnh là khuôn mặt mừng rỡ kêu lên

-Sur phụ...

Trần Tĩnh thấy mọi người càng ngày càng đến đông đủ, như vậy cũng đến lúc hẳn nên hành động, hẳn nhanh chóng ra hiệu cho Sa Thông Thiên về việc đã bàn với nhau từ trước.

Cả hai huynh đệ liếc nhìn nhau gật đầu rồi Sa Thông Thiên cầm trên tay một lọ thuốc nhỏ và mở nó ra. Bì Tô Thanh phong không sắc không mùi nhưng lại hiệu quả vô cùng, thời đại này làm gì còn có người nhớ tới nó nữa, huống chi là thuốc giải?

Chỉ một lát sau, nó đã phát huy được hiệu quả, tiếng kêu sợ hãi vang lên không dứt, đầu tiên phải kể đến người có võ công thấp kém nhất là những tên thị vệ trong phủ.

-Có chuyện gì đang xảy ra, các ngươi làm sao vậy...

-Có độc, mọi người cẩn thận...

-Ta..cơ thể ta cảm thấy không còn chút sức lực nào cả...

-Mọi người mau chóng nín thở lại...

-Là kẻ nào hạ độc...

Sa Thông Thiên cùng Hầu Thông Hải cảm thán về thuốc của Trần Tĩnh đưa cho, đúng là thần nhân, đồ vật cũng thần kỳ như vậy, rồi cũng giả bộ trúng thuốc nằm liệt dưới đất.

Bì Tô Thanh Phong này đã được Tiết Mộ Hoa cùng Lãnh Nguyên cải tiến nên hiệu quả không chê vào đâu được, ngoài việc người trúng tay chân bủn rủn không còn sức lực ra còn có tác dụng tương tự thuốc mê, chỉ trong chốc lát không gian bắt đầu yên ắng trở lại, bởi vì tất cả mọi người đều đã ngất đi.

-Hai người các ngươi làm rất tốt, lọ thuốc đó các ngươi cứ giữ xem như phòng thân, nếu để ta biết các ngươi làm việc xấu thì...

-Không dám không dám...Huynh đệ ta..

-Không cần nói nữa, ta mang hai người này rời đi, hai người các ngươi đầu tiên thì sắp xếp 7 người này đưa ra khỏi vương phủ đi, còn tên Âu Dương Khắc thì không cần làm khó hắn, tiễn là được. Sau khi làm xong việc ra khỏi phủ hướng đông cách 3 dặm chờ ta. Sẽ có chỗ tốt cho các ngươi.

Trần Tĩnh đưa tay chỉ 7 người sư đồ Quách Tĩnh rồi bản thân cũng một tay ôm Hoàng Dung một tay ôm Mai Siêu Phong nói, sau đó hẳn liếc Âu Dương Khắc rồi bình thản nói, giọng điệu này làm Sa Thông Thiên cùng Hầu Thông Hải nhức cả trứng với vàng vâng dạ không dám cãi lời.

Trần Tinh làm việc gì cũng có nguyên do của nó, nợ cha con trả, thiên kinh địa nghĩa, Âu Dương Phong có thù với Trần Tinh, hành hạ con y là việc mà Trần Tinh cảm thấy màn trả thù có ý nghĩa nhất, hơn nữa là hấn ghét nhất là bọn hải hoa tặc, cho nên thiên đi Âu Dương Khắc không làm cho Trần Tinh may mắn suy nghĩ nhiều.

- Tôn giá đi thông thả....

- Sur ca...chúng ta...

-Cứ nghe theo người đó sắp xếp đi, người này lai lịch thần bí, võ công lại cao cường, quan trọng hơn là hành sự luôn có tính toán, người như vậy thì không nên đắc tội, nếu không...

-Đệ đây đã hiểu..

Trần Tinh ôm Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong bay khỏi Vương phủ, tìm một vị trí rồi đặt tạm hai người nằm đó, hấn cũng thuận tay thêm chút gia vị để đảm bảo sáng hôm sau khi hấn trở lại hai người này mới tỉnh dậy được. Còn hiện tại thì hấn phải trở lại để đưa ra lời phán quyết cho Dương Khang, nếu như diễn biến như trong nguyên tác thì Trần Tinh chỉ có thể thuận tiện tiễn hấn lên đường.

Hấn cũng từng suy nghĩ có phải bản thân mình quá lo chuyện bao đồng hay không? Sao không lo tăng thực lực bản thân để mau chóng tìm kiếm nữ nhân trong khi vẫn còn quá yếu đuối. Nhưng từ lần gần như suýt chết tỉnh dậy và hồi phục trí nhớ kia, từ sâu trong lòng Trần Tinh lại cảm thấy nếu hiện tại hấn tập trung hồi phục lại thực lực lại là mồ chôn của hấn sau này, cảm giác giống như có người đang đe dọa tới mình vậy. Hấn không thể lý giải được điều đó, cũng như hiện tại Trần Tinh không biết làm thế nào để tìm lại được nữ nhân của mình. Phá vỡ thiên đạo một lần nữa? Điều đó nghe có vẻ không khả thi cho lắm! Cho nên mọi thứ cứ từ từ.

Từ trên không trung nhìn xuống Trần Tinh có thể thấy một đội quân đang tháo chạy như bầy ông võ tở. Cách đó không xa là một đồng xác chết binh sĩ, một người ăn mặc theo phong cách của đạo sĩ với gương mặt lạnh lùng đang cầm kiếm trong tay nhìn theo đám lính bỏ chạy kia.

Hấn có thể thấy được Dương Thiết Tâm, Bao Tích Nhục và kể cả Mục Niệm Từ trong đó, thế nhưng nhanh chóng có một tốp người khác kéo tới bao vây đám người này lại. Dẫn đầu chính là Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng Dương Khang, một số thuộc hạ của y chỉ còn lại Linh Trí, Bành Liên Hồ cùng những kẻ không có tên tuổi khác.

Diễn biến nhanh chóng trở nên kịch tính khi hai phe bắt đầu nói chuyện với nhau bằng đao kiếm.

- Thăng tiểu súc sinh, đúng là lòng dạ cay độc.

Nghe được tiếng quát của Khuru Xử Cơ, Dương Khang theo bản năng rút đầu lại, trông có vẻ rất sợ hãi,rồi lén liếc bọn Bành Liên Hồ ra hiệu bảo giết y đi để tránh hậu họa về sau. Lại đánh thêm một lúc. Khuru Xử Cơ tay phải bị trúng một đao, tuy không bị thương nặng nhưng cũng đã máu nhuộm đạo bào, trong chớp mắt ấy chợt thấy Hoàn Nhan Khang lộ vẻ vui mừng, lại càng tức giận be be quát ầm lên.

Mã Ngọc lấy trong bọc ra một ngọn pháo hiệu đánh lửa châm vào rồi thẳng tay ném lên trời, một làn khói lam phóng thẳng lên không. Bành Liên Hồ đoán đây là tín hiệu thông báo với đồng môn của phái Toàn Chân bên kêu lên:

- Lão đạo muốn gọi người giúp đỡ.

Lại qua mấy hiệp, phía tây bắc không xa cũng có một làn khói lam vọt thẳng lên. Khuru Xử Cơ cả mừng kêu lên:

- Vương sư đệ cũng ở gần đây.

Rồi đổi kiếm qua tay trái, đâm trên chém dưới đánh luân bảy tám chiêu sát thủ ép địch nhân lùi lại mấy bước. Mã Ngọc chỉ làn khói lam phía tây bắc

- Chạy về phía đó!

Cha con Dương Thiết Tâm, Mục Niệm Từ tuốt binh khí ra bảo vệ Bao Tích Nhục chạy mau phía trước. Mã Ngọc ở phía sau. Khuru Xử Cơ một mình vùng trường kiếm đi đoạn hậu, vừa đánh vừa chạy. Bành Liên Hồ muốn vọt qua người y để bắt Bao Tích Nhục lại nhưng Khuru Xử Cơ kiếm thế như gió thủy chung vẫn không cho y vượt qua.

Chạy không bao lâu, cả bọn đã tới trước khách sạn nhỏ chỗ Vương Xử Nhất trọ. Khuru Xử Cơ kêu lên:

- Chạy vào trong khách điếm.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thủ thế mọi người dừng bước rồi cao giọng quát

- Đưa vương phi ra đây sẽ tha cho các người khỏi chết.

- Ai cần gã cầu tặc nước Kim nhà người tha mạng.

Khuru Xử Cơ lớn tiếng mắng chửi, vùng kiếm ra sức chống trả. Bọn Bành Liên Hồ thấy y thế cùng cực kiệt vẫn cố sức chống trả, kiếm thế như cầu vồng, chiêu số kỳ ảo, cũng bắt giác ngấm ngấm bội phục.

Dương Thiết Tâm nghĩ thầm:

- Việc đã tới nước này rồi lại cũng khó thoát khỏi độc thủ, vợ chồng mình đừng làm liên lụy tới tính mạng của Khuru đạo trưởng.

Bèn kéo tay Bao Tích Nhược đột nhiên sấn ra, cao giọng gọi:

- Xin các vị dừng tay, vợ chồng ta chết ở đây là được.

Mũi thương léo lên đâm vào tâm oa của mình, sột một tiếng, máu tươi bắn tung tóe ngã vật ra phía sau. Bao Tích Nhược cũng không thương tâm cười thảm một tiếng, hai tay rút ngọn thương ra cắm cán thương xuống đất, nhìn Hoàn Nhan Khang nói:

- Hải nhi.. con... còn không tin y là cha ruột của con sao?

Không biết Bao Tích Nhược lấy đâu ra sức lực để tự sát trong khi vết thương lúc ban đầu làm cho bản thân sống chết không rõ...có lẽ đây chính là sự hồi quang phản chiếu chăng? Dương Khang cả kinh thất sắc Vọt mau tới cứu.

- Mẹ!

Bọn Khuru Xử Cơ thấy xảy ra biến cố phi thường, đều dừng tay không đánh nhau nữa. Dương Khang vọt tới trước mặt mẹ, thấy bà ta thân hình rũ xuống, mũi thương đã đâm thấu ngực, lập tức buông tiếng khóc lớn. Khuru Xử Cơ bước lên nhìn thương thế của hai người, thấy mũi thương đâm vào chỗ yếu hại, đều đã không còn cách nào cứu được. Dương Khang ôm chặt mẹ. Mục Niệm Từ ôm chặt Dương Thiết Tâm, cùng bật tiếng gào khóc. Khuru Xử Cơ nhìn Dương Thiết Tâm nói:

- Dương huynh đệ, ngươi còn việc gì chưa làm xong cứ nói cho ta nghe, ta nhất định làm thay ngươi là được. Ta..., rồi lại ta không cứu ngươi được, ta..., ta...

Trong lòng chua xót, nói xong khóc nức lên.

Đúng lúc ấy mọi người chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, quay đầu nhìn thì thấy Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh vội vàng chạy tới.

Giang Nam lục quái thấy bọn Bành Liên Tổ lập tức tuốt binh khí ra, nhưng tới gần chỉ thấy mọi người nhìn nhìn vào một người đàn ông và một người đàn bà trên mặt đất, ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc, quay lại đột nhiên thấy Khuru Xử Cơ và Mã Ngọc, lục quái lại càng ngạc nhiên.

Quách Tĩnh thấy Dương Thiết Tâm nằm lăn trên đất máu me đầy người, vội bước lên kêu:

- Dương thúc phụ, người có sao không?

Dương Thiết Tâm vẫn chưa tắt hơi, vừa thấy Quách Tĩnh trên khóe môi lập tức lộ ra nét cười, nói:

- Năm xưa cha ngươi có hẹn với ta, nếu sinh được một trai một gái thì cho kết làm vợ chồng., ta không có con gái, nhưng đưa con gái nuôi này cũng như con ruột của ta...

Rồi đưa mắt nhìn qua Khuru Xử Cơ nói:

- Khuru đạo trưởng, người thành tựu giùm ta cuộc nhân duyên này, ta..., ta..., có chết cũng nhắm mắt.

Khuru Xử Cơ nói:

- Chuyện đó dễ lắm. Dương huynh đệ cứ yên tâm.

Bao Tích Nhược bò lên cạnh xác chồng, tay trái nắm chặt tay y, chỉ sợ y lại bỏ mình mà đi, lúc mê man nghe y nói tới chuyện chi phúc định hôn, bèn hết sức rút trong bọc ra một thanh chủy thủ, nói:

- Đây..., đây là tín vật.

Lại nói:

- Đại ca, cuối cùng chúng ta cũng được chết chung một chỗ, ta..., ta rất vui sướng.

Nói xong lặng lẽ cười một tiếng tắt hơi, diện mạo vẫn xinh đẹp dịu dàng như lúc sống.

Khuru Xử Cơ cầm lấy ngọn chủy thủ, thấy chính là vật năm xưa mình đã tặng ở thôn Ngưu Gia, trên chuôi có khắc hai chữ Quách Tĩnh. Dương Thiết Tâm nói với Quách Tĩnh:

- Xin ngươi..., ngươi coi trọng người cha đã quá cố của ngươi, chiếu cố cho con gái ta...

Quách Tĩnh nói:

- Con., con không..

Khuru Xứ Cơ nói:

- Nhất thiết mọi việc đã có ta gánh vác, người., yên tâm đi!

Dương Thiết Tâm vốn cho rằng không thể tìm được hậu nhân của nghĩa huynh Quách Khiếu Thiên, nên mới có chuyện tỷ võ chiêu thân của Mục Niệm Từ. Hôm ấy lại cùng vợ trùng phùng, lại thấy đứa con mồ côi cha từ trong bụng mẹ của nghĩa huynh mình trưởng thành, nghĩa nữ có chỗ gửi gắm trọn đời, càng không có chút gì hối hận, hai mắt nhắm lại, lặng lẽ qua đời.

Trần Tinh lơ lửng giữa không trung tận mắt chứng kiến cái kết xảm nhất hắn từng thấy, điều này không hắn tâm gì nhiều cũng như chẳng có mấy may cảm xúc thương tiếc hay tội gì.

- Khang nhi, người làm thế là có ý gì?

Khuru Xứ Cơ đột nhiên quát lên một tiếng làm cho mọi người cũng chú ý. Dương Khang không đáp, cũng không đi cùng bọn Bành Liên Hồ, một mình rẽ qua góc đường.

Khuru Xứ Cơ ngơ ngẩn xuất thần, kể quay sang vái bọn Kha Trấn Ác. Chu Thông một vái, nói:

- Hôm nay nếu không được lục hiệp tới cứu thì tính mạng ba sư huynh đệ chúng tôi khó mà giữ được. Lại nữa, gã nghiệt đồ của ta nhân phẩm khôn khiếp như thế lại càng thua xa lệnh hiền đồ. Chúng ta là người học võ, phẩm hạnh tâm thuật là hàng đầu, võ công chỉ là thứ hai. Bản đạo thu nhận đệ tử như thế thật vô cùng xấu hổ. Cái hện tỷ võ ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng hôm nay đã kết thúc, bản đạo cam tâm chịu thua, xin đảm nhận việc loan truyền ra giang hồ, nói Khuru Xứ Cơ đã thua trắng dưới tay Giang Nam thất hiệp, xin tâm phục khẩu phục.

Giang Nam lục quái nghe y nói thế đều cực kỳ đặc ý thấy mất mười tám năm trên sa mạc rốt lại cũng đã có kết quả mỹ mãn, lúc ấy Kha Trấn Ác cũng khiêm tốn vài câu. Nhưng lục quái lập tức nhớ tới Trương A Sinh chết thảm ở sa mạc, đều bất giác buồn bã, tiếc cho y không thể đích thân nghe được lời nhận thua của Khuru Xứ Cơ.

Ngay khi Dương Khang quyết định quay người rời đi cũng là lúc cuộc sống của hắn đã kết thúc, Trần Tinh ghét nhất là thể loại này nên hắn sẽ không giết y ngay lập tức mà là hành hạ để cho Dương Khang biết cái kết của kẻ bất hiếu, không thể nói Trần Tinh làm việc quá độc đoán, chỉ có thể đổ lỗi cho Dương Khang thực lực không đủ, trong một thế giới kẻ mạnh làm vua thì chỉ có thể lực lượng mới có thể quyết định số phận của mình mà thôi.

Mọi người đỡ Mã Ngọc và Vương Xứ Nhất vào khách điểm. Toàn Kim Phát ra ngoài mua quan tài lo việc chôn cất vợ chồng Dương Thiết Tâm. Khuru Xứ Cơ thấy Mục Niệm Từ buồn bã khóc lóc, trong lòng rất khó xử, bèn nói:

- Cô nương, mấy năm nay cha con cô sống thế nào?

Mục Niệm Từ lau nước mắt nói:

- Hơn mười năm nay cha mang tôi đông bôn tây tẩu, chưa từng ở yên nơi nào được mười bữa nửa tháng, cha nói phải tìm được một vị., một vị đại ca họ Quách...

Nói tới đó giọng nói nhỏ dần, từ từ cúi đầu xuống.

Khuru Xứ Cơ liếc Quách Tĩnh một cái nói:

- Ồ. Tại sao cha cô lại nhận cô làm con?

Mục Niệm Từ nói:

- Tôi là người thôn Hà Đường phủ Lâm An. Mười mấy năm trước cha dưỡng thương ở nhà tôi, không bao lâu cha mẹ ruột và mấy vị ca của tôi đều bị bệnh dịch mà chết. Cha bèn nhận tôi làm con, sau dạy võ nghệ cho tôi, vì phải đi tìm Quách đại ca nên bôn ba khắp nơi, làm ra., làm ra., là cò Tỷ võ... chiêu thân. Khuru Xứ Cơ nói:

- Té ra là thế. Cha cô thật ra không phải họ Mục mà là họ Dương, từ nay về sau cô cũng nên đổi là họ Dương.

Mục Niệm Từ nói:

- Không, tôi không đổi họ Dương, tôi là họ Mục.

Khuru Xứ Cơ đang dự định nói tiếp thì kinh phong từ ngoài thổi vào trong làm cho mọi người đề cao cảnh giác hẳn lên. Xung quanh vài người khách khác thì vẫn ăn uống bình thường

Trần Tinh bước vào, hắn ban đầu dự định rời đi thế nhưng trước khi rời đi phải sắp xếp lại một số việc, nếu không thì với tính cách của Quách Tĩnh sẽ tìm Hoàng Dung khắp nơi thì không hay cho kế hoạch của hắn sau này. Việc Quách Tĩnh cùng 3 vị sư phụ y tới nơi này và tình cờ gặp Khuru Xứ Cơ chắc hẳn là vì tìm kiếm tung tích Hoàng Dung.

-Chủ quán, khách điểm vẫn còn chỗ chứ...

-Vẫn còn vẫn còn, khách quan mời vào...

-Là huynh...

Vương Xử Nhất, Quách Tĩnh, Mục Niệm Từ đều nhận ra Trần Tĩnh thế nhưng người lên tiếng chỉ có Mục Niệm Từ làm Trần Tĩnh không khỏi nhìn nàng. Trần Tĩnh gật đầu xem như chào hỏi rồi tự tiện ngồi xuống một bên khác.

Khách điểm mở tới khuya không hiếm thấy cho lắm, Trần Tĩnh tùy tiện kêu vài món ăn nhẹ rồi bắt đầu một mình thưởng thức. Hắn không thể cứ như vậy bắt chuyện với Quách Tĩnh, vừa mất thân phận vừa không thể chiếm thế chủ động được.

-Vương sư đệ, đệ quen người này sao? Tại sao gặp y biểu hiện đệ lại tỏ ra e dè như vậy?

-Hồi sư huynh, thật ra ta đã gặp y một lần trên đường phố cũng chính là hôm diễn ra cuộc tỷ võ chiêu thân của Mục cô nương này, y không phải nhân vật tầm thường đâu, đối mặt với y đệ cảm thấy cứ như đối mặt với sư phụ vậy.

-Trên đời này lại có người có thể sánh ngang với sư phụ của chúng ta sao? Ta không tin tuổi y còn trẻ như vậy lại lợi hại như thế.

Mã Ngọc ở một bên lắng nghe cũng hừ một tiếng thuận miệng chen miệng vào. Quách Tĩnh thấy vậy cũng vội nói

-Điều Vương tiền bối nói là hoàn toàn chính xác, đệ tử cũng cảm thấy như vậy. Buổi tỷ võ hôm ấy đáng nhẽ đệ tử bị đánh thảm hại nhưng nhờ có huynh ấy giúp mới thắng được.

Mục Niệm Từ ở một bên len lén liếc nhìn Trần Tĩnh thưởng thức món ăn cũng không lên tiếng biện hộ hay giải thích gì cả

Kha Trấn Ác ngón tay gõ mặt bàn cũng chen miệng vào

-Nói như vậy, Tĩnh nhi, con quen với người này sao? Vì sao y lại ra tay giúp con?

Quách Tĩnh lắc đầu rồi nói

-Con cũng không biết, ban đầu con cũng có hỏi nguyên nhân, y ta chỉ nói nhìn Dương Khang cảm thấy đáng ghét nên ra tay giúp mà thôi.

Khuru Xử Cơ vuốt vuốt chòm râu của mình nói

-Người lợi hại như vậy, bản đạo phải nhận thức một hai mới được...

-Đạo trưởng, người...

Khuru Xử Cơ khoát tay sau đó đứng dậy đi về phía Trần Tĩnh.

-Vị anh hùng này, không biết bản đạo ngồi đây có được không?

Nói nhận biết chứ thật ra Khuru Xử Cơ muốn thăm dò Trần Tĩnh, y mở miệng hỏi nhưng đã không chờ được sự đồng ý của Trần Tĩnh mà tự tiện ngồi xuống.

Là một người tâm cao khí ngạo, cái thời huy hoàng mà Vương Trùng Dương sáng lập cho phái Toàn chân giáo đã qua, nhưng bản thân lại không nhận thức được hiện thực mà cứ sống mãi trong ảo tưởng nên tự chuốc lấy xấu mặt là đáng.

-Rầm~

Trần Tĩnh không hề trả lời cũng như có động tác nào, hắn vẫn thản nhiên ăn nhưng trong lúc Khuru Xử Cơ kéo ghế đặt mông ngồi xuống thì dường như có trọng lực gia trì làm chiếc ghế vỡ vụn, Khuru Xử Cơ té lăn ra đất. Một vài người trong khách điểm nhìn sang khiến y mặt mọ đỏ lên vì xấu hổ, Khuru Xử Cơ chỉ có thể đổ lỗi cho việc chiếc ghế cũ mà thôi.

-Rầm~

Lại một lần nữa xảy ra sự việc tương tự, Khuru Xử Cơ lăn đùng ra đất. Lần này còn nặng hơn lần trước, đối với những kẻ cứng đầu Trần Tĩnh không bao giờ nương tay.

-Đạo trưởng, người không sao chứ...

Mục Niệm Từ nhanh chóng chạy lại đỡ Khuru Xử Cơ, hiện tại có ngu tới mức nào Khuru Xử Cơ cũng đã nhận ra là Trần Tĩnh giờ trò, vấn đề là không thấy hắn ra tay như thế nào, nếu khẳng định Trần Tĩnh ra tay như vậy mặt mũi của y để đâu?

-Ta không sao, đa tạ Mục cô nương, ghế trong khách điểm này có vẻ đã xuống cấp rồi thì phải. Khục, vị anh hùng này, bản đạo có phần lỗ mặt, quá rầy.

Khuru Xứ Cơ vội lấy có trở về chỗ cũ, lần té vừa rồi đã động đến vết thương trên tay của y cần băng bó lại một chút, mặc dù tự cao nhưng y không ngu ngốc đến nỗi gây thù chuốc oán với một nhân vật không hiểu rõ thực lực đối phương thế nào.

-Sao lại tỏ ra e dè như vậy? Không ngồi sao?

Trần Tinh không thèm đếm xỉa tới Khuru Xứ Cơ nhưng lại nhìn sang Mục Niệm Từ nói

-Ta...

-Không sao...nó không có vấn đề gì đâu.

Mục Niệm Từ gục đầu liếc nhìn chiếc ghế còn lại, cảm thụ được lo lắng của nàng Trần Tinh cũng cười nói. Một bàn 4 ghế, Trần Tinh chiếm 1, đã bị gãy 2 còn lại một. Rất may là Khuru Xứ Cơ không dám thử nữa, nếu không...

-Ta..ta phải trở về...

-Cứ ngồi xuống một lát đi...

Trần Tinh nghĩ ý giữ Mục Niệm Từ lại không có ý gì khác, chỉ là hấn đợi Quách Tinh sang bên này, nhân cơ hội hỏi thăm liệu xem nàng có như trong nguyên tác đi tìm Dương Khang hay không? Nếu không thì tốt, hấn còn có ý định tác hợp cho nàng cùng Quách Tinh, nếu có thì dĩ nhiên là Trần Tinh mắc kệ rồi. Bởi vì Dương Khang trong mắt hấn cũng chỉ là người sắp chết mà thôi, tìm gặp hay không cũng vô dụng.

-Huynh...Lúc này có phải là huynh cố tình ra tay không cho Khuru đạo trưởng ngồi không?

Mục Niệm Từ bỗng nhiên hỏi như vậy, thái độ vẫn còn rất e dè

Trần Tinh đáp

-Có vấn đề gì sao?

-Không...không, chỉ là...

-Đừng nói vấn đề này nữa, Mục cô nương, xin lỗi vì không thể cứu được cha cô.

Trần Tinh cũng chuyển chủ đề, không thể cứ xoay quanh một chủ đề không đáng. Khuru Xứ Cơ trong mắt Trần Tinh chỉ là một con kiến hôi không có giá trị tồn tại mà thôi. Không cần phải tốn thời gian để nói về y.

-Không... không cần phải xin lỗi, sống chết có số, không thể đổ lỗi cho huynh được.

-Sống chết có số sao?...Phải rồi Mục cô nương sau này có dự định gì không?

Nghe được câu hỏi của Trần Tinh, Mục Niệm Từ thoáng chốc trở nên buồn bã, khoé mắt cũng cay cay. Có điều giọt lệ vẫn không rơi, tất cả cử động Trần Tinh đều thu hết vào mắt.

-Thật xin lỗi, ta không cố ý.

Mục Niệm Từ nghe vậy lắc đầu, nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi hỏi:

-Không có gì, ta cảm thấy mọi việc xảy ra quá nhanh cứ như giấc mơ, cho nên không thể tiếp thu kịp. Không sao đâu. Phải rồi, sau này huynh cứ gọi ta là Niệm Từ là được, ta hiện tại vẫn chưa có dự tính gì, còn huynh? Huynh có dự tính gì không? Vì sao võ công của huynh lại cao như vậy? Ta theo cha lưu lạc giang hồ từ nhỏ, vì sao không nghe qua người nào nhắc đến huynh?

Trần Tinh đáp:

-Dự định sao? Ất hấn là đi khắp đại giang nam bắc, xem như du ngoạn, nào cảm thấy chán thì về thôi. Còn việc võ công của ta sao? Chỉ là mềo quào, không đáng nhắc tới.

Trần Tinh nói sơ lược về hướng đi của mình cũng như nói không sai khi nhận xét về thực lực bản thân, hấn vẫn còn quá yếu nếu so với một số người... Chỉ là không cần thiết phải nói quá rõ. Điều này lại làm cho Mục Niệm Từ hiểu lầm, cảm thấy hấn không muốn nói chuyện với mình nên nàng cũng im lặng cúi đầu, giống như đang bị uy khuất vậy.

Quách Tinh cùng những người khác vẫn luôn chú ý bên này, không ai có thể nghe được đối thoại của hai người, là người cương trực thẳng tính, Quách Tinh thấy Mục Niệm Từ bộ dáng ủy khuất đương nhiên là cho rằng Trần Tinh đang ức hiếp nàng, hấn đứng dậy đi về phía Trần Tinh.

-Ngươi vì sao lại đối xử Mục cô nương như vậy? Cô ấy đã đủ thảm lắm rồi vì sao ngươi còn ức hiếp cô ấy?

Trần Tinh nhân cơ hội đáp

-Có phải ngươi mắc chứng hoang tưởng hay không? Ta đã làm gì đâu?

-Quách đại ca, huynh hiểu lầm rồi, ta không có bị ức hiếp...

Mục Niệm Từ cũng không muốn Quách Tĩnh và Trần Tĩnh hiểu lầm nhau nên cũng giải thích.

-Được rồi, không cần giải thích với y, biết vì sao ngươi cùng các sư phụ của mình có thể an toàn rời khỏi Triệu Vương phủ hay không?

Trần Tĩnh đưa tay ngăn Mục Niệm Từ lời nói, rồi tỏ vẻ trêu tức nhìn Quách Tĩnh nói, hắn muốn nhanh chóng giải quyết cho xong chuyện này.

Quách Tĩnh nghe xong cũng hơi sững sốt, nhưng rất nhanh y hấp tấp hỏi

-Ngươi...chẳng lẽ...Dung nhi hiện tại ra sao? có an toàn hay không?

Trần Tĩnh thấy biểu hiện Quách Tĩnh như vậy cũng âm thầm lắc đầu, nếu không có Hoàng Dung thì Quách Tĩnh chẳng là gì

-Ta đến đây cũng là vì chuyện này, nàng nhờ ta nhắn với ngươi rằng nàng phải trở về nhà, nàng không an tâm ngươi cho lắm nên có nhờ ta đến chỉ điểm thêm cho ngươi một số vấn đề.

Quách Tĩnh tựa hồ có điều suy nghĩ, y đương nhiên là không tin tưởng hoàn toàn lời nói của Trần Tĩnh, với tính cách của Hoàng Dung, đời nào lại không từ giả mình mà lên đường trong đêm như vậy? Nghĩ tới đây Quách Tĩnh cũng lập tức phản bác

-Không thể nào, Dung nhi không thể không từ biệt mà lên đường vội vàng như vậy? Có phải nàng đã xảy ra chuyện gì? Ngươi đã làm gì muội ấy?

Trần Tĩnh khinh thường cười nói

-Suy nghĩ của ngươi thật ấu trĩ, nếu thật sự ta muốn bắt lợi cho nàng ấy thì cần phải tới đây để nói với ngươi sao? Nếu không phải nàng ấy nhờ ta thì ta cũng không rảnh để ý tới tên ngu ngốc như ngươi làm gì.

Quách Tĩnh nghe xong tâm trạng cũng thoáng bình tĩnh lại, Trần Tĩnh nói cũng có lý, thế nhưng..được rồi, Quách Tĩnh không thể làm gì khác hơn là lựa chọn tin tưởng. Thế là Trần Tĩnh chỉ điểm cho Quách Tĩnh hướng đi cũng như cách chế biến món gà ăn mảy và cho hấn một chút gia vị để cho nó thơm và ngon hơn. Quách Tĩnh không biết nó dùng để làm gì nhưng nghe Trần Tĩnh nói là được Hoàng Dung nhờ nên cũng chăm chú nghe. Thật ra đây là cơ duyên của y, nếu không gặp được Hồng Thất Công thì Quách Tĩnh cả đời cũng chỉ là kẻ không có tên tuổi gì trong giang hồ mà thôi. Trần Tĩnh cũng chỉ hướng y đi theo đúng hướng trong nguyên tác. Khác biệt duy nhất là không có Hoàng Dung.

-Tiểu nhị, tính tiền...

Quách Tĩnh trở lại chỗ ngồi, Trần Tĩnh cũng đã giải quyết xong nên dự định rời đi, thế nhưng hấn lại chợt nhận ra Mục Niệm Từ vẫn còn ngồi chỗ này mà không theo Quách Tĩnh trở lại.

-Mục cô nương? Tại sao cô không theo y?

Mục Niệm Từ đôi mắt rung rung đáp

-Công tử có thể cho ta theo cùng được không?

Trần Tĩnh bất đắc dĩ nói

-Cho ta một lý do

Mục Niệm Từ đáp:

-Ta có thể chăm sóc công tử...

-Ta có thể tự lo cho bản thân mình.

-Ta...

-Mục cô nương, không cần thiết phải như vậy, ta biết hôm nay cô gặp nhiều đã kích cho nên suy nghĩ không được thông suốt, cuộc sống của ta không thích hợp với cô. Theo y là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Trần Tĩnh cắt đứt lời nói của Mục Niệm Từ rồi cũng chỉ Quách Tĩnh nói, hấn dĩ nhiên không có ý định gì với Mục Niệm Từ cả, nếu ai đẹp Trần Tĩnh đều thu thì không đúng với bản tâm của hấn.

-Của khách quan tổng cộng 50 đồng...

-Không cần thôi...

Trần Tinh thanh toán xong cũng không dây dưa nữa, hần đứng dậy dự định đi, thế nhưng Mục Niệm Từ lại đưa tay túm lấy tay áo của hần.

-Ta không còn nơi nào để đi cũng như không nhà để về...Quách đại ca rất tốt nhưng ta không muốn theo y...mang ta theo với...

Trần Tinh chăm chú nhìn Mục Niệm Từ, một hồi lâu sau hần mới mở miệng

-Nếu cô đuổi theo kịp thì sau này ta sẽ mang theo cô.

Nói xong hần cũng bước ra khỏi cửa, Mục Niệm Từ cũng nhanh chóng đuổi theo một bước không rời, cử động này đám người Quách Tinh đương nhiên thấy nhưng không ai ngăn cản, thứ nhất là vì e ngại thực lực Trần Tinh, thứ hai là vì đây là Mục Niệm Từ tự nguyện.

Trần Tinh vừa ra khỏi cửa liền bay vút, Mục Niệm Từ chưa định thần lại thì bóng dáng Trần Tinh cũng đã biến mất, ban đầu nàng còn tưởng rằng Trần Tinh nói vậy là đã chấp nhận nàng, không ngờ thì ra chỉ là để cho nàng cảm nhận khó khăn mà từ bỏ việc theo hần mà thôi.

Anh em tích cực cmt nhe, góp ý hoặc đề xuất ý tưởng, có gì hay mình sẽ tham khảo hoặc chỉnh sửa lại nội dung sai sót. Cuối cùng cầu kim cương, nguyệt phiêu, ai sang chảnh cho cái bố cáo lệnh với hehe...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Giao dịch

Bay được một lúc Trần Tinh lắc đầu lẩm bẩm

-Sao phải khổ như vậy chứ...

Rất nhanh, hần đã đến nơi đặt Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong. Hiện tại trăng đã lên cao, màn đêm tĩnh mịch bao trùm lên một vùng rộng lớn, trong đêm tối Trần Tinh thần thờ ngơ ngẩn các vì sao. Hần nào biết ở vô tận tinh không, không thể xác định tinh cầu nào đang có người đề mắt đến mình, có điều khoảng cách quá xa nên muốn bắt được chính xác tần số là điều không thể.

Người này là một thanh niên, cả người được bao phủ bởi làn khói màu đen chỉ có thể thấy được khuôn mặt y, nó anh tuấn không thua kém gì Trần Tinh. Điểm nổi bật nhất chính là mái tóc của y, màu vàng trắng trông rất đẹp. Hần nhìn trong tay một bức tượng gỗ rồi lẩm bẩm.

-Con kiến hôi như vậy mà nàng chấp nhận sinh con cho hần sao?

Người này nắm chặt tay lại, rắc một tiếng tượng gỗ biến thành phần vụn, khi hần xoè bàn tay thì nó cũng bốc cháy hoá thành tro tàn tiêu tan giữa chốn thiên địa.

Nếu để ý kỹ bức tượng gỗ này thì đó chính là bức tượng điêu khắc hình dáng Trần Tinh, có điều phải nói nó quá xấu so với người thật. Chứng tỏ người làm ra cái này tay nghề phải nói là quá nát. Nhưng cũng chính vì vậy mà Trần Tinh không phải chạm trán với những vật mà hiện tại hần không có khả năng thắng nổi.

Người thanh niên này nhắm mắt lại tựa như cảm ứng thứ gì, sau đó y mở mắt ra liếc nhìn về cách đó không xa một người đang bị rất nhiều xiềng xích trói buộc trên người. Mái tóc dài che khuất gương mặt nên không thể nhìn rõ được gì rồi nói

-Giết hần, ngươi sẽ được tự do...

Người thanh niên vừa dứt lời thì kẻ đang bị trói ngẩng đầu lên, ánh mắt màu đỏ loé lên biểu hiện của sự tà ác cùng cực, xiềng xích xung quanh người này bắt đầu rút lại, chính xác hơn là thu vào cơ thể kẻ này và hình thành một hình xăm trên cổ y. Cả cơ thể của y cũng nhanh chóng biến đổi, đến khi nó thành một cô gái với thân hình nóng bỏng, khuôn mặt cực kỳ baby thì quá trình này dừng lại. Nàng ta liếm liếm môi đỏ chót của mình rồi biến thành làn khói đen tiêu tán, người thanh niên này không hề có hành động gì. Y chỉ nhắm mắt đôi mắt lại. Căn phòng thoáng chốc cũng trở nên tối tăm theo động tác của y.

-Thương Hải, đây là nơi nào muội biết không?

Ở một nơi khác, chính xác hơn là một tinh cầu nào đó không phải trái đất, một đám nữ nhân đang bị lạc trong rừng và đang tìm kiếm nơi trú ẩn. Một cô thiếu nữ mở miệng hỏi. Những người này không ai khác chính là đám nữ nhân của Trần Tinh. Từ khi khởi cầu bảo vệ mọi người xuyên qua đến nay cũng hơn trăm năm rồi nhưng hiện tại mấy cô gái này mới vừa chạm đất. Cũng là do thời gian khác nhau, một trăm năm là đối với Trần Tinh, đối với mấy cô gái này cũng như một cái chớp mắt mà thôi.

-Sư tử, muối cũng không rõ, nữa, có điều đây chắc chắn không phải nơi mà chúng ta sống lúc trước. Muối cảm thấy linh khí ở đây nồng nặc hơn gấp trăm ngàn lần, cây cối nơi đây cũng cao to một cách lạ thường.

Phía sau mọi người nghe được tiếng khóc cùng tiếng an ủi của Ngữ Yên cùng Uyển Thanh nên tâm trạng tất cả cũng trở nên xấu đi

-Ngữ Yên, đừng khóc, A Tinh nhất định không có chuyện gì đâu. Sẽ có ngày A Tinh đến đón chúng ta, hiện tại chúng ta nhất định phải cố gắng tìm chỗ dừng chân và tập trung tu luyện. Không phải chúng ta đã thoả thuận xong rồi sao?

Ngữ Yên nghe vậy cũng dần ổn định lại tâm trạng, nàng không nói gì chỉ gật đầu, sau đó cả đám tiếp tục lên đường. Đi được một lúc, tất cả mọi người quyết định dừng chân bên bờ suối để nghỉ ngơi sau đó sẽ tiếp tục tìm kiếm nơi trú ẩn.

-Chúng ta có nên rời khỏi khu rừng này tìm kiếm người hỏi thăm không?

Cam Bảo Bảo đưa ra đề nghị, nhưng Lý Thanh Lộ lại phản bác.

-Không thể được, điều quan trọng nhất hiện tại không phải là biết chúng ta đang ở nơi nào mà là tìm kiếm một nơi có thể sống rồi sau đó tìm hiểu tình huống, A Tinh từng nói như vậy: đôi khi dã thú không phải là thứ đáng sợ nhất mà chính là con người, nếu chúng ta không hề chuẩn bị gì cũng như không biết hoàn cảnh nơi này mà cứ như vậy tùy tiện tìm người hỏi thăm và đề lộ hành tung thì chúng ta chết lúc nào cũng không hay. Một khi quen thuộc hoàn cảnh chúng ta có thể nắm thế chủ động, như vậy nếu gặp nguy hiểm trong lúc thăm dò chúng ta cũng có thể dễ dàng lẩn trốn cũng như cài đặt nhiều cạm bẫy đề phòng tình huống không địch lại.

Mọi người nghe Thanh Lộ nói cũng gật đầu đồng ý, không ai phản bác, Chung Linh cũng chen miệng hỏi

-Thanh Lộ tỷ, như vậy hiện tại chúng ta phải tìm nơi nào đây, A Tinh có nói với tỷ không?

Thanh Lộ nghe xong cũng cố gắng nhớ lại, một lúc nàng mới đáp

-A Tinh có nói như vậy, khi bị lạc trong rừng, muốn sống tốt nhất nhất định phải tìm được 4 thứ theo thứ tự cấp thiết là Nguồn nước, thức ăn, lửa và nơi trú ẩn....

Chung Linh chen vào hỏi tiếp:

-Như vậy chúng ta chỉ cần kiếm thức ăn nữa là được, ở nơi này có sẵn nguồn nước, chúng ta xây một nơi trú ẩn là xong?

Lý Thương Hải phản bác

-Không được, không thể, nơi ở gần nguồn nước quá, rất dễ bị phát hiện, hơn nữa chúng ta không biết nơi này có tồn tại sinh vật nguy hiểm hay không, có thể nơi này là một góc của tiên giới, như vậy chúng ta chỉ là kẻ yếu nhất mới tập tành đi và không có khả năng chống trả mà thôi. Không thể sơ sài như vậy được. Hơn nữa việc tạo ra lửa nhất định phải cân nhắc kỹ lại, rất có thể nó sẽ mang lại nguy hiểm không cần thiết.

Vu Hành Vân cũng đồng ý nói

-Thương Hải nói đúng, việc đầu tiên chúng ta cần làm bây giờ là xây dựng một nơi trú ẩn an toàn đảm bảo đủ nước và thức ăn sử dụng trong thời gian dài, sau khi tìm được nơi thích hợp chúng ta phải chia nhau ra hành động, đặt cạm bẫy phòng ngự cũng như quen thuộc hoàn cảnh xung quanh và dò hỏi tình huống.

-Như vậy chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi lên đường thôi.

Đi thêm một lúc mấy cô gái chứng kiến cảnh tượng khó tin, một con trâu to đùng cỡ chừng 20m chiều cao với cặp sừng cong hình chữ C đang nằm trên vũng nước màu ngọc bích, chính xác vũng nước này chảy ra từ cơ thể của nó, đây là máu của nó!

Con trâu này không cử động, có thể nó đã chết, nhưng cả thân người của nó co lại tựa như đang cố gắng bảo vệ thứ gì đó.

Gặp cảnh như vậy, mấy cô gái làm sao không bị hù dọa cho được, chỉ có Lý Thương Hải vẫn bình thường, nàng nhìn sang Vu Hành Vân nói

-Hành Vân tỷ, tỷ xem..

Hồi phục lại tinh thần Vu Hành Vân đưa ra kiến nghị:

-Lại gần một sinh vật không biết có nguy hiểm hay không chi để xem xét là một lựa chọn không sáng suốt, chúng ta trước hết cứ ở phía xa theo dõi tình huống, mọi người thấy thế nào?

-Ta đồng ý

-Ta cũng không có ý kiến..

...

Mọi người nhanh chóng lựa chọn vị trí thích hợp để quan sát, một lúc lâu sau, mấy cô gái này cũng đã xác nhận chính xác con trâu này đã chết mới cần thận tiến lại gần. Dựa theo khoảng hở giữa đầu trâu và thân trâu đang cuộn lại, mấy nữ thấy được thứ mà con trâu này đang bảo vệ, đó chính là một con trâu con, kích thước nhĩ bé chỉ bằng một con chó trưởng thành mà thôi. Chắc có lẽ nó chỉ mới được sinh ra.

-Nó thật tội nghiệp...

-Chúng ta có nên nuôi nó không?

Ở đây tất cả là nữ nhân cho nên gặp động vật nhỏ đáng thương thì dĩ nhiên là mẩu tính bạo phát. Cuối cùng cả đám quyết định nuôi nó.

Mọi người bỏ ra một chút thời gian để làm xe kéo rồi đặt con trâu con lên và tiếp tục lên đường tìm kiếm nơi trú ẩn lý tưởng.

Đi được một đoạn con trâu đang ngủ say sưa này bỗng nhiên kêu lên làm mọi người cũng giật mình. Nó quay đầu về một hướng theo bản năng.

Mai Kiếm lên tiếng

-Để chúng ta đi xem thử.

Rồi Lan, Trúc, Cúc cũng rút kiếm đi theo.

-Các vị tỷ tỷ, tới nơi này xem này...

Được một lúc, Cúc Kiếm gương mặt mừng rỡ quay về phía mọi người hô lớn, mấy người khác cũng nhanh chóng đi tới. Đập vào mắt mọi người là một thân cây đã chết héo, nhưng xung quanh nó lại mọc đầy loại cỏ kỳ quái không biết tên, nó kỳ quái ở chỗ nhìn lông lánh cứ như ngọc thạch vậy, trông rất đẹp mắt.

-Thật đẹp..

Chung Linh tiến tới muốn ngắt nó. Mộc Uyển Thanh vội vàng ngăn cản

-Đừng chạm đến nó.

-Sao vậy Uyển Thanh tỷ

-Tiểu a đầu, muội có biết nó là vật gì không mà dám chạm vào? Lỡ có độc thì sao?

Chung Linh chợt tỉnh ngộ

-Nhưng mà con trâu con đó hình như muốn ăn cái này mà...

Tần Hồng Miên nghe vậy cũng chen miệng nói

-Vạn vật tương sinh tương khắc, thức ăn của con trâu này ai biết được có phải là độc được với chúng ta hay không, cẩn thận là trên hết, nhất là sinh vật càng bất mắt.

Cam Bảo Bảo kéo Chung Linh về phía sau nói

-Hồng Miên tỷ nói đúng đấy, Chung Linh con ở phía sau đi.

Quả nhiên như lời Tần Hồng Miên nói, đề phòng là trên hết, sau khi kiểm tra mọi người phát hiện ở gần loại cỏ này không có thực vật nào sinh trưởng cả.

A Bích đảm nhiệm vai trò thử nghiệm, nàng đem trở về một con sâu rồi đặt nó lên thực vật này, con sâu không có bất kỳ biểu hiện gì khác thường, nó chậm chạp bò đến khi há miệng cắn vào nhánh cỏ này. Cỏ khuyết một lỗ nhỏ, con sâu thì nháy mắt cuộn tròn thân người lại rồi nó bắt đầu tan chảy.

Nhìn tới cảnh tượng này, mấy cô gái hít vào một hơi khí lạnh, thất thần chốc lát, mấy nữ bỗng nhiên nghe tiếng Chóp chép vang lên mới ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy con trâu con không biết từ lúc nào đã tới một bụi cỏ lạ kỳ này ăn rất ngon lành.

-Nó...nó không chết chứ...

Ngữ Yên chỉ tay lo lắng nói

Lý Thanh La nắm tay Ngữ Yên

-Đợi một chút xem sao...

Mọi người cùng nhau chờ đợi, 5 phút trôi qua, con trâu này mới dừng ăn, chẳng hề có hiện tượng gì xảy ra, nó dường như rất thông minh, ăn xong trở về vị trí cũ nằm ngủ, cũng có thể đây là đặc tính bản năng của nó. Chúng nữ thấy nó không bị ảnh hưởng gì nên cũng tiếp tục lên đường, đi được một đoạn thì con trâu này tiếp tục réo lên, mọi người bất đắc dĩ phải dừng lại và theo hướng cái đầu của nó hướng về mà đi dò xét.

Lần này vẫn là Mai Lan Trúc Cúc đảm nhiệm vai trò dò xét, bởi vì các nàng hợp lực lại lực chiến là mạnh nhất trong đám người.

-Các tỷ đến đây xem....nơi này...

Trước mắt mọi người xuất hiện một thảm thực vật xanh tươi, cây ăn quả, động vật nhỏ như thỏ sóc, gà xuất hiện khắp nơi. Bán kính khoảng 1km.

-Chuyện này...sao chỗ này lại có nhiều điều kỳ lạ đến vậy?

-Xem nó kia...

A Bích đưa tay chỉ con trâu, chỉ thấy nó tập tễnh đi về mảnh đất, chúng nữ nín thở dõi theo từng cử động của nó. Nó đi về phía một gốc cây nhỏ, quay đầu hướng chúng nữ kêu oeo một tiếng rồi sau đó ị ra một bãi phân, cả đám đều như muốn té xỉu, cứ tưởng chuyện gì nào ngờ....

-Khoan...các tỷ nhìn...

Chung Linh đưa tay chỉ về phía gốc cây, điều kỳ diệu quả nhiên là có, cây non này nhanh chóng lớn lên thành một cây trưởng thành rồi kết trái, cứ như là một phép màu vậy. Đến đây mọi người mới hiểu được vì sao mảnh đất này lại tươi tốt như vậy, chắc có lẽ nó được trâu mẹ "bón phân" trâu con chỉ là theo bản năng mà thôi.

-Ta nghĩ nơi này thích hợp để sinh sống, mọi người thấy thế nào?

Lý Thương Hải trầm tư như có điều suy nghĩ rồi mở miệng nói.

-Ta cũng đồng ý, nơi này có vẻ rất bí ẩn, xung quanh được bao phủ bởi các cây thông thường khác nếu không nhờ con trâu nhỏ này chúng ta cũng không để ý đến nó, hơn nữa đây không quá xa nguồn nước cũng như có đầy đủ thức ăn cho tất cả mọi người, chỉ cần chúng ta bố trí phòng ngự thêm và cài đặt cạm bẫy xung quanh cũng như quy hoạch lại từng khu thì ta nghĩ nó rất thích hợp để trú ẩn.

Vu Hành Vân từng là chưởng môn của Linh Thú Cung, cho nên tầm nhìn cũng không phải hạn hẹp, nàng đưa ra kiến giải và phân tích cho mọi người nghe. Tất cả không ai phản đối và bắt tay tiến hành dò xét cũng như xây dựng nhà ở và hệ thống bẫy phòng ngự.

Trần Tinh không hề biết những chuyện này, hắn không đủ đẳng cấp để biết được có người muốn gây bất lợi cho mình cũng như việc mà chúng nữ trải qua, hắn vẫn thản nhiên đốt lửa nướng thịt chờ đợi Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong tỉnh dậy thì cho 2 nàng ăn sáng luôn.

Thời gian từng chút trôi qua, đến khi mùi thơm thịt nướng truyền tới cũng là lúc mặt trời ló dạng. Những tia nắng đầu tiên xuyên qua khe lá chiếu thẳng xuống gương mặt bóng mịn của Hoàng Dung. Nàng nhú nhú mày, đưa tay dụi mắt rồi vươn người ngồi dậy. Đập vào mắt nàng chính là bóng lưng của một người đang cặm cụi làm gì đó. Không như những người khác phát hiện mình ở một nơi xa lạ thì la hoảng lên, Hoàng Dung bình tĩnh kiểm tra thân thể cũng như quan sát tình huống xung quanh.

-Thức rồi sao? Đến đây ăn đi rồi chúng ta lên đường.

Giọng nói Trần Tinh vang lên đúng lúc Hoàng Dung đang lắp ló dao thủ sẵn dao găm dự tính kẻ cớ Trần Tinh.

Hoàng Dung giật nảy mình nhưng nhanh chóng giả vờ không có chuyện gì, nàng dẩu đi dao găm rồi vòng ra trước mặt Trần Tinh nói:

-Quả nhiên là ngươi,... Vì sao lại đưa ta đến đây? Ngươi có ý đồ gì?

Hắn bình thản đáp

-Trước tiên ngồi xuống ăn một chút đi, đợi Mai Siêu Phong tỉnh dậy rồi ta sẽ nói luôn một lượt.

Trần Tinh cứ như làm ảo thuật vậy, hắn lấy ngón tay lướt lướt trên con gà quay rồi đặt nó lên mắt khiến Hoàng Dung không hiểu chuyện gì. Đến khi con gà tự động chia năm xẻ bảy với những vết cắt bóng bóng thì Hoàng Dung cũng hít một hơi khí lạnh, vũ khí sắc bén nàng không phải chưa từng thấy qua, thế nhưng tay không mà làm tới trình độ này thì ngay cả cha nàng cũng phải cúi đầu xưng thần.

Hoàng Dung dự định nói thì lời nói của Trần Tinh tiếp tục vang lên

-Ngươi cũng đã tỉnh rồi thì cũng lại ăn đi, không phải ai cũng được thưởng thức tay nghề của ta đâu, cho nên ráng mà trân trọng...!

Không giống như Hoàng Dung, Mai Siêu Phong không thể nhìn thấy ánh sáng, đổi lại tai nàng rất thính, Hoàng Dung vừa tỉnh lại thì Mai Siêu Phong cũng đã tỉnh, có điều do không thể nhìn thấy được nên Mai Siêu Phong lựa chọn bắt động nghe ngóng xung quanh, cuộc đối thoại ngắn ngủi của Trần Tinh cùng Hoàng Dung giúp nàng định vị vị trí của hai người và tiến hành súc thể chuẩn bị ra tay. Nhưng lời nói mang ý nghĩa cảnh cáo của Trần Tinh làm cho Mai Siêu Phong quyết định thu tay lại.

-Ngươi là ai? Vì sao mang ta đến nơi này? Mục đích của ngươi là gì?

Trần Tinh lắc đầu đáp

-Mục đích dĩ nhiên là có, có điều phải xem thái độ của người thế nào nữa.

Mai Siêu Phong cười to

-Nực cười, Mai Siêu Phong ta sẽ không chịu bất kỳ uy hiếp nào, đừng tưởng ta bị thương thì sẽ sợ người.

Trần Tinh mày may mặt không cảm xúc nói

-Không phải uy hiếp, mà là trao đổi công bằng, và lại cho dù người thời kỳ đỉnh cao trong mắt ta cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi, nếu muốn ta chỉ cần dùng một ngón tay là có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào.

Nghe tới đây Mai Siêu Phong ngửa mặt cười lớn

-Hay cho kẻ cuồng vọng, mặc dù ta không dám nói mình võ công cao minh thế nào nhưng muốn dùng một ngón tay giết ta thì có phải người đã quá tự tin vào thực lực của mình?

Trần Tinh cũng nở nụ cười nhẹ

-Vậy sao...

Dứt lời, Trần Tinh đưa một ngón tay, cụ thể là ngón trỏ hướng về Mai Siêu Phong, động tác vô cùng chậm chạp nhưng cả người y thị lại rung lên cảm cấp, lông tơ dựng đứng cả lên, cảm giác nguy hiểm tính mạng dường như người nào đã luyện ra nội công đều có thể cảm nhận được, chỉ là cảm giác mạnh hay yếu thôi, đối với người mù cảm giác này lại càng rõ ràng hơn nữa.

Trần Tinh di chuyển ngón tay hướng về mi tâm của Mai Siêu Phong rồi lại hướng nó xuống trái tim, hẩn mở miệng hỏi

-Người muốn một lỗ thủng ở đâu? Đầu hay trái tim? Hay là một vị trí nào khác?

Mai Siêu Phong hoảng hồn, cả người y thị không thể cử động, giống như đối mặt với Hoàng Dược Sư vậy, vì quá sợ hãi sinh ra chứng ngại tâm lý, y thị dứt quãng nói

-Người...vì sao...cơ thể ta không thể cử động...

Hoàng Dung thấy vậy cũng lên tiếng

-Đừng làm hại tỷ ấy...

Trần Tinh nhìn nàng rồi cũng thu tay lại, cả người Mai Siêu Phong đổ gục xuống mặt đất, mồ hôi lạnh chảy dài, vừa rồi nàng cảm nhận được tử vong cách rất gần, nàng không sợ chết nhưng mà cảm giác cái chết từ từ gặm nhấm cơ thể mình này thật đáng sợ.

-Được rồi, bữa sáng đã xong, hiện tại bắt đầu vào việc chính thôi. Xin tự giới thiệu, ta tên Trần Tinh, chỉ là hạng vô danh tiểu tốt mà thôi. Ta mang hai người các người đến đây là vì mục đích cá nhân của mình, nhưng ý đồ của ta chính là công bằng trao đổi.

Trần Tinh dừng lại một chút, hẩn muốn xem phản ứng của Hoàng Dung và Mai Siêu Phong thế nào để đưa ra cách ứng đối hợp lý. Thấy hai người im lặng nên hẩn tiếp tục nói

-Nói là công bằng trao đổi nhưng thật ra cũng phải tùy thuộc vào tâm trạng của ta, nếu chọc giận ta cũng như việc người không đồng ý thì xem như giao dịch bị hủy bỏ và hậu quả thì...

Trần Tinh nói đến đây rồi dừng lại, hẩn không cần thiết phải nói hết mọi thứ ra. Hoàng Dung nghe vậy tròn mắt loạn chuyển tựa như đang suy nghĩ gì

-Ta biết ngay từ đầu người có âm mưu, làm gì có chuyện tốt như vậy đi nhưng cơ duyên cho người khác? Có phải Quách Tĩnh đại ca đã bị hãm hại?

-Trí tưởng tượng phong phú thật, cần thiết sao? Được rồi lát nữa ta sẽ nói với cô sau.

Trần Tinh lắc đầu rồi nhìn về phía Mai Siêu Phong

-Mai Siêu Phong, ta cũng không quanh co, trên người người ta chỉ hứng thú duy nhất một việc, đó chính là phương pháp người tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trào..

Mai Siêu Phong nghe đến đây thì bật cười, Trần Tinh dừng lại, hứng thú nói

-Có gì đáng cười sao?

-Nhân vật như người mà lại để ý phương pháp tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt trào của ta không phải quá mâu thuẫn sao? Người nói dối cũng không cần thiết phải dùng lý do ảo tưởng như vậy chứ? Nói ra ý định thật sự của mình đi, ta nằm trong tay người, muốn chém muốn giết tùy ý ra tay..

Trần Tinh nghe vậy đáp

-Nhưng đáng tiếc, phán đoán của ngươi đã sai, quả thật buồn cười như vậy, mục đích của ta hoàn toàn chính xác là vì Cửu Âm Bạch Cốt trảo, chỉ cần ngươi đem phương pháp tu luyện cho ta, ta sẽ giúp ngươi chữa trị đôi mắt và khả năng đi lại của ngươi, cũng như giúp ngươi trở về Đảo Đào Hoa, không phải ngươi luôn muốn được trở về đó sao?

Mai Siêu Phong nghe Trần Tinh nói vậy thì giật nảy mình, bí mật này không một ai biết được, nó chôn dấu tận sâu trong suy nghĩ của nàng suốt bao năm qua, hôm nay bị hân phan phi làm sao bình tĩnh cho được, quan trọng hơn là Mai Siêu Phong cảm thấy Trần Tinh không phải đùa giỡn nàng, với thực lực của hân hiện tại trên giang hồ chỉ có Ngũ tuyệt là có khả năng địch lại, không cần thiết phải đem nàng ra làm trò đùa. Thế nhưng làm sao hân lại tự tin như vậy? Sự phụ nàng sẽ đồng ý hay sao?

-Cho ta một chút thời gian suy nghĩ...

Trần Tinh khoát tay

-Không thành vấn đề

Sau đó hân nhìn về phía Hoàng Dung, chỉ thấy nàng hai tay ôm ngực nhanh chóng lùi về sau, cứ như Trần Tinh muốn xâm xỡ nàng vậy?

-Tiểu nha đầu, không cần làm quá, nói chính sự đi.

-Chính sự gì.

-Nàng có muốn trở nên lợi hại không?

Hoàng Dung nghi ngờ hỏi

-Như thế nào, ngươi nói rõ một chút xem?

Trần Tinh giải thích

-Có thể đăng vân giá vũ, đánh khắp giang hồ không có đối thủ.

Hoàng Dung cười khinh thường nói

-Đánh khắp giang hồ không đối thủ? Chuyện này còn có thể, thế nhưng đăng vân giá vũ? Ngươi lừa con nít 3 tuổi à?

Trần Tinh cười nhẹ

-Không tin?

-Xi, có quý mới tin ngươi, ta...

-Ta mạng nàng bay...

Hoàng Dung chưa nói dứt lời thì Trần Tinh đã xuất hiện sau lưng nàng, tay trái hân vòng ra phía sau ôm eo nàng rồi bật mạnh lên không trung, lời nói nhiều cũng không đáng tin bằng hành động thực tiễn.

-Ta...ngươi...ta đang bay...ahhhhh...ta không nằm mơ chứ? Ngươi là quý sao?

-Xin nhờ, có cần phải hét lớn như vậy không? Sao, chịu tin ta rồi chứ?

Hoàng Dung thấy Trần Tinh đắc ý cũng hất cằm

-Hừ, không biết ngươi là thứ quái thai gì mà lợi hại như vậy, được rồi mau đưa ta xuống.

Trần Tinh nghe vậy đương nhiên là muốn dạy cho nàng một bài học, nếu không với tính cách ngang bướng của mình thì rất lâu Hoàng Dung mới có thể đạt đến cảnh giới mà Trần Tinh mong muốn. Hân buông tay để nàng rơi tự do xuống.

Hoàng Dung hoảng sợ la toáng lên, dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là cô gái, sợ chết là điều đương nhiên

-Ahhh, ngươi làm gì, mau cứu mạng, ta không muốn chết, ahh...

Khi gần chạm mặt đất thì Trần Tinh cũng xuất hiện bên cạnh Hoàng Dung giữ nàng lại giữa không trung, chỉ thấy cô gái nhỏ này nước mắt bù lu bù loa, khóc suốt mướt ra sức đánh hân. Trần Tinh không nói gì, hân để yên trong chốc lát, khi thấy Hoàng Dung ổn định rồi thì đặt nàng ngồi một bên, bản thân thì đứng trước mặt Mai Siêu Phong để chờ đợi câu trả lời của y thị.

-Ta đồng ý vụ giao dịch này, nhưng ta không muốn trở về Đảo Đào Hoa, chỉ cần người trị khỏi đôi mắt cùng đôi chân của ta là được.

-Không nghĩ tới người lại quan tâm sự phụ mình như vậy, sợ ta làm tổn thương tới y sao?

Mai Siêu Phong biểu hiện cứng lại, nhưng không biện hộ gì. Trần Tinh thấy vậy cũng bắt đầu tiến hành chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Hài gái

-Để chứng tỏ thành ý, ta sẽ chữa trị cho người trước, quá trình này sẽ rất đau đớn, người nên chuẩn bị tâm lý.

Mai Siêu Phong nghe vậy liền hỏi

-Người không sợ sau khi chữa trị xong, ta không giao ra Cửu Âm Bạch Cốt Trảo sao?

Trần Tinh khinh thường cười

-Vậy thì sao? Ta có hàng trăm cách để ép người phải giao ra, thế nhưng từ đầu ta đã không muốn sử dụng nó với người. Cho nên đừng bắt ta phải đóng vai ác như vậy.

Mai Siêu Phong tỏ vẻ hiếu kỳ

-Vì sao?

-Người thật muốn biết?

-Đúng..

Trần Tinh nhìn thẳng Mai Siêu Phong nói

-Bởi vì ta thấy người rất đáng thương. Chỉ đơn giản như vậy.

Mai Siêu Phong cười lớn

-Ta...đáng thương?... Haha, Hắc Thi Song sát ta đáng thương? Từ trước tới giờ đây là lần ta nghe được câu chuyện buồn cười nhất..haha.

Trần Tinh vẫn bình tĩnh, trên mặt hắn không chút biểu lộ tình cảm nào

-Không đúng sao? Một cô gái tuổi thanh xuân với cuộc sống tươi đẹp, vì một cuốn sách trở thành một kẻ phản đồ, không chỉ như thế đôi mắt còn bị mù, bán thân bất toại, người không ra người quý không ra quý...Đáng sao?

Mai Siêu Phong tiếng cười im bật, khuôn mặt cũng trở nên lạnh lùng, có điều Trần Tinh nhìn ra được lời nói của hắn đã chạm đến cái gai trong lòng của nàng. Không sai, câu hỏi này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu Mai Siêu Phong suốt từng ấy năm, là một nữ nhân điều gì là quan trọng nhất? Vô công cao cường? Vô địch thiên hạ? Người người kính ngưỡng? Dĩ nhiên là không! Mà chính là có một bờ vai đáng để nương tựa vào, nhưng Mai Siêu Phong không còn cơ hội đó, Trần Tinh không muốn bàn luận về Trần Huyền Phong cũng như phán xét việc Mai Siêu Phong yêu y là đúng hay sai, tình yêu không thể cân đo đong đếm, từ khi quyết định đặt chân lên con đường nào đó thì cũng là lúc bản thân mình phải chịu trách nhiệm về quyết định đó.

Trần Tinh chỉ là động lòng trắc ẩn và cảm thấy thương tiếc cho Mai Siêu Phong, hắn muốn cứu vớt mảnh đời bất hạnh này mà thôi. Thái độ nhìn nhận sự việc khác nhau cũng dẫn đến sự thay đổi về mặt cảm xúc khác nhau, trăm năm về trước khi còn ở Thiên Long Bát Bộ thế giới, có rất nhiều mảnh đời bất hạnh khác thế nhưng Trần Tinh chẳng hề quan tâm, đó là bởi vì hắn cứ nghĩ mình chỉ là một người qua đường và mọi việc đều không liên quan tới mình. Hiện tại thì khác, hắn đang sống, hắn dung nhập vào thế giới này, không còn cảm thấy mơ hồ không chân thật nữa...

-Được rồi, ta bắt đầu đây, trước tiên là đôi chân trước...

Trần Tinh ngồi xổm trước mắt Mai Siêu Phong, hắn đưa tay sờ nắn đôi chân có phần nhỏ hơn bình thường bởi vì sự thoái hoá khi không hoạt động trong thời gian dài. Mai Siêu Phong dĩ nhiên là chẳng có tí cảm giác nào, nàng còn tưởng rằng Trần Tinh nói rất đau đớn chỉ là đang hù dọa mình mà thôi thì bỗng nhiên nàng hét lên

-Ahhhhh

Tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp cánh rừng, Trần Tinh tựa như không nghe thấy, động tác của hắn vẫn cứ liên mạch không chút gián đoạn, đôi tay

hắn lướt qua chỗ nào thì chỗ ấy vang lên tiếng rắc rắc không dứt, đây chính là âm thanh của việc xương bị bẻ gãy, bởi vì tốc độ quá nhanh nên không thể nhìn rõ Trần Tinh đang làm gì mà thôi.

Phương pháp chữa trị của Trần Tinh chính là dựa theo câu nói phá rồi lại lập. Bởi vì các cơ, thần kinh, xương... Của Mai Siêu Phong đã bị thoái hoá, nếu sử dụng cách thông thường để chữa trị thì phải mất thời gian rất lâu mới có thể hồi phục. Đầu tiên là phá hủy các tổ chức sau đó dùng thuốc đặt tính thấm thấu kích thích nó phát triển mới có thể giúp các cơ quan này một lần nữa tăng sinh nhanh chóng mà thôi, và để đạt được hiệu quả tối ưu nhất, Trần Tinh cho thêm một chút gia vị vào, đó chính là việc hắn sử dụng Dịch cân đoán cốt thiên để tiến hành nắn chỉnh lại đôi chân cho Mai Siêu Phong. Trần Tinh từ không gian giới chỉ lấy ra một hộp gỗ nhỏ, khi hắn mở ra chỉ thấy nó có màu đen nhánh, vị hơi khó ngửi một chút, không thể nào sai được, đây chính là Hắc ngọc đoạn tục cao, thần dược chữa trị xương cốt mà chỉ xuất hiện trong Ý Thiên Đồ Long.

Việc Trần Tinh có Hắc ngọc đoạn tục cao là cũng nhờ Tiết Mộ Hoa cùng Lãnh Nguyên mảy mò nghiên cứu ra theo sự mô tả của Trần Tinh, lợi thế của hắn chính là biết trước được nội dung, cho nên nhất định phải tận dụng nó. Đây cũng là nguyên nhân Trần Tinh có thể hứa chắc rằng trị hết cho Mai Siêu Phong. Đã nói là phải làm được.

Trần Tinh kết thúc việc trị liệu đôi chân bằng cách băng nẹp cố định cho Mai Siêu Phong, hiện tại y thị chỉ có thể nằm dài trên đất, con đau bị đoạn từng khúc xương đó vẫn chưa tiêu tan mặc dù hiện tại việc trị liệu đã kết thúc.

-Ngươi nghỉ ngơi một lát đi, một chút sẽ đến đôi mắt.

Trần Tinh để lại một câu rồi đi về phía Hoàng Dung, lúc này nàng đang ngồi một góc chăm chú nhìn bên này, Trần Tinh không do dự ngồi xuống cạnh nàng. Hoàng Dung mở miệng hỏi

-Ngươi sẽ trị hết cho Mai tỷ tỷ thật sao?

Trần Tinh không hiểu lắm đáp

-Có vấn đề gì sao?

Hoàng Dung lại nói

-Ta rất hiếu kỳ, sư phụ ngươi là ai? Bản lĩnh lớn cỡ nào mới có thể dạy ra tên quái vật như ngươi? Không chỉ võ công cao cường mà còn hiểu biết y thuật nữa?

Trần Tinh mỉm cười trả lời

-Tất cả đều là do ta tự học, sư phụ của ta chỉ giao cho ta một bản công pháp rồi biệt tích, nhưng ta rất biết ơn ông ta vì đã khẳng định mục tiêu của ta có thể thực hiện được. Do vậy ta có động lực để tiến về phía trước.

Trần Tinh cũng không ngần ngại chia sẻ một chút về bản thân của mình. Hắn nói không sai, sư phụ của hắn chỉ truyền cho hắn Long Phượng Hoan Hi chân kinh rồi từ lần bị sét đánh tới giờ chưa từng xuất hiện, nhưng cũng nhờ bản công pháp này cứu Trần Tinh một mạng, chính là lần bị Âu Dương Phong làm cho suýt chết đó, chỉ là hắn không biết thôi. Hơn nữa, việc sư phụ hắn khẳng định là có đại năng có thể hồi sinh người chết, làm cho Trần Tinh bớt đi nỗi lo và giúp hắn có thêm động lực để phấn đấu. Mục đích tu luyện ban đầu của hắn không phải là hồi sinh Phi Yến sao?

-Nói như vậy thì ngươi cũng không phải người bình thường, vì sao trên giang hồ ta chưa từng nghe qua cái tên Trần Tinh vậy? Có phải ngươi dùng tên giả hay không?

Trần Tinh cúi đầu Hoàng Dung

-Nói năng xằng bậy, nam tử hán đại trượng phu, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, tên là do cha mẹ đặt làm sao có thể tùy tiện thay đổi, không muốn cho người biết thì thôi, đã nói thì phải nói thật.

Hoàng Dung ôm đầu làm mặt quỷ rồi bĩu môi nói

-Ta không phải nam tử hán gì cả, mà nè, ngươi chưa từng gặp kẻ thù mạnh hơn mình sao? Không từng trốn tránh truy sát mà thay tên đổi họ, thậm chí là cải biến diện mạo sao?

Trần Tinh suy nghĩ, quả thật hắn chưa từng gặp trường hợp như vậy, nhưng nếu gặp thì hắn cũng sẽ không thay đổi cách nghĩ hiện tại

-Chưa từng, mà nếu có, ta cũng sẽ không làm như vậy!

Hoàng Dung lại tiếp tục hỏi

-Vì sao?

Trần Tinh hỏi ngược lại

-Biết tại sao có người được xưng là cường giả, còn người khác chỉ mãi là kẻ bình thường không?

Hoàng Dung không do dự đáp

-Đương nhiên là bởi vì thực lực họ mạnh mẽ, giống như cha ta...

Trần Tinh lắc đầu giải thích

-Sai, cường giả không chỉ là người có thực lực mạnh mẽ mà còn phải có một trái tim cường giả, không ai không có giai đoạn nhỏ yếu, qua thời gian tích lũy tôi luyện mới có thể đạt được trình cao. Lúc nhỏ yếu bị người ức hiếp, truy sát rồi đổi tên lần trốn, đến khi có đủ thực lực quay lại trả thù thì mãi mãi không thể chạm đến cánh cửa cường giả được. Lẩn trốn thì không sai, chỉ là sai ở chỗ sợ sệt người nhận ra và đổi tên. Chân chính cường giả sẽ không bao giờ phủ nhận sự tồn tại của bản thân. Kẻ thù quá mạnh không thể địch lại thì đương nhiên phải chạy, chạy trốn không thể gọi là nhục nhã bởi vì bản thân nhỏ yếu, có ở lại cũng chỉ bị gọi là ngu ngốc mà thôi, bị truy sát sẽ lẩn trốn, nhưng không bao giờ thay đổi tên họ, dám đứng trước mặt người khác nói ra tên mình điều này như là một lời khẳng định giá trị bản thân.

Hoàng Dung chăm chú nghe, một lúc sau nàng mới nói

-Như vậy không chạy được thì làm sao?

Trần Tinh tiếp tục cốc đầu nàng

-Không chạy được đương nhiên phải chiến đấu, giết đến khi nào kẻ thù chết hết hoặc bản thân gục ngã mới thôi.

Hoàng Dung ôm đầu, tỏ vẻ sợ sệt nhìn Trần Tinh, nàng không tiếp tục hỏi nữa, Trần Tinh cũng không dây dưa, hẩn thấy hiện tại cũng tới lúc tiến hành chữa trị đôi mắt cho Mai Siêu Phong.

-Người đã cảm thấy tốt hơn rồi chứ? Có thể bắt đầu trị liệu cặp mắt chưa?

Mai Siêu Phong vẫn không thể cử động, ngay cả đôi tay nàng cũng không nhấc lên nổi, nhưng dù vậy nàng vẫn cắn răng cố gắng nói

-Có... Có thể...

Trần Tinh dĩ nhiên không do dự, việc chữa trị đôi mắt khó hơn nhiều so với đôi chân, bởi vì nó chứa rất nhiều thần kinh cũng như là bộ phận dễ tổn thương nhất trên cơ thể, đòi hỏi sự tập trung cao độ và sự chính xác cao. Nếu chỉ có một sơ suất nhỏ thì xem như trị liệu thất bại.

Mai Siêu Phong cố gắng mở đôi mắt đã đóng kín suốt bao năm qua, bởi vì lúc trước trúng phải tiêu độc của Kha Trần Ác nên bây giờ nó chỉ còn là một màu đen đồng nhất. Do mắt bị tổn thương về mặt vật lý kèm theo trúng độc nên Trần Tinh phải làm sao giải quyết được hai vấn đề này mới có thể trả lại ánh sáng cho Mai Siêu Phong. Đây chỉ là tóm gọn nhất, bởi vì nó còn liên quan rất nhiều chi tiết quan trọng khác chính là thần kinh và mạch máu.

Theo lý thuyết thì Cửu U nghịch kinh của Trần Tinh có thể chữa lành các vết thương kèm theo hiệu quả kích thích cơ thể bài trừ tạp chất, độc tố tích tụ trong người. Nhưng nếu hẩn sử dụng thì khả năng thấy lại ánh sáng của Mai Siêu Phong là con số không. Cũng như đã nói trên, hẩn còn phải chữa trị thần kinh cùng mạch máu, đòi hỏi một biện pháp khác tỉ mỉ hơn.

Mai Siêu Phong thấy hẩn lâu chưa có cử động, tưởng Trần Tinh không chữa trị được nên nói

-Có vấn đề gì sao? Có phải nó không thể trị?

Trần Tinh nghe được y thị hỏi hỏi phục lại tinh thần, hẩn cười đáp

-Không có gì là không thể, chỉ là người nên chuẩn bị tâm lý trước, bởi vì một lát người sẽ cảm thấy như mất đi sức sống vậy, nếu không chịu nổi mà tinh thần tan vỡ thì mọi thứ xem như số không.

Mai Siêu Phong nghe được Trần Tinh khẳng định nên lấy làm vui mừng, chỉ là khi nghe đến đoạn tinh thần tan vỡ thì mặt nàng cũng xanh mét. Cảm giác từng khớp xương bị bẻ gãy không phải ai cũng hiểu được.

Trần Tinh đặt bàn tay lên giữa ấn đường của Mai Siêu Phong và bắt đầu dùng Bắc Minh Thần Công bản cải tiến để hút đi tất cả độc tố, tạp chất chứa đựng trong đôi mắt của nàng, cũng dựa theo nguyên tắc phá rồi lại lập, hẩn hút luôn cả sức sống của nó, đôi mắt từ màu đen tuyền chuyển thành màu xám tro rồi lại chuyển sang màu trắng. Mai Siêu Phong không hề la hét đau đớn nhưng biểu hiện trên mặt nàng lại như đại ra, cả cơ thể không ngừng run lên với biên độ nhỏ, nước bọt cũng xuất hiện ở khóe mép.

-Cố lên, giữ vững tinh thần

Trần Tinh nhận thấy Mai Siêu Phong sắp chịu đựng không được nên hẩn lên tiếng trấn an nàng. Chỉ còn một chút nữa là bước đầu tiên coi như hoàn thành, nếu vượt qua được thì cơ hội sáng mắt sẽ cao hơn rất nhiều. Rất may là Mai Siêu Phong đã chịu đựng được, Trần Tinh nhanh chóng tiến hành giai đoạn trị liệu thứ hai, đó chính là dịch căn phạt tủy, hoạt hoá tăng sinh. Giai đoạn này đơn giản hơn nhiều và dĩ nhiên là Hẩn đã thành công, không cần phải quá chi tiết công đoạn, hiện tại quan trọng là kết quả. Cần phải chờ thêm một thời gian để Mai Siêu Phong ổn định lại nữa. Có thể là mất vài ngày. Hẩn băng bó xong xuôi cũng gọi Hoàng Dung

-Cô nàng, đi thôi, chúng ta lên đường.

Hoàng Dung cảnh giác hỏi

-Đi đâu? Tại sao ta phải đi với người?

-Muốn ăn đòn sao? Dĩ nhiên là phải cùng ta đi, đừng quên người còn thiếu ta một điều kiện, tính quyết sao?

Hoàng Dung nghe xong bĩu môi

-Không phải do người ép ta sao? Xi

-Nói nhảm nhiều quá, đi thôi

Trần Tinh không dây dưa nữa, dứt lời hất mạng Hoàng Dung và Mai Siêu Phong bay đi, hắn cũng không thể ở chỗ này chờ đợi Mai Siêu Phong hồi phục mà không làm gì.

Bay được một lúc băng qua cánh rừng, Hoàng Dung cũng không còn lộn xộn nữa, thay vào đó là nàng rất thành thật tận hưởng cảm giác mà nhiều người có muốn cũng không thể này.

-Hử?

Trần Tinh nhíu mày, hắn nhìn thấy phía dưới có một đám người hành động trông có vẻ mờ ám chắc hắn không phải thứ tốt lành gì, hạ thấp độ cao một chút, Trần Tinh thấy rõ là 3 tên trắng hăng đang cời y phục của một cô gái đang nằm bất động giữa đường. Mà trùng hợp là người này không phải ai khác mà chính là Mục Niệm Từ.

Một cổ hỏa diễm không tên bốc lên trong lòng Trần Tinh, mặc dù hắn không phải tự nhận chính nhân quân tử nhưng cũng không phải hạng người lợi dụng người gặp khó khăn mà hấp diễm như vậy. Không cần dây dưa dài dòng cũng như nói bất kỳ câu nào để xác nhận bởi vì khuôn mặt đăm đăng của 3 tên này cũng đã nói lên suy nghĩ trong lòng bọn học hơn nữa là Mục Niệm Từ cũng đã bị cời chỉ còn lại cái yếm thôi.

-Khốn nạn.

Trần Tinh chửi thề một tiếng rồi vung tay dùng tốc độ chớp mắt lần lượt xuất hiện bên cạnh từng người rồi tạt ngang đầu 3 tên này.

-Phốc phốc phốc

Ba thanh âm bạo liệt vang lên, chính là đầu của ba người này đã bị Trần Tinh tát bể thành sương máu, thân hình không đầu của 3 kẻ này bị Trần Tinh quăng qua một bên khác cho dã thú ăn. Hoàng Dung đứng phía sau nhìn không chớp mắt, cảnh máu tanh này khiến nàng nôn mửa không dứt, nàng không nghĩ tới Trần Tinh một khi nổi giận lại huyết tính như vậy, đây cũng chính là lần đầu Hoàng Dung nhìn thấy Trần Tinh ra tay giết người. Bạo lực! Tuyệt đối bạo lực! 6 từ này chính là nhận xét mà Hoàng Dung dùng để chỉ Trần Tinh phong cách.

Bởi vì một số nơi trên quần áo của Mục Niệm Từ đã không toàn vẹn nên Trần Tinh chỉ có thể xuất từ không gian giới chỉ ra một chiếc áo bào rộng rồi đắp lên người nàng để che đậy xuân quang lại, khi hắn nhìn xuống bàn chân của Mục Niệm Từ thì cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì đôi hài từ lâu đã rách nát, bàn chân thì sưng tấy, nhiều có bầm tím kèm theo vết máu đã đông. Điều này nói lên vấn đề gì? Chính là Mục Niệm Từ đã đuổi theo Trần Tinh suốt cả đêm đến khi kiệt sức ngã xỉu giữa đường?

Hắn không nghĩ tới cô nàng này lại kiên quyết như vậy, không những không cảm thấy khó mà rút lui mà còn đuổi theo hắn như vậy, chắc có lẽ tính cách của nàng như vậy hoặc Mục Niệm Từ thật sự muốn đi theo Trần Tinh, hắn hoàn toàn không biết một câu nói của mình xem chút hại đời một cô gái, hậu quả xấu hơn chính là phơi thây giữa rừng.

Trần Tinh nhìn Hoàng Dung rồi nói

-Cô nàng, leo lên lưng ta.

Hoàng Dung theo bản năng lùi về sau, nàng còn chưa tiêu hoá hết cảnh tượng vừa rồi, việc trả lời chỉ là theo bản năng.

-Tại sao?

Trần Tinh nhận thấy ánh mắt sợ hãi của Hoàng Dung khi nhìn mình cũng cảm thấy bản thân xử lý có phần nóng nảy, thế nhưng hắn không hối hận về chuyện vừa rồi, chỉ có như vậy mới Trần Tinh mới có thể hả giận.

-Không thấy có thêm một người nữa sao? Ta cũng không phải người ba đầu sáu tay, làm sao có thể khao được hết?

-Ta không muốn, người đi mà tự nghĩ cách.

Trần Tinh không nói nữa hắn trực tiếp sử dụng hành động, sau khi điểm huyết đạo của Hoàng Dung rồi để hai tay nàng ôm chặt cổ mình Trần Tinh bắt đầu ôm Mục Niệm Từ cùng Mai Siêu Phong tiếp tục bay đi trở lại thành thị tìm khách điểm nghỉ ngơi.

-Chịu khó một chút.

Hoàng Dung khuôn mặt đỏ lên, khoảng cách gương mặt của hai người cách nhau cũng chỉ vài cm, quan trọng là nàng chưa bao giờ thân cận như vậy với một nam nhân, làm sao tránh khỏi ngượng ngùng cho được?

Rất nhanh Trần Tinh đã mang 3 cô gái mướn phòng xong, thủ tục cực kỳ đơn giản, quăng một cục bạc để người dẫn đường nhận phòng. Bỏ qua việc đôi môi có phần tím đen do tích tụ độc tố trong cơ thể lâu nên nó đổi màu theo thì Mai Siêu Phong cũng được cho là mỹ nhân, chỉ có điều hơi thành thực thôi. Còn Mục Niệm Từ cùng Hoàng Dung thì không cần phải nói, từ khi hấn bước vào khách điểm đến khi hoàn tất việc nhận phòng thì tiếng tiếc than vang lên không dứt, có hăm mộ có ghen ghét. Những điều này Trần Tinh không hề quan tâm.

Mặt Mai Siêu Phong cùng Mục Niệm Từ xuống, lúc này Trần Tinh cũng giải huyết cho Hoàng Dung. Không như hấn nghĩ, nàng không hề có cử động gì thái quá, chỉ tự rót trà cho mình rồi nốc một hơi cạn sạch, nào đâu có phong cách tiểu thư?

-Sao nào? Giận ta sao?

Hoàng Dung không trả lời chỉ hừ một tiếng rồi quay mặt đi.

Trần Tinh đang tính nói tiếp thì nghe một tiếng nói yếu ớt vang lên.

-Nước...nước...

Hắn cũng quên tuốt, vồ trán của mình Trần Tinh rót cho nước Mục Niệm Từ, nàng cũng từ từ mở đôi mắt ra

-Ta...ta không nằm mơ chứ?...thật đúng...là huynh?

Trần Tinh đáp

-Đúng, đây chỉ là mơ thôi, ngủ một giấc tất cả sẽ trở về hiện thực.

Mục Niệm Từ đôi mắt mông lung nghe được lời này thì ngẩn lẹ, nàng nhắm mắt lại rồi nhẹ giọng thì thầm

-Đúng...chỉ là mơ thôi, ta sẽ không... bao...giờ có cơ hội gặp lại huynh...

Giọt lệ rớt xuống giường, Hoàng Dung không nhận được cũng xông lại

-Đây không phải là mơ, tỉnh lại đi, hấn đang đứng trước mặt cô.

Mục Niệm Từ dường như tìm được ánh sáng dẫn lối, nàng nghe tiếng nói của Hoàng Dung thì mở toang mắt ra, sau đó bắt đầu khóc, khóc vì vui mừng bởi vì nàng biết bản thân không phải đang nằm mơ.

Mất cha mẹ ruột từ nhỏ, may mắn được cha nuôi cứu mang dậy dỗ, hai cha con tuy phải sống cảnh phiêu bạt giang hồ bữa đói bữa no nhưng cũng nhờ vậy rèn luyện tính kiên cường tự lập cho Mục Niệm Từ, Trần Tinh xuất hiện trong lần tỷ võ chiêu thân cứ như định mệnh an bài cho nàng một nơi để dựa vào vậy, không những bề ngoài xuất chúng, võ công cao cường, mà hấn còn có ơn cứu nàng ra khỏi tay Dương Khang, tuy cha nàng bất hạnh qua đời nhưng cũng coi như có người bầu bạn nơi tuổi vàng. Còn nàng thì đơn thân một mình, cảm giác cô đơn lạc lõng đó thôi thúc Mục Niệm Từ không thể buông bỏ Trần Tinh. Bởi vì nó quá đáng sợ, cảm giác đó nàng đã trải qua một lần khi cha mẹ ruột qua đời phải sống cảnh cô nhi một thời gian trước khi gặp Dương Thiết Tâm cứ ám ảnh nàng.

-Xin huynh...mang ta đi theo...đến đâu cũng được, đừng bỏ ta lại, ta không còn người thân nào cả...

Trần Tinh thở dài

-Tại sao cô lại cố chấp như vậy?

Nghe Trần Tinh nói vậy Mục Niệm Từ khuôn mặt cũng trắng bệch lại, Trần Tinh bắt đầu đi

-Ta còn thiếu một người hầu gái...

-Ta muốn làm..

Không đợi Hấn nói hết Mục Niệm Từ đã vội vàng đồng ý

-Cô nghỉ ngơi trước đi, có gì khoẻ lại rồi nói.

Trần Tinh để lại một câu rồi cũng tự giác rời khỏi phòng chưa lại không gian cho 3 cô gái. Một mình hấn thì chuẩn bị đi dạo giải sầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Tích góp là bài tầy

Trần Tinh muốn đi dạo phố không gì khác ngoài mục đích mua cho Mục Niệm Từ một số đồ dùng cá nhân cũng như y phục, không thể lấy đồ dùng nữ nhân của mình cho một cô gái khác mặc được, các nàng ấy chỉ có một không thể thay thế, hấn đối với mỗi một người đều thật lòng và tôn trọng tất cả bọn họ.

-Khách quan, ngài thật tinh mắt, tất cả số vải này đều là hàng thượng hạng, đảm bảo phu nhân của ngài mặc lên nhất định sẽ trở nên nổi bật nhất.

Trần Tinh không hề quan tâm những lời giới thiệu của chủ quán, ai buôn bán chẳng phải nói tốt cho hàng hoá của mình?

Thời xưa không có bán trang phục may sẵn mà chỉ có loại hình mua vải tự may, điều này cũng gây cho Trần Tinh một số phiền phức trong việc lựa chọn.

-Cái này, cái này, còn cái này nữa...

-Vâng vâng, ta sẽ gói lại giúp ngài, tất cả tổng cộng 15 lượng bạc, mỗi cây 5 lượng.

Chủ quán xoa bàn tay, hấn thích nhất là bán cho những nam nhân, bởi vì nếu là nam nhân lại đây mua thì đa số sẽ không trả giá, y muốn tặng bao nhiêu cũng được. Giá mỗi cây 2 lượng mà y nói thành 5 lượng xem như cũng có chút lương tâm, không cắt cổ Trần Tinh quá.

-Ngươi hiểu lầm rồi, 3 câu vải đó xấu quá ta không thích, còn lại toàn bộ ta lấy hết.

Trong tiệm có vài vị cô nương đang lựa chọn quần áo ban đầu cũng không chú ý Trần Tinh, nhưng khi nghe lời hấn nói thì mọi người đều dừng động tác lại nhìn sang, ông chủ quán thì cũng ngừng người còn tưởng mình nghe lầm

-Khách quan, không vị đại gia này, ngài...ngài nói là mua hết tất cả chỗ vải này?

Trần Tinh cười đáp

-Sai, không phải là tất cả mà là toàn bộ số vải này ngoại trừ 3 cây vải ngươi đang cầm.

Ông chủ mừng rỡ

-Vâng vâng, vị đại gia này, tiểu nhân sẽ nhanh chóng sai người đóng gói lại cho ngài, không biết địa chỉ phải giao là ở đâu? Còn vấn đề tiền bạc...

Trần Tinh thấy khuôn mặt hám tiền của chủ quán cũng không nói gì, hấn không thiếu chính là tiền, đặc biệt là vàng.

-Nhiều đây đủ rồi chứ? Ngươi cứ cho người theo địa chỉ ghi trong tờ giấy này mang tới nơi này đặt ở trước cửa là được. Nói với bọn họ khi nào thấy ta mới có thể rời đi.

-Vâng vâng, đủ..đủ rồi, tiểu nhân sẽ nhanh chóng thu xếp. Đại gia đi thông thả.

Trần Tinh rời khỏi tiệm bán quần áo, hấn dùng biện pháp này cần quét hầu như tất cả các tiệm bán vật dụng nữ nhân. Đến gần thời điểm ăn trưa mới xem như hoàn tất, khi trở về khách điểm thì nơi này cũng đã tụ tập rất đông người, bởi vì toàn bộ Trần Tinh mua trong ngày đều đặt trước cửa nơi này.

Sau khi an bài để mọi người khuôn vác đồ vật thì trong phòng cũng đã chứa đầy những thứ này.

-Ngươi mua những thứ này để cho cô ta sao?

Hoàng Dung hai tay chấp sau lưng, đi vòng quanh đóng đồ liếc Mục Niệm Từ còn đang ngủ sau đó nhìn Trần Tinh nói.

Trần Tinh không lên tiếng mà chỉ gật gật đầu, từ trong người hấn lấy ra một quyển sách, quyển sách này không phải bí kíp võ công hay gì cả, chỉ là một quyển sách bình thường mà hấn tình cờ thấy hay và mua về đọc để giết thời gian thôi.

-Không nghĩ tới ngươi lại có tiền như vậy? Ta rất hiếu kỳ ngươi lấy đâu ra số tiền ấy để mua hết đồ này? Nhìn vẻ mặt hớn hở của các chủ quán liền biết con dê béo ngươi mua hàng không trả giá chứ gì? Ta đoán đúng chứ?

Hoàng Dung cầm trong tay cây vải lật qua lật lại nhìn rồi hỏi

Trần Tinh chân bắt chéo, lưng tựa vào ghế và đọc sách, hấn hoàn toàn không đếm xỉa đến lời nói của Hoàng Dung, thấy Trần Tinh không để ý đến mình, Hoàng Dung dĩ nhiên là hỏi tới không buông

-Có phải biết mình bị người khác xem là dê béo moi tiền nên xấu hổ không dám nói chuyện? Còn giả đồ nho sĩ nghiên cứu sách vở? Phi..

Trần Tinh khép quyển sách lại, hấn nhìn Hoàng Dung đang nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ rồi bình thản đáp

-Ta không quan tâm những món đồ mình mua mắc hơn bình thường, ta cảm thấy giá cả hợp lý thì mua, ta hoàn toàn có đủ khả năng chi trả. Và lại tiền đối với ta cũng chỉ là một con số, nó không mang lại cho ta niềm vui, thay vì như vậy tại sao ta lại phải cò kè mặc cả từng đồng lẻ với những người cần nó hơn ta?

Hoàng Dung nghe Trần Tinh lời nói cũng sững sờ, nàng hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này, không nói gia cảnh nàng cũng thuộc dạng khá giả nhưng nàng mua cái gì đều trả giá, đơn giản chỉ để tìm kiếm cảm giác thích thú từ việc đó thôi. Không chỉ riêng Hoàng Dung, rất nhiều người đều như vậy, nhưng họ vô tình cướp đi nụ cười của những con người cơ cực này. Ngoài ông chủ bán vải đầu tiên những người còn lại Trần Tinh mua đồ đều đa số thuộc tầng lớp nông dân, phải kiếm sống mưu sinh trang trải từng ngày. Cho nên hẳn chấp nhận bỏ ra một khoảng tiền xem như giúp những người này.

Đúng lúc này, Mai Siêu Phong đang nằm cũng rên khẽ một tiếng tựa muốn tỉnh lại. Quảng thời gian ngắn ngủi này lại dường như dài hàng chục thế kỷ. Người "bình thường" không thể nào hiểu được khát vọng được trở lại "bình thường" của nàng. Đôi mắt mù, bản thân bất toại, chóng mặt, chuỗi ngày dài đen tối nàng đã trải qua là quá đủ rồi, hiện tại có một người ban cho nàng một cuộc sống mới tươi đẹp hơn làm sao Mai Siêu Phong không chờ mong cho được?

-Này, người có chắc Mai sư tỷ sẽ bình phục lại không?

Hoàng Dung ghé sát bên người Trần Tinh nhỏ giọng hỏi. Mùi thơm cơ thể nàng lan toả làm Trần Tinh cũng phải liếc nhìn. Có điều hẳn không trả lời mà đi về phía Mai Siêu Phong, mặc dù có ý định thu Hoàng Dung từ đầu nhưng hẳn không nghĩ là sẽ nhanh như vậy. Không phải Trần Tinh ăn chay mà là hẳn muốn tiếp xúc lâu dài để tìm hiểu thêm, Hoàng Dung hiện tại cũng 17-18 tuổi mà thôi. Suy nghĩ vẫn chưa chín chắn, và lại Trần Tinh không "đổi gái" tới mức độ đó. Bị dục vọng chi phối là điều cấm kỵ, phải luôn luôn nhớ điều đó khi đã chấp nhận tu luyện Long Phượng Hoan Hỉ chân kinh.

-Mất ta...mất ta ngửa quá...đây...đây là có chuyện gì?

Mai Siêu Phong cơ thể hoàn toàn không thể cử động được, tiếng nói yếu ớt đứt quãng tràn đầy lo lắng làm cho Trần Tinh không thể không trấn an nàng

-Đây chỉ là quá trình bất buộc trong giai đoạn lạnh thương mà thôi, không có vấn đề gì đâu. Ta biết người rất khó chịu nhưng muốn nhìn thấy được thì phải cố chịu đựng. Cơ hội chỉ có một lần, con đường phía trước tươi sáng hay chỉ là một màu đen đều do sự cố gắng của người lúc này.

Mai Siêu Phong rặn môi cắn chặt, có thể thấy được máu từ khe miệng này chảy ra. Chắc hẳn ai cũng đã từng ít nhất một lần bị bụi bay vào mắt, cảm giác khó chịu đó ai có thể chịu được? Cảm giác của Mai Siêu Phong lúc này còn kinh khủng hơn nó rất nhiều lần, thậm chí nàng còn không thể cử động chân tay. Trần Tinh cũng không biết làm sao, hẳn nói không sau, quá trình lạnh thương là một phần không thể thiếu, đây là sinh lý của cơ thể, chỉ là do mất rất nhạy cảm nên mới mang lại cảm giác kinh khủng này.

-Nha đầu, chăm sóc Mai sư tỷ của người đi, ta phải làm một số chuyện, nhớ thường xuyên trấn an nàng.

Trần Tinh nhỏ giọng nói với Hoàng Dung rồi rời đi, làm việc gì cũng không thể qua loa, nói là như vậy nhưng làm sao có thể đảm bảo 100% sẽ không có việc gì xảy ra? Cho nên Trần Tinh cần chuẩn bị một số dược liệu đề phòng khi cần lại không có.

Hắn bắt đầu ra tay can thiệp tất cả dược liệu, không gian giới chỉ là một vùng độc lập không có thời gian cho nên cũng được Trần Tinh coi như là vật tốt nhất để bảo quản mà không sợ hư hao.

Trần Tinh chỉ mất khoảng nửa giờ để hoàn thành xong tất cả, khi hắn trở lại gian phòng thì Mai Siêu Phong cũng đã ổn định trở lại, có điều Hoàng Dung thì lại không thấy đâu, đang lúc hiếu kỳ nàng ta đi đâu thì phía ngoài truyền tới tiếng cợt cợt.

Bốn thanh niên đang đứng chặn tầm mắt Trần Tinh, thế nhưng hẳn biết Hoàng Dung đang trong đó bởi vì âm thanh của nàng phát ra từ đó.

-Các người mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách sáo.

Một thanh niên trong số nghe được Hoàng Dung nói chẳng những không tránh đường mà còn cười lớn

-Haha, các người nghe thấy gì không? Người đẹp, ta không cần cô khách sáo a, mau đến, đừng khách sáo với ta.

-Phải đó, bọn ta không cần cô khách sáo a, hahaha

Tên này nói xong rồi cười ha ha tựa như xem thường lời nói của Hoàng Dung, Trần Tinh từ phía sau đi tới, hắn nâng cánh tay lên quá đầu rồi tát mạnh vào bên phải mặt người này.

Tiếng "chát" vang dội lẫn át cả những tiếng cười càn rỡ, 3 tên còn lại thì không hiểu chuyện gì xảy ra.

-Không khách sáo như này được chứ?

Trần Tinh ánh mắt sắc bén còn hơn chim ưng nhìn thẳng 3 tên này hỏi, bởi vì kẻ bị hắn đánh bại tại cũng đã ngất xỉu luôn rồi. Đừng nói chỉ là Hoàng Dung là người trong cuộc, đối lại một cô gái khác hẳn cũng sẽ làm như vậy. Cái thể loại ăn không ngồi rồi trên chộc gạ gẫm gái nhà lành thì Trần Tinh nhìn không vừa mắt, mặc dù Hoàng Dung cũng không hiện lành gì.

-Cút!

Hắn quát to một tiếng, 3 người này sợ hãi cầm đầu chạy, ngay cả đồng bọn cũng không mần tới, một con sừ từ cho dù chỉ tản bộ ngang qua cũng đủ

khí động vật khác sợ hãi, nó đến từ bản năng, cũng giống như Trần Tinh vậy, cho dù hắn không phát động bất khí thế gì nhưng uy nghiêm của cường giả chỉ cần thể hiện bằng ánh mắt là có thể khiến kẻ khác phải cúi đầu.

Trần Tinh nhìn 3 tên cuốn cuồng bỏ chạy rồi bước tới người bị hắn đánh ngã xỉu rồi đá tên này bay về phía đám người kia cứ như đá một đồng rác đi vậy. Trần Tinh không có ý định giết người cho nên hắn mới không chế lại lực đạo vừa đủ để tên này nghỉ dưỡng vài năm xem như thời gian tu thân dưỡng tính.

-Không nghĩ tới người nhìn vẻ ngoài nho nhã nhưng bên trong lại có khuynh hướng bạo lực như vậy?

Hoàng Dung cầm trong tay chậu nước bước tới trước mặt Trần Tinh rồi nói, hắn cũng lời giải thích, mặc dù với bản lĩnh của Hoàng Dung sẽ không xảy ra chuyện gì chỉ tốn một chút thời gian để xử lý mấy người này, nhưng thân là một nam nhân đặc biệt là cảm thấy ngứa mắt với những hành động này làm sao Trần Tinh có thể đứng xem như không thấy. Hắn bây giờ mới thật là chính mình, giống như sống lại cái thời trẻ tuổi đầy nhiệt huyết lúc cấp sắp đến trường vậy, nếu không như vậy thì làm sao cô bạn gái Phi Yên của hắn lại đem lòng yêu hắn? Dĩ nhiên không phải vì Trần Tinh nổi bật mà bởi vì hắn hay năng nổ giúp đỡ người khác. Đặc biệt là Trần Tinh đã từng một lần cứu nàng khỏi một bọn lưu manh nhưng lúc đó hắn hoàn toàn không biết nàng là ai, chỉ là tính cách Trần Tinh như vậy mà thôi. Nhưng Trần Tinh bắt đầu nội tâm thờ ơ với mọi chuyện cũng từ ngày nàng chẳng may qua đời. Tính cách này cũng làm ảnh hưởng đến hắn hiện tại.

Hoàng Dung thấy Trần Tinh không để ý đến mình mà bắt đầu trở lại phòng cũng bĩu môi đi theo phía sau.

Hiện tại Trần Tinh cũng không gấp gáp bởi vì hắn còn chưa nghĩ ra hướng đi tiếp theo là gì? Cửu Dương thần công? Vũ Mục di thư? Hay là song thủ hổ bác? Những cái này đều có giúp ích cho Trần Tinh, hắn đều đã có dự tính trước, riêng về song thủ hổ bác là thứ Trần Tinh muốn có nhất, mặc dù nói phương pháp tu luyện mà nguyên tác đưa ra nhưng làm sao có thể khiến đầu óc của mình suy nghĩ như hai người khác nhau mới là vấn đề nan giải nhất. Không ai cũng vô tư như Chu Bá Thông, Trần Tinh nếu như có thể học được môn công pháp bổ trợ này thì như hổ thêm cánh.

Thoáng cái thời gian trôi qua 3 ngày tính từ khi Trần Tinh trọ ở khách điểm này, cuộc sống của hắn trong khoảng thời gian này xem như rất nhàn nhã bởi vì ngày thứ 2 thì Mục Niệm Từ cũng đã khoẻ lại và bắt đầu đóng vai trò là một người hầu, nàng chăm sóc Trần Tinh phải nói từng ly từng tý cứ như sợ hắn đuổi nàng đi vậy. Điều này Hoàng Dung cũng thường hay nói móc hắn nhưng Trần Tinh vẫn giữ im lặng từ chối ý kiến, Mục Niệm Từ là người có chấp có nói cũng vô ích, nếu không phải vậy thì sao Nàng lại đuổi theo hắn suốt đêm chỉ vì câu nói của Trần Tinh?

Hoàng Dung chỉ là không hiểu rõ tính cách của nàng, thế nhưng Trần Tinh thì sâu sắc hơn, hắn đương nhiên cũng cảm thấy khó chịu vì cuộc sống của mình lại có thêm một bảo mẫu. Thế là Trần Tinh giao cho Mục Niệm Từ một quyển bí kíp rồi để lại cho nàng một câu là hắn không cần một người vô dụng đi theo mình, chỉ đơn giản như vậy tháng ngày yên tĩnh của Trần Tinh đã trở lại.

Ngày hôm nay, cũng chính là ngày mà Mai Siêu Phong có những chuyển biến tốt hơn, nàng đã có thể cử động đôi chân, chỉ là vẫn còn hơi yếu và cần người dìu, về đôi mắt thì vẫn băng bó, nhưng chỉ như vậy thôi thì nụ cười đã biến mất nhiều năm của Mai Siêu Phong đã trở lại. Không cần phải chờ đợi đôi mắt lành hẳn, Mai Siêu Phong đã hoàn toàn tin tưởng Trần Tinh và quyết định giao cho hắn phương pháp tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.

Trần Tinh chăm chú lắng nghe, không cần phải ghi lại bởi vì hắn đã thu hết tất cả vào trong đầu mình mà không bỏ sót chữ nào.

Mở đầu giống như những gì Trần Tinh biết dựa theo trí nhớ lúc trước xem phim, nhưng nếu chỉ luyện ngón tay bằng cách chụp vào đầu người như cách Mai Siêu Phong luyện hoặc chụp vào vách đá theo cách chính tông thì đối với Trần Tinh quá phé. Hắn cần chính là cái nguyên lý của nó. Giá trị cốt lõi bên trong mới là thứ Trần Tinh hướng tới, đa số mọi người đều đi theo con đường mà tiền nhân đã dọn sẵn nên cách nhìn có phần hạn hẹp, riêng Trần Tinh thì lại thích tự bơi, tự chọn một lối đi riêng biệt nhất, bởi vì suy nghĩ của hắn không muốn thua bất cứ ai, đây cũng là tính cách của hắn.

Nếu võ công này bản chất đã độc ác thì cần gì phải sửa đổi để hợp với miệng lưỡi người đời? Trần Tinh sẽ quan tâm bọn vô tri ấy nói gì sao? Võ công dùng để làm gì? Tự vệ hay giết người? Hay là lý do nào khác?...

Một khi đã chấp nhận tu luyện thì tại sao phải tự gò bó bản thân mình. Âu Dương Phong tự sáng tạo ra Hàm Mô Công phải nói là tư thế xấu chưa từng có bị mọi người cười nhạo, nhưng y chứng minh cho người khác thấy võ công của mình không thua kém bất kỳ ai, bằng chứng là việc ở Hoa sơn luận kiếm lần nhất, y bị Hồng Thất Công đánh cho lép vế phải giả đồ trọng thương để thừa dịp ra tay, nhưng trong gần 20 năm hoàn thiện Hồng Thất Công lại lép vế trước Âu Dương Phong, điều này cũng chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Hồng Thất Công dựa theo nguyên tác. Đây chính là một bài học, nếu đã quyết định thì phải chấp nhận! Chẳng những chấp nhận mặt tích cực còn phải chấp nhận cả mặt tiêu cực của nó.

Cửu âm chân kinh quyền thượng Trần Tinh đang giữ, đương nhiên trên đời này sẽ không còn ai biết phương pháp tu luyện của nó nữa nếu như Hắn không muốn giao ra.

Trần Tinh tạm gác lại tất cả mọi chuyện để tập trung vào việc nghiên cứu luyện tập thử xem uy lực của Cửu Âm Bạch Cốt Trảo như thế nào? Có thật sự giúp hắn cải thiện khả năng dứt điểm đối thủ nếu như bản thân gặp phải một người có thực lực mạnh hơn mình hay không. Trần Tinh không phải vì hiện tại mà tất cả là vì tương lai đây chông gai phía trước. Con đường của hắn đi chứa đầy sương mù che khuất tầm mắt, do vậy phải chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ để có thể ứng phó tình huống nguy hiểm

Thời gian này trên giang hồ tựa như cũng sống yên bình lặng, ngoại trừ một số môn phái nhỏ lẻ tiến hành tranh giành địa bàn thì không thấy tin tức nào quan trọng. Trần Tinh trước khi bế quan cũng đã có căn dặn Mục Niệm Từ nghe ngóng về chuyện Vũ Mục Di Thư, vì sao có ý kiến cho rằng Tiểu Long Nữ là hậu duệ của Nhạc Phi, không phải không có nguyên do, mặc dù đây chỉ là ý kiến trái chiều nhưng cũng đặt ra nhiều vấn đề. Thời gian Tiểu Long Nữ được nhắc về cũng chính là lúc cả nhà Nhạc Phi bị hại. Là sự trùng hợp hay là bản chất nó là vậy? Điều này Trần Tinh không biết và cũng không có ai có thể trả lời câu hỏi này. Hắn cũng muốn tìm lời giải nhưng đáng tiếc những người có thể trả lời đều đã chết hết.

Trần Tinh một lần bế quan kéo dài 7 ngày, 2 ngày đầu hắn dùng để lập luận chặt chẽ lại phương pháp tu luyện, 2 ngày tiếp theo hắn thêm mắm dặm muối

để nó càng âm càng độc hơn nữa. 3 ngày cuối cùng là thời gian để Trần Tinh hoàn tất việc sáng tạo ra một một cực độ âm hiểm trong những môn võ công của hắn tính tới hiện tại. Và nó được hắn đặt tên là Cửu Âm Hàn Thi Trảo. Chỉ bằng cách gọi thôi cũng nói lên tính âm độc của môn công phu này. Nó bao gồm 9 thức.

Thức thứ nhất cũng là phương pháp vận hành môn võ công này được Trần Tinh gọi là Từ Khí Trùng Tiêu. Nó là thức khởi nguyên cho các thức còn lại cũng là quan trọng nhất trong toàn bộ 9 chiêu thức, Hắn điều động chân khí trong cơ thể theo lộ tuyến hình bán nguyệt sao cho khuyết dương thừa âm rồi tập trung ở vị trí huyệt cốc làm cho các ngón tay trở nên cực kỳ lạnh giá, chỉ bằng một vết xước do chiêu thức này gây ra cũng đủ làm đối thủ như bị chịu nổi khổ lạnh giá thấu xương đến chết mới thôi. Nó không giống như Băng tử phù làm cho địch nhân hoá thành vũng nước chết ngay lập tức mà nó làm cho người trúng cảm giác như bị vật gì đang găm nhăm thân thể vậy, bởi vì hàn độc sẽ thông qua vết thương theo máu ăn mòn các cơ quan nội tạng và dĩ nhiên điều kiện là vết thương ngoài da còn như Trần Tinh sử dụng nó để kết liễu đối thủ thì cái chết sẽ diễn ra lập tức. Hắn sáng tạo ra môn võ công này không gì khác để đề phòng sau này sẽ lâm vào ác chiến, cho dù thực lực không mạnh bằng đối phương nhưng nếu có thể gây ra một vết thương nhỏ cho kẻ đó thì Trần Tinh chỉ cần kéo dài thời gian là đứng ở thế bất bại, ngoài ra Trần Tinh có thể sử dụng nó để tra tấn người khác, cái cảm giác bị ăn mòn không phải ai cũng có thể chịu được nhưng chắc có lẽ hắn sẽ không ngu ngốc lật lá bài tẩy của mình nếu như không nắm chắc đối phương sẽ không thể thoát.

Các thức tiếp theo đều là biến chiêu của thức thứ nhất cho nên không có phương pháp vận hành nào khác biệt, chỉ thay đổi về mặt tư thế vũ kỹ làm cho kẻ địch khó lòng đề phòng luân phiên tấn công vào các yếu điểm mà thôi. Các chiêu thức này được gọi tên theo thứ tự lần lượt là Đoạn Chi Trảm Thủ, Câu Cốt Minh Tâm, Khô Cốt Tảo Mộ, Vô Thường Câu Hồn, Vô Thường Cản Lộ, Phong Quyền Tàn Hồn, Cửu Cửu Quyết Kích Chi và cuối cùng được gọi Tái Thể Luân Hồi

Trần Tinh hoàn thành giai đoạn bế quan, mục tiêu thứ nhất hắn đã đạt được, tâm trạng hắn hiện tại rất tốt, thế nhưng vừa mới rời phòng thì hắn đã được Mục Niệm Từ cho hay là Hoàng Dung đã rời đi, chẳng những vậy nàng còn nhờ Mục Niệm Từ nhắn lại với hắn "là nam nhân thì phải biết buông tay. " ý nói nếu như Trần Tinh đuổi theo bắt Hoàng Dung lại thì tự nhận mình không phải nam nhân.

Hắn về mặt khó coi còn hơn khổ qua nữa, những cũng đành chịu, gặp biểu hiện Trần Tinh như vậy, Mục Niệm Từ che miệng cười.

-Nha đầu, cười cái gì, muốn ăn đòn sao?

-Không, không, ta không có cười gì cả,hi

-Còn nói không cười, được rồi xem ra quyền sách ta giao cho ngươi đã luyện xong rồi? Tới giờ kiểm tra thành quả thế nào.

Trần Tinh khoanh tay trước ngực, đôi mắt tựa như treu chọc Mục Niệm Từ xem phản ứng của nàng như thế nào, không ngờ Mục Niệm Từ chỉ cười nhẹ gật đầu tự giác đi ra trước sân bắt đầu tập cho Trần Tinh thấy.

Chỉ thấy bàn tay của Mục Niệm Từ thủ thế Niêm hoa rồi chân trái bước lùi sang trái rồi cả người nàng xoay 180 độ về phía sau, lúc này Mục Niệm Từ mới duỗi mạnh hữu niêm hoa thủ về trước. Một luồng sóng rung động nhỏ không thể nhìn bằng mắt thường phát ra từ ngón tay nàng bay thẳng về phía cây cột để lại trên đó một lỗ thủng sâu 4-5cm. Trần Tinh nhìn như há hốc mồm. Không sai, quyền sách mà Trần Tinh đưa cho Mục Niệm Từ chính là một trong 72 tuyệt kỹ thiếu lâm Niêm Hoa chi.

Nếu như các thiền sư phải bỏ ra hàng năm đến hàng chục năm mới luyện thành thì Mục Niệm Từ chỉ bỏ ra đơn vị là ngày để có thể đạt tới trình độ đó. Có phải là do các tiền nhân từng luyện trước đó quá ngu? Dĩ nhiên là không! 72 tuyệt kỹ, Trần Tinh đều có phương pháp tu luyện, có thể nói ngoại trừ Đạt Ma ra Trần Tinh chính là người đầu tiên biết toàn bộ 72 tuyệt kỹ. Chi là biết thôi chứ không phải là sử dụng thành thạo, cho nên hắn hiểu được độ khó khi tu luyện các môn này.

Tiếng vỗ tay bốp bốp vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Tinh, hắn nhìn theo nơi phát ra âm thanh chỉ thấy một cô gái với trang phục xanh biếc đang giữ một cái giỏ tre trên khuỷu tay từ từ du tới, mái tóc đen tuyền suôn dài như thác, khuôn mặt tú lệ đặc biệt là cặp mắt xanh da trời nổi bật. Trong đầu Trần Tinh xuất hiện một cái tên, hắn nhìn cô gái này rồi dò hỏi

-Mai Siêu Phong?

-Hi hi, Nhục Hoa tỷ, tỷ đã về rồi, ta đã nói là để ta đi mua cho, tỷ lại cứ giành, tỷ đẹp như vậy gặp bọn lưu manh thì phiền phức nữa.

Mai Siêu Phong bất giác đưa tay sờ lên mặt của mình rồi ngu ngơ hỏi Mục Niệm Từ

-Ta thật đẹp sao?

-Không phải vậy sao có người không nhận ra tỷ?

Mục Niệm Từ nói xong che miệng cười liếc nhìn Trần Tinh, hắn cũng chỉ có thể lắc đầu, xem ra từ khi nàng luyện thành Niêm Hoa chi thì Mục Niệm Từ tính cách cũng vui vẻ hẳn lên, bởi vì Trần Tinh sẽ không còn hăm dọa đuổi nàng đi nữa, chắc có lẽ chính vì có áp lực nên Mục Niệm Từ mới có thể mau chóng luyện thành như vậy.

Còn về Mai Siêu Phong, không, hiện tại y thị phải gọi Mai Nhục Hoa mới đúng hơn. Trần Tinh không phải không nhận ra chỉ là có phần bất ngờ, bởi vì nhiều năm sống thiếu ánh sáng cộng thêm đầu tóc luôn rối tung che phủ một phần khuôn mặt, đôi môi lợt nhạt thâm đen nên Trần Tinh chưa lần nào có thể nhìn kỹ Mai Nhục Hoa cả, không nhận ra lập tức là điều đương nhiên.

-Đúng như lời nha đầu này nói, ngươi rất dễ nhìn.

Mai Nhượng Hoa hướng Trần Tĩnh gật đầu xem như chào hỏi rồi mở miệng nói

Trần Tĩnh ánh mắt hướng về Mục Niệm Từ, thấy nàng xấu hổ cúi đầu cũng không hỏi nhiều, ánh mắt hắn lại nhanh chóng nhìn thẳng Mai Nhượng Hoa đáp

-Người đã bình phục? Như vậy giao dịch của chúng ta xem như đã hoàn thành, người có dự tính gì không?

Mai Nhượng Hoa suy nghĩ một lát rồi nói

-Nếu như người và sư phụ ta giao đấu thì ai sẽ thắng?

Trần Tĩnh không hiểu lắm vì sao Mai Nhượng Hoa lại hỏi như vậy, nhưng hắn vẫn trả lời

-100 hay 1000 cái sư phụ của người ta đều có thể dễ dàng giải quyết.

Mai Nhượng Hoa đôi mắt co rút lại, nàng hoàn toàn tin tưởng lời nói của Trần Tĩnh, không có lý do gì để hắn phải gạt nàng.

-Ta đã biết, ta cũng cáo từ trước, Trần Tĩnh. Cái tên này ta sẽ nhớ kỹ.

Mai Nhượng Hoa dứt lời cũng thi triển thân pháp rời đi, Trần Tĩnh không hề ngăn cản, dĩ nhiên hắn nhìn ra được là nàng đã có dự tính sẵn từ trước, có lẽ đây sẽ là bước ngoặt thay đổi cuộc đời mình.

-Công tử, chúng ta có phải cũng rời đi?

Mục Niệm Từ tính cách dường như đã bị cải biến, chính xác là không còn lạnh lùng ít nói, tự chủ như trước nữa, thay vào đó là có phần dựa dẫm vào Trần Tĩnh.

-Không sai, chúng ta sẽ chuẩn bị lên đường, nha đầu người về thu dọn đồ đạc đi.

Nghe được lời nói của Trần Tĩnh, gương mặt Mục Niệm Từ khò sấp.

Cảm thấy hiếu kỳ, Trần Tĩnh hỏi

-Có gì khó xử sao?

Mục Niệm Từ nhỏ giọng đáp

-Đồ nhiều quá, ta không thể mang đi hết...

Trần Tĩnh sực nhớ, đúng vậy a, mấy ngày trước hắn có mua rất nhiều đồ sinh hoạt cho Mục Niệm Từ để nàng lựa chọn, nhưng vì không biết nàng thích loại nào nên hắn mới mua nhiều như vậy mà quên căn dặn nàng những cái không thích có thể đem đi bỏ thí cho người khác.

-Vậy nàng trở về lựa những thứ nào mình không thích thì để lại đi. Những thứ cần thiết thì mang đi.

Mục Niệm Từ cúi đầu không đáp, Trần Tĩnh bất đắc dĩ có phần khó chịu nói

-Như thế nào? Còn cần đề gì nữa sao?

Mục Niệm Từ thanh âm sợ hãi truyền tới

-Những thứ...đó...ta đều thích hết.

Trần Tĩnh một lần nữa nhượng bộ, dù sao một phần nguyên nhân cũng là do hắn mua nhiều, với lại không gian giới chỉ vẫn còn chỗ. Không biết Tiêu Dao tử lặn đâu ra chiếc nhẫn chứa đồ có không gian rộng lớn này, thành ra rất thuận tiện làm tủ đồ cho Trần Tĩnh.

-Được rồi, nha đầu, đừng tỏ ra tội nghiệp nữa, dẫn ta đến đó.

Mục Niệm Từ hơi chần chờ một chút rồi cũng ngoan ngoãn dẫn đường phía trước. Cửa phòng mở ra, Trần Tĩnh bước vào, đập vào mắt hắn là những chiếc hộp được xếp rất ngay ngắn, tất cả món đồ vật hắn mua đều không thấy món nào, chỉ có những chiếc hộp này. Có vẻ hiếu kỳ, Trần Tĩnh lại gần mở từng cái ra. Ở trong đó có một số hộp là đựng quần áo, một số khác thì đựng vật dụng cá nhân, tất cả đều được sắp xếp rất ngay ngắn, Trần Tĩnh con mắt không phải bị mù đương nhiên nhận ra những thứ này Mục Niệm Từ chưa từng sử dụng.

-Tại sao người không sử dụng chúng?

Mục Niệm Từ e dè trả lời

-Ta sợ mình sẽ làm hư, đồ vật công tử mua ta rất thích.

Trần Tinh nghe câu trả lời cũng không dây dưa nữa, hấn vung tay thu hết tất cả những cái hộp này vào không gian giới chỉ chỉ chứa lại đúng một hộp đựng vài bộ quần áo rồi nhìn Mục Niệm Từ đang mờ to mắt, hấn nói

-Người hầu của ta chỉ có ta mới có thể ức hiếp sai khiến, thân là một người hầu phải biết giữ mặt mũi cho chủ nhân của mình, nếu cô không làm được thì đừng đi theo ta.

Hấn nói nghe có vẻ vô tình quá nhưng lại là một biện pháp hiệu quả nhất đối với người cổ chấp như Mục Niệm Từ, là dân lão luyện trong tình yêu đương nhiên từ đầu Trần Tinh đã biết là nàng đã yêu mình, lý do mà hấn không có ý định tiếp thu nàng chính là Trần Tinh nghĩ mình đã có quá nhiều nữ nhân, thêm vào đó là Mục Niệm Từ không mang lại cho hấn cảm giác gì đặc biệt ngoại trừ xinh đẹp ra cả, xung quanh hấn có ai không phải dạng quốc sắc thiên hương? Nhìn nhiều quá miễn nhiễm là điều đương nhiên.

Hiện tại Trần Tinh đã có cách nhìn mới về Mục Niệm Từ, chẳng những nàng cổ chấp mà còn rất "dễ lừa gạt" một cô gái nhận được món quà của người yêu tặng sẽ như thế nào đối xử với nó? Có mấy người sợ làm hư mà cất giữ?

Trần Tinh không bàn về vấn đề này nữa mà cũng đã rời khỏi để chuẩn bị mục tiêu tiếp theo, đó chính là Vũ Mục Di Thư, hấn muốn kiến thức một chút, chỉ là một quyển sách thi tại sao được dân khựa xưng tụng là một khi đạt được thì lại dụng quân như thần được? Nếu như nó thật sự đúng thì hấn sẽ quyết định thành lập thế lực, nếu như nó không đúng thì việc này sẽ tạm gác lại, bởi vì Trần Tinh không có khiếu cũng như hứng thú làm ông chủ, tính cách của hấn thiên về thực lực tuyệt đối hơn là dạy dỗ người khác. Tri nhân tri diện bất tri tâm, cái cảnh nuôi ong tay áo mà các tiền nhân vấp phải Trần Tinh không muốn mình cũng dẫm lên vết xe đó.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Hồng Thất tiểu quỷ

-Công tử, chúng ta hiện tại đi đâu?

Đã 2 ngày trôi qua tính từ khi Trần Tinh cùng Mục Niệm từ rời khách điểm, hấn mua một xe ngựa rồi bắt đầu đi, lý do Trần Tinh không mua mỗi người một con ngựa là bởi vì tạm thời trên giang hồ không có động tĩnh gì cả, cho nên hấn cũng không cần phải gấp gáp gì, hơn nữa là Hoàng Dung hiện tại cũng không biết đi đâu, hấn cũng muốn tận dụng khoảng thời gian trước khi gặp lại nàng dạy dỗ lại Mục Niệm Từ mới được.

-Sau này đừng gọi ta là công tử nữa, có một số người đã làm ô uế cái danh từ này, cho nên ta không muốn suốt ngày bị gọi như vậy.

Mục Niệm Từ thấy Trần Tinh khó chịu thì cảm thấy lo lắng, nàng nhanh chóng hỏi

-Nhưng....nhưng không gọi công tử thì phải gọi là gì?

Trần Tinh quay sang nhìn Mục Niệm Từ, khuôn mặt sợ hãi của nàng khiến hấn cười thâm trong bụng, rảnh rỗi hù dọa nàng cũng xem như trò tiêu khiển của Trần Tinh.

-Đương nhiên phải gọi là chủ nhân, thân phận của cô không phải người hầu sao?

-Vâng...chủ nhân..

Mục Niệm Từ ngoan ngoãn nghe theo nhưng khuôn mặt lại như trái khổ qua, Trần Tinh thấy vậy cũng chuyển sang chủ đề khác.

-Niệm Từ, trước khi lên đường ta muốn kiểm tra lại thực lực của cô như thế nào, nếu như không có tiến bộ thì ta phải xem xét lại việc an bài cho cô một chỗ để tu luyện.

Mục Niệm Từ hoảng hốt nói

-Công...Chủ nhân, không phải nói ta luyện xong quyền sách đó là sẽ không đuổi ta đi nữa sao? Sao lại...

Trần Tinh không đợi Mục Niệm Từ nói xong liền cắt đứt

-Này nha đầu, ta có nói là sẽ đuổi cô đi sao? Chỉ là nếu cô võ công quá thấp kém thì sẽ làm ta mất mặt, cho nên cần phải luyện tập thêm.

Trần Tinh ngoài mặt nói như vậy nhưng thật chất là muốn Mục Niệm Từ an toàn, hấn không muốn chờ đợi nữa mà sẽ trực tiếp vào Hoàng Cung để tìm hiểu tin tức, bị động chờ đợi không bằng chủ động thực hiện, cho nên Trần Tinh không thể đảm bảo 100% Mục Niệm Từ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mục Niệm Từ nghe Trần Tinh nói tâm trạng cũng thoáng ổn định lại, hiện tại nàng đang tự trách bản thân mình còn quá kém cỏi, không chỉ như thế nàng còn nghĩ mình đang là gánh nặng của Trần Tinh, nếu Trần Tinh biết được suy nghĩ của Mục Niệm Từ lúc này liệu hấn có còn đối xử với nàng như vậy nữa

không? Tìm đâu ra một người như vậy?

-Xin lỗi, như vậy ta nhất định sẽ không làm công..chủ nhân mất mặt.

Trần Tinh dừng lại xe ngựa dưới tán cây, bởi vì phía trước hắn thấy một tên quần áo lộm thuộm, đầu tóc bù xù đang đi về hướng này. Người này tay phải cầm một con gà quay, tay trái thì cầm quả hồ lô, bên trong ắt hẳn là chứa rượu. Y cắn thịt gà rồi lại nốc một hớp. Nhìn bề ngoài không khác gì tên ăn mày, đúng hơn y chính là ăn mày. Kẻ này Trần Tinh nhận ra chính là Hồng Thất Công, chỉ có điều bước chân của y di chuyển rất nhẹ nhàng, nhìn có phần mất quy tắc nhưng lạ kỳ là tốc độ nhanh hơn người bình thường đi thẳng. Tiêu dao du, một môn võ công phỏng chế Lãng Ba Vi bộ mà Hư Trúc sáng tạo làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của Trần Tinh. Đoàn Dự học được Lãng Ba vi bộ là do Trần Tinh để lại, chỉ có 8 bộ đầu đương nhiên Hư Trúc không thể hiểu được áo nghĩa thâm sâu trong đó. Có điều lạ kỳ là Trần Tinh nhìn Hồng Thất Công vừa thi triển Tiêu dao du vừa uống rượu có phần giống với môn võ công Túy Quyền từng làm mưa làm gió trên giang hồ một thời gian, nhưng Túy Quyền là do ai sáng tạo ra? Trần Tinh hoàn toàn không biết tới điều này? Có phải hay không chính là Hồng Thất Công? Thực hư ra sao, thử một chút liền biết.

-Niệm Từ, bài kiểm tra bắt đầu, hiện tại cô cùng kẻ kia tiến hành độ sức, nếu có thể làm cho y phải buông con gà trong tay coi như đạt yêu cầu.

Nghe được Trần Tinh lời nói, vẻ mặt của Mục Niệm Từ vui vẻ hẳn lên, theo nàng thấy vị chủ nhân của mình nói như vậy là đang tạo điều kiện cho nàng đi theo, chắc có lẽ hắn đã suy nghĩ lại mà vẫn không muốn mất mặt nên mới đưa ra đề mục dễ như vậy.

-Chủ nhân, chỉ cần làm rót con gà đó, biện pháp gì cũng được chứ?

-Đúng.

-Thật vậy chứ? Không nuốt lời?

-Nha đầu, muốn ăn đòn sao?

Trần Tinh cười thầm trong bụng, biểu hiện nét mặt của Mục Niệm Từ làm sao qua mắt được Trần Tinh? Đã gọi là kiểm tra thực lực làm sao có việc đơn giản như thế? Hồng Thất Công là kẻ hám ăn, coi thức ăn còn quan trọng hơn mạng người làm sao để thức ăn dễ dàng vậy bản được? Phen này Mục Niệm Từ phải ăn đau khổ rồi.

Một làn gió thổi qua, Hồng Thất Công sựng người lại, y không còn tự tiểu phi tiểu nữa, y nâng hồ lô rượu lên rồi hớp một hơi sau đó nhìn về phía Mục Niệm Từ đang chắn đường đi của mình rồi nói

-Cô gái, chúng ta có thù oán gì sao? Tại sao lại chắn đường đi của lão ăn mày này?

Mục Niệm Từ nở nụ cười tươi rói nói:

-Chúng ta không có thù oán gì cả, chỉ là cháu hiện tại rất đói, lão bá ngài có thể nhường lại cho ta trong tay con gà đó không, cháu sẽ cho ngài tiền.

Nói xong Mục Niệm Từ cũng tự giác móc trong người ra vài thỏi bạc lẻ, vẻ mặt còn đầy tiếc nuối, Trần Tinh nếu nhìn thấy chắc cũng không ngần ngại tạt móng nàng vài phát, đây là tiền của hắn đưa cho nàng chi tiêu hằng ngày, chắc là do cuộc sống đói no thất thường nên Mục Niệm Từ bản tính rất tiết kiệm, hắn đưa nàng 10 lượng vàng để nàng tiêu vặt, 2 ngày này nàng chỉ xài đúng 20 đồng, lấy ra vài bạc lẻ vẻ mặt còn tiếc nuối như vậy trong khi đó hắn tiền xài không hết, như vậy thì có phải nói hắn đang bạc đãi người hầu sao?

Hồng Thất Công ha ha cười nói

-Lão đây lần đầu tiên thấy trường hợp này, con gà trong tay lão là gà rừng chính tay lão bắt, giá trị của nó không đáng nhiều đó bạc, chi có điều...

Mục Niệm Từ nghe được một đoạn thì vẻ mặt mừng rỡ, nhưng thấy Hồng Thất Công ngập ngừng thì vội hỏi

-Chỉ có điều gì?

-Chỉ có điều, muốn lão đây giao ra thức ăn trong tay chỉ bằng lấy mạng lão thì dễ dàng hơn.

Mục Niệm Từ sầm mặt lại, không phải nàng đang giận hay gì khác chỉ là có hơi thất vọng thôi.

-Lão bá, cháu chỉ muốn con gà trong tay ngài, ngài cầm số bạc này đi mua vài con khác ăn không được sao?

Hồng Thất Công vẫn lắc đầu

-Không không, tiểu cô nương nói nghe rất hợp ý lão, thế nhưng ta có một nguyên tắc đó là thức ăn vào tay ta rồi thì không thể đưa cho người khác. Lão ăn mày này cũng không cần tiền, tiểu cô nương xin nhường đường.

Nói xong, Hồng Thất Công cũng chuẩn bị tiếp tục lên đường nhưng Mục Niệm Từ làm sao có thể để y rời đi như vậy? Nếu không thì nàng không thể hoàn thành được bài kiểm tra thực lực của Trần Tinh?

-Lão bá, nếu ngài đã không để cho cháu con gà đó thì cháu cũng không khách sáo, đắc tội.

Mục Niệm Từ từ bên hông lấy ra một cây roi bắt đầu vũ động, mục tiêu của nàng chính là tay phải đang cầm con gà của Hồng Thất Công. Lão ăn mày thấy Mục Niệm Từ ra tay cũng bình tĩnh né tránh, lão cười ha ha rồi tiếp tục ăn con gà, nàng chiêu đầu thất bại liền biết gặp ngay giang hồ lão luyện, nhưng vì mục đích được Trần Tinh chấp nhận nên đành phải đâm lao theo lao.

Mục Niệm Từ huy động roi như một con rắn uốn lượn bay về phía Hồng Thất Công, vị trí vẫn là tay phải của lão.

Nghiêng phải nghiêng trái, Hồng Thất Công thoải mái uống rượu mà vẫn có thể tránh né đòn công của nàng, lão không hề ra tay đánh trả, lão nếu như thật ra tay thì có phải khi dễ người quá hay không? Và lại theo lão thấy thì Mục Niệm Từ không hề có ác ý với mình, các chiêu thức của nàng đều nhắm vào tay phải của lão, đây cũng không phải là yếu điểm gì.

-Đủ rồi, tiểu cô nương, lão đây còn có việc, lão không có thời gian đùa giỡn cùng một tiểu bối như cô.

Hồng Thất Công lui ra một đoạn giữ khoảng cách với Mục Niệm Từ rồi nhìn nàng nói, xong lão lại đưa tay chuẩn bị cắn một miếng, nhưng lúc này các ngón tay của Mục Niệm Từ bắt đầu cong lại thủ thế Niêm hoa, nàng nhanh chóng lợi dụng sơ hở của Hồng Thất Công rồi sử dụng chi pháp bắn thẳng về phía Hồng Thất Công.

Lão giật mình, nếu như tay cứ tiếp tục giữ lấy con gà thì không thể tránh thoát chi pháp này, trong nháy mắt lão đưa ra quyết định, lão quăng con gà lên không trung rồi lộn vòng về phía sau. Nhân cơ hội này Mục Niệm Từ trong tay chiếc roi vung về phía con gà rồi giữ lấy nó. Mọi chuyện chỉ trong nháy mắt, Hồng Thất Công nhủ mày

-Nhất dương chỉ? Không đúng. Đạn chỉ thần công? Cũng không phải. Tiểu cô nương, làm việc gì cũng đừng quá đáng, mau trả cho lão con gà nếu không cho dù người trong giang hồ cười lão khi dễ tiểu bối lão đây cũng không để ý.

Mục Niệm Từ giấu con gà phía sau, về mặt cảnh giác

-Không thể, nó giờ đã thuộc về cháu, lão bá, nếu không thì ngài cứ cầm lấy số bạc này đi mua mấy con gà khác có được không?

Hồng Thất Công rất bất đắc dĩ, lão ta cũng thực có phần nổi giận, từ trước tới giờ chỉ có lão cướp thức ăn của người khác, hôm nay bị một con a đầu cướp đi thức ăn của mình, nếu việc này truyền ra thì không bị các huynh đệ trong bang cười thúi đầu sao? Nghĩ tới đây Hồng Thất Công cũng có chút nóng đầu lên.

-A đầu, nếu không nghe lời thì đừng trách lão đây không khách sáo khi dễ tiểu bối.

Dứt lời, Hồng Thất Công cũng đánh thật, lão cũng bất sử dụng tuyệt kỹ của mình. Trần Tinh phía xa nhìn ra đây chính là chiêu thứ 7 Đột Như Kỳ lai trong bộ Hàng Long Thập bát chương mà Tiêu Phong đã đánh với hắn, nó chú trọng việc xuất chiêu tốc độ tiên phát chế nhân, giành lấy thắng lợi, có điều phải nói là nếu như so sánh với Tiêu Phong khi thi triển thì chiêu thức này chỉ đạt khoảng 70% toàn bộ uy lực. Không chỉ như thế, cái tính bá đạo, uy nghiêm của cường giả Hồng Thất Công không thể hiện ra được, cho nên tổng hợp lại chiêu thức này chỉ gói gọn trong một chữ “Phé”.

Phé với Trần Tinh bởi vì hắn đã quá mạnh, còn Mục Niệm Từ thì khác, nàng chỉ là hạng tiểu bối làm sao có thể chống lại được mọi người xưng danh Bắc cái được?

Cả người Hồng Thất Công như con rồng đang phần nộ lao nhanh về phía Mục Niệm Từ, tay phải hóa trào tạo hình như một móng vuốt sắc bén, có ưu điểm đương nhiên sẽ có nhược điểm, chính vì điều này nên Trần Tinh mới tự sáng tạo ra một môn Hàng Long Thập Bát chương khác, nhược điểm khi Hồng Thất Công sử dụng chiêu này chính là việc bản thân mất đi trọng tâm, nếu như có một người khác có võ công ngang ngửa lão thì sẽ dễ dàng đánh lén từ bên hông, lúc đó lợi thế không thấy chỉ có thể rơi vào thế bị động.

-Àm~

Một tiếng vang lớn, không phải Mục Niệm Từ bị Hồng Thất Công đánh rớt mà là chính lão bị Trần Tinh phui tay đánh bay về sau. Cho dù không thể dễ thân thể hồi phục như trước nhưng chỉ với trình độ nội lực thì Trần Tinh đã bỏ xa lão cả trăm con phố. Giống như một người lớn trang bị đầy đủ đang đánh nhau với đứa trẻ tay không tác sát vậy. Nghiền ép về thực lực chính là việc Trần Tinh nhắm chán nhất, cho nên đôi khi hắn cũng lười ra tay mà dùng lời nói để giải quyết đối thủ.

Hồng Thất Công thất tha thất thểu đứng lên, lão nhìn dáo dạt xung quang không hề thấy có gì khác thường, nhưng ngay sau đó, cả người lão lại cứng ngắt, mồ hôi lạnh chảy dài. Bởi vì lão cảm nhận được ngay sát phía sau mình đang có một bàn tay đặt trên vai mình khiến cơ thể lão không thể nhúc nhích.

-Tiểu tử, người hầu của ta chỉ ta mới có thể khi dễ! Người nên cảm thấy may mắn vì hôm nay tâm trạng của ta rất tốt đi.

Trần Tinh vỗ vỗ bả vai Hồng Thất Công rồi bước qua người lão, hắn đi tới phía trước nơi Mục Niệm Từ đang đứng, lời nói của hắn nàng hoàn toàn không nghe thấy, có điều nhìn biểu hiện của Hồng Thất Công Mục Niệm Từ có thể đoán ra được là Trần Tinh đang bảo vệ nàng.

Riêng về lão ăn mày, cảm giác đối mặt với nguy hiểm qua đi thì cũng là lúc lão hồi phục tinh thần lại, Hồng Thất Công nhìn theo bóng lưng Trần Tinh, lão còn tưởng là gặp phải lãnh đờm lão quái vật nhưng dựa theo bóng dáng hình như chỉ là một thanh niên, vậy tại sao...?

-Các hạ là ai? Có thể để lão đây nhận thức bậc anh hùng nào được không?

Trần Tinh lúc này cũng đã đi tới chỗ của Mục Niệm Từ, hắn không quan tâm Hồng Thất Công mà mở miệng nói với nàng.

-Đầu tiên sử dụng sở trường, mặc dù biết nó không thể thắng nổi nhưng lại cố tình làm đối thủ khinh thường đánh giá sai thực lực bản thân rồi lờ là cảnh giác, trong khi chiến đấu nhìn có vẻ như lao đầu vào tấn công nhưng thật chất lại quan sát động tác của địch thủ tìm ra sơ hở. Cuối cùng lợi dụng sự lo là cùng sơ hở đó để tung ra lá bài tẩy và kết thúc cuộc chiến. Niệm Từ, cô làm rất tốt ta rất hài lòng về biểu hiện của cô, lần này cô đã vượt qua bài kiểm tra. Nhưng phải chú ý tu luyện nhiều hơn nữa. Trở lại nghỉ ngơi trước đi.

Trần Tinh không ngần ngại đưa ra nhận xét cũng như một vài lời khích lệ, Mục Niệm Từ thì khuôn mặt phấn khởi gật gật đầu rồi chạy về phía Bông Thất Công nói

-Lão bá, xin lỗi ngài, cháu trả cho ngài con gà đây.

Nói xong không đợi Hồng Thất Công có động tác gì Mục Niệm Từ liền nhét con gà vào tay lão rồi trở về xe nghỉ ngơi.

Nhìn con gà trong tay, Hồng Thất Công mặt khó coi hơn khóc, bà cha nó, tự đứng lại bị người khác xem như là vật thí luyện, đã vậy món ăn cũng bị cướp đi, chuyện này mà truyền ra thì có nước mà độn thổ, nghĩ tới đây Hồng Thất Công lại cứ như bị táo bón lâu năm nhưng chốc lát lão lại sực nhớ. Và đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Tinh. Ánh mắt lão dừng lại trên mặt hán một hồi rồi bỗng dưng bật thốt...

-Người...người...là người hay quý.

-Tiểu quý, còn nói năng hàm hồ nữa đừng trách ta bẻ hết răng của người để người sau này không được ăn gà quay nữa.

Bà già chỉ khí không phát tự uy, Hồng Thất Công vội vàng ngấp miệng, tuy có hiếu kỳ nhưng dù sao gà quay vẫn quan trọng hơn. Có điều mặt lão cứ như oán phụ vậy làm cho Trần Tinh nổi cả da gà muốn tát y bay khuất mắt cho xong. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hồng Thất Công đúng là không có chộc gì hán hết, tự đứng lại đem người ta ra làm vật tu luyện, còn đánh người như vậy thì cũng không hay.

-Tiểu tử, có phải rất hiếu kỳ tại sao ta lại gọi người như vậy?

Hồng Thất Công gật đầu nhưng vẫn không dám mở miệng.

-Thôi được rồi, nếu không biết thì cứ không biết đi, ta không muốn nói về việc đó, người chỉ cần biết là ta xem như có một chút quan hệ với Cái Bang là được, người không cần phải tỏ vẻ như ăn phân như vậy, ta sẽ chỉ điểm người vài chỗ xem như bù đắp cho việc vừa rồi, người thấy thế nào?

Hồng Thất Công không lên tiếng, tựa như có điều suy nghĩ. Không đợi Hồng Thất Công trả lời Trần Tinh đã sử dụng Cẩm Long Công dẫn y lại tán cây.

-Không cần phải bất ngờ như vậy, đây chính là một môn nho nhỏ công phu mà thôi. Được rồi, thời gian của ta rất quý báu cho nên ta cũng đi thẳng vào vấn đề. Vừa rồi lúc đầu người sử dụng có phải là Tiểu Dao du?

Hồng Thất Công không còn giật mình như trước nữa, chắc có lẽ Trần Tinh tồn tại ở một đẳng cấp mà lão chưa biết đến.

-Đúng vậy, có gì không ổn sao?

-Haha, người còn chưa hiểu ý ta sao? Đừng nói không phải là người đang nghiên cứu sáng tạo ra một môn võ công nhưng đang gặp rắc rối?

Hồng Thất Công đôi mắt tỏ sáng nhanh chóng hỏi

-Đúng đúng, chính xác là như vậy, nhưng ta nghĩ mãi không ra mấu chốt là ở đâu. Như vậy... có cách nào sao?

Hồng Thất Công hỏi nhưng không biết phải xưng hô Trần Tinh thế nào nên cũng có phần ấp úng. Hắn không để ý điều đó, mở miệng nói tiếp

-Võ công của người dựa theo thể say bát tiên mà đánh quyền tức phải gọi là Tuý bát tiên quyền đúng chứ?

Hồng Thất Công gật đầu xác nhận chờ đợi Trần Tinh nói tiếp

-Tuý bát tiên quyền chú trọng lối du chuyển cho nên đây là loại quyền pháp địa thuật, dựa vào đất và địa hình mà đánh, với hình dạng như say mà sừng sững như một ngọn cò đứng riêng biệt trước gió. Về phong cách thì có ba loại trọng hình, trọng kỹ và cả hình lẫn kỹ thuật.

Đặc điểm là hình say, ý không say, bước say, tâm không say.

Hạt nhân là một chữ "say", trông như say mà thật ra giữ thế, lấy giả say để lừa người, dùng sức người đánh trả người, lấy say để ra đòn. Về kỹ pháp có yêu cầu nhãn pháp, thủ cước pháp, tấn pháp cùng phối hợp.

Hồng Thất Công mừng rỡ cung tay chấp vái, lão mở miệng nói

-Xin tiên bối chỉ điểm...

Trần Tinh tiếp tục bình thản nói

-Về nhãn pháp có nhìn, ngắm, coi qua, liếc xéo.

Về chỉ pháp thì có: điểm, che, bỏ, cấm, lừa, tóm, ngắt, khép

Về thủ pháp thì có áp sát, thúc, ép, dựa.

Về cước pháp thì có: móc, gác, xoay, cắt, nâng, đậm, bật, quán. Về phép ngã có ba loại: ngã nửa vời, ngã hẳn và ngã hóa giải nguy hiểm. Người cứ dựa theo lời ta mà làm, không đến một tháng người sẽ thấy được thành quả.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Thi Vũ

-Đa tạ tiền bối chỉ điểm..

Hồng Thất Công nhận được sự chỉ điểm của Trần Tinh thì mừng rỡ, như lời hắn nói, nếu như lão chịu bỏ công mảy mò thì không tới một tháng sẽ sáng tạo ra môn Tuý Quyền nổi danh giang hồ sau này.

Trần Tinh phát phát tay, hắn còn muốn chỉ dạy cho Mục Niệm Từ một chút, sở trường của nàng không phải chỉ pháp nhưng Mục Niệm Từ lại Có thể trong vòng vài ngày tu luyện thành công Niêm Hoa chỉ, có phải là do nàng từ đầu đã thích hợp với nó hay là do nguyên nhân nào khác? Nếu nói khả năng lĩnh ngộ của nàng cao như vậy trong từng ấy năm võ công của nàng yếu kém như vậy?

Dương Thiết Tâm kể cả người truyền dạy cho nàng cũng không nhìn ra mặt này, về phần sư phụ của nàng là ai hắn không quan tâm cũng không muốn hỏi tới.

-Niệm Từ, lại đây..

Nghe được tiếng nói của Trần Tinh, Mục Niệm Từ với gương mặt dính một chút nhọ nôi từ hướng khác đi tới.

-Chủ nhân, có việc gì sao? Ta đang làm đồ ăn..

-Không cần làm tiếp, cứ để đó cho ta, tuy ta đồng ý mang cô theo nhưng hiện tại cô vẫn còn quá yếu, ta không yên tâm lắm, ở đây có một bộ nội công tâm pháp, cô thử tu luyện xem sao? Nếu cảm thấy không thích hợp có thể đến tìm ta đổi một môn khác.

Trần Tinh vừa nói vừa xuất từ trong người ra một xấp giấy với đầy các hình vẽ kỳ lạ. Đây không xa lạ gì chính là Dịch Cân Kinh.

Hắn đã nhìn ra Mục Niệm Từ nhược điểm chính là nội công thấp kém, chiêu thức quá rườm rà, kinh nghiệm chiến đấu tuy phong phú nhưng đa số chỉ là đấu với hạng vô danh không gặp phải cao thủ cho nên còn hơi cứng ngắt không biết làm sao khi Hồng Thất Công phản đòn. Việc hắn đưa cho Mục Niệm Từ Dịch Cân Kinh chính là lựa chọn hợp lý nhất để cho nàng nhanh chóng trở thành cao thủ nhất lưu, còn về tại sao Trần Tinh không trực tiếp cho nàng đạo pháp Bồng Lai Sinh Sinh quyết lý do là Mục Niệm Từ không hề biết gì về Dịch Kinh thì làm sao có thể tu luyện, phải biết những nữ nhân của hắn lúc trước của hắn tu luyện được chính là do có Vương Ngữ Yên hỗ trợ giải thích, Trần Tinh cũng biết nhưng vấn đề là hắn không thể dành trăm phần trăm để chỉ điểm cho Mục Niệm Từ được.

-À Niệm Từ, đây có một số thứ, cô đem về có thời gian rảnh thì nghiên cứu, sau khi hiểu hết thì nhớ nói với ta.

Trần Tinh sẵn tiện đưa luôn cho Mục Niệm Từ bản sách về Dịch Kinh, không đợi nàng lên tiếng thì hắn đã để lại một câu cổ gắng tu luyện rồi thay nàng chuẩn bị đồ ăn còn đang dở.

Thời gian chớp mắt mười ngày đã trôi qua, Trần Tinh đang trên đường tiến về kinh đô, chỉ còn một đoạn nữa là hắn có thể đến Lâm An, trên đường đi hắn cũng thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức này kia nhưng kết quả cũng chỉ có một chính là không có động tĩnh gì cả.

Xe ngựa lăn bánh vào cổng thành, mọi thứ náo nhiệt hơn hẳn, mật độ tập trung dân số ở kinh đô lúc nào cũng luôn đông đúc. Trần Tinh thuê một quán trọ dự định ở, hắn muốn hành động trong tối nay, còn Mục Niệm Từ sao? Đương nhiên Trần Tinh không thể cho nàng hay vì trong 10 ngày trở thành nhất lưu cao thủ là điều không thể, tuy có tiến bộ nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ để đạt yêu cầu của Trần Tinh.

-Các người có nghe nói gì không? Ái phi của Hoàng Thượng vừa mới tiến cung bỗng nhiên lại bệnh nặng, các thái y đều bó tay chẩn đoán không ra nguyên nhân. Hiện giờ đương kim Hoàng Thượng lại ban bố đạo thánh chỉ, ai có thể chữa khỏi cho nàng liền ban tặng một nửa giang sơn cho người đó. Bất kể xuất thân hay địa vị người này ra sao.

-Nhìn mặt của người là biết đang mơ mộng hão huyền rồi, ngay cả thái y đều bó tay, người có đảm lượng đó sao?

-Đúng đấy, cầu dân, người đừng có mà ảo tưởng nữa, lo mà chí thú làm ăn đi, nếu không chúng ta không muốn phải trông thấy người quỳ xuống xin lỗi bà nhà mình đâu, hahaha

Đang ngồi ăn ở chỗ khuất cùng Mục Niệm Từ, Trần Tinh có thể nghe rõ ràng cuộc đối thoại của một nhóm người này, đây không phải là một cơ hội sao?

-Cần mỹ nhân không cần giang sơn? Hèn gì nha Tổng bị diệt, bất quá ta thích...

Trần Tinh trong lòng âm thầm tính toán thay đổi kế hoạch một thoáng, hần nhìn Mục Niệm Từ rồi cắn dạn nằng

-Niệm Từ, sáng mai ta có một việc cần phải xử lý, có thể là mấy ngày sau mới trở về, trong thời gian đó cô cứ yên tâm ở lại đây nghỉ ngơi tu luyện đừng đi đâu cả.

Mục Niệm Từ có chút lo lắng hỏi

-Chủ nhân, người muốn đi đâu? Có nguy hiểm không?

Trần Tinh cười nói

-Nha đầu, không tin tưởng vào thực lực của ta sao? Ngoan ngoãn mà ở cố gắng tu luyện, sau khi trở về ta sẽ mang quà tặng cô.

Trần Tinh đóng vai quái thúc bắt đầu dụ dỗ trẻ vị thành niên bằng những lời hứa

-Ân, vậy ta trở về trước, chủ nhân cẩn thận.

Có phải hay không Trần Tinh hoàn thành xuất việc quán thâu tư tưởng nên tính cách của Mục Niệm Từ cũng thay đổi, hiện tại nàng mở miệng một tiếng chủ nhân rất xuôi tai, hơn nữa không còn mặt lạnh ít nói như trước nữa.

Trần Tinh bắt tay vào công tác chuẩn bị, làm bất cứ việc gì cũng vậy, phải có khâu chuẩn bị mới có thể đạt được hiệu quả tối ưu, chuẩn bị càng kỹ càng thành quả càng mỹ mãn, Trần Tinh đầu tiên là cải biến mình thành một đại hán cơ bắp cuộn cuộn, sau đó là tối màu da, cuối cùng là giọng nói. với công phu cải trang học được từ A Châu cùng với Thu Cân Súc Cốt Thiên Trần Tinh có thể dễ dàng làm những việc này. Vạn vật đều có giá trị của nó, quả thật không sai, không phải không cần thiết mà là chưa tới lúc mà thôi.

Về việc tại sao Trần Tinh phải bỏ công như vậy mà không trực tiếp xông vào hoàng cung giết hết những kẻ cản đường rồi cướp Vũ Mục Di Thư đi là xong thì như đã đề cập trước đó, hần chán ngắt với việc dùng thực lực để nói chuyện trừ những lúc cần thiết. Thử nghĩ có ai suốt ngày làm cứ ngồi một chỗ để giết từng con kiến không? Biết sao cho được? Những kẻ khác cho dù là đỉnh cấp cao thủ trong mắt Trần Tinh chẳng hơn con kiến là mấy, hần sẽ hứng thú để ra tay sao?

Đẹp sang một bên những suy nghĩ vớ vẩn đó, Trần Tinh đi ra quán trọ, hiện tại chỉ là mới buổi chiều, đến sáng mai vẫn còn một khoảng thời gian dài, Trần Tinh rảnh rỗi không có gì làm bắt đầu cùng lưu manh đánh nhau, đi sông bạc đánh bạc,... Cái gì cũng nên thử một lần, miễn sao việc đó nằm trong tầm kiểm soát của mình là được.

Từ khi xuyên việt đến nay hần chưa từng thử các cảm giác này lần nào, cũng bởi vì áp lực từ nhiều phía không cho phép Trần Tinh lãng phí thời gian. Nhưng bây giờ thực lực đã quá mạnh so với tất cả người còn lại, trong khi đó nếu tìm cách mạnh lên thì cảm giác nguy hiểm lại ngày càng lớn. Đương nhiên là vậy, hần không biết đâu đó trong tinh không đang có một vật thể hình thù giống người nhưng lại có đôi cánh đen giống như ác quỷ với thân hình cực kỳ nóng bỏng đang dò xét vị trí của hần. Có điều chỉ là muốn tìm ra Trần Tinh yêu cầu hần phải đạt được tới trình độ có thể phát ra tần số riêng biệt, chứ muốn xác định một con kiến hôi trong hàng tỷ tỷ con kiến hôi khác thì biết đến bao giờ mới tìm ra?

Hoàng hôn vụt tắt cũng là thời điểm các kỹ viện tấp nập người ra vào. Sinh ý vô cùng tốt.

Nói thật thì Trần Tinh muốn đi kỹ viện đã lâu không gì khác chính là muốn biết không khí bên trong như thế nào thôi, còn việc chơi gái thì hần không có hứng thú. Mọc, ngay cả Mục Niệm Từ Trần Tinh còn không hứng thú huống chi là những cô gái phong trần này.

-Vị đại gia này mời vào mời vào, chỗ chúng tôi tập hợp những cô nương đẹp nhất trong thiên hạ, kỹ xảo thì không cần phải nói, đảm bảo ngài hài lòng...

-Tú bà, đừng nói những lời dư thừa câu kéo khách đó nữa, ai không biết ở đây nếu không có Thi Vũ cô nương thì Xuân lâu này sớm đã dẹp tiệm? Mau kêu Thi Vũ ra đi nếu không bốn đại gia đi chỗ khác.

-Đúng đấy, mau kêu Thi Vũ ra múa một bản đi...

Trần Tinh vừa mới bước vào cửa tú bà liền cười đón, nhưng âm thanh của những khách nhân khác khiến hần cũng hứng thú với người tên Thi Vũ này. Nếu đúng như lời nói của mọi người thì Thi Vũ chắc hần phải đạt tới trình độ của Mục Niệm Từ hoặc không sai lệch bao nhiêu, dĩ nhiên trong nguyên tác không hề có nói đến những việc này. Bởi vì làm sao Kim Dung có khả năng nói đến những người không liên quan được? Một đất nước rộng lớn chẳng lẽ chỉ có vài người đẹp thôi sao?

Tú bà nghe mọi người hò hét cũng có chút bối rối liếc nhìn về phía một cô gái gật đầu. Cô gái này nhanh chóng rời đi, chỉ trong chốc lát tiếng nói đều im bật, những cánh hoa hồng được thả xuống tầm tầm đồ giữa trung tâm. Trong lầu các một bóng người đang từ từ xuất hiện, thân người nàng thướt tha như cành liễu lung lay trước gió, hàng mi dài cong vút tô điểm lên cặp mắt ngọc có thể làm xiêu đổ người khác chỉ bằng một cái nhìn. Một nửa khuôn mặt nàng được che lại bằng tấm vải dày nhưng chỉ với cặp mắt cùng thân hình thôi cũng làm cho tất cả nam nhân ở đây đứng quần phài đội lên một khoảng. Riêng Trần Tinh thì trong lòng cũng rạo rực hần, hần có phần giật mình tự hỏi

- Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao ta lại có xúc động như vậy?

Kim nén lại dục vọng. Trần Tinh híp mắt lại nhìn tiếp tục theo dõi kỳ biến.

Chỉ thấy cô gái được gọi Thi Vũ này cúi đầu nhẹ chào rồi mở miệng nói

- Xin lỗi vì đã đợi các vị chờ lâu, quy tắc cũ, nếu ai có thể đối được câu thơ này thì đêm đầu tiên của tiểu nữ sẽ thuộc về người đó, nếu không có người thì tiểu nữ chỉ có thể tiếp tục nhảy một bản xem như tạ lỗi với các vị vậy.

Dứt lời hai bên chính giữa đại sảnh rót xuống một câu liếng. Trần Tinh lăm bắm đọc theo

- Tu hoa bệ nguyệt, cổ hồng nhan..

- Xuân lạc xuân khai, tự hữu thì..

Tất cả đều ắt óc suy nghĩ tìm ra câu trả lời hợp lý, có mấy người nhanh miệng đọc lên nhưng Thi Vũ đều không đếm xỉa chứng tỏ nàng không hài lòng.

- Đoạn sầu lược mộng, tư cố nhân

- Thao ngọc xuân la, lệ ưu sầu..

Tiếng ồn ào bỗng chốc im bật, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn hướng Trần Tinh. Ngồi phía trên đang chuẩn bị khiêu vũ Thi Vũ dừng động tác lại. Câu đối của Trần Tinh mặc dù nghe không lọt tai lắm nhưng lại hợp với ý cảnh hai câu đề của nàng. Chính xác là nàng chỉ cần điều đó, không một ai có thể chia sẻ với nàng, không một ai có thể hiểu thấu nàng khát vọng. Hồng nhan thì đã sao? Không phải vẫn bị người khác xem như món hàng sao? Nàng từng có một gia đình ấm áp nhưng tất cả biến mất bởi một trận hoả hoạn, lưu lạc tới hoàn cảnh này mọi thứ tươi đẹp xem như khép lại với nàng. Nàng đưa ra câu đối này là cái cớ để giữ trong sạch cho bản thân, đã từng có rất nhiều người đối hay hơn Trần Tinh rất nhiều nhưng như vậy thì sao? Thi Vũ không chấp nhận thì xem như không đạt yêu cầu, bởi vì quy tắc là nàng đặt ra. Nhưng lần này lại khác, Trần Tinh vô tình đâm trúng tâm trạng của nàng, có phản xúc động Thi Vũ cũng mở miệng nói

- Xin mời vị đại nhân đã đối câu vừa rồi vào phòng riêng gặp mặt.

Dứt lời tất cả ánh mắt một lần nữa tập trung vào người Trần Tinh, tất cả đều mang dịch ý không có một trường hợp ngoại lệ. Một tên mập mạp ăn mặc sang trọng la lớn

- Tiểu tử, ta cho ngươi 1 vạn lượng vạn, nhường cơ hội này cho ta.

- Đùng nhường cho hần, ta ra giá gấp 10 lần.

- Ta ra giá....

Như là một ngôi nổ, mọi người tranh nhau hét giá, Trần Tinh ngoáy ngoáy lỗ tai không thèm để ý, hần tiến lên phía trước nhưng chưa được vài bước thì có kẻ xông ra cản đường, Trần Tinh quang ánh mắt về phía tú bà chỉ thấy bà ta cúi đầu trốn tránh xem như không thấy.

Hần hồi chiều mới vừa đánh nhau cùng đám lưu manh, hiện tại vẫn còn có chút ngứa tay nên cũng không phiền khi vui đùa một chút. Hần hoàn toàn không sử dụng bất kỳ nội công cũng như chiêu thức bộ pháp gì, chỉ đơn thuần là phương thức lưu manh thôi. Nhưng dù vậy những kẻ cản đường đều bị hạ gục, hần haha cười lớn rồi hiên ngang tiến vào phòng.

Đây mới chính là cảm giác mà Trần Tinh muốn, thoải mái đánh nhau chứ không phải nghiền ép đối thủ. Nhưng mà vẫn chưa đủ vì kết thúc vẫn còn quá nhanh. Phải có thêm vài trăm người nữa thì tốt.

Đi vào phòng, khép cửa lại, mọi việc bên ngoài không còn liên quan đến Trần Tinh, khuôn mặt hần trở nên nghiêm túc lại. Ngưng mắt nhìn cô gái ngồi ngay ngắn trên giường đang chăm chú nhìn mình Trần Tinh không mở miệng mà đang dò xét nàng.

- Đại nhân, vì sao không tới đây? Có phải Thi Vũ có điều gì khiến ngài cảm thấy không hài lòng?

- Thi Vũ đúng không? Cô không làm gì khiến ta không vừa ý cả, chỉ là cô mang lại cho ta cảm giá rất lạ ta không biết phải nói thế nào, cô không ngại nói cho ta biết câu chuyện của mình chứ? Vì sao cô lại trở thành kỹ nữ?

Thi Vũ nghe hần nói vậy khuôn mặt cũng thoáng chốc buồn bã, đúng vậy thật ra nàng cần nhất hiện tại chính là người để kể lể, khi trở vào phòng Thi Vũ cũng đã có chút hối hận vì lời nói lỗ mãng của mình bởi xúc động nhất thời, nhưng rất may là Trần Tinh không thô lỗ như bề ngoài của hần.

- Đại nhân đồng ý nghe chuyện của tiểu nữ?

Trần Tinh không trả lời mà chỉ gật đầu xác nhận. Thấy vậy Thi Vũ cũng kể

- Tiểu nữ tên thật là Lâm Thi Vũ, cha ta là một thương nhân....

Nàng bắt đầu kể lại câu chuyện của mình, Trần Tinh từ đầu tới cuối nghe không sót một chữ, biểu hiện của nàng cũng được hấn thu hết vào mắt. Bình thường nữ nhân khi hồi ức về một chuyện thương tâm thì sẽ không kìm được nước mắt mà khóc nhưng Thi Vũ thì từ đầu tới cuối đều bình tĩnh như không có việc gì, chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất chính là nàng đang nói dối, nhưng nguyên nhân này bị Trần Tinh loại bỏ, lý do vì sao hấn không cần phải nói rõ, còn nguyên nhân thứ hai chính là nước mắt của nàng đã cạn, trải qua biến cố, tính cách sẽ bị cải biến. Trần Tinh từng bị trầm cảm, hấn đương nhiên hiểu được điều này.

-Đại nhân, ngài có hiểu kỳ vì sao tiểu nữ lại mang khăn che mặt không?...

Thi Vũ dừng lại một chút, thấy Trần Tinh vẫn im lặng rồi bắt đầu nói tiếp

-Không phải vì tiểu nữ ngại ngùng mà chính là...

Thi Vũ nói tới đây rồi tháo xuống khăn che mặt của mình, khuôn mặt nàng Trần Tinh nhìn ra được lúc trước ắt hấn cũng phải được xếp mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng đáng tiếc là lúc trước chứ không phải hiện tại, bởi vì bên má trái của nàng có một vết bông đường kính 4cm làm lu mờ vẻ đẹp ấy.

-Có phải tiểu nữ làm cho đại nhân sợ?

Trần Tinh lắc đầu cười nhẹ đáp

-Không phải, cô rất đẹp.

Thi Vũ có chút bất ngờ nhưng nàng chỉ xem đó là phép lịch sự mà thôi.

-Đây cũng là nguyên do cô mang khăn che mặt và ra đề mục?

-Đúng vậy. Nhờ vậy mà ta mới có thể an ổn đến hiện tại.

Thi Vũ trả lời. Trần Tinh hỏi tiếp:

-Như vậy tại sao cô lại chấp nhận câu dối của ta?

Nàng cười khổ

-Chỉ là bị cảm xúc chi phối nên có chút bông bột thôi.

Trần Tinh gật đầu, mọi việc hấn đã hiểu, đây cũng là lý do khi mọi người hò hét tú bà lại tỏ ra khó xử. Khi hấn bị mọi người cản đường bà ta lại làm như không thấy. Nếu bí mật này lộ ra thì chiêu bài hải ra tiền của bà chẳng phải bị đoạn sao?. Còn một điều nữa chính là về chuyện cảm giác dục vọng trời dấy là có chuyện gì Trần Tinh hoàn toàn không biết. Hấn không quan tâm nhiều như vậy nữa.

Trần Tinh đi về phía Thi Vũ, bàn tay hấn nâng lên tháo xuống khăn che mặt của nàng, động tác rất nhẹ nhàng khiến Thi Vũ cũng xao lãng đi hành động của hấn.

-Cô đã nói là trao đêm đầu cho ta? Cô không nuốt lời chứ?

Bất tri bất giác Thi Vũ gật đầu rồi nhắm mắt lại.

-Rất tốt, Thi Vũ, sau này nàng sẽ đi theo ta...hiện tại mở mắt ra nhìn ta và nhớ kỹ..Ta tên Trần Tinh.

Lâm Thi Vũ tưởng mình nghe lầm cũng vội mở mắt, nào đâu còn cơ bắp cuộn cuộn, dưới ánh mắt của nàng Trần Tinh tháo mặt nạ ra trở lại khuôn mặt thật của mình, một khuôn mặt siêu cấp anh tuấn xuất hiện. Trần Tinh trở lại là chính mình. Đại hấn cao hai 2m với cơ bắp cuộn cuộn biến mất thay vào đó là một thanh niên hoàn mỹ không chút tỳ vết.

Thi Vũ há hốc mồm xem điều thần kỳ đang diễn ra, đến khi Trần Tinh đặt nàng nằm xuống giường nàng mới giật mình hồi phục lại tinh thần.

-Không...không muốn...

Động tác của hấn dừng lại, hấn hỏi

-Tại sao?

Thi Vũ ấp úng...

-Ta...ta cảm thấy không quen...ngươi...ngươi có thể biến lại hình tượng vừa rồi không?

Trần Tinh không so đo, có thể nàng có sở thích đặc biệt chăng? Không quan trọng, dù sao cũng là hấn, sau này dạy dỗ lại sau.

Nhanh chóng một lần nữa dịch dung, Trần Tinh không vội giải khai y phục của nàng mà bắt đầu men theo kẻ hở luồn tay vào trong.

-Um~

Cảm giác mát lạnh trên từng tắc da khiến chi Thi Vũ cả người rung lên, đến khi Trần Tinh bắt được một bên ngọc phong thì nàng cũng không nhận được rên khẽ một tiếng.

Xoa nắn làm nó biến dạng theo từng cử động, Trần Tinh rất thuần thực, miệng hắn nhắm thẳng tai phải của nàng rồi hôn nó, thổi một hơi rồi tới đôi môi của nàng. Tay phải của hắn cũng không dừng lại. Tay trái còn lại thì luồn xuống phía dưới hơi nâng nàng lên để đặt lại ngay ngắn. Đến khi Thi Vũ thờ hồn hên Trần Tinh mới tạm dừng lại. Hắn ngồi dậy để giải khai sạch y phục của mình trong khi nàng đang lấy tay bịt mặt mình lại vì xấu hổ.

Trần Tinh không chờ đợi được nữa tiến hành trận đánh tiếp theo, hắn như một con mảnh hổ vồ mồi, không cho Thi Vũ bất kỳ giây phút phản kháng nào. Màn dạo đầu kéo dài hơn 10 phút Trần Tinh mới ăn món chính. Hắn tách hai chân nàng ra để lộ ra khóm cỏ đen nhánh kèm theo mùi hương thoang thoảng. Trần Tinh nhích người về phía trước. Trường thương của hắn đặt trước động rồi dừng lại.

-Ta vào đây..

-Ah~

Nói xong, Trần Tinh lắc eo về phía trước chỉ nghe Thi Vũ kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay nàng giữ chặt cánh tay Trần Tinh, một dòng màu đỏ chảy ra. Cùng lúc đó phong vân đổi sắc, trên bầu trời xuất hiện đồ án âm dương ngư, nhưng rất nhanh nó bị rạn nứt rồi tan biến. Một nguồn năng lượng khổng lồ không biết từ đâu chảy vào cơ thể Trần Tinh, nhưng hắn không biết điều này. Bởi vì Trần Tinh đang tận hưởng cảm giác phiêu phiêu từ cuộc chiến.

-Ah..Ah...ta...ah

Tiếng rên liên miên không dứt kèm theo lời nói đứt quãng của Thi Vũ cứ như động lực để Trần Tinh thể hiện bản sắc nam nhi ra vậy.

Hắn giữ hai tay của nàng rồi kéo nàng nằm trên người mình, mông nàng vênh lên, Trần Tinh phía dưới vận động eo liên tục.

-Đại nhân...Tha mạng..Ah...Ah..ta..ahhh..ta chịu không nổi nữa...ahah

Thi Vũ khóc lóc cầu xin, Trần Tinh thấy vậy cũng không thể làm quá đáng, vẫn còn nhiều cơ hội khác, Lần đầu của nàng như vậy là được, cho nên hắn dứt điểm đối thủ bằng cách bắn vào trong nàng một dòng sữa trắng....Trúng phải âm khí bất ngờ của Trần Tinh, Thi Vũ liền thất bại ngay lập tức, không biết lần thứ mấy nàng vượt đỉnh vu sơn. Chỉ thấy nàng mệt mỏi ngủ sau với gương mặt thoả mãn.

Cảm giác mệt mỏi kéo tới, Trần Tinh cũng nhắm mắt lại ngủ. Hắn không biết là nguồn năng lượng thần bí đó đang du tẩu khắp cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Giúp Hoàng Đế đội nón xanh

Long Phượng Hoan Hi chân kinh gồm 4 giai đoạn lớn: Luyện Thể, Luyện Hồn, Luyện Khí, Luyện Thần. Trần Tinh hiện tại đang dừng lại giai đoạn thứ nhất Luyện thể. Trong giai đoạn Luyện thể lại chia ra 6 giai đoạn nhỏ Luyện Da, Luyện Thịt, luyện xương, Luyện tạng, luyện máu, luyện tế bào.

Mỗi một giai đoạn muốn đột phá thì không biết cần bao nhiêu năng lượng từ việc vận động nguyên thủy cho đủ, mỗi tiến một bậc lại khó gấp trăm lần bậc trước đó. Trần Tinh đã dừng lại ở giai đoạn Luyện thịt đỉnh rất lâu. Thế nhưng hôm nay một lần đăng lâm cực nhạc lại giúp Trần Tinh từ giai đoạn Luyện thịt đỉnh vượt thẳng tới giai đoạn luyện xương đỉnh phong. Đây là một tin tức tốt, đồng nghĩa với việc khả năng hồi phục của Trần Tinh lại nâng cao thêm một đoạn lớn. Thể chất càng cường đại thì khả năng bị đánh bại càng nhỏ. Tất cả đều là nhờ Thi Vũ.

Nàng chỉ là một người bình thường nhưng mà Một người bình thường làm sao có thể có được nguồn năng lượng khổng lồ đó? Thể chất của nàng hoàn toàn không thấy chỗ nào khác lạ nếu không cho dù không thể trở thành cao thủ đương thời thì nàng cũng phải nhắc đến dù là một ít.? Có cơ hội Trần Tinh nhất định sẽ điều tra.

Bình minh ló dạng, hắn dậy rất sớm, có chút bất ngờ về sự đột phá của mình, nhưng rất nhanh Trần Tinh liền biểu hiện bình thản, hắn chỉ nhú mày nhìn Thi Vũ đang ngủ say sau đó đưa tay đặt cách vết sẹo một khoảng nhỏ rồi bắt đầu tiến hành việc trị dưỡng. Hắn muốn khi nàng tỉnh lại thì sẽ cho nàng một món quà nhỏ. Mặc lại quần áo, cải biến hình dáng Trần Tinh để lại một lá thư nói rõ dự định chỉ dẫn của mình trong đó rồi đi ra khỏi phòng tìm kiếm tú bà.

Thanh lâu là nơi hoạt động về đêm, ban ngày dĩ nhiên không gian yên ắng không một bóng người, muốn tìm kiếm phòng của tú bà cũng không phải chuyện dễ dàng gì, Trần Tinh nhắm thẳng ngay căn phòng to lớn nhất ý định thử vận may thể nào.

-Bành bành bành~

-Ai vậy, mới sáng sớm đã làm phiền ta, các người có phải chán sống hay không?

Tiếng nói từ trong vọng ra, hẳn nghe ra được là giọng của tú bà, tiếp theo đó là cửa phòng mở ra.

Khuôn mặt buồn ngủ của tú bà trong nháy mắt trở nên khó coi, Trần Tinh nhếch mép cười

-Xem ra bà đã đoán được nguyên nhân ta xuất hiện nơi này, giỏi lắm, bà dám lừa gạt ta?

Hắn tiến lên hùng hổ dọa người, việc đêm qua Trần Tinh đánh gục mấy chục người làm cho tú bà không dám manh động mà thăm cầu nguyện mọi chuyện suôn sẻ, đến gần sáng mới ngủ, không nghĩ tới mới vừa chợp mắt không bao lâu thì Trần Tinh liền xuất hiện.

-Đại nhân, xin đại nhân bỏ qua cho...tất cả mọi chuyện đều là do dòng đời đưa đẩy, ta...

Trần Tinh nào có hứng thú nghe tiếp? Hắn thủ thế cắt đứt lời nói tú bà rồi hỏi

-Ta không có hứng thú muốn biết, hiện tại ta chỉ muốn người bồi thường.

Tú bà nhăn mặt, tỏ vẻ khó xử xin xỏ

-Đại nhân, ngài muốn bao nhiêu ngân lượng, ta cũng không giàu có gì, ngài xem.

-Đừng có đưa bản mặt đó nhìn ta, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì chẳng những thanh lâu này phải đóng cửa mà người còn phải gánh chịu con thịnh nộ của mọi người vì đã lừa dối bọn họ bấy lâu nay. Còn một điều nữa là ta không phải muốn lấy ngân lượng của người, nếu như người đồng ý với ta một việc, ta đảm bảo sẽ giữ bí mật cũng như giúp sinh ý của người trở nên tốt hơn. Ngày kiếm ngân lượng không phải việc khó gì.

Tú bà nghe Trần Tinh nói, khuôn mặt ban đầu khó coi cực kỳ nhưng nháy mắt lại tươi tắn hơn hẳn

-Đại nhân, ngài nói có thật không? Như vậy không biết là ta cần phải làm gì?

Trần Tinh bắt đầu nói ý đồ chính của mình, ban đầu tú bà còn không đồng ý nhưng bằng lời ăn tiếng nói của mình Trần Tinh thành công chuộc thân cho Thi Vũ, đồng thời hắn cũng căn dặn bà ta một số việc cùng với chỉ điểm các chiêu thức câu khách đại loại như múa thoát y,...một số ý tưởng về công thức làm rượu và món ăn ngon.

Xong xuôi tất cả mọi việc Trần Tinh rời khỏi kỹ viện, hắn nhắm thẳng bảng thông cáo lấy tay xé nó và đi về phía Hoàng cung. Một số vệ binh ngăn cản nhưng thấy bảng thông cáo trong tay Trần Tinh thì lập tức hiểu ý rồi đi bẩm báo. Cấp trên đã trọng điểm nhắc nhở đương nhiên phải nhớ kỹ. Hắn nhanh chóng được người dẫn đường trực tiếp diện kiến Hoàng Thượng.

Tào triều phong kiến thường diễn ra rất sớm, hiện tại mọi người đều đã có mặt đông đủ, cửa lớn đại điện luôn mở rộng, hai bên văn võ bá quan ngay ngắn xếp hàng tất cả ánh mắt đều nhìn về phía cửa chính.

Trần Tinh đạm nhiên bước vào, bề ngoài đồ sộ của hắn làm cho mọi người nghị luận sôi nổi.

-To gan, gặp Hoàng Thượng tại sao không quỳ?

Một tên trang phục toàn thân giáp sắt bước ra lớn tiếng chỉ trích Trần Tinh, nhưng vị Hoàng Thượng này có vẻ sốt ruột đưa tay ngăn cản

-Ái khanh, không sao, không sao cả. Người tên là gì?

-Trần Tinh.

-Trần tiên sinh, trẫm đây ngày mất ăn đêm mất ngủ vì lo lắng cho ái phi của trẫm, cho nên trẫm cũng không muốn nói nhiều, người thật có thể trị bệnh sao?

Tên hoàng đế này dò hỏi, Trần Tinh nào giống đâu một đại phu? Măng phu thì đúng hơn, nhưng không thể chỉ dựa vào bề ngoài mà đuổi người đi được. Tên hoàng đế này cũng hoà nhã hỏi.

Trần Tinh giờ tay đưa bảng thông cáo lên hùng hồn nói

-Nếu ta có đủ đảm lượng gỡ nó xuống thì đồng nghĩa với việc ta nắm chắc trị hết bệnh cho ái phi hoàng thượng.

Hoàng đế nghe xong mừng rỡ, lập tức sai người đưa Trần Tinh đi không mấy may nghỉ ngơi, giống như lời nói Trần Tinh có ma lực vậy.

-Người đâu, mang vị Trần tiên sinh này đến tẩm cung Lý quý phi, nếu Trần tiên sinh có căn dặn gì tận lực làm theo.

Các văn võ bá quan đại thần đều ta nhìn người người nhìn ta không hiểu hoàng đế của mình hôm nay bị làm sao nhưng tất cả đều không dám mở miệng, chỉ có Trần Tinh nhếch mép cười. Xem ra là do hắn giờ trò.

Được thái giám dẫn đường nên Trần Tĩnh rất nhanh đến tẩm cung người gọi Lý quý phi này. Phía ngoài được canh giữ rất sâm nghiêm.

Tên thái giám tiến lên đưa ra lệnh bài một lúc sau đó rồi cung kính mời Trần Tĩnh vào trong. Căn phòng đóng lại, hần thấy bên trong hai cung nữ đang túc trực thay phiên chăm sóc cho cô gái đang nằm trên giường, ấn tượng đầu tiên chính là đẹp, vẻ đẹp của nàng giống như trăng trong nước hoa trong tranh vậy. Mơ ảo nhưng lại khiến người khác phải nhìn thêm vài lần. Thế nhưng điều sự chú ý của Trần Tĩnh đặt vào một thứ khác. Cảm giác khác thường đến từ chiếc gối nàng đang nằm. Nó dường như đang có linh tính và sợ hãi Trần Tĩnh vậy. Chuyện lạ kỳ còn ít sao?

-Hai người lui ra đi, chuẩn bị những thứ này, nhớ đừng để người khác làm phiền ta.

Trần Tĩnh sau một phen giải thích cảm lệnh bài của tên thái giám đưa lúc này cho hai cung nữ rồi căn dặn họ đi lấy những thứ mà hần cần. Hoàng cung là kho thuốc lớn nhất, hần không ngại lấy hết những thứ này.

Trong phòng hiện tại chỉ còn Trần Tĩnh cùng cô gái này, hần không gấp gáp mà ngồi xuống bàn tự rót cho mình chung trà. Ngón tay gõ mặt bàn suy nghĩ tìm cách. Người bình thường chưa tiếp xúc với linh khí làm sao biết chiếc gối nàng nằm không phải bình thường? Đây có lẽ là nguyên nhân khiến vị quý phi này hôn mê không tỉnh. Nhưng nếu không phải là bệnh thì hần phải làm sao để chữa cho nàng đây? Lấy chiếc gối ra? Như vậy liệu có ảnh hưởng gì đến nàng không? Trần Tĩnh không thể vì sự hiếu kỳ của mình mà làm hại người vô tội được đặc biệt là một cô gái xinh đẹp.

Quanh đi quẩn lại hần không có cách nào, Trần Tĩnh không phải đạo sĩ, biết Dịch kinh không có nghĩa là có thể nói quẻ đoán mạng. Hần tiến lại gần nàng hơn, đưa tay thử chạm vào chiếc gối xem có gì khác lạ không, cảm giác không bình thường chứ không có nguy hiểm nên Trần Tĩnh mới can đảm dò xét như vậy, hần cau mày

-Chuyện gì xảy ra, nó đang trốn tránh điều gì?

Trần Tĩnh bàn tay hoá trào bóp nát một phần cái gối gổm, từ bên trong hần lòi ra một quyển da dê màu đen. Nếu mắt thường nhìn vào thì giống như là một cục than hoặc cục đất thôi.

Sự chú ý của Trần Tĩnh đều bị vật này thu hút. Nào đâu còn quan tâm vị quý phi này ra sao? Cũng may mà không có việc gì xảy ra. Hần đặt nó lên bàn rồi từ từ mở ra, ánh mắt hần tròn to lên bởi vì bên trong không có gì cả ngoại trừ các hình vẽ binh khí như kiếm, đao, thương, kích, chủy thủ, cung, cầm,..... Các hình vẽ này tự bản thân toả ra hào quang riêng biệt sống động như thật. Trần Tĩnh ngưng mắt nhìn dòng ghi chú

Ngự Lôi Thần Kiếm, nguyên liệu chế tạo gồm: Sừng Lôi thú, tị lõi châu, lõi vân thạch,....

Thiên Ma cầm, nguyên liệu chế tạo: Hắc mộc tùng, nhiếp hồn tinh thạch, mê hồn thảo,...

Hợp hoan âm dương kính, nguyên liệu bao gồm:.....

Đọc tới đây Trần Tĩnh nhanh chóng khép lại quyển da dê màu đen này. Mọc, trứng lớn rồi, cái gì mới là bảo bối? Đây không phải sao?. Ngoài việc miêu tả nguyên liệu, trong đó còn chỉ dẫn cách luyện chế, hơn nữa còn giới thiệu sơ lược công dụng của các món binh khí. Khó tin nhất chính là khi hần nhìn tới đồ án Hợp hoan âm dương kính thì cơ thể lại có cảm giác thân thiết. Giống như nó là một phần của cơ thể mình vậy

Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại xuất hiện nhiều chuyện bất bình thường như vậy? Có phải có việc gì kinh khủng sắp hàng lâm?

-Ưm~

Một tiếng rên khẽ làm cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Tĩnh hần giật mình và nhanh chóng thu Thần Binh cổ phổ này vào không gian giới chỉ rồi tỏ ra bình thường đi tới đỡ vị Lý quý phi này ngồi dậy.

Có chút mơ màng sau cơn hôn mê dài, Lý quý phi yếu ớt tựa vào người Trần Tĩnh, mùi thơm cơ thể là cho Trần Tĩnh cũng có chút mất tinh táo đưa tay ngất một cái, hần giật mình kìm lại xúc động, điều chỉnh lại tinh thần bắt đầu kiểm tra việc Lý quý phi này còn vấn đề gì khác không. Sau đó mới gọi người vào. Trần Tĩnh chẳng hề làm gì cả nhưng lại gom được một số được liệu quý, dự tính ban đầu cũng là chữa trị cho nàng rồi nhân cơ hội gom được liệu và điều tra tin tức, nhưng hiện tại không cần hần phí sức Lý quý phi cũng đã ổn.

Trần Tĩnh đoán nguyên do mấy người khác không thể chẩn đoán nguyên nhân chủ yếu chính là việc không hề biết được sự tồn tại của Thần Binh cổ phổ, một người bình thường làm sao có thể chịu được ảnh hưởng từ thần vật được? Hôn mê là điều tất yếu.

Nghe được tin tức Ái phi đã có khởi sắc, hoàng đế rất mừng rỡ vội truyền Trần Tĩnh yết kiến.

-Trần Tiên sinh, người đứng kỳ nhân, tiên sinh chính là ân nhân của trẫm, tiên sinh có yêu cầu gì cứ việc nói, trẫm nhất định sẽ tận lực hoàn thành.

Trần Tĩnh mỉm cười đáp

-Bệ hạ quá lời, ta chỉ thực hiện đúng lời nói của mình thôi, quả thật ta cũng có yêu cầu, mong bệ hạ chấp thuận.

-Tiên sinh mời nói.

-Ta muốn vào bảo khố quốc gia lựa chọn một số món châu báu.

-Chuyện này...

Hoàng Đế sững người, Trần Tinh biết thế nào cũng vậy, chớ má hoàng đế tâu, nếu đồng ý lập tức thì hấn còn cảm thấy tội lỗi việc hỏi này, hiện tại sao? Chỉ đi xin vào bảo khố lấy vài vật phẩm còn keo kiệt như vậy, còn nói tặng nửa giang sơn, nếu hấn thật yêu cầu nửa giang giang sơn có hay không giết người giấu xác?....Trần Tinh từ trong người lấy ra một thí vài đã chặn bị từ trước.

-Bệ hạ, ngài cứ yên tâm, ta không phải người tham lam, ta đi vào chỉ là muốn tham quan thôi, đi ra lấy một số thứ xem như kỷ niệm..., bệ hạ có thể sai người kiểm tra ta có tàng trữ đồ vật hay không. Chẳng lẽ bảo khố không có bảo vật khiến ta vừa mắt sao?

Hoàng đế về mặt nhanh chóng giãn ra, y còn tưởng chuyện gì to tác, chỉ là một cái túi bé tẹo kia thì có thể lấy được bao nhiêu? Nghĩ tới khi ái phi khỏi bệnh thì có thể...hoàng đế nhanh chóng nói

-Tiên sinh hiểu lầm, trẫm không có ý đó, trẫm chấp thuận yêu cầu của tiên sinh..

-Người đâu, dẫn Trần tiên sinh đến bảo khố để tiên sinh thoải sức lựa chọn.

Trần Tinh cười lạnh trong bụng, dĩ nhiên là thoải sức lựa chọn, chẳng những thế ái phi của y Trần Tinh cũng có ý đồ.

Hấn nhanh chóng được dẫn tới bảo khố, nơi này cứ cách 10m thì lại có 4 binh lính, phải nói là vô cùng sâm nghiêm, cửa lớn muốn đẩy ra cũng phải cần 20 người.

Trần Tinh đi vào trong, mục tiêu của hấn chính là ôm may mắn tìm thấy Vũ Mục Di thư, tịch biên gia sản đương nhiên là phải về bảo khố rồi. Tìm kiếm trong này cơ hội sẽ cao hơn. Trần Tinh không muốn lãng phí thời gian cho nên hấn thu hết tất cả vàng, đá quý... Vào thùng bổ sung tài sản của mình. Chỉ còn lại một số món đồ không phải màu vàng Trần Tinh để lại xem xét, một quyển sách tìm được trong hộp gỗ cấm, không phải Vũ Mục Di thư thì là gì? Đã tìm được thứ muốn tìm. Trần Tinh nhanh chóng thua gom luôn tất cả mọi thứ, hiện tại không gian giới chỉ của hấn cũng đã không còn chỗ trống.

-Tiên sinh, vì sao ngài lại lấy ít như vậy? Sao không lấy thêm một chút nữa, trong đó vẫn còn nhiều đồ vật mà, chẳng lẽ không vừa mắt tiên sinh sao?

-Đa tạ bệ hạ, tại hạ đã cảm thấy đủ, không cần thiết phải lấy thêm làm gì. Chỉ là ta không tên tâm Lý quý phi sức khỏe, cho nên mong bệ hạ chuẩn tấu cho ta kiểm tra xem nàng một lần nữa rồi xuất cung, không biết ý bệ hạ thế nào?

Lần đầu Trần Tinh sử dụng di hồn đại pháp làm mê muội hoàng đế thành công là bởi vì tinh thần của y sa sút, hiện tại tinh thần ông ta đang phấn chấn dĩ nhiên là không làm được.

-Trẫm chuẩn tấu, mong tiên sinh kỹ lưỡng kiểm tra ái phi của ta.

Trần Tinh cười thầm, kỹ lưỡng, nhất định là vậy rồi. Hấn một lần nữa rồi đi, giống như lần trước đuổi hết cung nữ ra, Trần Tinh bắt đầu nhìn Lý quý phi đang ngủ say tựa u lan trong cốc.

-Đừng giả vờ nữa, cô hiện tại đã khỏe tại sao vẫn còn giả hôn mê?

Lý quý phi thân hình run lên, nàng ngồi dậy khuôn mặt sầu thảm

-Xin người đừng nói việc này với hoàng thượng, người muốn gì ta đều có thể đáp ứng.

-Lý do?

Nàng bắt đầu kể lại đầu đuôi, Lý quý phi tên thật gọi Lý Thanh Chiếu, người Dương Châu, cha là một tri huyện nhỏ, mẹ mất từ khi lọt lòng, hai cha con nương tựa mà sống, nhưng một lần vị tổng quản trong cung bắt gặp vẻ đẹp của nàng nên đã hối kinh mạch với Hoàng thượng, kết quả là nàng bị bắt ép làm quý phi. Bản thân nàng không muốn nhưng chẳng biết làm sao, hoàng cung canh gác sâm nghiêm làm sao có thể trốn, chưa nói đến việc an toàn của cha nàng. Những lo nghĩ chưa tan nàng lại lâm vào hôn mê mà không biết nguyên do.

-Cuộc sống trong này không tốt sao? Ta thấy cô rất được hoàng thượng sủng ái mà.

Lý Thanh Chiếu cười khổ

-Như vậy thì sao? Bản thân ta không thích cuộc sống trong cung, nhưng tranh đấu ta đã nghe đến phát chán, hiện tại ta còn được sủng ái, 10 năm nữa thì sao?

-Như vậy là cô muốn rời khỏi cung?

-Đúng vậy, người sẽ giúp ta sao?

-Chỉ cần cô đồng ý với ta một điều kiện.

-Điều kiện gì...

Trần Tinh nói ra kế hoạch của mình, Lý Thanh Chiếu gương mặt đỏ chót, nhất quyết không đồng ý, nhưng cuối cùng nàng cũng bị thuyết phục bởi khi nhìn thấy gương mặt thật của Trần Tinh, đúng là chỉ cần đẹp trai khoai to thì không lo chết đói.

-Ái phi, nàng cho người gọi ta đến gấp như vậy là có việc gì? Trần tiên sinh đã đi chưa?

Chưa thấy người đã nghe tiếng, Hoàng đế căn dặn mọi người chờ bên ngoài rồi một mình bước vào.

Ông ta nhìn Lý Thanh Chiêu đang ăn mặc một trương lụa mỏng có thể thấy được cả bên trong thì phía dưới liền có phản ứng. Hoi hờ ông ta gấp gấp hẳn lên liền xông lại, nhưng cơ thể ngay lập tức bị cứng lại, bởi vì ông ta bị Trần Tinh điểm huyết.

Hắn từ phía sau bình phong đi ra, vẫn là khuôn mặt dịch dung, trong sự tròn tròn mắt của hoàng đế Trần Tinh bắt đầu một tay nâng chân Lý Thanh Chiêu lên rồi đưa tiểu đệ của mình vào.

Dòng máu tươi chảy xuống cặp đùi trắng nõn cùng tiếng rên khê vì đau đớn như con dao đâm thẳng vào tim hoàng đế.

Moá nó, việc gì mới là đau đớn nhất? Không phải cái này sao? Chẳng những như vậy ái phi của mình còn tỏ ra thích thú nữa. Trong lòng ông ta hiện tại chỉ có một câu hỏi tại sao lập đi lập lại. Hai tay Trần Tinh chia ra mỗi bên nâng Lý Thanh Chiêu lên phơi bày chỗ giao nhau của hai người trước mặt hoàng đế rồi nhip.

Hắn đương nhiên là muốn trả thù, hơn một 1000 năm đô hộ, không phải bởi vì lòng tham của những tên hoàng đế trung hoa này sao?

-Chắc chắc, hoàng thượng thật là dũng mãnh, ước gì được một góc của ngài thì hay quá.

Cự long liên tục ra vào động cùng với tiếng rên rỉ tiêu hồn của Lý Thanh Chiêu khiến tên hoàng đế tiểu đệ cũng đang cứng lên.

Đôi mắt của ông ta đỏ hoe nước mắt giàn giụa. Trần Tinh thấy nếu tiếp tục nữa thì tinh thần sẽ hỏng mất.

Trần Tinh ngừng lại đặt Lý Thanh Chiêu lên giường rồi đi về phía Hoàng đế sử dụng Di hồn đại pháp ám thị cho y là một kẻ bất lực, cũng để lại cho y một đoạn trí nhớ là mình bị cầm tù nhưng không nhớ ra là ai. An bài xong tất cả mọi chuyện. Đợi đến đêm khuya Trần Tinh mang theo Lý Thanh Chiêu rời khỏi Hoàng Cung.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Đảo Đào Hoa

Trần Tinh mang Lý Thanh Chiêu bay khỏi hoàng cung không để lại một dấu tích gì, còn tên Hoàng đế thì hắn cũng đã an bài ổn thoả, có Di hồn đại pháp mọi chuyện đối với Trần Tinh dễ dàng hơn nhiều.

Hôm nay là ngày thu hoạch phong phú nhất của hắn, chẳng những tìm được Vũ Mục Di Thư còn "lụm" được một thần kỳ luyện khí phổ. Hơn thế nữa lại nhiều ra thêm một cô nàng. Có điều cô nàng này sẽ không phải là một trong số nữ nhân của Trần Tinh.

Như từ đầu đã giao dịch, hắn sẽ an bài nàng về quê cùng cho nàng một số tiền để sinh sống đến cuối đời. Tất cả đều đã thoả thuận từ trước. Hắn không ép buộc gì cả, mọi thứ đều là đôi bên tự nguyện.

Trở về khách điểm, Trần Tinh việc đầu tiên làm chính là mở ra Vũ Mục Di Thư để xem bên trong thật sự như lời đồn thổi lợi hại tới mức nào. Thế nhưng để cho hắn thất vọng chính là quyển sách này lại là giả.

Bỏ công cả buổi tất cả về không, nhưng việc này Trần Tinh cũng không quan tâm lắm, hắn khá hài lòng với thu hoạch của mình. Lý Thanh Chiêu đã được Trần Tinh giải huyết nhưng vẫn còn đang ngủ, cho nên hắn không nghiên cứu tằm da dê kia cũng như không có ý định đụng đến nó, dù sao Trần Tinh không có một chút kiến thức gì về thế giới ngoài kia.

Việc Trần Tinh có thể làm là nghỉ ngơi một giấc đợi trời sáng rồi dẫn Mục Niệm Từ cùng Thi Vũ lên đường đến Đảo Đào Hoa thôi. Cũng đã đến lúc gặp người huynh đệ bất đắc dĩ Châu Bá Thông kia rồi.

Ngày hôm sau, Trần Tinh thức dậy từ rất sớm, đây cũng chỉ là thói quen, hắn xếp bằng vận hành Long Phượng Hoan Hi chân kinh điều chỉnh một chút trạng thái, việc đột phá tầng thứ nhanh nên cần phải thích ứng, cũng cố lại.

Đi ra khỏi phòng, người Trần Tinh gặp đầu tiên không ngờ là Mục Niệm Từ, nàng đang bung trên tay chậu nước, hai người đối mặt nhau, Trần Tinh gật đầu xem như chào hỏi, điều làm hắn ngạc nhiên là Mục Niệm Từ thấy hắn thì sững người lại một chút nhưng lại hừ một tiếng rồi không thèm đếm xỉa đến hắn.

-Hôm nay lại giờ chứng gì đây?

Trần Tinh gãi đầu lẩm bầm.

-Phu quân~

Chuyện còn chưa hiểu hết thì có tiếng gọi nghe tê tái lòng. Trần Tinh đưa mắt nhìn, dĩ nhiên là Thi Vũ. Giờ thì hắn đã hiểu mọi việc, Mục Niệm Từ không phải là đang ghen với Thi Vũ thì còn đâu vào đây nữa?

-Này cô nàng, không sợ người khác thấy sao? Ôm ta chặt như vậy làm gì?

Trần Tinh vỗ vỗ đầu Thi Vũ, nàng ngẩng đầu lên cười hi hi, nụ cười tươi tắn điểm lên một khí chất đầy thanh xuân thổi vào tâm trí Trần Tinh làm hắn cũng có phần ngẩn ngơ.

Phi yến từng có hành động như vậy, hắn cũng từng nói với nàng câu như thế, các hình ảnh chồng lấp lên nhau nhưng vấn đề là Trần Tinh không thể cứ như thế xem Thi Vũ là Phi Yến được, như vậy quá không công bằng với nàng cũng như hắn lừa dối bản thân mình vậy.

Bên cạnh đó, không riêng gì về Phi Yến, Ngũ Yên, Chung Linh, Hồng Miên, A Bích, Thanh Lộ,...hình ảnh tất cả các nàng đang luân phiên mỉm cười với hắn càng làm cho nỗi nhớ của hắn thêm mãnh liệt. Lo lắng, nhớ nhung, ưu sầu, tự trách... lòng hắn đang rối bời. Hai bàn tay nắm chặt, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định. Tại sao? Tại sao hắn lại sợ sệt nguy hiểm mà không nỗ lực tăng nhanh thực lực lên? Hắn không chỉ có lỗi với các nàng còn phải xin lỗi bản thân mình.

Nếu đã chấp nhận bước chân vào con đường đầy chông gai này thì phải chuẩn bị tâm lý đối diện những khó khăn thử thách. Là nam nhân càng phải có ý chí sắt đá, luôn giữ một cái đầu lạnh vững chắc mà tiến lên phía trước. Nguy hiểm thì sao? Trên đời này không hề có bình yên nào là mãi mãi. Nếu cứ luôn lựa chọn con đường bằng phẳng mà đi, trốn tránh khó khăn, sợ phải đối diện với thực tại thì liệu rằng hắn có phải đã làm sai với bản tâm của mình chăng?

Ai cũng có một mục tiêu, Trần Tinh đương nhiên cũng có, mục tiêu đó sẽ là động lực để hắn trăm phần trăm nỗ lực để hoàn thành. Nhưng bây giờ thì sao? Hắn đã nỗ lực để thực hiện nó? Không hề, cảm giác nguy hiểm chớm má đang làm Trần Tinh chùn bước

Từ đầu hắn đã xác định sẽ không phó thác niềm tin vào thần linh, mà là tin vào nỗ lực bản thân cùng với khả năng hiện tại của chính mình. Số phận của mình tại sao phải cho người khác quyết định? Trong khái niệm của hắn thần linh lúc đầu cũng giống như mình hiện tại, là một người bình thường từ từ đi lên trở thành người người kính ngưỡng thần. Những người này làm được vậy tại sao hắn không thể?

Chỉ sống được một lần là câu nói Trần Tinh luôn nhắc nhở bản thân, đúng thế, không riêng gì mục tiêu phải hoàn thành, cuộc sống còn những điều khác tươi đẹp hơn để tận hưởng và làm giảm áp lực khi bản thân gặp phải vấn đề nan giải. Không thể vì khó khăn trước mắt mà bỏ đi hiện tại tươi đẹp. Chỉ là cảm giác nguy hiểm không biết có xảy ra không lại khiến mình không dám đẩy nhanh tiến độ gia tăng thực lực thì liệu rằng cuộc sống còn gì thú vị? Trong khi còn nhiều thứ linh lung huyền ảo mà Trần Tinh chưa hề biết, chưa hề thấy, đang ở một nơi nào đó ngoài không gian rộng lớn kia? Hắn đang lãng phí thời gian quý báu của chính mình, trong khi thời gian là thứ vô tình nhất và diễn ra rất nhanh. Nó âm thầm cướp đi tất cả mọi thứ mà chúng ta không hề nhận ra đến khi thực sự thức tỉnh thì cũng đã quá trễ.

-Phu quân, sao vậy? Có chuyện gì sao?

Đang lúc miên man chìm đắm trong dòng suy nghĩ, lời nói của Thi Vũ vang lên cũng kéo Trần Tinh trở về thực tại.

-Không có gì, chỉ là ta...

-Tránh đường...

Đang muốn trả lời thì bất ngờ Mục Niệm Từ cầm chậu nước chen giữa Trần Tinh cùng Thi Vũ mà đi, Hắn chưa kịp lên tiếng thì Thi Vũ đã mở miệng

-Phu quân~ người phụ nữ thô lỗ này là ai? Có phải là người hầu của chàng không? Tại sao lại cư xử vô phép với chủ nhân mình như vậy?

Moá oi, Trần Tinh chửi thầm trong lòng, có phải là do tháo xuống lớp nguy trang khi được giải thoát kiếp kỹ nữ cùng với sự tự ti khi về khuôn mặt được Trần Tinh trả về lúc ban đầu nên Thi Vũ mới thực sự bộc lộ bản tính thật sự của một cô gái thanh xuân tuổi đang yêu hay không? Không những học được cách câu dẫn người khác từ chốn ông bướm kia, bằng chứng là chỉ bằng tiếng gọi có phần ẻo ẹo phu quân này, mà Thi Vũ còn biết cách thể hiện ra khả năng媚 hoặc của mình.

Có thể việc hắn nhận được nguồn năng lượng to lớn từ nàng là do thể chất của nàng đặc biệt, nhưng khả năng này là cực kỳ nhỏ bé. Người bình thường không hiểu thế nào là linh khí nói chi đến việc tu luyện thì làm sao cho ra hậu đại có thể chất đặc biệt được? Về việc sử dụng khoa học để giải thích quá trình đột biến gen ở đây lại càng không hợp lý? Như vậy nguyên nhân do đâu? Chỉ còn một khả năng chính là nàng bị ảnh hưởng bởi một vật gì đó. Vì sao Trần Tinh nghĩ đến khả năng này, đương nhiên bắt nguồn từ việc hắn cảm nhận được quyền thần bí luyện khí phổ có linh tính nên mới đưa ra suy đoán như vậy. Nguyên nhân chắc chắn Trần Tinh phải điều tra rõ ràng, có như vậy hắn mới yên tâm không vương bận mà bế quan gia tăng thực lực.

Còn bây giờ thì....giải quyết rắc rối trước mắt....cháy nhà..

-Người nói ai là nữ nhân thô lỗ? Ở đâu chui ra người không có văn hoá như vậy? Mở miệng là mắng nhiếc người khác?

-Người mới chính là kẻ không có văn hoá, tố chất như vậy sao có đủ khả năng làm người hầu của phu quân~ta

-Mở miệng phu quân, ngậm miệng phu quân, người là ai? Có cưới xin gì sao? Đồ đàn bà lăng lợ không biết liêm sỉ.

-Người...người...Phu quân~ cô ta ức hiếp ta...

Đây là lần đầu tiên Trần Tinh cảm thấy thất bại, hậu cung quá đông cũng mang đến phiền toái khiến hắn phải đau đầu, mỗi người mỗi cá tính, không thể tránh trường hợp không hợp nhau được? Phải ai cũng ngoan ngoãn không tranh giành như Ngữ Yên thì tốt biết mấy? Vấn đề ở đây là mâu thuẫn giữa nữ nhân và người hầu mà cả hai đều là phái đẹp, hắn không thể nghiêng về một bên, vì như vậy sẽ làm rạn nứt tình cảm đối với bên còn lại. Trong một mối quan hệ cần niềm tin thì đây là điều tối kỵ, Mục Niệm Từ sẽ đi theo hắn với vai trò không phải nữ nhân nhưng có khi nàng lại thân thiết với hắn hơn cả nữ nhân của mình bởi vì có những chuyện Trần Tinh không thể nói với Thi Vũ.

Trần Tinh xoa xoa huyết thái dương, về mặt bi thiết nói

-Ta là một người nam nhân, không thể giúp một người nữ nhân để khinh thị một nữ nhân khác, trong khi đó tất cả đều quen biết và có thể sống chung với nhau trong một thời gian dài, như vậy sẽ làm ta cảm thấy bản thân mình quá tồi tệ, làm rạn nứt tình cảm, làm trái tim ta đau đớn vì cảm thấy bất lực, linh hồn ta bị tội lỗi gặm nhấm, hằng ngày tâm ta sẽ bị dằn vặt đôi tay bị vậy bẩn, ta cảm thấy có lỗi với tổ quốc, có lỗi với liệt tổ liệt tông, có lỗi với bà con dòng họ...khụ khụ, như vậy đi, nguyên nhân hai người cãi nhau đều bắt nguồn từ ta, vậy ta đi là được...

Trần Tinh mau chóng quay đầu, cử động này làm cho Mục Niệm Từ cùng Thi Vũ hoảng hồn tưởng hắn muốn đi thật, các nàng làm sao biết thật ra Trần Tinh là muốn kiểm lỗi để chui vào cho đỡ xấu hổ.

-Chủ nhân...

-Phu quân...

Trần Tinh mưu kế được thực hiện, hắn nhanh chóng giả bộ sầu não rồi kể lể, cuối cùng Mục Niệm Từ cùng Thi Vũ phải hứa sẽ không cãi nhau nữa Trần Tinh mới nói là không đi. Mọi việc xem như chấm dứt.

Ngày hôm nay là một ngày sóng to gió lớn, từng cơn sóng cuộn cuộn xô bờ, tiếng sấm rền vang như một con quái vật đang phẫn nộ gầm thét, mây đen che khuất cả bầu trời. Cảnh tượng không khác gì mặt nhật hàng lâm. Người bình thường thì đi nhiên lo sợ về nhà mà ẩn nấp, còn Trần Tinh thì thả mình tận hưởng cảnh tượng hùng vĩ này, bản thân hắn từng là một người bình thường như những người khác, trốn tránh nguy hiểm mà bỏ lỡ biết bao nhiêu điều mà bản thân có muốn gặp lần hai cũng chưa chắc gặp được. Thực lực của hắn hiện tại có thể cười mây đạp gió, phải nói là với mặt bằng chung thì Trần Tinh có thể nói là bá đạo trên từng hạt gạo. Vậy thì tại sao không thử cảm giác phấn khích này một lần?

-So với tự nhiên, ta quá nhỏ bé không khác gì một con kiến, nhưng có một ngày, con kiến nhỏ bé này sẽ nắm tự nhiên trong lòng bàn tay....khiến khó phải khuất phục...nhất định.

Trần Tinh nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mắt thắm thê trong lòng. Đứng bên đất liền, Trần Tinh phóng thẳng tầm mắt về đảo nhỏ bên kia. Không sai, hắn cách Đảo Đào Hoa cũng chỉ một khoảng cách ngắn nữa thôi. Chỉ cần đợi bão qua đi, hắn liền có thể dẫn Mục Niệm Từ cùng Thi Vũ trực tiếp bay qua bên đó. Mục đích chuyến đi này không gì khác chính là Song Thủ Hồ Bắc của Châu Bá Thông. Không thể vì thực lực bản thân mạnh hơn mà có thể không xem những thứ khác vào mắt, những việc tưởng chừng tầm thường đôi khi lại giúp ích cho việc tu luyện rất nhiều. Bằng chứng là Song Thủ Hồ Bắc của Châu Bá Thông, nếu như Trần Tinh luyện được thì theo lý thuyết địch thủ phải đối mặt với hai Trần Tinh có thực lực tương đương nhau, trong khi đó kết hợp với yếu tố bất ngờ sẽ là chìa khóa giúp Trần Tinh giành thắng lợi, nhưng trước hết phải xem xét lại có thật là Song Thủ Hồ Bắc y như nguyên tác giới thiệu thần kỳ như vậy hay không.

Một tiếng, đây là thời gian Trần Tinh đứng dưới mưa từ lúc nó bắt đầu đến khi trút giọt nước cuối cùng xuống, trời quang mây tạnh, cầu vồng sắc hiện, hắn quay đầu nhìn về Mục Niệm Từ cùng Thi Vũ bị hắn điểm huyết đang đứng dưới nơi trú ẩn mà hắn đã tạo ra.

Còn nguyên nhân vì sao Trần Tinh lại điểm huyết các nàng là do 2 người không ai nghe lời, muốn đứng cùng hắn dưới mưa! Với thể chất yếu ớt của các nàng Trần Tinh làm sao có thể chấp nhận yêu cầu đó được.

-Được rồi, đừng phùng mang trợn má như vậy, chúng ta đi thôi.

Trần Tinh giải huyết cho 2 người rồi cười nói, hắn vận nội công hong khô quần áo, sau đó một tay ôm một người bay về phía Đảo Đào Hoa.

Đúng như tên gọi, nó được người xưng là Đào Đào Hoa bởi vì trên đảo trồng rất nhiều Hoa Đào, có rất nhiều nhưng không có nghĩa là tất cả. Phải nói là Hoàng Dược Sư rất biết tận hưởng. Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy được bao quát toàn bộ phong cảnh cũng như địa hình ở đây. Núi Đàn Chi, động Thanh Âm, rừng Lục Trúc, đình Thị Kiếm, mỗi nơi đều được Hoàng Dược Sư kỳ công chế tạo.

Nhờ Việc nghiên cứu Dịch Kinh nên Hoàng Dược Sư có thể tạo ra một hiệu quả riêng biệt về sự cảm nhận cho người xem ở các nơi này. Trong mắt Trần Tinh y chính là một ông chủ bần xỉ nhất từ trước đến nay, bởi vì người làm của y đều là do y bắt về, chẳng những họ bị cắt lưỡi cắt tai còn phải làm việc không công. Chế độ đãi ngộ vô cùng tồi tệ nhưng rất may những người này đều là thành phần gian ác có tiếng trong giang hồ.

Không nghĩ nhiều nữa, Trần Tinh tập trung vào tìm kiếm nơi tọa lạc của Châu Bá Thông. Hòn đảo không lớn không nhỏ, muốn tìm một người cũng không phải chuyện một sớm một chiều, đang lúc tập trung tìm kiếm thì một thân ảnh thu hút sự chú ý của Trần Tinh, bởi vì người này không ai khác chính là Mai Siêu Phong, y thị đang đứng trước ngôi nhà tranh, nhìn gương mặt tiêu tụy xanh mét của nàng cũng hiểu được ít nhất cũng đã quý ở đây được khoảng vài ngày rồi. Không cần hỏi cũng biết, Mai Siêu Phong đã quyết định đến đây để xin được ân sư tha thứ chứ không còn nguyên nhân nào khiến nàng ở trên đảo cả.

Nhưng vấn đề là nếu như Mai Siêu Phong xuất hiện ở nơi này tức là nàng đã hoàn thành việc trả thù? Giang Nam lục quái đã chết? Như vậy Quách Tĩnh

có hay không cùng Hoàng Dược và Châu Bá Thông đã chung một lộ tuyến? Hắn phải hỏi kỹ mới được.

Trần Tinh hạ xuống, động tác nhẹ nhàng nhưng với khả năng nghe siêu việt của Mai Siêu Phong thì khó lòng để nàng không biết.

-Người...vì sao lại đến nơi này?

Giọng nói yếu ớt vang lên, chỉ mấy chữ đơn giản dường như lấy đi hết sức lực của nàng một dạng.

-Thật không thể hiểu nổi người, ban đầu ta giúp thì lại nhất quyết từ chối, hiện tại thì lại khổ sở mình như vậy?

Trần Tinh lắc đầu nói, sau đó hắn tiến lên phía trước vài bước, nơi này được Hoàng bố trí một số kỹ thuật che mắt, nếu không biết cách phá giải thì không thể tìm được lối vào thực sự, nhưng đối với Trần Tinh thì đây cũng giống như là trò trẻ con mà thôi.

Hắn dễ dàng phá giải thuật che mắt chỉ bằng cục đá nhỏ, cùng lúc đó tiếng nói của Hoàng Dược Sư cũng vọng ra kèm theo là một thân lục y phiêu phiêu xuất hiện.

-Các hạ là người phương nào? Chẳng những tự tiện xông vào Đào Hoa Đảo, còn phá luôn trận pháp của ta bày ra, ta có thể xem đây là một hành động khiêu khích chăng?

Dứt lời, Hoàng Dược Sư không cho Trần Tinh bất kỳ cơ hội mở miệng nào, y cầm ngọc tiêu chuẩn bị sử dụng Bích Hải Triều Sinh Khúc để tấn công. Người khác đặt cho ông ta biệt danh Đông Tà không phải không có lý do.

Ca khúc cất lên, Trần Tinh vận chuyển nội công bao phủ các nữ lại rồi đứng một chỗ nhắm mắt đầu gật gật tận hưởng giai điệu du dương. Hoàng Dược Sư trông thấy biểu hiện của Trần Tinh thì cặp mày nhíu lại, vận chuyển càng mạnh hơn nữa nội công chuyển biến thành âm ba tiến hành công kích hắn.

Thấy Trần Tinh cau mày Hoàng Dược Sư có phần đắc ý, ông ta nào biết được hắn đây là đang cảm thấy giai điệu chỗ này không hay cho lắm.

Hoàng Dược Sư một lúc sau mới nhận thấy không đúng, thật sự thì khi còn trẻ, tính cách có phần cao ngạo của mình cho nên lần thứ nhất ở Hoa Sơn Luận Kiếm, ông ta hoàn toàn không để ý Trần Tinh cho nên hiện tại không nhận ra hắn là điều bình thường.

-Thôi đủ rồi, ta không còn hứng thú thưởng thức tác phẩm của người nữa. Cho nên đừng đại dốt chọc giận ta, nếu không thì Đào Hoa Đảo sẽ phải đổi chủ.

Một ánh mắt sắc bén như lợi kiếm thẳng đâm thẳng Hoàng Dược Sư. Y lùi về sau một bước, ánh mắt khó tin nhìn Trần Tinh. Một đời được xưng tụng Đông Tà lại bị một ánh mắt làm cho phải lùi bước, nếu truyền ra liệu có mấy ai tin?

Điều này không phụ thuộc vào thực lực mà được quyết định dựa vào ý chí, nhưng một khi đã là cường giả thì đương nhiên ý chí cũng đã trở nên cứng rắn như sắt đá. Có điều ý chí cũng có phân chia cấp độ, và đương nhiên cấp độ của Hoàng Dược Sư lép vế trước Trần Tinh. Luận thực lực vị Đông Tà này có tu luyện thêm trăm năm nữa cũng không đụng được một cọng long tay của hắn. Luận về khí chất thì lại kém xa, về sát khí thì không cần phải nói. Thua về mọi mặt dĩ nhiên chỉ bằng một ánh mắt thôi cũng khiến Hoàng Dược Sư không thể không lùi bước.

-Trông người rất quen mặt, chúng ta từng gặp nhau sao?

Hoàng Dược Sư hồi phục lại tinh thần cũng dò hỏi để tỏ ra lấp liếm đi sự mất mặt vừa rồi.

Trần Tinh không hề để ý đến Hoàng Dược Sư mà đi lại gần Mai Siêu Phong, một tay hắn đặt lên nả vai của nàng. Hoàng Dược Sư không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng không làm ra hành động gì mà chờ kỳ biến xảy ra.

-Là người tự tay phế hay chính y phế đi 2 tay của người?

Mai Siêu Phong ngẩng đầu

-Chính...là ta..

Trần Tinh thấy vậy cũng lắc đầu, hắn điểm huyệt rồi giao Mai Siêu Phong cho Mục Niệm Từ chăm sóc nghỉ ngơi. Còn bản thân thì nhìn về phía Hoàng Dược Sư nở nụ cười.

-Hoàng nha đầu kia có ở đây không?

Hoàng Dược Sư cau mày, thủ sẵn trạng thái đề cao cảnh giác nhưng cũng trả lời

-Người muốn tìm con gái ta làm gì? Nó không có ở đây.

Trần Tinh lại cười tươi hơn nữa

-Không có ở đây thì tốt, bởi vì ta ngửa mặt với người lâu rồi, nếu nàng ở đây thì phải tốn nước bọt giải thích nữa.

Hoàng Dược Sư đang tính mở miệng thì lại giật mình phát hiện Trần Tinh đã biến mất, cảm giác nguy hiểm từ phía sau truyền tới, y nhanh chóng làm ra

động tác dùng tiêu ngón đốn đỡ nhưng cũng không bắt kịp tốc độ Trần Tinh và bị hấn một cước đạp sấp mặt xuống đất

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Mãn Thiên Hoa Vũ

Không thể không nói, Trần Tinh khống chế lực đạo của mình rất chuẩn xác, Hoàng Dược Sư bị hấn đạp bay nhưng thật ra không có tổn thương gì, y chỉ lăn lộn vài vòng trên mặt đất rồi mượn lực quán tính đứng lên. Mặt mũi mất hết làm sao Hoàng Dược Sư có thể đủ bình tĩnh để phân tích thực lực đối thủ? Hơn nữa y cho là mình nhất thời thất thủ vì bị đánh lén, bởi vì Trần Tinh trẻ tuổi như vậy làm sao có thể có võ công cao hơn bản thân mình được?

Hoàng Dược Sư lao thẳng về phía Trần Tinh, khi khoảng cách còn 5 m y tung người lên sử dụng Hoàng Phong Tảo Diệp Thoái, ý đồ muốn sử dụng lợi thế của nó để ép Trần Tinh vào thế đỡ đòn bị động. Cước bộ sinh phong, chiêu trước chưa xong, chiêu sau đã tới, các chiêu liên tiếp với nhau tạo thành hiệu ứng đánh phủ đầu. Nếu như đối đầu với một người khác thì Hoàng Dược Sư rất có thể thực hiện được ý đồ của mình nhưng đáng tiếc cho y là gặp phải Trần Tinh – một người không thể dùng thực lực bình thường để đánh giá.

Hắn Hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh, không hề làm ra một động tác gì thế nhưng Hoàng Dược Sư lại cảm thấy cực độ nguy hiểm, nó mách bảo y nếu như không thu chân lại thì tàn phế là việc sớm muộn. Vấn đề là lỡ đâm lao rồi làm sao có thể thu lại được? Sử dụng chân không được, vị Động tà này nhanh chóng chuyển sang tay, chỉ thấy động tác đậm nhả, ra chiêu có phần qua loa nhưng lại tấn công nhanh như chớp vào các huyệt đạo Trần Tinh, không cần nói cũng biết các chiêu thức tấn công chủ yếu vào huyệt đạo mục đích chỉ có thể là làm cho đối thủ kinh lạc trì trệ tổn thương nguyên khí, hậu quả khôn lường.

Xem ra Hoàng Dược Sư thật sự rất không vừa mắt hắn. Trần Tinh vẫn không có động tác gì, hắn trúng toàn bộ chiêu thức, chẳng những thế hắn còn ăn thêm một chưởng của Hoàng Dược Sư.

Ông ta đắc thủ nhanh chóng lùi về phía sau, trong lòng tự nhủ

-Kỳ lạ, chẳng lẽ cảm giác vừa rồi của ta sai?

Rồi nhìn Trần Tinh nói

-Người đã trúng Lan Hoa Phát Huyết thủ của ta, nếu không được độc môn thủ pháp hóa giải, nhẹ thì bán thân bắt toại nặng thì kinh mạch đứt đoạn mà chết, giờ thì ngoan ngoan nói cho ta biết, người từng gặp con gái ta? Nó đang ở đâu? Hiện tại thế nào?

Trần Tinh cúi đầu rồi lấy tay phui phui áo, rồi nhìn Hoàng Dược Sư đáp

-Nha đầu đó sao? Hiện tại ta cũng đang tìm nàng, có điều vẫn không có tin tức gì, về phần người nói Lan Hoa Phát huyết thủ gì đó có lẽ không hiệu nghiệm lắm thì phải?

Hoàng Dược Sư cau mày, y tự tin rằng mình vừa rồi đã đánh chính xác vào các huyệt đạo của hắn làm sao không có chuyện gì cho được? Hoàng Dược Sư thâm nhủ chỉ là do Trần Tinh cố gắng biểu hiện bình thường mà thôi.

Trần Tinh không phải không muốn dạy dỗ một chút cái tính cao ngạo này của Hoàng Dược Sư, thế nhưng dù sao ông ta cũng là cha của Hoàng Dung, một cước vừa rồi cũng đã đủ, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không đánh trả. Quan trọng hơn là hắn không có thù oán gì cả, ngựa mất không có nghĩa là phải giết chết.

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng. Hắn đã cảm thấy đủ, không muốn quan tâm tới Hoàng Dược Sư nữa, nhưng ông ta lại có vẻ không buông. Không biết lấy từ đâu ra viên sỏi nhỏ, Hoàng Dược Sư sử dụng Đàn chỉ thần công phóng về phía 2 chân Trần Tinh. Thủ đoạn của y cũng quả là xứng danh một chữ tà, chẳng những hành sự không theo một nguyên tắc nào mà còn ra tay tuyệt không nương tình. Y hét lên một tiếng

-Còn xem người cứng miệng được tới khi nào.

Trần Tinh âm thầm lắc đầu, Đàn chỉ thần công là vô địch thiên hạ? Chỉ là một môn công phu mô phỏng theo Nhất Dương chỉ của Đoàn thị Đại Lý mà thôi, trong mắt Trần Tinh không khác gì rác rưởi vậy mà y còn tỏ vẻ tự hào như vậy?

Trần Tinh nhanh chóng sử dụng Lăng Ba vi bộ né tránh, tàn ảnh loé lên, kéo dài rồi hợp lại vào bản thể, mọi việc quá nhanh Hoàng Dược Sư hoàn toàn không thấy rõ động tác cũng như bắt kịp tốc độ của Trần Tinh, đến khi y nhìn thấy rõ thân ảnh Trần Tinh thì cũng phát hiện cổ mình xuất hiện một vết xước nhỏ đang rỉ máu.

Cảm giác rất lạnh khiến y hít một hơi thật sâu rồi ngưng mắt nhìn người thanh niên thân phận bí ẩn này, một thân bạch y phiêu phiêu trong gió, kèm theo đó là các cánh hoa đào bị cuốn bay theo một quy tắc nhất định xoay quanh Trần Tinh, tất cả tổ điểm thêm cái khí chất tiêu điều tự tại tại mà Hoàng Dược Sư dùng cả đời của mình để theo đuổi.

Thất thần trong giây lát, Hoàng Dược Sư cũng đã bình tĩnh trở lại. Khuôn mặt ông không còn mang một vẻ uy nghiêm nào nữa. Thay vào đó là một nỗi buồn cô đơn lạc lõng. Vợ chết, đồ đệ phản bội, rồi đến đứa con gái bỏ nhà ra đi, hiện tại chợt nhận ra cái mục tiêu mà mình theo đuổi có lẽ sẽ không bao giờ đạt tới. Tâm ông cũng đã trở nên thanh tịnh lại.

Vì sao Hoàng Dược Sư lại bỏ công bố trí chỗ ở như vậy? Vì sao các võ công mà ông sáng tạo đều chú trọng tính thâm mỹ? Hôm nay, được chứng kiến khoảnh khắc thanh tao mà thoát tục của Trần Tĩnh, Hoàng Dược Sư mới hiểu được muốn đạt đến cảnh giới kia thì không chỉ chú trọng cái yếu tố bên ngoài mà còn về sự lột xác bên trong. Không những thế ngay điều quan trọng nhất là ngay cả võ công mà mình tự hào trong mắt người khác cũng không có cơ hội thi triển, có phải hay không thật nực cười?

Ông ngưng ngẩng đầu nhìn Trần Tĩnh rồi hỏi

- Vì sao, chẳng lẽ ngươi đã đột phá một bước kia?

Hoàng Dược Sư dĩ nhiên không cam tâm, cho dù thất bại, ông chấp nhận nhưng cũng phải biết rõ lý do. Trần Tĩnh đương nhiên hiểu câu một bước kia của Hoàng Dược Sư ý muốn nói gì, chỉ là hắn cũng không muốn nói nhiều. Tông sư mà thôi, có cần phải đem ra khoe khoang hay không?

Hắn đạm nhiên đáp

- Đứng thì sao mà không đứng thì sao? Có cần thiết phải nói hay không? Nếu như ông muốn hỏi ta cách để đột phá thì ta chỉ có thể khuyên ông một câu. Phàm là làm một việc gì đều có một nguyên tắc nhất định, nhưng không có nghĩa là bắt buộc phải tuân theo nguyên tắc đó, ràng buộc bản thân của mình. Có rất nhiều con đường để đi tới đích, nhưng phải làm sao lựa chọn đúng đường mới là quan trọng. Gà gáy, trời sáng, gà không gáy trời vẫn sáng, trời sáng không phụ thuộc vào con gà, mà trời sáng để xác định ai mới là người "dậy sớm nhất".

Hoàng Dược Sư sững người lại, vẻ mặt có phần ngẩn ra, khi thì như bắt được gì khi thì lại cau mày lẩm bẫm. Trần Tĩnh không quan tâm ông ta nữa mà đi về phía 3 nữ. Mục đích của hắn đến đây chính là tìm Châu Bá Thông, hiện tại không thấy y ở đâu, mà Mai Siêu Phong lại xuất hiện ở nơi này, rất có thể nội dung cốt truyện đã chuyển biến lệch lạc đi rất nhiều rồi.

- Niệm Từ, để đó cho ta.

Trần Tĩnh dứt lời cũng ngồi xổm xuống rồi đưa tay đặt lên trán Mai Siêu Phong, nàng đây chỉ là do kiệt sức mà thôi, không có gì đáng ngại, hắn chỉ cần truyền một chút linh khí là rồi cho uống một chút nước thì mọi chuyện đều ổn thỏa.

- Siêu Phong tỷ, tỷ không sao chứ?

Mai Siêu Phong đôi mắt mở ra, trong cơn mơ hồ không nghe được câu nói của Mục Niệm Từ, vẻ mặt của nàng có phần lo lắng

- Sư phụ ta... ông ta thế nào?

Trần Tĩnh lắc đầu chen miệng nói

- Ngươi nên lo cho bản thân mình thì tốt hơn, ông ta hiện tại có lẽ đang sắp ngộ ra cái gì rồi. Yên tâm đi, qua lần này, y sẽ tha thứ cho ngươi.

Mai Siêu Phong ánh mắt từ cơn mơ hồ dần dần trở nên bình thường trở lại, không hiểu vì sao nàng rất tin tưởng lời nói của Trần Tĩnh.

Hắn thấy tâm trạng Mai Siêu Phong cũng đã ổn định trở lại nên cất tiếng hỏi

- Ngươi đến nơi này chẳng lẽ Giang Nam lục quái đã chết?

Mai Siêu Phong không trả lời mà chỉ gật đầu. Trần Tĩnh đưa tay sờ cằm

- Như vậy ngươi có biết Hoàng Dung đi nơi nào sao?

Mai Siêu Phong nghe hắn nói vội lắc đầu

- Không có, từ lúc ở quán trọ lúc trước đến giờ ta chưa nhìn thấy muội ấy bao giờ.

- Vậy sao? Được rồi, nếu không có chuyện gì ta cũng không tiện ở lâu, có điều ta nhắc nhở ngươi.

Trần Tĩnh dừng một chút trong sự chăm chú của Mai Siêu Phong, hắn nói

- Thời gian của ngươi là hữu hạn, nên hãy dừng lại việc sống dùm cuộc sống của người khác.

Không dài dòng, hắn nói xong cũng nhìn về phía Mục Niệm Từ và Thi Vũ rồi nhanh chóng ôm hai nàng bay đi.

Mọi việc thay đổi hoàn toàn khác so với nguyên tác làm cho Trần Tĩnh mất đi phương hướng và tốn nhiều thời gian hơn dự kiến

- Phu quân~, chúng ta hiện tại đi đâu? Ở đây đẹp như vậy, tại sao không ở lại thêm một chút nữa? ta còn muốn ngắm nhìn cảnh đẹp a... người ta chưa thấy bao giờ...

Thi Vũ tỏ vẻ tiếc nuối, Mục Niệm Từ tuy không phát biểu gì nhưng biểu hiện cũng đồng ý, Trần Tinh nhìn biểu hiện của 2 nàng cũng không đành lòng tước đi cái quyền đơn giản ấy được.

Hắn không nói gì chỉ nhìn các nàng cười cười rồi lập tức hạ xuống một khoảng đất trống phía trước tầm mắt mọi người có rất nhiều hoa đào nơi đây. Bên cạnh đó là Từng dải khóm hoa đại mộc xung quanh tô điểm cho nơi này, một vẻ đẹp tựa như tiên cảnh vậy.

Vừa hạ xuống thì Thi Vũ nhanh chóng thoát khỏi tay Trần Tinh rồi tung tăng chạy đến giữa rừng hoa, nhìn nụ cười thoải mái ấy lòng hắn cũng trở nên cảm thấy vui vẻ.

-Phu quân~thấy ta có đẹp không? Hihi

Một ngọn gió đứng lúc thổi qua, các cánh hoa tựa như chuyển động theo điệu múa của Thi Vũ, Trần Tinh nhìn không chớp mắt, kể cả Mục Niệm Từ cũng không thể không thừa nhận thiên phú ca múa của nàng không hề bằng Thi Vũ, có điều tự nhiên sẽ không bao giờ chuyển động lấy một người làm trung tâm, ngọn gió nhanh chóng biến mất, Trần Tinh thấy vậy cũng dậm chân trên mặt đất, nội lực khuếch tán với tần số nhỏ đủ để các cánh hoa hất tung lên cao cỡ 9m rồi bắt đầu rơi xuống.

Nhìn cảnh tượng này Thi Vũ cũng không nói nhiều cố gắng múa cho tròn vẹn một điệu.

-Nàng ấy thật sự rất đẹp...

Mục Niệm Từ chú ý đến Trần Tinh rồi bỗng dưng cất tiếng nói, tuy là nàng cúi đầu nhưng từ lời nói hắn biết tâm trạng của nàng không được tốt cho lắm.

-Cô cũng rất đẹp...

Hắn chỉ nói một câu đơn giản như vậy rồi cất bước đi về phía Thi Vũ, nhưng chỉ lời khen đơn giản thế này cũng đã quá đủ với Mục Niệm Từ, Trần Tinh dĩ nhiên hiểu được tình cảm từ đầu của Niệm Từ dành cho hắn nhưng vấn đề không thể cứ như vậy tiếp thu, việc gì cũng phải có một yếu tố xúc tác, ở đây thiếu chính là một cơ hội để nói lời yêu, không phải Trần Tinh không thích nàng nhưng cũng chưa đạt tới mức yêu và hắn không muốn mở lời yêu quá sớm khi con tim chưa xác định được chính xác tình cảm thế nào. Niệm Từ khác Thi Vũ, nàng từ nhỏ đã chịu nỗi đau mất đi cả cha lẫn mẹ, cảnh sống phiêu bạt bữa đói bữa no, nếu như hắn giữ Niệm Từ bên cạnh thì có phải quá tham lam hay không? Trong khi Trần Tinh không thể dành cho nàng một tình yêu trọn vẹn và sự quan tâm đúng lúc được? Như vậy quá bất công với Niệm Từ, trong suy nghĩ của hắn có lẽ là bởi vì nàng vừa mất đi người cha là Dương Thiết Tâm nên cảm giác sợ hãi mới làm cho bản thân thiếu sáng suốt trong việc quyết định đi theo hắn. Thời gian sẽ trả lời tất cả, Trần Tinh cũng tin chắc điều đó, hắn đã nói với lòng đến khi hoàn thành xong tất cả mọi việc mà Niệm Từ vẫn còn lựa chọn hắn thì sẽ nói chuyện thẳng thắn với nàng về việc này.

Còn hiện tại, Trần Tinh nhìn cánh hoa cuối cùng rơi xuống rồi vỗ tay cười nói

-Thi Vũ, nàng múa rất đẹp, ta nghĩ ắt hẳn nàng rất thích múa đúng không?

Thi Vũ hai tay chấp sau lưng, đầu hơi cúi về trước động tác vô cùng đáng yêu nhìn Trần Tinh cười hi hi xác nhận

-Dĩ nhiên rồi, từ nhỏ đã vậy, cha mẹ vẫn hay khen...

Nói được một nửa, khuôn mặt nàng bỗng chốc trở nên buồn bã, Hắn nhanh chóng tiến lại kéo nàng vào lòng rồi an ủi

Sau một lát Thi Vũ tâm trạng cũng đã ổn định trở lại, Trần Tinh cũng mở lời

-Thi Vũ, mặc dù ta có thể đảm bảo cho nàng an toàn nhưng mọi việc không thể chắc 100% được, cho nên sẵn tiện cơ hội này ta sẽ dạy cho nàng một số chiêu thức phòng thân. Nàng có muốn học không?

Thi Vũ không cần suy nghĩ liền gật đầu lia lịa, không nói đến khả năng bay trên trời mà nàng đã ước ao bấy lâu, chỉ nói đến bản lĩnh lợi hại thôi cũng làm cho Thi Vũ khát khao được học rồi. Chỉ là nàng vẫn không dám mở lời bởi vì sợ Trần Tinh chê bai nàng là người thô lỗ. Bây giờ có cơ hội dĩ nhiên là nhanh chóng nắm bắt rồi

-Trước hết, ta sẽ dạy cho nàng phương pháp tu luyện ra nội lực trước, có nội lực sẽ học tập chiêu thức sau.

Trần Tinh nói xong rồi cũng thuận tiện truyền cho nàng phương pháp tu luyện của Cửu Âm Chân Kinh rồi truyền vài chục năm công lực của mình cho Thi Vũ.

Không giống như những người khác, Thi Vũ hoàn toàn không có năng khiếu về võ học, nếu hắn truyền cho nàng Dịch Cân Kinh để giữ vững căn cơ thì không ít hơn chục năm Thi Vũ cũng không luyện được. Mỗi người có thể mạnh khác nhau, Trần Tinh hơn người khác ở chỗ nhìn ra được điểm mạnh của người đó rồi lựa chọn phương thức phù hợp để dạy cho họ.

-Được rồi, Thi Vũ nàng hiện tại trước hết làm quen với thực lực hiện tại đi.

Trần Tinh nói xong rồi để nàng một mình tự nghiên cứu, con người sẽ không thể trưởng thành được nếu cứ dựa dẫm vào người khác. Hắn biết điều nó nên để cho Thi Vũ thoải mái tìm kiếm năng lực của mình.

-Niệm Từ, tới đây một lát...

-Chủ nhân, có chuyện gì sao?

-Không có gì, chỉ là ta muốn hỏi Quyền dịch kinh ta đưa cho, nàng nghiên cứu tới đâu rồi?

Niệm Từ có hơi bất ngờ nhưng cũng thành thật trả lời

-Ta đã học được một số rồi, vẫn có nhiều chỗ không hiểu lắm

-Vậy sao? Vậy quẻ Thiên Địa Bĩ?

Mục Niệm Từ suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời

-Quẻ Thiên Địa Bĩ, còn gọi là quẻ Bĩ, là quẻ số 12 trong Kinh Dịch. Nội quái là Khôn hay Đất. Ngoại quái là Càn hay Trời Tắc dã. Gián cách. Bế tắc, không thông, không tương cảm nhau, xui xẻo, gièm pha, chê bai lẫn nhau, mạnh ai nấy theo ý riêng. Thượng hạ tiếm loạn chi tượng: trên dưới lời thôi.

Trong vũ trụ không có gì là thông hoài được, hết thông thì tới bế tắc, cùng, cho nên sau quẻ Thái tới quẻ Bĩ. Bĩ chi phi nhân, bất lợi quân tử trinh, đại vãng tiểu lai.

Trần Tinh gật gù đầu tán thưởng

-Rất tốt, tuy không đầy đủ lắm nhưng trong một thời gian ngắn nàng có thể nhớ được như vậy đã hay lắm. Đây là 3 tầng đầu công pháp mà chỉ có thể hiểu được Dịch Kinh mới có thể tu luyện được, nàng đem về nghiên cứu học tập đi. Đừng thắc mắc gì cả, cứ việc luyện rồi sẽ tự hiểu

Thấy Mục Niệm Từ ra vẻ nghi hoặc, Trần Tinh cũng vội bỏ sung, nàng cũng không hỏi gì mà tiếp nhận sau đó cấy kỹ vào trong người. Hắn thấy vậy cũng gật đầu, Mục Niệm Từ biểu hiện Trần Tinh rất hài lòng.

-Thi Vũ, nhìn cho kỹ...

Trần Tinh sau khi đưa cho Niệm Từ Bồng Lai Sinh sinh quyết để nàng tu luyện cũng chuyển sang Thi Vũ truyền dạy cho nàng chiêu thức phòng thân. Chỉ thấy hắn dậm chân trên mặt đất rồi tung người nhảy lên không trung, các vật nhỏ phía dưới như lá cây, hoa, sỏi,... cũng đi lên theo, ước chừng độ cao đạt tới 10m thì cả thân hình dừng lại vài giây, sau đó Trần Tinh bắt đầu xoay vòng hạ xuống. Vấn đề ở đây là thân hình hắn hạ xuống từ từ nhưng các vật nhỏ xung quanh hắn nhiều nhất là các cánh hoa lại lấy tốc độ kinh người bắn ra bốn phương tám hướng như là mưa tên vậy, nó tạo ra sức phá hoại cũng không phải lớn lắm nhưng nếu dùng để tấn công thì địch thủ không chết cũng bị trọng thương vì không có ai có thể tránh hết toàn bộ được. Để cho Thi Vũ phòng thân là hợp lý nhất. Bởi vì điểm mấu chốt của chiêu thức này chính là khả năng mê hoặc địch nhân, nếu như kết hợp với điệu múa của nàng lúc hạ xuống thì việc mất tập trung của đối thủ sẽ rất lớn.

-Phu quân~chiêu này tên gì vậy? Thật lợi hại, ta muốn học.

Thi Vũ chạy lại lắc cánh tay Trần Tinh nài nỉ.

-Đừng giả bộ, không phải thấy động tác đẹp nên muốn học sao? Làm như ta không biết.

-Đi mà, dạy cho ta đi..

-Được, được, đừng lắc nữa, lắc một hồi cánh tay ta gãy mất, chiêu này gọi Mãn Thiên Hoa Vũ, nhớ kỹ, ta thực hiện lại một lần nữa cho nàng xem..

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Tiến về Đại mạc

-Các ngươi có nghe tin gì chưa, triều đình bắt đầu hỗn loạn rồi, nghe nói đại quân Mông Cổ bắt đầu đánh tới rồi...không chỉ nước Kim chao đảo, Đại Tống bị họa lây đó..

-Thật sao? Chuyện khi nào? Vì sao chỉ có mình ngươi biết? Có phải là ngươi đang tung tin đồn nhảm hay không đây?

-Dĩ nhiên là thật trăm phần trăm, ta dám lấy đầu mình ra đảm bảo, các ngươi không biết đó thôi, ta có người bà con làm thái giám trong hoàng cung nên biết được thông tin nội bộ, nếu không phải người này nể tình xưa nhắc nhở với ta mấy câu thì dân đen như chúng ta chỉ có nước làm bia đỡ đạn mà thôi.

....

Không thể không nói, muốn biết thông tin gì không cần phải đi đâu xa, cứ chọn một khách điểm nào đồng người mà vào, ắt sẽ nghe ngóng được một số thông tin ngoài lề. Đây là lý do vì sao Trần Tinh dẫn Mục Niệm Từ cùng Thi Vũ xuất hiện ở nơi này, từ khi hân rời khỏi Đào Hoa Đảo đến hiện tại cũng chỉ chừng mấy canh giờ trôi qua, thế nhưng biết người mệnh mông biết đâu mà tìm? Hoàng Dung thì không cần phải nói, tung tích hoàn toàn bặt vô âm tính, chỉ riêng Chu Bá Thông thôi muốn tìm cũng là một vấn đề nan giải, hân muốn thử vận may muốn xem có thể nghe ngóng một chút tin tức liên quan gì đến hai người này hay không. Không ngờ lại nghe được tin tức như vậy, nếu thật sự đại quân mông cổ đã đánh tới cũng đồng nghĩa với việc Hoa Sơn luận kiếm lần 2 chuẩn bị bắt đầu? Hân dĩ nhiên không hứng thú tham gia trận chiến của những con kiến này, vấn đề trước mắt chính là làm sao tìm được Chu Bá Thông cùng Hoàng Dung, còn có bí ẩn đang tồn tại cần có một lời giải thích thỏa đáng, nếu không làm sao hân có thể yên tâm mà tìm cách đột phá thực lực được?

Lúc trước hân từng có ý nghĩ tìm hiểu nguyên nhân vì sao đại quân Mông Cổ lại có thể chất cùng sức chiến đấu kinh người như vậy, nếu chỉ vì tài lãnh binh của Thành Cát Tư Hân thì hân không tin. Một quốc gia hùng mạnh lập nên cả một đế chế không thể chỉ dựa vào một người, tất yếu là có bí mật nào đó. Hiện tại nhân cơ hội này trực tiếp tới Mông Cổ để tìm hiểu bí mật đó cũng như có hay không liên quan tới những việc kỳ bí trước đó chẳng hạn như thần bí luyện khí phổ này.

-Thi Vũ, Niệm Từ, có muốn đi Mông Cổ tham quan một chút không?

Trần Tinh hóp một chung trà nhìn 2 nàng rồi hỏi, Thi Vũ bước chân vào giang hồ chưa lâu dĩ nhiên Trần Tinh nói gì đều nghe nấy còn tỏ ra hào hứng, Niệm Từ thì chần chờ trong chốc lát rồi mở miệng hỏi

-Chủ nhân, không tìm Hoàng Dung cô nương nữa sao? Mông Cổ hiện tại không được an lành cho lắm? Chúng ta đến đó liệu có việc gì không?

Trần Tinh nhìn nàng rồi cười nhẹ, hân đáp

-Trước sau gì cũng gặp, không có gì phải gấp gáp, còn chuyến đi Mông Cổ lần này xem như thư giãn đi, có ta ở đây, không có việc gì xảy ra đâu.

Tiếng nói hân vừa dứt thì có một số người đang dùng bữa trong khách điểm la toản lên

-Ế..Ế..mọi người xem kìa, ở ngoài hình như có người đang đánh nhau, chúng ta mau đến xem đi..

Những chuyện như vậy thường hay xảy ra nên Trần Tinh cũng không để ý cho lắm, có điều phải hay không tình cờ như vậy? Người gây sự đánh nhau không ai khác chính là Chu Bá Thông, tuy hiện tại so với hai mươi năm trước khác biệt rất lớn nhưng Trần Tinh vẫn có thể nhận ra y, đầu tóc của y có chút mất trật tự, những sợi tóc bạc đã trông thấy rõ, khuôn mặt có phần tròn trịa và hồng hào hơn.

Đang bao vây xung quanh y là đội ngũ có khoảng trăm người ngựa chỉnh tề với, ăn mặc quân nhân, dĩ nhiên là quân đội có điều không biết là của nước nào mà thôi.

-Người đầu, mau bắt lão già điên này lại, hân đã đánh cắp viên dạ minh châu của hoàng thượng dùng để tặng cho đại hân, nếu không lấy về được thì bọn bây đừng nghĩ còn sống mà trở về.

Một đại hán cười ngựa vung roi hét lớn rồi xông về phía Chu Bá Thông, những tên còn lại cũng cầm đầu lên theo. Giữa thế vây công của nhiều quan binh, Chu Bá Thông thân thể uốn éo liên tục né tránh miệng thì không ngừng nói “Ỗ, Ỗ không trúng, haha, lại không trúng..”

Trần Tinh bên trong khách điểm chỉ có thể lắc đầu, hân cảm thấy thật sự là trùng hợp như vậy, đi mòn giày kiếm không ra, đến khi chuyển mục tiêu thì y lại xuất hiện, phương thức xuất hiện cũng thật độc đáo như vậy.

Chu Bá Thông hoàn toàn không đánh trả, y chỉ né tránh miệng thì hoan hô cứ như một đứa trẻ đang chơi trò đánh nhau với lũ bạn vậy, nếu không phải hân từng có một khoảng thời gian tiếp xúc với Chu Bá Thông thì sẽ nghĩ người này không điên cũng từng té giềng, nhưng hân biết tính cách y vốn không phải như vậy, có ham chơi nhưng không đến mức tung tung như hiện tại, chỉ có một lời giải thích, đó chính là y đang trốn tránh. Còn là việc gì thì chỉ có thể liên quan tới ân oán chuyện tình tay ba của y.

-Haha, nhanh đến đây bắt ta đi, cục đá này đang ở đây, nếu không bắt được thì ta đi đây..

Lão ngoan đồng cầm trong tay viên dạ minh châu sáng bóng lại gọi là cục đá giờ lên quơ quơ thánh thức trước mặt đám người, viên đại tướng thì mắt đỏ lên tức giận ra sức tấn công. Chu Bá Thông lăn vòng trên mặt đất né tránh, các binh lính xung quanh cũng nhân cơ hội ra tay.

Hơn mười quân nhân tay cầm thương đồng loạt đâm thương về Chu Bá Thông, lão ngoan đồng tung người nhảy lên đứng trên các mũi thương cất tiếng cười lớn, rồi nhanh chóng phi thân đạp lên các sạp hàng thông dong rồi đi trong sự sững sờ của hàng trăm người.

-Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đuổi theo! Các ngươi không muốn sống nữa sao, Mau!!!

Kẻ cầm đầu tát mạnh vào mặt một tên lính rồi bồi thêm một cước hét lên, cả mặt y đỏ lên vì tức giận, đám binh lính nhanh chóng hồi phục lại tinh thần rồi lên ngựa đuổi theo, nhưng có lẽ bọn họ không thể bắt được Chu Bá Thông.

Trần Tinh đặt chung trà xuống rồi đứng lên, Thi Vũ cùng Niệm Từ cũng nhanh chóng theo sát phía sau, vừa ra khỏi khách điểm hân một tay ôm một người thì triển thân pháp bay đi.

Bên dòng suối nhỏ, đứng trên không trung, Trần Tinh có thể nghe thấy rõ ràng giọng nói của Lão ngoan đồng

-Tiểu nha đầu, viên dạ minh châu ta đã lấy được rồi, mau nói cho ta biết làm sao có thể cười cá mập đi. Không phải chúng ta đã giao kèo từ trước rồi sao?

Người mà y nói đến là một tên khất cái với thân người nhỏ nhắn, đầu đội nón do tấm vải trong cũ kỹ quần quanh, tay cầm một cây gậy trúc chính xác hơn là Trần Tinh có thể nhận ra được đây chính là tín vật bang chủ cái bang: đả cầu bổng.

Về phần tên khất cái không ai khác chính là Hoàng Dung giả trang. Bỏ công sức ra tìm thì một người cũng không tìm được, quyết định không tìm ai hết thì cả hai cùng xuất hiện, có nhiều việc dường như đã định sẵn trên người như vậy. Hắn cũng không bàn nhiều vấn đề này nữa, tìm được dĩ nhiên là tốt nhất.

Vấn đề hiện tại là Hoàng Dung đã trở thành bang chủ Cái Bang, vậy tại sao bảo Chu Bá Thông đi ăn cắp viên dạ minh châu này làm gì? Có lợi ích gì cơ chứ?

-Gấp cái gì chứ, lão già nguoi lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn cứ ham chơi như vậy, ở đây làm gì có cá mập mà cười? Khi nào có dịp ra biển bốn cô nương sẽ dạy cho nguoi. Giờ thì đưa cho ta viên dạ minh châu đó.

Chu Bá Thông khuôn mặt khổ sáp từ trong người lấy ra viên dạ minh châu rồi giao cho Hoàng Dung, nhưng đúng lúc này Trần Tinh từ trên không hạ xuống và sử dụng Cầm Long công hút viên dạ minh châu này về trong sự ngỡ ngàng của hai người.

-Là nguoi, tên khốn kiếp nhà nguoi mau trả nó cho ta..

Hoàng Dung giật mình xoay người lại, trông thấy kẻ cướp lấy Dạ minh châu của mình chính là Trần Tinh thì bắt đầu phùng mang lên mắng chửi, còn Chu Bá Thông thì im lặng quan sát Hãn rồi gãi gãi đầu dường như suy nghĩ điều gì.

Trần Tinh hoàn toàn không để ý điệu bộ của hai người ra sao, bởi vì khi hãn nắm viên dạ minh châu này trong tay dường như có một luồng hấp lực muốn hút hãn vào vậy, Trần Tinh nhíu mày, hàng ngàn câu hỏi tại sao đang quanh quẩn trong đầu hãn lúc này? Các sự việc, các hiện tượng kỳ bí luôn bị hãn bắt gặp, là một âm mưu hay chỉ là trùng hợp? Hoặc có thể là một dấu hiệu báo trước điều gì chăng?

-Nha đầu, đã lâu không gặp? Món nợ cũ tính quyết sao?

Trần Tinh không tiếp tục tìm hiểu nữa mà thu viên dạ minh châu vào trữ vật giới chỉ, như một thuật biến ảo, ở đây chỉ có Mục Niệm Từ và Thi Vũ là biết chuyện gì xảy ra nên cũng không bất ngờ, về Hoàng Dung cùng Chu Bá Thông thì mỗi người một biểu hiện khác nhau.

-Nguoi nói cái gì ta không nhớ, ai thiếu nợ nguoi? Nguoi giấu viên dạ minh châu ở đâu? Mau trả nó lại cho ta...

Chu Bá Thông chen miệng

-Cao nhân a, cao nhân a, thật thần kỳ, viên dạ minh châu nguoi giấu nó đâu rồi? Làm sao không thấy? Này, dạy cho ta đi..

Dứt lời y cũng chạy xung quanh Trần Tinh nhìn trên nhìn dưới nhưng không phát hiện hãn giấu đi nơi nào.

Hoàng Dung thấy vậy vội kéo Chu Bá Thông về phía sau rồi mặt đối mặt Trần Tinh chất vấn

-Tên khốn kiếp nhà Nguoi có trả lại cho ta không? Nếu không đừng trách ta không khách khí.

Trần Tinh cảm thấy buồn cười không nhịn được nói

-Tiểu nha đầu, có phải được tên tiểu quý Hồng Thất truyền cho vài chiêu mèo cào cùng ngôi vị Bang chủ cái bang thì cảm thấy bản thân rất mạnh? Mông cảm thấy ngứa sao?

Hoàng Dung khuôn mặt thay đổi nhanh chóng hai tay che mông lùi về phía sau quên để ý việc hãn xưng hô Hồng Thất Công là tiểu quý, khuôn mặt cảnh giác nhìn Trần Tinh, nàng nói

-Nguoi thân là một nam nhân lại không biết xấu hổ như vậy, cướp đồ vật của nữ nhi yếu đuối như ta còn hăm dọa gạ gẫm ta nữa. Nguoi không cảm thấy mặt mặt, cảm thấy có lỗi với phụ mẫu sao?

-Trí tưởng tượng của cô cũng không tệ, đi làm tiểu thuyết gia ắt hẳn không sợ chết đói, có điều trước hết ta muốn hỏi, cô lấy viên dạ minh châu này để làm gì?

Hoàng Dung hoàn toàn nghe không hiểu Trần Tinh đang nói cái gì, nhưng nàng vẫn trả lời

-Vật nguoi vừa lấy chính là bảo vật của vua Kim chuẩn bị dùng làm lễ vật dâng tặng cho Thành Cát Tư Hãn mục đích để cầu hoà, các huynh đệ trong bang muốn đạt được tin tức này đã không biết phải chết bao nhiêu người, hiện tại ta lấy nó đi để ngăn cản mục đích người Kim đạt thành, để Mông Cổ cùng Kim bang đánh nhau, ai thắng ai thua Đại Tổng ta cũng sẽ có nhiều thời gian chuẩn bị đối đầu với kẻ địch còn lại.

Trần Tinh nghe Hoàng Dung giải thích thì ôm bụng cười rộ lên, hãn nói

-Suy nghĩ của cô thật ấu trĩ, cho dù cô không lấy đi viên dạ minh châu này thì nước Kim cùng Mông Cổ cũng sẽ đánh nhau mà thôi, Thành Cát Tư Hãn

không phải là người ham vinh hoa phú quý trước mắt, tuy hiện tại y đã già nhưng cái ước muốn cháy bỏng được ghi danh sử sách đương danh thiên cổ vẫn không hề bị tuổi tác mai một.

Hoàng Dung nghe vậy liền phản bác

-Người không phải là y làm sao biết y muốn gì, nếu lỡ không như người nói thì chẳng phải Đại Tổng lâm nguy? Làm sao ta có thể để việc đó xảy ra? Làm sao ta ăn nói với các huynh đệ đã chết?

Thấy Hoàng Dung tỏ vẻ xúc động như vậy Trần Tĩnh không cười nữa mà trở nên nghiêm túc nói

-Cô không tin? Có dám hay không cùng ta đến Mông Cổ gặp trực tiếp Thành Cát Tư Hãn để hỏi y?

Hoàng Dung tức quá vội đồng ý

-Có gì không dám!

Chu Bá Thông lù lù phía sau Trần Tĩnh nhảy ra vỗ tay chen miệng

-Hay, hay lắm, ta cũng muốn đi chơi...

Trần Tĩnh nhìn về phía y rồi cười nói

-Tiểu Chu, không nghĩ tới người tới giờ vẫn không nhận ra ta? Đầu óc của người chắc hỏng rồi chẳng?

Lão ngoan đồng giật mình khi nghe được lời nói Trần Tĩnh, y gãi gãi đầu ánh mắt chăm chú nhìn hấn, khi thì cúi đầu, một lúc sau khuôn mặt y mừng rỡ nhảy cẫng lên

-Ta nhớ ra rồi, là người... Thật là người... người chưa chết...ta biết là sư huynh gạt ta...huhu

Chu Bá Thông chạy xung quanh hấn rồi nói sau đó lại khóc như một đứa trẻ, tính cách vô cùng cổ quái. Thấy người đã lớn mà không biết cách tiết chế như vậy Trần Tĩnh cũng vỗ vai y an ủi.

-Được rồi, đừng khóc nữa, mấy nha đầu này đang cười người kìa...

-Kệ bọn họ, người không chết là tốt rồi, ta rất vui... à đúng rồi huynh đệ, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi..huhu

Lão ngoan đồng hất tay Trần Tĩnh ra khỏi bả vai mình nước mắt nước mũi tề le ngẩng mặt lên nhìn hấn nói

Trần Tĩnh hiếu kỳ hỏi ngược lại

-Hử? Chuyện gì? Người nói đi? Ấp a ập ứng như vậy làm gì?

Chu Bá Thông hai tay nắm góc áo cúi đầu nói

-Người...người tên là gì a?

Trần Tĩnh nghe xong như muốn té ngã, còn tưởng chuyện gì quan trọng lắm té ra là chuyện này, hấn không ngần ngại đáp cho lão ngoan đồng một cước.

Chu Bá Thông bất ngờ bị hấn đạp lăn đùng ra mặt đất miệng chửi đồng lên

-Người không nói cho ta biết tên đến khi người chết rồi ta còn không biết tên của người làm sao mà khóc..?

Trần Tĩnh liếc y một cái để lại một câu

-Ta tên Trần Tĩnh...

Sau đó nhìn về mấy nữ ra hiệu...Chu Bá Thông cũng bò dậy lếch xác theo sau. Cả đám 5 người bắt đầu hướng đại mạc mà đi.

Trên đường đi Trần Tĩnh nhân tiện dò hỏi lão ngoan đồng

-Này Tiểu Chu, mấy năm nay người đi đâu? Nghe nói là bị nhốt ở Đảo Đào Hoa phải không?

Chu Bá Thông nghe hấn hỏi thì bắt đầu nhảy cẫng lên cãi lại

-Người mới bị nhốt, cả nhà người đều bị nhốt, ta đây chính là lên đảo du ngoạn có được không? Nói khó nghe như vậy xem chừng ta đánh người.

Trần Tĩnh cười cười, tính cách trẻ con của y hấn cũng không chấp nhất làm gì, hấn nói

-Bá Thông, người du ngoạn trên đảo mười mấy năm không chán sao? Ở trên đó người làm gì?

Lão ngoan đồng chẳng những không cảm thấy buồn mà còn tự hào khoe khoang.

-Dĩ nhiên là không, ở đó có rất nhiều động vật nhỏ để chơi, làm sao có thể chán được, người bị ám đầu chẳng? Hỏi mấy chuyện không đâu thế?

-Haha, không nghĩ tới tính cách của người vẫn vậy, có điều võ công không biết có mạnh hơn lúc trước hay không?

Lão ngoan đồng mắt sáng lên, sau đó lại lắc đầu miệng luôn nói "không được, không đánh", Trần Tinh hiểu kỳ hỏi tiếp

-Có chuyện gì? Tại sao không được?

Y trả lời

-Lúc trước võ công ta còn thấp kém mà người ngay cả 1 chiêu cũng đỡ không được, hiện tại ta sáng tạo ra thần công tuyệt đỉnh sợ không tiết chế đánh người trọng thương thì lại phiền phức nữa.

Trần Tinh ánh mắt cảm kích nhìn Chu Bá Thông, không nghĩ tới nhiều năm như vậy y còn nghĩ vấn đề này, hẳn nói

-Bá Thông, không cần phải lo lắng, người cứ ra tay, khi nào thấy ta đánh không lại thì dừng tay lại, người không nhớ lúc trước ta rất lý đòn sao?

Chu Bá Thông ánh mắt xoay vòng cảm thấy vô cùng ngửa ngác, y cười hì hì nhìn Trần Tinh xoa bàn tay nói

-Là người nói, không được về nói với bà diên kia là ta đánh người?

Bà diên trong miệng y không ai khác chính là Lâm Triều Anh, Trần Tinh nụ cười cũng đã tắt, hẳn thâm nghĩ

-Triều Anh sao? Đã lâu rồi không về Cổ Mộ, không biết nàng ấy đã tỉnh chưa, xong việc này phải về đó xem thử mới được...

Sau đó nhìn về Chu Bá Thông nói

-Được rồi, tới đây, nói nhiều quá..

Trần Tinh ngoắt ngoắt ngón tay, Lão ngoan đồng thấy vậy cũng không chần chừ nữa lao tới, hai tay y nắm lại tành quả đám rồi thay phiên tấn công Trần Tinh, có điều các chiêu thức đều bị hắn dễ dàng né tránh, lý do đơn giản là vì nó quá chậm so với tốc độ của hắn hiện tại.

-Tiểu Chu, có phải hay không trước giờ võ công của người vẫn yếu như vậy?

Trần Tinh thông dong né tránh bắt đầu mở miệng nói khích vài câu, thật ra mục đích của hắn dĩ nhiên là vì Song thủ hổ bác, nhưng từ đầu do Chu Bá Thông có vẻ lo lắng làm Trần Tinh bị thương nên mãi không sử dụng, chỉ có bằng cách này mới là chọc giận y.

Quả nhiên Lão ngoan đồng trúng kế, hai tay của y bắt đầu biến ảo, tay trái y dùng toàn chân chiêu thức, tay phải vẫn giữ nguyên nắm đám nhưng lại khác nhau về hình thức, chắc có lẽ đây chính là 72 lộ không minh quyền.

Có thể nói Chu Bá Thông so với ngũ tuyệt đều không thể đánh lại người nào, nhưng nếu sử dụng song thủ hổ bác thì kể cả Vương Trùng Dương có sống lại cũng phải ăn chặt vật mới khả năng thắng y.

Đánh nhau với lão ngoan đồng cứ như đánh nhau với hai người vậy, dĩ nhiên là thiệt thòi hơn cho kẻ khác rồi, nhưng nhược điểm lại chính là lật con bài tẩy quá sớm và vấn đề nghiền ép thực lực làm cho y có đánh thế nào cũng không động được cọng lông Trần Tinh.

Hắn giả dò trúng một quyền rồi lùi về phía sau, tay ôm ngực nhìn về Chu Bá Thông cười nói

-Tiểu Chu, không nghĩ tới võ công của người tiến bộ thần tốc như vậy, mà sao ta thấy đánh với người cảm giác như đánh với hai người thế?

Chu Bá Thông nghe được lời khen thì hí hửng hết cả mặt cười nói

-Haha, dĩ nhiên là vậy rồi, đây là công phu ta dùng thời gian mấy năm để nghĩ ra, nó được gọi là Song thủ hổ bác, người có muốn học không? Ta dạy cho người rồi chúng ta do tài lại xem thế nào?

Trần Tinh nghe vậy liền đáp

-Ta dùng võ công của người để thắng người thì không có gì hay ho, hay là ta truyền cho người lại một môn khác coi như trao đổi thế nào? Nếu ta thắng người thì người cũng không lớn tiếng chối được chứ?

Hắn dĩ nhiên có dự tính từ trước, Cửu Âm Chân Kinh quyền thượng đang nằm trong tay hắn cho nên trên giang hồ hoàn toàn không có ai biết được phương pháp tu luyện này, nếu như trong nguyên tác thì Chu Bá Thông học được nên võ công tăng tiến nhanh, thế nhưng hiện tại y chỉ biết được Cửu Âm quyền hạ với các chiêu thức mà thôi, không có nội công phối hợp, uy lực đương nhiên không đủ. Vì sao Trần Tinh không lấy Cửu Âm quyền hạ?

Đơn giản là ngoại trừ Cửu Âm Bạch Cốt Trảo giờ đã được hấn cải tiến thành Cửu Âm Hàn Thi Trảo ra những chiêu còn lại không có tác dụng gì đối với hấn cả. Có đi giữ cũng chỉ tốn thời gian mà thôi.

-Này ngươi nghiên cứu trước đi...

Lão ngoan đồng nhận lấy quyển sách, cầm trên tay y bật thốt

-Cửu Âm Chân Kinh! Ngươi...ngươi vì sao có nó?

-Đừng hỏi nhiều nữa, giữ lại mà học đi...

-Được, giờ đến phiên ta dạy ngươi chiêu thức vừa rồi, nó gọi Song Thủ Hổ Bào, ngươi trước tiên dùng tay trái vẽ hình vuông trong tay phải vẽ hình tròn thử đi.

Hấn đương nhiên biết cái yêu cầu tiền đề này, Trần Tinh không dài dòng bắt đầu vẽ, cái này thật ra luyện tập nhiều, trong lúc vẽ không cần suy nghĩ gì là làm được. Không cần phải khoa trương như trong miêu tả là phải có tâm hồn trong sáng này kia.

-Dĩ? há, không nghĩ tới ngươi có thể làm được, hay hay, ta truyền cho ngươi khẩu quyết luyện tập nghe cho kỹ.

Chu Bá Thông bắt đầu đọc khẩu quyết, chỉ đơn giản vài câu là tâm vô tạp niệm, phân thân giáp kích,..đại loại vậy, hoàn toàn không dính dáng gì với song thủ hổ bào, nhưng đây lại là điểm mấu chốt.

-Hảo huynh đệ, ngươi nhớ hết rồi chứ? Chúng ta bắt đầu chơi thôi?

Trần Tinh mỉm cười, hấn đáp

-Ngươi gấp như vậy làm gì? Ngươi còn chưa học được quyển sách ta giao cho ngươi, nếu bây giờ ngươi thua há có phải lấy lý do đó đổ thừa cho thất bại?

-Đúng đúng, ta quên mất, không chơi nữa, ta nghiên cứu nó đây...

Chu Bá Thông chạy lên phía trước rồi bắt đầu vừa đi vừa đọc, hấn không để ý mà tiếp tục suy ngẫm lại nguyên lý vận hành để thành thực thuật phân thân giáp kích này.

Và rồi, đoàn người rút cuộc cũng tới được lãnh địa Mông Cổ, vừa xuất hiện liền có một đội quân nhân đang lao về phía Trần Tinh bao vây bọn hấn lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Dưới đáy hồ

-Người tới là ai, mau mau xuống ngựa xưng tên, có ý đồ gì?

Tốp người tách ra một khoảng, một thanh niên cao to cười ngựa chạy tới cất tiếng quát, tay phải của y cũng đã đặt bên hông, giữ chặt lấy kiếm, những người khác cũng đã đặt tay trên binh khí của mình thủ sẵn

Trần Tinh thu hết cử động của đám người này vào mắt, kể cả có một số người thay lên nhìn ngắm tam nữ rồi nuốt nước bọt hấn đều biết, hấn khinh miệt nói

-Đây là đạo đài khách của người Mông Cổ các ngươi sao?

Tên cầm đầu cảnh giác, nhưng ánh mắt giống như nhìn thấy con mồi ngon một dạng, y phản bác

-Chúng ta không hề quen biết nhau làm sao có thể gọi các ngươi là khách được? Đừng nhiều lời nữa, mau để lại ba nữ nhân này rồi rút ngay lập tức!, nếu không đừng trách chúng ta không khách sáo...

Dứt lời, cả đám cũng rút ra binh khí của mình, tập trung tinh thần trong trạng thái chiến đấu

Trần Tinh ánh mắt híp lại, người Mông Cổ hiện tại khác quá xa so với trong nhận thức của hấn, hấn từng có dịp du lịch sang đất nước Mông Cổ lúc còn ở Địa Cầu, người dân ở đó rất hoà đồng, hiếu khách, cuộc sống du mục hấn cũng đã trải nghiệm vài ngày, và cảm thấy thích sự tự do khoáng hoạt này. Nhưng hiện tại thì khác, đám binh lính này phá hủy hình tượng tốt đẹp của người Mông Cổ trong ấn tượng Trần Tinh. Một đất nước luôn tồn tại người tốt kẻ xấu, đây là quy luật tất yếu, hấn dĩ nhiên biết điều đó nên cũng không bất ngờ cho lắm và cũng có ý định riêng

Đối với thể loại này dĩ nhiên là không cần phải khách sáo, ra tay một cách chớp nhoáng, Trần Tinh dễ dàng xử lý tất cả mọi người bằng băng châm.

-Hử...huynh đệ, vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Người đâu hết rồi? Xảo thuật của ngươi từ khi nào trở nên thần kỳ như vậy?

Châu Bá Thông dù là cao thủ đương thời cũng không thể nào thoát khỏi phạm trù là một phạm nhân, thêm vào đó là chưa từng gặp chuyện Trần Tinh sử dụng băng châm bao giờ và tốc độ thì không cần phải nói, nên hoàn toàn không biết hẳn làm cách nào khiến mấy người sống sờ sờ biến mất được.

Trần Tinh không giải thích gì nhiều hẳn chỉ nói bóng gió vài câu lấp liếm xem như qua chuyện rồi dẫn đoàn người tiến sâu vào bên trong nội mạc.

Đất rộng người thưa, nghèo nàn lạc hậu, dân tình âm đạm,... câu nói này có lẽ không thích hợp với Mông Cổ hiện tại cho lắm, những thảo nguyên xanh mơn mẫm, dê bò đếm không xuể, quân đội túc trực canh phòng nghiêm ngặt, tất cả đều là ấn tượng đầu tiên đoàn người nhìn thấy, thiên thời địa lợi nhân hoà, hỏi sao Mông Cổ không hùng mạnh cho được? Mà quan trọng nhất vẫn chính là con người, dưới ách cai trị của Thành Cát Tư Hãn người dân Mông Cổ chẳng những có cuộc sống ấm no mà còn đoàn kết một lòng.

Hoàng Dung ngồi trên lưng ngựa rung động trước cảnh tượng trước mắt, nàng nhin không được nói

-Này, ta biết ngươi rất lợi hại nhưng ngươi cứ như vậy trực tiếp xông vào trong đó sao? Đầu óc ngươi có vấn đề chăng?

Trần Tinh chỉ cười cười rồi cười ngựa khoan thai xuống phía dưới.

Nhìn thấy Trần Tinh cử động, Thi Vũ, Niệm Từ kể cả Chu Bá Thông đều hào hứng đi theo phía sau, dường như đang dạo chơi một dạo. Hoàng Dung không thể làm gì khác hơn là gia nhập đám người.

Đi được một lúc thì tiếng kèn, trống vang lên không dứt, âm vang rất rầm, nghe có vẻ nặng nề tựa như chiến tranh. Trần Tinh dừng ngựa chờ đợi, một lúc sau trước mắt hẳn một đội người ngựa khoảng hơn 1000 người chia ra bốn phương tám hướng bao vây bọn họ lại.

Trong đám người tách ra thành một con đường, một người đàn ông trung niên làn da có phần sẫm hơn do ở ngoài nắng lâu ngày, mái tóc cũng đầy sợi tóc bạc, đôi mắt sắc bén nhưng Trần Tinh nhìn ra được khí tức người này có phần suy yếu, điệu bộ vẫn giữ được vẻ oai hùng uy nghiêm nhưng không thể thoát khỏi ánh mắt Trần Tinh, hẳn biết chắc người này cũng không sống được bao lâu.

Theo phía sau y chính là 2 người, một trai một gái, nam thì anh dũng phi phàm, tư thế oai hùng, nữ thì quốc sắc thiên hương nổi bật với làn da hơi có màu lúa mạch khoẻ khoắn.

Tất cả âm thanh của đám binh sĩ đều dừng lại rồi đồng loạt vang lên tiếng "Đại hân!", tiếng nói vang vọng Như sấm, uy thế này nếu đối với địch nhân thì chỉ nhìn thôi cũng đủ chấn nhiếp tâm thần bọn họ rồi.

Thành Cát Tư Hãn dừng ngựa lại, đưa mắt nhìn về phía đám người, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Trần Tinh, ông ta nói

-Các ngươi là người Hán?

Giọng nói trầm thấp vang lên, tất cả ánh mắt đều chăm chú đổ dồn về bọn họ. Trong lúc Thiết Mộc Chân đánh giá bọn họ thì Trần Tinh cũng đang đánh giá y, hẳn muốn biết nhiều thứ hơn từ về bên ngoài này.

-Cha ta đang hỏi các ngươi, tại sao không trả lời!

Người con gái làn da lúa mạch tay cầm cương roi chỉ về phía đám người la lớn.

Trần Tinh cảm thấy buồn cười, còn chưa kịp mở miệng thì đã hung sư vấn tội rồi, quả nhiên năng công chúa này rất cao ngạo. Nhưng hẳn cũng không để ý gì năng nhiều.

Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại

-Thiết Mộc Chân đứng không?

Âm thanh vừa dứt thì tiếng "cheng-Cheng" cũng đồng loạt vang lên, tất cả đều đã rút binh khí ra và chỉ thẳng về hướng Trần Tinh, có một số người cũng đã giương cung chờ lệnh, Thành Cát Tư Hãn cũng chính là Thiết Mộc Chân trong lời nói Trần Tinh, ông ta giơ tay lên, tất cả binh lính đồng loạt cất đi vũ khí, sau đó lại đầy hứng thú nhìn Hân cười nói

-Đã lâu lắm rồi không có ai gọi ta bằng cái tên này? Ngươi có biết vì sao không?

Trong nụ cười ấy Trần Tinh cảm nhận được một luồng như có như không sát khí, nó rất yếu và nếu không phải hẳn cảm giác nhạy bén hơn người bình thường thì sẽ không cảm nhận được. Không phải vì Thiết Mộc Chân che giấu rất tốt mà là tinh thần y không còn được tốt như xưa.

Trần Tinh cười cười, hẳn đáp

-Ồ, nói như vậy thì những người biết tên thật của ngươi đều bị ngươi giết chết rồi? Một số khác thì không dám gọi chăng?

Nhìn thấy biểu hiện của Trần Tinh, Thành Cát Tư Hãn cũng hiếu kỳ, từ đầu tới giờ y luôn quan sát hẳn, chẳng những Trần Tinh không hề run sợ hay có

biểu hiện thất thổ gì trước khí thế của đội quân tinh nhuệ nhất của ông mà hấn vẫn khí định thần nhàn đối đáp như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thiết Mộc Chân cất tiếng cười sáng khoái, y nói

-Rất tốt, không nghĩ tới trên đời này vẫn còn người đủ can đảm đứng trước mặt ta mà vẫn thông dong như ngươi, ngươi có đủ tư cách nói ra tên của mình.

Trần Tinh mỉm cười, trong tích tắc một cái chớp mắt thân hình hấn dường như biến mất và lập tức xuất hiện trở lại, nhưng có điều vị trí đã thay đổi. Hai tay hấn chấp sau lưng cả người đứng lơ lửng trước mặt Thiết Mộc Chân, sau đó lại cúi đầu xuống nhìn ông ta, hấn nói

-Vậy sao? Như vậy xem ra ta phải cảm thấy rất vinh hạnh chẳng?

Dứt lời, một luồng kinh khí từ người hấn phát ra bao phủ toàn độ đám quân Mông Cổ, cảm giác không khí bị đè nén làm cả đội quân thờ thoi cũng khó khăn hướng chỉ là còn cảm thấy như lọt vào hầm băng giữa cái nóng gay gắt của đại mạc này? Có người chịu không nổi trực tiếp té từ trên ngựa xuống, cả người run lẩy bẩy lên vì lạnh, nhưng mồ hôi lại đổ như mưa, cảnh tượng vô cùng nghịch lý và hoành tráng.

Đây là phong cách mà Trần Tinh ưa thích nhất, không cần phải làm gì mà vẫn có thể áp chế đối phương, chẳng những đánh gục lòng tự cao của bọn họ mà còn làm cho bản thân trở nên thần bí hơn trong mắt kẻ địch, không để lộ nhược điểm cũng như bộc lộ hết thực lực thì kẻ địch mãi mãi cũng chỉ có thể run sợ mà thôi, chiêu thức không cần phải đối mới gì nhiều, hấn yêu cầu chính là thực dụng cùng đạt được hiệu quả cao nhất.

-Thành Cát Tư Hãn vĩ đại? Kẻ hèn này cảm thấy rất vinh hạnh và dâng lên lễ vật như vậy, ngài... có hài lòng chưa?

Trần Tinh thu hồi khí thế rồi nhìn Thiết Mộc Chân cười nói, nụ cười hấn rất tươi làm cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy trong mùa xuân ấm áp, nụ cười này cứ như thể là dành cho bạn bè tri giao nhiều năm vậy.

Ông ta bề ngoài chỉ có chút bất ngờ nhưng trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn, chẳng những là một quân vương Thiết Mộc Chân còn là một kiêu hùng, tâm tính cùng đám lượng đã được tôi luyện qua gió tanh mưa máu mà cứng rắn như hiện tại, nhưng dưới khí thế của Trần Tinh cũng phải cảm thấy tim gia tốc đập và trong lòng không thể sinh ra nổi ý định phản kháng.

Ổn định lại tinh thần, Thiết Mộc Chân nhìn xung quanh người ngựa có phần mất trật tự, binh lính mà ông tự hào lại chẳng là gì trong mắt người khác, điều này là một thất bại đầu tiên trong sự nghiệp lãnh đạo của mình, về mặt y tựa như già thêm mười tuổi, ánh mắt cũng không còn mang vẻ sắc bén lúc đầu nữa, nhắm mắt lại một lúc, cuối cùng Thiết Mộc Chân nhìn về phía Trần Tinh, hiện tại hấn đã trở về trên lưng ngựa. Vị hấn này lên tiếng

-Mở rộng giang sơn bờ cõi là một điều mà vị vua nào cũng muốn làm cho đất nước của mình, ta tự hào với những gì mình làm, đáng tiếc,...haizz... Ngươi không ngại theo ta vào uống vài chén chứ?

Trần Tinh cười ngựa tiến lên phía trước thay cho câu trả lời, Thiết Mộc Chân thấy vậy cũng không nói gì và bắt đầu trở về doanh trại.

Ở bên trong, rượu thịt được dọn lên rất nhanh, Thiết Mộc Chân nhìn đám tướng lĩnh rồi phát phát tay, ông ta nói

-Các ngươi lui ra trước đi, mỗi người làm việc của mình đi.

Một tướng lĩnh râu quai hàm, tóc thắt thành hai nơ quặt ngược bước lên chấp một tay trước ngực thành khăn nói

-Đại hấn, xin cho thuộc hạ ở lại để bảo vệ an nguy của ngài!

Thiết Mộc Chân đặt chén rượu xuống, ông ta từ tốn nói

-Không cần thiết, ngươi cứ đi hoàn thành chức trách của mình đi, vừa rồi ngươi cũng đã thấy, cho dù ngươi có ở lại thì cũng chẳng làm được gì. Nếu muốn giết ta giữa thiên quân vạn mã, ngươi nghĩ vị bằng hữu này có làm được không?

Tên lĩnh nghe được lời nói của Thiết Mộc Chân cũng hướng mắt nhìn Trần Tinh rồi hít một hơi thật sâu, sau đó y thủ thế quân thần với ông ta rồi lui ra ngoài. Trong trường phòng chỉ còn lại 5 người Trần Tinh cùng 3 cha con Thiết Mộc Chân và một số người hầu.

-Khục, Bằng hữu xa xôi đến đây tất có lý do, nhưng trước hết không ngại để sau hẵng nói cùng ta cạn một chén được chứ?

-Cạn cái gì mà cạn, ai biết ngươi có bỏ độc vào trong rượu hay không? Không uống, không uống.

Trần Tinh chưa kịp trả lời thì Chu Bá Thông đã chen miệng la toáng lên, cho dù thật sự rượu có độc Hấn cũng không sợ, không nói gì, Trần Tinh một hơi cạn sạch.

Thành Cát Tư Hãn cười haha không thèm quan tâm đến Chu Bá Thông nữa cũng uống hết chén rượu trong này rồi hướng về hấn nói

-Chuyện vừa rồi là do ta lỡ mồm, chén rượu này ta cạn trước xem như tạ lỗi.....không biết bằng hữu cao danh quý tánh là gì?

Nghe giọng điệu của Thiết Mộc Chân thay đổi, Trần Tinh biết được ông ta đang muốn dò hỏi ý định chiêu an, trong lòng thầm mắng một tiếng cáo già bề ngoài thì nói

-Không cần phải dài dòng nữa, chúng ta đến đây là có mục đích, nói ra để đại hân ngời chê cười, chuyện là vậy,....

Trần Tinh bắt đầu đi thẳng vào chủ đề, hân thuật lại đại khái nguyên nhân phụ tới nơi này. Thiết Mộc Chân nghe xong nhìn về phía Hoàng Dung rồi cười to một tiếng, sau đó về mặt nhanh chóng trở lại bình thường, ông ta nói

-Cho dù có ngàn vạn viên minh châu cũng khó có thể cho ta sống thêm dù chỉ một ngày hưởng chi là một viên? Cô bé, hân nói đúng, cô quá ngây thơ rồi. Người đâu, truyền lệnh ta, ngày mai dẫn mười vạn đại quân san bằng chỗ Kim cho ta.

-Tuân lệnh!

Hoàng Dung tuy có phần chán ghét người Mông Cổ nhưng không thể không bội phục sự quyết đoán của Thành Cát Tư Hân, lần này nàng đồng ý với Trần Tinh đến đây có phần hơi theo cảm tính nhưng cũng biết thêm một số tin tức, xem như cũng không uổng phí.

-Đại hân, ta có chuyện muốn gặp riêng ngời, không biết y ngời thế nào?

Trần Tinh thấy thời cơ cũng đã tới, nên đưa ra đề nghị, quả nhiên Thiết Mộc Chân đồng ý, Trần Tinh cũng để đám người lui ra và căn dặn Niệm Từ đợi hân trở lại, còn vấn đề an toàn thì hân không sợ, có Chu Bá Thông thì không cần phải lo.

Bên trong trường bông chỉ còn lại hai người, Trần Tinh mở miệng hỏi

-Đại hân, ta muốn hỏi ngời một vấn đề.

Thiết Mộc Chân đáp

-Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần phải ấp úng như vậy...

Cảm thấy Trần Tinh không thể nào chiều an, Thiết Mộc Chân thái độ cũng đã trở nên không mặn không nhạt, hân cũng không quan tâm mà nhìn ông ta tiếp tục nói

-Ngời bình sinh đương thời giết chết bấy nhiêu người, làm đổ bấy nhiêu máu, chiếm được bấy nhiêu nước, rốt lại dùng để làm gì?

Đòn tâm lý mà hân sử dụng rất hiệu quả, mọi thứ đã nằm trong tính toán của Trần Tinh, nếu hỏi thăm một cách thông thường thì chắc gì Thiết Mộc Chân sẽ nói ra toàn bộ? Đánh vào điểm yếu của y để y phân tâm về mục đích bản thân sau đó tinh thần sẽ bị ảnh hưởng, từ đó hân có thể thừa cơ sử dụng Di hân đại pháp moi móc thông tin.

Quả nhiên, Thiết Mộc Chân dẫm lên cái bẫy mà hân đã thiết kế, y không thể trả lời mà chỉ im lặng trầm tư uống rượu, mặt càng ngày càng trắng bệch, Trần Tinh nhanh chóng chớp lấy thời cơ sử dụng Di hân đại pháp tiến hành không chể y tạm thời.

Trần Tinh nhanh chóng nói ra ý định thật sự.

-Thiết Mộc Chân, từ lúc ngời chào đời đến hiện tại có chuyện gì lạ lùng xảy ra không? Đại loại như vì sao người dân đất nước ngời lớn lên lại khoẻ mạnh, sức chiến đấu lại mạnh hơn người bình thường?

Thiết Mộc Chân trả lời một cách máy móc, ông ta kể ra toàn bộ sự việc lạ kỳ cũng như tất cả truyền thuyết mà ông ta nghe được. Trần Tinh nghe từ đầu đến cuối không bỏ sót một chút gì, hân trầm tư suy nghĩ chất lọc lại cuối cùng có một truyền thuyết làm hân cảm thấy có liên quan đến những vấn đề hân nêu ra cũng như có khả năng nhất.

Truyền thuyết này chỉ hơn trăm năm trước, nội dung chính là một ngày kia, bầu trời bỗng nhiên đen kịt lại đưa thay không thấy năm ngón, trên trời xuất hiện một bóng dáng một người với đôi cánh chim to lớn, tay cầm búa và đinh, khi chúng va chạm tạo ra những tia sét như huy diệt mọi thứ, và không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên bầu trời như bị thứ gì đó đánh vỡ, các mảnh vỡ phân tán rơi xuống nơi này, trong số đó Nội Mạc cũng có, chính vì vậy mà Nội Mạc này có những hồ nước sâu và theo Trần Tinh thấy, có thể một trong những hồ nước này sẽ có câu trả lời.

Trần Tinh hoá giải di hân đại pháp và đưa ra đề nghị tham quan hồ nước phong cảnh, Thiết Mộc Chân hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra và chấp nhận ngay, ông ta cũng có vẻ muốn đi du ngoạn ngắm nhìn phong khi còn có thể.

Trần Tinh tìm 4 người còn lại rồi đi theo người dẫn đường đi tới tất cả hồ nước, rất nhiều ao hồ lớn nhỏ hân đều cảm thấy không có gì khác thường cả, có chút mất kiên nhẫn. Chu Bá Thông mở miệng nói

-Này huynh đệ, ngời dẫn mọi người đi xung quanh hồ nước rốt cuộc để làm gì? Ở dưới có bảo vật sao?

Trần Tinh nghe lời nói của y thì giật mình, phải rồi, nếu thật sự có bảo vật thì phải lặn xuống mà tìm, dựa theo cảm ứng đôi khi không chính xác, mà vấn đề ở đây là hân muốn tập hợp một số bảo vật lại xem thử có cách nào tăng nhanh tiến độ tu luyện cũng như có thể rời đi thế giới này tìm kiếm chúng nữ mà không cần phải đánh vỡ hàng rào lá chắn thiên đạo nữa không.

-Các người ở lại trên đây một lát, ta lặn phía dưới xem xét thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Nghi hoặc

Trần Tinh không dài dòng nữa mà bắt đầu nhảy xuống phía dưới, hần thử hết lần này tới lần khác, tìm kiếm rất lâu đều không có kết quả, ôm tâm lý may mắn nhưng không thể tránh khỏi có chút thất vọng.

Nếu thật sự có bảo vật thì cũng không đơn giản để tìm vì hần hoàn toàn không biết bảo vật đó là gì, hình dáng ra sao, chỉ là có cảm giác như là mọi chuyện lạ đều bắt nguồn từ cái lần hần đánh vỡ cánh cửa thiên đạo kia, nếu thật như vậy thì cũng có thể lý giải vì sao có nhiều việc thần kỳ như vậy, có thể các bảo vật này đến từ một thế giới khác do sinh ra linh tính nên thông qua kẻ hờ rơi xuống nơi này, ai biết được có hay không một số pháp bảo có thể giúp hần trâu bò hơn nữa?

-An Cách Nhĩ, người tới nơi này làm gì thế? Bọn họ là ai?

An Cách Nhĩ chính là tên của người dẫn đường cho đám người Trần Tinh, còn người nói là một ông lão độ khoảng 60-70, thời chiến tranh mà có thể sống đến mức này là cũng xem như là những người lớn tuổi nhất rồi. Điều kỳ lạ là ông lão này theo hần thấy thì sức khỏe vẫn rất tốt, đi đứng không cần sử dụng quả trọng chống đỡ, trên tay còn cầm cần câu cùng một con cá lớn độ khoảng 2-3 kg.

-Nạp Cách thức khỏe? Bọn họ là khách của Đại hần nên ta dẫn họ đi tham quan đây mà, thức hôm nay chỉ bắt một con thôi sao? Sao không bắt thêm vài con để bồi bổ cho cháu nội? Haha

Ông lão gọi Nạp Cách hướng về đám người bọn họ gần đầu rồi nhìn về phía thanh niên dẫn đường haha cười nói

-Một con là đủ rồi, chúng ta sống nơi khắc nghiệt này nhất định phải biết tiết kiệm tài nguyên, nếu không phải trời giáng điềm lành tạo cho chúng ta một con sông lớn như vậy thì làm gì con cháu được hưởng tới bây giờ? Nhưng không có gì là bền vững mãi mãi, cho nên nhất định phải dạy bọn nhỏ luôn ghi nhớ tiết kiệm. Thôi ta đi trước đây, thẳng nhóc người dẫn khách Đại hần tham quan tiếp đi.

Ông lão nói xong rồi gật đầu chào hỏi cáo từ mọi người, cho đến khi đi nụ cười trên mặt lão vẫn không tắt, Trần Tinh tỏ ra hiếu kỳ về đoạn đối thoại của hai người vừa rồi? Hần nói

-An Cách Nhĩ bằng hữu, giữa thảo nguyên mênh mông này còn có con sông nữa sao?

Người này cười trả lời

-Đúng đúng, cũng nhờ con sông này mà chúng ta đỡ hơn trong việc sinh hoạt, ngài có muốn đi tham quan chỗ đó không? Để ta dẫn đường cho, ngay phía trước thôi.

Trần Tinh thăm mắng mình hồ đồ, hần cứ nghĩ thảo nguyên sẽ không có sông, cho nên chỉ yêu cầu tìm các hồ nước, hèn gì tìm mãi mà không có là đúng rồi. An Cách Nhĩ dẫn đám người đi khoảng 800m leo lên một ngọn đồi tầm trung, đứng trên đó nhìn xuống là một con sông uốn lượn như con rồng đang ẩn mình vậy, chiều dài khoảng 5km chiều rộng khoảng 40m, hai bên bờ sông có thể bắt gặp người đang câu cá các loại...

Trần Tinh khi nhìn thấy cảnh này cũng thầm nghĩ

-Chắc chắn là nơi này..

Sau đó không đợi An Cách Nhĩ lên tiếng mà hần đã đi về phía trước.

Đứng bên bờ nhìn dòng nước chảy lăn tăn gợn sóng, làn gió mát thổi qua giữa một khung cảnh thảo nguyên êm đềm và nhẹ nhàng, lòng hần chợt cảm thấy thật yên bình. Có điều Trần Tinh đến nơi này không phải để ngắm cảnh, hần nhanh chóng tập trung tinh thần thử cảm ứng xung quanh có gì khác thường hay không, hần tin chắc chỗ này có ẩn chứa một bí mật nào đó, Trần Tinh ngồi xổm xuống đưa tay hót một chút nước sau đó quan sát nó, kiểm tra thấy nó không có vấn đề gì nên uống một hớp, một chút nước vào miệng Trần Tinh hai mắt liền toả sáng, đã quá quen thuộc với linh khí cho nên hần dễ dàng nhận ra trong một chút nước này có chứa linh khí dù nó cực kỳ ít ỏi, người uống nước đường dù ít đường thì khi uống vẫn cảm thấy ngọt hơn nước lã.

Như vậy mọi chuyện cũng đã có câu trả lời, người Mông Cổ sở dĩ có thể xưng bá thành lập đế quốc hùng mạnh có lãnh thổ rộng lớn trải dài Á - Âu cũng là do sử dụng nguồn nước có chứa linh khí này, nó làm cho bọn họ có sức khỏe, tinh thần,... Tốt hơn người bình thường, tập hợp các yếu tố này lại dĩ nhiên sức chiến đấu của bọn họ cao hơn hẳn các binh lính nước khác. Còn vật gì làm cho dòng nước chứa linh khí thì Trần Tinh không biết và có lẽ đây là thứ hần muốn tìm.

-Thi Vũ, Niệm Từ, tiểu Chu, 3 người các người ở nơi này chờ ta, ta xuống dưới dò xét một lát sẽ trở lại.

Đã quá quen thuộc với hành động kỳ lạ của Trần Tinh nên 3 người không hỏi nhiều, Hoàng Dung ở một bên cảm thấy hần không nhắc đến mình cứ như là người thừa trong lòng cảm thấy khó chịu nên cũng không thêm mở miệng.

Trần Tinh lao xuống dòng nước, lần này cảm giác hoàn toàn khác hẳn so với các lần trước, tinh thần chẳng những không cảm thấy khó chịu bởi sức ép mà lại cảm thấy thoải mái như cá gặp nước, chỉ có thể diễn tả cảm giác bằng hai từ sáng khoái.

Cho dù đã khẳng định được bảo vật là ở dưới con sông này nhưng muốn tìm chính xác không phải chuyện đơn giản, hẳn cứ như một người bị lạc giữa hoang mạc trên đường tìm nguồn nước vậy, không xác định được phương hướng trong khi thị giác, thính giác, khứu giác xúc giác, vị giác đều bị hạn chế. Chỉ còn lại là cảm giác mà thôi. Nhưng trong cái rủi có cái may, may mắn ở đây là hẳn còn có thể cảm ứng cường độ linh khí tỏa ra, giống như cứ đi theo mùi hương tỏa ra thì sẽ tìm được thức ăn vậy.

Trần Tinh cứ thế lặn xuống sâu dưới đáy, hẳn hiện tại ở khúc nào của con sông cũng không biết chỉ là đi theo nơi tỏa ra linh khí mạnh nhất mà đi thôi.

Đang lúc tìm kiếm bảo vật thì cảm giác nguy hiểm ập tới, Trần Tinh nhanh chóng nghiêng người né tránh, một vệt bóng đen to lớn xẹt qua, hẳn nhìn rõ ràng là một con trăn, dù cho đã gặp sinh vật này không biết bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn cảm thấy ớn lạnh trước hình dáng của nó, thật sự không khoa trương bởi vì nó rất lớn, nếu như ở thời hiện đại thì có khi nó được nhầm lẫn với sinh vật cổ truyền thuyết nữa, là một loài động vật máu lạnh nên con trăn này sẵn mồi theo bản năng, lần thứ nhất tấn công không thành nó nhanh chóng quay đầu và há miệng như muốn nuốt trọn hẳn vào vậy, thậm chí uốn éo luôn tìm cách quấn chặt Trần Tinh mỗi lần không nuốt hẳn vào được, mặc dù trong nước Trần Tinh bị hạn chế nhưng điều đó cũng không làm hẳn cảm thấy bối rối, ban đầu có hơi bất ngờ nhưng khi đã xác định con trăn này cũng chỉ là một loài bò sát, dù có to lớn nhưng lại không phải đối thủ của hẳn, Trần Tinh nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, gương mặt hẳn cũng biểu hiện lạnh lùng trở lại, trong bất kỳ trường hợp nào cần một cái đầu lạnh mới có thể giải quyết những chuyện không mong muốn xảy ra.

Muốn giải quyết con trăn này có nhiều cách nhưng hiệu quả nhất vẫn là Lục Mạch Thần Kiếm, sát thương cao lại không gây kinh động mọi người tránh cho bọn họ lo lắng, Trần Tinh tay liên tiếp bắn ra kiếm khí vị trí chính là mi tâm của con quái vật này, kiếm khí vừa xuyên thủng, mọi hoạt động của nó cũng ngưng hẳn.

Điều bất ngờ xuất hiện, không hề có một giọt máu nào chảy ra, mà cả con trăn vỡ thành từng mảnh rồi tan biến như chưa từng xuất hiện, Trần Tinh ngây người trong chốc lát, đang trầm tư suy nghĩ có nên tiếp tục dò xét nữa hay không thì bất thành linh cảm giác nguy hiểm lần nữa xuất hiện, lần này không

phải là con trăn mà là một con cá phần dữ hơn nhiều, chính xác là một con quái vật có phần giống cá sấu tiền sử, làn da nó cứng rắn tới nỗi kiếm khí của Trần Tinh không thể để lại một vết xước trên đó.

Trong lòng hẳn nổi lên cơn sóng, ngàn câu hỏi tại sao luôn quanh quẩn, tại sao nơi này lại xuất hiện nhiều như vậy quái vật to lớn như vậy mà người dân ở đây lại không nhắc tới một lời? Hơn thế nữa là còn có nhiều người như vậy câu cá? Rốt cuộc tại sao?

Trần Tinh cảm giác bất lực, hẳn không thể làm gì ngoại trừ né tránh cùng tấn công yếu ớt? Sau khi đã xác định không có cách nào có thể giải con cá sấu này hẳn quyết định chạy lên bờ tìm kẻ sách lại.

Không dây dũa dài dòng Trần Tinh quyết định thật nhanh, điều lạ lùng ở đây là con cá sấu này chỉ đuổi một đoạn thì mất hút phía sau như chưa từng tồn tại, hẳn lên bờ thì xem vị trí cũng chính là đoạn giữa khúc sông, có thể nhìn thấy đám người phía xa xa đứng chỗ ban đầu lúc lặn xuống.

Vận nội lực hong khô quần áo, sau đó Trần Tinh bay về phía đám người trong sự tò mò của bọn họ hẳn nhìn về phía An Cách Nhĩ rồi hỏi

-Cách Nhĩ bằng hữu, mọi người sống ở đây lâu rồi có trường hợp nghe nói sông này từng xuất hiện quái vật không?

An Cách Nhĩ chờ người ra rồi khó hiểu nhìn Trần Tinh, y nói

-Đại nhân? Ngài nói gì tiểu nhân không hiểu? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

Trần Tinh nhìn biểu hiện của An Cách Nhĩ không phải đang diễn trò nên cũng cảm thấy càng khó hiểu. Hẳn không hỏi tiếp nữa

-Không có gì, ta chỉ hiểu kỳ một lát thôi. Chúng ta trở về thôi.

An Cách Nhĩ gãi gãi đầu rồi cũng đi phía trước dẫn đường. Hoàng Dung nhanh trí nhất, nhận thấy sự việc không đơn giản nên ghé vào người Trần Tinh dò hỏi

-Vừa rồi, phía dưới người gặp chuyện gì không đúng sao?

Đang lúc trầm tư suy nghĩ thì mùi thơm xông vào mũi làm Trần Tinh cũng không thể nào tập trung. Hẳn cũng không dự định chìm đắm mãi trong một vấn đề mà mình không thể nào hiểu được.

-Vừa rồi, ở dưới đó ta gặp chuyện rất lạ...

Trần Tinh bắt đầu đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một lần cho Hoàng Dung nghe, với sự thông minh của nàng ai biết đâu được sẽ giúp hẳn tìm ra nguyên nhân?

Hoàng Dung nghe xong thì mắt mở lớn, nếu không phải nàng biết tính cách hẳn không phải hay nói đùa thì cho rằng Trần Tinh đang lừa mình. Từ trước tới giờ nàng mới tận tai nghe chuyện lạ lùng như vậy. Nhận thấy Hoàng Dung cũng không biết chuyện gì xảy ra nên hẳn cũng không làm phiền nàng mà nhanh chóng trở lại tìm kiếm Thiết Mộc Chân để dò hỏi.

Con dân dĩ nhiên là những người bù nhìn nhất, những việc lớn ảnh hưởng đến lợi ích của những kẻ cầm quyền hoặc đất nước thường sẽ bị bọn họ che

giấu lại. Cho nên An Cách Nhĩ tỏ vẻ không hiểu khi Trần Tinh hỏi, hắn tìm một binh lính và được dẫn đến trưởng phòng của Thiết Mộc Chân.

-Phụ thân, người tại sao lại làm như vậy? Bọn họ thân phận không rõ vì sao có thể để bọn họ đi xung quanh lãnh địa chúng ta được? Lỡ là gián điệp thì phải làm thế nào?

Một giọng nói trầm ổn vang lên, Trần Tinh vén trưởng phòng vào trong. Thiết Mộc Chân cùng con của y nhanh chóng hướng hắn nhìn lại.

Hắn còn chưa kịp nói gì thì người này liền mở miệng miệt thị trước.

-Hừ, ta còn tưởng là người có ba đầu sáu tay gì, chỉ là một tên ốm yếu bệnh hoạn này? Phụ thân, có phải người đã già nên gan cũng trở nên nhỏ?

-Câm mồm cho ta, khụ khụ khụ.....

Thiết Mộc Chân mặt đỏ lên vì tức giận, người này chỉ hừ một tiếng rồi cũng không nói nhiều nữa.

Nếu so về ngoài thì y nói không sai, Trần Tinh thấp hơn người này cả cái đầu, cơ bắp thì không cần phải nói, nhưng thực lực không thể đánh giá bằng bề ngoài được. Trần Tinh cũng không muốn so đo với kẻ đã yếu hơn mình mà còn tự cao tự đại, hắn nhìn về Thiết Mộc Chân rồi hỏi

-Đại hân, ta rất cảm kích về sự tiếp đãi nhiệt tình của ngài, phong cảnh nơi này rất đẹp, ta rất thích, có điều vừa rồi xảy ra một chuyện vô cùng kỳ quái làm ta quyết định đến đây hỏi cho rõ nguyên nhân là đầu.

Thiết Mộc Chân cũng thả lỏng không ít kho thấy Trần Tinh không nổi bão, ông ta nhanh chóng tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi

-Không biết bằng hữu có điều gì cảm thấy điều gì kỳ quái?

-Hừ, có chuyện gì kỳ quái cũng là việc trong đất nước của ta, không đến phiên người ngoại tộc như người lên tiếng chất vấn?

Thấy Trần Tinh không nói gì đến chuyện vừa rồi người này liền được nước lấn tới, ức hiếp kẻ yếu, sợ sệt người mạnh đó là thiên tính bản năng của tất cả mọi sinh vật, và người này nhận định, Trần Tinh là kẻ yếu trong mắt y, và có thể tùy ý ức hiếp, nhưng y quên một điều rằng, chuyện gì cũng có điểm dừng, trâu rừng sợ sục tử nhưng một khi tức nước vỡ bờ thì cỡ nào cũng sức như thường.

Trần Tinh ánh mắt híp lại, chỉ trong tích tắc, âm thanh vèo nhẹ vang lên thì bóng dáng hắn cũng đã xuất hiện trước mặt Truật Xích, Truật Xích chính là tên của người này và y cũng chính là con trai trưởng của Thành Cát Tư Hãn.

Bề ngoài to con hơn không có nghĩa là thực lực mạnh hơn, Trần Tinh một tay bóp lấy cổ Truật Xích nhấc bổng y lên không trung, tâm trạng hắn không được tốt mà còn gặp kẻ có địch ý với mình thì việc gì phải nhịn nữa?

-Bằng hữu, xin thủ hạ lưu nhân, khụ khụ...

Bên trong trưởng phòng cũng chỉ có mấy người Trần Tinh cùng hai cha con Thiết Mộc Chân nên vừa nghe tiếng la của ông ta một đám người liền xông vào, trong đó có cả Đà Lôi cùng Hoa Tranh, chính là 2 người ban đầu trong đội ngũ bao vây bọn họ. Thấy cảnh này Hoa Tranh cũng lên tiếng cầu xin, không ai dám tiến lên động thủ giải cứu cho Truật Xích. Nhiệt độ bên trong trưởng phòng bắt đầu hạ thấp dần

-Người có phải cảm thấy hiện tại mình rất trâu bò?

Truật Xích bị Trần Tinh sử dụng Cửu Âm Hân Thi Trảo phong bế tất cả huyết đạo làm y cả người căng cứng không thể cử động, khuôn mặt cũng trở nên tái mét đi vì không thể thở.

Một bài học như vậy cũng đã đủ, câu hỏi không cần trả lời cũng chỉ để xem như giải toả bức bối thôi, hắn cũng không hứng thú ức hiếp kẻ yếu hơn mình.

Trần Tinh hừ một tiếng rồi thả lỏng tay, Truật Xích cả người té xuống liên tục co giật, chẳng những bị thiếu oxy để thở mà còn bị sốc nhiệt, miệng sùi bọt mép như chó chết một dạng, nói chung là rất thảm.

Thiết Mộc Chân chỉ có thể sai người đem y ra rồi phất tay ý bảo mọi người ra ngoài. Ông ta nhìn về phía Trần Tinh và hỏi.

-Bằng hữu, cảm ơn người đã thủ hạ lưu tình. Không biết vừa rồi người có gì cảm thấy khó hiểu?

Hồ dữ không ăn thịt con, nhưng thái độ của Thiết Mộc Chân với đứa con này của mình cũng không phải tốt lắm, hèn gì Truật Xích bị đưa đến Tây Vực trần thủ và phải chịu nhường ngôi vị cho đứa em của mình.

Trần Tinh không muốn xen vào chuyện cá nhân gia đình y, hắn cũng nhanh chóng lấp liếm kiểm soát

-Xin lỗi, vừa rồi ta cũng có hơi mất bình tĩnh nên ra tay có phần quá đáng, đại hân cũng đừng chấp nhất.

Dừng một chút sau đó hắn tiếp tục nói

-Vừa rồi ta được An Cách Nhĩ dẫn đi tham quan rất nhiều nơi, khi ta nghe nói đến trên thảo nguyên mênh mông này lại có một con sông, trong lòng hiếu kỳ nhin không được nên đã đi đến đó, dòng nước trong xanh làm ta cảm thấy nhất định phải thử cảm giác đắm chìm trong đó. Mọi chuyện phát sinh từ

đây, phía dưới ta gặp một con quái vật, là loài trăn khổng lồ nhưng rất may là ta có thể giải quyết nó, thế nhưng sau đó lại xuất hiện một con cá sấu khổng lồ. Ta không thể làm gì khác hơn là phải quay lên bờ. Như vậy, Đại hãn, trong con sông này có quái vật như vậy ngài không hay biết gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Huyền Giới Chi Môn

Thành Cát Tư Hãn từ đầu đến cuối đều tỏ vẻ chăm chú nghe lời nói của Trần Tĩnh. Đến khi hãn đưa ra nghi hoặc thì ông ta cũng nhú mày trầm tư, biểu hiện dường như cũng không biết được chuyện gì đang xảy ra và không dám đưa ra câu trả lời khẳng định.

-Người đâu, mời Thập Tùng An Đáp đến, nói ta có việc cần hỏi.

Thiết Mộc Chân hô lớn, rồi nhìn về phía Trần Tĩnh nói.

-Bằng hữu xin hãy chờ một lát, chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, ta đã sai người gọi người lớn tuổi nhất trong tộc rồi, ắt hẳn sẽ có đáp án.

Trần Tĩnh nghe được lời của Thiết Mộc Chân thì lại tỏ ra nghi hoặc hơn nữa, bởi vì hãn nhìn ra ông ta không phải nói dối, nếu ngay cả là vua của một nước cũng không biết chuyện lớn như vậy thì chỉ có thể là chưa từng có trường hợp nào xảy ra, hoặc chưa nghe ai nhắc qua việc này.

-Đại hãn, người đã được mời tới.

Binh lính phía ngoài cất cao giọng nói, Thiết Mộc Chân cũng hướng mắt nhìn về phía cửa màn.

Một ông cụ đầu tóc bạc phơ, lưng còng một đoạn, tay cầm quạt trượng bước đi, bên cạnh có một thiếu niên điu dờ. Cụ này hướng về Thiết Mộc Chân thi lễ

-Thập Tùng An Đáp bái kiến Đại Hãn, không biết Đại Hãn cho gọi tiểu nhân đến đây có chuyện gì sai khiến?

-Miễn lễ, miễn lễ, Thập Tùng thúc, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, gặp ta không cần phải làm lễ quân thần gì, khụ khụ... Làm phiền ngài đến đây là vì bằng hữu ta gặp một chuyện ly kỳ mà ta thì lại hoàn toàn không biết. Ngài là người sống lâu nhất không biết có nghe qua chuyện này chưa?

Ông cụ nghe Thiết Mộc Chân lời nói cũng tỏ vẻ nghi hoặc, lão hỏi

-Đại hãn, không biết là chuyện gì? Nếu như lão biết nhất định sẽ không dám giấu diếm nửa lời.

Thiết Mộc Chân ho khan vài tiếng rồi cũng tường thuật là đầu đuôi câu chuyện, Ông lão nghe xong cũng như có vẻ hồi ức, lão từ từ mở miệng

-Không nghĩ tới vẫn có người gặp chuyện như vậy giống như ta.

Mọi người chăm chú rửa tai lắng nghe, dừng một chút ông lão mới ngồi xuống và tiếp tục nói

-Không dám nói quá, quả thật lão cũng từng gặp chuyện này một lần cách đây cũng mấy mươi năm về trước rồi, khi đó lão cũng chỉ khoảng mười mấy tuổi đầu thôi, cũng giống như vị thiếu hiệp đây, lão cùng lũ bạn rủ nhau ra con sông đó bắt cá vì mãi mê nên đến trưa cũng chỉ còn mình lão ở lại, giữa cái đại mạc nóng bức này dĩ nhiên buổi trưa thì càng oi bức khó chịu, thế là lão xuống tắm, nhưng không may lão lại bị vộp bẻ, cơ thể lão chìm xuống, trong lúc vùng vẫy giữa sự sống và cái chết lão mơ hồ nhìn thấy một con quái vật khổng lồ giống như là trăn, như lời thiếu hiệp nói, lão cũng không có bản lĩnh lớn như vậy nên cứ nghĩ cuộc đời mình xong rồi. Nó há miệng nuốt trọn lão, mọi thứ cũng trở nên tối tăm lại, nhưng khi tỉnh dậy thấy mình được người cứu và đang nằm trong nhà. Lão cứ nghĩ mình đang nằm mơ nhưng ám ảnh nỗi sợ khiến từ trước tới giờ lão vẫn ít hay lui tới và không nhắc cho ai vì sợ bị người mắng là bị điên. Không nghĩ tới...

Sau khi nghe xong câu chuyện của ông cụ, không người nào dám lên tiếng, Thiết Mộc Chân nhìn về phía Trần Tĩnh đang nhú mày tựa như suy nghĩ điều gì đó cũng không dám làm phiền, được một lúc, hãn mới hồi phục lại tinh thần và nhìn ông lão rồi hỏi

-Cụ có thể cho ta biết là ai đã cứu cụ lúc đó và cứu bằng cách nào không?

Thập Tùng An Đáp nhìn về phía Trần Tĩnh, lão cũng không giấu diếm gì mà kể hết, có lẽ là do nhiều năm như vậy rồi mới gặp được người giống mình và chứng tỏ việc là có thật không phải bản thân hoang tưởng.

-Thiếu hiệp, chuyện xảy ra đã nhiều năm, trí nhớ lão cũng có phần mơ hồ, lúc đó lão đây hoàn toàn không biết chuyện gì cả, khi tỉnh lại nghe mọi người nói là bản thân đang ngất bên bờ và được người phát hiện đưa về, chứ lão không biết chính xác là có đúng như vậy không. Còn người cứu lão cũng như những người biết được việc này cũng hầu như chết hết cả rồi. Chỉ còn lão đây không hiểu vì sao sống mãi không chịu chết...haha

-Gia gia...

Ông lão nói xong cũng cười haha, Trần Tinh thì một bên trầm tư phân tích dữ kiện hần có được.

Nếu lời lão là thật thì chắc hẳn lão phải làm mồi trong bụng của con trăn, như vậy tại sao lão vẫn còn sống? Trong này còn có nguyên nhân gì sao? Tiếp theo đó là chẳng những lão còn sống mà lại còn sống rất dai? Liệu có phải là do ông lão này là người duy nhất trải qua chuyện như vậy? Và tại sao khi hần giết chết con trăn thì nó lại biến mất mà không có một giọt máu?

-Đại hần, làm phiền ngài cùng mọi người, chuyện này rất quái lạ, ta muốn ở lại vài ngày để thăm dò được chứ, một nơi đẹp như vậy, nếu để quái vật hại người thì không thể chấp nhận đúng chứ?

Thiết Mộc Chân cảm thấy hần nói có lý nên không sao cả liền đồng ý, đối với một người có thực lực ngay cả đạo quân mạnh nhất cũng không thể làm gì và còn khiến bản thân sinh ra ý niệm không thể đánh bại thì cách tốt nhất chính là hoà hoãn, mỗi người có một cách xử lý khác nhau nhưng Thiết Mộc Chân là một kiểu hùng, kiểu hùng là người nào tàn sao? Dĩ nhiên không phải, biết tiến biết lui, thông minh tài trí mới là bậc vĩ nhân được sử sách ghi danh. Cũng chính vì vậy mà ông ta mới lấy được một chút thiện cảm của Trần Tinh và được hần chỉ điểm một số thứ, từ đó mà Mông Cổ có thể chiếm đóng nhiều quốc gia, đặc biệt là Đại Tống. Hần cũng nhắc nhở ông ta về việc không nên xâm chiếm Đại Việt nhưng có lẽ con cháu ông không nghe tổ huấn, cho nên mới tạo nên một lịch sử huy hoàng cho dân tộc Đại Việt làm rung động cả đế quốc. Nhưng đây cũng chỉ là chuyện sau này và hần cũng không quan tâm lắm.

-Tiểu Chu, trời cũng không còn sớm nữa ngươi trở về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai cũng có thể lên đường trở về Trung Nguyên, nhìn biểu hiện của ngươi ắt là cảm thấy chán rồi đúng không?

Trở về trưởng bối Trần Tinh vỗ bả vai Chu Bá Thông cười nói, với tính cách trẻ con của y thì hần cũng rất đau đầu, hiện tại hần cần yên tĩnh để dòng suy nghĩ thông suốt nhằm kết nối các dữ kiện lại trả lời cho những thắc mắc và tìm ra biện pháp hợp lý giải quyết vấn đề, thế nhưng vẫn nếu Chu Bá Thông ở lại đây thì sẽ càng làm cho hần phiền thêm thôi.

Chu Bá Thông cũng không phản bác mà xi cười

-Đúng đúng, lão ngoan đồng ta đây cảm thấy rất khó chịu khi ở nơi này chung với bọn thất tử đó, nếu không phải nể mặt huynh đệ ngươi thì ta đã sớm đánh cho bọn hần đến mẹ ruột mình cũng nhìn không ra rồi, mà ta trở về một mình sao? Như vậy sẽ rất buồn a?

Trần Tinh lắc đầu đáp

-Ngươi một mình sống trên Đảo Đào Hoa mười mấy năm không buồn sao? Hiện tại chỉ đi về Trung Nguyên mấy ngày lại thấy buồn? Không thì ngươi cùng nha đầu này trở về trước đi.

Nha đầu trong miệng hần dĩ nhiên chính là Hoàng Dung rồi, nàng nghe hần nói vậy thì có chút bất mãn, nhện không được nói

-Hừ, hiện tại bốn cô nương còn chưa muốn trở về, cơ hội dò thám hiểm thấy như vậy sao có thể bỏ qua. Còn nữa, ta muốn đi đâu không cần ngươi lo.

Nói xong Hoàng Dung cũng nhanh chóng rời đi trở về trưởng bối của mình, Mông Cổ hiện tại không thiếu nhất chính là tài vật, việc xây dựng nhà ở bằng trưởng bối là vô cùng đơn giản nên không lo về chuyện thiếu chỗ ngủ.

Chu Bá Thông cũng quăng một câu cáo từ rồi ra ngoài, bên trong Trần Tinh nhìn về Mục Niệm Từ cùng Thi Vũ, hai nàng từ khi tới đây dường như ít nói hần, có thể là do sự xuất hiện của Hoàng Dung khiến hai người cảm thấy có phần lép vế cùng tự ti, đặc biệt là Thi Vũ, nàng không còn hào hứng như lúc đầu. Hần muốn an ủi Thi Vũ nhưng không biết làm sao mở miệng để Niệm Từ rời đi nên chỉ đành hàn huyên cùng hai người một lúc rồi tự giác nhường lại trưởng bối cho hai người và một mình ra ngoài giải khát thôi.

Làm thế nào ngủ cho được trong khi hiện tại cũng chỉ khoảng 7-8h tối? Mặc dù đã cố gắng hoà nhập vào thế giới này nhưng vẫn có một số thứ không thể sửa đổi.

Ban ngày thì nóng ban đêm thì lạnh chính là đặc điểm ở đại mạc này, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến hần nhiều. Trong khi mọi người đang chìm đắm trong giấc mộng thì Trần Tinh lại đi lang thang con sông này để xem có tìm ra đầu mối gì không.

Trong lúc hần do dự liệu có nên nhảy xuống điều tra một lần nữa hay không thì tiếng sột xoạt vang lên. Một bóng người đang lù lù len lút nấp phía sau bụi cỏ. Trần Tinh giả vờ như không thấy mà vẫn thần nhiên quan sát hoàn cảnh, nhưng thật ra hần cũng đã tập trung chú ý nơi này, đến khi nhận ra người này là ai Trần Tinh mới lên tiếng

-Ngươi theo dõi ta cũng được một lúc rồi? Tinh ở đây đến khi nào?

Người này nghe được giọng nói liền rùng mình, y cũng nhanh chóng đứng dậy bước ra khỏi bụi cỏ.

-Ngươi quả nhiên biết ta ở đây... xin ngươi...hãy nhận ta làm đệ tử.

Người này nói xong liền quỳ xuống cầu xin Trần Tinh, biểu hiện vô cùng thành khẩn, hần cũng có phần hiếu kỳ đánh giá người này, không ai khác y chính là người thiếu niên bên cạnh ông lão vừa rồi.

-Ta không bao giờ thu nhận đệ tử nữa, ngươi trở về tìm người khác đi.

Không cần biết lý do, Trần Tinh lạnh lùng trả lời, đừng nói là người này không quen không biết, cho dù là Chu Bá Thông có quý xuống cầu xin hẳn thu nhận đệ tử, hẳn cũng sẽ thẳng thừng từ chối.

Khác với người khác, cao thủ võ lâm sợ tuyệt học của mình bị thất truyền sau khi mình chết đi, nhưng Trần Tinh truy cầu Bất tử bất diệt, không chết đi thì tìm truyền nhân làm gì?

Người thanh niên này nghe xong cũng không đứng dậy mà cúi đầu sát đất nói

-Xin người...ta muốn trở thành đệ nhất quốc sư Mông Cổ, đó là mơ ước lớn nhất của ta. Ta biết người rất lợi hại, chỉ có người mới có thể giúp ta...

Càng nghe càng cảm thấy buồn cười, vì sao Trần Tinh phải giúp người này? Đệ nhất Quốc Sư sao? Hẳn không muốn dây dưa nữa nên qua loa nói

-Nếu người muốn trở thành Đệ nhất quốc sư thì hãy đến Mật Tông Tây Vực mà tìm tu. Ở đó sẽ có người biết cách dạy người. Như ta đã nói, ta sẽ không thu nhận đệ tử nữa.

Người này nghe xong thì có hơi thất vọng nhưng mau chóng lấy lại tinh thần, bởi vì y nhận ra Trần Tinh không thể nào lay động và đã có một hướng đi mới, người này thầm nghĩ "Mật Tông Tây Vực sao? Như vậy tức là quy y? Không sao, chỉ cần trở thành đệ nhất quốc sư thì có làm hoà thượng cũng không phải vấn đề gì!"Y nhất định đến đó!

Trước khi rời đi, người này nhìn Trần Tinh nói

-Quái vật dưới hồ, ta cũng từng thấy, cũng từng bị nó nuốt vào bụng, nhưng không giống gia gia ta, ta sau khi bị nuốt mới cảm thấy mơ hồ. Khi tỉnh lại ta phát hiện bản thân đã ở trên bờ. Ta cho rằng mình bị ảo giác nhưng quả thật nó rất chân thật làm ta không dám thử lần thứ hai. Ta rất tò mò về hình dáng thật sự của con quái vật đó, đáng tiếc, muốn đời sống này không cạn thì xương ta cũng đã mục nát.

Nói xong, y cũng không đợi Trần Tinh trả lời mà xoay người dứt khoát rời đi.

Hắn không hề có hành động gì mà chỉ đứng nhìn bờ hồ tĩnh lặng. Một lúc sau Trần Tinh mới làm bầm

-Nếu hiện tại ta chia con sông này ra nhiều kênh rạch khác nhau thì chẳng phải lượng nước sẽ giảm đi? Lúc đó có quái vật gì không phải sẽ lộ ra sao? Không nghĩ tới thiếu niên này thật thông minh, có lẽ y đang nhắc khéo cho ta sao?

Trần Tinh đôi mắt sáng lên, vừa nghĩ tới đây đầu óc hẳn cũng thông suốt và quyết định thật nhanh, con sông dài 4-5km rộng 40m thì lượng nước cũng không phải ít, còn chưa kể nó sâu bao nhiêu. Nhưng hắn vẫn quyết định thực hiện.

Trần Tinh dùng kiếm khí liên tục chém lên mặt đất tạo thành những rãnh dài, hẳn lơ lửng trên không trung nên có thể quan sát rõ ràng hướng chảy của nước.

Sau 4h làm việc cật lực thì hiệu quả cũng cho thấy rõ rệt, nước đã giảm xuống đáng kể và chẳng thấy một con quái vật nào xuất hiện.

Trần Tinh dừng một chút tựa như suy nghĩ điều gì, hắn đứng bên bờ rồi nhìn thuận tay chém thêm vài nhát xuống sông nữa để kiểm tra xem độ sâu là bao nhiêu, kiếm phi tách màng nước ra để lộ tới đáy, ánh trăng sáng nên hẳn có thể xác định độ sâu hiện tại cũng chỉ đứng ngang hông.

-Kỳ quái, chẳng lẽ thật sự chỉ là ảo giác thôi sao?

Trần Tinh từ từ bay đến gần khúc giữa sông hơn, không có dấu hiệu nào báo trước, từ giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một con quái vật to lớn chừng 7-8m có đầu và thân của sư tử, đuôi là một con rắn. Trên lưng nó mọc ra một cái đầu dê và đầu rồng. Trông rất hung ác, nó hướng về Trần Tinh gào thét, tiếng thét phẫn nộ tựa như muốn tàn sát hết những gì nó thấy.

Nếu như người khác chứng kiến cảnh này có khi đã sợ vỡ mật mà chết, Trần Tinh cũng bị rung động một chút nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần và bay ngược ra phía sau, ánh mắt hắn vẫn luôn quan sát con quái vật này.

Khi khoảng cách của hắn dừng lại vị trí lúc đầu thì quái vật bỗng nhiên biến mất không thấy, chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Hắn quyết định thử lần nữa, quả nhiên con quái vật xuất hiện, nhưng lần này là một con khác, Trần Tinh thử tấn công nó nhưng không hề hấn gì và cũng lui ra ngoài, quái vật lại biến mất không thấy.

-Nếu suy đoán của ta là đúng, vậy thì...

Vừa nghĩ, Trần Tinh liền quyết định trở về bắt một con cừu và ôm nó tới đây. Khi quái vật xuất hiện hắn để lại con cừu và ra ngoài, chỉ thấy con cừu kêu lên the the rồi im bật, mọi thứ vẫn bình thường, nó không hề bị ăn thịt gì cả. Hắn sử dụng Cẩm Long Công hút con cừu về, kiểm tra thì nó không sao cả, chỉ là sợ quá ngất đi thôi.

-Thì ra chỉ là ảo giác, xem ra bảo vật này không tầm thường, có thể tạo ra ảo cảnh phòng ngự.

Trần Tinh ánh mắt trở nên sắc bén, lần này hắn không bay mà trực tiếp tiến vào con sông.

Một con quái vật với chín cái đầu rắn hiện ra và hướng về phía hắn cắn xé, hắn không hề làm ra bất kỳ động tác né tránh hoặc phản kháng nào mà vẫn

tiến lên phía trước theo cảm ứng linh khí đậm đặc nhất toả ra.

Dường như cảm nhận được nguy cơ, liên tiếp nhiều con quái vật nữa xuất hiện, càng khủng bố và to lớn hơn nhưng đối với Trần Tinh lại như không có ảnh hưởng gì, chúng thay nhau cắn xé, lao tới, phun lửa,...hoàn toàn chỉ là ảo giác.

-Chính là nó...!

Trần Tinh nắm trong tay một khối đá tạo hình một cánh cửa nhỏ, chạm khắc vô cùng tinh xảo, mang vẻ tang thương không biết đã qua bao nhiêu tuế nguyệt. Chính lúc hắn cầm lên thì mọi thứ đều trở lại bình thường, quái thật đều biến mất không thấy.

Ánh mặt trời ló dạng chiếu lên cán cửa nhỏ này, hắn có thể quan sát rõ ràng hơn.

Bên trên có dòng chữ nhỏ ghi Huyền Giới Chi Môn. Chẳng những vậy trên đó còn thiếu khuyết 8 lỗ tròn. Chỉ có duy nhất một lỗ tròn là có cục đá ở đó.

Trần Tinh lật qua lật lại xem mặt trái phải nhưng không thấy gì khác thường cũng như làm cách nào giải mã bí mật của nó. Hắn đành cất vào trong trữ vật giới chỉ và trở về trường bùng. Một đêm không ngủ nhưng tinh thần hắn vẫn tỉnh táo vì tìm kiếm bảo vật là việc thích thú nhất.

Trên đường bay trở về, hắn hoàn toàn không biết rằng bên trong trữ vật giới chỉ của mình phát sinh kỳ biến, viên dạ minh châu mà hắn lấy từ trong tay của Hoàng Dung cùng cánh cửa đá nhỏ này kết hợp lại với nhau rồi phát sáng lên một chút sau đó trở lại bình thường. Viên dạ minh châu biến mất và trên cánh cửa đá nhỏ này xuất hiện cục đá tròn nhỏ được khảm lên 1 trong 8 lỗ còn trống.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Xác lập quan hệ

Trần Tinh sau khi bay trở về thì trực tiếp tiến vào bên trong trường bùng, hiện tại cũng chỉ tờ mờ sáng nhưng do ảnh hưởng thói quen thức sớm của hắn nên cả Niệm Từ cùng Thi Vũ cũng đều đã thức, chỉ là tình huống hình như không thích hợp cho lắm.

-Xin lỗi, ta không cố ý, là lỗi của ta...ta ra ngoài trước...

Trần Tinh vội vàng xin lỗi rồi nhanh chóng chạy ra ngoài, bộ dáng khiến Thi Vũ che miệng cười không ngớt, nàng nhìn về Niệm Từ nói

-Haha, Niệm Từ tỷ, ngươi bị phu quân nhìn thấy hết rồi, hay là...

Mục Niệm Từ nghe xong thì khuôn mặt lại càng đỏ hơn nữa. Không đi được bao xa, tai thính hơn người thường làm sao hắn không nghe được lời của Thi Vũ cho được?

Nghe được thì nghe nhưng không thể lên tiếng cãi lại, chỉ thấy một chút bầu ngực trắng cùng hai hạt đậu nhỏ như thế nào lại nói là thấy hết được?

Nữ nhân của mình thì hắn không ngại, ai biết đâu được ở đây còn có Niệm Từ nữa, mới ngày nào hai người còn như nước với lửa, hiện tại lại thân với nhau như vậy? Quan trọng hơn là hai người thay đổi lại không khoá lại màn an toàn? Trường bùng thì cũng có dây khoá chứ. May mắn là không ai dám tự tiện đi vào nơi này. Phải nói binh lính của Thiết Mộc Chân được huấn luyện rất tốt. Kỷ luật nghiêm minh.

-Này, nhìn ngươi lên la lên lút như vậy có phải tính làm chuyện gì xấu gì hay không?

Một âm thanh vang lên, người này không ai khác chính là Hoàng Dung, có điều nàng không phải mặc như thường ngày mà là đang cải trang thành quân lính Mông Cổ.

Trần Tinh nhìn liền biết cả đêm ắt hẳn là nàng không ngủ mà chơi trò gián điệp. Hắn xì một tiếng đáp

-Nói người khác tại sao không xem lại bản thân mình? Thế nào, cô muốn hay không để ta nói chuyện mầy cho Thiết Mộc Chân biết? Để xem ông ta xử lý cô thế nào?

Hoàng Dung nghe xong chẳng những không sợ mà còn cười mỉa mai

-Xì, ngươi cho là bản cô nương dễ lừa gạt sao? Từ đầu ý định của ta đến đây đương nhiên là vì thám thính tin tức, và ngươi thừa biết điều đó, nếu muốn tố giác ta vì sao không tố giác ngay từ đầu mà phải chờ đến hiện tại?

Trần Tinh lắc đầu cười đáp

-Lúc trước ta không làm vậy không có nghĩa hiện tại cũng không, lần này tạm tha cho cô, lần sau đừng làm vậy nữa, đất nước Đại Tống đã đến hồi kết rồi.

Hoàng Dung nghe xong liền phản bác

-Làm sao ngươi biết? Ngươi cứ luôn miệng phủ nhận mọi cố gắng của ta là có ý gì? Ta nỗ lực bảo vệ đất nước của mình có gì sai sao?

Đôi vai nàng run lên, giọng nói cũng trở nên có phần trầm xuống. Hắn thấy vậy liền thờ dãi

-Cô không sai, nhưng đừng lừa gạt bản thân mình nữa, ta tin chắc khi chứng kiến Đội quân Mông Cổ này thì cô đã nhận ra cho dù toàn bộ người Hán các người có đứng lên cũng không thay đổi được kết cục chính là bị nô dịch. Huống chi hiện tại triều đình đã mục nát từ bên trong. Kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh hơn, đó là quá trình tất yếu đào thải của chọn lọc tự nhiên, nếu như Đại Tổng mạnh hơn Mông Cổ thì bây giờ không phải cô xả thân dỏm thám tin tức như vậy.

Hoàng Dung nghe xong cũng cúi đầu không biết suy nghĩ gì, một lúc sau nàng mới mở miệng hỏi

-Thế bây giờ ngươi nói ta phải làm sao? Nước mất thì nhà tan, bao nhiêu người phải chết? Bao nhiêu người không có cha mẹ phải sống mồ côi?... viễn cảnh đó ta không muốn chứng kiến!

Trần Tinh tiếp lời

-Cho dù cô không muốn thì nó vẫn sẽ xảy ra, người có mắt nhìn xa trông rộng thì sẽ tính trước con đường cho bản thân tìm ra hướng đi đúng đắn để tìm cách vùng lên và nắm giữ lại quyền chủ động, hiện tại thì sao? Cô thừa biết sẽ không thể thay đổi được gì, trong khi bản thân cô quá nhỏ bé và không có tiếng nói cũng như tầm ảnh hưởng đến bất cứ yếu tố nào, nếu cô có đủ thực lực thay đổi cục diện thì ta sẽ không nói những lời như vậy, cô có sao?

Trần Tinh không ngần ngại kéo Hoàng Dung về thực tại, không thể nói nàng làm như vậy là đúng hay sai, chỉ là vì hắn biết được mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng nào và không muốn nàng cố gắng vô ích, số phận đại Tổng ắt phải bị diệt.

Trần Tinh không muốn dây dưa với nàng về vấn đề này nữa, nhưng khi hắn quay người dự định rời đi thì tay áo hắn bị Hoàng Dung giữ lại. Không thể làm gì khác hơn là quăng ánh mắt nghi hoặc chờ đợi câu giải thích?

-Ngươi có thể giúp ta sao? Giúp con dân đại Tổng thoát khỏi cuộc chiến này sao?

Để cho nàng thất vọng chính là Trần Tinh trả lời rất dứt và thẳng thừng từ chối

-Không thể.

-Vì sao?

-Đơn giản là vì ta không muốn, tại sao ta phải làm điều đó? Cho ta một lý do?

Hoàng Dung nhanh chóng nói, giọng điệu có phần bất mãn

-Ngươi không cảm thấy như vậy rất tàn nhẫn sao? Trông khi ngươi có khả năng để thay đổi tất cả nhưng ngươi lại để cho hàng trăm nghìn người vô tội phải chết.

Trần Tinh cười lên rồi ánh mắt trở nên sắc bén nói

-Người vô tội? Ta đồng ý điều đó, thế nhưng cứu những người đó để bọn họ đi xâm chiếm đất nước khác sao? Như vậy, con dân các nước khác không phải cũng vô tội sao? Đừng vội phản bác, ta hỏi cô, bọn họ có quyền lên tiếng hay sao? Có quyền quyết định số phận của mình sao? Hay chỉ là con cò thí cho các người có chức có quyền? Chỉ vì quyền lợi mà sẵn sàng giết bất cứ ai cản đường? Một đất nước mà bộ máy cầm đầu đã mục nát thì cứu như thế nào? Ta không muốn lãng phí công sức cùng thời gian vào chuyện không liên quan đến mình.

Hoàng Dung im lặng nhìn bóng lưng của Trần Tinh, đôi tay nàng siết chặt, khoảng thời gian mấy ngày từ khi chia tay ở khách điểm đến giờ không hiểu nàng đã trải qua việc gì mà có vẻ yếu nước hơn hẳn, có lẽ đã bị ảnh hưởng bởi ai đó hoặc có lẽ là gặp quá nhiều cảnh người dân chịu khổ nên không đành lòng nhìn cảnh này tiếp tục diễn ra nữa chăng?

-Đội đã, không phải ngươi có ý với ta sao? Ta dùng thân xác này làm điều kiện trao đổi thế nào? Chỉ cần ngươi ngăn chặn cuộc chiến này, ta là của ngươi.

Tựa như trút hết dũng khí một dạng, Trần Tinh dừng bước quay người nhìn nàng, nực cười là một quốc gia phải nhờ một cô gái gánh vác trên vai.

Nhìn thân thể nàng không ngừng run lên, Trần Tinh có chút không đành lòng khuyên

-Cô quá ngây thơ rồi, thực lực của ta có thể thay đổi cục diện thế nhưng lòng tham không đáy của con người rồi cũng sẽ dẫn đến viễn cảnh chiến tranh mà thôi. Nó là một điều tất yếu không thể xóa bỏ của một quá trình tiến hoá và phát triển. Ta không có thời gian để xen vào thay đổi vòng quay số phận này.

Hoàng Dung nghe xong tựa như mất hết sức lực, nàng dĩ nhiên hiểu được điều đó, thế nhưng nàng không thể chấp nhận chiến tranh xảy ra

-Ta chưa từng cầu xin ai bất cứ điều gì...lần này ta dùng thân thể mình để xin người ngăn chặn cuộc chiến này lại, người nhẫn tâm vậy sao? Người biết không, thời gian ta lưu lạc, ta đã trải qua rất nhiều chuyện, trong khi ta giả trang thành ăn mày chỉ để vui đùa thì ngoài kia có hàng trăm hàng nghìn người thật sự ngay cả miếng ăn cũng không có mà phải chết đói, trong khi ta còn nơi để về thì có biết bao người phải sống cuộc sống lang thang không nhà không người thân, chính mắt ta nhìn thấy một đứa bé đang xin ăn bị vợ ngựa Mông Cổ dẫm chết phoi thay ngay trên lãnh thổ Đại Tống, máu của nó còn nhuộm trên đôi tay của ta, trong khi ta bất lực không thể làm gì ngoài việc đứng nhìn. Nó có lỗi gì sao? Tại sao nó lại có kết cục thảm như vậy?

Trần Tinh nghe xong cũng cảm thấy đồng tình đôi chút, nhưng hắn không thể vì cảm xúc nhất thời mà vướng vào chuyện này được, hắn nói

-Vấn đề không nằm ở ta, cho dù ta có giúp ngăn chặn cuộc chiến này thì một ngày nào đó nó cũng sẽ diễn ra, cô không hiểu sao? Đó là một điều tất yếu.

Hoàng Dung vội đáp

-Ta không cần người phải ngăn chặn mãi mãi cuộc chiến này, chỉ cần người tìm cách kéo dài thời gian ra là được?

Trần Tinh tựa như có điều suy nghĩ

-Cho dù cô muốn tranh thủ thời gian thì cũng chẳng có tác dụng gì. Được rồi, vụ giao dịch này ta đồng ý, 10 năm, ta sẽ ngăn đại quân Mông Cổ xâm lược Đại Tống kỳ hạn là 10 năm. Nếu cô đồng ý thì hãy đi theo ta...

Trần Tinh không chuẩn bị đi kiểm Thiết Mộc Chân nữa mà quay về trường bông của mình, hiện tại cũng chỉ là tờ mờ sáng thôi nên không có ai để ý đến hai người.

Hoàng Dung đương nhiên biết ý Trần Tinh là gì, nàng do dự một chút nhưng cũng cất bước theo sau, bước vào trong trường bông, không có ánh đèn cây, ánh nắng phía ngoài cũng không thể xuyên vào khiến Hoàng Dung cũng không thấy rõ ràng Trần Tinh hiện tại ở đâu. Bất thành linh, một âm thanh truyền vào tai nàng.

-Cởi đồ ra đi...

Cả người nàng run lên, và cũng không có bất kỳ hành động nào, Trần Tinh lắc đầu cho rằng nàng sợ, hắn cũng chỉ muốn hù dọa nàng một chút mà thôi

-Sao nào? Không phải cô là người đề xuất ra vụ giao dịch này sao? Hiện tại thấy hối hận?

Hoàng Dung cắn chặt môi, mỗi câu của hắn như đâm thẳng vào sự tự cao của nàng.

-Ta sẽ không hối hận.

Dứt lời Hoàng Dung liền trút sạch quần áo trên người mình xuống, trong bóng tối mờ mờ, Trần Tinh có thể nhìn thấy được hết ngọc thể của nàng, lòng hắn thầm nghĩ "như thế này mới gọi là thấy hết!" Nhưng hắn vẫn không lên tiếng, thay vào đó là tiếng thờ dài.

-Haizz, không cần thiết phải như vậy, ta chỉ muốn đùa với cô một chút mà thôi, ta không ham muốn đến mức như vậy.

Trần Tinh nói xong cũng hút quần áo từ dưới đất lên rồi khoát lên người nàng. Chỉ là ngay sau đó Hoàng Dung vung tay ném sấp quần áo của mình xuống đất một lần nữa, nàng nói

-Ta không phải nói đùa với người, người có phải là nam nhân hay không? Người thích đùa giỡn nuốt lời lừa gạt nữ nhân lắm sao?

Trần Tinh sững người lại, đúng a, mặc dù hắn có ý định hù dọa nàng nhưng lại vô tình đối với nàng không tôn trọng. Tuy là cuộc giao dịch nhưng để một nữ nhân đánh đổi thứ quý giá nhất và đã chuẩn bị tâm lý rồi mà sau đó lại nói đây chỉ là đùa thì không thể nào chấp nhận được. Trần Tinh không phải thánh nhân, hắn vẫn còn cần học hỏi nhiều hơn trong việc xử lý các tình huống.

-Xin lỗi, là lỗi của ta,...

Hắn chỉ nói được lời xin lỗi rồi cũng bắt đầu hoạt động tay chân. Như từ đầu đã nói, hắn có ý định với Hoàng Dung, điều này hắn không phủ nhận nhưng hắn lại muốn phát triển tình cảm trước sau đó mới tiến tới giai đoạn hiện tại, nhưng có những việc không thể theo trình tự nhất định được. Tuy giai đoạn bị đốt cháy nhưng kết quả rồi nàng cũng sẽ yêu hắn mà thôi. Trần Tinh tin điều đó sẽ xảy ra.

Hai tay hắn nhắc bổng nàng lên rồi bế nàng đi tới cạnh giường bông, Hoàng Dung tuy biểu hiện cứng rắn nhưng không thể tránh khỏi lo lắng hồi hộp, nàng cũng chỉ là một cô gái chưa hiểu sự dục chứ không phải là một thiếu phụ sành sỏi mọi việc như trong miêu tả của nguyên tác.

-Thả lỏng một chút...

Hắn thì thầm bên tai nàng rồi cũng ngậm nó, Hoàng Dung bị tập kích bất ngờ miệng khẽ Ừm một tiếng rồi bưng tay bịt miệng mình lại, Trần Tinh cười thầm trong bụng

Một con sói già với đủ chiêu trò như Trần Tinh thì làm sao con cừ non như Hoàng Dung có thể chống cự? Chỉ trong mấy mươi giây cơ thể nàng liền run lên, biểu hiện gì không cần phải nói, Trần Tinh thấy thời cơ cũng đến nên hắn ngồi dậy mở rộng hai chân nàng ra, Hắn nói

-Ta vào đây...

Dứt lời, hồng hân liền hơi tiến nhẹ về trước vừa đủ để đầu cự long chui vào trong, Trần Tinh dừng lại vận chủ động vận chuyển Long Phượng Hoan Hi chân kinh để làm giảm bớt đau đớn cho Hoàng Dung, nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ.

Ngay khi đầu rồng chui vào trong, Hoàng Dung hai chân cũng run lên, môi cắn chặt cố nhịn không để cho phát ra âm thanh nào, hai hàng lệ trong suốt chảy dài, phía dưới tuôn ra dòng máu đỏ chứng tỏ cuộc đời thiếu nữ của nàng kết thúc từ đây, đáng buồn nhất là, lần đầu của nàng trao cho một người đàn ông không phải vì tình yêu, mà chỉ là một cuộc giao dịch.

Hắn hoàn toàn không biết suy nghĩ của Hoàng Dung, Trần Tinh còn tưởng nàng đau quá không kìm được mà khóc, nên cũng vội an ủi.

-Đừng khóc, một lát sẽ không còn đau nữa.

Hắn cũng từ từ tiến sâu thêm một chút, Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh cũng đang tiếp tục vận chuyển, hắn cũng không để ý đến việc song tu bao nhiêu năng lượng được tạo ra mà chỉ tập trung vào việc giảm bớt đau đớn cho Hoàng Dung.

Nhịp điệu từ chậm từ từ tới bắt đầu nhanh hơn. Ban đầu nàng cố kiềm chế không cho bản thân phát ra âm thanh nhưng dần dần ý thức của nàng cũng trở nên mơ hồ. Phía dưới bắt đầu nóng lên như muốn đốt cháy linh hồn nàng một dạng.

Những âm thanh trong trẻo bắt đầu vang lên không dứt.

Trước khi rời khỏi trường bông, hắn tiện thể truyền vào người nàng một ít chân khí để giúp cơ thể nàng nhanh chóng khoẻ lại hơn. Còn bản thân thì đi thực hiện hoàn tất vụ giao dịch này. Đơn giản chỉ là cảnh cáo cùng gợi ý Thiết Mộc Chân đôi lời thôi, đại loại như tiền đánh nước Kim rồi tiếp quản đất đai, chính sách nghỉ ngơi này kia...

Hắn chỉ mất khoảng vài phút để trở về trường bông, hiện tại mọi người cũng đã thức dậy hết, đến lúc cáo từ rồi. Hắn đề nghị Thiết Mộc Chân một xe ngựa sang trọng với 16 con tuấn mã uy vũ khoẻ mạnh kéo phía trước. Hắn cũng đặt Hoàng Dung vào bên trong để nàng nghỉ ngơi thêm và cũng nói với mấy người đừng làm phiền nàng.

Bên trong xe ngựa chỉ có 3 cô gái, bên ngoài thì Trần Tinh làm phu xe, Chu Bá Thông vì không biết đã đi đâu, có lẽ đã trở về từ sớm rồi. Các việc hắn muốn làm xem như cũng đã hoàn thành gần hết, chỉ còn thiếu một thứ, đó chính là Cửu Dương Thần Công mà thôi, nhưng trước hết cũng nên trở về Cổ Mộ một chuyến thăm mọi người thế nào. Sẵn tiện gửi một bức thư cho Hoàng Dược Sư xác lập quan hệ chính thức với Hoàng Dung.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Huyền giới chi môn diệu dụng?

Trên đường trở về, Trần Tinh cũng đem dự định của mình nói cho 3 nữ nghe. Hoàng Dung từ khi tỉnh dậy cũng không nói lời nào, nói chung là tính cách cô phân cái biến, Thi Vũ đương nhiên nhìn ra điều gì đó nhưng vẫn không nói và xử sự như bình thường, nàng hiểu kỳ về Cổ Mộ mà Trần Tinh nói

-Phu quân~ không nghĩ tới chàng từ trong ngôi mộ chui ra à? Giống như ma vương xuất thế tại hạ nhân gian đúng không?

Trần Tinh lắc đầu cười nói

-Gần đúng như vậy, ta nằm trong quan tài cả trăm năm rồi mới tỉnh lại, gieo hoạ nhân gian hay không ta không biết nhưng nhất định gieo hạt nàng trước.

Niệm Từ một bên nghe hắn nói khuôn mặt cũng đỏ lên, Thi Vũ thì nguyệt "chán ghét" rồi cũng trốn sang một bên. Ánh mắt có phần chờ mong. Xem ra từ thiếu nữ trở thành nữ nhân rồi tâm sinh lý sẽ tự động sinh ra mong muốn làm mẹ.

Hành trình từ nội mạc trở về Trung Nguyên diễn ra rất êm đềm, cưỡi ngựa xem hoa ngắm trăng dưới nước, rất ư là nhàn hạ. Dựa theo lộ tuyến thì cũng chỉ còn 1 ngày nữa là sẽ đến núi Chung Nam.

Trong mấy ngày này Hoàng Dung càng ngày càng ít nói, ban đầu còn trả lời hắn vài câu, nhưng về sau thì nàng lại im lặng hẳn, không nói chuyện với bất cứ ai, hắn thấy như vậy có phần không ổn nhưng cũng không thể nào đọc được suy nghĩ trong đầu nàng, hắn phải đành hỏi thẳng

-Dung nhi, cô có muốn trở về nhà không? Nếu cô cảm thấy ở lại đây không thoải mái có thể rời đi.

Hoàng Dung nghe được Trần Tinh nói cũng im lặng trông chốc lát, sau đó nàng lắc đầu và nói

-Không cần, ta đã quyết định đi theo người nhất quyết sẽ không hối hận, chỉ là ta cần thời gian thích ứng.

Trần Tinh xoa đầu nàng rồi nói

-Cô có tấm lòng lương thiện, điều này rất tốt, nhưng Ở một thế giới đầy rẫy giết chóc và lừa gạt thì nó lại là con dao hai lưỡi đẩy cô vào hố sâu vạn trượng không có lối thoát.

Hoàng Dung ngẩng đầu lên, nàng không nói gì nhưng hẳn biết cơ bản là nàng không hiểu, Trần Tĩnh tiếp tục nói

-Cô có phải cảm thấy ta rất tàn nhẫn không? Có thể nhìn thương sinh bán tính chịu khổ làm than mà không ra tay cứu giúp? Cô không nói nhưng trong lòng ắt sẽ nghĩ như vậy chứ?

Hoàng Dung cúi đầu im lặng, từ chối cho ý kiến. Hẳn chỉ có thể tiếp tục độc thoại

-Ta không phải thánh nhân hoàn mỹ vô khuyết, cũng không phải anh hùng người người kính ngưỡng, lại càng không phải con dân nước Tống vì sao phải ra sức bảo vệ nó? Trong khi đó đất nước của ta, người dân trong nước cũng từng chịu cảnh làm than mà các người mang lại? Công bằng sao? Tàn nhẫn sao? Ta không muốn khoáy sâu thêm nữa vấn đề này, bởi vì thực lực mới là thứ quyết định tất cả. Thứ mà ta hiện tại truy cầu vượt xa nhận biết của cô. Nha đầu, cô hiện tại là người của ta thì ta cũng nói cho cô sự thật.

Hoàng Dung bị lời nói của Trần Tĩnh, nàng lựa chọn không phản bác, cho dù nàng có ý muốn phản bác nhưng nghĩ lại cũng không có ích gì nên cũng đành im lặng, hẳn tiếp tục

-Thế giới này rất nhỏ bé, cô biết sao? Ở đây, một người có thể sống bao lâu? 100 năm? hay 200? Nhưng ở ngoài kia, con người có thể sống hàng trăm vạn năm, có khi còn trường sinh bất tử. Cô tin sao?

Hoàng Dung bình thản mở miệng

-Nếu đúng như người nói tại sao người không tới nơi đó mà còn ở đây làm gì?

Giọng điệu xem ra đương nhiên là không tin tưởng hẳn nói, Trần Tĩnh không cảm thấy phiền mà tiếp tục nói

-Không phải ta không muốn tới đó, vấn đề là ta không tìm ra cách rời đi nơi này, hơn trăm năm trước, ta một lần đánh vỡ lá chắn thiên đạo, kết quả trọng thương phải ngủ say trăm năm mới có thể tỉnh lại, hiện tại thực lực của ta còn yếu hơn lúc đó và ta vẫn đang tìm cách đi tới nơi ta nói đây. Không giấu gì cô, từ đầu ta có ý với cô chỉ vì muốn cô nghĩ cách giúp ta rời khỏi nơi này mà thôi, mặc dù xuất phát là vụ giao dịch nhưng hiện tại chuyện đã đến nước này thì cô cũng không còn lựa chọn nữa. Khi một người càng sống lâu thì càng có cách nhìn nhận sâu sắc hơn về cuộc sống này, bản thân cô lương thiện, nhưng vấn đề là thực lực cô không đủ, như thế cô chẳng thể giúp được bất cứ ai, nếu như cô mạnh hơn thì tình thế sẽ khác, chẳng những cô có thể quyết định vận mệnh của mình còn có thể giúp đỡ những người cô cho là cần giúp. Hiện tại, điều cô nên làm chính là gạt bỏ tất cả chướng ngại, vướng mắc của bản thân và tập trung vào việc gia tăng thực lực đi. Có thấy sao? Dân vật tự trách rồi buông xuôi hay là đứng lên đương đầu chiến đấu để đạt được lý tưởng?

Trần Tĩnh không đợi nàng trả lời mà đứng dậy đi đến bên cạnh Thi Vũ cùng Niệm Từ giới thiệu phong cảnh một chút. Hẳn không thể không nói sự thật, cho dù Hoàng Dung có tin hay không thì hẳn sớm muộn cũng phải nói ra điều này, quan trọng hơn là để nàng chuyển tâm vào việc tu luyện thay vì phải ám ảnh về chuyện chiến tranh Tống-Mông.

.....

Một bên trên đường lên núi Thi Vũ nhìn phong cảnh xung quanh nhin không được cảm thán

-Nơi này là núi Chung Nam sao? Thật đẹp, chỉ muốn ở lại đây vui chơi mỗi ngày, a..đau.

Nàng nói được một nửa thì bị Trần Tĩnh cốc đầu, hậm hực bịu môi Thi Vũ tỏ vẻ bất mãn, hẳn thấy vậy cũng cười nói

-Nàng đó, Suốt ngày lo chơi, không lo chú tâm vào việc tu luyện, không phải ta đã nói rồi sao? Sau này nếu có nguy hiểm gì còn có thể tự bảo vệ bản thân. Không phải lúc nào ta cũng ở bên cạnh nàng được.

-Biết rồi....hừ, ta đi trước đây..

Trần Tĩnh chỉ có thể lắc đầu rồi nhìn về phía Niệm Từ, hẳn nói

-Niệm Từ, Bồng Lai Sinh Sinh Quyết nàng tu luyện đến đâu rồi? Có chỗ nào không hiểu không?

Mục Niệm Từ nghe hẳn hỏi cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, nàng ngẫm nghĩ một lúc mới đưa ra thắc mắc.

-Bồng Lai Sinh Sinh Quyết là một công pháp đạo gia, muội mới tiếp xúc với khái niệm này nên cũng không hiểu rõ, Đạo thật chất là gì?

Trần Tĩnh cũng suy tư một lúc rồi trả lời

-Đạo đơn giản chính là một khái niệm. Có người nhận định nó là căn nguyên của vũ trụ, vĩnh hằng bất biến, nhưng theo ta Đạo thật chất chỉ là biểu thị hướng đi của bản thân mà thôi. Thí dụ như việc ta đặt ra mục tiêu một ngày kiếm được 10 lượng vàng một cách chính đáng nhưng thực tế ta chỉ có thể kiếm 1 lượng vàng, ta tìm đủ mọi cách để đạt đến mục tiêu đó nhưng không làm hại người nào, không làm việc xấu, trái với mong muốn của mình. Mong muốn lúc đầu của ta đó chính là Đạo của ta. Thước đo của nó chính là bản thân mình nhận định thế nào về một sự việc.

Mục Niệm Từ có phần mơ hồ, nàng nhăn mặt nói

-Muội vẫn không hiểu lắm...có phải muội rất ngu không??

Trần Tinh cười đáp

-Thật ra thì đây cũng chỉ là do ta nghĩ như vậy, có thể đúng có thể sai, có thể phù hợp có thể không, tùy nhận định mỗi người, nàng nghe không hiểu không phải là do nàng không đủ thông minh mà là có lẽ do nàng chưa định hướng được con đường của mình. Trước hết nàng hãy tự đề ra mục tiêu cho bản thân, rồi từ từ xây dựng các yếu tố liên quan cuối cùng thực hiện mục tiêu đó. Đạo không biểu thị bằng lời nói mà nó được biểu thị xuyên suốt quá trình mình thực hiện một việc gì đó.

Mục Niệm Từ không biết hiểu được hay không nhưng vẫn gật gật đầu, nàng nói

-Tuy có phần mơ hồ, nhưng muội cảm thấy đã nắm bắt được một chút, chỉ cần một khoảng thời gian để thấu đáo nữa thôi.

Trần Tinh thấy vậy cũng cười nói

-Được rồi, không cần phải gấp gáp như vậy, có chỗ nào không hiểu nữa nàng có thể đến tìm ta.

....

Đi được một đoạn, trước mặt đã thấy Cổ Mộ, lòng hấn bất giác trở nên hồi hộp, bên trong còn có Lâm Triều Anh, không biết nàng ấy hiện tại đã tỉnh lại chưa hay vẫn như cũ. Từ lúc hấn rời đi đến hiện tại cũng chỉ 2-3 tháng. Thời gian không dài không ngắn đủ để thay đổi rất nhiều thứ.

Bốn người rất nhanh đã đứng trước cửa Cổ Mộ, giây phút ấy rốt cuộc rồi cũng tới, một bóng người từ bên trong dần dần xuất hiện, khi nhìn thấy hình dáng của nàng ta hấn không thể mở miệng nói một lời nào, thật sự Lâm Triều Anh đã tỉnh, chẳng những như vậy nàng cũng tựa như thay đổi, nàng như tiên nữ không nhận khỏi lửa nhân gian vậy, càng thanh tao thoát tục hơn...

Lâm Triều Anh mỉm cười, trong ánh mắt nàng hiện tại chỉ có mình hấn, nàng lựa chựa ngủ say 20 năm để trốn tránh việc nhìn nhận cái chết của Trần Tinh, khi tỉnh lại thì mới biết hấn còn sống. Tình cảm như chìm vào trong vực sâu rồi lại một lần nữa dấy lên hy vọng, đến ngay cả việc rời đi tìm kiếm tung tích hấn Lâm Triều Anh cũng không đủ can đảm vì sợ đây chỉ là một giấc mơ.

Chính bản thân Lâm Triều Anh cũng không biết tình cảm của mình dành cho Trần Tinh có phải là tình yêu hay chỉ đơn thuần là do bản thân cảm thấy có lỗi. Nhưng điều này cũng không còn quan trọng nữa khi cả hai người cùng chung một nhịp đập.

-Chào mừng người về nhà...

Âm thanh vang lên, lòng hấn bất chợt rung động, cảm giác thân thiết khi có người thân chờ đợi mình, có người quan tâm, cảm giác này....thật tốt.

Thời gian như đọng lại, tất cả mọi thứ xung quanh biến mất trong mắt hấn, khung cảnh xung quanh chỉ còn lại hai người. Chính giây phút này, Trần Tinh biết, mình thực sự đã yêu Lâm Triều Anh, lại thêm một người nữa chiếm giữ vị trí trong tim hấn. Có đôi khi hấn nghĩ rằng bản thân mình có phải quá hao tâm hay không, nhưng lại không thể cưỡng nổi cảm xúc, lý trí không thể nào chèn ép được nhịp đập trái tim.

Trần Tinh từ từ cất bước tiến lên phía trước, hấn đứng đối diện Lâm Triều Anh và nhìn thẳng nàng nói

-Ta đã về...

Nàng mỉm cười, nụ cười mang theo giọt nước mắt rồi nhào vào lòng và ôm hấn thật chặt. Trần Tinh xoa lưng an ủi nàng vài câu rồi cùng vào trong.

.....

Cổ Mộ là một nơi thiếu khuyết ánh sáng cùng có phần ẩm ướt nên khiến 3 nữ rất khó chịu, trong khi Trần Tinh lại cảm thấy quen thuộc và thoải mái. Đôi khi hấn chỉ cần một cuộc sống an bình không lo nghĩ, tiêu điều khoái hoạt mà thôi, nhưng cuộc đời đưa đẩy khiến hấn không thể không tiến lên phía trước. Nếu không hấn sẽ bị đào thải.

-Người...tên là gì?

Lâm Triều Anh sau khi ổn định lại cảm xúc, nàng có vẻ thực nữ hơn, trong nhận thức của hấn thì đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện với giọng điệu dè dặt như vậy.

Hiện tại Trần Tinh còn chưa biết việc Lâm Triều Anh sở dĩ nhẹ nhàng với hấn như vậy là do nàng đã trở thành nữ nhân của mình. Nữ nhân là vậy, không riêng gì Lâm Triều Anh, một khi đã rơi vào bẫy tình rồi thì tâm sinh lý sẽ hoàn toàn thay đổi, dẫn đến thái độ nhìn nhận sự việc cũng sẽ thay đổi theo.

Hấn nhìn nàng rồi nói ra tên của mình. Lâm Triều Anh cũng thay đổi cách xưng hô với hấn.

Tất cả mọi người vào trong, giữa đại sảnh rộng lớn đã có mặt đầy đủ. Hấn bắt đầu giới thiệu mọi người sơ lược với nhau. Mọi người bắt đầu làm quen với nhau và sinh hoạt dần dần vào đúng quỹ đạo.

Thời gian chớp mắt ba ngày trôi qua, mọi thứ đều bình thường cho đến khi hôm nay Trần Tinh không có việc gì làm và bất chợt muốn nghiên cứu lại các bảo vật hần sư từ trước.

Hắn phát giác trong chiếc nhẫn trữ vật của mình thiếu đi viên dạ minh châu. Kiểm tra nhiều lần nhưng cũng không có.

-Kỳ lạ...

Hắn lẩm bẩm rồi quyết định sắp xếp lại mọi thứ ngăn nắp để tiện cho việc sử dụng, bởi vì vàng bạc châu báu rất nhiều kể từ lúc hắn gom sạch toàn bộ bảo khố đại Tổng, hiện tại nên sắp xếp chúng lại đàng hoàng và phân loại xem những thứ nào cần giữ lại. Do số lượng rất nhiều nên một mình hắn không thể nào làm xong. Việc này Trần Tinh đành phải nhờ vào chúng nữ. Người của mình nên hắn hoàn toàn không có để phòng gì.

Lâm Triều Anh, Hoàng Dung, Mục Niệm Từ, Thi Vũ, đều bị gán gọi đến để làm khổ sai. Các nàng khi bước vào phòng thì cảm giác bị choáng ngợp, bởi vì độ long lánh sắc vàng bao trùm toàn bộ căn phòng. Mặc dù tâm tính kiên nghị nhất, Lâm Triều Anh cũng không thể không hỏi

-A Tinh, số vàng bạc này? Chuyện gì xảy ra?

Hắn tiện tay hốt một nắm vàng sau đó thu vào trữ vật giới chỉ rồi lại xuất ra, sau đó giải thích

-Như ta đã nói, thế giới này rất nhỏ bé, còn rất nhiều việc mọi người chưa từng thấy. Đây hoàn toàn không phải xảo thuật mà là pháp thuật, thuật ngữ của người tu chân thường sử dụng. Tất cả đồng vàng bạc này được chứa đựng trong chiếc nhẫn này, chỉ là ta muốn sắp xếp cho gọn gàng nên mới bày ra như thế. Tiện thể, ta muốn tìm kiếm một vật.

Hắn nhìn về Hoàng Dung rồi tiếp tục nói

-Dung nhi, nàng còn nhớ viên dạ minh châu lúc trước nàng bảo tiểu Chu đánh cắp không? Nó không phải phạm vật, hiện tại ta không phát hiện nó ở đâu trong số châu báu này nên cần mọi người giúp sức tiến hành sắp xếp lại và tìm kiếm nó.

Hoàng Dung hồi phục lại tinh thần và nhanh chóng mở miệng

-Được thôi, nhưng phải trả cho ta thù lao.

Nàng vừa nói xong mấy người khác cũng quàng ánh mắt nhìn nàng, nhất là Thi Vũ trong ánh mắt lại chứa chán ghét. Trần Tinh dĩ nhiên biết Hoàng Dung nghĩ gì, hắn đáp

-Nàng muốn lấy thì cứ lấy đi, nhưng ta sẽ không giúp nàng phân phát cho những người đó, và nàng cũng không được biến nơi này thành trại tiếp tế. Được rồi, mấy nàng nữa giúp ta sắp xếp lại đồng này và sẵn tiện tìm xem viên dạ minh châu đó ở đâu.

Nghe được lời Trần Tinh nói, mọi người mới hiểu được ý định của Hoàng Dung, Thi Vũ cũng cải biến cách nhìn với nàng và cảm thấy bản thân mình không đúng và chủ động bắt chuyện với Hoàng Dung, hứa sẽ giúp nàng một tay.

Một bên hắn cũng bắt tay vào việc tìm kiếm. 20 hòm trống được đặt ngay ngắn bên khác. Trần Tinh một khi đã xác định không phải dạ minh châu thì lập tức cho nó vào một thùng riêng biệt.

Trải qua 4 giờ lao động, 14 thùng vàng, 4 thùng châu báu trang sức, 2 thùng còn lại đựng các vật phẩm có giá trị khác đã được sắp xếp gọn gàng. Vấn đề là không thấy viên dạ minh châu đâu. Trong lúc suy tư thì Lâm Triều Anh chỉ vào Huyền giới chỉ môn rồi nghi hoặc

-A Tinh, cục đá này vì sao thiếu khuyết 7 lỗ nhỏ? Tạo hình kỳ quái như vậy?

Trần Tinh nghe được trong lòng nổi lên nghi ngờ cũng nhanh chóng hướng ánh mắt nhìn theo. Trong lòng hắn thầm nghĩ

-Không phải tám sao? Tại sao là bảy...

Hắn cầm Huyền giới chỉ môn lật qua lật lại quả nhiên là 7 lỗ tròn nhỏ. Đôi mày hắn cau lại, nghi hoặc lại càng một lớn hơn.

Bất giác hắn đưa ngón tay lướt qua viên đá mới xuất hiện cũng chính là viên dạ minh châu, dị biến phát sinh, cảm giác lúc đầu khi chạm vào viên dạ minh châu là như bị hút vào nên hắn mới cho là viên dạ minh châu không phải phạm vật, còn bây giờ thì không phải như vừa mà là thật sự bị hút, thứ bị hút chính là một chút linh khí trong cơ thể hắn. Huyền giới chỉ môn phát ra ánh sáng màu xanh dịu nhẹ rồi nó thoát khỏi tay Trần Tinh lơ lửng trên không trung, mọi người tập trung lại quan sát nó, được một lúc thì ánh sáng càng lúc càng chói, khiến mọi người bắt buộc phải nhắm mắt lại, nó loé lên một cái rồi mọi thứ trở lại bình thường, sau đó nó rơi xuống mặt đất. Không phải hiểu chuyện gì xảy ra? Trần Tinh cũng thu hồi lại Huyền Giới Chỉ Môn và căn dặn mọi người nghỉ ngơi trước. Bởi vì chính giây phút ánh sáng loé lên đó, cơ thể hắn cảm nhận được sự thay đổi, cảm giác như bản thân vừa bước qua một lớp màng mỏng vậy. Hắn cần xác thực lại một chút liệu việc vừa rồi có phải là giống như hắn nghĩ tới không?

Trần Tinh đi ra ngoài tìm Tôn nha hoàn, kết quả là không thấy ai cả. Bên ngoài hiện tại lại là ban đêm, lòng hắn dường như cũng đã có câu trả lời rồi. Đi được một chút thì tại hắn giật giật nghe được âm thầm sột soạt nào đó. Một bóng người áo trắng tự như lãng ba tiên từ đang đứng một mình dưới ánh trăng mờ ảo, vẻ đẹp của nàng không kém cạnh gì Lâm Triều Anh, làm hắn chú ý nhiều hơn là một người ăn mặc đạo bào lù lù phía sau đang tiến bước dần dần tới nàng, cảnh này vô cùng quen thuộc với hắn.

-Tiểu Long nữ? Doãn Chí Bình? Lỗ hồng thời gian hay đây là diệu dụng của huyền giới chỉ môn?

Lắc đầu, Trần Tinh biến mất khỏi vị trí ban đầu, bởi vì hắn không thể để đôi tay của Doãn Chí Bình kia chạm vào người Tiểu Long Nữ được. Cứu nàng trước rồi hỏi rõ nguyên nhân sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Chấm dứt ân oán

Một làn gió thổi qua khiến Doãn Chí Bình lạnh cả tóc gáy, người làm việc xấu ắt trong lòng sẽ có bóng ma. Y xoay người lại nhìn đảo dác xung quanh thấy không có ai nên cũng thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng khi y quay đầu trở về thì Tiểu Long Nữ cũng đã biến mất, Doãn Chí Bình giật mình, mồ hôi lạnh ứa ra như tắm bởi vì y phát hiện cơ thể mình chẳng thể cử động được.

Trần Tinh từ đầu tới cuối không hề xuất hiện trước mặt bất kỳ ai, Tiểu Long Nữ cũng đã bị hắn điểm huyết ngưng còn Doãn Chí Bình thì có vẻ thê thảm hơn. Chẳng những bị Trần Tinh điểm huyết ngưng không cách nào phá giải mà còn bị hắn gieo vào trong người Sinh tử phù.

Cảm giác bị ngựa ngáy khó chịu như thiên trùng phệ tâm bản thân lại không thể nói, không thể cử động, chịu nổi khổ giày vò đến chết. Loại cực hình này mấy ai có thể chịu được?

Người bình thường Bị một con muỗi đốt ở cánh tay, cảm giác ngứa đó thôi đã chịu không nổi rồi huống chi là bị ngựa khắp người?

Trần Tinh xử lý nhanh chóng việc này rồi cũng mặc kệ y tự sinh tự diệt sau đó tìm kiếm một chỗ đặt Tiểu Long Nữ xuống và giải huyết cho nàng.

Trong cơn mê man tỉnh dậy, Tiểu Long Nữ chưa kịp định thần lại thì đã thấy một người đàn ông xa lạ đang ngồi cạnh đồng lửa. Nàng có phản bất ngờ nhưng vẫn giữ được bình tĩnh và tỏ vẻ cảnh giác hỏi

-Ngươi là ai?

Âm thanh trong trẻo nhưng lại rất lạnh lùng, Trần Tinh không cần quay đầu lại cũng biết bộ mặt Tiểu Long Nữ hiện tại là thế nào, ngoài một mảnh băng sương ngàn năm không tan ra còn gì khác nữa?

-Ta là ai có nói ra ngươi cũng biết được sao?

-Không biết.

-Vậy thì hỏi để làm gì?

Tiểu Long Nữ im lặng không nói, Trần Tinh thấy vậy cũng dò hỏi

-Cổ Mộ phái hiện tại ai là chủ môn nhân?

Tiểu Long Nữ nghi hoặc

-Người trên giang hồ biết được môn phái chúng ta đếm được trên đầu ngón tay, từ nơi nào ngươi nghe thấy được cái tên này?

Trần Tinh lắc đầu

-Vậy sao?

Hắn lẩm bẩm rồi cất bước quay về Cổ Mộ, có một số chuyện không cần hỏi cũng đã biết.

Tất cả những việc này đều là do Huyền giới chi môn mà ra, viên dạ minh châu cũng chính là một phần của nó. Về tác dụng là gì Trần Tinh hoàn toàn không rõ, có điều chính vì vậy đã đẩy lên hy vọng rồi đi thế giới này.

Như vậy vẫn còn 7 lỗ tròn nữa thì sao? Liệu có phải khi tập hợp đủ chúng nó lại thì con đường tìm kiếm chúng nữ sẽ mở ra? Rất nhiều nghi hoặc nổi lên trong đầu Trần Tinh khiến cho tâm trí hắn quên luôn việc Tiểu Long Nữ phía sau đang đi theo mình. Mất một lúc hắn mới phát hiện nhưng cũng chẳng thêm quan tâm. Một người dù đẹp đến đâu nhưng trên mặt luôn một mảnh băng sương thì chỉ để ngắm mà thôi, Trần Tinh hoàn toàn không có hứng thú, tính nết này hình như đã ăn sâu vào linh hồn của hắn rồi.

Bởi vậy, hắn chẳng hề có cảm giác may mắn gì khi cứu Tiểu Long Nữ kịp lúc, chỉ là tiện tay mà thôi. Có trách thì trách Doãn Chí Bình không may.

Thời gian trôi qua, suy nghĩ, cảm nhận của một người sẽ thay đổi về một sự vật hiện tượng nào đó. Sau khi nhận ra bản thân mình đã có quá nhiều nữ nhân xinh đẹp bầu bạn, có cần thiết hay không phải chiếm giữ lấy một người suốt ngày mang một gương mặt lạnh lùng hay không? Trong khi đó Lâm

Triều Anh, Hoàng Dung...không hề thua kém Tiểu Long Nữ về một góc cạnh nào?

Tiểu Long Nữ vẫn cứ đi theo phía sau Trần Tĩnh, Nàng hiện tại trong lòng rất nghi hoặc nhưng cũng không dám tiến lên dò hỏi. Nguyên nhân chính là nàng không biết thế nào để mở miệng, thứ hai chính là ít khi nàng tiếp xúc với người lạ nên tính cách có phần e dè. Vừa rồi cũng chỉ là một trong những lần hiếm khi Tiểu Long Nữ chịu nói chuyện. Không có cách nào nên phải đành đi theo hần mãi cho đến khi trở về Cổ Mộ.

Lúc này, Tiểu Long nữ không thể không vượt lên ngăn cản bước tiến của Trần Tĩnh, nàng nhìn hần và nói

-Nơi đây là cấm địa môn phái ta, người tốt nhất nên rời đi. Ta không muốn động thủ.

Hần không muốn cùng nàng dây dưa nhưng cũng không biết phải giải thích thế nào. Tiểu Long Nữ lúc đó còn quá nhỏ và không hề biết gì về mọi người thì làm sao để nói rõ cho được?

Hiện tại hần cũng không có tâm trạng để suy nghĩ các vấn đề khác, bởi vì tâm trí của hần đã hoàn toàn bị thu hút bởi huyền giới chi môn, nhưng Trần Tĩnh lại không dám lấy nó ra, bởi vì thật sự nó quá "nguy hiểm", vấn đề đặt ra là hần hoàn toàn không hề biết gì về nó cả và lỡ như chỉ một chớp mắt lại qua mấy chục năm nữa sẽ như thế nào? Tâm trạng hần vẫn bình tĩnh là bởi vì các người quan trọng với hần đều ở bên cạnh, nếu muốn thử cũng không phải bây giờ.

Trần Tĩnh cũng không muốn đi vào Cổ Mộ làm gì, đợi trời sáng để Lâm Triều Anh - tổ sư Cổ Mộ đi mà giáo huấn lại Tiểu Long Nữ là được.

Tâm trí không thể rời khỏi mà bản thân lại không dám lấy ra nghiên cứu, trong lòng thì xoắn xýt không biết phải làm sao? hần đành phải ngồi xuống tựa bên một thân cây rồi nhắm mắt. Việc còn lại chỉ là đợi trời sáng rồi bàn luận việc này với mọi người lại, sau đó sẽ tìm cơ hội tìm hiểu nghiên cứu lại một lần nữa.

Đầu đó trong vô tận tĩnh không, một mảnh đen kịt hắc ám, một người phụ nữ toàn thân trang phục bó sát tôn lên thân hình cực kỳ gợi cảm, đôi môi đỏ chót với đôi cánh chim đen tuyền to lớn đang bay với tốc độ cực kỳ nhanh về một phương hướng nào đó, nếu có thể nhìn được rõ ràng thì người này đang nhắm tới vị trí nơi mà Trần Tĩnh đang ở hiện tại.

-Mùi vị ắt không tẻ đâu...ta vừa ngửi được rồi.. Tự do..ta sẽ...khắc khắc hắc..

Trần Tĩnh hoàn toàn không biết, giây phút hần sử dụng Huyền giới chi môn đã để lại "mùi vị" bản thân vào không gian, trong thế giới này luôn tồn tại nhiều điều bí ẩn, những sinh vật có khả năng đặc biệt đặc trưng cho loài, người này phát ra âm điệu the thé cùng với giọng cười làm người khác lạnh cả sống lưng, khác xa với vẻ ngoài hoan mỹ của mình.

Trong cơn mê man, Trần Tĩnh toàn thân phát lạnh khiến hần không thể không thức dậy, nhưng lại hoàn toàn không biết vì sao mình thức, chỉ có thể lắc đầu điều chỉnh lại một chút trạng thái mà thôi.

Hiện tại chỉ khoảng 3-4h sáng, trời vẫn còn tối, Hần nghĩ rằng lúc mình chớp mắt Tiểu Long Nữ ắt sẽ rời đi, nhưng không nghĩ tới nàng chẳng những không rời đi mà còn giăng dây ngủ trước cửa ra vào Cổ Mộ, điều này làm Trần Tĩnh cảm thấy độ trong sáng của nàng không thích hợp để tồn tại trong thế giới này, hèn gì cuộc đời chịu nhiều đau khổ như vậy.

Thời gian từ đây đến sáng vẫn còn chừng 2 tiếng, hần đành phải đi xuống núi để mua một chút đồ ăn lương thực dự trữ, nếu như hần đoán không sai thì cần phải mất một khoảng thời gian nữa để tìm kiếm hết toàn bộ phần còn thiếu sót của huyền giới chi môn. Hần nhìn đôi thì không sao bởi vì tổ chất cơ thể cao, còn mấy nữ thì không được nên phải chuẩn bị kỹ càng trước khi lên đường.

-Con trai, con đã nhớ hết rồi chứ? Môn võ công này của cha có thể nói là độc nhất vô nhị, vô địch thiên hạ không có đối thủ. Con hãy cố gắng luyện tập chăm chỉ..

Một giọng nói vang lên kèm theo đó là tiếng cười ngạo nghễ giống như thằng tự kỷ. Trần Tĩnh dừng bước, hần lảo lảo

-Âu Dương Phong? Xem chút nữa quên đi người, cũng đến lúc kết thúc ân oán rồi nhỉ?

Hần đổi hướng đi về nơi phát ra âm thanh, xuyên qua vài tán cây rộng thì phía trước thấy có đồng lửa sáng, một thiếu niên trẻ tuổi đang luyện tập các tư thế kỳ quái, một người khác thì đầu tóc có phần mất trật tự che cả khuôn mặt đang ngồi bên đồng lửa thưởng thức thịt nướng. Nhìn kỹ một chút thì phát hiện người thiếu niên này có phần anh tuấn, có phần giống với Dương Khang nhưng lại sở hữu làn da hơi rám nắng. Chẳng trách Âu Dương Phong gọi y là con trai. Người này hơn phân nửa chính là Dương Quá - Tây Cuồng sau này rồi. Có điều việc sau này ra sau thì phải xem ý muốn Trần Tĩnh thế nào.

Hần không cần che giấu hành tung mà hiên ngang đi về cha con hai người. Tiếng sột soạt vang lên trong không gian tĩnh lặng người bình thường cũng có thể nghe được huống chi là Âu Dương Phong? Y đứng lên quát

-Là ai?

Dương Quá nghe được tiếng quát lớn cũng dừng lại động tác rồi nhích lại gần đứng chung một chỗ với Âu Dương Phong rồi hướng mắt nhìn về phía bóng đen đang dần tiến tới.

Ánh sáng ngọn lửa làm lộ ra thân hình Trần Tĩnh, hần dám chắc là Âu Dương Phong không nhận ra mình, hần gấp y cũng có một lần và đã mấy chục năm trước, đừng nói y mất trí nhớ cho dù có bình thường thì cũng không thể nào nhớ nổi một con kiến hồi lúc trước?

Đinh cao của việc trả thù không phải giết chết đối phương là xong, mà phải giày vò đối phương đến chết mới là đạo của Trần Tĩnh, đã xác nhận là kẻ địch thì phải dùng cách tàn nhẫn nhất để đối phó.

Không phải là để thỏa mãn thú vui bệnh hoạn gì mà là nhắc nhở bản thân nhất quyết phải học được cách tàn nhẫn trong mọi trường hợp, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình. Không có việc đối phương đủ thảm thì Trần Tĩnh sẽ buông tha, công việc của thánh mẫu hẳn dĩ nhiên không đi làm.

Kể cả việc trả lời Trần Tĩnh cũng không có hứng thú, trong đầu hắn hiện tại đang nghĩ cách để hành hạ Âu Dương Phong, một kẻ xém chút nữa hại chết đi Lâm Triều Anh và làm bản thân mình trọng thương mấy mươi năm thì làm sao có thể dễ dàng cho đối phương chết nhanh chóng được?.

Hắn muốn Âu Dương Phong phải chết trong đau đớn, chẳng những như thế phải khiến cho y mở miệng cầu xin được chết. Đến quyền được chết cũng phải mở miệng cầu xin người khác thì có phải cuộc đời quá thất bại hay không? Trong khi Âu Dương Phong luôn tự hào về võ công của mình?

-Vào~

Âm thanh khẽ vang lên thì Âu Dương Phong đã bị Trần Tĩnh khống chế, Hắn dự định chữa trị cho y bình thường trở lại rồi mới tiến hành trả thù nhưng cảm thấy không cần thiết cho lắm, dù sao chết trước chết sau đều phải chết, cần gì phải tốn công sức thêm nữa, và lại ngay khi Trần Tĩnh khống chế y thì cũng nhận ra Âu Dương Phong không phải tẩu hỏa nhập ma điên điên khùng khùng giống như nguyên tác, mà là bị đánh trọng thương dẫn đến kinh mạch rối loạn cùng với tinh thần có chút không bình thường, ắt hẳn là do cái chết của Âu Dương Khắc khiến y trở nên như vậy.

-Người làm gì...mau thả ông ấy ra?

Dương quá không hề báo trước liền lao tới động thủ với Trần Tĩnh, miệng thì quát hỏi

Trần Tĩnh vận nội công đánh bay y ra ngoài rồi thản nhiên nói

-Ấn oán của chúng ta...người còn chưa đủ tư cách nhúng tay.

Dứt lời hắn nhìn về phía Âu Dương Phong đang bị mình bóp cổ. Vẫn là Cửu Âm Hàn Thi Trảo nhưng lần này khác hẳn với lần giáo huấn Truật Xích kia, lần trước chỉ là vận nội lực phát công tạo hiệu ứng mà thôi, nhưng lần này thì hắn chính thức sử dụng chiêu số lên người Âu Dương Phong.

-Câu Cốt Minh Tâm

Trần Tĩnh trong lòng khẽ quát, các đầu ngón tay hắn đen lại, màu đen của sự chết chóc, bàn tay như lệ quỷ bám chặt vào cổ Âu Dương Phong khiến y toàn thân co giật. Âm thanh cũng không thể phát ra, khuôn mặt y hắn lên gân xanh, mồ hôi ra ứa ra như tắm, biểu hiện của sự thống khổ tận cùng.

Đặc điểm nổi bật của Cửu Âm Hàn Thi Trảo chính là yếu tố "cực độc" kết hợp với hàn khí tạo thành chiêu thức tạo ảo giác làm cho đối phương như lạc vào địa ngục và vị dày vò tra tấn liên tục

Cực độc ở đây không chỉ riêng về độ tàn nhẫn của các chiêu thức mà còn theo nghĩa đen chính là độc tố.

Độc tố sẽ ăn mòn cơ thể người bị trúng, sự ăn mòn này diễn ra liên tục và không có thuốc giải nào có thể giải trừ phi chính Trần Tĩnh ra tay.

Bởi vì độc tố này chính là do hắn kết hợp nguyên lý của Sinh tử phù để gieo vào mỗi một chỗ khác nhau. Chẳng hạn như chiêu vừa rồi hắn sử dụng, chính là đánh vào từng khớp xương của Âu Dương Phong làm cho y chịu nỗi khổ giống như xương cốt bị bẻ gãy từng đoạn.

Không chỉ đơn giản như thế, khi bẻ gãy xương một cách bình thường thì cảm giác lúc xương bị gãy sẽ biến mất và sẽ trải qua giai đoạn đau khác. Nhưng đối với Câu Cốt Minh Tâm thì nỗi đau bị gãy xương này sẽ lặp lại tuần hoàn đến khi nào nạn nhân chết đi. Như vậy mới được hắn lấy tên là minh tâm, có nghĩa là thấu tâm can.

Trần Tĩnh không dừng lại ở đó, nếu chỉ đơn giản như vậy thì làm sao có thể thể hiện độ tàn nhẫn của mình? hắn ban tặng cho Âu Dương Phong thức cuối cùng trong Cửu Âm Hàn Thi Trảo để giúp đối phương tỉnh táo lại đôi chút.

Trần Tĩnh lẩm bẩm, giọng nói như người vừa bước ra khỏi địa ngục, Dương Quá toàn thân cứng lại như bị điểm huyết một dạng dù hắn không làm gì y

-Tái Thế Luân Hồi

Bề ngoài không có gì thay đổi nhưng bên trong lại khác nhau một trời một vực. Trần Tĩnh sau khi sử dụng chiêu này rồi từ từ thả lỏng tay đang bóp cổ Âu Dương Phong ra. Ông ta ngay lập tức gục xuống giống như chó chết một dạng.

Tái Thế Luân Hồi là chiêu thức đặc biệt nhất, bởi vì nó đánh sâu vào nội tâm của đối phương, bằng cách kết hợp Di Hồn Đại Pháp thôi miên khiến nạn nhân nhớ lại cảnh đau khổ nhất của cuộc đời, và cảnh này cứ như thước phim liên tục phát không có hồi kết. Nỗi đau thể xác chắc gì đã đau bằng nỗi đau linh hồn?

Chiêu thức này không chỉ đơn giản vậy mà nó còn làm cho đối phương chịu nỗi khổ của sự phân hủy, đến khi cả người biến thành vũng nước tan biến hoàn toàn.

Nhiều yếu tố kết hợp như vậy thử hỏi Âu Dương Phong làm sao có thể chịu đựng nổi. Ông ta một hồi lại đau đớn hết thảm rồi lại nước mắt giàn giụa,

được một lúc thì cả người bắt đầu lở loét khắp người. Máu nhuộm đỏ toàn bộ cơ thể trở thành một huyết nhân, phải nói là cực độ thể thảm.

Dương Quá chứng kiến cảnh tượng này thì tay chân cũng cảm thấy bủn rủn, dù sao hiện tại y cũng chỉ mười mấy tuổi đầu chưa bước chân ra giang hồ. Biểu hiện như vậy là bình thường, nhưng có lẽ tình cảm y dành cho người cha danh nghĩa này cũng là thật nên không ngăn ngại việc Âu Dương Phong toàn thân là máu mà nhanh chóng chạy lại đỡ

-Cha...người làm sao...người đã làm gì ông ấy...

Trần Tĩnh hoàn toàn không để ý đến Dương Quá mà là về mặt lạnh lùng nhìn Âu Dương Phong và cũng không lên tiếng

-Giết...Giết ta...

Tiếng thì thảo yếu ớt vang lên nhưng hắn có thể nghe rõ ràng, hắn lập tức điểm huyết Âu Dương Phong lại để tạm thời dừng lại tác dụng của Câu Cốt Minh Tâm cùng Tái Thế Luân Hồi, nhưng một khi hắn giải huyết này thì cũng là lúc Âu Dương Phong chắc chắn phải chết vì Trần Tĩnh dù có đổi ý không muốn ông ta chết cũng lực bất tòng tâm. Hắn nhìn Âu Dương Phong rồi nói

-Mùi vị như thế nào? Cảm thấy hài lòng hay không?

Âu Dương Phong do trải qua việc bị thôi miên nên cũng đã nhớ lại mọi việc, nhưng ông ta không thể nào hiểu được vì sao Trần Tĩnh lại làm như vậy

-Vì...vì sao...ta không hề...có thù oán với ngươi...tại sao... ngươi...lại ra tay...

Tiếng nói đứt quãng cùng với tiếng thở dốc không ngừng làm cho câu nói của ông ta không được trọn vẹn nhưng đại khái cũng đã biểu đạt đầy đủ ý muốn hỏi

-Vậy sao? Ngươi quên cũng đúng thôi, vậy để ta nhắc ngươi nhớ, cái danh xưng Tây Độc của ngươi bắt nguồn từ hoa sơn luận kiếm lần thứ nhất đúng chứ? Chắc ngươi cũng biết vì sao mọi người gọi ngươi như vậy phải không? Không chỉ bởi vì ngươi sử dụng độc mà còn là một người hèn hạ đánh lên người khác, người này lại là một nữ nhân, và chính ta là kẻ mà ngươi đã bị ngươi dùng tay đâm xuyên người lúc đó. Ấn tượng sao?

Âu Dương Phong sau một lúc mới biểu hiện khó tin, dĩ nhiên nghe Trần Tĩnh nhắc ông ta cũng đã nhớ lại

-Ngươi...Ngươi đến để trả thù?

-Haha, nực cười, không phải trả thù vậy ngươi cho là gì?

Âu Dương Phong không nói thêm một lời nào nữa mà bắt đầu nhắm mắt lại xem như nhận mệnh, Trần Tĩnh cũng mất đi hứng thú dây dưa, hắn cong ngón tay bắn ra luồng sóng chấn động giải huyết cho ông ta rồi lập tức xoay người rồi đi thực hiện ý định ban đầu.

Đến khi hắn đi được một đoạn thì tiếng hét thảm của Âu Dương Phong cũng đã dừng lại, có lẽ Dương Quá đã không thể không giúp ông ta giả thoát. Hắn không quan tâm mà xuống núi đi mua thức ăn, nhân quả đã kết với Âu Dương Phong tới đây đã được hoá giải. Lòng hắn chẳng hề có cảm giác thanh thản hay tội lỗi gì, mọi chuyện đều bớt quan trọng đi khi người cũng đã chết. Mối thù tới đây cũng xem như chấm dứt.

Trần Tĩnh bỏ ra 1h để thu mua rất nhiều lương thực dự trữ và trời cũng đã bắt đầu sáng, hắn bay trở về Cổ Mộ, nhưng lại gặp phải một chút phiền phức mới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Chia rẽ uyên ương (1)

Bạch y phiêu phiêu trong gió, tôn lên vẻ thoát tục của Trần Tĩnh nhưng khung cảnh lại không hài hoà với người, mà nó mang không khí ngưng trọng của sự mâu thuẫn.

Bởi vì phiền phức nhỏ ở đây chính là việc Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá đang dùng ánh mắt bất thiện nhìn hắn, nhất là Dương Quá, trong ánh mắt chứa đựng sự thù hận không nhỏ, sự thù hận này hoà lẫn cùng máu trên người y làm cho Trần Tĩnh nảy sinh ý định có nên hay không giết quách y luôn cho rồi.

Giết một kẻ thù lại sinh ra một kẻ thù khác thì chỉ có cách giết đến khi nào không còn kẻ thù nữa thôi.

-Quá nhi, ngươi nói chính là hắn giết cha ngươi sao?

Dương Quá hàm răng cắn chặt, vành mắt đỏ lên, hai tai nắm chặt, giọng điệu bị phần nói

-Đúng vậy... cô cô, chính là hần.

Tiểu Long Nữ nghe xong không cần hỏi han gì Trần Tinh mà lập tức rút kiếm xông thẳng lên. Mức độ tin tưởng của nàng dành cho Dương Quá xem ra cũng không phải tầm thường.

Nhưng cũng vì vậy làm cho Trần Tinh độ thiện cảm với nàng giảm xuống. Không phải vì việc Tiểu Long Nữ quá tin tưởng lời nói Dương Quá mà là việc nàng ngu ngốc xông lên ra tay với Trần Tinh. Điều này chứng tỏ nàng cũng chỉ là một nữ nhân không biết động não, thử hỏi ngay cả Âu Dương Phong Tiểu Long Nữ còn không tiếp nổi mấy chiêu thì lấy gì để cùng Trần Tinh đấu?

Nếu như Trần Tinh tàn nhẫn độc ác hơn nữa thì chắc chắn Tiểu Long Nữ phải chết một cách vô ích không phải sao? Hần lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối rồi hừ một tiếng

-Phụt..

Chỉ một tiếng hừ nhẹ thôi Tiểu Long Nữ liền phun máu bay về ngược phía sau.

Đừng nói hần không thương hoa tiếc ngọc, hần khổng chế lực đạo tinh chuẩn nên khẳng định Tiểu Long Nữ không có vấn đề gì quá lớn. Trần Tinh làm vậy là để dạy cho nàng một bài học, hần biểu hiện một phần thực lực ra như vậy để cho nàng biết được sự chênh lệch mà không phải hành động ngu ngốc như vậy lần nào nữa.

-Cô cô...ta liều mạng với ngươi..

Tiểu Long Nữ phun máu Dương Quá liền nóng đầu, y như nổi sùng một dạng xông về phía Trần Tinh.

Nữ nhân vô tri thì còn có thể châm chọc bỏ qua, nam nhân mà ngu muội thì Trần Tinh không việc gì phải nương tay.

Hần phẩy tay, động tác hết như đang đuổi ruồi một dạng, Dương Quá chưa kịp nhận ra điều gì thì một luồng kinh phong nện thẳng vào ngực y khiến y bay ngược ra phía sau bất tỉnh nhân sự.

-Quá nhi....!

Tiểu Long Nữ còn tưởng rằng Dương Quá đã chết nên vành mắt đỏ lên, tay bắt lấy thanh kiếm rồi từ từ loạng choạng đứng lên, nàng không lao lên mà là cố giữ vững thân người.

-Mặc dù biết không phải đối thủ của ngươi nhưng ta nhất định phải thay Quá nhi báo thù, ta đã hứa với hần là sẽ không để hần phải phải cô đơn.

Trần Tinh cũng lười giải thích, hần hiện tại muốn nhanh chóng trở về bàn bạc với Lâm Triều Anh cùng Hoàng Dung xem bước tiếp theo phải làm thế nào, nãy giờ la hét cũng đã làm kinh động mọi người. 4 người từ trong Cỗ Mộ bước ra thấy tình cảnh này, Lâm Triều Anh nghi hoặc hỏi

-A Tinh, có chuyện gì xảy ra vậy?

Tiểu Long Nữ phát hiện bên trong Cỗ Mộ còn có người thì có hơi bất ngờ, nhưng ôm tâm lý phải chết nên nàng cũng không quan trọng lắm nói

-Không nghĩ tới ngươi còn có đồng bọn...

-A Tinh? Cô gái này là ai? Là kẻ địch sao?

Lâm Triều Anh nghe Tiểu Long Nữ nói liền lập tức lựa chọn đứng về phía Trần Tinh mà không cần biết ai đúng ai sai, thấy Triều Anh đã chuẩn bị tư thế chiến đấu, Hần chỉ lắc đầu rồi thản nhiên nói

-Đồ tôn của nàng, là đệ tử của nha đầu Lâm Lạc Hà kia

Không chỉ riêng Lâm Triều Anh bất ngờ, tất cả mọi người ở đây kể cả Tiểu Long Nữ trong đó cũng không hiểu hần đang nói gì, thấy mọi người biểu hiện, Trần Tinh giải thích.

-Ta đã vô tình khởi động huyền giới chi môn làm cho tất cả mọi người đi đến tương lai, chỉ một chớp mắt thời gian đã qua mấy mươi năm. Chuyện đơn giản là vậy.

-Chuyện này...làm sao có thể???

Hoàng Dung kinh ngạc, nếu nói người nào khó chấp nhận sự thật nhất đó không ai khác là nàng. Bởi vì đa số mọi người ở đây đều không còn vương bận gì về người thân, riêng về Lâm Triều Anh cũng từng trải qua sinh ly tử biệt nên tạm có thể chấp nhận. Chỉ có Hoàng Dung là không thể nào buông bỏ được cha của mình, Hoàng Dục Sư hiện tại thế nào, không ai biết, đây cũng chính là điều mà nàng lo lắng nhất. Trần Tinh dĩ nhiên đã đoán được sự lo lắng của Hoàng Dung, hần cũng nhanh chóng an ủi

-Đừng lo lắng, chúng ta sẽ đi đến Đảo Đào Hoa một chuyến. Triều Anh, mọi chuyện ở đây giao lại cho nàng. Ta vào sắp xếp một chút.

Hần dừng lại một chút rồi nhìn về phía Tiểu Long Nữ nói

-Cô bé, cô không thích hợp tồn tại ở thế giới này. Tốt nhất làm việc gì cũng phải nhìn trước ngó sau, hần đã chết đâu? Quan trọng hơn hết là phải biết tự lượng sức mình....Triều Anh, xem ra Cổ Mộ một đời lại kém một đời rồi, tồn chi của nó xem ra nàng cần phải chấn chỉnh lại nếu muốn lưu truyền hậu thế...

Trần Tinh lắc đầu rồi đi vào trong, những tháng ngày sắp tới xem ra hần phải bận rộn rồi, bởi vì việc tìm kiếm những phần thiếu khuyết của Huyền giới chi môn là cần thiết nhưng trước mắt là phải tìm hiểu tin tức sự xuất hiện của bảo vật...

....

Trần Tinh không phải loại người nhỏ mọn gì, nhưng bị một người luôn nhìn mình bằng ánh mắt địch ý thì bảo hần phải làm sao?

Hần không biết xảy ra chuyện gì mà Tiểu Long Nữ có thể thuyết phục để Lâm Triều Anh đồng ý cho Dương Quá tiếp tục ở lại trong này. Y cũng đã tỉnh lại và tỏ ra rất thành thật, chỉ khi đối diện với hần mới bộc lộ địch ý mà thôi.

Kể ra mọi chuyện dường như đã được an bài từ trước, hần chẳng những giết Dương Khang, cướp đi Mục Niệm Từ, còn giết luôn cha nuôi của Dương Quá, những người đáng lẽ ra phải là cha là mẹ của y. Nhưng do sự nhúng tay của Trần Tinh nên mọi chuyện cũng đã thay đổi.

Còn về Âu Dương Phong, tuy chỉ là ân oán cá nhân của Trần Tinh nhưng không thể phủ nhận ông ta cũng xem như là người thân của Dương Quá.

Vòng quay số phận đã buộc hai người đứng về phía đối địch, nếu đã là địch nhân thì cần gì phải nương tay? Chi là hiện tại không phải lúc tính toán bởi vì hần phải đưa Hoàng Dung đi về Đảo Đào Hoa một chuyến xem thử thế nào.

Vì để rút ngắn thời gian nên Trần Tinh dự tính chỉ mang một mình Hoàng Dung bay đi, còn lại mấy cô gái hần đều căn dặn tu luyện bên trong Cổ Mộ chờ hần về, thế nhưng mấy nàng nhất quyết phản đối, Thi Vũ Niệm Từ đều muốn lên Đảo Đào Hoa một lần nữa, kể cả Triều Anh cũng vậy, đơn giản chính là sợ rời xa hần thì biết đâu chỉ một cái chớp mắt lại mấy mươi năm lại trôi qua. Lúc đó thương hải tang điền, mọi thứ đều hoá thành cát bụi rồi, có tu luyện thì có ích gì, tâm không tĩnh lòng bất an, hậu quả không thể đo lường.

Mặc dù lý do mấy nàng đưa ra không phải không hợp lý, Nhưng việc này làm làm cho Trần Tinh khó xử, hần không thể mang nhiều người như vậy bay đi được, còn nếu đi ngựa một cách bình thường thì phải mất dăm ba ngày mới đến, dù có cố gắng thuyết phục thế nào cũng không có ai chấp nhận ở lại cả, Hoàng Dung cũng hiểu được nỗi lo lắng của mọi người, nàng là người trong cuộc nên cũng đưa ra kiến giải

-Chậm một chút cũng không sao, dù sao cũng 18 năm trôi qua rồi, hiện tại có chậm một vài ngày muộn gì cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều. Muội trở về thu xếp đây.

Nhìn thấy Hoàng Dung biểu hiện, Trần Tinh muốn lên tiếng nhưng bị Lâm Triều Anh kéo lại, Mục Niệm Từ cùng Thi Vũ đưa mắt nhìn nhau rồi cũng đi theo phía sau nàng, chắc hai người cũng dự tính an ủi Hoàng Dung.

Trần Tinh thấy vậy cũng thờ dãi, hần nhìn Lâm Triều Anh rồi nói

-Triều Anh, nàng cảm thấy thế nào? Tôn nha đầu hiện tại có lẽ cũng đã chết, có phải vì sự sai lầm của ta mà mọi người phải mất đi rất nhiều thời gian quý giá bên thân nhân hay không?

Triều Anh nâng tay lên rồi nhẹ nhàng kéo đầu Trần Tinh vào ngực mình, hần không chống cự mà thuận theo. Nàng ôn nhu nói

-A Tinh, chàng không phải thân nhân ta sao? Ta không đổ lỗi cho chàng cũng như bất cứ người nào, mọi chuyện xảy ra chúng ta hoàn toàn không biết trước được, người ta thường nói sống chết có số, Tôn nha đầu đó chết đi xem như mọi việc chấm dứt, chỉ có người còn sống chúng ta là đau khổ sống tiếp, Phải dẫn vật trong nỗi nhớ người đã khuất không phải sao?

Trần Tinh chỉ im lặng, hần biết đây chỉ là Triều Anh an ủi mình thôi còn bản thân nàng cũng không thể nào thoải mái được, tuy bản thân không phải cảm thấy tự trách cho lắm nhưng không thể phủ nhận là do sơ sót của mình.

-Triều Anh, nàng cũng trở về thu xếp trước đi, để ta xuống núi chuẩn bị phương tiện. lát nữa chúng ta sẽ khởi hành.

Lâm Triều Anh dĩ nhiên không phản đối, nàng cũng trở về phòng thu dọn những vật dụng tùy thân, còn hần thì cũng nhanh chóng xuống núi sắp xếp.

Chỉ trong vòng chưa đầy 1h, mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ, mọi người rút cuộc cũng lên đường. Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá thì hần không quan tâm, giải quyết chuyện trong nhà trước rồi những việc khác tính sau, nếu như không gặp lại thì thôi còn như có thể gặp lại mà Dương Quá vẫn biểu hiện như vậy với hần thì hần không ngại ngại tiền y một đoạn đường.

....

Trên đường đi Trần Tinh luôn đẩy nhanh tiến độ, tuy vậy lộ trình vẫn bị kéo dài ra thêm 2 ngày, bởi vì trên đường đám người gặp rất nhiều sơn tặc. Điều này cũng dễ hiểu thôi, triều đình quan liêu, ngoại xâm ngấp nghé, dân đen muốn kiếm miếng cơm buộc phải lên núi lập trại làm sơn tặc mà thôi.

Đối với những người này hần cũng không làm khó, chẳng những không giết bất cứ ai mà còn cho bọn họ một số tiền, hần không phải loại người ngu ngốc không biết phân biệt, chỉ cần đem tên cầm đầu tiến hành thôi miên để xem bọn họ có làm chuyện xấu xa gì không liền biết rõ, chính vì vậy Trần Tinh mới trợ cấp cho bọn họ.

Cũng nhờ vậy mà Trần Tinh mới biết được một số thông tin ngoài lề từ đám người này. Có liên quan đến việc tin tức về các bảo vật

Bỏ qua chuyện này, đám người đứng bên bờ cát không thấy một bóng người, bến cũ năm đó giờ cũng đã không còn, Hoàng Dung sốt ruột nói

-Tại sao chẳng có chiếc thuyền nào ở đây vậy?

Trần Tinh đi lại ôm eo nàng, hần mở miệng

-Niệm Từ, đến đây...

Mục Niệm Từ lập tức liền đoán được mục đích của Trần Tinh, hần dĩ nhiên là muốn mang hai người sang bên Đảo trước, một người dĩ nhiên phải là Hoàng Dung, người còn lại thì phải là nàng, bởi vì hiện tại nàng có võ công cao gần bằng Ngũ tuyệt cho nên có thể đảm bảo an toàn Hoàng Dung, còn Lâm Triều Anh dĩ nhiên ở lại bảo vệ Thi Vũ chờ hần trở lại.

Việc bay qua rồi trở về cũng mất một đoạn thời gian, ai biết được trong lúc hần đi có xảy ra chuyện gì hay không?

Trần Tinh làm như vậy là chính xác, bởi vì khi hần trở về thì đã thấy một đồng xác chết nằm rải rác trên bãi cát. Lâm Triều Anh cùng Thi Vũ chẳng hề có chuyện gì nhưng điều này cũng làm cho hần cảm thấy phần nộ.

Nguyên do khiến cho nơi này không có tàu thuyền hay bến bãi cũng là do đám người Mông Cổ này.

Từ lúc hần đến nội mạc một lần kia thì đã đem lại nỗi lo sợ cho bọn họ, sự uy hiếp của hần quá lớn, tuy Thiết Mộc Chân đã ra sắc lệnh tận lực không được gây chuyện với Trần Tinh cùng với phác thảo bản vẽ để con cháu nếu có gặp được thì phải lấy lễ tiếp đãi.

Nhưng quyền lực có thể khiến một người mất đi lý trí, từ xưa đến nay có bậc đế vương nào chấp nhận cho một nhân tố có thể ảnh hưởng đến địa vị của mình còn sống sao? 18 năm là chuỗi thời gian không dài không ngắn để Khả Hãn Mông Cổ hiện tại quên đi lời dặn dò của bậc cha, ông.

Đám quân Mông Cổ này cách 3 ngày một lần thì sẽ đến nơi này để tiến hành chiêu an Hoàng Dục Sur, không được thì cử người gây hấn. Chuyện này cũng đã trải qua hàng chục năm hỏi thăm tin tức cùng điều tra thân phận của Hoàng Dung, đám quân lính này cũng chỉ mới mò đến nơi này 6 tháng trước mà thôi.

Nguyên do cũng bởi vì bọn họ điều tra ra được Hoàng Dung chính là người đã đánh cắp tín vật biểu trưng cho thân phận Đại Hãn của đất nước này.

Việc này Thiết Mộc Chân cũng đã căn dặn mọi người không được truy cứu nhưng một tín vật ngang ngửa với Ngọc tí truyền ngôi thì làm sao có thể không cần được? Cũng chính vì không có nó nên mới có một số người lấy cớ làm loạn thực hiện. Dây mơ rễ má mới dẫn đến hiện tại.

Hôm nay chính là kỳ hạn 3 ngày đội quân này đội quân này tuần hoàn chiêu an. Nhưng chính vì dâm niệm với hai nữ mà phải trả giá bằng mạng sống của chính mình.

Trần Tinh sau khi biết rõ đầu đuôi câu chuyện cũng cảm thấy bất đắc dĩ, hần không thể vì người ngoài mà bắt bẻ hay làm khó nữ nhân của mình, tuy mọi chuyện xuất phát từ Hoàng Dung nhưng hần vẫn cảm thấy không thể không cho Khả Hãn Mông Cổ một bài học đắt giá về việc quên đi lời dạy của Thiết Mộc Chân. Đụng đến nữ nhân của hần thì phải trả một cái giá đắt.

-Triều Anh, Thi Vũ, lại đây, ta đưa hai nàng sang bên đó.

Hần nhanh chóng bay sang hội họp với mọi người. Hoàng Dung cùng Niệm Từ vẫn chưa rời đi, bởi vì hai nàng vẫn chưa phá giải được trận pháp mà Hoàng Dục Sur tạo ra. Đây cũng là công cụ Hoàng Dục Sur ngăn cản đám lính Mông Cổ xâm nhập Đảo.

Trần Tinh có thể dễ dàng tìm ra nguyên lý và phá giải nó nhưng hần không muốn làm điều đó, hần chỉ việc thực hiện lại trò cũ, ôm hai người bay qua là được.

5 người đứng trước cửa nhà tranh, một cô thiếu nữ với trang phục váy dài màu xanh lục đang cầm chổi quét sân, một ông lão đang ngồi bên khác gãy đàn. Nhìn thấy người đàn ông này, Hoàng Dung không kiềm được nước mắt

-Ch..a...

Người này không ai khác dĩ nhiên chính là Hoàng Dục Sur, bề ngoài thì có phần già hơn nhưng Trần Tinh có thể cảm nhận được ông ta sống thêm mấy chục năm nữa cũng không thành vấn đề. Võ công cao không có nghĩa là sống thọ nhưng từ lần trước ngộ ra đạo của bản thân nên có lẽ Hoàng Dục Sur cũng đã gần chạm đến cánh cửa mà ông ta hằng mơ ước.

-Ồ, Người còn nhớ đến người cha này sao?

Hoàng Dục Sur dừng tiếng đàn, ngẩng đầu nhìn đám người rồi tỏ vẻ bất ngờ nói. Nhưng ai cũng có thể nghe ra được là ông ta đang giận. Việc này cũng bình thường, gửi một bức thư đi theo trai 18 năm không về thử hỏi bậc cha mẹ nào có thể chấp nhận.

Dù tâm tính đã được tôi luyện nhưng Hoàng Dục Sur cũng không thể không giận được. Nếu là lúc trước thì chắc có lẽ cũng đã không thêm nơi gì mà ra tay đuổi thẳng cổ Hoàng Dung rồi.

-Cha...không phải như người nghĩ đâu...con...

-Dung nhi, để đó cho ta...

Trần Tinh tiến lên vỗ vai Hoàng Dung rồi đi về phía Hoàng Dược Sư, cho dù đã là Tông Sư nhưng Ông ta vẫn cảm nhận được áp lực cực lớn mà Trần Tinh mang lại. Hắn hoàn toàn không bộc phát ra khí thế gì cả, chỉ là đạt đến cấp bậc Tông Sư nên Hoàng Dược Sư có thể một hai cảm nhận được thực lực Trần Tinh mà thôi

-Thật kinh khủng...nếu ta và hắn đối địch thì...ta không thể nào có phần thắng...người này...sâu không lường được...

Hoàng Dược Sư trong lòng thầm nghĩ, ông ta cũng tỏ ra may mắn vì luận vai vế hiện tại Trần Tinh phải gọi mình một tiếng nhạc phụ nên cũng không có biểu hiện sợ sệt nào cả.

Bất giác trên mặt còn xuất hiện vẻ tự hào, con rể khủng bố thì con gái càng an toàn, người làm cha vợ cũng nở mày nở mặt, mặc dù cũng không quan tâm vấn đề này lắm.

Trần Tinh làm sao không đoán được nụ cười chóng tắt của Hoàng Dược Sư? Hắn cũng bày tỏ một chút thái độ.

-Ông không cảm thấy hiếu kỳ về việc chúng ta hoàn toàn không có thay đổi gì so với mười mấy năm trước sao?

Hoàng Dược Sư nghe được liền tròn xoe mắt

-Người thân bí như vậy...nếu có chuyện kỳ quái nào diễn ra cũng không bất ngờ lắm..

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng Hoàng Dược Sư vẫn muốn nghe nguyên do nên vội bổ sung

-Người không phải tôi để nói cho ta biết sao?

Trần Tinh nhanh chóng kể rõ đầu đuôi câu chuyện, hắn chỉ nhắc sơ qua huyền giới chi môn mà không ngoáy sâu vào việc này mà chưa tâm tâng bốc lên việc Hoàng Dung lo lắng cho ông ta thế này thế kia. Không thể không nói hắn rất biết cách tranh thủ thiện cảm từ Hoàng Dung. Sau khi biết rõ nguyên nhân, Hoàng Dược Sư cũng không làm khó Hoàng Dung nữa.

Mọi người để hai cha con hàn huyên tâm sự, còn 4 người thì tự giác tham quan phong cảnh trên đảo.

-A Tinh, nơi này rất đẹp, chúng ta phải rời đi sao?

Hắn nghe Lâm Triều Anh nói cũng không trả lời lập tức mà suy nghĩ một lúc rồi mới nói

-Ta dự định đi tìm kiếm các phần còn lại của Huyền giới chi môn, không thể không rời đi, nếu muốn các nàng có thể ở lại đây, ta cũng không muốn mọi người phải bôn ba vất vả...

-Phu quân, chúng ta không sợ vất vả...nếu muốn đi thì cùng đi

Trần Tinh nhìn Thi Vũ rồi cười nói

-Yên tâm đi, nếu ta không sử dụng nó thì chẳng có chuyện gì xảy ra đâu.

-Nhưng mà,....

-Các nàng nếu cứ đi theo ta bôn ba như vậy sẽ làm trễ nải tiến độ tu luyện, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, ta đảm bảo sẽ không lấy nó ra.

Trần Tinh phỉ miệng cười cùng biết bao nhiêu công sức mới có thể thuyết phục ba người ở lại Đảo Đào Hoa tu luyện, hắn cũng hứa với các nàng sẽ không đi lâu và định kỳ 5 ngày trở về một lần.

-Phải rồi, A Tinh, lúc đi gấp gáp quá nên ta cũng quên đưa cái này cho Tiểu Long Nữ, chàng nếu có cơ hội sẵn tiện giao cho nha đầu đó dùm ta, mặc dù ta không còn là chương môn Cổ Mộ nhưng dù sao môn phái do mình sáng lập ra cũng không thể buông bỏ như vậy được.

Trần Tinh không suy nghĩ liền đồng ý, hắn không từ biệt Hoàng Dung mà bắt tay vào tìm kiếm bảo vật, nhưng trước hết phải giết hết đám lính Mông Cổ có liên quan đến việc hồi này trước. Bởi vì Lâm Triều Anh cũng đã xác nhận nhiều người đã rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Chia rẽ uyên ương (2)

Trong một căn phòng, tiếng rên rỉ của một nữ nhân vang lên không dứt, kéo dài được khoảng 1 phút thì lại nghe giọng nói nữ nhân truyền ra

-Tướng quân...thật là uy phong nha...thiếp thân chịu hết nổi rồi.

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng người này lại nghĩ

-Hừ, tướng tá nhìn thì ngon mà mới được một phút thì đã phụt hết ra, thứ đồ gì mà vô dụng, làm hại lão nương đây phải diễn một như vậy.

Người đàn ông gọi tướng quân này đang nằm thở dốc, nghe được y thị khen liên mặt cười thoả mãn, đang tính tiếp tục hiệp 2 thì phía ngoài truyền đến tiếng la lớn.

-Cấp báo, cấp báo,.....kẻ địch tấn công...Xin tướng quân ra chỉ thị.

Giật mình, y nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, khuôn mặt nổi giận bùng bùng, y cứ tưởng là hoàng đế Nam Tống nhu nhược kia cả gan cho quân tấn công doanh trại của mình nên lớn tiếng mắng chửi

-Mẹ nó, có phải là lũ tạp chủng Hán tử, kẻ địch có bao nhiêu người, mau truyền lệnh ta tập hợp đội hình.

Trong lúc này, một âm thanh như lệ quý cửu u cất lên.

-Không cần phí sức như vậy, tất cả đều đã bị ta giết rồi...chỉ còn lại mấy người các ngươi thôi.

Người phát ra âm thanh này không ai khác chính là Trần Tĩnh, đúng vậy, hắn đang trả thù đám lính Mông Cổ này, hiện tại hắn không có thời gian đi đến Nội mạc xa xôi, nên những người này phải gánh lấy con giận của hắn.

Ban đầu hắn dự tính giết những người tham gia đoàn người bị Triều Anh giết vừa rồi.

Nhưng bất một vài người tiến hành thôi miên mới biết thêm được, trong 6 tháng này bọn súc vật này không biết làm hại biết bao nhiêu người... Kể cả bé gái 10 tuổi chúng cũng thay nhau hãm hiếp đến chết rồi vứt xác con bé cho động vật ăn thịt. Loại hành động thiên lý bất dung này đã chạm đến giới hạn của Trần Tĩnh

Cho dù là khác nhau về quốc gia, khác nhau về dân tộc nhưng việc làm chỉ có súc sinh mới làm này thì thử hỏi Trần Tĩnh làm sao không nổi giận cho được.

-Bành~

Cửa phòng mở toan ra, người được gọi tướng quân này cũng tức tốc ra ngoài. Đập vào mắt hắn là cảnh xác chết la liệt khắp mọi nơi, máu nhuộm đỏ cả mảnh sân cùng với các phần tay chân đứt đoạn, cảnh tượng này làm cho nữ nhân bên cạnh hắn nôn mửa không thôi. Trần Tĩnh không có dự định tha cho bất kỳ người nào nên hắn cũng tiện tay giải quyết luôn người nữ nhân kia.

-Ngươi...ngươi...

Người đàn ông này khi nhìn thấy Trần Tĩnh thì toàn thân run rẩy, đôi chân không tự chủ quỳ sụp xuống, rồi ngã ngang không biết ngất xỉu hay đã chết, từ trong áo y rớt ra một cuộn giấy, nó theo quán tính được trải ra, không khó để nhận ra đây là một bức tranh, và người trong đó không ai khác chính là Trần Tĩnh.

Hắn nhìn thấy như vậy cũng mất đi hứng thú gì, tiện tay phách một chưởng khiến cả người tướng quân này bị đánh chia năm xẻ bảy, còn hắn thì trực tiếp không quan tâm bay về Chung Nam sơn hoàn thành phó thác của Triều Anh cho Tiểu Long Nữ trước.

Trên đường bay trở về, hắn chợt nhớ ra mình vẫn chưa đi lấy Cửu Dương Thần Công, và hắn cũng không dự tính bỏ qua bất kỳ một môn công pháp nào, mặc dù hắn biết nhiều nhưng không chuyên sẽ làm bản thân chẳng những không thể tiến bộ mà còn thật lùi lại, nhưng giả sử hắn không cần vậy còn người bên cạnh hắn thì sao? Đồ tốt làm sao lợi cho người ngoài được? Để lại cũng chỉ làm hao mòn giá trị của nó khiến nó bị lãng quên và thất truyền đi mà thôi.

Vì vậy, Trần Tĩnh quyết định đổi hướng bay thẳng đến tầng kinh các của Thiếu Lâm tự. Hắn tính ra đã có gần 200 năm không đến nơi này, nhưng ngoài trừ về cổ kính ra thì Thiếu Lâm cũng không thay đổi gì nhiều. Vị trí đặt bí kíp võ công Trần Tĩnh vẫn còn nhớ.

Hắn tiến vào rồi nhắm ngay cuốn Lăng Già Kinh mà lấy - hắn không kiểm tra bên trong có chứa nội dung Cửu Dương Công, bởi vì Lăng Già Kinh vẫn còn.

Những thứ còn lại Trần Tĩnh không có hứng thú. Cho nên hắn quyết định rời đi Tầng Kinh Các, nhưng lúc này cửa phòng mở ra, một tiểu hoà thượng tay cầm chổi cùng giẻ lau bước vào. Gặp được Trần Tĩnh bên trong thì hơi sửng sốt một chút nhưng rất nhanh hai tay chắp thành chữ thập cúi đầu chào hỏi hắn rồi bắt tay vào việc lau dọn.

Điều này làm Trần Tĩnh rất hiếu kỳ và không hiểu vì sao tiểu hoà thượng này lại có thể điềm tĩnh như vậy. Hắn dò hỏi

-Tiểu hoà thượng, vì sao gặp được người lạ xâm nhập tàng kinh các mà người có thể bình bình xử sự như vậy? Không báo động cho mọi người biết sao?

-A di đà phật, tiểu tăng là người xuất gia, ngày ngày ăn chay niệm phật, không tranh với đời, ba ngàn phiền não đã đoạn hà có gì phải làm khó thí chủ?

Trần Tinh nghe xong, trong lòng cảm thán, có rất nhiều người tự xưng mình là cao tăng đắc đạo nhưng trong lòng lại vương bận hồng trần, tranh đấu đến chết cũng vì lợi ích cá nhân rồi được truy phong danh hiệu cao quý nhất của chùa. Nhưng lại không bằng một vị tiểu hoà thượng trông giữ tàng kinh các này.

-Tiểu hoà thượng, người tên là gì?

Người này chấp tay thi lễ nói

-A di đà phật, tiểu tăng pháp danh Giác Viễn.

Trần Tinh nghe xong thì cảm thấy bất ngờ

-Ồ, Giác Viễn sao? Rất tốt, người lấy giấy bút lại đây một chút.

Giác Viễn không nói gì, y thi lễ rồi chuẩn bị giấy bút đưa cho Trần Tinh. Trần Tinh không nhận lấy mà từ trong người lấy ra quyển Lăng Già Kinh đưa cho Giác Viễn nói

-Người tu phật thì quan trọng nhất là trong lòng phải tâm vô tạp niệm, quyển Kinh Lăng ca này sẽ giúp người chứng đạo của mình. Mục đích của ta đến đây là vì nó. Người hiện tại sao chép một phần rồi về học thuộc lòng đi.

-A di đà phật, tiểu tăng rất cảm ơn thí chủ

Giác Viễn không từ chối nhận lấy rồi ngồi xuống sao chép Lăng Già Kinh.

Trần Tinh làm như vậy không có mục đích gì khác, bởi vì hắn cảm thấy Giác Viễn xứng đáng có được cơ duyên của mình.

Ai cũng đều biết, Cửu Dương Thần Công được giấu trong Lăng Già Kinh, nhưng vì sao không ai học được? Chỉ riêng Giác Viễn?

Hóa ra ngày trước, một vị cao tăng nào đó sợ đời sau sa đà vào võ học mà quên Phật pháp, đã chép chung Cửu dương công, một công phu tối cao của Thiếu Lâm tự vào chung trong quyển kinh Lăng ca. Nhưng lo nghĩ của vị cao tăng này đã đúng, quả thật thiếu lâm tăng nhân càng ngày càng ít tu tâm mà thay vào đó là chuyển sang tu võ.

Chỉ có Giác Viễn là nhận được cơ duyên, bởi vì tâm ông trong sáng, tính cách chất phác, cứ nghĩ đó là kinh Lăng ca bình thường, ngày nào cũng đọc đến nỗi thuộc lòng. Công lực ông tăng tiến một cách không ngờ, ngày đến chính ông cũng chẳng biết.

Trong nguyên tác, Ông đánh nhau với Hà Túc Đạo, cứu Quách Tương và Trương Quân Bảo cũng chỉ là quán tính trước tình huống nguy hiểm mà thôi.

Sau khi sao chép xong xuôi, vì cảm thấy Trần Tinh là một người có "duyên" với Phật - hắn lên vào Thiếu Lâm không lấy bí kíp võ công mà lấy phật pháp giáo lý.

Nên Giác Viễn cũng cá gan lấy quyển kinh lâu đời nhất tự có, chính là quyển Đại Nhật Kinh tặng cho Trần Tinh. Với mong muốn Trần Tinh có thể độ hoá chúng sinh, tạo phúc muôn dân.

Nhìn quyển sách phủ đầy bụi bặm, Hắn mới hiểu được vì sao Giác Viễn lại làm như vậy, dù một vật có quý giá cỡ nào mà không sử dụng thì cũng chỉ là đồng rác.

Hắn không từ chối cũng không ngại bụi bặm mà nhận lấy một quyển kinh thư tổ bỏ này.

Sau khi tạm biệt Giác Viễn, Trần Tinh cũng xuất phát đến Chung Nam. Do hắn bay đi nên thời gian không bao lâu liền tới. Nhưng hiện tại trời cũng đã chập tối. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ là bàn giao lại việc thôi? Xong rồi rồi đi, cũng không mất bao nhiêu thời gian nên Trần Tinh quyết định đi vào trong.

-Quá nhì, ta hiện tại bị thương rất nặng không sống được bao lâu nữa, cho nên ta nhất định phải giết con trước....

-Đừng...cô cô, có phải người lừa con phải không? Vì sao cô cô có thể chết đi được? Đúng...nhất định là vậy!

-Khụ, khụ,... Đừng chạy...

Âm thanh truyền ra khiến Trần Tinh nghi hoặc, chính là đoạn đối thoại của Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá, không biết nguyên nhân gì khiến nàng trọng thương và nảy sinh ý định giết Dương Quá nhưng dường như vận mệnh đã được an bài.

...

Dương Quá thấy Tiểu Long Nữ không phải đang đùa, y sợ quá lần lượt né tránh rồi nhanh chân chạy trốn ra ngoài Cổ Mộ, y không để ý rằng Trần Tinh đang nấp một bên nhìn theo bóng lưng của mình.

Hắn lắc đầu rồi đi vào trong. Tiểu Long Nữ nghe tiếng bước tưởng rằng Dương Quá trở lại nên cũng không cần nhìn mà dùng hết sức còn lại của mình đâm một kiếm.

Kiếm còn chưa đến thì nàng cũng đã gục xuống. Hắn thấy vậy cũng tiến lên một bước đón đỡ. Dưới ánh đèn Trần Tinh có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt tuyệt mỹ có phần trắng bệch thiếu đi màu hồng sức sống, hơi thở yếu ớt khoe miệng còn dính máu. Đưa tay bắt mạch thì không còn cảm nhận được nữa.

Quá thật như Tiểu Long Nữ nói, xem ra nàng không còn sống được bao lâu nữa. Thương thế của nàng rất nghiêm trọng, nhất là việc nàng dồn sức đâm một kiếm kia đã làm tình hình thêm nguy kịch hơn nữa.

Trần Tinh nhanh chóng đặt Tiểu Long Nữ nằm xuống, y thuật của hắn hiện tại cũng được xưng là Thần y rồi nên phương pháp cứu Tiểu Long Nữ dĩ nhiên là có, chỉ là phương pháp này chính là việc dùng nàng song tu.

Không có gì có thể cứu một người tâm mạch đã đứt hiệu quả bằng Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh. Kể cả Cửu U Nghịch Kinh cũng không thể làm được điều này, bởi vì thời gian không cho phép nó phát huy tác dụng.

Hắn xoắn xuýt, trong lòng trầm nghĩ

- Dù sao bên trong nguyên tắc nàng cũng bị Doãn Chí Bình thượng, chỉ là thay thế người mà thôi, và lại ta cũng chỉ vì cứu người, chắc Dương Quá không ngại đồ vô đầu.

Hắn cũng không phân tâm nữa, ôm tâm lý cứu người nhưng cũng không thể phủ nhận Trần Tinh có suy nghĩ với Tiểu Long Nữ, nếu là bình thường hắn nhất quyết sẽ không hề động đến nàng, nhưng hiện tại có cơ hội lại không cần phải chịu trách nhiệm mà lý do lại càng chính đáng thì việc gì bỏ qua?

- Xin lỗi, haizzz....

Mặc dù vậy nhưng Trần Tinh vẫn cảm thấy lương tâm có chút cắn rứt. Hắn Thở dài rồi dẹp bỏ hết suy nghĩ không đầu.

Bàn tay hắn bắt đầu hành động, việc còi xiêm y ra chính là việc đầu tiên.

Chẳng hề có một màn đạo đầu nào bởi vì đây cũng chỉ là việc chữa trị và không tồn tại tình cảm trong đó.

Trần Tinh tách hai chân Tiểu Long Nữ ra, hương thơm toả ra

Mùi hương này là loại thuốc kích thích cực mạnh đối với Cự long, con cự long không chờ đợi được nữa mà nhanh chóng chui vào khe hẹp.

Trần Tinh bình tĩnh nhìn phía dưới nơi âm dương giao hoà rồi chủ động dùng động tác cùng vận chuyển Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh.

Cướp đi "cái ngàn vàng" của một người con gái trong khi không được người này đồng ý thì cho dù là lý do chính đáng đi nữa hắn cũng cảm thấy không thoải mái. Hiện tại không như lúc trước còn non trẻ nữa, càng lớn càng phải suy nghĩ thấu đáo, sâu sắc hơn, nhìn mọi việc không thể chỉ một khía cạnh mà phải bao quát nhiều vấn đề liên quan khác

Trải qua khoảng ít phút vận hành, Tiểu Long Nữ cũng đã có chút khởi sắc và có dấu hiệu tỉnh lại, thế nhưng một khi nàng tỉnh và thấy mình bị Trần Tinh thượng liệu có xung động dẫn đến phản phệ mà chết hay không? Phải biết quá trình song tu một khi bắt đầu thì không được cắt đứt giữa chừng, nếu không thì chẳng những Tiểu Long Nữ không thể cứu mà còn liên lụy đến Trần Tinh, phải nói là hậu quả không lường.

Long Phượng Hoan Hi chân kinh ngoài việc là một tối đỉnh cấp song tu công pháp ra còn là một loại thuốc kích dục cực mạnh, Trần Tinh chỉ cần rút đi phần "dương" của chân khí ra để "âm" vào trong người Tiểu Long Nữ dẫn đến tình trạng mất cân bằng sinh lý "âm, dương" thì nàng ngay lập tức hoá thành dâm phụ.

Tiểu Long Nữ miệng không ngừng rên rỉ, nàng hiện tại tròn xoe mắt nhìn chăm chăm Trần Tinh, dòng nước mắt chảy ra... Biến thành dâm phụ nhưng không có nghĩa là mất đi lý trí, nàng vẫn còn mơ hồ biết bản thân mình đang làm gì, có điều rất nhanh thì thật sự quên hết tất cả.

Tiểu Long Nữ, nhóm người dậy, ghì chặt Trần Tinh phía dưới, rồi bắt đầu hoá thân thành cowboy cưỡi ngựa.

Tiếng nhóp nhép truyền ra hoà lẫn cùng âm thanh rên rỉ làm cho kẻ đứng ở ngoài nhìn lên cũng không chịu được kích thích.

Y cắn chặt môi, tay siết chặt thành quả đám, trán nổi gân xanh, mắt đỏ lên và chảy ra hai hàng lệ trong suốt.

Trong con ngươi của y xuất hiện hình ảnh một người phụ nữ đưa lưng về phía mình đang dùng hết sức nhip mạnh xuống phía dưới. Mỗi một lần như vậy là tiếng rên rỉ thoải mái phát ra. Nhưng đối với y thì cứ như là từng nhát dao đâm thẳng vào tim mình. Y - không phải ai khác chính là Dương Quá đã bỏ chạy lúc này. Bởi vì cảm thấy cắn rứt nên đã trở về xem thử, không ngờ bắt gặp cảnh tượng này.

Dương Quá trong lòng âm thầm thề

- Cô cô, người lừa dối con đã đành lại còn thông gian cùng kẻ thù giết cha con....người bất nhân đừng trách con bất nghĩa... Còn ngươi, ta thề nhất định

phải bấm người ra làm trăm mảnh....aaaahhh

Y cũng gạt đi nước mắt, và nhanh chóng rời đi. Đi đâu thì Trần Tinh không biết, bởi vì từ khi Dương Quá trở lại hắn đã biết được, nếu không biết được mới là vấn đề.

Trần Tinh biểu hiện lạnh lùng không cảm xúc, không ai biết hắn đang tính toán gì. Tiểu Long Nữ thì vẫn tiếp tục nhịp.

Thấy nàng cũng chịu hết nổi, Trần Tinh liền vươn người dậy chiếm thế chủ động.

Tiểu Long Nữ không đề phòng nhanh chóng thất thủ, nàng cảm nhận âm áp, toàn thân co giật ngồi ngã xuống ngất đi.

Trần Tinh thuận thế cũng nằm lên người nàng, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn gặp được trường hợp động huyết siết chặt quai không chịu nhả cự long. Thế là hắn cũng dễ yên như vậy ngủ đến sáng.

.....

Tiếng chim hót réo rít, giọt sương đọng trên lá sau cơn mưa tầm tã lúc đêm khuya, ánh nắng ban mai chiếu rọi như thổi hồn vào khung cảnh của ngày mới này.

Khác biệt với bên ngoài, trong Cổ Mộ thì cảm giác lạnh lẽo không ngừng, bởi vì Tiểu Long Nữ hiện tại đã tỉnh, nàng chẳng hề có hành động nào mà vẫn giữ nguyên tư thế giao hợp với Trần Tinh. Hai hàng lệ chảy dài rơi xuống giường đá.

Cảm giác lạnh lẽo này cùng với đau rát phía dưới khiến Tiểu Long Nữ cảm thấy tuyệt vọng chỉ muốn chết đi.

Bất giác một bàn tay ấm áp, vòng qua eo nàng rồi kéo nàng vào một nơi ấm áp. Lưng nàng áp sát vào ngực Trần Tinh. Tiểu Long Nữ không nói gì mà cũng từ từ nhắm mắt lại, cơ thể của nàng dần dần được thả lỏng.

Trần Tinh cảm thấy phía dưới buong lỏng nên hắn cũng nhẹ nhàng rút ra.

- Ừm~

Tròn bầu không khí xấu hổ, Trần Tinh mặc lại quần áo của mình. Hắn nhìn Tiểu Long Nữ một chút rồi lắc đầu thờ dài bước ra khỏi Cổ Mộ bay đi, bắt đầu hành trình tìm kiếm bảo vật ngoài Đông Hải - tin tức nhận được từ sơn tặc lúc trước.

Căn phòng thoáng chốc trở nên vắng lặng, Tiểu Long Nữ thì thào

- Quá nhi, người đang ở đâu... cô cô.... Hức hức hức

Không gian tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng khóc của Tiểu Long Nữ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Huyết sắc dạ minh châu

Ngoài khơi Đông Hải, từng ngọn sóng lần lần xô bờ, tiếng rì rào của sóng biển hoà lẫn cùng tiếng khẩu hiệu kéo lưới, tiếng cười những đứa trẻ nô đùa trên bãi cát,... Tất cả tạo nên một bức tranh hoàn mỹ về cuộc sống sinh hoạt thường ngày.

Đứng trên giữa các tầng mây, Trần Tinh nhìn xuống phía dưới các ngư dân đang tát bắt thu gom những mẻ cá.

Hắn có mặt ở đây không phải đến để tham quan mà là vì một số thông tin ngoài lệ của những sơn tặc được hắn giúp đỡ. Đồn rằng người dân vùng này có sức khoẻ rất tốt, đặc biệt sống rất thọ. Không cao lớn dũng mãnh giống người Mông Cổ nhưng lại dẻo dai bền bỉ.

Cũng chính vì vậy, Trần Tinh mới có cơ sở cho rằng nơi này có thể ẩn chứa bí mật nào đó. Rất có thể là bảo vật tương tự như Dạ minh châu và huyền giới chỉ môn. Mọi chuyện không thể trùng hợp như vậy, một người sống thọ thì có thể là do nguyên nhân khách quan nhưng cả làng sống thọ thì phải xem xét lại nhiều yếu tố khác. Chỉ là không biết nguyên nhân do đâu thôi.

Hắn lập tức loại bỏ ngay yếu tố nguồn nước sinh hoạt, bởi vì những người này sử dụng nguồn nước chung với dân phụ cận chính là từ cửa ngõ sông Dương Tử, như vậy thì chính là thức ăn, nhưng thức ăn lại rất đa dạng phong phú, đây cũng là lý do hắn cảm thấy đau đầu nhất.

Trần Tinh cũng đã thử tiến hành thôi miên một vài người nhưng kết quả hắn thu được cũng không khác gì mấy, nên hắn đành bỏ ra chút ít thời gian quan sát những người này.

Một mẻ cá lớn, ai ai cũng mừng rỡ và trở về đất liền, hần cũng đi theo đám người. Cứ thế liên tục 3 ngày quan sát, nhưng cũng không có kết quả gì mấy, mà ngày mai chính là kỳ hẹn trở về 5 ngày thì trở về một lần của hần với mấy nữ.

Hần có chút thất vọng, đang lúc dự định bay đi thì một đám người kéo tới, bọn họ ăn mặc rất sang trọng có vẻ là thương lái.

-Thôn trưởng, xin chào, ngài vẫn khỏe chứ, haha

Một người trung niên mập mạp dẫn đầu lên tiếng chào hỏi. Thôn trưởng trong miệng người này, Trần Tinh cũng biết và cũng đã tiến hành thôi miên nhưng ông lão cũng không biết gì về nguyên nhân dẫn đến người trong làng của ông sống thọ.

-Mã đại gia khách sáo, lão vẫn khỏe, cảm ơn ngài đã quan tâm, hàng của ngài chúng ta đã chuẩn bị xong, mời ngài theo chúng ta.

-Haha, như vậy thì còn gì bằng, mời thôn trưởng dẫn đường.

Cuộc nói chuyện diễn ra rất ngắn ngủi. Đoàn người nhanh chóng rời đi, Trần Tinh ban đầu cũng không quan tâm lắm nhưng dù sao cũng cảm thấy đã đến đây rồi có đi thêm chút nữa cũng chẳng có gì. Những manh mối tưởng chừng nhỏ nhất đôi khi lại là yếu tố quyết định kết quả.

Men theo bãi cát trắng khoảng chừng 2km, cách bờ 1-2 hải lý có một ốc đảo nhỏ, trên đó có dựng rất nhiều ngôi nhà, mọi người lên thuyền đã cập bến chờ sẵn rồi ra khơi sang đó.

Trần Tinh dĩ nhiên là bay theo, hần hoà lẫn vào đám thương nhân và được dẫn đến một bãi đất trống cạnh dải đá ngầm, nơi này chứa đựng rất nhiều bảo vật, thì ra đám thương nhân này đến đây là để thu mua chúng.

Mất đi hứng thú, hần xoay người dự định rời đi thì một người trong số họ lên tiếng

-Thôn trưởng, số bảo vật này giá cả vẫn như vậy chứ? Không lên giá sao? Ta cảm thấy thiệt cho ngài a, Khách hàng của ta có có những phản hồi rất tích cực, nói sau khi thưởng thức thì sức khỏe được cải thiện rất nhiều, số bảo vật này được mọi người rất ưa chuộng. Thôn trưởng, nếu ngài không tăng giá thì lương tâm ta cảm thấy rất cắn rứt a.

-Đúng đấy, chúng ta cũng thấy vậy,...

Mọi người hòa theo, xem ra đám thương nhân này cũng không phải xấu xa lắm. Quan trọng hơn là câu nói tiếp theo của thôn trưởng làm Trần Tinh cảm thấy trên đời này vẫn còn tồn tại tình người

-Các vị, các vị, lão đây rất cảm kích vì các vị đã thay mọi người ở đây suy nghĩ, thế nhưng chúng ta cảm thấy cuộc sống hiện tại rất sung túc và không muốn tăng giá thêm, trải qua tháng ngày cơ cực nên mọi người đều hiểu được những khó khăn của nó, nếu như hiện tại chúng ta tăng giá thì các vị thu nhập sẽ ít đi kéo theo các vị phải tăng giá lên, như vậy khách hàng phải trả một cái giá cao hơn, những người giàu thì không nói, những người không đủ điều kiện thì không được thưởng thức. Như vậy không phải mục đích ban đầu của chúng ta khi thoả thuận bán chúng.

Mọi người nghe xong thì gật gù im lặng, người lên tiếng đề nghị lúc này cũng cúi đầu xin lỗi.

Trần Tinh cảm thấy dường như đã tìm ra được đầu mối rồi, không sai chính là số Bảo Vật này, đúng hơn chính là nơi chúng sinh sống có lẽ đang cất giấu một trong những phần thiếu khuyết của Huyền giới chi môn hoặc một bảo vật nào đó, mà nó là gì đi nữa Trần Tinh cũng muốn đạt được. Hần không kén ăn và cũng không chê bảo vật nhiều.

-Thôn trưởng, đám bảo vật này mọi người đánh bắt ở đây luôn sao? Ở dưới lẽ nào có rạn san hô?

Trần Tinh dứt lời thì mọi người đều tập trung ánh mắt nhìn hần, ánh mắt giống với đang nhìn con khi diễn trò một dạng, nhưng không ai mở miệng trêu chọc châm biếm gì cả, bởi vì là thương nhân ai cũng có tầm nhìn.

Từ cách ăn mặc đến khí chất, ai ngu ngốc phán xét hần là người tầm thường mà đi trêu chọc chuốc lấy phiền phức?

Thôn trưởng nhìn hần rồi cũng cười chào hỏi rồi trả lời

-Vị đại gia này, ngài nói chỉ đúng một phần thôi, ở đây quả thật có rạn san hô nhưng số bảo vật này không phải chúng ta đánh bắt mà là chúng nó đến thời gian này sẽ tập trung lại đây. Chúng ta chỉ việc bỏ công lặn xuống vớt nó lên thôi.

Trần Tinh nghe xong thì gật gù không lên tiếng nhưng trong lòng thì thầm nghĩ

-Xem ra, chính là nơi này rồi.

Mọi người đều không quan tâm đến hần nữa mà bắt đầu giao dịch thu mua bảo vật. Không ai chú ý đến việc ốc đảo đang rung động.

Hần cảm thấy càng hiếu kỳ hơn nữa, rung động tần số không cao nhưng với một người bình thường ắt hẳn phải cảm nhận được chứ? Vì sao không ai quan tâm đến nó gì cả?

Trần Tinh quan sát mọi người cử động, hần cũng không thêm hỏi nhiều mà trực tiếp lặn xuống biển dò xét.

Dưới màn nước trong xanh, Trần Tinh có thể thấy rõ ràng được kỳ cảnh đẹp mà tạo hoá ban tặng.

Động vật phong phú, đủ các loại màu sắc và rất đa dạng, thế nhưng điều này cũng chính là vấn đề làm Trần Tinh cảm thấy đau đầu.

Nguyên do cũng chính là lần này hắn không thể dựa vào việc cảm nhận linh khí nữa, bởi vì trong nước biển chẳng hề có một chút linh khí gì, nghĩ lại cũng đúng, viên dạ minh châu lúc đầu cũng không có gì đặc biệt trừ khi hắn trực tiếp tiếp xúc với nó mới nhận ra.

Còn hiện tại, đặt giả thuyết là nơi này thật sự có một viên dạ minh châu khác, thì vấn đề nảy sinh chính là Trần Tinh phải chạm vào nó mới biết được nó có phải là bảo vật hay không.

Việc tìm kiếm này không phải đơn giản như mọi người nghĩ, cứ như là mò kim đáy biển vậy. Nhưng mọi việc luôn có giải pháp, hắn chuẩn bị vài con bào ngư còn sống, rồi đặt nó trên rạn san hô. Việc còn lại là chờ đợi xem thức ăn của nó là gì.

Những con bào ngư này đã bị bỏ đói mấy ngày rồi và dĩ nhiên chúng không làm hắn thất vọng. Có điều dường như không đúng cho lắm, bởi vì bọn nó di chuyển rất chậm cùng với ăn những thứ đại loại như rong biển....

Như vậy có đợi ở đây mười ngày nửa tháng cũng không có kết quả. Trần Tinh không muốn bỏ ra thời gian nhiều như vậy, hắn quyết định ly khai trở về một chuyến rồi tới đây sau. Nhưng lúc này cảnh tượng trước mắt làm Trần Tinh hứng thú.

Một đàn cá nhỏ không biết từ đâu kéo tới bao vây xung quanh ốc đảo rồi rĩa các lớp rong rêu phủ trên đó.

Hắn hiện tại mới để ý cái ốc đảo này, càng nhìn càng thấy không bình thường, ở đâu giữa biển lại mọc lên một hòn đảo nhỏ được? Hiện tại hắn mới chú ý đến nó.

Hình thù của nó trông giống như....một con rùa? Chính xác hơn là một con rùa với kích thước khổng lồ! Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán và không có bằng chứng nào chứng minh điều hắn nghĩ là đúng. Bởi vì xung quanh toàn là đá với đá làm sao có con rùa có thể không ăn không uống mà vẫn sống được?

Khoan, người dân ở đây không phải có đặc điểm là sống rất thọ sao? Nếu như tác dụng của bảo vật này có liên quan đến thọ nguyên vậy thì có thể giải thích được tất cả mọi chuyện. Và trước mắt hắn cần xác nhận một điều là ốc đảo này có hay không thật chất là một con rùa?

Dưới biển dĩ nhiên Trần Tinh không nắm chắc, hắn cần phải chuẩn bị kỹ càng để đề phòng những trường hợp xấu nhất có thể xảy ra, bởi vì hắn là người nắm quyền chủ động, sự việc tiến triển như thế nào là do hắn làm chủ.

Sau khi dò xét mọi thứ nhiều lần hắn tiến tới vị trí tập trung nhiều lũ cá nhất, Trần Tinh dạt ra từng mảnh đá. Cảm nhận lớp đá thay đổi, Có vẻ cứng chắc hơn rất nhiều. Hắn liền sử dụng Cửu Âm Hàn Thi Trảo để tiến hành tách đá ra.

Dị biến phát sinh, trảo vừa phá lớp đá thì mặt đất cũng run rẩy dữ dội, hắn thấy thế nhanh chóng lùi ra, khi bàn tay rút ra thì hắn liền biết được đó thật chất không phải đá mà là lớp da phủ ngoài của con quái vật này.

Lớp chất lỏng màu đỏ dĩ nhiên là máu hoà lẫn vào biển, cảm nhận mùi tanh tươi đó Trần Tinh lúc này dám chắc trăm phần trăm bảo vật hắn đang tìm nằm trong người con rùa này, bởi vì hắn hiện tại cảm nhận được linh khí từ trong máu của nó.

-Grécc

Một vết thương nhỏ khiến con rùa đau đớn kêu lên, nó từ từ đứng dậy, Trần Tinh nhân cơ hội này bồi thêm một chiêu Vô Thường Cán Lộ rồi nhanh chóng rút lui.

Trong lúc hắn điều tra quan sát vị trí thì mọi người cũng đã rời đi, cho nên hiện tại nơi này cũng chỉ còn mình Trần Tinh cùng con quái vật này.

Rời khỏi mặt nước đứng trên không trung, tầm nhìn hắn bao quát mọi thứ, lớp đất đá phủ lên mai rùa được được gỡ bỏ bộc lộ ra một chiếc mai rùa khổng lồ. Cái đầu được giấu dưới mặt nước cũng từ từ lộ lên.

Đôi mắt nó sáng trưng như ánh đèn, chăm chú như độc xà, nó hướng về Trần Tinh rít rào. Tiếng hống vang vọng như tiếng sấm. Mặt nước cũng vì nó mà gợn sóng.

Đây là lần đầu tiên đối thủ của hắn là một con quái vật, Trần Tinh không hề gấp gáp mà chú tâm quan sát đưa ra đề phòng, lợi thế của hắn chính là khoảng cách cùng "cái đầu". Chỉ cần lựa chọn chiêu thức thích hợp tiến hành công kích quấy rối con rùa này và chờ đợi độc tố Cửu Âm Hàn Thi Trảo phát tác nữa là xong, đây cũng là lý do mà Hắn bồi thêm một trảo. Mọi thứ đều được hắn tính từ trước.

Đứng trên không trung Trần Tinh liên tục phách chưởng, hắn không biết đã tung ra bao nhiêu chiêu thức về phía con quái vật này nhưng dường như tất cả đều không xi nhê gì.

Điều này làm hắn nhớ tới tháng ngày một đám vỡ nát ngọn núi kia. Hắn bắt đầu đi tiếp tục ra sức mà đánh.

Con rùa này dường như không phải ngu ngốc, nó nhận thấy bản thân chẳng thể làm gì Trần Tinh liền quay đầu bỏ chạy.

Hắn lập tức nhận biết được ý đồ của nó, làm sao có thể để cho nó trốn đi được? Trần Tinh đuổi theo tiếp cận hắn từ phía trên điên cuồng oanh tạc.

Bất thành linh con rùa này quay đầu, miệng nó mở lớn rồi phun ra cột nước hướng thẳng về hấn mà đi.

-Không tốt...

Không thể khinh thường cột nước này, nó như là đại pháo oanh thẳng vào người hấn. Trần Tinh chỉ kịp kêu lên một tiếng thì đã bị đẩy cao lên không trung.

Hấn ói ra một ngụm máu sau đó rơi tự do xuống biển. Con rùa nhanh chóng bơi lại rồi nuốt luôn hấn vào bụng.

-Rống~

Mọi thứ trở nên yên tĩnh lại sau tiếng rống đầy hưng phấn của con quái vật khổng lồ này. Nó bơi đi, ốc đảo cũng đã không còn. Chỉ có một mảnh vô biên vô tận nước biển mà thôi.

.....

Trời chiều ngả về tây, sắc vàng ánh lên sự thê lương. Nó giống như đưa tiễn một sinh mệnh đang đi đến hồi kết.

Ánh sáng rồi cùng tắt, mọi thứ bắt đầu chìm trong màn đêm.

Bỗng nhiên!

-Rầm~

Một âm thanh vang dội như phá vỡ bầu không khí ngột ngạt ảm đạm này, từ trên cao nhìn xuống men theo ánh trăng có thể thấy rõ nước biển đang dần dần bị nhuộm đỏ.

Ở dưới mặt nước đang từ từ nổi lên bóng đen to lớn. Khi nó lộ ra thì thấy đó chính là một cái mai rùa. Trên đó đang đứng một thanh niên toàn thân trang phục màu đỏ, mùi máu tanh từ trên người người này theo gió toả đi bốn phía thu hút rất nhiều cá mập bao vây xung quanh nhưng hấn chẳng thèm để ý.

Người này không ai khác chính là Trần Tinh.

Bàn tay hấn nắm chặt dường như đang cầm vật gì, khi mở nó ra thì thấy rõ ràng chính là một viên huyết sắc dạ minh châu. Hấn mỉm cười thì thoà.

-Không tệ, không tệ, chẳng những suy đoán không sai còn phục hồi lại như lúc trước. Xem ra vận may của ta vẫn rất tốt.

Hấn nói xong thì tay tay đắm vào mặt biển. Chỉ nghe tiếng oanh minh cộng hưởng, một cột nước nổ mạnh lên cao kèm theo thịt nát của lũ cá mập bao vây lúc này.

Rõ ràng là thời kỳ đỉnh cao của hấn đã trở lại, nói đúng hơn chính là cơ thể hấn đã hồi phục.

Nguyên nhân cũng bắt nguồn từ việc Trần Tinh bị con rùa này nuốt vào trong bụng. Bên ngoài thì chơi không chết, bên trong thì việc gì hấn phải sợ.

Chẳng những như vậy, hấn còn uống rất nhiều máu có chứa linh khí của con rùa này và kết quả vô tình bổ sung đầy đủ để làm cho cơ thể trở lại thời kỳ đỉnh phong.

Trần Tinh thu dọn mọi thứ, hấn không dám chắc viên huyết sắc dạ minh châu này có phải là một trong những phần thiếu khuyết của huyền giới chi môn hay không nhưng khả năng đó rất cao nên cũng không dám thu nó vào trữ vật giới chỉ nữa mà bỏ vào hộp ngọc rồi nhét vào túi áo. Hấn muốn quay về hội họp với chúng nữ sau đó mới quyết định tiến hành nghiên cứu.

Tiện thể hấn cũng thu luôn cái mai rùa này, đơn giản chỉ vì một đám vừa rồi hấn có thể đắm banh xác con quái vật nhưng chỉ riêng cái mai rùa này là không có hao tổn gì.

Điều này chứng tỏ nó cũng không phải vật tầm thường. Có điều trữ vật giới chỉ thì không đủ chỗ để chứa chiếc mai và hấn cũng chỉ còn cách là mang nó bay. Hiện tại thân thể hấn đã trở về bán thân rồi nên vật nặng cách mấy không vượt quá ngưỡng 1 vạn cân là Trần Tinh có thể khao hết.

Hấn rời khỏi trong đêm nên không làm kinh động bất cứ ai cũng như không ai nhìn thấy Trần Tinh vác mai rùa, nếu chuyện này truyền ra thì không phải hấn mất hết mặt mũi sao? Ô quy là từ không phải hay ho gì.

Không đề cập đến vấn đề này, bởi vì trước mắt hấn cũng đã xuất hiện Đào Đào Hoa rồi. Việc còn lại chỉ là thông báo chúng nữ một tiếng nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Võ lâm quần hiệp? (1)

Một làn gió nhẹ thổi qua, những mảnh hoa đào thay nhau rụng rơi xuống đất, cứ như thể tranh nhau khoe sắc cùng với 4 người nữ nhân này.

Tương truyền Trung Hoa có 4 người đẹp vang dội cổ kim, Trần Tinh không biết có phải là thật hay không nhưng hẳn tin chắc, các nàng nếu so với 4 người trước mắt hẳn hiện tại cũng chỉ ngang nhau mà thôi.

Triều Anh, Thi Vũ, Hoàng Dung, Niệm Từ, mỗi người một vẻ xoay quanh một cái bàn đá tiến hành đàm luận với nhau, cây hoa đào ở phía sau mặc dù nở hoa có đẹp đến đâu, thì dường như nó cũng chỉ là vật trang trí để tôn lên vẻ đẹp của các nàng mà thôi.

Hắn đã tới được một lúc và đứng từ xa quan sát các nàng, bởi vì hắn không muốn phá vỡ bức tranh giai nhân tuyệt mỹ này.

Người có tâm trạng vui thì nhìn cái gì cũng thấy tươi đẹp hẳn ra. Hiện tại Trần Tinh cảm thấy bản thân mình rất may mắn, mặc dù nó không được trọn vẹn cho lắm, hắn vẫn còn phiền não quần thân. Nhưng không sao, tâm trạng tốt suy nghĩ cũng tích cực hơn. Khó khăn thử thách rồi cũng sẽ qua.

Trần Tinh chờ đợi một lúc, hắn cũng không thể cứ nhìn lên như vậy suốt, khi chuẩn bị xuất hiện thì Thi Vũ lên tiếng..

-Triều Anh tỷ, tỷ nói phu quân đi đến khi nào mới trở về? Có hay không...

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, Gương mặt nàng cũng biểu hiện rất lo lắng, Trần Tinh cảm thấy Thi Vũ quả thật là một cô gái xứng đáng để hắn che chở yêu thương, có điều nàng lo xa quá rồi, làm sao hắn có thể không giữ lời hứa mà bỏ các nàng đi được, Trần Tinh móc trong tay hộp gỗ đựng huyết sắc dạ minh châu, hắn chuẩn bị sẵn để chứng minh với các nàng là mình luôn tuân thủ hứa hẹn.

Chỉ là lúc này nghe Thi Vũ nói tiếp

-Có hay không phu quân dẫn thêm tỷ muội nào trở về nữa?

Trần Tinh lão đạo, một tay che mặt, gương mặt hắn méo mó, bờ môi giật giật. Nếu không phải hắn nhanh tay thì huyết sắc dạ minh châu cũng rớt xuống đất luôn rồi.

Hắn biểu hiện như vậy không phải là do nàng nói sai mà là nói quá đúng.

Trần Tinh chỉ có thể im lặng mắng thầm bản thân quá dễ dãi. Nếu như hiện tại Tiểu Long Nữ yêu cầu hắn chịu trách nhiệm thì hắn chỉ có thể đưa mặt mo ra mà nhận mệnh thôi.

Dù vậy, nói xấu sau lưng nam nhân của mình là không tốt. Hắn quyết định hù dọa các nàng một chút, nhân tiện thử thực lực của từng người xem như thế nào.

Trần Tinh đưa tay áo che mặt, trong chớp mắt hắn biến thành một người hoàn toàn khác.

Một đại hán cao to, thô kệch, gương mặt kiên nghị, làn da ngăm đen, cơ bắp cuộn cuộn tràn đầy tính bộc phát từ trên không trung rơi xuống.

Ầm một tiếng, mảnh đất rung động, chấn động này tạo ra luồng kinh phong thổi ra xung quanh bốn phương tám hướng. Trần Tinh lựa chọn địa điểm thích hợp nên cũng không gây phá hoại gì nhiều đến cây cối xung quanh, hắn đã tính toán giảm thiểu thiệt hại nhất có thể.

-Người nào....

Triều Anh ngay lập tức tiến lên vung tay áo hoá giải áp lực gió. Bụi bặm qua đi, đứng ở giữa hố to, Trần Tinh hai tay khoanh ngực gương mặt biểu hiện cực kỳ dâm đãng, hắn liếm liếm môi rồi nở nụ cười nói.

-Bốn vị tiểu nương tử, vì sao lại ở nơi này trông cô đơn như thế? Không bằng cùng ta tâm sự một chút như thế nào?

Giọng nói nghe trầm ổn, nhưng ánh mắt hắn lại mang tính xâm lược rất mạnh, muốn diễn, phải diễn cho giống, nếu không các nàng thông minh như vậy, làm sao có thể lừa gạt được. Nhất là Hoàng Dung, tiểu hồ ly này là khó lừa gạt nhất.

Quả nhiên, các nàng đều tỏ ra đề phòng. Bỏ qua những đoạn đối thoại nhằm chán, bởi vì mục đích hắn cũng là kiểm tra xem các nàng bộc phát mạnh nhất đến đâu.

Trần Tinh nhanh chóng đại chiến cùng 4 người, Triều Anh, Niệm Từ chủ công, Thi Vũ, Hoàng Dung tiến hành phụ trợ quấy rối.

Triều Anh tay phải sử kiếm, các cánh hoa đào theo một quy tắc nhất định xoay xung quanh thân kiếm, nàng lao thẳng về phía hắn rồi đâm một kiếm, Trần Tinh bước lùi về sau một bước tiến hành né tránh, người nàng theo quán tính lướt qua lướt Người hắn, bỗng chốc nàng nghiêng người chém ra một kiếm, bóng kiếm kéo dài rồi đập lại với nhau.

Triều Anh khẽ quát

-Phong Hoa Tuyệt Đại!

Các hoa đào bỗng nhiên đổi hướng, chúng xếp thành hình mấy chục thanh kiếm lao thẳng vào Trần Tinh, thì ra mục đích ban đầu của nàng lao tới cũng chỉ là hư chiêu mà thôi. Chiêu này mới là mục đích của nàng.

Cùng lúc đó, Niệm Từ từ bên cánh trái úp lại, tay nàng dùng cương roi xoay tròn trên đỉnh đầu, tạo ra kinh phong thổi bay đất đá xung quanh cứ như trực thăng hạ cánh vậy, nàng hơi nâng tay về sau rồi dùng sức đánh mạnh xuống, không hề có hư chiêu gì nhưng sát thương theo Trần Tinh nhận thấy là mạnh hơn chiêu thức của Triều Anh, tiếng rít ma sát vang lên không dứt, miệng cũng lớn tiếng nói

-Đông Mai Nộ Phóng

-Rầm~ oanh oanh~

Bụi bặm toé lên ngập trời, kinh phong thổi bay bàn ghế, Thi Vũ, Hoàng Dung đều lui ra sau đưa tay che mặt.

Triều Anh cùng Niệm Từ cũng đứng chung một chỗ ngưng mắt nhìn. Các nàng tin rằng người này không chết ắt cũng trọng thương. Bởi vì các nàng nhìn thấy rõ ràng hấn đã trúng chiêu.

Sự thật dĩ nhiên là Trần Tinh không hề làm ra phòng ngự mà ngạnh hám chiêu thức của các nàng. Trong khói bụi hấn thì tho

-Đã lâu lắm rồi, cảm giác bị đánh mà không đau này... Thật tốt a...hắc hắc hắc.

Dứt lời, Trần Tinh vận công, bụi bặm nhanh chóng bị quét sạch, thân hình hấn không chút tổn hại xuất hiện trước mặt 4 nàng, hấn giả bộ đưa tay phủ trước mặt ho khan rồi nói

-Khục khục, lợi hại a, đáng tiếc uy lực vẫn còn kém một chút a.

4 người giật mình, bỗng chốc Thi Vũ hét lớn

-Anh tỷ, Từ tỷ, Dung muội, mau lui ra.

3 người nghe tiếng hô không chần chờ lập tức lui ra phía sau. Thi Vũ cả người bắt đầu bật mạnh lên không trung rồi từ từ rơi xuống, cả người nàng cứ như đang nhảy múa trên không vậy.

Trần Tinh nhìn mà cảm thán không thôi, bởi vì hấn đã đoán được nàng muốn sử dụng chiêu nào. Đúng là chiêu thức phù hợp với bản thân mới là vương đạo.

Quả nhiên, âm thanh từ trong miệng nàng từ từ truyền ra.

-Mãn Thiên Hoa Vũ

Chữ Vũ vừa kết thúc cũng là lúc Hàng trăm, hàng ngàn, cánh hoa tựa như "mưa hoa" từ trên trời lấy tốc độ kinh người rơi xuống.

Nó như đạn pháo oanh tạc vào đại địa, một vùng rộng lớn bị san bằng bất kể đó là gì.

Đây là chiêu thức cực mạnh sát thương phạm vi rộng do chính tay Trần Tinh nghĩ ra và truyền dạy cho Thi Vũ để nàng dùng làm át chủ bài, không ngờ hôm nay hấn chính là người đầu tiên thương thức nó.

Không thể không nói, nhìn Thi Vũ thường ngày nghe lời ngoan hiền như thế, nhưng khi đánh nhau lại sử dụng chiêu thức không cho đối phương đường sống như vậy, phải nói là.....rất tốt a.

Không riêng gì về Trần Tinh, tam nữ cũng há học mồm về sức phá hoại của chiêu Mãn Thiên Hoa Vũ, có điều hiện tại các nàng không tiện để hỏi thăm mà chăm chú vào vị trí trung tâm theo dõi kỳ biến.

Thực lực 3 người hấn đã được thương thức...Trần Tinh rất hài lòng, chỉ còn chờ biểu hiện của Hoàng Dung nữa thôi thì mục đích kiểm tra sẽ trọn vẹn.

Vừa nghĩ hấn liền hành động, từ trong màn bụi lao ra, Trần Tinh can rở nói

-Khắc khắc, tiểu nương tử, ta đến đây....

-Dung muội-Dung tỷ, cẩn thận....

Tiếng hét các nàng vang lên, Bất ngờ là Trần Tinh lao đến trước mặt nàng khi khoảng cách 3 m thì dừng lại, hấn bắt đầu dĩ hời

-Tiểu hồ ly, nhận ra rồi sao?

Hoàng Dung mỉm cười gật gù đầu, Mấy người khác cũng không ngu ngốc lập tức nhận ra giọng nói của Trần Tinh.

Thì ra lúc hấn lao tới để kiểm tra Hoàng Dung thì nàng chẳng những không làm ra tư thái chiến đấu mà còn mỉm cười với hấn. Dĩ nhiên là thân phận hấn

đã bại lộ.

Trần Tinh thu công, khi hắn trở lại hình dáng ban đầu rồi mới nhìn nàng rồi hiếu kỳ hỏi

- Vì sao nàng lại nhận ra được là ta? Ta cảm thấy mình diễn rất tốt mà không có sơ hở nào mới đúng?

Hoàng Dung chấp tay sau lưng tỏ vẻ cao thâm nói.

- Trên đời này không có chuyện gì là hoàn mỹ tuyệt đối cả, không có sơ hở là đối với huynh mà thôi, đối với ta thì chỗ nào cũng sơ hở cả. Từ lúc cách mà huynh xuất hiện đến hiện tại. Thử hỏi ai còn có thể từ trên không trung rơi xuống, Ngạnh hám các chiêu thức mạnh như vậy nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra? Cao thủ như vậy thử hỏi có mấy người có thể làm được?.....

Hoàng Dung kể ra hàng loạt điểm nghi ngờ, mọi người chỉ có thể gật gù biểu thị tán phục về sức quan sát nhạy bén của nàng. Trần Tinh cũng vậy, nhưng hắn lại thông thể khen Hoàng Dung được

- Dung nhi, nếu nàng biết được nhiều như vậy thì chắc nàng cũng biết được lý do vì sao ta lại làm như vậy chứ? Nàng không chứng tỏ ra thực lực của mình thì ta không thể tiến hành đưa ra đánh giá chuẩn xác được, đầu óc có thông minh cỡ nào thì đứng trước lực lượng tuyệt đối thì những mưu kế của nàng cũng chẳng có tác dụng gì. Cho nên, lần sau hãy dùng hết sức thể hiện ra bản lĩnh của mình. Cố gắng lên, Đừng làm ta thất vọng.

Trần Tinh cùng mọi người hàn huyên vài câu, hắn đưa ra viên huyết sắc dạ minh châu rồi nhìn chúng nữ, không cần phải giải thích, bọn họ đều biết mục đích hắn làm vậy.

- A Tinh, có thể tạm thời đừng động đến nó được không? Chúng ta vẫn chưa biết công dụng của nó là gì, lỡ như....

Triều Anh đưa ra kiến giải, 3 nữ nhân khác nhìn nhau cũng trịnh trọng gật đầu đồng ý với lời nói của Triều Anh.

Số ít phục tùng số nhiều, việc này hắn sẽ không gia trưởng, dù sao vẫn còn nhiều phần chưa tìm được và cũng không chắc huyết sắc dạ minh châu là một phần của huyền giới chi môn, cho nên tạm thời gác việc này qua một bên cũng không sao.

Hắn ở lại Đảo Đào Hoa 3 ngày 3 đêm, ban ngày dĩ nhiên là truyền thụ cho các nàng võ công, bận bịu đến mức không có thời gian chính mình tu luyện.

Ban đêm thì vác thương ra trận giết địch. Hắn dĩ nhiên toàn thắng trở về. Đêm thứ nhất chính là Thi Vũ, đêm thứ hai chính là Hoàng Dung, đêm thứ 3 chính là Lâm Triều Anh, ba đêm, đêm nào hắn cũng khiến các nàng cầu xin tha thứ mới chịu dừng. Chỉ riêng Mục Niệm Từ là Trần Tinh không động đến, không phải hắn ăn chay chỉ là hắn cảm thấy thời cơ vẫn chưa tới mà thôi.

...

Ngày hôm nay, hắn tiếp tục lên đường tìm kiếm phần thiếu khuyết của Huyền giới chi môn. Thứ hắn cần hiện tại chính là thông tin. Mà muốn biết thông gì thì chỉ cần nhắm thẳng đến các tửu lâu đông người mà nghe ngóng.

- Anh hùng đại yểm sắp sửa tổ chức, Tiền huynh, huynh có vé mời không?

- Ủầy, Mạc huynh không biết tin gì sao? Anh hùng đại yểm này không cần vé mời cũng có thể tham gia. Chỉ là không được chuẩn bị chỗ ngồi thôi.

- Haha, vậy sao? Không có chỗ ngồi cũng không sao, quan trọng là được tham gia là được!

Mặc dù không nghe ngóng được tin tức hắn cần nhưng tiện thể xem như giải khoay cũng không sao. Và lại, đã gọi là bảo vật đương nhiên sẽ rất khó tìm kiếm. Chuyện lạ trên đời thiếu gì? Và không phải ai cũng nhắc thành câu cửa miệng hằng ngày. Tạm thời gác qua một bên, đi xem anh hùng đại yểm này như thế nào.

Trần Tinh đang chuẩn bị rời đi thì bất giác có 2 người trang phục võ giả đứng chặn đường hắn không biết ý đồ gì. Một trong hai người mở miệng

- Ta muốn tỷ thí với ngươi.

Người kia cũng chen miệng

- Ta cũng vậy.

Bộ dáng hai người trông rất nghiêm túc nhưng trong mắt Trần Tinh thì cứ như là 2 thằng hề, hắn hoàn toàn không có tâm trạng làm những việc ruồi bầu như vậy.

- Tránh đường..

Tên mở miệng đầu tiên hai tay khoanh ngực giọng mỉa mai nói

- Có phải là ngươi sợ? Xem ra chỉ được cái vẻ đẹp...

Người này còn chưa dứt câu thì Trần Tinh đã thuận tay tát y một bạt tai, động tác nhìn như rất chậm nhưng lại nhanh không tưởng.

-Chát~..... rắc

Âm thanh vang dội khiến ai trong quán cũng có thể nghe được rõ ràng, kèm theo đó là tiếng bàn ghế bị đụng gậy.

-Ngươi...Chát~

Tên còn lại thấy vậy còn chưa kịp động thủ thì cũng chịu thảm cảnh tương tự.

Do thân thể hần mới hồi phục lại dù đã không chế lực đạo nhưng có vẻ hai tên này không mười ngày nữa tháng thì sẽ không hồi phục được.

Hần không quan tâm nữa mà cất bước rời đi. Những con ruồi không có mắt như vậy thì thiếu gì? Đôi khi nhìn hần phong lưu tiêu sái cảm thấy ghen ghét ngứa mắt cũng không phải việc hiếm lạ.

Nhưng lúc này từ đâu lại chạy ra một thiếu nữ đứng trước mặt hần.

Nhìn kỹ thì cũng rất tú mỹ, đoan trang, đôi mắt to tròn, da dẻ trắng mịn hồng hào, có điều trên người lại toát ra vẻ kiêu ngạo, hẳn là một tiểu thư được nuông chiều.

-Vị ca ca này, nhìn huynh sinh ốm yếu như vậy, không nghĩ tới là một cao thủ giấu nghề nha, có hứng thú hay không cùng muội tham dự anh hùng đại yến?

Trần Tinh cúi đầu nhìn, cô gái tỏ vẻ thẹn thùng, hần nói

-Ta cũng đang chuẩn bị đến đó, nếu cô biết được địa điểm tổ chức thì xem như ta khỏi mất công hỏi thăm đường đi.

Cô gái cũng biểu hiện vui vẻ dẫn đường, trên đường đi hần cũng không chủ động bắt chuyện gì nên rất nhanh thì hai người đã đến, lúc này cũng đã tập trung rất đông nhân sĩ võ lâm, trên lối đi đang có hai người tỷ võ với nhau, một người trong tay cầm quạt xếp, ăn mặc thời thượng, một người thì lôi thôi lếch thếch, vũ khí y dùng là cây gậy trúc.

Hần vừa nhìn liền đoán được là ai, và cũng không quan tâm gì nhiều mà phóng tầm mắt xung quanh. Quách Tinh cũng ở trong đám người, có điều y trong khác xa lúc xưa, bề ngoài không còn khù khờ nữa mà biểu hiện làm cho người khác cảm giác chín chắn hơn rất nhiều.

Bên cạnh y là một thiếu phụ, thiếu phụ này có lẽ là vợ y hiện tại, tuy không bằng Hoàng Dung nhưng cũng đoan trang thực đức.

Trần Tinh nhìn một hồi rồi nhìn lại cô bé bên cạnh, hần hỏi

-Cô tên là gì?

Cô gái này không ngần ngại liền trả lời

-Muội tên Quách Phù, còn ca ca tên là gì?

Trần Tinh gật gật đầu trong lòng thầm nghĩ

-Thật khéo, hèn gì nhìn hai mẹ con giống nhau như vậy.

Hần cũng cùng Quách Phù nói chuyện một lúc, bởi vì tính cách của nàng cũng có thể tạm chấp nhận, không ngạo kiều dữ dội như trong nguyên tác.

-Trần đại ca, huynh nói xem ai sẽ thắng?

Đang lúc chiến đấu gay cấn thì nàng đột nhiên hỏi, hần không quan tâm lắm dự định trả lời thì tiếng nghị luận xôn xao vang lên, bởi vì ai cũng có thể nghĩ thấy mùi thơm thoang thoảng phảng phất trong gió.

Một người hét lớn rồi chỉ lên phía trên. Tất cả đều hướng mắt nhìn theo. Một bóng trắng từ phía trên hạ xuống, vài lụa theo gió phất phơ cứ như trích tiên hạ phàm.

Nàng hạ xuống ngay chính giữa lối đi, người khác xem ra là đang tỏ vẻ bối rối thiên hạ. Trần Tinh chỉ có cách ôm mặt lắc đầu. Nhưng hần biết thật ra đây chỉ là do Tiểu Long Nữ không biết cách xử lý tình huống mà thôi.

Ngảng ngơ trong chốc lát, tiếng nghị luận cũng dừng lại, Quách Tinh thấy vậy đứng ra lớn tiếng nói

-Cô nương, không biết cô nương cao tính quý danh, môn phái là gì? vì sao phá rồi cuộc tỷ thí của mọi người để bầu ra minh chủ võ lâm?

Tiểu Long Nữ biểu hiện lãnh lừng, nàng hoàn toàn không để ý đến lời nói của Quách Tinh, Quách Phù kể bên Trần Tinh hung dữ nói

-Hạng người gì, dám xem thường cha ta...

Trần Tinh liếc nhìn nàng, nếu Tiểu Long Nữ là nữ nhân của hắn thì dĩ nhiên hắn sẽ không để Quách Phù nói như vậy, nhưng nàng không phải, hắn còn cảm thấy ngại để nàng thấy. Im lặng theo dõi kỳ biến là cách tốt nhất.

Trên lời đài, Lỗ Hữu Cước cũng tự giác lui ta chỉ còn Hoắc Đô là hứng thú đứng một bên phe phẩy quạt. Tiểu Long Nữ bỗng nhiên rút kiếm chỉ về đám người ăn mặc theo phong cách đạo sĩ. Dĩ nhiên Toàn Chân môn hạ.

-Hôm nay ta đến đây là để giải quyết ân oán hôm trước.

Khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc khiến toàn trường đều quang ánh mắt về phía Toàn Chân Giáo

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Võ lâm quần hiệp? (2)

Toàn Chân thất tử gồm 7 người, ngoại trừ Khuru Xử Cơ và Vương Xử Nhất ra 5 người còn lại Trần Tinh hoàn toàn không biết. Ngay cả tên bọn họ hắn còn không nhớ nổi, nhưng có một tên trong đám người này là hắn biết mặc dù chưa tiếp xúc bao giờ. Chính là Triệu Chí Kính.

Khuôn mặt của y chính là khuôn mặt đại biểu cho tiểu nhân, rất dễ nhận biết và ấn tượng, nhất là đôi mắt lơ lửng nhìn dáo dác né tránh khi Tiểu Long Nữ xuất hiện.

Cảm nhận được ánh mắt mọi người, người phụ nữ trung niên hừ lạnh một tiếng rồi nói

-Tiểu nha đầu hi mũi còn chưa sạch mà dám điều võ dương oai ở đây? Người ra tay độc ác giết chết đệ tử nhập thất môn phái ta, chúng ta chỉ là thay mặt đệ tử trả thù, việc thiên kinh địa nghĩa có gì phải nói nhiều vô ích.

Trần Tinh hiểu kỳ không biết vì sao nàng lại giết chết người của Toàn Chân giáo, và người bị giết là ai? Doãn Chí Bình không phải hắn giết sao? Ngoại trừ Doãn Chí Bình ra hắn không nghĩ ra nàng còn có thể giết ai được nữa?

Tiểu Long Nữ biểu hiện bình tĩnh, gương mặt vạn năm không có nụ cười càng thêm lạnh lùng. Đôi mày nàng nhíu lại, cũng chẳng thèm trả lời hay đưa ra ý kiến gì.

Tiểu Long Nữ không hề có dấu hiệu báo trước, từ trong ống tay áo rộng thùng thình bay ra một dải lụa trắng thẳng về phía Tôn Bất Nhị, y thị bất ngờ theo bản năng rút kiếm tiến lên đón đỡ ngang kháng.

Đáng lẽ lưỡi kiếm sắc bén phải xé nát mảnh lụa mỏng manh này nhưng tình thế lại hoàn toàn ngược lại. Thanh kiếm vừa chạm vào liền bị chia năm xẻ bảy.

Tôn Bất Nhị giật mình nghiêng người tránh né, tấm vải xẹt qua người ả, bành một tiếng chỗ ngồi của nàng cũng bị phá hủy.

Cảm nhận trên mặt đau rát, Tôn Bất Nhị cắn răng nghiêng lợi nhìn Tiểu Long Nữ nói

-Tiện nhân, không nghĩ tới mấy ngày không gặp, võ công của ngươi lại tiến bộ thần tốc như vậy. Được, được lắm.

Tôn Bất Nhị giận quá thành cười, Y thị dừng lại một chút rồi lớn tiếng nói

-Sur huynh, còn chờ gì nữa? Còn không cùng ta thay sư diệt báo thù?

Tên trung niên nhân nghe vậy thì vẻ mặt có chút khó xử, nhưng cuối cùng cũng cắn răng xông lên hiệp trợ y thị.

Cả 3 người chiến thành một đoàn.

Phía dưới truyền ra tiếng la ó rùm beng, đa số là khinh thường 2 người Toàn Chân lấy đông hiếp ít. Chửi đến nỗi đám đệ tử Toàn Chân không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Thế nhưng phải nói Tiểu Long Nữ càng đánh càng lên tay, ban đầu còn vào thế ngang nhau nhưng được một lát thì lại lần át hoàn toàn hai người kia.

Nhất là vải lụa trắng, cứ như một con rắn thật sự uốn lượn khiến nhị tử Toàn Chân chật vật không thôi.

Quách Tinh phía dưới thấy tình thế bất lợi với nhị tử, dù sao y cũng có giao tình với Toàn Chân Giáo cho nên cũng không thể ngồi yên xem "người nhà" bị đánh được.

-Xin cô nương dừng tay...

Y lớn tiếng nói rồi cũng xông lên lôi đài, một tay nắm lụa trắng khiến nó bị vô hiệu hoá.

Tiểu Long Nữ thân người khựng lại rồi đoạn vải thu tay.

Phía dưới Quách Phù đắc ý khoe khoang với Trần Tĩnh, nhưng hẳn hoàn toàn không để ý đến cũng như không hề biểu thị thái độ thích thú gì, cứ trầm trầm đứng ở dưới xem diễn biến.

-Cô nương, các người có ân oán gì thì sau hãy nói, hôm nay là ngày chúng ta tổ chức Anh hùng đại yến để bầu ra chức vị Võ lâm minh chủ. Cô nương tiến hành quấy rối thì không thể trách tại hạ ra tay ngăn cản được.

Quách Tĩnh ăn nói rất khéo léo, đánh sâu vào tâm lý người khác, biểu hiện chừng mực, mọi người phía dưới đều vỗ tay tán thành.

Tiểu Long Nữ đầu óc trong sáng, dĩ nhiên không để ý gì đến mọi người xung quanh cũng như lọt tai lời nói của Quách Tĩnh.

Nàng lên tiếng phản bác

-Chuyện này có liên quan gì đến ta? Các người cứ việc tổ chức tuyển chọn của các người, ta tiếp tục giải quyết ân oán cá nhân của mình, không liên quan gì nhau, không phải sao?

Quách Tĩnh bắt đắc dĩ, hẳn dự định mở lời thì Kim Luân Pháp Vương cất tiếng cười lớn

-Haha, nói hay lắm tiểu cô nương, bọn ngụy quân tử này cô không cần khách sáo, có hứng thú hay không cùng ta liên thủ, ta sẽ giúp cô báo thù?

Tiếng mắng chửi tập trung lên người Kim Luân, ông ta chẳng mấy may để ý mà chờ đợi câu trả lời của Tiểu Long Nữ, nàng nói

-Mối thù của ta không cần người khác báo, chính ta sẽ hoàn thành nó.

Dứt câu, nàng không nhiều lời nữa mà xông lên phía hai người Toàn Chân giáo, lần này nàng không sử dụng vải lụa nữa mà chuyển sang dùng kiếm.

Quách Tĩnh thấy thế liền tiến lên tiếp chiêu, Không có Cửu Âm Chân Kinh như trong nguyên tác gia tri, cho nên công lực của Ông ta không thể so sánh cùng bất cứ ai trong Ngũ Tuyệt, dù vậy không biết vì sao công phu của y rõ ràng tiến triển vượt bậc, Quách Tĩnh không hề sử dụng Hàng Long Thập Bát Chương mà chỉ dùng trường quyền độ sức cùng Tiểu Long Nữ.

Trong bóng dáng đó như có như không hình ảnh khi Chu Bá Thông đánh nhau, nếu như Quách Tĩnh được Chu Bá Thông chỉ dạy thì cũng có thể lý giải mọi chuyện.

Kinh nghiệm chiến đấu non kém chính là nhược điểm của Tiểu Long Nữ, rất nhanh nàng bộc lộ yếu thế. Những giọt mồ hôi lấm tấm xuất hiện biểu hiện của sự xuống sức.

Quách Tĩnh trong lòng thầm nghĩ

-Tiểu cô nương này tuổi còn trẻ, không nghĩ tới võ công lại cao như vậy, không biết sư thừa của nàng là ai. Không thể sơ xuất được.

Quách Tĩnh một quyền đánh vào thân kiếm sau đó thuận thế lùi về sau mấy bước, hai chân trung bình tấn, bàn tay chấp lại, tay phải đặt trên, tay trái phía dưới, các ngón tay hướng vào nhau.

Một luồng kinh phong nổi lên, vang vọng tiếng rỗng ngậm từ trong cơ thể y phát ra, Quách Tĩnh nhanh chóng xuất chiêu.

Bàn tay y xoay tròn đổi lại vị trí, trở thành tay trái trên tay phải dưới rồi cả người y hướng về trước tung chương.

Chương này vô hình nhưng nếu là cao thủ liền có thể dễ dàng né tránh. Chỉ có điều Tiểu Long Nữ mặc dù cảm nhận được được uy lực của nó nhưng lại không thể tránh được vì bản thân bị bất ngờ. Đột từ miêu tả dài dòng nhưng thật chất xảy việc xảy ra rất nhanh, nàng còn hoàn toàn không nhìn rõ biến chiêu của Quách Tĩnh nữa là.

-Phụt~

Tiểu Long Nữ phun một ngụm máu bay ngược ra phía sau. Đến giữa không trung thì dừng lại, cả người nàng như có một bàn tay vô hình tiến hành chống đỡ không cho rơi xuống vậy.

Cảnh tượng làm mọi người cảm thấy hiếu kỳ. Đúng lúc này, một giọng nói đầy châm chọc cất lên.

-Vu oan giá hoá, thị phi bất phân, cả đám người vây công đánh một tiểu cô nương như vậy tính là gì?

Giọng nói có phần giả nua nhưng hữu lực, nó được nội lực thâm hậu nên không cần lớn tiếng cũng có thể truyền vào trong tai mỗi người.

Một ông lão đầu tóc bạc trắng, cả người bao phủ trong áo rộng thùng thình che khuất toàn bộ cơ thể từ trên trời rơi xuống giữa lôi đài. Ông ta tay hoá trào hút Tiểu Long Nữ trở lại lôi đài.

Không khó để đoán được ông lão này là do Trần Tinh giả dạng. Cầm Long Công chỉ một mình hắn biết, trên đời này đã không còn người thứ hai có thể sử dụng chiêu thức này nữa rồi.

Toàn trường im lặng, Quách Tĩnh tim đập gia tốc, bởi vì y cảm nhận được áp lực từ trên người Trần Tinh mang lại, mặc dù hắn đã tận lực kiềm chế.

Quách Tĩnh trong lòng thầm nói

-Thật mạnh...

Sau đó Y nhanh chóng ôm quyền

-Tiên bối hiểu lầm, tại hạ chỉ là muốn ngăn cản cô nương này quấy rối cuộc tử võ mà thôi. Tại...

Trần Tinh đưa tay lên ngăn cản Quách Tĩnh lời nói, hắn nhìn về phía Tiểu Long Nữ

-Tiểu cô nương, có chuyện gì nói rõ đi, lão đây làm chủ cho cô.

Trần Tinh làm như vậy là vì hiểu kỳ và muốn biết rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, với tính cách của nàng thì làm sao có thể tùy tiện giết người được?

Nhưng Tiểu Long Nữ chẳng hề nói lời nào, trong đôi mắt nàng có phần trốn tránh, tâm trạng cũng có chút không ổn định cho lắm.

Hắn bắt đầu đi đánh phải nhìn về phía Tôn Bất Nhị, ánh mắt sắc bén làm y thị cả người run lên, tâm cũng rối thành một đoạn, Trần Tinh nhanh chóng sử dụng Di Hồn Đại Pháp và hỏi y thị tương tự.

Ánh mắt Tôn Bất Nhị nhanh chóng dời đi, hiển nhiên là bị trúng chiêu, toàn trường im lặng nghe lời nói của y thị.

Thì ra mọi việc đều bắt nguồn từ hắn mà ra.

Cái ngày mà Doãn Chí Bình bị hắn dùng Băng Sinh Tử Phù giết chết cũng là lúc Tiểu Long Nữ phải chịu hàm oan.

Chỉ có điều theo lời nàng nói thì dường như là nghe lời của đệ tử kẻ lại. Và người đệ tử này không ai khác chính là Triệu Chí Kính.

Trần Tinh ánh mắt nhìn sang, bàn tay hoá trào, cả người Triệu Chí Kính đều bị hút lên lời đãi. Y không chịu nổi áp lực cũng như việc trong lòng có ma liên quỹ sập xuống

-Tiên bối tha mạng, tiên bối tha mạng, ta xin nói rõ mọi chuyện. Chuyện là như vậy...

Triệu Chí Kính mạch lạc kể lại đầu đuôi.

Thì ra là lúc đó sau khi Trần Tinh tiến hành điểm huyết Doãn Chí Bình và dẫn Tiểu Long Nữ rời đi thì không lâu sau Triệu Chí Kính xuất hiện.

Y thấy Doãn Chí Bình đứng một chỗ tư thế kỳ quái không nhúc nhích tưởng đang rình coi cái gì, đạo tâm bị quấy phá nên cũng tiến hành hù dọa đồng thời nhắc nhở giảng dạy sư đệ mình một chút.

Chỉ là lúc tay y đặt lên vai Doãn Chí Bình thì thấy vai hắn lở loét rồi đứt lìa ra, sau đó là cả người hắn bắt đầu tan rã theo chỉ còn lại cái đầu lâu dính đầy máu lẫn long lóc trên mặt đất, đôi mắt trợn trắng, lỗ mũi lỗ tai đều chảy máu, trên mặt còn mang theo nỗi thống khổ tột độ. Phải nói là thảm cảnh vô cùng kinh dị.

Triệu Chí Kính sợ quá vãi ra quần nhanh chóng chạy về bẩm báo sư môn.

Trong mấy ngày điều tra, Toàn Chân giáo phái biết được thông tin là Cổ Mộ phái Xích luyện tiên tử Lý Mạc Sầu nổi danh Băng Phách Ngân Châm độc ác tàn nhẫn, người trúng thì cơ thể sẽ bị hoá thành chất lỏng mà chết, tương tự như cái chết của Doãn Chí Bình.

Nhưng trong quá trình nghe ngóng tin tức thì Lý Mạc Sầu hiện tại đang ở Dương Châu, khoảng cách rất xa với Chung Nam, không thể nào gây án được. Cho nên mọi nghi ngờ đều dồn về Tiểu Long Nữ, vì Cổ Mộ chỉ có mình nàng.

Thế là bọn họ kéo quân tiến hành vây công nàng. Cũng chính vì việc này mà Tiểu Long Nữ bị trọng thương xem chết nếu như không được Trần Tinh cứu.

Hắn giờ mới hiểu ra nguyên nhân mọi chuyện, đây cũng là lý do Tiểu Long Nữ không muốn nhắc, bị một người mình không yêu lấy đi trinh tiết hay ho sao?

Nguyên nhân do hắn gây ra thì hắn phải gánh lấy trách nhiệm. Nhưng trước hết Trần Tinh phải giải quyết kẻ nói dối Triệu Chí Kính cùng Toàn Chân Phái trước, bởi vì y dám lừa gạt hắn cũng như không có bằng chứng mà dám khẳng định là Tiểu Long Nữ làm.

Người bình thường nghe lời nói của Triệu Chí Kính thì sẽ răm rắp tin, nhưng Trần Tinh biết với một người luôn có dã tâm ngồi lên chức chương môn Toàn Chân cùng lòng đồ kỵ sư đệ của mình thì làm sao có thể không thừa cơ giết Doãn Chí Bình cho được?

Việc này hấn cũng không muốn kéo dài thời gian truy cứu, bởi vì kết quả thế nào Triệu Chí Kính cũng phải chết.

Hấn cất tiếng cười làm mặt đất rung động

-Hahaha, chuyện tiểu lâm như vậy cũng có thể nói được, mọi việc đều không có chứng cứ cụ thể, chỉ dựa vào suy đoán thì có thể tiến hành dồn ép người khác như vậy. Tốt, rất tốt.

Trần Tinh giả bộ giận dữ phách tay một chương về phía Triệu Chí Kính.

-Bành~

Không hề có dấu hiệu báo trước, Triệu Chí Kính liền bị hấn đánh chia năm xẻ bảy, thịt vụn vụn vãi khắp nơi, mọi người hít một hơi khí lạnh, đều lựa chọn im lặng.

Ở phía dưới lời đài Kim Luân Pháp Vương ánh mắt loạn chuyển dường như đang nghĩ tới điều gì rồi cũng âm thầm rời đi. Việc này Trần Tinh biết, có điều hấn không ra tay ngăn cản mà thôi. Mọi cử động của những người ở đây đều bị hấn giám sát.

Tôn Bất Nhị thấy lão già này can rờ ra tay giết người lên tiếng chất vấn

-Quá đáng, người vô cớ ra tay giết người, thủ đoạn lại còn tàn nhẫn như vậy. Người không sợ vô lâm nhân sĩ tru diệt sao? Ma đầu như người đừng nghĩ trốn thoát.

Lời nói của y thị làm sặc động lòng người. Người thứ nhất rồi người thứ hai, Mọi người đều hô hào hưởng ứng, không phải vì nhận định Trần Tinh là Ma đầu mà là e ngại thực lực của hấn sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của mình.

Hai từ ma đầu là lý do mà bọn họ dùng để che giấu đi sự ích kỷ của bản thân.

Khẩu hiệu Tru diệt ma đầu bắt đầu được mọi người hô lớn, Tôn Bất Nhị trong lòng đặc ý liếc nhìn hấn.

Trần Tinh cười to, hấn cũng lớn tiếng nói, mỗi một chữ đều mạch lạc to rõ.

-Vô lâm quần hiệp? Hahaha, Phong vân vì ta mà biến sắc, mặt đất vì ta mà rung chuyển, nước biển vì ta mà dậy sóng, mạng sống của các người đều nằm trong bàn tay của ta. Tru diệt sao?

Tiếng nói của hấn vừa cất lên thì bầu trời, mặt đất đều bắt đầu rung động.

Mây đen kéo đến che lấp ánh sáng của quang minh, tiếng sấm vang dội điểm thêm cho bầu không khí âm đạm, mặt đất lắc lư cứ như muốn thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Mọi người thấy tình cảnh như vậy thì lập tức im lặng và bắt đầu hoang mang không tự chủ được quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Riêng Tôn Bất Nhị bị kinh lực của Trần Tinh va chạm, y thị ngay lập tức ói máu văng xuống lời đài, sống chết không rõ, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Quách Tinh dường như nhớ tới điều gì, y lớn tiếng nói

-Xin tiền bối bớt giận, Tôn chân nhân chỉ là thương tâm nên mới kích động nói lời quá khích như vậy...

Trần Tinh không hề quan tâm đến lời nói của Quách Tinh cũng như không quan tâm mọi người cầu xin mà nhìn về phía Tiểu Long Nữ hỏi

-Tiểu cô nương, người muốn như thế nào? Mọi chuyện lão đây sẽ để cho người quyết định.

Tiểu Long Nữ hướng mắt nhìn Tôn Bất Nhị thảm cảnh, sau đó lại không lên tiếng mà quay đầu bỏ đi. Hiển nhiên là nàng quyết định không truy cứu nữa, Trần Tinh thấy vậy cũng trong lòng thở dài, quả nhiên lòng nàng quá tốt cho nên mới không thích hợp sống ở thế giới này. Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân mình.

Toàn chân trọng sĩ diện, nếu như không có hấn thì nhất định sẽ trút con thịnh nộ lên Tiểu Long Nữ. Lúc đó sẽ không có ai tốt bụng chữa cho nàng con đường sống cả.

-Haizz

Hấn thở dài cũng không rảnh mà quan tâm đám gà đất chó sành này, hấn cũng mất đi hứng thú tham gia xem tỷ võ nữa.

Mọi thứ trở lại bình thường, ánh sáng cũng lộ ra, tiếng nghị luận vang lên không dứt, không ai còn quan tâm đến chức vụ Minh Chủ Vô Lâm nữa rồi, bởi vì biết đâu người được bầu làm Minh Chủ việc đầu tiên là phải đối mặt với tồn tại khủng bố lão quái vật như vậy?

.....

Mọi việc hiện tại đều không liên quan đến Trần Tinh nữa.

Hắn dùng chân bên bờ sông thay đổi lại hình dạng và bắt vài con cá nướng ăn.

Tiếng sột soạt bỗng nhiên vang lên, Tiểu Long Nữ không biết từ đâu đi tới. Cách nhau một con sông hai người bốn mắt nhìn nhau. Nàng thì biểu hiện bình thản nhưng trong lòng lại lẩn tẩn gợn sóng.

Trần Tinh chỉ gật đầu xem như chào hỏi, bầu không khí chìm trong im lặng, chỉ còn tiếng tách tách của đồng lửa cùng mùi thơm thịt cá truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Hắc thủ sau màn?

-Cô không đến ném thử một chút sao?

Không khí gượng gạo bị lời nói Trần Tinh phá vỡ.

Tiểu Long Nữ chần chờ trong chốc lát rồi cũng phi thân bay qua dòng sông. Nàng đứng trước mặt hắn cách một khoảng không hề lên tiếng, cứ như vậy chăm chú nhìn hắn.

Trần Tinh có chút chột dạ, hắn không biết Tiểu Long Nữ như thế là có ý gì, bề ngoài thì tỏ vẻ thân nhiên đùa hời.

-Sao vậy? Sợ trong cá có độc sao?

Tiểu Long Nữ vẫn không trả lời, mặt nàng không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào. Vẫn lạnh lùng hoà lẫn khí chất băng thanh ngọc khiết kia. Điều này làm hắn có chút không có hứng thú cho lắm.

Trần Tinh nhìn một chút rồi cũng không để ý đến nữa. Hắn tiếp tục ăn cá. Tiểu Long Nữ cũng không làm phiền hay quấy rối Trần Tinh, nàng không biết bản thân mình tại sao phải làm như vậy.

Tiểu Long Nữ hiện tại như chú chim mất đi phương hướng, không biết phải làm sao, thực hiện điều gì, nên chỉ còn cách đi theo Trần Tinh mà thôi.

Hắn cũng không cảm thấy có điều gì bất cập, cứ tiếp tục rảo bước qua các thành thị hỏi thăm dân tình cũng như tiện thể dò hỏi các loại truyền thuyết hay người dân vùng nào có đặc điểm khác lạ hay không.

Thế nhưng điều làm cho hắn đau đầu không phải là việc không dò hỏi được tin tức, mà là việc có quá nhiều tin tức.

Trên đời này thiếu gì việc lạ, nếu cứ cầm đầu đi đến từng nơi một dò xét thì không biết đến năm nào tháng nào mới xong. Còn chưa nói tới việc những tin tức này không đúng sự thật nữa.

Trần Tinh nhận thấy không thể tiếp tục như vậy nữa và cần phải có một giải pháp thiết thực hơn.

Có rất nhiều cách có thể giải quyết vấn đề hiện tại của hắn. Giải pháp đầu tiên hắn nghĩ đến chính là tạo dựng thế lực của riêng mình rồi phân tán mọi người khắp nơi tìm kiếm.

Như vậy Trần Tinh không cần phải tự mình bôn ba mà có nhiều thời gian hơn để tu luyện cũng như chỉ dạy chúng nữ.

Từ trước đến nay hắn luôn nghĩ chỉ cần có thực lực mạnh mẽ thì có thể giải quyết bất cứ việc gì. Bên cạnh đó là việc hắn không có khiếu về mặt quản lý cho lắm. Cho nên Trần Tinh từ trước đến nay không chú tâm lắm vào việc xây dựng thế lực.

Nhưng từ khi nhận thấy khó khăn trong việc tìm kiếm phần thiếu khuyết của Huyền Giới Chi Môn làm Trần Tinh phải chú tâm một lần nữa nhìn nhận lại vấn đề.

Sau khi suy xét kỹ lưỡng, hắn nhận thấy cũng đã tới lúc phải tạo dựng thế lực cho riêng mình.

Mà muốn tạo dựng thế lực nhanh chóng thì phải đứng đầu một giáo có số lượng người đông đúc.

Trong đầu hắn hiện lên hai ứng cử viên sáng giá, một là Cái Bang hai là Minh Giáo.

Cái Bang thì dò xét thông tin rất nhạy nhưng đa phần lại là hỗn tạp. Một số thành phần đầu cơ trục lợi không thống nhất nên rất khó kiểm soát.

Còn Minh Giáo thì khác, người dân đa phần đều tin tưởng, phó thác số phận của mình vào một thế lực siêu nhiên nào đó. Giáo chúng thì lại đặt cả mạng

sống của mình cho ý chí của giáo chủ.

Hắn chỉ việc nắm bắt máu chốt đó liền có thể dễ dàng nắm trong tay một đội quân trung thành đã được tẩy não.

Phải biết Minh Giáo được thành lập từ rất lâu, được Võ Tắc Thiên phong danh Thánh Giáo nhưng do phát triển quá mạnh dẫn đến lo ngại của các thế lực vua chúa sau này mới được xếp vào hàng ngũ ma giáo.

Dù vậy, nó cũng không ảnh hưởng đến việc phát triển của giáo phái này nhiều, chỉ là một cửa ải cần phải vượt qua của bất kỳ thế lực lớn nào nếu muốn đạt được thành tựu nhất định.

Riêng về số lượng giáo chúng thì nhiều vô số kể. Đây chính là nguyên nhân chính Trần Tinh lựa chọn Minh Giáo.

Muốn tìm được Giáo chủ Minh Giáo hiện tại cũng không phải dễ dàng, bởi vì do ảnh hưởng của cuộc tàn quét lúc trước nên giáo phái này đã chuyển sang hoạt động ngầm.

Hắn muốn dò xét một chút bởi vì trí nhớ của hắn về Minh Giáo không còn tinh tường lắm.

Trần Tinh dừng chân, Hắn xoay người nhìn Tiểu Long Nữ đang đi phía sau mình.

Có điều, Tiểu Long Nữ dường như đang nhập tâm suy nghĩ về vấn đề nào đó mà cứ thần nhiên tiến về phía trước theo quán tính.

Nàng không để ý Trần Tinh trước mặt, tới khi cả đụng vào trong ngực hắn mới giật mình lui ra phía sau.

-Cô tính theo ta tới khi nào, có mục đích gì cứ việc nói, có phải muốn ta chịu trách nhiệm?

Hắn hiện tại muốn rời đi, nhưng trước hết phải làm rõ ràng với Tiểu Long Nữ, nên dứt khoát tránh dây dưa vướng mắc tình cảm gì với nàng.

Chỉ là, Tiểu Long Nữ lời nói làm Trần Tinh muốn thổ huyết

-Không, ta muốn giết ngươi...

Giương mặt rất nghiêm túc biểu thị nàng không phải nói giỡn,

Trần Tinh cũng hỏi ngược lại

-Như vậy sao cô không ra tay mà đi theo ta làm gì?

Tiểu Long Nữ thành thật hỏi đáp

-Ta không làm được điều đó, ta đánh không lại ngươi.

Trần Tinh tiếp tục hỏi

-Vì sao cô muốn giết ta?

Tiểu Long Nữ im lặng. Hắn nói tiếp

-Kiếm của cô đâu? Có thể lấy nó ra không?

Nàng không biết hắn vì sao lại hỏi như vậy nhưng cũng lấy ra và cầm trên tay.

Thân hình hắn loé lên, trong chớp mắt hắn liền xuất hiện trước mặt nàng.

Trần Tinh giữ chặt tay cầm kiếm của Tiểu Long Nữ rồi vận dụng chân khí truyền vào trong đó, sau đó hắn nắm luôn cả tay nàng cùng kiếm rồi đâm thẳng vào ngực mình.

Động tác nhanh gọn, dứt khoát. Thanh kiếm xuyên qua người hắn đến sát cán.

Dòng máu nóng chảy ra ướt đỏ cả bàn tay Tiểu Long Nữ khiến nàng rung động không thôi.

Bàn tay nàng không tự chủ được rút về, nước mắt lưng tròng nhìn Trần Tinh.

Mặt hắn không hề đổi sắc, cứ như người bị đâm không phải là mình, trong khi máu đã thấm ướt hết cả xiêm y.

Cảnh tượng này làm Tiểu Long Nữ run giọng hỏi

-Ngươi...Ngươi...tại sao lại làm vậy....?

Trần Tinh mỉm cười trả lời.

-Ta thiếu cô một lời xin lỗi, đây là cách ta trả nó cho cô. Nếu như ta vì vết thương này mà chết thì ân oán của cô với ta xem như kết thúc. Nếu như ta may mắn không chết thì chúng ta cũng chẳng nợ gì nhau. Từ nay cô cũng đừng đi theo ta nữa.

Trần Tinh dứt lời liền xoay người rời đi mà không quan tâm đến Tiểu Long Nữ phía sau đang nhìn bàn tay nhuộm máu của mình. Bất giác....nàng rơi lệ.

Sau khi đi được một đoạn khá xa, Trần Tinh rút thanh kiếm ra, ngay lập tức vết thương nhanh chóng khép lại.

Cơ thể hắn hoàn hảo không tí vết. Chẳng hề nhìn ra được vết sẹo nào cả.

Dĩ nhiên Trần Tinh biết được mình sẽ không có chuyện gì nên mới dám làm như vậy, chỉ là biểu diễn một chút khổ nhục kế để cho Tiểu Long Nữ bỏ đi ý niệm giết hắn mà bắt đầu một cuộc sống mới của riêng nàng.

Đẹp bỏ những suy nghĩ về Tiểu Long Nữ, Trần Tinh bắt đầu lên đường tìm Giáo phái Minh Giáo.

.....

Dương Châu, trong một tửu lâu chật kín người, dĩ nhiên là cũng rất ồn ào.

Hiện tại là giữa trưa nhưng bên ngoài vẫn rất đông người qua lại, hắn ngồi trong quán xá một mình dùng bữa thuận tiện nghe ngóng tin tức.

Từ khi chia tay với Tiểu Long Nữ cũng đã qua mười ngày. Lúc đó Trần Tinh cũng lập tức lên đường tìm kiếm tung tích Minh Giáo. Có điều tốn khá nhiều thời gian hơn hẳn tưởng mới mới móc được một số thông tin.

Địa bàn hoạt động của Minh Giáo rất lớn, trải dài miền nam các châu từ Kinh Châu, Dương Châu cho đến Hồng Châu...

Nếu cứ cách 5 ngày thì phải trở về một lần để báo tin chúng nữ thì đoạn đường bay qua bay lại cũng không phải ngắn và mất nhiều thời gian hơn. Nên Trần Tinh đã 5 ngày để an ủi các nàng.

Đây là ngày đầu tiên hắn đến Dương Châu - Châu quận phồn hoa nhất và nơi mà Trần Tinh nghĩ Minh Giáo lập tổng đàn ở nơi này để hoạt động ngầm.

Hắn đang thường thức đặc sản nơi đây thì từ bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau.

Chỉ thấy 5 người trang phục võ sĩ trong tay đao kiếm, hiển nhiên là người trong giang hồ đang máu me khắp người chạy vào trong khách điểm, khuôn mặt thì ngưng trong hướng mắt ra phía cửa ra vào.

Những người có mặt nơi này cũng chạy tán loạn cả lên. Chỉ có Trần Tinh cùng một vị khách ngồi đối diện hắn là bình thản tiếp tục ăn.

Điều này Trần Tinh cũng không để ý nhiều mà hứng thú nhìn ra phía cửa.

Từ từ, tiếng bước chân vang lên, một bóng người trang phục xanh lá xuất hiện trước mắt hắn.

Là nữ nhân, còn là nữ nhân xinh đẹp, nhưng Trần Tinh lại cảm thấy người này rất "lập dị".

Bởi vì nàng sở hữu các yếu tố của cái đẹp nhưng nhìn lâu thì lại thấy nó toát lên cái xấu xa khiến mọi người chán ghét.

Đôi mắt nàng to tròn long lanh như ánh trăng, ẩn chứa trong đó lại là tràn đầy sát khí.

Môi đỏ căng mọng như quả ngọt mời chào khách nhân, nhưng nó lại chứa đựng hơi thở của sự chết chóc.

Những thứ còn lại hắn cũng không cần đưa ra đánh giá thì cũng biết người trước mắt mình chính là một ma nữ giết người không chớp mắt thật sự.

Trần Tinh giết rất nhiều người, điều này không giả, nhưng những người hắn giết đa số là người trong tay dính đầy máu tươi.

Còn nữ nhân trước mặt này bất kể người tốt kẻ xấu nàng đều giết, cho nên hắn cảm thấy trên người nàng chứa đầy lệ khí.

Bỏ qua yếu tố miêu tả dài dòng, Nữ nhân này nhìn đám người kia, sau đó lại đưa ánh mắt hướng xung quanh nhìn. Khi gặp được Trần Tinh thì thân người nàng run lên. Biểu thị vô cùng kích động.

Trần Tinh cũng thấy nhưng hắn hiểu kỳ không biết vì sao nàng lại có thái độ như vậy.

Nhận thấy nữ nhân này có vẻ không đúng, 5 người này đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt xông lên. Có điều vũ khí chỉ kịp giờ quá nửa đầu thì động tác bọn họ cũng đã dừng lại, cả người bắt đầu đóng băng, sau đó là tiếng rắc rắc vang lên rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Giờ phút này Trần Tinh mới biết nữ nhân này là ai. Không sai, chính là Lý Mạc Sầu, băng phách ngân châm chính là bằng chứng tốt nhất.

-Đại ca ca, không nhận ra ta sao?

Khuôn mặt lạnh lùng biến mất, thay vào đó là nụ cười ngọt ngào ngây thơ. Nhưng hắn cảm thấy nụ cười này có vẻ rất gượng gạo. Trần Tinh tiếp lời

-Tiểu nha đầu, đến đây ngồi một lát, ta có chuyện muốn hỏi.

Lý Mạc Sầu có phần tỏ ra dè dặt nhưng vẫn ngoan ngoãn tiến tới.

Trần Tinh nhìn nàng rồi nhàn nhạt nói

-Mấy năm này giết không ít người chứ? Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu?

-Đại ca ca, huynh vì sao lại nói như vậy, không phải chính huynh dạy ta sao?

Hắn nhú mày hỏi ngược lại

-Ta? Ta dạy muội giết người khi nào? Đừng có kiếm cớ vu oan cho ta?

Lý Mạc Sầu giải thích

-Không phải danh hiệu Xích Luyện tiên tử là huynh đặt cho ta sao? Với lại huynh nói muốn hay không đi tai hoạ giang hồ? Thế nhưng huynh lại biến mất mười mấy năm. Ta trong Cổ Mộ chờ đợi mãi không thấy huynh, chán quá nên đành phải rời đi. Nhưng lại bị bọn xấu lừa gạt còn định hãm hiếp ta, kết quả bọn chúng bị ta giết sạch, cảm giác lần đầu giết người huynh biết sao? Haha, Rất kích thích, ta cảm thấy vô cùng phấn khích, và thích thú, ta....

Lý Mạc Sầu càng nói Trần Tinh càng cảm thấy tâm lý nàng có vấn đề, hắn đưa tay ngăn cản nàng nói tiếp

-Mạc Sầu, những năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta không muốn nghe những lời bịa đặt này.

Lý Mạc Sầu dừng lại, nàng hơi cứng người một chút, sau đó thở dài, khuôn mặt nàng cũng trở nên u buồn.

-Ta bị người phụ bạc... Để trả thù ta giết chết cả nhà người đó. Thế nhưng... ta chẳng cảm thấy tốt hơn chút nào cả. Dù giết bao nhiêu người đi nữa tâm ta vẫn trống trải.

Trần Tinh thở dài, vòng quay số phận rồi cũng đưa đẩy nàng vào đau khổ vô bờ

-Giết người không phải là cách bù đắp khoảng trống. Muội nên học cách buông bỏ. Nếu cứ tiếp tục như đắm chìm trong quá khứ như vậy thì chỉ có mình muội đau khổ.

Lý Mạc Sầu cúi đầu, mặc dù hiểu được đạo lý đó nhưng không có nghĩa là làm được.

-Làm sao buông? Huynh nói cho ta biết đi?

Hắn không trả lời lập tức mà nhìn về phía người đối diện.

-Người theo dõi chúng ta cũng rất lâu rồi mà vẫn không ra tay, không nghĩ tới tính nhẫn nại của người cũng rất tốt.

Ban đầu hắn không để ý với người này là bởi vì Trần Tinh không cảm nhận được địch ý từ y. Nhưng khi Lý Mạc Sầu cùng hắn tỏ vẻ quen biết thì hắn cảm nhận được sự chú ý dừng lại trên người mình.

Hiển nhiên mục tiêu của người này không ai khác chính là Lý Mạc Sầu. Mặc dù là kẻ địch nhưng không thể phủ nhận tâm tính của y rất tốt. Có thể là sát thủ được thuê mướn.

-Không nghĩ tới Dạ Ma ta đây còn chưa ra tay liền bị người nhìn thấu. Người ắt hẳn cũng là người trong nghề chứ?

Trần Tinh không hứng thú nói

-Đừng nhiều lời nữa, ta chỉ muốn biết ai sai khiến người đối phó nàng, nếu người nói ra thì ta sẽ không làm khó người...

Người này nhếch miệng cười không trả lời, y từ từ đứng dậy rồi đi ra giữa khách điểm.

Trần Tinh vẫn thản nhiên muốn xem kẻ này muốn giờ chiều gì. Chỉ thấy tay y rút kiếm ra phân nửa, ánh mắt chăm chú nhìn kiếm của mình rồi nói

-Kiếm của ta không tẩm máu kẻ vô danh, xưng tên đi.

-Người chắc chứ?

-Choeng~

Nghe được câu hỏi Trần Tinh, kẻ này lập tức tra kiếm vào bao rồi lập tức quay đầu bỏ chạy.

-Bụng ta không được tốt cho lắm, ngày sau tái ngộ.

Người này dứt lời thì thân ảnh cũng biến khỏi tầm mắt của hai người.

Hắn có vẻ cảm thán nói

-Kẻ này chạy cũng rất nhanh a?

Lý Mạc Sầu cũng hiếu kỳ hỏi, nàng hiện tại cũng muốn biết là ai đang đối phó mình

-Đại ca ca, vì sao huynh không bắt y lại?

Trần Tinh mỉm cười

-Bắt lại làm gì? Hiện tại đi theo y không phải có thể biết được kẻ nào đang có ý định đối phó muội sao? Mà tám chín phần mười là người có thân nhân bị muội giết rồi còn gì. Người ta không đủ sức trả thù thì phải bỏ tiền ra thuê sát thủ thôi.

Lý Mạc Sầu im lặng, Trần Tinh cũng không muốn trêu chọc nữa. Hắn đứng dậy nắm tay Lý Mạc Sầu rồi lướt đi.

Khi xác định được mục tiêu thì tay hắn vòng qua eo Lý Mạc Sầu rồi bay thẳng lên không trung, Lý Mạc Sầu kinh ngạc đến ngây người quên luôn việc bản thân bị Trần Tinh ôm.

Phía dưới, kẻ tự xưng Dạ Ma này hồi hả chạy như điên trong rừng.

Hắn là một sát thủ không giả, bản năng nghề nghiệp mách cho hắn nếu như ra tay thì sẽ không còn mạng mà về.

Đây cũng là lý do Dạ Ma không do dự mà quay đầu bỏ chạy.

Khách hàng chỉ yêu cầu làm mọi cách có thể bắt giữ Lý Mạc Sầu lại là được, cho nên Dạ Ma không có việc gì phải liều mạng cả.

Hiện tại có sự xuất hiện của Trần Tinh nên y muốn hủy bỏ giao dịch.

Trần Tinh cùng Lý Mạc Sầu bay phía sau, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ tình hình phía dưới.

Một người ăn mặc quần áo rộng thùng thình che khuất cả thân người đang cùng Dạ Ma trao đổi gì đó. Chỉ thấy y nhận túi đen từ Dạ Ma rồi quay người rời đi.

Trần Tinh theo người này một đoạn, khi không có ai, kẻ này cời bỏ lớp nguy trang để lộ ra khuôn mặt thật, Trần Tinh cũng bắt ngờ

-Ồ, là y sao? Tại sao y lại đối phó với muội vậy?

Lý Mạc Sầu lắc đầu không rõ lắm, trên mặt nàng cũng biểu thị có phần bất ngờ.

Người này không ai khác chính là Dương Quá!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Thần bí xuân được

Trần Tinh thì không nói, hắn cùng Dương Quá có thù không sai. Nhưng nếu muốn mướn sát thủ đối phó cũng phải là hắn mới đúng. Vì sao mục tiêu lại là Lý Mạc Sầu được?

Hắn không hiểu, ngay cả Lý Mạc Sầu cũng không hiểu.

-Muội có muốn biết nguyên nhân không?

Lý Mạc Sầu gật gật đầu, biểu hiện cũng có chút giận dữ. Không nghĩ tới đệ tử của tiểu sư muội lại to gan như vậy, dám đánh chủ ý lên người mình.

Dương Quá đang đi thì bỗng nhiên phía trước có hai thân ảnh từ trên không trung rơi xuống cản đường mình.

Khi phát hiện hai người này là ai thì tim hắn bỗng chốc gia tốc. Nhưng bề ngoài chỉ tỏ vẻ bất ngờ rồi cũng không có biểu hiện gì khác thường.

Trần Tinh không nghĩ tới tâm tính của một thằng nhóc chưa đầy 20 lại có thể tài luyện tốt như vậy.

Hắn không cho Dương Quá bất kỳ cơ hội nào, không hề có ý niệm nương tay gì ở đây.

Trần Tinh tiến lên phía trước từng bước ép sát. Sau đó vào một cái thì Dương Quá cũng đã bị hắn khống chế.

Không cần nói cũng biết y là một người cứng đầu, có nói gì cũng vô ích.

Trần Tinh không lãng phí thời gian mà tiến hành sử dụng Di Hồn Đại Pháp thôi miên Dương Quá.

Dù cho y có ngoan cố chống cự cỡ nào cũng không thể thoát khỏi tình cảnh bị kiểm soát.

Dương Quá bắt đầu nói ra hết đầu đuôi câu chuyện cũng như những tính toán trong đầu của mình.

Mọi việc đều bắt đầu từ việc Trần Tinh dùng Băng sinh tử phù để giày vò đến chết Dương Khang.

Thế nhưng không hiểu vì sao y lại có thể tìm được một người phụ nữ và sinh ra Dương Quá. Có thể xem đây là số mệnh an bài.

Dương Quá từ nhỏ mồ côi cha, ngày ngày cùng mẹ vật lộn với khó khăn khổ cực.

Mỗi đêm thì lại phải chứng kiến mẹ mình bị người khác chà đạp trong uất ức.

Tháng ngày đen tối đó chỉ mới bắt đầu khi mẹ y chết đi, trước khi chết bà ta nói cho y biết tất cả về Dương Khang.

Trải qua mấy năm lưu lạc đầu đường xó chợ, ăn cơm thừa canh cặn, thậm chí là có khi phải giành thức ăn của súc vật, nhận hết chà đạp sỉ nhục, Dương Quá cuối cùng cũng thấy được một chút ánh sáng khi y gặp đệ tử Toàn Chân và được nhận làm tạp dịch.

Tương chừng sinh hoạt sẽ được cải thiện, nhưng thân phận thấp kém thì luôn phải chịu ức hiếp. Người chủ mang có lòng tốt nhưng không thể mỗi ngày chăm lo cho y mãi được.

Dương Quá một lần nữa phải trở về cuộc sống bị khinh nhục,... đến một ngày y không chịu nổi nữa và trong một cơn nóng giận lỡ tay dùng ống thổi lửa giết chết một tên tạp dịch khác.

Thế là y tìm cách trốn ra Toàn Chân giáo vì sợ bị truy cứu trách nhiệm và tình cờ gặp được Tiểu Long Nữ.

Con tim nguội lạnh với đời cũng từ đây được một chút nắng ấm nhen nhóm.

Sau đó Dương Quá gặp được Âu Dương Phong, cuộc sống tốt đẹp chỉ kéo dài mấy năm ngắn ngủi.

Chính sự xuất hiện của Trần Tinh làm thay đổi cuộc đời Dương Quá. Kéo hắn từ thiên đường trở lại địa ngục tăm tối kia.

Còn một điều nữa là Chẳng hề có ân oán gì giữa hai nhà Dương - Quách ở đây.

Cái chết của Dương Khang chính là một bí ẩn. Cho đến khi Dương Quá tham dự anh hùng đại yến.

Lần đó y cũng có mặt, chỉ là lẫn trong đám người và không xuất hiện mà thôi.

Những lời nói của Triệu Chí Kính đã làm đẩy lên ký ức đã bị y lãng quên bấy lâu.

Dương Khang cũng chết một cách tương tự như vậy!

Mặc dù y biết không phải là Lý Mạc Sầu gây ra. Bởi vì nàng không ai có bản lĩnh lớn như vậy. Tiểu Long Nữ lại càng không phải.

Thế nhưng do sự việc cứ liên tiếp đưa đẩy y vào con đường không thể quay đầu này. Cho nên âm mưu bắt đầu nảy mầm.

Cha ruột không nói đến, thế nhưng kẻ thù giết cha nuôi ngay trước mặt mà mình không thể làm gì. Đây là nguyên nhân thứ nhất!

Cô cô mà y thương yêu kính trọng nhất lại ngay sau lưng "phản bội" mình. Mà kẻ "gian phu" đó lại là kẻ thù giết cha nuôi. Đây là nguyên nhân thứ hai.

Nguyên nhân lớn nhất để Dương Quá âm mưu trả thù chính là việc y bị "bắt lực". Đúng vậy, cái đêm mà y chứng kiến đôi "gian phu dâm phụ" Trần Tinh cùng Tiểu Long Nữ thì không biết vì sao bản thân cũng trở nên bất lực.

Thân là một nam nhân khỏe mạnh bình thường lại bị bắt lực, thử hỏi làm sao có thể chịu được trong khi cuộc đời tươi đẹp quay lưng lại với mình?

Thế là y thề phải trả thù. trả thù Cổ Mộ phái, trả thù cuộc đời chó má này.

Mà người mà y hận nhất không ai khác chính là Trần Tinh.

Chìm đắm trong sự thù hận nhưng Dương Quá vẫn giữ được bình tĩnh.

Y từng bước tính kế, y điều tra tin tức Lý Mạc Sầu để tiến hành bước đầu tiên kế hoạch.

Bản lĩnh không cao nên Dương Quá phải đành bỏ tiền Thuê mướn sát thủ tiến hành đánh trọng thương hoặc bắt giữ Lý Mạc Sầu, sau đó sẽ giả vờ tình cờ giải cứu nàng.

Tiếp theo Dựa vào quan hệ mà cầu cạnh học tập Băng Phách Ngân Châm.

Sau khi học được y sẽ thực hiện bước kế tiếp, mục tiêu không ai khác chính là Tiểu Long Nữ.

Dương Quá đã chuẩn bị kỹ càng cho việc khống chế Lý Mạc Sầu, sau đó sẽ truyền tin ra giang hồ để Tiểu Long Nữ tiến hành giải cứu.

Không giống như trong nguyên tác, tình cảm của Tiểu Long Nữ cùng Lý Mạc Sầu rất tốt. Dương Quá biết được điều đó nên mới tiến hành kế hoạch như vậy.

Nếu Tiểu Long Nữ biết được tin tức sẽ tới giải cứu Lý Mạc Sầu và dĩ nhiên nàng cũng sẽ chui vào cái bẫy mà y đã giăng sẵn.

Mục đích của việc này chính là lợi dụng Tiểu Long Nữ để tiến hành uy hiếp Trần Tĩnh.

Bởi vì hành tung của nàng sau khi y rời khỏi Cổ Mộ thì y hoàn toàn không biết, cũng như việc y không có đủ thực lực để giết chết Trần Tĩnh.

Lúc ở anh hùng đại yến thì y còn chưa nghĩ ra kế hoạch này nên bỏ lỡ dịp không chế Tiểu Long Nữ

Băng phách ngân châm chính là át chủ bài mà Dương Quá đề phòng trong trường hợp Trần Tĩnh không nghe theo sắp xếp để cứu Tiểu Long Nữ mà thôi.

Trần Tĩnh nghe từ đầu tới cuối và không bỏ sót câu nào. Hắn cũng tiện tay điểm một chỉ vào đầu Dương Quá làm cho y ra đi không chút đau đớn.

Kế hoạch từ đầu đến cuối nghe có vẻ rất hoàn mỹ nhưng từ lúc bắt đầu liền biết được kết cục của Dương Quá là gì.

Không nói đến cho dù y có thực hiện đến bước cuối cùng đi nữa thì Trần Tĩnh cũng có dư khả năng giải quyết Dương Quá và cứu Tiểu Long Nữ.

Sai lầm lớn nhất của y chính là việc đánh giá không đúng thực lực của Trần Tĩnh.

Vận mệnh không xoay quay y và nó dường như đã chối bỏ sự tồn tại của Dương Quá, sự xuất hiện của Trần Tĩnh đã làm cuộc đời của nhân vật chính trở nên bi thảm.

Kể ra nguyên do cho tất cả sự việc này cũng đều xuất phát từ Hắc mà ra.

Dương Quá chỉ là kẻ lạc lối mà thôi.

Nhưng đáng tiếc là, kẻ mạnh luôn đúng và kẻ yếu chỉ có thể nằm trong đất vàng mà mục nát theo thời gian.

Chẳng hề có tí cảm giác tự trách nào, Trần Tĩnh quay đầu bước đi.

Lý Mạc Sầu nhìn theo bóng lưng của hắn rồi do dự một lát cũng đi theo.

-Đại ca ca, huynh có dự tính gì không?

Trần Tĩnh không hiểu lắm hỏi

-Ý muội là sao?

Lý Mạc Sầu đáp

-Chịu trách nhiệm với Long nhi. Không nghĩ tới huynh và Long nhi lại...

Trần Tĩnh lắc đầu cười nói

-Có thể hơi vô tình nhưng chúng ta không như muội nghĩ. Ta có việc cần phải xử lý, chúng ta chia tay nhau ở đây vậy.

Lý Mạc Sầu gấp gấp kéo áo hắn lại, nhưng theo quán tính bay về phía trước nên roẹt một cái, trang phục của hắn cũng rách một đường lộ nguyên cánh lưng trần ra.

Trần Tĩnh dừng lại, hắn xoay người dự tính hỏi nàng xem có ý gì nhưng biểu hiện của Lý Mạc Sầu rất khác thường.

Khuôn mặt hồng hào, hơi thở có phần gấp gáp, ánh mắt dần trở nên mê ly, cả người nàng run lên, hai chân kẹp chặt lại với nhau. Dĩ nhiên là...động tình?

-Như thế nào? Chuyện gì đang xảy ra?

Trần Tinh tiến lên kiểm tra, chỉ thấy nàng giống như bị trúng xuân dược trở nên mất kiểm soát vậy. Có điều nguyên nhân do đâu hắn không biết.

Hắn điểm huyệt Lý Mạc Sầu làm nàng ngất xỉu. Sau đó cũng xuất ra một bộ y phục khác mặc lên người rồi bế nàng tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Thời gian trôi qua 2 tiếng, Lý Mạc Sầu rốt cuộc cũng tỉnh lại

-Ừm~

Nàng mở đôi mắt hiếu kỳ đánh giá xung quanh, Trần Tinh thấy vậy nhanh chóng tiến lại hỏi

-Mạc Sầu, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao muội lại trúng xuân dược?

Mạc Sầu ngẩn ngơ hỏi

-Cái gì xuân dược? Không phải phu quân đã sủng hạnh muội sao? Vì mệt quá nên muội mới ngất xỉu?

Trần Tinh sùng sốt hắn nhanh chóng phủ nhận

-Lý nào lại như vậy? Ta sủng hạnh muội khi nào? Muội có biết mình đang nói gì không?

Mạc Sầu gật gật đầu khẳng định

-Thì việc chính là như vậy? Huynh tính không chịu trách nhiệm sao?

Hắn có chút nóng đầu, nếu không phải hắn nhìn ra được Mạc Sầu không phải đang giả bộ thì còn cho là bản thân mình thật sự đã sủng hạnh nàng.

Chỉ có điều, hắn nhìn còn chưa nhìn thì như thế nào lại có thể làm chuyện đó được?

Trần Tinh thử moi móc thêm thông tin nhưng đa số nàng đều nói một cách mơ hồ không rõ ràng nhưng lại rất logic.

Hắn không có cách nào đành phải đổ lỗi cho "thần bí xuân dược" mà Lý Mạc Sầu trúng phải và phải gánh lấy trách nhiệm về sự việc mà chưa từng xảy ra.

.....

Tạm gác mọi chuyện sang một bên, hắn còn phải tiếp tục dò xét thông tin của Minh giáo.

Chỉ là Lý Mạc Sầu càng ngày càng làm cho Trần Tinh lo lắng.

Chẳng những suốt ngày dính lấy hắn như keo dán chó. Còn luôn miệng gọi hắn là phu quân và hỏi hắn về các vấn đề đại loại như...

-Phu quân, huynh thấy muội hôm nay thế nào? Có đẹp không?

Trần Tinh rất bất đắc dĩ nhưng không thể cứ như vậy bỏ mặc nàng được.

-Đẹp, rất đẹp

-Vậy huynh thấy muội có mập không?

-Không mập, dáng rất chuẩn.

-Nhưng muội lại cảm thấy mình rất mập a, làm thế nào để giảm cân đây?

Lý Mạc Sầu hai tay chống eo của mình rồi xoay qua xoay lại nói. Trần Tinh đưa tay xoa huyệt thái dương nói

-Ăn nhiều vào!

-Ăn nhiều không phải càng mập sao?

-Sẽ không!

-Vì sao?

-Ăn nhiều thì bụng sẽ đầy hơi khó tiêu.

-Muội hiểu rồi, khi khó tiêu thì muối sẽ cảm thấy biếng ăn, biếng ăn rồi muối sẽ ồm lại đúng không?

Lý Mạc Sầu chen miệng cướp lời Trần Tinh, hần lắc đầu nói

-Không phải, khi bụng khó tiêu muối sẽ bị bệnh.

-Vậy bị bệnh rồi muối sẽ ồm lại?

-Không phải, muối bị bệnh rồi sẽ không còn ai làm phiền ta nữa.

-Huỳnh...đáng ghét...không để ý đến huỳnh nữa.

Lý Mạc Sầu chạy ra khỏi phòng, Trần Tinh đưa tay day day trán. Ngả người tựa vào ghế. Hai chân chống bàn làm cái ghế nghiêng 45 độ tư thế thư giãn, hần thì thảo

-Cuối cùng cũng được thanh...

Chữ tinh còn chưa nói ra thì...

-Phu quân~

Rầm một tiếng

Hần ngã lăn ra đất cũng nằm luôn và chẳng muốn đứng dậy. Chiến đấu địch nhân 300 hiệp cũng không mệt bằng nghe Lý Mạc Sầu lải nhải 30 phút a.

-Phu quân, huỳnh làm sao?.... có người muốn cưới ta làm vợ kia.

Trần Tinh nghe xong lập tức bật dậy hét lớn

-Ai! Là ai....

Một giọng nói tiếp lời hần

-Là ta...

Cửa phòng xuất hiện 3 người, 1 người trang phục quý phái đứng ở giữa, 2 người còn lại thì mặc võ sĩ phục, ắt hẳn là vệ sĩ.

Người thanh niên này nếu so với Trần Tinh thì thua về tất cả các mặt. Nhưng tướng tá trông cũng được.

Từ khi người này xuất hiện thì Trần Tinh hai mắt liền toả sáng, vèo một cái hần liền xuất hiện trước mặt y, tốc độ có thể nói là nhanh kinh khủng khiến cả ba người đều khiếp sợ không thôi, không tự giác được lùi về sau một bước, dự tính chạy trốn cũng đã xuất hiện trong đầu bọn họ.

Trần Tinh làm sao có thể dễ dàng như vậy buông tha, hần nắm lấy tay người thanh niên này rồi nói.

-Đưa ta bằng hữu ra tay cứu giúp, on này nhất quyết không quên, an toàn của nàng ta giao lại cho bằng hữu, thân ái chào tạm biệt và Không hẹn gặp lại.

Trần Tinh nói xong thì thân hình hần cũng biến mất, 4 người đều không biết chuyện gì xảy ra.

Riêng Lý Mạc Sầu thì lớn tiếng gọi rồi nhanh chóng xông ra ngoài đuổi theo. 3 tên còn lại thì hoàn toàn như vật trang trí

Trần Tinh bất đắc dĩ lẩm mẩm đưa ra hạ sách này, mặc dù hần không muốn bỏ mặc Lý Mạc Sầu một mình trong khi chưa rõ nguyên nhân vì sao nàng ấy lại trở nên như vậy.

Nhưng hần cũng không muốn mất mạng a. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngày ngày bị hành hạ thì làm sao có thể sống nổi cho được? Hiện tại có người đòi cưới Lý Mạc Sầu thì hần cũng có thể an tâm ra đi.

-Phải bay nhanh mới được, không khéo bị nàng gặp được thì nguy.

Hần đẩy nhanh tốc độ, lựa chọn phương hướng có nhiều chướng ngại vật nhất mà đi. Hần băng qua một khu rừng trúc thì đột ngột dừng lại.

Bởi vì phía dưới tụ tập rất đông người đang thực hiện một nghi lễ nào đó. Xem ra là một giáo phái. Cũng rất có thể là Minh Giáo mà hần đang tìm kiếm.

Rất nhanh hần đã biết được thông tin chính xác, bởi vì phía dưới cũng truyền tới giọng nói

-Ta rất biết ơn mọi người đã không quản an nguy của bản thân mà tập hợp ở nơi này. Thân là Giáo chủ của Minh Giáo, ta thay mặt những người đã anh dũng hy sinh cảm ơn tới các vị.

Tiếng ồn ào truyền ra, giọng nói này dừng một chút rồi bắt đầu vang lên lần nữa.

-Như mọi người đã biết, tôn chỉ của Minh giáo chúng ta chính là làm nhiều việc thiện, tránh xa điều ác, tạo phúc muôn dân, cứu rỗi chúng sinh... Thế nhưng, vì lo sợ thực lực của chúng ta mà những tên hôn quân đó đã ra lệnh tàn sát giáo đồ Minh Giáo, còn gán mác cho chúng ta là Ma Giáo. Hiện tại ta cảm thấy nếu cứ nhu nhược như vậy thì sớm muộn sẽ có ngày Minh Giáo chúng ta bị diệt sạch, thân là giáo chủ ta cảm thấy rất thất bại và không còn mặt mũi nào để tiếp tục ngồi lên chiếc ghế này nữa. Tổng bộ Ba Tư đã phái người sáng suốt hơn để lãnh đạo mọi người. Dẫn dắt giáo đồ chúng ta trở lại thời kỳ huy hoàng, giới thiệu với mọi người tôn giáo chủ đời thứ 32 Phí Hải Diên.

Trần Tinh không cần nghe ngóng những đoạn tiếp theo. Hắn không còn quan tâm. Mục tiêu của hắn chính là cái người tên là Phí Hải Diên này. Chỉ cần khống chế y thì có thể nắm trong tay thế lực hùng mạnh nhất võ lâm.

Cuộc hội họp kéo dài từ giữa trưa đến chạng vạng tối mới tan đi. Tất cả đều trở về. Phí Hải Diên cũng không ngoại lệ.

Trần Tinh xuất hiện ngăn cản đường đi của y rồi bắt đầu bày tỏ thực lực đánh phủ đầu, sau đó lại đưa ra hứa hẹn, cuối cùng là thôi miên khống chế.

Tất cả đều diễn ra rất suông sẻ, việc còn lại là hắn chỉ cần giúp Phí Hải Diên mở rộng lực lượng cũng như âm thầm khống chế tài chính đất nước là có thể dễ dàng tìm kiếm thông tin.

Trong thời kỳ loạn lạc, cái quan trọng nhất không phải là vàng bạc châu báu mà chính là lương thực cùng nơi trú ẩn an toàn, chỉ cần nắm giữ hai yếu tố Trần Tinh liền có thể có một lượng lớn tay sai.

Tiền hãn dĩ nhiên không thiếu nhưng cũng không thể tùy tiện tiêu xài. Thế là Trần Tinh dạy cho Phí Hải Diên một chút bản lĩnh rồi bảo hắn lựa chọn một đội gồm 12 người xuất sắc trung thành nhất tiến hành tổ chức bí mật cướp của tất cả quan lại có dấu hiệu tham ô.

Số tiền cướp được sẽ trích ra 3 phần chia cho dân nghèo nhằm tạo tên tuổi. 7 phần thì hắn để Phí Hải Diên trang trải chi phí cho tất cả mọi người. Và hắn cũng quyết định tổng bộ Minh Giáo sẽ đặt ở đây núi Côn Lôn trên đỉnh Quang Minh.

12 người được chọn sẽ được hãn đích thân truyền thụ võ công cùng nội lực. Cho nên chỉ trong 3 ngày ngắn ngủi, tất cả đều trở thành cao thủ nhất lưu.

Ngày thứ 5 Sau khi sắp xếp tất cả mọi chuyện ổn thỏa. Trần Tinh cũng lên đường trở về Đảo Đào Hoa

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Trăm năm

Ánh ánh ban mai, dịu nhẹ và ấm áp, không khí tươi mát trong lành, Làm cho cả người hãn cũng thư thả không ít.

Sau khi hoàn thành xong các mục tiêu Trần Tinh quyết định trở về Đảo Đào Hoa, cũng tới lúc thử xem viên huyết sắc dạ minh châu rốt cuộc có phải là một phần của Huyền giới chi môn hay không.

Nhưng nếu thời điểm này hãn trở về thì điều này sẽ làm cho lương tâm hãn cảm thấy không yên, chính bởi vì việc Lý Mạc Sầu trở nên không bình thường.

Mấy ngày trước hãn quyết định bỏ mặc nàng không phủ nhận là bởi vì hãn sợ. Cảm giác chuyện chính vẫn chưa xong lại phải suốt ngày đối mặt với một người luôn miệng nói. Đầu cứ ong ong làm sao Trần Tinh có thể chịu được?

Nhưng sau khi hoàn thành xong mục đích chính và có thời gian thư thả tinh thần thì hãn lại cảm thấy nên có trách nhiệm tìm ra nguyên nhân Mạc Sầu lại trở nên bất bình thường và tìm cách trị cho nàng trở lại như lúc ban đầu. Không thể cứ như vậy rồi đi được.

Trước tiên là phải tìm được nàng.

-Chắc trong vài ngày Mạc Sầu cũng không thể đi xa được.

Trần Tinh nghĩ như vậy nên hãn đổi hướng bay trở về Dương Châu.

....

Là chốn phồn hoa, yên bình, nên Dương Châu trở thành nơi thu hút rất nhiều người tập trung đến đây "an cư lạc nghiệp"

Muốn tìm kiếm một người trong biển người không phải chuyện dễ dàng.

Hắn chỉ ôm tâm lý may mắn mà thôi. Và cũng đã chuẩn bị sẵn tâm thái tìm không gặp. Nhưng có vẻ thần may mắn luôn đứng về phía Trần Tinh.

Hắn đi không có mục đích, khi đi qua một cây cầu thì đám đông truyền đến tiếng nghị luận không dứt.

Mọi người đổ xô, chen lấn nhau nhìn về phía chiếc thuyền nhỏ đang xuôi dòng.

Ở trên thuyền, có hai thân ảnh đang ngồi đối ẩm với nhau. Dĩ nhiên một người trong đó không ai khác chính là Lý Mạc Sầu, và người còn lại hẳn hoàn toàn không nghĩ tới, chính là Tiểu Long Nữ.

- Vì sao nàng ấy lại xuất hiện ở nơi này?

Tiểu Long Nữ, Lý Mạc Sầu, hai người mỹ nữ xuất hiện chung một chỗ dĩ nhiên sẽ đưa đến mọi người chú ý.

Tất cả đều chạy sang hai bên bờ sông để được ngắm kỹ hơn hai người, chỉ có một mình Trần Tĩnh là đang ngu ngơ đứng trên cầu phân vân không biết có nên rời đi hay không.

Chính vì điều này tạo nên sự khác biệt và nổi bật.

Ngay lập tức Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ đều phát hiện thân ảnh của hắn.

Lý Mạc Sầu mừng rỡ nhanh chóng phi thân qua, Tiểu Long Nữ thì có vẻ dè dặt hơn nhưng trong lòng nàng cũng xuất hiện từng tia ngọn sóng không tên.

Hiện tại Trần Tĩnh có muốn rời đi cũng không được.

-Mấy bữa nay huynh đi đâu? Ta rất nhớ huynh a.

Lý Mạc Sầu vừa rơi xuống cầu liền ôm chặt cổ Trần Tĩnh không thả.

Tiểu Long Nữ nhìn thấy gương mặt cũng biến đổi chốc lát rồi, nàng hiện tại nghĩ gì không ai biết.

Trần Tĩnh có chút không nói nên lời, khó khăn lắm mới tách được Lý Mạc Sầu ra khỏi người.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người Tiểu Long Nữ nhưng rất nhanh liền dời đi.

Hắn hiện tại cảm thấy bản thân mình vẫn còn quá tốt, Xích Luyện tiên tử cũng không phải người dễ ức hiếp, cho dù Trần Tĩnh rời đi Lý Mạc Sầu cũng không có việc gì.

Chỉ có điều đã làm người tốt thì cũng nên làm đến cùng, hắn nói

-Mạc Sầu, ở đây rất đông người, ta dẫn muội rời đi chỗ khác nói chuyện trước.

Nàng không phản đối liền đồng ý, thế nhưng cử động tiếp theo lại làm Trần Tĩnh như hoá đá

-Long nhi, đi, chúng ta đi nơi khác nói chuyện.

Hắn không phải có ý né tránh Tiểu Long Nữ, cũng như tuyệt tình với nàng, chỉ là hắn cảm thấy Tiểu Long Nữ tính cách không hợp với mình, nàng quá lạnh lùng, trong nguyên tác là do nàng tu luyện công pháp nên mới trở nên như vậy sau này sẽ chuyển biến, nhưng hiện tại chẳng hề có Ngọc Nữ Tâm Kinh, cái tính cách này là do bản tính của nàng như vậy. Rất khó để thay đổi.

Lý Mạc Sầu nói xong cũng nhảy lên thuyền nhìn về Trần Tĩnh ngoắt ngoắt tay

-Sao huynh còn chưa lên?

Hắn không còn cách nào đành lắc mình bay qua. Hắn gật đầu với Tiểu Long Nữ xem như chào hỏi rồi cũng tự giác đứng ra phía sau đuôi thuyền.

Thuyền xuôi dòng dĩ nhiên tiến độ rất chậm, nhưng cuối cùng nó cũng phải rời khỏi thành thị và đi đến một vùng hẻo lánh mà thôi.

Lúc này Trần Tĩnh mới lên tiếng

-Mạc Sầu, muội còn muốn như vậy đến khi nào mới chịu thả ta ra? Còn nữa, hai người nói chuyện tại sao phải bắt ta ngồi chính giữa?

Thì ra là từ lúc hắn lên thuyền mặc dù đã có ý định đứng phía sau quan sát xem Lý Mạc Sầu để tìm ra nguyên nhân, nhưng vấn đề là Mạc Sầu cứ như gặp được Trần Tĩnh thì lại có cái gì đó thu hút nàng vậy, không thể rời khỏi hắn được, mặc dù là đang nói chuyện cùng Tiểu Long Nữ nhưng hắn phải làm kỳ đà giữa hai người, bởi vì như vậy hắn mới xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Tiểu Long Nữ không lên tiếng, nàng vẫn chú tâm vào câu chuyện của Lý Mạc Sầu kể về những năm phiêu bạt. Nhưng đôi khi nàng len lén liếc nhìn Trần Tĩnh vài lần, có điều không ai phát giác ra mà thôi.

-Phu quân, huynh khi nào mới định tổ chức hôn lễ cưới chúng ta đây?

Trần Tinh trong đầu ông~ lên một cái, lời nói của nàng cứ như tiếng chuông đánh vào đầu hấn vậy

-Cưới? Chúng ta?

Lý Mạc Sầu trịnh trọng gật đầu rồi xoay người ngồi cạnh Tiểu Long Nữ và nắm lấy tay nàng nhìn hấn nói

-Đúng vậy, cưới muội cùng Long nhi! Huynh tính không chịu trách nhiệm sau?

Tiểu Long Nữ nghe xong khuôn mặt cũng có phần hồng lên, nàng vẫn im lặng không lên tiếng

Hấn đáp

-Được thôi.

Lý Mạc Sầu thì vui vẻ hỏi

-Thật sự?

Hấn gật đầu

-Dĩ nhiên.

-Tốt quá, vậy chúng ta khi nào thành hôn?

-Khi nào muội học được cách yên lặng!

-Huynh....

Tiểu Long Nữ nở nụ cười khê nghi thấy Trần Tinh chơi xỏ Lý Mạc Sầu.

Nụ cười này chỉ trong chốc lát nhưng lại làm cho hấn cảm thấy như tắm gió xuân một dạng.

Tiểu Long Nữ rất đẹp, không ai phủ nhận điều đó, thế nhưng nó lại càng đẹp hơn khi nàng nở nụ cười, đơn giản vì một người suốt ngày mang khuôn mặt lạnh lùng dù có đẹp đến đâu cũng như là con rối mà thôi.

Có tình cảm, cảm xúc, rồi biểu hiện nó trên mặt, đó mới chính là nguyên nhân làm nên nét đẹp hoàn mỹ nhất.

-Khụ...

Trần Tinh không thể không nhìn nàng hồi lâu, đến khi Lý Mạc Sầu ho khan hấn mới lấy lại tinh thần.

Hấn nhìn về phía Lý Mạc Sầu rồi trịnh trọng nói.

-Mạc Sầu, thật sự ta không biết tại sao muội lại trở nên như vậy, trí nhớ của muội dường như đã bị ảnh hưởng bởi một nguyên nhân nào đó ta không biết. Hiện tại, ta muốn dẫn muội trở về Đảo Đào Hoa để tiến hành điều tra xem việc này là như thế nào. Đây là nguyên nhân ta đến đây.

Lý Mạc Sầu không cần suy nghĩ liền đồng ý, nàng dường như chẳng để ý đến đoạn trước lời nói hấn một dạng.

-Đảo Đào Hoa? Huynh đi đâu thì ta theo đó. Mà khoan đã, huynh có định mang theo Long nhi không?

Trần Tinh thành thật lắc đầu. Lý Mạc Sầu liền hỏi

-Vì sao? Huynh nhần tâm như vậy?

-Không phải, muội không hỏi Long nhi của muội có chịu theo ta hay không trước đi rồi hãy hỏi ta? Nàng không muốn giết ta đã là phúc đức ba đời rồi.

Trần Tinh ra vẻ không phải lỗi của hấn rồi thản nhiên nói. Chỉ có điều hình như sự việc không như hấn nghĩ.

Lý Mạc Sầu nhìn về phía Tiểu Long Nữ, chỉ cần ánh mắt thôi vẫn chưa mở lời hỏi thì Tiểu Long Nữ đã lên tiếng

-Ta sẽ đi.

Lời nói vừa vang lên thì Trần Tinh liền cảm thấy bất ngờ, hấn không biết nàng đang tính toán cái gì nữa đây. Lý Mạc Sầu ngay lập tức bồi thêm vài câu.

Cuối cùng Trần Tinh quyết định mang cả hai về Đảo Đào Hoa.

Và Đây chỉ là một bắt đầu mới!

.....

Xuân đi, Hạ đến, Thu sang, Đông về. Thời gian chớp mắt hơn trăm năm trôi qua.

Đúng, chính là một trăm năm. Đây không phải là do hần trải qua 100 năm mà là như lần trước. Bởi vì hần thử nghiệm Huyền giới chi môn mà làm cho thời gian nhảy mất trải qua trăm năm.

Sau khi hần mang theo Tiểu Long Nữ cùng Lý Mạc Sầu trở về Đảo Đào Hoa thì việc đầu tiên hần làm chính là tập hợp mọi người lại để nói rõ mục đích của mình.

Không ai phản đối, chỉ có điều Hoàng Dung lo lắng cho cha của nàng và yêu cầu được phép gọi Hoàng Dược Sư đến.

Trần Tinh dĩ nhiên không phản đối, nhưng đáng tiếc Hoàng Dược Sư chỉ để lại một câu là ông ta thích yên tĩnh sinh hoạt để tìm ra chân lý của đời mình rồi không do dự quay người rời đi.

Trần Tinh nhìn bóng lưng kẻ ngạo ấỵ âm thầm cảm thán không thôi.

Hần hiểu được nguyên nhân vì sao Hoàng Dược Sư lựa chọn như vậy.

Không như Trần Tinh, Hoàng Dược Sư suốt cuộc đời chỉ yêu một người nữ nhân, đó chính là mẹ của Hoàng Dung.

Bà ấy đã mất từ lâu.... Một trong hai thứ quan trọng nhất đã bị cướp đi. Hoàng Dược Sư chỉ chú tâm vào Đạo của mình.

Ông không cầu trường sinh, không cầu người đời nhớ đến, mà ông ta chỉ cầu hai chữ Tiểu Diêu....

Tất cả mọi chuyện giờ cũng đã là quá khứ, Trần Tinh cũng bất ngờ khi thời gian chớp mắt lại trôi qua nhiều năm như vậy.

...

Huyết sắc dạ minh châu thật sự chính là một phần thiếu khuyết của Huyền giới chi môn.

Huyền giới chi môn có 9 lỗ tròn được sắp xếp với nhau thành một vòng tròn có tâm ở giữa. Tức là 8 lỗ tròn đặt xung quanh một lỗ tròn ở giữa.

Đây là sự biến hoá của Huyền Giới Chi Môn sau khi được bổ sung Huyết sắc dạ minh châu.

Hiện tại trên đó đã có 3 phân tạo thành hình tam giác cân.

Điểm khác biệt thứ hai chính là việc Trần Tinh lại cảm thấy nó rất thân thiết với mình nên đã ma xui quỷ khiến thử nhỏ máu nhận chủ theo như các tiểu thuyết hần từng đọc.

Nào ngờ thật sự có kết quả thật, đáng tiếc không phải là nhận chủ gì mà là Huyền Giới Chi Môn dung nhập vào cơ thể hần.

Trần Tinh đã cố gắng thử câu thông cũng như điều tra cơ thể có chỗ nào không đúng hay không. Kết quả hần phải chấp nhận việc bản thân mình có bảo vật mà không thể sử dụng.

Nhưng hần vẫn không nản lòng vì biết đâu, sau khi tìm được một hoặc vài phần thiếu sót nữa thì sẽ biết cách sử dụng nó?

Đây cũng chính là nguyên nhân Trần Tinh có mặt ở đây....

.....

Cũng bởi vì việc hần không nghĩ tới thời gian lâu như vậy nên có một số việc đã không còn như sắp xếp của hần.

Phí Hải Diên đã rất nhiều lần đích thân đến Đảo Đào Hoa để tiến hành thông báo cho Trần Tinh tin tức cũng như đem rất nhiều thứ có thể là "dạ minh châu" mà hần cần.

Nhưng vì không có mặt hần ở Đảo chi gặp được Hoàng Dược Sư nên phải đành gác lại. Đến năm thứ 10 trong mốt 100 năm thì Hoàng Dược Sư cũng đã rời khỏi Đảo Đào Hoa. Thế là Phí Hải Diên không còn cách nào khác phải cũng chỉ có thể tiếp tục thu gom. Đến năm thứ 50 thì hần cũng đã không biết thu gom biết bao nhiêu bảo vật.

Rất nhiều, rất nhiều không thể đếm xuể... Chuyện này cũng bị người trong giáo phát hiện và tiến âm mưu đảo chính.

Phí Hải Diên trọng thương chết đi, trước khi chết ông đã uỷ nhiệm Dương Đình Thiên - cũng là con nuôi của ông làm giáo chủ đời thứ 33 và kỹ lưỡng căn dặn bảo vệ bí mật này đến khi có người tự xưng Trần Tinh đến mới nói ra.

Dương Đình Thiên răm rắp nghe theo. Sau khi nhậm chức Giáo Chủ, y đã tiến hành lời dặn của cha mình. Đáng tiếc số mệnh đã an bài.

Nếu ông ta không đem lòng yêu người không nên yêu thì có lẽ Trần Tinh không cần phải phí sức như hiện tại.

Trong giang hồ giống như nguyên tác. Vẫn lưu truyền các câu thơ giống như trong nguyên tác

Võ lâm chí tôn

Bảo đao Đồ Long

Hiệu lệnh thiên hạ

Mạc cảm bất tòng

Ý Thiên bất xuất

Thùy dữ tranh phong

Nhưng khác biệt lớn nhất chính là chẳng những ở trong đó có Vũ Mục Di Thư hay Cửu Âm Chân Kinh mà còn có hai miếng sắt, mỗi miếng sắt là một nửa của bản đồ chỉ dẫn nơi cất dấu bảo vật.

Việc này Quác Tương cũng không hề biết, nàng ta chỉ nghe cha mẹ nói bên trong có chứa Bí Kíp thôi, còn bản đồ chính là do Phí Hải Diên đã giao dịch với vợ chồng Quách Tĩnh từ trước.

Đây cũng là lý do Minh Giáo có được Đồ Long Đao còn Nga Mi có Ý Thiên Kiếm.

Chỉ là sau này sau khi Dương Đình Thiên chết Minh Giáo nội loạn và Đồ Long Đao bị Tạ Tốn cướp đi mất.

Không thể không nói Phí Hải Diên suy nghĩ rất sâu xa, nếu như y giữ lấy cả hai bảo vật thì hiện tại chắc có lẽ cũng không đến lượt Trần Tĩnh biết.

....

Bỏ qua mốc thời gian chớp mắt một trăm năm không tính thì Trần Tĩnh cũng đã có 3 năm sinh hoạt trên Đảo Đào Hoa cùng mọi người.

Bởi vì mang tâm lý ý y cùng với các nữ nhân của hắc cử nằng nặc không muốn hắc tiếp tục phiêu bạt nữa nên Trần Tĩnh mới phí nhiều thời gian như vậy.

Trong 3 năm này, Trần Tĩnh có thể nói là sinh hoạt rất nhàn nhã, luôn gắn liền với hai từ "tu luyện"

Ban ngày thì tu luyện một mình, ban đêm thì "tu luyện" cùng mọi người.

Hắn cũng không quên việc tìm cách chữa trị cho Lý Mạc Sầu nhưng hiệu quả thì không như Trần Tĩnh mong muốn, có vẻ càng lún càng sâu, đến cuối cùng Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ cũng trở thành nữ nhân của hắc, kể cả Mục Niệm Từ.

Thật ra từ lần trước Trần Tĩnh tự mình đâm một kiếm kia cũng đã làm cho Tiểu Long Nữ cảm động, chỉ là nàng không biết cách nói chuyện cũng như bày tỏ cảm xúc nên mới tỏ ra e dè.

Được mọi người động viên cổ vũ nên nàng cũng tự tin thẳng thắn nói rõ với Trần Tĩnh, thế là hắc không ngần ngại tiếp thu nàng.

....

Sau khi đích thân mò tới Đình Quang Minh và tìm ra bức tâm thư mà Dương Đình Thiên khắc trên đá kể rõ mọi chuyện như này giờ đã nói.

Hôm nay Trần Tĩnh tới Nga Mi để tiến hành lấy Ý thiên Kiếm.

Hắn cũng không đủ bản lĩnh tới mức có thể tự mình tìm được nơi cất giấu bảo vật đó được.

Thằng già Tạ Tốn thì đã biến đi đâu mất rồi chỉ có Trương Vô Kỵ là biết tung tích của y thôi.

Nhưng Trương Vô Kỵ là đứa nào cũng như đang ở đâu Trần Tĩnh cũng không biết làm sao tìm?

-Người là người phương nào? Dám tự tiện xông vào lãnh địa Phái Nga My ta?

Cái cách hỏi dĩ nhiên không có gì thay đổi, Trần Tĩnh không hứng thú đôi co cùng nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân không lọt nổi vào mắt hắc.

Thân hình hắc vèo một cái nhanh chóng biến mất. Hắc trực tiếp đi vào giữa đại điện.

Phía trên hết đang ngồi một trung niên nữ nhân ăn mặc đạo bào, gương mặt có phần nghiêm khắc bởi vì lúc nào đôi mày của bà ta cũng nhíu nhíu lại.

Hiển nhiên người này không ai khác chính là Duyệt Tuyệt Sư Thái.

Ngồi bên cạnh bà ta trái phải phân biệt là hai cô gái. Một người mặc áo trắng xanh, người còn lại mặc áo hồng nhạt trắng.

Người ái trắng xanh không nổi bật cho lắm nên Trần Tinh không để ý nhiều.

Còn lại người mặc áo hồng nhạt mới gây chú ý đến Trần Tinh, bởi vì nàng rất đẹp và không thua kém một nữ nhân nào của hắn.

Nhưng nhìn thấy nàng làm cho Trần Tinh có cảm giác bị thu hút.

Sự xuất hiện của Trần Tinh khiến mọi người đều chăm chú nhưng không đợi Diệt Tuyệt Sư Thái mở lời thì hắn đã buộc miệng lên tiếng trước

-Muốn giữ người hay giữ kiếm?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Phương tâm

Lời nói của Trần Tinh khiến cho mọi người ở đây đều tò về sừng sốt trong chốc lát, không ai hiểu hắn nói vậy là có ý gì? Mọi người đều cho là hắn đang bị điên.

Đến khi nhìn đến khuôn mặt anh tuấn cực độ cùng khí chất siêu phàm mà người hắn toả ra thì mọi người lại nhìn hắn bằng ánh mắt khác.

Chính là thương hại!

Đầu đó còn vang lên thanh âm xì xào bàn tán

-Còn trẻ như vậy đã bị điên, thật đáng thương a...

-Phải phải, không biết có đem về nuôi được không...

Trần Tinh từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên híp mắt cười, hắn dường như bỏ ngoài tai tất cả những lời vô nghĩa này.

Chỉ có Diệt Tuyệt Sư Thái là nhìn ra điều gì, bà ta lớn tiếng quát

-Tất cả câm miệng hết cho ta.

Ngay lập tức, Toàn trường không còn một tiếng động nào phát ra, bốn phía đều an tĩnh trở lại.

Chu Chi Nhược vội tiến lên đỡ lấy Diệt Tuyệt, Đinh Mẫn Quân thấy vậy cũng không chịu thua kém đỡ bên còn lại.

Diệt Tuyệt từng bước tiếng lên, bốn phía đệ tử tự động tách ra một con đường.

Khi khoảng cách hai người còn khoảng 10m thì Diệt Tuyệt dừng lại và nhìn hắn nói

-Lệnh sư là ai?

Một câu nói cộc lốc không ai hiểu, cũng không ai biết vì sao bà ta lại hỏi như vậy. Trần Tinh ngẫm ngẫm lại đáp:

-Tên tuổi không rõ.

Diệt Tuyệt tiếp tục hỏi

-Xuất thân thế nào?

Hắn không sao cả trả lời

-Không nhà không cửa

Bà ta dừng lại một chút, quan sát Trần Tinh trên dưới rồi nhú đôi mày lại nói:

-Tên tuổi trên giang hồ thì sao?

Trần Tinh xua tay

- Vô danh tiểu tốt không đáng nhắc tới.

Diệt Tuyệt khuôn mặt đen lại, biểu thị rất tức giận, Đinh Mẫn Quân thấy vậy liền đứng ra thể hiện trước mặt sư phụ mình tranh thủ lấy lòng:

-Người đầu, người này thân phận không rõ, có thể là người của Ma giáo điều tới tiến đến Nga Mi chúng ta dò la tin tức, mau bắt.....

Lời còn chưa nói xong thì Đinh Mẫn Quân đã bị Diệt Tuyệt tát bạt tai, tiếng chát giòn vang khiến mọi người cũng khiếp sợ, không hiểu sao Diệt Tuyệt lại nổi giận như vậy, bà ta quát lên:

-Nghiệt đồ, đứng qua một bên, ta còn chưa chết, Nga Mi còn chưa tới phiên ngươi làm chủ..

Sau đó Diệt Tuyệt nhìn về phía Trần Tĩnh hít một hơi thật sâu, khuôn mặt cực kỳ khó coi, rồi mới thở dài một hơi nhìn kiếm trong tay của mình sau đó lại nhìn Chu Chỉ Nhược, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trần Tĩnh, Diệt Tuyệt nói

-Nếu ta không đồng ý ngươi sẽ làm thế nào?

Trần Tĩnh mỉm cười không trả lời rồi lúc này mới đánh giá xung quanh đại điện.

Hắn đi dạo trong sự chú ý của mọi người không ai tiến lên ngăn cản, bởi vì Chương môn nhân còn chưa có hành động gì, được một lúc Trần Tĩnh mới trở lại vị trí cũ sau đó hắn cảm thán nói

-Cơ nghiệp không nhỏ a, hủy đi thật đáng tiếc....!

Lại một câu nói không đầu không đuôi chẳng ai hiểu ngoài trừ hai người.

Diệt Tuyệt thở dài như già đi vài chục tuổi

-Ta có một điều kiện.

Hắn vẫn như cũ tỏ vẻ bình thản nói

-Điều kiện không quá đáng là được.

Bà ta nhìn về phía Chu Chỉ Nhược:

-Chăm sóc tốt cho nàng ta. Và lại Nàng thân phận mãi là đệ tử của Nga Mi chúng ta.

Chu Chỉ Nhược đôi mắt mở lớn, nàng không nhận được kêu lên

-Sư phụ, người và hắn nói gì con không hiểu...

Diệt Tuyệt than thở

-Chỉ Nhược, ta rất yêu quý con, nhưng không thể quên đi lời dặn của Tổ Sư được, Nga Mi không thể bị hủy trong tay của ta. Con nên đi theo hắn.

Chu Chỉ Nhược vành mắt đỏ lên

-Sư phụ, con không hiểu, Nga Mi lớn như vậy vì sao có thể bị hủy đi được....

-Đúng vậy, Con không hiểu....haizz. Ngươi có thể đưa nàng ấy đi.

Diệt Tuyệt phát phát đạo bào rộng thùng thình của mình

Trần Tĩnh gãi đầu, thành thật nói

-Thật ra mục đích ta đến đây là vì Ý Thiên Kiếm, lời nói vừa rồi cũng chỉ là đùa giỡn một chút cho không khí bớt căng thẳng mà thôi. Ta thấy bà tên giao ra Ý thiên Kiếm thì tốt hơn.

Diệt Tuyệt nghe được liền không do dự gì lập tức rút kiếm ra, bà ta nổi giận quát

-Không được, Ý thiên không thể giao cho bất cứ ai trừ phi ta chết, ngươi nếu còn là nam nhân thì lập tức mang nàng đi đừng làm người hai mặt nói ra nuốt lại.

Trần Tĩnh cười khỏ, nhưng không sao, đợi mấy ngày Diệt Tuyệt liền chết, lúc đó hắn lấy Ý Thiên Kiếm là xong.

Nháy mắt hắn cũng không dây dưa nữa mà tiến lên nắm lấy tay Chu Chỉ Nhược trong sự đờ đẫn của nàng rồi biến mất trước mặt mọi người.

Không ai biết Trần Tĩnh làm cách nào. Diệt Tuyệt trong lòng khiếp sợ nhưng nhiều hơn chính là đau xót.

Thật ra từ khi Trần Tinh bước vào bà ta liền cảm nhận được áp lực cực lớn. Một áp lực khiến bà không thể sinh ra ý niệm chiến thắng.

Chính vì Diệt Tuyệt từng tiếp xúc với Trương Tam Phong trong đại thọ trăm tuổi của ông ta, nên Chuồng môn phái Nga Mi này mới có thể biết được bản thân mình đang đứng ở đâu trên ngọn núi mang tên thực lực.

Trương Tam Phong không thể thắng nổi, hiện tại xuất hiện một người còn khủng bố hơn ông ta thì bảo Diệt Tuyệt phải làm thế nào?

Không giống như trong nguyên tác, mặc dù nóng tính, đôi khi lại không biết suy nghĩ nhưng Diệt Tuyệt lại biết phân biệt nặng nhẹ. Là người đứng đầu một phái mà không có đầu óc thì sẽ đủ sức làm người khác tin phục sao?

Ý đồ bà ta hỏi Trần Tinh những câu không đầu không đuôi đó thực ra là để dò hỏi một chút về lai lịch của hắn.

Một người ngay cả sư phụ của mình cũng không biết tên là gì mà thực lực bản thân lại mạnh như vậy thì chứng tỏ sư phụ của hắn còn mạnh hơn nữa. Mặc dù có thể có trường hợp đặc biệt khác nhưng khả năng lại không bao. Hậu trường lớn, động đến thì chắc chắn là diệt môn, làm sao Diệt Tuyệt có thể ăn nói với sư phụ của mình dưới tuổi vàng đây.

Bản lĩnh hơn người nhưng lại không có chút danh tiếng gì trên dang hồ nói rõ Trần Tinh không thích để lộ bản thân hay là người có tính ẩn nhẫn cao. Tâm tính cao, dây dưa với loại người này thì bản thân sẽ ăn thiệt thòi không nhỏ. Bởi vì từ đầu bà ta đã rơi vào thế bị động.

Người như vậy thì Diệt Tuyệt làm sao có thể ngu ngốc mà chịu chết?

Di huấn của sư Tổ còn đó chưa phai, làm sao bà ta có thể làm trái, thế là Diệt Tuyệt Sư Thái đành phải "hy sinh" đồ đệ mà mình yêu quý nhất để đổi lấy cơ nghiệp trăm năm không ngã của phái Nga Mi mà thôi.

Và điều kiện mà Diệt Tuyệt đưa ra cũng thể hiện sự suy tính của bà. Nếu Nga Mi gặp nạn thì cũng có thể nhận được sự bảo hộ của Trần Tinh, bởi vì Chu Chi Nhược là người của Nga Mi!

Bà ta một mình trở về phòng, mọi người nhìn theo bóng lưng lộ vẻ cô độc ấy mà thương xót. Chỉ có một ánh mắt oán hận, chính là Đinh Mẫn Quân. Y thị đưa tay sờ lên mặt đau rát của mình cắn răng nghiêng lợi rồi trong lòng hừ lạnh một tiếng sau đó rơi đi. Y thị có chủ ý gì không ai biết.

.....

Quay trở lại Trần Tinh, giờ phút này hắn đang đứng bên hạ nguồn bờ suối. Trước mặt hắn là Chu Chi Nhược đang đối diện cầm kiếm chỉ vào hắn.

Giương mặt của nàng còn lóng lánh hàng lệ. Hiển nhiên là bản thân nàng cảm thấy đang chịu uất ức

-Này Cô gái, đừng có dùng kiếm chỉ vào ta, kiếm của ta cũng rất sắc bén, nếu không may đâm vào người cô thì lại nhiều ra một người nữa thì phiền phức lắm

Chu Chi Nhược nghe xong khuôn mặt bất giác đỏ bừng, tay không tự chủ đưa kiếm xuống rồi lùi về sau, nàng nói

-Đằng đồ tử, ngươi là ai, ta hoàn toàn không quen biết cũng như không có thù oán gì với ngươi, sao ngươi lại hại ta?

Trần Tinh cười nói

-Sao lại nói là ta hại cô?

Chu Chi Nhược tức giận phản bác

-Ngươi không hại ta vì sao tự nhiên xuất hiện rồi mang ta đến nơi này?

Hắn trả lời ngay

-Mang cô đến nơi này là vì sư phụ của cô lựa chọn giao cô cho ta còn hơn là phải đưa Ý Thiên Kiếm.

Chu Chi Nhược sững người, thân hình có chút đứng không vững.

Nàng cũng biết điều đó, nhưng Chu Chi Nhược cố tìm có lập luận đi sự thật này.

-Tất cả đều là do ngươi mà ra, nếu như ngươi không xuất hiện thì sư phụ sẽ không làm như vậy. Còn nữa, vì sao ngươi không lựa chọn người khác mà lại là ta.

Hắn không cần suy nghĩ liền đáp

-Ta đến để lấy thứ thuộc về ta, bản thân sư phụ cô không chịu giao ta đành phải mang cô đi. Còn vì sao không lựa chọn người khác đơn giản bởi vì Nga Mi không phải cô là đẹp nhất sao?

Chu Chi Nhược mặt hồng lên nhưng cũng chất vấn

-Ỗ Thiên kiếm là của ngươi? nực cười! Trong thiên hạ đều biết Ỗ Thiên Kiếm là bảo vật trấn phái của Nga Mi chúng ta, được truyền qua nhiều đời, tại sao lại là thứ thuộc về ngươi được?

Hắn cười nói

-Vậy cô có biết lai lịch của Ỗ Thiên Kiếm không?

Chu Chi Nhược á khẩu, nằng tở về nghi hoặc rồi quăng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Trần Tinh.

-Thôi, không nói nhiều nữa, trời cũng sắp tối rồi, chúng ta đi tìm một quán trọ rồi nghỉ ngơi trước.

Trần Tinh nói xong tiến lên định nắm tay Chu Chi Nhược để mang nàng xuống núi, chỉ thấy nàng lùi về phía sau

-Đừng đụng vào ta...aaaaa

Thì ra là vì bất cẩn nên nàng trượt chân ngã về phía sau dòng sông, hắn thấy vậy nhanh chóng tiến lên ôm eo giữ Chu Chi Nhược lại, tình tiết cứ như trong các phim chương vậy.

Thế nhưng những giây phút này thường chiếm được cảm tình của thiếu nữ.

Trần Tinh cũng không biết nguyên nhân gì khiến bản thân mình đặc biệt "bị" Chu Chi Nhược thu hút như vậy.

Nếu vì nàng đẹp thì hắn không tin, bởi vì nữ nhân của hắn không ai thua kém nàng cả.

Trong lòng hắn thầm nghĩ

-Chẳng lẽ ta trở nên háo sắc hơn?

Những suy nghĩ chỉ thoáng qua, Trần Tinh nhanh chóng loại bỏ chúng khỏi đầu. Hắn ôm Chu Chi Nhược trở về bờ.

Thực ra hiện tại Chu Chi Nhược chẳng hề có tình cảm gì với Trương Vô Kỵ, hai người nảy sinh tình cảm chỉ là do vận mệnh đưa đẩy mà thôi.

Lúc nhỏ chỉ là ơn nghĩa cứu giúp, mười mấy năm trôi qua chỉ có Trương Vô Kỵ là nhớ, còn Chu Chi Nhược không biết đã quên từ đời nào rồi, nếu không phải tên cận bã Trương Vô Kỵ đó gọi lại thì Chu Chi Nhược làm gì nhớ?

Hiện tại nàng nào đâu có phải là cô gái sa ngã lầm đường? Mà chính là một cô gái hiền lương ngay thơ.

Trong các nhân vật chính mà Kim Dung xây dựng thì người mà Trần Tinh cảm thấy ghét nhất không ai khác chính là Trương Vô Kỵ.

Chẳng những ngu như bò còn chẳng hề có được phong phạm của cao thủ. Cũng chẳng phải mô típ anh hùng gì? Lại còn là một kẻ không có chủ kiến, đây dựa tình cảm làm hại biết bao nhiêu người nữ nhân vì y mà đau khổ. Chu Chi Nhược không phải là một trong số đó sao?

Vì sao Trần Tinh lại nói như vậy? Khi nhận xét một người nào đó thì phải đưa ra một cái nhìn tổng quan. Hắn cũng không phải tự nhiên mà cảm thấy ghét Trương Vô Kỵ được, tất phải có nguyên do.

Lý do đầu tiên chính là việc y cùng cha mẹ ruột trở về Trung Nguyên, trong buổi đại thọ của Trương Tam Phong, mẹ y cũng chính là Ân Tố Tố lên tiếng phủ nhận việc Tạ Tốn còn sống thì Trương Vô Kỵ lại nói rằng Tạ Tốn chưa chết.

Với một đứa bé thì không thể trách được sự ngây thơ của nó được, nhưng đừng quên lúc đó Trương Vô Kỵ đã được khoảng trên 10 tuổi.

10 tuổi mà còn có thể nói được lời như vậy thì làm sao không gọi ngu như bò cho được?

Tư chất bình thường không nổi bật, tất cả võ công đều dựa vào cơ duyên may mắn mà ra. Về việc luyện thành Càn Khôn Đại Na Di cũng chỉ là do mèo mù vót phải cá rán, quang hoàn mà Kim Dung buff cho nhân vật chính hoặc phóng đại lên về độ khó tu luyện của nó mà thôi.

Là người đứng đầu một giáo phái hùng mạnh lại không có chủ kiến hay lập trường vững chắc. Vì sao dẫn dắt Minh Giáo kháng Nguyên thành công rồi lại chỉ nghe lời nói của Chu Nguyên Chương liền chấp tay nhường lại ngôi vị cho y?

Thử hỏi một người như vậy bảo sao Trần Tinh không ghét cho được?

Nếu có cơ hội hắn gặp được Trương Vô Kỵ thì nhất định Trần Tinh sẽ thiên y. Để cho y trở thành Thái giám mà sống hết quãng đời còn lại. Thân phận này mới xứng với y.

-Ngươi...ngươi muốn ôm ta đến khi nào?

Chu Chi Nhược đỏ mặt nói, Trần Tinh cười nói

-Ôm một đời có được không?

Chu Chi Nhược nghe xong càng tỏ vẻ thẹn thùng thêm

-Hừ...Thả ta ra...có quý mới cho người ôm một đời.

-Thì cô là quý liền có thể cho ta ôm một đời

-Người nói cái gì?

-Không có gì, thôi ta đưa cô đi tìm chỗ nghỉ ngơi dùng bữa trước.

Trần Tinh không buông Chu Chi Nhược ra mà ôm nàng bay lên

Chu Chi Nhược rung động thật sâu, lúc này khi hắn mang nàng ra chỗ này chỉ vì tốc độ quá nhanh cùng cách mặt đất gần nên nàng cứ cho là Kinh công của hắn cao, nào ngờ không phải kinh công Trần Tinh cao mà là hắn....biết bay.

Đối với nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân chưa hiểu sự đời như Chu Chi Nhược thì cách tốt nhất để gỡ cửa tim nàng chính là làm cho nàng rung động cùng tỏ ra hiếu kỳ về bản thân mình.

Quả nhiên, Chu Chi Nhược từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, nàng run run hỏi

-Người....người là ma quỷ hay thần tiên...sao người có thể bay được? Ta không phải nằm mơ chứ?

Trần Tinh nhẹ nhàng nói

-Nhìn thấy sao?

Chu Chi Nhược hiếu kỳ

-Thấy cái gì?

-Ta giống ma quỷ sao?

-Vậy người là thần tiên sao?

Hắn cười nói

-Thần tiên mới bay được thôi sao?

Chu Chi Nhược hỏi tới

-Người bình thường làm sao có thể bay được?

-Thì ta không phải người bình thường.

-Vậy thì người là gì?

Trần Tinh nhìn Chu Chi Nhược, bất giác hôn vào mặt nàng một cái rồi nói

-Ta chính là kẻ điên!

Bị tập kích bất ngờ, Chu Chi Nhược cứng người, tim thùng thùng đập rộn lên. Khuôn mặt đỏ bừng, nàng giơ tay lên dự định cho Trần Tinh bạt tay thì lại nghe hắn nói

-Đừng cử động, không thôi ta không giữ cô được đâu, còn nữa ta là kẻ điên sao có cô thể chấp nhất với kẻ điên được.

Hắn vừa nói vừa cố tình ôm Chu Chi Nhược bay cao hơn, dẫn nàng xuyên qua các đám mây trắng.

Bất giác nàng nhìn đến ngáy người vì phía dưới cảnh quá đẹp, làn gió mát cứ thổi vào gương mặt cũng chóng trở lại bình thường.

-Có kẻ điên nào khôn như người sao? Lần sau Không cho phép người làm như vậy nữa, ta không thích việc người không tôn trọng ta.

Trần Tinh cười lớn

-Haha, được rồi lần sau có hôn ta sẽ hỏi trước cô, như vậy là được chứ gì?

Chu Chi Nhực la lớn

-Ý của ta không phải là vậy....

Trần Tinh không nói mà tiếp tục haha, Chu Chi Nhực không biết làm sao đành im lặng không lên tiếng. Để cho Trần Tinh ôm bay xuống núi.

Trên đường thì nàng cũng lén đánh giá hán vài lần, phương tâm của nàng có lẽ đã bị Trần Tinh thành công nắm lấy.

Trần Tinh là người đến trước, Trương Vô Kỵ chỉ mãi la kẻ đến sau, cho nên, từ đây trở về sau sẽ không có chuyện Chu Chi Nhực phải chịu đau khổ và đi lầm đường được.

.....

-Khắc Khắc, sắp rồi sắp rồi, mùi vị ngày càng gần hơn, ta sắp được thưởng thức một bữa ngon lành rồi, tự do...tự do...ta sắp tự do rồi....khắc khắc.. Khôngggggg!...Như thế nào lại biến mất...mùi nó không còn nữa, tại sao? Hán đã đi đâu? Không thể để hán trốn đi được....Rítttt

Ở đâu đó trong tình không vô ngần vô tận. Một âm sơn tóc gáy thanh vang lên, có thể nghe ra rõ ràng từng chữ một. Có điều dường như người này ban đầu là hưng phấn, sau đó lại tỏ vẻ căm phẫn. Không ai biết nguyên nhân là gì....

Rất nhanh âm thanh này được thay bằng tiết rít chói tai của sự ma sát bởi tốc độ quá nhanh mà tạo thành.

Trần Tinh đang bay thì cảm thấy sơn tóc gáy. Chu Chi Nhực thấy hán cử động là liền quan tâm hỏi

-Ngươi lạnh sao?

Trần Tinh hồi phục lại tinh thần, hán nhìn nàng cười nói

-Da ta dày như vậy làm sao lạnh được?

-Đúng, mặt ngươi chính là dày vô địch thiên hạ rồi. Hừ...

*Hết chương....

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Đột phá

Ánh bình minh rồi cũng tắt, người người nhà nhà cũng luân phiên nhau lên đèn, phổ xá không vì màn đêm mà bớt đi sự nhộn nhịp vốn có của nó.

Thay vào đó là mọi người bắt đầu đầu đầu xô ra đường. Vì hôm nay chính là ngày mừng bảy tháng bảy hằng năm, ngày mà các cặp tình nhân bên nhau thả đèn trôi sông cầu chúc cho một tình cảm bền vững hơn.

Trần Tinh bất đắc dĩ bị Chu Chi Nhực kéo theo tham dự lễ hội này.

Con đường đông đúc người qua kẻ lại, quây hàng nhộn nhịp tấp nập người xem những mặt hàng xinh đẹp và ngộ nghĩnh.

Chu Chi Nhực quanh năm suốt tháng thanh tu trên Nga Mi, dĩ nhiên là những việc này nàng hoàn toàn không được tham dự.

Do đó, Chu Chi Nhực luôn như một chú chim tung tăng ghé hết sạp này rồi đến hàng nọ. Sạp hàng nào nàng cũng ghé qua xem vài lần rồi lại không mua mà rời đi.

Bình thường, thân phận của nàng chính là Nhân sĩ giang hồ luôn mang theo kiếm bên người cho nên dù có xinh đẹp nhưng cũng không có mấy người dám trêu chọc.

Nhưng hiện tại, sau khi cởi bỏ cái thân phận này hoá thân thành một cô gái thanh xuân tươi trẻ thì lại không biết bao nhiêu cánh mày râu phải dõi theo từng cử động của nàng, mỗi khi Chu Chi Nhực xuất hiện rồi âm thầm nuốt nước bọt.

Đa số là hâm mộ, một số khác thì đổ kỵ, dĩ nhiên là đối với Trần Tinh. Và trong đó không thể thiếu đi những kẻ nhìn người bằng nửa con mắt được.

-Tránh ra, tránh ra...

Những người đi đường bị một đám người chen lấn, bọn người này bao vây Trần Tinh cùng Chu Chi Nhực lại.

Sau đó, một người thanh niên quần áo có chút mất trật tự đi ra, đầu tóc thì xoã sang hai bên, gương mặt cũng có phần điển trai. Trên tay y còn cầm một hũ rượu cùng thanh kiếm.

Người này ngửa mặt nốc một hợp rượu sau đó hà một tiếng nhìn thẳng Chu Chi Nhược rồi nói

-Cô nương, tại hạ Tần Thiên Tài hôm nay vinh hạnh được chứng kiến sự điều điểm của cô nên ta mạo muội đến xin được kết giao bằng hữu cùng cô. Không biết cô nương cao danh quý tính?

Người này tự xưng tên tuổi sau đó tiến lên hai bước dự định tiến gần hơn với Chu Chi Nhược. Còn về Trần Tinh thì bị hấn trực tiếp bỏ qua không thèm nhìn đến.

Mùi rượu xốc lại khiến Chu Chi Nhược cảm thấy rất khó chịu, trong vô thức nàng bất giác nép vào người Trần Tinh. Nàng quên luôn việc bản thân mình biết võ công, và lại tỏ vẻ như là một nữ nhân yếu đuối cần người yêu che chở vậy.

Trần Tinh dĩ nhiên là không để nàng thất vọng. Hấn mặc dù không cần nhìn bất kỳ quy tắc gì mà có thể ra tay. Nhưng hôm xem như là lần đầu Chu Chi Nhược được thoải mái vui vẻ như vậy làm sao để cho nó bị phá hoại bởi máu của mấy tên rác rưởi này?

Hấn tiến lên phía trước, che đi tầm nhìn của người tự xưng Tần Thiên Tài này.

-Tần Phế Vật đứng không?

Người này lập tức lớn tiếng

-Ngươi gọi ai là phế vật?

Trần Tinh tỏ vẻ hiếu kỳ

-Không phải ngươi tự xưng mình là Tần Phế Vật sao?

-Ta tên Tần Thiên Tài, chính là Thiên Tài ngươi nghe rõ chưa, không phải là Phế Vật.

Trần Tinh làm bộ mới biết, hấn nói

-Ồ, vậy sao? Nhưng ta thấy cái tên này không hợp với ngươi, không tin đúng không? ngươi thử hỏi thuộc hạ của mình xem tên thích hợp với ngươi là gì?

Nhìn biểu hiện Trần Tinh, Người này bán tính bán nghi đưa mắt nhìn về một người rồi lấy tay chỉ vào kẻ đó.

Còn chưa đợi y mở miệng thì kẻ được chỉ liền lớn tiếng nói

-Tần Phế Vật!

Tần Thiên Tài mặt đen lại, tính ra tay nhưng lại giằng xuống, y không tin tiếp tục chỉ một người thuộc hạ khác, nhưng tất cả đều lớn tiếng rành mạch hô Tần Phế Vật.

Trần Tinh dĩ nhiên là đã âm thầm ra tay với đám người này, sửa đổi một chút khẩu âm khi phát ra của bọn họ mà thôi. Tức là hấn thôi miên là bọn họ nói Tần Phế Vật nhưng cứ cho đó là Tần Thiên Tài. Đơn giản như vậy!

Hấn cười thầm trong bụng rồi lại nói tiếp

-Đó, thấy chưa? Ta nói có sai đâu? Ngươi chính là gọi Tần Phế Vật thì thích hợp hơn, mà ngươi có biết vì sao lại như vậy không?

Y hiếu kỳ, theo bản năng hỏi

-Vì sao?

-Thì bởi vì nhìn ngươi có chỗ nào giống thiên tài đâu?

Người này xoay qua xoay lại nhìn bản thân sau đó hỏi tiếp

-Không giống chỗ nào?

-Chính vì khuôn mặt của ngươi không mang theo vẻ uy nghiêm của một thiên tài cần có.

-Như vậy phải làm thế nào?

Hấn không do dự liền tỏ vẻ tốt bụng

-Chỉ cần thay đổi một chút hình tượng là được, đại loại như kiểu tóc chẳng hạn. Ngươi có muốn ta giúp không?

-Ngươi có thể giúp ta sao?

-Dĩ nhiên

Người này mừng rỡ

-Vậy thì tốt quá, tất cả nhờ ngươi.

Trần Tinh đưa tay vuốt cằm suy nghĩ trong chốc lát. Một ý tưởng xẹt qua. Hắn nhanh chóng bắt tay thay đổi kiểu tóc của tên này là cho y một hình tượng mới.

Với quả đầu vô cùng uy nghiêm thể hiện đẳng cấp của một kẻ bề trên, cả người liền toát ra chính khí mà thiên tài cần có. Những loạn tóc xoắn nhỏ chồng chất lên nhau từ phải qua trái ngay hàng và thẳng lối tạo nên sự khác biệt, nổi bật trong đám người, khiến ai cũng phải trầm trồ thán phục và chăm chú nhìn thêm vài lần không thể không chấp tay cúi đầu chào.

Bởi vì đây chính là kiểu tóc của Đức Phật.

Trần Tinh cố nén cười tiến lên vỗ vỗ bả vai Tần Thiên Tài rồi tiến y. Y cũng rất hài lòng và cười ha ha sau khi thấy biểu hiện của mọi người rồi rời đi.

Đến khi kẻ này đi xa, Chu Chi Nhược mới dám ôm bụng cười, nước mắt nàng cũng chảy ra, phải nói là cười ra nước mắt

-Cười chết ta rồi...haha...không nghĩ tới huynh xấu xa như vậy...haha

Trần Tinh giả bộ đùa giỡn nói

-Nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu, không phải sao?

-Chán ghét...

Chu Chi Nhược chạy đi, Trần Tinh cũng cười cười đuổi theo. Hắn đi song song cùng nàng rồi hỏi

-Vì sao muội luôn ghé xem mà không mua bất cứ thứ gì?

Hắn cũng thừa dịp thay đổi cách xưng hô với nàng để kéo gần khoảng cách.

Chu Chi Nhược làm như không để ý điều này lắm, nàng cũng thành thật trả lời

-Những món đồ đó rất đắt, nếu mua thì muội sẽ không đủ tiền chi tiêu hằng ngày.

-Ồ, là vậy sao? Như vậy ta mua tặng muội thế nào?

Chu Chi Nhược lắc đầu từ chối

-Muội không muốn sử dụng tiền của huynh.

Hắn đàn tỳ thuyết phục phía trước bỗng truyền đến tiếng vỗ tay không ngừng, rất nhiều người đứng xung quanh, xem ra rất náo nhiệt.

Thấy vậy Trần Tinh cũng nhìn Chu Chi Nhược hỏi

-Muội có muốn đến xem thử một chút không?

Chu Chi Nhược gật đầu. Hai người tiến lên xem thử, chen lẫn trong đám người, rốt cuộc cũng có thể thấy rõ được bên trong.

Thì ra mọi người đang tiến hành chơi trò chơi. Đó chính là mỗi cặp đôi phải hoá thân thành Ngưu Lang và Chức Nữ.

Mọi người có mặt ở đây sẽ tiến hành bầu chọn cho cặp đôi nào giống nhất cũng có thể nói là đẹp đôi nhất.

Cặp đôi thắng cuộc sẽ nhận được một phần quà thần bí do người tổ chức trao tặng.

Đã có rất nhiều cặp đôi hoá trang và trình diễn, nhưng đa số đều tướng mạo bình thường không có gì nổi bật cũng như xuất chúng.

Trần Tinh liếc nhìn Chu Chi Nhược đang chăm chú nhìn phía trên. Hắn thấy vậy lảng lạng rời đi.

Tiếng vỗ tay vang lên mỗi khi có một cặp đôi trình diễn xong phần thi của mình. Chu Chi Nhược cũng mãi mê xem

-Huynh thấy hai người bọn họ có xứng đôi không?

Không ai trả lời, Chu Chi Nhực xoay người lại và không thấy hấn đâu. Hơi có vẻ lo sợ, nàng tính chạy đi tìm thì đột nhiên trên trời vang lên tiếng nổ lớn.

Mọi người đều ngược lên nhìn, dĩ nhiên là Pháo hoa!

Ngay sau đó là liên tiếp những viên pháo hoa được bắn lên làm sáng rực cả bầu trời.

Khi ánh sáng còn chưa tắt hấn thì một âm thanh cất lên, đó là tiếng tiêu.

Thân hình Trần Tinh từ trên trời nhẹ nhàng rơi xuống đất chính giữa khán đài.

Hiện tại hấn mặc bộ quần áo có phần cũ kỹ nhưng lại toát lên một vẻ thanh cao hiếm lạ, hơn nữa là sở hữu bề ngoài tuấn lãng cùng với giai điệu du dương mà hấn đang thổi làm mọi người không ai lên tiếng phá vỡ phút giây này.

Chu Chi Nhực mở to đôi mắt nhìn hấn không rời. Trần Tinh thấy vậy nhắm mắt cũng chìm đắm trong giai điệu.

Hấn cũng âm thầm sử dụng chân khí của mình tiến hành làm cho Chu Chi Nhực từ phía dưới nhẹ nhàng bay lên khán đài.

Khi đôi chân này dẫm lên khán đài thì giai điệu cũng kết thúc. Hấn từ từ tiến tới rồi nói

-Chi Nhực, đêm nay nàng thuộc về ta.

Hấn đưa tay nâng cằm Chu Chi Nhực rồi từ từ hôn xuống. Khi bốn cánh môi chạm nhau thì Chu Chi Nhực cũng nhắm mắt lại hai tay ôm cổ hấn hôn trả.

P phía dưới vang lên tiếng vỗ tay không dứt, hai người hôn chốc lát rồi cũng tách ra, Chu Chi Nhực e thẹn cúi đầu còn Trần Tinh thì haha cười rồi ôm nàng bay đi.

....

Dừng lại bên bờ suối, Trần Tinh thả Chu Chi Nhực xuống, nàng tựa vào người hấn hai người tâm sự chuyện trời trăng mây đất đến đêm khuya.

Không còn chuyện gì để nói nên hai người cũng im lặng trong giây lát

-Huỳnh không dự tính đưa muội về sao?

Chu Chi Nhực có phần e thẹn hỏi

Trần Tinh thấy vậy đột nhiên nắm lấy tay nàng, hấn từ tốn nói nhưng giọng điệu lại rất bá đạo không cho nàng cơ hội phản bác nào

-Lúc này ta nói rồi, đêm nay nàng thuộc về ta.

Dứt lời hấn một lần nữa tập kích Chu Chi Nhực, có điều lần này không dừng lại ở việc hôn môi bình thường kia nữa.

Bàn tay hấn trượt xung quanh người nàng, quần áo hai người cũng ít dần dần đến khi cả hai không mảnh vải che thân ôm nhau ngã xuống tấm đệm đã được hấn lấy ra từ Trữ Vật giới chỉ.

Sau ít phút Tiếng kêu đau đớn nhưng tràn đầy sung sướng hoà lẫn những giọt máu màu hồng phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

.....

Bình minh nắng ấm, Trần Tinh từ từ mở đôi mắt ra, hấn nhìn sang Chu Chi Nhực hoàn mỹ thân thể đang ngủ say trong lòng mình trên mặt nàng còn mang theo vẻ hồng nhuận và nụ cười thoả mãn, hấn có chút cười khổ.

Mới quen Chu Chi Nhực còn chưa trọn vẹn được một ngày đã lấy đi trình tiết của người ta luôn rồi. Điều này cũng quá nhanh đi chứ?

Hiện tại hấn mới biết được vì sao bản thân mình lại bị nàng thu hút như vậy.

Trần Tinh cho là việc này có liên quan đến việc hấn đột phá giai đoạn Luyện Thệ, cũng chính là việc Chu Chi Nhực là người mang thể chất đặc biệt giống như Lý Thanh Lộ cùng Thi Vũ. Có điều Trần Tinh còn chưa rõ là thể chất gì.

Ngay lúc này Trần Tinh đã đặt chân bước vào một giai đoạn mới, cao hơn, khó khăn hơn, đó chính là giai đoạn: Luyện Tạng nhập môn.

Theo như mô tả của Long Phụng Hoan hi chân kinh thì bộ xương là thành phần chống đỡ toàn bộ cơ thể, điều này ai cũng biết. Nó còn có chức năng bảo vệ các nội tạng bên trong cũng như được xem như là tối cường vũ khí cận chiến nếu xương đủ rắn chắc.

Đơn giản bởi vì Xương càng rắn chắc thì cơ thể càng trở nên mạnh mẽ, vũ khí không thể phá vỡ được phòng ngự thì chẳng phải bản thân liền đứng ở thế bất tử?

Hơn nữa khi chiến đấu, lực lượng bộc phát cũng sẽ lớn hơn, đây cũng được coi như yếu tố bất ngờ làm cho địch nhân không kịp trở tay.

Luyện da, luyện thịt hai giai đoạn đầu chỉ yếu là luyện về khả năng hồi phục, yếu tố mình đồng da sắt thủy hỏa bất xâm chỉ là do trên thế giới này không có người đủ sức phá vỡ phòng ngự của hắn nên mới gọi như vậy thôi.

Giai đoạn luyện xương một mình chiếm một chức năng riêng biệt, đó chính là sự bùng nổ cùng bổ sung cho khả năng hồi phục hai giai đoạn trước.

Nếu hắn hiện tại chăm chú vào việc rèn đúc giai đoạn này thì tương lai của hắn có thể dựa vào thân thể mà chống lại thần binh pháp bảo.

Nhưng nếu chỉ dựa vào năng lượng của việc song tu mang lại thì tất nhiên sẽ yếu đi rất nhiều. Đây chỉ là những lời giới thiệu sơ bộ khái quát từ trong ký ức truyền thừa của sư phụ hắn.

Trần Tinh đã mạnh lên, thực lực lại một lần nữa đại tăng. Chỉ một bước nhỏ nhưng lại thay đổi số mệnh của hắn sau này.

Hiện tại hắn vẫn chưa cảm nhận được bản thân mình mạnh hơn lúc trước ở điểm nào, chỉ là cảm thấy gân cốt bị phá vỡ mà thôi, bởi vì chưa có ai có thực lực ngang bằng để thử sức cả.

Nếu không thể phát huy cực hạn làm sao đánh giá được bản thân mình mạnh đến đâu? Trong khi thế giới này không có một thiết bị nào đo được thực lực của hắn.

.....

Trần Tinh dẹp những suy nghĩ này sang một bên. Hắn thấy Chu Chỉ Nhược cũng đã có dấu hiệu tỉnh lại.

Nàng mở đôi mắt ra từ trong người hắn ngồi dậy, tóc dài xoã xuống vai nhưng không thể che đầy hoàn toàn hai ngọc phong trắng mịn to tròn kia được.

Trần Tinh nhìn mà âm thầm kêu khổ, Chu Chỉ Nhược nhìn hắn mỉm cười rồi cũng tự mặc y phục vào.

-Chỉ Nhược, nàng hiện tại có tính toán gì không?

Chu Chỉ Nhược lắc đầu nói

-Huynh đi đâu thì ta đi đó.

Trần Tinh không nói gì chỉ nắm tay nàng rồi bay đi. Trong lòng hắn cũng âm thầm hứa với lòng là sẽ đối xử tử tế với nàng cũng như những người khác.

Đường đến trái tim của một nữ nhân rất khó nhưng cũng rất dễ. Chính vì như vậy nếu bản thân không biết trân trọng thì rất có thể mất đi một người đã từng yêu thương mình thật lòng. Bởi vì biết đâu có một ai đó xuất hiện cũng đang lấp ló tìm đường vào trái tim nàng? Tất cả đều phụ thuộc vào bản thân mình đối xử với người đó ra sao mà thôi.

....

-Chỉ Nhược, muội có biết khi nào võ lâm nhân sĩ sẽ tiến hành vây công Minh Giáo không?

Trần Tinh sau khi mang Chỉ Nhược dừng chân ở trong một gian phòng để dùng bữa, hắn thuận tiện hỏi nàng để xác định mốc thời gian cụ thể.

Sau đó hắn chỉ cần đến đó rồi tiến hành thôi miên Trương Vô Kỵ liền biết được tin tức Tạ Tốn.

Còn về Diệt Tuyệt Sư Thái thì tạm thời không động đến cũng không sao, sau khi lấy được Đồ Long Đao rồi lấy Y Thiên Kiếm!

-Hình như là 1 tháng nữa, huynh muốn đi sao?

Chu Chỉ Nhược hiểu kỳ hỏi

Trần Tinh trả lời

-Không đi không được, muội không lo lắng cho sư phụ của mình sao?

Chu Chỉ Nhược cúi đầu im lặng. Hắn thấy vậy nói tiếp

-Đừng suy nghĩ nhiều nữa, thật ra là ta không thể không đi tới đó. Muội không nhớ rằng Sư phụ muội từng đưa ra điều kiện với ta sao? Thảo phạt Minh Giáo chính là việc trọng đại của Nga Mi cũng như các môn phái khác đúng chứ? Nếu như lúc đó tình thế chuyển biến thì ta cũng có thể giúp Nga Mi một tay xem như hoàn thành điều kiện.

Chu Chỉ Nhược ngẩng đầu nhìn hắn rồi cũng nghe theo. Hai người tiếp tục dùng bữa. Nhưng căn phòng đột nhiên truyền tới tiếng đập cửa dồn dập.

-Mở cửa, mở cửa ra...

Trần Tinh nhú mảy, đang định mở cửa xem chuyện gì thì cánh cửa đã bị người khác đá tung.

Một đám người tay cầm binh khí xông vào, hiển nhiên là mặc quan phục.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Âm Dương Nhị Biến Chi Vị Thần

Một đám người xuất hiện trong tầm mắt của Trần Tinh. Dẫn đầu là một tên có phần mập mạp đầu đính kim quan.

Khuôn mặt của ông ta có phần khó coi hiển nhiên là tâm trạng đang rất tức giận.

Phía sau người đàn ông này là ba người, một người trong đó thì Trần Tinh nhận ra, chính là Tàn Thiên Tài, hai người còn lại thì hắn không biết.

-Nghịch tử, ngươi nói có phải chính là hắn hay không?

Người đầu đội kim quan nhìn về phía Tàn Thiên Tài lớn tiếng quát.

Tàn Thiên Tài rụt cổ lại, bộ dạng trông rất sợ sệt không dám lên tiếng.

-Được, được lắm, giỏi cho thằng nghiệt súc nhà ngươi. Về nhà biết tay ta. Đặng huynh, huynh không có lời nào muốn nói sao?

Người này nói xong cũng nhìn về phía một người trung niên cao gầy dò hỏi.

Đặng Dư vẫn chưa lên tiếng mà có vẻ chăm chú đánh giá Trần Tinh. Ông nhìn về phía người con gái của mình rồi hỏi.

-Hoa nhi, con vì hắn mà đòi sống đòi chết nhất quyết huỷ hôn sự với Tàn hiền đệ?

Người con gái gọi Hoa nhi này tỏ vẻ si mê nhìn Trần Tinh không chớp mắt rồi gật gật đầu.

Trần Tinh từ đầu đến cuối sau khi phát hiện Tàn Thiên Tài trong đám người, hắn liền trở về vị trí cũ tiếp tục dùng bữa, hoàn toàn không để bọn người này vào mắt, nếu muốn hắn có thể làm cho tất cả bọn họ bốc hơi khỏi thế giới này.

Có điều hắn vẫn muốn ăn xong một bữa cơm cùng Chi Nhược trước.

Chu Chi Nhược cũng ngầm hiểu ý Trần Tinh và ra sức phối hợp. Nàng trong lòng thầm nghĩ

-Không biết bọn họ phải nhận xui xẻo gì nữa đây?

Tàn Phục càng nổi giận hơn khi thấy thái độ Trần Tinh như vậy. Ông ta dùng dằng dằng quát

-Lớn mật cuồng đồ, chẳng những đùa giỡn con trai ta thành ra như vậy lại còn cả gan xem thường lời nói Tuần phủ sứ ta đây. Người đâu...

Tần Phủ hét lớn, cả đám nhanh chóng hét lớn đội lệnh

-Có chúng thuộc hạ. Xin Đại nhân ra lệnh!

Tiếng gươm đao choeng choeng vang lên. Chỉ cần Tần Phủ nói một tiếng thì bọn lập tức xông lên không chể Trần Tinh, chỉ có điều dường như diễn biến không đúng cho lắm

-Mau mau nhập tiệc gọi người thêm món ăn cùng rượu ngon lên, để ta tiến hành chiêu đãi vị thiếu hiệp này.

Mọi người hoá đá, bọn họ còn cho là lỗi tại mình có vấn đề nên mới nghe nhầm.

Có người còn xông lên phía trước gươm thủ thế sẵn rồi chỉ còn đợi một nhát chém xuống nữa thôi.

Là thuộc hạ thì không có quyền được đặt câu hỏi, bọn họ chỉ phải nghe theo mệnh lệnh kẻ trên mà thực hiện bởi vì cấp trên của họ cũng đã kéo ghế ngồi xuống nhập tiệc rồi.

Không một ai biết là chuyện gì đang xảy ra ngoài Trần Tĩnh. Hắn không muốn giải quyết vấn đề nhỏ nhặt này bằng máu, những người này cũng không đáng chết. Cho nên cách êm đẹp nhất vẫn là sử dụng Di Hồn Đại Pháp.

-Thiếu hiệp, rất cảm ơn thiếu hiệp giúp nghịch tử của ta thay đổi, ta trước hết kính ngài một chung.

Tần Phục nở xong cũng một hơi cạn sạch chung rượu trong tay. Trần Tĩnh vẫn không hề để ý đến tất cả mọi người mà vẫn cứ dùng bữa, bầu không khí cực kỳ lạ lùng.

Đến khi hắn ăn xong và chuẩn bị rời đi thì Tần Phục bỗng nhiên đứng ra ngăn cản hắn và lấy từ trong người ra một mảnh ngọc bội điêu khắc hình rồng, chính xác là chỉ có 1/2 mảnh sau đó nài nỉ Trần Tĩnh nhận nó.

Xem ra việc tiến hành thôi miên ông ta đem lại hiệu quả lớn hơn dự định.

Hắn chỉ là làm cho Tần Phục nghĩ rằng con của y đã được Trần Tĩnh dạy dỗ tốt hơn. Những việc khác đều bình thường.

Không nghĩ tới ông ta lại quan tâm Tần Thiên Tài như vậy. Ngọc bội này Trần Tĩnh cũng tiện tay thu vào.

Dù có chút hiểu cho bậc làm cha làm mẹ, nhưng việc đã làm rồi thì cũng không thể nào dừng giữa chừng được nên Trần Tĩnh cũng dự định chỉ điểm cho Tần Thiên Tài một chút.

Hắn từ đầu đã nhận ra Tần Thiên Tài hoàn toàn không biết võ công, tạo hình lần đầu xuất hiện có lẽ chỉ là để làm cho Tần Phục này an tâm về bản thân y mà thôi.

Hắn tiện tay để lại cho Tần Thiên Tài bản Dịch Cân Kinh xem như giúp y phần nào cũng như mua 1/2 mảnh ngọc bội gia truyền này. Không có gì có thể mua được tấm lòng của cha mẹ.

Còn về Đặng gì đó với con gái lão ta bị Trần Tĩnh trực tiếp không đếm xỉa tới.

Có tiền thì muốn làm gì cũng được sao? Con gái thì xấu như heo lại còn mặt đầy tàn nhang, vậy mà còn kén cá chọn canh này nọ. Trần Tĩnh không đập bọn họ một cước đã là nhân từ lắm rồi.

Hắn không quan tâm nữa, Trần Tĩnh dẫn Chu Chi Nhược rời đi rồi tiến hành chỉ dạy võ công thêm cho nàng.

Trong vòng một tháng trước khi các môn phái võ lâm tiến hành thanh tẩy Minh Giáo, Trần Tĩnh phải là sao cho Chu Chi Nhược đột phá nhất lưu cao thủ.

Nhưng hắn lại không muốn truyền nội công vì điều này sẽ làm nàng mất đi căn cơ và không phát huy ra được toàn bộ thực lực.

Chu Chi Nhược rất thông minh nên Trần Tĩnh không cần phải lo lắng việc này.

Hắn trực tiếp truyền cho nàng Bồng Lai Sinh Sinh Quyết khẩu quyết tu luyện. Và trực tiếp chỉ dạy Chi Nhược những điểm mà nàng không hiểu.

....

Thời gian một tháng thoáng cái trôi qua, trong một tháng này ban ngày Trần Tĩnh luôn túc trực giám sát việc tu luyện của Chu Chi Nhược, ban đêm thì lại tiến hành song tu nhằm gia tăng thể chất cùng khả năng hồi phục cho nàng.

Sau những nỗ lực không biết mệt mỏi của Trần Tĩnh, Chu Chi Nhược cũng đã có những thay đổi rõ rệt.

Nói về võ công, Chu Chi Nhược có thể chỉ thua Trương Tam Phong, bởi vì Bồng Lai Sinh Sinh Quyết không phải là một công pháp một sớm một chiều liền có thể học được.

Về khí chất thì nàng cũng đã thoát lên người vẻ phiêu phiêu thoát tục bởi trong người có linh khí gia trì. Làm cho Chu Chi Nhược càng ngày càng trở nên giống tiên nữ hơn.

Về dung mạo thì Chu Chi Nhược có sự chuyển biến lớn nhất. Trở nên đẹp hơn, làn da cũng trở nên căng bóng láng mịn trơn tuột nhe da em bé. Vẻ hồng hào quả chín luôn tỏa ra hương thơm cứ như mời gọi Trần Tĩnh đến xơi vậy.

Tất cả đều này đều là do sự cố gắng cày cấy của Trần Tĩnh. Chu Chi Nhược không còn gì để nói nên cũng đành phải chiều hắn, dù sao một tháng này nàng cũng đã quen với kích thước to lớn của con cự long dữ tợn đó rồi.

Đẹp hết mọi chuyện tình cảm sang một bên, hiện tại hắn thuê một chiếc xe ngựa đi theo phía sau đoàn người Nga Mi.

Diệt Tuyệt sư thái âm thầm gật đầu, bà ta cũng đã đoán được người bên trong là Trần Tĩnh. Bởi vì chỉ có hắn mới làm cho Diệt Tuyệt cảm thấy áp lực như vậy thôi. Đây cũng là do Trần Tĩnh cố ý thả ra khí tức để nói cho Diệt Tuyệt biết người trong xe là hắn.

Mọi người đi bộ nên tiến độ rất chậm, ước tính phải mất 3 ngày mới có thể đến Quang Minh Đình.

Trên đường đi, ngày thứ nhất trải qua rất bình thường.

Đến ngày thứ hai thì phái Nga Mi gặp được một đám người.

Những người này ăn mặc đạo sĩ phục, hiển nhiên là người phái Võ Đang.

Dẫn đầu đoàn người phái Võ Đang dĩ nhiên là Tống Viễn Kiều, Trần Tinh chỉ vén màn nhìn một chút rồi thôi, bởi vì hắn hoàn toàn không có hứng thú với những người này.

Hắn tiếp tục gối đầu lên đùi Chi Nhưộc mà nhắm mắt dưỡng thần. Về phần Chu Chi Nhưộc, trong mắt nàng hiện tại cũng chỉ có mình Trần Tinh và không quan tâm đến những người khác nên cũng không biết có một thân ảnh đang tìm kiếm sự hiện diện của mình.

Người này ngoài Tống Thanh Thu ra còn có ai?

Y đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy Chu Chi Nhưộc đâu, trong lòng có hơi lo lắng.

Cha y đang cùng Diệt Tuyệt chào hỏi nên Tống Thanh Thu không thể không tìm một người đồng cấp với mình để hỏi.

Và kẻ y dò la tin tức chính là Đinh Mẫn Quân.

-Mẫn Quân sư tỷ, không biết Chi Nhưộc sư muội đang ở nơi nào? Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không thấy muội ấy đi cùng mọi người?

Về ngoài tuấn tú, phong độ, ăn nói lịch sự, dù cho Đinh Mẫn Quân có thấy thế nào không thích Chu Chi Nhưộc đi nữa cũng không thể không khách sáo với Tống Thanh Thu

-Thanh Thu sư đệ hỏi vậy là làm khó cho ta quá rồi, Chi Nhưộc sư muội hiện tại có lẽ đã không còn là đệ tử phái Nga Mi của ta nữa rồi.

Tống Thanh Thu bàng hoàng

-Mẫn Quân sư tỷ, Chi Nhưộc có phải Chi Nhưộc đã phạm phải sai lầm gì? Vì sao không còn là đệ tử Nga Mi phái nữa?

Đinh Mẫn Quân cười lạnh trong bụng, bề ngoài thì tỏ vẻ thương tiếc nói

-Thời gian khoảng tầm một tháng trước, không biết từ đâu xuất hiện một người thần bí đến phái Nga Mi, thực lực người này rất mạnh, dường như Sư Phụ cũng không phải đối thủ của hắn. Mục đích kẻ đó đến chính là vì Ý Thiên Kiếm, nhưng đây là bảo vật trấn phái làm sao sư phụ ta có thể dễ dàng giao ra? Thế là sư phụ phải đành để Chi Nhưộc sư muội chịu ủy khuất đi theo người kia....

Đinh Mẫn Quân còn chưa nói hết thì Tống Thanh Thu đã hét lên, tâm trạng y có vẻ không được bình tĩnh lắm

-Lý nào lại như vậy, ta phải đi tìm sư thái hỏi rõ chuyện này

Tiếng hét lớn vừa rồi cũng làm cho đám người Diệt Tuyệt chú ý đến bên này.

Tống Viễn Kiều thấy con trai mặt mày khó coi đang nổi giận bưng bưng vội tiến lên hỏi

-Thanh Thu, chuyện gì xảy ra?

Tống Thanh Thu đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho Tống Viễn Kiều.

-Chuyện này....

Ông ta cũng cảm thấy khó xử cùng không tình với cách làm của Diệt Tuyệt lắm, thân là cha làm sao không hiểu con mình đang nghĩ gì, về việc Diệt Tuyệt vì bảo vệ Ý Thiên Kiếm mà đánh đổi đệ tử của mình khiến Tống Viễn Kiều trong lòng cũng khinh thường không thôi. Cho rằng bà ta là kẻ hám danh.

Tống Thanh Thu tiếng lên giọng điệu bức xúc với Diệt Tuyệt, bà ta chỉ lạnh lùng nói một câu

-Chuyện của phái Nga Mi chúng ta khi nào đến phiên Võ Đang các người nhúng tay? Còn nữa, người là gì của Chi Nhưộc? Làm sao biết nó không đồng ý?

Tống Thanh Thu khuôn mặt vằn vẹo vì tức giận, nhưng y không thể phản bác. Diệt Tuyệt thấy vậy cũng hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu bước đi, dẫn đám đệ tử tiếp tục lên đường.

Tống Viễn Kiều tiến lên an ủi con trai mình rồi cũng lắc đầu rồi cũng dẫn theo môn hạ Võ Đang tiến về Quanh Minh Đình

Tống Thanh Thu nóng giận nhưng không có chỗ phát tiết, hiện tại y muốn chính là tìm người đánh một trận để phát tiết ra sự phẫn nộ của mình.

Tinh cò, y thấy chiếc xe ngựa đang lăn bánh theo phía sau đoàn người Nga Mi.

Cảm thấy nghi hoặc, Tổng Thanh Thụ hướng ánh mắt của mình theo.

Một ngọn gió thổi qua làm tấm màn cửa sổ xe bị vén lên, trùng hợp là Tổng Thanh Thụ có thể thấy rõ ràng hình ảnh của Chu Chi Nhược.

Khuôn mặt y liền sáng hẳn lên, Tổng Thanh Thụ nhanh chóng đuổi theo xe ngựa.

-Hiiii

Phu xe thấy tự dưng có người cản đường nên kéo cương làm ngựa hí dài một tiếng rồi mở miệng nói

-Khách quan, có người chặn đường.

Trần Tinh không lên tiếng, bởi vì hắn đang suy nghĩ một vấn đề, đó là về việc Cửu Dương Thần Công có thể kết hợp với Cửu Âm Chân Kinh hay không.

Bởi vì lúc này hắn có hỏi Chi Nhược một số vấn đề và tình cờ nàng nói đến việc này, ý tưởng loé qua nên Trần Tinh cũng đang tập trung suy nghĩ.

-Ta đã biết..

Âm thanh trong trẻo truyền ra, Tổng Thanh Thụ mừng rỡ, y dám chắc người bên trong là người mà mình luôn ngày nhớ đêm mong.

Quả nhiên, Chu Chi Nhược vén màn lên. Khi khuôn mặt nàng hiện ra trước mắt Tổng Thanh Thụ thì tim y cũng đập mạnh.

Mới mấy tháng không gặp mà Chu Chi Nhược lại như biến thành một người khác vậy, trở nên càng đẹp càng lộng lẫy hơn khiến Tổng Thanh Thụ nhìn không rời mắt và âm thầm nuốt nước bọt. Trong đầu y đang nghĩ gì không ai biết.

-Ồ, thì ra là Tổng sư huynh, không biết sư huynh vì sao lại chặn đầu xe ngựa của ta lại?

Tổng Thanh Thụ tiến lên phía trước dự định tiếp cận Chu Chi Nhược thế nhưng nàng cũng tiến hành giữ một khoảng cách.

Tổng Thanh Thụ xấu hổ gãi đầu lên tiếng

-Chi Nhược sư muội, bởi vì ta không thấy muội trong đội ngũ môn phái nên bản thân cảm thấy lo lắng cho muội thôi. À phải rồi nghe Mẫn Quân sư tỷ nói muội bị người khác mang đi, muội không có chịu uỷ khuất gì chứ?

-Đa tạ Tổng sư huynh quan tâm, ta không có chịu uỷ khuất gì cả, nếu không có chuyện gì kính mong sư huynh nhường đường.

Chu Chi Nhược từ tốn nói, biểu hiện bằng son vạm vỡ, nhưng Tổng Thanh Thụ chẳng những không lấy làm giận mà còn vui vẻ đứng sang một bên khác.

Y cố gắng giữ phong độ trước mặt nữ thần trong lòng, nhưng nào biết nữ thần mà mình chỉ dám len lút lại đang dám bóp xoa vai cho một kẻ khác?

Phải nói Tổng Thanh Thụ đúng là vì yêu quá nên cũng trở nên ngu ngốc, hiện tại y vẫn còn yy tự sướng với những suy nghĩ của mình.

Đoàn người cứ thế tiếp tục lên đường.

....

Trên Đỉnh Quang Minh, bầu không khí trở nên rất ngột ngạt, khó thở, bởi vì phía dưới là hàng nghìn người tập trung vây kín tất cả lối ra vào.

Dẫn đầu là 6 môn phái rất có uy tín trên Giang hồ hiện tại. Chính là Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Lôn, Không Động, Hoa Sơn. Những người còn lại là một số thành phần ăn theo, muốn kiếm lợi lộc hoặc có thù với Tạ Tốn.

-Dương Tiêu đi đâu, vì sao giờ phút này rồi vẫn chưa thấy hắn xuất hiện?

Bạch Mi Ứng Vương Ân Thiên Chính lớn tiếng nói. Về ngoài ông ta chính là một ông già đầu tóc bạc trắng, kể cả chân mày cà râu cũng vậy. Nhưng tính tình của người này lại rất nóng nảy, Ân Thiên Chính nhìn về phía mọi người quát.

-Này lão Bạch, ngươi là lối ôm sòm cái gì? Dương Tiêu đi đâu chúng ta làm sao biết?

Một tên trung niên đáng người có phần thấp bé lên tiếng, phía sau y chính là cái phi phong màu đen che lấp bên trong. Nổi bật nhất chính là cặp mắt của y, tỏ vẻ rất tinh tường. Người này không ai khác chính là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu.

Chỉ có ông ta mới có thể dám đối đầu với Ân Thiên Chính mà thôi.

-Quý hút máu, ngươi ngậm miệng lại cho ta, kẻ thù đã đánh đến nơi rồi ngươi vẫn còn có thái độ này sao?

-Được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa, hiện tại chúng ta nên bầu ra người lãnh đạo dẫn dắt Minh Giáo trải qua tai kiếp lần này, chứ không phải là để cãi nhau như vậy.

Nghe vậy Ân Thiên Chính liền lên tiếng

-Chức vị Minh Giáo phải do ta đảm nhiệm, hiện tại Quang Minh Tà, Hữu sứ đều không có mặt. Kể cả Tử Sam Long Vương cùng Kim Mao Sư Vương cũng vậy, chỉ có Bạch Mi Ứng Vương ta là đủ tư cách ngồi lên chức vị này.

Vì Nhất Tiểu nào chịu thua

-haha, bạch mi, người đừng tự đánh giá cao mình như thế, Không phải ngươi rất tự hào về Thiên Ứng giáo của mình sao? Sao còn ngấp nghé chức vị Giáo Chủ Minh Giáo làm gì?

Một đám người không ai phục ai, rồi bắt đầu động thủ với nhau.

Giống như trong nguyên tác Thành Côn bất ngờ xuất hiện sử dụng Áo âm chi đánh trọng thương mọi người. Và được Trương Vô Kỵ cứu giúp, những chuyện này Trần Tinh hoàn toàn không biết. Bởi vì hắn đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình.

Không biết trời xui đất khiến kiểu gì, Trần Tinh lại thử dung hợp Cửu Âm Chân Kinh cùng Cửu Dương Thần Công lại với nhau, trên cơ sở của nó chính là Bồng Lai Sinh Sinh Quyết.

Từng âm thanh như tiếng chuông vang vọng trong đầu hắn.

Nhất âm nhất dương chi vị đạo,

Nhị nguyên thiên chuyển tất vị khí,

Tam tinh lục hợp phân hồn ly,

Âm Dương nhị biến chi vị thần.

Trần Tinh như nắm bắt được điều gì đó, nhưng mãi vẫn không thể hoàn thành được nó.

Hắn mở mắt ra, thở dài một hơi, rồi nhìn Chi Nhục vẫn còn đang ngồi một bên tu luyện cũng không làm phiền.

Hắn giết thời gian bằng cách dùng tay trái đánh cò cùng tay phải. Tận thể ôn luyện lại Song Thủ Hồ Bào.

Thời gian qua nhanh như vậy khiến hắn cũng bồi hồi không thôi. Khi hắn xuyên qua đến hiện tại chỉ có Chu Bá Thông được xem như bằng hữu xưng huynh gọi đệ với hắn, nhưng từ lúc từ Nội Mạc trở về hắn cũng không còn nghe tin tức của y. Điều này cũng làm cho Trần Tinh cảm thấy có phần tiếc nuối vì có thể Chu Bá Thông vẫn giống nguyên tác, già mà chết!

Bỏ qua suy nghĩ không đâu, hắn ngồi tự thân đánh cò

.....

Quay trở lại mấy phút trước!

Bên ngoài, bầu trời trên đỉnh Quang Minh bỗng nhiên tối sầm lại, mặt trời cũng dần dần bị bóng đen nuốt chửng, hiển nhiên là hiện tượng Nhật Thực.

Nhưng không dừng lại ở đó, mọi người còn có thể nghe được tiếng chuông vang vọng từ trên trời có điều rất nhanh nó liền biến mất.

Mọi thứ trở lại bình thường, khiến ai nấy đều bàng hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lòng người bắt đầu lo lắng.

Thấy vậy, một tên ăn mặc tiên phong đạo cốt đứng ra lớn tiếng nói

-Các vị, đây là dấu hiệu tốt chứng tỏ cho cuộc thảo phạt Ma Giáo của chúng ta kết quả chính là giành thắng lợi. Hồi chuông vừa rồi báo hiệu cho khúc khải hoàn. Hãy nhớ lại nỗi đau khi chứng kiến thân nhân của mình chết trong tay Ma Giáo, cầm kiếm lên theo ta Giết lên Đỉnh Quang Minh, tắm máu của kẻ thù để tể anh linh của bọn họ. Giết....

-Giết! Giết!

Cả đám hùng hổ xông lên như bầy ong vỡ tổ, người tạo sĩ khí vừa rồi chính là Hà Túc Đạo - biệt hiệu Côn Lôn Tam Thánh.

Trần Tinh trong xe nổ với phu xe phía ngoài

-Đợi ở đây nửa canh giờ rồi đánh xe lên.

Hắn nói xong cũng không quan tâm mọi chuyện nữa. Bởi vì mục đích chính đến đây cũng là để lấy thông tin Đồ Long Đạo. Cũng chính là Trương Vô Kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Tiểu Chiêu

Tiếng xe ngựa lộc cộc vang lên, nhưng không một ai chú ý đến nó, ngoại trừ một người.

Bởi vì tất cả mọi người đều hướng ánh mắt tới cuộc tranh luận của người thanh niên tự xưng Tăng A Ngưu với Đường Văn Lượng

Đôi bên đang đôi co nhau rất gay gắt, không ai chịu nhường ai còn có vẻ như muốn động thủ.

Bên trong xe ngựa, Trần Tinh cũng nhủ chặt mày trầm tư, hắn không biết bước tiếp theo nên đi thế nào. Quá khó khăn và gian nan để đưa ra sự lựa chọn

Bởi vì..

Thế cờ trên bàn cờ đang hoà nhau, tay trái của hắn đang cầm trên tay viên cờ đen thế nhưng hiện tại chỉ còn duy nhất một chỗ trống để đặt nó xuống, và đi nước đó rồi kết quả vẫn là hoà nhau.

Hắn thở dài tiếc nuối vì không thể phân ra tay trái hay tay phải thắng.

Cuộc đời như bàn cờ, nếu cứ cầm đầu hướng về phía trước trong khi biết kết quả cũng sẽ chẳng đi đến đâu thì sẽ nên làm thế nào? Không phải khó khăn và gian nan sao?

Buông bỏ để tìm một đường khác hay đột phá gông cùm là cái bàn cờ để tiến tới một phương trời rộng lớn hơn.

Chu Chi Nhược ở bên cạnh cười khúc khích, nàng đã tu luyện xong rất lâu và đang nhìn hắn tự kỷ đánh cờ.

Đúng vậy, đối với bất cứ ai nhìn vào đều cho rằng Trần Tinh là đang tự kỷ! Thế nhưng có mấy người hiểu được là hắn đang chơi trò chơi nhân sinh! Trò chơi quyết định tương lai của hắn sau này!

Trần Tinh hồi phục lại tinh thần, hắn kéo Chu Chi Nhược vào lòng rồi ôm nàng nói

-Một chút cho ta xem võ công của muội thế nào. Một tháng tập luyện cũng đã đến lúc thực chiến, khuyết điểm hiện tại của muội chính là kinh nghiệm chiến đấu.

Chu Chi Nhược chìm đắm trong tình yêu, nàng cười ngọt ngào đáp

-Muội biết rồi, sẽ không làm huynh thất vọng đâu.

Nói xong nàng còn hôn lên mặt Trần Tinh một cái sau đó tự giác đi ra ngoài.

Bên ngoài truyền đến tiếng la ó

-Ác tặc Tạ Tôn sử dụng Thất Thương Quyền của phái Không Động ta giết chết Không Kiến thần tăng. Chuyện này ai ai cũng biết. Tên tiểu tử nhà ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao phải nói giúp cho y?

Trần Tinh hướng mắt nhìn người thanh niên này. Hắn lẩm bầm

-Trương Vô Kỵ sao? Để ta giúp ngươi đổi tên thành Trương công công.. Ồ...

Trần Tinh sau khi cười lạnh thì một thân ảnh thu hút ánh mắt hắn. Người này là một cô gái.

Cô gái độ khoảng 15-16 tuổi, thân hình đầy đặn trước lồi sau lõm, mắt xanh như bầu trời, da trắng như tuyết, rất nổi bật giữa đám người, tuy còn nhỏ tuổi cũng đã tiềm ẩn một nét đẹp của mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành rồi.

Nếu hắn đoán không sai, người này chính là Tiểu Chiêu. Một bông hoa trong u cốc mới chớm toả hương lung linh xinh đẹp như vậy lại vì một người không xứng với mình mà phải ngậm ngùi cô đơn tới già.

Một người khác cũng làm Trần Tinh chú ý đó chính là một thanh niên mà hắn chưa từng gặp bao giờ, người này làm cho Trần Tinh cảm giác cực kỳ chán ghét và Không biết nguyên do đâu.

Hắn không suy nghĩ lung tung nữa mà quan sát tình huống xung quanh.

....

Trần Tinh không bao giờ muốn làm anh hùng, cũng như là một người thích chịu thiệt thòi, do ảnh hưởng quá nhiều từ phim ảnh nên hiện tại tâm tính hắn cũng trở nên cẩn thận hơn, thiết huyết tàn nhẫn với kẻ thù, đặc biệt là vô cùng bao che khuyết điểm.

Vì sao phải đề cập tới vấn đề này? Bởi vì lúc vén màn lên quan sát tình cảnh xung quanh thì vẫn luôn có một người chú ý đến bên này. Và kẻ này Không ai khác chính là Tổng Thanh Thư - Người duy nhất không quan tâm đến Trương Vô Kỵ cũng như Đường Văn Lượng đôi co miệng lưỡi mà đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm thân ảnh Chu Chi Nhược.

Chính vì vậy, khi y thấy Chu Chi Nhược bước xuống xe ngựa thì y đã lập tức cất bước đi qua, thế nhưng khi Trần Tinh vén màn lên thì Tổng Thanh Thư ngay lập tức thay đổi sắc mặt.

Y đang ghen, cực độ ghen ghét, y trực tiếp bỏ qua đám người kẻ cả Chu Chi Nhược đang đứng ở một bên và xách kiếm chỉ thẳng xe ngựa rồi hét lên

- Xuống xe, ta biết ngươi đang ở bên trong.

Tiếng hét này vang vọng đến nỗi khiến một số người phải nhìn sang bên này mà bỏ qua diễn biến gay cấn của nhân vật chính đang chiến đấu trong kia.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Trần Tinh trở thành tâm điểm của sự chú ý, cũng như hiểu được vì sao hắn tự đánh giá mình là thích ẩn nhẫn.

Luôn có những kẻ tự tìm cái chết như vậy, đối với kẻ địch Trần Tinh sẽ không bao giờ nương tay.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại thì hắn quyết định chỉ sử dụng Di Hồn Đại Pháp đối phó Tổng Thanh Thư mà thôi.

Vì hắn còn muốn học được Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm cũng như hiểu được về Thái Cực thông quan Trương Tam Phong.

Vì sao hắn nắm chắc như vậy?

Đừng quên, chính hắn là người đã để lại cơ duyên cho Giác Viễn, chỉ cần Trần Tinh dựa vào kiến thức lúc trước kết hợp với kết quả hiện tại thì có thể khiến Trương Tam Phong dạy cho hắn Thái Cực.

Cái cốt lõi mà hắn coi trọng không phải là bộ quyền pháp hay kiếm pháp, mà chính là cái triết lý ẩn chứa bên trong đó.

Cái này không phải võ công hay tu vi cao liền có thể ngộ ra được mà phải nhờ vào cơ duyên cùng ngộ tính.

- Thanh Thư, có chuyện gì xảy ra? Con la hét như vậy còn ra thể thống gì nữa? Còn không theo ta về?

Tổng Viễn Kiều khi thấy Tổng Thanh Thư biểu hiện lạ cũng đã để ý đến hắn, ông ta nào đâu nghĩ tới Tổng Thanh Thư lại biểu hiện quá khích như vậy?

Y có phần cố chấp nói

- Con không về, con nhất định phải cứu lấy Chi Nhược sư muội.

Tổng Viễn Kiều liếc nhìn về phía Chu Chi Nhược đang đứng phía xa quan sát trận chiến giữa Trương Vô Kỵ cùng Đường Văn Lượng, ông ta có chút nóng đầu hỏi

- Chi Nhược cô nương không phải ở bên kia sao? Cô ta có làm sao đâu mà con phải cứu?

Tổng Thanh Thư nghẹn họng

- Con...con không cần biết, cha cứ trở về trước đi, con nhất quyết phải đấu với hắn ta.

- Vậy sao? Ngươi chắc chứ?

Tiếng nói Trần Tinh đúng lúc vang lên cắt đứt cuộc đối thoại của cha con hai người, hắn vén màn bước ra khỏi xe ngựa.

Tổng Viễn Kiều âm thầm đánh giá người thanh niên trẻ tuổi con mình này, ông cũng không quên để ý Tổng Thanh Thư, sợ rằng y tuổi trẻ bồng bột gây ra hậu quả gì đáng tiếc.

Thế nhưng ông ta cũng không thể quản được, bởi vì ngay khi Tổng Thanh Thư nhìn thấy Trần Tinh thì y dường như nổi điên một dạng cảm kiếm xông lên.

Trần Tinh hí đôi mắt lại rồi thân nhiên đi về phía Chu Chi Nhược. Trực tiếp xem như không thấy ánh kiếm loé lên đang đâm về phía mình.

Còn về Tổng Thanh Thư thì thân hình hắn đột nhiên dừng lại rồi khuôn mặt bỗng chốc càng trở nên khó coi, tức giận hơn.

Y hét lớn

-Nạp mạng đi...

Rồi giống như một con trâu điên xông về phía Trương Vô Kỵ. Phải, chính là Trương Vô Kỵ mà không phải là Trần Tĩnh.

Nguyên nhân gì không cần nói cũng đã quá rõ. Chỉ Nhược nhìn thấy Trần Tĩnh cười tà ác như vậy thì lo lắng hỏi

-Huynh lại định làm chuyện xấu gì nữa vậy? Vì sao Tổng sư huynh lại có vẻ hận người kia như vậy?

Trần Tĩnh thản nhiên cười

-Haha, không có gì, chỉ là một chút tiểu xảo thuật mà thôi, không đáng nhắc tới. Phải rồi, ta đi qua bên kia một lát!

Chu Chỉ Nhược hướng theo ánh mắt Trần Tĩnh nhìn thấy Tiểu Chiêu đang điu Ân Thiên Chính. Nàng có phần nghi hoặc hỏi

-Huynh định làm gì cô bé đó? Đừng nói với muội là huynh....

Hắn gật đầu

-Đúng thế, muội không ghen sao?

Chu Chỉ Nhược ra vẻ tức giận nói

-Ghen cái đầu huynh, Một mình muội chịu nổi sao? Không biết huynh lấy đầu ra khí lực mà hành hạ muội suốt như vậy? Muội không muốn lần nào cũng ngất đi không biết trời trăng gì. Tốt nhất là thu càng nhiều càng tốt đồ cho muội phải mệt mỏi. Có điều nhất định muội phải làm lớn và huynh nhất định phải thương yêu muội!

Trần Tĩnh bất ngờ, hắn không nghĩ tới Chu Chỉ Nhược lại nói ra những lời như vậy, hắn chỉ muốn đùa nàng một lát nhưng nàng chẳng những không ghen mà còn....cổ vũ hắn?

-Không phải chứ? Chẳng lẽ tính cách của Chỉ Nhược nguyên bản là vậy? Không phải như trong nguyên tác miêu tả? Hoặc có lẽ là Trương Vô Kỵ quá phế vật?

Trần Tĩnh cười cười véo má Chỉ Nhược rồi bước đi về hướng Tiểu Chiêu

-Ngươi là ai, đi tới đây có mục đích gì.

Tiểu Chiêu âm thanh trong trẻo vang lên, nàng có phản ánh giác hỏi.

Ân Thiên Chính cũng tiến hành đánh Trần Tĩnh, ông ta cũng ho khan.

-Khục, ngươi là người của môn phái nào, chúng ta có ân oán gì sao?

Vì Nhất Tiểu cũng nhìn sang bên này chen miệng nói sộc Ân Thiên Chính

-Con chim già, xem ra kẻ thù của ngươi cũng rất nhiều a...

Dương Bất Hối đỡ Dương Tiểu đứng dậy, Dương Tiểu nhìn Trần Tĩnh rồi nghiêm mặt nói

-Nếu như các hạ muốn đòi phò Bạch Mi thì để ta đây tiếp chiêu.

-Cha...Ngươi thật quá đáng, lợi dụng mọi người bị thương, còn gọi mình là danh môn chính phái...ta phi!

Trần Tĩnh ngoáy lỗ tai, hắn thản nhiên đáp

-Các ngươi có phải bị điên hay không? Ở bên kia nắng quá, ta muốn qua đây mát ngồi một chút không được sao?

Mọi người như muốn thổ huyết, hắn dừng lại một chút rồi nhìn về phía Dương Bất Hối, Trần Tĩnh tiếp tục nói

Còn nữa...cô nhóc, ta chưa từng nói mình là danh môn chính phái và đừng có đem ta so sánh với bất kỳ ai bất kỳ thứ gì, bởi vì ta là duy nhất. Nếu còn có lần sau đừng trách ta đánh mộng cô.

Dương Bất Hối khuôn mặt đỏ bừng, không tự chủ được cơ bắp co rúm lại nói không nên lời.

-Ngươi....

Trần Tĩnh không để ý nàng ta mà tự tiện ngồi xuống chỗ mát cạnh Ân Thiên Chính cùng Tiểu Chiêu.

Chính xác hơn là hai người kia cũng không tin tưởng Trần Tĩnh cho lắm và nhường chỗ cho hắn.

Không ai dám ra tay trước, bởi vì tất cả đều đã trọng thương, mạng sống của bọn họ là đang nằm trong tay người thanh niên tên Tăng A Ngu kia

-Lão già, người bị thương nặng như vậy, đứng một hồi có hay không khí huyết trào ngược mà chết? Ta cũng không muốn mang danh tiếng ức hiếp kẻ bệnh hoạn, nếu thấy không ổn thì nói ta một tiếng, ta nhường chỗ lại cho lão? Thế nào?

Thấy cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, Trần Tinh khiêu khích nói

Ân Thiên Chính ho khan hừ lạnh một tiếng.

-Tiểu cô nương, đỡ lão qua bên đó ngồi.

Hắn thấy vậy vội nói

-Xem ra gan lão cũng rất lớn, haha

Ân Thiên Chính được Tiểu Chiêu dìu ngồi cạnh Trần Tinh, lão ta cũng trầm nghĩ

-Người này tuổi còn trẻ mà lại có tâm tính như vậy, đáng sợ, chỉ không biết là địch hay là bạn mà mục đích của y là gì.

Trần Tinh nhân cơ hội này bắt chuyện với Tiểu Chiêu, hắn muốn biết có hay không nàng cũng sở hữu thể chất đặc thù.

-Tiểu cô nương, tại sao tay chân lại bị trói lại thế này? Có cần ta giúp gỡ bỏ chúng ra hay không?

Tiểu Chiêu chỉ hừ một tiếng không thèm để ý đến hắn mà tập trung quan sát cuộc chiến của Trương Vô Kỵ cùng Tổng Thanh Thư.

Trần Tinh thấy vậy cũng không nổi giận mà dò hỏi

-Lão già, lão nghĩ ai sẽ thắng?

Ân Thiên Chính không nhìn Trần Tinh, lão suy yếu nói

-Ta không phải nữ nhân...

Trần Tinh mặt đen lại trong lòng thầm mắng lão hồ ly. Ân Thiên Chính dĩ nhiên là nhìn ra Trần Tinh có ý với Tiểu Chiêu nên mới muốn thông qua ông tìm cơ bắt chuyện với Tiểu Chiêu.

Một phần khác chính là ông ta không thể hiểu nổi vì sao Trương Vô Kỵ lại bị một tên đệ tử Võ Đang bình thường áp chế đến bó tay bó chân chật vật như vậy. Trong khi lúc này người này lại có nội lực thâm hậu.

Dĩ nhiên là Trần Tinh ở sau lưng giờ trò rồi. Di hồn đại pháp không chỉ đơn giản là chỉ thôi miên người khác, nó còn một diệu dụng nữa là thay đổi một số ký ức, nói nôm na nó như là một liệu pháp tâm lý.

Bằng cách làm cho người trúng tin vào một điều gì đó không có thật, hiệu quả này chỉ kéo dài được một khoảng thời gian ngắn.

Tổng Thanh Thư cứ nghĩ Trương Vô Kỵ là Trần Tinh đang cười nhạo hắn nên mới nổi giận điên cuồng ra chiêu với Trương Vô Kỵ, nào biết được Trần Tinh thật sự đang đào góc tường nhà mình.

-Để mạng lại...

Tổng Thanh Thư hét lớn một tiếng rồi tay múa 12 đường kiếm, các kiếm chiêu liên miên không dứt, mọi người quan chiến âm thầm khiếp sợ. Trong đó có người của phái Võ Đang, bởi vì bọn họ chưa thấy kiếm chiêu này bao giờ. Sự xảo diệu của nó đã vượt qua nhận thức mọi người.

Người của Minh Giáo thì lo lắng không thôi, bọn họ dĩ nhiên hy vọng là Tăng A Ngu sẽ thắng.

Trương Vô Kỵ có hơi bất ngờ, nhưng y thân mang tuyệt học cùng nội công thượng thừa hơn nữa còn mới học được trấn phái bí kíp Càn Khôn Đại Na Di làm sao có thể thất bại được, trong lòng y trầm nghĩ

-Tránh né này giờ ắt hẳn Tổng sư huynh cũng đã kiệt sức rồi, có lẽ ta cũng nên kết thúc, ta phải không chế lại lực lượng một chút mới được, nếu không Tổng sư huynh bị thương nặng thì Tổng sư bá sẽ lo lắng lắm

Trương Vô Kỵ dự tính dùng Càn Khôn Đại Na Di tiến hành đánh bay Tổng Thanh Thư, nhưng có lẽ vận mệnh của nhân vật chính dù có lớn đến mức nào cũng không thay đổi số phận của y được.

Bởi vì, ngay lúc chưởng y chạm đến ngực Tổng Thanh Thư thì Tổng Thanh Thư đột nhiên tuột kiếm khỏi tay phải, thanh kiếm theo quán tính hướng về trước mà lại xuống phía dưới.

-Ahhhhhhh

-Bịch~

Một giọng hét tê tâm liệt phế vang vọng khắp một vùng trời.

Tổng Thanh Thư bị trúng một chưởng cũng phun ra một búng máu ngắt xiu tại chỗ.

Đau khổ nhất chính là Trương Vô Kỵ, đũng quần của y hiện tại một mảnh đỏ thẫm đang nằm co rút như tôm luộc trên mặt đất.

Gần đó là thanh kiếm của Tổng Thanh Thư đang cắm xuống mặt đất, sát bên nó là một đồng thịt máu me bầy nhầy.

Tất cả nam nhân ở đây không tự chủ được hai chân kẹp chặt. Khuôn mặt đau xót, chỉ nhìn thôi cũng nhức hết cả trứng.

Những người quan tâm Trương Vô Kỵ như Tiểu Chiêu, Dương Bất Hối dự định chạy lên nhưng đều bị ngăn cản lại.

Dương Bất Hối thì bị cha nàng kéo lại. Còn Tiểu Chiêu thì bị tảng đá.

Việc này cũng là do Trần Tinh âm thầm giờ trò, hẳn dĩ nhiên biết trước được sự việc sẽ diễn ra theo chiều hướng này, nên hẳn đã nhân lúc mọi người không để ý sử dụng Cẩm Long công đặt viên đá to lên dây xích trên chân nàng.

Trương Vô Kỵ mất đi sức chiến đấu, Minh Giáo rơi vào ngõ cụt, Trần Tinh lúc này mới đứng dậy. Hiện tại đã đến show diễn của hắn.

Còn chưa kịp nói gì thì hắn đã nghe thấy tiếng quát

-Các vị, hiện tại tên tiểu tử ngông cuồng này đã thành thái...trọng thương. Không còn ai ngăn cản chúng ta trả thù Ma Giáo nữa. Giết bọn chúng.

Trần Tinh lắc đầu

-Sao người biết là không còn ai?

Hà Túc Đạo nhú mày, quăng ánh mắt hướng về Trần Tinh nhưng cũng chưa lên tiếng mà âm thanh đánh giá.

Diệt Tuyệt sư thái cũng nhìn về phía hắn sau đó là nhìn về phía Chu Chi Nhược thăm nghi hoặc, thăm nghi

-Không biết là trong hồ lô hắn đang bán thuốc gì.

Hà Túc Đạo lúc này cũng mở miệng quát lớn hỏi

-Tiểu tử, ngươi là ai, Ma Giáo các ngươi còn ai nữa thì kêu ra hết đi. Đừng tới một tên ngông cuồng tự đại đòi đấu cả võ lâm rồi lại đến một tên khác. Chúng ta không có thời gian.

-Vậy sao? Vậy ta cũng không là phí thời gian các ngươi nữa, Chi Nhược, đối thủ đầu tiên của muội sẽ là kẻ này.

Trần Tinh không thèm đến xía nói. Dứt lời hắn cũng đi về phía đang nằm không ngừng run rẩy Trương Vô Kỵ thăm nói

-Vị trí Tà Tồn đang ở đâu?

Trương Vô Kỵ linh hồn như bị hùy vào hắc ám vô cùng vô tận vậy, y không tự chủ được nói ra tung tích của Tà Tồn cùng vị trí Băng Hoả Đảo.

Lấy được thông tin, Trần Tinh cũng bỏ mặc sống chết của y và đi trở về bên cạnh Tiểu Chiêu.

Hắn đoán Chu Chi Nhược muốn giải quyết Hà Túc Đạo cũng cần một khoảng thời gian, bởi vì Trần Tinh đã giao kèo từ trước, chỉ dùng thực lực ngang cơ đối thủ để giao đấu.

Đừng quên thứ mà nàng thiếu khuyết chính là Kinh nghiệm.

-Tên khốn nhà ngươi đã làm gì với Vô Kỵ ca ca?

Trần Tinh nhìn Tiểu Chiêu mặt mềo sưng mướt, hắn đưa tay lên định lau nước mắt cho nàng nhưng bị nàng né tránh, hắn cười khổ nói

-Ta chỉ đến đó xem y thế nào thôi. Cô thấy ta có làm gì y sao?

Tiểu Chiêu im lặng một lúc, không còn cách nào khác nàng nhìn Trần Tinh rồi cầu xin

-Ngươi có thể giúp ta lấy tảng đá này ra được không?

Trần Tinh liếc xuống rồi nhìn nàng lắc đầu cự tuyệt

-Không được

Tiểu Chiêu rung rung

-Vì sao? Người không phải rất lợi hại sao?

-Lợi hại thì lợi hại nhưng Ta đang bị trọng thương đây.

-Người bị thương? Tại sao ta không thấy gì cả?

-Bị nội thương thì sao thấy được, không tỉnh cô đưa tay cho ta, ta sẽ chỉ cho cô.

Tiểu Chiêu gấp gấp bắt gác cũng đưa tay nâng.

Trần Tinh nắm đôi tay mềm mại nhưng lại có những vết chai sạn thẳm đáng tiếc. Hắn đặt lên ngực trái tìm mình rồi nói

-Cô không cảm nhận được tim ta đang đập loạn lên bởi vì sự xinh đẹp của cô sao?

Tiểu Chiêu đỏ mặt rút tay quá lớn

-Người gạt ta..

Sau đó nàng cũng gạt đi nước mắt mà tự mình dùng sức kéo dây xích ra khỏi tảng đá.

Trần Tinh thấy vậy cũng không nhẫn tâm đùa giỡn Tiểu Chiêu nữa, dù sao Vô Kỵ ca ca của nàng giờ cũng trở thành Vô Kỵ tỷ tỷ rồi!

Hắn tiến lại gần đưa mặt lại nói.

-Nếu cô hôn ta một cái thì ta sẽ giúp cô thoát khỏi nó. Như thế nào? Lần này nhất định là thật.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Âm mưu sơ hiện

Tiểu Chiêu nghe được lời nói của Trần Tinh dĩ nhiên cho là hắn không phải nói thật mà đang đùa giỡn mình.

Nàng vẫn tiếp tục dùng sức kéo lấy sợi xích. Một cô gái yếu đuối không có võ công thì làm sao có thể làm lay động được tảng đá to trên cả trăm ký.

Trần Tinh thấy vậy cũng có chút thương xót, thế nhưng nếu như hiện tại thả nàng ra thì Tiểu Chiêu ắt sẽ chạy đến bên Trương Vô Kỵ và hắn cũng không có cơ hội tạo dựng cảm tình với nàng.

Hắn đành ngồi bẹp xuống đất, hai chân xếp bằng, rồi nói.

-Cô không nên phí sức nữa, y chỉ bị đau quá nên ngất đi thôi, có nội công thâm hậu hộ thể làm sao y có thể chết đi được.

Tiểu Chiêu không dừng lại động tác

-Không cần thiết đâu, đã có người chăm sóc cho y rồi, không tin cô nhìn đi.

Lúc này nàng mới ngừng lại và nhìn về phía trước. Quả nhiên Trương Vô Kỵ đã được đám người Minh Giáo đưa sang một bên tiến hành kiểm tra thương thế.

Vì vị trí có phần nhạy cảm nên người chăm sóc y cũng không phải là Dương Bất Hối mà là người nam nhân.

Không ai khác chính là kẻ mà Trần Tinh có cảm giác chán ghét kia. Nhưng hắn tạm thời không tìm hiểu nguyên nhân.

Tiểu Chiêu thấy vậy cũng như trút hết sức lực, nàng ôm mặt khóc nức nở trong rất đáng thương.

Không biết là nàng khóc vì chuyện gì? Vì cảm thấy đau xót khi Trương Vô Kỵ bị thương hay là bởi vì bản thân cảm thấy ỷ khuất.

-Cô và y chẳng thể có kết quả tốt đẹp gì, nhiệm vụ lấy Càn Khôn Đại Na Di không phải đã hoàn thành rồi sao? Lúc đó cô cũng phải trở về Tổng giáo thôi?

Tiểu Chiêu thân hình run lên, nàng ngẩng mặt lên rung động thật sâu nhìn Trần Tinh, Tiểu Chiêu nói

-Ngươi...Ngươi thật ra có thân phận gì? Vì sao lại biết chuyện này.

Trần Tinh lần nữa đưa tay gạt đi những giọt nước mắt còn vương trên gương mặt không tì vết này.

Tiểu Chiêu cũng không ngăn cản. Hắn nhìn nàng cười nói

-Cô tên Tiểu Chiêu đúng không? Sau này cô không cần phải vất vả một mình gánh chịu những trách nhiệm không đâu đó nữa. Bởi vì ta sẽ giúp cô diệt đi Tông Giáo Ba Tư. Cô thấy sao?

Tiểu Chiêu không trả lời ngay mà nàng nhìn về phía Trương Vô Kỵ sau đó bùi ngùi thở dài, nàng thích y không sai, nhưng tình cảm vẫn chưa sâu.

Dù sao Nàng cũng mới quen Trương Vô Kỵ được vài ngày và chưa trải qua sự kiện gì đặc biệt khiến trái tim rung động.

Đừng quên, lý do Tiểu Chiêu phát sinh tình cảm với Trương Vô Kỵ chính là vì cảm động trước sự bảo bọc chân thành của y.

Nhưng đáng tiếc kết cuộc lại không phải là mật ngọt mà là cay đắng, thế thì có gì để Trần Tinh không ra tay thay y bảo bọc nàng?

Trương Vô Kỵ còn chưa chạm vào được Ý Thiên Kiếm huống chi là giúp Tiểu Chiêu thoát khỏi gông cùm.

Và lại y cũng không còn cơ hội đó thì làm sao có thể đánh động phương tâm của nàng cho được?

-Những chuyện này ngươi đều biết, thân phận của ngươi ắt hẳn không phải tầm thường. Vì sao lại đối xử tốt với ta?

Trần Tinh ngay lập tức nói

-Vì cô xinh đẹp, lương thiện, trong sáng, vị tha, nhân hậu, đặc biệt là rất nghe lời. Không phải sao?

Tiểu Chiêu đỏ mặt trả lời

-Ta có tốt như vậy sao?

Trần Tinh nhân cơ hội nắm lấy tay nàng rồi lật ngửa nó ra, hắn chỉ vào những vết chai trên đó rồi nói

-Những vết chai này không phải là bằng chứng tốt nhất sao? Không nói chuyện này nữa, Tiểu Chiêu, đề nghị lúc này của ta cô thấy thế nào?

-Đề nghị gì?

-Ta đang cần thuê một người nô tỳ biết nghe lời. Nếu cô đồng ý thì tất cả những gì mà cô đã và đang gánh chịu ta sẽ gánh nó thay cô.

-Lúc này ngươi có nói sao?

Trần Tinh hiểu kỳ hỏi ngược lại

-Không có sao?

-Không có!

-Vậy thì xem như mới đề nghị đi, cô thấy thế nào?

Tiểu Chiêu suy nghĩ một lát rồi trả lời

-Ta không biết gì về ngươi cả, làm sao có thể đồng ý làm nô tỳ của người đây?

Hắn cười nhẹ nói

-Vậy chứ cô cũng không biết gì về Dương Bất Hối sao? Và lại ta cũng sẽ không ép cô làm những việc mà cô không thích.

-Lời ngươi nói là thật?

-Là thật.

Tiểu Chiêu bắt đầu động dung, có điều nàng vẫn không đồng ý

-Ta không muốn, ta chỉ muốn chăm sóc cho Vô Kỵ ca ca mà thôi.

Trần Tinh cảm thán. Tiểu Chiêu quả nhiên là người trọng tình trọng nghĩa. Hắn thấy vậy cũng tỏ ra tiếc nuối nói

-Được rồi, ta sẽ không ép cô.

Dứt lời hắn lấy tay nắm lấy dây xích rồi tiếng rắc rắc vang lên. Trần Tinh bóp nát nó cứ như là đậu hủ vậy. Làm xong hắn cũng đứng lên đi về phía Chu Chỉ Nhược và không dây dưa gì với nàng nữa.

Tiểu Chiêu kinh ngạc đến ngất người, nhìn theo bóng lưng hắn, Tiểu Chiêu âm thầm cảm kích, nàng cũng gấp gấp chạy sang chăm sóc cho Trương Vô Kỵ.

....

-A Di Đà Phật, Tiểu cô nương, nếu như bản tăng nhớ không lầm thì cô là đệ tử phái Nga Mi đúng chứ? Vì sao lại tiếp tay cho đám người Ma Giáo ngăn cản mọi người tiến hành trừng trị cái ác?

Người nói chính là một người hoà thượng, thân hình cao gầy, khuôn mặt có phần nhăn nheo vì tuổi tác, nhưng không vì đó mà khinh thường ông ta được. Bởi vì người này không ai khác chính là Không Tính, một trong những cao thủ của Thiếu Lâm nổi danh với một trong 72 tuyệt kỹ Long Trảo Thủ.

Chủ Chỉ Nhược lễ phép trả lời

-Hồi Không Tính đại sư, tiểu nữ không phải tiếp tay giúp người của Ma Giáo, chỉ là trượng phu lời nói không dám không nghe.

Sau đó nàng còn nhìn về phía Diệt Tuyệt cúi đầu thi lễ.

Diệt Tuyệt cũng cảm thấy bất ngờ khi thấy sự thay đổi của đệ tử yêu quý của mình. Bà ta trong lòng thầm suy đoán

-Không nghĩ tới trong vòng một tháng ngắn ngủi, Chỉ Nhược lại thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy. Không biết hắn đã sử dụng biện pháp nào, nếu có thể lấy được một chút thông tin há chẳng phái Nga Mi sẽ trở thành chí cao môn phái mà không phải xếp sau Thiếu Lâm Vô Đang?

Đình Mẫn Quân phía sau thì âm thầm cảm rằng nghiêng lợi, lòng đổ kỵ trời đổ dậy, nhưng rất nhanh nó liền y thị che giấu lại.

Không Tính nghe vậy nhìn về phía Diệt Tuyệt nhưng thấy bà ta đang trầm mặc nên cũng hiểu kỳ

-A Di Đà Phật, xin hỏi trượng phu của cô nương là ai? Có thể mời y ra cùng mọi người ba mặt một lời nói rõ được không?

Đúng lúc này, giọng nói Trần Tinh vang lên.

-Lão hoà thượng, lão đang tìm ta sao?

Tất cả ánh mắt đều hướng về nơi âm thanh phát ra. Chỉ thấy Trần Tinh bộ dáng lười biếng đang tựa vào một gốc cây, kế bên hắn còn có một bàn hoa quả. Dĩ nhiên đây là Trần Tinh từ trong nhần trừ vật lấy ra.

Không Tính thấy vậy cũng lớn tiếng chất vấn

-A Di Đà Phật, bản tăng pháp danh Không Tính, xin hỏi thiếu hiệp cao danh quý tính, vì sao phải bảo nương tử của mình tiến hành ngăn cản chúng tra trừ gian diệt ác?

Trần Tinh cầm quả táo cắn một cái rồi mới trả lời

-Không Tính đại sư đúng không? Nếu đại sư nói như vậy thì ta cũng xin mạn phép hỏi Đại Sư. Những người mà đại sư luôn gọi là Ma Giáo này đã làm việc gì xấu ngoại trừ Tà Tôn?

Không Tính không nói nên lời

-Chuyện này...

Trần Tinh nhếch mép cười

-Không có đúng không? Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, việc giết người và bị người giết xảy ra như cơm bữa hằng ngày. Việc trả thù thì không thể tránh khỏi, nhưng Tà Tôn gây lỗi thì nên tìm ông ta mà trả thù, vì sao lại quơ đũa cả nắm rồi tiến hành tước đoạt mạng sống người khác dễ dàng như vậy? Đại sư, người luôn miệng nói trừ gian diệt ác, như vậy xin hỏi thế nào là Thiện? thế nào là Ác? Như thế nào là Tà? Như thế nào mới được gọi là Chính? Nếu nói bọn họ là ác vậy những người này đã làm việc gì ác? Nếu nói bọn họ là tà vậy những người này tà ở chỗ nào?

-Hay, nói hay lắm...khục khục

Người của Minh Giáo hét lớn tán thưởng. Đám nhân sĩ võ lâm chỉ có thể im lặng.

Một ông lão trong tay cầm côn dậm xuống đất quát lớn

-Yêu ngôn hoạt chúng, nếu như bọn họ không làm việc xấu thì làm sao người trong giang hồ gọi là Ma Giáo. Còn nữa, nếu như bọn họ chịu giao ra Tạ Tốn thì chúng ta sẽ lập tức rời đi.

Trần Tinh vung tay, một luồng kinh phong thành hình bàn tay trong suốt và vào mặt ông lão này khiến cho ông ta phun ra mấy cái răng cuối cùng trong miệng và lăn lông lốc trên mặt đất.

Tất cả mọi người hít một hơi thật sâu. Lúc này không ai dám lên tiếng nữa, chỉ nghe Trần Tinh hừ một tiếng

-Hừ, đã già mà còn không ở nhà lo con cháu, còn đến đây a dua hơn thua, lời người nói mục đích chẳng phải vì Đồ Long Dao thôi sao?

Hắn dừng một chút rồi khinh miệt nói

-Đúng là một đám ngu muội vô tri dốt nát, nếu chỉ bằng một cây đao có thể trở thành Võ lâm chí tôn thì Tạ Tốn há chẳng phải đã thống nhất giang hồ từ lâu rồi sao? Được rồi, không nhiều lời nữa, ta đến đây mục đích đã đạt được, các người cứ việc tiếp tục. Ta sẽ không nhúng tay can thiệp hay ngăn cản các người thực thi chính nghĩa của mình. Có điều người nào có thể đánh thắng nòng ấy thì mới có thể tùy tiện ra tay với người của Minh Giáo.

Trần Tinh vừa dứt lời thì Không Tính cũng lên tiếng

-A Di Đà Phật, thiếu hiệp lực áp quần hùng, bản tăng bái phục, thế nhưng Không Kiến sư huynh bởi vì Tạ Tốn mà chết. Thiếu Lâm chúng ta cam đoan không phải vì Đồ Long Dao mà đến nhưng tăng sĩ chú ta không thể không đòi lại công bằng cho Không Kiến sư huynh. Nếu như thiếu hiệp đã nói vậy thì lão nạp cũng mạn phép so tài cùng phu nhân vài chiêu.

Không Tính dứt lời liền tiến lên phía trước. Ông ta chấp tay chữ thập đứng đối diện cách Chu Chi Nhược 10m rồi cũng bật chế độ Pk.

Không Tính hét lớn một tiếng, bàn tay hoá trào tạo hình móng vuốt tiến lên công kích Chu Chi Nhược.

Đối mặt với cao thủ thật sự, Chu Chi Nhược cũng không tỏ ra bối rối, nàng sử dụng vũ khí chính là trường tiên bằng sắt, mũi trường tiên còn được vát nhọn cứ như mũi giáo nên cũng gây khó khăn không ít cho Không Tính.

Trường tiên uốn lượn rồi lướt qua mặt, Không Tính tuy né tránh thành công nhưng kinh phong tạo ra cũng để lại một vết cắt nhỏ trên mặt ông ta.

Cảm nhận được da mặt đau rát, Không Tính vẫn tỏ vẻ bình thường nhưng trong lòng cũng đã có phần nổi giận.

Chỉ thấy ông ta ra chiêu càng lúc càng nhanh, hay tay biến ảo không ngừng, điều này cũng làm cho Chi Nhược chật vật đôi chút.

Nhưng rất nhanh nàng đã nắm bắt được tiến độ cũng như cách thức ra chiêu của Không Tính.

Tay nàng nắm chặt Trường Tiên rồi tạo thành các đường lượn sóng đánh thẳng vào người Không Tính khiến ông ta không thể không né tránh nếu không muốn trên người mình có thêm một lỗ thủng.

Cũng chính lúc này Chu Chi Nhược từ trong thất lung rút ra nguyên kiếm được giấu trong đó chĩa vào cổ họng Không Tính.

Cuộc tỷ thí xem như kết thúc, Không Tính bùi ngùi lên tiếng

-Xem ra bản tăng đã già thật rồi, sư huynh, đệ có lỗi với huynh vì không thể báo thù cho huynh được.

Nói xong y một chương võ lên trán của mình. Trần Tinh thấy vậy từ trong miệng phun ra hột táo nhỏ nhằm điểm huyệt Không Tính lại và muốn cứu ông ta một mạng.

Không Tính động tác cũng dừng lại, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm

Có điều tình huống thì dường như không đúng kịch bản cho lắm, bởi vì Không Tính của đã đứt hơi mà chết.

Nguyên nhân cái chết chính là hạt táo mà Trần Tinh phun ra đã xuyên thủng luôn trái tim của Không Tính.

Trần Tinh thấy vậy trong lòng cũng kêu khổ

-Áy chết, quên bản thân mình đã đột phá, dùng lực hơi quá rồi, tội lỗi tội lỗi...haizz

Hắn một bên tỏ vẻ bình thường mà không để ý bọn người Thiếu Lâm đang la ó truy xét hung thủ giết chết Không Tính.

Sau một lúc ồn ào thì Thiếu Lâm cũng phải ngậm bồ hòn dẫn người rời đi.

Hiện tại Quang Minh Đình chỉ còn lại Hoa Sơn, Nga Mĩ, cùng Võ Đang là dẫn đầu võ lâm chính phái mà thôi.

Mà hình như, nội bộ phái Võ Đang cũng đang xảy ra lục đục.

-Các vị sư huynh, đừng ngăn cản đệ. Hôm nay muội nhất quyết phải giải quyết ân oán với hần.

-Lục đệ, đệ hãy bình tĩnh lại đi, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, chúng ta nên trở về hỏi ý kiến của sư phụ trước đã

-Không được, các huynh tránh ra...

Người này không ai khác chính là Ân Lê Đình, ông ta thoát ra vòng quay Võ Đang rồi chỉ kiếm hét lớn với Dương Tiêu.

-Ác tặc Dương Tiêu, Nếu còn là nam nhân thì bước ra đây cùng Ân Lê Đình này đánh một trận, đừng có như rùa rút đầu núp sau váy nữ nhân như vậy, ân oán của ta và ngươi còn chưa giải quyết đâu.

Trần Tinh lúc này cũng không lên tiếng ngăn cản, cả hai người hần đều không vừa mắt bất cứ ai, Chu Chi Nhược thấy Trần Tinh lắc đầu ra hiệu cũng không ngăn cản.

Diệt Tuyệt từ đầu khi thấy Trần Tinh xuất hiện liền lựa chọn im lặng. Lúc này có cơ hội, bà ta liền gọi Chi Nhược

-Chi Nhược, Con có cảm trách sư phụ không?

Chu Chi Nhược nở nụ cười

-Sư phụ, người nói quá lời rồi, con làm sao có thể trách người được chứ? Con rất cảm ơn người vì đã che chở chăm sóc cho con từ bé đến giờ.

Diệt Tuyệt mừng rỡ

-Tốt, tốt đồ nhi, con không trách sư phụ là được. Nào, chúng ta qua bên đó nói chuyện một lát.

Chu Chi Nhược cũng gật đầu rồi đi theo phía sau Diệt Tuyệt, đám người Nga Mi thấy vậy cũng theo chường môn bọn họ rời đi. Chi có Đình Mẫn Quân là ở lại không biết làm gì.

Trần Tinh thấy Chi Nhược theo Diệt Tuyệt cũng không ngăn cản. Hần không giải loại người gia trưởng hay cảm can bắt ép nữ nhân của mình suốt ngày phải ở trong nhà không cho đi đâu.

Hần hứng thú hơn việc thấy Trương Vô Kỵ đã tỉnh lại nhưng vẫn còn rất suy yếu, đôi mắt vô thần của y chứng tỏ y vẫn còn đủ tỉnh táo để biết được bản thân mình đã trở thành thái giám

Còn về phía giữa sân chính là việc Dương Tiêu cùng Ân Lê Đình đang sinh tử chiến.

Hiển nhiên nếu là bình thường, Ân Lê Đình không phải đối thủ của Dương Tiêu, nhưng hiện tại Dương Tiêu thân mang trọng thương nên không thể chống lại Ân Lê Đình được.

Các vết thương trên người ông ta cũng xuất hiện một ngày một nhiều. Dương Bất Hối lòng rối như tơ vò, lo lắng cho cha mình.

Nàng hiện tại không còn cách nào khác và đành phải chạy lại xin giúp đỡ Trần Tinh.

-Xin người, ra tay cứu cha ta với, chúng ta nhất định sẽ không bạc đãi người.

Có lẽ từ nhỏ sống trong nhung lụa người hầu kẻ hạ nên Dương Bất Hối không biết cách làm sao mở miệng để nhờ vả người khác.

Tính cách tiểu thư chỉ tay năm ngón đó Trần Tinh dĩ nhiên là không để vào mắt, hần không thèm đếm xỉa tới nàng hướng chỉ là trả lời.

Thấy Trần Tinh tỏ vẻ không để ý đến mình, Dương Bất Hối có phần nóng giận, nhưng nàng không thể không hạ mình cầu xin Trần Tinh, bởi vì trong Minh Giáo hiện tại không còn ai đủ sức để cứu cha nàng và nếu kéo dài hơn nữa thì tính mạng cha nàng cũng sẽ ngày càng nguy hiểm

-Cầu xin người, chỉ cần người cứu cha ta thì ta...ta sẽ đáp ứng tất cả điều kiện của người.

Trần Tinh lúc này cũng hứng thú, hần khom người đưa tay nâng cằm Dương Bất Hối lên, nhìn kỹ thì nàng cũng xinh đẹp cùng một cấp bậc với Tiểu Chiêu, nàng cũng rất đẹp, làn da được bảo dưỡng rất tốt, nhất là cái tính cách dám nghĩ dám làm, dám yêu dám hận của nàng khiến Trần Tinh cũng rất thích

-Đây có phải được xem như một vụ giao dịch?

Dương Bất Hối khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt có phần né tránh ánh mắt Trần Tinh, nhưng nghĩ tới cha mình đang nguy cấp thì cũng nhanh chóng gật đầu xác nhận

-Đúng vậy

Hần mỉm cười kê sát tai nàng nói

-Cô đừng hối hận

Trần Tinh không đợi nàng trả lời mà đã đứng dậy đi về phía hai người kia.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Thập Dương

Sau khi hấn giải cứu cho Dương Tiêu, Võ Đang Tổng Viễn Kiều cũng nhanh chóng đánh ngất xiu Ân Lê Đình và cùng các sư đệ đưa y rời khỏi chốn thị phi này.

Ông ta còn phải chăm lo thương thế cho Tổng Thanh Thư và không muốn làm cho Võ Đang đắc tội với một người thực lực mạnh mẽ mà lại lịch lại thần bí như thế này.

Các đại môn phái lớn đều đã rời đi, đã không có người lãnh đạo, thì bọn tạp nham ăn theo cũng nhanh chóng tan rã.

Người của Minh Giáo rút về Quang Minh Đình. Trần Tinh dự định rời đi nhưng nghĩ lại vẫn còn một việc làm hấn thắc mắc, chính là người thanh niên kia.

Hiện tại lại không thấy y đâu cả nên hấn cũng quyết định đi theo đám người lên núi rồi nhờ bọn họ tìm kiếm người này.

Tiểu Chiêu thì vẫn túc trực ở bên cạnh chăm sóc cho Trương Vô Kỵ, Dương Bất Hối thì chăm sóc thương thế cho Dương Tiêu.

Còn Trần Tinh thì bị một đám đực rựa hỏi han này nọ khiến hấn cảm thấy rất khó chịu

-Các ngươi có thấy mình rất phiền không? Thương thế thì không lo chữa trị, hỏi ta các vấn đề ngu xuẩn đó làm gì?

Thấy Trần Tinh phản cảm, cả đám đều xấu hổ gãi đầu. Bọn họ cũng nhanh chóng tìm vị trí bắt đầu vận công chữa trị.

Lúc này một đám người từ bên ngoài kéo đến, dẫn đầu lại chính là người thanh niên mà Trần Tinh muốn tìm

-Khởi bẩm các vị đại nhân, phía dưới đang tập trung rất đông nhân sĩ, hình như môn phái Cái Bang đang kéo đến nên này. Xin các vị đại nhân đưa ra chỉ thị.

-Chuyện này....

Người có thân phận cao nhất là Dương Tiêu, nhưng hiện tại y còn đang chữa trị thương thế, Ân Thiên Chính thấy vậy cũng đứng ra lên tiếng

-Thiếu hiệp, không biết ý của ngài cảm thấy thế nào?

Trần Tinh hừ lạnh một tiếng

-Hừ, lão già tránh xa ta ra một chút, ta không phải nữ nhân.

Ân Thiên Chính nghe vậy mặt xạm đen lại. Trần Tinh đây là cố ý trả thù chuyện lúc này đây mà.

Ân Thiên Chính cười khổ nói

-Thiếu hiệp, ngài đại nhân lại lượng không chấp nhất với lão già lắm cảm như ta chứ? Hiện tại Minh Giáo trong cơn tình thế nguy kịch, kính xin thiếu hiệp ra tay giúp đỡ.

Trần Tinh không trả lời Ân Thiên Chính mà đi về phía người thanh niên đang quỳ một chân dưới đất kia.

Hấn nhìn người này rồi hỏi

-Ngươi có biết kẻ dẫn đầu Cái Bang là ai không?

Người này lập tức trả lời

-Hỏi bẩm đại nhân, người dẫn đầu tên là Trần Hữu Lượng. Là một trưởng lão Cái Bang.

Trần Tinh ngẫm ngẫm, hấn nhớ được cái tên này rất quen tai, mấy trăm năm như vậy, không phải việc gì Trần Tinh cũng nhớ rõ được, hấn hỏi tiếp

-Người tên là gì?

Người thanh niên này cũng nhanh chóng hỏi đáp

-Hỏi bẩm đại nhân, tiểu nhân tên Chu Nguyên Chương.

Hắn nghe xong thì thào

-Chu Nguyên Chương? Trần Hữu Lượng?

Những ký ức về hai người này xẹt qua trong đầu Trần Tĩnh. Khi nghe cái tên Chu Nguyên Chương hắn mới nhớ để Trần Hữu Lượng là ai.

Một kẻ sinh làm thời giống như cha y.

Ít ai biết rằng thật ra Trần Hữu Lượng là hậu duệ của Trần Ích Tắc - hoàng tử thứ năm của vua Trần Thái Tông.

Cũng có thể nói y vốn chung một nguồn gốc với Trần Tĩnh. Chuyện này cũng đã được ghi chép trong cuốn Đại Việt Sử Ký Toàn Thư cũng như Đông A sử ký và rất nhiều tài liệu có liên quan.

Thuyết phục nhất chính là gia phả của nhà họ Trần.

Chỉ là Chu Nguyên Chương sau khi lên ngôi làm sao có thể để sự việc này truyền ra ngoài, hậu duệ của một quốc gia nhỏ bé lại có thể là Hoàng Đế Trung Hoa những 3 năm?

Trong đầu Trần Tĩnh nảy lên một ý tưởng. Hắn cười lạnh trong bụng.

-Cứ để bọn họ lên, sẽ không có chuyện gì!

Chu Nguyên Chương liếc nhìn các người khác, thử xem phản ứng của bọn họ thế nào. Chỉ thấy Ân Thiên Chính mở lời

-Cứ nghe theo y đi...

-Vâng, thuộc hạ cáo lui.

Trần Tĩnh lên tiếng giữ lại

-Khoan đã, người cũng ở lại đi.

Chu Nguyên Chương không hiểu nhưng cũng nghe theo, thành thực đứng một bên chờ đợi. Lúc này Dương Tiêu cũng đã tỉnh.

Dương Bất Hối dịu ông ta lại trước mặt Trần Tĩnh, Dương Tiêu nói

-Đa tạ thiếu hiệp ra tay cứu giúp, Nếu thiếu hiệp có chuyện gì cần đến Dương mỗ thì dù có lên núi đao xuống chảo dầu, Dương mỗ tuyệt đối không chậm nửa lời

Trần Tĩnh không thêm để trong lòng, hắn cũng từ chối

-Ông không nên cảm ơn ta, có cảm ơn thì cảm ơn con gái của ông, đây chỉ là một vụ giao dịch mà thôi.

Dương Tiêu bất ngờ, nhìn về phía Dương Bất Hối, chỉ thấy nàng ánh mắt né tránh, ông ta nhìn về phía Trần Tĩnh rồi hỏi

-Thiếu hiệp? Chuyện là thế nào? Xin nói cho Dương mỗ biết

Trần Tĩnh bình thản nói

-Nàng nói nếu như ta ra tay cứu ông thì sẽ thuộc về ta.

Dương Tiêu nổi giận

-Chuyện này.....thiếu hiệp...ta...

-Không cần phải nói nữa, cho dù ông có nói gì cũng vô ích. Đây là giao dịch của ta cùng con gái ông, không có liên quan gì đến ông cả.

Dương Tiêu nổi giận, khí huyết trào ngược mà phun ra một búng máu...

-Cha...

-Tránh ra...cả đời Dương Tiêu ta đây quang minh lỗi lạc, không thẹn với lòng, việc khiến ta hối tiếc nhất chính là nợ mẹ con. Hiện tại Ngay cả con gái của

mình cũng phải hy sinh hạnh phúc bản thân để đổi lấy tính mạng. Ta sống trên đời này còn ý nghĩa gì?

Dương Tiêu gào lớn, lùi về phía sau, bước chân có phần loạn choạng đứng không vững, tâm trạng có chút mất ổn định.

ông ta đưa giờ tay lên, vận dụng tất cả nội lực còn lại trong người đập mạnh lên đầu của mình dự định tự sát, nhưng vì bước chân loạn choạng nên lạc hướng vào đầu của Chu Nguyên Chương đang đứng gần đó.

Chu Nguyên Chương ngay lập tức thất khiếu chảy máu mà chết.

Đến lúc chết y cũng không biết là chuyện gì xảy ra, còn Dương Tiêu thì quá sức mà ngất đi. Dương Bất Hối nhanh chóng chạy lại đỡ Dương Tiêu.

Còn Chu Nguyên Chương lại bị chết một cách oan uổng và không có ai để ý đến y Ngoại trừ Trần Tinh, bởi vì tất cả mọi việc đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Nhưng mà lúc Chu Nguyên Chương chết đi thì bầu trời bỗng nhiên phát sinh dị biến, mây đen kéo đến, sấm giạt rền vang, cuồng phong nổi lên, mặt biển vũ động.

Mọi người không biết là chuyện gì đang xảy ra. Kể cả Trần Tinh, hắn âm thầm suy đoán

- Chẳng lẽ người mang đại khí vận chết đi sẽ làm thay đổi quy tắc dẫn đến trời sinh dị tượng sao?

Trần Tinh hướng mắt về phía xác Chu Nguyên Chương đang nằm trên mặt đất. Hắn cảm nhận được từ trong người y sinh ra một luồng sóng chấn động nhẹ từ trong phá thể thoát ra ngoài.

Không ai có thể nhìn thấy nó kể cả Trần Tinh, bởi vì nó hoàn toàn vô hình nhưng hắn lại có thể cảm nhận được luồng sóng chấn động này bởi vì trong đó có thứ gì làm Trần Tinh cảm thấy cực kỳ chán ghét, chỉ muốn nuốt chửng nó thôi.

Trần Tinh lập tức ra tay, hắn tay hoá trào hút lấy thứ này rồi nắm trong tay. Lúc này hắn mới tỉnh táo, rõ ràng đây là chân long chi khí. Người mang số phận đế vương sẽ có chân long chi khí gia trì. Nhưng vì sao Trần Tinh lại sinh ra cảm giác chán ghét và muốn thôn phệ nó? Hắn không hiểu nhưng cũng một ngụm thôn phệ sạch sẽ.

Cảm nhận cơ thể chẳng hề có biến hoá nào nên Trần Tinh cũng dẹp yên suy nghĩ này sang một bên.

Đúng lúc này, một đoàn người kéo vào đại điện Minh giáo.

Cầm đầu là một thanh niên trạc tuổi Trần Tinh, anh tuấn phi phàm, mày kiếm mắt sáng.

Trên người lại toát ra một cỗ khí chất bá chủ thiên hạ. Trần Tinh suy đoán ắt hẳn là Trần Hữu Lượng không sai.

Trong lúc Trần Tinh đánh giá Trần Hữu Lượng thì y cũng đang quan sát hắn.

Trong lòng y cũng đang cảm khái về cảm thấy bản thân thua Trần Tinh về mọi mặt. Nhưng có một thứ Trần Hữu Lượng không cảm nhận được từ Trần Tinh, đó chính là dã tâm. Cho nên cũng suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào.

Trần Hữu Lượng ra hiệu mọi người phía sau dừng lại sau đó chủ động tiến lên phía trước mở miệng chào hỏi

- Tại hạ Trần Hữu Lượng là trưởng lão Cái Bang, không biết các hạ có phải là giáo chủ Minh Giáo.

Y nói Minh Giáo mà không phải Ma Giáo, điều này làm Trần Tinh suy đoán mục đích Trần Hữu Lượng đến nơi này không phải là vì diệt trừ Minh Giáo.

Trần Tinh thân nhiên nói

- Người nhận làm người rồi, ta không phải giáo chủ Minh Giáo, có điều mọi việc đều do ta quyết định. Có gì người có thể trực tiếp nói ra.

Không một ai lên tiếng phản bác, Trần Hữu Lượng thấy vậy cũng gật đầu nói ra mục đích của mình.

- Giang hồ hiện tại loạn lạc, dân chúng lâm than,...

- Đủ rồi, đừng dài dòng nữa, ta không có nhiều thời gian, nói ra mục đích chính đi.

Trần Hữu Lượng bị Trần Tinh đánh gãy lời nói cũng không phật lòng, y không có chút cảm thấy xấu hổ nào mà vẫn thân nhiên nói

- Lần này ta đến đây là đề nghị cùng Minh Giáo tiến hành liên minh.

Trần Tinh nhìn biểu hiện của y âm thầm gật đầu. Tâm tính người này chính là làm đại sự, đáng tiếc là cuối cùng bị thất bại, không phải bại bởi Chu Nguyên Chương mà bại bởi bản thân không còn giữ được tâm tính như lúc này khi đứng ở trên cao nữa.

Hắn nói:

-Mục đích của ngươi chính là liên minh cùng Minh Giáo? Không thành vấn đề, ta sẽ thay bọn họ chấp nhận liên minh nhưng ngươi phải đảm ứng một số điều kiện.

Trần Tĩnh sai người lấy giấy bút rồi ghi ra giấy những chỉ dẫn của mình.

Trần Hữu Lượng đọc mà không hiểu vì sao hắn phải giúp mình, đến chữ cuối cùng y mới hiểu được.

Bởi vì dòng cuối Trần Tĩnh đề rằng "Ta cũng họ Trần cũng là người Đại Việt"

Chỉ đơn giản như vậy nhưng lại khiến Trần Hữu Lượng dậy sóng.

Y cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần sau đó sắp xếp mọi người chỉnh đốn lại và tiến hành cùng Ân Thiên Chính bàn về điều khoản liên minh.

Không có Chu Nguyên Chương, Trần Hữu Lượng dĩ nhiên sẽ trở thành Hoàng Đế, nhưng đó là chuyện của sau này, lúc đó có lẽ Trần Tĩnh cũng đã không còn ở thế giới này.

....

-Vô Kỵ ca ca, huynh đừng như vậy, muội sẽ bên cạnh chăm sóc huynh cả đời này.

Trương Vô Kỵ từ khi tỉnh lại thì cũng dường như biến thành người khác, y bị sốc! Một cú sốc tâm lý rất nặng nhưng đó không phải là nguyên nhân khiến Trương Vô Kỵ trở thành như vậy.

Trần Tĩnh cười lạnh trong bụng, hắn đi tới trực tiếp kéo Tiểu Chiêu đứng dậy rồi đá ngay bụng Trương Vô Kỵ một cái khiến y bay vào tường.

-Ngươi làm gì! Thả ta ra.

-Suyt, đừng lên tiếng, ta đang giúp y lấy lại ý chí sinh tồn.

Trần Tĩnh đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra, lúc hắn dò hỏi thông tin Tạ Tốn thì cũng đã làm cho Trương Vô Kỵ trở nên như người mất hồn, cú đá vừa rồi là để hoá giải Di Hồn Đại Pháp cho y.

Tiểu Chiêu nghe Trần Tĩnh nói bán tin bán nghi, nhưng khi thấy Trương Vô Kỵ đứng lên, ánh mắt có thần thái trở lại thì lập tức tin tưởng rồi tránh thoát khỏi tay Trần Tĩnh sau đó nâng chạy về phía y rồi dìu y đứng lên.

-Khụ khụ, đa tạ huynh đài ra tay giúp đỡ.

Trương Vô Kỵ bị Trần Tĩnh xoay như chong chóng mà cũng không biết, còn tưởng rằng là hắn đang giúp mình rồi còn cảm ơn nữa.

-Tiểu Chiêu, huynh hiện tại vừa mới hồi phục, huynh muốn yên tĩnh một lát, muội có thể để huynh một mình được không?

Trương Vô Kỵ nhìn Tiểu Chiêu suy yếu nói, Tiểu Chiêu thấy vậy có phần lo lắng những cũng gật đầu rồi ngoan ngoãn ra ngoài.

Nàng đi ra, trong phòng Trương Vô Kỵ nhìn về phía Trần Tĩnh rồi thờ dài

-Huynh đệ, có thể nhờ huynh một chuyện được không?

Trần Tĩnh hứng thú nói

-Chuyện gì?

-Có thể thay ta chăm sóc muội ấy được không?

Trần Tĩnh giật mình, không nghĩ tới giờ phút này Trương Vô Kỵ lại còn lo nghĩ cho người khác như vậy. Xem ra y cũng không phải người có tâm địa xấu xa, liệu làm vậy có hơi quá đáng không?

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói

-Không thành vấn đề, à phải rồi ngươi ra nông nỗi này có dự tính gì không? Có định trả thù Võ Đang?

Trần Tĩnh muốn thử để xem Trương Vô Kỵ có vượt qua thử thách của hắn để hắn tiến hành chi điểm cho y con đường sáng hay không.

Trương Vô Kỵ bùi ngùi thờ dài

-Ta không biết Tổng sư ca vì sao lại giận dữ như vậy nhưng lúc đó huynh ấy cũng không phải cố ý, và lại Võ Đang chính là....haizzz

Trần Tĩnh gật đầu. Thân nhiên nói

-Người đừng nản lòng, trên đời này có một công pháp gọi Cửu Dương Công, khi luyện tới đỉnh cao thì sẽ làm cho người ta đứt chỉ trọng sinh. Nếu người tìm được nó nói không chừng chỗ đó của người có thể mọc lại.

Trương Vô Kỵ nghe xong lòng nổi lên cơn sóng, y nghi hoặc hỏi lại cho chắc.

-Cửu Dương Thần Công?

Trần Tinh lắc đầu

-Không phải Cửu Dương Thần Công mà là Cửu Dương Công. Cửu Dương Thần Công có thể chỉ là biến chế từ đó nhưng nếu có Cửu Dương Thần Công cũng có thể được. Điều kiện là người đột phá được Thập Dương Thần Công, cảnh giới này chưa có ai có thể làm được.

Trương Vô Kỵ tim đập gia tốc.

-Người vì sao biết rõ như vậy?

Trần Tinh vận chuyển Cửu Dương Thần Công rồi nói

-Đơn giản vì ta cũng biết Cửu Dương Thần Công....

Trần Tinh không phải nói láo, sự thật là đúng như hắn nói. Cửu Dương Thần Công được lòng ghép với Lăng Già Kinh, hắn được trọn bộ Lăng Già Kinh nên biết được chuyện này là bình thường. Có điều Lý luận Phật pháp quá thâm ảo nên hắn chưa thể hiểu hết được mà chỉ đại khái nắm bắt được thứ gì đó và đưa ra suy đoán là thôi.

Trương Vô Kỵ bất ngờ khi chứng kiến Cửu Dương Thần Công của Trần Tinh, chẳng những hắn biết mà cảnh giới còn cao hơn bản thân mình.

Y cũng tin tưởng lời Trần Tinh nói, Trương Vô Kỵ như nhìn thấy con đường sáng phía trước nên y cũng nhanh chóng đưa ra thắc mắc

-Như vậy phải làm sao để tu luyện ra Thập dương?

-Cái đó thì ta không biết, phải xem ngộ tính cùng cơ duyên của người.

Trần Tinh nói xong cũng không muốn phí thời gian với y nữa mà quay người bước ra. Vừa đi ra hắn liền lên tiếng.

-Tiểu Chiêu, ra đi, tính trốn ở đó đến khi nào?

Tiểu Chiêu nghe lời hắn từ phía sau góc tường đi ra, cuộc nói chuyện của Trần Tinh cùng Trương Vô Kỵ có lẽ nàng đều nghe được.

-Vô Kỵ ca ca thật có thể trở lại bình thường sao?

Trần Tinh lắc đầu

-Ta không biết, tất cả phải xem số mệnh của y. Đi thôi, theo ta đi dạo một lát.

Tiểu Chiêu cũng không từ chối mà bước theo Trần Tinh. Nhưng có lẽ đây là lần cuối nàng gặp được Vô Kỵ ca ca của mình, bởi vì không ai biết Trương Vô Kỵ đi đâu.

....

-Tiểu Chiêu, cô thật sự muốn ở bên cạnh chăm sóc y thật sao?

Trần Tinh dẫn Tiểu Chiêu đến bên cạnh một bàn đá ngồi xuống rồi mở miệng hỏi.

Tiểu Chiêu kiên nghị gật đầu

-Đúng vậy, ta muốn chăm sóc cho Vô Kỵ ca ca.

-Cô không sợ người của Tông giáo ba tư phái người đến đây bắt cô về làm thánh nữ gì đó sao?

Tiểu Chiêu thân hình run lên, nàng im lặng và không nói được lời nào.

Trần Tinh thấy vậy thở dài

-Tốt nhất là cô nên đi theo ta, thứ y cần hiện tại chính là yên tĩnh tu luyện, nếu như cô tiếp tục ở bên quấy rối thì sẽ làm cho y không thể nào trở về như cũ.

Tiểu Chiêu nghe xong lo lắng nói

-Như vậy phải làm sao? Ta chỉ muốn được hầu hạ Vô Kỵ ca ca thôi mà, không làm phiền gì huynh ấy cả.

-Haizz, thôi ta không khuyên cô nữa, ta phải đi đây.

Trần Tinh thấy Tiểu Chiêu cố chấp như vậy cũng cảm thán không thôi. Hắn cũng không muốn cố gắng thuyết phục nàng nữa. Hắn muốn nhanh chóng lên đường họp mặt với Chu Chỉ Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Lửa giận!

Ngày hôm sau, Trần Tinh cũng dẫn theo Dương Bất Hối rời đi Minh Giáo, trên đường đi, hắn cũng cố gắng phổ cập lại một chút kiến thức cho nàng.

Bởi vì cái tính cách tiểu thư đó Trần Tinh không thích cho lắm

-Này, ngươi có thể đi chậm một chút sao? Ta đi không nổi nữa? Hay là dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Trần Tinh quay đầu lại nhìn nàng đang tỏ vẻ đuối sức và ngồi một bên xoa bóp chân của mình.

Hắn nói

-Xin nhòe, từ khi xuất phát đến giờ cũng chỉ chưa được 2 tiếng thì cô đã than mệt rồi. Cô có phải là cố tình kéo dài thời gian của ta?

Dương Bất Hối nổi giận

-Mới có 2 tiếng? Ngươi cho ta là ngựa sao? Có thể đi không biết mệt?

Trần Tinh đưa tay sờ cảm lam ra bộ dáng dâm đang nói

-Đề nghị này của cô cũng không tệ.

Dương Bất Hối sợ hãi, hai tay ôm ngực đặt mông xuống đất nói

-Ngươi muốn làm gì? Đừng đụng vào ta.

Trần Tinh không để ý đến mà bế nàng lên sau đó bay đi.

Dương Bất Hối giờ tay múa chân đạp loạn vào người Trần Tinh, hắn bắt đầu dĩ nói

-Nếu cô còn làm loạn như vậy nữa ta sẽ buông tay để cô ngã chết

Nghe hắn nói vậy Dương Bất Hối mới vội hỏi phục lại tinh thần nhìn xung quanh, một đám mây trắng bồng bên lướt qua mặt nàng, tiếng gió vù vù bên tai, cảm giác se lạnh đó là nàng không tự giác được níu chặt áo Trần Tinh.

Trần Tinh chỉ cười cho qua chuyện, không để ý đến nàng nữa mà tiếp tục bay đi

Bởi vì muốn tìm kiếm Chu Chỉ Nhược nên tốc độ của hắn cũng không nhanh lắm

Bay được một lúc thì Trần Tinh cảm thấy không đúng, bởi vì hắn không nhìn thấy bất cứ người nào của các môn phái khác

Phải biết đi bộ từ chân núi lên đến Đỉnh Quang Minh cũng không phải chuyện dễ dàng gì, chưa được 24 tiếng làm sao mọi người có thể đi nhanh như vậy được?

Trần Tinh cố gắng nhớ lại cốt truyện hắn mới phát hiện bản thân bỏ sót vấn đề đó là sau khi Lục Đại phái tiến hành vây công Minh Giáo thì bị bắt rồi đưa đến Nhữ Dương Vương Phủ không phải sao?

Bởi vì hắn ở nơi này cũng rất nhiều năm rồi, có mọi chuyện không thể nào nhớ nổi hết được. Trần Tinh cũng thở dài âm thầm suy đoán

-Nói như vậy thì Chỉ Nhược cũng bị bắt đi? Không đúng, võ công của nàng hiện tại chỉ thua kém Trương Tam Phong, mặc dù kinh nghiệm chiến đấu còn kém cỏi thế nhưng nếu nàng muốn chạy trốn hẳn không thành vấn đề chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, nếu như Chi Nhựt xảy ra chuyện gì hẳn sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

....

Ở một hướng khác, đoàn người phái Nga Mi cùng Võ Đang đang dừng chân nghỉ ngơi. Bộ dáng của bọn họ trông rất chật vật, hiển nhiên là đã trải qua một trận ác chiến và đang dưỡng sức.

- Sư muội, tỷ muội chúng ta lâu rồi không có tâm sự với nhau, tỷ muốn cùng muội nói chuyện một chút được chứ?

Chu Chi Nhựt hiểu kỳ, nhưng cũng không từ chối

- Sư tỷ? Có việc gì tỷ cứ nói đừng ngại.

Đinh Mẫn Quân cười đáp

- Ở đây không tiện, chúng ta đi nơi khác được chứ?

Chi Nhựt biểu hiện lo lắng nói

- Nhưng sư phụ còn đang bị thương, ta...

- Không sao đâu, ta đã nhờ Như Ý chăm sóc sư phụ rồi, chuyện này quan trọng không thể để người ngoài nghe được!

Đinh Mẫn Quân cướp lời Chi Nhựt rồi ra vẻ trịnh trọng nói. Chi Nhựt thấy vậy không tiện từ chối nữa.

- Được rồi, muội đi với tỷ.

Đinh Mẫn Quân trong lòng cười lạnh

- Tiệc nhân, xem lát nữa người trang thánh nữ được tới khi nào.

Đi được một lúc, Chu Chi Nhựt mới hỏi

- Sư tỷ, đến nơi chưa vậy?

- Ngay ở phía trước thôi.

Đinh Mẫn Quân dẫn Chu Chi Nhựt đến một nơi có phần heo lạnh, đột nhiên ả xoay người rồi ném bột phấn màu trắng không biết là thứ gì thẳng vào mặt Chu Chi Nhựt.

Bị tập kích bất ngờ, Chu Chi Nhựt cũng nhanh chóng lùi về phía sau nhưng nàng cũng không thể tránh khỏi hít vào một hơi, Chu Chi Nhựt hét lớn

- Sư tỷ, tỷ làm gì?

Đinh Mẫn Quân lúc này mới cười lớn nói

- Haha, tốt sư muội của ta? Giờ phút này người còn hỏi ta làm gì sao? Là người quá ngây thơ hay thật sự người quá ngu xuẩn?

Chu Chi Nhựt cảnh giác hỏi

- Thứ bột trắng vừa rồi tỷ ném về ta là thứ gì?

Đinh Mẫn Quân giờ một chiếc lọ nhỏ lên rồi nói

- Là thứ gì sao? Ta nghe nói chính là Thập hương nhuyễn cân tán mà lúc này ta cũng tiện tay lấy trên người Ma Nữ kia.

Chu Chi Nhựt nghe xong có phần bối rối, bởi vì nàng đã cảm nhận được cơ thể có phản mất sức

- Tỷ tại sao phải làm như vậy? Ta đâu có thù oán gì với tỷ?

Y thị cắn răng nghiêng lợi nói

- Không có thù oán? Từ khi người gia nhập Nga Mi thì được sư phụ một mực sủng ái, tiến hành bồi dưỡng trở thành chương môn môn phái, còn ta? Thân là đại sư tỷ lại phải hết mực nhường nhịn người nếu không muốn sư phụ trách phạt. Đến khi người kia xuất hiện mang người đi, ta cứ tưởng Nga Mi rồi cũng sẽ vào tay ta nhưng sư phụ đã nói gì với người? Tiệc nhân, người tưởng ta không biết sao? Bà ta muốn truyền chức chương môn lại cho người không phải chỉ vì để lấy lòng hân sao? hahaha, nhưng không sao, nếu như hiện tại mọi người biết người là một kẻ âm mưu thì sẽ không còn ai đứng về phía người nữa.

Chu Chi Nhực lúc này cũng đã không chịu nổi nữa, thấp hương nhuyễn cân tán đã phát huy hiệu quả của nó, nàng sợ hãi nói

-Tỷ nói vậy là có ý gì?

Đình Mẫn Quân nhìn về một hướng nham hiểm cười, ả ta nói

-Nói thật cho ngươi biết, ta đã gửi một bức thư cho Tống Thanh Thư nói ngươi hẹn y ra có việc cần nói, không phải Y rất yêu ngươi sao? Chỉ cần ta cho thêm một chút ít gia vị để ngươi từ thánh nữ trở thành dâm nữ thì lúc đó ta tiến hành kêu mọi người bắt quả tang ngươi, ta muốn xem biểu hiện của ngươi lúc đó thế nào, hahaha.

Chu Chi Nhực thật sự khiếp sợ, nàng hét lớn

-Tỷ bị điên rồi...

-Đúng, ta chính là bị điên, không nói với ngươi nữa, ráng mà tận hưởng khoái cảm, hahaha

Đình Mẫn Quân mở một nắp một bình thuốc nhỏ ra rồi tiện tay ném trước mặt Chu Chi Nhực rồi cũng quay người rời đi.

...

Được một lúc, mùi hương tỏa ra khiến Chu Chi Nhực cảm thấy khó chịu, toàn thân nàng cũng trở nên nóng ran.

Cùng lúc này, tiếng sột xoạt vang lên, Tống Thanh Thư từ trong hướng khác đi ra, thấy Chu Chi Nhực nằm trên bãi cỏ thì giật mình, y nhanh chóng chạy tới.

-Chỉ Nhực sư muội, muội làm sao?

Chu Chi Nhực không trả lời Tống Thanh Thư, bởi vì giờ phút này thuốc đã thấm rất sâu, ánh mắt nàng mê ly, khuôn mặt trở nên hồng hào, miệng thì thở ra hương khí khiến Tống Thanh Thư nuốt từng ngụm nước bọt.

Y nhìn sang dưới đất thấy có một lọ nhỏ liền biết được chuyện gì xảy ra.

-Muội trúng xuân dược? Để ta đưa muội trở về cầu cứu mọi người.

Tống Thanh Thư dự định bế Chu Chi Nhực lên thì lúc này Chỉ nhực mê sáng nói

-Nóng quá...muội khó chịu quá...muốn muội..,

Rồi lấy tay mình kéo xuống lớp áo lộ ra cả một bên ngực phong trần trắng tinh.

Tống Thanh Thư dừng lại động tác, mắt mở thật to, biểu hiện không thể nào tin được.

Y có thể thấy rõ ràng phía trên đó một hạt đầu hồng hào như quả chín, đầu y ông lên một cái, chỉ muốn lập tức ngậm nó vào miệng.

-Tống Thanh Thư, mày có phải là nam nhân nữa hay không? Làm sao có thể làm chuyện đó với Chỉ Nhực được?

-Tống Thanh Thư, Mày không ai yêu Chỉ Nhực sư muội sao? Chỉ cần chịu trách nhiệm rồi cầu xin cha đến Nga Mi cầu hôn Chỉ Nhực là được rồi? Còn chờ gì nữa?

Tống Thanh Thư trong lòng đang gay gắt đấu tranh. Cuối cùng y cũng không thể kìm nén nổi dục vọng của mình.

Bàn tay y run lên bần bật vì hồi hộp, tim cũng đập mạnh liên hồi, từng giọt mồ hôi lăn dài trên mặt, cổ họng y cũng nóng ran.

Y đưa tay lột ra lớp áo đầu tiên của Chu Chi Nhực, mỗi lần một lớp được lột đi thì mỗi lần y phải dừng lại để điều chỉnh trạng thái của mình. Bởi vì Nữ thần mà y hằng ngày mơ mộng đang ngay trước mắt mình cầu xin mình "yêu"?

Tống Thanh thư cởi ra váy dài của Chu Chi Nhực, sau đó y đưa tay giật mạnh cái lớp phòng thủ cuối cùng của nàng ném sang một bên.

Giờ phút này, Tống Thanh Thư cũng mất đi lý trí, y không chờ đợi được nữa tách hai chân Chu Chi Nhực ra rồi cũng chuẩn bị thực hiện hành động cảm thú của mình.

Nhưng lúc này một giọng hét phản nộ vang lên. Y chỉ nghe được một chữ:

-Chếtttt!!!

Rồi sau đó...không có sau đó nữa bởi vì cả cơ thể Y bay ngược ra phía sau rồi bùm một cái biến thành mưa máu văng tung toé khắp nơi.

Trần Tĩnh xuất hiện kịp lúc, hấn đặt Dương Bất Hối đã bị hấn điểm huyết ngù từ lâu sang một bên rồi nhanh chóng chạy lại kiểm tra Chu Chi Nhực,

thấy được trình trạng của nàng hiện tại Trần Tinh trong lòng nổi lên một cổ ngáp trời lửa giận.

Hắn muốn giết người!

-Chi Nhược, xin lỗi muội, đã để muội phải chịu uỷ khuất! Là lỗi của huynh!

Mặc dù biết Chu Chi Nhược không có chuyện gì nhưng Trần Tinh cũng cảm thấy không thể tha thứ cho bản thân mình. Trên mặt hắn cũng đã xuất hiện nước mắt.

Phải biết Trần Tinh ít khi rơi lệ, hôm nay hắn chính là khóc vì đã để cho nữ nhân của mình chịu uỷ khuất.

Một người có thể coi chúng sinh là cỏ rác, đồ hết thiên hạ sinh linh nhưng bởi vì nữ nhân của mình mà rơi lệ. Thật nực cười!!!

-Muội khó chịu...quá...muốn muội.

Trần Tinh ôm Chu Chi Nhược cùng Bất Hối bay đi, hiện tại quan trọng nhất chính là giải oan độc cho Chi Nhược trước, việc còn lại tính sau.

...

Trong một sơn động, một âm thanh lạ liên miên không dứt vang lên.

Âm thanh này nghe kỳ chính là giai điệu của các cặp đôi đang cá nước hoà nhau.

Rất dễ để nhận ra bên trong sơn động chính là Trần Tinh cùng với Chu Chi Nhược và Dương Bất Hối.

Chi thêm một chữ "và" thôi cũng khiến Trần Tinh đau đầu không thôi.

Hắn vì gấp gáp nên tiến hành cùng Chi Nhược song tu, không thể không để Dương Bất Hối ở chỗ khác.

Trần Tinh không hiểu nguyên nhân vì sao mà Dương Bất Hối lại tỉnh lại và có biểu hiện rất lạ lùng.

Bởi vì biểu hiện của nàng rất giống Lý Mạc Sầu. Nhưng đang lúc "du dương trên mây" làm sao có thể ngừng lại mà suy nghĩ được.

Kết quả thành ra Dương Bất Hối trở thành nữ nhân của hắn và đang cùng Chu Chi Nhược chơi trò chơi quần chiến.

Giai điệu mê người này vang lên khoảng một tiếng mới kết thúc. Bên trong Trần Tinh cũng đã mặc xong quần áo và ngồi một góc suy nghĩ xem chuyện là như thế nào.

Nhưng hắn không thể nào tập trung được, bởi vì trong lòng hắn hiện tại chỉ có một ý niệm, đó chính là giết người!

Người bị hắn nhắm đến không ai khác chính là Đinh Mẫn Quân. Còn làm sao hắn biết thì chính là do Trần Tinh suy đoán. Hắn không cần biết đoán đúng hay sai gì, Đinh Mẫn Quân nhất định phải chết. Nếu đoán sai thì chỉ trách là ả không may mắn bị Trần Tinh phán quyết mà thôi.

Trần Tinh không đợi Chu Chi Nhược cùng Dương Bất Hối tỉnh lại mà tiến hành thiết lập cơ quan phòng ngự rồi rời đi.

Hắn không lo lắng cho an toàn của hai nàng, bởi vì Trần Tinh đã kiểm tra rất kỹ mới dám rời đi. Trước khi đi hắn cũng đã chửi một bức thư để lại cho hai người phòng trường hợp hai người tỉnh lại không thấy hắn thì lo lắng chạy khắp nơi nữa.

....

Trở lại một tiếng trước.

Tổng Viễn Kiều ôm đang nằm trong tay miếng vải vụn gào khóc thảm thiết. Tiếng gào tê tâm liệt phế khiến người nghe xung quanh cũng âm thầm lắc đầu.

Trần Tinh sau khi mang hai nữ bay đi thì Đinh Mẫn Quân cũng dẫn những người này lại đây, chỉ có điều không như ả nghĩ.

Không hề có hình ảnh đám nữ khát tình gì cả mà chỉ là một bãi máu đỏ tươi, mùi tanh tưởi toả ra khiến lòng người bàng hoàng.

Con sót lại cũng chỉ là những mảnh vải vụn đang được Tổng Viễn Kiều ôm trong lòng gào khóc kia.

Thấy đại sư huynh mình vì thương tâm quá độ mà ngất đi, một người trong Vô Đang thất hiệp cũng đứng ra nói

-Sư Thái, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, chúng ta cũng phải cáo từ trở về bẩm báo chuyện này cho sư tôn. Kiếu!

Vô Đang rời đi, Nga Mi cũng tập hợp mọi người lại với nhau đề cao cảnh giác.

Diệt Tuyệt trên gương mặt lạnh lùng cũng xuất hiện mấy phần nghi hoặc, bà ta nhìn Đinh Mẫn Quân hỏi

-Mẫn Quân, con có thấy Chỉ Nhược không?

Đinh Mẫn Quân nghe được lời nói của Diệt Tuyệt cũng từ trong lo lắng hồi phục tinh thần, à lúc đầu trả lời

-Hồi bẩm sư phụ, đệ tử cũng không thấy Chỉ Nhược sư muội đâu cả.

À vừa dứt lời, giọng nói Trần Tinh cũng truyền tới.

-Vậy sao? Không phải chính là người gài bẫy Chỉ Nhược sao?

Hắn cũng ngay lập tức xuất hiện trước mặt hai người. Diệt Tuyệt thì tỏ vẻ nghi hoặc không hiểu lời nói Trần Tinh còn Đinh Mẫn Quân thì sợ hãi lùi về phía sau.

Trần Tinh à thì lập tức con giận tron lòng cháy lên lần nữa, hắn không cho y thị bất kỳ cơ hội nào vì Trần Tinh chỉ cần sử dụng Di Hồn Đại Pháp là có thể biết được mọi chuyện.

Nghe xong toàn bộ thì Diệt Tuyệt cũng nổi giận rút kiếm dự định thanh lý môn hộ nhưng bị Trần Tinh ra tay ngăn cản.

Hắn nhìn bà ta, khuôn mặt không cảm xúc nói

-Chuyện này ta sẽ xử lý...bà đưa người của mình trở về phái Nga Mi trước đi.

Diệt Tuyệt trong lòng run lên, bà ta cảm nhận được một cỗ khiến người khác run sợ phần nộ. Bà cũng không nhiều lời nữa mà nhìn Đinh Mẫn Quân tỏ ra chán ghét hừ lạnh một tiếng rồi đi.

Tiếng Hừ này giúp Đinh Mẫn Quân tỉnh táo lại, y thị không nhớ mình đã nói gì nhưng thấy sư phụ rời đi thì cũng đoán được một hai, sợ qua y thị quỳ xuống liên tục cầu xin

-Sư phụ, cứu con, con bị ma quỷ xui khiến nên mới bày kế hại Chỉ Nhược sư muội...

Trần Tinh vung tay tát à một bạt tai khiến à bay sang một bên không thể nói nên lời.

Hắn từng bước đi đến, Đinh Mẫn Quân trong lòng hồi hận không thôi, đối mặt với áp lực tử vong, y thị không tự chủ được tè ra quần.

Mùi hôi thối bốc lên khiến Trần Tinh cực kỳ chán ghét. Hắn xách Đinh Mẫn Quân như một con gà rồi bay đến thành thị gần nhất, tìm chỗ nhiều người qua lại nhất rồi lột sạch người à ra khiến cho mọi người bu xung quanh hiếu kỳ chỉ trỏ.

Trần Tinh lấy ra giấy bút đã chuẩn bị sẵn rồi đề chữ lên đó.

Nội dung ngắn gọn như sau:

"Dâm loạn nữ nhân, ai ai cũng có thể chơi, mỗi một người tham gia sẽ được lãnh 10 lượng bạc, chơi chết được thưởng 10 lượng vàng"

Mọi người xung quanh cũng nhìn theo, có người không kim lòng được lao lên thử.

Y tiến hành phát tiết lên người Đinh Mẫn Quân khiến à la hét thảm thiết.

Sau khi thoả mãn xong xuôi thì kẻ này cũng tiến về phía Trần Tinh, không đợi y mở miệng thì hắn cũng ném 10 lượng bạc cho kẻ này.

Mọi người thấy điều ghi trên bảng là thật liền đổ xô lên, được chơi gái còn được cho tiền, chuyện tốt như vậy tại sao không làm?

Trần Tinh tiến hành sử dụng Di Hồn Đại Pháp thôi miên 4 người, rồi đưa cho bọn họ số vàng bạc để bọn họ thay hắn giám sát.

Hắn không có thời gian ở lại mà phải đi Nhữ Dương Vương Phủ một chuyến tiến hành lấy thuốc giải Thập hương nhuyễn cân tán chữa trị cho Chỉ Nhược nữa.

Đinh Mẫn Quân không phải muốn biến Chỉ Nhược thành dâm nữ hay sao? Trần Tinh đương nhiên là để à ném thử tư vị đó.

Hắn rời đi, Đinh Mẫn Quân kết cục không rõ nhưng nếu y thị không bị chơi chết cũng trở thành thân tàn ma dại. Bởi vì trong đó còn có những người bị bệnh truyền nhiễm nữa.

Đây là kết cục giành cho kẻ có ý đồ với người thân của hắn! Một lời tuyên thệ với lòng của Trần Tinh! Nhất định phải hung ác hơn, tàn nhẫn hơn! Và mạnh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Trương Tam Phong

Nhữ Dương Vương Phủ bình thường canh phòng rất sâm nghiêm. Con ruồi cũng không thể lọt, mỗi ít phút lại có một tốp người ra vào, nhưng hôm nay dường như bọn họ có việc gì trọng đại nên đã tiến hành điều động đi nơi khác hết. Không thấy một bóng người

Điều này không ai biết nguyên nhân do đâu và cũng như không người dám xâm nhập đề dò la tin tức.

Bên trong phủ đệ, một thanh niên da dẻ mịn màng trắng sáng, đôi mắt to tròn long lanh, cái miệng nhỏ nhắn tươi tắn... Trên tay người này còn cầm cây quạt xếp.

Hiển nhiên đây không xa lạ gì, chính là Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ, cũng chính là Triệu Mẫn quận chúa.

Là một người nổi tiếng thông minh tài trí, bên cạnh đó còn là một nữ nhân xinh đẹp, sắc sảo. Nên Triệu Mẫn mặc dù là con gái nhưng rất được các thuộc hạ tin tưởng và trung thành tận tâm.

Bình thường thuộc hạ của cô muốn làm gì cũng được, cô sẽ không bao giờ hỏi han tới, thế nhưng hôm nay Triệu Mẫn đặc biệt nổi giận.

Lý do chính là....

-Nhị lão, các người hôm nay làm sao? Vì sao gặp được bức tranh này thì cứ giống như gà bị cúm một dạng? Kẻ này là ai..

Triệu Mẫn tay trái chóng nạng, tay phải cầm bức tranh đưa về phía Lộc Trọng Khách cùng Hạt Bút Ông, cũng tức là Huyền Minh Nhị lão.

Hai ông lão không có vẻ oai nghiêm như bình thường nữa, mà thay vào đó đang ôm đầu, cơ thể không ngừng run rẩy, vẻ mặt sợ hãi đến tột độ, mỗi người trốn sang một góc phòng..., dường như hai người chứng kiến cảnh gì kinh khủng lắm.

Triệu Mẫn bất đắc dĩ, đưa bức tranh lên nhìn. Người trong tranh không ai khác chính là Trần Tinh.

Đường nét được vẽ rất tỉ mỉ, nhất là ánh mắt, đặc biệt rất có thần, hiển nhiên người vẽ rất có tình cảm với người này. Trên đó còn đề một hàng chữ: "Chỉ Nhược"

Sự việc cũng kể đến mấy tiếng trước. Khi mà Triệu Mẫn đã hầu như bắt được cao thủ của các phái, chỉ còn thiếu Nga Mi cùng Võ Đang, có điều ở đâu trong Nga Mi lại có một người thiếu nữ trạc tuổi cô nhưng lại có võ công cao cường ngoan cố chống cự.

Người này không ai khác chính là Chu Chi Nhược. Vấn đề là Huyền Minh Nhị lão vẫn nhìn hơn một bậc. Nghi hoặc của Triệu Mẫn cũng phát sinh từ đây.

Trong lúc giao đấu trên người Chu Chi Nhược rơi ra một bức họa, một bức họa vẽ về một nam tử.

Người này rất đẹp trai, nhưng điểm mấu chốt chính là khi Huyền Minh Nhị lão nhìn thấy thì ngay lập tức run sợ. Tay chân cũng đứng không vững nữa, nên Chu Chi Nhược mới bắt được hai người uy hiếp Huyền Minh Nhị Lão, cũng chính vì vậy mà Đình Mẫn Quân mới thừa cơ lấy trộm Thập hương nhuyễn cân tẩn.

Chẳng dừng lại ở đó, sau khi chuộc Huyền Minh Nhị lão về, hai lão già này cứ như bị bệnh sắp chết một dạng, cơ thể vẫn không ngừng run rẩy. Khiến nàng cũng phải bỏ tay

Triệu Mẫn kiểm tra bức tranh hầu như không bỏ sót chỗ nào, xem có gì mà làm cho Huyền Minh Nhị Lão phải sợ hãi như vậy.

Trong lòng nàng cũng bất tri bất giác đối với người nam tử trong tranh này sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Lòng hiếu kỳ của nữ nhân đối với nam nhân chính là tiền đề phát sinh của một hi kịch hoặc bi kịch.

.....

Trần Tinh hoàn toàn không biết là có người nữ nhân xinh đẹp đang để ý mình. Hắn hiện tại đang đối mặt với vấn đề đó là

Hắn đã bị lạc đường, và phải mất gấp đôi thời gian.....!

Từ trong hang động hắn bay thẳng một hướng, bay mãi mới gặp được người tiểu phu, hỏi y thì y chỉ hướng Tây, bay thêm một chút nữa thì lại có người nói Nhữ Dương Vương Phủ hướng Nam.

Trong lòng hắn không kìm được mắng chửi tên khốn tiểu phu kia tám chục lần. Làm Trần Tinh phải bỏ phí thêm một khoảng thời gian nữa.

Hiện tại trời cũng đã chập tối, hắn đang đứng phía cổng Nhữ Vương Phủ.

Không thấy người canh gác Trần Tĩnh cũng thân nhiên đi vào trong.

Đi qua nhiều khúc quanh co, không thấy người nào hắt cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Lúc này, đột nhiên có tiếng mở cửa vang lên, Trần Tĩnh hướng mắt nhìn sang thấy một người nam tử âm nhu cũng đang nhìn hắt.

Người nam tử "âm nhu" Trần Tĩnh vừa nhìn liền biết là nữ nhân, và cũng đoán được người này chính là Triệu Mẫn. Bởi vì hắt hoàn toàn không nghĩ tới là ai có sở thích cái trang nữa.

Về phần Triệu Mẫn thì giật mình, nàng không nghĩ tới ban nãy còn hiếu kỳ người nam nhân này thì không lâu sau hắt đã xuất hiện trước mặt mình.

Nàng phe phẩy chiếc quạt trong tay rồi từng bước đi về phía Trần Tĩnh, trong lòng cũng đang âm thầm đánh giá hắt.

Triệu Mẫn nói

-Không nghĩ tới lại có người cả gan lên vào Nhữ Dương Vương phủ, người biết kết cục của việc này chứ?

Trần Tĩnh cũng cảm thấy hứng thú với Triệu Mẫn nên mở miệng trêu chọc

-Ta nghe nói Nhữ Dương Vương có một người con gái rất đẹp, lại rất thông minh, nên hiếu kỳ tới đây cầu thân nhưng không thấy ai. Còn một vấn đề nữa là ta đi vào chứ phải lên vào.

Triệu Mẫn xép quạt lại lên giọng hỏi

-Cầu thân? Có ai lại đi cầu thân vào buổi tối không?

Hắt chỉ vào mình rồi nói

-Không phải có ta sao?

-Haha, người rất thú vị, người tên là gì?

Trần Tĩnh giả bộ khó chịu nói

-Người hỏi nhiều như vậy làm gì? Ta không muốn phí thời gian để trả lời những câu hỏi này nữa. Phải rồi, người có biết Huyền Minh nhị lão ở nơi nào không?

Triệu Mẫn cảnh giác, trong lòng thầm nghĩ

-Xem ra hắt cùng nhị lão có quen biết, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến nhị lão lại sợ hắt đến như vậy?ta có nên nói cho hắt biết hay không?

Nàng trả lời

-Xem ra mục đích chính của người đến đây là tìm Huyền Minh Nhị lão chứ không phải là cầu thân gì, ta đoán không sai chứ? Nếu như người nói cho ta, người tìm hai người đó để làm gì thì ta sẽ chỉ cho người?

Trần Tĩnh thân nhiên nói, hắt không cần thiết phải che giấu ý đồ

-Nữ nhân của ta bị trúng Thập hương nhuyễn cân tán, ta muốn tới lấy thuốc giải. Việc cầu thân thì lấy thuốc giải xong sẽ bàn kỹ lại.

Triệu Mẫn cười lạnh nói

-Người đã có nữ nhân còn muốn lấy con gái Nhữ Dương Vương? Xem ra là người đang nằm mơ?

Trần Tĩnh không thèm để ý nói

-Có vấn đề gì sao? Nếu nàng ấy không đồng ý thì ta trực tiếp bắt mang về là được.

-Người có bản lĩnh đó sao?

Triệu Mẫn miệt thị, trong mắt nàng Trần Tĩnh hiện tại chỉ là một kẻ tự đại ngông cuồng, mục đích của Triệu Mẫn hỏi hắt nhiều như vậy là muốn thông qua cách ứng cử của Trần Tĩnh mà dò la thông tin cũng như hiểu thêm nguyên nhân vì sao nhị lão lại sợ người trẻ tuổi này như vậy.

Thế nhưng làm cho nàng cảm thấy thất vọng chính là việc Trần Tĩnh biểu hiện như một kẻ không biết sử dụng đầu óc, những người như vậy thì nàng có hàng trăm cách có thể chơi chết kẻ đó.

Trần Tĩnh nghe được lời nói có phần miệt thị của Triệu Mẫn thì cũng đoán được một hai, nhưng hắt vẫn làm như không có chuyện gì cả và thân nhiên trả

lời

-Bản lĩnh của ta không lớn lắm...

Triệu Mẫn thầm nói trong lòng

-Người này còn biết bản thân mình đang...

Chưa được trọn vẹn dòng suy nghĩ, thì nàng liền nghe Trần Tinh nói tiếp

-Vừa đủ để phá hủy chỗ này...

Hiện tại, Triệu Mẫn dám xác định Trần Tinh là kẻ điên. Một kẻ điên tự cao tự đại. Và nàng cực kỳ chán ghét loại người này.

Triệu Mẫn không dây dưa nữa

-Được rồi, Huyền Minh Nhị lão đang ở phía sau hậu viện, người đi theo ta.

Trần Tinh gật gù đầu đi theo, hắn muốn xem cô nàng đánh đá này muốn giở trò gì.

Triệu Mẫn rất thành thật dẫn đường phía trước, tới đại sảnh rộng lớn, nàng dừng bước và xoay người lại nói với hắn

-Người đứng đây chờ ta một lát, ta đi thông báo bọn họ.

Trần Tinh cũng không lên tiếng, hắn chấp tay sau lưng thông thả đợi xem màn trình diễn

Triệu Mẫn đi vào sau tấm bình phong trên đầu Trần Tinh liền rút xuống cái lồng sắt to dùng nhốt hắn lại.

Tiếng cười vang lên, Triệu Mẫn thân hình cũng xuất hiện, dĩ nhiên cơ quan nằm sau tấm bình phong rồi.

-Không nghĩ tới người lọt vào tay ta rồi cũng còn giữ được bình tĩnh như vậy. Người biết vì sao ta làm như vậy không?

Trần Tinh không quan tâm câu hỏi của nàng lắm, hắn ngoáy lỗ tai nơi

-Giờ người có thể gọi Huyền Minh nhị lão ra được rồi chứ?

Triệu Mẫn chau mày, nhưng cũng không nói nữa. Nàng vỗ tay mình hai cái. Từ bên cửa sổ nhảy ra hai người mặc áo đen

-Thuộc hạ có mặt! Xin quận chúa ra lệnh!

Triệu Mẫn nhìn cũng không nhìn kẻ này, nàng giọng nghiêm túc nói

-Hai người các người đi mời Huyền Minh nhị lão đến đây. Nếu bọn họ vẫn chưa hồi phục thì kêu người khiêng bọn họ tới, rõ chưa?

Hai người đồng thanh

-Thuộc hạ tuân mệnh!

Vào một cái hai người này cũng không dây dưa gì mà nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh.

Trần Tinh từ đầu đến cuối đều không để ý cho lắm, hắn làm như vậy là vì không muốn mất thời gian tìm kiếm từng phòng xem Huyền minh nhị lão đang ở đâu, cũng rất có thể là hai người kia không có ở nơi này.

Thay vì lung tung kiếm, cứ để chủ nhân của bọn họ mang họ tới, như vậy không phải tốt hơn sao?

Trong lúc chờ đợi, Trần Tinh cũng bắt chuyện với nàng

-Này, người nói xem nếu người là nữ nhân thì không phải tốt hơn sao?

Nghe được lời này, Triệu Mẫn có phần bất ngờ, lòng thầm nói

-Chẳng lẽ hắn nhìn ra thân phận của ta?

Bề ngoài thì lại làm bộ giận dữ để che giấu đi sự thất thố vừa rồi của mình

-Làm gì? Là nam nhân thì không được sao? Tại sao phải là nữ nhân?

-Da người đã trắng lại mịn như vậy, môi còn có dấu tích son, chân mày lại tỉ mỉ kẻ như vậy, Chẳng phải người cũng thích được làm nữ nhân sao?

Triệu Mẫn bắt giác bối rối lấy tấm gương ra coi.

Nào có như lời hần nói. Nhưng điều này cũng chứng tỏ là có tật mới giật mình, nếu nàng không có thì sao phải lấy ra kiểm tra?

Trần Tinh thấy vậy ha ha cười. Triệu Mẫn tức giận biết mình bị lừa định dằn mặt hần thì phía ngoài truyền đến tiếng nói

-Khởi bẩm chủ nhân, Huyền Minh Nhị lão đã được mời đến!

Nghe được Triệu Mẫn lập tức ổn định lại tinh thần, nàng nhìn Trần Tinh hừ một tiếng rồi cao giọng nói

-Cho hai người đó vào!

Kết~ một tiếng, Cửa phòng mở ra, Huyền Minh nhị lão hiện tại đã hồi phục lại. Hai người đi vào trong hành lễ với Triệu Mẫn

-Thuộc hạ tham kiến..Má....oi!!!!

Nhưng vừa mới được nói được mấy từ, nhị lão liền để ý trong lòng sắt có người bị giam, người này lại chính là Trần Tinh thì đột nhiên đồng thanh hét thảm, trực tiếp ngất xỉu, cả người không ngừng có giật, miệng sùi bọt búp, dấu hiệu như bị động kinh mông dạng.

Trần Tinh cũng nghi hoặc, Triệu Mẫn thì giật mình, nàng không nghĩ đến nhị lão lại có phản ứng lớn như vậy.

Nhanh chóng chạy lại kiểm tra hai người, Triệu Mẫn đang tính gọi người cứu trị thì một bàn tay giữ lấy vai nàng lại.

Người này không ai khác chính là Trần Tinh..

-Người...

-Suyt...không muốn họ chết thì im lặng một chút...!

Trần Tinh đưa tay lên miệng làm động tác im lặng rồi ngồi cũng kiểm tra hai người.

Triệu Mẫn thấy vậy im lặng không nói, nàng cũng không muốn Huyền Minh Nhị lão xảy ra chuyện gì, chỉ có điều khi nàng quay mặt về phía lòng sắt khi hai mắt nàng trừng lớn.

Bởi vì chiếc lồng được làm bằng huyền sắt mà nàng bỏ công phí sức mới có thể có được, chẳng những thế Triệu Mẫn còn đích thân căn dặn rèn, giám sát bọn họ để kỷ công chế tạo ra nó để phòng những trường hợp này.

Cái Ma ngục này mà nàng đặt niềm tin vào hiện tại thế nào? Nó bị móp méo một cách mất trật tự lộ ra một lỗ hổng to có thể đi vừa cả ba người.

Cả con trâu còn có thể qua lọt thì còn nhốt ai được?

Chưa dừng lại ở đó, khi nàng nhìn qua thì đã thấy Huyền Minh nhị lão tỉnh dậy.

Hai người đang đứng thẳng, ánh mắt vô thần bắt đầu nói nguyên do vì sao bản thân khi nhìn thấy Trần Tinh lại sợ hãi như vậy.

Còn nhớ lúc trước, Trần Tinh có truyền cho Sa Thông Thiên cùng Hầu Thông Hải một ít áo nghĩa của Hàn Băng U Minh Chương. Không nghĩ tới hai người có thể biến chế nó lại trở thành Huyền Minh thần chương.

Nhận biết được sự lợi hại của Huyền Minh thần chương nên hai người cho là Trần Tinh không phải người bình thường, sợ rằng con cháu của bọn họ sẽ đắc tội hần nên đã nghiêm khắc từ nhỏ giáo huấn tầy nào bọn chúng.

Hai người chẳng có thân thích gì nhưng lại là sư huynh đệ, kỳ lạ là hai người cũng chẳng có con trai dù lấy bao nhiêu người nữ nhân đi nữa, rốt cuộc cũng phải chấp nhận truyền lại cho cháu ngoại.

Còn việc vì sao Hạc Bút Ông cùng Lộc Trọng Khách lại thành như vậy chính là do Sa Thông Thiên cùng Hầu Thông Hảo từ nhỏ đã dùng bức họa có vẽ Trần Tinh tiến hành đánh đập hành hạ hai người mỗi khi cả hai không nghe lời hoặc lười biếng tu luyện.

Trần Tinh nghe xong khuôn mặt bỗng chốc cũng đen lại, hần không nghĩ tới hai người này lại đem hần làm quân cờ để dạy dỗ con cháu.

Kể ra hần lúc đó cũng từng căn dặn hai người sau khi hoàn thành việc đưa Quách Tinh cùng giang nam lục quái ra ngoài thì chờ hần căn dặn truyền thụ thêm cho Hàn Băng U Minh Chương, nhưng có lẽ vì sợ Trần Tinh diệt khẩu nên cả hai suy đi tính lại cuối cùng quyết định bỏ trốn.

Triệu Mẫn nghe xong thì chẳng hiểu mô tê gì. Nàng cũng không đặt tâm trí vào điều này mà nhìn Trần Tinh hỏi

-Người...làm sao có thể thoát ra được?

Trần Tinh đã lấy được thuốc giải nên cũng không tính dây dưa nữa, hần nói

-Thì cứ như vậy đi ra thôi. Được rồi, ta phải đi đây, có duyên gặp lại...mỹ nữ...hahaha

Hắn đi lướt qua người Triệu Mẫn, khi ngang người nàng thì hắn cúi đầu thì thào hai tiếng Mỹ nữ, xong còn hôn trộm má Triệu Mẫn một cái rồi thân hình biến mất...chỉ còn lại tiếng cười càn rỡ.

Triệu Mẫn bị tập kích bất ngờ mất một lúc mới hồi phục lại tinh thần, nàng nổi giận dậm chân hét lớn

-Nam nhân chết tiệt! Ngươi chờ đó, ta nhất định sẽ bắt được ngươi.

Nói xong gương mặt nàng cũng đỏ bừng rồi nhìn nhị lão đang ngáy ngủ trên mặt đất hừ một tiếng rồi đi.

....

-Sur phụ, người giết Thanh Thư có phải võ công rất cao cường?

Một trung niên nhân ngồi trên chiếc xe lăn bằng gỗ vẻ mặt lo lắng hỏi

Người này hiển nhiên chính là đệ tử thứ ba của Trương Tam Phong - Du Đại Nham.

Người còn lại đang đứng chấp tay đưa lưng về phía ông thì chính là Trương Tam Phong.

Trương Tam Phong đầu tóc bạc phơ, thân hình cao gầy, vẻ người khô vôi, tai to mắt sáng, trang phục bình dị, nghiêm nhuốm màu tiên phong đạo cốt, duy bộ râu có vẻ hơi phi phàm lãng tử. Tuổi đã cao nhưng vẻ mặt vẫn hồng nhuận phơn phớt.

Trương Tam Phong không trả lời Du Đại Nham mà đi vài bước về phía trung tâm thái cực đánh bộ quyền, đánh xong ông ta mới trở về nói

-Có mạnh hơn hay không thì không biết, nhưng nếu một chiêu có thể làm cho một người ngay cả miếng xương nhỏ cũng không còn thì vì sự tự thẹn không bằng.

Du Đại Nham nghe xong cũng sợ hãi, y lập tức nói

-Sur phụ, như vậy phải làm sao?

Trương Tam Phong vẫn bình thản.

-Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, là phúc không phải hoạ, là hoạ cũng tránh không khỏi.

Dứt lời Trương Tam Phong cũng rời đi, để ý kỹ thì chân ông ta không có chạm đất và cách 0,5 cm.

Mặt trăng lên cao Du Đại Nham một mình lảo bầm

-Là hoạ thì tránh không khỏi sao?

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Đại hội đồ Sư

Trần Tinh trở lại sơn động, việc đầu tiên hắn làm chính là hoá giải Thập hương nguyên cân tán cho Chi Nhược.

Nàng cùng Dương Bất Hối cũng đã tỉnh lại và hai người đang trò chuyện với nhau, chỉ là bộ dáng hơi duy yếu mà thôi.

Sau khi hoá giải xong Trần Tinh liền ôm hai nàng trở về Đảo Đào Hoa, mục đích không gì khác chính là sẵn tiện đi tìm Tạ Tốn để lấy Đồ Long đao.

Trần Tinh giống như tình thánh chuyên thu gom gái đẹp tập trung một chỗ vậy, trên Đảo Đào Hoa hiện tại còn hơn là Kim ốc tàng kiều của riêng hắn.

Cảnh đẹp, người đẹp, không chỉ như vậy lại còn có phòng ngự trận pháp nữa. Trần Tinh nảy sinh ý nghĩ phải chi có thể đem luôn toàn bộ Đảo Đào Hoa rồi đi nơi này thì tốt biết mấy?

Nhưng chuyện này đối với hắn mà nói thì quá xa vời, trước mắt giải quyết vụ lùm xùm đánh ghen trước đã

Hắn đã trở về Đảo Đào Hoa và đang bị một đám nữ nhân bao vây xung quanh.

Triều Anh, Thi Vũ, Niệm Từ, Hoàng Dung, còn về Tiểu Long Nữ cùng Mạc Sầu thì đã đi ra ngoài tu luyện nên chưa biết chuyện này, nếu không thì lại thêm hai cái miệng nữa.

-Phu quân a, vì sao mỗi lần ra ngoài trở về thì huynh lại mang về thêm tỷ muội mới cho chúng ta vậy? Có phải chúng ta không hầu hạ tốt cho huynh nên huynh cảm thấy chán ghét tỷ muội chúng ta hay không?

Thi Vũ nói xong còn lấy khăn chấm chấm cứ như là nàng đang thương tâm vậy. Trần Tĩnh bắt đầu đi, hắn mặc dù có lỗi nhưng không hiểu tại sao tính cách của mình trở nên háo sắc hơn, đặc biệt là nhìn thấy gái đẹp cứ như có cái gì đó thôi thúc mình thịt nàng vậy, tham lam, chiếm hữu? Những suy nghĩ này trước đây không hề tồn tại, vì sao hắn lại trở nên như vậy?

Trần Tĩnh đầu đau nhức óc cũng không thể nào giải thích, hắn chỉ có thể nhận lỗi về bản thân mình

-Thi Vũ a, là lỗi của huynh không tốt, các muội bỏ qua cho huynh lần này đi. Ta nhất định sẽ không tái phạm nữa.

Hoàng Dung nghe vậy hừ lạnh một tiếng

-Hừ, có quý mới tin lời huynh nói, huynh đừng có giả ngu nữa, đừng nói là huynh không biết là Vũ tỷ đang trêu đùa huynh?

Niệm Từ cũng gật gù đầu

-Đúng vậy, chúng ta nào đâu trách huynh, không biết huynh ăn cái gì lớn lên mà sức lực lại lớn như vậy, thêm bao nhiêu tỷ muội đều cũng không thể thắng được huynh.....

Nàng nói xong còn đỏ mặt, mấy người còn lại cũng vậy, sống chung mấy năm, mọi người dĩ nhiên đã trở nên quá quen thuộc nên nói chuyện cũng không cần cố kỵ gì.

Chỉ có điều sống dưới sự áp bách bóc lột của Trần Tĩnh, các nữ nhân không những trở nên tràn đầy sức sống mà còn trẻ đẹp hẳn ra. Cho nên mọi người cũng hết mực chiều chuộng hắn. Nữ nhân có ai không muốn mình trẻ đẹp mãi mãi?

Trần Tĩnh cười haha rồi mỗi người ôm hôn một cái, riêng Lâm Triều Anh là né tránh hắn,

Thấy vậy Trần Tĩnh lên tiếng

-Sao vậy, Triều Anh?

Triều Anh nghiêm túc nói

-A Tĩnh, chàng có bao nhiêu nữ nhân thiếp không quản, nhưng nhất định chàng phải thật sự yêu thương bọn họ. Thiếp không muốn phu quân của mình bị gán mác là kẻ luôn đi trêu hoa ghẹo bướm, đùa giỡn tình cảm người khác. Thiếp cũng là nữ nhân, thiếp hiểu tình yêu mà không được đáp lại đau khổ tới nhường nào...

Trần Tĩnh thấy vậy cũng nghiêm túc, hắn kéo Lâm Triều Anh vào lòng rồi vỗ về an ủi nàng

-Ta hứa với nàng, và lại sau này khi ta làm xong mọi việc, ta cũng sẽ mãi mãi ở bên các nàng không xa rời.

Lâm Triều Anh tựa vào ngực hắn, hai tay cũng ôm chặt eo hắn. Mùi thơm xốc vào mũi, Trần Tĩnh thấy vậy cũng có phản ứng, ruộng nhà bỏ hoang lâu ngày, hiện tại cỏ dại mọc đầy cũng nên cắt tỉa.

Trần Tĩnh bế Triều Anh lên rồi đi thẳng vào trong phòng, tiếp theo đó là tiếng y y nha nha vang lên không dứt, âm thanh ngày một to hơn khiến mọi người bên ngoài cũng miệng đắng lưỡi khô

-Hoang dã vô độ! Để muội đi vào trong trừng trị hắn...

Hoàng Dung mở miệng mắng một tiếng sau đó cũng nhanh chóng đi vào, ít giây sau lại truyền ra tiếng hét thảm của nàng, hiển nhiên là bại trận

-Được rồi, đi vào thôi, nếu không hai người đó không chịu nổi huynh ấy đâu.

Thi Vũ cười khúc khích rồi nắm tay Chi Nhược cùng Dương Bất Hối vào trong.

Hai người mới dĩ nhiên là biểu hiện có phần e dè. Hai nàng trong cơn mê muội mới dám thử 3P hiện tại 1 đồng P thì có phần e dè.

Nhưng rất nhanh mọi thứ hoà lẫn vào nhau thành một khúc ca tuyệt vời như tiếng nhạc trời.

Tiểu Long Nữ cùng Lý Mạc Sầu sau khi trở về thấy cảnh hỗn loạn này cũng khuôn mặt đỏ bừng, còn chưa kịp làm gì thì đã bị Trần Tĩnh kéo vào nhập cuộc, trận chiến vẫn tiếp tục kéo dài cho đến tận khuya.

....

Sương sớm long lanh, không khí se lạnh, những đợt gió thổi vù vù bên tai, nhưng Trần Tinh cũng không cảm giác lạnh lẽo gì. Cái cảm giác đông ảm hề mát này khiến Trần Tinh rất dễ chịu.

Luyện Xương nhập môn hiệu quả đầu tiên mà hần nghiên cứu ra được chính là có thể điều chỉnh nhiệt độ cơ thể để thích nghi với các chỗ khắc nghiệt nhất.

Hiện tại cũng vừa tờ mờ sáng thôi, hần đã bay được khoảng 2-3 tiếng. Hiện tại Trần Tinh cách Băng Hoả Đảo cũng chỉ chừng khoảng vài dặm đường nữa thôi.

Hần khởi hành luôn trong màn đêm, hần muốn mau chóng hoàn thành xong mọi việc để trở về ôn nhu hương của mình.

Nếu có thể lựa chọn thì ai lại muốn ra ngoài bốn ba trong khi ở nhà lại có cuộc sống còn hơn cả ông hoàng?

Hần không phải người có dã tâm nhưng cuộc đời đưa đẩy làm cho hần phải trở nên có dã tâm. Như vậy mới có thể sống sót và tiếp tục bước lên con đường phía trước.

Hiện tại trời cũng đã sáng hần, Nơi này chính là Băng Hoả Đảo

Đứng trên không trung, từ trên cao nhìn xuống, Trần Tinh có thể hiểu được vì sao nơi này gọi là Băng Hoả Đảo, một bên là Băng thì đúng, nhưng một bên không phải là núi lửa mà là

Một vùng đất trống khô cằn, nhiệt độ vào khoảng 40 độ.

Trần Tinh cứ bay vòng quanh trên bầu trời Băng Hoả Đảo tiến hành tìm kiếm tung tích Tạ Tốn.

Không lâu sau hần có thể nhìn thấy một người trung niên râu ria bồm xồm đang tiến hành vung đao chém vào các tảng băng.

Trần Tinh lác đầu, hần hạ xuống phía sau ông ta. Tiếng động vang lên Tạ Tốn lập tức nghe được

-Ai?

-Tạ Tốn đứng không? Lần đầu gặp mặt ta cũng không muốn nhiều lời, ngươi hãy nghe ta nói hết và lúc đó ngươi có thể đưa ra thắc mắc, nếu không thì ta cũng không ngần ngại giết ngươi.

Trần Tinh thật sự không muốn phí thêm thời gian, nhưng đang tiếc là Tạ Tốn bị mù không thể thi triển Di hồn đại pháp và giết người đoạt bảo, cái cách làm này Trần Tinh không thích cho lắm.

Tạ Tốn cảm nhận được khí thế Trần Tinh biết không phải nhân vật tầm thường nhưng bản tính không sợ trời không sợ đất làm sao có thể dễ dàng khuất phục, chỉ là hần cảm thấy Trần Tinh cũng không có ác ý nên cũng khôn lên tiếng.

Thấy vậy, Trần Tinh cũng tiếp tục nói

-Ước muốn của ngươi có phải là giết chết Thành Côn - kẻ thù sát hại cả nhà ngươi cùng với tìm hiểu ra được bí mật Đồ Long Đảo? Đừng hỏi ta tại sao biết, chỉ cần trả lời phải hay không là được?

Tạ Tốn trong lòng nổi cơn giận giữ khi nghe Trần Tinh nhắc đến quá khứ đau lòng của mình.

Y không kìm được hét lớn một tiếng

-Aaaaaaaahhhh

Dĩ nhiên không chỉ là tiếng hét bình thường, mà nó là tuyệt kỹ thành danh Sư Tử Hống làm nên tên tuổi Kim Mao Sư Vương.

Tiếng hét qua đi, Trần Tinh ngoáy lỗ tai mình, đầu hần cũng ong ong khó chịu. Có điều nội lực của Tạ Tốn thuộc hạng xoàng, nếu không thì hần cũng không đơn giản như vậy.

Đích thân cảm nhận được uy lực của Sư Tử Hống, Trần Tinh bắt đầu đánh chủ ý lên nó, hần nói

-Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng có điều uy lực Sư Tử Hống chưa đủ. Ngươi càng nóng giận, thì cơ hội sống sót của mình càng nhỏ. Ta đến đây là để trao đổi với ngươi, nếu ta có y xấu thì ngươi có 80 cái mạng cũng không đủ ta giết!

Tạ Tốn nghe được những lời tràn đầy miệt thị mới hồi phục lại tinh thần, ông ta mở miệng nghi hoặc hỏi

-Tạ Tốn ta không phải kẻ tham sống sợ chết, có điều ngươi nói tìm ta là để trao đổi, trao đổi cái gì?

Trần Tinh cười nói

-Như ta đã nhắc đến trước đó, Thành Côn cùng bí mật Đồ Long Đảo!

Tạ Tồn trầm giọng hỏi

-Như thế nào?

Trần Tinh tiếp tục dẫn dắt

-Ta nghĩ ngươi ắt hẳn ngươi muốn đích thân giết chết Thành Côn đúng chứ? Cũng như giải khai được bí mật của Đồ Long Đảo? Chuyện này ta sẽ giúp ngươi hoàn thành, ta sẽ giúp ngươi chữa trị đôi mắt cùng nói ra tung tích Thành Côn đồng thời đưa ngươi rời khỏi Băng Hoả Đảo, và cả Bí mật Đồ Long Đảo ta cũng sẽ cho ngươi tận mắt chứng kiến nó là gì?

Tạ Tồn trong lòng âm thầm tính toán cùng suy đoán

-Người này thật ra là ai, vì sao lại rõ tường tận mọi chuyện của ta như vậy?

Ông ta cũng nghiêm túc trả lời

-Sáng mắt sao? Thế gian này toàn là những thứ đáng ghét và dơ bẩn nhất, mắt ta tuy mù nhưng tâm ta sáng, không nhìn thấy khiến lòng ta thanh thản...

Dừng một chút Tạ Tồn nói tiếp

-Trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí cả, điều kiện của ngươi là gì.

Mặc dù Tạ Tồn cũng có chút không muốn nhìn thấy lại nhưng dù sao mối thù nhất định phải báo. Trần Tinh cũng không để ý nhiều hẳn nói

-Rất sáng khoái, 2 việc đòi 2 điều kiện, thứ nhất chính là sau khi giải khai bí mật của Đồ Long Đảo thì nó không còn thuộc về ngươi nữa. Thứ hai chính là ngươi phải nói cho ta khẩu quyết tu luyện Sur Tử Hồng.

Tạ Tồn đưa ra đánh giá cùng nghi hoặc

-Ngươi muốn độc bá võ lâm? Còn nữa, vì sao ngươi lại đánh chỉ ý lên môn Sur Tử Hồng của ta?

-Nói nhiều vô ích, với thực lực của ta thì võ lâm chỉ là một ao nước nhỏ, ta không có hứng thú, ngươi chỉ cần biết như vậy là được, những việc khác ta không có nghĩa vụ phải giải thích với ngươi. Được rồi, nói cho ta biết câu trả lời của ngươi.

Tạ Tồn trong lòng tính toán, lúc sau ông ta mới nói

-Trước hết ngươi trị hết đôi mắt cho ta cùng với giải khai bí mật Đồ Long Đảo, thì coi cây Dao này thuộc về ngươi.

-Chuyện này rất đơn giản.!

Trần Tinh lấy tay ngăn chận tiến hành châm cứu cùng sử dụng Cửu U nghịch châm tiến hành chữa trị cho Tạ Tồn. Cửu U Nghịch Châm là hắc sáng tạo ra trong thời gian rảnh rỗi nhằm hoàn thiện thêm một số kỹ năng sinh tồn của mình để phòng những trường hợp bất trắc.

Quả nhiên không lâu sau đó, Tạ Tồn liền có thể nhìn thấy, không cần phải chờ đợi mấy ngày thậm chí là mấy tháng để đôi mắt thích nghi với ánh sáng.

Mà ngay lập tức Tạ Tồn có thể thấy rõ mọi thứ, hẳn nhìn Trần Tinh hít một hơi thật sâu âm thầm khiếp sợ, rồi nhìn xuống Đồ Long Đảo trong tay mình mà không một chút do dự ném cho Trần Tinh.

Hắn tiếp nhận Đồ Long Đảo, trong sự chứng kiến của Tạ Tồn, Trần Tinh bẻ đôi thanh đao ra.

Tiếng rắc giòn giã vang lên, bên trong rơi ra hai thứ. Một miếng sắt cùng một quyển da dê.

Trần Tinh nhặt lên xem xét, miếng sắt dĩ nhiên nửa miếng bản đồ được điêu khắc rất tỉ mỉ. Còn phần da dê mở ra xem thì thấy có đề chữ, tựa là Vũ Mục Di Thư.

Tạ Tồn lúc này đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn

-Hahaha, nực cười nực cười, người đời ngu tri dốt nát, không nghĩ tới Tạ Tồn này cũng là một trong số đó. Bí mật chó má, ta bỏ ra nhiều năm nghiên cứu như vậy chỉ để đánh đổi hai thứ rác rưởi này? Hahaha

Trần Tinh thấy vậy lắc đầu, hẳn làm cho Tạ Tồn ngất xỉu rồi nắm áo ông ta nhanh chóng bay trở về Trung Nguyên.

....

Dưới chân núi Thiếu Lâm, Trần Tinh nhìn Tạ Tốn rồi nói

-Kẻ thù của ngươi ở trên Thiếu Lâm, hấn trốn trong đó lấy pháp danh là Viên Chân.

Tạ Tốn không do dự ngay lập tức lấy ra một quyển sách ném về phía Trần Tinh, dĩ nhiên đây là Sur Từ Hồng bí kíp.

Ông ta không hề thắc mắc cũng như không tin tưởng lời nói của Trần Tinh.

Hắn nhìn theo bóng lưng cảm thấy Tạ Tốn như là một con sư tử mạnh mẽ những cô độc, oai dũng nhưng thê lương. Nói chung mọi việc không còn liên quan tới hắn nữa.

Trần Tinh mở miếng sắt ra xem vị trí đặt các bảo vật rốt cuộc là ở nơi nào. Vũ mục di thư thì hắn tạm thời không thèm đếm xỉa đến. Kể cả Sur Từ Hồng cũng vậy.

Không như mấy thằng thiếu năng khác cần phải đủ trọn vẹn bản đồ mới có thể tìm ra vị trí.

Hắn chỉ cần một miếng là đủ để biết đoạn bảo vật đang ở đâu. Không phải hắn thông minh mà là dựa vào kiến thức địa lý cùng khả năng suy đoán thôi.

Trần Tinh cũng bỏ luôn ý định lấy Ý Thiên Kiếm vì thấy nó không còn cần thiết nữa.

Một tấm bản đồ chia làm hai vậy vị trí nhất định phải là điểm chính giữa chỗ bị chia ra. Nếu vị trí nằm hoàn toàn một trong hai miếng thì cần 2 miếng bản đồ để làm gì?

Hắn nhanh chóng rời đi đến địa điểm giấu bảo vật. Không có gì trở ngại Trần Tinh trực tiếp dùng phương thức thô bạo nhất mở ra lối vào.

Rất nhiều cơ quan cạm bẫy, xem ra Phí Hải Diên rất để tâm đến an toàn của nơi này.

Đạp vào cơ quan, tên trên vách tường lập tức phóng thẳng về phía Trần Tinh nhưng hắn làm như không thấy tiếp tục tiến lên phía trước.

Đá lăn, rắn độc, chong nhon,.....

Một lúc sau, Trần Tinh đến được căn phòng cuối con đường, hắn thấp sáng căn phòng lên thì thấy rất nhiều rất nhiều bảo vật, dạ mình châu chiếm một nửa nơi này, còn lại là những đồ vật có phần cũ kỹ cổ xưa.

Trần Tinh vừa bước vào liền cảm nhận được cơ thể hắn thay đổi. Chính xác là Huyền Giới chi Môn trong cơ thể hắn xung động lên.

Điều này chứng tỏ trong số tất cả bảo vật ở đây có phần thiếu khuyết của nó.

Trần Tinh gấp gấp thu toàn bộ những vật này vào trong nhẫn trữ vật, vừa thu vào thì cơ thể hắn lập tức trở lại bình thường.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nếu lỡ chớp mắt lại mấy trăm năm nữa thì nguy to.

Sau khi kiểm tra không bỏ sót thứ gì Trần Tinh liền xoay người rời đi.

....

Bên trong chiếc nhẫn trữ vật của hắn một lần nữa phát sinh dị biến mà hắn không hề hay biết. Nhưng lần này không phải là Huyền giới chi môn hay phần thiếu khuyết của nó mà chính là một món đồ vật khác.

Trần Tinh hiện tại thấy cũng không còn việc gì làm nên tâm trạng cũng thấy trống rỗng.

Hắn cũng không vội vã để trở về thử nghiệm vì biết đâu lần này lại tới thời đại nào nữa? Cho nên hắn cũng có chút lo lắng.

Hắn quyết định không bay đi mà đi bộ trở về Đảo Đào Hoa! Thời gian ước tính hắn là tầm một tháng, một tháng sau có lẽ hắn sẽ rời đi nơi này.

Thời gian tính từ bây giờ đến đó là khoảng thời gian mà Trần Tinh tự xem xét lại, xem bản thân mình có bỏ sót chuyện gì quan trọng nữa? Và còn chuyện gì chưa làm nữa hay không ngoài việc đi một chuyến Vô Đang gặp Trương Tam Phong?

....

Ghé qua các thành thị nông thôn để tận hưởng một tháng thanh thoi an nhàn, cuộc sống không phải tranh đấu ta giết ngươi, ngươi giết ta này thật tốt.

Vẫn còn hơn mười ngày nữa mới đúng kỳ hạn một tháng, đi ngang qua chân núi Thiếu Thất, Trần Tinh cảm thấy có rất nhiều người đang tiến hành tụ tập về nơi này.

Hắn mới hiểu kỳ dò hỏi một người, thì ra là Tạ Tốn không thành công giết chết Thành Côn nhưng lại đánh y trọng thương và bị bắt nhốt ở thiếu lâm và được ba vị thần tăng trông coi.

Và tin tức này truyền ra ngoài cho nên mọi người đến đây chính là tham gia Đại hội Đồ Sư. Có điều mục đích không gì khác ngoài Đồ Long Đảo, có điều bọn họ mãi mãi cũng không giải được bí mật đằng sau nó.

Trần Tinh lúc đầu cũng lười quản, hẳn dự định tiếp tục cuộc hành trình của mình nhưng lúc này một đoàn người ngựa lọt vào tầm mắt hắn, làm cho hắn cảm thấy hứng thú và quyết định lên núi xem thử.

Đoàn người này không ai khác chính là do Triệu Mẫn dẫn đầu.

Cô nàng này hiện tại mặc trang phục nữ nhân mà không phải cải trang thành nam tử nữa... Đây cũng chính là nguyên do Trần Tinh cảm thấy hứng thú!

*Hết chương....

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Mộ địa

Thiếu Lâm Tự hậu viện, ở đây đang tập trung rất nhiều nhân sĩ võ lâm. Tất cả đều đang hướng về tăng nhân thiếu lâm mà là ó, tình thế rất là căng thẳng, nếu cứ tiếp tục kéo dài có lẽ sẽ xảy ra một trận quần chiến....

-Giao Tạ Tốn ra đây, Thiếu Lâm các ngươi dự định một mình độc chiếm Đồ Long bảo đao hay sao?

-Phải, Thiếu Lâm muốn đối địch với toàn bộ võ lâm sao?

-Đúng vậy, giao Tạ Tốn ra...

-Mau giao Tạ Tốn ra đây, bọn người tu hành các ngươi lấy quyền gì bắt ông ta? Mau thả ông ta ra để chúng ta bắt ông ta lại!

Tất cả mọi người đều im lặng rồi hướng ánh mắt nhìn người thanh niên nhỏ con này; đang la hét tự nhiên âm thanh đều im bật khiến người này cũng dừng lại quan sát xung quanh thấy mọi người đang nhìn mình thì cảm thấy xấu hổ lùi về phía sau

Trình trạng hỗn loạn nhanh chóng được đẩy lên cao hơn.

..

Tăng nhân Thiếu Lâm Tự đã được điều động hầu như toàn bộ, tất cả đều tập trung ở nơi này. Kể cả 18 người đồng cũng ở đây.

Điều này chứng tỏ bọn họ phải đối mặt với áp lực rất lớn. Nhìn thấy một tốp rồi lại một tốp người liên tục kéo đến Không Văn thờ dài cát tiếng

-A di đà phật, Các vị xin hãy yên lặng nghe lão nạp nói vài lời, Tạ Tốn mấy ngày trước lên vào Thiếu Lâm ta ý đồ giết chết Viên Chân sư diệt. Chuyện này làm rung động cao tăng trên dưới Thiếu Lâm. Phải biết, hàng trăm năm nay chưa có trường hợp nào như vậy xảy ra. Mặc dù Tạ Tốn làm nhiều việc ác, thể nhưng Trời cao có lòng hiếu sinh, hiện tại ông ta đang được các vị sư thúc ngày ngày giảng kinh sám hối, giải trừ ma niệm trong lòng, chuộc lại tội lỗi đã gây ra. Thiếu Lâm ta trên dưới hoàn toàn không ai để ý đến Đồ Long bảo đao gì, và lại trên người Tạ Tốn vốn cũng không có.

Mọi người dĩ nhiên không thể nào tin tưởng lời nói của Không Văn mà vẫn đòi thả Tạ Tốn.

Thiếu Lâm cũng rơi vào tình thế nước đổ đầu vịt, nói chẳng ai nghe thì làm sao? Thiếu Lâm Tự không thể vì một người mà đối đầu với cả võ lâm như vậy.

Bất đắc dĩ nên cao tăng mới đưa ra biện pháp là nếu ai có thể đánh bại Tam vị thần tăng Độ Ách, Độ Kiếp, Độ Nan thì Thiếu Lâm sẽ không ngăn cản người đó xử lý Tạ Tốn thế nào.

-Hừ, ở đây nhiều người như vậy sợ các ngươi sao? Để ta lên trước

Một người đại hán thân hình đồ sộ, trong tay cầm một thanh đao to tướng, lưng hùm vai gấu, tư thế hùng dũng, y bước lên phía trước lớn tiếng nói

-Ta tên...hự...

Người này còn chưa kịp xưng tên thì một sợi xích to dùng nện thẳng vào người y khiến y hự một tiếng rồi bay rớt ra ngoài bất tỉnh nhân sự.

Một đám người hít vào một hơi khí lạnh, chân bắt giắc lùi về sau. Toàn trường đều im lặng, lúc này một đoàn người đi tới. Dẫn đầu dĩ nhiên là Triệu Mẫn.

Cô nàng này sau khi tới thì ngó nghiêng xung quanh dường như muốn tìm kiếm ai đó, nhưng một lúc thì vẻ mặt nàng có chút thất vọng.

Cũng chính lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn về một người khác. Người này từ phía tường lướt xuống trước khoảng đất trống, y phẩy phẩy đồ của mình rồi mới liếc mắt nhìn tăng nhân Thiếu Lâm.

Từ trong đám người bỗng nhiên có tiếng la lên

- Vô Kỵ ca ca..

Tiểu Chiêu chen lấn chạy ra ngoài, dĩ nhiên người vừa xuất hiện chính là Trương Vô Kỵ, có điều hình như có chỗ nào không đúng cho lắm.

Bởi vì, Trương Vô Kỵ mặc đồ của nữ nhân....

Trần Tĩnh lúc này cũng đã ngồi trên thân cây nhìn thấy mọi thứ, hấn ồ lên một tiếng trầm nghĩ

- Tạo hình này, hình như đã thấy ở đâu thì phải....

Hắn không thể nào nhớ được nên cũng dẹp mọi chuyện sang một bên.

Trần Tĩnh không nghĩ tới Tiểu Chiêu cũng ở nơi này, có điều hình như nàng cũng trở thành Thánh nữ thì phải, bởi vì hắn phát hiện trên người nàng có võ công. Chẳng những như vậy mà cũng rất cao, trình độ cũng đạt tới nhất lưu cao thủ.

- Không biết nàng ấy lấy được cơ duyên gì...

Trương Vô Kỵ nhìn Tiểu Chiêu nói

- Tiểu Chiêu, muội cũng tới đây sao? Trước khoan hãy nói, ta phải cứu nghĩa phụ ra đã.

Giọng nói âm nhu vang lên, the thé thật sự rất khó nghe, mọi người xung quanh chỉ trở không ngừng.

Trần Tĩnh đang ăn trái táo nghe giọng y cũng phun ra một miếng. Có điều thân thể hắn đã mạnh lên nên không khống chế lực đạo chuẩn lắm, miếng táo bay thẳng vào người trong đám kia khiến kẻ này bất tỉnh. Đồng bạn của y thấy vậy hết lên

- Kẻ nào sử dụng ám khí đánh lén, mau ra đây...

Nhưng không một ai để ý đến người này...

Trương Vô Kỵ không để ý đến những điều này, hắn tiến lên phía trước nhìn đám người thiếu lâm dò hỏi

- Có phải chỉ cần ta đánh bại ba vị đại sư này là có thể đưa nghĩa phụ ta đi?

Không Văn lên tiếng xác nhận

- A di đà phật, có các vị ở đây làm chứng, thiếu lâm nhất quyết không nói hai lời!

Trương Vô Kỵ không lên tiếng nữa bắt đầu ra chiêu.

Các ngón tay hắn thủ thế niêm hoa không biết làm gì. Bỗng nhiên vèo một tiếng, một mảnh kim châm nhỏ bay thẳng vào Độ Ách, ông ta giật mình nghiêng đầu né tránh, mồ hôi lạnh ứa ra, ông ta ngưng mắt nhìn Trương Vô Kỵ

- Không nghĩ tới tuổi người còn trẻ mà lại sở hữu võ công thượng thừa như vậy. Người tên là gì?

Trương Vô Kỵ cũng tạo dáng nói ra tên của mình. Trần Tĩnh da gà nổi lên, hắn thật sự không muốn xem cũng như không muốn quan tâm nữa. Hắn không muốn nôn mửa.

Cửu Dương Công thật sự tồn tại, Trần Tĩnh không nói ngoa, nhưng không hiểu sao Trương Vô Kỵ luyện thế nào lại giống Quỷ Hoa thế này?

Quỷ Hoa muốn luyện được thì phải tự cung. Không tự cung mà tu luyện sẽ bị sức nóng nội lực thiêu đốt mà chết.

Cửu Dương Thần Công cũng là chí dương công pháp, không lẽ nguyên do là Tinh nguyên của Trương Vô Kỵ đã mất nên luyện ra một công pháp khác?

Không nhắc đến vấn đề này nữa, Trần Tĩnh lướt xuống phía dưới đứng chung với đám người Triệu Mẫn.

Là người có võ công cao nhất Huyền Minh nhị lão ngay lập tức nhận biết được có người trà trộn vào, hai người ăn ý liếc nhìn nhau rồi gạt đầu từ từ lui ra phía sau.

Triệu Mẫn cũng không biết và cũng không để ý, nàng vẫn tiếp tục xem diễn biến, đôi khi lại hướng nhìn sang xung quanh tìm kiếm gì đó, mục đích lần này nàng đến chính là vì Đồ Long Đao.

-Cô đang tìm ai sao?

Giọng nói vang lên bên cạnh mình, Triệu Mẫn cứ nghĩ là Huyền Minh nhị lão nên theo bản năng trả lời

-Không liên quan gì tới ngươi....

Vừa nói xong nàng cũng giật mình quay đầu lại, thấy Trần Tinh thì trong lòng chợt vui vẻ hẳn lên, nhưng bên ngoài thì lại tỏ vẻ bất ngờ

-Tại sao lại là ngươi? Nhị lão đâu?

Trần Tinh đứng né qua một bên, Triệu Mẫn thấy rõ ràng Nhị lão đang sùi bọt mép bất tỉnh, lại lên con động kinh và được mấy người khác chăm sóc.

Nàng bất đắc dĩ lắc đầu, từ lần trước được Trần Tinh chữa trị thì Huyền Minh nhị lão đã không còn như lúc trước, thấy bức hoạ hẳn mà run rẩy nữa, nhưng về gặp người thật thì vẫn cứ như vậy và không thể chữa trị hết vết thương tâm lý này được.

Trần Tinh thấy vậy giả vờ hỏi

-Sao không thể là ta? Cô đang tìm gì sao?

Triệu Mẫn liếc xéo không thèm quan tâm nói

-Hừ, không mắc mớ tới ngươi!

Trần Tinh thấy vậy cũng giả vờ nói

-Vậy thôi ta đi đây...

Triệu Mẫn thấy vậy liền cảm thấy hối hận, có điều Trần Tinh cũng đã chạy đi nơi khác rồi.

-Tiểu Chiêu, mấy ngày không gặp không nghĩ tới cô khác xa lúc trước như vậy a..

Tiểu Chiêu đang lo lắng xem diễn biến tình huống nghe được lời nói của Trần Tinh thì giật mình, nàng không do dự thương cho hẳn ngay một chương.

Chương này đối với Trần Tinh thì cho dù có là Một ngàn Trương Tam Phong toàn lực cũng không thể gây thương tổn cho hẳn.

Vấn đề là Trần Tinh không né không tránh mà nhận một chương này, chương vừa chạm hẳn tiền giả bộ phun ra một ngụm máu, máu ở đây thật chất chỉ là nước sốt cà chua thôi.

Vì để tránh phun bắn người Tiểu Chiêu nên Trần Tinh đã cố tình nghiêng đầu qua, tên có đồng bạn lúc này bị vô tảo đánh ngất bỗng nhiên hét thảm lên một tiếng rồi cũng giống bạn hẳn.

Không ai cũng không để ý đến hai tên xấu số này.

Trần Tinh làm như vậy Mục đích không gì khác chính là thử Tiểu Chiêu xem nàng phản ứng thế nào.

Sau khi Tiểu Chiêu nhìn rõ người này là Trần Tinh liền cảm thấy lo lắng

-Là ngươi, xin lỗi, ta không phải cố ý

Sau đó Tiểu Chiêu cũng ngồi xuống kiểm tra thương thế của Trần Tinh.

Triệu Mẫn cùng từ bên khác chạy tới

-Ngươi làm sao?

Biểu hiện của nàng cũng tỏ ra lo lắng, thế là Trần Tinh cũng bất đắc dĩ, nếu hẳn cứ tiếp tục giả vờ thì Triệu Mẫn cùng Tiểu Chiêu sẽ đánh nhau.

-Khụ...khụ.., ta không sao, không có vấn đề gì..

Triệu Mẫn thấy Trần Tinh như vậy nhớ tới lúc hẳn phá vỡ lồng sắt thì lập tức biết mình bị lừa, nàng hừ lạnh một tiếng cũng nổi giận quay người đi. Chỉ là lúc đi còn liếc xéo Tiểu Chiêu.

Còn Tiểu Chiêu thì vẫn không hay biết mà cảm thấy áy náy lại điu hẳn đứng lên.

Trần Tinh nhân cơ hội nắm luôn tay nàng, Tiểu Chiêu xấu hổ rút tay lại nhưng làm sao hẳn có thể dễ dàng buông ra được?

-Ngươi mau buông tay, nếu không ta sẽ nổi giận...

Dưới lớp khăn mỏng khuôn mặt Tiểu Chiêu cũng đỏ bừng lên, không hiểu sao càng tiếp cận Trần Tĩnh thì cả người nàng cũng trở nên khô nóng hơn, đặc biệt khó chịu nhất là khi nàng lại giống như bị hắt thu hút vậy, ngoài miệng thì kêu hắt buông tay nhưng lòng thì lại không muốn.

Trần Tĩnh nhận thấy sự thay đổi của Tiểu Chiêu, hắt cũng đã già đời không phải người chưa nếm thử sự đời làm sao không biết cho được?

Trần Tĩnh kéo Tiểu Chiêu luôn vào lòng trong sự kháng cự yếu đuối, hắt thì thảo bên tai nàng

- Tiểu Chiêu, Vô Kỵ ca ca...không, giờ phải gọi là Vô Kỵ tỷ tỷ của muội không cần muội làm nha hoàn, muội cố chấp như vậy làm gì? Hay là muội muốn trở thành Thánh nữ sống không có mục đích như vậy cho đến cuối đời?

Tiểu Chiêu long run lên, hướng ánh mắt về phía thân ảnh Trương Vô Kỵ đang giao thủ cùng ba vị thần tăng kia.

Trần Tĩnh nói không sai, y nào phải còn là nam nhân nữa? Tình cảm mới chớm nở, chưa được đơm hoa nữa đã lụi tàn nói chi là kết trái?

Còn về Thánh Nữ? Tiểu Chiêu có thể trăm ngàn lần hét lên không muốn, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

-Ta....ta....

Áp úng cả nửa ngày Tiểu Chiêu cũng không biết phải nói như thế nào, nàng cũng quên luôn việc đang bị Trần Tĩnh ôm.

Không ai để ý hai người bọn họ ngoài trừ một người, Triệu Mẫn tức giận dậm chân, nàng không chịu nổi nữa cũng đi lại ho khan phá vỡ cảnh chương mất này

-Khục, không nghĩ tới đạo đức bị suy đồi đến tình trạng này, giữa thanh thiên bạch nhật lại tình chàng ý thiếp như vậy, không sợ thiên hạ chê cười sao?

Triệu Mẫn có ý phá rối nên cũng không kiềm chế âm thanh, nên một số người đứng gần cũng nghe được và hướng mắt về bên này chỉ trò bàn tán.

Tiểu Chiêu xấu hổ giãy giụa nhưng không thành, Trần Tĩnh thấy vậy kéo luôn Triệu Mẫn rồi ôm luôn nàng vào, hắt cười đều nói

-Như vậy thì cô cũng xem như góp phần làm suy đồi đạo đức rồi, không còn phân bì với chúng ta nữa chứ?

Triệu Mẫn bất bình quát lên

-Biến thái, thả ta ra?

Nhưng lại cố tình giãy giụa yếu ớt, trong lòng nàng thầm nghĩ

-Bên trong lòng hắt, thật ấm!

Trần Tĩnh chỉ cười cười không nói gì, có người thấy hai cô gái xinh đẹp bị một mình hắt độc chiếm nên lòng cũng nổi lên ghen tị, người này đứng ta quát.

-Này tên kia... Ừc...mau dẫn lão bà của ngươi trở về, đừng có ở đây mà trêu chọc bọn ta như vậy.

Người này mới vừa la lên ba chữ thì cảm nhận được áp lực cùng ánh mắt Trần Tĩnh, y nuốt nước bọt cũng nuốt luôn lời nói dự định gây hấn của mình, đổi sang một câu gato như vậy.

Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu cảm thấy xấu hổ nhưng các nàng cũng không phản bác, hai người thật sự thích cảm giác này.

Vấn đề này không phải là do hai người dễ dãi, mà chính là vì một nguyên nhân khác, nguyên nhân này sau này Trần Tĩnh mới hiểu rõ, nhưng lúc đó hai người cũng đã trở thành nữ nhân của hắt.

Cuộc chiến kéo dài trong chốc lát, Trương Vô Kỵ cũng thành công cứu ra Tạ Tổn, có điều Tạ Tổn vì không muốn liên lụy y cũng như nhìn thấy y đã thay đổi nên quyết định không rời đi mà ở lại quy y.

Bí mật Đồ Long Bảo Đảo cũng không ai biết bởi vì Tạ Tổn đã nói là để nó lại ngoài đảo, ai có bản lĩnh đến đó thì người đó sẽ lấy được.

Thế là một đám ngu muội này rầm rập tin theo đồ xô ra biển tìm kiếm Đồ Long đảo.

Trần Tĩnh trước đó cũng đã dẫn Triệu Mẫn cùng Tiểu Chiêu rời đi, hai người này dường như cũng đã trở nên không kiềm chế được bản thân. Bởi vì hai người cũng có dấu hiệu của cơn khát tình.

Trần Tĩnh đầu cũng nóng lên, hắt rất là ức chế vì hắt không biết tại sao một nữ nhân nào tiếp xúc với hắt đều có biểu hiện như vậy?

Hắt âm thầm suy đoán

-Chẳng lẽ là do Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh?

Hai người hiện tại không giống như Lý Mạc Sầu cùng Dương Bất Hối, không biết trời trăng mây đất gì, có điều tình trạng càng trở nên khó xử hơn khi

Triệu Mẫn bắt đầu sờ soạng người hấn.

Trần Tinh không phải ăn chay nhưng dù sao nếu cứ như vậy thì cảm thấy có lỗi với các nữ nhân của mình, cho nên hấn điểm huyết hai người rồi bay thẳng đến Đảo Đào Hoa để lại nơi đó giao cho chúng nữ quyết định xem thế nào. Dù sao hấn cũng hứa với Lâm Triều Anh.

Trần Tinh cũng nói hết với các nữ biết được những việc kỳ lạ này cũng như căn dặn luôn việc đã tìm ra phần thiếu khuyết của Huyền giới chi môn và để các nàng làm ta chuẩn bị.

....

Sau khi làm xong hấn cũng lên đường đến Võ Đang. Thái Cực Quyền áo nghĩa hấn muốn có được, tuy rằng sẽ không giúp ích được gì nhiều nhưng dù sao cũng có thể xem như kiến thức một chút cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Núi Võ Đang, mây trắng lượn lờ, Trương Tam Phong cũng như thường ngày, mỗi sáng đều sẽ đánh một bài quyền, động tác của ông ta rất chậm nhưng lại làm cho người ta cảm giác không theo kịp tốc độ, nghe có vẻ nghịch lý nhưng lại là sự thật.

Trần Tinh đã đến nơi này cũng được hơn 30 phút, đây cũng là thời gian Trương Tam Phong bắt đầu đánh đến khi kết thúc Thái Cực Quyền. Ông ta đánh xong rồi điều chỉnh lại trạng thái và hướng Trần Tinh hỏi

-Người đã đến xem ta đánh được một lúc rồi mà không dự định nói gì sao?

Trần Tinh suy ngẫm một chút rồi nói

-Hư linh đình kinh, Hàm hung bạt bối, Trầm kiên trụ châu, Khí trầm đan điền, Phân hư thực, Dụng ý bất dụng lực, Thượng hạ tương tùy, Nội ngoại tương hợp, Tương liên bất đoạn, Động trung cầu tịnh, Khúc trung cầu thực, Dĩ hư bất biến ứng vạn biến. Ta đã hiểu...

Trương Tam Phong chăm chú nhìn Trần Tinh rồi cảm thán

-Quả nhiên... người giết Thanh Thụ là người có đúng không?

Trần Tinh lắc đầu

-Tên đó sao? Ý muốn đụng đến nữ nhân của ta nên chết chưa hết tội?

Trương Tam Phong nhú mày

-Như vậy người đến đây để làm gì? Trả thù Võ Đang sao?

Hấn lắc đầu

-Người nào làm thì người đó chịu, ta đến đây mục đích đã đạt được. Người...rất không tệ.

Trương Tam Phong không hiểu ý của hấn là gì nhưng cũng không nói gì thêm nhiều.

Trần Tinh không do dự liền rời đi, Trương Tam Phong một mình ngửa mặt lên trời thở dài. Không ai biết ông ta suy nghĩ gì, nhưng từ đây, Trương Tam Phong cũng không còn xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Có người truyền rằng Ông ta đã đắc đạo phi thăng, cũng có người nói khác, chỉ là những việc này Trần Tinh không để ý đến.

Hấn hiện tại bay trở về Đảo Đào Hoa để chuẩn bị thử xem lần này Huyền giới chi môn lại sẽ đưa mọi người đến nơi nào.

Trên đường trở về Trần Tinh tình cờ bay ngang qua một nơi, chính xác hơn là một mộ địa, có điều lúc bay qua thì hấn cảm thấy có vật gì bên trong trừ vật giới chỉ dường như muốn thoát ra.

Trần Tinh nhú mày, hấn dừng lại xem xét nhẩn của mình thì phát hiện mảnh ngọc hình rồng đang phát sáng.

-Như thế nào? Chẳng lẽ lại là bảo vật gì?

Mảnh ngọc bội đang phát sáng chính là thứ mà Tần Phục đã tặng cho hấn, không nghĩ tới trong đồng bảo vật mà Phí Hải Diên thu gom được lại có một nửa khác. Và trùng hợp hơn là những thứ này lại rơi đúng trên người Trần Tinh.

Hấn cũng hạ xuống nơi một địa này rồi cũng dựa theo cảm ứng để xem rốt cuộc nơi này ẩn chứa bí mật gì?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Tam đại tà vật

Mộ địa này nằm gần vách núi và được các dãy núi bao vây nên cũng chẳng có đường vào, bốn phía chỉ là một mảnh đồi hiu, cỏ dại um tùm. Xung quanh chỉ có một số bộ xương người lộ thiên để biết đây là mộ địa, còn lại không có gì nổi bật.

Trần Tinh cảm nhận mảnh ngọc bội này càng lúc càng phản ứng mãnh liệt, hắn đoán chắc nơi này ẩn chứa một bí mật nào đó nên cũng không ngần ngại mà khám phá nó.

Không có đường đi thì bản thân tự tạo, Trần Tinh nhắm thẳng trung tâm nơi Trung Tâm nhất mà oanh tạc.

Tiếng rầm rầm vang lên không dứt, mặt đất cũng lồm xồm những cái hố tổ, sau ít phút thì nó sụp xuống lộ ra một đường hầm với những bậc thang để đi xuống.

Có thể thấy rõ ràng được lẫn trong đất đá là rất nhiều mảnh xương cốt đã mục nát, xem niên đại cũng không ngắn.

Có lẽ nơi đây từng là một nơi ẩn náu của nhóm người nào đó, bị đất lở chôn vùi trong quá khứ.

Trần Tinh ngưng mắt nhìn, phía trước hắn chỉ là một mảnh hắc ám, bậc thang dẫn đến đâu thì không biết nhưng theo phương hướng của nó chắc là vào trong lòng núi.

Hắn mang theo đuốc rồi cũng tiến vào bên trong. Mùi khó ngửi cũng từ trong hắc ra, Đi được một đoạn thì thấy vài bộ xương người đang ôm nhau mà chết.

Phía vên các vách tường có chỗ để đuốc nên Trần Tinh cũng thấp sáng tất cả, lúc này hắn mới có thể thấy rõ những thứ xung quanh.

Hành lang kéo dài khoảng 50m sẽ thấy một thạch thất, bước vào trong đó thì Trần Tinh lại chứng kiến một cửa đá lớn, hai bên cánh cửa được đặt hai con sư tử bằng đá, khác với sư tử bình thường, chúng có cánh bên hông và cái đuôi răn cong ở phía sau. Còn lại thì không có đặc điểm gì nổi bật.

-Nơi này là nơi nào?

Trần Tinh nghĩ thầm trong lòng, hắn thật sự không có ấn tượng một chút gì về nơi này.

Hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cần khám phá hết nơi này không phải liền biết được mọi thứ sao?

Hắn tiến lên phía trước và bước thì thấy trung tâm cửa đó một lỗ khuyết nhỏ, vừa vặn lỗ khuyết này vừa khít với miếng ngọc.

Hắn không do dự đặt miếng ngọc vào và nhanh chóng lùi về phía sau.

Ánh hào quang loé lên, miếng ngọc cũng hoà lẫn vào cửa đá. Nó trở nên hoàn mỹ vô khuyết, thống nhất như một khối.

Nhưng rất nhanh truyền đến những rung động nhỏ, sau đó chính là việc cánh cửa đá tự động tách ra làm hai để lộ một mảnh đen kịt, Trần Tinh có thể cảm nhận được luồng khí cực kỳ tà ác toả ra khiến linh hồn hắn cũng bị lôi kéo bởi sự oán hận không cam lòng trong đó.

Bất chợt đôi mắt hắn đỏ lên, có điều Trần Tinh cũng nhanh chóng lấy lại tỉnh táo.

Biết bên trong chứa đựng không phải thứ tốt lành gì nên Trần Tinh cũng trở nên do dự.

Nhưng đúng lúc này, hai con sư tử đá đôi mắt bỗng nhiên loé lên rồi ầm một tiếng bọn chúng vỡ tan ra, chính xác hơn là lớp đá phủ xung quanh chúng nó rơi ra ngoài để lộ bản thể.

Hai con sư tử này không phải bằng đá mà chúng thật sự là một sinh vật sống.

Chúng nó hướng về Trần Tinh để lộ ra bộ mặt hung ác gầm thét

-Rống~

Tiếng rống đáng sợ mang theo vô tận cuồng nộ, Trần Tinh cũng giật mình khi xảy ra tình huống này, hắn phản xạ theo bản năng quyền đầu điên cuồng oanh tạc vào hai con quái vật

Bình thường một đám của hắn có bao nhiêu uy lực không cần phải nói, thế nhưng hiện tại đánh vào hai con sư tử cứ như là gió thổi nhẹ vậy, bọn chúng chẳng hề phát ra tiếng kêu thảm thiết mà còn tựa như đang kêu hắn đám bốp mạnh lên nữa vậy.

Trần Tinh mồ hôi lạnh ứa ra, hắn biết được mình gặp rắc rối to, hiện tại hắn có thể dám chắc nơi này không thuộc về thế giới này, hai con súc sinh này quá mạnh so với bất kỳ thứ gì hắn từng thấy.

Trần Tinh không do dự xoay người bỏ chạy, tốc độ của hắn phải nói là rất nhanh nhưng đáng tiếc hai chân thì làm sao có thể chạy lại bốn chân?

Một con sư tử lao lên, âm thanh xé gió lướt bên tai, đến khi Trần Tinh kịp nhận ra điều gì thì trước mắt hắn cũng tối sầm lại.

Con sư tử này vượt qua Trần Tinh rồi cái đuôi rắn của nó quật ngang 180 độ, điểm đến chính là ngay bụng hắn.

-Hự..phụt...

Trần Tinh lập tức bị đánh bay ngược trở về sau, theo quán tính cũng bay luôn vào trong đống sau cánh cửa đá, hắn ới ra ngum máu rồi cũng bất tỉnh nhân sự.

Kỳ lạ là hai con sư tử chỉ liếc nhìn nhau rồi trở về vị trí cũ, cơ thể bọn chúng cũng bắt đầu biến thành tượng đá giống như lúc đầu.

.....

Không biết qua bao lâu, Trần Tinh từ con mê man tỉnh lại, hắn hiện tại đang nằm trên một chiếc giường đệm rất hiện đại, xung quanh bốn vách tường với rất nhiều vật dụng giống như là thế kỷ 21.

-Căn phòng này....

Trần Tinh cả người ứa oái, không khí se lạnh ngày đông khiến hắn cũng lười mở mắt, nhưng lại cảm thấy có điều gì đó không đúng cho lắm.

-Đây... Không phải là phòng của ta sao?

Hắn thì thảo rồi lấy hết sức ngồi dậy, đúng vậy, đây chính là căn phòng của Trần Tinh.

Cảm nhận cơ thể chẳng có chỗ nào bất thường chỉ ngoài việc đầu có hơi ong ong một chút.

Hắn đứng dậy rồi đánh giá căn phòng này kỹ một lần nữa, Trần Tinh còn nhớ rõ ràng những sự việc xảy ra trước đó...nhưng hiện tại vì sao hắn lại ở nơi này?

Đúng lúc này, phía dưới lầu truyền đến một giọng nói của một nữ nhân

-Sao nhỏ, còn chưa dậy sao? Xuống ăn sáng đi..

Trần Tinh lòng run lên, đây rõ ràng là tiếng nói của mẹ hắn, cái biệt danh sao nhỏ này mẹ hắn cũng đã gọi từ bé đến hiện tại không sửa, hắn không kìm được lớn tiếng nói

-Mẹ~, con xuống ngay.

Phanh một tiếng hắn nhanh chóng chạy xuống cầu thang, phía dưới, một bóng lưng có phần đầy đặn, trên người còn mang tạp dề đang bận bịu dọn đồ ăn lên bàn, cạnh đó là một trung niên nhân chăm chú đọc báo, người này có làn da có hơi ngăm đen nhưng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng hiển nhiên khi còn trẻ cũng là một người điển trai.

Đây cũng chính là cha mẹ của Trần Tinh.

-Cha~ mẹ,....

Giọng nói có phần run run, Trần Tinh cũng không nhịn được đi thẳng tới ôm lấy cha hắn rồi đến mẹ hắn.

-Sao vậy sao nhỏ? Hôm nay con làm sao? Có phải đêm nay hẹn Phi Yến đi chơi nên cảm thấy tâm trạng hơi hồi hộp không?

Trần Tinh giật mình, hắn buộc miệng nói

-Phi Yến? Hẹn hò?

-Đầu óc con có vấn đề gì sao? Ngay quan trọng như vậy cũng quên? Chẳng phải hôm qua con nói với chúng ta tối nay cùng Phi Yến đi chơi sao? Ta nói cho con biết, liệu mà đối xử với người ta cho tốt, Phi Yến mẹ cảm thấy rất vừa mắt, tốt nhất là cứ sinh vào đũa trước cũng được.

Trần Tinh nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không cãi lại, mọi ký ức cứ đan xen với nhau khiến hắn cũng mơ hồ.

-Chẳng lẽ những việc ta từng trải qua cũng chỉ là một giấc mơ?

Trần Tinh nghĩ mãi không được, hắn cũng thử xem có phải là mình đang nằm mơ hay không, nhưng kết quả chẳng có gì thay đổi cả.

Lay hoay một buổi cũng đến giờ hẹn, Trần Tinh cũng không nghĩ nhiều nữa mà bắt đầu chỉnh chu lại một tí trang phục sau đó đi ra ngoài.

Đứng đợi ở công viên mà trong lòng Trần Tinh cảm thấy nôn nao, cảm giác mọi thứ quá chân thật khiến hắn sợ đây lại chỉ là một giấc mơ.

Phải, Hấn đang sợ, sợ phải đối mặt người con gái mà mình thiếu nợ nàng muôn vàng lời xin lỗi. Sợ nàng rời một lần nữa rồi bỏ mình mà đi. Nhưng nếu đây là thật thì hấn phải làm thế nào?

-Tĩnh, ở đây ở đây...

Lúc này một giọng nói vang lên, một cô gái từ phía xa chạy tới, người còn chưa đến thì đã nghe tiếng. Trần Tĩnh nghe được thì lòng cũng nổi lên từng tia gợn sóng

Hấn đưa mắt nhìn sang, cô gái này có vẻ thướt tha, khuôn mặt sắc sảo mặn mà được trang điểm càng trở nên kiều diễm, không sai đây chính là Phi Yến.

Khoảng thời gian này là khoảng thời gian hai người bắt đầu hẹn hò, nhưng rõ ràng Trần Tĩnh lại cảm thấy không đúng chỗ nào.

-Tĩnh, anh đang suy nghĩ vấn đề gì đấy? Tại sao không trả lời em?

Trần Tĩnh hồi phục lại tinh thần, hấn cũng không để ý nhiều nữa cười nói

-Yến, hôm nay em trông rất đẹp

Một câu khen ngợi chân thành, Phi Yến mỉm cười rồi chủ động kẹp tay hấn. Hai người bắt đầu cuộc hẹn hò.

Những hoạt động bình thường của các cặp tình nhân, ăn uống xem phim, mua sắm,... Đến 7-8h tối Trần Tĩnh mới chủ động đề nghị đưa Phi Yến về nhà.

-Tĩnh, hôm nay anh làm sao? Cảm giác không được thoải mái cho lắm

Dưới ánh đèn đường, Phi Yến bất ngờ tiến lên phía trước nhìn hấn dò hỏi.

Trần Tĩnh thân hình cũng dừng lại, hấn nhè cười trả lời

-Không có gì, chắc tại anh có chút không khoẻ thôi.

Phi Yến lo lắng

-Vậy chúng ta nhanh trở về thôi

Trần Tĩnh gật đầu, hai người tiếp tục lên đường, dưới ánh đèn vàng cam mờ ảo, phía trước đột nhiên xuất hiện một tốp 5 người thanh niên đang tụ tập hút chích.

Thấy Phi Yến xinh đẹp, một trong số đám người này liền đứng ra cản đường bọn họ

-Uy, em gái, có muốn cùng bọn anh đi xả giao làm quen một chút không?

-haha, đúng đấy, bọn anh rất khoẻ rất dai, đảm bảo em thoải mái

Nghe được lời nói mang tính trêu chọc rõ ràng như vậy, nam nhân nào có thể chịu? Trần Tĩnh ngay lập tức kéo Phi Yến về phía sau rồi thưởng cho tên này một cước vào bụng.

-Moá nó, anh em lên...

4 tên còn lại thấy đồng bạn mình bị đánh cũng chỉ thè một tiếng rồi kéo nhau vây đánh Trần Tĩnh.

Lực lượng không còn nhưng những ký ức vẫn còn, vấn đề là động tác lại không theo kịp suy nghĩ, cơ thể trở nên nặng nề hơn và không thể phát huy hết được.

Trần Tĩnh nhanh chóng đuối sức, hấn thở hồng hộc, bên kia 4 người cũng nằm lăn ra đất, bỗng nhiên Phi Yến hét lên

-Tĩnh, cứu em..

Trần Tĩnh giật mình xoay người, thấy tên bị hấn đá đầu tiên đang dùng dao găm không chế Phi Yến

-Thằng chó, mày giỏi võ lắm phải không? Có ngon thì nhào vô thử xem?

Trần Tĩnh hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự phẫn nộ trong lòng

-Mày muốn gì?

-Sao? Mày nói gì tao nghe không rõ? Chắc chắc, con bỏ mày tao nhìn liền biết vẫn còn zin, hay là để anh em tụi tao thử trước rồi sẽ trả lại cho mày.

Tên này vừa nói tay trái cũng đưa lên ngực Phi Yến bóp một cái sau đó lại còn cảm thán

-Thật mềm a...

Trần Tinh đầu ông lên một cái, trong lòng hắn nổi lên ý nghĩ giết người, ánh mắt hắn đỏ lên, biểu hiện của sự phẫn nộ cực độ.

Phi Yến bị bóp giật mình kêu lên rồi vùng vẫy, không hiểu sao nàng có thể tránh thoát khống chế của tên này. Trần Tinh lúc này cũng lao lên, hắn vùng quỳên liên tục khiến tên lưu manh này cũng chỉ có thể nằm chịu đòn.

Kỳ lạ là tên này vẫn có thể mở miệng nói chuyện

-Khục...đánh đi...đánh mạnh lên, mày chưa ăn cơm sao? Phế vật? Có ngon giết tao xem? Nếu không con bỏ mày tao sẽ chơi chết nó!

Mỗi một lần như vậy, Trần Tinh càng ra sức, trong lòng hắn hiện tại chỉ còn lại một ý niệm duy nhất chính là giết tên này.

Trần Tinh đứng lên nhặt lấy con dao rồi giơ cao chuẩn bị đâm xuống. Nhưng bất chợt hắn dừng lại động tác.

Bởi vì hắn nhìn thấy hình ảnh của mình phản xạ trong tấm kính.

Trong tấm kính chính là một bên khuôn mặt của hắn bị bao phủ bởi một màn đen tăm tối vô cùng tà ác. Bên còn lại thì biểu hiện cũng cực kỳ phẫn nộ.

Luôn khi hắc ám này cũng đang dần dần nuốt chửng hắn.

Hắn tự hỏi khi nào bản thân mình trở nên tà ác như vậy?

Trần Tinh bất giác buông bỏ con dao xuống. Tiếng leng keng va chạm giữa dao găm và nền gạch cũng đánh thức hắn.

Mọi thứ xung quanh bắt đầu vẩn vơ, rồi ánh sáng chói mắt loé lên. Hắn nhắm mắt lại rồi phát hiện bản thân mình đang đứng trong một căn phòng

Căn phòng này có đầy đủ ánh sáng, xung quanh không có bất kỳ vật gì ngoại trừ một bức tượng khổng lồ đã bị mất phần đầu.

Phía trước bức tượng chính là đặt ba món vật phẩm

Món bên trái chính là hai cái lục lạc có sợi dây đỏ xỏ nối chúng lại trên.

Món bên phải thì là một cái tháp nhỏ, thiết kế của nó giống như các chùa cổ xưa cũng không có gì đặc biệt.

Món vật phẩm cuối cùng chính là một bình khí, chính xác là một thanh chiến kích.

Cây kích này dài khoảng 2m5 phần cán thì bị rỉ sét hầu như toàn bộ. Phần lưỡi thì lại giống một thanh kiếm bản rộng. Gọi là kích mà không phải là thương bởi vì hai bên của nó còn có hai lưỡi sắc bén hình bán nguyệt quặt ngược vào trong, trên đó còn có hai lỗ nhỏ.

Trần Tinh hiếu kỳ đánh giá, hắn vẫn chưa hoàn toàn nhận thức được chuyện gì đang xảy ra thì một giọng nói dứt quãng vang vọng trong phòng.

-Rốt cuộc....30 ngàn năm cũng đã có người tìm ra nơi này...thiếu niên...ngươi.. rất không tệ. Ta không muốn nói nhiều...từ đây về sau ngươi chính là truyền nhân của ta... Ngươi một khi vào nơi này rồi sẽ không có lựa chọn...cầm lấy chúng nó...thay bản tôn báo thù...

Trần Tinh hét lớn

-Người nào? Ngươi là ai?

Âm thanh vẫn không biết từ đâu phát ra

-Đừng hỏi nhiều, ngươi chỉ cần biết, hiện tại ngươi chính là chủ nhân của chúng... Ngươi nên cảm thấy may mắn vì đã vượt qua khảo nghiệm của ta....Đây chính là số mệnh của ngươi.

Trần Tinh nghe xong dường như có điều suy nghĩ, trong lòng hắn thầm nói

-Thì ra là vậy, hèn gì ta cảm thấy cha mẹ cả Phi Yến đều rất khác, trong ánh mắt họ không có hình ảnh của ta.

Âm thanh vừa tắt thì tượng đá cũng ầm ầm vỡ vụn...đại diện cũng bắt đầu run lắc dữ dội, Trần Tinh thấy vậy cũng cắn răng gom luôn ba món này vào lao nhanh ra ngoài.

Ầm một tiếng, toàn bộ khu đất hõm xuống, bụi bay mù trời. Trần Tinh thì lại không cảm thấy may mắn mà càng biểu hiện khó coi, bởi vì trước mắt hắn chính là hai con quái vật.

Không nghĩ tới bọn chúng cũng đã thoát ra, chạy cũng không xong, đánh cũng không lại, Trần Tinh không biết phải làm thế nào, hắn cắn răng đang lúc chuẩn bị khô máu thì bất ngờ hai con sư tử này ngồi xuống sau đó gục đầu trước mặt hắn biểu thị thần phục?

-Như thế nào?

Tình huống này khiến hắn buộc miệng thốt lên một câu, không ai trả lời. Hắn suy đoán chính là có liên quan đến lời nói lúc nãy.

Hai con sư tử sau khi biểu thị thần phục rồi cũng liếc nhìn nhau sau đó bọn chúng dung hợp lại. Ánh sáng màu trắng loé lên, đến khi nó mất đi thì chỉ còn lại trên mặt đất một quả trứng gấp 3 lần trứng đà điểu.

Trần Tinh không đại đột mà lại gần, ai biết có hay không vì hiếu kỳ mà mất mạng? Hắn chờ đợi xem diễn biến thế nào cũng thuận tiện lấy ra ba món vừa mới gom được.

Hai cái lục lạc tên là Nhiếp Tâm Linh, cái tháp nhỏ thì tên là Luyện Hồn Tháp, còn chiến kích thì tên Diệt Thần Kích. Hắn biết được bởi vì trên đó đều có khắc chữ.

Còn về tác dụng là gì thì Trần Tinh hoàn toàn không biết, bởi vì khi hắn cầm lên thì trong đầu lại sinh ra ý niệm giết chóc nên cũng không dám nghiên cứu lâu.

Đợi khoảng 2h không thấy quả trứng có gì khác thường nên Trần Tinh cũng ôm luôn nó trở về Đảo Đào Hoa, chắc có lẽ nó cũng đã tôn hắn làm chủ nhân.

Trần Tinh hiện tại muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, sau đó tiến hành nghiên cứu Huyền giới chi môn. Những việc còn lại thì tạm gác qua một bên.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Cầu Cầu

Trần Tinh cấp tốc bay trở về Đảo Đào Hoa, lần này hắn không dám dừng lại giây phút nào nữa.

Bản thân hắn vẫn còn quá yếu, thế giới này còn tồn tại những bí ẩn mà một khi muốn khám phá được có thể phải đánh đổi bằng tính mạng.

Sau khi trở về, việc đầu tiên hắn làm chính là nói với Thi Vũ tập hợp mọi người lại, bởi vì lúc này bọn họ không có ở đây ngoại trừ nàng cả.

Thi Vũ cũng không hỏi nhiều mà nhanh chóng đi thông báo mọi người.

Trong lúc chờ đợi, Trần Tinh đặt quả trứng xuống, cẩn thận quan sát hồi lâu, hắn không biết tình huống là như thế nào, bên trong nó là gì? Cũng như không dám chắc có phải hay không nó thật sự thuần phục mình.

Nếu nó thuần phục thì có lẽ sẽ là một trợ lực lớn, còn nếu không thì sẽ là một tai hoạ khó lường.

Cái nguyên nhân lớn nhất mà Trần Tinh quyết định đem quả trứng về đây chính là vì hắn nghĩ nếu như dựa theo âm thanh đó nói thì hắn cũng đã trở thành truyền nhân của ai đó. Như vậy đồng nghĩa với việc con vật này cũng sẽ nhận hắn làm chủ nhân, cũng chính là "hữu" nên mới không nói trước được điều gì.

Nhưng đầu tiên phải đợi mọi người có mặt đông đủ rồi nói rõ mọi chuyện, sau đó sẽ quyết định xử lý nó như thế nào.

Trong chốc lát, mọi người cũng đã tập hợp, có cả Tiểu Chiêu cùng Triệu Mẫn trong đó, hai người bọn họ chỉ đứng một bên và không nói gì.

Trần Tinh không để ý cũng như không tốn thêm thời gian mà nói ra nguyên nhân của sự việc.

Sau khi mọi người nghe xong dĩ nhiên là tỏ ra lo lắng cho hắn nhưng đó không phải vấn đề chính, mà là việc chia ra làm hai phe.

Một phe chủ giết còn một phe chủ giữ. Ai cũng có lý cả. Đang lúc mọi người tiến hành lý luận giết hay giữ thì tiếng rắc vang lên...

Âm thanh phá vỡ bầu không khí, mọi người ở đây ai cũng bắt đầu ngưng trọng hẳn lên.

Trần Tinh bảo hộ chúng nữ phía sau, yểm trợ mọi người lùi ra, trong tay hắn cũng đã thủ sẵn

thanh katana đã lâu chưa xài và thủ sẵn thế lao lên một đao chí mạng.

-Ngao~

Trứng rớt cuộc cũng vỡ ra, một tiếng gầm rừ có phần non nớt vang lên, cái đầu nó lộ ra ngoài với đôi mắt to tròn, nó hiếu kỳ đánh giá xung quanh sau đó lắc lắc mõng đi ra, nó bề ngoài không khác gì một con chó con với bộ lông màu trắng.

Nó nhìn về phía Trần Tinh kêu lên vài tiếng rồi cũng chạy lại cọ cọ chân hấn cứ như thể thân thiết lắm.

-Thật đáng yêu a...

Thì Vũ thấy vậy cảm thán nói, dự định lại ôm nó thì con vật này bỗng chốc xù lông lên rồi cả người cũng biến lớn, nó to bằng một con trâu với khuôn mặt dữ tợn cùng hai lỗ tai dài dựng thẳng lên, nó nhảy về phía trước, đứng chính giữa Trần Tinh cùng chúng nữ cứ như là bảo vệ hấn và không cho ai đến gần hấn vậy.

Trần Tinh mới đầu là còn tưởng nó nổi điên muốn làm hại Thì Vũ nên cũng đã dự định ta tay, nhưng khi thấy con quái vật này biểu hiện như vậy thì cũng âm thầm suy đoán.

Còn Thì Vũ thì sợ hãi lùi về phía sau, ánh mắt hướng về Trần Tinh cầu cứu, những người khác thì cũng có suy nghĩ như vậy.

Trần Tinh thử ra lệnh

-Lùi về phía sau..

Quả nhiên, nghe được lời nói của hấn, con quái vật không biết chủng loại này kêu lên vài tiếng rồi biến nhỏ lại thành con chó con ban đầu rồi tiếp tục cọ chân hấn.

Mọi người thấy tình cảnh này cũng thử dần dần đi lại gần, con chó nhỏ này chỉ liếc nhìn chúng nữ rồi không để ý đến mà tiếp tục lấy lòng Trần Tinh.

Hấn thấy vậy, cũng thử ôm nó lên, rồi lật tới lật lui quan sát

-Người là thứ gì a?

Trần Tinh hỏi một câu không cần trả lời như vậy, con chó nhỏ này dường như nghe hiểu hấn nói gì rồi bỗng nhiên ngoẹo đầu cắn ngay bàn tay hấn khiến máu chảy ra và làm cho mọi người đều giật mình.

Nó xảy ra nhanh đến mức khi Trần Tinh chuẩn bị động thủ thì con chó này đã thoát khỏi tay hấn rồi dùng chi trước của mình lấy máu của hấn vẽ vẽ gì đó trên nền gạch.

Mọi người lại tiếp tục hiếu kỳ không biết nó đang làm gì.

Chỉ thấy bầu trời trên Đào Đào Hoa cũng từ từ chuyển sang một màu huyết sắc, trong cơn gió còn ngửi được thoang thoảng mùi tanh của máu.

Âm thanh thê lương như vạn quỷ gào thét vang vọng khắp mọi nơi, khiến chúng nữ run sợ không dám làm gì.

Trần Tinh không khác hơn là mấy, hấn cảm thấy máu của hấn đang sôi trào, cảm nhận lực lượng đang gia tăng lên không ít, kèm theo đó là cảm nhận được sự liên hệ không tên cùng với con chó nhỏ này.

Khi nó hoàn thành một ký hiệu khó hiểu gì đó thì nó bỗng phát sát lên rồi hoá thành luồng hào quang màu đỏ chui thẳng vào đầu Trần Tinh cùng con chó nhỏ.

-Chủ nhân...

Một âm thanh vang lên trong đầu Trần Tinh, hấn theo bản năng cảm thấy bất ngờ nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh.

Hấn nhìn con chó nhỏ này rồi nói

-Là người vừa gọi ta?

Con chó nhỏ gật gật đầu, tiếng nói lại vang vọng trong đầu Trần Tinh

-Đúng vậy chủ nhân, ta vừa rồi đã dùng máu ngài để lập nên huyết thế tàn độc nhất để tiến hành ký kết khế ước. Hiện tại ta có thể cùng ngài trao đổi thông qua khế ước này.

Trần Tinh nhíu chặt mày, khế ước là những thứ trói buộc bản thân mình với một thứ gì đó, nhưng những thứ này đều là do mọi người nói còn sự thật thế nào thì hấn hoàn toàn không biết.

-Chủ nhân xin yên tâm, khế ước này không có hại với người mà còn có lợi, có phải ngài cảm thấy lực lượng gia tăng hấn lên? Đây chính là nhờ huyết thế khế ước mà chỉ tộc ta có thể lập được.

Dường như cảm nhận được lo lắng trong lòng Trần Tinh nên con chó này cũng giải thích.

Trần Tinh nghe xong cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa, dù sao thì nếu hắn không muốn thì cũng đã khế ước rồi, có thể thay đổi được gì?

Hắn cũng hiểu kỳ thử mặc niệm hồi

-Tộc của ngươi? Vậy thì tộc ngươi là gì?

Lần này con chó nhỏ không trả lời lập tức mà một lúc sau âm thanh mới vang lên

-Chủ nhân, vấn đề này hiện tại ta không thể trả lời cho ngài, bởi vì ngài vẫn còn quá yếu, tộc ta là một cấm kỵ, nếu như nói ra thì sẽ bị người biết được và truy lùng kẻ phát ngôn để giết. Nguyên chủ nhân cũng bởi vì bảo vệ ta mà mất mạng.

Trần Tinh nghe xong cũng có phần cảm thán, con chó này mạnh như vậy khiến hắn phải chật vật vậy mà cũng chỉ là chó nhà có tang và cũng đang bị người khác truy sát.

Như vậy suy ra kẻ thù có nó khủng bố tới mức nào? Không, phải gọi là kẻ thù của hắn, bởi vì hiện tại hắn cũng đã "bị" trở thành chủ nhân của con chó nhỏ này.

Trong lòng hắn cũng âm thầm kêu khổ, khi không khi không lại thêm ra kẻ thù mặc dù bản thân không trực tiếp gây nên tội tình gì. Trần Tinh buộc miệng hỏi

-Xem ra nguyên chủ nhân của ngươi cũng rất quan tâm ngươi a!

Tiếng thờ dài vang lên, con chó nhỏ này cũng nói

-Đúng vậy, ta cứu y một mạng, y vì cứu ta lại đổi một mạng, người khác coi y xấu xa, nhưng trong lòng ta y là tốt nhất, bởi vì chỉ có y là đối xử tốt với ta.

Trần Tinh nghe vậy cũng từ chối cho ý kiến, hắn chuyển chủ đề

-Đúng rồi, ngươi ắt hẳn là có tên chứ?

-Có, chủ nhân ta tên Ngao Thiên...

Trần Tinh nhanh chóng nói

-Cái tên này không thích hợp với ngươi, ta đổi cho ngươi một cái tên khác, nếu không sau này chưa gặp được kẻ thù của ngươi nữa mà bị người khác bắt làm cây to bầy môn chỉ vì cái tên thì không hay.

Mặc dù Con chó nhỏ không hiểu lời nói Trần Tinh lắm, nhưng nó cũng không phản đối.

-Mọi ngươi lại đây, không sao rồi, nó rất ngoan đã bị ta thuần phục nên sẽ không cắn loạn nữa.

Mấy nữ nhân nghe được lời Trần Tinh nói cũng bán tín bán nghi, dù sao con vật cũng trông dễ thương thì sẽ dễ dàng chiếm được thiện cảm của nữ nhân hơn.

Người can đảm bước tới trước đầu tiên không ai khác chính là đại tỷ Lâm Triều Anh, nếu nói ai tin tưởng Trần Tinh nhất không ai khác ngoài nàng.

Lâm Triều Anh đưa tay phải vuốt ve con chó nhỏ này, bộ dáng của nó cũng rất thích thú, nàng nhìn thấy cũng mỉm cười hỏi Trần Tinh

-A Tinh, nó tên là gì?

Trần Tinh cũng thuận thế đưa cho Lâm Triều Anh bế, hắn nói

-Nó tên gì cần các nàng đặt, cố gắng làm thân thuộc với nó, sau này nó sẽ bảo vệ cho các nàng.

Cuộc đối thoại của Trần Tinh cùng con chó nhỏ không ai nghe được nên bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, hắn cũng đã có dự định giao con chó nhỏ này cho chúng nữ chăm sóc, bởi vì hiện tại hắn muốn lo lắng an nguy của các nàng cũng như việc thân phận con chó nhỏ này không thể tùy tiện lộ ra ngoài.

Mọi người bàn tới bàn lui cuối cùng quyết định tên nó sẽ là Cầu Cầu bởi vì bộ dáng nó giống như quả bóng, tròn trịa và mềm mại.

Sau khi giải quyết xong chuyện này thì hắn cũng nói luôn vấn đề thứ hai chính là chuẩn bị thử huyền giới chi môn. Nhưng trước đó phải giải quyết chuyện của Triệu Mẫn cùng Tiểu Chiêu.

Hai người này dường như cũng hoà hợp với mọi người rất nhanh. Hắn lần lượt gọi từng người ra hỏi ý kiến

-Tiểu Chiêu, hiện tại bản thân muội muốn thế nào? Có muốn trở thành một thành viên trong gia đình này không?

Tiểu Chiêu biểu hiện xoắn xuýt, nàng không biết phải trả lời Trần Tinh thế nào, nàng vẫn còn vương bận.

-Có phải muội đang lo lắng cho điều gì? Ta có thể dẫn muội trở về vài ngày để muội suy nghĩ kỹ hơn và cho ta một câu trả lời cuối cùng

Tiểu Chiêu nghe vậy cũng cúi đầu im lặng trong chốc lát, sau đó nàng ngẩng mặt lên nhìn Trần Tinh rồi lắc đầu nói

-Tuổi thơ của muội không có nụ cười cũng như cảm nhận được sự yêu thương chăm sóc từ người thân, đến khi muội gặp được Vô Kỵ ca ca, sự quan tâm che chở chân thành mà huynh ấy dành cho muội khiến muội biết được như thế nào gọi là ấm áp. Có điều, vì sao huynh lại xuất hiện? Muội cảm thấy bản thân mình muốn chăm sóc cho Vô Kỵ ca ca suốt đời nhưng lại chú ý đến huynh, bản thân muội có phải là một cô gái xấu?

Trần Tinh nhìn nàng thật sâu, hẳn hiểu được Tiểu Chiêu cũng đã rất khó khăn khi bắt nàng phải lựa chọn.

-Xin lỗi, muội không xấu, chỉ là do ta không tốt! Đừng trách bản thân mình, nếu muội không muốn ta cũng sẽ không ép, có thể đây là bước ngoặt mà muội cần phải trải qua, cuộc sống luôn là những lựa chọn khó khăn.

Tiểu Chiêu ngẫm nghĩ chốc lát rồi gật gù đầu, nàng cười nhẹ, sau đó nàng quay người rời đi, chỉ nghe âm thanh truyền lại

-Mặc dù nói như vậy nhưng nếu bây giờ muội ở lại thì vẫn sẽ cảm thấy bản thân mình xấu xa, nhưng nếu như rời đi, có lẽ sau này muội sẽ hối hận và sống trong cô độc tới già.

Trần Tinh nghe xong cũng không có biểu hiện gì, hẳn chỉ thờ dãi rồi đi tìm Triệu Mẫn.

-Như thế nào? Cảm thấy quen thuộc chứ? Nếu chơi chán rồi ta đưa cô trở về.

Không như Tiểu Chiêu, Trần Tinh đối với Triệu Mẫn chỉ là xung động nhất thời, bản thân hắn cũng không biết vì sao phải dây dưa với nàng.

-Ta quyết định rồi, ta muốn ở nơi này!

Câu trả lời đầy kiên định, Triệu Mẫn đương nhiên biết ý định trong lời nói của hắn là gì. Nàng cũng dứt khoát đưa ra lựa chọn. Trần Tinh thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, cuộc đời của nàng nói chung là hạnh phúc nhất trong số những người khác, nàng có thể từ bỏ tất cả vì Trương Vô Kỵ vậy thì có sao Trần Tinh không được?

Hắn gật đầu rồi rời đi, vài ngày nữa Trần Tinh sẽ tiến hành thử nghiệm Huyền giới chỉ môn một lần nữa, trong khoảng thời gian từ đây đến lúc đó thì hắn phải nghiên cứu xem diệu dụng của ba món bảo vật mà mình vừa chiếm được.

Hắn có Cầu Cầu có thể hỏi, không cần thiết phải tự mình nghiên cứu, hiện tại cũng tới lúc phổ cập một chút thông tin về thế giới ngoài kia.

Hắn thấy chúng nữ đang chơi đùa cùng Cầu Cầu, Trần Tinh cũng ở một bên quan sát, hắn mặc niệm trong lòng

-Cầu Cầu, nghe được không?

Cầu Cầu cũng khựng người lại rồi liếc về phía hắn sau đó vẫn tiếp tục chơi đùa cùng mọi người, nhưng nó vẫn trả lời Trần Tinh

-Cầu Cầu nghe được, có chuyện gì không chủ nhân?

Trần Tinh cũng nói ra dự định

-Không có gì, chỉ là ta kiến thức hạn hẹp không biết rõ được nhiều chuyện ngoài kia. Cho nên ta muốn hỏi ngươi về một số vấn đề.

Cầu cầu trả lời

-Chủ nhân cứ hỏi, ta nếu biết nhất định sẽ trả lời.

Trần Tinh hỏi tiếp

-Thực lực ngươi mạnh như vậy, ắt hẳn phải đạt đến một cấp bậc nào đó, ngươi có thể nói cho ta biết ngoài kia phân chia thực lực như thế nào không?

Cầu Cầu không cần suy nghĩ liền trả lời

-Không được chủ nhân, chuyện này không thể nói ra được!

Âm thanh có phần gấp gáp, Trần Tinh thấy vậy cũng hiếu kỳ hỏi

-Vì sao?

-Mỗi một thế giới sẽ có một Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải ai hay bất cứ vật gì mà chính là quy tắc của thế giới đó.

Quy tắc của thế giới này còn quá yếu, nếu như ở trong Thiên Đạo mà nói ra chuyện có liên quan đến một tồn tại cao hơn vượt khỏi tầm kiểm soát của

Thiên Đạo sẽ bị nó dễ ý đến, ta nói ra sẽ bị nó trực xuất ra khỏi nơi này, lúc đó kẻ thù của ta sẽ thông qua mùi vị mà truy sát ta. Còn những kẻ có liên quan cũng sẽ bị nó đánh dấu ghi nhớ, bị gì tiếp theo thì ta không biết.

Trần Tinh nghe xong càng nghi hoặc

-Nói như vậy thì không có cách nào sao?

-Chỉ cần tìm bảo vật gì có thể che giấu thiên cơ thì không sao, nhưng chủ nhân hiện tại vẫn còn quá yếu, hiện tại biết cũng chỉ làm cho ngài cảm thấy áp lực mà thôi. Hiện tại, thứ ngài cần chính là tập trung tu luyện, khi thực lực ngài mạnh thì sẽ có thể biết được tất cả. Phải rồi, 3 món bảo vật mà nguyên chủ nhân để lại có ẩn chứa bí mật trong đó, ngài cố gắng tìm hiểu nó.

Trần Tinh thấy hỏi Cầu Cầu tiếp về vấn đề này cũng như không, hắn cũng không xoắn xuýt mà dò hỏi chuyện khác

-Còn vấn đề nữa là người có biết Huyền Giới Chi Môn hay không?

-Huyền giới chi môn? Chủ nhân? Nó là thứ gì? Cầu Cầu chưa nghe qua bao giờ!

-Không có gì, vậy người có biết một tấm da dê trên đó có miêu tả cách chế tạo rất nhiều binh khí không? Như Thiên Ma Cầm, Bích Huyết Tiên Kiếm?...chúng rất sống động?

-Ồ, có phải ngài đang nói đến Luyện Thần phổ không?

-Như thế nào?

-Luyện thần phổ chính là chỉ bảo của giới luyện khí, tác dụng của nó chính là có thể sao chép ra công thức để rèn một món thần binh, chỉ cần cung cấp đúng nguyên liệu ghi trên đó thì nó có thể tự động chế tạo ra một thanh thần binh, nếu như ngài nắm trong tay đội quân mà ai cũng có một thanh thần binh thì ngài nghĩ sẽ như thế nào? Cho nên đây là môn chỉ bảo mà Các thế lực lớn luôn tìm cách lấy nó nhưng đáng tiếc...

Trần Tinh lúc này cũng đã đi lại gần, hắn hiểu kỳ hỏi

-Đáng tiếc cái gì?

-Đáng tiếc Luyện thần phổ đã biến mất từ rất lâu trước đây rồi.

Trần Tinh lấy tấm da dê trong giới chỉ ra rồi đưa tới trước mặt Cầu Cầu, hắn nói

-Cầu cầu, người nói xem có phải thứ này không?

Cầu Cầu rất nhân tính hoá, nó đang ngồi trên bàn lấy hai chi trước bụng chung trà và uống, nó liếc mắt nhìn thứ mà Trần Tinh đưa tới rồi gật gật đầu

-Đúng, Luyện thần phổ giống như....cái gì...chủ nhân, người...người làm sao có được nó?

Trần Tinh nhanh chóng thu vào giới, hắn thần nhiên nói

-Là ta nhặt được...

-Nhặt...? Chuyện này không thể nào, nó không thể xảy ra...

-Tại sao?

-Ta không biết, nhưng nhất định nó không thể xuất hiện ở nơi này! Điều này rất không bình thường, chủ nhân, ngài rốt cuộc có thân phận gì?

*Hết chương..

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Nhập Ma

Nhìn thấy Cầu Cầu biểu hiện như vậy, Trần Tinh cũng nghiêm túc nói

-Có vấn đề gì sao?

Cầu Cầu trả lời

- Vấn đề lớn nữa là đẳng khác, chủ nhân, ngài nghĩ thử xem, một bảo vật được các gia tộc săn lùng tìm kiếm nhưng không ai có thể đạt được, điều này đồng nghĩa với việc gì? Chính là có một tồn tại cao hơn nhúng tay vào chuyện này! Nhưng hiện tại nó lại nằm trong tay ngài? Nếu nói là trùng hợp thì ta không tin được, chỉ có hai nguyên nhân chính là ngài có người giúp đỡ hoặc ngài đã bị kẻ nào nó tính kế. Nhưng thân phận ngài là gì mà đáng để người đó để ý đến như vậy?

Trần Tinh nghe xong dường như cũng có điều suy nghĩ, hắn cũng không trả lời mà nói sang chuyện khác

- Thân phận ta cũng không có gì đặc biệt, người cũng thấy được, ta yếu như vậy thì có gì mà để mấy người người nói để ý đến. Phải rồi, mấy ngày nữa ta sẽ làm một số thí nghiệm, trong khoảng thời gian này người đừng đi đâu cả.

Cầu Cầu không dây dưa mà chỉ gật gật đầu, Trần Tinh cũng rời đi.

Mặc dù không hỏi ra được thông tin gì nhưng cũng xem như biết được thêm một số thứ.

Hắn trở về để sắp xếp lại một số thứ, lần này Trần Tinh có linh cảm sẽ không giống như mấy lần trước, có thể lần này hắn thật sự sẽ rời khỏi thế giới này.

....

Ba ngày thời gian cứ thế trôi qua, hôm nay tất cả mọi người đều đã chuẩn bị chu đáo mọi việc và đã tập hợp đầy đủ tại nơi này, chỉ có một mục đích duy nhất, đó chính là xem Trần Tinh thử nghiệm Huyền giới chi môn.

Hắn không để mọi người đợi lâu, Hắn tiến lên phía trước vài bước rồi đưa giới chỉ ra sau đó lấy một đồng bảo vật mà Phí Hải Diên thu gom được đổ trên mặt đất.

Bảo vật vừa ra ngoài thì cơ thể Trần Tinh liền cảm thấy xung động, hắn cũng nhanh chóng điều chỉnh trạng thái rồi tìm kiếm trong đám bảo vật này thứ nào là phần thiếu khuyết của Huyền giới chi môn.

Rất nhanh, Trần Tinh nắm trên tay một viên dạ minh châu màu xanh da trời, trong lòng hắn thầm nói

- Chính là nó...

Trong lúc Trần Tinh không biết phải làm sao thì viên dạ minh châu này vèo một tiếng hoá thành lưu quang chui thẳng vào đầu hắn, cả người hắn cũng trở nên bất động trong chốc lát.

Không ai biết được chuyện gì đang xảy ra, kể cả Trần Tinh cũng không cảm thấy bản thân có gì khác thường.

Lâm Triều Anh mở miệng hỏi

- A Tinh, thế nào? Có chuyện gì xảy ra?

Trần Tinh xoay người lại nhìn mọi người biểu thị chính mình cũng không biết, hắn nói

- Mọi người đợi một chút, để ta tiến hành câu thông nó xem như thế nào.

Dứt lời, Trần Tinh cũng nhắm mắt lại, hắn quên đi tất cả mọi thứ xung quanh, tinh thần của hắn chỉ chú ý đến việc tìm kiếm liên hệ với Huyền Giới chi môn.

Bên trong thức hải hắn, một bóng ảnh dần hiện ra, bóng ảnh mờ ảo nhưng có thể nhận ra có chút giống Trần Tinh, đây chính là Ý thức của hắn hiện hoá mà thành.

Phía trước Trần Tinh chính là một cánh cửa đá khổng lồ, trên đó có dòng chữ Huyền giới chi môn. Nó không có gì khác với lúc trước, rất dễ dàng nhận ra

Điểm khác biệt duy nhất chính là trên đó không phải 3 viên dạ minh châu nữa mà đã đổi thành 4 viên sắp xếp thành hình vuông, trung tâm vẫn là một lỗ tròn trống.

Trần Tinh ý thức tiến lại gần, khi đứng phía dưới Huyền giới chi môn hắn mới cảm nhận được vẻ tang thương của nó. Bỗng chốc lòng hắn cũng bị ảnh hưởng và sinh ra thương cảm.

Trần Tinh không biết phải làm thế nào để khởi động nó, hắn chỉ theo bản năng đặt tay lên cửa đá, nhưng cũng chính vì vậy mà Huyền giới chi môn cũng bắt đầu rung lên, cánh cửa từ từ chuyển động, nó tách ra làm hai, phía sau nó để lộ ra một màn sáng chói mắt.

Trần Tinh lúc này cũng đã bị tổng ra khỏi thức hải.

Hồi phục lại tinh thần, hắn mở mắt ra, trước mắt hắn cũng xuất hiện một màn vòng xoáy màu trắng xoá tương tự như lúc này. Hắn nhìn chúng nữ rồi nói

-Mọi người, nắm lấy tay ta...

Mấy nữ nhân cũng nhanh chóng làm theo lời Trần Tinh, Lâm Triều Anh là người đầu tiên tiến lên phía trước.

Mọi người kéo nhau bước vào màn sáng.

Vòng xoáy từ từ thu nhỏ rồi biến mất.

Lúc này, xung quanh mọi người chỉ là một màu đen tối không có chút ánh sáng cũng như không có âm thanh nào có thể phát ra, ai nấy đều cảm thấy đầu choáng mắt hoa, thứ duy nhất kết nối bọn họ lại với nhau chỉ là cảm giác ấm áp từ bàn tay mỗi người.

Không biết thời gian qua bao lâu, phía trước mọi người xuất hiện một điểm sáng, chiếu theo tốc độ này, rất nhanh bọn họ sẽ đến điểm sáng đó.

Chỉ là...

-Kétttttt

Dị biến từ đây phát sinh, một luồng khí tức khủng bố không biết từ nơi nào ập đến, một âm thanh chói tai cứ như tấm kính bị phá vỡ vang lên.

Theo sau đó là một giọng nói cực kỳ khó nghe

-Khắc khắc....tìm được người rồi....

-Không xong, chủ nhân mau chạy...

Cầu Cầu hét hoảng la lên, Thế nhưng đã không còn kịp.

Trong khi mọi người đều giật mình trước tình cảnh này, một vết nứt màu trắng nổi bật trong màn đêm u tối hiện ra, rồi bành một tiếng, đường hầm không gian bị phá vỡ.

Điểm sáng biến mất, không gian sức ép đổ ập vào từng người, Cầu Cầu thấy thế lập tức biến trở lại bản thể rồi nhanh chóng thi triển lực lượng bảo hộ mọi người trong đó.

Không có đường hầm không gian, Trần Tinh cùng chúng nữ có thể thấy rõ được mọi thứ.

Trước mắt mọi người là một nữ nhân có thân hình cực mỹ kiều gọi, bởi vì người này ngoại trừ những điểm nhạy cảm là được che phủ ra thì những thứ còn lại đều trống không. Điểm nổi bật thứ hai chính là phía sau cô ta có một đôi cánh to lớn trông giống như cánh dơi.

Trong đầu Trần Tinh cũng vang lên âm thanh của Cầu Cầu

-Là Dạ Xoa, Chủ nhân, đừng nhìn ả ta, nếu không ngài sẽ đánh mất đi lý trí trở thành nô lệ của ả.....

Cũng chính lúc này, âm thanh chói tai lại một lần nữa vang lên

-Hắc hắc, Không sai...chính là mùi vị này...mùi vị của tự do...tốt..tốt..

Mọi người còn chưa kịp làm ra chuẩn bị gì thì Vèo một tiếng Trần Tinh đã bị đánh bay ra khỏi vòng bảo hộ của Cầu Cầu.

-Phụt...

-Chủ nhân...

Hắn ói ra một ngụm máu, cảm nhận bụng đau đớn như đứt từng khúc ruột khiến trán hắn cũng nổi lên từng sợi to tướng gân xanh.

Không chỉ như thế, xung quanh không có trọng lực cũng như áp lực đè nặng lên thân thể khiến Trần Tinh cứ như cá nằm trên thớt.

Cầu Cầu cũng nhanh chóng chạy lại, nhưng lúc gần đến thì Trần Tinh một lần nữa bị đánh bay đi chỗ khác

-Hắc...yếu như vậy thôi sao? Ta còn tưởng ít nhất cũng đạt đến Siêu Phàm Cảnh chứ...

Trần Tinh bị đánh bay theo quán tính đụng vào một tảng đá đang trôi lơ lửng giữa không gian, cổ chịu đau đớn, hắn đứng lên nhìn nữ nhân trước mắt này, hắn biết hôm nay mình gặp phải đại nạn và có thể sẽ không thoát được.

Trong lòng hắn gào thét

-Tại sao? Tại sao mỗi lần ta muốn rời đi thế giới này đều sẽ gặp một thứ gì đó chặn đường...là ai...rốt cuộc là kẻ nào đang tính kế ta..

Trần Tinh không lo cho bản thân, hiện tại thứ duy nhất mà hắn nghĩ đến chính là làm sao đảm bảo an toàn cho chúng nữ.

Hắn cố giữ bình tĩnh rồi câu thông với Cầu Cầu

- Cầu Cầu, có cách nào dẫn mọi người rời đi nơi này không?

Cầu Cầu cũng gấp gáp nói

- Chủ nhân, hiện tại ta e là không được, bản lĩnh của ta không lớn đến mức đó, chỉ có thể dựa vào bảo vật của ngài thôi

Lúc này âm thanh lại vang lên

- Khắc khắc, một con kiến hôi thôi, ta chơi đã chán rồi,....

Bàn tay người này bỗng nhiên biến thành móng vuốt sắc bén, nó được bao phủ bởi ánh sáng màu đỏ của máu trong rất bất mắt.

Trần Tinh cảm nhận được cái chết đang đến cận kề, trong lòng hắn cũng gào thét dữ dội, bởi vì cử động của hắn cũng trở nên chậm chạp, dường như cả cơ thể hắn bị không chế lại vậy

- Rốt cuộc đây là lực lượng gì...

Chúng nữ một bên cũng cảm nhận được chết chóc, mọi người đều gào thét nhưng âm thanh không thể truyền ra ngoài được.

Còn Cầu Cầu thì vẫn cố hết sức lao đến bảo vệ Trần Tinh.

- Vèo~Phốc~

Hai âm thanh liên tiếp vang lên...

Dòng máu đỏ tươi bắn ra, nó trôi lơ lửng trong không gian, mọi thứ dường như đều trở nên an tĩnh lại,

Một cánh tay xuyên thấu từ trước ngực Lâm Triều Anh ra sau lưng của nàng...

- Khắc...chết thay sao...

Dạ Xoa rút cánh tay ra, không có một giọt máu nào dính trên tay ả.

Lâm Triều Anh cũng ọc ra một ngụm máu rồi ngửa mặt té về phía Trần Tinh.

Hắn như chết lặng nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, theo bản năng Trần Tinh đưa tay đón đỡ, Lúc này Cầu Cầu cũng đã đến gần Trần Tinh. Ai nấy đều cảm thấy tuyệt vọng lan tràn

Dạ Xoa cũng không tiếp tục ra tay, đồ chơi đau khổ, gào thét trong tuyệt vọng mới chính là thứ mà ả ta muốn thấy nhất.

Tiếng giã giụa trước khi chết này làm cho ả ta cả người run lên và nhin không được phía dưới cũng đã ướt át.

Nhưng không ai để ý sự biến thái của ả. Bởi vì mọi người đều tập trung vào Trần Tinh.

Hắn ôm Lâm Triều Anh vào lòng, âm thanh không thể truyền đi cho nên không thể nghe được bất cứ điều gì.

Nhưng dựa theo khẩu hình miệng có thể hiểu được là hắn đang hỏi

- Vì sao? Vì sao nàng lại ngốc như vậy...

Lâm Triều Anh đôi mắt mê man nhưng có vẫn có thể nhìn thấy và hiểu được lời nói của Trần Tinh, nàng thì trào trả lời

- Lần trước...chàng có thể vì ta mà chết...lần này... ta cũng có thể vì chàng...khục khục...ta cảm thấy rất vui...có thể giúp cho chàng...đó là hạnh phúc....của ta....

Nói xong Lâm Triều Anh cũng nở nụ cười, bàn tay dính đầy máu tươi vuốt ve mặt Trần Tinh, dường như đúng như nàng nói, nàng đang thật sự cảm thấy hạnh phúc vì cứu được Trần Tinh.

Ánh mắt Lâm Triều Anh cũng nhanh chóng tan rã, khuôn mặt nàng cũng trở nên trắng bệch.

Và...

Sự sống của nàng cũng đã đến hồi kết....

Trần Tinh cả người chết lặng, hai mắt hắn biến thành màu đỏ tươi, trong con ngươi chảy ra hai hàng huyết lệ.

Cầu Cầu cảm nhận chủ nhân mình không ổn nên cũng nhanh chóng gào thét

-Chủ nhân, mau, mau dùng Nhiếp Tâm Linh thu giữ linh hồn nữ chủ nhân lại, nàng ấy còn có thể cứu...

Trần Tinh nghe xong cũng hồi phục lại một ít và mau chóng làm theo lời Cầu Cầu, nhưng đáng tiếc là hắn không biết làm như thế nào, Cầu Cầu thấy thế cũng vượt lên ngậm lấy Nhiếp Tâm Linh trong miệng, lúc này có cái gì đó dường như bị Nhiếp Tâm Linh hút vào, sau đó nó giao lục lạc lại cho Trần Tinh

Cầu Cầu nói tiếp

-Chủ nhân, đưa Luyện Hồn Tháp cho ta...

Trần Tinh tin tưởng giao luôn cho Cầu Cầu Luyện Hồn Tháp, rồi vào một tiếng Lâm Triều Anh cũng bị hút vào trong đó.

-Chủ nhân, Luyện Hồn Tháp còn có một tác dụng chính là có thể chứa người sống trong đó, nhưng bên trong rất nguy hiểm vì có rất nhiều linh hồn quái vật mạnh mẽ, hiện tại ta cũng sẽ tiến vào trong đó để bảo vệ Nữ chủ nhân, nếu không thân xác của nàng ấy cũng sẽ bị bọn quái vật ăn mất. Ngài chỉ cần tìm được Hoàn Hồn Liên cùng Phục Linh Thảo liền có thể cứu giống nữ chủ nhân.

Trần Tinh cũng nhanh chóng nói

-Khoan đã, ngươi có thể thu luôn những người còn lại vào không?

-Có thể chủ nhân, nhưng không gian bên trong Luyện Hồn Tháp cũng không ổn định lắm, nếu như thu một lúc nhiều người như vậy sẽ khiến nó không còn sử dụng được nữa, lúc đó nó sẽ trở nên vô dụng vì đã tách biệt với thế giới bên ngoài và ta cũng không biết làm cách nào để khiến nó hoạt động trở lại.

Trần Tinh không chút do dự liền trầm giọng nói

-Thu hết mọi người vào trong,....

Cầu Cầu ngưng mắt nhìn Trần Tinh thật lâu, nó không nói thêm gì mà nhanh chóng thực hiện theo lời hắn nói.

Ánh sáng loé lên, Trần Tinh nhìn Luyện Hồn Tháp cùng Nhiếp Tâm Linh trong tay, hắn hít một hơi thật sâu rồi thu nó vào trữ vật giới chỉ.

Cùng lúc, Hắn cũng lấy ra Diệt Thần Kích và nắm nó trên tay.

Trong chớp mắt, khí thế của hắn được kéo lên cao, một luồng cuồng bạo khí tức tà ác cũng trải rộng ra khắp không gian.

Cả người hắn nhanh chóng được bao phủ bởi ngọn lửa màu đen, sau đó cũng không còn nhìn thấy thân ảnh hắn nữa

Và Chỉ nghe được âm thanh vang vọng từ trong đó truyền ra

-Ta nguyện hoá thân làm ma...lạc chốn tu la kiếp đoạ đày...dùng linh hồn này...đổi thành lực lượng...giết...giết...

Dạ Xoa cũng từ trong suy nghĩ biến thái của mình hồi phục lại tinh thần. À cũng cảm nhận được một tia áp lực, không phải đến từ Trần Tinh mà đến từ Diệt Thần Kích

-Vụt~

Một ánh sáng loé lên, Trần Tinh tay nắm Diệt Thần Kích lao về Dạ Xoa với tốc độ nhanh không tưởng.

Hắn nhanh Dạ Xoa cũng không chậm, ả nhanh chóng nghiêng người né tránh.

Phong nhận lướt qua, cảm nhận được cánh tay đau rát, Dạ Xoa khuôn mặt nháy mắt cũng trở nên khó coi, tiếng nói cực kỳ chói tai một lần nữa vang lên

-Grừuuu...chỉ là một con kiến hôi...có thể làm ta bị thương....! Đáng chết..

Một chiêu thất bại, thân hình hắn cũng dừng lại, hiện tại có thể thấy được rõ ràng sự thay đổi của Trần Tinh, khuôn mặt hắn bị bao phủ bởi một lớp hắc khí toàn màu đen lượn lờ xung quanh, chỉ có thể thấy được cặp mắt đỏ tươi, trên đầu hắn cũng mọc ra hai cái sừng nhọn hoắt hai bên đang bốc cháy với ngọn lửa màu đen, phía sau thì có một đôi cánh bằng xương trông rất dữ tợn.

Miệng hắn thì không ngừng thì thào những âm thanh tối nghĩa

-Chết....chết...

Hiện tại Trần Tinh đã hoàn toàn nhập ma, hắn không còn lựa chọn nào cả, nếu không làm vậy thì hắn cũng sẽ không còn đường thoát. Huyền giới chi môn cần sự tập trung cao mới có thể diễn hoá ra ý thức tiến vào trong đó, nhưng vấn đề là đang đứng trước nguy cơ sinh tử thì làm sao có thể bình tĩnh tâm được?

Dạ Xoa lao về phía hấn, Trần Tinh cũng lao về phía ả. Hai người nhanh chóng đại chiến

-Đáng chết....một con kiến hôi chưa đạt được Siêu Phàm Cảnh tại sao lại mạnh như vậy...

Dạ Xoa trong lòng cũng đang gào thét, mỗi một lần va chạm thì ả cũng cảm thấy móng vuốt của mình có phần đau đớn, mặc dù vẫn ở thế trên cơ nhưng điều này không thể chấp nhận được, bởi vì tu vi của ả vượt xa Trần Tinh nhưng lại chỉ trên cơ mà thôi.

-Àm~

Một tiếng nổ lớn... Cả hai người đều lui ra phía sau...

Trần Tinh hiện tại cũng chỉ còn lại một cánh tay trái nhưng hấn không hề có biểu hiện đau đớn hay sợ hãi gì, một ý niệm duy nhất chiếm ngự tâm trí hấn chính là.....

-Giết.....!

Trần Tinh rống lên một tiếng rồi lao lên phía trước, lần này hấn dồn tất cả lực lượng của mình vào trong đó.

Dạ Xoa cũng hét lên rồi lao phía hấn, ả còn chưa giải quyết được Trần Tinh, ả cũng chưa thể tự do...

-Phốc~Phốc~

Hai âm thanh cùng lúc vang lên. Sau đó...

-Ọc~

Trần Tinh ói ra một ngụm máu, trước ngực hấn cũng đã xuất hiện một lỗ thủng. Chính xác hơn là trái tim hấn đã bị Dạ Xoa nắm trong tay.

Còn Dạ Xoa thì một nửa thân người cũng đã bị Trần Tinh chém đứt.

Trần Tinh khụy một chân trên đất, sinh mệnh hấn hiện tại cũng đang dần trôi đi. Lúc này, hấn cũng không còn đủ sức nữa mà đã gục ngã nằm sấp trên mặt đất chờ đợi cái chết.

Dù sau hấn cũng chưa vượt qua ngưỡng cửa Bán Thần trở thành Hạ vị thần. Không thành thần mãi là con kiến hôi mà thôi!

Dạ Xoa một bên cũng gào thét phản nộ, mặc dù thân người một nửa bị chém đứt nhưng ả vẫn còn sống và nó có thể tái sinh, chỉ là phải tốn một chút công sức.

Ả cầm trái tim Trần Tinh rồi tiện tay cắt vào và xem nó như chiến lợi phẩm. Sau đó Dạ Xoa chuẩn bị cắt lấy đầu hấn để trở về phục mệnh thì lúc này một tiếng thờ dài vang lên

Phía sau lưng Trần Tinh đột nhiên sáng lên, trong lớp hắc khí bị tách ra có thể nhìn rõ ràng trên lưng hấn có xăm một hình xăm rồng.

Vấn đề là từ khi nào hình xăm này lại trên lưng Trần Tinh? Tạm thời không đề cập tới vấn đề này, bởi vì một hư ảnh ngũ trảo huyết long không lồ hiện lên lên.

-Ồ, Chỉ là Quy Nguyên cảnh nhất trọng thiên mà dám ra tay với đồ đệ của ta?

Âm thanh phát ra từ miệng Huyết long khiến Dạ Xoa cả người không thể nhúc nhích, ánh mắt sắc bén làm ả run cầm cập run lên vì sợ, trong lòng ả gào thét

-Lực lượng gì đâyyyy! Tại sao một con kiến hôi lại có tồn tại khủng bố như này bảo hộ!!! Không đúng....người này chỉ còn một tia tàn hồn, y đang cố hù dọa ta...phải...nhất định là vậy.

Dạ Xoa cũng lấy lại được tinh thần. Ả nhanh chóng đáp trả

-Ngươi chỉ còn lại một tia tàn hồn bám víu trên thân xác hấn mà sống, lại còn muốn hù dọa ta?

Huyết Long ánh mắt híp lại, nó nhe hàm răng sắc nhọn ra

-Vậy sao...?

Long trảo to lớn từ từ nâng lên....

Cảm nhận được tử vong ập đến, Dạ Xoa đổ mồ hôi lạnh, ả ta không do dự liền xoay người dùng hết sức lực để chạy trốn. Ả cũng không quay đầu lại xem phía sau nào đâu có hư ảnh Huyết Long dữ tợn nữa.

Thay vào đó, Huyết Long đã hoá thành một thanh niên nhân tuấn lãng bất phàm, người này nhìn về phía Trần Tinh đang hấp hối rồi thở dài.

-Đồ đệ a, không nghĩ tới ngươi lại có nhiều kẻ thù như vậy. Mà thôi, đây cũng xem như chính là số phận của ta vậy. Hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng.

Âm thanh vừa dứt thì thân ảnh của người thanh niên này cũng hoá thành từng sợi tơ máu lấp vào vị trí trái tim còn trống của Trần Tinh.

Sau đó một cái vỏ trứng vàng máu bao phủ và đưa hắn trở lại tình cầu màu xanh kia.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Hệ Thống khởi động

-Giáo sư, giáo sư...người này không hiểu nguyên nhân gì bị thương nặng như vậy, đã hơn 1 tháng trôi qua thế mà hắn vẫn không chết... sức sống của hắn mãnh liệt như thế thật là hiếm thấy, nhưng đáng tiếc là theo số liệu máy tính đo được các cơ quan đều đã bị hỏng hết...có thể nói...nếu như hắn tỉnh lại thì nửa đời sau chỉ có thể sống cuộc sống tàn phế không nguyên vẹn, còn không thể tỉnh thì chỉ có thể sống đời sống thực vật... Haizz...hay là...

-Futaku-kun, ta biết ngươi vì muốn tốt cho hắn, nhưng mà thân là một thầy thuốc phải tuân thủ y đức, chúng ta không được sự đồng ý của hắn nên không thể tự ý quyết định được, nhớ kỹ mạng người là vô giá nhưng quyền được quyết định số phận của mình cũng quý giá không kém, chúng ta chỉ có thể tận chức trách chứ không phải tự ý quyết định thay mạng sống của người khác, việc còn lại chỉ có thể chờ đợi kỳ tích xảy ra, haizz...thôi ta có việc phải về trước đây, ngươi ở lại theo dõi diễn biến của hắn đi. Có chuyện gì thông báo cho ta sau.

-Giáo sư, tôi đã hiểu, để tôi tiến ngài..

Một thanh niên mặc áo Blouse độ tuổi 30 đang cùng Một người đàn ông mập mạp với quả đầu hói ở giữa trò chuyện về một người đang bị băng bó khắp người, những vết thương bị nhuộm máu đỏ cả lên, còn sót lại chỉ có đôi mắt là lộ ra bên ngoài nhưng có điều nó đã nhắm nghiền.

Kẻ mập được gọi giáo sư kia phân bác lời đề nghị của thanh niên này rồi cũng giảng một số đạo lý và nhanh chóng rời đi.

Người thanh niên này cũng cúi đầu 90 độ tỏ vẻ như đã hiểu sau đó đi theo phía sau tiến người kia.

Trong căn phòng được thiết kế vô cùng hiện đại, kẻ bị băng bó khắp người này mặt được gắn trực tiếp máy thở oxy, xung quanh là các máy móc đang nhấp lên các con số khác nhau thể hiện gì đó, trên các máy tính còn có cả biểu đồ nhịp tim nhiệt độ, robot y tá nữa... Có thể nói là vô cùng hiện đại.

Không khó để đoán ra người này không ai khác chính là Trần Tinh, từ sau khi biến cố vừa rồi dường như tất cả cơ thể hắn không còn nguyên vẹn, nhất là sau thì từ không gian rơi xuống nơi này.

Hiện tại là ban đêm, mọi người đều chìm đắm trong một nỗi lo lắng cho người thân của mình, bởi vì trong vòng một tháng qua, đã có hơn 2000 người đã tử nạn vì trò chơi mạng tên Sword Art Online.

Trong bệnh viện đều đã kẹt kín hết giường bệnh, bởi vì những người tham gia game thực tế ảo này đang mê man, họ không thể tự chăm sóc cho bản thân và cần tiêm chất dinh dưỡng vào cơ thể để duy trì sự sống.

...

Trần Tinh hiện tại không hề có dấu hiệu tỉnh lại, ngày qua ngày, tiếp tục hơn 1 tuần sau vẫn không có dấu hiệu. Bệnh nhân thì ngày càng đông, không thể vì một người không thể xác định thân phận mà từ chối một người đang đợi giúp đỡ khác.

-Phải làm thế nào đây, giáo sư thì đã đi nước ngoài không biết bao giờ mới có thể trở lại.

Người trung niên gọi Futaku này đi qua đi lại trước giường bệnh Trần Tinh không ngừng lăm bầm.

Sau đó ông ta hít một hơi thật sâu rồi cúi đầu 90 độ trước Trần Tinh và nói

-Xin lỗi, ta không còn cách nào khác. Mặc dù biết đây là do sự thiếu chức trách của bệnh viện nhưng dù sao ở đó ngươi cũng sẽ được chăm kỹ càng hơn.

Người này nói xong cũng đi ra ngoài, sau ít phút, ông ta dẫn theo một đoàn người tiến hành mang cả giường bệnh Trần Tinh đi và đưa hắn đến một căn phòng riêng biệt, bên trong được bố trí còn hiện đại hơn căn phòng lúc này.

Futaku nhìn Trần Tinh, trên tay ông ta đang cầm lấy một chiếc nón, chính xác hơn đây chính là Nerve Gear.

Ông ta không do dự và đội lên cho Trần Tinh, sau khi hoàn tất xong tất cả, ông ta cũng tiện tay khởi động dùm hần và rời đi.

Cánh cửa tự động cũng bị khép lại.

.....

-Link Start...

Bên trong thức hải Trần Tinh đang trôi nổi một quả trứng màu đen cùng đường vân màu đỏ hoà quyện với nhau.

Một âm thanh đột ngột vang lên khiến quả trứng nứt ra để lộ ra thân hình Trần Tinh đang nhắm nghiền đôi mắt.

Mọi thứ loé sáng lên, những âm thanh ting ting vang lên không ngừng. Những khung cửa sổ 3D cũng liên tục xuất hiện.

Trần Tinh mở mắt ra hiểu kỳ đánh giá xung quanh.

-Đây là đâu? Không phải ta đã chết rồi sao?

Hần còn chưa thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì có một luồng xung điện đánh thẳng vào thức hải của hần.

Những thông tin liên tiếp ủa vào, sau đó rắc một tiếng, dường như có thứ gì đó nứt ra và tiếng bành bành vang lên, nó nhanh chóng bị phá vỡ.

-Ahhhhh

Lúc này Trần Tinh cũng ôm đầu hét thảm...

-Cảnh báo~Cảnh báo~năng lượng quá tải~Yếu tố ngoại lai xâm phạm

Tiếng còi cảnh báo hú lên liên tiếp, trong một căn phòng gỗ được thiết kế đơn giản, Kayaba Akihiko nhú mày, y nhanh chóng mở ra Menu rồi ngón tay không ngừng lướt lên đó, tốc độ phải nói là rất nhanh, nhưng có điều y vẫn không thể tìm được nguyên nhân do đâu.

-Kỳ lạ...

-Heathcliff Hội trưởng, có người điều tra được Boss của tầng 1 ở đâu, chúng ta có nên dẫn một số người tiến thành dò thám không?

Kayaba cũng dẹp chuyện này sang một bên, bởi vì có âm thanh bên ngoài truyền đến. Y cũng đang chơi, chỉ là quyền hạn cao hơn mà thôi.

Heathcliff nói

-Vậy sao? Ta đã biết, Kima, cậu cho người tập hợp mọi người lại, chúng ta sẽ đến nơi đó.

....

Cũng chính lúc này, một ông lão đang ngồi toạ thiền trên một Tinh cầu nào đó, ông ta cũng mở đôi mắt ra, đôi mắt sáng rực còn hơn cả ánh sáng của mặt trời nhìn đáo đác xung quanh.

-Rốt cuộc là có chuyện gì, tại sao hần vẫn mãi không mạnh lên được???

Ông ta cong ngón tay búng ra thứ gì đó, thứ này hoá thành lưu tinh bay thẳng đến một nơi khác, trên đường đi nó phá huỷ hầu như những thứ chắn đường của mình, tiếng bành bành của vụ nổ vang lên không ngừng, sau đó ông lão cũng nhắm mắt và mọi thứ đều yên tĩnh trở lại.

....

Trần Tinh giờ phút này đang nằm co rút trên nền gạch. Chính xác là ý thức của hần. Bởi vì hần cũng đang ở trong trò chơi S.A.O

Tiếng thở hổn hển của hần còn lấn át hơn cả tiếng thông báo của khung chat.

Hần không có thời gian quan tâm đến nó, bởi vì bên tai hần vang lên thanh âm

-Toàn Năng Chúa Tể Hệ Thống đang khởi động...khởi động hoàn tất...

Theo sau tiếng nói máy móc này chính là một hư ảnh hiện ra, người này không ai khác chính là thanh niên nhân mà huyết long hoá thành kia. Có điều trên cổ y lại đeo một vòng xích của chó.

Trần Tinh phong ấn ký ức đã bị phá huỷ, hiện tại hần chân chính nhớ lại tất cả mọi chuyện. Kể cả lúc trước và nguyên nhân vì sao hần lại phong ấn ký ức.

Hắn dồn lực đứng lên, khuôn mặt hắn trở nên lạnh lùng không cảm xúc, giữa trán hắn còn xuất hiện ấn ký hình ngọn lửa màu đen trông rất nổi bật, kết hợp với khuôn mặt hiện tại làm cho nó toát lên vẻ tà mị.

Dường như không nhận thấy sự thay đổi của Trần Tinh, người thanh niên này cảm thán nói

-Đồ đệ a, không nghĩ tới trên người người lại có bí mật lớn như vậy, lúc trước ta còn mơ hồ nên không biết, hiện tại bị ép dung hợp với cái gì hệ thống, xem ra thân phận của người cũng không nhỏ a.

Trần Tinh lạnh lùng nhìn người thanh niên này, hắn nói

-Hừ, người lợi dụng lúc ta phong ấn ký ước rồi thừa cơ thu ta làm đồ đệ. Chuyện này ta còn chưa tính với người!

Người thanh niên này nghe Trần Tinh nói xong thì trán nổi gân xanh nói.

-Moá, cái gì gọi là thừa cơ? Thằng nhóc con, ta nói cho người biết? Hiện tại là người thiếu ta một mạng, và lại, công pháp mà người đang tu luyện là ta truyền cho người, như thế nào lại nói là thừa cơ.

-Hừ? Ta cầu xin người làm sư phụ sao? Nhắc đến chuyện này, có phải người ở sau lưng ta âm thầm giở trò quỷ? Làm cho tâm tính ta trở nên không kiên định.

Người này ánh mắt cũng có phần né tránh, nhưng y cũng trả lời

-Nếu không thì sao? Có đứa nào ngu như người? Có nữ đẹp không thu để lại làm gì? Ta chỉ giúp người bộc lộ ra bản chất tham lam của mình mà thôi.

Trần Tinh nghe xong trán nổi gân xanh, hắc điểm ấn ký giữa trán hắn cũng cháy lên hừng hực. Cả người hắn một lần nữa được bao phủ bởi hỏa điểm.

-Ring Ring- Cảnh báo, Cảnh báo....nguồn năng lượng vượt mức cho phép, chế độ tự hủy đếm ngược bắt đầu...10...9...8...

Âm thanh vang lên không ngừng, người thanh niên này cũng la toán lên.

-Dừng lại, người bị điên rồi sao? Người làm như vậy chúng ta sẽ không có chỗ tốt nào cả!

-Ta không quan tâm! Lợi ích đối với ta không quan trọng bằng sự tự do, ta không muốn có kẻ nào nhúng tay vào cuộc đời của mình. Kể cả dù cho người có muốn tốt cho ta cũng vậy, cuộc sống của ta chỉ có ta có thể quyết định mình phải sống như thế nào!

Giọng nói Trần Tinh cũng trở nên khàn khàn, giống như là cứu u địa ngục mà đầu đi ra, như là lời tuyên thệ cho con đường sau này.

Người thanh niên thấy thế cũng nghiêm túc nói

-Trước hết người nên bình tĩnh trở lại đi, người phải nghe ta nói hết trước đã!

-3...2...

Trần Tinh nhìn y rồi cũng thu hồi khí thế, mọi thứ đều trở lại bình thường, chỉ có Kayaba Akihiko là điên đầu lên vì không tìm ra được nguyên nhân gì mà ông ta cũng không có thời gian để ý đến nó.

Hắn nhìn người này rồi nói

-Người có 5 phút để nói hết những gì người biết!

Lời nói của Trần Tinh làm vòng cổ người này sáng lên, y hít sâu một hơi cũng không nói nhảm nữa mà bắt đầu kể lại

-Thân phận của ta chính là Long tộc một trong Thần Vương, mọi người đều gọi ta là Huyết Long Thần Vương. Hừ, nhìn biểu hiện của người liền biết chắc người không biết cái gì gọi là Thần Vương! Chuyện này sau này ta sẽ nói nếu như người có đủ thực lực!

Người này dừng lại một chút dùng ánh mắt miệt thị nhìn Trần Tinh rồi mới tựa như hồi ức lại nói

-Ta vì tranh đoạt một môn Bảo Điện mà gây thù chuốc oán với tồn tại cao hơn nên thành ra mới bị giết chết. Nhưng rất may chính là ta sử dụng độc môn bảo mạng thần thông mới có thể thành công bảo vệ một tia tàn hồn trốn thoát cùng lấy được Bảo điện. Người có biết Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh chỉ là một phần trong Bảo Điện đó không?

Vừa nói đến đây người này cũng đưa tay lên trán mình rồi lấy ra một sợi khí vô định hình màu trắng, sau đó búng vào trong đầu Trần Tinh.

Những thông tin truyền vào, ký ức của Huyết Long Thần Vương về Bảo Điện như thước phim lướt qua trước mắt Trần Tinh.

Y nói không sai, Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh chỉ là một phần trong cuốn Càn Khôn Bảo Điện.

Càn Khôn Bảo Điện tạm thời không nhắc đến bởi vì nó quá sâu xa, ngay cả Huyết Long Thần Vương cũng chỉ từ đó lĩnh hội ra được Long Phượng

Hoan Hi chân kính mà thôi.

Trần Tinh hồi phục lại tinh thần, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, sau đó hần nhìn người này nói

-Tại sao ngươi lại đem tất cả Bảo Điện truyền hết lại cho ta?

-Sao? Có phải rất cảm động? Muốn ba quý chín lạy cảm ơn ta?...hừ nhóc con, nhìn mặt của ngươi ta liền biết vẫn chưa tin tưởng ta. Nói cho ngươi biết cũng không sao! Chiếc nhẫn người tìm được chính là Huyết Long giới, đây là một kiện Chủ Thần Khí. Tác dụng của nó chính là phòng ngự linh hồn, chỉ cần không đạt đến cấp bậc Chủ Thần thì trốn ở trong đó mãi mãi sẽ không chết.

Người này lại tiếp tục dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Trần Tinh, bởi vì thật sự thì Trần Tinh chưa bao giờ nghe nói qua những chuyện này.

Y ta nói tiếp

-Hiện tại kiện Chủ Thần Khí này thuộc về ngươi, bởi vì để cứu ngươi ta đã lựa chọn huỷ đi một phần tu vi cùng tinh hoa kể cả rời khỏi chủ thần khí. Hiện tại nói đúng hơn là linh hồn của ta đang bám víu vào trong người ngươi. Nếu như ngươi chết thì ta vong, đơn giản là vậy. Nhưng ta không nghĩ đến là hiện tại lại bị trói buộc làm Khí Linh của cái hệ thống gì nữa. Nếu như ngươi không mạnh lên thì ta cũng sẽ mãi mãi không thoát được, đó là lý do vì sao ta lại truyền Càn Khôn Bảo Điện lại cho ngươi.

Trần Tinh trầm mặt trong chốc lát, một lúc sau hần mới nói

-Chuyện này tạm gác sang một bên, nói cho ta biết những thứ ngoài kia.

-Moá...

Huyết Long Thần Vương chửi thề một tiếng vì thái độ của Trần Tinh nhưng y vẫn nói

-Ta ghét nhất phải nói chuyện với những đứa ngu, tốt nhất là ngươi nên lắng tai nghe cho kỹ.

Dừng một chút y nói tiếp

-Ở ngoài kia đẳng cấp được phân chia theo một hệ thống. Những kẻ không biết thì gọi là Hạ Vị thần, Trung Vị thần, Thượng vị thần... Đây là cách gọi chung. Còn cảnh giới tu luyện phân biệt là: Hạ vị thần sơ kỳ ứng với Siêu Phẩm cửu cảnh, được chia làm nhất trọng đến cửu trọng. Một khi đột phát Cửu Trọng sẽ đến giai đoạn thứ hai: Nhập thần cảnh, cũng tức là Hạ vị thần trung kỳ, cảnh giới này cũng chia là cửu trọng. Sau khi đột phá thì sẽ trở thành Hạ vị Thần Hậu Kỳ, đến đây được gọi là Quy Nguyên cửu cảnh.

Huyết Long Thần Vương dừng một chút xem phản ứng của Trần Tinh như thế nào, y thấy hần không hỏi gì cũng âm thầm gật đầu sau đó y nói tiếp

-Cứ thể có thể suy tính lên, Trung Vị Thần thì cũng được chia như vậy nhưng cảnh giới được gọi từ sơ kỳ đến hậu kỳ theo thứ tự là: Pháp tướng cảnh, Thiên Tượng cảnh, Thông huyền cảnh, mỗi một cảnh giới cũng đều có chín cấp độ. Còn về Thượng vị Thần thì hiện tại ngươi không có tư cách để biết, bởi vì nếu như ta nói ra thì ngươi sẽ bị bạo thể mà chết!

Huyết Long Thần Vương giọng nói cũng trở nên nghiêm túc.

Trần Tinh thấy vậy cũng không dây dưa. Hần chỉ còn thắc mắc một việc

-À Dạ Xoa ở cảnh giới gì?

Ánh mắt tràn đầy sát khí, hiện tại điều Trần Tinh quan tâm chính là việc giết chết Dạ Xoa để báo thù cũng như lấy lại trái tim. Đừng quên, Trái tim của hần chính là chìa khoá để trở về vị diện cùng mọi người hợp mặt.

Huyết Long Thần Vương cũng không trêu chọc Trần Tinh, y cảm nhận được hần đã thay đổi, tà khí và khó dây dưa hơn

-Chỉ là một tên tép riu Quy Nguyên cảnh tứ trọng thiên thôi. Ngươi nên cố gắng tu luyện. À phải rồi, thông báo cho ngươi một tin buồn, đó chính là việc ký ức phong ấn của ngươi đã bị phá vỡ sớm hơn dự định, nên mặc dù Hệ Thống hiện tại thuộc quyền sở hữu của ngươi nhưng cũng không thể loại bỏ được trường hợp ngươi sẽ trở thành con rối, nói chung là ngươi nên suy tính kỹ lưỡng việc tiếp theo phải làm thế nào. Ta cũng không có cách nào khác!

Trần Tinh không trả lời mà nhắm mắt lại suy nghĩ. Hần cố gắng dẹp sang một bên suy nghĩ giết chóc mà tập trung vào lời nói của Huyết Long Thần Vương.

Y nói không sai, mặc dù Hệ Thống đã thuộc quyền sở hữu của hần nhưng không thể loại bỏ được rủi ro tiềm ẩn trong đó.

Hần cứ thế lẳng lặng suy nghĩ biện pháp, tiếng tích tách vẫn vang lên, rốt cuộc Trần Tinh mở mắt ra, hần mỉm cười, sau đó ánh sáng loé lên bao phủ hần lại. Không ai biết chuyện gì xảy ra kể cả Huyết Long Thần Vương.

Đến khi mọi thứ kết thúc thì Trần Tinh thân ảnh lộ ra, bề ngoài chẳng hề có gì thay đổi cả. Cái thay đổi duy nhất chính là việc nụ cười của hần tràn đầy sát khí hơn.

Hắn phát tay, hư ảnh Huyết Long Thần Vương cũng bị cường chế biến mất.

Sau đó, Trần Tinh đi về phía khung chat biểu thị

-English!

Tiếng tích tích vang lên không ngừng...

Hắn chớp chớp mắt nhìn mọi thứ xung quanh thay đổi, hiện tại Trần Tinh đang đứng ở bên trong một quảng trường rộng lớn.

-Anou, Xin lỗi~

Một thanh âm của một cô gái vang lên, nhưng lại là tiếng Nhật, cũng mừng thay vì khẩu âm đơn giản nên hắn có thể nghe hiểu.

Trần Tinh xoay người lại, trước mắt hắn chính là một người được bao phủ bởi lớp áo choàng không nhìn thấy khuôn mặt. Hắn không biết tiếng Nhật nên cũng không thể trả lời người này.

Thế là hai người lẳng lặng đứng nơi đó khoảng mấy phút sau đến khi có giọng nói càn rỡ vang lên

-Chin-kun, người nhìn kia, giờ phút này mà còn có kẻ ngu dâm đầu tham gia vào trò chơi Từ Thần này, người thấy hắn có phải bị điên không?

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Thay đổi sơ bộ Aincrad .

Mặc dù nghe không hiểu hai người đang đi đến nói vấn đề gì, nhưng nhìn thái độ cười nhạo của bọn họ, Trần Tinh liền biết hai người đang tìm cách gây hấn với mình.

Hắn cũng không quan tâm hai người này mà kiểm tra items, trong đó chẳng có gì ngoài tấm gương.

Dựa theo trí nhớ, Trần Tinh lấy nó ra và đưa chiếc gương lên mặt soi. Ánh sáng màu trắng loé lên rồi bao phủ thân thể hắn lại, sau đó thân hình hắn trở lại bình thường.

Trong quảng trường rộng lớn, chỉ có ba người có thể chứng kiến bộ dáng thật sự của Trần Tinh.

Hai người đàn ông thì cũng âm thầm nuốt nước bọt rồi lặng lẽ rời đi. Bởi vì bọn họ cũng không phải dạng đầu gấu gì, chỉ có những kẻ yếu mới không dám ra tiền tuyến giết quái mà lang thang nơi này rồi chờ đợi có người đến giải cứu.

Còn cô gái trong chiếc áo choàng thì chớp chớp đôi mắt nhìn hắn. Về ngoài tà mị của Trần Tinh làm nàng ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lần này không có liên quan đến Huyết Long Thần Vương, hình xăm rồng trên lưng hắn cũng đã không còn, việc Lý Mạc Sầu, Dương Bất Hối, đều do nhìn thấy hình xăm này mà bị ảnh hưởng.

Tất cả mọi thứ là vì Huyết Long Thần Vương muốn Trần Tinh mau chóng mạnh lên cho nên y đã âm thầm ra tay.

Kể từ khi biết được điều này, Trần Tinh cũng không còn muốn sử dụng Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh nữa. Cuộc đời của hắn không muốn bị người khác sắp đặt bài bố.

-Anou, xin chào, em tên Yuna, rất hân hạnh được làm quen với anh.

Trần Tinh cúi đầu nhìn nhìn cô gái này rồi thân nhiên nói

-I don't know Japanese, can you speak English?

Cô gái tên Yuna này cũng sờ chốc lát, sau đó nàng cũng trả lời hắn bằng tiếng Anh. Hai người cũng tạm giới thiệu sơ lược với nhau.

Trình độ tiếng Anh cũng Trần Tinh cũng chỉ xếp tầm trung, nhưng có thể nói năng lưu loát mặc dù có nhiều câu không hiểu lắm nhưng hắn có thể đoán ngữ cảnh.

-Anou, Trần Tinh-senpai, anh tại sao lại tham gia trò chơi này? Anh không biết sau khi vào sẽ không thể ra ngoài được sao?

Trần Tinh biểu hiện từ đầu đến cuối đều lạnh lùng, hấn không trả lời mà hỏi ngược lại

-Đối với ta, đây chỉ là một trò chơi, mọi thứ đều trở nên nhàm chán khi biết được tương lai sẽ xảy ra điều gì. Cô có thấy như vậy không?

Hấn nói một câu làm Yuna sững sờ, không đợi nàng suy nghĩ ý nghĩa của câu nói này là gì thì Trần Tinh cũng đã xoay người rời đi.

Hấn cũng không còn hứng thú nói chuyện nữa.

Không có bất kỳ một câu khẩu lệnh nào, chỉ là một ý nghĩa trong đầu thì liền có khung 3D hiện lên, khung cửa sổ 3D này chỉ có hấn là nhìn được và nó đang biểu thị hình ảnh phiên bản thu nhỏ của hấn.

Tất cả mọi thứ trước đây đều đã biến mất, những kỹ năng hay thần thông, công pháp, sủng vật..... như Hư Không Tạo Vật, Thiên Nhân Thần Thông, Hậu Nghệ Thần xạ, Phân Thân Thuật,... Đều không còn trực thuộc sự khống chế của Hệ Thống nữa, mà thay vào đó là chính bản thân hấn phải tự bồi từ cấp thấp nhất.

Điều này không phải là một bất lợi đối với Trần Tinh, mà đây mới chính là thứ hấn muốn.

Không còn sự hạn chế của hệ thống, Hấn có thể tự do phát triển kỹ năng theo hướng mà mình mong muốn. Sẽ càng mạnh mẽ hơn, càng hoàn thiện hơn.

Sức mạnh sẽ không còn được gói gọn vào một thước đo nào nữa và không chịu hạn chế của hệ thống.

Còn về hiện tại, hệ thống chỉ có biểu hiện như sau:

Trần Tinh

Level: 1

Trạng thái hiện tại: Con người

HP: 10.000/1.000.000 (Đang trọng thương)

MP: 1.000.000/1.000.000

Sức mạnh: 10.000

Phòng ngự: 5.000

Tốc độ tấn công: 100 Chiêu/s (tối đa)

Tốc độ di chuyển: 100 m/s (tối đa)

Trí tuệ - IQ: 124 (Tăng khả năng linh ngộ, lập luận, suy nghĩ, phản xạ)

Tốc độ hồi phục sinh lực: 100 HP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục sinh lực = 0,01% x Max HP

Tốc độ hồi phục chân khí: 50 MP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục chân khí = 0,005% x Max MP

May mắn: 2

Điểm thuộc tính tự do: 0

Kỹ năng: Không (Có thể đưa kỹ năng bản thân tự linh ngộ được quy đổi thành kỹ năng theo cấp độ để hệ thống tăng cấp dựa vào Tinh luyện)

Trang bị: Không

Nhiệm Vụ: Không

Sủng Vật: Không (chưa mở) (Level mở 50)

Pháp bảo: Không (chưa mở) (Level mở 100)

Vòng quay hắc ám: 0 (Mỗi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc hấp thụ năng lượng tương ứng sẽ được quy đổi thành điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm này sẽ được chủ động đưa vào Kinh nghiệm dự trữ. Mỗi một lần quay bằng một trăm lần số kinh nghiệm cần để lên cấp tiếp theo) (Level mở điều kiện cần: Hoàn thành 100 nhiệm vụ)

Chế tạo: Cần nguyên liệu cùng bản thiết kế chi tiết. Tỷ lệ thành công bằng 1/2 may mắn + may mắn/ 100. (Level mở cần 100)

Tinh luyện: Cần vật phẩm cùng nguyên liệu hoặc Kỹ năng cùng năng lượng cần thiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn}$ 100. (Level mở 10)

Kinh nghiệm thăng cấp tiếp theo: 0/10

Kinh nghiệm dự trữ: 0 (Có thể lựa chọn bản thân tự hấp thụ hoặc cho vào kinh nghiệm để thăng cấp)

.....

Trần Tinh nhìn bảng thu nhỏ các thông số, hắn cũng không có cảm xúc gì quá lớn. Việc thay đổi Hệ thống đem lại cho hắn rất nhiều lợi ích, hắn có thể chủ động trong việc "Tự Lực Cánh Sinh" bằng cách không cộng bất kỳ chỉ số nào, cũng như có thể khống chế lại cấp độ của mình.

Như vậy rất có lợi cho việc bảo vệ tính mạng sau này. Thử nghĩ xem, bản thân hắn có thể mạnh lên mà không cần nhìn vào hệ thống.

Hắn sẽ có thể lựa chọn tích tụ kinh nghiệm dự trữ ngày càng nhiều và sau đó nếu gặp địch thủ mạnh không thể nào chống trả được thì có thể một lần bạo phát lực lượng.

Nếu còn không đánh lại nữa thì cũng có thể chạy trốn, ẩn tàng thực lực của bản thân sẽ làm cho đối thủ đánh giá sai lực lượng của mình, đây sẽ là nước cờ quan trọng mà Trần Tinh có thể sau này dùng để bảo vệ tính mạng.

Vấn đề được đặt ra ở đây là việc hắn hiện tại chỉ là Bán Thần, đối mặt với Dạ Xoa là Quy Nguyên Tứ trọng thiên, nhưng giả sử hắn dự trữ kinh nghiệm đạt đến mức ngang ngửa hoặc nhiều hơn Quy Nguyên tứ trọng thiên thì sẽ như thế nào? Không cần nghĩ cũng đã biết được lợi ích to lớn của Kinh nghiệm dự trữ chứ? Chưa nói đến việc Trần Tinh có thể sử dụng nó để nâng cấp lên Lv của mình và sử dụng nó cho những mục đích khác.

-Senpai, chờ em với!

Giọng nói vang lên, Trần Tinh cũng hồi phục lại tinh thần, hắn đóng lại Hệ thống rồi nhìn cô gái mang áo choàng xám tro này hỏi.

-Cô có vấn đề gì sao?

Yuna đáp

-Senpai không biết tiếng Nhật, các bảng chỉ dẫn hay những vật dụng ở đây hay những người chơi khác đều nói bằng tiếng Nhật, trong khi senpai lại không nói được. Như vậy sẽ rất bất lợi với anh.

Trần Tinh lạnh lùng hỏi

-Như vậy thì sao?

Yuna nhanh chóng trả lời

-Em có thể dạy cho anh tiếng Nhật, đổi lại anh phải trả Coll cho em, em không thể giết quái làm nhiệm vụ, nếu không có Coll em sẽ chết đói. Trong này mà chết đói thì ở hiện thực em cũng sẽ chết!

Nói đến đây Yuna giọng nói cũng có phần run lên, bàn tay nàng bắt giác cũng siết chặt.

Nói đến nỗi khổ của kẻ yếu, Trần Tinh là người rõ nhất, bởi vì hắn đã đóng vai này không chỉ một lần.

Thứ hắn khát vọng không gì khác chính là lực lượng. Có điều hiện tại cũng không thể trong một sớm một chiều mà mạnh lên được.

Trong đầu hắn bây giờ loé lên một ý nghĩ, nếu như giết quái trong này thì sẽ như thế nào? Người chơi lên lv theo cách của họ, còn hắn có thể hay không lên lv theo cách của mình?

Tóm lại, Trần Tinh cũng xem như cần một người quen thuộc dẫn đường. Hắn cũng không ngần ngại cứu vớt một kẻ yếu cần giúp đỡ. Có lợi cho bản thân việc gì phải từ chối?

Quan trọng hơn hết chính là ý nghĩ loé lên khi này, hắn muốn chứng thực việc giết quái trong game có mang lại lợi ích cho bản thân mình hay không. Nếu không thì hắn cũng sẽ nhanh chóng giết lên tầng 100 và trở về thế giới thực.

Yuna thấy Trần Tinh không trả lời còn tưởng là hắn không đồng ý nên cũng có phần gấp gáp, thế nhưng nàng cũng thờ phào nhẹ nhõm sau khi nghe hắn nói

-Không thành vấn đề. Chỉ có điều...

Yuna vội hỏi, nàng cũng đang rất đói, sợ hắn không đồng ý là điều dĩ nhiên

-Có điều gì senpai?

-Có điều học tiếng Nhật thì không cần phải gấp gáp, giá trị của cô hiện tại là dẫn ta đi train quái. Phải rồi level của cô là bao nhiêu?

Yuna có phần bối rối, nhưng khi nghĩ đến Trần Tinh chỉ là newbie lv 1 nên nàng cũng không ngần ngại chia sẻ ra bằng thuộc tính của mình

Người chơi: Yuna

Đăng cấp: lv 4

Chức nghiệp: Không

Hp: 200/200

Mp:100/100

Trần Tinh khi nhìn thấy mấy chỉ số này thì mắt hấn cũng giật giật.

Hắn tự nhận bản thân mình là kẻ yếu, điều này không thể phủ nhận. Nhưng hấn mới lv 1 thì Hp cũng gấp 500 nghìn lần của Yuna rồi. Như vậy mới hiểu được như thế nào mới là con sâu cái kiến trong miệng bọn cường giả.

Nói về S.A.O thì Trần Tinh chỉ có thể nhớ được những ký ức mơ hồ về các mốc cũng như nhân vật quan trọng mà thôi. Trong đó hấn nhớ được có một con Boss ẩn ngay tại tầng 1 này.

-Yuna, cô ở tầng 1 quảng trường tân thủ này bao lâu rồi?

Yuna thành thật trả lời

-Tinh từ lúc ingame đến hiện tại thì cũng đã qua một tháng rồi, có gì không senpai?

-Vậy sao? Vậy cô có thể chỉ đường cho ta đến Thành Hắc Thiết được không?

Yuna tò mò

-Thành Hắc Thiết? Trần Tinh-senpai đến nơi đó làm gì?

Trần Tinh lạnh lùng nói

-Cô không cần hỏi nhiều, chỉ cần dẫn ta đến nơi đó là được, không phải cô đang cảm thấy đói bụng sao?

Lời nói của hấn khiến cô nàng xấu hổ không thôi, Yuna uhn một tiếng rồi đi phía trước dẫn đường cho Trần Tinh.

Mặc dù trẻ hơn những người chơi khác 1 tháng, nhưng trong một tháng này không có ai có thể đi sang tiếp tầng thứ hai.

Bởi vì Aincrad được thiết kế theo hình tháp, mà hình tháp thì tầng đầu tiên sẽ có diện tích lớn nhất. Nhưng lối đi lên tầng 2 chỉ có một. Muốn tìm ra vị trí của nó cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Trong khi những người khác tổ chức đánh Boss ở tầng một thì Trần Tinh cùng Yuna xuất hiện ở Thành Hắc Thiết.

Đi lang thang cả thành nhưng Trần Tinh Hoàn toàn không tìm thấy đường xuống dưới lòng đất, nếu đúng như theo Kayaba thiết kế thì chỉ khi nào tiến lên được các tầng cao hơn thì Dungeon này mới khởi động.

Việc này Trần Tinh cũng quên mất, hấn thậm mặc niệm.

-Dâm long, ngươi chết ở đâu rồi?

Dứt lời, âm thanh mắng chửi từ trong đầu hấn truyền ra

-Moá, thằng nhóc con, ta nói cho ngươi biết, ngươi không coi ta là sư phụ ta cũng không có ý kiến, nhưng ít ra cũng nên học cách tôn kính trưởng bối. Mở miệng một tiếng dâm long nghe thối chết được, miệng ngươi ăn phân à?

Trần Tinh không thèm đếm xỉa, hấn hỏi

-Làm cách nào để mở ra Dungeon ẩn tàng nơi này?

Huyết Long nghe xong cũng trán nổi gân xanh, chửi thề một tiếng, nhưng vòng chó trên cổ y khiến y không thể nào cãi lại mệnh lệnh cũng như câu hỏi của Trần Tinh. Đùng quên, hiện tại hấn là chủ nhân của Hệ Thống.

-Có ba phương pháp: thứ nhất chính là giết đến tầng thứ 50. Thứ hai chính là chiếm lấy quyền khống chế toàn bộ Aincrad. Cuối cùng chính là xọc con nhỏ bên cạnh ngươi!

Trần Tinh nghe xong trong lòng cũng nổi giận, hấn gằn từng chữ nói

-Hai cách đầu thì ta có thể tạm chấp nhận vì nó hợp lý, nhưng tại sao cách cuối cùng ngươi đưa ra, ta nghe lại chướng tai thế? Nếu ngươi dám lừa gạt hay ở sau lưng âm thầm giờ trò thì đừng trách ta cá chết lưới rách!

Huyết Long Thần Vương nghe xong cũng nổi giận mắng to

-Moá, đây là Hệ Thống đưa ra đánh giá, không phải do ta tự biên. Ngươi đừng quên một khi ngươi tiến hành song tu thì trong cơ thể ngươi sẽ tự động sản sinh ra nguồn năng lượng, nguồn năng lượng này có thể làm rối loạn cái thế giới giả lập. Cuối cùng nó sẽ làm lộ ra cửa vào. Hiểu chưa thằng thiếu năng?

Trần Tinh ngay cả liếc mắt cũng không thèm hướng chỉ là trả lời Huyết Long Thần Vương.

Hắn không dây dưa mà nhanh chóng đưa ra lựa chọn, 1 và 3 dĩ nhiên Trần Tinh sẽ không động đến. Như vậy chỉ còn phương án 2.

-Làm thế nào để khống chế toàn bộ Aincrad?

Huyết Long điều chỉnh lại tâm tình, sau đó y nói

-Rất đơn giản, chỉ cần ngươi lấy được một vật phẩm bất kỳ từ thế giới này rồi thông qua nó dùng hệ thống để kết nối với số liệu của Aincrad. Như vậy thì ngươi có thể chân chính khống chế nơi này.

Trần Tinh nghe xong liền không do dự nhìn Yuna nói

-Cho ta mượn áo choàng của cô được chứ?

Yuna có phần rụt rè nhưng cũng đưa áo choàng của mình cho Trần Tinh.

Trần Tinh nhận áo choàng được khoảng 30s thì ở một nơi khác Kayaba cũng khuôn mặt trắng bệch.

Những người chơi khác không nhận ra được điều gì bất thường, chỉ có Kayaba là biết bởi vì hệ thống đã bị mất kiểm soát. Nói nom na là y hiện tại cũng chính là một trong những người chơi và không có bất cứ quyền hạn gì!

Trần Tinh cũng không có hứng thú chơi trò tiểu nhân cheat game, hắn chỉ thay đổi về chỉ số quái vật từ tầng 80 trở lên thành siêu cấp boss mà thôi.

Về Boss các tầng khác thì tăng sức mạnh lên gấp hai lần ban đầu, bên cạnh đó, các bãi quái hay boss phụ cũng tăng sức mạnh lên.

Đổi lại là người chơi không còn phụ thuộc vào kỹ năng hệ thống nữa mà có thể tự do sử dụng các chiêu thức của mình.

Nói chung là tự do hơn và không gò bó. Lực chiến cũng sẽ không còn dựa vào đẳng cấp mà định đoạt.

Sau khi thay đổi những thứ cần thiết đại loại như thay đổi các boss, số lượng boss, chiêu thức....., Trần Tinh cũng huỷ luôn quyền hạn của mình, sau đó nhường quyền lại cho trí tuệ nhân tạo AI của Aincrad để nó tự hành vận chuyển.

Hắn làm như vậy mục đích không gì khác chính là bản thân có thể chiếm được nhiều kinh nghiệm chiến đấu cũng như lợi ích hơn.

Bởi vì Trần Tinh có thể xác định bản thân hắn cũng có thể thăng cấp theo cách riêng và chuyên biệt nhất, điều này là từ Huyết Long cho biết.

Một bên Yuna tâm trạng có phần thấp thỏm không biết Trần Tinh lấy áo choàng mình để làm gì. Là con gái nên thường hay có những suy nghĩ lung tung. Nhưng nàng cũng không làm phiền hắn mà ngoan ngoãn đứng một bên chờ đợi trong khi bụng cũng đã đói cồn cào.

Hồi phục lại tinh thần, Hắn chỉ nhìn nàng một lát rồi nói

-Yuna, lối này!

Mặc dù Yuna bề ngoài rất đẹp, nàng cũng tự tin về bản thân nhưng đáng tiếc là thái độ của Trần Tinh có vẻ thờ ơ và dĩ nhiên Yuna không thể đánh động được tình cảm của hắn, do đó nàng cũng tránh không khỏi việc có chút thất vọng.

Hắn dẫn đầu đi phía trước, Yuna leo đeo theo sau, sau ít phút thì hắn cũng tìm được lối vào.

Đi vào một quán rượu cũ kỹ hoang tàn, Trần Tinh nhanh chóng xác nhận đây chính là nơi hắn cần tìm, lối vào Dungeon cũng mở ra, hắn không do dự đi vào.

-Senpai....!

Yuna phía sau sợ hãi kêu lên, lúc Trần Tinh vào trong thì thân hình hắn cũng bị bóng tối che khuất. Nàng sợ là điều dĩ nhiên.

Ngay Lúc này một cánh tay từ hắc ám thì ra nắm lấy tay nàng, chưa kịp hét lên thì giọng nói của Trần Tinh cũng vang lên

- Còn đứng đây làm gì? Ta không muốn tốn thêm thời gian.

- Sen..senpai, có thể không vào được không? Nơi này em cảm thấy sợ...

Trần Tinh đương nhiên hiểu được, không có thực lực đồng nghĩa cũng thiếu tự tin để đối mặt với nguy hiểm, hẳn đề nghị

-Đề ta mở PT, như vậy cô sẽ nhận được 1/2 kinh nghiệm. Cô không cần phải làm gì, chỉ cần ở phía sau ta là được.

Yuna nghe xong bán tín bán nghi nhưng cũng không từ chối, dù sao nàng là Nôb còn Trần Tinh là Newbie, không ai cũng hơn ai cả. Trong lòng nàng nghĩ

-Ta bị làm sao thế này? Như vậy có quá nguy hiểm không? Ta không muốn chết a....!

Bất giác Yuna tiến lên phía trước vài bước đi sát phía sau Trần Tinh và một tay nắm lấy góc áo hắn.

Hai người cứ thế một trước một sau đi vào sâu trong lòng đất. Vấn đề là đi mãi mà chẳng thấy con quái nào xuất hiện cả.

Ước chừng xuống tầng thứ ba của Dungeon thì hai người mới nghe tiếng ồm ộp inh ỏi vang lên.

P phía trước hàng trăm hàng ngàn con ếch màu xanh lá to bằng cỡ con nghé con vói sáu con mắt hai bên lao về phía Trần Tinh cùng Yuna.

Hắn thì vẫn bình thản tiến lên phía trước, còn nàng thì mắt nhắm chặt, cả người cũng dính sát vào sau lưng Trần Tinh vì sợ.

-réc~réc~

-Ting~Ting~ting~

Một loạt thanh âm tối nghĩa vang lên không dứt bên tai Yuna, đến khi nàng mở mắt ra thì nào đâu còn có quái vật ếch ma?

Xung quanh chỉ là vuron vãi khắp nơi đuôi ếch to đùng đỏ tươi.

Lúc này Trần Tinh cũng mở miệng nói chuyện

-Mau nhặt vài đuôi ếch về chuẩn bị nấu ăn đi, con nữa, tất cả Free point cộng hết vào sinh lực đi

Nghe được lời nói của Trần Tinh, nàng mới giật mình kiểm tra cấp độ của mình.

Không nhìn thì thôi, đã nhìn thì lại cảm thấy hoa mắt chóng mặt, Yuna từ level 4 một đường cười hoà tiến lên lv 23.

Một tháng trời, người đứng đầu Aincrad cũng chỉ có lv 16-17 mà thôi. Nhưng hiện tại thì sao? Trong vòng chưa đầy 1 phút thì nàng đã vượt lên dẫn đầu BXH?

Giật mình, Yuna nhanh chóng nhặt vài đuôi ếch rồi bỏ vào items của mình, sau đó đuổi theo Trần Tinh.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Đầu cơ tích trữ

Sau khi cảm thấy bất ngờ trước hiện trạng cũng là lúc lòng hiếu kỳ của nàng trỗi dậy.

-Trần Tinh-senpai, anh...anh có phải là GM hay không? Tại sao a chỉ mới lv 1 mà mạnh như vậy? Khoan...khoan đã, tại sao lv của anh hiện tại vẫn là.... 1?

Trần Tinh dừng lại lạnh lùng trả lời

-Game master? Không phải Kayaba sao? Còn về mạnh hay yếu đầu nhất thiết phải dựa vào cấp độ mà phán xét? Nếu như vậy thì đâu còn gọi là VRMMORPG?

Trần Tinh hoàn toàn không nhắc đến chuyện vì sao hắn vẫn là lv 1. Bởi vì chuyện này hắn cũng không muốn giải thích và cũng không biết giải thích thế nào.

Tất cả kinh nghiệm đều đã được chuyển vào kinh nghiệm dự trữ, và nó đã thay đổi trị số từ 0 thành 2300.

Theo phân chia cấp độ bởi Hệ Thống thì mỗi một lần lên level thì phải cần gấp mười lần kinh nghiệm trước đó. Nói như vậy từ lv 1 lên 2 thì chỉ cần 10 Exp, nhưng từ 2 lên 3 thì phải cần 100 Exp, 3 lên 4 thì 1000 Exp....

Mục đích của hắc chính là tích trữ càng nhiều kinh nghiệm trị càng tốt, chỉ sử dụng khi cần thiết và phải biết tự lực cánh sinh.

Yuna tỏ vẻ bất ngờ nhưng cảm thấy mọi việc cũng nên có giới hạn cũng không dám hỏi nhiều. Một cô gái hay hỏi sẽ rất dễ dàng bị ghét.

Đi được một đoạn nữa, hai người đều nhìn thấy phía trước đang đặt một cái rương gỗ, xung quanh cũng không có creep hay monster gì nên Yuna mở miệng dò hỏi

-Anou, Trần Tinh-senpai, nơi này hình như là khu vực an toàn thì phải?

Hắn dừng lại rồi nhìn Yuna hỏi

-Khoảng cách là bao nhiêu để được share Exp?

Yuna cũng nghĩ nghĩ rồi nói

-Trong cùng một Pt thì không giới hạn khoảng cách, chỉ là càng ở xa thì exp được hưởng sẽ càng ít, còn như hiện tại đang trong Dungeon thì sẽ được hưởng theo số thành viên chia ra.

Trần Tinh gật đầu xem như đã hiểu, hắn nói

-Vậy cô đứng lui ra sau một tí, một hồi nhớ tìm vị trí an toàn mà trốn vào.

Yuna tròn xoe mắt không hiểu hắn nói vậy là có ý gì. Chưa đợi nàng mở miệng hỏi thì Trần Tinh đã tiến lên phía trước.

Lúc này, từ bên cánh trái ập đến một luồng sát khí cực kỳ mãnh liệt, nó làm cho người ta cảm giác của tử vong và lạnh lẽo thấu xương. Phía dưới nền gạch bông chói xuất hiện làn sương mù.

Từ giữa hư không, một lưỡi hái được bao phủ bởi ngọn lửa màu đen đang cháy hừng hực quét ngang về phía Trần Tinh.

-Senpai, cẩn thận!!!!

Tinh hướng này làm Yuna ở phía sau hét lên.

Thế nhưng, có vẻ Trần Tinh không để ý gì cho lắm. Hắn chỉ liếc mắt nhìn, sau đó

-Bang~

Một anh thanh chói tai vang lên, Yuna mở cặp mắt ra chứng kiến cảnh tượng làm nàng kinh ngạc đến ngây người.

Trần Tinh tay trái đang nắm đầu lưỡi hái sắc bén, còn con Boss thì không thể làm gì ngoài việc khè ra những mảng khói trắng.

Không sai, đây chính là thứ mà Trần Tinh tìm kiếm.

Boss ẩn: The Fatal Scythe.

Hình dạng bề ngoài của nó không khác gì trong nguyên tác, một bộ xương khổng lồ được bao phủ bởi tấm áo choàng đen rách rưới, mặt trong lớp áo choàng chính là một màu đỏ tươi và tanh tưởi của máu.

Nó không có chân và lơ lửng giữa không trung, phía dưới của nó luôn được bao phủ bởi lớp khói trắng xám.

Thứ lộ ra bên ngoài chính là đôi tay bằng xương trắng hếu cùng xương sọ dũ tợn. Thêm vào đó chính là cặp mắt đỏ tươi làm cho mọi thứ trở nên đáng sợ hơn.

Điểm đặc biệt trong việc thay đổi Aincrad của Trần Tinh ngoại trừ việc tăng gấp đôi sức mạnh của các Boss ra thì chính là việc để AI Aincrad tự vận hành.

Điều này đồng nghĩa với việc càng về sau những con Boss sẽ càng thông minh.

Sau mỗi lần bị giết và hồi sinh, chúng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn vì AI hệ thống sẽ tiến hành đưa ra đánh giá về thời gian mà người chơi xử lý Boss và tiến hành nâng cấp nó lên.

Mỗi lần giết Boss thì một tháng sau nó mới có thể hồi sinh lại.

Quay trở lại Trần Tinh cùng The Fatal Scythe. Một tay hắn đang nắm lưỡi hái, cảm nhận được nhiệt độ mà ngọn lửa màu đen này đang thiêu đốt cánh tay mình cũng có phần ấm ấm.

Điều này đồng nghĩa với việc sau khi hắn giết chết con Boss này thì lần sau The Fatal Scythe sẽ có thể làm tổn thương hắn.

Thế nhưng điều này lại là thứ mà Trần Tinh muốn, cuộc chiến sinh tử mới là tiền đề khai sinh cường giả!

-Grừ

The Fatal Scythe thò ra một ngum khói sau đó thân hình cũng từ từ tan biến, không phải nó bị Trần Tinh giết mà là nó đang ẩn mình, là boss mạnh nhưng lại thích đánh lén, đây là đặc điểm riêng biệt của Scythe

Một kích thất bại nên Scythe cũng không ở lại ngạnh hám mà ẩn mình chờ đợi thời cơ ra tay.

Lần này Scythe xuất hiện từ phía sau, nhưng không phải sau lưng của Trần Tinh mà là sau lưng của Yuna, không hiểu sao nó lại thay đổi đối tượng, có lẽ là bởi vì Trần Tinh chưa thật sự làm tổn thương nó và chưa gây thù hận lên người mình, đội viên trong nhóm thì Boss lựa chọn ai ra tay cũng được!

-Senpai!

Cảm nhận được cái chết, Yuna toàn thân cứng ngắt, nàng chỉ cố hết sức hét lên một tiếng rồi chờ đợi tử vong đến với mình.

Lưỡi hái quét ngang đường như muốn tách đôi cả người nàng làm hai vụn.

Có điều khi khoảng cách của chiếc lưỡi hái cùng nàng còn 20cm thì tiếng rắc rắc vang lên.

Khoảng cách của Trần Tinh cùng Yuna là 30m trong khi Hắc tốc độ di chuyển tối đa là 100 m/s, như vậy thì trong khoảng cách dưới 50m Trần Tinh có thể đảm bảo được an toàn của bất kỳ người nào.

Tiếng rắc rắc chính là tiếng xương tay của Scythe vỡ vụn, cánh tay mất đi nó cũng giảm Hp đáng kể, từ 900 nghìn xuống còn 600 nghìn.

Trần Tinh dĩ nhiên không quan tâm bao điều này, bởi vì hắc thuận thế cầm lên lưỡi hái to dùng của Scythe rồi xẹt qua đầu của nó.

Tốc độ ra chiêu nhanh đến mức chỉ thấy được một màn ánh sáng màu đen mà thôi.

Yuna chớp chớp mắt chứng kiến tiếng ting ting không ngừng vang lên bên tai, nàng cũng có chút mộng ảo không dám tin đây là sự thật.

Từ lv 23 nhảy thẩn lên lv 63. Trong khi người chơi đứng thứ hai mới chỉ lv 15. Một sự chênh lệch quá lớn.

Trần Tinh cũng không hứng thú kiểm tra Kinh nghiệm dữ trữ của mình, hiện tại hắn đang đi đến gần chiếc gương và muốn xem bên trong nó là gì.

-Ting~ Nhiệm vụ đầu tiên: Thuần Thục sử dụng vũ khí Scythe.

Khi mở chiếc rương ra thì trong đầu hắn cũng nghe được âm thanh nhắc nhở, âm thanh này chính là Hệ Thống của hắn phát ra nhiệm vụ.

Scythe lúc này không phải là tên con Boss mà chính là cây Lưỡi Hái con Boss sử dụng lúc này.

Đúng vậy, bên trong chiếc rương có hai món vật phẩm. Vật phẩm thứ nhất chính là Lưỡi hái, vật phẩm còn lại chính là tấm áo choàng rách rưới kia.

Trần Tinh không do dự cầm Scythe lên, hắn tiện tay lấy luôn tấm áo choàng rồi mặc vào.

Cả người hắn hiện tại cứ như hoá thân của Từ Thần trong thần thoại vậy.

Có điều, mặc dù hình tượng trông đáng sợ nhưng Yuna vẫn không e ngại gì mà nhào lại ôm chầm Trần Tinh.

Lúc này nàng thật sự cảm nhận được cái chết, có phần tuyệt vọng rồi lại cảm nhận được niềm vui mừng khi đẳng cấp tăng lên. Cảm xúc ngổn ngang làm cho Yuna không biết cảm ơn Trần Tinh thế nào nên dùng cách ôm lấy hắn.

Trần Tinh chỉ vỗ đầu nàng giống như một người anh thôi, hắn nói

-Được rồi, Yuna, chúng ta trở về thôi. Ta cũng muốn ăn một bữa trước khi lên đường train các bãi quái khác.

Yuna dĩ nhiên không phản bác, hai người men theo đường cũ trở về.

.....

Cũng cùng lúc này, Boss tầng 1 Illfang the Kobold Lord thanh máu cũng đã đạt tới ngưỡng đỏ.

Đôi mắt nó đỏ lên vì phẫn nộ, tiếng gầm dữ dội khiến các người chơi khác cũng không thể tự do nhanh động.

Nó từ bên hông rút ra một thanh đao to tướng rồi lao lên. Mọi thứ đều diễn ra như trong nguyên tác. Một thằng ngu beater vì muốn tranh công last hit mà đâm đầu chịu chết, đã vậy lại còn từ chối sử dụng Bình máu.

Không hiểu trong đầu y chứa thứ gì, điều này cũng không quan trọng và không liên quan đến Trần Tinh.

Bởi vì có một việc liên quan và quan trọng hơn với hắn chính là việc Dạ Xoa đã báo cáo tình hình cho người thần bí có khuôn mặt anh tuấn kia.

-Ta đã biết, người có thể rời đi.

Thanh niên nhân này từ đầu đến cuối dường như không hề quan tâm đến việc này cho lắm, giống như Trần Tinh sống hay chết đều không ảnh hưởng đến y.

Trần Tinh trong mắt y không khác gì một con kiến hôi. Và lại Dạ Xoa cũng không dám đem chuyện có Huyết Long phía sau bảo vệ Trần Tinh.

À ta cũng bị giam giữ bởi tên này đã lâu cho nên chương mắt y là việc đương nhiên.

....

Ở một nơi khác

-Hoặc Thiên tỷ, vì sao chúng ta không thể vào Đại Thế Giới được nữa vậy?

Một âm thanh vang lên, có thể nhận ra đây chính là giọng nói của Tuyết Nhi.

Những người khác như Diệp Vũ, Tinh Như, Minh Nguyệt, Liễu Mộng, Hồng Liên, đều có mặt đầy đủ.

Nơi này là một vườn trúc. Phong cảnh rất thanh tịnh và tràn đầy sức sống. Ngược lại với nó chính là bầu không khí có phần ảm đạm.

Hoặc Thiên ngồi đối diện các nàng nặng nề trả lời

-Ta không còn cảm nhận được sự tồn tại của Đại Thế Giới nữa, điều này chỉ có thể là do nó đã dừng hoạt động.

-Như vậy thì A Tinh... anh ấy có phải xảy ra chuyện gì không?

Diệp Vũ có phản xạ lo lắng. Một người khác cũng điệu bộ lo lắng

Hoặc Thiên nhìn mọi người rồi cũng khẳng định

-A Tinh không sao cả, chỉ là gặp một chút rắc rối mà thôi. Hiện tại không thể vào Đại Thế Giới, nơi này các muội cũng không thể ở lâu. Tỷ sẽ tiến hành đưa các muội đến một nơi khác thích hợp hơn để tu luyện. Nhớ kỹ, hiện tại các muội phải gạt bỏ hết tạp niệm tiến hành nhanh chóng tăng thực lực của mình lên. Đây là ngọc bội truyền âm. Nếu gặp chuyện gì thì hãy thông báo cho tỷ.

Mọi người nghe xong cũng có phần bối rối, Minh Nguyệt lên tiếng

-Nhưng mà Hoặc Thiên tỷ, như vậy đồng nghĩa với việc mấy tỷ muội chúng ta phải chia nhau ra sao?

Hoặc Thiên gật đầu

-Không còn cách nào, hiện tại ngay cả tỷ cũng đang bị người khác để ý tới, không thể tự do hành động hoặc phá vỡ vị diện rời đi được. Nhưng mà các muội cứ yên tâm, cứ việc tập trung vào tu luyện đi, có khi sau này A Tinh phải cần sự giúp đỡ của các muội.

Lúc này, Tinh Như cũng lên tiếng

-Hoặc Thiên tỷ nói đúng, ta tin tưởng A Tinh sẽ không có chuyện gì, ta cũng muốn giúp huynh ấy và không muốn làm bình hoa di động!

Mọi người cũng gật gù đồng ý lời nói của nàng, sau đó Hoặc Thiên còn đưa cho mỗi người một truyền tống phù cùng một vài món đồ nữa, sau đó các nàng cũng tách nhau ra và bước vào con đường tu luyện của mình.

.....

-Anou, Trần Tinh-senpai, có một vấn đề em muốn hỏi anh lâu rồi, không biết có được không?

Trần Tinh hớp một ly rượu sau đó trả lời, tấm áo choàng rách rưới rộng thùng thình cũng che giấu đi những cảm xúc của hắn.

-Senpai, anh có thể cất đi Vũ khí của mình không? Mọi người đang nhìn chúng ta này giờ kìa...

Yuna đưa đầu lại gần Trần Tinh nhỏ giọng nói.

Trần Tinh đương nhiên cũng biết điều này, nhưng vấn đề là hắn không quan tâm người khác nghĩ thế nào cũng như không thể cắt đi được.

Nhiệm vụ đưa ra là hắn phải sử dụng thành thạo Scythe, thành thạo ở đây đồng nghĩa với cả lúc ngủ, Hệ Thống cũng cưỡng ép không cho hắn cất vật phẩm vào bất cứ đâu.

-Đừng để ý đến bọn họ, tiếp tục ăn đi, ăn xong rồi nghỉ ngơi 4 tiếng. Nửa đêm chúng ta sẽ đi train quái.

Yuna cũng biểu môi nói một câu tiếng Nhật.

-Biết rồi..!

Nhưng lúc này, tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền đến.

-Này này, thấy không, đó là cái thằng Beater đó, không nghĩ tới hắn cũng đến nơi đây.

Dĩ nhiên người này không ai khác chính là Kirito, và ở đây không phải là tầng 1 mà là tầng thứ 2.

Sau khi Trần Tinh ra khỏi Dungeon Hắc Thiết mật đạo, thì trên bầu trời cũng vang lên thông báo đã có người chơi giải quyết xong Boss tầng 1.

Thế là hắn liền dẫn theo Yuna một mạch lên tầng hai, một tháng sau có thể theo công dịch chuyển trở lại thì trấn khỏi đầu.

Mặc dù diện tích lớn nhưng tầng một quái vật cũng không mạnh, nếu cứ đánh giết thì sẽ rất tốn thời gian lại không có nhiều Exp.

Trần Tinh đặt mục tiêu chính là việc train Boss ẩn, và boss chính. Về phần tép riu thì hắn không hứng thú.

Đội Khi nào các player khác giúp hắn dọn quái và bọn creep reset lại thì hắn sẽ chú tâm vào việc train quái hơn, kinh nghiệm dự trữ kiếm được từ quái sau reset sẽ nhiều hơn khi giết Boss.

...

Kirito bước vào liền trở thành tâm điểm của sự chú ý, không thể không nói Kirito rất biết luyện cấp, sau khi giết Boss floor 1 xong y liền không ngừng nghỉ mà train quái nhỏ lẻ khác, lv của y hiện tại cũng đã vượt mốc 20 và cán mốc 21 vuron lên chiếm giữ vị trí thứ 2 BXH.

Chỉ có điều BXH này hiện tại chưa mở, trừ phi người chơi có thể đánh thông tầng thứ 10 mới được.

Hiện tại đẳng cấp không phải là thứ quyết định nữa rồi, nó chỉ góp phần tăng dame khi gây sát thương được lên quái mà thôi. Tất cả đều phải dựa vào thực lực của người chơi.

Kirito nhìn dáo dác xung quanh tìm kiếm chỗ trống, nhưng đáng tiếc tất cả đều đã nghẹt cứng, chỉ có bàn của Trần Tinh là còn. Bởi vì hắn cùng Yuna, chỉ hai người mà lại chiếm hết một bàn 10 người.

-Ehem, abc/&:

Kirito dĩ nhiên không biết tiếng Anh, y nói ra một loạt câu tiếng Nhật, Trần Tinh hoàn toàn nghe không hiểu là y đang nói cái gì nên cũng im lặng. Chỉ có Yuna là đáp lời Kirito. Hai người nói với nhau cái gì đó, một lúc sau Yuna mới hỏi Trần Tinh

-Senpai, y nói có thể ngồi chỗ này dùng bữa được không? Bởi vì xung quanh đã hết chỗ trống rồi.

Trần Tinh không phải nhỏ mọn gì, hắn phát phát tay ý bảo tùy ý. Dù sao hiện tại hắn đang tập trung vào suy diễn cách thức sử dụng Scythe.

Lưỡi hái là một khí rất khó sử dụng, muốn sử dụng thành thạo không phải chuyện đơn giản, ít nhất cũng mười ngày nửa tháng hoặc lâu hơn.

Không nghĩ tới Hệ Thống lại ban bố nhiệm vụ đầu tiên mà đã khó đến vậy, không biết phần thưởng Kinh nghiệm sẽ như thế nào.

Nhắc đến kinh nghiệm, Trần Tinh hiện tại rảnh rỗi cũng kiểm tra một chút xem có phải như là hắn nghĩ hay không.

Thông số nhân vật

Trần Tinh

Level: 1

Trạng thái hiện tại: Con người

HP: 200.000/1.000.000 (Đang trọng thương)

MP: 1.000.000/1.000.000

Sức mạnh: 10.000

Phòng ngự: 5.000

Tốc độ tấn công: 100 Chiêu/s (tối đa)

Tốc độ di chuyển: 100 m/s (tối đa)

Trí tuệ - IQ: 124 (Tăng khả năng lĩnh ngộ, lập luận, suy nghĩ, phản xạ)

Tốc độ hồi phục sinh lực: 100 HP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục sinh lực = $0,01\% \times \text{Max HP}$

Tốc độ hồi phục chân khí: 50 MP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục chân khí = $0,005\% \times \text{Max MP}$

May mắn: 2

Điểm thuộc tính tự do: 0

Kỹ năng: Không (Có thể đưa kỹ năng bản thân tự lĩnh ngộ được quy đổi thành kỹ năng theo cấp độ để hệ thống tăng cấp dựa vào Tinh luyện)

Trang bị: Death God's Scythe, Death God's Gown

Nhiệm Vụ: 1-Sử dụng thành thạo Scythe

Súng Vật: Không (chưa mở) (Level mở 50)

Pháp bảo: Không (chưa mở) (Level mở 100)

Vòng quay hắc ám: 0 (Mỗi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc hấp thụ năng lượng tương ứng sẽ được quy đổi thành điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm này sẽ được chủ động đưa vào Kinh nghiệm dự trữ. Mỗi một lần quay bằng một trăm lần số kinh nghiệm cần để lên cấp tiếp theo) (Level mở điều kiện: hoàn thành 100 nhiệm vụ)

Chế tạo: Cần nguyên liệu cùng bản thiết kế chi tiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level cần 100)

Tinh luyện: Cần vật phẩm cùng nguyên liệu hoặc Kỹ năng cùng năng lượng cần thiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level mở 10)

Kinh nghiệm thăng cấp tiếp theo: 0/10

Kinh nghiệm dự trữ: 1.202.300 (Có thể lựa chọn bản thân tự hấp thụ hoặc cho vào kinh nghiệm để thăng cấp)

Mọi thứ đều không có gì thay đổi ngoại trừ một số mục, trong đó nổi bật nhất chính là việc Kinh nghiệm dự trữ của hắn từ 2.300 lên 1.202.300 Exp.

Giết một con Boss ần lại được nhiều điểm kinh nghiệm như vậy là điều không thể.

Trong khi Yuna đã hưởng được một nửa Exp, nhưng lại chỉ có thể thăng 40lv mà thôi.

Giải thích duy nhất chính là việc lv của hắn. Điều này được lý giải như sau, Yuna lv 4 cần 500 Exp mới lên lv 5, rồi phải cần 600 Exp nữa mới lên lv 6. Như vậy từ 4 lên 6 năng phải mất 1100 Exp.

Còn Trần Tinh thì khác, mặc dù hắn cần gấp mười lần Exp mỗi lên một cấp. Nhưng hắn lại được tính từ Lv 1.

Việc giết một con Boss sẽ nhận được số điểm Exp cố định bằng số lv của con Boss đó nhân 100 Exp chia cho số lv của người chơi. Nếu số Lv của Boss cao hơn đẳng cấp người chơi quá nhiều thì sẽ được nhân thêm 100. Ngoài ra còn sẽ được Bonus thêm Exp = Tổng số Exp nhận được chia 3

Ví dụ một player lv 1 giết một monster lv 10 thì sẽ hưởng được 1000 Exp. 1000 Exp này sẽ làm cho người chơi lên lv 4-5. Người này cũng giết một con lv 10 nữa, nhưng số điểm kinh nghiệm lại giảm xuống chỉ còn 200 Exp mà thôi.

Quay trở lại vấn đề của Trần Tinh, hắn có 2.300 Exp từ trước nhưng không lên cấp và vẫn ở lv 1. Hắn giết một con boss 9x làm tròn 90 nhân 100 tức là 9000, đẳng cấp Boss lớn hơn nhiều lần lv của Trần Tinh nên được nhân thêm 100 nữa thành 900.000 Exp, ngoài ra hắn còn được Bonus thêm do vượt cấp giết quái 900 nghìn chia 3 nữa là 300 nghìn.

Như vậy Trần Tinh tổng cộng có 1.200.000 Exp. Số ban đầu là 2.300 thành ra 1.202.300 Exp.

Nếu hắn lên lv 2 hay 3 gì thì chẳng phải điểm Exp sẽ ít lại hay sao?

Đây chính là điểm lợi ích to lớn của việc "Đầu cơ tích trữ"

Tiếng ồn ào tiếp tục vang lên...lúc này Trần Tinh cũng đã hồi phục lại tinh thần và hướng mắt nhìn về phía cửa ra vào.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Asuna - Chúc mọi người năm mới an lành hạnh phúc

Trần Tinh hướng mắt nhìn theo, người đi vào là một cô gái có mái tóc dài màu cam nâu, hạt dẻ óng ánh, cùng hai loạn tóc thắt bím hai bên, vóc dáng hay khuôn mặt đều rất đẹp, độ tuổi chỉ khoảng 15-16 nhưng lại sở hữu một nét đẹp của mỹ nhân, không kém cạnh gì các minh tinh, có khi còn đẹp hơn, bên hông nàng còn có vật một thanh rapier.

Không cần nói cũng biết đây chính là Asuna, có điều, Hấn cũng không thấy hứng thú cho lắm.

Từ khi chứng kiến cái chết của Lâm Triều Anh, không biết có phải vì nhiễm ma tính nên Trần Tinh đặc biệt lạnh lùng, cũng có thể là hấn sợ, sợ hãi chứng kiến nữ nhân của mình chết trước mặt mình một lần nữa.

Cho nên hấn cũng không dám tiếp thu thêm một người nào và cũng khép lại tình cảm nam nữ.

Không yêu sẽ không vướng bận, càng nhiều nữ nhân trách nhiệm sẽ càng lớn. Trong khi bản thân lại không thể bảo vệ họ chu đáo thì làm sao hấn có thể tiếp thu thêm người nào nữa?

Hiện tại điều hấn muốn chính là hồi sinh lại Lâm Triều Anh và nói với nàng lời xin lỗi, Trần Tinh trong lòng thầm nghĩ

- Phục Linh Thảo, Hoàn Hồn Liên....sao...?

Ngay cả tên thảo được hấn biết được nhờ Cầu Cầu cho biết, nói chi là tìm kiếm, tất cả đều phải bắt nguồn từ thực lực.

Trần Tinh đã suy nghĩ rất lâu mới không rời đi thế giới S.A.O này mà ở lại train quái.

...

Asuna sau khi bước vào liên tìm kiếm thân ảnh của Kirito, nàng đi vào đây không gì khác ngoài việc này, thấy Kirito đang ngồi ăn thì nàng cũng đi tới

- Yuna, đi nghỉ thôi..

Thấy ở đây cũng không còn chuyện của mình cho nên Trần Tinh cũng không có hứng thú ở lại, hấn đứng dậy và nói với Yuna, và dĩ nhiên là bằng tiếng Anh, có điều như lúc đầu đã nói, trình độ của English của hấn cũng không cao cho lắm, nên câu nói này lại làm người khác hiểu lầm. Người này không ai khác chính là Asuna, bởi vì nàng đương nhiên biết tiếng Anh.

-Hey, excuse me!

Trần Tinh dừng lại, hấn nhìn Asuna nói

-Có chuyện gì sao?

Cả người đều được bao trùm bởi Death God's Gown nên Asuna liền nhận định Trần Tinh không phải người tốt gì, đặc biệt là cô gái Yuna này cũng rất xinh đẹp cho nên Asuna tạm gác lại chuyện Kirito sang một bên và hỏi

-Tôi có thể đi cùng hai người được không?

Trần Tinh không quan tâm, hấn chỉ Yuna rồi nói

-Ta thì không có vấn đề gì, hỏi cô ấy!

Asuna trong lòng thầm nghĩ

-Quả nhiên, là một tên dê cụt, tính three some...phi phi,

Asuna nghĩ đến đây khuôn mặt cũng có phần hồng hào, Trần Tinh không biết vì sao nàng lại đỏ mặt, hẳn cũng không để ý nhiều mà xoay người rời đi, vì để tiết kiệm thời gian, nên Trần Tinh đã nói trước với Yuna là sẽ nghỉ ngơi ở ngoài.

Tầng 2 muốn train boss ắt cũng phải bỏ thời gian tìm kiếm, sẽ rất lâu, nên hẳn cứ việc nhắm một bãi quái đông nhất rồi train sẵn tiện luyện skill với Scythe.

Thấy tên dê cụ đi, Asuna cũng nhanh chóng bắt chuyện với Yuna.

-Yuna-san?, tôi tên Asuna, tôi có thể gọi bạn như vậy được không?

Yuna híp mắt cười trả lời

-Không có gì Asuna-san, phải rồi, Asuna-san, vì sao bạn lại đi theo chúng tôi vậy?

-Yuna-san, bạn nói như vậy không phải là bị tên dê cụ đó ép buộc sao?

-Tên dê cụ? Ép buộc? Bạn nói senpai sao? Hi hi, Asuna-san, bạn hiểu lầm rồi, senpai không biết tiếng Nhật, tiếng Anh cũng không được tốt lắm nên có nhiều câu không đúng nghĩa lắm. Senpai dự định dẫn ta đi train level nên mới kêu ta nghỉ ngơi thôi. Hi hi

Asuna nghe xong cũng có phần xấu hổ nhưng rất nhanh nàng lại tỏ ra bất ngờ

-Train level? Yuna-san, tôi không có nghe nhầm chứ? Bạn dự định train level ban đêm? Trời tối các Creep cùng monster sẽ rất mạnh, bạn không biết điều đó sao?

Yuna chỉ cười cười sau đó mới trả lời

-Biết chứ, hi hi, có điều sẽ không có chuyện gì đâu, senpai rất mạnh...

Nói xong nàng cũng tiến lên phía trước đi song song với Trần Tinh và nói gì đó với hắn.

Asuna theo sát phía sau cũng tỏ ra hiếu kỳ không thôi.

level của Yuna hiện tại cho dù một đám creep bu lại đánh cũng không có vấn đề gì, bởi vì tầng hai thì cao nhất chỉ có boss chính là lv 25, còn lại thì toàn dưới lv 20. Trong khi nàng lv đã là 63.

Thêm vào đó là Yuna nghe lời của Trần Tinh cộng hết điểm vào Hp cho nên nàng không khác gì con boss hình người, máu càng trâu thì sống càng lâu. Hơn hết là Trần Tinh mạnh như vậy có gì phải sợ?

Mặc dù thực lực không phụ thuộc vào đẳng cấp nhưng không có nghĩa là cấp càng cao Hp cũng sẽ giống như lúc cấp thấp. Lợi ích của việc lên lv đó chính là có điểm tự do thuộc tính.

Người chơi có quyền lựa chọn được AI Aincrad hỗ trợ kỹ năng thì có thể dùng điểm điểm tự do này cộng vào các mục Sức mạnh hoặc phòng ngự tùy người đó thuộc class gì.

Còn người chơi dựa vào kỹ năng bản thân không có sự hỗ trợ của AI thì chỉ có một cách cộng duy nhất đó chính là Hp.

...

Sau một lúc, Trần Tinh cũng đã dẫn đầu đi ra khỏi thành.

Mỗi một tầng sẽ có một khu vực an toàn, ra khỏi khu vực này đồng nghĩa với việc cả ba người có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Chỉ có điều Asuna lại cảm thấy đầu óc mình hình như có vấn đề, trong lòng nàng thầm nghĩ

-Hai người này tại sao có thể thoải mái như vậy?

Nàng luôn cảnh giác, lo lắng, và chú ý tình huống xung quanh.

Men theo con đường đất nhỏ, dưới ánh trăng tà có thể thấy được phía trước đang có một bầy sói.

Trần Tinh làm như không thấy mà vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này đột nhiên từ bên phải 3 người có tiếng sột soạt vang lên, một bóng ảnh từ bụi cỏ lao ra, chính xác là một con sói xám với đôi mắt dạ quang sáng rực

-Cẩn thận...

Mục tiêu của nó là Trần Tinh, bởi vì thiết kế của trò chơi này chính là kéo cừu hận thông qua việc người nào gây sát thương lớn nhất, nhưng nếu không

có thì creep sẽ tấn công người nào gần nhất.

Đi đầu là Trần Tinh, dĩ nhiên hắn bị tấn công. Asuna từ phía sau la lên rồi nhanh chóng rút kiếm của mình ra sau đó đâm thẳng vào bụng con sói này.

Đường kiếm của nàng được bao phủ bởi lớp ánh sáng xanh, cả người nàng cùng kiếm lướt về phía trước

Như một cơn gió, nó vẽ lên một đường thẳng hoàn mỹ nổi bật trong màn đêm.

Con sói cũng nhanh chóng biến thành những mảnh vỡ rồi tan biến.

Điều này dẫn đến sự chú ý của đàn sói, một con trong số đó hú lên, bắt chọt cả đàn cùng nhau nhắm thẳng phía 3 người lao đến

-Chạy mau....

Asuna hoảng sợ la lên rồi quay đầu liền chạy, chỉ có điều sau một lúc thì nàng dừng lại và như chết lặng nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình.

Death God's Gown lơ lửng giữa không trung như một bóng ma thu nhặt linh hồn của những chú sói đáng thương. Trần Tinh tay cầm Scythe xông thẳng vào đàn sói hàng trăm con.

Lưỡi hái to tướng nhưng có vẻ quá nhẹ với hắn, bởi vì Asuna chỉ có thể nhìn thấy từng ánh sáng màu đen chớp loé liên tục, điều này là vì tốc độ ra chiêu của hắn quá nhanh.

Một con sói lao lên chuẩn bị há miệng tấp vào hậu tâm Trần Tinh, hắn ngay cả quay người cũng không thèm, cổ tay hắn xoay tròn chuyển lực lên Scythe ra sau và sang tay trái cầm Scythe.

Lưỡi hái như một cánh quạt nghiền nát những thứ nào nó chạm đến.

Con sói mốc lếp này chưa kịp phát ra một âm thanh nào liền tan biến.

Một con rồi lại một con khác, đến khi chỉ còn hai con thì Trần Tinh quay lại nhìn Yuna nói

-Yuna, còn lại hai con cô xử lý đi.

Yuna có phần sợ hãi trả lời

-senpai, em...em không được đâu!!!

Trần Tinh không đồng dài mà tiếp cận Yuna sau đó hắn nói

-Switch!

Do được thiết kế sẵn, nên lũ sói cũng không có trí khôn, và lại đẳng cấp thấp nên bọn chúng hành động cứ như là một cỗ máy, cứ thấy là lao lên tấn công các player và không hề cảm thấy sợ hãi, dĩ nhiên cũng sẽ không tồn tại khái niệm chạy trốn.

Thấy Yuna bị Trần Tinh đối xử như vậy, Asuna cũng có phần lo lắng, khi nàng dự định lao lên "cứu giúp" thì một lần nữa Asuna phải chết lặng

Yuna hoảng sợ không biết làm thế nào nên theo bản năng giơ tay lên nhắm mắt đánh loạn xạ vào hai con sói.

Ngay cả khi hai tay nàng đánh vỡ đầu hai con sói thì Yuna cũng không có cảm giác gì.

Trần Tinh thấy vậy chỉ có thể lắc đầu rồi đi lên phía trước, chiếc áo choàng cũng rơi lên người, hắn tiếp tục đóng vai Thần chết của mình.

Những con sói này đều đã trên lv 10 nên Mỗi một con Trần Tinh kiếm được cỡ 1200 Exp, 250 con hắn mấy phút train kiếm được 300.000 Exp. Phải nói là tốc độ nhanh chưa từng thấy.

Trong khi đó, Yuna chỉ tăng thêm được 250 exp và không đủ 0,5% thanh Exp của nàng nữa.

Cứ theo đà này thì Trần Tinh trong đêm nay sẽ lại kiếm được mấy chục triệu Exp, có khi lại cả tỷ Exp cũng không chừng.

Càng nhiều thì càng tốt nhưng Trần Tinh cần nhiều hơn chính là kỹ năng cận chiến càng thành thạo.

Hắn quyết tâm đi theo con đường Thần chết, cho nên không thể bỏ qua khả năng cận chiến.

-Yuna-san, bạn còn muốn quơ tay múa chân như vậy tới khi nào? tên kia đã đi được một đoạn rồi kìa.

Asuna nhin không được lên tiếng nhắc nhở, nàng còn đang nghi ngờ bản thân mình có phải còn chưa tỉnh ngủ hay không.

Một kẻ thần bí thực lực cực mạnh còn không nói, giờ lại thêm một người bạn mới quen "tay không tác sát" mà có thể bạo đầu creep.

Tổ hai hai người quái dị này từ khi nào xuất hiện trong cộng đồng Player?

Yuna hồi phục lại tinh thần, nàng thấy tình cảnh như vậy cũng có phần xấu hổ sau đó cùng Asuna đuổi theo Trần Tinh.

Một đường đi rất thuận lợi, cả đám đã đến bìa một cánh rừng, nơi này có một ụ đá to bao vây, Trần Tinh kiểm tra thích hợp cho việc nghỉ ngơi. Dù sao hiện tại vẫn chưa tới 0h.

Vì sao phải là 0h? Dĩ nhiên là lúc 0h quái vật sẽ được cường hoá mạnh lên, cũng như Exp được hưởng sẽ nhiều hơn.

Và trong khu rừng trước mắt đó chính là bãi quái tốt nhất tầng 2 này.

-Hai người tạm thời nghỉ ngơi ở đây một lát đi. Ta đi tìm củi.

Trần Tinh nói xong cũng xoay người đi tới khu rừng, sau đó hẩn cứ việc nhặt một bó củi khô về và đốt lên thôi.

Ngon lửa bập bùng, cảm nhận mọi thứ đều rất chân thật, cả Asuna và Yuna đều ôm gối không lên tiếng và nhìn chăm chú vào đống lửa, còn Trần Tinh thì vẫn nghiền ngẫm, bộ dáng không liên quan đến ta

-Senpai, khi nào thịt mới chín đây? Em cảm thấy đói bụng rồi.

Yuna về mặt chán chường nhìn Trần Tinh rồi nói

Hẩn chỉ thân nhiên đáp

-Không phải lúc này cô chê dở không ăn sao?

Yuna phản bác

-Nhưng hiện tại em lại cảm thấy đói

Trần Tinh nghe được lời nói của Yuna thì chỉ im lặng và đưa cho nàng một miếng đùi sói đã được nướng chín.

Ăn xong 3 người nghỉ ngơi trong chốc lát, hiện tại không sai biệt lắm cũng gần 0h, Trần Tinh nhìn về Yuna cùng Asuna hỏi

-Hai người muốn đi vào trong đó hay ở lại đây?

Hẩn hỏi câu này có vẻ hơi thừa, đi đến đây để train quái, nếu không vào thì làm sao train?

Yuna cùng Asuna dĩ nhiên lựa chọn đi theo, Trần Tinh cũng không ngần ngại thêm một thành viên, cho dù có share bao nhiêu kinh nghiệm đi nữa thì số Exp hẩn kiếm được vẫn rất nhiều.

Khu rừng này rấy rộng diện tích ít nhất cũng phải đạt tới 9-10 ha, quái vật nhiều không đếm xuể, Trần Tinh dẫn hai người train quái nhưng thật chất là để hẩn luyện tay mà thôi, mỗi bãi quái thường từ 200-300 con, một mình hẩn giết 95% số đó, còn lại 5% Trần Tinh cũng sẽ để lại cho Asuna hoặc Yuna giải quyết.

Hiện tại, cả ba người đang dừng lại trước một hang động, hang động này có đường dẫn xuống lòng đất, có thể là một Dungeon floor 2.

Trần Tinh không do dự liền đi vào, bên trong hoàn toàn không có một chút ánh sáng nào, những âm thanh rít rít của những loài bò sát nghe rộn cả người.

Lợi thế của VRMORPG chính là có những quy tắc phi logic của nó. Một thế giới không có ma pháp nhưng lại có những vật phẩm chuyên biệt dùng trong những trường hợp thế này.

Trần Tinh lấy lục giác pha lê ra rồi đưa cho Yuna phía sau, chỉ cần có người cầm thì một vùng rộng lớn sẽ được thấp sáng, thiết nghĩ đây là vấn đề không hợp lý chút nào, nhưng nếu Kayaba không thiết kế như vậy thì làm sao có thể để Players tiến vào Dungeon được?

Khi không gian được nhìn rõ thì 3 người mới thấy được là mình đang ở đâu, khắp nơi đều là tơ nhện, một hang động rộng lớn như vậy mà toàn là tơ nhện thì dĩ nhiên trong này là một ổ nhện rồi.

Trần Tinh đi đầu, kỳ hoặc là một đường rất thuận lợi, không thấy xuất hiện bất kỳ một con nhện nào cả.

-Có phải hay không xảy ra lỗi?

Asuna hỏi một câu như vậy, nhưng không ai lên tiếng thì nàng cũng đã biết được câu trả lời, bởi vì thấp thoáng phía trước có tiếng đánh nhau cùng ánh sáng chớp chớp.

Hiển nhiên bên trong Dungeon có người! Điều này làm Asuna cùng Yuna cũng giật mình không thôi, không nghĩ tới hiện giờ còn có người đi ra ngoài train lv như thế.

Phải biết là ban đêm thường sẽ rất nguy hiểm và không một Player nào có thể mạo hiểm tính mạng của mình cả.

Còn riêng Trần Tinh thì cũng đã đoán được một hai bên trong là ai

-Đi thôi, chúng ta vào xem một lát.

-Heathcliff Hội trưởng, chúng ta phải rút lui thôi, lượng máu của tanker không còn nhiều nữa, nếu cứ tiếp tục ngạnh hám như vậy thì bọn họ sẽ chết mất!

Từ trong truyền ra một giọng nói của một nam nhân hòa lẫn thanh âm la hét cùng tiếng va chạm của kim loại với nhau.

Trần Tinh dĩ nhiên nghe không hiểu nhưng hẳn có thể nghe được từ Heathcliff.

Đúng thế, đoàn đội này dĩ nhiên dẫn đầu chính là Kayaba, chỉ có ông ta mới biết được nơi nào có thể train lv nhanh và thời gian nào mới có thể nhận được nhiều Exp hơn.

Điều này cũng dễ hiểu, hiện tại ông ta không còn là Game Master nữa cho nên Kayaba không thể nào sử dụng lợi thế Cheat của mình.

Nếu muốn được giữ vững vị thế thì không còn cách nào khác phải dẫn đội đi trước người khác thôi.

-Không được! Queen hiện giờ chỉ còn lại 1/4 máu nữa thôi, nếu hiện tại chúng ta đi thì không thể nhận được Quest thưởng. Mọi công sức này giờ xem như cũng toi.

-Aaaaaaaa

-Kabo....!

Ngay lúc Trần Tinh cùng Asuna và Yuna bước vào trong, thì cũng là lúc ba người chứng kiến một thanh niên hóa thành những mảnh sáng lục giác và tan biến, điều này đồng nghĩa với việc một sinh mạng đã kết thúc.

-Mau, Tanker Switch, Archer nhắm ngay mắt nó! Không thể Kabo hy sinh oan uổng được!

Heathcliff hét lên, Trần Tinh nhìn biểu hiện của y cứ như là bị điên một dạng. Thế nhưng việc gì liên quan đến hắn?

-Aaaaa

Lại một tiếng hét thảm vang lên, một người nữa tan biến.

Asuna cùng Yuna thấy vậy cũng không đành lòng, nhất là Asuna, nàng không ngần ngại rút đầu kiếm trong tay liền lao lên phía trước giúp đỡ những người này.

Từ khi Trần Tinh Pt nàng thì level của Asuna cũng được tăng lên đáng kể, từ mặt bằng chung 11 tăng lên những 10 lv đạt 21, ngang ngửa với Kirito.

-Mau lui lại...

Asuna quát lên một tiếng nhắc nhở sau đó hét lớn

-Flash sword!

Thanh kiếm lóe sáng lên rồi xẹt qua người con nhện to tướng này, tạo nên một đường rạch màu đỏ trên người nó, nhưng nó vẫn chưa chết, Heathcliff thấy thế liền xông lên, trong lòng ông ta âm thầm cảm kích Asuna về một chiêu kia, đừng xem thường một chiêu này, bởi vì nó vừa cứu một thành viên trong đội y và làm cho con nhện này lờ là bản thân ông ta.

Trong nháy mắt khi sắp hoàn thành Quest thưởng thì một thanh Scythe to tướng không biết từ nơi nào bay đến cắm thẳng chính giữa đầu con Boss.

Heathcliff mở to mắt chứng kiến cảnh tượng này, gân xanh cũng nổi lên. Bao nhiêu công sức hiện tại bị người phồng tay trên làm sao nhìn cho được?

Riêng Trần Tinh không hề quan tâm đạo nghĩa gì cả, hắn đến đây là để train quái, hiện tại Dungeon đều bị người khác ăn sạch chỉ còn lại một con Boss, hẳn làm sao có thể nhường được?

Chỉ là lúc con Boss hoá thành mảnh vỡ tan biến thì trong động cũng sáng hẳn lên và Trần Tinh nghe được âm thanh nhắc nhở.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Nerius the Evil Treant

Âm thanh vang lên trong đầu hắn có nội dung như sau:

-Nhiệm vụ 1: Sử dụng Scythe thành thạo hoàn thành!

Âm thanh này cũng khiến Trần Tinh đầu có chút nóng lên, không nghĩ tới luyện tập cả buổi còn không bằng ném một phát.

Mà nếu ngẫm nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nếu thật sự thành thạo thì một vũ khí cận chiến có thể giết địch khoảng cách gần thì không có gì để nói, ở tầm xa cũng có thể giết địch nữa mới gọi là thành thạo.

Trần Tinh cũng không xoắn xuýt nhiều nữa, dù sao càng mạnh càng tốt chứ sao.

-Ahgrrrrr

Heathcliff trong lòng tức giận gào thét, khuôn mặt đỏ lên, hàm răng y nghiền ken két.

Y đi đến trước mặt Trần Tinh lạnh lùng hỏi

-Có phải vừa rồi là người ra tay?

Trần Tinh dĩ nhiên hoàn toàn không nghe hiểu Heathcliff nói gì nhưng nhìn biểu hiện của ông ta như vậy thì cũng đoán được một hai.

Vấn đề là hắn không thèm quan tâm mà đi lướt qua người ông ta, sau đó hắn lấy lại thanh Scythe thay cho câu trả lời của mình.

Lúc này, Heathcliff cùng đồng bạn của ông ta nổi giận và bao vây Trần Tinh lại.

Yuna có phần sợ hãi liền đứng ra nói

-Khoan đã, xin... xin các anh đừng làm khó senpai, anh ấy chỉ là không biết quy tắc mà thôi

Quy tắc mà Yuna nói dĩ nhiên là không được KS creeps để tránh xảy ra mâu thuẫn như hiện tại.

Vấn đề là quy tắc là do người mạnh hơn quyết định, một tên tay cầm khiên cùng búa tạ, được trang bị giáp toàn thân nghe được lời Yuna nói, liền tức giận, kẻ này quá lớn

-Chúng ta ở nơi này cày ngày cày đêm, mãi mới gần giết được con Boss, chuẩn bị hoàn thành Quest thì các người ra tay, giờ lại nói là không biết quy tắc? Mạng của hai đồng bạn bọn ta hy sinh vô ích?

Lúc này Asuna cũng trở lại, nàng nhìn người này rồi cúi đầu 90 độ

-Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi các anh, chúng ta thật sự không muốn mọi chuyện diễn ra như vậy, có thể tình hình nguy cấp nên anh ấy chỉ muốn giúp đỡ mọi người thôi.

Lời Asuna nói dĩ nhiên mấy người này cũng không tin, tên này chỉ tay về hướng Trần Tinh, quát

-Chỉ một câu xin lỗi là có thể giải quyết vấn đề sao? Cô nói hắn muốn cứu chúng ta, ta phi,...Vào...!!

-Phụt..

Lời còn chưa nói hết thì đầu lâu của tên này cũng bay lên không trung, chẳng hề có giọt máu nào chảy ra nhưng nó lại mang đến sự sợ hãi tột độ cho những người khác.

Còn riêng về kẻ nói chuyện thì trên khuôn mặt còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì cả đầu lâu cùng cơ thể y đã hóa thành mảnh vỡ đa giác rồi tan biến

-Anh....anh....

Asuna cả nửa buổi cũng không thể nói thành một câu hoàn chỉnh. Nàng thật sự không thể tin được là Trần Tinh sẽ giết người.

Heathcliff vẫn luôn nhìn theo cử động của Hắn từ lúc hắn bước qua lấy lại thanh Scythe.

Là người thiết kế cho toàn bộ trò chơi, không ai hiểu SAO hơn y, chẳng những thanh Scythe còn cả Death God's Gown đều quá đỗi quen thuộc với Heathcliff. Trong lòng ông ta thầm nghĩ

-Đây không phải là Quest thưởng mà ta thiết kế cho người giết được The Fatal Scythe sao? Chẳng lẽ....!

Nghĩ tới đây Heathcliff khuôn mặt bất giác biến đổi và trông rất khó coi.

Ông ta tiến lên gần các đồng bạn và thái độ có phần hoà hoãn với Trần Tinh, biểu thị điềm tĩnh cùng chừng mực.

-Hôm nay chúng ta đâu không lại nguoi, thế nhưng nguoi đã phá vỡ quy tắc, nguoi sẽ phải nhận khinh bỉ và trả thù của tất cả mọi người!

Heathcliff để lại một câu như vậy sau đó dẫn đội ngũ của ông ta đi.

Lúc này Trần Tinh cũng nhìn về phía hai người

-Đi thôi, chúng ta trở về

Asuna nghe được thì toàn thân run lên, khuôn mặt nàng phấn nộ, nàng lấy hết sức thốt ra

-Tại...sao? Tại sao anh lại giết anh ta? Tại sao anh lại là kẻ sát nhân?

Trần Tinh nhìn nàng trả lời

-Ta không lý do gì phải giải thích với cô cả, nên giết thì giết thôi. Nếu cô cảm thấy không thích hợp có thể rời đi, còn nếu muốn trả thù cho y thì có thể tìm ta bất cứ lúc nào!

Nghe được hắn nói Asuna càng tỏ ra căm phẫn hơn nữa, nàng nhanh chóng lựa chọn Out Pt và nhìn về phía Yuna hỏi

-Yuna, bạn vẫn muốn đi theo tên sát nhân này sao?

Không giống như Asuna hiệp nghĩa, Yuna có phần nhút nhát và ích kỷ hơn, nàng sợ chết, đó là điều đương nhiên, và Trần Tinh đem lại cho nàng cảm giác an toàn.

Nhưng đúng như lời Asuna nói, Yuna cũng cảm thấy hành động của Trần Tinh là sai trái, nhưng bản thân mình lại không thể làm gì, nàng biểu thị cực kỳ xoắn xuýt.

Trần Tinh nghe không hiểu, hắn chỉ thông qua biểu hiện của Yuna mà đoán thôi, hắn cũng chủ động out Pt.

Đến đây, Trần Tinh không do dự xoay người rời đi, một mình tự do tự tại không chút vướng bận. Hắn cũng không quan tâm mọi người nghĩ sao, dù sao mục đích của hắn chỉ là nhanh chóng tăng lên thực lực và sau đó rời đi nơi này.

SAO chỉ là tiền đề để sinh ra một huyền thoại! Hoặc đúng nghĩa hơn là một con quái vật!

....

Đi ra khỏi động, Trần Tinh thay đổi kế hoạch, nếu còn có Yuna cùng Asuna hắn sẽ trở về nghỉ ngơi, nhưng hắn hiện tại không còn vướng bận gì nữa cho nên Trần Tinh cũng không cần thiết nghỉ ngơi.

Hắn nhắm thẳng chỗ sâu nhất trong rừng mà đi. Chiếc áo choàng cùng lưỡi hái không đáng sợ, đáng sợ chính ở người sử dụng thế nào. Và không may cho bọn creep, kẻ sử dụng nó lại là Trần Tinh.

Hiện tại là 5h sáng, cả một rừng 9-10 hecta đều bị hắn sang bằng thành bình địa.

Trên các gốc cây còn hằn lên những vết chém bóng loáng.

Và con quái cuối cùng đang sắp sửa cùng hắn chém giết. Và cũng là con Bos chính floor 2 này.

Boss dĩ nhiên là một con Bò màu xám đen, trên đầu của nó có hai chiếc sừng được bao phủ bởi lớp ánh sáng màu xanh lơ, cả người nó đều nổi lên cơ bắp cuộn cuộn, cộng thêm màu da của nó cứ như thể là một khối sắt thép nguyên chất vậy.

-Moooooooo

Con Boss kêu lên một tiếng, hai cái mũi nó thở ra làn khói trắng, một chân thì không ngừng dẫm lên đất, nó không ngần ngại lao lên về phía Trần Tinh.

-Phụ~Ầm~

Một ánh sáng đen tuyền loé lên tách đôi cả con bò làm hai khúc, cả người nó cũng nhanh chóng tan biến và một thông cáo vang vọng khắp Aincrad.

Trần Tinh ngay cả nhặt vật phẩm rơi hắn cũng không thèm.

Chỉ là một con Boss level 25 thì đáng gì nhắc tới?

Trần Tinh lướt qua đi lên tầng 3, ngay cả kích hoạt Công dịch chuyển hắn cũng không làm mà đi tìm một quán trọ thuê một căn phòng nghỉ ngơi.

Trước khi nghỉ ngơi, Hắn muốn xem điểm Kinh nghiệm dự trữ của mình thay đổi như thế nào sau một ngày train level.

Thông số nhân vật

Trần Tinh

Level: 1

Trạng thái hiện tại: Con người

HP: 1.000.000/1.000.000

MP: 140.000/1.000.000 (Đang trọng thương)

Sức mạnh: 10.000

Phòng ngự: 5.000

Tốc độ tấn công: 100 Chiêu/s (tối đa)

Tốc độ di chuyển: 100 m/s (tối đa)

Trí tuệ - IQ: 124 (Tăng khả năng lĩnh ngộ, lập luận, suy nghĩ, phản xạ)

Tốc độ hồi phục sinh lực: 100 HP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục sinh lực = $0,01\% \times \text{Max HP}$

Tốc độ hồi phục chân khí: 50 MP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục chân khí = $0,005\% \times \text{Max MP}$

May mắn: 2

Điểm thuộc tính tự do: 0

Kỹ năng: Không (Có thể đưa kỹ năng bản thân tự lĩnh ngộ được quy đổi thành kỹ năng theo cấp độ để hệ thống tăng cấp dựa vào Tinh luyện)

Trang bị: Death God's Gon, Death God's Scythe

Nhiệm Vụ: Không (1 Phần thưởng chờ nhận)

Súng Vật: Không (chưa mở) (Level mở 50)

Pháp bảo: Không (chưa mở) (Level mở 100)

Vòng quay hắc ám 0 (Mỗi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc hấp thụ năng lượng tương ứng sẽ được quy đổi thành điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm này sẽ được chủ động đưa vào Kinh nghiệm dự trữ. Mỗi một lần quay bằng một trăm lần số kinh nghiệm cần để lên cấp tiếp theo) (Level mở điều kiện: hoàn thành 100 nhiệm vụ)

Chế tạo: Cần nguyên liệu cùng bản thiết kế chi tiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level mở 100)

Tinh luyện: Cần vật phẩm cùng nguyên liệu hoặc Kỹ năng cùng năng lượng cần thiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level mở 10)

Kinh nghiệm thăng cấp tiếp theo: 0/10

Kinh nghiệm dự trữ: 1 tỷ... (Có thể lựa chọn bản thân tự hấp thụ hoặc cho vào kinh nghiệm để thăng cấp)

Không có khác biệt nhiều, hắn chỉ quan tâm đến mục Kinh nghiệm dự trữ đã đổi thành 1 tỷ, còn những số lẻ phía sau không đáng kể lắm.

Bên cạnh đó, còn một phần quà sau khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên. Trần Tinh cũng không vội nhận thưởng mà đi ngủ.

Ngủ không phải vì hắn mệt mà ngủ để Trần Tinh có thời gian tiêu hoá lại hết các kỹ năng chiến đấu của mình trong ngày nay.

.....

-Reng~Reng~Reng

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên, Trần Tinh thuận tay tắt nó đi.

Đây là lần đầu tiên hắn thức trễ như vậy là cần có đồng hồ báo thức.

Hiện tại đã là 10h sáng. Trên đường phố cũng đã tấp nập người qua kẻ lại rồi.

Không giống như hai ngày trước, hôm nay Trần Tinh xuất hiện trên đường liền trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Bởi vì hành động giết người tối hôm qua của hắn đã được nhóm Heathcliff truyền tải đi.

-Nhìn kia, hắn chính là tên sát nhân đó!!! Tránh xa hắn ra thì tốt hơn.

-Thật đáng sợ, kẻ man rợ như vậy sao có thể để hắn nhơ như vậy được?

-Không biết bộ dạng của hắn thế nào! Thật tò mò!

Tiếng xì xào bàn tán liên tục vang lên, hắn vẫn cứ thản nhiên là đi ra ngoài thành.

Thế nhưng một nhóm người gồm khoảng 10 người chặn đường đi của hắn

Người dẫn đầu chính là một nam nhân độ khoảng 28-35 tuổi, bề ngoài không có gì nổi bật nhưng lại có quả đầu sặc sỡ, xù xích chia chia giống xương rồng, trên người còn mặc bộ áo giáp màu xám trắng và sau lưng còn mang theo một thanh kiếm bản lớn.

-Xin chào, ta tên là Kibaou, người có muốn gia nhập vào đoàn đội của ta không?

Lại một câu tiếng Nhật khiến Trần Tinh chả hiểu gì, hắn cũng không muốn phí thời gian với đám người này nên cũng không dừng bước mà đi qua người bọn họ.

Một người trong đám người thấy Trần Tinh không để bọn hắn vào mắt nên đã đưa tay ngăn cản đường của Trần Tinh.

Tên này chỉ kịp hắc cảm lên một cái còn chưa kịp nói gì thì

-Rầm~

Một âm thanh vang dội khiến các player có mặt nơi này cũng phải ghé mắt

Trong khu vực an toàn không thể giết nhau nhưng đánh nhau vẫn được, Trần Tinh không do dự liền tát tên này bạt tay khiến y bay xa 80 mét đâm thẳng vào một sạp hàng của NPC và làm cho lượng máu của y giảm xuống mức thấp nhất rồi hiện lên thông báo "Không thể giết".

Cả bọn hoảng hồn đều quay đầu nhìn theo, người xung quanh thì cũng âm thầm nuốt nước bọt.

Chỉ một bạt tay lại có thể đánh bay người khoảng cách xa như thế thì không Hack cũng cheat.

-Lão..lão đại, hắn...hắn bạt hack sao?

-Không thể nào! VRMMORPG không thể hack được!

-Như vậy, hắn làm thế nào có thể mạnh như vậy?

Trong khi bọn 9 người Kibaou đối thoại thì Trần

Tinh cũng đã đi ra ngoài thành. Bọn gà đất chó sành thì hắn không quan tâm, nói trắng ra ở cái thế giới SAO này không có cái gì có thể lọt mắt Trần Tinh trừ những con Boss.

Boss sẽ càng ngày càng mạnh, đó là một đối thủ đáng mong đợi, nhưng người chơi trong này sẽ mãi mãi không theo kịp đẳng cấp của hắn.

Bởi vì bọn họ không thể nào đi trước hắn đạt được lv cao hơn Boss được.

....

Khác với floor 2, ở floor 3 khu vực an toàn được thiết kế là một thành trì cũ nát có các vệ binh NPC canh giữ, và được bao quanh bởi rừng rậm.

Chẳng hề có một đường đi cụ thể nào, người chơi phải tự mình xác định phương hướng, nhưng rất may là có AI map hỗ trợ nên việc tìm đường trở về không khó khăn lắm, vấn đề chỉ là việc không biết bãi quái nào tốt để train thôi.

Và đa số Player hiện vẫn còn ở tầng 2 train level. Trong khi các đoàn đội mạnh thì đủ đôn ở tầng 3.

Mỗi lên một tầng quái sẽ càng mạnh nhưng đồng nghĩa Exp được hưởng cũng sẽ nhiều hơn, cho nên đây cũng chính là thiên đường của những đội phối

hợp tốt.

....

Trần Tinh lựa chọn một phương hướng mà đi vào, những tán cây rộng lớn khiến cho ánh sáng không thể chiếu xuống mặt đất cho nên nơi này có phần ẩm ướt.

-Bẹp bẹp~

Trần Tinh chân dẫm lên một vũng lầy khiến cho bùn đất văng lên hai bên, mọi chuyện đều không có gì đáng nói nếu như những cây này không phải là cây lộ rễ.

Rễ của nó hình thành những cái hốc nhỏ, và nơi này chính là nơi trú ẩn tốt nhất của một loài sinh vật.

Sinh vật này sống theo bầy đàn, trên lưng nó gồ lên những ụ tròn nhỏ sần sùi giống như các các hòn đá và chúng xen kẽ với các đường vân màu xanh tím, đôi mắt nó lồi ra nhìn đảo đảo vào Trần Tinh.

-Ôp ôp

Những thanh âm thanh in ỏi liên vang lên, tiếp theo đó là hàng trăm con từ trong các hốc cây nhảy ra và lao về phía Trần Tinh.

Frog Poison.

Lv: 26

Hp: 800/800

Sát thương: 25-50

Độc tố sát thương: 40/s, kéo dài 10s

Những thông số cơ bản của chúng hiện lên. Đây chính là một bãi quái, thật sự nếu như cho dù có cả một đoàn đội vào đây thì cũng chật vật với đám creep này, bởi vì bọn chúng chơi yếu tố bất ngờ, nhưng đáng tiếc là gặp phải Trần Tinh.

Bất ngờ nhưng lại chậm chạp, đây là nhược điểm, điểm hấp dẫn của SAO đó chính là tính công bằng, mạnh về mặt này nhưng phải yếu về mặt khác, nếu không thì làm sao đem lại lời cuốn được?

Trần Tinh tay phải sử dụng Scythe, mỗi khi lưỡi hái quét qua thì lại có hàng chục con Frog poison tan biến, Exp của hắn cũng không ngừng tăng lên.

Đến khi tiếng Ôp ôp ngưng hẳn thì một bãi quái cũng bị quét sạch.

-Ting~

Lúc này một thông báo của SAO hiện ra trước mặt hắn.

-Phát hiện độc dược thần bí, kích hoạt Quét ẩn nhiệm vụ, có hay không tiếp nhận?

Hắn cũng đã dự định bỏ qua nhưng cảm thấy cứ nhận xem sao, dù sao nếu cứ cầm đầu luyện level thì hắn đã một mạch điên cuồng giết quái rồi, hắn không có thời gian làm điều đó nên hắn để cho các Player khác thực hiện thay mình, và hắn chỉ việc đợi bọn creep hoặc Boss hồi sinh lại sau đó giết thôi.

Trần Tinh lựa chọn vào ô tiếp nhận, lúc này lại hiện ra một khung 3D nữa.

-Quét ẩn nhiệm vụ tiếp nhận thành công, nhiệm vụ chỉ dẫn 1: Trong vòng 2h tìm được Fogotten Lake.

Trần Tinh thì thào

-Hồ Lãng Quên? Nhiệm vụ tìm kiếm sao?

Trần Tinh cũng đi tiếp về phía trước, dù sao không biết phương hướng, cũng như vị trí cái hồ. Cho nên hắn cứ việc nhắm thẳng một hướng mà đi thôi.

Trần Tinh đi được một đoạn thì nghe có âm thanh đánh nhau, hắn cũng không muốn can thiệp vào chuyện bao đồng nhưng nghĩ lại ai biết đâu được bọn họ sẽ biết được Hồ Lãng Quên ở nơi nào?

Nghĩ đến đây hắn cũng đi tới, trước mắt hắn là một bãi đất trống, một đám khoảng chừng 20 người chơi đủ các Class đang xoay quanh và không ngừng công kích một cái cây.

Chính xác hơn là một người cây, nó cao khoảng 5m, các nhánh cây đan xen với nhau tạo thành các lớp giáp bảo vệ làm cho các Player không thể nào

đến gần mà chỉ có class cung thủ mới có thể tấn công, hơn thế nữa là cách một khoảng thời gian thì nó từ tán cây trên đỉnh đầu nó là phát ra một làn khói màu tím, hiển nhiên đây là khói độc.

Nhược điểm của nó chính là việc không thể di chuyển, nhưng theo Trần Tinh suy đoán là bởi vì sinh lực của nó vẫn còn hơn 80%. Nếu như lượng máu xuống thấp thì mỗi một con Boss sẽ mở ra kỹ năng ẩn.

Hắn ngưng mắt nhìn, dĩ nhiên đây là Boss chính floor 3 Nerius the Evil Treant.

-Không nghĩ tới bọn họ có thể nhanh chóng tìm được Boss chính như vậy.

Trần Tinh thì thảo rồi cứ lảng lảng đứng đó quan sát. Dù sao hắn hiện tại không muốn phải vượt ải nhanh như vậy, nếu đi quá nhanh thì sẽ càng có nhiều Player không theo kịp tiến độ, điều này đồng nghĩa với việc sẽ có nhiều hơn nữa Player chết đi và Trần Tinh sẽ không có quân cờ để thay hắn dọn dẹp các creep yếu để chúng mạnh hơn.

-Tanker mau lui ra, còn 10s nữa nó sẽ nhà độc!

Một người thanh niên mái tóc ngắn màu lam, trong tay cầm một cây cung nhìn về phía đám người đang phía trước cover cho bọn họ rồi la lớn.

Nghe được lời của người này thì đồng bạn của hắn ngay lập tức lui ra, thời gian vừa đúng 10s thì con Boss không huy động rễ cây nữa mà tán cây khói tím bao phủ bản thân nó lại.

-Ồ, người này không tệ.

Trần Tinh ở đằng xa đánh giá một câu như vậy. Việc tính toán chuẩn xác thời gian ra chiều của Boss sẽ làm hạn chế tối đa việc thương vong, hèn gì này giờ Trần Tinh không thấy có tiếng kêu thảm thiết nào vang lên.

Nhưng đáng tiếc là cung thủ sát thương hiện tại vẫn còn yếu, mà mỗi lần tanker bị bộ rễ Nerius the Evil Treant va chạm thì sẽ mất một tí máu, trong khi lượng máu của Nerius the Evil Treant là 8000/10000.

Nếu như cứ như thế tính toán thì phải hy sinh ít nhất 5 tanker mới có thể giải quyết con Boss này mà chưa tính tới việc Boss sẽ mở ra skill ẩn khi lượng máu của nó xuống thấp.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Nhiệm vụ Quest giai đoạn 2

Bỏ qua những yếu tố khách quan khác, Trần Tinh chỉ muốn nhìn xem thử liệu người thanh niên này sẽ làm thế nào?

Sẽ mặc kệ tất cả tiến hành giết Boss cho bằng được, hay là lựa chọn một phương pháp nào khác?

Để hắn có thể sơ bộ đánh giá người này và lựa chọn có nên hỏi đường hay rời đi.

...

Nhận thấy tình hình không khả quan lắm, nhưng Kirimaru vẫn cố gắng thử thêm chút nữa.

Y kéo căng thanh cung trong tay rồi không do dự nhắm vào mắt của con Boss mà bắn.

Trong lòng y trầm nghĩ

-Nhất định phải trúng, nhất định phải điều tra được điểm yếu của nó ở đâu!

Mũi tên ánh lên hào quang màu trắng bạc rồi bay thẳng và ghim ngay mắt của Nerius the evil Treant.

Nó hét lên một tiếng đau đớn và lượng máu của nó cũng giảm xuống đáng kể, đến khi nó chuyển sang màu vàng thì toàn thân nó bắt đầu rung động, những tán cây trên đỉnh đầu nó bắt đầu rơi rụng xuống và hoá thành những Người cây con cao khoảng 2m có tên là Middle Treant.

Bọn chúng xông về phía đám player này, còn riêng con Boss chính thì há miệng thật to sau đó từ trong miệng nó chui ra các dây leo, những dây leo này cũng hướng bọn họ mà đi.

-Ahhh

Một người không may bị dây leo quấn chặt, là một cô gái thuộc class cung thủ, mặc dù được cover khá kỹ nhưng tình huống bất ngờ diễn ra khiến không ai ngờ tới và dẫn đến trường hợp này.

-Tanker mau rút, chúng ta không thể giết được nó!

Nhận thấy tình thế chuyển biến xấu đi.

Kiramaru hét lên sau đó nhanh chóng ra lệnh, rồi y cũng kéo căng dây cung trong tay.

Lần này mục tiêu không phải là con boss nữa mà là dây leo đang quấn lấy cô gái kia.

Có lẽ y khá tự tin về tài bắn cung của mình, hoặc có lẽ là trong trường hợp này không ai có thể cứu cô gái này bởi vì những người khác cũng đang chống trả đám creep và chật vật lùi về phía sau.

Còn lượng máu của cô gái này cũng đang giảm dần theo mỗi lần dây leo quấn chặt. Có thể nói là sinh mạng của cô ta cũng đang như ngàn cân treo sợi tóc.

-Vèo~

Mũi tên bay thẳng vào dây leo nhưng đáng tiếc là nó không thể chia cắt dây leo này ra được.

-Sue, Khôngggggg!

Kiramaru vành mắt đỏ lên, y hét lên một tiếng, cô gái tên Sue này cũng nước mắt lưng tròng, trong ánh mắt không hề có trách cứ gì cả, có thể nói cái chết là điều mà cô ta đang đón nhận.

-Vù vù vù

Sue cũng đã nhắm mắt lại chờ đợi giây phút bản thân biến thành những mảnh đa giác tan biến, nhưng lúc này, một vật thể không rõ hình dáng đang xoay tròn và bay tới nơi này với tốc độ rất nhanh, nó phát sinh ra âm thanh vù vù như là một cơn cuồng phong.

Nó lướt qua và dễ dàng cắt đứt đoạn dây leo kia, Kiramaru cũng giật mình, trong lòng mừng rỡ, y không để ý nhiều mà nhanh chóng tiến lên đỡ lấy cô gái này và ba chân bốn cẳng liều mạng thoát đi.

Khi đoàn người lùi lại một khoảng cách an toàn rồi thì Nerius the Evil Treant cũng dừng lại và trở lại vị trí cũ, lượng máu có nó cũng từ từ được hồi phục lại, nó hoá thân thành một cây cổ thụ khổng lồ trông không khác gì những cây thông thường khác.

Khả năng hoà hợp với thiên nói nôm na là nguy trang phải nói là bậc thầy.

-Cám ơn! Cám ơn anh đã ra tay cứu giúp chúng tôi!

Người ra tay cứu giúp dĩ nhiên không ai khác chính là Trần Tinh, hẳn không hề che giấu hành tung của mình nên Kiramaru dễ dàng tìm được.

Y cúi người 90 độ bày tỏ thái độ biết ơn sâu sắc.

Trần Tinh không hiểu nhưng cũng trả lời bằng tiếng Anh

-Ta chỉ biết nói tiếng Anh, cho nên không hiểu người đang nói cái gì. Nếu là cám ơn thì không cần, thay vào đó ta muốn dò hỏi một chút thông tin.

Kiramaru sững sốt, lòng thầm nghĩ

-Người ngoại quốc sao?

Sau đó y cũng trả lời

-Không biết anh muốn biết thông tin gì?

Trần Tinh liền nói ra mục đích

-Thật ra là Ta muốn hỏi vị trí của Hồ Lăng Quên. Không biết người có biết nó nằm ở tọa độ nào không?

Kiramaru nghĩ nghĩ sau đó mở lời

-Cách nơi này về hướng Đông khoảng 2km có một cái hồ, tôi cũng không biết có phải là hồ mà anh cần tìm không.

Trần Tinh nghe xong cũng nói cám ơn rồi xoay người rời đi.

-Đội trưởng, người này không phải là như mọi người đồn: Từ Thần sao? Sao y lại có thể ra tay giúp chúng ta cứu Sue được?

Một người cầm trong tay cây rìu to tướng đi tới gần Kiramaru và hỏi.

Kiramaru cũng nhanh chóng trả lời

-Tôi cũng không biết, mặc kệ chuyện đó đi, lời đồn có khi không thể tin hoàn toàn, dù sao chúng ta cũng thiếu nợ anh ấy. Được rồi, mọi người trở về nghỉ ngơi một lát sau đó chúng ta sẽ train Level lên 30 rồi mới quay trở lại nơi này.

Đoàn người cũng rời đi, không gian trở lại yên tĩnh vốn có của nó.

Ở nơi này cũng vậy, Trần Tinh theo lời chỉ dẫn của Kiramaru cũng đã tìm được Hồ Lăng Quên, thế nhưng khi tìm được thì lại xuất hiện một thông cáo khác

-Nhiệm vụ Quest chỉ dẫn 2: Bảo chế giải được. Nguyên liệu cần: Độc được thần bí, Nước Hồ Lăng Quên, Xương cá trong hồ (chỉ có thể câu), hạt của Nerius the Evil Treant. Giới hạn thời gian: Trước khi có player khác giết được Nerius the evil Treant.

Trần Tinh nghe xong thì cũng có phần suy nghĩ, có nên hay không hủy luôn cái nhiệm vụ này.

Trở thành Ngư dân còn chưa nói, còn phải đóng vai bảo mẫu? phải bảo vệ con Boss floor 3 không cho bị người khác giết nữa chứ?

Nhưng nghĩ lại, dù sao hiện tại đám Player cũng chỉ tèn tèn ở lv 20 trở xuống, tạm thời sẽ không làm được gì Nerius the Evil Treant,

Và lại nguyên tắc của hắn không phải loại người thích bỏ dở việc gì đó giữa chừng.

Cho nên Trần Tinh cũng không ngần ngại phí một ít thời gian để tĩnh tâm.

Muốn câu cũng phải có cần câu cùng mồi câu, nhiệm vụ không nói phải câu cá gì cũng tức là chỉ cần cá nào cũng được hoặc trong hồ cũng chỉ có một loài cá.

Trần Tinh đành phải trở về thị trấn, trên đường đi hắn cũng tiện thể dọn luôn các bãi quái cản đường mình.

Sau khi theo Map trở về thì kinh nghiệm dự trữ của hắn cũng đã đạt mốc 1,5 tỷ.

Xuất hiện ở thị trấn, một lần nữa Trần Tinh trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt, chỉ có điều lần này không có ai dám tiến lên gây sự với hắn nữa.

Bởi vì bọn họ ai cũng nghĩ rằng Level Trần Tinh rất cao, và không phải ai cũng không có đầu óc đi tin tưởng lời nói của một phía như vậy.

Trong khi một nhóm khác đã thành lập ra tổ chức dùng để nghiêm trị những người chơi xem thường mạng sống của người khác.

Đại biểu là Trần Tinh và đứng đầu dĩ nhiên là Huyết Thệ Kỵ sĩ đoàn do Heathcliff làm tổng chỉ huy và có sự tham gia của gần 30 người.

Sơ bộ trong đó có cả Asuna, một số khác tham gia không phải vì thật sự muốn đại biểu chính nghĩa gì mà mang tâm lý lo ngại thực lực của Trần Tinh.

Thế nhưng những điều này hắn đều không biết và cũng không để tâm. Dù sao hắn vẫn thích như vậy. Không biết có phải là bị ảnh hưởng bởi sát niệm trong Diệt Thần Kích hay không mà Trần Tinh hiện tại rất hiếu chiến.

Lúc trước nguyên tắc của hắn chính là người không phạm ta, ta không phạm người, có những việc có thể nhịn được thì hắn sẽ làm như không thấy mà bỏ qua.

Còn hiện tại, hễ có người chỉ cần gây hắn hoặc lãng phí thời gian của hắn thì hắn sẽ không do dự lấy đi mạng sống của người này.

Sát niệm ngày càng tăng sẽ là một bất lợi cho Trần Tinh, câu hỏi đặt ra ở đây là một người nóng tính hiếu chiến khó đối phó hơn hay là một người điềm tĩnh không bộc lộ thực lực khó đối phó hơn? Không cần trả lời cũng đã biết đáp án.

Nhưng dù sao có muốn thay đổi cũng không được, hắn chỉ có thể chấp nhận bản thân mình khác trước kia.

Trần Tinh quẹo trái quẹo phải đi tìm tiệm bán đồ câu, bỗng nhiên một bóng người nhỏ nhắn cũng khoát một tấm áo choàng chạy về phía hắn, người này đụng vào người Trần Tinh rồi nói xin lỗi xong sau đó nhanh chóng chạy đi.

Động tác của người này rất nhanh, nhưng đáng tiếc động tác Trần Tinh lại nhanh hơn, chẳng những người này không thể lấy trộm của hắn bất cứ thứ gì mà còn bị Trần Tinh lấy đi túi tiền.

Bên trong bao nhiêu Coll hắn không quan tâm, dù sao nếu như đã đánh chủ ý lên người hắn thì đâu xem như là một bài học nhỏ vậy.

Trần Tinh cứ thế đi ra con hẻm, theo AI map, hắn nhanh chóng tìm được cửa hàng đồ câu.

Ở đây hẳn gặp vài người cũng đang lựa chọn mua đồ, trong đó làm hẳn chú ý là một đại hán cao khoảng 1m8, sở hữu nước da ngăm màu nâu đen, từng thớ cơ săn chắc, cái đầu trọc bóng loáng làm y nổi bật giữa đám đông.

Trần Tinh đi đến thì người này cũng chú ý đến hẳn.

Trong khi mọi người đều tỏ vẻ sợ hãi và nhanh chóng rời đi khi Trần Tinh xuất hiện thì đại hán này chỉ nhìn hẳn chốc lát và chẳng hề quan tâm đến hẳn, y cứ tiếp tục việc lựa chọn cần câu.

Trần Tinh cũng không để ý nhiều mà đứng cạnh người này cũng lựa chọn set câu cá của mình.

Đại hán này không ai khác Chính là Agil- người duy nhất trong SAO để Trần Tinh nể phục.

Không được ưu ái như các nhân vật khác, dù chỉ xuất hiện trong vài lần nhưng Agil lại mang lại ấn tượng lớn nhất cho Trần Tinh.

Bề ngoài dữ tợn nhưng lại có trái tim nhân hậu, thường hay giúp đỡ người khác, sức mạnh hơn người nhưng không phải loại không biết sử dụng đầu óc, luôn giải quyết công việc dựa vào cái đầu của mình và luôn xuất hiện đúng lúc khi có người cần giúp đỡ.

Agil đại biểu cho kiểu chuẩn bạn bè đáng kết giao nhất!

Nếu như lúc trước Trần Tinh sẽ không ngại kết giao bằng hữu cùng y, chỉ là bây giờ thì hẳn không muốn, bởi vì hẳn sợ.

Sợ liên lụy người khác, nếu đã kết giao bạn bè thì đồng nghĩa với việc Trần Tinh phải có nghĩa vụ giúp Agil trở về thế giới thực với gia đình của y.

Bởi vì bạn bè sẽ không tồn tại lợi ích trong đó!

Thế nhưng trên vai hẳn còn phải gánh lấy cả một trách nhiệm khác. Nếu như bây giờ mà giải quyết xong tất cả thì đồng nghĩa với việc hẳn sẽ mất đi một khoảng gấp mấy trăm triệu lần Kinh nghiệm hiện tại. Đồng nghĩa với việc hẳn phải mất đi rất nhiều thực lực.

Vì sao chỉ có SAO làm cho Hệ thống của hẳn có thể hấp thu năng lượng? Nguyên do chính vì chỉ có SAO là có thể trực tiếp giết chết người chơi.

Cụ thể hơn chính là do một loại năng lượng được sinh ra, loại năng lượng này được gọi là Tín ngưỡng lực.

Tín ngưỡng lực là một loại lực lượng vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng nó rất hư vô mờ ảo và rất khó có người lựa chọn nó để tu luyện.

Lấy ví dụ đơn giản.

Mọi người khi gặp Monster thì sẽ cho rằng đây chính là "thật" bởi vì nó có thể giết chết bọn họ. Từ đó vô tình một chút tín ngưỡng lực đã truyền vào con Boss. Hàng trăm hàng triệu hàng tỉ người trên thế giới đều tin vào điều đó thì sao?

Nhưng đổi lại, nếu họ biết Monster sẽ không giết được bọn họ thì loại tín ngưỡng chi lực này sẽ biến mất, từ đó Hệ Thống cũng sẽ không hấp thụ được Exp hay còn gọi là năng lượng này nữa. Đơn giản là thế.

Dù sao thời gian cũng chỉ mới 1 tháng vài ngày. Trần Tinh đặt mục tiêu chính là 3 năm trong thế giới VRMMORPG này.

Đang lúc lựa chọn được cần câu vừa tay và chuẩn bị thanh toán tính tiền thì một giọng hét vang lên

-Bớ người ta, bắt tên trộm đó lại!

Trần Tinh hoàn toàn không nghe hiểu và cũng không ngờ tên trộm trong miệng người này chính là hẳn.

Mọi ánh mắt đều hướng về người đang la hét này.

Người này cũng nhanh chóng chạy lại túm lấy áo choàng của Trần Tinh.

Là một cô gái trên mặt được vẽ 6 đường vân màu đỏ chia đều ra hai bên mặt, vóc người nhỏ nhắn khoảng 1m57. Tóc ngắn màu vàng. Khuôn mặt trông cũng xinh xắn.

Argo túm lấy áo choàng Trần Tinh rồi hét lên

-Đồ ăn trộm đáng ghét, mau trả lại túi tiền cho ta, nếu không ngươi sẽ không yên với ta.

Mọi người xung quanh sau khi thấy Argo nói như vậy liền tròn mắt há hốc mồm.

Có người còn không nhận được đưa tay biểu hiện tư thế im lặng.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy Trần Tinh đánh bay một người chỉ vì người nọ cản đường đi của hẳn. Hiện tại thì cô gái này lại cả gan kéo cả áo của hẳn và la hét như vậy.

Không muốn sống nữa sao? Đây là câu hỏi đang được mọi người nghĩ đến nhiều nhất.

Trần Tinh dĩ nhiên nhận ra cô gái này là ai, hắn cũng biết được Argo chính là kẻ đâm vào mình lúc nãy và bị hắn lấy túi tiền.

Trần Tinh nâng cánh tay rồi từ từ đặt lên đầu Argo. Mọi người xung quanh cũng nín thở xem tình huống, không biết hắn định làm gì.

Chỉ thấy Trần Tinh mở ra cái mũ che của áo choàng của cô sau đó hắn lấy trong người mình ra một túi tiền và đưa lại cho Argo, hắn nói

-Ta không muốn có người bắt chước phong cách của mình!

Ở đây chỉ có mình Agil nghe hiểu lời nói của Trần Tinh, còn lại mọi người thì chỉ có một nhận định duy nhất chính là Trần Tinh là người ngoại quốc.

Mục đích của Argo hắn dĩ nhiên là biết, Argo là chuyên gia buôn bán thông tin, dĩ nhiên nắm được thông tin Trần Tinh không phải người dễ trêu chọc.

Nàng đánh chủ ý lên hắn, thứ nhất là nàng cũng nghĩ như mọi người, nghĩ rằng trên người hắn dĩ nhiên có một số lớn Coll, thứ hai hính là muốn moi móc thông tin từ hắn và cung cấp cho người nào cần.

Người cần ở đây ngoại trừ Asuna còn có ai?

Về việc vì sao Argo không sợ chính là trong khu vực an toàn thì làm sao có thể chết cho được? Như vậy có gì phải sợ?

Còn về Asuna tại sao phải làm như vậy chính là vì nàng muốn tìm hiểu tính cách của Trần Tinh thêm, bởi vì một khoảng thời gian tiếp xúc Asuna nhận thấy Trần Tinh quá mạnh, mạnh đến nỗi nàng không thể nào sinh ra được ý nghĩ đầu với hắn.

Nhưng vấn đề là nàng không thể đứng nhìn hắn trở thành kẻ sát nhân mà không làm gì được. Nàng phải nắm được một số thông tin về Trần Tinh và đưa ra giải pháp hợp lý để ngăn cản hắn có những hành động đại loại như giết người không có lý do của hắn.

Tuy nhiên, cho dù Asuna có làm gì đi nữa thì cũng sẽ vô ích, bởi vì Trần Tinh hiện tại quá khó dây dưa.

Quay trở lại Argo, nàng không nghĩ tới Trần Tinh lại dễ dàng giao ra túi tiền của mình như vậy, mặc dù không hiểu hắn nói gì nhưng từ thái độ cũng như lời nói đều không cảm thấy được áp lực hay địch ý gì cả, Argo không do dự liền giựt lại túi tiền và kiểm tra sau đó nhanh chóng cất vào trong người.

Khi nàng chuẩn bị nói thêm gì nữa thì Agil túm lấy áo nàng rồi nói

-Tốt nhất đừng nên trêu chọc hắn, ta cảm nhận được nếu cô còn dây dưa với hắn nữa thì hắn thật sự sẽ giết cô!

Biểu hiện của Agil rất nghiêm túc làm Argo cũng dừng lại hành động và nhìn theo bóng lưng Trần Tinh.

Lúc này hắn cũng đã chuẩn bị nguyên vật liệu đầy đủ và thẳng tiến đến Hồ Lăng Quên.

Đúng như lời Agil nói, nếu như Argo còn cố tình gây sự và đuổi theo Trần Tinh ra khỏi thị trấn thì đồng nghĩa với việc hắn sẽ không do dự giết nàng.

Đừng quên, Trần Tinh hiện tại sát khí rất nặng, và có đôi lúc hắn thật sự không kiểm soát được bản thân mình.

Nên việc giết người bừa bãi đối với hắn trở nên quá bình thường, hắn sẽ chẳng bao giờ cảm thấy cắn rứt lương tâm vì hành động đó.

....

Ngay lúc Trần Tinh rời đi thì có hai bóng người cũng giấu trong áo choàng đứng lấp ló trong hẻm nhỏ, một người mở miệng

-Cậu trở về nói với thủ lĩnh, mục tiêu ra khỏi thị trấn hướng Đông Bắc, thêm người chi viện. Tôi sẽ tiến hành theo dõi hắn.

Tên còn lại nghe được liền gật đầu sau đó cũng lùi vào trong bóng tối.

Lúc này Trần Tinh cũng đã đi được một đoạn, trên đường đi hắn không hề dừng lại. Nếu theo tính toán tốc độ hiện tại thì chỉ cần 30 phút nữa là sẽ tới Hồ Lăng Quên.

Nhưng đúng lúc này, một giọng hét vang lên, là thanh âm của một cô gái

Trần Tinh dừng bước hướng về phía đó thì thấy một cô thiếu nữ độ khoảng 18-20, cô ta sở hữu mái tóc màu đen dài óng mượt, trang phục chiến sĩ và có một thân hình nóng bỏng.

Cô ta đang bị một bầy ong bao vây, và đang ra sức chống trả nhưng nếu không có người ứng cứu có lẽ không lâu cũng sẽ chết bởi vì số lượng ong quá đông.

Trần Tinh từ từ tới gần, bước đi vững ổn và không hề gấp gáp, hắn hiện tại phải nói là quá vô cảm.

Nhìn thấy sinh mạng bóng hồng đang từ từ lụi tàn, hắn lại có thể làm như không thấy, tới kịp thì cứu, không kịp thì coi như số nàng ta không may.

Nhưng có lẽ số cô gái này vẫn còn tốt khi mà không biết từ đâu cô ta có thể chạy tới chỗ Trần Tinh được, hấn cũng tiện tay dùng Scythe quét ngang.

Chỉ một chiêu làm cho cả trăm con ong phải bỏ mạng. Và sau vài lưỡi hái thì toàn bộ những con ong này cũng bị tiêu diệt.

Lúc này, cô gái hướng về Trần Tinh thì lễ

-Cám ơn anh, rất cám ơn anh đã cứu mạng em, em tên Elisa, rất hân hạnh được làm quen anh.

Nói xong nàng còn hơi cúi đầu để lộ ra phân nửa bộ ngực trắng tươi của mình trước mặt Trần Tinh.

Nàng nói tiếng Anh nên hấn nghe hiểu, nhưng hấn không quan tâm và vượt qua người nàng tiếp tục tiến về phía Hồ Lăng Quên, bỏ mặc lại một cô gái đang ngu ngơ đứng đó.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Tu Tiên, Tu Thần?

Cô gái này thấy Trần Tinh không hề để ý đến mình cũng biểu hiện có chút khó coi.

Nhưng rất nhanh nàng liền cắn răng lựa chọn đi theo phía sau.

Hấn biết nhưng cũng không lên tiếng, hấn muốn xem người này rốt cuộc muốn làm gì.

Trần Tinh đi đến Hồ Lăng Quên, hấn tìm một vị trí thích hợp rồi thả cần buông câu.

Đột nhiên, bầu trời bắt đầu thay đổi, mây đen bắt đầu kéo đến, mưa cũng nhanh chóng trút xuống xối xả.

Mặt nước bắt đầu động dữ dội, với thời tiết như này thì làm sao có thể câu?

Trần Tinh thấy vậy liền đứng lên, thế nhưng trớ trêu chính là việc ngay khi hấn không câu nữa thì mưa cũng nhỏ dần rồi thời tiết trở lại bình thường.

Hấn dừng bước tựa như có điều suy nghĩ, lúc này, cô gái kia cũng sợ sệt đi đến

-Có phải anh muốn câu cá trong hồ này không? Nếu như vậy thì không thể được đâu.

Trần Tinh nhìn cô gái này, không đợi hấn hỏi thì cô ta cũng đã nói tiếp

-Em là một trong những người chơi thử phiên bản Beta, lần trước cũng như vậy, có người câu ở đây sẽ làm cho thời tiết thay đổi và sẽ không thể nào câu được bất kỳ con cá nào.

Trần Tinh không trả lời, hấn tiếp tục đi đến bờ hồ thử lần nữa, nhưng kết quả vẫn vậy, mây đen kéo tới và mưa lớn.

Đúng như lời cô gái này nói, hễ có người thả câu ở đây thì thời tiết sẽ thay đổi.

Vấn đề là, nhiệm vụ đã thiết kế như vậy ắt hẳn phải có một lối ra nào đó cho người chơi, nếu tìm được điểm mấu chốt đó nhất định sẽ hoàn thành được nhiệm vụ này.

Hiện tại Trần Tinh cũng không tìm ra giải pháp nào, cho nên hấn muốn dò hỏi thêm thông tin từ người này.

-Cô có phải biết điều gì?

Cô gái này cũng nhanh chóng trả lời.

-Hồ này được gọi là Hồ Lăng Quên bởi vì nó gắn với một truyền thuyết.

-Truyền thuyết?

-Đúng vậy, lần Beta cũng đã có người chơi đặt câu hỏi này, và GM đã đăng tải một đoạn thông tin nói về truyền thuyết này, Vùng đất này trước đây được gọi là Ricainot. Là một vương quốc phồn hoa, thế nhưng bởi vì một sự cố nên đã trở nên như vậy. Sự cố này bắt nguồn từ một đôi trai gái.

Cô gái này dùng một chút nhìn biểu hiện của Trần Tinh nhưng thấy hắn vẫn im lặng và khuôn mặt giấu sâu trong tấm áo choàng khiến nàng không thể thấy được hình dáng của hắn huống chi là nhìn biểu hiện, nên nàng cũng bất đắc dĩ nói tiếp

-Một đôi trai gái này không phải người thường, người con trai chính là hoàng tử của Lord Treant - tộc người có thể điều khiển thực vật, mặc dù dân số ít nhưng rất hùng mạnh. Còn người con gái thì chính là công chúa của Ricainot. Điều này sẽ không có gì đáng nói nếu như hai quốc gia này không đối đầu với nhau và Ricainot không dần dần bị xâm chiếm bởi tộc người ít hơn Lord Treant. Trớ trêu thay chính là Hoàng Tử Lord Treant lại đem lòng yêu cô công chúa Ricainot và nói với phụ vương mình việc này xin lấy cô công chúa kia. Không có lý do gì quốc vương Lord Treant từ chối, cho nên cả hai nước nhanh chóng tiến tới thông gia. Vấn đề chính là cô công chúa không hề yêu thương chàng hoàng tử, cô chỉ theo lệnh cha mình phải tìm ra bí mật điều khiển thực vật của Lord Treant. Sau một thời gian tìm hiểu, cô rốt cuộc đã biết được bí mật đó, chính là viên ngọc hình thoi trên cổ của chồng cô. Cô lấy cớ muốn về thăm gia đình và chuốc say chồng mình sau đó cũng cưỡng nó đi mất. Từ đây Ricainot vùng lên mạnh mẽ và phá hủy Lord Treant trong chớp nhoáng. Sau khi chàng hoàng tử tỉnh dậy và biết được mọi thứ thành ra y đã nổi giận và đã tiến vào tộc địa để lấy Hạt sống, hạt giống này GM không giải thích nên em không biết, chỉ có điều sau khi chàng hoàng tử đạt được sức mạnh đã tiến hành trả thù toàn bộ vương quốc Ricainot, chàng ta giết hết mọi người chỉ chừa lại công chúa vì không nhẫn tâm ra tay và dẫn cô công chúa ấy đến đây dự tính giam cầm cô ta để cô ta hồi tâm chuyển ý. Thế nhưng cô công chúa đã lựa chọn tự sát, cô không trách hoàng tử, cô ta chỉ muốn quên đi tất cả mọi thứ và thế là hồ này có tên là Hồ Lăng Quên. Còn vì sao không thể câu cá trong hồ này thì không ai biết được.

Cô gái này nói xong cũng chủ động im lặng, Trần Tinh bên trong chiếc áo choàng cũng có điều suy nghĩ.

Đối với người khác thì đây chỉ xem như là một câu chuyện không hơn không kém, nhưng đối với hắn thì đây lại là điểm mấu chốt để tìm ra đầu mối.

Người khác không nhận được nhiệm vụ, cho nên bọn họ không biết xâu kết các dữ kiện lại với nhau và cho là cái hồ này không thể nào câu cá được.

Còn Trần Tinh thì khác, đã có nhiệm vụ đặt ra, tức phải có hướng đi để người chơi hoàn thành nó, những dữ liệu hắn có được chính là việc hoàng tử Lord Treant rất có thể chính là Nerius the Evil Treant.

Cái hồ này không thể câu cá có thể là do y vị hoàng tử này không muốn người nào làm phiền vợ của mình.

Hắn tiến hành đặt ra giả thuyết như vậy rồi công việc còn lại là đi tìm lời giải cho nó thôi.

Mặc dù giả thuyết có thể đúng hoặc sai, nhưng dù sao cũng đỡ hơn việc không biết phải bắt đầu từ đâu. Trần Tinh nhìn về phía cô gái này, hắn hỏi

-Cô tên là gì?

Cô gái này mừng rỡ nhanh chóng trả lời

-Em tên Elisa, còn anh tên gì?

Trần Tinh nhìn nàng rồi lạnh lùng nói

-Mặc dù ta không biết mục đích của cô tiếp cận ta là gì, thế nhưng nể tình cô cho ta biết một số thông tin khi này, ta khuyên cô một câu, tốt nhất là tránh xa ta ra và dừng lại những dự định tiếp theo của mình, nếu không cô sẽ là một người chết!

Chữ chết phát ra từ miệng Trần Tinh khiến Elisa trong lòng run lên, bề ngoài vẫn giả đồ không biết hỏi

-Anh nói như vậy là có ý gì, em không hiểu?

Trần Tinh không hề trả lời Elisa mà xoay người rời đi, hướng đi của hắn chính là Nerius the Evil Treant.

Sau khi hắn đi thì Elisa cũng mở thông báo ra và một lát sau có khoảng 5 người mặc áo choàng đen xuất hiện.

Đúng như lời Trần Tinh nói, Elisa tiếp cận hắn là có mục đích

-Lão đại, thế nào?

Một người trong đó lên tiếng, có thể nhận ra giọng nói kẻ này chính là kẻ đã xuất hiện trong con hẻm khi nãy theo dõi Trần Tinh.

Elisa nhìn hắn rồi khuôn mặt lạnh lùng liếc sang mọi người

-Có phải một trong các người đã để lộ hành tung?

-Không có, lão đại, hoàn toàn không có việc đó!

-Vậy tại sao hắn biết là ta đặt chủ ý lên người hắn?

-Chuyện này chúng ta hoàn toàn không biết a, như vậy lão đại, chúng ta có nên tiếp tục theo kế hoạch hay không?

Elisa im lặng nghĩ nghĩ rồi nói

-Bảo mọi người dừng lại hoạt động, nhiệm vụ này cũng hủy, chúng ta sẽ không nhận bất kỳ nhiệm vụ nào liên quan đến tên này nữa, đó là mệnh lệnh!

Thái độ rất dứt khoát khiến cả đám cũng không dám lên tiếng phản bác, nhưng vẫn có một người trong số đó âm thầm liếc mắt theo hướng đi của Trần Tinh, không biết y đang suy nghĩ gì.

Còn về Trần Tinh thì hẳn ngay từ đầu liền nhận ra Elisa có mục đích, trong khi tất cả mọi người tham gia trò chơi này đều nói bằng tiếng Nhật thì nàng lại nói tiếng Anh với hắn và hai người chỉ gặp nhau lần đầu, chỉ cần như vậy thôi cũng đã khiến cho Trần Tinh cảm thấy nghi ngờ rồi.

Tạm thời bỏ qua những vấn đề này, Trần Tinh trong lòng đang suy nghĩ, làm thế nào để lấy được Hạt giống? hắn đoán rằng hạt giống sẽ rơi ra sau khi giết con Boss và nhiệm vụ chỉ nói là trước khi có người chơi khác giết Nerius the Evil Treant, cho nên Trần Tinh dự định sẽ lấy Hạt giống cuối cùng, nhưng hiện tại hắn lại thay đổi chủ ý.

Nhìn kỹ yêu cầu thì chỉ cần hoàn thành trước khi có người “khác” giết được Boss, chứ không nói hắn không thể giết Boss.

Đây cũng có thể là một cái bẫy để gài người chơi vào lối bí, trong trường hợp này mọi người đều sẽ nghĩ như hắn và thu thập mấy món đồ khác trước, nhưng tình cờ bỏ quên điểm mấu chốt chính là không thể nào câu được cá và từ bỏ nhiệm vụ.

Hiện tại Trần Tinh đã xuất hiện ngay địa điểm Boss tầng 3 này. Quanh đi quẩn lại thì hắn cũng phải tự tay giết chết nó, nếu như hắn suy đoán là sai, thì đồng nghĩa với nhiệm vụ cũng bị hủy, nhưng dù sao tới đây rồi hắn cũng không đặt nặng vấn đề được hay mất nữa.

Nắm trong tay Scythe, Trần Tinh từng bước đi đến con Boss, ngay khi xâm nhập vào phạm vi kích hoạt phòng vệ thì đôi mắt Nerius lóe lên ánh sáng, các nhánh cây bắt đầu rung động, không như hắn nghĩ là con Boss sẽ tấn công mình mà thay vào đó là nó mở miệng nói chuyện với hắn

-Có phải là người đã đến chỗ của nàng ấy?

Một câu hỏi không đầu không đuôi, Trần Tinh nghi hoặc và không trả lời, con boss này thờ dài tự độc thoại

-Haizz, đã hàng trăm năm đi qua mà nàng vẫn không thể tha thứ cho ta...Ta đã cảm thấy quá mệt mỏi...nếu ngươi đã đến gặp nàng thì cũng xem như là ngươi có duyên và là người được chọn để kết thúc ân oán này. Nào dừng sĩ, đến đây giải thoát cho ta và cảm lấy...

-Phập...

Không đợi con Boss nói xong lời thoại thì Trần Tinh cũng đã chia nó ra làm hai. Thiết nghĩ đây cũng chính là nội dung cốt truyện do Kayaba hoặc do AI thiết kế.

Không cần phải nói thêm cũng biết chỉ có người may mắn nhận được nhiệm vụ ẩn này mới được con Boss tự nguyện chết, còn những người khác thì đương nhiên phải cày cuốc cực khổ để giết nó.

Đây chính là một trong những điểm hấp dẫn của game thực tế ảo. Không phải là cứ đâm đầu vào việc chém giết mà chính là hòa mình vào nội dung của một cốt truyện trong muôn vàn cốt truyện khác để nhận được phần thưởng.

Ngay lúc Nerius the Evil Treant vừa chết thì hệ thống SAO cũng vang lên thông cáo đã có người chơi vượt ải tầng 3 và vật phẩm mà Trần Tinh nhận được chính là một viên hình thoi không biết vật gì cùng một hạt giống.

Trần Tinh lúc này cũng trở về Hồ Lăng Quên, đúng như hắn nghĩ, hắn vừa đến nơi đây thì mặt nước trong hồ cũng bắt đầu động dờ dỗi.

Giữa bờ hồ bỗng xuất hiện một bóng người trong suốt cứ như linh hồn. Người này là một nữ nhân mặc trang phục quý tộc phong kiến châu Âu.

Không cần nói cũng biết được chính là NPC, Trần Tinh không có hứng thú nói chuyện với một kẻ được lập trình sẵn với những lời thoại vô bổ.

Hắn im lặng từ đầu đến cuối rồi tới khi có nhắc nhở trao đổi vật phẩm, hắn chỉ đưa luôn miếng hình thoi cho cô ta rồi lấy lại một chậu cá.

Như vậy thì tới đây Trần Tinh cũng đã gom đủ bốn loại vật liệu: Độc được thần bí, hạt giống, nước Hồ Lăng Quên cùng Xương cá. Nhưng cũng phải mất thịt con cá này trước.

Lần này hắn không lên tầng 4 mà quay trở về thị trấn Ricainot. Trên đường đi, Trần Tinh tình cờ gặp được Asuna, nàng đang đi cùng Kirito, có lẽ là hai người chuẩn bị tiến tới floor 4.

Mỗi khi Boss chính của tầng đó bị giết chết thì AI sẽ thông báo cho tất cả người chơi vị trí để tiến tới lối đi lên tầng tiếp theo. Nên việc hai người xuất hiện nơi này cũng không có gì đáng nói.

Gặp được Trần Tinh, cả Kirito cùng Asuna đều có phần bất ngờ, hai người đều dừng lại và tỏ ra cảnh giác với hắn.

Không như Kirito, Asuna là người biết rõ thực lực của Trần Tinh nhất, và nàng cũng là người tận mắt chứng kiến hắn không do dự tước đi sinh mạng của một người.

Trong mắt của Asuna, Trần Tinh không khác gì một “phần tử nguy hiểm”.

Hắn dĩ nhiên nhìn ra thái độ của hai người, và cũng không rảnh để ý mà tiếp tục đi tới phía trước. Ngay khi đi qua 2 người thì Asuna bỗng nhiên lên tiếng

-Anh có thực lực mạnh, vì sao không dùng nó để giúp đỡ người khác?

Giọng nói có phần run run chứng tỏ Asuna cũng đã lấy hết can đảm để nói ra những lời này. Trần Tinh cũng dừng bước, hắn đưa lưng về phía hai người, hắn nói

-Vì sao? Cho ta một lý do?

Asuna nhanh chóng trả lời

-Anh không có người thân sao? Những người chơi bị mắc kẹt trong này phải đối mặt với bờ vực sinh tử, còn người thân của họ thì phải ngày ngày thấp thỏm lo lắng. Chẳng lẽ anh vô cảm tới vậy? Nhìn biết bao nhiêu con người phải đau khổ trong khi anh có thể giúp đỡ bọn họ thoát khỏi nơi này?

Trần Tinh im lặng chốc lát, lúc sau hắn mới mở miệng

-Ta có gia đình, nhưng hiện tại bọn họ không ở bên ta, ta muốn tâm tĩnh lặng, nhưng thị phi vẫn luôn quấn lấy, ta muốn một cuộc sống bình yên, nhưng vòng đời cứ đưa đẩy, ta muốn những ưu phiền vùi sâu trong ký ức, nhưng nó lại luôn hằn trong tâm trí mỗi khi ta nhắm mắt. Cô nói, ta còn thời gian quan tâm những thứ khác sao?

Hắn nói xong cũng không đợi hai người nói thêm gì mà cất bước rời đi. Hắn rất mệt mỏi, hắn chỉ muốn một chỗ ấm áp để gối đầu an giấc.

Thế nhưng, tất cả chỉ là ước muốn và không biết tới khi nào hắn mới có thể thực hiện.

Asuna nhìn theo bóng lưng cô độc của Trần Tinh, bất giác nàng cũng bị ảnh hưởng bởi những lời nói của hắn và cũng đã không còn tỏ ra “kỳ thị” hắn nữa.

Ai cũng có quá khứ, nàng cho rằng Trần Tinh cũng như vậy, nên hắn mới “kỳ hoặc” như thế. Còn về Kirito, từ đầu đến cuối không hề biết hai người đang nói cái gì, y gãi đầu tỏ vẻ tò mò hỏi

-Asuna-san, cậu cùng anh ta nói cái gì nãy giờ vậy?

Nghe được câu hỏi của Kirito, Asuna cũng hồi phục lại tinh thần, nàng lắc đầu trả lời

-Không có gì, Kirito-kun, chúng ta nhanh chóng đi lên tầng 4 thôi.

Thấy Asuna không có ý định muốn nói, Kirito cũng không dây dưa và đuổi theo nàng. Hai người cũng tiến lên tầng tiếp theo.

....

Trần Tinh lúc này cũng đã trở về thị trấn, hắn bỏ tiền thuê một căn phòng rồi cũng sẵn tiền thuê luôn đầu bếp chế biến con cá này, sau khi món ăn được dọn lên thì Trần Tinh cũng nhận được thông báo

-Bào chế giải được thành công.

Chỉ một dòng thông báo ngắn gọn kèm theo một lọ thuốc nhỏ, không có thông tin cụ thể nào hay chỉ dẫn nhiệm vụ tiếp theo.

Điều này chứng tỏ vẫn còn thiếu một cái gì đó hoặc chưa tới lúc, và đây cũng có thể là một nhiệm vụ có liên quan tới các tầng sau cần có một điều kiện gì mới có thể tiếp tục.

Trần Tinh thấy vậy cũng không vội, hắn cất lọ thuốc đi, sau đó hắn bắt đầu hoạch định kế hoạch cho tương lai.

Biết được các cảnh giới tu luyện, hắn bắt đầu đặt mục tiêu trước mắt cho bản thân, đó chính là phải bước lên giai đoạn Siêu Phàm Cảnh, cũng tức là phải lập được thần vị.

Điều này đòi hỏi phải trầm tâm hồn, nhưng đầu tiên là phải quay trở lại cảnh giới Bán Thần trước kia, bởi vì hiện tại tu vi hắn cũng chỉ là đang tính theo người tu chân, mà Bán Thần thì cũng còn cần một khoảng cách xa.

Lúc trước, tất cả tu vi của hắn là nhờ hệ thống mà có, hiện tại mặc dù cũng có hệ thống nhưng Trần Tinh cũng không muốn sử dụng Kinh nghiệm dự trữ khi không cần thiết.

Hắn muốn tích trữ kinh nghiệm thật nhiều và dùng để lật kèo trước các địch nhân mạnh.

Hắn còn thời gian, hắn có công pháp, hắn có kinh nghiệm, việc còn lại là chỉ cần gom tất cả sở học lại rồi hình thành một môn pháp quyết tâm đắc nhất, sau đó tu luyện và hoàn thiện nó, bên cạnh đó cũng cố gắng củng cố căn cơ một cách bền vững nhất.

Có như vậy thì mới tạo tiền đề vững chắc để tiến hành trầm tâm hồn lập thần vị.

Vì sao Trần Tinh không lựa chọn tiếp tục theo con đường tu tiên mà lại muốn chuyển qua tu thần?

Đơn giản chính là bởi vì hần cho là người tu tiên sẽ yếu hơn người tu Thần.

Về mặt cơ bản Thần và Tiên đều không thể nói ai mạnh ai yếu, chỉ đơn giản là tín niệm của hần nghĩ như vậy.

Trần Tinh cho là Tiên nhân đa số chính là tu luyện pháp thuật, tu luyện đạo hạnh, ai cao thâm hơn thì người đó mạnh hơn và chỉ đứng một chỗ phẩy tay trong chiến đấu.

Trong khi người tu Thần có thể lựa chọn phương thức tấn công đa dạng hơn, có thể sử dụng pháp tắc để tấn công tương tự như người tu Tiên, có thể sử dụng chiêu thức, có thể cơ động lao lên đánh giáp lá cà.

Vì sao?

Tu tiên là tu đạo pháp của bản thân, bản thân chính là pháp, pháp mạnh hay yếu được quyết định bởi bản thân người tu luyện.

Tu thần chính là tu pháp tắc của Thiên Đạo. Bị hạn chế bởi pháp tắc đó.

Về mặt này thì Trần Tinh nghĩ người tu tiên sẽ chiếm ưu thế hơn.

Bởi vì đạo pháp của bản thân sẽ không bị trói buộc bởi bất cứ thứ gì.

Mà cái gì không bị trói buộc thì sẽ ngày càng phát triển lớn mạnh hơn.

Chính vì vậy người tu Tiên chỉ lựa chọn đấu pháp với nhau. Dời núi lấp biển chỉ bằng cái phất tay thì ai có thể chú trọng vào việc đánh đấm nữa?

Vì thế, theo thời gian, những pháp quyết tu luyện vũ kỹ dần dần bị quên lãng. Trong khi Trần Tinh lại không có một cơ sở hay hiểu biết nhiều về Tu Tiên.

Những điều này không phải điểm mấu chốt, mấu chốt ở đây chính là hần thích chiến đấu theo phong cách giáp lá cà. Và hần nghiêng về tu Thần

Muốn thành Thần thì phải lập được thần vị, muốn lập được thần vị đòi hỏi phải có đủ tu vi cùng đủ can đảm Trảm thần hồn của bản thân hoặc đạt được thần cách có sẵn.

Bỏ qua người đạt được thần cách, người có can đảm trảm thần hồn của mình nếu như thành công thì xem như là có hai cái mạng cùng với thực lực tăng lên vượt bậc.

Mỗi tiến một đại cảnh giới họ lại có cơ hội trảm thêm một thần hồn nữa. Như vậy lại nhiều thêm một cái mạng và lại mạnh hơn nữa.

Những điều này cũng tùy thuộc vào nhận định của mỗi người, giống như có người nghĩ class Chiến sĩ mạnh hơn class Pháp sư vậy. Cũng có người nghĩ Class Pháp sư mạnh hơn Class chiến sĩ. Quan trọng ở tín niệm.

Không phí thêm thời gian, Trần Tinh bắt đầu tĩnh tâm thu gom lại tất cả ký ức và tiến hành chỉnh sửa lại để tìm ra công pháp phù hợp với bản thân.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Thực lực đại tăng

Trần Tinh nhắm mắt lại, hần bắt đầu loại bỏ hết tất cả tạp niệm trong lòng, những ký ức về mỗi một môn công pháp mà hần đã học được trước đây cũng bắt đầu hóa thành từng chữ trôi nổi xung quanh người hần.

Công pháp cao nhất mà Trần Tinh có hiện tại chính là Càn Khôn Bảo Điện, thế nhưng nó tồn tại ở mức vượt qua sự hiểu biết của hần, nó thâm sâu tới nỗi hần không đủ sức với tới lúc này.

Thấp xuống một bậc chính là Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh, hiện tại Trần Tinh chỉ có thể dựa vào công pháp này làm nền tảng cho công pháp chính của mình để chỉnh lý lại các sở học khác.

Mặc dù không thể phủ nhận lợi ích mà Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh mang lại. Nhưng công pháp này vẫn có mặt hạn chế, đó chính là nó phụ thuộc quá nhiều vào việc song tu.

Trong khi đó, Trần Tinh lại muốn mở rộng nó ra, không cần song tu cũng có thể tu luyện, mặc dù có thể yếu hơn nhưng hắn cũng không cần phụ thuộc vào một yếu tố nào, nhất là việc từ khi biết được Huyết Long Thần Vương ở sau lưng mình giờ trở.

Trần Tinh nhắm mắt liền là một tháng, trong một tháng này hắn không ngừng nghiên cứu sửa đổi.

Do kiến thức còn hạn hẹp cũng như mức độ thông tuệ còn kém, cho nên hắn chỉ có thể dung hợp vào trong đó Đoạt Thiên Tạo Hoá Quyết cùng Bồng Lai Sinh Sinh Quyết mà thôi.

Hiện tại, Trần Tinh có thể tiến hành "song tu" bất cứ lúc nào, không phải với ai, mà chính là thông qua việc thổ nạp linh khí của trời đất rồi biến nó thành chân khí mà Long Phượng Hoan Hỷ Chân Kinh cần và hắn gọi nó là ngụy Long Phượng khí.

Đừng quên, bản chất của nó cũng chỉ là một loại năng lượng, dù cho nguồn năng lượng này thật sự không tinh khiết và đem lại hiệu quả tu luyện chậm hơn rất nhiều so với việc Song Tu.

Thế nhưng nhìn chung, Trần Tinh lúc này tu vi cũng đã không ngừng gia tăng, chậm chạp nhưng liên tục, chỉ cần có kiến thức thì hắn tin chắc bản thân của mình có thể cải tiến càng hoàn thiện hơn.

Vấn đề còn lại duy nhất chính là việc năng lượng không tinh khiết, cho nên hắn cần một "chất xúc tác" để biến nó trở nên tinh thuần hơn.

Còn nhớ lần trước Trần Tinh kết hợp Cửu Âm cùng Cửu Dương đã tới một mức độ gần như trở thành công pháp nền tảng tu luyện, chỉ còn thiếu một bước quan trọng để dung hợp nó lại.

Cái chất xúc tác này không gì khác chính là áo nghĩa Thái Cực Quyền của Trương Tam Phong mà Trần Tinh ngộ ra được.

Hắn một lần nữa tiến nhập vào giai đoạn ngộ đạo. Cửu Âm thì mang triết lý của Đạo gia, còn Cửu Dương thì lại mang đặc thù riêng của Phật gia.

Do vậy làm cho Pháp quyết dùng để tinh luyện năng lượng của Trần Tinh trở thành Vô Gian công pháp.

Nó không còn thuộc về một bên nào cả.

Âm thanh như hồi chuông bắt đầu vang vọng trong đầu hắn

-Âm Dương hội tụ...Lưỡng Cực tương sinh...Hấp khí Thiên Địa, Chung cực quy nhất...Vô cực quy chân.

Trong tinh thần thức hải của hắn, có một Trần Tinh đang ngồi xếp bằng và không ngừng hấp thu linh khí thiên địa để lớn mạnh bản thân. Ngụy Long Phượng khí đã được cải thiện tinh khiết thêm đôi chút và cũng đã dần luân chuyển khắp cơ thể hắn làm bổ sung vào các chỗ thiếu hụt của bản thân Tráng Tinh.

Còn bên ngoài thế giới thực, nằm trên giường bệnh, cơ thể hắn cũng đang hồi phục lại mà bằng mắt thường có thể thấy được sự thay đổi đó. Đây chính là nhờ việc được bổ sung đầy đủ năng lượng.

Đến khi cả cơ thể hắn trở lại bình thường, từng mảng tế bào chết được cơ thể đào thải ra cùng với lớp da non mịn được tân sinh cứ như là một phép màu.

Nhưng hiện tại hắn cũng đã được đưa vào căn phòng riêng biệt, cho nên không ai có thể thấy được ngoại trừ những con robot hộ lý.

Ngoài ra, các chỉ số của hắn cũng tăng lên đáng kể, đại biểu cho lực thực của hắn một lần nữa thăng tiến mà không dựa vào hệ thống trợ giúp.

Lúc này, Trần Tinh mới xem như hoàn thành sơ lược việc "chỉnh lý sở học" của mình.

Hắn âm thầm mặc niệm mở ra bảng hệ thống.

Thông số nhân vật

Trần Tinh

Level: 1

Trạng thái hiện tại: Con người

HP: 1.500.000/1.500.000

MP: 1.500.000/1.500.000

Sức mạnh: 11.000

Phòng ngự: 7.000

Tốc độ tấn công: 100 Chiêu/s (tối đa)

Tốc độ di chuyển: 100 m/s (tối đa)

Trí tuệ - IQ: 124 (Tăng khả năng lĩnh ngộ, lập luận, suy nghĩ, phản xạ)

Tốc độ hồi phục sinh lực: 150 HP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục sinh lực = $0,01\% \times \text{Max HP}$

Tốc độ hồi phục chân khí: 75 MP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục chân khí = $0,005\% \times \text{Max MP}$

May mắn: 2

Điểm thuộc tính tự do: 0

Kỹ năng: Không (Có thể đưa kỹ năng bản thân tự lĩnh ngộ được quy đổi thành kỹ năng theo cấp độ để hệ thống tăng cấp dựa vào Tinh luyện)

Trang bị: Death God's Scythe, Death God's Gown

Vật phẩm: Giải được thần bí

Nhiệm Vụ: Không (Hiện có 1 Phần thưởng chờ nhận)

Súng Vật: Không (chưa mở) (Level mở 50)

Pháp bảo: Không (chưa mở) (Level mở 100)

Vòng quay hắc ám: 0 (Mỗi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc hấp thụ năng lượng tương ứng sẽ được quy đổi thành điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm này sẽ được chủ động đưa vào Kinh nghiệm dự trữ. Mỗi một lần quay bằng một trăm lần số kinh nghiệm cần để lên cấp tiếp theo) (Level mở điều kiện: hoàn thành 100 nhiệm vụ)

Chế tạo: Cần nguyên liệu cùng bản thiết kế chi tiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level cần 100)

Tinh luyện: Cần vật phẩm cùng nguyên liệu hoặc Kỹ năng cùng năng lượng cần thiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level mở 10)

Kinh nghiệm thăng cấp tiếp theo: 0/10

Kinh nghiệm dự trữ: 1,5 tỷ (Có thể lựa chọn bản thân tự hấp thụ hoặc cho vào kinh nghiệm để thăng cấp)

Các thông số đã thay đổi rõ rệt, vẫn chỉ là Lv 1 nhưng Sinh Lực, Chân Khí, Lực Lượng, Phòng Ngự, đều đã tăng đáng kể. Điều này cũng xem như không uổng công 1 tháng tiềm tu này.

Còn điểm cần lưu ý nữa là hần hiện đang có một phần thưởng từ nhiệm vụ lần trước, nhưng với xác suất may mắn chỉ có vẻ vụn vụn 2. Trần Tĩnh cũng không muốn mở ra một cái gì đó rác rưởi. Cho nên hần cũng để dành lại, tạm thời chưa động đến.

Khi nào hần có ý định tăng cấp sẽ cộng điểm tự do thuộc tính vào mục May mắn, đến lúc đó tiến hành nhận thưởng sẽ được đồ Vip hơn.

...

Lúc này, hần cũng mở mắt ra, trên khuôn mặt vẫn bình thản không hề biểu hiện tình cảm ba động gì.

Hiện tại, hần đã bước đầu định hướng được con đường của mình phải đi thế nào.

Hần đứng lên hoạt động một chút cơ thể, sau đó lại nhìn bảng thông cáo.

Trong vòng một tháng này, các player đều đã mạnh lên đáng kể. Bọn họ dần dần biết cách hỗ trợ nhau trong công cuộc dọn quái và đánh boss, thêm vào đó chính là việc có "Thiên Sứ" và "Tia Chóp" hỗ trợ cho nên mọi người đều vượt ải nhanh hơn dự định.

Và hiện tại đa số người chơi đang ở tầng thứ 10 của Aincrad.

Do có sự nhúng tay của Trần Tĩnh cho nên đẳng cấp phân chia quái vật cùng cấp độ người chơi có sự thay đổi rất lớn.

Boss tầng 1 mặc định là lv 10, boss tầng hai thì mặc định lv 25, tầng 3 thì 35, tầng 10 thì boss ở lv 60.

Nhưng từ tầng 10 trở đi, mỗi một tầng thì boss chỉ tăng 1 lv. Tức là boss tầng lv 11 chỉ là 61. Và tầng 100 thì lv của Boss là 150.

Hiện tại thì đẳng cấp của các người chơi cũng đang sàng sàng nhau ở mức lv 40-50.

Đây cũng chính là do bọn họ hưởng được kinh nghiệm nhiều hơn nguyên tác. Cũng như chế độ reset lại bãi quái. Không còn tình trạng người đi trước thì

sẽ có tài nguyên, người ở sau thì tụt hậu nữa.

Các người chơi trên "tiền tuyến" cũng lần lượt ngày một tăng, bởi vì bọn họ nhận được sự giúp đỡ cho nên cũng can đảm hơn.

Hiện tại, ngay cả những người tham gia để giải trí hoặc trẻ em không có sức chiến đấu cũng đã đạt tới lv 25, trở thành quân dự bị cho mặt trận.

Tất cả mọi người đều hướng tới mục đích chung, chính là việc thoát khỏi Aincrad này.

Các quân đoàn, các công hội, các đoàn đội cũng mọc lên như nấm. Bọn họ ngày đêm train quái và dần dần nhận ra một điều chính là creep không đáng sợ như họ nghĩ.

Niềm tin được thoát khỏi nơi này cũng nhen nhóm trong tim mỗi người.

Chỉ trong vòng một tháng thì tất cả đều đã thay đổi rõ rệt. Trần Tinh hiện tại cũng có dự định tiếp theo đó chính là bắt đầu soát lại các Boss chính đã reset nhằm lấy kinh nghiệm nhiều hơn.

Kẻ đầu tiên hấn nhắm tới chính là The Fatal Scythe.

Hắn sử dụng công dịch chuyển để trở lại Hắc Thiết Thành.

Kỳ lạ là nơi này xuất hiện rất nhiều người chơi, không biết vì sao những người này lại tập trung ở đây như vậy.

Hơn một tháng Trần Tinh không xuất hiện cũng như người chơi thực lực bắt đầu mạnh lên, bọn họ cũng đã lãng quên luôn cái tên Từ Thần rồi.

Và lại, sau khi người chơi đi tới được lv 10 thì hệ thống sẽ phân ra bảng xếp hạng đẳng cấp. Và trong top 100 người chơi, hoàn toàn không có tên của Trần Tinh.

Cho nên sự xuất hiện của hắn cũng không đưa đến mọi người chú ý như trước đây nữa.

Hắn dĩ nhiên không để ý nhiều và một đường thẳng tới căn tiệm bỏ hoang kia.

Thế nhưng không nghĩ tới là ở đây có người, hai người cũng đang mặc áo choàng giống hắn, nhưng không vip như Trần Tinh có thể che giấu khuôn mặt.

Hắn nhìn rõ hai người này chính là Asuna cùng Yuna. Không biết là hai người đến đây để làm gì?

Trần Tinh xuất hiện cũng lập tức đưa đến sự chú ý của hai cô gái.

Người lên tiếng đầu tiên không ai khác chính là Yuna.

-Trần Tinh-senpai, quả nhiên anh đến nơi này, Asuna-san, tớ đoán không sai chứ?

Yuna nói xong rồi còn nhìn Asuna tỏ vẻ đặc ý.

Asuna gật đầu cười cười sau đó nàng nhìn Trần Tinh nói

-Một tháng nay không thấy anh xuất hiện, không biết hiện giờ anh có thời gian rảnh không?

Trần Tinh cũng quan sát hai người rồi trả lời

-Có chuyện gì cứ việc nói thẳng. Không cần phải quanh co như vậy.

Asuna nghe vậy cũng không cáu giận, nàng đoán tính cách của hắn ban đầu là vậy nên cũng thành thật nói ra mục đích.

-Chúng tôi muốn nhờ anh giúp vượt ải Floor 10. Đẳng cấp của nó quá cao, hiện tại chỉ có Yuna là mạnh hơn nó nhưng Yuna không đánh lại nó được.

Hắn nghe xong thì nhìn Yuna đang đứng một bên cúi đầu xấu hổ. Đúng vậy, nếu không nhờ Trần Tinh kéo nàng lên Yuna cũng chỉ tụt ở phía sau.

Hiện tại lv nàng 65 trong khi đó Boss tầng 10 lv 60. Nếu là một người chơi cỡ như Kirito hoặc Asuna thì nói không chừng liền có thể một mình giải quyết Boss. Đáng tiếc là người đó lại là Yuna.

-Như vậy thì sao? Chuyện đó có liên quan gì đến ta?

Asuna cúi đầu nghiêm túc nói

-Xin anh hãy giúp chúng tôi, chúng tôi có thể trả thù lao cho anh.

Trần Tinh lắc đầu

-Thù lao? Đó là những thứ không có ý nghĩa gì đối với ta. Thứ ta cần...các người không thể nào cho ta được.

Trần Tinh bình thần nói, hấn nói xong cũng trực tiếp vượt qua Asuna cùng Yuna vào trong Dungeon.

Hai người liếc nhìn nhau rồi cũng nhanh chóng đuổi theo. Trần Tinh thấy thế cũng không nói gì.

Thật ra hấn cũng có dự định soát lại quái từ tầng 1 đến tầng 10. Cho dù Asuna không nói hấn cũng sẽ tiến hành càn quét Boss chính lẫn creep để tăng kinh nghiệm dừ trữ lên.

Hiện tại, đa số người chơi cũng đã tham gia tiền tuyến, hấn cần mở rộng cho họ phạm vi train quái. Có như vậy thì những người chơi hàng đầu như Asuna hay Kirito mới có thể thay hấn reset các bãi quái mới.

Đừng quên, mục tiêu hiện tại của Trần Tinh đã thay đổi, chủ yếu không phải là Boss chính mà chính là creeps. Boss chính thì chỉ để luyện tay mà thôi. Creeps mới chính là thứ mà hấn nhắm đến.

-Anou, Trần Tinh- senpai... .

Yuna đi phía sau rụt rè lên tiếng. Trần Tinh dừng lại, hấn nhìn nàng, giọng nói từ trong chiếc áo choàng truyền ra

-Có vấn đề gì sao?

-Senpai có thể Pt với bọn em được không?

Trần Tinh nhìn nàng, hấn còn chưa nói gì thì Yuna đã bối rối nói

-Senpai đừng hiểu lầm, em chỉ muốn học hỏi thêm kinh nghiệm giết quái, em... .

Không đợi nàng nói xong thì hấn cũng đã lập lên một nhóm và gửi lời mời tổ đội đến hai người.

Trần Tinh không cần biết lý do của Yuna là gì, hai người càng mạnh thì hấn càng đỡ phải tốn sức train quái.

Hưởng kinh nghiệm dự trữ chế độ chia 3, nhưng đối với Trần Tinh thì lại là một con số tương đối khủng.

Rất nhanh, 3 người đã đi đến tầng hầm thứ ba, ở nơi này một lần nữa hiện ra một đám creep éch ma 6 mắt. Hấn nhìn Yuna rồi nói

-Không phải cô muốn luyện tay sao? Còn chờ gì nữa?

Yuna nghe vậy liền gật gật đầu, nàng cùng Asuna liếc nhìn nhau rồi xong lên phía trước.

Asuna thì không có gì để nói, người đáng nói ở đây chính là Yuna, không nghĩ tới chỉ một tháng thì Yuna cũng đã trở nên “mạnh hơn”, không còn là cô gái yếu đuối trước kia nữa.

Nhìn kinh nghiệm dự trữ tăng lên đáng kể, hấn cũng âm thầm gật đầu, sau mỗi một lần như vậy thì kinh nghiệm tăng đồng nghĩa với thực lực của hấn cũng sẽ ngày càng tăng lên, trong khi thời gian dự kiến hấn đặt ra ở nơi này là 3 năm, và trong vòng 3 năm này hấn sẽ cố hết sức kiếm thật nhiều kinh nghiệm dự trữ, hấn nghĩ nhiều đó cũng đã đủ để bản thân có "vốn liếng" bước chân ra thế giới ngoài kia... .

Một đường thông suốt, Dungeon chẳng có gì thay đổi, rất nhanh 3 người đã đến được dãy hành lang tĩnh lặng kia. Cũng là một cái rương cỏ được đặt trên bệ đá.

Có kinh nghiệm, cho nên Yuna không hấp tấp như lần trước nữa, thay vào đó là nàng nhìn Trần Tinh rồi nói

-Senpai...Boss nơi này....chắc phải làm phiền anh...

Trần Tinh không nói gì mà tiến lên phía trước, lần này The Fatal Scythe không có đánh lên hấn nữa mà thay vào đó là thân hình nó từ từ xuất hiện trước mặt 3 người.

Nó thở ra một hơi, đôi mắt màu đỏ loé lên,

-Ta ngờ ra được...ngươi...là người.... đã từng giết ta...

Âm thanh có phần máy móc vang lên, Asuna cùng Yuna giật mình mở to mắt nhìn con Bos biểu hiện không thể tin được.

Đây là lần đầu tiên hai người chứng kiến cảnh Boss biết nói chuyện..., có trí khôn, đồng nghĩa với việc sẽ khó đối phó hơn.

Từ giây phút rung động, hai người hồi phục lại tinh thần và âm thầm lo lắng cho Trần Tinh.

-Choeng~

Trần Tinh không hề lên tiếng, hấn nắm trong tay Scythe rồi từng bước đi về phía The Fatal.

Con Boss cũng chăm chú nhìn hấn, đôi mắt nó đỏ rực, léo lên ánh sáng của sự tà ác sau đó thân hình nó từ từ mờ ảo rồi biến mất, dĩ nhiên là The Fatal sẽ tiến hành đánh lên hấn một lần nữa.

Phong cách chiến đấu phải nói là rất dễ tiện. Nhưng miễn sao hiệu quả là được.

Quả thật như vậy, The Fatal Sythe hiện ra sau lưng Trần Tinh, đôi bàn tay trắng hếu của nó từ hai bên áp sát vào hai bên mặt của hấn.

Nếu là người bình thường cho dù ngang bằng đẳng cấp nhưng cũng sẽ đấu không lại con Boss này, lý do rất đơn giản chính là phong cách chiến đấu của nó không phải ai cũng có thể đề phòng được.

The Fatal Scythe dĩ nhiên là muốn một chiêu vận gãy cổ Trần Tinh. Con Boss không có vũ khí gì cho nên nó phải sử dụng thân thể mình. Bởi vì vũ khí của nó hiện tại đang thuộc quyền sở hữu của Trần Tinh.

-Senpai...cẩn thận!

Mặc dù biết hấn rất mạnh nhưng Yuna vẫn lo lắng không thôi. Kể cả Asuna cũng mở mắt thật to và hồi hộp chờ đợi kết quả.

Trần Tinh vẫn đứng yên và dường như không nghe thấy lời cảnh báo của Yuna một dạng. Hấn không hề làm ra hành động gì cả.

Cho đến khi Đôi bàn tay của The Fatal Scythe bắt được đầu hấn và vận sang bên

-Rắc~

Âm thanh xương gãy to rõ giòn vang.

Có điều không phải cổ hấn gãy mà chính là hai cánh tay bằng xương của con Boss gãy.

Đầu Trần Tinh quá cứng, và do dùng lực mạnh nên tay con Boss gãy là chuyện hiển nhiên.

Trần Tinh vận vận cổ, cảm thấy không sai biệt lắm lực đạo vừa chuẩn massage cho mình.

Phòng ngự tăng lên 2000 điểm làm nên sự khác biệt một trời một vực. Lúc này hấn mà có đứng yên cho con Boss oanh tạc cũng không mất 1 Hp nào.

Từ đầu hấn cũng muốn thử xem hiện tại mình mạnh đến đâu, cho nên hấn mới đứng yên.

Bây giờ xem ra không cần thiết dây nữa nữa.

Việc hai tay bị gãy, con Boss cũng mất một lượng sinh lực kha khá, nó liền dự định tàn hình một lần nữa nhưng còn chưa kịp thì đã bị Trần Tinh nắm đầu.

-Người không phải muốn bẽ gãy cổ ta sao? Lần sau có hồi sinh hy vọng người nhớ được cảm giác này..!

-Crắcc

Trần Tinh tay trái vận đứt lia đầu lâu của The Fatal Scythe. Mảnh đầu lâu trong tay hấn cùng thân người con Boss cũng nhanh chóng biến thành mảnh đa giác rồi tan biến.

Trước khi tan biến hoàn toàn, đôi mắt của nó cũng léo sáng lên một cái. Hiển nhiên nó nghe hiểu được lời của Trần Tinh nói.

-Ting ting

Cùng lúc thì bảng thông báo của ba người cũng vang lên.

Asuna cùng Yuna chính là thông báo về việc lên cấp. Asuna thì từ lv 51 đến lv 59, còn Yuna thì từ lv 65 đến lv 69. Trở thành người đứng thứ nhất cùng đứng thứ 2 Bảng xếp hạng.

Trong khi thông báo của Trần Tinh đến từ Hệ thống của hấn.

Và đây chính là nhiệm vụ thứ 2 mà hệ thống đưa ra. Bên cạnh đó kinh nghiệm dư trữ của hấn cũng một lần nữa tăng vọt.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Kích hoạt kỹ năng ẩn

(Các bạn đọc Cmt của tác để nhận Card đt nhe)

Trần Tinh còn chưa kịp xem xét kỹ Hệ thống đưa ra nhiệm vụ gì thì Yuna cũng đã mừng rỡ chạy lại ôm chầm lấy hắn.

-Hihi, Senpai, anh đúng là tuyệt nhất.

Chẳng những như thế Yuna còn híp mắt cười mà chẳng hề sợ hãi Trần Tinh, ắt hẳn cảm giác vui sướng khi tăng level lúc này đã lấn áp nỗi sợ hãi của cô ta rồi.

Một tháng Yuna chỉ tăng lên vền vẹn 2 level, trong khi đi với Trần Tinh mấy phút thì lại tăng lên 4 level. Thử hỏi có ai không thích?

Hơn nữa chính là việc bản thân Yuna không phải mẫu cường nữ nhân thích tự lực cánh sinh, cảm giác có người che chở dựa dẫm, người con gái nào không muốn? Trong khi bản thân nàng bị đưa lên đứng trước đầu sóng ngọn gió? Lý do là vì đẳng cấp của nàng cao nhất.

Cho nên việc Yuna tỏ vẻ mừng rỡ như vậy cũng dễ hiểu.

Ngược lại, Asuna khi chứng kiến được Trần Tinh giải quyết Boss chỉ trong vài giây ngắn ngủi như vậy thì lại cảm thấy dường như không còn cách nào có ràng buộc hẳn không giết người vô cớ.

Công hội lập ra để bắt giữ những người chơi quy phạm “quy tắc” nhưng đối với hắn thì “quy tắc” nào có thể trói buộc hắn nữa đây?

Nàng hiện còn nghi ngờ, có phải hay không Trần Tinh chính là GM. Chỉ có như vậy mới giải thích được vì sao hắn lại mạnh không hợp lẽ thường như thế.

Mỗi người mỗi suy nghĩ khác nhau, Trần Tinh cũng không rảnh mà đi đoán lòng người, hắn tách Yuna ra khỏi mình rồi nhìn Asuna nói

-Cho ta các địa điểm xuất hiện của con Boss từ tầng thứ 4 đến tầng thứ 10.

Asuna nghe xong thì ánh mắt cũng sáng lên, nàng không nghĩ tới Trần Tinh lại nói những lời này, trong lòng thầm nghĩ

-Chẳng lẽ là tính cách anh ta thay đổi? Có lẽ mình nên tìm hiểu con người anh ta nhiều hơn, biết đâu được cũng sẽ giúp anh ta trở không còn cảm thấy cô độc nữa!

Nàng cũng nhanh chóng mở ra menu rồi tiến hành sắp xếp lại các thông tin sơ lược của boss các tầng sau đó gọi cho Trần Tinh

-Boss floor 4: Wythege the Hippocampus tọa độ 142.82.3.

-Boss floor 5: Fuscus the Vancant Colosus tọa độ 221.33.4.

-Boss floor 6: Centaur of the Vatican tọa độ 122.43.98

-Boss floor 7: The Red-eyes Hercules tọa độ 333.24.1

-Boss floor 8: The Four-Armed Goblin tọa độ 753.32.2

-Boss floor 9: The Golden Minotaurus tọa độ 222.34.2

-Boss floor 10: Kagachi the Samurai Lord tọa độ 222.22.3

Trong lúc chờ đợi Asuna soạn ra tin nhắn thì Trần Tinh cũng kiểm tra việc Hệ thống ban bố nhiệm vụ là gì.

-Nhiệm vụ thứ 2: Học tập kỹ năng đầu tiên. Nhiệm vụ mô tả: Có thể lựa chọn kỹ của một con Boss bất kỳ bằng cách giết nó 3 lần. Chỉ học được một kỹ năng!

Sau khi nhận được tin nhắn của Asuna về các tọa độ của Boss chính các tầng, cũng như biết được nội dung nhiệm vụ thứ hai là gì.

Hắn bắt đầu suy nghĩ

-Nói như vậy tức là chỉ cần ta giết một con Boss nào đó ba lần thì sẽ học được kỹ năng của nó sao? Hay là hệ thống cho kỹ năng? Tại sao lại là lựa chọn?

Trần Tinh cũng không tốn thêm thời gian nữa, hắn nhìn hai cô gái rồi nói

-Ta chuẩn bị đi dọn đám creep. Hai người có việc gì thì cứ trở về trước.

Yuna nhanh chóng đáp

-Em không có bận việc gì cả!

Asuna cũng không có lý do gì liền lựa chọn đi theo. Hiển nhiên nàng còn muốn "thay đổi" Trần Tinh.

Hắn không nói nhiều, thay vì đào tạo một nhóm người chuyên đi Reset creeps. Hắn chỉ cần kéo Asuna cùng Yuna lên đẳng cấp cao hơn thì hai người sẽ thay hắn đào tạo ra càng nhiều người chơi có đủ khả năng dọn các bãi quái.

Ba người đi ra khỏi Dungeon liền đi đến công dịch chuyển.

Cũng chính vì vậy đưa đến oanh động cho các người chơi. Lúc này Trần Tinh cũng đã biết vì sao nơi này lại tự động tập trung nhiều người như vậy.

-Asuna-sama, xin cô hãy hẹn hò với tôi!

-Yuna-san, cô... Cô có muốn đi ăn cùng tôi không?

Một đám đực nựa vừa thấy hai cô gái liền lập tức vây quanh bọn họ.

Không còn gì để nói đến nếu như hai người không đứng chung một chỗ với Trần Tinh.

Một số người để ý thấy hai thần tượng của mình lại đi chung với một người khác dĩ nhiên không cam tâm cố tình gây hấn.

Nhật Bản cũng không thiếu bọn Otaku nào tàn. Khi cuồng một ai đó rồi thì việc gì cũng bắt chước

-Này tên kia, ngươi là ai? Bộ đáng rách rưới như vậy làm sao có thể đứng chung với Asuna-sama cùng Yuna-sama được? Mau cút đi!

Giọng nói phách lối to rõ lẫn át cả những giọng nói khác, Asuna cùng Yuna nghe xong thì trong lòng thầm kêu không ổn.

Hai người lập tức làm ra hành động.

]

Asuna thì không ngần ngại đáp bay tên vừa mở miệng kia, còn Yuna thì đứng chắn trước mặt Trần Tinh.

Hai người làm như bề ngoài cứ như là đang cố ra sức bảo vệ hắn, nhưng thật chất là sợ hắn nổi điên lên rồi vô cớ giết người nữa.

Điều này cũng đưa tới bất ngờ cho đám đông, tiếng nghị luận cũng vang lên không thôi.

Thấy vậy Yuna cũng nhanh chóng kéo Trần Tinh tới công dịch chuyển và rời đi. Asuna cũng đuổi theo sát phía sau.

Thật ra thì hai người cũng đã quá lo lắng. Hắn có nghe hiểu người kia nói cái gì đâu mà ra tay?

Ba người sử dụng công dịch chuyển đến Floor 4. Bởi vì Trần Tinh dự định lấy thêm kinh nghiệm từ những con Boss chính lẫn creep nơi này.

Các người chơi trên tiền tuyến đa số đều không dại gì quay lại các tầng thấp hơn mà train lv, bởi vì bọn họ nếu train ở đây sẽ chỉ nhận được kinh nghiệm rất ít, nên ở các tầng thấp thì chỉ có những người dự bị train thôi.

Trần Tinh từ khu vực an toàn tầng 4 đi thẳng đến vị trí Boss chính.

Trên đường đi gặp bất cứ con quái nào hắn đều không bỏ qua.

Tồn khoảng 2h để đến được địa điểm thì lúc này kinh nghiệm dự trữ của hắn cũng cán mốc 3 tỷ.

Đứng trước căn phòng, Asuna cùng Yuna đều đồng thời dừng lại và tỏ thái độ e dè.

-Senpai, anh vào đó xử lý con Boss đi, bọn em không vào đâu.

Yuna càng trực tiếp lùi lại phía sau, Trần Tinh đương nhiên không lên tiếng, hắn cũng muốn dứt điểm thật nhanh rồi sẽ hướng tới con Boss tầng 5.

-Kết~kết

Cánh cửa được mở ra, trong căn phòng cũng được thắp sáng bởi ánh sáng pha lê.

Một mùi hôi thối khó ngửi hắt ra, Trần Tinh nhú mày, hấn không do dự bước vào bên trong để xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Trong căn phòng rộng khoảng 100 mét vuông. Được chống đỡ bởi 24 trụ đá to, thấp sáng cho không gian này chính là 108 viên pha lê cùng 36 ngọn đuốc, cho nên Trần Tinh có thể quan sát rõ ràng mọi góc ngách.

Căn phòng cũng không có gì đặc biệt, điểm nổi bật duy nhất chính là con Boss chính giữa.

Thoạt nhìn nó trông rất gớm ghiếc, cứ như là bộ não của con người vậy. Có thể thấy rõ được các phân thủy, mạch máu, nó không có các giác quan gì cả, mùi hôi thối chính là lớp chất nhầy đang sôi sùng sục bên dưới nó.

Còn Các sợi thần kinh thì đóng vai trò là những xúc tu uốn lượn, trên đó còn có răng nanh sắc bén.

Chất nhầy rỉ ra bốc mùi khó ngửi tác dụng chính là làm cho khả năng regen của Player giảm xuống theo phần trăm thời gian tiếp xúc.

Gặp được bộ dạng của nó, Trần Tinh cũng hiểu vì sao Asuna cùng Yuna lại không muốn vào, cái thứ kinh tởm này ngay cả hấn cũng cảm thấy chán ghét không muốn đến gần huống chi là hai người?

Không hiểu sao Player có thể giết nó được? Ất hấn chính là class cung thủ hoặc class tuần thú tấn công từ xa.

-Réc ~réc~

Không hề có dấu hiệu báo trước, âm thanh chói tai vang lên, tiếp theo đó là các xúc tu nhầy nhụa hướng về phía Trần Tinh lao đi.

Trên mỗi cái xúc tu là 126 cái răng sắc bén xếp thành vòng tròn trông giống như là một con quái vật ngoài hành tinh trong các bộ phim khoa học viễn tưởng vậy.

Hấn trên mặt biểu hiện chán ghét tột độ, tay phải nắm trong tay Scythe, hấn không cần lấy đà, thân người bật lên không trung khoảng cách 3m né tránh các xúc tu không cho chúng chạm vào người, sau đó hấn ném mạnh lưỡi hái về phía Wythege the Hippocampus.

Âm thanh vù vù phát sinh, chiếc lưỡi hái xoay tròn bốc lên hoá điểm màu đen, nó lướt qua người con Boss và tách nó ra làm hai.

Trên vết chém bóng loáng còn hằn hừng hực hoá điểm, con Boss cũng nhanh chóng bị ngọn lửa nuốt chửng rồi tan biến.

Trần Tinh không thêm để tâm đến vấn đề này, hấn chỉ cầm lên vũ khí của mình sau đó đi thẳng đến tầng tiếp theo. Dĩ nhiên là Asuna và Yuna cũng đuổi theo.

Cuộc giao tranh chỉ ngắn ngủi nhưng một lần nữa khẳng định rằng Trần Tinh chính là người mạnh nhất và Asuna cùng Yuna một lần nữa vững tin vào điều này.

Hấn không dừng lại và một mạch giết đến con Boss tầng thứ 5, cũng chính là Fuscus the Vancant Colosus.

Bề ngoài nó trông khác gì một người đàn ông, chỉ là nó cao khoảng 4m, lớp da chính là những tảng đá màu nâu đỏ cấu thành, từ trên mặt kéo dài xuống phần ngực và cả sau lưng của con Boss hằn lên những đường vân đỏ rực trông như dung nham nóng chảy.

Trần Tinh không muốn lãng phí thời gian cho ngay khi con Boss vùng quyền đầm về phía hấn thì hấn cũng nắm chặt quyền đầu đối lại đầm với nó.

-Bang~

Khi hai đầm tiếp xúc nhau thì sinh ra tiếng nổ mạnh. Nền gạch phía dưới cũng nứt ra, bụi bao phủ khắp nơi khiến cho Asuna cùng Yuna không thể nhìn thấy gì, nhưng lúc này hai người nghe được âm thanh của Trần Tinh từ trong truyền ra.

-Đi thôi...

Giọng nói cực kỳ bình thản không ẩn chứa bất kỳ cảm xúc gì trong đó.

Bụi mù nhanh chóng cũng tan đi, lúc này Asuna cùng Yuna có thể thấy được con Boss đang giữ tư thế vùng quyền. Chỉ là đường vân trên mặt và trên ngực của nó không còn rực lửa nữa mà nó đã yếu dần sau đó chuyển sang màu tối hơn và biến thành một khối đá rồi vỡ vụn.

Trần Tinh khi đối quyền với con Boss này chỉ sử dụng 1/35 lực lượng bản thân. Trong khi chỉ số sức mạnh của con Boss sau khi reset là 350, thì hấn chỉ sử dụng lực đạo khoảng 314 đơn vị mà thôi.

Hấn muốn biết khả năng sát thương được tính như thế nào? Đồng nghĩa với việc lực chiến của hấn làm sao để đo lường?

Fuscus the Vancant Colosus thiên về Boss phòng ngự, cho nên lượng máu của nó đạt khoảng 30.000 đơn vị.

Như vậy khi hấn sử dụng một lượng sức mạnh là 314 đơn vị thì đồng nghĩa lượng sát thương hấn gây ra gấp 100 lần chỉ số sức mạnh.

Đạt khoảng 31.400 Hp, trong khi Boss không lập tức chết mà yếu dần sau đó mới chết đồng nghĩa với việc khoảng sát thương này còn trừ lại cho khả năng phòng ngự của nó cùng với chỉ số tấn công của nó.

Đây còn chưa tính đến việc đánh vào điểm yếu hoặc có yếu tố chí mạng trong đó. Mà hiện tại hấn cũng hiểu sơ được thực lực của mình hiện tại. Lượng sát thương hấn gây ra gấp 100 lần lực đạo sử dụng!

Tạm thời gác lại chuyện này sang một bên, Trần Tinh dẫn theo hai cô gái cứ như thể thẳng tiến đến tầng 6.

...

Ở nơi này, căn phòng được trang trí như là giáo đường. Trung tâm giáo đường chính đang nằm một NPC nữ nhân đã tắt thở, trên người NPC này còn cầm một con dao mổ.

Và phía bàn đá, còn Boss từ từ hiển hiện ra thân hình của mình, trên tay nó còn nắm quả tim đầy máu còn đang đập thình thịch.

Boss floor 6: Centaur of the Vatican

Nhìn cảnh tượng trước mắt, không hiểu sao Trần Tinh bắt đầu mất kiểm soát, cảnh tượng này tương tự như cái chết của Lâm Triều Anh cùng với quả tim của chính mình bị Dạ Xoa lấy đi, hấn dường như đánh mất lý trí một dạng, ẩn ký ngọn lửa màu đen trên trán phùng lên bao phủ toàn bộ người hấn lại, đôi mắt cũng chuyển sang màu đỏ, khuôn mặt càng bị bao phủ bởi lớp mặt nạ ngạ quỷ.

-Thằng nhóc con....!, mau bình tĩnh lại, nữ nhân ngươi còn chưa chết....!!!

Âm thanh Huyết Long Thần Vương hét to trong đầu Trần Tinh, nghe được những lời này, hấn cũng thoáng chốc lấy lại được bình tĩnh, cố điều chỉnh lại trạng thái, Trần Tinh hít sâu một hơi rồi âm thầm mặc niệm

-Cảm tạ....

Huyết Long nghe xong cũng chừi thẳm một tiếng, trong lòng y trầm nghĩ

-Moá nó, phải nghĩ cách giúp thằng nhóc này mới được, nếu không sớm muộn cũng có ngày hấn đánh mất lý trí..

Sau đó Huyết Long cũng trả lời

-Không có gì, ngươi tranh thủ giải quyết nó đi, sau đó chậm thời gian lại một chút, ta có vài vấn đề muốn nhắc nhở ngươi.

-Được...

Trần Tinh không nói nhiều mà xách trông tay Scythe lao lên phía trước.

Centaur of the Vatican bề ngoài chính là một Nhân Mã, trong tay nó còn cầm một cây rìu to tướng. Nó thấy Trần Tinh lao đến cũng hét dài một tiếng rồi rìu trong bay dự định chém ngang hông Trần Tinh.

Thế nhưng động tác của nó làm sao có thể nhanh bằng hấn được?

Trần Tinh sử dụng Scythe dồn hết sức lực điên cuồng chém về phía con Boss. Tốc độ ra chiêu của hấn là 100 chiêu/s. Hấn dồn hết sự phẫn nộ của mình ra liên tục trong khoảng 3s đến khi nghe được âm thanh nhắc nhở Trần Tinh mới dừng lại động tác.

-Kích hoạt kỹ năng ẩn: Cuồng Nộ. Kỹ năng mô tả: Trong vòng 3s ở trạng thái Cuồng Nộ tốc độ xuất chiêu tăng gấp đôi, sát thương gây ra có 2% chí mạng kèm theo.

Trần Tinh cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh vốn có. Hấn không đi lên tầng 7 mà nghe theo lời Huyết Long nói, hấn xếp bằng ngồi xuống rồi trao đổi cùng y.

Asuna cùng Yuna chứng kiến cảnh này cũng không biết xảy ra chuyện gì hai người chỉ thấy được một bóng lưng đang phẫn nộ điên cuồng chém giết con Boss, đây là lần đầu tiên Asuna lẫn Yuna thấy Trần Tinh biểu hiện như vậy.

Hai người liếc nhìn nhau rồi thẳm gât đầu cũng thành thật đứng một bên trao đổi cái gì đó.

Hấn dĩ nhiên không biết hai người đang có dự định gì, hấn mặc niệm

-Vừa rồi đa tạ ngươi...có chuyện gì ngươi muốn nói với ta?

Huyết Long cũng trả lời

-Đa tạ thì không cần, đừng quên ngươi mà xảy ra chuyện gì thì coi như mạng ta cũng đi theo. Còn chuyện ta muốn nói chính là việc liên quan đến mạng sống của ngươi sau này.

Trần Tinh hiếu kỳ, hần hỏi

-Có chuyện gì người cứ việc nói thẳng....

Huyết Long nghiêm túc nói

-Ta biết người vì sao trở nên như vậy, trái tim bị lấy đi khiến người đánh mất tình cảm của bản thân. Mặc dù người hiện tại không còn tồn tại tình cảm, thế nhưng lý trí người vẫn còn, ở thời giới này mọi người đều tỏ ra yếu hơn người, người có thể đối xử với bọn kiến hôi này ra sao cũng được, nhưng một khi người bước ra thế giới ngoài kia thì người sẽ chỉ là một con kiến hôi trong mắt bọn cường giả. Nếu người không khắc phục tính lạnh lùng ngạo mạn của mình thì người sẽ chết rất sớm, bởi vì kẻ yếu thì sẽ luôn biết cách nịnh bợ cường giả, còn người thì không!

Trần Tinh cũng nghiêm túc nói

-Ý của người tức là ta phải tỏ ra nịnh bợ đám người tự xưng mình là cường giả rồi sống cuộc sống không có tôn nghiêm?

Huyết Long lắc đầu, y nói

-Đây chỉ là một ví dụ mà thôi, ý của ta chính là người phải cố gắng trong việc giữ quan hệ với mọi người, bởi vì trên vũ đài thực lực người không thể tự mình đi lên, những lúc khó khăn thứ người cần chính là đồng bạn. Giống như ta, chính vì không có đồng bạn nên mới thành ra thế này. Ta không bị trói buộc bởi người thân, còn người, đừng quên người vẫn còn sứ mạng trên vai mình.

Trần Tinh chau mày suy ngẫm, Huyết Long nói không sai, nếu như hần muốn mau chóng đạt được mục tiêu thứ hần cần chính là sự giúp đỡ từ người khác. Bởi vì hần hiện tại ngay cả thực lực bảo vệ mình còn không có nói chi là cứu sống người thân?

Im lặng trong chốc lát, hần mặc niệm

-Chuyện này ta đã biết, cảm tạ...

Huyết Long không trả lời, Trần Tinh thấy vậy cũng hồi phục lại tinh thần, hần đứng lên nhìn Asuna cùng Yuna nói

-Đi thôi...

Người tinh mắt sẽ nhìn ra được, trong giọng nói hần không còn lạnh lùng như lúc trước nữa, tuy không ẩn chứa tình cảm ám áp gì, thế nhưng cũng khác hẳn khối băng vạn năm như lúc trước.

Ba người tiếp tục lên đường tiến tới tầng 7

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Nhiệm vụ Quét ẩn giai đoạn 3

Khác với các tầng khác chính là việc tầng 7 có khá đông người chơi ở lại, bởi vì nơi này là một địa điểm thích hợp để người chơi kiếm thêm Coll cho bản thân.

Lý do là vì NPC ở đây thu mua nguyên liệu từ các creep rơi ra với giá rất cao, đặc biệt là các con côn trùng thuộc họ giáp xác, những người chơi đẳng cấp thấp hoặc không dự bị tiền tuyến sẽ đến nơi này train quái mua thêm trang bị cho bản thân.

Một số người tinh ý sẽ nhận ra được điểm không thích hợp nơi này, chính là việc vì sao NPC lại thu mua nguyên liệu giá cao?

Khả năng cao chính là có Quest ẩn nhiệm vụ, thế nhưng đa số đều không quan tâm và cũng không ai đi nhận nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ này cũng được "Hội Đồng Pháp Luật Aincrad" nghiêm cấm người chơi nhận, bởi vì nếu có người nhận thì đồng nghĩa với việc NPC không thu mua nguyên vật liệu giá cao nữa, điều này sẽ dẫn đến sẽ có khối người không kiếm được tiền trang trải hằng ngày.

Việc này Trần Tinh cũng không xen vào, hiển nhiên hần cũng muốn hiệu quả như vậy.

Creep mặc dù nhiều nhưng cũng có hạn lượng, một khi Player dọn hết thì phải một tháng sau chúng mới hồi sinh lại.

Thế nhưng mỗi lần hồi sinh thì chúng sẽ mạnh hơn, nhưng lượng EXP người chơi nhận được cũng sẽ không tăng lên được bao nhiêu.

Do đó, các tầng level thấp hầu như không ai đánh đổi lựa chọn train suốt. Còn ở nơi này thì khác, mọi người train quái không còn quan tâm đến Exp, thứ mà họ quan tâm dĩ nhiên là Coll, có coll sẽ có thể mua lương thực, mua nơi ở, mua trang bị Vip hơn để bảo đảm mạng sống.

Việc quái mạnh hơn cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, số lượng người chơi đông nên không có vấn đề gì quá lớn...rất may cho bọn họ là vì creep mặc dù mạnh nhưng sẽ không thể có trí thông minh sau mỗi lần hồi sinh. Nếu không thì mọi chuyện sẽ không đơn giản là farm kiếm tiền nữa.

Những việc này Trần Tinh biết được là vì Asuna cho hay, bởi vì ngay khi lên tầng thứ 7 này hắn không tiếp tục giết quái nữa mà dừng lại nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi không phải bởi vì hắn mệt mà nghỉ ngơi để tĩnh tâm suy nghĩ lại vấn đề mà Huyết Long đã nói.

Y nói không sai, đối với những con kiến hôi thế giới này, hắn muốn đối xử như thế nào với bọn họ cũng được, nhưng tính cách này một khi bước chân ra vũ đài ngoài kia thì đây sẽ là mỏ chôn của hắn.

Không nói đến việc giết người bừa bãi sẽ gây ra nhiều kẻ thù không cần thiết, chỉ riêng việc luôn tỏ ra nguy hiểm thần bí thôi cũng đủ làm Trần Tinh trở thành con mồi trong mắt những người khác.

Lý do rất đơn giản, thử hỏi một kẻ bề ngoài thoạt hình ngu ngơ, dễ ức hiếp thì ai sẽ đề phòng ngày đêm?

Còn những người luôn tỏ ra bản thân nguy hiểm, nhưng thực chất thì ngay cả thực lực bảo vệ bản thân cũng không có thì khi làm một việc gì đó có dẫn đến mọi người đề phòng không?

Những kẻ nguy hiểm thật sự không phải là những người hay thâm trầm không nói mà lại là những kẻ hay cười nói nhưng lại ẩn giấu bản lĩnh thật sự bên trong.

Có ba loại người mà Trần Tinh cần phải xem xét lại thật kỹ lưỡng bản thân mình, rồi tự hỏi lòng nên trở thành loại người nào.

Lấy ví dụ đơn giản, một bài toán $1 + 1 = 2$ thì ai cũng đều biết, loại người thứ nhất sẽ im lặng không nói gì để chứng tỏ bản thân mình thâm sâu, biết hay không biết gì cũng không nói.

Loại người thứ hai sẽ nói $1 + 1 = 3$ chẳng hạn. Mặc dù cơ bản nó là sai nhưng vì thế sẽ đem lại lợi ích cho người này, bản thân kẻ này đương nhiên biết đáp án là 2 nhưng lại cố tình nói một đáp án khác, làm như không biết để mọi người nghĩ bản thân là kẻ ngốc ăn nói lung tung.

Từ đó có ai lại rảnh rỗi quan tâm đề phòng một thằng ngốc? Đến khi án mạng xảy ra chẳng hạn, ai lại nghi ngờ kẻ mà mọi người đều cho là ngu lại chính là hung thủ.

Loại người còn lại chính là kẻ đáng sợ nhất, có đặc điểm của cả loại thứ nhất và thứ hai, vừa thâm sâu vừa tỏ ra không hề nguy hiểm chút nào, khiến cho người khác không biết đường đề phòng. Thêm vào đó chính là việc bị người khác khi dễ cũng cười hi hi cho qua chuyện. Nhưng đến khi thời cơ đến thì sự bùng nổ của loại người này sẽ khiến cả thế giới phải chết lặng.

Loại người thứ 3 chính là loại khó đối phó nhất cũng chính là người khó trở thành nhất. Bởi vì nếu muốn trở thành đòi hỏi Trần Tinh phải phân biệt được kẻ nào là ngu thật sự, kẻ nào là ngu giả vờ.

Nếu không tìm hiểu được đâu là giả đâu là thật thì làm sao có thể tìm ra điểm mấu chốt? Việc này đòi hỏi phải có kỹ năng, chẳng những phải có khiếu hài hước còn phải tập tính ẩn nhẫn.

Trần Tinh có thể có tính ẩn nhẫn nhưng hắn có khiếu hài hước sao? Dĩ nhiên là không? Đây chính là thách thức lớn nhất của hắn.

Cho nên, hắn đang từ từ cải biến bản thân mình.

-Asuna, Hội Đồng Pháp Luật Aincrad là gì?

Cả Asuna lẫn Yuna đều nhận thấy sự thay đổi đến từ thái độ của Trần Tinh, hắn đã trở nên có phần thân thiện hơn, và cũng đã nói chuyện nhiều hơn trước đây.

Hai nàng cho rằng đây là sự chuyển biến khi có người bên cạnh hắn.

-Hội Đồng Pháp Luật Aincrad là do các công đoàn đứng đầu cùng nhau thành lập, mục đích chính là cùng nhau xây dựng chế độ đãi ngộ tốt nhất cho người chơi, lãnh đạo gồm các cao tầng của Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn - đứng đầu là Heathcliff, Nightmare - đứng đầu là Elisa, Barbarian - đứng đầu là Bambo, còn lại là các công hội khác thì khá yếu hơn nên không quan trọng.

Trần Tinh nghe xong cũng không không để tâm lắm, dù sao hắn vẫn đang học cách đối xử với người khác lại sau khi bị lấy đi trái tim cùng bị ảnh hưởng bởi Diệt Thần Kích.

-Hai người chuẩn bị một lát đi, 30 phút nữa chúng ta sẽ đi giết con Boss nơi này.

Asuna cùng Yuna nghe được cũng ừm một tiếng sao đó tiếp tục dùng bữa.

30 phút trôi qua, cả ba người tiếp tục thẳng tiến đến vị trí con Boss, dĩ nhiên trên đường đi hắn cũng chém tận giết tuyệt không chừa manh giáp nào.

Asuna cùng Yuna phía sau chỉ việc thu thập nguyên liệu để đổi lấy Coll mà thôi. Chỉ việc này thôi cũng khiến items bọn họ không còn chỗ trống.

Đáng nói nhất chính là việc Trần Tinh dọn bãi quái Ong Mật, chẳng những thu được nguyên liệu Mật ong cấp bậc S có giá đắt đỏ còn thu được một nhiệm vụ Quest ẩn.

-Nhiệm vụ Quest ẩn Kỹ năng sống 1. Nhiệm vụ mô tả: Dùng vật phẩm mật ong gấp chủ thợ làm bánh Mona. Exp nhận được 100. Thời gian: 24h

Hiển nhiên đây có thể là nhiệm vụ chức nghiệp phụ, Trần Tinh thấy vậy liền nhường cho Asuna, mặc dù nàng cũng đã cộng chỉ số nấu ăn gần tới cấp S, nhưng biết đâu được sẽ có lợi ích gì khác?

Sau hai lần nhận được Quest ẩn, Trần Tinh cũng đưa ra khái quát sơ lược làm thế nào để nhận được nhiệm vụ.

Đa số người chơi không thể nào một mình dọn sạch được nguyên một bãi quái khác, và cũng hiếm khi một đoàn đội nhỏ có thể làm được điều đó mà phải có nhiều đoàn đội cùng nhau train quái.

Như vậy thì bọn họ dĩ nhiên sẽ không nhận được nhiệm vụ ẩn, nhiệm vụ ẩn chỉ nhận được khi nào có duy nhất một hoặc một đoàn đội tiến hành giết sạch một bãi creep nào đó, nếu may mắn thì sẽ có Quest, còn không may thì không có.

Lần trước hẳn nhận được Quest ẩn từ việc giết sạch đám cóc ghê kia. Lần này thì lại là một đám ong mật. Lần sau lại không biết khi nào.

Tạm thời bỏ qua vấn đề này, rất nhanh cả ba người đã đến được vị trí con Boss.

Boss floor 7: The Red-eyes Hercules.

Hercules ở đây không phải là á thần trong thần thoại Hy Lạp, mà Hercules chính là một con bọ cánh cứng khổng lồ.

Tạo hình của nó hoàn toàn không khác gì những con bọ cánh cứng ngoài đời thật, cũng toàn thân một màu đen sẫm cùng hai cái sừng một to một nhỏ trong như xe tăng bọc thép.

Điểm đặc biệt cũng như khác biệt ở đây chính là đôi mắt màu đỏ của nó và kích cỡ bằng một con voi trưởng thành.

Hiển nhiên Red-eyes Hercules là một con Boss thiên về phòng thủ. Lượng máu của nó ắt hẳn cũng đạt từ 35-40 nghìn đơn vị.

Nếu là những người bình thường gặp một con bos đại loại như Colosus hoặc Hercules thì ắt hẳn sinh ra tâm lý ngán ngẫm. Vì sao? Dĩ nhiên là máu quá trâu đánh mãi không chết thì làm sao không e ngại?

Trần Tinh cũng có một giai đoạn từng là game thủ, lúc đó là khoảng thời gian trước khi hắn quen Phi Yến, cái thời non trẻ không biết suy nghĩ.

Game hắn chơi chính là Võ Lâm Truyền Kỳ 2, đương nhiên class hắn chọn chính là Thiếu Lâm Trượng.

Cái tín niệm càng trâu càng tốt dường như đã ăn sâu vào trong đầu Trần Tinh, cho nên hắn lựa chọn Tu thể chất cũng như tu theo lối trâu bò.

Trong lúc Trần Tinh đánh giá con Boss và nhớ lại đoạn thời gian oanh liệt trước kia thì con Boss cũng đã lao về phía hắn, ý định của nó dĩ nhiên chính là "húc lòi ruột" hắn ra.

Thân hình to tướng nhưng tốc độ lại rất nhanh, tiếng ầm ầm vang lên mỗi bước chân nó chạm đất. Chiếc sừng nằm trên cùng là chiếc sừng to nhất của nó cũng được bao phủ bởi ánh hào quang màu tím cực kỳ huyền ảo, nó trông giống như là một thanh katana sắc bén vậy nhiệm luôn khí tức tà ác vậy.

Hai cánh phía sau của con Boss cũng vỡ mạnh tăng thêm tốc độ cho nó. Rốt cuộc...

-Keng~

Âm thanh như tiếng hai thanh kim loại va chạm vào nhau, con Boss lặn xuống ra co giật sau đó từ từ biến thành những mảnh đa giác rồi tan biến.

Có thể nhìn thấy rõ ràng, ngay khi cái sừng to khỏe nhất của nó va chạm với ngực của Trần Tinh thì đã bị gãy và do quán tính lao về phía trước nên cũng chính chiếc sừng của nó đã đâm ngược lại và xuyên vào đầu nó làm cho nó chết bất đắc kỳ tử như vậy.

Mặc dù Trần Tinh không hề làm gì nhưng cũng chính vì hắn không tránh né nên mới phản dame cho Hercules.

Phải biết Lực phòng ngự của Trần Tinh hiện tại là 7000 đơn vị, trong khi điểm tấn công của con boss nằm trong khoảng 300.

Nếu điểm tấn công của Boss cùng 1/2 phòng ngự của nó cộng lại mà vẫn nhỏ hơn điểm phòng ngự của Trần Tinh thì khi nó tấn công hắn bằng cách tiếp xúc trực tiếp sẽ sinh ra một lượng phản sát thương bằng với sát thương của con Boss gây ra cộng với 1/2 chỉ số phòng ngự của Trần Tinh trừ cho chỉ số phòng ngự của nó, tất cả nhân cho 100, đây chính là điểm Sinh lực mất đi do phản dame Hercules phải nhận.

Cụ thể thì máu của Hercules khoảng 40 nghìn đơn vị. Điểm tấn công của nó sau khi cộng tất cả các yếu tố như tốc độ và phòng ngự bản thân của nó thì đạt khoảng 700.

Trong khi đó, phòng ngự của Trần Tinh lại là 7000. Do đó lượng phản sát thương nó phải nhận bằng $(700+3500-200) \times 100 = 40.000$ nghìn đơn vị Hp.

Kết quả chính là The Red-eyes Hercules chết tươi. Điều này không có thì phải bàn cãi.

Trần Tinh phì phì trước ngực mình, hắn cũng cảm thấy hài lòng với kết quả thu được. Điểm ưa thích nhất của "trâu bò" chính là việc bản thân không hề làm gì mà đối thủ phải chết trong tức tưởi. Điểm ưa thích thứ hai chính là không phải mất một giọt máu nào!

Hắn nhìn sang Asuna cùng Yuna rồi tiếp tục câu thoại quen thuộc

-Đi thôi, chúng ta tiếp tục lên đường

Sau khi trải qua hết rung động này đến rung động khác, giờ phút này ngay cả Asuna cùng Yuna đều không thể không bội phục Trần Tinh được,

Hắn giết "Boss chính" như giết chết một con kiến trong khi phải có hàng trăm Player hợp sức với nhau và phải chặt vật mới có thể tiêu diệt con Boss đó.

Hơn nữa hắn chỉ dùng một chiêu để giải quyết nó, điều này đã đủ trâu bò, hiện tại thì sao? Hắn không làm gì mà Boss cũng tự chết thì phải gọi hắn như thế nào cho đúng? Biện thái? Yêu nghiệt?

Hai nàng thật sâu cảm thấy nghi ngờ về lai lịch của hắn, lòng hiếu kỳ cùng tò mò bắt đầu nhen nhóm lên.

Mặt khác, Asuna cùng Yuna trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, bởi vì hai người nhìn thấy được bóng lưng của người sẽ giải cứu tất cả mọi người thoát khỏi trò chơi tử thần này.

Nhưng đó là chuyện sau này, còn hiện tại, cả ba sau khi tiến lên tầng 8 thì lại sử dụng cổng dịch chuyển về lại tầng 7.

Mục đích chính là bán nguyên liệu và trả nhiệm vụ Quest mà Asuna nhận lúc này.

Không bán thì thôi, đã bán thì phải làm cho mọi người ghé mắt mà nhìn.

Cả Asuna và Yuna đều lấy từ trong items ra một núi cao 2m nguyên liệu thu thập từ bãi quái. Ước tính nếu bán tất cả số này thì mỗi người cũng được khoảng 100.000.000 Coll.

Đúng, chính là 100 triệu Coll, số tiền này có thể mua được cả một căn nhà.

Phải biết giàu nhất hiện tại không phải là một cá nhân nào đó mà chính là Huyết Thệ Kỹ sĩ đoàn. Nhiều người gom góp cống hiến mới đạt được mức 100.000.000 Coll này. Thế nhưng số tiền này phải dành chi trả cho nhiều thứ và không thuộc sở hữu riêng người nào.

Nhưng bây giờ thì khác, chỉ trong hơn hai tháng mà một cá nhân kiếm được 100 triệu là điều không thể nào. Chuyện này cứ như là điều không khả thi vậy.

Ngay cả Asuna cùng Yuna đều cảm thấy không thể tin được. Chỉ trong một thoáng thì hai người đều đã trở thành "phù bà"

Hạnh phúc đến quá bất chợt làm cho hai nàng còn ngỡ đây là mơ. Và Tất cả những điều này chính là do Trần Tinh ban tặng.

-Anou, Trần Tinh - senpai, số tiền này, hay là em chia cho anh phần nửa?

Yuna nhìn Trần Tinh rồi hỏi, hắn cũng không quan tâm nhiều lắm phát tay đáp

-Số tiền này cô cứ giữ lấy mà dùng. Ta hiện tại không cần đến chúng.

Câu nói bằng tiếng Anh nhưng ngữ điệu cùng ngữ cảnh cho biết nghĩa của từ đại biểu cho bản thân mình và cho Yuna thì hắn đã thay đổi.

Lúc này có một số ánh mắt cũng hướng bên này, mặc dù không biết số Coll hai người nữ nhân này có được là bao nhiêu nhưng nhìn số nguyên liệu thôi cũng khiến bọn họ nổi lên lòng tham.

Đáng tiếc chính là việc trong khu vực an toàn không thể ra tay PK được. Bọn họ cũng âm thầm đi theo phía sau 3 người.

Trần Tinh dĩ nhiên biết điều này, nhưng hắn cũng không nói cho Asuna cùng Yuna biết, dù sao có một số kẻ không có mắt thì chết cũng không đáng tiếc.

-Xin chào, cho cháu hỏi ở đây có phải là tiệm bánh Mona không?

Sau một lúc quanh co trái phải qua các con hẻm khu phố, Trần Tinh, Asuna cùng Yuna đã đứng trước một tiệm làm bánh, dĩ nhiên đến nơi này là vì Asuna phải trả nhiệm vụ.

Việc này cũng không mất bao nhiêu thời gian, cho nên hắn cũng không cảm thấy phiền phức gì mà đi theo.

Asuna lên tiếng hỏi, từ phía trong nhà đi ra một nữ nhân trung niên, người này thân hình có phần đầy đặn cao khoảng 1m55, tóc ngắn ngang vai, trên đó

còn điểm một vài sợi tóc bạc.

Vì sao Trần Tinh để ý kỹ NPC này như vậy?

Từ khi NPC này xuất hiện thì trước mặt hắn đồng thời cũng xuất hiện hình ảnh 3D mô tả nhiệm vụ.

-Nhiệm vụ Quest ẩn giai đoạn 3: Cứu trị con trai Mona. Mô tả nhiệm vụ: Con trai Mona vì một lần tình cờ xâm nhập vào một nơi kỳ bí và bị một sinh vật không biết cắn bị trúng độc hôn mê, người chơi phải tìm hiểu tình thông tin và tiến hành cứu trị. Nhiệm vụ thưởng: 5000 Exp

Giá trị Exp nhận được đăng sau không phải vấn đề mà hắn quan tâm, vấn đề ở đây chính là hắn biết được tác dụng của giải được thần bí dùng để làm gì!

*Hết chương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Gương sáng

Đường phố tấp nập người qua lại, phần lớn ánh mắt đều nhìn về phía 3 người. Chủ yếu nhất cũng chính là hai người Asuna và Yuna.

Một trong số đó là để ngắm nhìn cái đẹp, số khác thì có suy nghĩ ngấp nghé với tài sản của 2 "phụ bà"

Mặc dù bị soi mói bởi rất nhiều ánh mắt, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến bọn họ cho lắm, bởi vì không ai có thể đọc được suy nghĩ của người khác, hơn hết với sự trong sáng của hai cô gái thì làm sao có thời gian để ý?

Quay trở lại với NPC chủ tiệm bánh.

Trên khuôn mặt hăng lên những vết nhăn không nhìn ra vui buồn, Mona mở miệng đáp thoại:

-Đúng vậy, tôi chính là Mona, không biết các vị đến đây có chuyện gì không?

Asuna lướt ngón tay từ trong items lấy ra một hũ vật phẩm mật ong sau đó đưa đến trước mặt Mona nói

-Cô Mona, cháu có thấy được nhiệm vụ cô đặt ở nhiệm vụ công hội, đây là vật phẩm cô cần. Không biết cô hiện tại vẫn còn muốn nó chứ?

Đây chỉ là lời thoại cần thiết khi trả nhiệm vụ mà thôi, còn nhiệm vụ công hội gì đó chỉ là Aincrad mặc định cụm từ để chỉ các Quest nhiệm vụ.

Mona nghe được lời Asuna thì trên gương mặt biểu hiện vui tươi hẳn ra. Bà ta nhanh chóng trả lời

-Cần, cần chứ, dĩ nhiên cần, tôn quý tiểu thư, rất cảm ơn người đã giúp ta lấy được hũ mật ong này. Ta không có gì để báo đáp, chỉ có chút lòng thành này mong cô nhận lấy.

Mona dứt lời thì trước mặt Asuna cũng xuất hiện một hình ảnh 3D

-Nhiệm vụ Quest giai đoạn 1 hoàn thành, nhận được công thức làm bánh Pudding cao cấp.

Hiển nhiên đây cũng là một nhiệm vụ liên hoàn cần phải có cơ duyên mới có thể tiếp tục làm tiếp giai đoạn 2.

Trần Tinh lúc này cũng không bỏ qua cơ hội. Nhiệm vụ kêu hắn dò hỏi thông tin cũng như cứu con trai Mona, hiển nhiên ắt hẳn là hắn phải nắm lấy thời cơ

-Khoan đã, bà Mona, xin hỏi có phải con trai bà đang bị bệnh hay không?

Chỉ là NPC cho nên hắn xưng hô như thế nào cũng được và không có ảnh hưởng gì đến nhiệm vụ.

Mona nghe được cũng theo lập trình sẵn trả lời, gương mặt còn biểu hiện buồn khổ.

-Đúng vậy, không biết ngài từ đâu nghe được không tin này?

Trần Tinh đáp

-Chỉ là tình cờ nghe người trong vùng nhắc tới thôi, trong tay ta có một bình thuốc thiết nghĩ có thể cứu con trai bà, không biết bà có muốn thử không?

Mona nghe vậy liền thay đổi thái độ, bà ta gấp gấp hỏi

-Ngài...ngài có thể cứu con trai tôi? Mời..mời ngài đi theo tôi vào trong...

Mona nói xong liền dẫn ba người vào nhà, căn nhà nhỏ được bố trí rất đơn sơ không có gì đáng chú ý, điểm nhấn của nó chính là việc gọn gàng ngăn nắp. Trần Tinh nhìn thêm vài lần, bởi vì phong cách này hẳn rất thích.

Đi phía sau, Asuna cùng Yuna luôn để ý động tác của hắn, thấy hắn cứ nhìn ngó nghiêng rồi gật gật đầu hai người cũng liếc nhìn nhau rồi cả hai cũng như có sự ăn ý nào đó nhìn nhau cười.

Rất nhanh, Mona liền dẫn ba người đến một căn phòng, bên trong căn phòng chỉ có một cái tủ quần áo cùng một cái bàn với sập giấy tờ gì đó và một chiếc giường, mọi thứ trông có vẻ đơn sơ.

Đang nằm trên giường chính là một thanh niên độ khoảng 20-24. Mặt của y trắng bệch, đặc biệt là môi có phần tím đen giống như có dấu hiệu trúng độc. Hơi thở yếu ớt, xem ra cũng không sống được lâu.

Mona từ khi bước vào phòng nhìn con trai của mình thì không kìm lòng được nước mắt tuôn rơi. Bà cũng không nói một lời nào cứ như thể đây là mặc định của AI vậy.

Trần Tinh không kiểm tra tình trạng của người này cũng như không gấp gấp cho y giải được. Hắn chú ý đến sập giấy trên bàn kia.

Đập vào mắt hắn là những vẽ trông giống như một mê cung nào đó, có điều những nét vẽ này chỉ vẽ được một phần và cũng không rõ ràng lắm.

Trần Tinh không để ý đến nữa mà đi lại người thanh niên này, vừa đi vào phạm vi mặc định 1m thì khung cửa sổ thông báo xuất hiện.

-Nhiệm vụ Quest giai đoạn 3: Cứu trị. Phát hiện mục tiêu nhiệm vụ. Có hay không lựa chọn cứu?

Trần Tinh không do dự liền lựa chọn có.

Ngay khi hắn lựa chọn thì giải được thần bí cũng lơ lửng trước mặt hắn. Phía trên lọ thuốc còn đi kèm dòng chữ

-Xin người chơi tiến hành cho đối tượng phục dựng.

Trần Tinh cầm lấy lọ thuốc đưa tới trước miệng người thanh niên này, thế nhưng không làm sao cho kẻ này mở miệng ra được.

-Chờ đã, ngài để ta...

Lúc này Mona dường như đóng một vai trò dẫn dắt, bà ta lấy lọ Mật ong mà vật phẩm nhiệm vụ Quest ẩn ra rồi bôi lên miệng con trai mình.

Cảm nhận được mật ong thì người niên này cũng mấp máy môi. Trần Tinh cũng thuận tiện cho y uống giải được, sau đó dòng thông báo biểu hiện hắn đã hoàn thành nhiệm vụ và không có thông báo nào mới xuất hiện.

Ất hẳn là muốn nhận được nhiệm vụ tiếp theo phải chờ người thanh niên này tỉnh lại.

Điều đáng nhắc đến ở đây chính là việc Vật phẩm nhiệm vụ mật ong lại chính là đầu mối của nhiệm vụ này. Thiết nghĩ nếu như Trần Tinh không có giết lũ creep Ong Mật thì sẽ không có vật phẩm mật ong, như vậy khi hắn đến nơi này thì ất hẳn nhiệm vụ Mona sẽ đóng vai trò gợi ý cho hắn và hắn phải đi lấy mật ong.

Lúc đó lại dẫn đến một nhiệm vụ Quest khác, lại dẫn sang một cốt truyện khác, cứ như thể là Liên hoàn Quest nhiệm vụ vậy.

Hắn không nghĩ nhiều nữa mà chờ đợi người này tỉnh lại, chỉ một lúc sau, thanh niên này run run hàng mi sau đó từ từ mở đôi mắt ra.

Y dáo dáo nhìn xung quanh sau đó dưới sự giúp đỡ của mẹ mình đã hiểu được đại khái tình huống. Lúc này Mona cung đi ra chuẩn bị món ăn chiêu đãi mọi người.

Trong phòng, người thanh niên mở miệng tạ ơn Trần Tinh

-Cảm tạ đừng sĩ có ơn cứu mạng, Alia không biết phải làm sao đến đáp ngài...ở đây tôi có một chiếc chìa khoá cùng bản đồ do chính tôi mạo hiểm tính mạng xâm nhập mê cung để về ra. Xin ngài nhận lấy.

-Ting~Nhiệm vụ Quét ẩn giai đoạn 4: Điều tra. Nhiệm vụ mô tả: Dựa vào chìa khoá cùng bản đồ, người chơi tiến hành điều tra địa điểm được đánh dấu trong đó. Nhiệm vụ thưởng: không biết. Thời hạn: Không. Có hay không tiếp nhận?

Thanh niên này thối xong thì ngay lập tức khung 3D hiện lên trước mặt Trần Tinh. Hắn dĩ nhiên lựa chọn có và tiếp nhận đồ vật.

Mê cung mặc dù không biết ở đâu, thông báo cũng không miêu tả, nhưng hắn cũng không ngần ngại nhận lấy, tìm được hay không không quan trọng, quan trọng là có cái để giết thời gian trong lúc chờ đợi creep hồi sinh lại.

Ba người ở lại dùng bữa cơm Mona chuẩn bị sau đó cũng cáo từ rời đi, ngay lúc này bọn người theo dõi kia cũng tiếp tục có những hành động tiếp theo.

Trần Tinh có ý dẫn Asuna cùng Yuna đi thẳng đến vị trí con Boss floor 8. Trên đường đi hắn cũng cố tình không giết creep mà tránh đi bọn chúng, việc này cũng làm cho Asuna cùng Yuna hiểu kỳ không biết hắn tại sao lại làm như vậy.

Rất nhanh ba người đã đến được vị trí hoạt động của The Four-Armed Goblin

Nơi con Boss cư ngụ chính là một trụ trấn bỏ hoang với các kiến trúc bị phá hủy và phủ đầy cây dại.

Men theo các tường thành sụp đổ, ba người nhanh chóng thấy được con Boss.

Không như tưởng tượng của Trần Tinh, The Four-Armed Goblin chỉ cao khoảng 1m5. Thân hình có phần gầy gò sở hữu làn da màu xanh lá cây với các đường vân mà tím trên mặt. Nó có 4 cái tay, mỗi tay cầm một món binh khí.

Trần Tinh vừa nhìn liền biết con Boss này thiên về Tấn Công, hiển nhiên với thân hình nhỏ nhắn như vậy thì tốc độ di chuyển của nó cũng rất nhanh.

-Asuna, Yuna, một lát hai người tiến hành giết những con Goblin khác đi, ta sẽ dẫn con Boss đi nơi khác một chuyến.

Cả hai người nghe xong đều tỏ ra nghi hoặc, tại sao không giết luôn mà lại dẫn nó đi đâu cho phí sức như vậy? nhưng 2 người cũng không nói nhiều mà gật đầu đồng ý.

Hắn nhanh chóng lao lên rĩa máu con Boss sao đó dẫn dụ nó rời đi. Asuna cùng Yuna lúc này cũng lao lên hành động.

Cách nơi đó không xa, một đám người đang đứng quan sát đám người Trần Tinh, một trong số những người này lên tiếng

-Lão đại, hắn hình như là tiến về nơi này thì phải? Có phải hay không hắn đã phát hiện ra chúng ta?

Người được gọi lão đại kia cũng tiếp lời

-Chắc không phải, nếu hắn phát hiện ta chúng ta vì sao lại còn tách đội để dẫn dụ Boss.

Một người khác lên tiếng tiếp lời

-Lão đại nói đúng, em cũng đồng ý với ý kiến của lão đại, thế nhưng mà lão đại, vì sao con Boss lại tấn công hai người của chúng ở phía dưới?

Đúng như lời hắn nói, The Four-Armed Goblin đang tấn công hai tên đồng bạn của bọn chúng, còn Trần Tinh thì đã trốn đi nơi nào không biết. Dù sao trong khuôn viên hoạt động của con Boss chính là bán kính 100m này.

-Ta làm sao biết, chắc có thể là do hắn tình cờ trốn đi nên con Boss cũng tình cờ phát hiện hai người bọn họ.

-Mà lão đại, như vậy chúng ta có cần xuống dưới giúp bọn họ hay không? Hình như bọn họ cũng không chống đỡ được bao lâu!

Lão đại gắt giọng

-Không cần, hai tên đó vì hám công không nghe mệnh lệnh ta là chò ở đây, có chết cũng đáng!

-Lão đại nói đúng, em cũng nghĩ như vậy, có điều Lão đại, khi nào chúng ta kết nạp thêm thành viên mới mà em không biết vậy?

Tên lão đại xoay người đếm số lượng mọi người thì thấy tổng cộng có 9 người, nhiều ra một người, y cũng khó hiểu.

Bởi vì nhóm 10 người đều mặc áo choàng cho nên trong chốc lát thì rất khó phân biệt, trừ hai người đang bị Boss sắp giết phía dưới là còn 8, tại sao hiện tại lại thành ra 9.

Tên gọi lão đại cũng trầm nghĩ

-Chẳng lẽ là ta nhớ sai? Không phải 10 mà là 11 thành viên?

Sau đó y quát

-Này, người là tên nào, tại sao nhìn người trông quen như vậy?

Lão đại hướng về Trần Tinh rồi hỏi, có điều Trần Tinh dĩ nhiên nghe không hiểu, hắn đáp cho mỗi tên một cước bay rớt xuống phía dưới ngay chỗ Goblin, động tác quá nhanh khiến mọi người không kịp nhận biết được trời trăng mây đất gì thì đã phải đối đầu cùng con Boss rồi.

Đám người này làm phối hợp cũng không tệ lắm, có thể trên cơ con Boss, có điều đánh lâu dài cũng không xong, vì thể lực không mạnh lắm, động tác rất nhanh liền có phần chậm lại biểu hiện xuống sức.

Và cái gì đến cũng sẽ đến, lần lượt từng người bị con Boss giết chết, chỉ còn lại hai người

-Lão đại, hiện tại bọn họ chết hết rồi chỉ còn hai người chúng ta, có nên khô máu với con Boss này luôn không?

Lão đại nghe xong gân xanh nổi lên.

-Được, ta đếm đến ba chúng ta cùng nhau khô máu với nó, 1...2....3 lên..

Khẩu hiệu vừa dứt thì tên kia cũng chạy mất, còn tên lão đại thì cầm đầu ngu ngơ lao lên, chạy được vài bước thì y cũng phát hiện có điều gì không đúng, quay đầu nhìn lại thì nào đâu còn thân ảnh tên tiểu đệ mình nữa.

Biết được mình bị lừa, lão đại tức giận phẫn nộ, bị anh em bán đứng cứ như là bị người chọc dao vào bụng vậy.

Y cắn răng, thầm thề trong lòng, nếu có thể còn sống nhất định sẽ trả thù tên bán đứng mình kia.

Thế nhưng, hoàn cảnh hiện tại của y rất éo le, y không thể đưa ra lựa chọn nào khác, đành phải đâm lao theo lao, bởi vì tốc độ của con Boss này quá nhanh có chạy cũng không thoát, tên lão đại dùng hết sức lực, y dồn hết sự phẫn nộ của mình vào trong đó, lấy hết can đảm, y hét to một tiếng xem như giải tỏa phiền muộn trong lòng cũng như để lấy thêm động lực đối đầu với con Boss trong vô vọng:

-Cứu...bớ người ta...cứu tôi với....!

Tiếng gọi thánh thót như xé rách cả bầu trời, Asuna cùng Yuna nghe được cũng nhìn nhau rồi tức tốc chạy tới.

Trần Tinh đứng ở trên quan sát thì không còn gì để nói, hắn thấy được phía xa Asuna cùng Yuna đang tới nơi này.

Lý do hắn dẫn dụ con Boss này đi chính là mượn tay nó giết chết đám người này, bởi vì khi hắn giết người thì trên đầu của mình cũng sẽ biểu hiện ký hiệu màu đỏ.

Asuna cùng Yuna có biết thì cũng không sao nhưng Trần Tinh hiện tại đang muốn học cách giao tiếp với mọi người, và ngoài hai cô gái này ra hắn không biết phải nói chuyện với ai được nữa.

Nhưng nếu để hai người thấy được tình cảnh này thì với sự thông minh của hai nàng sẽ dễ dàng đoán ra được ý đồ của hắn.

Cho nên Trần Tinh lao xuống phía dưới tay trái nắm Scythe rồi xẹt qua đầu con Boss, động tác rất gọn gàng liền có thể giải quyết nó.

Lão đại nhìn rõ người đến, lúc này y biết được tại sao lại nhìn quen mắt như vậy, lúc đó còn ở xa nên không nhìn kỹ, hiện tại ở gần thì có thể thấy áo choàng của Trần Tinh khác với mọi người, phải nói là rách rưới hơn.

Khi nào y lại nghèo như vậy không có tiền mua cho tiểu đệ nổi tấm áo choàng ra hồn?

Đáng lẽ y phải nhận ra sớm hơn việc bên trong đám tiểu đệ của mình có một người do bất mãn về chế độ đãi ngộ nên đã sinh lòng oán hận với mình. Và đã thiết kế cái bẫy để trả thù cơ chứ.

Nếu Trần Tinh biết được suy nghĩ của tên này hiện tại chắc chắn cũng một tay tán chết hắn. Không phải ai làm lão đại cũng có đầu óc, được tôn lên làm lão đại có thể là bị người khác đem ra làm bia đỡ đạn thôi.

Đây cũng chính là lý do có hai người cảm thấy không phục, và trong nhóm có một người thuộc loại người thứ hai mà Trần Tinh phân loại, chính là kẻ đã quay đầu chạy trốn kia!

Việc gì cũng răm rắp đồng ý với người có quyền lực cao nhất, đến thời khắc quyết định thì lại chọc cho kẻ này một dao. Còn bản thân thì ung dung thừa cơ tẩu thoát.

Loại người như vậy phải nói là tấm gương sáng và rất đáng hắn noi theo.

Chính xác nhất phải nói đây là mẫu người mà Trần Tinh đang hướng tới.

Cho nên hắn quyết định sai khiến tên lão đại này bắt tên kia lại và hỏi bí quyết để trở nên vô si nham hiểm như vậy là gì! Sau đó giết chết tên đó.

Trước khi Asuna cùng Yuna đến thì Trần Tinh cũng xách tên này đi một chỗ khác.

Hắn bỏ ra chừng 10 phút để thông não cho tên lão đại này rồi cũng đưa ra phương thức liên lạc với mình, khi nào tên lão đại này bắt được người kia thì lúc đó y sẽ liên lạc với hắn.

Xong xuôi mọi việc thì Trần Tinh cũng từ một hướng khác xuất hiện trước mặt 2 cô gái.

Chưa đợi hắn lên tiếng thì Yuna đã mở miệng trước hỏi

-Senpai, vừa rồi anh có nghe thấy tiếng hét kêu cứu không?

Trần Tinh dĩ nhiên phủ nhận

-Không có, có chuyện gì sao?

Lúc này Asuna cũng nhìn xung quanh, thấy không có gì khác thường nên cũng lắc đầu tiếp lời

-Không có gì, anh đã giải quyết con Boss rồi sao? Như vậy chúng ta lên tiếp tầng 9 chứ?

Trần Tinh gật đầu, ba người cũng nhanh chóng lên tiếp tầng 9.

Lần này bọn họ cũng không dừng lại mà đi thẳng đến vị trí con Boss.

Khác với nơi khác, ở floor 9 thì trần khỏi đầu được thiết kế như là một ốc đảo được bao phủ bởi hầu như là nước biển, và có rất nhiều ốc đảo thông thương với nhau, những ốc đảo khác chính là nơi cư ngụ của các con creep cũng như là nơi train level của mọi người, có điều, chính vì vậy bọn họ cũng phải đối mặt với yếu tố chính là việc creep xuất hiện bất ngờ từ dưới biển tấn công người chơi nếu như bọn họ không sử dụng thuyền chuyên dụng.

Thuyền chuyên dụng tức là thuyền do NPC cung cấp, giá thuê rất mắc, nên mọi người đến nơi này train lv cũng thuộc những người chơi trong top từ 500 đến 101.

Bọn họ có tiền, thứ mà bọn họ cần chính là kinh nghiệm, mà những người này cạnh tranh không lại top người dẫn đầu nên đành phải ở lại tầng 9 mà farm thôi.

Về việc người chơi cũng có thể tự mua một chiếc thuyền cho riêng mình, như vậy sẽ rẻ hơn nhưng đổi lại không được an toàn và đã có vài trường hợp người chơi bỏ mạng vì lý do chết đuối.

Nghe có vẻ nhảm nhưng thật sự là vậy, chỉ cần một lỗ thùng nhỏ thôi cũng có thể khiến cho một đội 10 người phải chết đuối. Nếu may mắn thì sẽ gặp được đoàn tàu do người chơi khác đi ngang qua cứu, không thì cũng kiệt sức mà chết huống chi còn phải chịu sự tấn công của creep dưới mặt nước kia.

Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, đạo lý rất đơn giản nhưng không phải ai cũng hiểu được.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Thủ lĩnh thần bí

Nhìn trước mắt mặt biển rộng mênh mông, từng con sóng lăn tăn xô bờ, ánh trời chiều tà in lên bãi cát trắng một màu cam rực đỏ. Tiếng gió thổi rì rào bên tai như làm dịu lại tâm hồn một mối sau một ngày dài bộn bề.

Vẻ đẹp huyền ảo của hoàng hôn trên biển khiến ba người cũng lặng lặng nhìn thêm hồi lâu.

Bỗng chốc, Asuna lên tiếng dò hỏi Trần Tinh phá vỡ không gian tĩnh lặng này

-Senpai, để em đi thuê một chiếc thuyền, chúng ta sẽ đến thẳng chỗ con Boss, anh thấy sao?

Mặc dù có lung linh xinh đẹp đến đâu thì đây cũng chỉ là "ảo", Chỉ có cảnh đẹp "thật" mới đáng trân trọng. Cho nên Asuna luôn muốn sớm ngày đánh thông Boss 100 tầng kia.

Trần Tinh nghe vậy liền lắc đầu, hần nói

-Trời cũng sắp tối rồi, hai người trở về nghỉ ngơi trước đi. Sáng mai chúng ta train quái.

Cả Asuna cùng Yuna đều cảm thấy lời hần nói có lý và gật đầu đồng ý, dù sao cảm giác mệt mỏi trong game cũng là thật, ba người nhanh chóng trở về thị trấn để tìm một quán để nghỉ ngơi.

Trên đường đi cũng không thiếu người nhìn ba người xì xào bàn tán.

Không nói đến Trần Tinh, bộ dáng của hần không ai thấy, chỉ riêng được hai cô gái xinh đẹp đi cùng cũng làm người khác phải ghé mắt ghen tị.

Dân chơi game không thiếu người chơi là nữ, nhưng chiếm đa số vẫn là nam, đặc biệt là lũ F.A, cho nên tránh không khỏi có người kim lòng không được tiến lên bắt chuyện.

- Xin lỗi, hai vị tiểu thư, có thể làm quen với nhau một chút được không?

Mặc dù thái độ cũng có phần lịch sự, thế nhưng tình huống thì không đúng cho lắm.

Nếu là bình thường Trần Tinh sẽ không ngần ngại tát bay tên này, không phải vì người này dự tính thả thính trước mặt hắn gì, mà chính là vì y cản đường hắn.

Thế nhưng, hiện tại hắn cũng không thể cư xử như vậy được, hiển nhiên hắn dự đoán được tình huống như vậy trong tương lai nhất định sẽ xảy ra.

Nếu không thể kìm chế lại cảm xúc mà cứ tùy tiện ra tay thì nhất định đúng như lời Huyết Long nói, chưa cứu được nữ nhân của mình thì đã bị người khác giết chết.

Trần Tinh không hề làm ra cử động gì, hắn chỉ lẳng lặng đứng đó.

Asuna vẫn luôn quan sát hắn, sợ hắn lại ra tay đánh người, thế nhưng thấy Trần Tinh cũng không có biểu hiện gì quá khích, cho nên nàng cũng âm thầm thờ phào.

Yuna thì không sâu sắc được như Asuna, nàng nhìn về phía người thanh niên này trực tiếp từ chối

- Xin lỗi, chúng ta không có dự định đó, xin nhường đường.

Cua gái cần mặt dày, người này hiển nhiên cũng không chi vì lời nói của Yuna mà rời đi, y còn tỏ vẻ không để tâm lắm và nói

- Trước lạ sau quen mà, không cần phải nề hà xa lạ như vậy, anh xin tự giới thiệu, anh tên là Honkai, không biết tên của hai em là gì?

Mặc dù nói Trần Tinh sẽ không ra tay với kẻ này, nhưng cũng phải xem tình huống như thế nào trước, hiện tại, y đang lãng phí thời gian không chỉ riêng hắn mà là cả ba người.

Asuna cũng cảm thấy khó chịu, nàng rút kiếm chỉ thẳng cổ người này

- Tránh ra, chúng ta không muốn cùng người kết giao bằng hữu!

Honkai đưa hai tay lên biểu thị đầu hàng rồi cười hi hi không lên nói nữa mà tự giác tránh sang bên khác nhường đường.

Tới lúc cả ba người rời đi thì y cũng mở ra Menu và chọn mục tin nhắn

- Kế hoạch A thất bại, xin thủ lĩnh đưa ra chỉ thị...

Hiển nhiên, người này tiếp xúc ba người là có mưu đồ chứ không phải là dạng F.A tình tròng lên não.

Sau ít phút thì có tin nhắn hồi âm, người này nhìn xong liền rời đi. Không biết là đi đâu và chuẩn bị làm gì.

Quay trở lại Trần Tinh cùng hai cô gái, bọn họ dĩ nhiên không hề biết là có người đang đánh chủ ý lên người họ hoặc đang muốn gây bất lợi cho bọn họ, chỉ là mục tiêu không xác định được là ai trong ba người, hoặc có thể là cả ba.

- Senpai, anh muốn ăn món gì?

Vào trong quán rượu nhỏ, Yuna cầm thực đơn đưa tới trước mặt Trần Tinh và hỏi.

Mọi thứ trong Aincrad này được thiết kế theo lối trung cổ Châu Âu, cho nên thường thường quán rượu cũng chính là nơi ăn uống.

Trần Tinh nhìn Yuna cử động, hắn chỉ phát tay sau đó nói

- Không cần, cô cứ việc chọn món.

Hai cô gái nhìn nhau rồi đồng loạt kêu hết tất cả các món có trong Menu, việc này Trần Tinh cũng không để ý lắm, hắn cũng hiểu được việc hai người là tiểu thư con nhà giàu, ở thực tại vật chất sung túc, thế nhưng khi vào đây rồi thì cũng chỉ là kẻ hai bàn tay trắng, phải tiết kiệm tiền chi tiêu hằng ngày và không dám mơ tưởng tới một bữa ăn sang trọng như vậy.

Không riêng gì hai người, có rất nhiều người cũng như vậy, phải khắc khổ chi tiêu sống qua ngày, điểm hơn người của hai cô gái chính là việc may mắn gặp được Trần Tinh.

Một bàn đầy ắp món ăn rất nhanh được dọn lên, Asuna cùng Yuna đều cầm ly rượu lên rồi đưa đến trước mặt Trần Tinh, hai người đồng loạt nói

- Senpai, cạn ly...

Trần Tinh thấy vậy cũng cạn ly với hai người

-Cạn..

Ba người uống xong thì cũng bắt đầu nhập tiệc, lúc này, một giọng nói vang lên

-Asuna-san? Yuna-san?

Người này không ai khác chính là Agil. Không nghĩ tới y cũng xuất hiện nơi này. Có điều, dường như đáng vẻ không được thoải mái lắm.

-Agil-senpai, có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao anh lại trông chật vật thế?

Yuna lên tiếng hỏi? Asuna cũng tỏ vẻ quan tâm một bên chờ đợi câu trả lời.

Agil liếc nhìn Trần Tinh, thấy hắn không nói gì cũng mở miệng trả lời

-Tôi có một người bạn, anh ta tình cờ tìm ra một Dungeon ẩn ở tầng 9 này nên rủ tôi cùng đi, nhưng khi chúng tôi chưa kịp đến đó thì xuất hiện một đám người chơi không biết từ đâu xuất hiện tấn công chúng tôi. Đẳng cấp của bọn họ cũng không cao lắm, cho nên chỉ đánh một hồi liền rời đi, thế nhưng cũng chính vì vậy làm cho hai người bọn tôi không đủ đảm bảo thể lực nữa và đành phải trở về, haizzz, một chuyến đi không công còn phải lỗ vài bình máu. Nhắc lại tôi còn cảm thấy tức, lũ quân ác ôn đó nếu để tôi biết là ai thì sẽ dạy cho bọn chúng một bài học.

-Anh không có chuyện gì là tốt rồi, à phải rồi Agil-senpai, anh tính đi train cả buổi tối luôn sao? Buổi tối không phải quái vật rất mạnh sao?

Asuna kéo chiếc ghế kế bên đưa cho Agil ngồi xuống, y thấy vậy cũng cảm ơn một tiếng rồi bắt đầu nói tiếp

-Vấn đề này phải chịu thôi, Dungeon ẩn này chỉ mở mỗi tối khi mặt trăng xuất hiện, có ánh sáng của mặt trăng nó mới để lộ ra cửa vào.

Yuna liền hỏi

-Đây là do bạn anh nói sao? Có đáng tin không?

Agil nghe xong có vẻ hơi khó chịu một chút, y nói

-Yuna-san, bạn tôi rất đáng tin, thông tin này cũng có nhiều người xác nhận, chỉ là ngại buổi tối lũ quái vật sẽ mạnh nên không dám xâm nhập mà thôi.

Yuna nghe xong cũng lè lưỡi xin lỗi rồi một bên xé thịt ăn. Asuna thì cũng đưa một phần thức ăn cho Agil rồi an ủi hạ hỏa y vài câu.

Agil thấy vậy cũng không từ chối, một lúc sau y hướng về Trần Tinh chào hỏi

-Chào anh, anh là người chơi mạnh nhất tôi từng gặp, tại sao tôi không thấy anh xuất hiện trên tiền tuyến?

Biết được Trần Tinh không phải người Nhật, nên Agil cũng sử dụng tiếng Anh hỏi, tuy nghe được nhưng có lẽ chất giọng trầm nên có mấy từ hắn nghe không hiểu lắm, Trần Tinh cũng dừng động tác, hắn không trả lời cụ thể mà nói

-Có muốn biết vì sao không?

Agil cũng tỏ vẻ hiếu kỳ, y nhanh chóng gật đầu

-Con người sẽ luôn tỏ mò trước những việc mình không thể biết được, cho nên tôi cũng muốn biết điều đó. Nếu đó là bí mật của anh thì xem như tôi chưa từng nói.

Trần Tinh không nhắc đến mà nói sang chuyện khác.

-Dungeon ẩn mà anh nói ngày mai có mở không?

Agil ngẫm nghĩ một lát, sau đó y nói

-Có...đại khái khoảng giờ này.

Trần Tinh gật đầu, âm thanh từ trong áo choàng truyền ra

-Như vậy ngày mai giờ này, anh dẫn chúng tôi đi đến đó, tôi sẽ cho anh biết vấn đề anh vừa hỏi.

Agil nghi hoặc, thế nhưng cũng không nói gì thêm, y cũng nhận thấy Trần Tinh cũng không phải như lời mọi người đồn, chỉ có điều thần bí một chút thôi.

4 người tiếp tục dùng bữa sau đó Agil cũng cáo từ rồi đi, y còn phải liên lạc cùng đồng bạn mình.

Còn về ba người Trần Tinh, Asuna và Yuna thì quyết định thuê 3 căn phòng để trọ tạm một đêm.

Nói là 3 căn phòng nhưng thật chất chỉ là 1 phòng lớn có 3 gian phòng mà thôi. Dù sao thì trong game đang ở khu vực ăn toàn thì nếu không được sự

động ý của người chơi mà xâm hại hay có động tác quá lộ quấy rối tình dục thì AI Aincrad sẽ đưa ra cảnh cáo.

Đây cũng được xem như một ít quyền lợi cho phái đẹp, và cả Asuna cùng Yuna đều biết được "luật thép" này nên mới dám cùng "phòng" với Trần Tinh.

Hắn không quan tâm hai người suy nghĩ gì, hiện tại Trần Tinh đang ngâm mình trong bồn tắm.

Điểm hấp dẫn nhất ở văn hoá Nhật Bản chính là việc nhà nào cũng có cái bồn tắm riêng.

Nét đặc trưng văn hoá này mang lại lợi ích cho mọi người nhưng không phải nước nào cũng có, và lợi ích của nó chính là việc giúp người ta giải toả căng thẳng mệt mỏi sau một ngày mệt nhọc.

Ngâm mình trong dòng nước ấm, Trần Tinh lưng tựa vào thành bồn, khăn ướt che mắt, đầu ngửa lên trên, những hình ảnh Lâm Triều Anh trước khi chết lại hiện về, có cả người yêu Phi Yến của hắn.

Tiếp theo lại là khuôn mặt tươi cười của từng người một lần lượt hiện lên trong đầu hắn.

Lúc này, âm thanh Huyết Long Thần Vương cũng vang lên

-Nếu người nhớ bọn họ như vậy thì nên cố gắng mà nỗ lực tu luyện.

Giọng nói rất nghiêm túc không hề có ý giễu cợt gì nhưng lại làm cho Trần Tinh trán nổi gân xanh vì tức giận

-Người dám nhìn trộm suy nghĩ của ta?!!!

Huyết Long cũng khinh thường xì một tiếng

-Người có bệnh à? Người làm như ta rảnh lắm vậy, ta ngày bận trăm công ngàn việc thời gian đâu nhìn trộm suy nghĩ của người?

-Như vậy làm sao người biết ta đang nhớ bọn họ?

Huyết Long giọng bình thản nói

-Chỉ là do cảm xúc của người ba động trong lòng, cho nên ta đoán mà thôi. Nhóc con, nhắc người một câu. Càn Khôn Bảo Điển là tồn tại vượt xa nhận biết của người và có nằm mơ người cũng không nghĩ tới sẽ sở hữu được nó đâu nên đừng cố mà tham ngộ, nó chỉ làm phí thời gian của người mà thôi. Mà người muốn mạnh lên thì Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh chính là lựa chọn hợp lý nhất. Chẳng những công thủ toàn vẹn mà người còn có thể tạo ra một đội quân nữ nhân hùng mạnh nữa, người...

-Không cần nói nữa, hừ, con đường ta phải đi thế nào không cần người phải dạy, lợi dụng yếu tố của Công pháp lừa dối tình cảm của nữ nhân? Ta tuyệt đối không làm.

Huyết Long khinh bỉ nói

-Không phải người là hạng người nó sao? Đã là kỹ nữ còn tỏ ra thanh cao, xì.

Trần Tinh không phản bác mà gằn từng chữ nói

-Con người sẽ phải thay đổi theo thời gian, lỗi lầm của ta, ta sẽ gánh chịu. Còn nữa, nếu Long Phượng Hoan Hi chân kinh mạnh như vậy tại sao người lại bị người giết chết? Đừng tưởng ta không biết, nếu đúng như người nói, tu luyện Long Phượng Hoan Hi chân kinh liền có thể tạo ra đội quân nữ nhân hùng mạnh thì tại sao ta trước giờ không nghe người nhắc đến một người nữ nhân nào?

Nghe được lời nói của Trần Tinh, Huyết Long cũng á khẩu không thể trả lời, y ta lựa cách trực tiếp im lặng không phản bác.

Trần Tinh thấy vậy cũng lên tiếng, hắn nói tiếp

-Không phản bác sao? Nếu ta đoán không sai, cái bản tính tham lam háo sắc của người khiến người tu luyện Long Phượng Hoan Hi chân kinh chỉ toàn ý nghĩ chiếm hữu đối phương chứ hoàn toàn không tồn tại thứ gọi là tình cảm trong đó chứ?

Lần này Huyết Long Thần Vương cũng thờ dài, y nói

-Haizz, người nói không sai, những thứ gượng ép đều đem lại kết quả phản tác dụng. Những nữ nhân của ta đều là những người cảm hận ta và không có một ai thật sự yêu ta. Bọn họ sau khi không còn chịu ảnh hưởng của Long Phượng Hi nữa thì số rồi bỏ ta số thì đuổi giết ta. Trải qua nhiều năm như vậy rồi ắt hẳn cái tên Huyết Long cũng không còn tồn tại trong tâm trí họ nữa. Và lại, mà thôi...ta cảm thấy mệt rồi, ta nghỉ ngơi đây...haizz

Sau tiếng thờ dài, âm thanh cũng im bật, Trần Tinh không dây dưa, hắn tiếp tục ngửa đầu thả lỏng cơ thể.

Nhưng lúc này, đột ngột tiếng thét của Asuna vang lên

-Áaaaaa...

Không kịp suy nghĩ nhiều, Trần Tinh ngay lập tức tung cửa phòng tắm của hai người

-Xảy ra chuyện gì?

Cảnh tượng đập vào mắt hắn là hai cô thiếu nữ trần truồng, một trước một sau, Yuna đang dùng hai tay nắm lấy đại bạch thổ của Asuna khiến nàng gấp tập kích bất ngờ phải hét lên.

Hai cô gái cứng người mở to mắt nhìn cơ thể Trần Tinh và sau đó

-Áaaa...

Hai người cùng nhau hét lên và che lấy cơ thể mình sau đó sụp xuống bồn tắm và dùng tay chọi lấy chọi để đồ vật về phía Trần Tinh

Hắn thấy không có chuyện gì nên cũng xoay người rời đi. Hoàn toàn không để ý đến nữa..

Im lặng trong vào phút

-Bụp bụp bụp

Yuna lộ nửa mặt trên bồn tắm, miệng thổi bong bóng nước phát ra tiếng bụp bụp, sau đó nàng thì thầm với Asuna

-Asuna-san, lúc này cậu có nhìn thấy chỗ đó của senpai không?

Yuna nói xong còn biểu hiện đỏ mặt. Asuna cũng cảm thấy xấu hổ nhưng cũng trả lời

-Có thấy... Xấu hổ chết được

-Asuna-san, của con trai đều to lớn đáng sợ vậy sao?

-Minh làm sao biết được, thôi chúng ta mau tắm xong thay đồ rồi ngủ, tại cậu nên mới xảy ra chuyện này.

-Không phải tại cậu là lớn như vậy làm cho senpai hiểu lầm sao?

.....

Trần Tinh hoàn toàn không biết chủ đề hai cô gái bàn luận liên quan đến tiểu đệ của mình, hắn hiện tại cũng không để tâm vào vấn đề lúc này trong đầu.

Chiếm trọn suy nghĩ của hắn hiện giờ chính là những lời nói của Huyết Long lúc này.

Y nói không sai, Càn Khôn Bảo Điện quá xa vời nói hắn, vốn của hắn cũng chỉ có Long Phụng Hoan Hi Chân Kinh mà thôi, thế nhưng bản chất của nó chính là một song tu công pháp.

Nếu không song tu thì mãi mãi không thể đạt được hiệu quả tối ưu được. Thế nhưng mà hắn hiện tại lại không muốn bị tình cảm ảnh hưởng bản thân.

-Haizzz

Thở dài một hơi, Trần Tinh không thể làm gì khác hơn chính là đặt mục tiêu trước mắt chính là trong vòng ba năm phải cây thật nhiều Kinh nghiệm dự trữ cũng như trong ba năm này cố gắng xem có cách nào cải tiến Long Phụng Hoan Hi chân kinh lên nữa không?

Phải biết lần trước một lần ngộ đạo kết hợp các công pháp vào đã giúp hắn mạnh lên, trên cơ sở đó, có thể hắn chỉ cần lục lại những kiến thức trong đầu mình rồi tìm ra nguyên lý có thể sẽ thành công cải tiến làm cho Long Phụng Hoan Hi chân kinh trở nên hoàn hảo.

Còn hiện tại, hắn chỉ nhắm mắt và đi ngủ.

Mọi thứ không thể cứ muốn là được, việc gì cũng phải có cơ duyên cùng khả năng nắm bắt.

....

Trong lúc mọi người đã chợp mắt thì có một nhóm người mặc áo choàng đen bí mật gặp mặt trên một hòn đảo nào đó.

-Honkai, hiện tại người đóng ở nơi này, ngày mai...như vậy...như vậy... Đã hiểu chưa?

-Đã hiểu rồi thưa thủ lĩnh.

Người thanh niên lúc này cũng có mặt trong đây, người mở miệng nói chuyện không phân biệt được nam nữ, chỉ có thể biết người này chính là thủ lĩnh đám người này. Và có thể thứ mà bọn họ âm mưu nhắm đến chính là ba người Trần Tinh, Asuna cùng Yuna.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Bẫy rập

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên báo hiệu một ngày mới bắt đầu, không giống như những người đang sống ở thế giới thật ngoài kia, có thể ngủ nướng thêm một vài phút.

Những người ở đây, chính xác là vùng đất Aincrad, thì luôn luôn thức dậy rất đúng giờ.

Vì sao? Dĩ nhiên bởi vì ảnh hưởng "luật thép tối cao" ở đây, chính là việc ai tới trước thì được farm trước. Mà lũ quái thì phải một tháng mới có thể hồi sinh lại.

Nếu như chậm chân hơn người khác thì đồng nghĩa phải chấp nhận tụt hậu lại phía sau, không phải người mạnh đều mạnh sẵn và cũng không có người nào là yếu sẵn.

Tất cả đều dựa trên cố gắng riêng mỗi người. Người nào cố gắng hơn thì đứng ở đỉnh kim tự tháp, còn người nào không cố gắng thì phải chấp nhận lót đáy xã hội.

Ở đây rất công bằng, không tồn tại khái niệm "có người lót đường" ngoại trừ Asuna cùng Yuna.

Còn nếu có người phá vỡ quy tắc KS quái thì đồng nghĩa với việc bị tố cáo và bị Hội Đồng Pháp Luật bắt giữ.

Bởi vì hiện tại đã xuất hiện các diễn đàn. Nên việc làm trái quy định sẽ bị những người khác ghi lại.

Không phải ai cũng đủ can đảm cũng như có đủ khả năng đánh vỡ mọi rào cản "pháp luật" và tiến hành giúp Asuna cùng Yuna được.

Bởi vì...

-Asuna, Yuna? Hiện tại đã trưa, hai người còn muốn ngủ đến lúc nào nữa?

Trần Tinh không còn gì để nói, hắn cảm thấy nếu hắn một mình có phải tốt hơn không?

-Arh, Senpai...cho bọn em 5 phút nữa...a...zzz

Giọng nói lười tiêng của Yuna truyền ra, Asuna cũng tiếp lời

-Bọn em tối qua thức cả đêm...an..h cho bọn em ngủ thêm chút nữa đi

Trần Tinh tiếp tục nói

-Đây là lần thứ 5 rồi, mỗi lần 5 phút của các cô là 1 tiếng, thôi ta đi trước, hai người cứ việc ở lại ngủ. Tối đi Dungeon cũng không sao.

Đúng như lời Trần Tinh nói, hắn đã chờ hai người đứng 5 tiếng từ rạng sáng 5 giờ đến hiện tại là 10h. Kiên nhẫn cũng có giới hạn! Trần Tinh để lại một câu liền xoay người rời đi

Tối hôm qua có những lời "rầm chó" của Huyết Long khiến Trần Tinh cảm thấy bản thân việc có thể làm chính là chiến đấu.

Chỉ có chiến đấu mới khiến hắn càng hoàn thiện hơn khả năng cận chiến của mình.

Bên cạnh đó, hắn có thể làm quen với tất cả các binh khí khác, dù sao hiện tại hắn cũng chưa ưng ý một món Vũ khí nào.

Không thể phủ nhận, Trần Tinh ưa thích sử dụng cơ thể để chiến đấu, thế nhưng hiện tại hắn cần trợ lực từ vũ khí. Đại biểu như Diệt Thần Kích kia.

Ngày hôm nay, đặc biệt nhất chính là việc hắn cất đi Death God's Gown và dùng khuôn mặt thật của mình để đi ra ngoài.

Nhưng mà do ở thời phong kiến quá lâu nên phong cách của hắn có phần cổ lỗ sĩ một chút và không hợp thời đại, nhất là mái tóc của hắn quá dài kia.

Điều này đưa đến rất nhiều người chú ý bàn tán, thế nhưng hắn đều không quan tâm và cũng sẽ không tính cắt tóc ngắn, bởi vì mái tóc này chính miệng Lâm Triều Anh khen tặng, hắn sẽ xem nó như một phần kỷ niệm.

Còn về trang phục thì Trần Tinh quyết định thay một bộ đồ phổ thông sáo trang như mọi người.

Huyết Long giới cùng nhần trừ vật không thể xuất hiện trong đây, nó đang cùng cơ thể của hần ở thế giới thực ngoài kia. SAO không đủ đẳng cấp để mô phỏng nó ra được.

Trần Tinh cũng không để tâm lắm, sáo trang thiếu khuyết nhần không thành vấn đề.

Hiện tại bề ngoài của hần cứ như là một "chiến binh" thực thụ.

Mặt nạ cười toét miệng trông có phần kinh tởm.

Một áo thun bó sát cùng quần short trông rất phóng khoáng và hiện đại.

Trên tay còn cầm một cây gậy bóng chày.

Đã mấy trăm năm rồi hiện tại hần mới có cảm giác quen thuộc này. Cho nên dù khi style này đi ra train quái bị mọi người trông thấy và cười ngả nghiêng, có người cười gập cả bụng chảy nước mắt và còn vì cười mà đứng không vững nữa.

Hơn thế nữa là bọn họ trông thấy Trần Tinh tự mua một con thuyền rồi rời đi, phải biết là hành động của hần không khác gì tự sát chút nào. Bọn họ còn cho là Trần Tinh bị điên.

Quả thật những người này nói vậy không phải không có cơ sở Trần Tinh không biết thuê thuyền thế nào và chỗ nào, nên hần đành phải bỏ tiền ra mua.

Nhưng chưa đi được bao xa thì bất ngờ có một đàn cá mập bơi lại gần thuyền của hần.

-Mặc dù cảm thấy hần rất đáng thương nhưng mà.... Haha, ta không thể nào nhịn cười được.

-Đúng vậy, đúng vậy, cười chết ta rồi, không nghĩ tới hiện tại giờ phút này rồi mà còn có người cầm gậy bóng chày đi farm quái. Haha

-Này, hai người có bị điên không, ở đây mà cười cái nỗi gì...tại sao lại không có lòng trắc ẩn một chút nào hết vậy, tại sao thấy người ta như vậy lại không nhắc nhở? Đúng là không có tổ chất gì cả...này! Anh gì ơi, anh mặc áo ngược rồi kia.

Cả đám người đứng bên bờ vây xem chời rộn lên, một số khác thì cũng âm thầm chờ xem lũ quái vật tấn công Trần Tinh.

Không để mọi người chờ đợi quá lâu, con cá mập đầu tiên lao lên, nó to cỡ 1/2 chiếc thuyền, được tạo hình không khác gì cá mập thật sự, nó há to miệng máu đầy rẫy răng nanh dường như muốn xé xác hần lần chiếc thuyền nhỏ bé ra.

Trần Tinh chẳng thèm để ý, hần một gậy quét ngang, con cá mập liền biến thành đạn pháo bị bắn bay đi chỗ khác, hoá thành điểm sáng long lánh loé lên rồi chột tắt.

-Haha, tôi nói không sai chứ, hần sẽ bị....á ù.

-Này, lúc này vừa diễn ra chuyện gì vậy, tôi sợ quá nên không dám nhìn.

-Moá, thằng nào tè dầm lên giày của bố!!!

Một loạt âm thanh vang lên sau cú vung gậy của Trần Tinh, nó cứ như là tiếng cổ vũ mỗi khi cầu thủ ghi bàn vậy.

Một con, hai con, ba con, liên tiếp có những con quái bị Trần Tinh đánh bay, hình ảnh này đồng thời cũng bị người khác sử dụng chức năng ghi hình ghi lại và tung lên diễn đàn.

Hần dĩ nhiên không quan tâm việc này, trước mặt hần hiện tại chính là hòn đảo - nơi mà có tọa độ Boss chính xuất hiện ở Floor 9.

Vừa đặt chân lên đảo, hần liền cảm nhận có thứ gì đó run lên, mặc dù tần số rất nhỏ, thế nhưng mà hần vẫn có đủ khả năng để nhận biết nó.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Trần Tinh bắt đầu đi sâu vào cánh rừng trên đảo để train quái.

Nếu không phải có sự góp mặt của hần thì sẽ không dẫn đến có nhiều người chơi gia nhập tiền tuyến và sẽ không thể đánh thông tầng thứ 9 nhanh như vậy.

Bởi vì đa số mọi người đều phí thời gian rất nhiều ở việc tìm kiếm Boss chính floor 9 này.

Nhiều người chia ra tìm kiếm thì cơ hội xác định được vị trí con Boss ở đâu sẽ cao hơn.

Việc còn lại của bọn họ là chỉ cần tránh xa nó ra đi và tập trung vào công việc farm của mình là xong.

Việc khó đã có người khác lo, ai muốn tổ chức tiêu diệt nó thì mặc kệ không cần quan tâm.

Cho nên nói tóm lại là, Trần Tinh hiện tại cảm thấy đói bụng, bởi vì hán từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì.

Do đó lúc này hán đang cầm một đùi thịt to tướng nướng ăn. Và dĩ nhiên cái đùi này chính là nguyên liệu cấp A do The Golden Minotaurus sau khi chết rơi ra.

Con bò với lớp da màu vàng nhưng khi rơi vật phẩm thì chỉ có 2 cái đùi thịt, chính xác hơn là cấp A nguyên liệu nấu ăn. Chắc có lẽ bởi vì đây không phải lần đầu nó bị giết. Dĩ nhiên vật phẩm tốt đều rơi ra khi Boss chính chết lần đầu.

Trần Tinh nướng ăn 1 cái, cái còn lại thì đem về cho hai người kia.

Chắc có lẽ bây giờ bọn họ cũng đã tỉnh dậy, Trần Tinh cũng không phí thời gian nữa mà bắt đầu lên thuyền trở về. Tối nay hán còn muốn vào Dungeon nữa.

Sau khi không có người chơi nào ở trên đảo thì bỗng chốc cả hòn đảo bắt đầu rung lên, rồi từ phía dưới mặt nước biển bỗng nhô lên cái đầu rùa bằng đá, nó há miệng giống như là một cái hang vậy.

Đây cũng chính là thiết kế của AI, bình thường hòn đảo có Boss chính này sẽ trông như vậy, nhưng khi có người chơi xuất hiện trong phạm vi thì cái đầu rùa đá khổng lồ này sẽ từ từ chìm xuống, đây là lý do Trần Tinh cảm thấy rung động ngay khi đặt chân lên đảo.

Còn về muốn nó nổi lên và giữ nguyên thì nhất định phải tìm được đầu mối chính của Quest ẩn nhiệm vụ mới được.

Đầu mối này có thể nằm ở các Floor sau, chuyện này cũng dễ hiểu thôi, bởi vì The Fatal Scythe cũng xuất hiện ở tầng 1 sao?

Mọi thứ đều không có gì thay đổi, lúc này Trần Tinh bắt đầu rào bước trên đường trở về quán rượu, tình cờ hán bắt gặp đám người mặc trang phục giáp sắt bạc có chữ thập đỏ trên đó, hiển nhiên là đám người Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn, chỉ là đáng vẻ bọn họ hình như là đang tìm kiếm cái gì, và dẫn đầu đoàn người không ai khác chính là Kima, kẻ thân tín nhất của Heathcliff.

Trần Tinh biết được điều này chính là thông qua Asuna, đại khái chính là vì nàng sợ hán vô cớ giết người nên đã giới thiệu những "người tốt" trong Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn và cầu xin Trần Tinh đừng làm khó bọn họ.

Trần Tinh không để ý nữa mà trở về quán rượu, tiện thể hán cũng mua luôn một số đồ ăn trên đường phòng khi hai người chưa tỉnh dậy.

Sau khi trở về thì người đầu tiên hán gặp không phải ai khác chính là Agil, không nghĩ hơi y tối sớm như vậy.

-Quả nhiên là anh, tôi cứ nghĩ trong VRMMORPG xuất hiện một con quái vật khác nữa chứ!

Trần Tinh nghe không hiểu hán nói cái gì nên chỉ im lặng.

Lúc này Agil cũng đưa động động ngón tay, sau đó một đoạn clip 3D hiện ra trước mặt hán.

Chính là việc hán đánh bay lũ cá mập kia.

Trần Tinh không để ý lắm hỏi

-Anh tới đây chỉ vì việc này thôi sao?

Agil lắc đầu

-Đây chỉ là để xác nhận vấn đề phụ, vấn đề chính là việc có người ra mức giá 10 triệu Coll mua mạng của anh. Mặc dù biết anh rất mạnh nhưng đề phòng vẫn là trên hết.

Trần Tinh nghe xong cũng không để trong lòng

-Việc này sao? Tôi đã biết, cũng rất cảm ơn anh cho hay. Phải rồi, có thể tối nay chúng ta sẽ xuất phát trước một tiếng. Dù sao tôi cũng muốn hoàn thành sớm.

Agil cười khò nói đùa vài câu

-Nếu như anh chịu nói thẳng ra lý do có phải hay hơn không? Đi chung với tên quái vật như anh tôi cảm thấy rất áp lực.

-Dù sao cũng đã quyết định rồi thì cũng nên kiên nhẫn một chút. Tối nay gặp...

Trần Tinh để lại một câu rồi xách túi thức ăn trong tay lên cho hai người, thấy không có gì thay đổi hán dám chắc hai nàng vẫn chưa thức.

-Không biết hai người tối qua làm gì mà giờ này vẫn còn ngủ, haizz

Trần Tinh thì thảo, sau đó hán cũng trở về gian phòng của mình.

Hắn bắt đầu tổng hợp lại các động tác mà mình đã sử dụng trong ngày để tiêu diệt Creep.

Làm việc gì cũng có lý do của nó, chỉ riêng đến lựa chọn trang phục cùng vũ khí Trần Tinh cũng đã đắn đo rất nhiều.

Mặt nạ cười thứ nhất chính là vì che lại dung mạo thật lạnh lùng của mình, đồng thời mang ý nghĩa hắn muốn học các trở nên "hài hước", như đã nói trước kia, người có khiếu hài hước bẩm sinh sẽ luôn thành công trong giao tiếp, và sẽ nhận được sự giúp đỡ từ người khác hơn là người suốt ngày lạnh lùng.

Hắn không có nên mới phải học, đây là điểm thứ nhất.

Trần Tinh muốn làm cho bản thân thật thoải mái để "tạm thời" quên đi việc cái chết Lâm Triều Anh cùng với các nữ nhân khác bị thất lạc và trọng trách nặng nề phải gánh trên vai.

Càng nhiều áp lực sẽ làm cho hắn suy nghĩ không được thông suốt và từ đó dù có tiến bộ cũng sẽ rất chậm chạp và không thể tạo ra "điểm nhấn".

Cho nên hắn lựa chọn đồ trước kia khi mặc, thời trẻ trâu để tìm lại khoảnh khắc không lo không nghĩ, tự do tự tại kia. Đây là điểm thứ hai.

Điểm cuối cùng chính là việc hắn lựa chọn vũ khí sử dụng là gậy bóng chày mà không phải một vật sắc nhọn nào khác.

Mục đích của sự lựa chọn này là việc Trần Tinh muốn củng cố lại các chiêu động tác của mình khi ra chiêu, từ đó rút ra những động tác dư thừa, thử hỏi việc vung gậy và đập thoi cũng có động tác dư thừa thì những chiêu phức tạp hơn sẽ thế nào?

Hắn không thể không kỹ lưỡng xem xét, bởi vì những việc này rất quan trọng cho bản thân hắn.

Đây cũng là lý do vì sao hắn lại lựa chọn trang phục này để farm creep. Tất cả những thứ này chính là vì Trần Tinh muốn tạo điểm nhấn bức phá.

Điểm nhấn ở đây là gì? Chính là điểm khác biệt các chiêu thức gò bó trước kia.

Mọi thứ đều bắt đầu từ con số không. Nếu không có người dẫn đầu mở đường thì sẽ không tồn tại những khái niệm mà chúng ta phải học hiện tại.

Việc này Huyết Long cũng biết được sơ sơ và y cũng thầm nghĩ Trần Tinh là bị điên. Giống như cách nghĩ của mọi người khi Nikola Tesla nói về ý tưởng của mình vậy. Tất cả mọi người đều cho rằng ông ta bị điên và không có một ai tin tưởng ông ta làm được.

Đến khi thí nghiệm thành công thì cả thế giới phải ngã mũ bái phục sát đất và chỉ có thể im lặng đứng ở phía dưới ngược lên nhìn.

Cũng giống như việc sau này Huyết Long không thể không nhận mình sai vì đã đánh giá sai lầm khả năng của Trần Tinh.

Bởi vì sau này chẳng những là một con quái vật được sinh ra mà còn là một bậc thầy về cận chiến.

Nhưng chuyện này là của sau này và hiện tại thì chỉ một cái nhắm mắt thôi thì Trần Tinh cũng đã ngồi thiền từ trưa đến chập tối, thời gian đến hẹn với Agil cũng đã đến.

-Senpai, Agil-senpai đã đến, anh có xuống chưa?

Giọng nói của Yuna truyền vào kèm theo đó là tiếng gõ cửa.

Trần Tinh lúc này cũng hồi phục lại tinh thần, hắn đi ra mở cửa phòng.

Lúc này Yuna bỗng chốc nhớ lại điều gì ánh mắt dừng lại tiểu đệ của hắn rồi bất giác nàng đỏ mặt.

Trần Tinh cũng không có quan sát cử động của Yuna nên cũng không biết.

-Đi thôi, cô cũng nói với Asuna chuẩn bị đi, chúng ta sẽ lên đường ngay bây giờ.

Hắn chỉ để lại một câu sau đó đi xuống phía dưới hội họp với Agil.

...

Phía dưới quán rượu thì cũng đã tụ họp một số người chơi tiến hành nghỉ ngơi. Trần Tinh vừa xuống liền trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, bởi vì hắn hiện tại cũng khá nổi tiếng.

Cứ như một ngôi sao ca nhạc được mọi người hâm mộ vậy.

Đừng quên, cái đầu của hắn được người treo giá 10 triệu Coll.

Đây không phải là con số nhỏ đối với một cá nhân.

Vì thế, có một số ánh mắt luôn dõi theo hắn từ khi hắn xuất hiện nơi này.

Trong đó có ánh mắt của một nhóm người, nhóm người này không xa lạ gì chính là nhóm củ Kibaou và đặc biệt là có ánh mắt oán hận từ một thành viên trong đó, chính là kẻ bị Trần Tinh đánh bay kia.

- Lão đại, khi nào chúng ta mới trả thù, em thật sự không thể nhịn hấn được nữa.

- Tokuda, cậu thật sự người này chính là kẻ đánh cậu chứ?

Kẻ bị đánh bay tên là Tokuda, y nghe vậy cũng trả lời

- Việc này còn gì nữa mà không chắc? Trong game có nhiều đũa như hấn sao?

- Đúng vậy đó lão đại, em cũng nghĩ như Tokuda. Không thể nào cùng một thời gian ngắn như vậy mà xuất hiện hai người mạnh như vậy trừ phi...

Kibaou cùng đồng bọn nghe được liền hiểu kỳ, y dò hỏi

- Trừ phi gì?

Người này ra dấu im lặng rồi xích mặt lại gần, giọng nói vừa đủ cho mọi người nghe

- Trừ phi thật sự có hai người như vậy cùng chơi...

- Moá.....không phải người vừa nói không thể nào sao?

- Thôi được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa, chúng ta cạ chén rồi bàn tính lại sau.

...

Trần Tinh đi đến chỗ Agil, bên cạnh y lúc này còn có một người thanh niên nữa, cũng là một người ngoại quốc da đen nhưng có phần nhỏ con hơn.

Vì được Agil khái quát sơ lược về tính cách của Trần Tinh, nên người này cũng tỏ ra rất lịch sự chào hỏi

- Xin chào, tôi tên là Kenson, rất vui được làm quen với cậu.

Người này đưa tay, Trần Tinh thấy vậy lắc đầu

- Xin lỗi, tôi không có thói quen bắt tay cùng người lạ và cũng không dự định làm quen với anh.

Người này nghe vậy thì xấu hổ gãi đầu và rút tay lại. Agil thấy vậy cũng nhanh chóng đứng ra hoà giải bầu không khí này

Lúc này, Asuna cùng Yuna cũng từ phía trên đi xuống, có điều phong cách của hai người bây giờ thì không khác gì Trần Tinh lúc trước, cả người bao phủ bởi lớp áo choàng.

Cả ba người cũng không hỏi gì nhiều mà nhanh chóng rời khỏi quán trọ rồi thuê một chiếc thuyền và lên đường đi đến vị trí Dungeon ẩn kia.

Đứng trên bờ, một người cũng mở menu ra liên lạc, nội dung như sau

- Thủ lĩnh, con mồi đã hành động.

- Rất tốt...

Trong màn đêm yên tĩnh, một người ngồi trước ngôi mộ của ai đó không ngừng thì thào, không biết đang nói cái gì, chỉ có thể xác nhận người này chính là thủ lĩnh đã trả lời tin nhắn lúc này.

Và y cũng đã giăng sẵn cái bẫy để chuẩn bị bắt một con cá.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Huyết Tinh Suru Hồn Thuật

Con thuyền trôi nổi giữa dòng nước biển cuộn cuộn, từng con sóng vỗ vào mạn thuyền làm cho nó lắc lư theo từng nhịp điệu riêng biệt.

Thêm vào đó, tiếng gió thổi lướt qua bên tai cứ như thể nó muốn hoà hợp cùng tiếng sóng để tạo nên một âm hưởng du dương nào đó.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, một người đàn ông cao lớn, sở hữu nước da sẫm khoẻ mạnh mà biết bao cô nàng Châu Âu hằng mơ nước, cơ bắp cuộn cuộn ẩn chứa trong đó chính là sức mạnh có thể bộc phát bất cứ lúc nào khiến bao người nam nhân đều phải cảm thấy ghen tị, người này hai tay chống vào lang cang trên thuyền, tư thế oai hùng, nổi bật nhất chính là vẻ mặt trầm tư của y, đôi mày lúc nào cũng nhíu chặt, ánh mắt tỏ vẻ sâu thẳm cứ như thể đang lo lắng việc gì.

-Oẹ..oẹ..oẹ

-Tôi nói này Agil, tôi có một thắc mắc nho nhỏ.... anh đã ới suốt cả buổi rồi, trong bụng anh làm sao có thể chứa được nhiều thức ăn như vậy?

-Oẹ...Kenson, cậu đang chọc quê tôi đấy sao?

-Nào có, đấy là tôi hỏi thật, không tin anh nhìn ba người bọn họ, tôi nghĩ bọn họ cũng đang có thắc mắc giống như tôi vậy.

Agil nghe được cũng không còn gì để nói, hôm nay y không biết bị làm vừa lên thuyền liền cảm giác nôn mửa, y ới đến sức cùng lực kiệt, nhưng lần này không thể đi không một chuyến rồi về nữa.

Ba người Trần Tinh, Asuna cùng Yuna đều cảm thấy Agil có phần đáng thương nhưng cũng không biết phải làm sao, ở đây dĩ nhiên là không có thuốc.

Asuna có khuyên trở về nhưng Agil lại nhất quyết không chịu. Cuối cùng cả 5 người vẫn phải tiếp tục lên đường.

Sau hơn 40 phút lênh đênh trên biển nữa, cả nhóm cũng đã đến được vị trí cần đến, một hòn đảo hoàn toàn không khác gì với những hòn đảo còn lại.

Có điều nó được tạo đặt ở vị trí cách thị trấn an toàn hơi xa một chút, từ khu vực an toàn tới nơi này ước tính khoảng 1h đi thuyền mới có thể đến.

Đặt chân lên đảo, 5 người không dừng lại mà lập tức tiến về vị trí Dungeon ẩn.

Thế nhưng đang đi thì bọn họ lại nghe có tiếng đánh nhau truyền tới cùng tiếng mắng chửi.

Mấy người nhìn nhau hiếu kỳ, Agil thì khuôn mặt phút chốc cũng nổi giận.

-Có thể là nhóm đạo tặc lần trước đã tiến hành ngăn cản hai người chúng tôi.

Asuna cùng Yuna đều nhìn về phía Trần Tinh chờ đợi hấn lên tiếng

-Đi qua đó xem một lát, dù sao cũng thuận đường.

Không ai phản đối, mấy người cũng nhanh chóng xuyên qua các tán lá che chắn phía trước.

Lúc này, trước mắt bọn họ chính là một nhóm 3 người đang chận vật chống trả với một nhóm người khác.

Nhóm người này gồm 6 thành viên, toàn bộ đều mặc áo choàng đen, phía trên áo choàng màu đen có thêu một con nhện màu đỏ rất nổi bật giữa màn đêm.

Bọn họ dường như chỉ muốn đánh đuổi 3 người này không cho lại gần Dungeon hay cái gì đó nên lối đánh chỉ là câu máu đối phương.

-Lý nào là như vậy? Để tôi đi giúp bọn họ.

-Tôi cũng giúp bọn họ

Kenson tức giận la lớn rồi nhanh chóng chạy lại hỗ trợ 3 người bị bao vây, Agil cũng để lại một câu rồi cũng lao lên mặc dù sắc mặt của y cũng vẫn còn rất kém.

-Senpai, chúng ta có giúp bọn họ không?

Yuna lên tiếng dò hỏi. Trần Tinh lắc đầu, hấn cảm thấy không cần thiết, bởi vì nhóm 6 người kia thấy Agil cùng Kenson lao lên thì cũng đã có phần e dè, sau một lúc thấy yếu hơn đối phương nên đã tự động rút lui.

-Ồ, Honkai, là cậu sao? Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu nói không có thời gian train Dungeon này sao?

Nhận biết được người vừa mới cứu được, Kenson có phần bất ngờ nói.

-Là cậu sao Kenson, cậu cũng ở đây sao? thật trùng hợp, một thành viên trong nhóm của chúng tôi bận việc cho nên ba người bọn tôi quyết định đi nơi này và thử kiến thức một chút, không nghĩ tới tự dưng có một đám người ngăn cản không cho chúng tôi đi qua, cũng may là cậu đến đúng lúc, rất cảm ơn cậu, Kenson..

Kenson và Honkai dĩ nhiên quen biết nhau. Việc này cũng làm cho Agil nhìn người bạn của mình với ánh mắt hiếu kỳ, nhưng y cũng không lên tiếng.

Lúc này Trần Tinh cùng Asuna và Yuna đi đến, Kenson cùng Honkai đang nói chuyện cũng dừng lại.

Nhất là Honkai, biểu hiện khi thấy ba người Trần Tinh thì có phần bất ngờ.

-Thật khéo a, không nghĩ tới hai vị tiểu thư cũng đến nơi này, điều này có phải là duyên phận hay không?

Dĩ nhiên là Asuna và Yuna đều cảm thấy không thích cách bắt chuyện này của y. Thái độ có phần cợt nhả giống như là không tôn trọng hai nàng vậy, cho nên cả Asuna cùng Yuna đều không lên tiếng trả lời y.

Honkai có phần xấu hổ gãi đầu rồi tự giác đi trở về cùng Kenson nói chuyện.

-Agil, nói bạn của anh đừng nên lãng phí thời gian nữa.

Trần Tinh tiếng lên nhắc nhở Agil, y thấy vậy cũng gật đầu đồng ý, dù sao không thể để 4 người chờ đợi 1 người nói chuyện như vậy.

-Kenson, cậu cùng bạn cậu nói chuyện một lát đi, chúng tôi đi trước không thành vấn đề chứ?

Chưa đợi Kenson trả lời, người gọi Honkai đã lên tiếng trước

-Ồ, các anh có phải là dự định đi train ở Dungeon đúng không? Nếu vậy thì cùng đi thế nào, bọn tôi cũng đang tính đến nơi đó. Các anh không ngại chứ?

Agil có chút khó xử, y nhìn bạn mình sau đó cũng thờ dãi trả lời

-Tôi nghĩ chắc không có vấn đề gì, dù sao nhóm của cậu cũng cậu cũng cũng có dự định đến đó, chúng ta lên đường thôi.

Agil vỗ bả vai người này sau đó cũng đi phía trước dẫn đường cho Trần Tinh.

Đi ở phía sau, Honkai cố tìm cơ để bắt chuyện cùng Yuna và Asuna, nhưng hai người có vẻ vẫn thờ ơ và tỏ ra không mấy hứng thú lắm.

Agil cũng liếc nhìn Trần Tinh vài lần thử xem phản ứng của hắn thế nào, vì y nghĩ Asuna cùng Yuna có một mối quan hệ bảo đó với hắn.

Chỉ có điều biểu hiện của Trần Tinh từ đầu tới cuối đều không mấy may có dấu hiệu sẽ nổi nóng gì, Agil cũng có chút cảm thấy người bạn này của Kenson tính cách không hợp với mình lắm nên cũng đứng ra nhắc nhở

-Kenson, bạn của cậu hình như mục đích không phải là để train quái thì phải?

Kenson gãi đầu

-Chuyện này tôi cũng không biết phải làm thế nào, tính cách cậu ấy là vậy, tôi cũng không tiện đứng ra, haizz.

Y thờ dãi, Agil dự định nói tiếp thì lúc này cả đám cũng đã đến nơi. Cho nên y cũng im lặng lắc đầu, việc quan trọng nhất vẫn là Dungeon ẩn này.

Sau ít phút đi đường, mọi người đã đến nơi cần đến, trước mắt bọn họ chính là một toà thành được làm bằng pha lê trông rất nguy nga tráng lệ nổi ngay lên giữa lòng hồ.

Bỏ qua vẻ đẹp long lộng của nó, mọi người phải đối mặt với vấn đề chính là không có đường nào để đi vào trong đó, bởi vì khoảng cách từ bờ đến cửa vào ước tính cũng gần 50m.

Trần Tinh có thể đi qua đó đơn giản. Thế nhưng những người khác thì không được, trong lúc mọi người đang nghĩ cách phải làm thế nào thì bỗng dưng có một chiếc thuyền không người lái không biết từ đâu xuất hiện và đang hướng về nơi này.

Nói là chiếc thuyền thì không chính xác cho lắm, bởi vì trông bộ dáng của nó thì giống thuyền nhưng thực chất chỉ là một cái lá to, chiều dài khoảng 1m5, chiều rộng thì khoảng 50cm.

Nhìn bộ dáng của nó, mọi người đều đưa ra suy đoán ắt có lẽ Dungeon ẩn này được thiết kế chỉ cho phép hai người qua mỗi lượt và cũng không biết có giới hạn số lượt chờ không.

Không ai lên tiếng, không ai dám thử, bầu không khí yên tĩnh trong chốc lát, lúc này Honkai đứng ra.

-Để tôi làm chuột bạch trước vậy.

Dứt lời, y cùng một đồng bạn của mình đều ăn ý đứng trên chiếc thuyền lá này.

Thuyền có vẻ hơi run lên một chút, nhưng nói chung là vững ổn.

Mọi người chăm chú hướng mắt nhìn, lúc này, phía dưới thuyền, làn nước bắt đầu động, theo một quy tắc nào đó và dường như có một sức mạnh không

biết từ đâu tác động lên thuyền lá làm cho nó bắt đầu di chuyển về phía toà thành pha lê kia.

Mọi việc đều diễn ra êm đẹp đến khi hai người bọn họ đặt chân lên nền đất trước cửa.

Một lần nữa, chiếc thuyền lá lại bắt đầu hướng về bên bờ, nhưng lần này dường như kích thước của nó nhỏ hơn lần trước một chút nhưng không ai nhận ra.

Lần thứ hai là Agil cùng Kenson bước lên đó.

Trong lúc thuyền lá trở lại thì lúc này mọi người mới giật mình phát hiện nó đã nhỏ đi quá nhiều.

Cứ theo đà này thì đến lượt thứ tư ắt hẳn thuyền lá sẽ chỉ có thể chở duy nhất một người.

-Senpai, chuyện này...?

Asuna hướng về Trần Tinh hỏi ý kiến. Hắn phát tay rồi nói

-Hai người lên đó đi.

Asuna cùng Yuna nghe vậy đều nhìn nhau và gật đầu.

Người thanh niên còn lại cũng không lên tiếng phản đối.

Thế nhưng đến lượt cuối cùng thì người này chẳng thém để ý đến hắn mà tự động vượt lên đứng trên chiếc thuyền lá này.

Trần Tinh cũng không ra tay ngăn cản, dù sao hắn cũng có thể dễ dàng qua được bên đó.

Ý định đầu tiên hắn cũng tính cho người này đi lên, nhưng đó là nếu như y không có thái độ giống như hiện tại.

Trần Tinh âm thầm nhặt lên một hòn đá và hắn nhanh tay bắn mạnh về phía thuyền lá.

Động tác này không ai có thể nhìn thấy, hắn chỉ muốn tạo một lỗ thủng trong đó để cho người này nhận lấy một bài học nho nhỏ.

Thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo thì ngay cả Trần Tinh cũng đều cảm thấy bất ngờ.

Sau khi hòn đá nhỏ xuyên thủng thuyền lá, dĩ nhiên nó đã phá hủy kết cấu vốn được lập trình sẵn của chiếc thuyền này, cho nên không giống như vật chất thật từ từ chìm mà nó ngay lập tức hoá thành mảnh vỡ rồi biến mất.

Người thanh niên đứng trên đó cũng nhanh chóng bị chìm xuống.

-Cứu....cứu...

Kỳ lạ là người này chỉ có thể phát ra hai âm thanh như vậy rồi chìm hẳn xuống lòng hồ và không có một dấu hiệu vùng vẫy nào.

-Yoshi.....!!!!

Đứng bên bờ toà thành, Honkai hét lớn tên người này, thế nhưng y hình cũng không có ý định lao xuống cứu.

Mấy người còn lại đều hiếu kỳ nhìn y.

-Chuyện này...chuyện này là sao? Honkai, bạn của cậu làm sao?

Kenson nghi hoặc hỏi. Lúc này cảm thấy mình biểu hiện có vẻ thất thố nên Honkai cũng nhanh chóng tìm cơ lấp liếm.

-Kenson, cậu biết bơi không? Mau cứu Yoshi được không? Cậu ấy không biết bơi, hai người bọn tôi cũng không biết bơi.

Giọng nói có phần gấp gáp cùng kinh hãi.

Kenson chưa kịp trả lời thì tiếng nói của Agil đã truyền tới.

-Không kịp nữa đâu, các người thử nhìn bảng danh sách người chơi tử nạn đi.

Lời nói của Agil đều làm cho mọi người giật mình và rồi cũng tranh thủ mở ra danh sách

Quả nhiên, đúng như lời Agil, bảng danh sách tử nạn mới nhất xuất hiện cái tên Yoshi, trên đó còn có để nguyên nhân chết.

Asuna cùng Yuna đều hít vào một hơi, sau đó hai nàng sợ hãi hướng mắt nhìn lại bên bờ biểu hiện có vẻ rất lo lắng.

Khi thấy Trần Tinh vẫn còn đứng bên bờ, hai người cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, một chiếc thuyền bằng lá khác xuất hiện, Trần Tinh cử động tiếp lại làm cho Asuna cùng Yuna đều nín thở.

Hắn không do dự bước lên đó, phải biết là cái chết của Yoshi còn chưa có lời giải đáp, một người bình thường cho dù không biết bơi đi chăng nữa cũng không thể lập tức chìm xuống và chết nhanh như vậy, ắt hẳn phía dưới có bí mật nào đó còn đang bị che giấu.

Hiện tại Trần Tinh lại tiếp tục dẫm lên "vết xe đổ" của Yoshi trong khi bí ẩn đó còn chưa giải thích được. Thử hỏi làm sao hai cô gái không lo lắng cho được.

Kỳ lạ là chiếc thuyền chở hắn đến bên bờ toà thành này vẫn không có vấn đề gì xảy ra.

-Có chuyện gì sao?

Trần Tinh giọng nói vang lên, lúc này mọi người mới hồi phục lại tinh thần.

Người đồng bạn còn lại của Honkai nghe vậy liền nổi giận hét lớn

-Là người? Có phải là người hại chết Yoshi?

Vừa hét y còn dự định lao lên, nếu không phải Honkai giữ lại có lẽ y cũng đã động thủ với Trần Tinh.

Lúc này, Agil cũng đứng ra chắn trước mặt người này rồi nghiêm túc nói

-Chuyện vừa rồi không ai muốn xảy ra, thế nhưng tốt nhất là cậu nên làm rõ nguyên nhân tránh để cảm xúc chi phối mà cố tình vu oan cho người khác. Vừa rồi chúng ta đều thấy chiếc thuyền bỗng nhiên bị chìm cho nên bạn cậu mới chết. Đây chỉ là sự cố và Không liên quan gì đến Trần Tinh.

-Ta không cần biết, chính là hắn...

-Đủ rồi.!!!

Honkai hét lớn một tiếng rồi ánh mắt sắc bén nhìn người này, lời nói của y định nói cũng bị đánh gãy, khi nhìn thấy biểu hiện của Honkai thì y cũng tức giận hừ một tiếng nhưng cũng không truy cứu nữa.

Trần Tinh từ đầu tới cuối hoàn toàn không để tâm, cứ như thể lời nói hai người bọn họ chỉ như là lời nói của con giun cái dế, hoàn toàn chẳng có sức ảnh hưởng nào đến hắn.

Bởi vì tiếng của "một con giun" hắn nghe không hiểu thì làm sao trả lời.

Từ lúc Agil nói gì đó thì Trần Tinh cũng đã đi tới đứng trước cánh cửa pha lê kia.

Điều này càng làm cho hai người Honkai cảm thấy tức giận, thế nhưng có vẻ đúng như Agil nói, bọn họ không có chứng cứ xác thực là Trần Tinh làm nên cũng chỉ còn cách im lặng mà oán hận.

Tạm gác lại chuyện này, đoàn người tiến vào bên trong, giống như bên ngoài, tất cả mọi thứ trong này đều được làm từ pha lê, từ cột trụ chống đỡ đến nền sàn phía dưới.

Ai cũng cẩn thận ghé nghiêng bộ dáng để phòng, kỳ lạ là đi khoảng 5 phút đến một thông đạo nhỏ hẹp hơn vẫn không có chuyện gì xảy ra. Cũng chẳng hề có một con quái vật nào xuất hiện cả.

Thế nhưng phía trong thì có vẻ âm u cùng không khí âm đạm hơn rất nhiều

-Senpai, Nơi này thật kỳ quái... Hay là chúng ta trở về đi có được không?

Yuna lên tiếng đề nghị, Asuna cũng dự định đồng ý, nhưng mà nàng chưa kịp nói thì đi ở phía sau Honkai cùng đồng bạn của y nhìn nhau gật đầu sau đó hai người động thủ.

-Aaa

Một người một đối tượng, Honkai rút dao kề cổ khổng chế Yuna, đồng bạn của y thì khổng chế Asuna bằng cách tương tự.

-Honkai, cậu làm gì! Cậu điên rồi sao? Mau thả Asuna-san cùng Yuna-san ra!!

Nghe được tiếng hét của hai người, Kenson xoay người thấy vậy liền tức giận mắng lớn.

Trần Tinh ánh mắt híp lại nhưng cũng chưa lên tiếng nói gì thì Honkai đã cười lên như điên, y cũng không quan tâm đến lời nói của Kenson mà hướng mắt nhìn thẳng Trần Tinh rồi nói

-Có phải ngươi cảm thấy rất bất ngờ không? Chúng ta đã thiết trí cái bẫy này từ rất lâu, tính toán rất nhiều chi tiết mới có thể thực hiện nó. Mặc dù kết quả không như mong đợi lắm nhưng dù sao ngươi cũng phải chết ở nơi này thôi, haha.

-Honkai, cậu đang nói...

-Kenson, không cần nói nữa.

Agil giữ Kenson lại vì lo sợ Honkai sẽ làm gì đó tổn hại Yuna.

Lúc này đồng bạn của Honkai cũng lên tiếng, nhưng mà không phải nói với đám người Trần Tinh mà nói với hình ảnh 3D truyền âm.

-Thủ lĩnh, kế hoạch có chút thay đổi, Yoshi đã chết, hai chúng tôi không thể dụ hấn vào trong và chỉ có thể không chế được hai con nhỏ này.

Hình ảnh xuất hiện trước mắt mọi người chính là một người toàn thân bị che phủ bởi lớp áo choàng màu đen, trên áo choàng đó cũng có thêu hình con nhện giống như mấy người khi này.

Hiển nhiên tất cả đều chỉ là một màn kịch, thông qua lời nói của tên này, tất cả đều có thể thấy được mục tiêu của bọn họ không chỉ riêng Trần Tinh mà còn có cả Asuna cùng Yuna trong đó.

Chỉ có điều không biết nguyên nhân bọn họ nhắm đến mấy người này là gì.

-Không sao, như vậy cũng được...Có lẽ hiện tại ngươi đang thắc mắc ta là ai và vì cái gì lại nhắm vào ngươi có đúng hay không?

Hình ảnh hướng về phía Trần Tinh mở miệng nói, giọng nói khàn khàn có lẽ y đang cố gắng đè nén cảm xúc của mình, thấy Trần Tinh vẫn không lên tiếng, người này gần từng chữ

-Chẳng những là ngươi, những người bên cạnh ngươi cũng đều phải chết. Không ngại nói cho ngươi biết, toà thành này mở lúc 18h và đóng lúc 21h. Sau khi đóng nó sẽ chìm xuống. Và nếu không rời đi kịp thì các ngươi sẽ biết cảm giác chết đuối là thế nào.

Agil nghe được nghi hoặc nhìn Kenson hỏi, bởi vì hiện tại đồng hồ đã điểm 20:55 phút. Nếu như đúng như vậy thì bọn họ vẫn còn 5 phút rời đi nơi này.

-Kenson, điều này là thế nào?

-Những thông tin liên quan đến nơi này chính là Honkai cung cấp, tôi cũng không biết có phải là thật như vậy hay không.

Trần Tinh từ đầu tới cuối hoàn toàn nghe không hiểu người trong hình ảnh nói cái gì. Hấn không lên tiếng là vì hấn lười nói nhảm và hấn nghĩ cũng không cần thiết. Bởi vì hấn đã thông qua Huyết Long để biết cách tìm được kẻ cầm đầu này.

-Rầm~

Một âm thanh vang lên, chỉ một cái chớp mắt thì tên đang không chế Asuna liền bị Trần Tinh một tát chết tươi không kịp ngáp.

Mọi người rung động chưa kịp định thần lại thì Honkai đã bị Trần Tinh bóp cổ nhấc lên cao.

Trần Tinh miệng lẩm bầm đọc cái gì đó không ai nghe được. Chỉ thấy khuôn mặt Honkai bắt đầu vặn vẹo, nó từ từ xoắn lại theo chiều kim đồng hồ và biểu hiện của y cũng tỏ ra rất đau đớn nhưng Honkai không thể phát ra bất kỳ thanh âm la hét nào.

-Bụp~

Cuối cùng, khi xoắn đến mức không thể xoắn thêm được nữa thì đầu của y cũng vỡ ra, ngay lúc này có một luồng ánh sáng trắng chui vào trong đầu Trần Tinh. Đây cũng chính là ký ức của Honkai.

Là Thần Vương, dĩ nhiên Huyết Long có nhiều chiêu trò, đây chỉ là một loại cực hình pháp quyết Huyết Long thích sử dụng mà thôi, đơn giản mà lại dễ thực hiện, cho nên y truyền cho Trần Tinh.

Mặc dù loại sư hồn thuật này thấp kém, đơn giản, dễ dùng, nhưng vì nó quá máu me nên ít có người sử dụng đến. Và không phải ai cũng thích hợp với nó.

Chỉ có những loại người như Huyết Long có sở thích tra tấn người khác mới đem ra dùng mà thôi. Còn một nguyên nhân nữa nhưng mà Huyết Long Thần Vương không nói cho Trần Tinh biết.

Nó được gọi là Huyết Tinh Sư Hồn Thuật. Cái tên đúng cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Nhất đao lưu - Trảm Phong

Không gian trong toà thành yên tĩnh đến lạ thường sau khi Trần Tinh giải quyết hai người kia.

Khoảng không phía trên đầu hắn cũng đã nổi lên ký hiệu màu đỏ, hiển nhiên điều này cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến Trần Tinh. Dù sao cũng chẳng có người nào có thể giết hắn cả trong lẫn ngoài thị khu an toàn.

Không như lần trước, Asuna cùng Yuna không kích động vì thấy hắn giết người nữa, thay vào đó là hai người có chút không biết nói gì và chỉ đứng một bên nhìn hắn.

Agil cùng Kenson thì rung động, tuy không hề có cảnh tượng máu me, nhưng nhìn phương thức chết của Honkai cũng làm hai người sồn da gà.

Agil trong lòng trầm nghĩ

-Quả nhiên lời đồn về hắn là đúng...

Không biết y có vì lần này mà còn tiếp tục nói chuyện một cách bình thường với Trần Tinh hay là đã có khoảng cách?

Dù sao thì giết người mà còn bình tĩnh như vậy chứng tỏ đây không phải lần đầu.

Quay trở lại Trần Tinh, giờ phút này hắn hoàn toàn không để tâm với những người khác đang đánh giá mình ra sao, bởi vì trong đầu hắn xuất hiện những hình ảnh khác nhau của Honkai, một số hình ảnh không liên quan liền bị Trần Tinh dẹp bỏ.

Được khoảng ít phút thì hắn mở đôi mắt ra. Biểu hiện chẳng có gì thay đổi. Hắn đã biết được người thủ lĩnh kia là ai, chỉ là không biết người kia mục đích là gì, nhưng hắn cũng không để tâm lắm. Khi nào gặp thì trực tiếp giết đi là xong.

Lúc này, mặt đất toà thành pha lê bắt đầu rung động, hiển nhiên lời nói của người kia là thật.

-Đi thôi, nơi này sắp chìm xuống rồi.

Thông qua ký ức, Trần Tinh biết được Dungeon ẩn này đã bị nhóm người này dọn sạch tất cả. Chỉ có điều là bọn họ không thể nào đánh thông tầng sâu nhất bởi vì cứ đúng 21h là toà thành này chìm xuống

Một Dungeon giới hạn số lượng người chơi hiển nhiên trong đó có chứa vật phẩm hoặc kỹ năng Vip. Điều này Trần Tinh cũng không để ý lắm, hắn dẫn đầu đi ra ngoài. Mọi người cũng không phản đối mà nhanh chóng đi theo.

Vẫn như cũ, mỗi lượt hai người, Asuna cùng Yuna lên trước, tiếp theo là Agil cùng Kenson. Cuối cùng là Trần Tinh.

Mọi người trở về bờ xem như không có chuyện xảy ra, lúc này trên bầu trời mây đen cũng dần kéo đến và che khuất đi ánh sáng của mặt trăng, toà thành pha lê bắt đầu chìm xuống, hiển nhiên đây chính là thiết kế của trò chơi.

Đã đi ra ngoài một chuyến cũng không thể cứ tay không mà về như vậy, dù sao thì Boss chính Floor 9 hắn cũng đã tiêu diệt, cho nên nhân tiện cơ hội này hắn cũng muốn càn quét Boss Floor 10.

Trên đường trở về không ai nói chuyện, và cả sau khi trở lại thị trấn cũng vậy. Agil cùng Kenson cũng đã rời đi.

Lúc này, Trần Tinh mới mở miệng dò hỏi

-Asuna, Yuna, ta dự định đi săn Boss Floor 10. Hai cô trở về trước đi.

Cả hai người nghe được đều muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy cũng không cự tuyệt đề nghị của hắn mà trở về quán rượu nghỉ ngơi.

Còn về Trần Tinh thì thông qua công dịch chuyển thẳng đến tầng 10.

Không giống như ở tầng 9, ở tầng 10 thì được thiết trí phổ xá trông giống như là thời phong kiến của Nhật Bản hơn.

Hiện tại cũng khoảng 22h kém 15, ngoài đường vẫn còn khá đông người chơi tụ tập phiếm chuyện với nhau.

Do Trần Tinh chủ động giết người, cho nên ký hiệu sát nhân màu đỏ trôi nổi phía trên đầu hắn hiện ra rất bắt mắt.

-Ủầy, các người nhìn kìa, tên này không phải là bên trong diễn đàn đoạn có đoạn clip của hắn đánh bay cá mập sao? Hắn...giết người.??

-Hắn tại sao lại không trốn đi? Chẳng lẽ hắn không sợ người khác giết mình sao?

-Ta làm sao biết? Mặc kệ hắn đi, tốt nhất đừng trêu chọc hắn làm gì, chúng ta cứ tiếp tục việc của mình, đừng nên dính dáng gì với hắn là được.

Trong khi có một số người không muốn trêu chọc Trần Tinh thì có một số người đánh chủ ý lên người của hắn.

Bởi vì bọn họ có vốn liếng chính là việc không thể chết trong khu vực an toàn, bên cạnh đó chính là việc cái đầu của hắn trị giá 10 triệu Coll.

Người đánh chủ ý lên người Trần Tinh là một nhóm gồm khoảng 10 thành viên. Hiển nhiên là một đoàn đội nào đó. Bọn họ cũng nằm trong tốp người chơi trên tiền tuyến thực lực cũng tương đối.

Ngoài ra còn rất nhiều ánh mắt ngấp nghé nhìn hắn. Nhưng bọn họ vẫn chưa có can đảm ra tay, bởi vì không phải ai cũng hiểu chiến.

10 người này biểu hiện đều rất bình thường, nói cười với nhau và đi qua người Trần Tinh. Thế nhưng những người này đều không có dấu hiệu báo trước nào tấn công hắn.

Mở màn cho việc này chính là một tên nhỏ con khoảng 1m6, trong tay y cầm một thanh dao găm lưỡi thẳng, nó có 4 lưỡi sắc bén xoắn hội tụ với nhau ở mũi dao. Với thiết kế này thì độ xuyên thấu cùng khả năng sát thương ắt hẳn phải rất cao.

Vị trí mà kẻ này nhắm tới chính là trái tim của Trần Tinh. Ý định của y chính là một kích lấy mạng của hắn.

Động tác người này dù có nhanh đến đâu cũng không thể nào nhanh bằng ánh mắt cùng phản xạ của Trần Tinh được, mặc dù những người này không thể bị giết ở khu vực an toàn, nhưng đừng quên Aincrad chính là một khối hình tháp khổng lồ lơ lửng giữa không trung, và nếu có người bị rơi ra khỏi nơi này cũng sẽ không có khả năng sống sót. Đây là lý do vì sao có những khu vực có hàng rào bảo vệ.

Bên cạnh đó Trần Tinh có rất nhiều cách để giải quyết những người này, và cách nhanh gọn lẹ nhất chính là đánh bay đám người này ra ngoài khu vực an toàn là xong.

Lực tác động không làm những người này chết được, nhưng cách mà bọn họ ngã cũng như va chạm đồ vật ở ngoài khu an toàn mới chính là nguyên nhân gây ra cái chết của bọn họ.

Không cần cầu kỳ, Trần Tinh chẳng thèm né tránh bởi vì động tác của hắn nhanh hơn, khi lưỡi dao cách ngực hắn còn hơn 20 cm thì bàn tay của Trần Tinh cũng tát bay tên này.

Những tên còn lại còn chưa kịp phản ứng thì cũng đã chịu số phận tương tự.

Những người đang để ý bên này thì cũng không biết chuyện gì đang diễn ra, trời đã tối cộng thêm tốc độ ra tay của Trần Tinh quá nhanh làm cho bọn họ chỉ có thể thấy được một người rồi một người biến mất chỉ trong vài cái chớp mắt.

Thế chất vượt trội cho nên sức ép khi di chuyển tốc độ cao đối với Trần Tinh là con số không. Hắn hoàn toàn không phải gánh chịu bất kỳ tác dụng phụ nào.

Một cuộc giao tranh ngắn ngủi cứ như vậy kết thúc. Đến khi Trần Tinh rời đi ra ngoài thành thì mọi người cũng xôn xao về việc danh sách tử nạn lại có thêm 10 người, nguyên nhân chết chính là "té chết".

Cho nên có thể nói, đối với Trần Tinh thì khu vực mà những người khác nghĩ rằng an toàn thì lại chẳng có tí tác dụng bảo vệ nào một khi hắn đã ra tay.

....

Màn đêm bao trùm lên tất cả mọi thứ, ở trong một căn phòng Heathcliff nghe thuộc hạ báo cáo về chuyện xảy ra vừa rồi cũng tức giận đập bàn. Ông ta hét lớn

-Năng mức thưởng lên gấp 5 lần, ta không tin hắn không chết.

Người này nghe xong cũng biểu hiện có chút khó coi, thế nhưng y cũng không nói gì mà vâng một tiếng rồi rời đi.

Đây không ai khác chính là Kima, hôm đó y tiến đến tầng 9 mục đích chính là xác nhận kẻ đánh bay cả mập bằng gậy bóng chày có phải là tên đã ra tay giết chết đồng bạn của mình hay không để tránh làm hại kẻ vô tội, bởi vì Heathcliff đã treo giải thưởng đầu hắn mà bắt chấp thân phận của hắn.

Nhưng hiện tại thì mọi chuyện dường như đã không còn có thể kiểm soát được nữa.

...

Đầu có trong một căn phòng khác, tiếng rên rỉ của một nữ nhân cùng với tiếng hi hục của một người nam hoà vào nhau theo sau mỗi tiếng chạch chạch mỗi lần bộ phận của hai người va chạm.

Âm thanh này kéo dài khoảng chừng 10 phút thì tắt hẳn. Sau một hồi thờ dốc thì nghe được giọng của nam nhân này vang lên.

-Bảo bối, việc của em ta nhất định sẽ hoàn thành, tên đó ta sẽ lấy đầu của hắn.

Người này nói xong còn nở nụ cười đậm đắng, kèm theo động tác niết lấy hai hạt đậu đỏ kia. Thế nhưng cô gái dường như không có cảm giác đau đớn gì.

Trên mặt cô ta chỉ là một mảnh băng sương giống như người chẳng có linh hồn vậy.

Người nam nhân cũng không dây dưa mà mặc đồ vào rồi chuẩn bị rời đi.

Ngay khi y bước ra cửa và chưa đi được bao lâu thì có một tên thuộc hạ của y đã báo cáo vụ việc xảy ra khi nãy.

Người này cũng nhíu chặt mày trầm tư. Sau đó lại liếc nhìn về phía căn phòng và phát phát tay cho thuộc hạ mình rời đi, không ai biết y suy nghĩ gì.

Người này không ai khác chính là hội trưởng công đoàn Barbarian-Bambo

....

Quay trở lại Trần Tinh, sau khi ra khỏi khu vực an toàn thì hắn một mạch đi tới vị trí con Boss mà không dừng lại.

Trên đường đi hoàn toàn không có creeps nào nên rất nhanh hắn liền đến được toạ độ cần thiết.

Phía trước mắt hắn chính là một ngôi đền theo phong cách của Nhật Bản, phía trước ngôi đền có một pho tượng cao chừng 2m5 mặc võ sĩ phục Samurai đang đứng nghiêm trang bộ dáng giống như canh gác cái gì đó.

Ngoài ra, hai hàng hai bên mỗi bên có chừng 10 pho tượng nhỏ hơn mặc trang phục của binh lính, trong tay cầm các mũi giáo bằng sắt.

Ngay khi Trần Tinh đi qua cổng chào ngôi đền thì xung quanh cũng được thấp sáng lên bằng ánh đèn bởi các ụ đá thờ nhỏ hơn.

Các pho tượng cũng bắt đầu run lên.

-rắc rắc~

Những mảng đất đá trên pho tượng Samurai lớn nhất cũng rơi xuống để lộ ra thân hình vốn có của nó.

-Rống~

Nó hét lên một tiếng giống như tiếng của dã thú bị quấy rối, chiếc lưỡi còn dài ra như lưỡi rắn đang đưa trông rất kinh tởm, ánh mắt cũng dạ lên một màu xanh tà ác. Trên đỉnh đầu của nó cũng hiển hiện những thông tin cơ bản

Kagachi the Samurai Lord

Hp: 25.000/25.000

Sát thương: 500-900

Phòng ngự: 60-90

Không thể không nói, đối với một con Boss thiên về phòng ngự có lẽ sẽ dễ giết hơn nhiều so với một con Boss thiên về tấn công đối với người bình thường.

Thiết nghĩ sát thương cơ bản của nó tối đa là 900 chưa kể cộng sát thương của vũ khí cùng những yếu tố khác quan khác, chỉ cần người chơi ăn một đao của nó thì cũng lên bờ xuống ruộng rồi huống chi con Boss này trong tay cầm tới tận hai thanh đao.

Mở màn cho cuộc tấn công chính là việc 20 con tiểu đệ của nó lao về phía Trần Tinh.

Nhìn các mũi giáo đang hướng về mình, Trần Tinh hoàn toàn không có ý định bị đâm.

Dù cho hắn không tránh không né cũng không có chuyện gì xảy ra kể cả mất 1 Hp nào. Nhưng đừng quên là hiện tại hắn đang rèn luyện tới giản chiêu thức của mình.

Tối giản chiêu thức cũng đồng nghĩa kèm theo tối giản thân pháp trong đó. Việc tránh né là cần thiết, cho dù tổ chất thân thể có cao đến đâu đi nữa vẫn phải luôn tập phản xạ tránh né một cách tự nhiên nhất.

Mục đích của việc này chính là sự cơ động, hắn không chỉ muốn chỉ có sức mạnh cùng phòng ngự tăng, hắn còn muốn tốc độ phải tăng. 100m/s được cho là tốc độ của siêu nhân nhưng nó cũng có hạn chế, đó là không thể di chuyển liên tục trong thời gian dài mà phải cần một khoảng nhỏ thời gian ổn định mới có thể di chuyển tiếp.

Bên cạnh đó, hắn còn muốn đạt được tốc độ nhanh hơn, siêu việt cực hạn hiện tại bản thân, siêu việt mốc 100m/s, bởi vì không nhất thiết trọng lực ở thế

giới nào đó cũng giống ở đây hoặc giống như lần hấn đối đầu cùng Dạ Xoa ở tỉnh không kia. Ngay cả tự bước đi hấn còn không làm được...

Bằng cách nào? Đây là câu hỏi hấn đặt ra cho mình lúc này.

Trần Tinh hoạch định trước tiên việc tu luyện tốc độ chính là bằng mắt, giai đoạn đầu là thông qua ánh mắt để bắt kịp tốc độ ra chiêu của đối thủ trước

Từ đó mới làm tiền đề cho thân thể tránh né, tránh né 1 đòn 2 đòn và sau đó tránh né liên tục không còn cần thời gian để thân thể ổn định nữa.

Mặt khác, mắt chính là nơi "nhận diện và làm ra phản xạ" nhanh nhất, nếu ngay cả việc nhìn được động tác của đối thủ cũng không làm được thì nói chi đến việc cơ thể tiến hành tránh né?

Trần Tinh nghĩ như vậy nên mới bắt đầu luyện tốc độ mắt trước, sau đó tới tốc độ di chuyển. Còn những mục tiêu cao hơn thì phải đợi hấn hoàn thành được mục tiêu cơ bản này trước đã.

Bởi vì đối thủ của hấn là những kẻ yếu hơn bản thân hấn rất nhiều cho nên tốc độ xuất chiêu của những con creep này cứ như là bị chậm lại phân nửa thời gian thực tế so với tốc độ ánh mắt của Trần Tinh vậy.

Để khắc phục điều này, hấn nghĩ ra cách chính là "rút ngắn khoảng cách", khi các mũi giáo cách cơ thể hấn 10cm, hấn mới tiến hành tránh né.

Trong khoảng cách đó, Trần Tinh có thể dễ dàng tránh được, kể tiếp hấn lại hạ khoảng cách xuống còn 5cm, tức là đợi khoảng cách mũi giáo đến người hấn còn 5cm Trần Tinh mới né tránh.

Ở khoảng cách này, Trần Tinh chợt nhận ra một điều, bởi vì tốc độ của creep thật sự chậm hơn tốc độ phản xạ mắt của hấn quá nhiều cho nên không có tác dụng rèn luyện phản xạ mắt mà chỉ có tác dụng rèn luyện tốc độ di chuyển mà thôi.

Điều này chứng tỏ hấn thất bại trong việc hoạch định phương pháp rèn luyện của mình.

Đúng thôi, không ai có thể không thất bại trong việc gì mà một đường bằng phẳng thành công cả.

Hấn không nản lòng, dù sao biện pháp này vẫn có tác dụng tu luyện tốc độ di chuyển, cho nên Trần Tinh vẫn tiếp tục áp dụng.

Cũng là khoảng cách 5cm, hấn tránh né được một vài ngọn giáo đâm tới, thế nhưng vẫn không tránh né được các ngọn giáo còn lại.

Điều này cũng dễ hiểu, mật độ dày đặc trừ phi hấn rời khỏi luân phạm vi tấn công của 20 con creep này mới có thể hoàn toàn tránh né.

Nhận thấy Kagachi the Samurai Lord cũng không có ý định lao lên tấn công, Trần Tinh cũng cảm thấy không cần thiết phải dứt điểm nhanh lắm gì. Cho nên hấn cũng tranh thủ luyện tập.

Ban đầu là tránh được 1,2 giáo, từ từ sau 30 phút thì hấn tránh được 4-5 giáo, cứ thế sau 2h luyện tập, hấn đã dễ dàng tránh được 20 giáo với khoảng cách 5cm.

Trần Tinh một lần nữa hạ xuống khoảng cách còn 3cm, sau 3h, khoảng cách còn 1cm. Tới khi trời sáng đồng hồ điểm 6:00 thì trong đầu hấn cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Cảm thấy hài lòng về thành quả đạt được. Chỉ trong chớp mắt, Trần Tinh liền giải quyết gọn lẹ đám creep này.

Được lập trình sẵn cho nên sau khi hấn tiêu diệt đám tiểu đệ của Kagachi the Samurai Lord, thì nó cũng bắt đầu tấn công Trần Tinh.

Nó vung đao quét ngang đầu hấn, lúc này khi thanh đao cách cổ Trần Tinh còn đứng 1cm thì thân ảnh hấn hơi loé lên một chút.

Khi thanh đao lướt qua chẻ cắt ngọt thân cây thì vị trí Trần Tinh cũng đã đứng phía sau con Boss này.

Trần Tinh cũng muốn xem tuyệt chiêu của con Boss này là gì để xem khi nó Nộ lên thì tốc độ có nhanh hơn chút nữa không?

Cho nên hấn cũng không ra tay kết liễu nó mà dùng cây gậy bóng chày nhắm thẳng lỗ hậu con boss mà đâm tiến hành câu máu nó.

-Rống-

Tiếng thét vang vọng khắp ngôi đền, gương mặt nó cũng biểu hiện nỗi đau đớn tột độ, lượng máu của Kagachi the Samurai Lord cũng nhanh chóng chuyển sang màu đỏ.

Còn đứng 1/10 lượng máu ban đầu, nó phần nộ bắt quăng đi một thanh đao sau đó hai tay cầm duy nhất một thanh đao chém về phía Trần Tinh.

Thanh đao này dĩ nhiên là Katana, cho nên lực xuyên thấu rất mạnh. Thế nhưng đây không phải điểm mấu chốt, điểm mấu chốt chính là cũng khoảng cách 1cm đó Trần Tinh làm ra hành động tránh né, kỳ lạ là hấn tránh không được.

Dường như lưỡi đao được kéo dài ra hoặc chính xác hơn là luồng gió ba động làm cho phạm vi sát thương rộng ra.

Mặc dù hấn không bị làm sao nhưng đáng tiếc chính là con Boss do lực phản dame đã chết. Hấn không còn đối thủ thí luyện nữa. Trần Tinh lắc đầu, dù sao vẫn còn rất nhiều cơ hội để hấn tiến hành đức luyện nữa.

Hấn cũng dự định rời đi sau khi thông cáo vang lên khắp toàn bộ Aincrad. Nhưng một vật nằm trên đất do Kagachi the Samurai Lord rơi ra khiến hấn cảm thấy hứng thú.

Là một quyển sách màu vàng nạm kim cương, trên đó có dòng chữ bằng tiếng Anh.

Tạm dịch là Dao pháp kỹ năng. Hấn cảm thấy bản thân cũng thiếu khuyết về mặt chiến kỹ nên cũng thử đưa vào Hệ Thống xem thế nào, bởi vì hấn còn có mục Tinh Luyện, biết đâu lại giúp ích được hấn sau này.

-Ting~ Học tập thành công Dao pháp kỹ năng. Trường phái Nhất Dao Lưu: Trảm Phong.

Kỹ năng mô tả: Sử dụng vũ khí là Dao, vận dụng chiêu thức tiêu hao 100 Nội lực hình thành một luồng gió bao phủ thanh Dao. Tác dụng: Kéo dài phạm vi công kích. Sát thương gây ra bằng với sát thương của người sử dụng kèm theo 5% tỉ lệ xuyên thấu phòng ngự đối phương.

Trần Tinh còn chưa biết tác dụng của nó thế nào cũng như chưa kịp sử dụng thử xem uy lực ra sao thì đã có một tốp người đi đến.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Trảm Phong - Uy lực

Tốp người này gồm khoảng 50 người, xem ra là một đoàn đội quy mô lớn, người dẫn đầu Trần Tinh cũng quen, chính là thanh niên class cung thủ chỉ dẫn hấn vị trí Hồ Lăng Quên lúc còn ở tầng 3 kia.

Gặp được Trần Tinh, Rikimaru cũng rất bất ngờ, y không nhận ra hấn chính là người cứu đoàn viên của mình cho nên cũng thái độ cũng rất cảnh giác.

Bất quá y cũng không ăm đầu sinh sự với "thành phần nguy hiểm" như Trần Tinh làm gì, chỉ dừng bước và đánh giá hấn.

Trần Tinh thấy vậy cũng không dự định tiến lên chào hỏi hay bắt chuyện, dù sao hai người cũng không có giao tình gì.

Hấn đi vào ngôi đền tiến lên tầng 11. Sau khi hấn rời đi, có một người trong nhóm này tiến lên nói gì đó với Rikimaru, nhưng lại bị y tức giận quát lớn một trận.

Nếu như Trần Tinh để ý kỹ sẽ thấy được, người này chính là tên mà hấn muốn tìm - loại người tỏ ra ngu ngốc nhưng thực chất lại ẩn sâu sự nguy hiểm của mình đằng sau tiếng cười nói kia.

Sau khi bị mắng một chập, tên này cũng chỉ cười hi hi gãi đầu xin lỗi sau đó lui về phía sau, nhưng ánh mắt y ta loé lên sự oán hận nhìn Rikimaru dẫn đội phía trước.

Hiển nhiên người này cũng đã mưu tính điều gì và không ai biết mục đích của y là gì..

....

Trần Tinh sau khi đến một quán trọ ở tầng 11, việc đầu tiên hấn làm chính là phát một tin nhắn cho Asuna cùng Yuna báo vị trí quán trọ, sau đó hấn mới mở ra bảng nhân vật, mục đích chính là xem xét thành quả một đêm luyện tập của mình thế nào.

Thông số nhân vật

Trần Tinh

Level: 1

Trạng thái hiện tại: Con người

HP: 1.500.000/1.500.000

MP: 1.500.000/1.500.000

Sức mạnh: 11.000

Phòng ngự: 7.000

Tốc độ tấn công: 100 Chiêu/s (tối đa)

Tốc độ di chuyển: 120 m/s (tối đa)

Trí tuệ - IQ: 124 (Tăng khả năng lĩnh ngộ, lập luận, suy nghĩ, phản xạ)

Tốc độ hồi phục sinh lực: 150 HP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục sinh lực = $0,01\% \times \text{Max HP}$

Tốc độ hồi phục chân khí: 75 MP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục chân khí = $0,005\% \times \text{Max MP}$

May mắn: 2

Điểm thuộc tính tự do: 0

Kỹ năng:

1-Cuồng Nộ. Kỹ năng mô tả: Trong vòng 3s ở trạng thái Cuồng Nộ tốc độ xuất chiêu tăng gấp đôi, sát thương gây ra có 2% chí mạng.

2-Nhất đao lưu: Trảm Phong. Kỹ năng mô tả: Sử dụng vũ khí là Đao, vận dụng chiêu thức tiêu hao 100 Nội lực hình thành một luồng gió bao phủ thanh Đao. Tác dụng: Kéo dài phạm vi công kích. Sát thương gây ra bằng với sát thương của người sử dụng kèm theo 5% tỉ lệ xuyên thấu phòng ngự đối phương.

(Có thể đưa kỹ năng bản thân tự lĩnh ngộ được quy đổi thành kỹ năng theo cấp độ để hệ thống tăng cấp dựa vào Tinh luyện)

Trang bị: Death God's Scythe, Death God's Gown

Vật phẩm: Chìa khoá, bản đồ.

Nhiệm Vụ: 2-Học tập kỹ năng đầu tiên. Nhiệm vụ mô tả: Có thể lựa chọn kỹ của một con Boss bất kỳ bằng cách giết nó 3 lần. Chỉ học được một kỹ năng! (Hiện có 1 phần thưởng chờ nhận)

Súng Vật: Không (chưa mở) (Level mở 50)

Pháp bảo: Không (chưa mở) (Level mở 100)

Vòng quay hắc ám: 0 (Mỗi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc hấp thụ năng lượng tương ứng sẽ được quy đổi thành điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm này sẽ được chủ động đưa vào Kinh nghiệm dự trữ. Mỗi một lần quay bằng số kinh nghiệm cần để lên cấp tiếp theo) (Level mở điều kiện: hoàn thành 100 nhiệm vụ - đã hoàn thành 1 nhiệm vụ)

Chế tạo: Cần nguyên liệu cùng bản thiết kế chi tiết. Tỉ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level cần 100)

Tinh luyện: Cần vật phẩm cùng nguyên liệu hoặc Kỹ năng cùng năng lượng cần thiết. Tỉ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level mở 10)

Kinh nghiệm thăng cấp tiếp theo: 0/10

Kinh nghiệm dự trữ: 10 tỷ (Có thể lựa chọn bản thân tự hấp thụ hoặc cho vào kinh nghiệm để thăng cấp)

Có thể nói vấn đề hấn quan tâm lớn nhất chính là thông số tốc độ di chuyển kia. Từ 100m/s đã lên 120m/s.

Mặc dù chỉ là tăng thêm chút đỉnh nhưng đây cũng xem như động lực để hấn càng ra sức tu luyện hơn.

Điểm khác biệt thứ hai chính là kinh nghiệm dự trữ của hấn sau 10 tầng chính là 10 tỷ.

Từ level 1 lên level 2 thì cần 10 Exp, từ 2 lên 3 thì cần 100 Exp. Cứ thế tính lên 10 tỷ Exp chỉ khiến hấn lên được level 11.

Nhận thấy trong khi đẳng cấp quá thấp mà lượng số đếm sau dấu "," quá nhiều. Chỉ cần nhìn thôi cũng đã rối mắt. Cho nên Trần Tinh muốn thay đổi đôi chút thông số tăng cấp cũng như lượng Exp. Càng ít càng dễ kiểm soát, càng đơn giản càng thuận lợi.

-Dâm long, làm thế nào để thay đổi chỉ số kinh nghiệm cho đơn giản lại?

Đã quá quen thuộc với cách xưng hô này của Trần Tinh, nên Huyết Long Thần Vương cũng không nổi đoá như những lần trước.

Y chỉ hừ một tiếng rồi trả lời

-Chỉ cần người tự mặc niệm thì được thôi, chuyện đơn giản như vậy cũng hỏi bốn Thần Vương, không có chuyện gì nữa thì đừng làm phiền ta.

Âm thanh tới đây cũng dừng lại, Trần Tinh không dây dưa mà thực hiện theo theo Huyết Long nói.

Mặc dù không biết làm sao nhưng hắn vẫn thử tập trung suy nghĩ mặc niệm trong lòng.

Chỉ thấy từ từ hệ thống có những biến hoá rõ rệt. Dù sao thì hắn vẫn là "chủ nhân" của cái hệ thống này. Cũng giống như việc hệ thống sinh ra là để phục vụ cho hắn vậy.

Chẳng có biến đổi gì nhiều, chỉ khác duy nhất chỗ kinh nghiệm cần lên cấp thay vì 0/10 đã đổi thành 0/1. Và mục kinh nghiệm dự trữ 10 tỷ cũng đã xuống vền vền 11 điểm.

Từ level 1 lên level 2 cần 1 điểm kinh nghiệm, từ level 2 lên level 3 cũng chỉ cần 1 điểm. Đến cuối cùng 10 lên 11 vẫn cần 1 điểm.

Cộng hết tất cả lại vừa đúng 11 điểm. Thay vì 10 tỷ để lên cấp 11, hiện tại chỉ cần 11 điểm lên cấp 11. Đã tối giản lại cách tính, chỉ có điều 1 điểm sau mỗi lần lên cấp lại được hiểu theo chính là gấp 10 lần trước đó.

Cũng có nghĩa là ví dụ hắn giết 10 con quái thì được 1 điểm Exp và đủ để lên level 2. Nhưng từ hai lên 3 hắn phải giết 100 con quái mới có thể đạt được thêm 1 điểm Exp nữa.

Trần Tinh cảm thấy hiện tại đã khá hơn rất nhiều, không còn bị những con số là rối mắt nữa. Giết bao nhiêu hắn không cần quan tâm, hắn chỉ quan tâm số điểm kinh nghiệm dự trữ của mình là bao nhiêu mà thôi, 11 điểm tương đương hắn có thể lên cấp 11. Có thể đủ điều kiện mở ra nhiều mục trong Hệ thống. Nhưng mà hắn vẫn chưa muốn, dù sao hắn vẫn chưa thật sự cần thiết từ sự giúp đỡ của hệ thống cho lắm.

Tạm gác chuyện này sang một bên, ngay khi Trần Tinh chuẩn bị nghỉ ngơi thì hắn nhận được tin nhắn của Asuna.

-Senpai, hai người bọn em đang dự định train quái, anh có muốn đi cùng không?

Trần Tinh nghĩ nghĩ rồi cũng nhắn tin từ chối, dù sao hắn cũng muốn nghỉ ngơi một lát.

....

Hắn nhắm mắt liền là 5 tiếng, khi tỉnh lại thì trời cũng đã giữa trưa.

Tinh thần hắn cũng đã tốt hơn rất nhiều, hắn cảm thấy hiện tại thích hợp nhất chính là việc tiếp tục kiếm thêm điểm kinh nghiệm cũng như đột phát cực hạn của bản thân không chỉ riêng mỗi tốc độ thôi.

Mỗi một hạng mục Trần Tinh đều muốn có sự gia tăng.

Hắn cũng không dự định thông báo cho Asuna cùng Yuna.

Trần Tinh cứ thế rời đi trong sự xì xào bàn tán của rất nhiều người và cũng không ai dám đứng ra xung đột trực diện với hắn mà chỉ ngấp nghé hành tung của hắn rồi rời đi.

Trần Tinh không hề quan tâm những vấn đề này, kể cả có người muốn đối phó hắn cũng chẳng thêm để ý đến.

Hắn không có vương bận, hắn không có bất cứ nhược điểm nào, trên hết, trong mắt hắn những người này thật sự không khác gì một con kiến không có răng.

Một con kiến có răng thì còn sợ đau khi nó cắn ngược, con kiến không răng thì có gì phải sợ? Nếu nó vô tình xuất hiện trong tầm mắt thì cứ tiện tay giết đi thôi có gì phải để tâm?

Trần Tinh một đường hướng đông mà đi, tầng thứ 11 này được thế kể như là một vùng thảo nguyên cùng với các dãy núi xếp không theo một quy luật nào, cho nên đi bất luận cái phương hướng nào đều như nhau.

Phía trước hắn là một đoàn gồm 7 người chơi đang trên đường trở về thị trấn, như vậy có lẽ quái ở phương hướng này bọn họ cũng đã dọn sạch rồi.

Người trên tiền tuyến hiện tại rất đông, cho dù Trần Tinh có đánh thông bao nhiêu tầng đi nữa hắn vẫn cảm thấy không đủ cho bọn họ farm.

Trần Tinh thầm nghĩ

-Có lẽ tổ nhất là đánh thông đến tầng 50...

Trong lúc Trần Tinh suy nghĩ giải pháp thì phía trước 7 người này cũng đã dừng bước, một mặt biểu hiện cảnh giác nhìn hắn.

Một người trong đó lên tiếng

-Hội trưởng..phía trước hình như là người ngoài cần tìm thì phải..

Người được gọi hội trưởng không ai khác chính là Bambo - người đứng đầu quân đoàn xếp thứ hai Barbarrian. Không biết y vì sao lại tìm Trần Tinh để làm gì.

Bambo nghe đoàn viên mình nói cũng gật đầu sau đó chủ động tiến về phía Trần Tinh. Đứng trước mặt hắn Bambo không hề có biểu hiện của một lãnh đạo gì mà nở nụ cười thân thiện với hắn, y nói

- Xin chào, tôi là Bambo - hội trưởng quân đoàn Barbarrian. Rất hân hạnh được gặp anh, tôi có chuyện muốn nói cho anh, không biết anh có thời gian không?

Người này tự giới thiệu, sau đó còn lịch sự đưa tay ra phía trước, nụ cười trên mặt vẫn không tắt.

Trần Tinh càng nhìn càng cảm thấy chán ghét, loại người "nguy quân tử" này hắn không thèm đếm xỉa tới huống chi là mở miệng nói chuyện.

Mặc dù đây chỉ là một cách xã giao, thế nhưng thử hỏi một người đứng đầu lãnh đạo nhiều người như vậy mà chẳng bộc lộ ra một tí gì về phong thái lãnh đạo.

Điều này nói lên vấn đề gì? Chính là việc tâm cơ của y rất sâu! Hơn hết, hắn rõ ràng thấy được những thành viên trong đoàn đội y rất "biết điều" khi hội trưởng của mình nói chuyện cùng người khác. Đây là một sự phân biệt về cấp bậc. Đa số người chơi thành lập công hội đều quen biết hoặc là bạn bè quan hệ, cho nên khi nói chuyện với nhau cũng có một sự thoải mái, còn hiện tại, tuy Bambo tỏ ra hoà đồng nhưng nhìn thái độ của thành viên y liền biết bình thường người này cũng không dễ nói chuyện như vậy.

Trần Tinh hoàn toàn làm ngơ và tỏ thái độ không muốn tiếp xúc cùng Bambo. Hắn tiếp tục tiến lên phía trước.

Bambo thấy vậy cũng biểu hiện có chút khó xem, thế nhưng y cũng không làm ra hành động gì quá khích. Có thể nói sau khi Trần Tinh rời đi ánh mắt của Bambo hiển nhiên không còn thân thiện như ban đầu. Y nói gì đó với đám tiểu đệ của mình sau đó cả bọn cũng trở về, hiển nhiên lại là âm mưu gì đó.

...

Trần Tinh men theo đường mòn các vách núi đi xuyên qua bên kia, trước mắt hắn là một thảo đồi thảo nguyên rộng lớn trải dài tới cuối tầm mắt của hắn.

Thế nhưng đây không phải điểm nổi bật, nổi bật nhất chính là việc trên một thảo nguyên đó có "quá trời quá đất" creep.

Một bầy trâu lên đến hàng nghìn con. Không những thế, ngoài trâu ra còn có một số creep khác đại loại như rắn, rết, chuột, kiến... Mỗi loài một khu, chia nhau chiếm trọn địa bàn rộng lớn.

Thiết nghĩ đây được xem như "phần thưởng" sau khi đánh thông tầng thứ 10. Nếu đúng là như vậy thì tầng 21 cũng sẽ có số lượng creep lớn như vậy.

Trần Tinh âm thầm tính toán, với số lượng creep lớn như vậy thì theo một cách thông thường thì hắn ít nhất phải bỏ ra cả 10-15 ngày mới có thể giải quyết được tất cả.

Không thì hắn phải chấp nhận, hoặc tìm ra giải pháp nào hữu hiệu hơn hoặc giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hắn dự định chính là mở rộng ra địa bàn farm cho tất cả mọi người, mục đích thì không cần phải nói. Cho nên hắn cần nhanh chóng giết đến các tầng càng cao càng tốt.

Thế nhưng mỗi tầng thì thiết trí khác nhau và vị trí con Boss cũng đã thay đổi hết, ngay cả Kayaba hiện tại cũng chỉ còn là một người chơi bình thường như những người khác thôi.

Mọi người hiện tại đa số phải phí hầu hết thời gian vào việc tìm toạ độ Boss vì phải gặp quái ngăn cản.

Nhưng giờ đã có Trần Tinh, đơn giản nếu chia theo 4 hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, lấy tâm làm khu vực an toàn. Vậy thì Trần Tinh một đường farm triệt để một hướng thì những người còn lại chỉ còn cách tập trung vào ba hướng còn lại.

Như vậy thì xác suất tìm ra Boss sẽ nhanh hơn và bọn họ cũng có không gian tăng level lên không lo bị tụt hậu so với quái.

Quay trở lại vấn đề, hắn dĩ nhiên muốn farm hết tất cả lũ creep trước mắt này. Như vậy đồng nghĩa với việc hắn phải bỏ thời gian ít nhất 10 ngày. Trần Tinh nghĩ nghĩ, hắn nhắn cho Asuna cùng Yuna một tin thông báo hai người sau đó lao vào công cuộc cày kinh nghiệm.

Ngày đầu tiên, vì Trần Tinh vừa farm vừa tập luyện cho nên số lượng creep hắn farm được chỉ vèo vèo 3 nghìn con.

Trong khi số còn lại lên đến gần 900 nghìn con nữa. Con số này phải nói là quá nhiều so với một người. Trên thực tế có thể còn nhiều hơn số đó.

Hắn cứ thế giết quái ngày đêm không ngừng nghỉ, đến giữa đêm ngày thứ hai thì lại nảy sinh một vấn đề mới, đó chính là việc Trần Tinh cảm thấy đầu óc bắt đầu có chút mơ hồ.

Đây chính là biểu hiện của sự xuống sức về tinh thần, dù sao đây cũng không phải thực thể của hắn mà chỉ là ý thức.

Có thể nói cho dù là Thần cũng cần phải nghỉ ngơi, hơn nữa ý thức của hắn không khác gì một người bình thường, cho nên cảm thấy mệt là điều hiển

nhien.

Nhìn trước mắt vẫn có hàng loạt lũ quái xong về phía mình trong khi mắt hắn cũng đã muốn mở không nổi.

Trần Tinh cắn răng cố gắng giết thêm chút nữa, hắn lấy ra thanh lưỡi hái to tướng rồi hét lớn một tiếng

-Trảm Phong!!!

Đầu óc không còn thông suốt cho nên vấn đề cơ bản nhất về kích hoạt kỹ năng Trần Tinh cũng đã quên.

Thế nhưng, điều này lại mang đến một hiệu quả vượt quá mức mong muốn của hắn.

Trong khi kỹ năng Nhất đao lưu: Trảm Phong chỉ yêu cầu 100 năng lượng vào Đao thì Trần Tinh lại dồn hết sức lực đúng 1 triệu đơn vị năng lượng vào lưỡi hái.

Xung quanh lưỡi hái cũng toả ra một làn khói trắng bao phủ mọi thứ, hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Chỉ có thể nghe được tiếng eee như tiếng chuông gió, nhưng cơ bản nó là âm hưởng của gió ma sát với vũ khí phát ra.

Mọi thứ đều chìm trong mờ ảo

-Xẹt..

Một ánh sáng trắng loé lên, sương mù bao phủ xung quanh khu vực thảo nguyên này nhanh chóng biến thành một con ốc xoáy màu trắng hình phễu, đều kỳ lạ chính là hình phễu có miệng lớn ở dưới mặt đất và miệng nhỏ đang hướng về phía bầu trời.

Chiều cao của ốc xoáy được tính bằng km, chính xác là tầm khoảng 2-3 km

Và rồi tất cả con creep trên thảo nguyên này cùng một lúc đều dừng lại hành động, có con đang lao lên tấn công Trần Tinh, có con ở từ phía xa đang nằm ngù...tất cả bọn chúng đều dừng lại động tác và không có âm thanh nào phát ra.

Cảnh tượng này không ai có thể chứng kiến được. Nó diễn ra trong ít giây. Sau khi ốc xoáy tan đi thì mọi thứ cũng trở lại bình thường.

Nhưng lúc này, hoàn toàn không thể nhìn thấy bất cứ một sinh vật sống nào, kể cả lũ creep đông nghìn nghịt kia cũng đã biến mất, ngoại trừ việc mặt cỏ thảo nguyên sắp xếp theo một vòng xoáy thì không có gì đặc biệt.

Đáng lưu ý nhất chính là tâm của vòng xoáy này đang nằm một người đang ngủ say. Người này không ai khác chính là Trần Tinh.

Uy lực của Trảm Phong thật sự có thể chính là đây. Nhưng mà điều này Trần Tinh có thể nhớ được mà vận dụng được hay không thì không biết. Bởi vì lúc này hắn thật sự cảm thấy rất mệt, trên hết, hắn vận dụng chiêu thức này trong trạng thái tinh thần không tỉnh táo.

Hắn đã ngủ ngay lúc thực hiện xong chiêu vừa rồi mà bất chấp chuyện xảy ra tiếp theo là gì. Dù sao thì hắn cũng không thể bị giết được vì cơ bản không ai có thể phá vỡ phòng ngự của hắn huống chi lượng sinh lực của hắn vẫn đầy 1,5 triệu.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Tuần Thú sư (1)

Không biết qua bao lâu thời gian, chỉ có thể biết được Trần Tinh đã ngủ một giấc rất thoải mái, hắn từ từ mở đôi mắt ra.

Đập vào mắt hắn chính là bầu trời trong xanh, mây trắng lượn lờ quanh người, tiếng gió thổi rì rào bên tai cùng với một âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh nghe có vẻ non nớt, tựa như tiếng chim nhưng lại trầm và hữu lực hơn rất nhiều.

-réc réc

Chưa kịp tìm hiểu là thứ gì thì tay hắn cũng đã bị vật gì đó mổ mổ. Cảm giác có phần mát lạnh cùng nhầy nhụa có chút khó chịu. Trần Tinh liền không do dự ngồi bật dậy.

Lúc này, hắn mới nhìn rõ ràng thứ làm phiền tay mình là gì. Một con vật hay xuất hiện trong thần thoại với bộ lông màu vàng mượt xen lẫn những mảng

lông trắng trông rất nổi bật, cái đầu chim giống như đại bàng với đôi mắt đen tuyền to tròn cùng chiếc mỏ hơi cong xuống nhìn có vẻ rất uy nghiêm, thân mình thì lại như một con sừ tử con, và trên lưng còn có hai cái cánh chim đang gấp lại trải dài đến tận chiếc đuôi đang ngoe ngoáy qua lại.

Nó hướng về Trần Tinh nghẹo đầu sang bên tỏ vẻ hiếu kỳ đánh giá hần, trong lúc này Trần Tinh cũng thấy được những thông số của con vật này

Storm Griffin (chưa trưởng thành)

Đẳng cấp: 1

Hp: 4000/4000

Mp: 2000/2000

Sát thương: 78-120

Phòng ngự: 34-59

Tốc độ: 112-250

Kỹ năng: chưa biết

Vì sao Trần Tinh có thể nhìn thấy được những thông số gần như là cận kề này trong khi những người khác phải tiến hành tạo ra sát thương lên quái mới có thể thấy được?

Đây không phải là hần sử dụng đặc thù nào cả mà là do hệ thống đã thông qua thiên nhãn thần thông mà tiến hành phân tích ra số liệu cụ thể.

Đừng quên, trong lúc hần phong ấn ký ức và xuyên qua vị diện Thiên Long Bát Bộ thì có vài lần hần nhìn thấy cái bàn chiếc ghế trên đầu có biểu thị thông số tương tự như vậy, nhưng tần suất không nhiều khiến hần cũng quên luôn việc này.

Đây cũng chính là do hệ thống tiến hành nhận chủ, nhận chủ tức là dung hợp, dung hợp đương nhiên sẽ không thể tránh khỏi một số thay đổi cơ bản. Hần không còn thiên nhãn thần thông nữa. Đổi lại hần có thể chủ động điều tra đối phương thông qua những số liệu này, chỉ cần đối phương không phải tồn tại mạnh quá mức là được.

Sau khi biết được con vật này là gì hần cũng bắt đầu tò mò quan sát xung quanh.

Chính xác thì hần hiện tại đang ở trong một tổ chim lớn, đây là lý do vì sao xuất hiện mây trắng lượn lờ bên cạnh, hướng mắt xa hơn với tầm mắt hiện tại hần có thể quan sát được nơi thị trấn an toàn cùng với những thứ khác.

Hiển nhiên nơi này được thiết trí là nơi cao nhất. Nếu như Trần Tinh đoán không sai thì Boss chính cũng chính là ở nơi này.

Còn nguyên nhân vì sao hần lại xuất hiện ở đây thì lại phải quay ngược về hai ngày trước. Chính xác là 1 ngày 2 đêm bởi vì sau cái đêm hần giết hầu như toàn bộ lũ creep, vô tình hần cũng đã làm kinh động đến con Boss bởi vì trận cuồng phong cao gần cả trăm mét kia.

Uy lực của Trảm Phong thật sự quá rộng, điều này cũng tương tự như việc Trần Tinh đã gây một lượng sát thương nhỏ lên The Storm Griffin ở khoảng cách xa.

Không cần phải nói thêm đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu hần xuất hiện ở đây.

Có lẽ điều này Trần Tinh cũng không biết được, bởi vì hần còn không nhớ rõ được việc bản thân mình đã sử dụng Trảm Phong bằng Scythe.

Trần Tinh cũng tạm gác chuyện vì sao mình ở đây sang một bên và chờ đợi con Boss trở về để sẵn tiện "thịt" nó, sau đó tiến tới tầng tiếp theo.

Có lẽ không được giống như dự kiến cho lắm, từ sáng sớm đến tận trưa hần hoàn toàn chẳng thấy hình bóng con Boss đâu ngoại trừ con non của nó cứ lâu lâu lại rúc rúc vài tiếng.

Trong lúc rảnh rỗi Trần Tinh cũng tiến hành "vui đùa" cùng con chim này một chút.

Hần cột hai chân hai tay của nó lại sau đó treo nó trên cành cây cho nó lơ lửng ở đó, mục đích của Trần Tinh chính là việc biết đâu được khi bản thân cảm thấy nguy hiểm thì con Griffin con này sẽ có thể liên hệ với mẹ nó trở về?

Tiếng kêu rên vang kéo dài suốt cả tiếng đồng hồ chẳng có gì thay đổi ngoài việc hần càng cảm thấy phiền hơn.

Trần Tinh rút cuộc cũng phải thả nó ra sau đó chăm chú nhìn lại vấn đề. Mọi thứ đều do hần suy đoán, còn chưa biết có phải Boss chính ở nơi này hay không?

Hần cũng không muốn chờ đợi ở đây hoài như thế. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hần quyết định trở về thị trấn một chuyến.

Trần Tinh tiện tay xách con Griffin non này theo trong sự bất lực không thể kháng cự vận mệnh của một "chú chim tội nghiệp", hần từ trên chiếc tổ nhảy

xuống phía dưới.

Điều này cũng tạo nên một con địa chấn nhỏ kèm theo sự sụt giảm 50000 sinh lực bản thân. Nhưng đối với hắn thì việc này cũng không quan trọng bằng việc tiết kiệm được kha khá thời gian đi bộ, còn việc mất sinh lực thì nó cũng sẽ rất nhanh được hồi phục lại.

Nhìn con Griffin non đang mất trọn trần mồ sùi bọt mép hắn cũng lắc đầu, tố chất tâm lý của nó cũng không được tốt cho lắm.

-Khoan đã..

Nghĩ tới đây, Trần Tinh chợt nhận ra một điều, hắn bỏ quên một điểm mấu chốt của vấn đề, đó chính là con Griffin non này rất khác những con creep khác.

Nó trông có vẻ thông minh hơn rất nhiều và có vẻ nhân tính hoá trước một sự vật, sự việc nào đó.

Đơn giản đối với một con creep được lập trình sẵn thì sao có chuyện biểu hiện như vậy?

Trần Tinh nhớ được một việc, đó chính là ở trong Aincrad này, mặc dù không tồn tại pháp thuật hay ma pháp gì, chỉ đơn thuần là các kỹ năng nhưng vẫn có thể thiết lập khế ước với một con Monster nào đó để trở thành một tuần thú sư thông qua NPC chuyên biệt.

Việc xác định Monster mà không phải là Creep chính là biểu hiện của nó đối với người chơi. Monster sẽ thông minh hơn creep mặc dù trên cơ bản người chơi có thể lựa chọn giết hay không cũng được.

Monster có 2 loại, một loại không thể thu phục và một loại có thể thu phục. Loại không thể thu phục thì giống như creep, chỉ để "làm thịt" còn loại thu phục được thì sẽ có những đặc điểm riêng.

Storm Griffin non này có thể là loại thu phục được. Và lại đa phần các "Monster có thể thu phục" thường bắt đầu bằng chỉ số level rất thấp.

Việc đáng tiếc duy nhất chính là Hệ Thống của Trần Tinh đã phân nào đồng hoá hệ thống của AI, cho nên hắn muốn có sủng vật ít nhất cũng phải đạt được Level 50 thì mục sủng vật mới có thể mở khoá. Đây là suy nghĩ của hắn còn thực tế thì hắn chưa thử bao giờ nên không biết được.

Và việc này hoàn toàn không liên quan đến các sủng vật đã khế ước trước đó. Cho nên cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Trong đầu hắn chợt nảy lên một ý nghĩ, còn thực hiện được hay không thì hắn trước tiên phải về khu vực an toàn trước.

Trên đường trở về, hắn vẫn luôn quan sát biểu hiện của con Griffin non này, nhưng suy cho cùng nó cũng đã bị hắn "doạ" cho ngất đi, dù Trần Tinh có thử bao nhiêu cách cũng không thể làm cho nó tỉnh lại được.

Hắn đành phải cứ như vậy ôm theo nó trong suốt đường đi mà thôi

Kể cũng lạ, trên đường đi hắn hoàn toàn không thấy bất cứ con creep nào cả. Đây không phải là do Trần Tinh đã giết hết chúng bằng skill Trảm Phong mà là một nguyên nhân khác, nguyên nhân này tạm thời không đề cập đến.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Tuần Thú sư (2)

Sau 30 phút đi đường, Trần Tinh rốt cuộc đã trở về thị trấn, ký hiệu màu đỏ vẫn còn, cho nên việc hắn vừa xuất hiện liền trở thành tâm điểm của mọi người không quá ngạc nhiên.

Các thế lực lớn Aincrad thay nhau làm ra cử động. Một đội quân tập hợp những tinh binh từ các công hội đứng đầu cũng đã nhanh chóng được điều động.

Nguyên do của việc này dĩ nhiên cũng chính là trong lúc Trần Tinh ngủ say kia, Bambo sau khi trở về càng nghĩ càng cảm thấy nên có một cuộc họp bàn về vấn đề này, y đã "thêm mắm dặm muối" cộng thêm việc Heathcliff có thù với Trần Tinh cho nên những người công hội khác không còn gì để phản đối việc "loại bỏ" hắn.

Loại bỏ dĩ nhiên không phải là tìm cách giết hắn mà chính là việc giam giữ hắn lại đến khi mọi người có thể trở về được hiện thực. Và trong lúc giam giữ thì nếu có "sự cố" gì xảy ra cũng không thể trách ai được.

Nhìn trước mắt "tự xưng" lại có nhiều người "chào đón" mình như vậy, Trần Tinh cũng cảm thấy không biết phải làm sao.

Hắn trầm nghĩ

-Có nên giết hết đám này luôn hay không?

Nếu bọn họ biết được suy nghĩ trong lòng Trần Tinh thì không biết mỗi người sẽ có cảm nghĩ gì? Và đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi cho nên cũng không thể gây ra sức ép gì được.

Heathcliff bước lên một bước.

Trên người y mặc bộ giáp màu đỏ trong rất nổi bật, một tay cầm kiếm một tay cầm khiên chuẩn mẫu kỵ sĩ.

-Thay mặt Hội đồng luật pháp tối cao Aincrad, ta tuyên bố bắt giữ ngươi vì tội giết người, có đầy đủ bằng chứng nên ngươi sẽ không có đường nào thoát tội. Hãy ngoan ngoãn đầu hàng nếu không sẽ giết bất luận tội!

Y chỉ mũi kiếm về phía Trần Tinh rồi lớn giọng nói, y như muốn tuyên thệ số phận của hắn sau này vậy.

Trần Tinh dường như không để tâm lời nói của Heathcliff cho lắm, hắn nghĩ nghĩ rồi quyết định để mặc bọn họ và cứ thế tiến lên phía trước, hắn không ngại giết thêm một hai người nữa hoặc có thể là nhiều hơn một chút, dù sao sự rã rạc là cần thiết.

Thấy Trần Tinh làm ra cử động như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc, trong số đó đa phần cảm thấy sợ sệt, và dĩ nhiên cũng không thiếu đám người không biết sợ là gì.

Đại biểu cho những người không sợ chính là mười hai người trong Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn, 12 người vì muốn lập công cho nên đã đồng loạt giờ cao vũ khí trong tay và lao mình lên tấn công Trần Tinh.

Hắn hoàn toàn không có hứng thú "luyện tay" cùng đám người này. Đối với lũ quái Trần Tinh còn có thể cân nhắc, thế nhưng đối với bọn họ thì hoàn toàn không có.

Đơn giản bởi vì so với lũ quái thì những người này yếu đến đáng thương, hơn nữa còn thua cả về số lượng. Điểm quan trọng nhất chính là việc bọn họ không "khát máu" như lũ creep.

Sợ hãi chính là nhược điểm lớn nhất của con người, chính vì những điều này cho nên Trần Tinh lười cùng những người này dây dưa.

Khi hai người cách một khoảng vừa tầm ra chiều với hắn thì đó cũng là lúc tử vong trình diễn bắt đầu.

Trước mắt mọi người chỉ thấy được tay hắn loé lên, và rồi cả 12 tên Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn cũng đồng thời biến thành "điểm sáng" trên bầu trời.

Nhận được một kích này dĩ nhiên bọn họ sẽ không chết, nhưng khi rơi xuống từ độ cao tương ứng tòa nhà 200 tầng thì số phận bọn họ ra sao không cần phải nói thêm.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến cho mọi người hoàn toàn không kịp định hình lại thì đã thấy Trần Tinh thông dong tiến lên. Một đám người không tự chủ được đều lùi về phía sau, trên khuôn mặt của bọn họ không che giấu được sự sợ hãi.

Heathcliff thấy cảnh tượng này nghiêng răng tức giận quát

-Các ngươi làm gì, chúng ta nhiều người như vậy sợ hắn sao? Theo ta tiến lên giết chết...

Chỉ "hắn" còn chưa bật thốt ra được thì cổ họng y cũng đã bị Trần Tinh nắm lấy.

Khí tức của tử vong ngày càng ập đến, lúc này Heathcliff mới hiểu được bản thân mình yếu đuối đến mức nào, có lẽ y có nằm mơ cũng không ngờ rằng mọi việc mà y hao tâm phí sức chỉ để làm nền giúp Trần Tinh làm bàn đạp mà thôi.

Y không hề sợ chết, là một thiên tài và dĩ nhiên Heathcliff có những suy nghĩ khác người thường. Thứ y nhắm đến chính là "giá trị của cuộc sống" ở một thế giới hoàn toàn mới, thế giới do chính tay mình sáng tạo ra.

Thế nhưng, tính cho đến hiện tại thì dường như có vẻ mọi thứ đang chống lại y. Không cam lòng, phần hận, bất lực...những cảm xúc tiêu cực ngự trị lý trí của y lúc này, và cuối cùng thứ y chờ đợi chính là tử vong đang cận kề.

Anh em, bạn bè, thuộc hạ, chiến hữu,... Không một ai đủ can đảm lao lên giải cứu y.

Đúng là khi bản thân đứng trước bờ vực sinh tử mới có thể biết được ai là bạn ai là thù. Ai thật sự tốt với ta và ai đang tính kế ta.

-Récccc

Trong khi mọi người đang chờ đợi kết quả thì một âm thanh vang lên. Âm thanh phải nói là cực kỳ "bén nhọn" và vô cùng chói tai.

Nó vang vọng trên bầu trời khu vực an toàn. Trần Tinh cũng tiện tay ném Heathcliff sang một bên và hướng mắt nhìn lên bầu trời.

Ngay từ đầu hắn cũng không có ý định giết chết y. Mặc dù Aincrad đã thay đổi nhưng Heathcliff vẫn giữ vai trò rất quan trọng trong việc dẫn dắt đào tạo thêm nhiều "culi" cho Trần Tinh trong vấn đề reset quái.

Bỏ qua vấn đề này, với thị lực hơn xa người thường, Trần Tinh có thể thấy rõ ràng thứ đang lơ lửng quanh bầu trời phía trên là gì.

Không cần phải đoán, dĩ nhiên là một con Griffin to lớn khác, chỉ là hình như nó không giống như con Griffin non trong tay của Trần Tinh cho lắm, chính xác là nó khác hoàn toàn cả về màu sắc lẫn cấu tạo cơ thể. Đặc biệt chính là phía sau nó không phải có 1 cái đuôi mà chính là 3 cái đuôi. Ngoài ra, nó có tới 3 con mắt thay vì 2 con.

Vì ở khoảng cách khá xa nên hắn cũng không thể tiến hành điều tra thông tin chính xác của nó được mà chỉ có thể trông thấy vẻ ngoài như vậy. Trần Tinh cũng không chắc đây có phải là thuộc loại Griffin hay không cũng như nó có phải là Boss chính tầng 11 này hay không.

Trong khi mọi người chăm chú nhìn lên bầu trời thì Trần Tinh cũng đã cong người lại thủ thế, hắn dự định lấy đà bật từ khoảng cách này để giết con quái kia.

Hắn không xác định được nó là Boss hay là một con creep thông thường, dù nó là gì đi nữa thì cũng sẽ biến thành kinh nghiệm của hắn mà thôi.

-Réccc

Ngay khi mọi thứ hắn đã chuẩn bị sẵn sàng thì con quái vật này lại kêu lên một tiếng, sau đó bay thẳng lên phía trên các tầng mây và biến mất trong đó. Không ai biết được chuyện gì đang diễn ra.

Trần Tinh cũng nghi hoặc, hắn không nghĩ nhiều hoặc bỏ thời gian ra suy đoán việc này mà "nhặt" lên con Griffin non và dựa vào AI map đi tìm NPC huấn luyện viên.

Lúc này hơn trăm mấy người chơi đứng đầu tiên tuyến không ai dám lên tiếng hay đứng ra ngăn chặn đường đi của hắn nữa.

Sợ chết thì ai cũng sợ, sống trong "nhung lụa và vỏ bọc hoà bình" đã làm cho con người ta trở nên "nhát gan" hơn. Nhưng đây không phải điều sai trái, không thể lên án người khác vì họ chỉ muốn mình còn sống cả.

Trần Tinh rời đi trong bầu không khí tĩnh mịch, thế nhưng ngay khi bóng dáng hắn mất hút trong tầm mắt mọi người thì tiếng ồn ào nghị luận vang lên không dứt. Sau việc này ắt có lẽ những người này phải xem lại vấn đề. Một số người trong đó đại loại như là Bambo đều không có đất diễn trước thực lực của Trần Tinh.

Người khởi xướng cho công cuộc "loại bỏ" này lại là tên vô dụng nhất, không dám lên tiếng chống lại "thế lực" lớn hơn mình.

Nhưng từ tận sâu trong đôi mắt của y cũng biểu hiện âm trầm của khuôn mặt, có thể nhìn ra Bambo vẫn chưa hề từ bỏ ý đồ của mình.

Ý đồ của y là gì Trần Tinh không biết, có lẽ không cần phải chờ lâu lắm, bởi vì y đã nhỏ giọng nói gì đó với tên thuộc hạ của mình kèm theo nhắn tin cho một ai đó.

Tất cả những việc còn lại đều không liên quan đến hắn, thiết nghĩ có lẽ bọn họ sẽ không còn dám đánh chủ ý đến hắn nữa.

Trần Tinh hiện tại đang đứng trước một cửa hàng bán thú đã thuần hoá cho những người thuộc class Tuần thú sư.

Ở đây có rất nhiều chủng loại, đa số đều là những thú thông thường.

Nguyên nhân hắn đến đây chính là hắn muốn thu phục con Storm Griffin non này. Bởi vì trên đường đến nơi này, hắn cũng đã dò hỏi Huyết Long và biết được vấn đề điều kiện mở ra sủng vật chỉ là khi nào ở thực tế mà thôi. Không chỉ như thế, tất cả các mục khác cũng vậy, mục nào có điều kiện mở là level thì chỉ áp dụng ở hiện thực.

Việc này đồng nghĩa với việc hắn có thể có thu được sủng vật. Có sủng vật thuộc loại phi hành thì đương nhiên sẽ tiết kiệm thêm nhiều thời gian đi đường. Bởi vì ở hiện thực hắn có thể bay, còn ở đây thì cũng như những người khác.

Trần Tinh cũng không ngại ngần việc lựa chọn class tuần thú. Dù sao cũng chỉ là một danh xưng thôi, hắn vẫn mạnh, vẫn không mất mát gì cả cũng như không có hạn chế kèm theo.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Tầng 12

Trước mặt hắn chính là một NPC huấn luyện viên cũng chính là người mà bất cứ người muốn trở thành tuần thú sư nào cũng phải đến gặp.

Đã là NPC thì Trần Tinh cũng không muốn quá để ý, cho nên những chi tiết đại loại về bề ngoài, tướng mạo...hắn sẽ không đề cập đến mà vào thẳng vấn đề.

Chỉ là biểu hiện người này sau khi hắn nhắc đến việc trở thành tuần thú sư thì trở nên có phần linh động hơn và vẻ mặt không cứng ngắt như trước nữa.

Ông ta nói với Trần Tinh rằng việc trở thành tuần thú sư trước tiên cần phải có một mối quan hệ "gần gũi" với "linh vật" sau đó ông ta mới có thể tiến hành "khế ước" cho hắn được.

Gần gũi ở đây thực chất là phải có sự đồng ý của "linh vật", sự đồng ý chính là hắn phải làm thêm một nhiệm vụ nữa, nhiệm vụ này chính là điều mà con "sùng vật" mong muốn.

Trần Tinh cảm thấy việc này rất phiền phức, nhưng hắn vẫn muốn xem thử con Griffin này có mong muốn gì.

Chuyện này cũng rất đơn giản, chỉ cần đưa nó cho NPC thì ông ta sẽ nói cho hắn biết nhiệm vụ đó là gì.

Sau khi hắn đưa Griffin non cho NPC thì nó cũng đã tỉnh lại. Nó kêu lên vài tiếng và dường như tâm trạng không được ổn định cho lắm.

Một lát sau, NPC mở đôi mắt ra, ông ta nhìn Trần Tinh và nói

-Người không thể cùng nó ký kết khế ước được.

Nghe được lời này, hắn cũng hiếu kỳ hỏi

-Vì sao?

NPC huấn luyện viên trả lời

-Nó không phải đồng ý đi theo người, hơn nữa nó dường như rất sợ người. Hơn hết căn bản nó không muốn trở thành sùng vật của người.

Trần Tinh liếc nhìn Griffin trong tay NPC, hắn nghĩ nghĩ rồi hỏi

-Như vậy chỉ cần nó đồng ý trở thành sùng vật của ta liền vấn đề sẽ được giải quyết?

Không biết phải hay không mới gặp trường hợp này lần đầu nên NPC huấn luyện viên có chút lúng túng. Một lúc sau, ông ta mới trả lời dứt khoát

-Đúng vậy...

Trần Tinh không hỏi thêm nữa hắn đã nảy ra ý định mới.

Thiết nghĩ là một Monster có thể thu phục, dĩ nhiên nó cũng phải nghe hiểu lời hắn nói.

Hắn tiện tay nắm lấy cổ con Griffin này đưa lên trước mặt mình rồi nhìn nó với ánh mắt cực kỳ khát máu.

Hắn thì thào

-Nếu người đã không đồng ý trở thành sùng vật của ta thì không có lý do gì để người còn sống cả, cho nên...

Nói đến đây, Trần Tinh liền dùng tay bẻ gãy hai cánh của con Griffin này, làm nó kêu lên inh ỏi. Lượng máu cũng giảm kha khá. Chưa dừng lại ở đó, Trần Tinh còn quăng nó lên không trung, với sức mạnh của hắn hiện tại thì độ cao đạt tới có thể tương đương toà nhà 700-800 tầng, cao hơn cả một dãy núi cao nhất thế giới.

Việc này đối với con Griffin non này là một trải nghiệm kinh khủng nhất từ trước đến giờ.

Đây chính là hiệu quả mà hắn mong muốn, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hắn làm như vậy chính là vì gây "ám ảnh tinh thần" lên người nó.

Dù sao nó cũng chỉ là những con số mã hoá được bổ sung một ít trí tuệ nhân tạo cũng không phải vật sống gì.

Ở chế độ reset thì nó cũng sẽ hồi sinh lại mà thôi, không có gì đáng để tâm ở đây.

-Réccc

Phía trên không trung Griffin cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, cái chết đã đến rất gần làm nó càng hoảng loạn hơn nữa.

Không phải sinh mệnh thực sự nhưng Griffin có trí khôn cùng tình cảm, nó cũng có suy nghĩ riêng của mình và dĩ nhiên nó không muốn chết. Biểu hiện này Trần Tinh cũng thấy được vì hiện tại nó cũng đang ở trạng thái rơi tự do và cách mặt đất rất gần rồi.

Chính lúc này, khi khoảng cách chạm đất còn 5s thì Trần Tinh bật người lên tiếp lấy nó. Sau đó hắn tiếp tục thì thào, giống như là đang lo lắng việc gì.

-Haizz, ban đầu tính ăn thịt bằm, nhưng hiện tại thấy nướng ăn vẫn là ngon nhất...

-Ré...c...cc

Nó không biết nói, chỉ có thể phát ra âm thanh như vậy, nhưng nhìn biểu hiện thì hắn đoán chắc cách của mình đã có hiệu quả.

-Ồ, có vẻ như ngươi cũng không muốn chết? Đáng tiếc ngươi không muốn trở thành sủng vật của ta..

-Réc réc..

Griffin nhanh chóng kêu lên 2 tiếng, biểu hiện trong ánh mắt của nó dường như là muốn cầu xin hắn đừng giết nó vậy.

Muốn biết suy đoán của mình là đúng hay sai thì cũng dễ thôi, Trần Tinh một lần nữa đưa con Griffin cho NPC và yêu cầu chuyển đổi chức nghiệp thành tuần thú sư.

NPC huấn luyện viên hoàn toàn thờ ơ trước sự việc vừa rồi, ông ta nhận lấy Griffin sau đó mở miệng nói

-Kỳ lạ? Tại sao nó lại không có đưa ra "yêu cầu" gì với ngươi mà đã chủ động trở thành sủng vật của ngươi?

Trần Tinh cũng không muốn tốn thêm thời gian, hắn nhanh chóng cắt đứt nghi hoặc của người này

-Nói như vậy là ta có thể trở thành Tuần thú sư rồi? Như vậy thì ông còn chờ gì nữa mà không "khế ước"?

NPC huấn luyện viên nghe hắn nói vậy cũng bắt đầu làm vài động tác cơ bản lấy lệ, sau đó âm thanh vang lên kèm theo khung 3D xuất hiện trước mặt hắn.

-Chúc mừng Player Trần Tinh chuyển đổi thành công chức nghiệp Tuần Thú sư, sủng vật: The Storm Griffin, xin người chơi tiến hành đặt tên. Chú ý: sủng vật đang trọng thương, xin người chơi tiến hành chữa trị.

Trần Tinh nghĩ nghĩ rồi mặc niệm tên của con Griffin này trong đầu

-Ali

Sau khi tên được hắn thiết lập hoàn thành thì con Griffin này cũng kêu lên một tiếng thánh thót rồi bày ra dáng đứng kiêu ngạo của mình. Đáng tiếc là cánh nó đã bị bẻ gãy và không thể xoè ra được cho nên nhìn cứ như là một con gà bệnh, mặc dù thân hình nó thì giống một con chó bị bệnh.

Sau khi thiết lập xong "khế ước" thì cũng là lúc hắn cũng nên chữa trị cho sủng vật của mình, tương tá của nó như vậy thì làm sao có thể làm vật chuyên chở?

Việc chữa trị cũng rất đơn giản, chỉ cần cho nó lên level là được. Trần Tinh cũng không gấp gáp, dù sao hắn cũng đã không liên hệ với Asuna cùng Yuna khoảng 2 ngày rồi.

Không mở thì thôi, vừa mở lên liền có một dãy dài các tin nhắn, có cả hội thoại lẫn văn bản. Đa số chính là hỏi thăm hắn đang ở đâu và làm gì, đại loại như vậy.

Ngay khi hắn vừa dự định đóng tab tin nhắn lại thì có một tin nhắn khác đúng lúc gửi tới.

Người gửi không ai khác chính là thanh niên lão đại không có đầu óc kia.

Nội dung chính là việc y ta đã tìm ra được người mà Trần Tinh muốn tìm, cũng chính là tên đã phản bội y kia. Nhưng mà vấn đề chính là y không có thực lực để bắt giữ tên này. Cho nên y mới nhờ đến Trần Tinh.

Đối với một người chỉ đóng vai hề cho dù có giúp ích cho hắn được đi nữa thì cũng không đáng hắn bận tâm lắm. Hắn chỉ nhắn lại người này một tin báo y cứ tiếp tục theo dõi hành tung tên kia, sau đó Trần Tinh trở về quán trọ ăn một bữa, tiến hành minh tưởng điều chỉnh trạng thái lại một chút.

Việc minh tưởng cũng là được Huyết Long chỉ dẫn, bởi vì việc này sẽ giúp cho hắn rất nhiều trong việc giữ vững bản tâm cũng như dễ dàng tăng tiến tu vi.

Điều này hắn không phản bác, bởi vì ở trong thế giới hiện đại cũng có những thiền sư tập Yoga có thể nhịn ăn nhịn uống trong nhiều tuần liền mà không chết.

Việc này chứng tỏ minh tưởng thật sự có tác dụng. Chỉ có điều cách minh tưởng thế nào thì tùy thuộc Trần Tinh nghiên cứu, Huyết Long cũng không nói rõ và chỉ dẫn gì hắn cả, cho nên hắn cũng mất khá nhiều thời gian để hệ thống lại các bước minh tưởng.

Minh tưởng không phải là ngộ đạo, minh tưởng được hiểu theo nghĩa khác chính là "nhìn" sự vật, sự việc nào đó không phải bằng mắt mà chính bằng sự tưởng tượng của bản thân, bằng cảm nhận của cơ thể với thế giới quan.

Đây chính là kiến giải của Trần Tĩnh trước một khái niệm, cho nên hắn cũng dựa vào kiến giải của mình mà bắt đầu sơ nhập việc minh tưởng, hắn xếp bằng trên giường, hai chân bắt chéo lại với nhau, đôi tay thả lỏng đặt trên mỗi bên chân, lưng thẳng đầu hơi cúi, mắt nhắm nghiền, nhịp thở sâu và dài, tạo dáng của hắn y như một thiền sư đang tập Yoga.

Hắn ngồi như vậy từ trưa đến chập tối rồi tối rạng sáng ngày hôm sau mà không có dấu hiệu dừng lại.

Nếu không phải tiếng kêu của Ali làm hắn thức tỉnh thì không biết Trần Tĩnh ngồi như vậy đến lúc nào.

Mặc dù bị cắt ngang giữa chừng, nhưng Trần Tĩnh vẫn cảm thấy tinh thần của mình trở nên minh mẫn hơn rất nhiều, ngoài ra đầu óc của hắn cũng thông suốt hơn trước.

Hắn cũng có cơ hội kiểm tra bằng thuộc tính lúc này, bởi vì Ali đang kêu inh ỏi không biết nó muốn gì.

Nhìn biểu hiện của nó có vẻ lo lắng lắm, Trần Tĩnh cũng cảm thấy hiếu kỳ nhưng vẫn đi theo sau nó một đoạn.

Bởi vì Ali vẫn đang bị thương nên tốc độ của nó vẫn khá chậm so với tốc độ của hắn.

Cho nên Trần Tĩnh cũng tiện tay ôm nó và chạy theo hướng nó chỉ dẫn.

Chỉ mất khoảng 5-6 phút, lúc này hắn đã hiểu vì sao Ali lại biểu hiện như vậy.

Hắn đoán không sai, Boss chính tầng 11 này chính là The Storm Griffin, nhưng không phải sủng vật của hắn mà chính là con vật to lớn đang bị các người chơi tiến hành vây công, nhìn chỉ số cũng như thông tin trên đầu của nó đã nói lên tất cả.

-Réc rác

Ali kêu lên hai tiếng rồi nhìn Trần Tĩnh, mặc dù hắn không hiểu được ngôn ngữ của động vật nhưng vẫn có thể thông qua biểu hiện mà đoán được Ali đang cầu xin hắn giúp đỡ con Boss kia.

Vấn đề là nếu không giết được Boss thì làm sao có thể tiến lên tầng tiếp theo?

Trần Tĩnh cũng đã dự định không xen vào việc này, mà nghĩ lại hắn cũng thay đổi chủ ý, biết đâu được không cần giết Boss cũng có thể "qua cửa"?

Thế là hắn lại tiếp tục đóng vai phản diện tiến hành ngăn cản người chơi tấn công con Bos, cũng chỉ đơn giản là ngăn cản nên hắn không ra tay giết người, dù vậy tiếng mắng chửi cũng vang lên không dứt, đến khi mọi người đều lui ra phía sau thì xem như sự việc mới được giải quyết ổn thoả.

Lúc này Ali cũng đã chạy đến gần con Boss đang có vẻ sắp chết kia. Bộ dáng của nó cũng không khỏi khiến cho mọi người hiểu được vì sao Trần Tĩnh làm như vậy.

Sủng vật sẽ có ký hiệu riêng trên đầu, cho nên việc Ali là sủng vật của hắn mọi người biết được không có điều gì lạ.

-Thì ra hắn muốn giúp sủng vật của mình

-Đúng vậy, nếu là ta, ta cũng sẽ làm như vậy, có điều ta không có thực lực như hắn mà thôi

-Mặc dù rất đồng cảm với nó, nhưng mà nếu không giết con Boss thì làm sao chúng ta thoát khỏi đây?

....

Có nhiều tiếng nghị luận vang lên, một số thì tỏ vẻ đồng cảm, một số thì vô cảm hơn đưa ra lời lẽ phản bác.

Nhưng tất cả cũng chỉ có thể theo dõi diễn biến mà không làm được gì khi Trần Tĩnh vẫn còn đứng đó.

-Moá...

Lúc này, trong số mọi người có mặt ở đây, những ai tỏ vẻ đồng cảm lúc này đều đồng thanh mắng lớn.

Sự việc diễn ra cũng vượt khỏi dự kiến của mọi người.

Thiết nghĩ sẽ có cảnh tượng "lâm li bì đất" của 2 con vật, nào ngờ lại là một màn cướp last hit. Không phải ai khác lại chính là con vật nhỏ bé đang làm cho một số người đồng cảm kia.

Việc này không ai nghĩ tới kể cả Trần Tĩnh, đến khi có dòng thông báo 3D cho cá nhân xuất hiện trước mặt, hắn mới biết được chuyện gì đang xảy ra.

Thật chất ngay từ đầu con Boss tầng 11 này chính là Ali, chỉ có điều do lỗi phát sinh ngay khi có nguồn "năng lượng lạ" ảnh hưởng nên đã sinh ra một hiệu ứng dây chuyền khác làm biến đổi một số thứ.

Nguồn năng lượng lạ này chính là do Trần Tinh sử dụng Trảm Phong tạo ra. Điều này hẳn hiện tại cũng chưa biết và cũng đang thắc mắc nguồn năng lượng lạ là gì?

Tạm thời bỏ qua, sau sự việc đó, AI đã tiến hành sửa lỗi lại và cho ra đời một con Boss mới, cái thời gian Trần Tinh chờ đợi "Boss chính" trên tổ chim kia chính là lúc mà AI đang thiết trí lại hệ thống.

Vấn đề là Ali lại không chết, và sau khi nó trải qua quá trình bị Trần Tinh "thông não" nên đã nhớ lại một số thứ, cũng giống như việc nguyên tác Yui bị mất trí nhớ vậy.

Từ đầu, nó biểu hiện "lo lắng" cũng là do một mình Trần Tinh suy đoán mà thôi, nó lo lắng là thật, nhưng không phải lo lắng cho sự sống chết của con Boss chính hiện tại, mà lo lắng cho việc "phát triển" của mình sau này.

Bởi vì nó được gọi là The Storm Griffin, có nghĩa là nó có thiên phú điều khiển được sấm sét.

Nếu như để một người chơi nào đó giết chết con Boss này thì thiên phú được AI thiết trí này sẽ tự động chuyển đổi thành vật phẩm có thuộc tính lôi. Có thể là một món binh khí đại loại như vậy.

Điều này không phải đồng nghĩa với việc cả đời này nó cũng không còn những ngày tháng "uy phong" trước kia sao?

Gác lại việc này, còn việc vì sao con Boss lại "yếu" như vậy, bị một đám người chơi đẳng cấp không cao vậy công sắp chết cũng chính là do nó chỉ mới được AI tạo ra, có thể gọi đây là lỗi hệ thống.

Nghe có vẻ vô lý nhưng thật chất nó là vậy, đã là hệ thống dĩ nhiên sẽ có lúc phát sinh lỗi, điều này việc không thể tránh khỏi.

Trần Tinh cũng không biết phải xử lý sao với con hàng này, hẳn ngoài cảm thấy có phần bất đắc dĩ vì bị một cú lừa ra thì còn cảm thấy việc này cũng tốt.

Lý do chính là có vẻ sủng vật của hắn thông minh hơn tưởng tượng của hắn.

Hơn nữa, dù sao nó cũng là "người mình" nên cũng không thể xử lý quá đáng được. Thế là Trần Tinh dẫn Ali nghênh ngang rời đi, muốn xử trí cũng phải trở về trước.

Không ai dám đứng ra hó hé nửa lời, bọn họ nhận định Trần Tinh chính là người "mạnh nhất" trong thế giới Aincrad này, bởi vì đơn giản tất cả mọi người đều tin tưởng rằng hắn chính là GM. Bởi vì chỉ có GM mới có thể sử dụng cheat một cách trắng trợn như vậy mà thôi.

Thế nhưng bọn họ lựa chọn cách im lặng, có lẽ bọn họ một mặt vì sợ chết, mặt khác chính là hy vọng hẳn sau khi cảm thấy chán sẽ thả tất cả mọi người ra.

...

Bỏ qua tất cả những lời bàn tán của dư luận, Trần Tinh hiện tại cũng đã trở về quán trọ chờ đợi Asuna và Yuna đến.

Hắn dự định dẫn hai người tiếp tục train quái ở tầng 12.

Lúc này, hắn cũng nhận được tin nhắn của hai người nói hẳn cứ việc đi lên tầng 12 trước, bởi vì bọn họ đang cùng tổ đội với một số người khác đánh Dungeon.

Thấy vậy, Trần Tinh cũng chỉ còn cách tiến lên tầng 12 trước, hắn cũng không cảm thấy lo lắng cho hai người, đơn giản chính là đẳng cấp hai người thừa sức quét sạch một Dungeon, chưa kể đến Boss hình người Yuna.

Sau khi hắn tiến lên tầng thứ 12, mọi thứ có vẻ trái ngược hoàn toàn so với tầng 11, đồi núi, thảo nguyên xanh mơn mơn đã hoàn toàn bị thay thế bởi những sa mạc khô cằn cùng cát bụi mù mịt hoà lẫn với ánh nắng chói chang của mặt trời, với thời tiết oi bức thế này thì đã có một số người chịu không nổi mà quay trở lại tầng 11.

Đây là những gì Trần Tinh cảm nhận được lúc này, việc trước tiên hắn làm chính là tìm một nơi để tá túc, đến đêm hẳn sẽ hành động tiếp tục train quái, sẵn tiện trong khoảng thời gian từ đây đến tối nếu như Asuna cùng Yuna trở lại kịp thì tổ đội luôn hai người để kéo level hai người lên nữa.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 156: Giúp đỡ

Bên trong khu vực an toàn hay bên ngoài khu vực này đều bị bao phủ bởi từng cơn gió cát, thêm vào đó chính là việc thiết kế nhà cửa ở đây cứ như là nền văn minh của những người trung đông cổ đại vậy, nên việc tìm kiếm quán trọ là điều rất khó.

Bên cạnh đó, không hiểu vì sao AI map không thể mở lên được, có lẽ đã phát sinh lỗi gì đó hoặc có lẽ đây là thiết trí vốn có của trò chơi.

Trần Tinh cứ như vậy đi lang thang quanh các con hẻm được tạo thành từ các dãy nhà xếp liên tiếp nhau, lúc này xem như hắn chỉ dựa vào đôi mắt của mình để dò đường.

Ở nơi này đặc biệt gió thổi rất mạnh cùng tầng suất dày đặc làm cho một người muốn mở mắt ra cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Mặc dù hoàn cảnh có phần khắc nghiệt như vậy nhưng cũng không thiếu người xuất hiện nơi này, bằng chứng chính là việc khi hắn tìm được chỗ nghỉ ngơi thì bên trong đã đông nghịt người. Không thiếu những gương mặt quen thuộc như Heathcliff, Kirito, Bambo,...

Mỗi người chiếm cho mình riêng một vị trí. Xem ra bọn họ cũng rất tranh thủ gia tăng thực lực.

Khi Trần Tinh bước vào, tiếng ồn ào liền chột tất, mọi ánh mắt đều chăm chú vào người hắn, những người từng vây công hắn thì nhịp tim gia tốc hần lên, ánh mắt ngưng trọng hơn rất nhiều, cả thảy bọn họ cũng không dám nói chỉ là nói chuyện, có người còn âm thầm nuốt nước bọt, đặc biệt chính là Bambo, dù vậy bề ngoài của y cũng biểu hiện rất bình thản.

Còn về phần Heathcliff hay Kirito hoặc những người chơi quen thuộc khác đều nhìn hắn một lát rồi tiếp tục việc của mình.

Trần Tinh nhìn tới nhìn lui, hắn thấy quán này đã không còn chỗ trống ngoại trừ quầy ghế của một người đang ngồi đó ở đó, người này là một cô gái và không xa lạ gì chính là Elisa, có điều ngay cả tên của nàng là gì thiết nghĩ hắn hiện tại cũng chẳng nhớ được, bởi vì lúc đó Trần Tinh hoàn toàn không để tâm những thứ vật vãnh này.

Hắn bước đến ngồi cạnh Elisa và kêu lên một bàn thức ăn, trong khi đó, thành viên của nàng cũng nhỏ giọng nhắc nhở

-Lão đại...mau tránh xa tên đó ra...

Từ đầu đến cuối có vẻ Elisa đang gặp chuyện gì không vui, cho nên nàng một mình ngồi uống rượu ở đó cho nên cũng không chú ý đến mọi thứ xung quanh, kể cả việc Trần Tinh là ai nàng cũng không quan tâm lắm.

Nhưng mà nàng thích uống rượu một mình! Hiện tại có người làm phiền đương nhiên Elisa cảm thấy khó chịu.

-Người là tên nào...? Không biết quy tắc sao? Chỗ này là của ta!!

Nói xong còn đưa tay gạt lấy đùi heo sữa trong tay Trần Tinh đang ăn dở, sau đó còn đưa lên miệng cắn ăn rồi nhai ngồm ngoàm trong sự chứng kiến của hàng trăm ánh mắt, ai nấy đều há hốc mồm, có vài tên tiểu đệ sợ quá đã quỳ rạp xuống nền sàn, chấp tay trước ngực, đầu ngửa lên cao cầu khẩn gì đó, có điều nước mắt nước mũi thì đã tèm nhem.

Trần Tinh không để ý cho lắm, hắn đưa tay với lấy cốc nước trái cây nhưng Elisa một lần nữa gạt lấy sau đó uống một hơi rồi lại phun ra, nàng còn lớn tiếng mắng

-Cái quỷ gì mà khí uống như vậy...cái này mà cho người uống sao? Phi phi..

Lúc này, bọn tiểu đệ của nàng trực tiếp lăn đùng ngất đi, những người khác thì đã nhanh chóng rời đi.

Chỉ còn lại một số người chứng kiến cảnh tiếp theo sắp sửa xảy ra.

Nếu như là trước khi tiến hành minh tương mà sự việc này xảy ra thì Trần Tinh dĩ nhiên sẽ không dễ chịu như hiện tại, hắn chỉ dừng lại động tác một chút, sau đó mua thêm 10 cốc rượu lớn nữa.

Hắn cầm lên một cốc, lúc này Elisa vẫn tiếp tục gạt lấy và không do dự uống cạn nó.

1 cốc hai cốc, đến cốc thứ 4 thì nàng đã gục xuống bàn. Trần Tinh lắc đầu thì thào

-Mới được 4 cốc đã gục rồi sao?

Lúc này hắn cũng không quan tâm nữa mà đăng ký phòng. Đăng ký thì ở nơi này, còn nhận phòng thì ở một nơi khác, hèn gì những người khác rời đi trong điều kiện khắc nghiệt này,

Trần Tinh dẫn theo Ali nhận phòng, sau khi đăng ký sẽ có bản đồ chỉ dẫn hiện lên từ nơi đăng ký đến vị trí căn phòng. Còn lại những thứ khác đều vẫn mờ ảo.

Hiện tại hắn mới khẳng định đây chính là thiết kế mà không phải lỗi phát sinh.

Một người một thú tiếp tục công việc chờ đợi nhằm chán, trong lúc này Trần Tinh cũng không tiến hành minh tướng nữa, hắn muốn xem xét một chút các thông số sau khi thu phục Ali.

Thông số nhân vật

Trần Tinh

Level: 1

Trạng thái hiện tại: Con người

Ngụy chức nghiệp: Tuân thú sư

HP: 1.500.000/1.500.000

MP: 1.500.000/1.500.000

Sức mạnh: 11.000

Phòng ngự: 7.000

Tốc độ tấn công: 100 Chiêu/s (tối đa)

Tốc độ di chuyển: 120 m/s (tối đa)

Trí tuệ - IQ: 130 (Tăng khả năng lĩnh ngộ, lập luận, suy nghĩ, phản xạ)

Tốc độ hồi phục sinh lực: 150 HP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục sinh lực = 0,01% x Max HP

Tốc độ hồi phục chân khí: 75 MP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục chân khí = 0,005% x Max MP

May mắn: 2

Điểm thuộc tính tự do: 0

Kỹ năng:

1-Cuồng Nộ. Kỹ năng mô tả: Trong vòng 3s ở trạng thái Cuồng Nộ tốc độ xuất chiêu tăng gấp đôi, sát thương gây ra có 2% chí mạng.

2-Nhất đao lưu: Trảm Phong. Kỹ năng mô tả: Sử dụng vũ khí là Đao, vận dụng chiêu thức tiêu hao 100 Nội lực hình thành một luồng gió bao phủ thanh Đao. Tác dụng: Kéo dài phạm vi công kích. Sát thương gây ra bằng với sát thương của người sử dụng kèm theo 5% tỉ lệ xuyên thấu phòng ngự đối phương.

(Có thể đưa kỹ năng bản thân tự lĩnh ngộ được quy đổi thành kỹ năng theo cấp độ để hệ thống tăng cấp dựa vào Tinh luyện)

Trang bị: Death God's Scythe, Death God's Gown

Vật phẩm: Chìa khoá, bản đồ.

Nhiệm Vụ: 2-Học tập kỹ năng đầu tiên. Nhiệm vụ mô tả: Có thể lựa chọn kỹ của một con Boss bất kỳ bằng cách giết nó 3 lần. Chỉ học được một kỹ năng! (Hiện có 1 phần thưởng chờ nhận)

Sủng Vật: Không (chưa mở) (Level mở 50)

Ngụy sủng vật:

Storm Griffin - Ali

level: 10

Hp: 10000/10000

Mp: 5000/5000

Sức mạnh: 125-190

Phòng ngự: 100-120

Tốc độ: 250-400

Thiên phú: Không lời

Pháp bảo: Không (chưa mở) (Level mở 100)

Vòng quay hắc ám: 0 (Mỗi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc hấp thụ năng lượng tương ứng sẽ được quy đổi thành điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm này sẽ được chủ động đưa vào Kinh nghiệm dự trữ. Mỗi một lần quay bằng số kinh nghiệm cần để lên cấp tiếp theo) (Level mở điều kiện: hoàn thành 100 nhiệm vụ - đã hoàn thành 1 nhiệm vụ)

Chế tạo: Cần nguyên liệu cùng bản thiết kế chi tiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2$ may mắn + may mắn / 100. (Level cần 100)

Tinh luyện: Cần vật phẩm cùng nguyên liệu hoặc Kỹ năng cùng năng lượng cần thiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2$ may mắn + may mắn / 100. (Level mở 10)

Kinh nghiệm thăng cấp tiếp theo: 0/1

Kinh nghiệm dự trữ: 20 (Có thể lựa chọn bản thân tự hấp thụ hoặc cho vào kinh nghiệm để thăng cấp)

...

Có một số thay đổi cơ bản về những thông số của hắn, đó chính là việc nhiều ra thêm những mục "Nguy" cùng với sau một lần mình tưởng mà đã giúp hắn tăng chỉ số trí tuệ lên 130. Điều này là một tin tốt dành cho Trần Tinh.

-Chuyện này?

Lúc này, khi hắn đưa mắt xem tới dòng cuối cùng thì hắn lại cảm thấy nghi hoặc. Kinh nghiệm dự trữ đã nhảy vọt lên 20 trị số.

Ngay cả bản thân Trần Tinh cũng cảm thấy bất ngờ, khi nào hắn lại có nhiều điểm kinh nghiệm như vậy?

Trần Tinh tập trung nhớ lại, sau ít phút, hắn âm thầm gật gật đầu, hắn đã biết nguyên nhân vì sao và đã thấy được tầm quan trọng của năng lượng.

Ali hiểu kỳ nhìn nhìn Trần Tinh, không biết hắn muốn làm gì, nó cũng không làm phiền hắn mà ngoan ngoãn ở một bên cuộn mình.

Trần Tinh mở mắt ra, hắn đứng lên nhìn bên cửa sổ, thấy bão cát đã đỡ hơn, nhưng nắng vẫn còn gay gắt, thiết nghĩ nếu tầng 12 này đã được thiết kế như vậy thì phải có một giải pháp nào đó giúp người chơi có thể sinh tồn trong thời tiết khắc nghiệt này để đảm bảo tính công bằng.

Tầng 12 quan trọng nhất không gì khác chính là AI map, giữa một sa mạc mà không thể xác định phương hướng thì không cần nói cũng biết hậu quả thế nào? Vì lẽ đó AI map giữ một vai trò chủ đạo trong tầng 12 này.

Có điều ngay từ đầu AI map liền không hoạt động, nguyên nhân không phải bị lỗi mà là thiết kế như vậy, việc này nói lên người chơi phải tự tìm kiếm cũng giống như nói lên thực trạng khi một người bị lạc giữa sa mạc vậy.

Trần Tinh bắt đầu định ra "mục tiêu gần", hắn không thể bay, nếu cứ đi tìm kiếm như vậy thì ắt hẳn phải tốn cả tháng thời gian mới xác định được vị trí con Boss chính nơi này.

Cho nên mục tiêu gần của hắn chính là việc giúp con sủng vật của mình trưởng thành, trưởng thành đủ để làm thú cưỡi cho hắn.

Muốn nó trưởng thành cần cho nó đạt level ít nhất 70 trở lên, việc này cũng không phải quá khó đối với Trần Tinh, chỉ là hiện tại phải chờ đến trời tối mà thôi.

Trong lúc này, Trần Tinh cũng gửi tin nhắn cho tên "lão đại" kia, hỏi hắn hành tung của người mà hắn muốn tìm.

Sau vài giây thì có tin nhắn trả lời, địa điểm chính là tầng 11. Thế là hắn bắt đầu quay trở lại tầng 11, còn Ali hắn cứ để nó ở lại, dù sao hắn cũng sẽ rất nhanh liền trở lại nơi này.

...

Phía Nam cách khu vực an toàn 20 km. Có một toà thành bỏ hoang, nơi này đầy rẫy những creep thuộc lớp thú, với thiết kế đơn giản cho nên thuận tiện cho việc train quái.

Cách đó không xa, có một đoàn người khoảng gần 60 thành viên đang dừng chân nghỉ ngơi. Trên mặt ai nấy đều biểu hiện rất phấn khởi cũng như việc nói chuyện cười đùa với nhau rất thoải mái.

Họ nằm ở tốp dưới, không có kinh nghiệm cũng như kỹ năng, nhưng từ khi gia nhập The GoJ công hội thì cuộc sống tươi tắn hơn hẳn.

The GoJ chính là viết tắt của từ The Gate of Justice, cũng có nghĩa là Cổng Công Lý. Hội trưởng không ai khác chính là thanh niên Rikimaru kia.

Không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn ngủi thì thanh niên này cũng đã kết nạp thêm một số thành viên mới.

-Nào, mọi người, lại đây uống chút nước đi. Hội trưởng, mời ngài uống nước.

Người lên tiếng chính là người mà Trần Tinh muốn tìm. Kẻ này đưa tới trước mặt Rikimaru một chai nước và mời y uống.

-Cám ơn cậu, Tomoro-kun.

-Không có gì đâu, chỉ là việc nhỏ thôi, hội trưởng cứ khách sáo, tôi trở về vị trí chuẩn bị đây.

Dứt lời, Tomoro cũng rời đi, biểu hiện vẫn vui vẻ, nhưng ánh mắt thì hiển nhiên đã bán đứng y.

Sau khi nghỉ ngơi được ít phút, cả đoàn tiếp tục bắt đầu trận đánh, mục tiêu của bọn họ chính là bầy quái nhện level 35, số lượng cũng không nhiều lắm, kích thước không phải to lớn, trên hết là việc nó không khó đối phó.

Rikimaru tiến hành chia tổ tấn công, cả đám bắt đầu hành động, thế nhưng sau khi cuộc chiến diễn ra được 10 phút thì mọi người bắt đầu cảm thấy đầu choáng mắt hoa, có một số người không cẩn thận bị creep giết chết.

-Rút, mau rút lui....!!!

Nhận thấy tình hình không đúng, Rikimaru nhanh chóng hạ lệnh, đầu óc của y cũng đang quay cuồng lên nhưng y vẫn cố giữ tinh táo

Một đoàn người chật vật lùi về phía sau, khi đến khu vực an toàn thì đã có 7 người chơi thiệt mạng.

-Tomoro!!! Là người!!!

Dưới bầu không khí âm ảm của sự mất mát, Rikimaru tìm kiếm thân ảnh của Tomoro nhưng không thấy, y hét lớn lên một tiếng phẫn nộ.

Tiếng hét này làm mọi người cũng chú ý đến, một số người có đầu óc khác cũng nhanh chóng nhận ra vấn đề, sau đó một mảnh tiếng nghị luận vang lên.

-Bộp bộp bộp

-Hội trưởng kính mến, người đã nhận ra rồi sao? Ta còn tưởng phải mất một lúc khi thuốc thám người mới hiểu được vấn đề chứ, không hổ là hội trưởng..

Tiếng vỗ tay kèm theo giọng nói vang lên đằng sau bức tường cũ nát, đi ra trước mặt mọi người chính là thanh niên Tomoro, sau lưng y còn có khoảng 10 người nữa, trên đầu bọn họ đều có ký hiệu màu đỏ, hiển nhiên không phải thiện nam tín nữ gì.

Nghe được giọng điệu có phần mỉa mai của Tomoro, Rikimaru tức giận hét lớn

-Tại sao người lại làm như vậy!!!

Kẻ này hơi hợm cười cười, y không hề tâm lắng đáp

-Vì sao ư? Đương nhiên là ta muốn giết người cướp của rồi!

-Giết người cướp của? Ta đối xử tệ bạc với người sao?

-Không không, không có liên quan đến vấn đề đối xử tệ bạc hay không. Ta chỉ là muốn giết người cướp của mà thôi.

-Như vậy mục đích của người gia nhập công hội ta chính là vì việc này?

Tomoro cũng không dây dưa

-Cứ cho là vậy đi, ta cũng không muốn nói nhiều với người. Được rồi, lên đường bình an.

Một đoạn đối thoại có phần chóng vánh, bởi vì đa số mọi người cũng đã không còn sức mà phản bác hay mắng chửi gì.

Lúc này, ngay cả Rikimaru cũng không thể chống cự thêm nữa mà đã nằm sấp xuống mặt đất cứ như cá nằm trên thớt chờ mổ thịt vậy.

-Thủ lĩnh, ngài có cần ra tay không hay để bọn em

Một người trong nhóm trên đầu có ký hiệu màu đỏ liếc nhìn Rikimaru rồi lên tiếng.

Mục đích thì dĩ nhiên là không thể để cho Tomoro bị "thọ" trên đầu.

-Không cần, cứ để cho ta...

Nghe vậy, Tomoro khoát tay, có thể y là một người nham hiểm đặc biệt là thù dai, cũng có thể y có mục đích gì đó hoặc cơ bản y không muốn đem dài lăm mòng, y từng bước đi tới Rikimaru và giờ lên thanh chuỷ thủ trong tay.

Chuỷ thủ còn ánh lên hào quang màu đỏ như sự khát máu của chủ nhân nó vậy. Trên khoé miệng người này còn nhếch lên biểu thị sự đắc chí của bản thân.

-Cộp cộp~

-Cộp cộp~

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên, không phải một, mà là hai.

Dĩ nhiên, hai người này không ai khác chính là Trần Tinh cùng "lão đại" kia.

-Hình như ta đến không đúng lúc thì phải...

Cùng lúc, âm thanh lười biếng truyền vào trong tai mọi người, không ai đáp lại, bởi vì căn bản bọn họ muốn nói cũng không có sức, bọn họ chỉ có thể gắng gượng mở mắt ra mà nhìn.

Đập vào mắt mọi người là hình ảnh một người không rõ mặt mũi ra sao, bởi vì diện mạo người này đã bị che phủ bởi mặt nạ cười toét miệng, mái tóc dài tuyền ý xoả phía sau, thân hình người này cân đối thẳng tắp, cao khoảng 1m90, tư thế hiên ngang, cơ bắp săn chắc, dĩ nhiên không thể là nữ nhân được.

Điều này không có gì đáng nói nếu không phải người này vừa dứt lời thì thân hình Tomoro cũng xoảng một tiếng rồi tan vỡ, chỉ còn hằn đứng một chỗ dường như đang "thường thức" gì đó.

Trần Tinh dĩ nhiên không có hứng thú hỏi nhiều, từ khi Huyết Long dạy cho hấn Huyết Tinh Suru Hồn Thuật thì đối với những bí mật tận sâu trong lòng của người khác cũng như "kinh nghiệm sống" của họ thì hấn chỉ việc "hấp thụ" nó thôi

Hấn bỏ ra 5 phút đứng lẳng lẳng như vậy chỉ để tiếp thu những thứ hấn cần và loại bỏ những thứ vô dụng khác. Còn những tên đồng bọn còn lại của tên này cũng đã bỏ chạy và Trần Tinh không quan tâm điều này.

Bởi vì những hình ảnh của một người trong suốt cuộc đời họ thật sự quá nhiều. Khi Trần Tinh mở đôi mắt ra cũng là lúc hấn đôi mắt hấn loé lên ánh sáng màu đỏ, có điều việc này chỉ trong chớp mắt và bản thân hấn cũng không nhận ra điều đó.

Hấn âm thầm hài lòng với kết quả thu được, tạm gác chuyện "bí quyết" trở thành loại người thứ 2 sang một bên, bởi vì điều này cũng cần có thời gian thích nghi và "tập luyện" ứng dụng vào bản thân.

Trần Tinh liếc nhìn thanh niên Rikimaru, kể ra hấn cũng thật có duyên với người này, cho nên Trần Tinh quyết định giúp y một tay.

Đơn giản nhất chính là việc gia tăng thực lực bản thân của y hơn nữa.

*Hết chương..

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Kim tự tháp thần bí

Sau ít phút nghỉ ngơi, hiển nhiên đoàn người Rikimaru cũng đã trở lại trạng thái bình thường, hiệu ứng của thuốc mà Tomoro hạ vào trong nước cũng đã mất đi tác dụng.

Chỉ là thanh niên Rikimaru đang biểu hiện có chút dè dặt trước mặt Trần Tinh. Bởi vì y thật sự không hiểu được vì sao hấn lại làm như vậy? Ý đồ của Trần Tinh là gì? Những câu hỏi luôn quanh quẩn trong đầu Rikimaru, nhưng y không dám lên tiếng.

Qua sự việc lần này, dường như y đã trở nên đa nghi hơn, cũng phải thôi, một khi quá tốt nó sẽ là thời cơ cho bọn xấu lợi dụng, nếu không phải Trần Tinh đến và trùng hợp người hấn muốn tìm là thanh niên Tomoro thì có lẽ không chỉ riêng Rikimaru chết mà còn liên lụy những thành viên khác.

Lòng người khó đoán, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, không phải ai cũng thân thiện như cái miệng họ thể hiện. Những người càng dễ dàng chiếm được niềm tin người khác càng phải xem xét thật kỹ nhân phẩm của người đó.

Bỏ qua những điều này, nhận thấy thái độ của Rikimaru có phần e dè, Trần Tinh cũng nói ra mục đích của mình.

-Người không cần phải tỏ dùng thái độ như vậy đối với ta, thật sự mà nói thì ta không có ý đồ gì với người, chỉ là ta cảm giác người dường như hiện tại

rất khao khát thực lực thì phải?

Rikimaru nghe xong cũng cảm thấy nghi hoặc, có điều y cũng không phản bác, thực lực thì ai cũng khao khát, thế nhưng từ khi xảy ra biến cố vừa rồi khiến y trở nên khao khát thực lực hơn so với bình thường.

Nhận thấy được sự thay đổi của y, Trần Tinh cũng bắt đầu thực hiện kế hoạch. Hắn không nói không rằng mà gửi cho y một lời mời tổ đội.

Rikimaru hiểu kỳ, y nhìn Trần Tinh, động tác do dự một lát và rồi cũng đồng ý.

Trần Tinh âm thầm gật đầu, hắn nói

- Theo ta.

Chỉ với hai từ đơn giản nhưng cũng đủ để cho Rikimaru hiểu được ý đồ của hắn là gì.

Y chỉ chần chừ một lát sau đó cũng lựa chọn đi theo, trước khi đi Rikimaru còn không quên căn dặn đoàn viên của mình trở về khu vực an toàn trước.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Trần Tinh dự định chọn Rikimaru làm "người dẫn lối mở rộng nhân số cul" cho hắn.

Đi theo phía sau Trần Tinh, Rikimaru mặc dù không hiểu vì sao hắn lại giúp mình, nhưng y nghĩ lại, với thực lực của Trần Tinh thì bản thân mình cũng không có giá trị lợi dụng to lớn gì, nên Rikimaru cũng mau chóng dẹp những suy nghĩ đa nghi của mình sang một bên mà tập trung theo sát Trần Tinh.

Hai người cứ thế một trước một sau đi thẳng đến một phương hướng, nơi này có hai bầy creep cùng nhau hoạt động, nếu là bình thường thì ắt hẳn muốn đánh thông đường nơi này thì phải cần một khoảng thời gian tương đương 4-5 tiếng.

Trong khi đó, Trần Tinh mất khoảng 5s để giải quyết hết đồng creep này.

Không nói ngoa, thật sự thì thời gian hắn cần chính xác là 4s mấy mà thôi, bởi vì phương thức hắn dùng chính là Trảm Phong phiên bản 10000 năng lượng trị.

Yếu hơn nhiều so với lần trước, nhưng đủ để xử đẹp đám creep này.

Lúc này, Rikimaru mới thật sự hiểu được đẳng cấp của mình so với Trần Tinh là như thế nào.

Y cũng bắt đầu nổi lên ý nghĩ Trần Tinh liệu có như mọi người nói chính là GM hay không? Rikimaru cũng dự định nói lên suy nghĩ của bản thân.

Nhưng mà y chưa kịp mở miệng nói gì thì âm thanh thông báo lên cấp cứ liên tiếp lần ắt những thứ khác, nó tăng lên vùn vụt đến khi vượt qua ngưỡng 60 mới dừng lại.

Lúc này Trần Tinh cũng cảm thấy như vậy đã đủ, hắn không có lời dư thừa nào liền hủy tổ đội và rời đi trong sự bất đắc dĩ của Rikimaru.

Cứ như thế trong mắt Trần Tinh hoàn toàn không xem người này ra gì vậy, đến khi bóng dáng hắn mất hút thì việc này cũng kết thúc một cách chóng vánh.

Thật vậy, Trần Tinh hoàn toàn xem việc này cũng chẳng quan trọng, nhưng gieo nhân nào thì gặt quả ấy, hiện tại hắn giúp cho thanh niên Rikimaru chỉ là tiện tay, sau này chính vì tiện tay này mà thanh niên này lại giúp hắn kha khá vấn đề phiền phức khác.

....

Trần Tinh rời đi, thanh niên "lão đại" kia hắn cũng đưa ra lời khuyên cho y, sau khi làm xong những việc nhỏ nhặt, hắn cuối cùng cũng trở lại tầng 12, kỳ lạ là đến khi vào phòng thì vẫn chưa thấy Asuna cùng Yuna nhắn tin cho mình, Trần Tinh cũng không để ý việc này lắm, không phải ai cũng như hắn, giải quyết hàng trăm con creep trong 4-5 giây được.

Từng giây từng phút chờ đợi cứ thế trôi qua, đến khi mặt trời khuất bóng, cái nóng gay gắt của sa mạc cũng bị thay thế bởi cái lạnh lẽo của màn đêm, nhiệt độ cũng nhanh chóng giảm xuống.

Ban ngày thì nóng, ban đêm thì lạnh, với thời tiết này rất ít người có thể chịu đựng được, bên cạnh đó chính là việc khi về đêm thì lũ creep sẽ mạnh hơn nên cũng không thấy ai farm creep vào ban đêm cả.

Chính vì vậy, trên đường đi từ khu vực an toàn đến phía tây bắc cách nơi thị trấn 10km Trần Tinh hoàn toàn không hề thấy bóng dáng có bất cứ người nào, trên đường đi hắn cũng vô tình bắt gặp một số đám creep nhỏ lẻ.

Với số lượng ít ỏi như vậy thì đừng nói chi đến việc Ali lên level 70, ngay cả lên 1 level nữa thôi cũng không phải chuyện đơn giản.

Trần Tinh lắc đầu thì thào

- Chẳng lẽ phải đợi thêm mấy mươi ngày nữa?...

-Réc..

Ngay lúc này, Ali bất ngờ kêu lên một tiếng sau đó nó chạy sang một hướng khác.

Trần Tinh cũng đưa mắt nhìn theo, đập vào mắt hắn là một thứ gì đó được ánh trăng phản chiếu với ánh sáng lập loè khi có khi không, nếu không phải hắn nhìn theo Ali và phát hiện được thì có lẽ hắn cũng sẽ không chú ý đến nó.

Vấn đề là Trần Tinh không hiểu vì sao Ali lại có biểu hiện "phản kích" như vậy, hắn cảm thấy hiểu kỳ sau đó cũng lựa chọn đi theo phía sau.

Qua hai đồi cát che chắn, trước mắt hắn xuất hiện một ốc đảo nhỏ, ốc đảo này chẳng có gì đặc biệt ngoại trừ trung tâm của nó có một loại hạt gì hắn chưa thấy bao giờ, hạt này hình bầu dục đang phát quang dưới ánh trăng và thứ này chính là nguyên nhân vì sao Ali tỏ ra phản kích như vậy.

Có điều mọi thứ dường như không được suông sẻ với nó cho lắm, trong khi Ali giang cánh bay qua thì phía dưới hồ bắt đầu xuất hiện những bọt bong bóng nổi lên, tiếp theo đó chính là một cột nước nhỏ từ phía dưới bắn lên, mục tiêu của cột nước không phải là Ali mà chính là "hạt lạ" kia.

Ngay khi hạt này bị rơi xuống và chìm sâu xuống hồ, dị biến bắt đầu phát sinh, mặt đất dưới chân Trần Tinh bắt đầu rung động dữ dội, nước trong ốc đảo cũng bắt đầu hoà lẫn với cát sỏi sùng sục và bị đẩy lên cao 3-4m cứ như là có cái gì đó sắp sửa trồi lên vậy.

Trần Tinh nhanh chóng lùi về phía sau, Ali cũng kêu lên một tiếng tiếc nuối sau đó bay trở về.

Cảnh tượng này cứ tiếp diễn chừng 2-3 phút đến khi một Kim tự tháp cao hơn 100m xuất hiện trước mặt Trần Tinh thì nó mới dừng lại, mặt đất cũng bắt đầu trở nên yên tĩnh.

Trần Tinh nhíu mày, hắn có thể đảm bảo việc này không thể là do Kayaba thiết trí, ắt hẳn chính là AI sau khi bị thay đổi thêm vào.

Đây nhất định có nguyên nhân gì đó và chuyện này hắn nhất định sẽ tìm hiểu sau, bởi vì lúc này Trần Tinh nhận được tin nhắn cầu hỗ trợ của Asuna cùng Yuna.

Nội dung tin nhắn có phần khẩn cấp, 2 người nói bên trong Dungeon có Boss ẩn, con Boss này 2 người không thể đối phó được và bị bao vây bên trong đó không thể sử dụng pha lê dịch chuyển.

Hắn không chần chừ sử dụng pha lê dịch chuyển về lại khu vực an toàn để dùng công dịch chuyển trở lại tầng 10.

Ngay khi Trần Tinh rời đi thì mặt đất cũng bắt đầu run lên, cảnh tượng khi nãy lại diễn ra lần nữa nhưng theo một chiều hướng ngược lại, đến khi mọi việc đều ổn thoả trở lại, thì ốc đảo cũng xuất hiện như ban đầu, không có gì thay đổi cứ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Chỉ có điều, đâu đó nghe được tiếng thở dài vang trong theo gió, tiếng thở dài này xuất phát từ phía dưới mặt hồ, chính xác là bên trong Kim Tự Tháp bí ẩn kia.

*Hết chương..

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Cuộc chiến đầu tiên

Thời gian bên trong Aincrad là như nhau, cho nên cho dù Trần Tinh có trở về tầng 10 hay bất cứ tầng nào đi nữa đều là ban đêm.

Việc này là một vấn đề bất cập đối với hắn lúc này, bởi vì trời tối rất khó xác định phương hướng cùng với việc tìm ra được Dungeon mà Asuna cùng Yuna bị mắc kẹt.

Nếu là bình thường thì hắn có thể lựa chọn mục truy dấu theo danh sách bạn bè tìm kiếm, nhưng còn hiện tại thì hắn chỉ có thể dựa theo tin nhắn của hai người mà lần theo dấu vết thôi. Bởi vì trong khu vực "đặc biệt" thì mọi yếu tố khác đều không thể can thiệp vào được.

Quan trọng nhất lúc này chính là việc xác định phương hướng, trong lúc nhất thời Trần Tinh không biết phải làm sao, bình thường khi về đêm thì hắn cứ lựa chọn đại một hướng mà đi theo, Đông Tây Nam Bắc gì đó hắn hoàn toàn không quan tâm đến, cũng như chẳng cần biết đó là hướng nào.

Hiện tại lúc gặp chuyện thì Trần Tinh mới biết được việc gì cũng phải hiểu một ít, đến khi cần thì còn biết mà áp dụng, cũng giống như việc học bơi vậy, học để đề phòng trường hợp xấu, đại loại ý nghĩa như vậy.

-Xin lỗi, có phải anh gặp rắc rối gì sao?

Một giọng nói đúng lúc vang lên, Trần Tinh nhận ra người này, chính là thanh niên Kim - thuộc hạ của Heathcliff.

Không biết y vì sao lại xuất hiện nơi này và dường như y cũng đang gặp vấn đề gì đó, cho nên biểu hiện của y có chút không được thoải mái khi đối mặt với Trần Tinh.

-Xác thực là ta đang gặp một vấn đề nhỏ, ta không thể xác định được chính xác phương hướng, người có biết được chính xác phương hướng không?

Trần Tinh cũng không giấu diếm nói, Kima nghe xong biểu hiện cũng có chút bất ngờ, y cũng chỉ về một hướng rồi nói

-Đây là hướng Nam, kia là Đông...

Không đợi y nói xong Trần Tinh cũng đã để lại một câu cảm ơn sau đó đi theo hướng Tây Nam.

Kima cũng không kịp phản ứng gì chỉ có thể đưa tay ra dự định nói gì đó thì bóng dáng Trần Tinh cũng đã mất hút. Y lắc đầu, biểu hiện có chút khó coi, có lẽ y thật sự đang tìm kiếm Trần Tinh và cần hắn giúp gì đó.

Trong màn đêm có phần u tối, ánh sáng của trăng cũng đã bị mây đen bao phủ, Trần Tinh lao đi như một con gió, hắn hoàn toàn không biết chính xác vị trí của Asuna cùng Yuna, hắn chỉ có thể ôm tâm lý may mắn mà thôi, bởi vì trước đó sau khi nhận được tin nhắn hỗ trợ của Asuna thì cả Yuna cùng Asuna đều không thể liên lạc được nữa.

Trần Tinh vừa chạy vừa quan sát xung quanh, sau 30 phút, trước mắt hắn xuất hiện một dãy núi, chạy thêm một đoạn nữa, Trần Tinh có thể thấy được một hang đá đen kịt, hang đá này phải nói là rất lớn, lớn hơn bình thường rất nhiều, đường kính ít gì cũng phải hơn 50m.

Hắn cũng không dừng lại quan sát thêm nữa mà cùng Ali vào trong, trên tay hắn cũng xuất ra viên pha lê để làm thấp sáng xung quanh.

Men theo đường hầm ẩm ướt quanh co, sau 10 phút Trần Tinh có thể nghe được phía trước vang vọng ra âm thanh gào rống gì đó.

Hắn nhanh chóng đi tới nơi này, đập vào mắt hắn chính là một con quái vật hình người với cái đầu tròn lóc to lớn, bởi vì nó đưa lưng về phía Trần Tinh nên hắn chỉ có thể thấy sơ bộ dáng của nó.

Trên đầu con quái quật này hiện lên những thông tin

The Gigant Orc (King)

Lv: 100

Hp: 1.000.000/1.000.000

Mp: 2000/2000

Sức mạnh: 1200

Phòng ngự: 11000

Tốc độ: 30

Kỹ năng: Trọng kích, kỹ năng mô tả: sát thương gây ra bằng 10 lần sức tấn công, thời gian cooldown 5 phút.

Sau khi thấy được những thông số của con quái vật này thì Trần Tinh cũng cảm thấy bất ngờ, sau đó là cảm thấy mừng rỡ, bởi vì hắn đã tìm được đối thủ đầu tiên sau 2 tháng nhàm chán.

Trần Tinh cũng không lấy ra Scythe mà bật người lên dùng tay không nhắm thẳng mặt con Boss mà đâm.

Hắn chỉ dùng phân nửa lực lượng vì sợ có sự chênh lệch theo cách tính toán của Hệ thống.

-Bang~

Âm thanh vang dội cứ như hai thanh kim loại va chạm vào nhau làm những cô gái đang trốn trong khe đá hẹp phía dưới cũng cảm thấy đỉnh tai nhức óc.

Còn về phần con Boss thì lão đảo ngã xuống về vách đá. Lượng máu của nó cũng chỉ giảm xuống từ 1 triệu đơn vị xuống 960 nghìn đơn vị.

Lúc này Trần Tinh cũng có thể thấy rõ bộ dáng thật sự của nó. Con Boss này không hổ là Boss lv 100, với chiều cao tầm khoảng 10m, nó sở hữu nước da màu xám tro, nửa người trên ở trần lộ ra cơ bắp cuộn cuộn với nhiều vết sẹo tích, vũ khí của nó là một thanh Búa tạ to tướng, ngoài ra điểm đặc biệt nhất của con Boss này chính là nó hoàn toàn không có mắt, thay vào đó nó có tận 4 cái tai, bên cạnh đó chính là việc nếu so về hình thể thì đôi chân của nó có vẻ ngắn hơn. Điều này cũng dẫn tới tốc độ của nó chỉ vùn vện 30.

-Senpai..

Sự việc diễn ra khá bất ngờ đối với con Boss lẫn mấy cô gái, người hồi phục tinh thần nhanh nhất không ai khác chính là Yuna, nàng kêu lên một tiếng

mình rồi sau đó chạy về phía Trần Tinh.

Chỉ là hiện tại trạng thái của Yuna dường như không được tốt cho lắm, bởi vì hấn phát hiện lượng sinh lực của nàng cũng chỉ còn 700/10000.

Vì khá hấp tấp nên Yuna cũng vấp ngã xuống đất và được Asuna cùng một người nữa nhanh chóng đỡ lấy.

Trần Tinh cũng không có thời gian để quan tâm đến mấy cô gái, bởi vì con Boss cũng đã lắc lắc đầu tỉnh táo lại.

Nó không thể nhìn thấy nhưng bù lại khả năng xác định mục tiêu thông qua âm thanh rất nhạy.

-Rống~

Nó mở miệng hét lớn một tiếng, một phần nước dãi theo âm thanh bay về phía Trần Tinh. Hấn nghiêng người né tránh.

-Xi~

Mặt đất nơi nước dãi dính lấy cũng bốc lên khói trắng, hiển nhiên đây cũng xem như một loại axit hoặc đại loại như vậy, rất may là "skill" này chỉ là phản phụ trợ cho con Boss và cũng không phải chiêu chính thức của nó, Trần Tinh cũng không muốn phải chiến đấu với một thứ "bản" như vậy.

Tốc độ của con Boss khá chậm, nhưng không vì thế mà giảm đi độ nguy hiểm của nó, lợi thế về hình thể to lớn, cho nên dù có chậm đi nữa nhưng phạm vi tấn công của nó rất rộng.

Con Boss giờ cao cây búa trong tay mình quá đỉnh đầu rồi đập mạnh xuống, mục tiêu dĩ nhiên chính là hấn.

Nhìn trước mắt thanh búa to tướng đang hướng về mình mà đánh, Trần Tinh cũng không tránh không né mà tiến hành trực diện đỡ lấy, hấn muốn xem thử liệu con Boss này có thể tạo cho hấn thương tổn gì hay không?

Nếu kết quả hấn vẫn đầy sinh lực thì Trần Tinh cũng không muốn phí thêm thời gian ở nơi tù túng này nữa.

-Rầm~

Rốt cuộc hấn cũng có được câu trả lời, sức ép dồn nén lên đôi tay hấn rồi truyền xuống nền đất dưới chân làm cho mặt đất cũng bị nứt ra và lõm xuống một khoảng.

Cảm nhận lực đạo không sai biệt lắm, Trần Tinh cảm thấy máu cũng bắt đầu sôi trào, mặc dù chỉ tổn thương vài chục sinh lực nhưng điều này cũng đủ làm cho hấn nổi lên một chút ý chí chiến đấu.

Chiến đấu không phải là nghiền ép, cuộc chiến sẽ trở nên nhàm chán nếu như thực lực chênh lệch quá lớn, quan trọng hơn chính là việc Huyết Long đã nói, trong chiến đấu sẽ giúp hấn gia tăng thực lực của bản thân một cách nhanh chóng hơn.

-Các người cũng nhanh rời đi nơi này đi.

Trần Tinh nâng cây búa lên sau đó cũng bình thản nói với mấy cô gái, hấn cũng không muốn trong lúc mình chiến đấu bị phân tâm.

-Senpai...!!

-Đi thôi Yuna!

-Senpai..cẩn thận....

Mấy người cũng thay nhau lên tiếng, Trần Tinh tay vẫn giữ lấy cây búa, đợi sau khi mấy người rời đi hấn mới đẩy nó ra.

-Hy vọng người đừng để cho ta thất vọng..

Trần Tinh thì thảo nói, lúc này con Boss cũng phần nộ hai tay nó cầm chặt cây búa và vừa hét vừa đập xuống.

Trần Tinh thấy vậy cũng không bị động phòng ngự nữa mà tiến hành chủ động đón đỡ đôi co với nó. Hấn không sử dụng bất cứ chiêu thức hay kỹ xảo cũng như vũ khí gì, đơn giản chỉ là nắm đấm.

-Bang~bang~

Các âm thanh va chạm liên tiếp vang lên giữa tay không và búa, mỗi một lần va chạm con Boss không hề mất thêm một giọt máu nào, về phần Trần Tinh thì sinh lực cứ giảm rồi lại hồi đầy, nói chung là cả hai không xem như không ai làm được gì ai.

Có điều đây chỉ là bề ngoài trông thấy, còn trên thực tế thì sau mỗi lần va chạm như vậy thì Trần Tinh cũng phải chịu một phần lực không nhỏ.

Mặc dù sinh lực không giảm nhưng cơ thể hấn vẫn cảm nhận được đau đớn ngày một tăng. Cánh tay cũng bắt đầu có phần mỏi và thớ cơ cũng trở nên căng cứng hơn.

Dù vậy, Trần Tinh cũng không có động tác nào khác ngoại trừ việc chờ đợi cây búa bỏ xuống và tiến hành dùng nắm đấm đối kháng.

Việc này có tác dụng gì? Nó đem lại lợi ích gì cho hắn? Vì sao Trần Tinh phải làm như vậy? Những câu hỏi này lúc sau mới có thể giải đáp.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Rương thần bí

Không gian bên trong hang động phải nói là rất lớn, đủ để cho Trần Tinh thoải mái đánh một trận, dù sao thì lực phá hoại của hắn yếu hơn thực tế rất nhiều.

Hắn cùng con Boss này đối kháng với nhau cũng đã hơn 10 phút tính từ khi mấy nữ nhân rời đi.

Mỗi một lần va chạm thì cánh tay Trần Tinh lại cảm thấy có phần đau đớn và thiếu linh động hơn trước, nhưng hắn vẫn không dừng lại mà vẫn tiếp tục cuộc chiến đấu nhằm chán này.

-Vù vù

Nhìn trước mắt thanh búa to tướng che chắn cả ánh sáng yếu ớt trong hang động đang hướng về mình đánh tới.

Cảm nhận được cánh tay mỏi mệt, các thớ cơ cũng đã căng cứng tới cực hạn. Trần Tinh trán nổi gân xanh, hắn cố gắng điều chỉnh lại trạng thái rồi dồn hết lực lượng còn lại một quyền chính diện đánh tới.

-Ầm ầm

Khi búa và tay hắn va chạm thì cũng tạo ra làn sóng xung kích thổi bay đất đá xung quanh. Âm thanh phát ra còn lớn hơn những lần trước.

Cây búa của Gigant Orc nhanh chóng bị biến thành những mảnh vỡ, về cơ bản lực lượng của Trần Tinh mạnh hơn cho nên làm cho con Boss chịu một phần sát thương không nhỏ, nó lao đảo té về phía sau, không chần chừ, hắn bật người lao lên về phía đầu của nó.

-Chết!

Trần Tinh giọng nói bình thản tựa như tuyên thệ số phận con Boss này.

Tay trái của hắn xem như vẫn còn có thể "sử dụng" được. Các ngón tay hắn nắm chặt, sau đó hắn vùng quyền.

-Bùm~

Âm thanh đầu lâu bị phá vỡ vang lên, sinh lực còn lại của The Gigant Orc cũng trở về số 0. Nó biến thành những mảnh đa giác rồi tan biến.

Lúc này trong đầu Trần Tinh cũng truyền tới âm thanh nhắc nhở của Hệ Thống.

Hắn gạt đầu hài lòng, cùng lúc giọng nói lười biếng của Huyết Long cũng vang lên

-Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, ngươi nên cố gắng nhiều hơn nữa, đừng vì chút thành quả mà cảm thấy bản thân mình rất mạnh, ở ngoài kia ngươi không khác gì loài sâu mọt.

Trần Tinh không phản bác, lời nói của Huyết Long mặc dù khó nghe nhưng y nói không sai, đoạn đường hắn phải đi vẫn còn rất xa và hiện tại hắn vẫn chưa đặt chân trên con đường đó nên không có gì đáng tự hào ở đây cả.

Hắn nhìn đôi tay đã xụi lơ của mình rồi cũng lắc đầu trầm nghĩ

-Ta hết thấy vẫn còn quá yếu...

Sau đó, hắn cũng xoay người rời đi, trước khi đi Trần Tinh cũng tiện tay lấy luôn vật phẩm rơi ra của con Boss này, nó được đựng trong một cái hòm gỗ, vì đôi tay không còn chút sức lực nào nên hắn cũng chỉ có thể thu nó vào không gian vật phẩm sau đó chờ đợi cơ hội xem xét nó.

Trên đường trở ra, Trần Tinh sẵn tiện kiểm tra một chút sự thay đổi của thuộc tính bản thân.

Thông số nhân vật

Trần Tinh

Level: 1

Trạng thái hiện tại: Con người

Nguy chức nghiệp: Tuần thú sư

HP: 1.500.000/1.500.000

MP: 1.500.000/1.500.000

Sức mạnh: 11.500

Phòng ngự: 7.500

Tốc độ tấn công: 100 Chiêu/s (tối đa)

Tốc độ di chuyển: 120 m/s (tối đa)

Trí tuệ - IQ: 130 (Tăng khả năng lĩnh ngộ, lập luận, suy nghĩ, phản xạ)

Tốc độ hồi phục sinh lực: 150 HP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục sinh lực = $0,01\% \times \text{Max HP}$

Tốc độ hồi phục chân khí: 75 MP/s - Không thể cộng dồn. Tốc độ hồi phục chân khí = $0,005\% \times \text{Max MP}$

May mắn: 2

Điểm thuộc tính tự do: 0

Kỹ năng:

1-Cường Nộ. Kỹ năng mô tả: Trong vòng 3s ở trạng thái Cường Nộ tốc độ xuất chiêu tăng gấp đôi, sát thương gây ra có 2% chí mạng.

2-Nhất đao lưu: Trảm Phong. Kỹ năng mô tả: Sử dụng vũ khí là Đao, vận dụng chiêu thức tiêu hao 100 Nội lực hình thành một luồng gió bao phủ thanh Đao. Tác dụng: Kéo dài phạm vi công kích. Sát thương gây ra bằng với sát thương của người sử dụng kèm theo 5% tỉ lệ xuyên thấu phòng ngự đối phương.

(Có thể đưa kỹ năng bản thân tự lĩnh ngộ được quy đổi thành kỹ năng theo cấp độ để hệ thống tăng cấp dựa vào Tinh luyện)

Trang bị: Death God's Scythe, Death God's Gown

Vật phẩm: Chìa khoá, bản đồ, rương thần bí.

Nhiệm Vụ: 2-Học tập kỹ năng đầu tiên. Nhiệm vụ mô tả: Có thể lựa chọn kỹ của một con Boss bất kỳ bằng cách giết nó 3 lần. Chỉ học được một kỹ năng! (Hiện có 1 phần thưởng chờ nhận)

Sủng Vật: Không (chưa mở) (Level mở 50)

Nguy sủng vật:

Storm Griffin - Ali

level: 30

Hp: 30000/30000

Mp: 15000/15000

Sức mạnh: 240-360

Phòng ngự: 150-200

Tốc độ: 500-800

Thiên phú: Không lời

Pháp bảo: Không (chưa mở) (Level mở 100)

Vòng quay hắc ám: 0 (Mỗi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc hấp thụ năng lượng tương ứng sẽ được quy đổi thành điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm này sẽ được chủ động đưa vào Kinh nghiệm dự trữ. Mỗi một lần quay bằng số kinh nghiệm cần để lên cấp tiếp theo) (Level mở điều kiện: hoàn thành 100 nhiệm vụ - đã hoàn thành 1 nhiệm vụ)

Chế tạo: Cần nguyên liệu cùng bản thiết kế chi tiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level cần 100)

Tinh luyện: Cần vật phẩm cùng nguyên liệu hoặc Kỹ năng cùng năng lượng cần thiết. Tỷ lệ thành công bằng $1/2 \text{ may mắn} + \text{may mắn} / 100$. (Level mở 10)

Kinh nghiệm thăng cấp tiếp theo: 0/1

Kinh nghiệm dự trữ: 25 (Có thể lựa chọn bản thân tự hấp thụ hoặc cho vào kinh nghiệm để thăng cấp)

...

Sau khi xem xét xong, Trần Tinh vừa lúc cũng đến bên ngoài cửa hang. Bên ngoài mấy nữ cũng đang chờ hấn, chính xác là 4 người, ngoài Asuna, Yuna cùng Argo Trần Tinh quen biết ra còn có một người nữa chính là Lizabeth - bạn của Asuna.

Vừa thấy hấn xuất hiện, Asuna cùng Yuna đều đồng thời thở phào nhẹ nhõm, hai người mặc dù biết Trần Tinh rất mạnh nhưng không thể không cảm thấy lo lắng khi mà con Boss biểu hiện quá kinh khủng, nhưng tất cả cũng đã qua, không có gì phải dấy dưng nữa.

-Senpai, anh không có chuyện gì chứ?

Asuna đỡ lấy Yuna tiến về phía trước nhìn Trần Tinh hỏi, hấn lắc đầu sau đó hỏi ngược lại

-Các cô vì sao lại tới nơi này?

Asuna hơi chần chừ một lát, nằng tở về có chút khó xử, Argo thấy vậy liền lên tiếng

-Hai người bọn em muốn dẫn Argo-san cùng Lizabeth-san lên level, nhưng lại sợ làm phiền senpai cho nên đã không nói gì với anh. Senpai không giận chứ?

Vừa nói Yuna vừa lấy tay chỉ chỉ Lizabeth đang đứng cùng Asuna đỡ lấy Yuna để xem như giới thiệu cho Trần Tinh người mới

Có điều hấn hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề này, hấn nhún mày lên tiếng

-Nơi này cách khi vực an toàn rất xa, mấy người vì sao tìm được?

Nghe được câu hỏi của Trần Tinh, Yuna cũng nhìn hấn vội nói

-Thật ra thì nơi này chính là do Kenson-senpai nói, anh ta cũng có nói nơi này có Boss rất nguy hiểm bảo em nói với senpai, có điều...

Nói đến đây nàng cúi đầu không dám nói tiếp, Trần Tinh cũng đã hiểu sơ vấn đề, hấn không dấy dưng

-Được rồi, đi thôi, chúng ta trở về..

Mấy người khác cũng không có ý kiến gì mà lựa chọn đi theo phía sau, qua lần này chắc có lẽ Yuna không còn tự cao về thực lực của mình nữa. Chỉ là việc này thật sự đơn giản như vậy?

...

Sau hơn 2h đi đường trở về thị trấn, mấy cô gái cũng nhanh chóng chui vào phòng tắm, riêng về phần Trần Tinh thì đã toạ trong phòng của hấn để điều chỉnh lại tốc độ hồi phục đôi tay, Ali ở một bên nằm cuộn mình cũng không làm phiền hấn, để ý kỹ thì nó cũng đã lớn hơn một vòng so với ban này, hiển nhiên việc Trần Tinh giết Boss level 100 làm cho nó cũng được hưởng lợi ích mặc dù nó không tham chiến.

Lần này Trần Tinh thu hoạch lợi ích phải nói không lớn cũng không nhỏ, đây là lần đầu tiên hấn có thể xem như thoái mái đánh mà không sợ con quái chết quá sớm, cũng may là nhờ Huyết Long nhắc nhở hấn nên "chịu đấm ăn xôi", nếu không thì Trần Tinh cũng không thể kiếm thêm 500 trị số lực lượng cùng phòng ngự.

Tốc độ hồi phục của Trần Tinh rất nhanh, cho nên chỉ trong vào chục phút thì hấn đã có thể cử động lại đôi tay của mình một cách bình thường, mặc dù vẫn còn cảm thấy hơi mỏi nhưng cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Lúc này hấn mới đứng lên và từ trong vật phẩm hệ thống lấy ra chiếc rương thần bí, hấn muốn xem bên trong đựng vật gì.

Chỉ là đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo giọng nói của Yuna truyền tới.

-Senpai, anh hiện tại có rảnh không?

Trần Tinh mở cửa, vừa mở cửa thì mùi thơm đã xông vào mũi hắn, hắn còn chưa kịp lên tiếng thì Yuna đã nói tiếp

-Em...tối nay em có thể ngủ lại ở đây được chứ?

Vừa nói nàng còn cúi đầu, hai tay xoắn góc váy ngủ, khuôn mặt cũng ửng hồng, hơi thở cũng có phần gấp gáp, nhịp tim thì đập liên hồi.

Bên trong làn áo mỏng hắn có thể thấy được điểm hồng nổi lên, cho dù tóc của nàng đã che chắn một phần nó đi nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lớp da trắng mịn cũng đã trở nên ửng hồng, một lúc sau thấy Trần Tinh không lên tiếng, Yuna ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt lon lanh to tròn chờ đợi giọng nói của hắn cất lên.

Hiển nhiên Yuna dường như đã thích Trần Tinh và nàng đã quyết định vấn đề gì đó...

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Lucky Hammer of Vigilance

Nhìn trước mắt thiếu nữ tuổi thanh xuân đã phát dục đầy đủ, Trần Tinh hoàn toàn không nổi lên tí dục vọng nào, đằng sau lớp mặt nạ, đôi mày hắn chau lại.

-Cô muốn ngủ ở đây? Vậy để ta sang phòng khác.

Trần Tinh không phải tay mơ, ngược lại hắn còn là dân "lão luyện tình trường", nhưng hiện tại hắn hoàn toàn không nghĩ tới việc tình cảm nam nữ cho nên biểu hiện của Yuna hắn cũng không nhìn ra.

Không phải hắn "ngu" lại mà cơ bản chính là hắn không nghĩ tới phương diện Yuna thích mình.

Yuna nghe xong cũng cảm thấy bối rối, nàng nhanh chóng xua tay.

-Không...không cần như vậy, senpai...em..em trở về đây, xin lỗi...

Nàng vừa nói vừa quay đầu bỏ chạy, vì quá gấp gáp mà Yuna còn bị vấp té chồng mông lộ chíp chữ T màu đen trước mặt Trần Tinh, trong đôi mắt trong suốt ấy cũng đã ngấn lệ, chỉ là Trần Tinh không thể thấy được và hắn cũng không để tâm, trong mắt hắn Yuna bộ dáng hiện tại rất vụn vụn.

Trần Tinh cũng lắc đầu không để ý, hắn đóng cửa bắt đầu thay đổi lại trang phục, cởi bỏ lớp mặt nạ nguy trang hắn vấp thấy thoải mái hơn nhiều, trước khi ngủ hắn cũng thực hiện việc dỡ裳 khi này.

Chiếc rương thần bí từ từ được mở ra, ánh sáng bên trong loé lên cứ như thể nó chứa vật phẩm gì rất tốt lắm vậy.

Đến khi ánh sáng dịu lại thì hắn cũng thấy được vật nằm bên trong là gì.

Chính là một chiếc búa bề ngoài có vẻ sần sùi ở 2 mặt bên, phần tay cầm thì có vẻ dài trông giống như là một cây búa dùng để rèn binh khí.

Điểm nổi bật nhất chính là đỉnh trung tâm đầu búa còn có một viên hồng ngọc lục giác trong rất bắt mắt.

Bên cạnh đó, bên trong chiếc rương này còn đặt một quyển sách màu vàng. Quyển sách trông rất phổ thông và không có gì nổi bật cho lắm.

Trần Tinh đưa tay cầm lên quyển sách, lúc này hắn cũng biết được tác dụng của 2 vật này là gì, sau khi hiện lên bảng thông báo học tập thì hắn cũng lựa chọn đồng ý.

Sau đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên làm cho hắn cũng cảm thấy hứng thú.

Bởi vì chính xác cây búa này dùng để rèn binh khí, quyển sách chính là sách kỹ năng sống mở ra chức nghiệp, vấn đề đáng nói nhất chính là cây búa rèn này giúp tăng giá trị may mắn của hắn lên nếu như hắn luyện thành công một món binh khí gì đó.

Cây búa này có thông tin cụ thể như sau

Lucky Hammer of Vigilance

Vật phẩm đẳng cấp: SS-

Tác dụng: dùng để chế tạo binh khí

Công năng: Tăng trị số may mắn vĩnh viễn cho luyện khí sư dựa trên số lượng và chất lượng binh khí chế tạo thành công.

Độ bền: 10/10 (Mỗi lần chế tạo thất bại đồ bền giảm 1)

Vấn đề đặt ra ở đây là việc cây búa này thật sự có phải hay không giúp hần tăng lên giá trị may mắn vĩnh viễn, hay cơ bản nó chỉ là thêm ra một mục "Nguy may mắn" nào khác?

Phải biết Hệ thống của hần đã đồng hoá hệ thống Aincrad, cho nên những mục "Nguy" chỉ có tác dụng trong thế giới ảo này mà thôi, vì lẽ đó Trần Tinh cũng không quá phần khởi mà tạm thời gác lại chuyện này chờ có cơ hội để thử nghiệm nó.

Dù sao hiện tại quan trọng nhất vẫn là việc tăng nhanh thực lực bản thân hơn nữa, còn trước mắt chính là việc làm cho Ali trưởng thành nhanh hơn.

Hần dẹp hết những suy nghĩ này sang bên và bắt đầu tiến vào trạng thái minh tưởng.

Tác dụng của việc này không cần phải đề cập thêm, mặc dù lợi ích sẽ ngày một giảm xuống như không có phương pháp cải tiến, nhưng dù sao hiện tại Trần Tinh cũng không đặt nặng vấn đề này cho lắm.

...

Tiếng gõ cửa vang lên, Trần Tinh từ trong trạng thái minh tưởng hồi phục lại tinh thần.

Hần điều chỉnh lại cơ thể sau đó đứng dậy mở cửa, chờ đợi bên ngoài chính là Asuna, vấn đề chính là dường như không thích hợp lắm, bởi vì hiện tại trời vẫn chưa sáng.

-Cô có chuyện gì sao?

Trần Tinh hỏi, Asuna cũng biểu hiện không được tốt lắm, nàng nói

-Senpai, anh có thể nói chuyện với em một lát được chứ?

Hần nghĩ nghĩ rồi cũng không lên tiếng mà đứng sang một bên, Asuna thấy vậy cũng đi vào bên trong. Trần Tinh thấp sáng đèn rồi tựa vào ghế đối diện nàng, hần nói

-Có chuyện gì cô cứ việc nói.

Asuna im lặng chốc lát, sau đó nàng mở miệng

-Anh có thể giúp em một việc được không?

Trần Tinh nghi hoặc, Asuna cũng thành khẩn nói

-Cuộc sống ngoài hiện thực quá áp lực khiến em lựa chọn trốn tránh nó bằng cách tham gia trò chơi thực tế ảo này, thế nhưng, mọi chuyện không như em nghĩ sẽ diễn biến theo một chiều hướng tốt đẹp hơn, ngược lại ở trong này, em càng cảm thấy áp lực hơn nữa, hằng ngày phải nhìn cảnh tượng có người chết đi, em tự hỏi rằng liệu có ngày bản thân mình sẽ giống như bọn họ vậy? hoặc là cơ thể em ở ngoài kia xảy ra chuyện gì? Mọi thứ ở đây chân thật đến mức làm cho người ta cảm thấy nó giống như một thế giới khác mặc dù cơ bản nó là giả. Em không muốn bị nhốt trong này nhưng em lại sợ phải trở về. Anh có thể nói cho em biết em phải làm sao không?

Trần Tinh im lặng chốc lát, hần nghĩ nghĩ rồi từ tốn nói

-Vấn đề này ta cũng không biết giúp cô thế nào, căn bản ta không quan tâm vấn đề là thật hay là giả, ta chỉ cần biết nó sẽ đem lại cho ta lợi ích gì để đạt mục tiêu của ta? Và trong quá trình đạt đến mục tiêu đó, ta vẫn cứ từ từ mà trải nghiệm nó.

Asuna yên lặng không lên tiếng, Trần Tinh cũng không làm phiền nàng nữa mà đứng sang một bên khác, căn phòng thoáng chốc chìm trong yên lặng.

Lúc này, bên ngoài trời cũng đã sáng, Asuna thấy vậy cũng cáo từ rồi đi, không biết hiện tại nàng đã khá hơn hay chưa mà bộ mặt vẫn có chút thất thần.

Trần Tinh không biết phải làm sao, nghĩ nghĩ hần cho là trước hết cứ làm cho các nàng mạnh hơn, khi có thực lực có lẽ Asuna sẽ có thể tự giúp bản thân mình và không còn lạc mất phương hướng như hiện tại nữa.

-Phải rồi, trước khi trở lại đây, ta tình cờ phát hiện một nơi, có thể là một Dungeon, cô trở về nói mấy người khác thử xem ý bọn họ thế nào. Việc này cũng không gấp, trước hết cô nên bình tĩnh suy nghĩ điều chỉnh lại trạng thái của mình rồi hãy tính tiếp.

Asuna dừng lại, nàng nhìn hần gật gật đầu không nói gì, ánh mắt vẫn buồn bã như trước, Trần Tinh thở dài đi vào trong, mặc dù chuyện này không liên

quan gì đến hần nhưng dù sao cũng coi như chỗ quen biết, nhắc nhở một hai câu liền không phải việc gì to tát.

....

Ở tầng 10 này hiện tại có khá đông người chơi, đơn giản bởi vì nó được thiết kế phong cách Nhật Bản thời phong kiến, nó làm cho người chơi cảm thấy "thân thiết" nên lựa chọn ở lại nơi này.

Hôm nay, một ngày nắng đẹp cũng như những ngày khác, trong lúc chờ đợi đến trời tối cũng như quyết định của mọi người, Trần Tinh cũng mang theo Ali tiến hành quét tất cả quái ở nơi này và tầng 11.

Mục đích dĩ nhiên chính là kiếm thêm kinh nghiệm, quan trọng hơn chính là "ép buộc" những người khác vào đường cùng làm cho những người này không còn creep để farm, để bọn họ lên tầng 12 làm cu li cho hần.

Tốc độ farm quái của hần rất nhanh nên chỉ trong 5 tiếng thì hầu như tất cả bãi quái lớn nhỏ đều đã bị Trần Tinh dọn sạch bằng skill Trảm Phong nhiều phiên bản năng lượng trị khác nhau, một số khác thì ở quá xa thiết nghĩ không ai rảnh mà tốn khoảng thời gian như vậy lại những chỗ này farm.

Từ đây cho đến mặt trời lặn cũng khoảng 6 giờ nữa, trong 6 giờ này Trần Tinh cũng sẵn tiện thử chế tạo binh khí, hần sẽ không ngu ngốc mà sử dụng Lucky Hammer, chưa nói đến việc nó thật sự có giúp hần tăng may mắn vĩnh viễn thật hay không, chỉ nói đến việc mỗi khi chế tạo thất bại thì độ bền sẽ giảm đi 1, trong khi đó Trần Tinh chỉ là tay gà mờ về phương diện này.

Nếu thật sự có thể gia tăng may mắn thật thì đây sẽ là một thiệt thòi không nhỏ.

-Keng...keng...

Trong một ngôi nhà nhỏ, âm thanh va chạm sắt thép có phần thô thiển không theo một nhịp điệu nào vang lên, nghe thôi cũng đủ làm cho người ta cảm thấy khó chịu vì tạp âm quá nhiều.

Điều này sẽ làm cho những người chơi "lành nghề" đi ngang cảm thấy như bị xúc phạm. Đặc biệt chính là nữ nhân.

Trùng hợp thay người này không ai khác chính là Lizabeth.

Nàng đi vào trong, đập vào mắt chính là một người cao ráo đang đưa lưng về phía vung búa rèn đập sắt.

Động tác thì đúng nhưng dùng lực thì sai, Lizabeth nhìn không được lên tiếng

-Người dùng rèn nữa, người cứ đập loạn xạ như vậy thì cũng sẽ không tạo ra được một binh khí nào ra hồn đâu.

Nghe được lời nói này, Trần Tinh cũng dừng tay, hần quá chú tâm đến việc này cho nên không để ý có người đi vào.

Hần nhìn Lizabeth không nói gì, sau đó lại tiếp tục tập trung vào công việc của mình, bất quá lần này động tác của hần có phần "uyển chuyển" hơn nhiều, nhịp điệu cũng nghe êm tai hơn rất nhiều.

Trần Tinh từng chứng kiến Ai nhân tộc rèn binh khí, hần vẫn là đang dựa theo trí nhớ mà bắt chước lại động tác của họ, vì thế dĩ nhiên là sẽ xảy việc bất cập với AI hệ thống, bởi vì trên AI hệ thống lấy tiêu chuẩn cách rèn của người Nhật làm căn bản và nó chưa bao giờ nhận diện được phương thức rèn của Ai nhân tộc.

Cho nên khi nghe được lời nói của Lizabeth thì Trần Tinh cũng tỉnh ngộ, mặc dù phương thức rèn của Ai nhân tốt hơn của bất cứ cách rèn nào trên thế giới này nhưng vấn đề là nó không "phù hợp" trong trường hợp này.

Do đó, Trần Tinh lúc sau liền đổi lại cách rèn truyền thống khác, quả nhiên sau mười mấy lần vung búa vào khối sắt thì trước mặt hần xuất hiện thông báo chế tạo thành công vũ khí. Cục sắt cũng biến hoá thành một cây dao gập nhỏ. Có điều nó hơi thô sơ, dĩ nhiên nó chỉ được xem là thứ phẩm.

*Hết chương..

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Nhiệm vụ cấp S

Nhìn sản phẩm đầu tiên mình chế tạo được, Trần Tinh gật đầu hài lòng, mặc dù bề ngoài của nó trông rất xấu xí, lồi lõm nhiều chỗ và không đủ sắc bén, nhìn cứ như không phải con dao găm làm bằng sắt mà trông giống con dao được làm bằng cục đá thời tiền sử hơn.

Thế nhưng nhìn vật cũng không thể nhìn về bề ngoài, cây dao găm này có thể một chiêu giết Boss với điều kiện người sử dụng là hần, đương nhiên phải

như vậy bởi vì thực chất nó căn bản chính là rác rưởi không hơn không kém.

Sát thương gây ra nát chưa từng thấy, độ bền cơ bản chỉ có 1. Đổi lại nó có thể xếp vào hàng vũ khí tấn công, như vậy là đủ rồi.

Lizabeth từ đầu đến cuối chỉ có cách im lặng, từ khi hấn xoay người lại nàng liền nhận ra tay "gà mờ" này chính là người cứu mạng mình đêm qua, mặc dù nàng cũng chỉ là "sản phẩm kèm theo" và cơ bản hấn cũng chỉ là tiện tay cứu luôn mà thôi, nhưng dù sao cứu vẫn là cứu không thể chối bỏ được.

Lizabeth nhìn hấn rồi bất đắc dĩ lên tiếng

-Tình cò nhĩ, Asuna cũng đang kiểm anh, cậu ấy nói muốn cùng đi nơi nào đó. Xong việc rồi, tôi đi trước...

Nàng nói xong cũng không do dự rời đi, Trần Tinh lúc này cũng mở miệng

-Khoan đã, cô cũng đi cùng đi, chẳng phải cô cũng muốn tăng level của mình lên sao?

Lời nói của Trần Tinh làm Lizabeth cũng do dự, cuối cùng nàng cũng không từ chối nữa mà đồng ý. Không phải nàng không muốn nói mà là vốn liếng tiếng Anh của nàng cũng không được nhiều cho lắm, cho nên im lặng đồng ý là cách tốt nhất.

Trần Tinh cũng thu xếp sau đó trở về hội họp cùng mọi người.

Hiện tại, đồng hồ cũng điểm đúng 18h, đây là khoảng thời gian tốt nhất ở tầng 12 nếu người chơi muốn farm quái.

Bởi vì mặt trời vừa xuống và cái nóng cũng như cái lạnh giao hoà với nhau.

Thiết kế không phải không có lý do của nó, nếu không thử hỏi làm sao người khác có thể vượt qua tầng 12 được?

....

Tầng 12 - Animi, quán rượu Shiki

-Người nói có thật hay không?

Giọng nói trầm thấp vang lên, vừa nghe không biết đầu đuôi gì cả.

-Đúng vậy, hội trưởng, chính mắt tôi thấy hấn trở lại tầng 10 sau đó chạy đi rất nhanh, bộ dáng dường như là muốn cứu ai đó, theo điều tra sơ bộ cho thấy thì hấn hình như thường hay đi chung với hai nữ nhân. Đây chính là hai người nữ nhân đó.

Dứt lời, người này còn đưa ra hình ảnh của Asuna cùng Yuna, cho vị hội trưởng kia. Và người này không ai khác chính là Bambo.

Bambo nghe vậy, đôi mày chau lại, y ta gật gật đầu rồi phất tay ra hiệu thuộc hạ của mình rời đi.

Ngón tay y gõ gõ mặt bàn, một lúc sau chân mày cũng giãn ra rồi nở một nụ cười, nụ cười đầy nham hiểm, hiển nhiên y cũng đã nghĩ ra một kế hoạch gì đó.

....

Giờ phút này, Trần Tinh cùng 4 cô gái đang trên đường tiến tới Kim tự tháp thần bí kia, có Ali phía trước dẫn đường nên rất nhanh mọi người đã đến được nơi cần đến.

Sự việc tương tự lặp lại một lần nữa, Ali vẫn không kiểm chế được và lao lên, Trần Tinh cũng hiếu kỳ không biết "hạt" kia là gì mà làm cho con sủng vật của mình hết lần này tới lần khác thêm khát như vậy.

Tạm thời bỏ qua vấn đề này, mặt cát bắt đầu sôi trào và Kim tự tháp một lần nữa hiện ra trước mặt hấn.

Để đảm bảo an toàn nên Trần Tinh cũng lựa chọn đi đầu, mấy người khác thì đi phía sau hấn cách hấn một khoảng.

Dù sao thì Trần Tinh cũng máu rất trâu, phòng ngự khủng và không thể chết được.

Về việc vì sao phải cẩn thận như vậy chính là vì Kim tự tháp về cơ bản chính là một ngôi mộ, chủ nhân ngôi mộ dĩ nhiên sẽ không mong muốn có người tiến hành "quấy rầy" giấc ngủ của mình, cho nên bên trong khả năng cao chính là sẽ có cơ quan.

5 người nhanh chóng đi vào bên trong, không như những Dungeon khác, khi hấn bước vào thì không gian được thắp sáng bởi các ngọn đuốc 2 bên tường.

Cho nên Trần Tinh có thể thấy được rõ ràng mọi thứ, trước mắt hấn là một hành lang dài, đến cuối tầm mắt vẫn không thấy cái gì ở đó.

Điều này mới đáng ngại, lẽ như cơ quan hay cạm bẫy phát động thì 4 nữ nhân sẽ gặp nguy hiểm và không thể kịp thời chạy được, hấn nhìn sang rồi hỏi ý kiến 4 người, về phần Trần Tinh sẽ nhất định đi vào trong, còn về mạng sống của mấy người này thì hãy để bọn họ quyết định

-Hiện tại bên trong ta không biết liệu bên trong có xảy ra chuyện gì không may hay không, cho nên đi vào hay ở lại tùy thuộc vào các cô.

Trần Tinh hỏi như vậy thật ra là đối với Argo và Lizabeth, nếu thật sự xảy ra chuyện thì hẳn có thể chắc chắn lựa chọn cứu Asuna cùng Yuna, nhưng dù sao cũng không thể nói ra một cách huych toẹt suy nghĩ của mình được.

4 nàng nghe lời hẳn nói cũng biểu hiện chán chừ trong chốc lát. Lúc này lên tiếng đầu tiên chính là Lizabeth

-Đã đến đây rồi chẳng lẽ lại về tay không? Tôi lựa chọn vào trong, dù sao anh cũng đi trước mà, không đứng sao...hi hi

Giọng điệu làm vẻ không quan tâm lắm, nhưng nụ cười gượng gạo tiếp theo lại bán đứng tâm trạng của nàng.

Mặc dù vậy nhưng Trần Tinh cũng không nói gì, mấy người còn lại dĩ nhiên cũng hưởng ứng lời nói của Lizabeth và lựa chọn đi theo hẳn.

Trần Tinh đi phía trước cách khoảng 5m với mấy người, mấy nữ nhân cũng nói đuôi nhau đi theo bước chân của hẳn.

Đi được khoảng 15 phút hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc mọi người cũng đã đến cuối hành lang, phía trước có hai cánh cửa giống nhau như đúc, lúc này bọn họ bắt buộc phải lựa chọn đi bên nào, và dĩ nhiên sẽ không có việc tách nhóm ra.

-Senpai...hay là đi bên trái?

Yuna lên tiếng dò hỏi, Trần Tinh không nói gì liền bước vào cánh cửa bên trái, việc này cũng làm cho Yuna trong lòng cảm thấy ám áp không thoải, chỉ là khi hẳn bước vào trong thì âm thanh nổ mạnh vang lên

-Rầm rầm.

Kèm theo đó chính là nền đất Kim tự tháp bắt đầu run lắc dữ dội, sau đó cánh cửa bên phải bắt đầu sập xuống.

Lúc này cũng chỉ còn duy nhất một lối đi, hiển nhiên điều này làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi.

Riêng Trần Tinh vẫn biểu hiện lạnh nhạt, cho dù có chọn sai đi nữa thì làm sao? với sức công phá hoặc tốc độ như vậy hẳn hoàn toàn không cần để tâm đến cũng được.

-Đi thôi..

Trần Tinh lên tiếng sau đó đi tiếp về phía trước, lúc này không gian bắt đầu rộng hơn, và đường đi có phần hơi nghiêng góc 10 độ hướng lên trên, hiển nhiên chính là mọi người đang đi lên.

Trước mặt mọi người chính là một căn phòng, bên trong có khoảng 100 binh sĩ bằng đất đang đứng xếp hàng ngay ngắn, trên tay mỗi bức tượng còn cầm một thanh đao cong 1/4 vòng tròn

Ngay khi bước chân đầu tiên của hẳn chạm nền gạch thì đôi mắt của 100 bức tượng này cũng loé lên, hiển nhiên cửa ải đầu tiên bọn họ phải trải qua chính là đây.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Tinh hoàn toàn không nổi lên tí hứng thú ra tay, bởi vì cử động của đám người creep này rất chậm chạp và cứng ngắt.

Đối với hẳn không có lợi ích luyện tập cho nên hẳn cũng nhanh chóng sử dụng Trảm Phong để xử lý gọn gàng tất cả.

Âm thanh lên cấp cũng liên tục vang lên khiến cho Argo lẫn Lizabeth đều bất ngờ. Đây là lần đầu tiên 2 người tận mắt nhìn thấy Trần Tinh ra tay nên cũng ngạc nhiên là điều không thể tránh khỏi.

Sau khi dọn xong đám đầu tiên, hẳn tiếp tục theo thông đạo đi lên, cách 2 phút đi đường thì lại đến căn phòng có chứa một đám creep, vẫn là binh lính, số lượng vẫn 100 con không đổi, chỉ khác ở chỗ đẳng cấp của nó cũng như động tác có phần linh động hơn.

Trần Tinh một đường càn quét, trải qua 20 phút, hẳn đã giết tổng thể 1000 con creep, vậy mà vẫn chưa thấy xuất hiện con Boss ẩn, Dungeon này vẫn chưa đánh thông.

Trần Tinh đẩy nhanh tiến độ hơn nữa, một đường farm quái vô cùng thuận lợi không có chuyện gì xảy ra, đến khi 5 người đến tầng cao nhất và đứng trước căn phòng bằng đá.

Lúc này cánh cửa tự động mở ra, ánh đuốc cũng bỗng nhiên sáng lên, mọi thứ trông thật rõ ràng trước mắt mọi người.

Bên trong căn phòng hoàn toàn trống không, không đúng, chính xác là có một pho tượng hình người bám đầy bụi, pho tượng này trông rất phổ thông, điểm đặc biệt duy nhất của nó chính là pho tượng này mở miệng nói chuyện...

-2000 năm, rốt cuộc ta cũng đợi được...Dũng sĩ...xin người...hãy giúp ta thoát khỏi nơi này...ta sẽ trao cho người phần thưởng xứng đáng..

Lời nói tựa như máy móc, giọng điệu cứng ngắt hoàn toàn không thể hiện được cảm xúc của việc bị giam 2000 năm, việc này cũng làm cho Trần Tinh

hoài nghi về trình độ xử lý của AI, có phải lần trước bị lỗi nên hiện giờ nó vẫn chưa sửa lỗi hết được?

Không suy nghĩ nhiều nữa, trước mặt mọi người cũng xuất hiện bảng thông báo nhiệm vụ

-Nhiệm vụ giải cứu, phân loại cấp độ S, nhiệm vụ mô tả: tìm ra "vật phẩm" mà NPC cần có thể phá vỡ lời nguyền. Phần thưởng: Vật phẩm thần bí cấp S. Có hay không tiếp nhận?

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Thần gác mộ - Sobek

Sau khi mọi người xem xong nội dung mô tả của nhiệm vụ thì dĩ nhiên không ai phản đối việc nhận nhiệm vụ này cả.

Chỉ là không ai biết vật phẩm cần tìm là gì? Và đi đâu để tìm nó? Không suy nghĩ nhiều, hắn cũng lựa chọn đồng ý.

Ngay khi Trần Tinh tiếp nhận nhiệm vụ thành công, nền gạch phía dưới bỗng nhiên biến mất.

-Aaaaa

Biến cố xảy ra không kịp đề phòng, cho nên mấy người nữ nhân ai cũng phát hoảng, riêng Trần Tinh thì cũng cảm thấy bất ngờ, chỉ trong vài giây ngắn ngủi hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Nhiệm vụ thiết kế như vậy ắt hẳn phải có lý do của nó, có thể vật phẩm cần tìm này ngay bên dưới.

Mọi người rơi tự do xuống phía dưới trong khoảng 2 phút, với thời gian rơi lâu như vậy thì ước tính độ cao của nó cũng tầm khoảng 1500-2000m, cao hơn nhiều so với chiều cao kim tự tháp.

-Tống~

Mọi thứ xung quanh đều tối om, không ai có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, Trần Tinh cảm nhận được mình vừa rơi xuống thứ gì đó giống như nước nhưng lại đặc và mềm mại hơn nhiều, trên hết cơ thể hắn có thể xuyên qua nó. Âm thanh phát ra nhỏ tới mức nếu không để ý kỹ cũng sẽ không nghe được.

Lúc này, 5 người đều có thể nhìn thấy phía trước, không gian bắt đầu rộng rãi và sáng sủa hơn rất nhiều.

Cũng là dãy hành lang trải dài, hai bên tường cao tầm 20m được thắp sáng bởi thứ dịch nhầy phát quang ngay trên đỉnh đầu.

-Senpai...anh xem, nơi này hình như là một cái mê cung..

Asuna nhú mày nhìn Trần Tinh rồi nói, giọng có vẻ lo lắng.

Trần Tinh nhìn nhìn rồi cũng gật đầu, đúng như Asuna nói, hắn cũng nhìn ra điều này, mặc dù đang đứng ở "điểm khởi đầu" nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy được phía trước có nhiều lối rẽ cũng như đang tùm 3 tùm 5 lũ creep che chắn.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Trần Tinh dẫn đầu đi vào trong, vừa đặt chân khỏi phạm vi an toàn, lũ creep đều đồng loạt nhìn sang nơi này và nhanh chóng lao lên tấn công.

-Réc~

Vẫn luôn đi phía sau Ali thấy vậy cũng vượt lên, có thể là nó muốn biểu hiện đôi chút thực lực bản thân hoặc một nguyên do gì đó.

Trần Tinh cũng không có thời gian quan tâm vấn đề này, bởi vì ngay lúc hắn bước vào phạm vi mê cung này thì có một thông báo khác xuất hiện trước mặt hắn.

Chính xác là nhiệm vụ liên hoàn Quest ản lúc trước.

Hắn cũng lấy ra vật phẩm mà con trai Mona đưa cho.

Vừa lấy ra thì nó liền biến thành một bản đồ 3D, phía trên đó còn hiển thị các khu vực, chấm tròn đỏ biểu thị vị trí của hắn.

-Không nghĩ tới nơi này lại là Quest nhiệm vụ nói tới.

Trần Tinh trong lòng thầm nghĩ, hắn cũng không quan tâm nhiều mà dựa theo bản đồ rồi mà đi.

Trong lúc này Ali cũng đã nhanh gọn giải quyết đám creep kia, nó hướng về Trần Tinh biểu thị lấy lòng, hành động này cũng làm cho hắn hiếu kỳ và không biết nó muốn gì.

Có bản đồ chỉ dẫn, 5 người không cần thiết phải tốn thời gian tìm kiếm, trên đường đi đến điểm đánh dấu sẵn, mọi việc đều rất thuận lợi làm cho hắn cảm thấy không thích hợp lắm, giống như chỉ là một cuộc dạo chơi mà không phải là Dungeon vậy.

Có nghĩ thêm cũng vô ích, Trần Tinh lấy chìa khóa và mở cánh cửa trước mặt, cửa đá nặng nề cũng từ từ hé mở để lộ ra thứ đáng sợ bên trong.

Một con quái vật mình người đầu cá sấu với nước da màu xanh lá mạ và có phần sần sùi hiện ra trước mặt mọi người, nó đang ngồi trên một bảo tọa được chạm khắc cực kỳ tinh xảo, tay nó trông không khác gì tay người, điểm khác duy nhất chính là có thêm móng vuốt màu đen trông rất sắc bén cùng mạng lại nghi hoặc cho người xem rằng nó có độc hay không?

Ngoài ra, tay phải con quái vật này còn đang cầm một cây rìu với hai đầu lưỡi sắc bén và phần cán dài như một quyền trượng, nhưng để ý kỹ sẽ nhận ra trên nó còn được đính lên viên ngọc hình bầu dục.

Viên ngọc này không gì khác chính là thứ "hạt" mà Ali khao khát có được kia, và trên hết những thông tin của con quái này mới là thứ đáng chú ý nhất

Sobek - Thần gác mộ

Level: Unknown

Hp: 10.000.000/10.000.000

Mp: 5.000.000/5.000.000

Sức mạnh: 15.000

Phòng ngự: 20.000

Tốc độ: 100

Kỹ năng: Unknown

Tuyệt chiêu: Unknown

Chứng kiến những thông tin này, Trần Tinh cũng cảm thấy rất bất ngờ, không nói đến con quái này mạnh đến mức nào, chỉ nói riêng việc thông số cũng như kỹ năng đều không thể dò xét cũng đủ để hắn biểu hiện như vậy.

Ngay lúc này, giọng nói của Huyết Long cũng vang lên

-Đây là do ngươi biểu hiện quá mạnh nên ta mới thông qua hệ thống tiến hành cải tạo lại nhiệm vụ chỉ dành riêng cho ngươi, nhiệm vụ này xem như là một khóa huấn luyện để giúp ngươi tiến bộ nhanh hơn. Ngươi cũng không muốn phí thời gian mà không mạnh lên được chứ?

Nghe được lời của Huyết Long, Trần Tinh cũng không có biểu hiện gì quá đáng, hắn không thích có người bày bố sắp đặt cuộc đời của mình, nhưng việc này hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến vấn đề đó mà còn là thứ hắn mong muốn lúc này.

Thấy Trần Tinh không nói gì, Huyết Long Thần Vương cũng nói tiếp

-Những con quái vật này là ta thông qua trí nhớ để thêm vào một số kỹ năng, chúng rất mạnh, ngươi tự lo liệu lấy, à phải rồi, nhân tiện nhắc ngươi một câu, ngươi có thể dồn hết tất cả vốn liếng của mình mà đánh, sẽ không có trường hợp xảy ra lỗi do năng lượng quá tải nữa. Vì đây là ta thêm vào cho nên nếu ngươi có thể giết nó nhưng cũng sẽ không được "hăng lượng" gì cả mặc dù nó không phải huyền cảnh và có thể giết chết ngươi.

Âm thanh tới đây cũng im bặt, đôi mắt Sobek cũng trở nên sáng hơn, kỳ lạ là nó không tấn công lập tức mà mở miệng nói chuyện

-Các ngươi đến đây là để trộm bảo vật ở nơi này?

Giọng điệu có vẻ lười biếng, hơn nữa, đến cả liếc nhìn con Boss này cũng không thèm, điều này chứng tỏ nó đã có suy nghĩ riêng của mình mà không phải được thiết trí sẵn.

Trần Tinh bắt đầu nổi lên chiến ý, hắn không vội đáp lại mà ra hiệu mấy người phía sau rồi đi.

Sobek cũng không làm ra động thái ngăn cản, có lẽ 5 người này trong mắt nó chỉ là con kiến không hơn.

Không như những lần trước, đã được nhắc nhở của Huyết Long, hắn cũng không tiết chế lực lượng của mình nữa, về cơ bản, Trần Tinh chưa một lần phải dốc toàn lực ứng chiến, cho nên có lẽ hắn chưa hiểu được thiếu khuyết của mình ở đâu mà cải thiện.

Đây có lẽ là cơ hội tốt để hắn bắt đầu bước chân vào con đường hoàn thiện bản thân và càng mạnh hơn để đối mặt với giông bão sắp tới trong tương lai.

-Coong~Coong

-Ồ, xem ra ngươi đã quyết định bị ta giết chết? Lúc trước cũng từng có một thằng nhóc không biết trời cao đất rộng như ngươi vậy, thiết nghĩ hiện tại hắn cũng chết rồi, kha kha kha

Sobek đứng lên, nó vừa nói vừa dùng vũ khí trong tay mình đập vào nền gạch, căn phòng bỗng chốc thay đổi kết cấu, cửa ra vào cũng đã bị bịt kín, động thái này báo hiệu Trần Tinh cũng không có cơ hội đối ý.

Nếu chết đi liệu hắn sẽ hối hận sao? Có lẽ là vậy bởi vì hắn vẫn chưa đi đến đâu và chưa làm được gì cả.

Nghĩ đến bản thân vẫn đang dậm chân tại chỗ, Trần Tinh con giận bắt đầu ngút lên, hắn giận chính bản thân mình quá vô dụng, khiến người thân gia đình chịu cảnh ly tán.

Xung quanh người hắn bắt đầu được bao phủ bởi lồng năng lượng nào đó hình ngọn lửa.

Trần Tinh siết chặt nắm đấm ngưng mắt nhìn Sobek chuẩn bị ra tay.

Trong khi đó, Sobek nhìn hắn và cười lên kha kha

-Nào..nào..lại đây đánh ta...ở đây lâu quá ta cũng đã cảm thấy chán...lại...

-Rầm~

Lời còn chưa dứt thì thân hình Trần Tinh chợt biến mất trong tầm mắt của Sobek, ngay lập tức một cú đâm nện thẳng vào mặt nó, Sobek biến thành đạn pháo bay về phía sau và va đập vào bức tượng tạo ra tiếng nổ lớn, bụi bặm bao phủ khắp khu vực đó.

Trần Tinh cũng tạm thời dừng lại ý định đánh tiếp và chờ đợi khói bụi qua đi.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Giao chiến

Khói bụi bốc lên che chắn tầm mắt Trần Tinh cũng như làm cho việc tấn công của hắn bị gián đoạn, cú đâm vừa rồi hắn chỉ sử dụng 5 thành lực đạo, cho nên hắn cũng không hy vọng sẽ gây ra thương tổn gì nhiều.

Chỉ là lúc này, giọng cười nham nhở của Sobek truyền tới, cùng lúc đó thân hình nó cũng từ trong làn khói bụi hiện ra.

-Khắc khắc, ngươi là đang gãi ngứa cho ta sao?

Vừa nói, nó còn nghiêng đầu sang bên, tiếng rắc rắc vang dội tựa như khớp cổ bị cứng vậy.

Đôi mắt thì khoát tra nhìn lấy Trần Tinh.

Đơn giản là phòng ngự của nó quá khủng, cơ bản sát thương của Trần Tinh gây ra chẳng hề xi nhê gì đối với nó.

-Chỉ gãi ngứa thôi sao?

Hắn thì thảo tự hỏi. Trong khi đó, Sobek cũng đặt vũ khí của nó sang một bên và rồi đi từng bước về phía Trần Tinh.

Có lẽ nó hiện tại xem thường kẻ phạm nhân ti tiện này và không muốn dùng đến vũ khí.

Trên miệng nó nụ cười vẫn không tắt, chỉ là thay đổi từ sự khinh miệt sang nụ cười khát máu.

Nó đi từng bước một, được vài bước thì nó chuyển sang chạy, tốc độ càng ngày càng nhanh.

-Rùm rùm~

Mặc dù đã sử dụng tốc độ tối đa, nhưng về cơ bản tốc độ của nó chỉ vền vẹn 100, cho nên, nhìn chung tốc độ di chuyển của Sobek vẫn khá chậm, vì thế đối với Trần Tinh nó cũng không gây nhiều nguy hiểm.

Cái đuôi cá sấu của nó quét trên nền đất phát ra âm thanh như thể có vật gì to lớn đang tiến tới.

-Vừa rồi người đánh ta một quyền, có gan ném thử một lại một quyền của ta?

Đôi mắt của nó loé lên sự gian xảo, Trần Tinh dĩ nhiên nhìn ra điều đó, từ đầu, hắn cũng không dự định né tránh, đừng quên, Trần Tinh rất thích thể loại chịu "ngược đãi".

Giá mà có công pháp càng bị đánh càng mạnh thì đối với hắn chính là món chí bảo tốt nhất lúc này.

Vừa nghĩ tới đây, ánh mắt hắn cũng sáng lên, hiện tại là lúc hắn cần tăng mạnh thực lực, những tôn nghiêm gì đó Trần Tinh có thể bỏ qua, huống chi hắn chỉ là mở miệng dò hỏi thôi. À không, chính xác là mặc niệm dò hỏi.

-Dâm long, người nói, trên đời này có tồn tại loại công pháp càng bị đánh càng trở nên mạnh mẽ hay không?

Thế nhưng, Huyết Long Thần Vương hoàn toàn không lên tiếng trả lời hắn, chẳng có tí động tĩnh nào.

Lúc này, quyền đầu của Sobek cũng đã đánh tới. Trần Tinh chỉ có thể lựa chọn tạm thời gác lại suy nghĩ này.

-Rầm~

Âm thanh của vụ va chạm phát ra tựa như tiếng sấm trong màn đêm yên tĩnh. Vô cùng vang dội và tràn đầy uy lực.

Uy lực kể cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, bởi vì lúc này Trần Tinh phải chịu một lực cực lớn tác dụng.

Hắn bị đẩy lùi về phía sau, hai chân ma sát với nền gạch tạo nên hai đường thẳng song song trên đó.

-Kha kha, thế nào? Một quyền của ta được chứ?

Sobek làm như cũng có ý định dứt điểm nhanh chóng, sau một quyền nó cũng dừng lại tràn đầy hứng thú nói.

-Một quyền của người, không tệ!

Trần Tinh lần đầu gặp được đối thủ "ngang tầm" với mình, cho nên hắn nhìn không được tán dương một tiếng.

Sobek nghe xong, y cũng tỏ vẻ khinh miệt

-Không tệ thôi sao? Để xem người còn cứng miệng tới khi nào? Ta sẽ vặn gãy từng khớp xương của người và rồi tiếng kêu rên thảm thiết trong sự bất lực sẽ hoà cùng giai điệu chiến thắng của ta, như vậy mới có thể thể hiện được sự dũng mãnh của vĩ đại Thần ta, kha kha kha.

Sobek hai tay giang ra nói như thể kẻ chiến thắng là nó, lúc này, âm thanh của Huyết Long cũng truyền tới.

-Nhóc con, nếu người có thể xử lý được nó ta sẽ trả lời câu hỏi vừa rồi của người.

Trần Tinh nghe xong cũng không nói gì thêm, từ giọng điệu của Huyết Long, hắn không khó để đoán ra được câu trả lời là có. Vấn đề còn lại là Huyết Long có biết công pháp đó hay không mà thôi.

Suy nghĩ này chỉ thoáng qua, Trần Tinh cũng tập trung vào cuộc chiến, thực lực của Sobek rất mạnh, điều này không thể chối bỏ, thêm vào đó, nó được tạo ra từ ký ức của Huyết Long, cho nên nếu hắn không cẩn thận thì có thể lật kèo trong mương bất cứ lúc nào.

-Nói đủ rồi chứ?

Trần Tinh cũng trở nên nghiêm túc hơn, hắn đã chuẩn bị sử dụng tất cả vốn liếng của mình để đối đầu với Sobek.

Ngược lại, đối với Sobek thì lời nói của Trần Tinh cũng làm cho vị "Thần gác mộ" này cảm thấy bị xúc phạm, khuôn mặt nó cũng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt càng khát máu.

Nó không nói một lời nào nữa, không hề hừng cười, hiển nhiên nó đã muốn xé xác Trần Tinh ra.

Trần Tinh mong muốn chính là một trận chiến thật sự, một trận chiến mang lại lợi ích cho hắn, một trận chiến có thể làm cho hắn bỏ qua cả vấn đề sống hay là chết, thoải mái đánh một trận.

Và đây, đối thủ hắn cần có thể chính là kẻ trước mắt này!

Vì tốc độ Trần Tinh nhìn hơn Sobek, cho nên hắn vẫn hạn chế lại một phần tốc độ của mình, tạm thời đứng ở thế yếu hơn.

Sobek vẫn chưa nhận ra điều đó, nó lao lên trong sự phấn nộ cùng điên cuồng.

Khi khoảng cách còn 1m, cánh tay phải nó giơ cao, nó vurun bàn tay đầy móng vuốt màu đen của mình ra và quét góc 120 độ từ trên xuống về phía Trần Tinh.

Với khoảng cách này, Trần Tinh vẫn có thể né tránh, dù vậy, hắn vẫn kiên định tín niệm "chịu đấm ăn xôi", cho nên hắn không né mà tiến hành ra chiêu đánh trả.

Nếu đối phương dùng móng vuốt, thì Trần Tinh liền sử dụng trào.

Móng vuốt dù có sắc bén cũng không thể nào có "đường lối" bài bản như trào được.

Đừng quên, 72 tuyệt kỹ thiếu lâm Long Trảo Thủ hắn đã thành thạo.

Không thể vứt bỏ những chiêu thức này, đừng tưởng nó chỉ là "phạm cấp" mà xem thường, quan trọng nhất chính là người sử dụng thế nào.

Trần Tinh hơi khụy gối, người hắn hơi nghiêng sang bên để tạo thế cho trào công của mình đối kháng cùng móng vuốt đang tiến tới kia, vì lực lượng của Sobek cao hơn hắn rất nhiều, cho nên Trần Tinh phải sử dụng cả hai tay.

-Keng~

Âm thanh như tiếng kim loại phát ra ngay khi móng vuốt cùng trào va chạm, trong tích tắc đó, tay trái của hắn vẫn còn xem như thuận lợi, hắn nhanh chóng sử dụng nó bắt lấy phần dưới cánh tay của Sobek.

Sau đó, Trần Tinh mượn thế, cả người hắn đu lên và lao tới, đầu gối của hắn gấp lại nhắm ngay dưới cằm của Sobek tiến hành một cú móc.

-Ặc~

Bị tập kích bất ngờ, Sobek nhanh chóng thất thủ, nhận một cú "trời giáng" này nó lao đảo té ngựa về sau, lượng sinh lực cũng bị mất khoảng 800 nghìn.

Trên hết, đây là cơ hội để Trần Tinh tung ra liên hoàn chiêu thức vì Sobek hiện tại lộ ra rất nhiều sơ hở.

-Rầm~

Trần Tinh lao lên, gót chân hắn bồi thêm một cú vào ngực của nó, lần này hắn đã dùng hết 8 phần lực lượng, mặt đất cũng bị hõm xuống một hố to với đường kính 20m và sâu 2m.

Lượng sinh lực của Sobek bị mất thêm 1 triệu đơn vị nữa. Trần Tinh nhanh chóng nhảy ra khỏi phạm vi đó và điều chỉnh lại trạng thái.

Chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, hắn đã làm cho vị Thần gác mộ này mất gần 1/5 sinh lực vốn có.

Điều này nói lên việc đánh bại nó là điều khả thi và nằm trong tầm tay.

Điều kiện chính là không có "sự cố" nào xảy ra.

Bởi vì, lúc này có vẻ Sobek đã bắt đầu nổi điên lên và có những thay đổi về hình thái bề ngoài.

-Người đã thành công chọc giận ta...!!!

Giọng nói từ trung tâm hố truyền ra, kèm theo đó là thân hình Sobek cũng thay đổi, làn da màu xanh lá mạ bắt đầu chuyển sang màu đỏ tươi, thân hình cũng trở nên to lớn hơn, cơ bắp căng phồng cùng gai nhọn nổi lên khắp người, trông cứ như bộ giáp làm bằng gai bị dính máu kẻ thù vậy.

Nhìn sự thay đổi này, Trần Tinh không hề sinh ra thoái ý hay sợ hãi gì, ngược lại hắn càng trở nên hưng phấn hơn nữa.

Hắn sinh ra không phải là chiến binh, nhưng hắn lại mang tâm thái của chiến binh.

Trong suy nghĩ của hắn hiện tại có lẽ cũng đã bỏ qua vấn đề sinh tử mà bước vào giai đoạn tận hưởng cuộc chiến.

Không làm cho hắn thất vọng, sau khi hoàn tất quá trình biến đổi, cả người Sobek cũng được bao phủ bởi lông năng lượng màu đỏ, giống của Trần Tinh nhưng lại khác về tính đậm nhạt.

Đôi mắt nó híp lại, lúc này nó hơi khom người xuống, các bắp chân cũng căng lên nếu để ý kỹ.

-Vù~

Hiển nhiên động tác này chính là tiền đề nó tiếp cận Trần Tinh một cách nhanh nhất, tốc độ là mặt hạn chế của nó, thay vào đó, Sobek của đủ lực lượng và phòng ngự để bù đắp cho phương diện này.

Di chuyển trên mặt đất bằng chân thì sẽ chậm chạp, còn di chuyển bằng cách biến bản thân thành "đạn pháo" để tiếp cận mục tiêu sẽ như thế nào?

Dù đã làm ra đề phòng nhưng Trần Tinh vẫn không thể kịp né tránh.

Bằng chứng là việc hấn nghiêng người sang bên khác, nhưng cùng lúc đó, chiếc đuôi của Sobek đã quét ngang, vị trí là ngay bụng Trần Tinh.

-Hự~

Cảm nhận bụng quặn đau, hô hấp cũng trở nên khó khăn trong chốc lát, Trần Tinh lần đầu tiên thất thủ.

Cái giá phải trả cho việc này chính là lượng sinh lực của hấn từ 1,5 triệu đây giảm xuống phân nửa, vừa đúng 500 nghìn đơn vị.

Câu hỏi đặt ra chính là, nếu như hấn nhận một hai kích như vậy nữa thì há chẳng phải mạng sống của hấn cũng đi đến hồi kết? Và Trần Tinh sẽ làm thế nào để có thể giết chết "Thần" trước mắt này?

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Diệt Thần

Ngay khi Trần Tinh bị đánh bay ra phía xa, lúc này, Sobek không tỏ ra khoái trá như trước nữa mà nó ngay lập tức sử dụng phương thức cũ để tiếp cận, nhằm nhanh chóng kết liễu mạng sống của hấn.

Không có thời gian suy nghĩ, Trần Tinh bật người nhảy lên, đây chỉ là hành động theo bản năng.

Trong tiềm thức của hấn vẫn nghĩ bản thân mình có thể bay, mặc dù cơ bản "pháp tắc" ở thế giới này không cho phép, không chỉ như thế, phong cách chiến đấu của hấn vẫn luôn là mang tính tự do cùng thực dụng.

Tự do tức là không chịu gò bó bởi bất kỳ yếu tố nào, trên không cũng như đất bằng.

Thế nhưng chính vì thói quen này đã đẩy Trần Tinh vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Đơn giản bởi vì trên không trung, lợi thế về tốc độ của hấn sẽ không còn tác dụng, sự linh hoạt cũng sẽ giảm đi đáng kể.

-Không ổn...

Trần Tinh lòng kêu lên một tiếng, hấn đã nhận ra được một điểm yếu của mình lúc này.

Về cơ bản, hấn sẽ nhận thêm một đòn nữa. Nhưng trong cái rủi có cái may, hành động theo bản năng của hấn ngay cả bản thân mình cũng không biết thì làm sao Sobek có thể ngờ tới?

Trong giao chiến, tốc độ của hai người rất nhanh, đã vượt qua 100m/s cho nên những cú va chạm chỉ trong tích tắc, hướng chỉ là làm ra phản ứng.

Giả sử tốc độ tối đa của Trần Tinh là 1000 m/s, gấp gần 10 lần tốc độ hiện tại của hấn, thì việc suy nghĩ và đưa ra phản ứng của bản thân sẽ dễ dàng.

Tuy nhiên, tốc độ tối đa của hấn chỉ là 120 m/s và hấn đang chiến đấu với tốc độ hơn 100 m/s. Như vậy, làm sao có thể khống chế động tác của mình phù hợp với suy nghĩ cho được?

Kể cả Sobek cũng vậy, nó còn tệ hơn cả Trần Tinh, bởi vì nó là đang chiến đấu bằng cách "bay", hoàn toàn như một mũi tên bị bắn ra khỏi dây cung, không thể dừng lại đến khi quán tính hao hết.

Cái đuôi của nó cũng không dài đến nỗi có thể vươn lên 5m để tấn công Trần Tinh.

-Kết~

Một đòn không đánh trúng, Sobek ngay lập tức dùng cái đuôi của mình để ma sát với nền đất nhằm kiềm hãm lại tốc độ.

Điều này tạo ra một màn bụi che phủ tầm mắt của Trần Tinh, cũng như giúp Sobek ẩn thân, tiến hành đợt công kích tiếp theo.

Không hiểu sao nhìn cảnh tượng này, Trần Tinh đột nhiên liên tưởng tới bộ phim Tuyệt Đỉnh Kungfu mà hấn đã xem nhiều năm trước.

Trong đó cũng có một phân cảnh tương tự như vậy, chỉ có điều là hắn không biết Như Lai Thần Chương mà thôi.

-Không đúng.

Nghĩ tới đây, Trần Tinh linh quang chợt loé lên, về cơ bản thì phòng ngự hiện tại của Sobek đã xem như miễn nhiễm với sát thương vật lý.

Trong khi đó, hắn lại bị hạn chế bởi nhiều yếu tố, giả sử hắn có thể như ở hiện thực một đám đánh nát ngọn núi hoặc có thể sử dụng nội lực sẽ như thế nào?

Mặc dù trong thế giới Aincrad này, Trần Tinh không thể làm được những điều đó, nhưng hắn vẫn còn sở hữu muôn vàn "kỹ xảo" khác.

Trên hết, hắn vẫn còn đây 1,5 triệu Mp chưa hề sử dụng đến.

Theo lý thuyết, Trần Tinh có thể dùng nó như là chân khí ở thế giới thực để áp dụng các kỹ xảo của mình, đừng quên, hắn đang bật chế độ "tự do thao tác".

Tuy không có Như Lai Thần Chương, nhưng Trần Tinh lại có nhiều vũ kỹ khác tương tự.

Vì sao lại nói như vậy?

Sobek sau khi đã ổn định lại thân hình, một lần nữa nó khom người lại, tư thái chuẩn bị lao lên, nhưng lần này, nếu như Trần Tinh tiếp tục né tránh bằng phương thức “lỗi thời” khi này, thì hắn nhất định sẽ không dễ chịu được nữa.

Dù vậy, đây chỉ là suy nghĩ phiến diện của Sobek, thật chất thì người tiến hành công kích trước không phải là nó mà là Trần Tinh.

Vì sao phải bị động phòng ngự trong khi tốc độ của hắn nhanh hơn đối phương?

Trần Tinh lao lên tấn công, các bước chân di chuyển vô cùng linh hoạt cùng biến ảo, dễ dàng nhận ra đây là bộ pháp cơ bản trong Lăng Ba vi bộ, đã từ lâu hắn bỏ qua cốt lõi của bộ pháp này mà chỉ xem nó như công cụ để di chuyển trên không.

Tuy nhiên, không có công pháp vô dụng, chỉ có người tu luyện không biết dùng.

Trong trường hợp này, “công cụ để bay” của Trần Tinh đã phát huy ra mặt tích cực của nó.

Với sự biến ảo khó lường và liên tục thay đổi vị trí, phương thức tấn công của Sobek xem như triệt để phé, thêm vào đó, ánh mắt của nó không thể bắt kịp thân ảnh của Trần Tinh.

Nó bắt đầu có phần hoảng loạn, nhưng Sobek rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, dù sao thì phòng ngự của nó vẫn là tuyệt đối.

Ở trạng thái biến thân này, nó là bất bại!

-Bình~

-Phập~

Chuyện gì đến cũng sẽ đến, ngay khi vô hiệu hóa được khả năng tấn công của đối thủ, lúc này, Trần Tinh thừa cơ tiếp cận đối phương và tiến hành tung chiêu thức công kích.

Chỉ thấy bàn tay hắn mở ra và nó được bao phủ bởi lớp quang hoàn màu vàng nhạt trông rất bắt mắt.

Hắn không phải sử dụng Long trảo thủ như lúc trước nữa, thay vào đó Trần Tinh sử dụng một loại chương pháp, chương pháp này cũng không xa lạ gì chính là Tội Tâm Chương.

Ngay khi bàn tay hắn chạm vào trước ngực của Sobek thì hai âm thanh cùng lúc vang lên, một trong đó chính là lực phản sát thương hắn phải chịu.

Bị gai nhọn đâm vào tay, tuy chẳng hề có máu nhưng cảm giác đau đớn vẫn là thật, có điều trên khuôn mặt của hắn vẫn không nhú mảy dù chỉ một cái.

Cảm giác này còn đem lại cho hắn sự điên cuồng hơn nữa, Trần Tinh nhiệt huyết sôi trào, hai tay liên tục vũ động Tội Tâm Chương, đôi chân thì không ngừng di chuyển xung quanh Sobek tạo nên những bóng ảnh nối liền không dứt.

Sobek không thể làm gì khác chính là bị ép về trạng thái phòng thủ, lâu lâu nó vẫn chống trả, nhưng về cơ bản là không đánh trúng Trần Tinh được.

Bên cạnh đó, lời nói của Trần Tinh vẫn truyền ra, giọng điệu có phần càng rõ và điên cuồng

-Không phải nguoi là Thần sao? Sao không đánh trả? Nguoi không phải rất mạnh sao?

Tình trạng này kéo dài ít phút, rốt cuộc Sobek đã không kiềm chế được cơn tức giận của mình.

Nó bắt đầu đánh mất lý trí, nó hoàn toàn bỏ qua việc phòng ngự mà tiến hành ăn thua đủ với Trần Tinh.

Điều này cũng dễ hiểu, là một vị Thần, Sobek cảm thấy hành động bị "treo lên đánh" chính là một sự nhục nhã, cho nên dưới cơn nóng giận, nó đã quyết định bỏ qua phòng thủ.

Nó nghĩ đây là một quyết định đúng đắn.

Còn thực tế hoàn toàn ngược lại, trong mắt Trần Tinh, Sobek hiện tại chính là lúc yếu ớt nhất, bởi vì, khi không phòng thủ, nó lộ ra rất nhiều sơ hở chí mạng.

Điều này tạo tiền đề cho Trần Tinh thực hiện liên hoàn chiêu thức của mình.

Khởi đầu chính là việc tay phải Trần Tinh sử dụng tựa như thanh đao, sau khi tiếp cận được đối phương, hấn chặt mạnh vào trí hạ hầu Sobek, lực đạo hấn sử dụng không mạnh lắm, chỉ vền về 3 phần nhưng vị trí này xem như là nơi yếu hơn các vùng còn lại.

-Ừc~

Sobek bị ngợp thờ trong ít giây, ít giây thoáng cái là qua, nhưng trong tích tắc đó, Trần Tinh tiếp tục ra đòn thứ hai.

Trước khi lướt qua sau lưng Sobek theo quán tính, Trần Tinh hơi nhúng người bật lên, hấn thực hiện hoàn mỹ động tác Thiên Hạc Triều Bái, bàn chân hấn từ trên không trung đập mạnh xuống đầu cá sấu của Sobek, điều này làm cho nó bị choáng váng và coi như không còn lực phản kháng.

Sau đó, hấn thừa cơ bắt lấy đuôi của nó và đập qua đập lại trên nền đất, lực đạo dĩ nhiên là mười phần, lượng sinh lực của Sobek cũng nhanh chóng giảm xuống, chỉ còn đúng 1 triệu đơn vị.

-Rống~~~

Đến đây, Sobek phát ra tiếng gầm của dã thú, mặc dù cơ bản đây không phải là âm thanh nên có của một con cá sấu.

Thân hình nó một lần nữa biến đổi, chỉ là không phải to lên mà trở nên nhỏ lại, chiều cao chỉ giống như một người đàn ông trưởng thành thôi.

Đúng lúc này, nó bắn người lướt đi, mục tiêu không phải là Trần Tinh mà chính là nơi đặt vũ khí của nó.

Sau khi cầm lên thanh rìu, không hiểu sao viên ngọc trên đó bỗng nhiên phát sáng hơn.

Sự thay đổi về ngoại của Sobek một lần nữa diễn ra, nó ngửa mặt lên trên gào rú.

Thân hình bắt đầu trở nên to lớn hơn, chính xác là trở nên khổng lồ.

Dưới chân của nó, mặt cát cũng biến thành màu đen và sôi trào.

-Hèn mọn sâu kiến, nguoi nhất định phải chết!!!

Đôi mắt thuần một màu đỏ, giọng nói cực kỳ vang dội và tràn ngập lửa giận.

Trần Tinh khuôn mặt vẫn bình tĩnh không chút ba động, hấn mở miệng thì thảo nói gì đó

Âm điệu rất nhỏ, nghe tựa như tiếng gió thổi qua tai mà thôi nhưng vừa dứt lời thì đồng tử Sobek cũng co rụt lại, một mặt biểu hiện không thể tin được.

-Khôngggggg!!!

Nó phát ra một âm thanh không cam lòng sau đó hoá thành ánh sáng mãnh vỡ tan biến.

Nếu có người chứng kiến cảnh tượng này cũng sẽ không biết chuyện gì xảy ra... Bởi vì Trần Tinh đã sử dụng chiêu thức đặc biệt để kết liễu nó...

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Bài học

Thân ảnh Sobek vừa tan biến thì một loạt các sự kiện khác liên tiếp diễn ra.

Mở đầu chính là việc vũ khí của nó hoá thành những điểm sáng màu vàng, những điểm sáng này bắt đầu tập trung lại và tạo thành một hư ảnh, hư ảnh không rõ mặt mũi hình dáng, thứ duy nhất có thể nhìn thấy chính là một con mắt tràn ngập tơ máu to đùng đang nhìn xuống Trần Tinh.

Trong ánh mắt là vô tận lửa giận, dường như đây chính là thử thách sắp tới hán phải đối mặt mà Huyết Long đã sắp xếp.

Việc này diễn ra rất nhanh, kết thúc bằng việc ánh sáng bỗng chốc loé lên rồi vụt tắt và tạo thành viên ngọc hình bầu dục kia rơi xuống trong tay Trần Tinh.

Lúc này, sự việc diễn ra tiếp theo chính là việc không gian bắt đầu biến ảo, mọi thứ bắt đầu trở về đáng về ban đầu, cánh cửa cũng đã mở ra.

Chỉ là ghế ngồi của Sobek bị phân tách ra rồi ghép lại với nhau, nó bắt đầu chuyển động theo một quy luật nhất định để tạo ra một cái áo giáp màu xanh lá với các đường vân lằn vảy hàng lên đó, điểm nổi bật của cái áo giáp này chính là nhìn chính diện nó trông như một đầu cá sấu đang rình rập săn mồi.

Những thông số cơ bản của nó được thể hiện dưới cái nhìn của Trần Tinh như sau

Crocodile Armor

Cấp bậc: S

Phòng ngự: 1000-1500

Độ bền: 100/100

Hiệu ứng: Khi mặc vào người, có thể tăng xác suất nhận được vật phẩm rơi ra khi giết quái lên 50%.

Yêu cầu: Level 50

Vừa nhìn sơ qua, Trần Tinh liền quyết định đưa nó cho Asuna hoặc Yuna, dù sao hán vẫn không thích mặc áo giáp gì cả. Và lại nó không có lợi ích gì với hán.

...

Cùng lúc đó, ở bên ngoài, 4 người cũng đang lo lắng cho Trần Tinh và không biết chuyện gì xảy ra bên trong, bởi vì khi cánh cửa đóng lại thì không gian hoàn toàn yên ắng, không có một âm thanh nào truyền ra.

Mấy nàng mặc dù vẫn tự tin về thực lực của Trần Tinh, đó là một loại tín niệm, nhưng dù sao đi nữa cảm giác lo lắng là điều không thể tránh khỏi.

Lo lắng khôn phải không có cơ sở, bởi vì trong khoảnh khắc chiến đấu, Trần Tinh cũng bị thất thủ ít lần và trải qua một trận chiến hơi gian nan.

Hán chiến thắng được không phải bằng "lực lượng", thứ mà Trần Tinh theo đuổi.

Từ khi hán bước vào trận chiến này thì hán cũng đã vào thế do Huyết Long gài sẵn rồi.

Đây được xem như là một bài huấn luyện mà Huyết Long muốn dạy cho Trần Tinh, bởi vì lúc này giọng nói của y cũng vang lên:

-Không tệ, ngươi đã nhận ra cốt lõi của vấn đề rồi!

Trần Tinh dĩ nhiên nghe hiểu, tuy có chút khó chịu về biện pháp này của Huyết Long, nhưng dù sao y cũng muốn hán mạnh hơn và bản thân hán cũng học được một bài học.

Trần Tinh không mẫn không nhạt đạo:

-Mặc dù ta không thích việc làm này của ngươi, nhưng không thể phủ nhận ngươi đã làm cho ta bước đầu củng cố được đường lối chiến đấu.

Huyết Long nghe xong gật đầu, y tỏ vẻ cao thâm tiếp lời:

-Ngươi chiến đấu dựa vào thể chất cơ thể, điều này ta không có ý kiến, thể nhưng, ở ngoài kia còn rất nhiều người thể chất vượt trội, thậm chí siêu việt nhận thức của ta. Tuy nhiên, cho dù thể chất phòng ngự có mạnh đến đâu cũng sẽ có yếu điểm. Công việc của ngươi nếu muốn là người sống sót cuối cùng nhất định phải tìm ra yếu điểm đó của đối phương. Đây đòi hỏi rất nhiều yếu tố và cũng chính là bài học đầu tiên ta muốn dạy ngươi.

Nghe được những lời này, Trần Tinh không lên tiếng phản bác, hán im lặng xem như đồng ý.

Đúng như lời Huyết Long nói, ngay lúc chiến đấu cùng Sobek, rõ ràng Trần Tinh bị hạn chế rất nhiều mặt và hán hoàn toàn không thể sử dụng những lợi thế của mình.

Trong khi đó, Huyết Long tạo ra một đối thủ mạnh hơn hán về thể chất, lực lượng và phòng ngự bỏ xa hán.

Đứng ở thế như vậy, nếu như Trần Tinh vẫn cố chấp đòi co cùng Sobek thì kết quả chỉ có một, đó chính là hắn sẽ chết!

Đây không phải một đợt huấn luyện bình thường, tuy rằng Sobek là do Huyết Long tạo ra, nhưng khi y hoàn thành "sản phẩm" thì đồng nghĩa với việc không thể thu hồi.

Nếu không có áp lực thì làm sao "trưởng thành", còn về việc Huyết Long không sợ Trần Tinh chết đi thì y cũng chôn cùng hay sao? Đơn giản cũng chỉ vì y tin tưởng Trần Tinh sẽ thắng, đó cũng là một loại tín niệm.

Bỏ qua những vấn đề này, xoáy sâu vào việc vì sao Sobek lại chết "lãng xẹt" như vậy?

Như đã đề cập trước đó, Trần Tinh đã nhìn ra điểm yếu của Sobek là liên tục dùng Tội Tâm Chương đánh vào đó.

Tội Tâm Chương là một sát chiêu vô cùng lợi hại, nó không phải chiêu thức ngoại công, về cơ bản Trần Tinh đã vận dụng Mp vào đó.

Nó gây ra một lượng sát thương nhỏ lên người Sobek, và đây chỉ là vẻ bề ngoài. Còn sự thật thì nó còn có hiệu quả gây ứ trệ lượng máu lưu thông khi đổ về tim, đến lúc nào đó trái tim trở nên quá tải do chứa đầy "hội lực" lẫn máu ứ trệ sẽ phát nổ.

Người bình thường, do trái tim là vị trí yếu ớt, nên khi trúng một chiêu này thì sẽ mất mạng ngay lập tức.

Riêng về Sobek dĩ nhiên sẽ khác đi, trái tim nó được phòng ngự khá chắc chắn, cho nên Trần Tinh chỉ có thể thông qua yếu điểm ở cổ nó mà thực thi quá trình "tội tâm".

Cũng có thể xem quá trình này như là hắn đang tích tụ boom mini vào người Sobek vậy, chỉ cần thời cơ đến thì mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Ngay từ lúc Trần Tinh nhận ra vấn đề thì hắn cũng đã chiến đấu một cách "trí tuệ", hắn đoán ra việc Sobek sẽ còn hậu chiêu vì từ đầu nó không hề sử dụng vũ khí của mình.

Cho nên trong lúc hắn thi triển Lăng Ba vi bộ đánh lừa thị giác của nó, thì hắn cũng đã truyền thành phần Mp "ngoại lai" vào vũ khí của nó.

Nghe có vẻ vô lý nhưng điều này là sự thật, không nói đến việc trước khi chiến đấu, Huyết Long Thần Vương đã có nói, hắn có thể thoải mái đánh một trận, chỉ riêng việc người chơi có thể kích hoạt kỹ năng của mình thông qua vũ khí thì đã có thể lý giải vấn đề này.

Còn về câu nói lẩm bẩm của Trần Tinh chỉ là "chìa khoá" để phóng thích nguồn Mp ngoại lai này vào cơ thể Sobek thôi.

Tới đây, mọi việc đã không còn nghi vấn nào nữa, Trần Tinh cũng không có lý do gì ở lại nơi này. Hắn bước ra ngoài cùng mọi người gấp mặt.

...

Lúc cánh cửa vừa mở ra thì Asuna cùng Yuna và hai người còn lại đã lập tức tiến lại gần, mục đích là để xem xét tình huống, vừa lúc bọn họ gặp được bóng dáng hắn hiện ra, 4 người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Yuna là người đầu tiên mở miệng:

-Mình đã nói là Senpai nhất định sẽ không có việc gì mà, hi hi

Giọng cười gượng gạo đã bán đứng sự lo lắng của nàng, nhưng 3 người khác cũng chỉ gạt đầu nở nụ cười hường ứng và không xoay quanh vấn đề này.

Mấy người tiến lên phía trước, Trần Tinh thấy vậy cũng đánh gãy những câu hỏi dự định của mọi người về việc bên trong.

Hắn xuất ra chiếc áo giáo và đưa trước mặt 4 người. Hắn nói:

-Đây là thứ rơi ra từ việc giết Boss, mấy cô quyết định ai sờ hữu nó đi. Ta không cần nó.

Lời lẽ bình đạm không cảm xúc làm cho 4 nữ nhân cũng không lên tiếng từ chối, nhất là Argo, nàng lập tức cầm lấy rồi lật qua lật lại quan sát. Bộ dáng cứ như lần đầu nhìn thấy vậy.

Trần Tinh cũng không tỏ thái độ tức giận gì, hắn vượt qua mọi người rồi nói:

-Được rồi, đi thôi, vẫn còn nhiều kinh nghiệm đang ở phía trước.

Giết được con Boss không làm cho Trần Tinh dừng lại, bởi vì từ đầu hắn cũng nhắm đến phần kinh nghiệm trong Dungeon này, Ali trưởng thành vẫn luôn là mục tiêu của hắn khi đến nơi này.

Trần Tinh bắt đầu công cuộc càn quét Dungeon Mê cung Kim Tự Tháp. Lúc đầu đi theo bản đồ cho nên không dọn sạch creep là điều dễ hiểu.

Công việc này dường như có vẻ rất nhàm chán, nhưng lượng kinh nghiệm của hắn cũng vì vậy mà từ 25 nhảy lên 30.

Con số nhỏ nhưng rất khủng nếu quy đổi ra số lượng quái hắn đã giết chết.

Lúc này, công việc dọn dẹp cũng xem như hoàn thành, Dungeon cũng đã bị đánh thông, trên hết, hiện tại là lúc hấn trả nhiệm vụ.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Giải đáp

Trên đường đi trở về, Trần Tinh cũng sẵn tiện "đòi nợ" Huyết Long, câu hỏi của hấn, y vẫn chưa giải đáp cụ thể.

Hấn vừa đi vừa mặc niệm trong lòng, hấn hỏi:

-Dâm long, đến lúc ngươi cho ta biết về vấn đề khi nãy rồi!

Không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến Huyết Long lập tức trở mặt giả ngu

-Vấn đề gì? Ngươi nói?

Trần Tinh không tức giận, hấn lạnh nhạt đạo:

-Không cần giả ngu với ta, ta chỉ muốn biết ngươi có biết công pháp đó không?

Thấy Trần Tinh biểu hiện, Huyết Long cũng chỉ còn cách khai thật, dù sao nếu muốn, Trần Tinh có thể thi hành chế độ cưỡng ép

-Haiz, có thì có thật, ta cũng không dự định nói cho ngươi quá sớm như vậy, mà thôi, ngươi nghe cho kỹ đây. Loại công pháp mà ngươi muốn, ta chỉ biết 1, tên của nó là Man Hoang Bất Diệt Quyết.

Giọng nói trầm ổn của Huyết Long khiến Trần Tinh nhin không được trong lòng hưng phấn, hấn hỏi:

-Man Hoang Bất Diệt Quyết? Cái tên nghe không sai. Mau nói cho ta làm sao để tu luyện?

Lúc này, Huyết Long cũng hừ lạnh một tiếng:

-Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Ta chỉ biết có một loại công pháp như vậy thôi, ta không nói là ta biết được nội dung của nó.

Trần Tinh nghe xong cũng không lên tiếng, hấn tựa như có chút thất lạc.

Dễ hiểu thôi, đối với Trần Tinh thì công pháp như vậy phải nói là vô thượng chí bảo. Đáng tiếc là hấn vô duyên với nó.

Thấy vậy, Huyết Long cũng lên tiếng trấn an:

-Không cần phải biểu hiện khó coi như vậy, Man Hoang Bất Diệt Quyết mặc dù lợi hại nhưng rất khó có thể tu luyện, nó đòi hỏi người tu luyện nhất thiết phải là Man Hoang Bất Diệt Thể, mà Man Hoang Bất Diệt Thể ngay cả ta cũng không biết nó là cái gì đặc thù thể chất, nói chi đến việc tu luyện?

Nghe Huyết Long nói vậy, Trần Tinh hai mắt cũng sáng rực, mặc dù hấn cũng không biết cái gì gọi là Man Hoang Bất Diệt Thể, nhưng dựa theo cách nói của Huyết Long cũng đủ nói lên đẳng cấp của môn công pháp này.

Trần Tinh nghĩ nghĩ rồi tiếp tục dò hỏi, dù sao hấn vẫn muốn đạt được "chí bảo" này:

-Như vậy, Man Hoang Bất Diệt Quyết hiện tại ở nơi nào?

Vừa dứt lời, Huyết Long liền mắng chửi

-Moá, ta biết ngay ngươi sẽ hỏi vấn đề này, đây là nguyên do ta không muốn quá sớm như vậy nói cho ngươi biết..

Y vừa nói vừa xua tay, sau đó, Huyết Long cũng không tiếp tục giấu diếm nữa:

-Man Hoang Bất Diệt Quyết đang trong tay của Bất Diệt Lão Tổ.

Trần Tinh chen ngang đạo:

-Bất Diệt Lão Tổ? Như vậy ông ta ở đâu?

Lúc này Huyết Long Thần Vương cũng trở nên nghiêm túc hơn, giọng điệu cứng rắn:

-Nhóc con, ta biết ngươi đánh chủ ý vào công pháp này, thế nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một câu, Bất Diệt Lão Tổ ngay cả ta cũng không dám tùy tiện trêu chọc vào, cho nên tốt nhất ngươi nên suy xét lại vấn đề. Đừng có liều mình mà chui đầu vào chỗ chết.

Trần Tinh cũng nghiêm túc đạo:

-Nói như vậy, Bất Diệt Lão Tổ rất lợi hại?

Huyết Long lắc đầu:

-Bất Diệt Lão Tổ chỉ là một thằng con hi mũi chưa sạch mà thôi, chỉ được xếp vào hàng ngũ đám tiểu bối, đây chỉ là ngoại hiệu mà hắn tự đặt cho mình.

Nghe xong lời nói của Huyết Long, Trần Tinh cũng dường như có điều suy nghĩ, ở ngoài kia mặc dù hắn không biết là cái gì hoàn cảnh, nhưng hắn biết sẽ rất rộng lớn, việc có người tự cao tự đại đặt biệt hiệu như vậy cho bản thân mình nhất định không thiếu, cho nên cũng không khó lý giải lời nói của Huyết Long. Chỉ có điều từ giọng nói của y, xem ra y cũng từng bị ăn thiệt thòi trên tay người này.

Trần Tinh lúc này cũng tiếp lời hỏi:

-Nói như vậy thì sau lưng của hắn có tồn tại gì mà khiến ngươi phải e ngại như vậy?

Huyết Long hừ lạnh, giọng nói có phần chán ghét:

-Ngươi cũng không phải ngu lắm, đúng là như vậy, cha hắn đứng đầu thập đại Thần Vương ở Linh Vũ Vị Diện, thử hỏi làm sao ta có thể động đến hắn được?

Trần Tinh nghi hoặc:

-Chỉ là như vậy thôi sao? Bản thân ngươi không phải Thần Vương?

Huyết Long xua tay:

-Có nói ngươi cũng không hiểu, được rồi, ngươi không cần xoắn xuýt vấn đề này nữa, trước mắt chính là ngươi phải tăng thực lực của mình lên. Càng phí thời gian ở nơi này thì ngươi sẽ càng bị tụt hậu lại phía sau mà thôi.

Trần Tinh gật gật đầu:

-Thôi được, chỉ cần ngươi trả lời ta một vấn đề nữa ta sẽ không dây dưa!

Huyết Long Thần Vương cảm thấy hơi khó chịu, nhưng y vẫn không có cách nào, ai biểu hiện tại y đã là "con ở" của Trần Tinh, y nói:

-Có việc gì nói muốn hỏi thì hỏi nhanh lên đi, ta muốn nghỉ ngơi!

Trần Tinh cười cười, đây là lần đầu tiên sau khi Lâm Triều Anh mất hắn nở nụ cười, nụ cười không phải giả tạo

-Tất cả những gì ngươi nói đều không liên quan đến việc ngươi cảm thấy chán ghét Bất Diệt Lão Tổ cả, ta nhìn ra được trong miệng ngươi tên tiểu bối này có thù oán gì đó với ngươi, nếu ngươi nói ra, nói không chừng khi gặp được hắn ta sẽ giúp ngươi trả thù tên đó.

Huyết Long khoé miệng co giật, khuôn mặt bỗng chốc cũng đơ ra, ánh mắt có phần né tránh, một lúc sau khuôn mặt lại biến đổi và biểu hiện rất phẫn nộ, Huyết Long lớn tiếng thốt lên một câu mắng chửi:

-Moá cái thằng trời đánh thánh đâm đó, hắn dám tranh giành tình nhân với ta, nếu không phải nể mặt cha hắn thì ta sẽ băm thay hắn ra thành vụn đoạn rồi vứt cho trùng ăn luôn rồi!!!

Trần Tinh nghe xong biểu hiện trên mặt cũng đơ ra, hắn cũng có xung động muốn mắng chửi, thế nhưng vẫn kiềm chế lại được:

-Nói đi nói lại gọi ngươi Dâm long là chính xác, nếu không ngại ta có thể gọi ngươi là Đê tiện long được chứ? Ngươi gọi người ta là tiểu bối mà có đủ mặt mũi tranh giành tình nhân gì ở đây thì ta cũng chỉ có thể bái phục ngươi.

Huyết Long nghe giọng nói khinh miệt của Trần Tinh cũng xì một tiếng

-Ngươi thì biết cái gì, mà thôi không nói với ngươi nữa, ta mệt rồi, ta đi nghỉ đây. Ngươi tự lo liệu đấy, đối thủ tiếp theo của ngươi sẽ không dễ chịu lắm đâu, hắc hắc.

Huyết Long kết thúc câu chuyện bằng giọng cười nham nhở và đê tiện của mình, Trần Tinh cũng không dây dưa vấn đề này nữa, dù sao hiện tại nói đến vấn đề có thì còn khá xa vời, nói chung mục tiêu trước mắt của hắn chính là giúp Ali trưởng thành, sau đó sẽ kiếm thật nhiều kinh nghiệm, cuối cùng chính

là rèn luyện bản thân thêm nữa, tích lũy càng nhiều vốn liếng hơn.

-Senpai...senpai...

Lúc này, giọng nói của Yuna cũng truyền tới, Trần Tinh cũng hồi phục tinh thần lại, hần nhìn nàng rồi hỏi

-Có chuyện gì sao?

Nghe vậy, Yuna phồng má chu mỏ nói:

-Senpai suy nghĩ việc gì mà nhập tâm như vậy? Em gọi anh mấy lần mà chẳng hề lên tiếng gì cả!

Trần Tinh im lặng không nói, Yuna thấy vậy cũng tiếp tục lên tiếng

-Em mặc bộ giáp này trông thế nào? Senpai thấy có hợp không?

Vừa nói nàng còn xoay tới xoay lui, bày ra đủ mọi tư thái, hiển nhiên trong lúc Trần Tinh nói chuyện cùng Huyết Long thì 4 nữ nhân kia cũng đã quyết định người sở hữu Crocodile Armor chính là Yuna, và hiện tại là nàng muốn khoe trước mặt hần.

Trần Tinh cũng không cảm thấy khó chịu trước hành động này của Yuna, hần đưa ra lời nhận xét:

-Rất đẹp. Chỉ còn thiếu vũ khí nữa thôi là sẽ trông giống chiến binh thật thụ.

Yuna cười hi hi, sau đó nàng nói:

-Senpai thấy đẹp là được rồi, à phải rồi chúng ta hình như lạc đường rồi, phía trước đã là ngõ cụt...

Trần Tinh lúc này mới chú ý xung quanh, đúng như lời Yuna nói, bọn họ thật sự bị lạc đường!

-Có chuyện gì xảy ra? Bản đồ phải chẳng sai lầm?

Trần Tinh nhìn 3 người kia còn lại đang đứng trước mặt, hần lên tiếng hỏi. Lúc này Asuna ở phía trước cũng lắc đầu

-Hình như đúng thật là vậy, bản đồ đã chỉ sai tất cả phương hướng...

Yuna nhìn Trần Tinh

-Senpai...anh xem...chúng ta phải làm sao?

Trần Tinh nghe xong cũng dây dây thái dương, việc tìm đường trở về khu vực an toàn cũng không phải dễ dàng gì, nhất là việc hần đã đi lang thang để giết hết đám creep trong Dungeon này.

Trong khi không nghĩ ra giải pháp, một thành viên trong đội không có thái độ lo lắng gì cả. Chính là Ali.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Toả sáng

Nhìn biểu hiện của nó, Trần Tinh rất là nghi hoặc không biết nó định làm gì, dường như nó muốn dẫn đường cho mọi người.

Chính xác là như vậy, Ali dùng chỉ trước của nó cạo vào ống quần của Trần Tinh rồi chỉ chỉ về một hướng, sau đó nó còn kêu lên vào tiếng, đôi mắt thì dao dất quan sát tựa như muốn lấy lòng hần vậy.

Lúc này, hần chợt nhớ lại việc viên ngọc hình bầu dục kia đang nằm trong tay của mình.

Trần Tinh nó ra, lập tức Ali biểu hiện thay đổi, nó hau háu nhìn thứ trong tay hần không rời, hần không biết đây là thứ gì mà khiến cho Ali lại muốn đạt được như vậy, thế nhưng hần cũng không gấp gáp đưa vật này cho nó, trước hết cứ rời khỏi mê cung này rồi tính tiếp

-Vật này tạm thời ta bảo quản, khi nào rời khỏi đây ta sẽ đưa nó cho người.

Hắn thu viên ngọc vào sau đó nhìn Ali nói, nó biểu hiện có chút không muốn nhưng cũng ngoan ngoãn dẫn đường.

Sau một khoảng thời gian quanh co lòng vòng, rốt cuộc 5 người đã trở về được nơi rơi xuống.

Trước mặt bọn họ là một vòng tròn bệ đá, không khó để nhận ra đây là công dịch chuyển, chỉ cần đặt chân lên đó thì mọi người sẽ trở về căn phòng trên đỉnh kim tự tháp kia.

Trần Tinh không do dự bước vào trong đó, 4 người cũng đi theo phía sau hắn.

Ánh sáng loé lên, mọi thứ diễn ra trong tích tắc, đến khi cả 5 người trở lại căn phòng cũ thì âm thanh của pho tượng kia cũng truyền vào tai bọn họ

-Dừng sĩ...có phải ngài đã tìm thấy "nó"? Nếu đúng như vậy...xin ngài...hãy giải cứu ta...ra khỏi nơi này.

Âm thanh dứt quãng và có hơi cứng ngắt, từ đầu đến cuối, Trần Tinh không hề biết vật phẩm nhiệm vụ là gì, ngoại trừ viên ngọc thần bí trong tay hắn.

Trần Tinh lấy nó ra sau đó nhìn pho tượng hỏi:

-Thứ người nói chính là vật này sao?

Quả nhiên, ngay khi hắn lấy viên ngọc kia ra thì pho tượng liền phản ứng, hai mắt nó loé sáng rực rỡ lên

-Đúng vậy, chính là thứ đó, dừng sĩ, xin đưa nó cho ta.

Giọng nói vang lên, dễ dàng nhận ra có sự thay đổi trong đó, không còn cứng ngắt và dứt quãng, thay vào đó là có phần gấp gáp.

Trần Tinh lúc này liền không do dự đưa viên ngọc kia ra:

-Ali, nó là của người...

Đúng, hắn không phải đưa cho pho tượng mà là đưa cho Ali.

Việc này có gì phải suy nghĩ? Từ đầu đến cuối Trần Tinh thực thi nhiệm vụ chỉ để tiết kiệm thời gian trong lúc chờ đợi các bãi quái reset mà thôi, hắn không có quá nhiều hứng thú để "chơi game".

Trên hết, viên ngọc này mặc dù hắn không biết và cũng chẳng quan tâm lắm, nhưng nếu Ali cần thì tội gì Trần Tinh phải lấy nó để "đổi lấy" một vật phẩm cấp S vô dụng với hắn?

Ali nghe hắn nói như vậy, nó ngay lập tức lao lên đón lấy viên ngọc rồi nuốt xuống, kèm theo đó chính là âm thanh gào thét của pho tượng:

-Khôngggg...!!!!

Giọng hét có vẻ không cam lòng cho lắm, nhưng đáng tiếc sẽ không có chuyện Trần Tinh bạc đãi người mình mà đổi lại lợi ích bản thân.

Lúc này Ali cũng xảy ra biến hoá, thân hình nó bắt đầu được bao phủ bởi màn sáng trắng, cơ thể nó to lên trông thấy, cỡ bằng một con chó Ngao Tây Tạng thì mới dừng lại việc bành trướng.

Ánh sáng qua đi, thân hình nó hiện ra trước mắt mọi người, vẻ bề ngoài không có quá nhiều thay đổi, chỉ là trên trán của nó xuất hiện con mắt thứ 3, không, phải nói là viên ngọc đang nằm trên trán nó.

Thông số cơ bản của nó cũng thay đổi từ level 30 lên level 60. Bộ lông của nó cũng xuất hiện vài đường vân màu trắng xanh từ cổ đến cánh, trông như một đường điện mạng.

Nói chung nhìn nó lúc này ra đáng một con Boss đích thực và uy nghiêm trong thấy.

Điểm lợi ích nhất của việc này chính là đáng về to lớn của Ali hiện tại ắt hẳn đã có thể miễn cưỡng trở thành toạ kỵ của Trần Tinh.

-Đáng chết...Các người nhất định phải chết...!!!

Âm thanh phản nộ truyền vào tai mọi người, bởi vì tập trung vào quá trình biến đổi của Ali nên 4 người cũng không để ý đến việc pho tượng cũng đã thay đổi.

Đúng vậy, chỉ 4 người nữ mà thôi, còn Trần Tinh thì từ đầu đã nhận thấy không đúng từ khi hắn lấy viên ngọc kia ra.

Pho tượng lúc này đã tróc ra lớp bụi lẫn đá, lộ ra bản thể chính là một người cao 3m, toàn thân nó như là một cỗ máy được bao phủ bởi lớp da màu nâu đồng, khuôn mặt thì mang một cái mặt nạ Pharaon. Tay còn cầm một thanh đao dài.

Những chi số thì không cần phải đề cập đến, bởi vì trong mắt Trần Tinh nó thật sự quá yếu và không đáng nhắc tới sau khi hắn xem xét thông tin của nó.

Trần Tinh hoàn toàn không có hứng thú dây dưa, cho nên hấn lấy ra con dao găm rồi tiện tay ném về ấn đường của con Boss.

Ngay lập tức trên đầu nó hiện lên một con số 900 nghìn đô au, cơ thể nó cũng biến tan biến như chưa từng tồn tại.

Lúc này, bên tai Trần Tinh cũng vang lên âm thanh nhắc nhở

-Chúc mừng player Trần Tinh giết được Boss ấn Vua Trộm Mộ nhận được Danh hiệu đặc thù Trộm mộ học đồ. Sau khi trang bị danh hiệu sẽ nhận được hiệu ứng tăng 20% may mắn trị.

Trộm Mộ học đồ? Trần Tinh nghe xong liền lựa chọn trang bị lập tức, thứ này còn đáng giá hơn cả vũ khí cấp S gì đó.

Danh hiệu thì dĩ nhiên không quan trọng, quan trọng chính là việc tăng 20% may mắn, không cần giải thích nhiều vấn đề này, mọi thứ đã quá rõ ràng nếu như may mắn của Trần Tinh là 100 hoặc 1000 đại lại thế mà không phải là 2.

À không đúng, hiện tại đã là 2.4 rồi.

Không có thời gian dây dưa vấn đề này nhiều, bởi vì từ lúc hấn giết chết con Boss ấn này thì Kim Tự Tháp cũng bắt đầu rung lắc dữ dội, có lẽ nó sẽ sụp xuống bất cứ lúc nào.

Mọi người phải nhanh chóng rời khỏi nơi này trước khi nó bị biến thành vùng phế tích, còn việc nhiệm vụ liên hoàn Quest gì đó cũng đã bị huỷ đi từ khi Trần Tinh quyết định giao viên ngọc kia cho Ali.

Nếu hấn lựa chọn giao viên ngọc cho con Boss ấn thì có lẽ con Boss sẽ mạnh lên và hấn sẽ có thêm kinh nghiệm, cuối cùng hấn còn có được viên ngọc và có thể tiếp tục nhận nhiệm vụ tiếp theo.

Lợi ích có thể sẽ nhiều hơn nhưng Trần Tinh cũng sẽ không hối hận, tính cách hấn là vậy, sẽ không có chuyện đưa "món đồ tốt" cho người khác trong khi "người nhà" của mình cũng đang cần cho dù là lợi ích lớn như thế nào đi nữa.

Trước mắt, 5 người đang đối mặt với việc Kim Tự Tháp sụp đổ, cũng có thể bọn họ sẽ được vinh danh "lên bảng", Trần Tinh ắt hấn thì không sao, nhưng 4 cô gái thì trăm phần trăm sẽ hương tiêu ngọc vẫn nếu như mọi người không tìm ra biện pháp nào hữu hiệu để đẩy nhanh tốc độ chạy thoát ra nơi này.

-Réc réc~

Lúc này, Ali kêu lên 2 tiếng làm mọi người chú ý, ngay lập tức Trần Tinh liền hiểu được ý nó, hấn nhanh chóng nói:

-4 người mau leo lên lưng nó!

Hấn cũng không đợi mọi người đưa ra ý kiến cá nhân gì mà trực tiếp nhắc bổng Asuna cùng Yuna lên lưng Ali, tiếp theo đó chính là Lizabeth cuối cùng là chạy nhanh nhất Argo.

Với sự tăng trưởng về hình dáng đáng kể, cho nên Ali miễn cưỡng xem như có thể đeo hết bọn họ, bởi vì mấy cô gái thân hình cũng không lớn lắm.

-Dùng hết tốc độ của người đi!

Sau khi nhận được lệnh của Trần Tinh, Ali kêu lên một tiếng sau đó cũng bắt đầu bay ra khỏi tầm mắt của hấn trong 5-6 phút.

Phải nói hiện tại tốc độ 120 m/s của Trần Tinh cũng không phải nhanh nhất!

Điều này không làm hấn cảm thấy lo lắng mà thay vào đó là biểu hiện vui mừng, bởi vì trong tương lai hấn có thể sẽ được chiến đấu cùng đối thủ sở hữu tốc độ, từ đó hấn sẽ rút ra nhiều kinh nghiệm cũng như nhược điểm của bản thân.

Tất cả chỉ để chuẩn bị cho vũ đài rộng lớn ngoài kia.

Nghĩ tới đây Trần Tinh cũng cảm thấy hưng phấn, Ali đã toả sáng với vai trò toạ kỵ của mình. Trần Tinh cũng muốn được toả sáng như vậy, nhưng với một vai trò khác, vai trò của kẻ chương không sinh tử của người khác!

*Hết chương..

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Tầng 50

Mọi việc không có quá nguy hiểm khi có Ali giúp đỡ, về phần Trần Tinh mặc dù không thể di chuyển 120 m/s một cách liên tục được nhưng theo quán tính hẳn vẫn có thể đảm bảo tốc độ của mình đạt mức từ 90-100 m/s.

Sau ít phút, cả 5 người đều an toàn thoát ra Kim Tự Tháp, không có tổn hại cũng như thương vong nào.

Bên ngoài hiện tại là ban đêm, cho nên nhiệt độ cũng xuống rất thấp, mọi người cũng nhanh chóng lên đường trở về khu vực an toàn nghỉ ngơi.

Đừng nói đến 4 nữ nhân, ngay cả Trần Tinh cũng cảm thấy được cái lạnh thấu xương.

Đơn giản bởi vì hẳn không có cơ thể của Bán Thần, cho nên việc này là bình thường có thể hiểu được.

Lúc đi thì mất 40 phút, nhưng lúc về thì chỉ mất chưa đầy 5 phút. Điều này chính là nhờ có Ali, đây cũng là lợi ích khi Trần Tinh có quyết định đúng đắn khi thu nó làm sủng vật.

Sau khi trở về quán trọ, cả 5 người đều ai về phòng nấy, sau một đêm chiến đấu Trần Tinh cũng không thể phủ nhận việc bản thân mình cũng rất mệt.

Đây cũng chính là lý do hẳn vừa về phòng liền lên giường ngủ một giấc tận đến sáng.

Một đêm tạm thời yên bình với hẳn nhưng lại bận rộn với một số người, đám người này bắt đầu sắp xếp thực thi kế hoạch gì đó, chỉ biết tất cả việc này là để nhắm vào Trần Tinh.

-Hội trưởng, bọn họ đã trở về, mọi thứ đã sẵn sàng.

Một người tướng mạo bình thường hướng về phía bóng lưng của một người khác lên tiếng.

Bóng lưng này ngoài Bambo ra còn có ai? Lúc này, y cũng mở miệng:

-Làm rất tốt, bảo mọi người bắt tay chuẩn bị, ngày mai có thể là một ngày thu hoạch lớn đây...

Bambo nói xong cũng xoay người rời đi, khoé miệng còn nhếch lên tựa cười nhưng không phải cười.

Kẻ này không biết đang âm mưu gì không thể biết được, có lẽ cũng không lâu lắm để biết điều đó.

...

Sáng hôm sau, mặt trời vừa ló dạng thì ngay lập tức cái nóng của sa mạc lại làm cho giấc ngủ của ai đó bị quấy rầy.

Bởi vì ban đêm lạnh cần phải giữ ấm cơ thể bằng việc đắp chăn, nhưng đến sáng cái nóng ập đến khiến cho những người ở đây không thể yên giấc được, kể cả Trần Tinh.

Mặc dù vẫn còn cảm thấy tinh thần có chút không được anh minh lắm, nhưng Trần Tinh vẫn cố gắng gượng dậy, sau đó hẳn xếp bằng tiến vào trạng thái minh tướng.

Không thể không nói, việc minh tướng là liều thuốc tốt nhất để chữa trị cảm giác suy liệt về tinh thần. Hiệu quả của nó mang lại ngoài dự kiến của Trần Tinh, bằng chứng chính là việc chỉ số Trí tuệ của hẳn lại tăng lên một ít nữa, từ 130 lên 132.

Đừng xem thường 1, 2 trị số này, càng cao có nghĩa sau này hẳn sẽ càng có nhiều thời gian hoạt động hơn, không còn phải phí nhiều thời gian vào việc nghỉ ngơi nữa.

Điểm quan trọng nhất chính là có đại trí tuệ đồng nghĩa với việc hẳn sẽ lĩnh ngộ càng nhanh, việc tu luyện sẽ như hồ thêm cánh.

Hiểu được tầm cốt lõi của vấn đề, hẳn bắt đầu phân vân về việc có nên tăng lên level sau đó sẽ có điểm tự do thuộc tính và cộng nó vào các mục hay không?

Đổi lại, lượng kinh nghiệm mà hẳn hấp thu lại sẽ giảm đi rất nhiều, việc này liệu có đáng hay không?

Suy nghĩ một lúc Trần Tinh rốt cuộc cũng lắc đầu, hẳn cảm thấy chưa thật sự cần thiết, những con bài chưa lật nên tạm dừng lúc thích hợp.

Trần Tinh vươn người đứng dậy, việc đầu tiên hẳn làm chính là đi tắm thay một bộ trang phục mới.

Sau đó hẳn cũng không làm phiền giấc ngủ của mấy người kia làm gì, hẳn trực tiếp gọi Ali tiến hành công việc tìm ra vị trí con Boss và giết nó.

Hắn cũng muốn lên tầng tiếp theo hơn là ở lại chịu cái nóng gay gắt cùng gió cát của sa mạc

-Đi hướng Nam.

Trần Tinh trên lưng Ali ra lệnh, nó gáy lên một tiếng sau đó cũng nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh của hẳn, có lẽ việc Trần Tinh giao cho nó viên ngọc kia mà không cần suy nghĩ cũng tranh thủ được lòng trung thành của nó.

Phía trên nhìn xuống bao quát rất nhiều, cũng như việc farm trở nên chưa từng dễ dàng như vậy.

Không sai, bởi vì trong tay hắn đang cầm Scythe, hễ khi nhìn thấy một bãi quái thì ngay lập tức hắn sẽ dùng Trảm Phong "phiên bản lỗi".

Dù vậy, kinh nghiệm dự trữ của hắn cũng chỉ vền vẹn từ 30 lên 31. Điều đáng mừng ở đây chính là việc may mắn của hắn lên 0.4 hình như thật sự có tác dụng.

Thăng hướng Nam cách khu vực an toàn 800 km, hắn bắt gặp một đấu trường phế tích, điều đáng nói ở đây chính là ngay giữa trung tâm đấu trường có một con Boss xuất hiện.

Đúng vậy, đây chính là Boss chính tầng 12 này, chính là một bộ xác ướp được quần lấy các băng vải xin màu.

Chiều cao của nó gấp đôi người bình thường, về cơ bản hắn cũng không muốn diễn tả quá nhiều, bởi vì từ khi Huyết Long cho hắn biết việc y đã có sắp xếp thêm vào các Boss ẩn để hắn chiến đấu thì lúc này hắn cũng không còn nổi hứng thú đối chiến cùng "kẻ yếu" khác.

Trần Tinh chờ đợi một trận chiến máu lửa hơn Sobek vừa rồi, bởi vì bài học đầu tiên trông có vẻ quá đơn giản đối với người có IQ 130 như hắn, à không, hiện tại đã là 132.

-Réc~

Không đợi hắn dùng Scythe để giải quyết con Boss chính này, Ali bỗng gáy lên một tiếng

-Rầm~

Một tiếng gáy anh minh báo hiệu điều gì đó, quả thật như thế, sau tiếng gáy của Ali chính là việc từ trên trời bỗng nhiên xuất hiện một luồng sấm sét đánh thẳng xuống vị trí con Boss.

Âm thanh vang dội đến sau vài giây đến nỗi, nó lấn át cả tiếng thông báo có người đánh thông tầng 12.

Trần Tinh cũng có phần bất ngờ, tuần thú sư là một class chiến đấu dựa vào sủng vật của mình, nhưng từ đầu hắn chỉ xem Ali như toạ kỵ và không nghĩ tới việc nó còn lợi hại như vậy.

Vỗ vỗ đầu Ali, hắn không ngần ngại khen ngợi nó vài câu:

-Khá lắm, sau này ta cũng không cần phí thêm thời gian nữa, những việc nhỏ nhặt này sẽ giao cho ngươi thực hiện.

-Réc rác~

Ali cũng gật đầu trông có vẻ rất thông minh.

Nó chở hắn qua cổng dịch chuyển lên tầng 13. Hắn cũng không muốn dừng lại ở đó, một ngày dài chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Một người một thú bắt đầu càn quét tầng 13, sau đó là tầng 14, 15, mãi đến tầng 50 hắn mới dừng lại.

Nơi này được thiết kế với lối kiến trúc nửa hiện đại nửa phong kiến, thời tiết thì rất tuyệt hảo, đường phố thì nối liền không dứt NPC, các cửa tiệm nhiều vô số kể, đặc biệt chính là tiệm rèn.

Bên cạnh đó, ở đây còn có đấu trường - nơi mà các người chơi có thể tôi luyện khả năng chiến đấu của mình cùng các NPC ảo, chỉ cần bọn họ bỏ tiền ra thuê là được.

Ngoài việc này ra, lý do mà Trần Tinh quyết định dừng lại chính là Ali đã có dấu hiệu xuống sức và con Boss tầng 49 nó cũng không thể giải quyết được mặc dù đẳng cấp của nó hiện tại cũng cao ngất ngưỡng ở vị trí 76 rồi.

Mặt khác chính là việc hắn cảm thấy nếu giết nữa thì những người khác cũng không theo kịp tiến độ này.

...

Lúc này trời cũng đã tối, nên hắn cũng tiến hành mở cổng dịch chuyển trở về thông báo cho Asuna cùng Yuna.

Kỳ lạ là sau khi trở lại tầng 12, hắn không tìm thấy ai cả, tin nhắn của bọn họ cũng đã khoá, biết được có việc không tốt xảy ra, hắn nhanh chóng tìm kiếm khắp nơi nhưng chẳng hề có kết quả gì.

Trần Tinh dừng lại suy nghĩ vẩn vơ, lúc này thanh niên Kim của Huyết Thệ Kỵ Sĩ đoàn xuất hiện gặp mặt hắn, y nói gì đó cho hắn.

Không biết là chuyện gì nhưng lại khiến Trần Tinh nổi giận không thôi, một đêm này hơn 600 người chơi thuộc quân đoàn Barbarian đều lên bảng, chỉ trong một đêm, không một ai còn sống sót ngoại trừ hội trưởng Bambo không biết ở đâu.

Tối sáng hôm sau thì việc này cũng làm cho những người còn lại cảm thấy hoang mang lo lắng.

...

Cùng lúc đó, bên trong căn phòng, Bambo cũng đang nhìn 4 nữ nhân đang nằm trên giường, mỗi người một vẻ, mỗi người một tư thế ngủ khác nhau khiến hơi thở của y cũng bất giác có chút gấp gáp.

Không chờ lâu được nữa, Bambo nhanh chóng lột sạch đồ mình ra, khúc thịt cũng trở nên cương cứng chưa từng thấy.

Y lao lên, ý định là gì không cần nói cũng đã quá rõ.

Người y nhắm tới đầu tiên chính là Yuna. Bởi vì đơn giản gò bồng của nàng là to nhất.

Nhưng lúc này, trước mặt y xuất hiện thông báo 3D làm cho Bambo lớn tiếng mắng chửi.

Thông báo nội dung rất ngắn gọn cùng xúc tích.

-Người chơi không được sự đồng ý của đối phương, không thể thực hiện quá trình giao hợp!

Thông báo đỏ chói hiện lên khiến Bambo cũng tức điên lên, cuối cùng y cũng lắc đầu từ bỏ và chuyển sang mục tiêu khác.

Người này chính là nữ nhân mặt lạnh cùng y có quan hệ lúc trước.

Màn đêm yên tĩnh, không gian trái ngược của hai căn phòng, trong sự hò hét rên rỉ của phòng bên cạnh thì 4 người Asuna cũng an an ổn ổn ngủ cho đến tận sáng.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Ba năm

Sáng ngày hôm sau, Asuna cùng 3 người còn lại đều tỉnh lại, vấn đề là cả 4 người bọn họ đều bị bịt mắt, bịt miệng và đang bị trói đứng trên một cây cột bằng những sợi xích to đùng.

Phía trước cổ bọn họ còn có một thanh cung được nối dây. Chỉ cần cắt dây thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

-Xong hết rồi chứ?

Lời nói của Bambo vang lên trong tai từng người, nhưng không ai hiểu việc gì đang diễn ra.

Sau một lúc nhớ lại, cả 4 người mới nhận ra được là bản thân bọn họ bị trúng kế và bị người khác bắt giữ.

Không nói về vấn đề bọn họ vì sao bị bắt, quy cho cùng cũng là lòng tốt bị kẻ xấu gài bẫy mà thôi.

Lúc này, một thanh âm của nữ nhân truyền tới.

-Mọi thứ đã đầu vào đó, hôm nay xem như hấn có cánh cũng khó mà thoát được.

Thanh âm này vừa dứt thì một giọng nói khác vang lên:

-Vậy sao?

Đơn giản chỉ hai từ đủ để bày tỏ sự miệt thị trong đó, người này còn ai khác ngoài Trần Tinh?

Trần Tinh xuất hiện cũng làm cho Bambo cùng người nữ nhân này cảm thán bất ngờ, hai người nhanh chóng hai tay thủ sẵn con dao để chặt dây bất cứ lúc nào.

Kế hoạch của bọn họ là gì Trần Tinh đều đã biết được, đơn giản chính là Huyết Tinh Sưu Hồn Thuật, đối mặt với nó, mọi bí mật nơi sâu thẳm linh hồn kể cả việc chính bản thân người bị thi triển không nhớ được cũng đều rõ một một trước mắt Trần Tinh.

Hơn 600 cái đầu, hấn giết tất cả những người này bằng một biện pháp duy nhất. Giết nhiều đến nỗi ký hiệu màu đỏ trên đầu hấn cũng đã không thể xóa

nhoà.

Điều này sẽ gây nên hiệu ứng "thù địch", hắn sẽ bị tất cả NPC ghét và không bán bất cứ thứ gì nữa.

Tuy vậy, Trần Tinh hoàn toàn không để tâm những vấn đề đó, nó cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều, cái quan trọng chính là việc hắn cũng không quá lệ thuộc vào việc này.

Lúc này, Bambo cũng đã lấy lại bình tĩnh, mặc dù đã xem như mất đi tất cả, nhưng hiện tại y cũng đã như tiền rồi khỏi cung, không thể quay đầu lại được.

-Người tìm ra được nơi này thì như thế nào? Nếu người không muốn bọn họ phải chết thì ngoan ngoãn nghe theo lời của ta.

Nghe được những lời phách lối này, Trần Tinh liền không có ý định nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào. Đối với một con kiến không răng như đã đề cập trước đó, hắn hoàn toàn xem như gió thoảng mây bay.

-Vụt~

Chỉ trong tích tắc, cả hai người đều bị Trần Tinh bóp lấy cổ họng.

Động tác nhanh đến nỗi hai người không kịp phát ra bất cứ thanh âm nào, trong đôi mắt của hai người chỉ còn lại sự sợ hãi thấy rõ.

Không có một tí tình thương mến thương nào ở đây, hắn không do dự sử dụng Huyết Tinh Suru Hồn Thuật giải quyết hai người này.

-Phốc~

Âm thanh nhỏ vang lên, đến khi hai người thật sự tan biến thì hắn cũng hiểu được vì sao bọn họ lại đối phó với hắn.

Không nói đến Bambo chính là tình trùng lên não, ích kỷ, ghen ghét với hắn.

Người chủ mưu đằng sau tất cả chính là người nữ nhân kia.

Mọi việc cũng có thể xem như là do hắn mà ra.

Còn nhớ cái lần hắn giết chết một thanh niên của thành viên Huyết Tinh Kỵ Sĩ Đoàn trong lúc trước trong lần chạm mặt đầu tiên với Heathcliff.

Người nữ nhân này không ai khác chính là em gái của kẻ đó. Trên hết người này cũng là thù lĩnh thần bí kia.

Bằng phương thức sử dụng cơ thể của mình để nắm thóp các nạn nhân và biến họ thành con cò, vì đa số thành phần đều là dân F.A hoặc Otaku chính hiệu nên việc này không phải là khó đối với một nữ nhân này.

Nhất là nữ nhân chìm đắm trong thù hận, nói chung là mọi việc đều có nhân quả của nó, giả sử Trần Tinh hành xử theo một cách khác, thì dĩ nhiên mọi chuyện sẽ khác đi.

Thế nhưng hắn không cảm thấy hối hận vì việc này, ngay từ đầu bản thân hắn đã thay đổi!

...

Trần Tinh sau khi giải cứu mọi người thì cũng không giải thích quá nhiều, hắn chỉ nói sơ về việc này. Thái độ không quá quan trọng.

Từ đầu đến cuối 4 nữ nhân đều như lọt vào trong sương mù, nhưng để ý thấy ký hiệu đỏ như máu hiển hiện trên đỉnh đầu Trần Tinh thì cũng không dám lên tiếng.

Cả 5 người dịch chuyển trở về thị trấn, việc đầu tiên hắn làm chính là đi tìm Kima, bởi vì thanh niên này cũng đã ngỏ lời cầu xin hắn giúp đỡ.

Mọi chuyện cũng không quá phức tạp, chỉ là về việc Heathcliff từ sau khi bị Trần Tinh tiện tay vứt như rác thải cái lần kia thì y cũng đã mất liên lạc.

Kima nhờ hắn tìm giúp Heathcliff, Trần Tinh cũng không từ chối, sau một ngày tìm kiếm, hắn xem như hoàn thành lời hứa, hắn nói vị trí của y cho Kima, mọi việc còn lại đều không còn liên quan đến hắn nữa.

Trần Tinh bắt đầu tập trung vào công việc kiếm thêm nhiều kinh nghiệm dự trữ của mình cũng như giải quyết các nhân tố "địch nhân" còn sót lại khác.

Vì sao nói như vậy? Bởi vì trong ký ức của nữ nhân kia thì vẫn còn một người đang giấu mặt tìm cách đối phó hắn nữa.

Chính là Kenson.

Người này là đồng hương của Agil sang Nhật Bản để làm ăn sinh sống, nhưng không may bị phá sản đến chén cơm cũng không có mà ăn.

Trong một lần túng quẫn, y được sự bố thí của hai anh em nhà này và may mắn đã mỉm cười với Kenson.

Biết ơn đó, y thường xuyên đến nhà bọn họ và giúp đỡ lại cho 2 người kia.

Mọi việc đến đây cũng đã quá rõ, lý do vì sao Agil bị say tàu, Asuna bị tính kế dẫn vào hang động...

Tuy nhiên, hắn cũng không có ý định muốn diệt trừ y, dù sao thì nguyên do mọi việc này cũng là xuất phát từ hắn, bên cạnh đó hắn còn nể mặt Agil.

Trần Tinh nghĩ ra biện pháp khác để xóa đi những ký ức thù hận này của Kenson và để cho y bắt đầu cuộc sống mới.

Mọi việc tới đây xem như kết thúc.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, rốt cuộc hắn đã ở đây được 3 năm.

Trong 3 năm này hắn cứ lặp đi lặp lại việc farm-tập luyện-farm, một vòng tròn tuần hoàn cứ như vậy.

Và rồi, chỉ còn đứng một tầng duy nhất nữa thì mọi chuyện sẽ xem như kết thúc.

Những con Boss hắn đã giết nhiều đến nỗi đếm không xuể, từ những loại quen thuộc như:

Six-armed metallic Buddha statue, Armoured stone warrior, The Gleam Eyes, Skull Reaper, Numon Detonation, An Incarnation of the Radius, Wadjet the Flaming Serpent, Large crustacean, Nato the Colonel Tarus

đến những sinh vật thần thoại như:

Dybbuk, Abaddon, Dead worm, Vetala, Mananggal, Wolpertinger, Bladeenboro, Bunyip, Devil Dover, Medusa, Mermaid, Ogre, Siren, Sphinx, Unicorn, Vampire, Werewolf, Gorgon, Basilisk, Ruthless Warder Chief, Biceps Archelon, Zehghi the Flame Caller, Geocrawler, Nephila Regina, Fallen Elf Commander, Kraken the Abyss, X'rphan the White Wym, King Minotaurus, Centipede-like giant, Leviathan...

Những trận chiến mà Trần Tinh trải qua đã quá nhiều, và giờ phút này, kinh nghiệm chiến đấu, kỹ năng... Đã đạt đến tầm cao mới.

Level của hắn sau gần ấy 3 năm đã đạt đến mức độ không thể tưởng tượng nổi.

300!

Chính xác là như vậy, Điểm sinh lực và chân lực cũng từ 1,5 triệu đơn vị chuyển thành 150 triệu đơn vị.

Về phương diện sức mạnh, phòng ngự, thể lực thì thay đổi rõ rệt nhất.

Sức mạnh từ 11.500 đạt đến 200 nghìn. Gấp mấy chục lần ban đầu.

Phòng ngự thì ít hơn bởi vì Trần Tinh thật sự không có công pháp nào thiên về phòng ngự, chỉ từ 7500 lên 80 nghìn mà thôi.

Về tốc độ thì cũng tạm ổn, đạt 350 m/s. Trung bình hắn đã có thể di chuyển liên tục với tốc độ 250 m/s. Đây có thể xem như là bước đột phá lớn.

Bên cạnh đó, Đáng thất vọng nhất chính là mục trí tuệ của hắn. Chỉ vền vền từ 140 lên 160 mà thôi.

Đối với ở đây thì không có gì phải nói, bởi vì hắn đã được xem là thiên tài rồi, nhưng so với những đại trí tuệ, đại năng giả kia thì có lẽ hắn không bằng, cũng có thể là hơn nhưng điều này không nói được, bởi vì hắn nghĩ bản thân mình vẫn còn rất ngu muội.

Ngoài ra, còn có những chỉ số khác thêm vào cũng như những tuyệt kỹ khác.

Các chỉ số còn lại này sẽ đề cập sau, bởi vì hắn hiện tại đã đứng trước thử thách cuối cùng cũng như bài học cuối cùng mà Huyết Long dạy hắn.

Chính là đối mặt với con Boss tầng thứ 100.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Chuẩn bị

Trần Tinh đứng đối diện cánh cửa, phía sau hắn chính là 3 người, một là Asuna, hai là Yuna, người còn lại là Elisa.

Đúng là Elisa, trong 3 năm này thì nàng chính là người thường xuyên xuất hiện cùng với bọn người Asuna và Yuna.

Lý do đơn giản là vì Heathcliff thoát chí, Bambo đã chết, Nightmare quân đoàn bỗng chốc thành quân đoàn mạnh nhất và trở thành lực lượng chính.

Tuy vậy, nàng không ngu ngốc như hai người kia, nhận thấy quá rõ việc này đều do một tay Trần Tinh gây nên, do đó, nàng tìm cách tiếp cận hắn.

Sau 3 năm, bất giác Elisa cũng giống như Asuna và Yuna, hình bóng của hắn bắt đầu xuất hiện trong tâm trí nàng ngày một nhiều, đến một ngày, Elisa chợt nhận ra tình cảm của nàng dành cho người đàn ông bí ẩn này đã thâm căn cố đế, từ đó nàng cũng quyết định đi theo hắn.

Tạm thời gác lại chuyện này sang một bên, Trần Tinh hiện tại cũng muốn rời khỏi nơi này, đã 3 năm, hắn cũng đã hoàn thành mục tiêu ban đầu đặt ra, chỉ còn một bài học cuối cùng này.

-Cốt kết~

Âm thanh vang lên, cánh cửa được mở ra, đập vào mắt mọi người chính là một không gian vô cùng rộng lớn, không gian trống trải thích hợp cho một trận đại chiến, trung tâm nơi này được đặt một bảo tọa, về cơ bản trên đó còn ngồi một người đàn ông đang chống tay tựa vào bên mặt, bộ dáng suy tư, vẫn đề là người này chỉ ngồi thôi độ cao cũng đạt hơn 200m

Dưới chân ngay bên cạnh người này chính đang nằm phủ phục một con Griffin, con Griffin này Trần Tinh từng thấy qua, chính là con 3 đuôi 3 mắt kia.

Khi hắn bước vào người này cũng mở mắt. Trên trán hắn cũng nứt ra một đường, rồi từ từ một con người đầy tơ máu hiện lên.

Người này sở hữu nước da trắng bệch, trên tay còn cầm một quyền trượng hình bán nguyệt, vòng cổ của y được tạo thành từ 108 cái đầu lâu được khâu kết với nhau.

Lúc này, thanh âm của y cũng truyền vào tai mỗi người:

-Không cần phải phí thời gian, các ngươi sẽ phải chết ở nơi này, sử dụng chiêu mạnh nhất của ngươi.

Khi người này lên tiếng, mặt đất cũng bắt đầu run lên, kinh phong xuất hiện lấy y làm trung tâm tỏa ra bốn phương tám hướng.

Trên đầu y cũng biểu hiện thông số

Radius - Thần Aincrad

Level 150

Hp: Unknown

Mp: Unknown

Sức mạnh: Unknown

Phòng ngự: Unknown

Tốc độ: Unknown

Kỹ năng: Unknown

Ngoài những mục cơ bản này ra còn một số chỉ số khác nữa, có điều tất cả cũng chỉ là không thể xác định mà thôi.

Trần Tinh phát tay, ra hiệu mọi người lùi về sau, hắn từng bước tiến lên phía trước.

Bộ dáng trấn tĩnh, thông dong, trên mặt không có tí cảm xúc ba động nào.

-Grit

Ngay khi Trần Tinh tiến lên, con Griffin của Radius kêu lên một tiếng, 3 con mắt mở ra ánh sáng nhìn hắn.

Nó không hề có một chút nào do dự xông thẳng về phía Trần Tinh.

Thế công mãnh liệt, tốc độ nhanh chưa từng thấy.

Tuy nhiên, đối mặt với một Trần Tinh bình tĩnh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén khiếp người, nó hoàn toàn không có cơ hội để gáy lên tiếng thứ hai.

Trong lúc nó lao lên, một bóng ánh xẹt qua, nhanh như chớp và hoàn toàn không có một âm thanh nào phát ra.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong chưa đầy 1s.

Đến khi tiếng gáy của Ali vang lên thì Trần Tinh mới nhẹ gật đầu.

Sự việc diễn ra trước mặt mình, nhưng Radius cũng chẳng hề quan tâm đến cái chết của con sủng vật.

Y đứng lên, các cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, cả người bắt đầu căng phồng lên, cái miệng của y càng ngày càng mở lớn đến độ đường kính như một khẩu pháo với đường kính 50m thì nó mới dừng lại, ánh sáng màu trắng cũng tập trung càng đậm đặc.

Cả toà thành không lồ Aincrad cũng bắt đầu rung lắc dữ dội, dường như chỉ sau một chiêu này, mọi thứ sẽ bị huỷ diệt.

Trần Tinh tim không đập mạnh, bước chân vững vàng đều đặn và không hề thấy lỗi nhịp hay chần chừ, hấn đi về phía trước như chẳng hề quan tâm tới việc này.

-Rống~

Một tiếng thét lớn kèm theo đó là cột ánh sáng bắn nhanh về phía hấn, miệng hấn nhếch lên tỏ vẻ hứng thú.

Cùng lúc đó, Trần Tinh cũng lấy ra một con dao, con dao này bề ngoài phổ thông không thể phổ thông hơn, tác dụng của nó chính là dùng để gọt hoa quả không hơn.

Nhưng đây cũng phải xem người sử dụng nó là ai? Hấn không có một động tác dư thừa nào, tay hấn cứ như thêu hoa trên gấm, nhẹ nhàng như chẳng có tí sức lực gì ném con dao về phía chùm ánh sáng kia.

-Kết kết~

Âm thanh ma sát với tốc độ kinh khủng làm cho con dao này phát ra tiếng chói tai, nó tách chùm sáng này ra làm 2 và xuyên thẳng qua đầu Radius, còn pháo ánh sáng gì đó hầu như cũng đã tan biến ngay khi va chạm cùng dao gọt trái cây của Trần Tinh.

Lúc này, thanh âm của Huyết Long cũng trở nên ảo não

-Ta nói ngươi có thể ngu một chút nữa được không? Việc gì cũng bị ngươi nhìn thấu khiến ta cảm thấy là ngươi quá thông minh hay là do ta trình độ thiết kế còn quá kém?

Trần Tinh không hề lên tiếng, khoé miệng cong lên, bài học cuối cùng mà Huyết Long muốn truyền đạt cho hấn chính là sự tự tin.

Không sai, đối với một đối thủ không thể biến được thực lực đối phương ra sao, nhưng bắt buộc phải chiến đấu thì điều quan trọng nhất chính là việc tin tưởng vào thực lực của bản thân mình.

Nếu ngay cả việc tự tin để giành chiến thắng còn không có thì không phải đồng nghĩa với việc chưa bắt đầu đã bị thất bại phân nửa?

Hơn nữa, dữ kiện mà Huyết Long cho hấn biết chính là level của Ra chỉ có 150, ít gấp đôi hấn. Về bề ngoài kinh khủng chưa chắc đã mạnh!

Lúc này, Trần Tinh cũng đã đi đến bệ đá, trên đó đặt một chiếc chìa khoá đã cắm vào ổ sẵn, chỉ cần vặn nhẹ một cái thì thế giới này sẽ sụp đổ.

Trần Tinh không do dự đặt tay trên đó, bất quá, âm thanh lười biếng của Huyết Long cũng vang lên.

-Ngươi có muốn sao chép giữ thiết kế của nơi này lại không? Dù sao ta nghĩ nó sẽ có tác dụng với ngươi.

Trong 3 năm này, hai người cũng đã có sự hiểu ý nhất định, tính tình Dâm long này hấn cũng biết được một ít, nếu y đã lên tiếng mở miệng nhắc nhở hấn ắt hẳn việc giữ lại nơi này phải có lợi ích gì đó.

-Vậy ngươi cứ giữ lại đi, thế giới bên ngoài, đã lâu ta cũng muốn cảm nhận một chút...

Huyết Long gật gật đầu, đối với Trần Tinh, y cũng không có quá nhiều ý kiến, sự trưởng thành của hấn y là người rõ ràng nhất, không nói đến thời gian trước Trần Tinh chỉ là một tay mơ không có người chỉ dạy, hiện tại có Huyết Long hệ thống lại các vấn đề cần thiết, huấn luyện hấn trở nên bài bản từ tầng thấp nhất đi lên.

Phải nói căn cơ của Trần Tinh hiện giờ còn vững hơn cả bàn thạch.

-Senpai...

Yuna lên tiếng nhưng không nói nên lời nào, biểu hiện không nữ của nàng cũng đã nói lên tất cả.

Không chỉ riêng Yuna, kể cả Asuna và Elisa cũng vậy.

Trần Tinh im lặng một lúc, trong 3 năm qua hấn dĩ nhiên biết được tình cảm của 3 người.

Tuy nhiên, hắn vẫn một mực giữ thái độ thờ ơ, cái bóng của Lâm Triều Anh để lại thật sự quá lớn, nếu như hắn tiếp nhận 3 người này há chẳng phải hắn cũng chẳng khác nào một con động vật cấp thấp hoàn toàn bị dục vọng chi phối?

Tình cảm là không sai nhưng hoàn cảnh không thích hợp. Hắn hiện tại có đủ tự tin để bảo vệ bọn họ vấn đề là bản thân không cho phép.

Sau đó, Trần Tinh mới lên tiếng:

-Ta không thuộc về nơi này...

Chỉ mấy từ ngắn gọn nhưng cũng đủ nói lên suy nghĩ của hắn.

Không chờ đợi mọi người nói thêm gì, Trần Tinh đã xoay nhẹ chìa khoá.

Lúc này, thông cáo vang vọng toàn bộ Aincrad liên tục, mọi người cũng nhanh chóng đăng xuất ra trong khi không gian cũng bắt đầu sụp đổ.

Dĩ nhiên người đầu tiên đăng xuất chính là Trần Tinh, hắn thật sự không muốn phải làm khổ thêm 3 người.

....

Ngày 12 tháng 12 năm 2025, cả Nhật Bản sôi trào vì sự kiện có người chơi sống sót thoát ra khỏi "Trò chơi Từ Thần" mang tên Sword Art Online, sự kiện này nhanh chóng lan rộng và thu hút rất nhiều truyền thông đưa tin hầu như khắp thế giới.

Trong khi báo chí săn lùng tin tức này thì một nhóm cảnh sát được trang bị vũ trang hạng nặng cũng đang được điều động không biết để làm gì.

Trần Tinh bước trên đường phố để tận hưởng những giây phút vắng mình đô thị ít ỏi, dẫu sao hắn cũng quyết định tối nay rời đi nơi này.

Tuy nhiên hắn không đi được bao lâu thì đã bị bao vây bởi rất nhiều cảnh sát có vũ trang, còi hú liên tục vang lên, các phương tiện cũng ngày càng tập vào con đường nhiều hơn.

Trục thẳng cũng đã được điều động, Tinh thể rất là căng thẳng.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Dị giới

Nhìn cảnh tượng trước mắt Trần Tinh cũng cảm thấy nghi hoặc, nếu hắn đoán không sai, nhiều khả năng chính bởi vì hắn giết quá nhiều người, cho nên hắn cũng xem như phần tử nguy hiểm cần phải bắt giữ.

Hắn cũng không muốn dây dưa với bọn họ, dù sao thì Trần Tinh cũng chuẩn bị rời đi, tâm cảnh của hắn cũng đã đến một tầm cao mới.

Ngay khi hắn chuẩn bị sử dụng Huyền Giới Chi Môn, thì một tiếng kêu mừng rỡ vang lên:

-Trần Tinh-san, rốt cuộc tìm được cậu ở đây...

Giọng nói này không ai khác chính là của Rikimaru, thanh niên này trong 3 năm cũng xem như chỗ quen biết với hắn, dẫu sao thì Trần Tinh cũng từng giúp hắn.

Không đợi Trần Tinh lên tiếng, Rikimaru đã lên tiếp tục nói:

-Trần Tinh-san, mong cậu bỏ qua cho hành động này của tôi, thật ra là bố tôi muốn gặp mặt cậu nên....

Rikimaru cúi đầu, biểu hiện có chút mất tự nhiên, lúc này từ trên một chiếc xe Banley màu đen sáng bóng, trước đầu xe còn cắm quốc kỳ Nhật Bản bước xuống một người đàn ông trung niên, người này được hộ tống bởi một số người mặc đồ vest đen, hiển nhiên cũng thuộc dạng Boss của quốc gia.

Người này hướng về Trần Tinh gật đầu xem như chào hỏi, khí chất đúng chất lãnh đạo, ông ta bước tới vào bước, sau đó mới mở miệng nói:

-Chào cậu, lời trước hết ta xin chân thành cảm ơn cậu đã cứu con trai tôi cũng như những người khác ra khỏi "địa ngục" đó.

Nói xong ông ta còn nghiêm chỉnh cúi đầu 90 độ thể hiện sự thành khẩn của mình.

-Thay mặt mọi người cảm ơn cậu!

Mọi người có mặt ở đây đều có hành động như vậy và đồng loạt hô to khẩu hiệu.

Trần Tinh không tỏ thái độ gì, bộ mặt hắn vẫn bình tĩnh và thờ ơ trước điều này.

Yamamoto quan sát hắn cũng trong lòng không khỏi cảm khái, là một lãnh đạo đất nước, con mắt nhìn người của ông không thể nghi ngờ hắn không phải người tầm thường.

Những diễn biến rườm rà sẽ không đề cập đến, đại loại là Yamamoto đưa ra lời mời về Trần Tinh sau đó ông ta cũng nói với hắn rất nhiều chuyện.

Về lý do Trần Tinh nhận lời mời chính vì đột nhiên hắn nảy ra một ý tưởng, đó chính là việc áp dụng chế độ khoa học vào thế giới của mình.

Khi nào hắn lấy lại được trái tim về khi đó hắn có thể khởi động Thế giới thụ trở lại. Lúc ấy Trần Tinh sẽ giao cho tộc người lùn tiến hành áp dụng những kiến thức hiện đại này vào trong đó.

Thế lực của hắn cũng sẽ trở nên mạnh hơn, phải biết hắn hiện tại cũng đã hiểu được tầm quan trọng của việc có thế lực riêng cho bản thân, hắn sẽ giảm tải nhiều việc hơn, và cơ bản có thể thêm lực lượng chống trả những thế lực thù địch chưa biết tên tron tương lai.

Trần Tinh ra sức tìm hiểu và sao chép lại tất cả kỹ thuật, nhờ có hệ thống nên công việc xem như rất thuận lợi.

Việc này cũng tạm gác sang một bên, sau khi đạt được mục đích, hắn chuẩn bị rời đi trong sự im lặng.

Trở về thay bên ngoài căn phòng sáng trọng nơi hắn ở được Rikimaru sắp xếp trong dinh thự, tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Trần Tinh thấy vậy cũng mở cửa xem sao, có thể là Rikimaru có việc gấp tìm hắn.

Vừa mở cửa thì hắn đã thấy cả 3 khuôn mặt nước mắt lưng tròng nhìn mình, ngoài Asuna, Yuna và Elisa còn có ai?

Chỉ có điều, khuôn mặt bọn họ không được đẹp như bên trong SAO, thay vào đó nó hốc hác và mang vẻ tiều tụy vì thiếu dinh dưỡng lâu ngày, tiều tụy đã là quá nhẹ nếu không muốn nói là da bọc xương.

Không kìm được những giọt nước mắt hạnh phúc lẫn sợ hãi, Yuna lập tức lao lên ôm chặt hắn và nhất quyết không thả, kể cả Asuna cùng Elisa cũng bỏ qua tự ti bản thân mà mỗi người một bên giữ chặt tay hắn.

Trần Tinh bất đắc dĩ không thể làm gì hết là thở dài một hơi

Hắn nhìn ra cửa sổ, ánh trăng cũng đã lên cao, hắn rời đi thế giới ảo kia cũng chỉ chưa đầy 24 tiếng.

Thế chất vượt trội của mình thì không nói, riêng 3 cô gái tiều tụy đến mức này đến được đây cũng nói lên tình cảm mà bọn họ giành cho hắn.

-Haiz, nhóc con, ta thấy ngươi nên tiếp nhận bọn họ đi, dù sao vẫn còn cách trở lại nơi này, khi ngươi có đủ thực lực thì không gì là không thể, dẫu sao với 3 nàng, nếu ngươi rời đi thì bọn họ cũng không sống được. Tình cảm là thứ đáng sợ nhất để giết chết một người và nó cũng là thứ tốt đẹp nhất nếu như kết quả mỹ mãn.

Âm thanh tới đây liền dừng, Huyết Long cũng không muốn cam thiệp quá sâu vào chuyện tình cảm của Trần Tinh, y đưa ra cái nhìn khách quan như vậy và quyết định thế nào là chuyện của hắn.

Lúc này, Trần Tinh cũng cúi đầu nhìn xuống 3 người, ánh mắt cũng trở nên ân cần hơn, hắn lên tiếng:

-Ta không phải là người thế giới này, đó là sự thật, ta cũng phải rời khỏi nơi này, cho nên ta không muốn liên lụy 3 người...

Hắn chưa dứt lời thì Yuna cũng nức nở nói:

-Em không quan tâm, senpai đi đâu thì em đi theo đó, anh đừng bỏ em lại nơi này.

Giọng nói yếu ớt nhưng tràn đầy kiên định, có lẽ, có thể, mọi chuyện sẽ khác đi nếu như Lâm Triều Anh không chết.

...

Cuối cùng Trần Tinh cũng quyết định rời đi, còn 3 người thì phải chấp nhận việc ở lại nơi này.

Hắn không thể mang theo những người "phàm" này cùng mình đạp trên con đường đầy chông gai phía trước được.

Chỉ là kết quả hơi khác biệt, trước khi hắn đi, Trần Tinh có giao bản công pháp tu tiên cho các nàng tu luyện.

Để đánh vững căn cơ cũng cải thiện thể chất mỗi người. Trần Tinh sử dụng Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh truyền vào mỗi người một tia chân khí.

Việc làm này cũng là một quyết định khó khăn với Trần Tinh, nếu hắn còn sống thì nhất định hắn sẽ trở về nơi này, còn nếu hắn chết thì xem như tất cả đều kết thúc.

Hắn lại gần cửa sổ nhìn ánh trăng thông qua mặt biển. Hiện tại ở nơi này cũng không có gì để lưu luyến nữa

Trần Tinh nhắm mắt, sau một lúc trước mặt hắn xuất hiện vòng xoáy đen kịt, hắn không do dự bước vào trong đó rồi biến mất.

Căn phòng tạm thời yên ắng giấy lát, bởi vì sau đó truyền tới tiếng khóc của mấy nữ nhân. Bọn họ đã hiểu những lời Trần Tinh nói không phải là đang gạt bọn họ, có thể cả 3 người cũng sẽ không gặp lại hắn nhưng vẫn cố gắng làm theo lời hắn để lại và nhìn trên bàn quyền công pháp kia.

Một thế giới mới bắt đầu...

....

Thái Hư Tông - Lăng Tiêu phong

- Sư tỷ, tỷ có thể đi nhanh lên một chút được không? Cứ lẽ mà như vậy thì khi nào chúng ta mới có thể đến nơi? Lần này tỷ mà còn trốn đi nữa thì sư phụ nhất định sẽ đánh gãy chân đệ mất!

Người thiếu niên trẻ tuổi đi phía trước quay đầu nhìn về phía cô thiếu nữ đang đi phía sau mình cần nhắc nhở, trên gương mặt y cũng biểu hiện có chút lo lắng.

- Hừ, ngươi thừa biết ta từ nhỏ bị tật một chân, đi đứng không được thuận tiện mà còn bảo ta đi nhanh? Giỏi lắm, không cần cha ta đánh gãy chân ngươi, hiện tại ta đánh gãy chân ngươi trước.

Người thiếu niên kia nghe xong hoảng sợ, vội vã la lớn:

- Sư tỷ tha mạng, tiểu đệ lần sau không dám nữa....

Rõ ràng người này gan cũng không lớn lắm, tiếng "không dám nữa" của y vừa dứt thì phía trước cũng không còn thấy bóng dáng của y.

Thiếu nữ kia xì một tiếng, sau đó nàng nhìn xuống chân trái của mình thì thào:

- Nếu như chân ta không bị tật thì tốt biết mấy...

Càng nghĩ càng thấy bất công, cô thiếu nữ dùng chân bên phải nhìn mây mù sương trắng trôi nổi lơ lửng trước mặt hét lớn một tiếng:

- Tại sao ông trời lại bất công với ta như vậy, có giỏi thì làm cho ta gãy luôn chân còn lại xem!!!

Bỗng nhiên, lúc này mây đen kéo tới, từ trên trời xuất hiện một vòng xoáy, kèm theo đó là sấm vang chớp giật khiến cao tầng Thái Hư Tông cũng bị kinh động và không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, từ trên trung tâm vòng xoáy có vật gì đó rơi xuống, tốc độ rất nhanh.

- Áaaa

Cô thiếu nữ kia giật mình hét một tiếng, vì chân trái bị tật nên thân hình nàng đứng không vững và ngã ngửa ra phía sau.

Bóng ảnh này rơi xuống vừa trúng chân phải của nàng, tiếng rắc rắc giòn giã vang lên, lúc này ước nguyện của nàng xem như được thực hiện.

Chân còn lại của nàng cũng đã gãy.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Nam Hoa Đại Lục

Dị tượng này trên địa phận Thái Hư Tông chỉ diễn ra trong ít phút, mọi người đều có tâm trạng lo lắng bất an, trong khi đó, cao tầng Thái Hư Tông cũng đã nhanh chóng truyền âm triệu tập cho các Phong chủ để tổ chức một cuộc họp khẩn cấp.

Nhận được tin tức này, 10 vị Phong chủ cũng lập tức bay đi, lúc này, ở một bên sườn núi, có cô thiếu nữ đang quần quai nằm trên đất rên rỉ trong đau đớn.

Nước mắt cũng đã không kiềm được mà lăn dài trên má nàng ta.

Không khó để đoán được bóng ảnh rời từ trên trời xuống chính là Trần Tĩnh, Huyền Giới Chi Môn không phải là phiên bản hoàn thiện, cho nên việc nó xuất hiện ở vị trí nào cũng như hấn đi ra từ nơi nào khi bước qua đường hầm không gian là không thể biết trước được.

Trần Tĩnh từ khi bước qua đường hầm không gian thì hấn cũng cảm thấy đầu óc mình bị choáng váng, không phải hấn không đủ mạnh, việc này xảy ra có thể là do không gian thay đổi một cách đột ngột làm cho cơ thể hấn thích nghi không kịp.

Tình trạng choáng váng này qua đi, lúc này, Trần Tĩnh cũng đã hồi phục lại tinh thần, hấn nhìn đảo đác xung quanh tìm hiểu hoàn cảnh.

Mặc dù thanh âm rên rỉ có phần nhỏ nhưng nó cũng nhanh chóng lọt vào tai Trần Tĩnh, lúc bấy giờ hấn mới chú ý đến cô thiếu nữ đang nằm phía dưới mình kia.

-Đau, đau quá, ta thật sự không thể đi lại được nữa sao? Ông trời bất công như vậy sao? Cuộc đời này ta chỉ có thể nằm một chỗ thôi sao? Ta..ta sắp chết rồi sao?...

Gãy xương hở dẫn đến việc xuất huyết, cho nên cô thiếu nữ này cũng dần dần tiến vào trạng thái mê man nói.

Biết được việc này do mình gây ra, cho nên Trần Tĩnh cũng nhanh chóng tiến hành kiểm tra thương thế của cô thiếu nữ này.

Sau vài giây, hấn liền có thể chẩn đoán sơ bộ về tình trạng hiện tại của cô nàng. Chân trái thì do lúc nhỏ bị ngoại lực tác động dẫn đến kinh mạch bế tắc, chân phải thì đã nhắc trước đó nên xem như cũng không có gì đáng ngại, hấn cũng tiến hành bắt tay chữa trị cho nàng.

15 phút trôi qua, cô thiếu nữ này cũng từ mờ mờ đôi mắt ra, nàng còn chep chep miệng trông như vừa trải qua một giấc ngủ rất ngon mà không phải vừa rồi nàng còn đau đớn quần quai.

-Đây là nơi nào? Chẳng phải ta đang trở về nhà sao?

Sau khi thốt ra một câu nghi hoặc với bản thân, cô gái này bất gặp ở một bên khác Trần Tĩnh đang ngồi tựa vào thân cây.

Góc nghiêng thân thánh nhanh chóng khiến cho cô gái này tim đập mạnh, gương mặt cũng hồng lên trong thấy.

-Cô tỉnh rồi sao? Vừa rồi ta đi ngang qua nơi này thấy cô bị tảng đá đè nên đã giúp cô trị thương, nếu có mạo phạm mong cô thứ lỗi.

Trần Tĩnh xoay đầu qua từ tốn nói.

-Ta...ta...không có gì, cảm ơn đạo hữu đã ra tay tương trợ.

Áp ung nửa ngày rồi cuộc cô gái cũng nói ra được lời cảm ơn.

Bất quá điều này làm nàng nhanh chóng nhận ra vấn đề trong lời nói của Trần Tĩnh, ở đây chính là Thái Hư Tông, xung quanh đều có pháp trận phòng ngự, tu sĩ bình thường làm sao có thể đi vào nơi này được?

Hơn nữa mặc dù Thái Hư Tông rất mạnh, nhưng hầu như đa số "trai đẹp", khụ, phải nói là sư huynh sư đệ nổi bật nàng đều biết, làm gì có người nào anh tuấn bằng Trần Tĩnh?

Vấn đề cốt lõi không chỉ nằm ở đó, trên người hấn nàng không cảm nhận được tí linh lực ba động nào.

Điều này đồng nghĩa với việc Trần Tĩnh chỉ là một phàm nhân? Phàm nhân thì càng không thể xuất hiện ở đây.

Nàng tỏ ra cảnh giác nhìn hấn, lúc này ánh mắt của nàng cũng không phải hoa si một dạng nữa.

-Người nói dối, người làm sao xuất hiện ở nơi này? Đây chính là lãnh địa của Thái Hư Tông chúng ta? Xung quanh đều có phòng ngự trận pháp, người bình thường làm sao có thể tự tiện đi vào? Nói mau, thân phận của người là gì? Có phải người của Ma Thiên Môn phái tới điều tra nội tình của tông môn chúng ta?

Lời nói của cô thiếu nữ này cũng mang lại cho hấn một số tin tức nhất định.

Trước khi chưa hiểu rõ mình đang "sống" ở đâu, Trần Tĩnh cũng không muốn gây hấn.

Trong khi đi qua đường hầm không gian để tới nơi này, hấn và Huyết Long cũng đã có giao kèo, chính là Huyết Long sẽ không hỗ trợ hay nhất nhờ hấn bất cứ thứ gì, đây là biểu hiện sự tôn trọng cũng như tin tưởng của Huyết Long dành cho Trần Tĩnh.

Bên cạnh đó, vấn đề chính để Trần Tĩnh điệu thấp chính là việc hấn cảm thấy không cần thiết, hơn nữa dường như nơi này có quy tắc gì đó đang áp chế lại lực lượng của hấn.

Lấy ví dụ đơn giản, ở Địa cầu một quyền của hấn có thể đánh nát cả dãy Himalaya, trong khi ở nơi này theo hấn ước tính cũng chỉ có thể đánh xuyên ngọn núi này thôi. Ngoài ra, hấn cảm giác cơ thể mình không thể phi hành bằng Lăng Ba vi bộ được.

Không suy nghĩ nhiều, Trần Tinh nhìn thẳng cô gái đối diện, sau đó ảo não nói

-Ta biết cô nhất định sẽ không tin, nhưng bản thân ta cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ta đang trên đường về nhà, nhà ta cũng ở trên núi như vậy, nhưng không may ta bị trượt chân lọt vào cái hố, lúc đó đầu óc ta quay cuồng không biết chuyện gì đang xảy ra, đến khi định thần lại thì thấy cô bất tỉnh ở đây. Mọi chuyện là như vậy.

Hấn bịa ra một câu chuyện, biểu hiện gương mặt cũng rất sống động. Sống chung với Huyết Long bấy lâu nên khả năng diễn xuất của hấn cũng đã luyện tới mức lô hoá thuần thành.

Bịa ra một câu chuyện không cần suy nghĩ hay biểu cảm đều trông rất thật khiến ngay cả bản thân hấn cũng có xung động nghĩ nó là thật huống chi là một cô gái tuổi chỉ mười mấy?.

Việc này làm cho cô gái trước mặt hoà hoãn đôi chút, nàng nói:

-Lời người nói ta không thể hoàn toàn tin tưởng được, cho nên trước hết người đi theo ta để cha ta định đoạt thế nào?

Trần Tinh gật gù đầu biểu thị đồng ý.

Cô gái thấy vậy cũng đi phía trước dẫn đường, đi được vài bước thì nàng nhảy cẫng lên thất thanh hét lớn.

-Chân ta, chân của ta?...

Cô gái này nhanh chóng chạy lại trước mặt Trần Tinh nắm lấy áo hấn hỏi:

-Có phải là người đã chữa trị chân của ta?

Trần Tinh nghi hoặc:

-Đúng vậy? Có vấn đề gì sao? Không phải lúc nãy ta cũng đã nói cô bị tảng đá đè gãy chân, cho nên ta dùng biện pháp gia truyền nắn nó lại, hiệu quả không?

Hấn nói còn mỉm cười, lúc này cô gái cũng im lặng cúi đầu không nói lời nào. Thế nhưng hấn đã thấy những giọt nước mắt của nàng nhỏ xuống nền đất, đôi tay nắm lấy áo của hấn cũng run lên bần bật, hiển nhiên niềm vui sướng không thể nào diễn tả thành lời được.

Một lúc sau, nàng cũng lấy lại bình tĩnh. Thái độ đối với Trần Tinh cũng tốt hơn rất nhiều.

-Phải rồi, ta tên Như Y, không biết huynh tên là gì?

Hấn ngắn gọn trả lời:

-Ta tên Trần Tinh

Như Y tiếp tục hỏi:

-Như vậy nhà huynh ở đâu? Ở phương viên vạn dặm nơi này làm gì có nhà?

Trần Tinh ra vẻ bất ngờ thốt lên:

-Làm sao có thể? Nhà ta ở trên núi tên là E vơ rét. Phía dưới rất đông người sinh sống, nói như vậy là ta đã vượt hơn vạn dặm?

Nhìn thái độ của Trần Tinh không giống nói dối, Như Y lập tức tin tưởng hấn thêm vài phần, ở Nam Hoa đại lục này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hai người bắt đầu vừa đi vừa nói chuyện với nhau, lúc này Trần Tinh cũng đã biết thêm rất nhiều thông tin.

Nơi đây được gọi là Nam Hoa Đại Lục, bên trong Nam Hoa Đại Lục này gồm có 6 môn phái được gọi là Lục Đại Tông môn, chia ra quản hạt nơi này.

Lục đại tông môn đó được xếp theo thứ tự là: Thiên Kiếm Tông, Linh Nhạc Tông, Huyết Dao Tông, Hoa Nghiêm Tông, Thái Hư Tông, và cuối cùng là Cực Lạc Tông.

Ngoài ra còn thế lực vô cùng lớn thù địch với Lục đại tông môn chính là Ma Thiên Các mà Như Y có nhắc tới.

Bên cạnh đó, người ở nơi này đều tu tiên.

Cảnh giới của bọn họ được phân ra là Luyện khí, Trúc Cơ, Kết đan, Nguyên Anh, Xuất khiếu, phân thân, hợp thể, độ kiếp, đại thừa, cuối cùng Tán tiên.

Tông chủ của các lục đại tông môn đều có tu vi Tán Tiên. Pháp lực cao thâm nhưng cũng không thể làm gì Ma Thiên Môn dù hiểu thế lực của môn phái này lớn cỡ nào.

Trước mắt, hẳn chỉ từ miệng Như Y biết được nhiều đó, bởi vì hai người cũng đã lên tới Lăng Tiêu các.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Hít thở một hơi liền có vợ

Nói là đến thật ra cũng chỉ thấy được phía trước bộ dáng của nó mà thôi.

Với lối kiến trúc theo phong cách chuẩn của người tu tiên, trong sơn môn sương khói lượn lờ phía dưới chân trong rất đẹp mắt.

Các đệ tử đều thống nhất một bộ y phục màu trắng cùng xanh nhạt, cả nam lẫn nữ, chỉ khác nhau chỗ dây thắt lưng của nữ tu thì màu hồng của nam tu thì màu xanh.

Bên trong có khoảng trăm người, chia ra thành từng nhóm nhỏ người để bàn luận với nhau.

Điểm chung của những người này đều trông rất trẻ, độ tuổi không quá 28.

Nam thanh nữ tú, nhìn được, chứ chưa được gọi là nổi bật, có điều Trần Tinh thấy thì bọn họ hình như tu vi cảnh giới cũng không cao lắm.

Mặc dù hẳn chỉ mới vừa tiếp xúc với khái niệm cảnh giới ở đây nhưng dù sao hẳn vẫn có thể nhìn ra điều đó.

Hai người vừa xuất hiện liền trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt, nhất là Trần Tinh, không chỉ nổi bật về vẻ bề ngoài mà còn nổi bật về cả khí chất, điểm khó hiểu duy nhất của mọi người chính là trên người hẳn không có linh lực ba động, làm sao có thể có chuyện đó xảy ra?

-Nhìn cái gì? Còn không mau tập luyện đi, mới đến sơn môn mà đã lười biếng, có tin hay không ta bảo cha ta đuổi hết mấy người đi?

Như Y tay chống hông quát lớn, mọi người cũng giật mình thu hồi lại ánh mắt.

Thật ra là bọn họ cũng chỉ mới gia nhập Lăng Tiêu các chưa đầy nửa tháng, những người này đều là con em của các gia tộc phạm nhân phụ thuộc dưới quyền Thái Hư Tông, mỗi 10 năm một lần thì Thái Hư Tông sẽ cử người đến các vương triều để tuyển chọn ra 1000 người có cốt linh, có tư chất xuất chúng nhất để đưa vào môn phái bổ sung.

Bởi vì Lục đại tông phái thường xuyên chiến đấu cùng Ma Thiên Môn, nên thương vong là điều không thể tránh khỏi. Do đó cần có người mới để thay thế đào tạo.

Thấy biểu hiện của mọi người như vậy, Như Y cũng có phần đắc ý.

Thường ngày nàng cũng hay như vậy, nhưng tiếp theo đó sẽ là bộ mặt hầm hầm đi vào trong.

Một phần chính là vì tự ti về khuyết điểm của bản thân, phần khác là mấy người này thường nhìn nàng với ánh mắt thương hại.

Đặc biệt nhất là luôn có người muốn lấy lòng nàng mặc dù tư trong ánh mắt đối phương, Như Y biết thấy được biểu lộ xem thường trong đó.

Hôm nay thì khác, người vui tâm trạng cũng sẽ cười mở hơn.

Như Y hí hửng đi vào trong đại điện trung tâm, nơi này bình thường chỉ có cha nàng, nếu có việc gì cần thì mọi người cũng sẽ tập hợp ở đây.

-Tức chết ta rồi.!!

Chưa kịp thấy mặt cha mình nữa thì Như Y đã bị Trần Tinh kéo tay làm thân hình nàng sựng lại rồi giật ngược về sau.

Cùng lúc đó chính là giọng hét đầy phẫn nộ của cha nàng.

Kèm theo đó là việc chén trà bay nhanh xuống vị trí mà nàng đang tính đi lên.

Lúc này Như Y mới biết ý đồ mà Trần Tinh kéo nàng lại, trong lòng cũng đối với hắn cảm kích không thôi.

Sau đó, nàng có phần bất mãn lớn tiếng nói:

-Cha!! Người muốn mưu sát con gái sao?

Nghe được giọng nói của con mình, vị Lăng Tiêu các chủ cũng giảm bớt phần nào tức giận.

Ông ta điều chỉnh lại nhịp thở rồi cũng vội nói mà chưa kịp nhìn, đây dường như chỉ là hành động theo bản năng, xem ra địa vị Như Y trong lòng người này rất quan trọng:

-Con gái ngoan, ta không phải cố ý, chỉ là ta không kiềm chế được con giận của mình, con xem ta rất đáng thương a.

Như Y biểu môi:

-Lần nào cha cũng nói câu này, đổi một câu khác nghe hay hơn đi. Xi.

Người đàn ông trung niên này cũng dự tính nói tiếp thế nhưng khi thấy có người nữa bước vào thì cũng dừng lại.

Trần Tinh lúc này cũng đi vào trong, cảm nhận đầu tiên chính là Linh khí nơi này đặc biệt dày đặc hơn ở bên ngoài gấp mấy lần, hắn hít một hơi thật sâu, từng luồng linh khí như quỳnh cam ngọc lộ chảy khắp kinh mạch của hắn.

Một hơi dài sau đó chính là âm thanh rắc rắc trong lòng hắn vang lên, vị trí đan điền của hắn bỗng dựng hình thành một đoàn chất khi vô định hình màu trắng sữa, kèm theo đó chính là việc hắn cảm nhận lực lượng bị áp chế giảm bớt đi một ít.

Trần Tinh tu thần, vị trí chứa đựng thần lực chính là Trái tim, lúc trước hắn tu luyện Bồng Lai Sinh Sinh quyết cũng là vị chứa đựng ở trái tim.

Hắn đi theo con đường khác, hắn đã thành công. Nhưng đáng tiếc trái tim hắn cũng đã bị lấy đi, nó đồng nghĩa với việc hắn không thể có thể tu thần lực được nữa.

Tuy nhiên, Trần Tinh vẫn không hề bỏ cuộc, hắn một lần nữa vọt dậy tu luyện bằng cách tạo ra một nơi phụ để chứa đựng thần lực, chính là cả cơ thể hắn.

Tuy cách này cực kỳ chậm chạp nhưng vẫn đỡ hơn là dậm chân tại chỗ, trong cái rủi có cái may, chính nhờ như vậy mà thể chất của hắn viễn siêu người khác, lực bộc phát của hắn không thể cân đo đong đếm dựa vào tu vi được.

Nếu hắn muốn, Trần Tinh có thể dùng 300 kinh nghiệm dự trữ để thăng cấp, như vậy hắn sẽ có điểm tự do thuộc tính cộng vào các mục sức mạnh hoặc những mục khác.

Ngoài ra, hắn cũng có thể lựa chọn trực tiếp để cơ thể hấp thu, biến 300 kinh nghiệm dự trữ đó quy đổi thành năng lượng chảy vào các nơi chức phụ này. Mà thiết nghĩ hắn sẽ không lựa chọn phương án này, bởi vì nó không đem lại hiệu quả tối ưu nhất.

Còn về thông số hệ thống cũng đã thay đổi rất khác sau khi hắn rời khỏi SAO, đại bại chính là việc mục Mp của hắn hoàn toàn bằng 0.

Về cơ bản thì hắn chỉ có ưu thế về thể chất mà thôi. Đó cũng là nguyên do mà trên người hắn không có linh lực ba động.

Trần Tinh lúc trước cũng có thử hình thành lại nơi chứa linh khí ở vùng đan điền, nhưng mà hắn không thành công, hắn cứ nghĩ là do trước đó bản thân mình đã gộp chung tất cả về vị trí trái tim nên không được, đây cũng là một phần nhỏ để hắn chú tâm vào việc tu luyện thể chất hơn, không nghĩ tới nguyên do không phải là vậy mà chính là linh khí nơi đó không đủ để hắn hồi sinh lại những kinh mạch đã khô héo vùng đan điền.

-Luyện khí tầng 1?

Lúc này, Lăng Viễn cũng nghi hoặc thì thào.

Vấn đề chưa dừng lại ở đó, sự việc diễn ra tiếp theo mới kinh thiên động địa, khiến cha con Lăng Viễn phải trợn tròn mắt

Cảm nhận được sáng khoái từ việc đột phá, Trần Tinh lúc này cũng không muốn dừng lại, hắn tiếp tục hít một hơi thật sâu.

Linh khí cuộn cuộn như vòi rồng chảy vào đan điền hắn.

Luyện khí tầng 2, luyện khí tầng 3, sau đó là tầng 4,5,...9, cuối cùng rắc một tiếng nữa hắn đột quá Trúc cơ tầng 1, chưa dừng lại ở đó, một đường hấp thụ linh khí đến khi tu vi đạt đến Trúc Cơ viên mãn hắn mới dừng lại.

Bởi vì nguyên do thứ nhất chính là linh khí trong đại điện cũng đã bị hắn hấp thụ sạch, nguyên do thứ hai là hắn không biết làm thế nào để đột quá Kim Đan.

Hắn vẫn còn thiếu khuyết về cơ sở lý luận.

Lúc này Trần Tinh thoái mái thở một hơi, sau đó hắn nhìn Lăng Viễn cùng Như Y đang nhìn mình với ánh mắt rất lạ, hắn hỏi:

-Có chuyện gì sao? Tại sao 2 người nhìn ta như vậy?

Hồi phục lại tinh thần, Lăng Viễn cũng không để ý hình tượng của mình mà phi nhanh xuống trước mặt Trần Tinh, ông ta gấp gáp nói:

-Người nhất định phải nhận ta làm sư phụ!!! Ta sẽ gả con gái mình cho người.

Trần Tinh trực tiếp mộng, hắn không nghĩ tới ở nơi này cười hỏi dễ dàng như vậy, chỉ cần hít thở một hơi liền có người muốn nhận mình làm con rể.

Phải chăng ở đây mọi người đều như vậy?

Như Y ở một bên đỏ mặt cúi đầu, xem ra nàng đối với Trần Tinh cảm tình không sai.

Chỉ là giọng nói của Lăng Viễn làm cho nàng như muốn động thổ:

-Thế nào? Ta sẽ gả cho người Lăng Vũ, chỉ cần người đồng ý bái ta làm sư phụ.

*Hết chương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Lăng Vũ

Nghe được những lời này, Trần Tinh như lọt vào trong sương mù một dạng, đầu óc hấn cho dù có thông minh cỡ nào cũng có lẽ không theo kịp cách cười hỏi này của Lăng Viễn, chính xác phải nói là việc “ép duyên”.

Không có lý do gì để hấn đồng ý, vương bận tình cảm là thứ hấn sợ nhất lúc này, mục đích hấn đến nơi này chính là việc tìm hiểu thông tin để có những quyết định đúng đắn.

Hấn lắc đầu, điệu bộ tỏ vẻ không cần phải nói thêm gì:

-Không muốn!

-Tốt, phải như vậy...Cái gì? Người không muốn?

Lăng Viễn cũng cảm thấy bất ngờ trước câu trả lời dứt khoát của Trần Tinh, ông ta cũng đã nghĩ đến cảnh tượng người này mừng rỡ nhận lời.

Lăng Vũ là ai? Đệ nhất mỹ nữ Thái Hư Tông, chẳng những thế, nàng còn là một trong Tứ Đại Thiên Kiêu của tông môn được rất nhiều người ngưỡng mộ.

Thực lực, sắc đẹp,... đều xuất chúng, nàng là đại biểu cho kiểu mẫu tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu người.

Vậy mà người thanh niên trước mắt Lăng Viễn lại thẳng thừng từ chối, đầu óc hấn liệu có vấn đề?

Nghĩ tới đây, ông ta cũng chăm chú quan sát hấn, thấy hấn vô cùng lạ mặt nên không nhịn được thốt lên một câu nghi hoặc:

-Người là ai?

Câu hỏi vừa ra cửa miệng thì Trần Tinh cũng ngay lập tức bắt lấy thời cơ, khuôn mặt hấn lập tức tỏ vẻ đấng chất, sau đó là một trận sự kiện ly kỳ diễn ra, hấn nói đến hoa rơi nước chảy khiến cho Lăng Viễn không còn cách nào chỉ có thể tạm thời sắp xếp cho Trần Tinh một chỗ ở tạm.

Ông ta cũng cấp cho hấn lệnh bài thân phận để thuận tiện đi lại trong sơn môn, còn về quy cách thì để Như Y nói cho hấn.

Thật ra cái chức Lăng Tiêu các chủ này cũng chỉ hữu danh vô thực mà thôi, về cơ bản Lăng Viễn chỉ là vận may bạo phát cứu giúp được một bé gái, rồi đưa về sơn môn, nhưng bé gái này lại là kỳ tài tu luyện, cho nên Tông chủ quyết định phong thưởng cho ông ta làm các chủ Lăng Tiêu các.

Ban đầu chỉ là các chủ, về sau nhận thấy Lăng Vũ rất nghe lời Lăng Viễn nên Tông chủ cũng đã quyết định nâng ông ta lên làm Phong chủ, được xếp ngang hàng với 9 người Phong chủ còn lại.

Việc này cũng chứng tỏ tầm quan trọng của Lăng Vũ đối với Thái Hư Tông.

Tuy nhiên, điều này dẫn đến những người khác không phục và thường hay xem thường ông ta.

Đơn giản chính là tu vi Lăng Viễn quá thấp, một nhỏ nhoi Nguyên Anh kỳ làm sao có thể sánh ngang hàng với Đại Thừa kỳ được?

Nhưng vì bọn họ phải nể mặt Tông chủ nên không thể làm gì khác hơn là mĩa mai châm chọc, đây cũng là lý do vì sao Lăng Viễn tức giận và cần đệ tử kiệt xuất như vậy.

Có chút ảo não, Lăng Viễn trở về phòng truyền âm cho con gái nuôi Lăng Vũ của mình về chuyện hôn sự.

...

Trần Tinh sau khi theo Như Y rời đi, hắn cũng không tiện hỏi nhiều, hắn chuyên tâm lắng nghe những quy tắc nơi này để tiện thể hành động và có cái nhìn bao quát hơn.

Sau khi hiểu rõ, Như Y cũng nhanh chóng cáo từ rời đi, hiển nhiên nàng vẫn chưa hết cảm thấy xấu hổ khi bị cha mình chơi một vỏ như vậy.

Trần Tinh được sắp xếp ở căn phòng rất đơn sơ, bên trong chỉ có một cái bàn cùng một cái giường, không phải là do Như Y bạc đãi hắn gì, bởi vì kỳ thực đa số căn phòng ở đây đều như vậy.

Trần Tinh cũng không có ý kiến, sau khi vào trong, hắn không chờ đợi được bắt đầu điều tra tìm hiểu cơ thể của mình, đặc biệt chính là vùng đan điền kia.

Hiện tại, hắn có thể cảm nhận được việc bản thân có thể vận dụng một số pháp thuật cơ bản như Thánh thủy quyết, rasengan, ... quan trọng nhất vẫn là hắn có thể sử dụng lại những thần thông trước kia, đặc biệt nhất phải kể đến Hư Không Tạo Vật.

Ngoài ra hắn có thể sử dụng Trừ vật giới chỉ cùng Huyết Long giới chỉ.

Đây là một tin vô cùng tốt cho Trần Tinh lúc này, thực lực của hắn không chỉ tăng mạnh thêm 1 hay 2 phần nữa.

Con bài của hắn cũng sẽ nhiều hơn, không còn phụ thuộc vào thể chất Bán Thần.

Điều lo lắng duy nhất của hắn chính là việc bản thân hắn có còn đi theo con đường Thần đạo nữa hay không?

Giữa tu Thần và tu Tiên như đã phân tích lúc trước, hắn đã lựa chọn tu Thần, nhưng hoàn cảnh lúc này đã không còn cho phép hắn có cơ hội lựa chọn.

Dù sao cũng đã không có đường lui, cứ đi bước nào hay bước đó.

Nghĩ tới đây, Trần Tinh cũng dẹp lại phiền não mà tập trung vào công việc chính lúc này.

Hắn bỏ thời gian cả ngày để tập luyện và thao tác lại các thần thông pháp thuật.

Một ngày tẻ nhạt với hắn cứ như vậy trôi qua.

....

Trong khi đó, ở nơi tu luyện Thái Hư Tông cũng đã một mảnh nghị luận xôn xao về tin đồn nữ thần Lăng Vũ có hôn phu.

Điều này đã lan truyền với tốc độ nhanh chóng ra toàn bộ trên dưới cao tầng Thái Hư Tông. Không chỉ vậy, bởi vì Lăng Vũ thật sự rất quan trọng với Tông môn, cho nên đích thân Tông chủ cũng đã cho người điều tra làm rõ việc này.

Bên cạnh đó còn rất nhiều hệ lụy kéo theo tin đồn thất thiệt, nhưng Trần Tinh không hề biết chuyện gì bởi vì dù có xảy ra vấn đề gì đi nữa, hắn cũng tự tin cân cả thế giới.

...

Một đêm "yên bình" lẫn "ồn ào" cứ như vậy trôi qua.

Hôm nay, khi mặt trời vừa ló dạng thì hắn cũng đã thay đổi một thân trang phục Lăng tiêu các đệ tử, sau đó cùng dòng đệ tử khác xuống núi tập hợp.

Đây chính là quy định của Thái Hư Tông, mỗi ngày từ sáng sớm thì tất cả mọi người phải tập hợp ở trung tâm, làm nhiệm vụ tông môn, tu luyện, hay đối chiến đều có thể, nói chung là tự do hoạt động nhưng phải tới nơi đó.

Không ai biết nguyên do vì sao nhưng cũng phải chấp hành theo quy tắc.

Ở đây, đẳng cấp thực lực được phân chia từ thấp đến cao như sau.

Đứng đầu chính là Tông chủ, Thái Hư đạo trưởng tu vi Tấn Tiên, còn mấy kiếp tán tiên thì không rõ ràng.

Phía dưới là 10 vị Phong chủ tu vi Đại thừa kỳ, ngoại trừ Lăng Viễn chỉ có Nguyên Anh kỳ.

Mười vị Phong chủ này lần lượt là Cổ Mặc, Từ Quang Diệu, Vương Diệu, Thái Ung, Bạch Thanh Thanh, Tôn Cẩm, Đào Bá Ngụy, Lâm Xung, cuối cùng là Tổ Liên.

Thấp xuống một bậc là Tứ đại thiên kiêu với tu vi đều đã là Hợp thể kỳ, đứng đầu là Tần Chính, Lăng Vũ, xếp sau là Bạch Dạ cùng Hắc Dạ.

Hai người này chính là huynh đệ song sinh.

Còn trưởng lão hay hộ pháp hoặc đệ tử thì đều không vượt qua tu vi Nguyên Anh kỳ, cho nên Thái Hư Tông chỉ xếp thứ 5 trong 6 Tông môn.

Nếu không phải bọn họ may mắn tìm được 4 người đệ tử thiên tài thì không biết thế hệ tiêu biểu sẽ như thế nào.

Cho nên tầm quan trọng của mỗi một thiên kiêu là rất lớn.

Trần Tinh đi một mình không ai chú ý, không phải hắn tận lực ẩn nấp gì mà ở đây thật sự rất lớn, nhìn từ xa cũng không rõ ràng hình dáng của hắn ra sao huống chi là để ý?

Hắn tìm một gốc cây to rồi đặt mông ngồi bệch xuống. Hắn không tu luyện mà tựa vào thân cây nhắm mắt suy nghĩ.

Miệng thì lẩm bẩm.

-Làm sao để đột phá Kim đan đây?

Đến khi có mùi thơm xông vào mũi, hắn mới mở mắt ra.

Một cô gái thân cao khoảng 1m75, gương mặt sắc sảo, tinh tế từng chi tiết, làn da trắng trẻo mịn màng, ánh mắt to tròn ướt át, bờ mi cong quẹo rũ một cách tự nhiên, mũi cùng miệng to nhỏ vừa phải, tất cả kết hợp lại với nhau tạo nên một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp.

Nếu không phải hắn từng gặp Hoắc Thiên có lẽ người con gái trước mắt này chính là người đẹp nhất mà hắn từng thấy.

Nói như vậy cũng có phần đúng và sai, tất cả nữ nhân của hắn đều rất xinh đẹp, nhưng bọn họ đều không có cái khí chất giống như người con gái trước mặt hắn hiện tại.

Suy cho cùng thì hơn thua nhau vẫn là chỗ khí chất cùng tu vi. Còn về khuôn mặt lẫn vóc dáng thì có lẽ không thua kém gì.

Trần Tinh không biết người này là ai, có thể chỗ này của cô ta, hắn cũng không muốn bị làm phiền trong lúc suy nghĩ nên cũng đứng lên dự định tìm nơi khác.

Bất quá,

-Phu quân...

Trần Tinh lão đạo, hắn dám chắc 100% cô gái này là đang gọi hắn, bởi vì xung quang đây chẳng có ai

Thế nhưng mà...chuyện này là thế nào?

*Hết chương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Vô gian lưu hình kỳ bảo

Không nói đến việc Trần Tinh không biết về việc có người tung tin đồn thất thiệt kia, chỉ là điều này làm sao có khả năng? Lăng Vũ là ai mà có thể tùy tiện xưng hô như vậy với hắn?

Trần Tinh có chút khó chịu nói:

-Ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy được! Cô vừa gọi ta là gì?

Lăng Vũ không nhanh không chậm lên tiếng:

-Phu quân.

Trần Tinh đôi mắt híp lại thành một đường, bộ dáng vô cùng nghi hoặc, hấn hỏi:

-Cô chắc là mình không nhầm người chứ?

Lăng Vũ gật gật đầu xác nhận.

Trần Tinh thấy vậy liền hỏi tiếp:

-Ta lấy cô khi nào?

Lăng Vũ lắc đầu:

-Không có, nhưng không sao, chúng ta có thể lập tức thành thân.

Trần Tinh trở lại vị trí, lúc này hấn cũng có chút hứng thú với cô gái này:

-Lại đây ngồi một lát.

Hấn đưa tay chỉ một bên sau đó nhìn nàng ta.

Lăng Vũ cũng không nói nhiều, nàng lập tức ngồi bên cạnh hấn, mùi thơm dịu nhẹ làm hấn cũng sáng khoái đôi chút.

Trần Tinh lúc này mới kê sát miệng vào tai nàng rồi thì thào:

-Cô gái, mặc dù ta rất anh tuấn tiêu sái, nhưng cũng không phải loại người dễ dãi, cho nên cô hãy từ bỏ ý định của mình đi, ta và cô....là người ở hai thế giới.

Trần Tinh bình thản nói một câu như vậy, nghe có vẻ là đang đề cao bản thân nhưng thật chất thì lại mang một ý nghĩa khác.

Hấn không tin có chuyện thom bơ như vậy, tự nhiên lại có một cô gái cực kỳ xinh đẹp nhận mình là phu quân?

Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết được khả năng cao là bị xem như tấm bia đỡ đạn, hoặc có thể sắp sửa trở thành chúa tể những chiếc vỏ đại loại là như vậy.

Trần Tinh nói xong, thấy nàng một lúc cũng không có phản ứng, hấn nghĩ Lăng Vũ cũng đã hiểu được ý nghĩa lời nói của mình nên cũng không dây dưa.

Hấn đứng lên đi chỗ khác, còn Lăng Vũ nghe xong thì đạo tâm cũng bị ảnh hưởng nên không có phản ứng kịp thời.

Về phương diện này, Đạo tâm của nàng cũng đã vững như bàn thạch, không ngờ bị câu nói của người trước mắt làm nó nổi lên gợn sóng.

Như thế nào là loại người dễ dãi? Nàng chính là thiên chi kiều nữ của Thái Hư Tông được mọi người ái mộ, nam thông nữ sát già trẻ trên dưới đều xoay xung quanh nàng lấy lòng, chỉ hy vọng được cùng nàng nói vài câu.

Vậy mà người này còn tỏ có thái độ chán ghét với mình như vậy?

Nếu không phải Lăng Viễn mở miệng cầu xin nàng làm cho người thanh niên này đồng ý bái Lăng Viễn làm sư phụ thì làm gì nàng để ý tới hấn?

Còn một nguyên do nữa nhưng nàng cũng không muốn suy nghĩ tới nó.

Nghĩ tới đây, Lăng Vũ trong lòng hừ lạnh một tiếng

-Xem ta là loại người dễ dãi sao?

Ánh mắt nàng thì hướng theo bóng lưng của hấn.

....

Lúc này, Trần Tinh cũng đã đi tới một nơi khác, hấn cũng không còn tâm trạng để suy nghĩ làm sao đột phát Kim đan nữa.

Hấn cứ như vậy đi đến một nơi chiến đấu đối luyện của các đệ tử Thái Hư Tông để có cái nhìn cơ bản nhất về thực lực ở đây.

Ở nơi này lúc nào cũng đông nghẹt, không cần phải giải thích nguyên do, quảng trường rất rộng lớn, có nhiều khu vực để mọi người đối luyện.

Các pháp thuật, pháp bảo được mọi người tranh nhau thi triển.

Hấn đi xung quanh để tìm hiểu dân tình thế thái, rồi bất chợt bị cuộc đối thoại của hai người thu hút.

Không chỉ riêng hần, đa số mọi người ở đây cũng vậy. Đều bị hấp dẫn mà sang đây nhìn

Bởi vì cái mùi đối thoại này trông giống như là một trận đại chiến sinh tử hơn.

Mặc dù ở đây không có quy định cấm không cho đấu sinh tử, nhưng cao tầng vẫn tận lực không để trường hợp này xảy ra, bởi vì bọn họ còn cần người để đối phó với Ma Thiên Môn.

Bên cạnh đó, vẫn có một số trường hợp ngoại lệ.

-Cổ Thanh Phong, ngày hôm nay nếu như ngươi không trả cho ta món đồ kia thì đừng trách ta cá chết lưới rách với ngươi!!

Một người thanh niên chỉ tay về phía người còn lại lớn tiếng nói. Xung quanh của y cũng đang trôi nổi một thanh kiếm.

Người gọi Cổ Thanh Phong cũng hừ lạnh một tiếng mỉa mai:

-Cương Du, đừng ngậm máu phun người, chiếc đỉnh này chính là ta cùng ngươi cùng nhau tìm thấy, ngươi chê bai nó không muốn lấy ta cũng đã đáp cho ngươi một số linh thạch, hiện tại ngươi lại nói nó là của ngươi? Cổ Thanh Phong ta cũng không phải loại dễ hiếp đáp, muốn cá chết lưới rách sao? Tới đây.

Cổ Thanh Phong cũng không chịu thua kém, gương mặt cũng tràn đầy tức giận, trên tay y cũng đã xuất hiện một thanh kiếm chuẩn bị cùng Cương Du đại chiến.

Không phải nhiều lời, Cương Du bị nói như vậy cũng bẽ mặt, y nhanh chóng dùng tay múa múa, sử thanh kiếm của mình bay về phía Cổ Thanh Phong.

Trần Tinh nhìn liền một bộ chán ghét, đây chính là lý do vì sao hần không thích tu tiên là vậy.

Đứng một chỗ chỉ tay 5 ngón, hoàn toàn giống như đàn bà.

Thế nhưng mà những vẻ mặt của những người khác thì lại tỏ ra ao ước, người đứng bên cạnh hần thì bộ mặt ngưỡng vọng thì thảo:

-Cương Du sư huynh thật là phong độ.

Tuy nhiên, có một giọng không nhận được phản bác vang lên.

-Hừ, ý vào mình học được Phi Thiên Kiếm Quyết liền tỏ vẻ ta đây, có gì tài giỏi? Dùng kiếm mà chỉ dựa vào pháp thuật để không chế thì chết lúc nào cũng không hay.

Người ban đầu không phục lên tiếng đạo:

-Ngươi nói như vậy tức là Cương Du sư huynh sẽ bại? Có dám hay không cá cược với ta?

Người này lắc đầu thành thật nói:

-Ta không có gì đáng giá để cá cược với ngươi..

-Hừ, thì ra chỉ là hạng người giỏi cái miệng.

Chưa đợi thanh niên kia nói xong thì người này cũng chen ngang cắt lời. Chỉ là lúc này Trần Tinh cũng lên tiếng:

-Để ta cược với ngươi? Ngươi muốn cược cái gì?

Tên này nhìn thấy có người chen ngang cũng dự định đồng ý, chỉ là khi nhìn thấy đồng phục đệ tử Lăng Tiêu các thì khinh thường nói:

-Ta không nghe lầm chứ? Đệ tử Lăng Tiêu các hôm nay làm sao? Ăn gan hùm mật gấu rồi sao? Phải chăng ngươi ngứa da?

Trần Tinh dĩ nhiên hiểu, hần không phản bác, hần giả vờ đưa tay vào người rồi xuất từ trong trữ vật giới chỉ ra một món đồ, món đồ này chính một cái máy ghi hình kiểu mới nhất, trong nhãn trữ vật của hần có rất nhiều thiết bị hiện đại, bởi vì hần dự tính thành lập một đế quốc hùng mạnh sau khi lấy lại được trái tim.

Người này nghi hoặc không biết đây là cái gì, chỉ thấy Trần Tinh giờ lên án án gì đó, sau một lúc y thấy hình ảnh của Cổ Thanh Phong cùng Cương Du đang đối chiến với nhau xuất hiện trong đó.

Tên này nhìn không được thốt lên một câu:

-Truyền công ngọc giản? Không đúng, đây là pháp bảo gì?

Trần Tinh thu hồi lại, trong lòng cười lạnh, biểu hiện khinh bỉ:

-Kiến thức hạn hẹp như vậy cũng đòi cả cuộc? Nói cho người cũng không sao? Đây chính là Vô gian lưu hình kỳ bảo. Tác dụng của nó là ghi hình lại tất cả lại hành động lẫn hoàn cảnh của người bị nhắm trúng. Ngoài ra còn có chế độ lưu trữ, và xoá theo mục đích. Ngọc giản truyền công gì đó làm sao có thể cùng kỳ bảo này so sánh?

Người này nghe xong đôi mắt cũng toả sáng, y cũng hiểu được sơ sơ tác dụng của nó, khi nghe Trần Tinh gọi nó là kỳ bảo cũng chẳng cần suy nghĩ gì liền lên tiếng:

-Người muốn cuộc cái gì? 5 hạ phẩm linh thạch thế nào?

Người thanh niên phản bác khi này chen lời:

-Ngọc giản truyền công cũng phải hơn 500 Hạ phẩm linh thạch.

Người này tức giận, thế nhưng nghĩ nghĩ cũng cắn răng:

-Trên người ta chỉ có 1000 viên Hạ phẩm linh thạch mà thôi, được thì cuộc, không được thì thôi.

Trần Tinh không do dự liền đồng ý, dù sao hắn vẫn muốn kiến thức một chút thế giới tu chân thật có phải giống như trong tiểu thuyết nói hay không?

Mọi người bắt đầu tập trung vào trận chiến kia.

Phi Thiên Kiếm Quyết gì đó quả nhiên cũng có chút môn đạo, Cổ Thanh Phong luôn ở vào trạng thái bị động phòng ngự.

Thanh kiếm của Cương Du luôn quán lấy y, còn bản thân y thì từ xa chống trả.

Nhìn về ngoài thì Cổ Thanh Phong hoàn toàn bị Cương Du lấn lướt, nếu cứ như vậy thì cuối cùng người thua sẽ là y ta.

Nhưng thật chất hoàn toàn trái ngược, bởi vì Trần Tinh đã quan sát thấy Cương Du có biểu hiện cạn kiệt linh lực, còn Cổ Thanh Phong tuy có phần chật vật nhưng ánh mắt vẫn chuyên chú, hoàn toàn không có biểu hiện lỗi nhịp gì.

-Keng~

Thanh kiếm của Cương Du bị Cổ Thanh Phong chém bay, thừa dịp này Cổ Thanh Phong cũng lao lên miệng hét lớn:

-Người chỉ có bản lĩnh như vậy thôi sao? Thế thì chết đi!

Bị cạn linh lực, Cương Du lao đảo đặt móng bệch xuống đất, động tác này vô tình giúp y tránh được một kiếm, trên trán y cũng mồ hôi đầm đìa, lúc này một thanh âm trẻ tuổi vang lên.

-Đủ rồi, dừng tay đi.

Kèm theo đó chính là thân ảnh người này xuất hiện.

Y đang đứng trên phi kiếm, hai tay chấp phía sau, bộ dáng như người bễ trên liếc nhìn xuống dưới.

Cổ Thanh Phong bị áp lực ép phải quỳ xuống mặt đất, rõ ràng người này là thiên vị và cố tình tạo cơ hội để Cương Du giết chết thanh niên nhân này.

Trần Tinh ghét nhất thể loại này, hắn nhặt lên một viên đá nhỏ sau đó ném về phía tên kia.

Viên đá biến thành lưu tinh lao đi với tốc độ kinh khủng.

Người này cảm nhận nguy hiểm chí mạng, phí sau lưng cả sóng lưng, y lập tức mở ra phòng ngự bản thân.

Nhưng đáng tiếc là nó chẳng hề có tác dụng gì.

-Phốc~

Trên trán y xuất hiện một lỗ thủng, khí tức đoạn tuyệt chết ngay lập tức.

Mọi người hít vào hơi lạnh, không nghĩ tới trong đám người đứng xem còn có cao thủ như vậy, chỉ là tiếng hét thảm thiết của Cương Du làm bọn họ cũng hướng mắt sang.

Chỉ thấy thanh kiếm của Cổ Thanh Phong đã xuyên tâm Cương Du.

Có thể nói, chỉ trong tích tắc thì diễn biến lại hoàn toàn thay đổi.

Hắn không hứng thú nữa, nhìn tên ban nãy rồi nói:

- 1000 hạ phẩm linh thạch?

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Thu hoạch phong phú

Một đệ tử Lăng Tiêu các phệ vật cũng dám đòi mình linh thạch?

Người này nghe Trần Tinh nói vậy liền bộ dáng nổi giận.

- 1000 hạ phẩm linh thạch? Nếu ngươi không lập tức rời đi thì đừng trách ta không khách sáo!

Trần Tinh cười cười không nói gì, bề ngoài trông nhu nhược nhưng đằng sau nụ cười ấy chính là lời phán quyết cho mạng sống tên này.

Thấy biểu hiện của Trần Tinh như vậy, người này đắc chí, thế nhưng trong ánh mắt của hắn vẫn lập loè dị thái liên tục.

Hiển nhiên, cái gọi là Vô gian lưu hình kỳ bảo tên này nhất quyết không bỏ qua.

Chỉ có điều người này chưa đi được mấy bước thì tay chân y bắt đầu bủn rủn.

Trên trán bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi to đùng, đôi vai gầy nặng trĩu.

Khớp gối cũng vang lên tiếng rắc rắc, dĩ nhiên là hắn đang phải chịu linh lực áp chế.

Linh lực áp chế có thể xem như uy áp, nó cũng là một dạng tương tự như vậy nhưng lại mạnh mẽ hơn uy áp nhiều trong trường hợp này.

Uy áp chính là dựa vào ý - thế tạo ra cảm giác áp lực cho đối phương, ý là ý chí, thế là uy thế, thiếu một cái đều không được.

Còn linh lực áp chế thì dựa hẳn vào tu vi cao hơn đối phương để áp chế đối phương.

Lúc này, một giọng nói cất lên, tiếng nói trong trẻo, hiển nhiên là của nữ nhân:

- Ngươi muốn nuốt nợ phu quân ta?

Trần Tinh nghe xong trán đầy hắc tuyến, thế nào lại là cô ta?

Ngoài Lăng Vũ ra còn có ai? Có điều hắn không thể tài nào hiểu được, bản thân mình từ đầu tới cuối đều không quen biết nàng ta, cũng như việc hắn chỉ mới đến nơi này, như vậy thì mình có gì để cho nàng lợi dụng?

Trần Tinh hoàn toàn không nghĩ tới lời nói của Lăng Viễn trước đó. Cơ bản là hắn không để tâm.

- Phu... phu quân?

Người này lắp bắp, vẻ mặt kinh hãi nói, sau đó y cũng trực tiếp dùng một cái ngắt xiu vì quá sợ.

Xem ra Lăng Vũ cũng không phải loại người dễ nói chuyện.

Mọi người xung quanh quan sát bóng ảnh từ trên không trung hạ xuống cũng hít vào một hơi, trong đầu bọn họ đều có chung một suy nghĩ:

- Tin đồn là thật!

Đệ nhất mỹ nữ của Thái Hư Tông, một trong tứ đại thiên kiêu, hiện tại là hoa đã có chủ?

Chuyện này còn khó tin hơn việc Tông chủ đột phá. Nhưng nó là sự thật bởi vì đích thân Nàng đã chính thức lên tiếng xác nhận.

Một mảnh nghị luận xôn xao vang lên, Lăng Vũ bộ dáng không để tâm lắm, nàng phát tay, từ trong người tên kia bay ra một chiếc túi nhỏ vừa vụn rơi vào tay Lăng Vũ.

Nàng nhìn một lát sau đó đi lại gần Trần Tinh rồi hướng hắn nói:

-Phu quân, 1000 linh thạch vừa đủ...

Giọng nói mềm mại đến cực điểm, mọi người trợn mắt há hốc mồm, có người trực tiếp rút ra con dao cắt mạch máu tự sát.

Bọn họ không thể tin được việc đang diễn ra trước mắt này.

Rất nhiều ánh mắt tập trung vào người Trần Tinh, có người nhin không được đứng ra lớn tiếng nói:

-Lăng Vũ sư tỷ, tên kia có gì tài giỏi? Chỉ là một tên đệ tử Lăng Tiêu các phế vật cũng xứng làm phu quân tỷ cho được? Ta không phục!

-Đúng đây! Tất cả chúng ta đều không phục.

Mọi người cũng tranh nhau lớn tiếng nói, chỉ là, không phục thì làm được gì?

Không nói đến việc chuyện này hoàn toàn không liên quan đến bọn họ, chỉ riêng việc tiếng nói của bọn người này cũng không có chút giá trị nào cả.

Như vậy thì làm sao đánh động được quyền quyết định của Lăng Vũ được?

Đối với Trần Tinh, từ đầu đến cuối hắn hoàn toàn không để tâm, hắn không khách khí nhận lấy túi trữ vật, đây chính là công cụ để che giấu nhẫn trữ vật hữu hiệu nhất.

Bởi vì hắn có thể dùng nó để chứa những vật không quan trọng đại loại như là linh thạch.

Nếu mọi người biết được suy nghĩ của Trần Tinh lúc này không biết sẽ có biểu cảm gì.

Lăng Vũ không bằng 1000 viên hạ phẩm linh thạch?

Thấy thái độ của hắn như vậy, Lăng Vũ cũng không biểu lộ ra mặt sự bất mãn, chỉ là trong lòng nàng âm thầm hừ lạnh một tiếng

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên:

-Chỉ là một nho nhỏ Trúc Cơ Viên Mãn thôi sao? Còn là đệ tử Lăng Tiêu các? Lăng Vũ sư tỷ, tỷ muốn dùng tám bìa để từ chối cùng ca ta kết thành đạo侶 cũng phải lựa chọn đối tượng chứ?

Giọng nói mười phần mỉa mai, Trần Tinh lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra mục đích của nàng chính là dùng mình để làm tám bìa.

Chỉ là Lăng Vũ? Cái tên này nghe qua ở đâu rồi thì phải?

Hắn ngẩn người suy nghĩ, một lúc sau mới giật mình tỉnh ngộ.

Bộ dáng này đập vào mắt mọi người cứ như thẳng góc, xung quanh những người chứng kiến đều tỉnh ngộ, chỉ là động tác tiếp theo của Lăng Vũ làm cho bọn họ không thể nói thêm lời nào.

Lăng Vũ tiến về phía Trần Tinh, hai tay nàng ôm lấy cánh tay hắn, còn đặt nó vào giữa gò bồng cao ngất của nàng.

-Lăng Vũ ta từ chối ai không cần phải dùng người nào làm tám bìa cả, trở về nói cho đại ca ngươi, hắn đã quá tự tin vào bản thân mình rồi?

Tần Chương ánh mắt híp lại nhìn lấy Lăng Vũ cùng Trần Tinh, hắn làm sao dễ dàng như vậy bỏ qua?

Đại ca hắn đã biết được chuyện này và trực tiếp cản dặn hắn thừa cơ giết chết Trần Tinh.

Không cần biết việc này có phải đúng như lời Lăng Vũ nói hay không, Trần Tinh nhất định phải chết.

Đơn giản bởi vì hắn xui xẻo đụng đến đạo侶 định sẵn của đại ca y.

-Lăng Vũ sư tỷ nói như vậy ắt hẳn người này hơn hẳn đại ca ta? Cho nên tỷ mới lựa chọn hắn? Nếu đúng như vậy thì ta không có ý kiến, chỉ là ta muốn thử bản lĩnh của hắn tới đâu để tiện bàn giao, tỷ không có ý kiến chứ?

Tần Chương liếc mắt, bộ dáng giọng điệu vẫn là như vậy, mỉa mai cùng châm chọc, nhưng Trần Tinh là hạng người nào?

Làm sao hắn không nhận ra trong đó ẩn ẩn còn có một tia sát khí?

Trong lòng hắn cười lạnh:

-Muốn giết ta sao? Như vậy cũng đừng trách ta không khách khí.

Lăng Vũ thì không lên tiếng, nàng tự giác buông ra cánh tay hắn đứng sang bên khác.

Người khác nhìn vào thì cho là Lăng Vũ thật sự tin tưởng Trần Tinh, nhưng đâu ai biết đây là hiệu quả mà nàng mong muốn.

Nàng nhìn ra tư vị của hắn chỉ là Trúc cơ viên mãn, so với Tần Chương Nguyên Anh viên mãn thì thấp hơn cả 2 đại cảnh giới, như vậy thì có cửa nào để hắn thắng cho được?

Lăng Vũ muốn dạy cho hắn một bài học để trả thù việc khi nãy, thứ hai là muốn ép hắn phải cầu xin nàng giúp đỡ, từ đó đưa ra yêu cầu hoàn thành việc nàng mong muốn.

Nữ nhân thật đúng là sinh vật đáng sợ, đặc biệt là nữ nhân tâm cơ.

Lúc này giọng nói của Trần Tinh vang lên:

-Ta có ý kiến. Người muốn thỉnh giáo với ta trước hết phải xuất ra bảo vật gì đó để làm phí vận động. Ta rất bận không có thời gian chơi trò trẻ con với người! Nhưng mà có bảo vật khiến ta hài lòng thì ta cũng không ngại chỉ điểm cho người một hai.

Mọi người nghe xong triệt để trợn mắt há hốc mồm, bọn họ còn tưởng mình nghe lầm. Thế nào gọi là chỉ điểm một hai?

Một trúc cơ nhỏ nhoi lại có thể thốt ra những lời này?

Căn bản là đầu óc hắn thật sự có vấn đề hay là hắn có pháp bảo gì lợi hại để lật kèo mà tự tin nói như vậy trước Nguyên anh kỳ cao thủ?

Tần Chương nghe xong không biểu lộ gì, thế nhưng sát cơ trong mắt hắn càng nồng nặc hơn cả.

Tần Chương không chờ đợi tám mấu Trần Tinh được nữa, y lấy từ trong người túi trữ vật bản thân sau đó không một chút do dự hướng hắn ném đi.

-Tất cả mọi thứ bên trong xem như phí vận động của người, chúng ta có thể bắt đầu được chứ?

Trần Tinh bất lấy, hắn nhìn lướt qua, bên trong lấp lánh sương mờ linh khí, xem ra ít nhất cũng phải 2-3 vạn linh thạch trở lên.

Không nghĩ tới người này cũng thật giàu có, hắn gật gật đầu cất túi trữ vật vào sau đó bước lên phía trước.

Mọi người tự giác tách ra một con đường. Đến khi khoảng đầy trống chỉ còn hai người đứng đối diện với nhau mới xem như đây là câu trả lời của hắn.

Tần Chương lúc này cũng lấy ra vũ khí của mình, một thanh ngân sắc trường thương. Y nhìn Trần Tinh khoe khoang:

-Đây chính là...

-Không cần nhiều lời, không phải người muốn ta chỉ điểm sao? Tôi đây đi.

Không đợi y nói hết, Trần Tinh xua tay nói.

Tần Chương bị đánh gãy lời nói liền biểu hiện giận dữ, y lập tức đâm ra một thương, miệng thì hét lớn:

-Giao Long Xuất Hải!

Một sóng linh lực hình thành một con rồng nhỏ lao về phía Trần Tinh.

Chỉ là nó chưa hoàn thành việc tạo hình hoàn chỉnh thì đã bị một quả cầu màu trắng xanh đánh nát.

Mọi người đứng xem chưa kịp đưa ra lời bình luận thì một quả cầu tương tự khác bay thẳng tới vị trí Tần Chương.

Cảm giác nguy hiểm ập đến, y nghiêng người né tránh.

Chỉ là quả cầu này đột nhiên phát nổ.

-Bùm

Sóng xung kích đập vào lưng Tần Chương khiến y lập tức nôn ra ngụm máu, y không kịp nói lời nào thì trước mắt đã thấy xuất hiện thêm một quả cầu nữa.

Trong đầu Tần Chương hiện tại chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Đó chính là:

-Chuyện gì đang diễn ra?

-Rầm~

Mọi thứ xem như kết thúc, lúc này Trần Tinh cũng gật gật đầu biểu hiện hài lòng. Rasengan hiệu quả không sai, vừa đầy đủ uy lực và có thể che mắt người khác.

Quan trọng vẫn là thu hoạch ngày đầu tiên xem như phong phú.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Ngũ Hành Âm Lôi Quyết

Không một ai biết được suy nghĩ của Trần Tinh lúc này, bởi vì bọn họ còn chưa hồi phục tinh thần sau trận chiến đầy chóng vánh kia.

Mọi người từng nghĩ tới cảnh tượng trận chiến nhanh chóng kết thúc, nhưng người thắng là Tần Chương mà không phải Trần Tinh.

Hiện tại thì sao? Tần Chương chết tươi, ngay cả xương cốt cũng không còn, còn Trần Tinh thì đáng vẻ không hề để tâm tới chuyện này.

Từ khi nào Nguyên Anh viên mãn lại trở nên yếu đuối như vậy? Hay cơ bản là Trần Tinh thật sự đang che giấu tu vi?

Người nhận ra vấn đề thì nhanh chóng thốt lên:

- Là pháp thuật vừa rồi của hắn!

Lúc này, mọi người mới hồi tưởng lại, sau một lúc, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Trần Tinh, bên trong đó ẩn chứa chính là sự tham lam cùng ghen tị.

Đơn giản bởi vì ai không muốn sở hữu được đỉnh cấp công pháp có thể vượt cả 2 đại cảnh giới chiến đấu?

Chẳng những thế lại còn có thể khiến cho Nguyên Anh kỳ tu sĩ không có cơ hội chống trả hay làm ra phòng ngự.

Lăng Vũ cũng mở to mắt nhìn Trần Tinh thể hiện, đây thật sự khác quá xa so với sự tưởng tượng của nàng.

Trúc cơ giết Nguyên Anh, nói ra sợ người ta còn cho là bản thân mình bị điên.

Nhưng sự việc này đã diễn ra ngay trước mắt nàng, đạo tâm của nàng lần thứ hai nổi lên gọn sóng.

Trong lòng nàng thầm nghĩ:

- Người này... chẳng lẽ đang che giấu tu vi?

Không như người khác, nàng nhận ra được pháp thuật Trần Tinh sử dụng cũng không phải thuộc dạng tối cường gì, điểm quan trọng nhất của nó chính là việc khống chế tinh tế đến từng chi tiết của hắn.

Trần Tinh cất hai cái túi trữ vật vào, sau đó chính là hỏi thăm người thanh niên lên tiếng phản bác khi nãy nơi chứa đựng các pháp thuật của Thái Hư Tông - Tầng Kinh Lâu.

Đơn giản bởi vì mỗi đệ tử sau khi gia nhập môn phái đều có thể vào trong đó lựa chọn một môn pháp thuật để học tập.

Trần Tinh cũng không có đặt quá nhiều hy vọng tìm được một môn pháp quyết luyện thể.

Pháp quyết luyện thể, hắn cũng biết, thể nhưng hiện tại nó đã không còn tác dụng gì với hắn.

Pháp quyết hắn biết so ra chỉ là một môn thấp kém công pháp, ngay cả thể chất Bán Thần hiện tại của hắn đều không sánh bằng, như vậy thì làm sao cùng Long Phương Hoan Hi chân kinh được?

Còn về Kim Cương Bất Hoại Kinh thì hắn chưa có cơ hội học tập, trong khi quyển kinh thư này đang nằm trong phòng hắn ở Đại Thế giới.

Bên cạnh đó Long Phương Hoan Hi chân kinh Trần Tinh chỉ là dạng bắt buộc dĩ mới sử dụng. Nguyên do dĩ nhiên là hắn không muốn khắp nơi lưu tình, sinh ra nhiều vướng bận không cần thiết.

Nhắc đến việc này, Trần Tinh hiện tại cũng đã phong ấn được ma niệm trong lòng, cũng có thể nói hắn tạm thời không còn ảnh hưởng bởi Diệt Thần Kích nữa, cho nên ấn ký giữa chân mày cũng đã không còn, vì thế vẻ ngoài tà mị đã thay thế bởi gương mặt anh tuấn nhưng không nổi bật như cái hồi 3 năm trước.

Đây cũng xem như một việc giúp hắn tránh được người khác để ý nhiều, cơ mà không hiểu sao hiện tại lại có người gọi là phu quân?

Trần Tinh không suy nghĩ nhiều nữa mà lập tức bước đi về phía Tầng Kinh Lâu.

Thấy thấy cử động của hắn như vậy, Lăng Vũ lập tức theo sát phía sau, nàng hiện tại chỉ muốn tìm hiểu được bí mật của hắn là gì.

Đối với một Hợp thể kỳ như nàng cũng không có quá nhiều ham muốn vào pháp thuật thấp kém khi này.

Còn nguyên do nữa chính là để bảo vệ hắn trước Tần Chính, bởi vì tin tức Tần Chương chết đã truyền vào trong tai y.

...

Cửu Tiêu Phong, mây trắng lượn lờ, nơi này khác hẳn so với Lăng Tiêu Phong, mật độ linh khí đậm đặc hơn rất nhiều, ngoài ra nơi này còn có rất nhiều đệ tử, tu vi bọn họ người yếu nhất cũng từ Trúc cơ trở lên.

Ở trung tâm đại điện, Thái Ung ngồi trên bảo tọa vuốt râu rồi âm thầm gật đầu hài lòng.

Không nói đến tu vi đệ tử của y thế nào, chỉ nói đến danh tiếng duy nhất một đệ tử của mình cũng đủ để Thái Ung tươi cười nở hoa.

Những điều này là nhờ ông ta thu được một đệ tử thiên tài. Người đệ tử này không ai khác chính là Tần Chính.

Thái Ung tu vi chỉ là Đại Thừa Kỳ tầng 4. Thua xa Cổ Mặc cùng Từ Quang Diệu còn có cả Vương Diệu.

Về chiến lực cũng chỉ xếp thứ 4 Thái Hư Tông bỏ qua Tông Chủ không nói đến.

Vậy thì có sao?

Khi chế độ đãi ngộ thì lại là đứng đầu trên dưới Thái Hư Tông.

Chỉ là lúc này, một âm thanh phẫn nộ vang vọng khắp Cửu Tiêu Phong khiến ai cũng có thể nghe thấy

-Đáng chết!!! Giám giết đệ đệ ta..!!!!

Thái Ung giật mình, đôi mày nhíu lại, ông ta đương nhiên nhận ra đây là giọng hét của Tần Chính.

Ông cũng nhanh chóng truyền âm cho một đệ tử để hỏi rõ nguyên do, phải biết tầm quan trọng của Tần Chính là lớn như thế nào.

Bởi vì có khả năng, sau khi Tông Chủ đột phá Tán Tiên thì ngôi vị Tông chủ kế nhiệm rất có thể giao cho Tần Chính.

-Người đâu, mau đến đây!

Một người đệ tử nghe được liền không dám chậm trễ đi vào, y chấp tay cung kính:

-Đệ tử có mặt, không biết sư phụ có gì căn dặn?

Thái Ung vuốt râu, mắt nửa nhắm nửa mở, bộ dáng cao thâm mặt trác lên tiếng đạo:

-Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Đem đầu đuôi nói cho ta.

Người đệ tử này cũng cung kính tường thuật lại sự việc.

Sau một lúc, Thái Ung cũng phát tay bảo đệ tử này rời đi, ông ta không để tâm đến vấn đề sống chết của Tần Chương cho lắm.

Tên kia chỉ là một phế vật không đáng để tâm, cùng là huynh đệ nhưng tư chất lại thuộc hạng tầm thường, nếu không phải Tần Chính lên tiếng thì Thái Ung cũng không muốn hao phí tài nguyên Cửu Tiêu Các để giúp y lên tới Nguyên Anh viên mãn.

Đây cũng có thể là nguyên do Tần Chính dễ dàng như vậy liền chết tươi sau vài cú ném rasengan của Trần Tinh.

Xem ra ở đâu cũng như thế, một quy luật bất di bất dịch chính là căn cơ không vững thì tu vi có cao đến đâu cũng sẽ dễ dàng bị người khác giết chết.

Về vấn đề Tần Chính đang trên đường tìm người giết đệ đệ y để trả thù thì Thái Ung cũng không ra tay ngăn cản.

Chỉ là một Trúc cơ nho nhỏ có gì đáng lưu ý?

Đúng vậy, hiện tại Tần Chính đang trên đường tìm kiếm tung tích Trần Tinh.

Về phần Trần Tinh

Lúc này, hắn đang đứng trước một lầu các nguy nga. Trên đó có viết ba chữ trông rất khí thế Tầng Kinh lâu.

Trước cửa có một ông lão đang ngủ gà ngủ gật, bộ dáng có phần lờ lơi.

Trần Tinh đi tới, chưa kịp làm gì thì ông lão này đã lên tiếng:

-Đệ tử mới tới? Giới hạn tầng 1 thời gian 1 canh giờ, quy phạm lập tức phế bỏ tu vi. Lệnh bài thân phận để lại ở đây.

Giọng nói bình thản đến cực điểm, ông ta cũng chẳng thèm liếc nhìn hần dù chỉ một cái, việc này cũng nằm trong dự liệu của hần.

Không cần sử dụng Điều tra nhãn thuật cũng có thể biết được ông lão này không bình thường.

Một nơi cất giữ công pháp của một môn phái làm sao có thể để một người tầm thường trông coi?

Chỉ là không biết ông ta thân phận là gì.

Về việc Trần Tinh không sử dụng nhãn thuật của mình chính là vì tu vi của hần hiện tại còn quá thấp, lỡ như không điều tra được còn bị người khác phát giác thì không có lợi ích gì cả, trên hết, không nhất thiết việc gì cũng phải dựa vào hệ thống.

Bản thân là chính, hệ thống chỉ là phụ trợ, đây là lý niệm của hần.

Nếu chỉ dựa vào hệ thống thì hần sẽ vô tình làm hạn chế đi con đường phát triển của bản thân.

Trần Tinh không nói nhiều, hần gật đầu đưa ra lệnh bài thân phận sau đó vào trong.

Vượt qua màn sáng, vừa vào bên trong, Trần Tinh liền có cảm giác bị người quan sát, xem ra đây là đề phong có người trộm cắp.

Ấn tượng đầu tiên của hần chính là việc nơi này rất rộng lớn, những kệ sách cao 2m được xếp song song với nhau, có tổng cộng 36 dãy, mỗi dãy là 3 kệ sách. Tổng cộng 108 kệ.

Số lượng sách trên mỗi kệ thì cũng là 108 cuốn, nói chung là nhiều vô số kể.

Trần Tinh khom lưng gấp gấp, hần có những 2 giờ đồng hồ để sao chép hết toàn bộ sách ở đây.

Hiện tại Hệ thống bắt đầu phát huy công hiệu phụ trợ của nó.

Công việc sao chép vô cùng đơn giản. Thông qua điều tra nhãn thuật hần có thể dễ dàng loại bỏ những công pháp vô dụng.

Phân nửa thời gian trôi qua, hần đã hoàn thành công việc, lúc này trước mặt hần chỉ còn duy nhất một quyển sách hần chưa xem, chính là một quyển sách đặt ngay trung tâm tầng 1 này, nó được đặt ngay ngắn trên một kệ riêng biệt, trông rất bắt mắt nhưng lại không ai động đến nó.

Bằng chứng là việc bên ngoài quyển sách phủ đầy bụi che lấp cả tên quyển sách là gì.

Trần Tinh hiếu kỳ đưa tay cầm lên, hần thổi một hơi lộ ra những dòng chữ nhỏ.

Ngũ Hành Âm Lôi Quyết.

Ấn tượng đầu tiên chính là tên nghe không sai, nó được đặt một nơi như vậy thiết nghĩ cũng là dạng đỉnh cấp công pháp.

Về phần có khó tu luyện hay không thì không quan trọng, quan trọng chính là việc hiệu quả của nó như thế nào.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Cổ Mặc

Trần Tinh nắm trong tay quyển Ngũ Hành Âm Lôi Quyết đi ra, lúc này hần hoàn toàn không biết bên ngoài đã tập trung rất nhiều đệ tử Thái Hư Tông.

Đương nhiên người cầm đầu chính là Tàn Chính, sự việc này diễn ra như vậy dĩ nhiên chính là vì y muốn tìm hần để báo thù cho đệ đệ của mình.

-Lăng Vũ muội, ta khuyên muội giao hần ra đây, cái chết của đệ đệ ta không thể đơn giản như vậy bỏ qua.!!!

Một người thanh niên mày kiếm mắt sáng, gương mặt góc cạnh rõ ràng, dáng người cân đối, tiên phong đạo cốt hướng về phía Lăng Vũ nhẹ giọng nói.

Không khó để nhận ra, bên trong lời nói của y mang tính chất uy hiếp rất rõ ràng.

Về điều bộ thì không cần phải bàn cãi, thử hỏi đệ của mình chết mà vẫn có thể nói như vậy trước mặt nữ nhân một cách "nhẹ giọng" như vậy thì người này giả tạo đến mức nào?

Lăng Vũ cũng hừ lạnh một tiếng, về cơ bản nàng không hề sợ, quan trọng hơn là Lăng Vũ muốn Trần Tinh nhận một chút quả đắng.

Từ đó, nàng sẽ có cơ hội ra tay cứu giúp hấn, sau đó hoàn thành xong việc của phụ thân nhờ vả.

Nàng mồ côi từ nhỏ, không biết cha mẹ ruột của mình là ai, cho nên đối với tình cảm gia đình này rất quý trọng.

Trần Tinh từ trong Tầng Kinh lâu đi ra, bộ dáng thông dong, ngay khi bước ra bên ngoài, hấn đã thấy đoàn người rất đông ở trước mắt.

Hấn đủ thông minh để biết có phiền phức sắp tới cửa, tuy nhiên, hấn vẫn trấn tĩnh và không hề tỏ ra sợ hãi.

Thực lực mang đến tự tin, hơn hết, thể chất siêu việt làm cho Trần Tinh cảm thấy cơ bản mình không có nguy hiểm gì dù chỉ là một chút. Như thế thì có gì phải sợ?

Ngay lúc này, mọi ánh mắt đều hướng về thân ảnh của hấn, theo dõi từng cử động, từng bước chân hấn và không hề lên tiếng hay phát ra âm thanh nghị luận nào.

Sau đó, ánh mắt của bọn họ cũng đồng loạt chuyển dời sang nhìn về phía Tần Chính, tựa như muốn xem y sẽ có hành động gì tiếp theo.

Trần Tinh vẫn như vậy, bộ mặt bất biến giữa dòng đời vạn biến, hấn đi tới trước vị lão giả trông coi Tầng Kinh lâu rồi đặt quyền Ngũ Hành Âm Lôi Quyết xuống, hấn không nhanh không chậm nói:

-Tiền bối, ta muốn mượn quyền công pháp này, không biết có hợp quy cách không?

Vị lão giả mờ mắt, từ khi có người tụ tập đến nơi này, ông ta cũng không hề mờ mắt, nhưng khi Trần Tinh cử động kia thì lão liền biểu hiện khác thường.

Lão giả không mặn không nhạt hỏi:

-Ngũ Hành Âm Lôi Quyết? Người chắc chắn chứ?

Trần Tinh không vì thái độ của lão mà phật lòng hay biểu hiện gì không vui, hấn cười nhẹ lên tiếng:

-Chắc hay không chắc gì ta cũng muốn luyện thử. Ta cảm thấy bản thân rất có duyên với nó.

Trần Tinh bề ngoài thì nói như vậy, nhưng trong lòng thì đã chắc cú việc tu luyện thành công, bởi vì hấn có thể đưa nó vào hệ thống và tiến hành "mã hoá" nó bằng cách tinh luyện.

Mặc dù hấn đã tận lực không sử dụng Hệ Thống để can thiệp quá nhiều vào việc tu luyện của bản thân, nhưng có mà không sử dụng khác nào đã vô tình làm phí đi cơ hội để nó phát huy?

Thay vì những thân thông pháp thuật khủng bố hoặc chiêu thức mạnh mẽ,... Trần Tinh có thể để bản thân tự lĩnh ngộ, tập luyện một cách nhuần nhuyễn.

Như vậy sẽ không có hạn chế nào cả, nếu may mắn hấn có thể càng phát huy nó mạnh lên vượt qua cả uy lực giới hạn ban đầu của nó.

Mặt khác, những công pháp, vũ kỹ, pháp thuật đơn giản và không quan trọng lắm, Trần Tinh có thể dựa vào hệ thống để học tập lĩnh ngộ, điều này đồng nghĩa với việc hấn có thể dành nhiều thời gian hơn cho những việc còn lại mà vẫn có thể học được những pháp thuật, công pháp này.

Lấy ví dụ đơn giản, một môn pháp thuật dùng để tạo nước tắm rửa đại loại như Thanh Thủy Quyết, mục đích sử dụng đơn giản, hấn có thể đưa vào hệ thống để khỏi mất công tu luyện.

Thời gian còn lại thì hấn muốn dùng vào việc gì cũng được.

Đây chính là lý do vì sao Trần Tinh có thái độ tự tin như vậy trước Ngũ Hành Âm Lôi Quyết.

Biểu hiện của Trần Tinh dĩ nhiên không qua được pháp nhãn của vị lão giả, ông ta trong lòng cũng dấy lên hy vọng.

Chỉ có điều không ai nhận ra và cũng không biết ông ấy hy vọng về điều gì, lão giả vuốt râu gật đầu:

-Quyển sách này ngươi cứ cầm lấy, cố gắng tu luyện, chỉ là sau một tháng nhất định phải đem trả lại. Được rồi, ngươi có thể đi.

Dứt lời, ông ta cũng nhắm mắt, hoàn toàn không có cử động nào khác. Chỉ có điều khoé miệng ông ấy động động với biên độ rất nhỏ, dù có quan sát kỹ đến đâu cũng chưa chắc có thể nhìn thấy.

Trần Tĩnh không dây dưa, hấn nhận lại lệnh bài, sau đó thu Ngũ Hành Âm Lỗi Quyết vào người.

Tiếp theo chính là ung dung rời đi trước sự chứng kiến của hàng nghìn ánh mắt. Cứ như thể những con người tụ tập ở đây tựa như vô hình vậy.

Tần Chính trán nổi gân xanh, y cũng không còn tỏ ra phong độ như lúc này nữa.

Đây chính là trần trụi si nhục, một tên tép riều Trúc cơ viên mẫn lại dám phốt lờ đường đường Hợp Thể kỳ thiên kiều như hấn? Làm sao có thể nhịn?

Hiện tại có lẽ Tần Chính cũng quên luôn việc đệ đệ mình chính là do Trần Tĩnh giết mà thay và đó chính là vấn đề mặt mũi, xem ra y cũng không quá quan tâm đến sống chết của Tần Chương cho lắm, ban đầu y biểu hiện tức giận như vậy có thể là cái cớ để ép Lăng Vũ vào khuôn khổ thôi.

Bây giờ thì chẳng những không làm được gì mà còn bị người khác xem như không tồn tại, thử hỏi đối với một thiên kiều đứng đầu như Tần Chính thì làm sao nhịn nổi?

-Đáng chết!

Tần Chính hét lên một tiếng, tay phải rút kiếm, hoành không đâm về phía Trần Tĩnh, ánh sáng loé lên, từ thanh liếm bay ra một ngọn lửa đỏ rực hướng về phía Trần Tĩnh lao tới.

-Phản Thiên Kiếm đệ nhất thức - Liệt Hồ

Ngọn lửa vừa ra khỏi mũi kiếm liền hoá thành một con Hồ to lớn với đầu đủ các bộ phận lao về phía Trần Tĩnh.

Đầu đó trong không gian xung quanh còn có thể nghe được âm vang của hồ gầm thật sự.

Chiêu thức vừa ra, mọi người xung quanh lập tức hoảng sợ nhanh chóng lùi về phía sau, những người đứng xa hơn thì về mặt ước ao ngưỡng vọng.

-Tần Chính sư huynh quả nhiên lợi hại, xem ra tên kia sắp sửa tan thành tro bụi.

Tiếng nghị luận vang lên không dứt, một số thì tỏ vẻ thương tiếc, số khác thì hả hê trước tình cảnh này.

Trong khi đó Trần Tĩnh đôi mắt đã loé lên sát cơ.

-Muốn giết ta?

Trong lòng hấn cũng thì thầm một câu như vậy, trên tay hấn cũng đã chuẩn bị sẵn tấm xia răng, hiện tại chỉ cần đợi thời cơ ra tay sao cho mọi người không thể nhìn thấy liền có thể giải quyết tên này.

Với sức mạnh hơn 200 nghìn đơn vị cộng thêm thể chất Bán Thần, đừng nói đến một Hợp Thể Kỳ, cho dù là Đại Thừa Kỳ đi nữa, Trần Tĩnh cũng không ngán, còn về Tân Tiên thì có lẽ hấn không biết, dù sao đây chỉ là dựa vào yếu tố bất ngờ cùng khinh thường đối phương của bọn họ.

Ngay khi hấn chuẩn bị ra tay, trên không trung bất ngờ xuất hiện một đạo thân ảnh, người này là một lão giả, đầu tóc bạc trắng, râu dài ngang ngực, ánh mắt nửa nhắm nửa mở không hề nhìn thấy được nó, ông ta lơ lửng trên không trung.

Hai tay chấp sau lưng, áo bào tung bay trước gió, ông ta không có hành động gì ngoài việc đôi môi động động.

Không thể nghe được người này nói gì, nhưng dựa theo khẩu hình miệng có thể suy đoán chính là từ:

-Trần!

Ngay khi lão giả dứt lời, chiêu thức của Tần Chính - Liệt Hồ tựa như bị vật nặng nghìn vạn cân bất ngờ đè xuống, nó ngay lập tức tan biến như chưa từng tồn tại.

Xung quanh không có ảnh hưởng gì ngoài việc có một luồng gió thổi ra bốn phía, nhưng không có quá nhiều sức phá hoại.

-Chuyện gì xảy ra? Có ai nói cho ta biết được không?

Mọi người hoàn toàn không hiểu, đến khi bọn họ nhìn theo ánh mắt của Tần Chính rồi hướng lên không trung thấy một bóng người từ phía trên hạ xuống.

Mọi người hoảng sợ đồng thanh hô to:

-Bái kiến Cổ Mặc trưởng lão!

Người đến chính là đệ nhị cao thủ Thái Hư Tông - Cổ Mặc. Tu vi chỉ thua kém Tông Chủ một cảnh giới nhỏ.

Trần Tĩnh lúc này cũng đã thu hồi lại tấm xia răng. Hấn cũng đang đợi người này mở miệng.

Tần Chính nhìn thấy Cổ Mặc xuất hiện trong lòng liền biết hôm nay không thể báo thù được, nhưng vẫn chấp tay cung kính dò hỏi:

-Cổ Mặc trưởng lão, kẻ này giết đệ đệ của đệ tử, vì sao trưởng lão ngăn cản đệ tử ra tay báo thù?

Mọi người đều có cùng thắc mắc như vậy, chỉ là không ai ngờ rằng Cổ Mặc cứu không phải là Trần Tinh mà là đang cứu y.

Điều này có thể ngay cả Cổ Mặc đều không biết.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Làm thế nào để đột phá Kim đan?

Chứng kiến thái độ của Tần Chính như vậy, Cổ Mặc cũng không nổi giận, biểu hiện vẫn cao thâm mặt trầm, dường như chẳng có điều gì trên thế gian này khiến ông ta gọn sóng được một dạng.

-Chuyện hôm nay đến đây thôi, ba ngày nữa chính là Tông Môn đại điển, Tông chủ có lệnh trong vòng ba ngày này cấm đồng môn động thủ dưới mọi hình thức, người trái quy định, trực tiếp phế bỏ tu vi đuổi ra Thái Hư Tông bắt kẻ thân phận.

Giọng nói bình thản, lạnh lẽo làm lòng mọi người cũng rét run, không ai cho đó là trò đùa, bọn họ thừa biết mỗi một lời của Cổ Mặc đều là dựa trên ý chí của Tông chủ, có thể nói ông ta là người phát ngôn của Tông chủ, vấn đề là vì sao trong thời khắc này Tông chủ đại nhân lại đưa ra quyết định có lợi cho Trần Tinh?

Phải chăng phía sau còn có uẩn khúc, thân phận của hắn là gì? Liệu có liên quan đến Tông chủ đại nhân?

Những câu hỏi chỉ có thể xuất hiện trong đầu mỗi người, không một ai dám đứng ra lên tiếng chất vấn, hiển nhiên bọn họ vẫn chưa muốn bị cao tăng đề ý.

Tần Chính nghe được những lời này, bàn tay siết chặt, có thể nghe được tiếng rắc rắc phát ra từ giữa các ngón tay, y nhìn về phía Trần Tinh với ánh mắt căm phẫn, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hắn một dạng.

Chỉ là Tần Chính vẫn quyết định tạm thời bỏ qua cho hắn, y không do dự xoay người rời đi.

Thái độ dứt khoát như vậy cũng làm cho mọi người càng đề cao y hơn.

-Không còn chuyện gì, các người cũng rời đi đi.

Giọng nói của Cổ Mặc một lần nữa vang lên, y đứng đó như một tượng đài sừng sững không thể lay động.

Mọi người nghe xong nhanh chóng ai về nhà nấy, không có một trường hợp nào ngoại lệ.

Trần Tinh cũng nằm trong số đó, chỉ có điều khi hắn chuẩn bị rời đi thì Cổ Mặc lại nói:

-Người khoan hãy đi, ta muốn hỏi người vài chuyện.

Trần Tinh dừng bước, trong lòng hắn cũng có chút khó chịu, hắn muốn nhanh chóng rời đi nơi này để còn có thời gian nghiên cứu Ngũ Hành Âm Lô quyết, làm gì phí thời gian cùng một lão già nói này nói kia?

-Không biết tiền bối có chuyện gì cần chỉ giáo?

Trong lời nói hoàn toàn không biểu hiện cảm xúc, mặc dù trong lòng hắn khó chịu, đây chính là cảnh giới của sự giả tạo mà hắn học hỏi được từ tên bị hắn sử dụng Huyết Tinh sư hồn thuật kia.

Muốn trở thành một kẻ nham hiểm trước hết phải là cho đối phương hoàn toàn không nhìn ra lòng mình đang nghĩ gì. Việc này không hề khó và cũng không hề dễ, đòi hỏi phải có sự tập luyện các có mặt, âm thanh trong từng câu chữ.

Cổ Mặc nghe vậy cũng đưa tay vuốt vuốt râu, trong lòng cũng tỏ vẻ hài lòng về thái độ của Trần Tinh, ông ta lên tiếng hỏi:

-Ta nghe nói người muốn tu luyện Ngũ Hành Âm Lô Quyết có đúng không?

Trần Tinh vừa nghe xong thì có điều suy nghĩ.

Việc hần lựa chọn Ngũ Hành Âm Lôi Quyết làm sao Cổ Mặc có thể nhanh chóng biết được?

Không đúng, hần đã nhớ ra được cảm giác bị người theo dõi ngay khi bước vào Tầng Kinh lâu, việc này có thể lý giải như vậy.

Vấn đề còn lại chính là có vẻ như Cổ Mặc rất quan tâm đến Ngũ Hành Âm Lôi Quyết, vậy thì môn công pháp này có bí mật gì mà khiến y phải đích thân Đại Thừa kỳ cùng một Trúc cơ nói riêng?

Lúc này, hần cũng lên tiếng đạo:

-Đúng là có việc này, không biết tiền bối muốn hỏi việc gì?

Cổ Mặc vừa nghe xong cũng mở đôi mắt ra, Trần Tinh cũng có phần bất ngờ, bởi vì đôi mắt ông ta chỉ là một màu trắng đục.

Hiển nhiên Cổ Mặc chính là bị mù!

Ông ta đột nhiên mỉm cười, hần nhìn ra được nụ cười chứa đầy tang thương cùng đắng chát.

Bấy giờ Cổ Mặc mới lên tiếng:

-Ta cũng từng thử tu luyện Ngũ Hành Âm Lôi Quyết, kết quả chính là đôi mắt bị mù, âm lôi quán thân khiến đời này vô pháp đột phá. Ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi suy nghĩ lại, liệu có nên tiếp tục tu luyện nó nữa hay không, ta không muốn có người đạp trên vết xe đổ của mình.

Trần Tinh nghe xong trong lòng không phục, cái gì gọi là vết xe đổ?

Bản thân tu luyện không được chẳng lẽ người khác liền "phải" tu luyện không được hay sao?

Làm gì có chuyện đó? Trong lòng hần hừ một tiếng, ngoài miệng nói:

-Đa tạ tiền bối nhắc nhở, tuy nhiên ta vẫn muốn thử một hai, ý ta cũng đã quyết.

Cổ Mặc nghe xong cũng không lên tiếng, ông ta chỉ gật gật đầu sau đó bay đi.

Trần Tinh dĩ nhiên cũng không quá dây dưa vấn đề này. Điều duy nhất hần để tâm và hiểu kỳ chính là Ngũ Hành Âm Lôi Quyết có tác dụng gì?

Không suy nghĩ nhiều, hần cũng rời đi, phương hướng chính là tu luyện thất mà không phải Lăng Tiêu phong.

Dù sao hần vẫn muốn có một nơi yên tĩnh để lĩnh ngộ cảnh giới cao hơn.

Ngay lúc này, phía trước đường đi của hần bị Lăng Vũ cản đường, nàng chưa kịp lên tiếng thì đã chứng kiến ánh mắt chán ghét của Trần Tinh.

Đúng vậy, chính là chán ghét, muốn dùng hần làm tấm bia sao? Tuy hần không ngăn bất cứ ai nhưng cũng không vì thế mà thích bị người khác lợi dụng.

-Tránh ra.!

Giọng nói hoàn toàn không có cảm xúc của hần vang lên, Lăng Vũ nghe xong đột nhiên cảm thấy trong lòng rung động, nàng cũng bất giác cảm thấy hối hận, nhưng mà nghĩ lại bản thân mình đường đường Hợp Thể kỳ làm sao có thể bị Trúc cơ tùy ý quất tháo như vậy?

Cho nên Lăng Vũ cũng không làm theo mà còn nói thẳng:

-Mục đích của ta không phải như ngươi nghĩ, ta không hề xem ngươi là tấm bia gì cả, chỉ là ta muốn ngươi bái phụ thân ta làm sư phụ cho nên mới ra hạ sách này. Quan trọng hơn hết chính là nếu ngươi thật sự bái ông ấy làm sư thì chúng ta lập tức có thể thành thân, điều này chính là sự thật.

Lăng Vũ cũng trở nên nghiêm túc, từ trong giọng nói của nàng ta, Trần Tinh không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Trên hết, hần cảm thấy nàng dường như nàng cũng không có ý kiến gì về việc này.

Tuy vậy, Trần Tinh cũng không muốn cùng nàng dây dưa.

Ngay cả Huyết Long Thần Vương hần cũng chưa thật sự nhận y làm sư phụ, huống chi là Lăng Viễn?

Trần Tinh không hề lên tiếng, hần cứ như vậy lướt qua người Lăng Vũ rồi thẳng hướng tu luyện thất.

Còn về Lăng Vũ thế nào hần không muốn để ý đến...

...

Đi được một đoạn, phía trước hần xuất hiện rất nhiều đệ tử tụ tập, bộ dạng của bọn họ dường như đang tỏ ra bức xúc về chuyện gì không biết.

Trần Tinh đi tới, lúc này hắn mới có thể nghe rõ một hai

-Đúng là quá đáng, nghĩ đột phát liền không cho chúng ta vào tu luyện, các người nói xem vì sao cao tăng không ra mặt lên tiếng?

Một thanh niên khuôn mặt cương nghị lớn tiếng hỏi.

Một người khác tiếp lời:

-Việc này cũng đành chịu thôi, người nhìn xem bản thân mình với huynh đệ bọn họ xem? Người ta là thiên kiêu, một người cũng đã khiến Tông môn dốc lòng bồi dưỡng huống chi là 2 người? Nếu người cũng có tu vi Hợp Thể kỳ như vậy thì có thể cao tăng sẽ ra mặt.

Người thanh niên này nghe xong cũng á khẩu không lên tiếng được.

Đúng là như vậy, lúc này Trần Tinh cũng đã hiểu đại khái, nhân tiện cơ hội này, Trần Tinh cũng hướng người này hỏi về việc đột phát Kim đan là như thế nào:

-Vị sư huynh này, nhìn huynh bề ngoài phong độ xuất chúng như vậy ắt hẳn kiến thức cũng không thể đo lường, có thể hay không cho sư đệ lĩnh giáo vài vấn đề về tu luyện?

Người này nghe được Trần Tinh nói vậy thì trong lòng cảm thấy sượng như nở hoa, y ta lập tức tạo dáng phong độ, lưng thẳng, ngực ưỡn ra, giọng điệu tỏ vẻ thâm sâu:

-Sư đệ nói quá lời, có thắc mắc gì cứ việc nói ra, nếu sư huynh biết ắt sẽ không che giấu.

Trần Tinh nghe vậy trong lòng cũng trầm nghĩ:

-Quả nhiên, khen trước một câu, mọi việc thuận buồm xuôi gió.

Hắn không thể không cảm khái, thật sự mà nói thì cái lợi ích từ việc đạt được mở kiến thức của Tomoro làm cho hắn trở nên thuận lợi trong việc giao tiếp hơn rất nhiều.

-Chuyện là như vậy, sư đệ đang ở Trúc cơ viên mãi đã rất lâu mà không biết làm cách nào đột phá lên Kim đan, không biết sư huynh có thể nói rõ phải như thế nào mới có thể đột phá được chăng?

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Hắc Bạch Song Dạ

Người này nghe Trần Tinh nói vậy liền thở phào, đương nhiên là vậy, lỡ như Trần Tinh hỏi vấn đề gì đó mà bản thân mình không biết phải chăng rất mất mặt?

Y không nhanh không chậm, giọng điệu bình thản giảng:

-Tên như ý nghĩa, từ Kim đan trở xuống là một quá trình, để người làm sư huynh ta chỉ điểm đệ vài thứ. Ban đầu khi người bình thường bắt đầu tu luyện sẽ hình thành một đoàn linh lực trong đan điền, bước đầu tiên chính là khống chế đoàn linh lực đó. Giai đoạn này gọi chung là Luyện khí kỳ tu sĩ, tiếp theo chính là làm cho đoàn linh lực này chuyển biến cả chất và lượng. Giai đoạn này chính là Trúc cơ. Từ đây trở đi mới là bước quan trọng, một khi linh lực trong cơ thể đầy ắp vùng đan điền rồi thì bắt buộc tu sĩ phải tiến hành dồn nén nó lại để có không gian phát hấp thu linh khí bên ngoài bổ sung linh lực bản thân. Việc dồn nén này được gọi là Kim đan.

Trần Tinh nghe xong cũng như thoát khỏi mê vọng, hắn gật gù đầu sau đó tiếp tục dò hỏi:

-Sư huynh quả nhiên kiến thức uyên bác, chỉ là đệ đây ngu muội nên vẫn có chỗ không hiểu lắm, chiếu theo lời huynh nói, vùng đan điền mỗi người mỗi khác, như vậy linh lực cũng sẽ có chênh lệch cho dù cùng cảnh giới chăng?

Người này không cần suy nghĩ liền gật đầu:

-Đúng là như vậy, cơ bản cảnh giới tên gọi chỉ để phân biệt tu sĩ đang ở giai đoạn nào mà thôi.

Trần Tinh biểu hiện như bưng bình đại ngộ, đây chỉ là hắn cố ý, trong lòng thì âm thầm nói:

-Xem ra vẫn còn nhiều chuyện cần phải chú ý.

Đương nhiên phải là vậy, bởi vì Trần Tinh muốn đánh căn cơ thật vững chắc. Không chỉ riêng thể chất siêu việt không, hần còn muốn tu vi cũng phải siêu việt cực hạn!

-Ồ, sư huynh giải đáp làm sư đệ đây biết thêm rất nhiều thứ, chỉ là đệ đây vẫn còn một vấn đề cuối cùng, không biết sư huynh có thể giải đáp cho đệ biết được chứ?

Nghe Trần Tinh nói vậy, người này cũng không phiền lòng, đơn giản là bởi vì người xung quanh cũng đang nhìn y với biểu lộ thán phục, đa phần là tu vi trúc cơ trở xuống, những kiến thức như vậy đối với bọn họ là vô giá.

-Sư đệ cứ hỏi, mặc dù huynh đây kiến thức hạn hẹp nhưng nếu biết nhất định sẽ không che giấu nửa điểm.

Trần Tinh cười cười tiếp tục lên tiếng:

-Vấn đề cuối cùng chính là việc, giả sử đan điền vẫn chưa đầy năng lượng mà tu sĩ đã dồn nén linh lực thành kim đan sẽ như thế nào? Hoặc là một người có thể có không chỉ một khoả Kim đan thôi không?

Trần Tinh hỏi một câu như vậy làm cho tên này cũng nhủu này trầm tư, ánh mắt của những người khác cũng hướng về y, một lúc sau y mới lên tiếng:

-Sư đệ hỏi vấn đề này huynh đây cũng không rõ phải trả lời thế nào cho đúng, bởi vì thông thường mọi người đều tích trữ linh lực đầy ấp mới tiến hành súc ép thành Kim đan, còn về một người có thể có nhiều khoả kim đan hay không thì cũng nằm ngoài sự hiểu biết của huynh, sư huynh cũng chưa từng nghe nói có trường hợp nào có không chỉ một khoả kim đan cả.

Trần Tinh gật đầu, biểu hiện vẫn như cũ, không quá dây dưa:

-Sư huynh kiến thức như vậy làm cho sư đệ tự thẹn không bằng, rất cảm ơn sư huynh đã giải đáp thắc mắc cho đệ, sư đệ cũng không khá giả gì, bên trong là 1000 viên hạ phẩm linh thạch, xem như sư đệ cảm ơn huynh phí thời gian chỉ điểm đệ đây.

Nói xong, Trần Tinh cũng lấy chiếc túi trữ vật của tên bị Lăng Vũ dọa ngất kia đưa đến người thanh niên này.

Đây chỉ là tạo một mối liên hệ xã giao hữu nghị mà thôi, nếu người hỏi cả đồng vấn đề như vậy mà chẳng hề có tí lòng thành nào bỏ ra, chắc gì lần sau người ta sẽ giải đáp thắc mắc cho người một lần nữa?

Dù sao Trần Tinh đối với cảnh giới tu tiên chỉ là một con gà mờ, bên cạnh đó, hần vừa giết Tần Chương được túi trữ vật của y, bên trong có mấy vạn linh thạch thì tiếc gì 1000 linh thạch?

Người này thấy động tác của Trần Tinh như vậy cũng mặt cười tươi hơn nữa, y khách sáo vài câu sau đó cũng nhận lấy, đến đây Trần Tinh cũng trực tiếp cáo biệt bước vào bên trong.

Lúc này, mọi người đều không để ý đến hần nên cũng không ai lên tiếng nhắc nhở rằng bên trong đã có người chiếm cứ.

....

Vượt qua trận pháp, mọi thứ trước mắt hần liền khác hẳn, bên trong chính là một không gian tương đối rộng lớn, có hàng trăm bò đoàn được sắp xếp ngay hàng thẳng lối.

Trung tâm của căn phòng này là một ụ đất gồ lên, trên ụ đất đó có cắm duy nhất một cây trúc.

Linh khí trong căn phòng này chính là do cây trúc này toả ra.

Trần Tinh sử dụng Điều tra nhãn thuật, những thông số cây trúc này hiện lên trước mắt hần.

-Trúc Thụ Căn. Một đoạn bộ phận của Tiên Thiên Trúc Thụ rơi ra, ẩn chứa linh khí dồi dào, có tác dụng gia tăng tu vi. Đánh giá: 2 sao.

-Trúc thụ căn?

Trần Tinh sau khi biết được cũng lắm bầm, hần đang suy nghĩ liệu có nên tiện tay mang nó đi luôn hay không?

Chỉ là vấn đề này tạm thời gác lại sang bên bởi vì hần còn phải suy xét nhiều mặt khác.

-Người to gan lắm! Không biết nơi này hiện tại được dùng để đại ca ta đột phát hay sao?

Một giọng nói vang lên cũng làm cho Trần Tinh chú ý đến, bởi vì khi hần bước vào đây thì cũng chỉ cảm nhận được linh lực của một người mà thôi, người đó đang ngồi trên bò đoàn phía xa kia.

Còn giọng nói này là của ai?

Trần Tinh nghi hoặc, ngay lúc này, một bóng ảnh từ từ hiện ra ngay trước mắt hắn, hiển nhiên người này sử dụng pháp thuật ẩn thân.

Có điều môn thuật này cũng có chút môn đạo và có mặt hạn chế, chính là không thể di chuyển trong khi ẩn thân.

Việc này thua xa ẩn thân kỹ năng của hắn.

Ẩn thân kỹ năng của hắn học được chính là nhiệm vụ thứ 2 của hệ thống đưa ra 3 năm về trước, khi hắn giết chết Scythe lần thứ 3 thì hắn cũng lựa chọn học tập kỹ năng này, nó được gọi với tên Ảnh Dạ Từ Thần.

Nhắc đến nhiệm vụ, Trần Tinh cũng đã lâu không được hệ thống ban bố bất kỳ nhiệm vụ nào nữa từ khi hắn hoàn thành 100 nhiệm vụ.

Bên cạnh đó, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ cũng đã giúp hắn mở ra mục vòng quay hắc ám.

Trần Tinh đang tính toán toán kiểm thêm 1 kinh nghiệm dừ trữ nữa để dùng nó vào Vòng quay hắc ám này.

Phải biết 300 kinh nghiệm dự trữ tương đương 300 cấp và còn nhiều hơn thế nữa, có thể là con bài tẩy cuối cùng của hắn, cho nên nó rất quý giá và Trần Tinh phải sử dụng một cách chính xác nhất.

Quay trở lại người trước mắt này, nếu hắn đoán không sai thì người này chính là Hắc Dạ, còn người đang đột phá kia chính là Bạch Dạ.

Bởi vì về ngoài bọn họ hoàn toàn giống nhau, chỉ khác mỗi mái tóc một đen một trắng mà thôi.

Không có ai khác ở đây, Trần Tinh cũng không cần phải tỏ ra khách khí.

-Các người đột phá là chuyện của các người, ta cũng không phải tới gây sự có gì không được vào?

Người này nghe xong dự định quát lớn thì âm thanh của thanh niên ngồi phía xa cũng truyền tới:

-Tiểu Hắc, không cần làm khó vị sư đệ này, ta cũng đã hoàn thành việc đột phá rồi, chúng ta trở về thử luyện một chút để chuẩn bị cho cuộc Tông Môn Đại Diễn sắp tới.

Hắc Dạ nghe xong cũng hừ một tiếng sau đó bước về phía đại ca của mình, hai người nói gì đó.

Lúc này, Bạch Dạ dẫn đầu đi tới trước mặt Trần Tinh, y gật đầu xem như chào hỏi, trên khuôn mặt là một có phần tái nhợt, miệng kéo lên một nụ cười nhẹ:

-Xin lỗi vị sư đệ này, tính tình đệ ta có phần nóng nảy, nhưng lòng dạ thì rất tốt, chỉ là không biết cách thể hiện ra thôi, kính mong sư đệ bỏ qua cho. Khụ khụ..

Y kết thúc lời nói bằng những tiếng ho khan, hiển nhiên trạng thái của người này cũng không được tốt cho lắm.

Trần Tinh nhìn ra được, từ trong ánh mắt của Bạch Dạ không giống đang nói dối của một kẻ xảo quyệt, và từ thái độ quan tâm của Hắc Dạ đối với đại ca của mình cũng không phải đóng kịch.

Có thể nói hai người này có thể kết giao được.

Trần Tinh thái độ liến hoà hoản.

-Vị sư huynh này, sư đệ mới gia nhập môn phái nên không biết quy củ ở đây, nếu có gì đắc tội cũng mong nhị vị bỏ qua. Đúng rồi, ta cũng biết một chút y thuật, nếu sư huynh không ngại có thể để ta xem xét, ta thấy trạng thái của huynh cũng không được tốt lắm.

Bạch Dạ còn chưa lên tiếng thì Hắc Dạ đã nổi giận mắng:

-Hừ, người có bản lĩnh gì mà muốn xem thương thế của đại ca ta? Còn không mau đi đột phá đi..

Bạch Dạ đưa tay ngăn cản:

-Được rồi, tiểu Hắc, không có gì, nếu sư đệ tinh thông y thuật ta cũng không ngại để cho đệ xem xét, làm phiền sư đệ.

Nói xong y cũng đưa tay ra, Trần Tinh cười cười sau đó cũng nghiêm túc bắt mạch cho Bạch Dạ.

Sau một lúc, đôi mày hắn nhíu lại, hắn hướng về Bạch Dạ sau đó hỏi:

-Sư huynh có phải cảm thấy ban đêm thường bị đau nhói ở ngực? Tay chân tê cứng?

Bạch Dạ nghe xong cũng nhanh chóng gật đầu:

-Đúng là như vậy, sư đệ phải chăng biết cách chữa trị?

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Tuý tỉnh hồng trần

Trần Tinh im lặng một lúc, hần suy nghĩ hồi lâu sau đó mới cất tiếng trả lời:

-Có thì có nhưng cần rất nhiều vật liệu quý hiếm, thương thế của sư huynh chính là do việc huynh tu luyện quá mức, nhất là về đêm, cho nên hấp thu quá nhiều hàn khí, hơn hết, huynh vẫn còn là đồng tử chứ?

Bạch Dạ nghe khúc đầu thì gật gù không dứt, Trần Tinh nói quá đúng khiến y không có gì phản bác, chỉ là khúc sau lại khiến cho Bạch Dạ xấu hổ, kể cả Hắc Dạ đứng bên cạnh cũng vậy.

Trong khi các sư huynh đệ ở nơi khác mới đến, 18 tuổi đều đã phá thân thì hai huynh đệ bọn họ hiện tại cũng đã 280-290 tuổi vẫn còn chưa biết mùi nữ nhân là gì.

Hai người đã mấy trăm tuổi là sự thật, bởi vì tu đạo không năm tháng, mấy ngàn tuổi ở đây cũng là việc quá đổi bình thường.

Điều này cũng không trách được bọn họ, bởi vì từ nhỏ hai huynh đệ đã được nuôi dưỡng và lớn lên ở nơi này, chưa trải qua sự đòi là việc hiển nhiên.

-Đó chỉ là những thứ dục vọng ảnh hưởng con đường tu luyện của huynh đệ ta mà thôi, người hỏi như vậy phải chăng thương thế của đại ca ta có liên quan đến việc này?

Hắc Dạ lên tiếng biện giải, Trần Tinh cũng không vì thái độ như vậy của y mà nổi giận, ngược lại hần còn cảm thấy Hắc Dạ tương đối lương thiện và không có tâm cơ:

-Vật cực tất phản, đạo lý đơn giản như vậy chẳng lẽ hai người không biết? Hơn nữa đại ca người tu luyện vào ban đêm, hàn khí nhập thể, nếu là bình thường thì không đáng nói, nhưng trước giờ chưa chạm qua nữ nhân thì lại khác.

Bạch Dạ, Hắc Dạ một lần nữa á khẩu, lúc này Bạch Dạ cũng lên tiếng dò hỏi:

-Khụ, vị sư đệ này, chiếu theo lời đệ nói, như vậy phải làm thế nào để trị khỏi thương thế của ta?

Trần Tinh không giấu diếm:

-Lúc này sư đệ cũng đã nói, cần phải có một số linh thảo tương đối quý hiếm, ngoài ra, sau khi phục dụng thuốc sư huynh phải tìm cô nương nào đó mà song tu. Có như vậy mới mong hoàn toàn khôi phục.

Vừa nghe Trần Tinh nói, Bạch Dạ lập tức lắc đầu nguầy nguậy:

-Không được, chuyện này tuyệt đối không được, nếu quả thật ta tìm nữ nhân song tu gì đó há chẳng phải tự hủy đi tiên lộ của mình? Như vậy, công sức ta bỏ ra, mục tiêu ta theo đuổi cũng chẳng đổ sông đổ biển? Khụ khụ...

Bạch Dạ có vẻ hơi kích động, còn Trần Tinh thì hiểu kỳ? Chỉ bảo hần song tu thì tại sao y lại nói hủy đi tiên lộ gì?

Hần không hiểu lắm dò hỏi:

-Tại sao lại hủy đi tiên lộ? Có phải sư huynh hiểu lầm việc gì chăng?

Bạch Dạ ổn định lại trạng thái, sau đó y cũng giải bày:

-Sư phụ ta nói, tiên đạo hư vô mờ mịt, muốn truy cầu nhất thiết phải có đạo tâm kiên định, ý chí sắt đá, hơn hết phải dẹp bỏ tình cảm sang một bên, nếu không sẽ bị tâm ma quấy phá khiến cho đạo tấn thân vong.

Trần Tinh nghe xong liền thốt lên một câu:

-Hồ đồ! Làm gì có chuyện đó, sư phụ của huynh là ai sao có thể mang suy nghĩ thiên cận như vậy?

-Hết xiiii

Hắn vừa dứt lời, ở phía trên đỉnh cao nhất của Thái Hư Tông, một ông lão đang ngồi vẽ bức tranh sơn thủy hất hơi một cái, làm cho một đường mực đậm loè vệt từ dưới lên trên phá huỷ cả bức tranh đẹp để sắp sửa hoàn thành.

Phía sau ông ta, đang đứng một ông lão khác, người này chính là Cổ Mặc.

- Sư huynh, có chuyện gì xảy ra sao?

Cổ Mặc dò hỏi, Thái Hư Tử đặt bút xuống, ông ta nhắm mắt một lát, sau đó khoé miệng treo lên nụ cười, lúc này ông ta lên tiếng:

- Không nghĩ tới huynh sống tới từng tuổi này lại có một tên nhóc con mắng mình hồ đồ. Thú vị... Thú vị... Hahaha

Người này không ai khác chính là Tông chủ Thái Hư Tông - Thái Hư Tử, cũng chính là sư phụ của Hắc Bạch song Dạ.

Cổ Mặc không lên tiếng, ông ta tuy bị mù nhưng nghe được trong giọng cười của sư huynh mình là thật sự vui. Đã rất lâu rồi ông ta không nghe được tiếng cười của Thái Hư Tử.

Tiếng cười dừng lại, Thái Hư Tử vuốt vuốt râu thì thào:

- Thái Hư Tông nếu đi đúng hướng... Lúc đó có thể phát dương quang đại...

Tiếng nói vừa dứt thì bức hoạ trên bàn cũng bay lên trời, để ý kỹ sẽ thấy Thái Hư Tử chính là vẽ cảnh vật của Thái Hư Tông, nhưng một nét bút đậm vừa rồi đã che đi cả bức tranh tựa như xé bỏ "khốn cục" bấy giờ của Tông môn, đưa nó bay xa hơn.

Cũng có thể làm cho trên dưới Thái Hư Tông bị xoá sổ.

Tương lai như thế nào không ai biết trước được...

....

Tu luyện thất, Bạch Dạ cùng Hắc Dạ nghe Trần Tinh lời nói thì bất chợt tựa như gặp quỷ một dạng, cả người co rúm lại, cổ cũng rụt như gà bị cúm, mặt thì đỏ dác nhìn xung quanh như có việc gì khủng khiếp sắp đến.

Qua một lúc, thấy không có gì xảy ra, hai người liền đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Hắc Dạ nổi giận định lớn tiếng mắng Trần Tinh nhưng bị Bạch Dạ đưa tay ngăn cản, y nhỏ giọng nói:

- Sư đệ, những lời vừa rồi ngươi tuyệt đối đừng nói lần thứ 2, tu vi của sư phụ ta rất thâm hậu, nếu để biết được có người nói sau lưng ông ấy, đệ nhất định sẽ no hành.

Trần Tinh thái độ bất di bất dịch, hần hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, ta nói chính là sự thật sợ gì người khác nghe thấy, hữu tình đạo hay vô tình đạo đều không quan trọng, quan trọng là bản thân mình muốn trở thành loại người nào! Sư huynh, huynh truy cầu tiên đạo mục đích để làm gì?

Bạch Dạ không truy cứu thái độ của Trần Tinh nữa mà bắt đầu suy nghĩ cho câu trả lời của hắn, lúc sau Bạch Dạ lên tiếng:

- Dĩ nhiên là cầu trường sinh!

Trần Tinh lặp lại:

- Trường sinh? Chiếu theo lời huynh nói huynh đang đi theo vô tình đạo? Như vậy, huynh cầu trường sinh để làm gì khi bản thân đã không có cảm xúc? Một mình trường tồn trong dòng thời gian dài đằng đẳng để làm gì khi người thân, bạn bè đều chết hết?

- Ta..

Bạch Dạ á khẩu, Trần Tinh tiếp tục nói:

- Bỏ qua những thứ khác không nói, chỉ riêng việc Huynh có thể bỏ mặc đệ đệ của mình không quan tâm đến sao? Con người không như khôi lỗi, chúng ta có tình cảm, cho nên từ đầu con đường Vô tình đạo đã không hợp với huynh. Còn nếu huynh vẫn muốn khẳng khái một mực truy cầu tiên đạo theo hướng Vô Tình Đạo như vậy ta cũng có đôi lời tặng huynh.

Bạch Dạ, Hắc Dạ đều im lặng không lên tiếng, hai người dường như đang chìm đắm trong suy nghĩ lời nói của Trần Tinh.

- Túy tình hồng trần ngộ chân đạo.

Trảm khước phạm ti liễu đạo chân.

Bái tụng hoàng đình trúc đàn bích

Bất cầu giai duyên đàn cầu tiên.

Đàn hương kinh yển truyện thiên tuế

Nhàn lai cao ngọa thị vạn niên.

Bồ đoàn bàn tự trường sinh đạo

Vấn đạo vấn phật giai chân tiên.

Thương mắng đại son, cao phong từng trì,

Vân già vụ ái, vạn vật phiêu miểu.....

Lúc này, lời nói của Trần Tinh cũng như hồi chung vang vọng bên tai hai người, từng chữ to rõ làm cho hai người nghe đều không bỏ sót từ nào.

Đến khi Hắc Bạch song Dạ hồi phục lại tinh thần thì Trần Tinh cũng đã tĩnh tâm ngồi trên chiếc bồ đoàn.

Hai người liếc nhìn nhau sau đó cũng thờ dài một hơi rồi đi. Có lẽ sau lời nói của hắn cũng đã làm đạo tâm hai người xuất hiện lỗ hổng.

Hai huynh đệ cần phải có thời gian để đối mặt với vấn đề này.

Thật ra bài thơ này cũng là do hắn tình cờ nhớ tới, ở đâu thì đã quên, hắn cũng chỉ muốn giúp hai người bọn họ một hai cũng không có ý gì khác, đơn giản bởi vì Trần Tinh cảm thấy hai người này rất đáng kết giao bằng hữu.

Về phần Trần Tinh hiện tại, hắn không suy nghĩ nhiều vấn đề này nữa và đã bước vào giai đoạn nội thị đan điền, mục đích dĩ nhiên chính là đột phá Kim Đan.

Đây không phải là do hắn gấp gáp, mà chính là vùng đan điền của hắn thật sự có quá nhiều linh khí cần áp súc lại, nếu không thì hắn không thể hấp thu thêm linh khí được.

Bên trong tu luyện thất hiện tại cũng chỉ còn mình hắn, không ai là phiền, bởi vì Bạch Dạ cùng Hắc Dạ rời đi cũng không ai biết.

Đây là một cơ hội tốt để thử nghiệm

*Hết chương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Mười hai khoả kim đan

Ý thức Trần Tinh hoá thành ảo ảnh giống như đúc hắn nhưng nhỏ vô cùng, giữa vùng đan điền hỗn độn chứa đựng toàn linh lực màu trắng sữa, ý thức hắn lơ lửng trong đó và hoàn toàn không định vị được bất kỳ thứ gì cũng như không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lý luận chỉ là những lời nói suông để củng cố thực tiễn, nếu như hắn tận mắt chứng kiến cảnh người khác đột phá Kim Đan sẽ không có gì để nói.

Thế nhưng hiện tại hắn phải cố hết sức để tìm ra đầu mối để đột phá.

Lúc này, Trần Tinh cũng tập trung toàn bộ tinh thần vào việc hình thành Kim đan.

Không như những người khác khi đột phá, hắn luôn suy nghĩ làm thế nào để mạnh hơn số người còn lại.

Vì sao? Lý do đơn giản chính là nếu cứ như bình thường đột phá khi linh lực đầy áp vùng đan điền há chẳng phải quá bình thường?

Như vậy có gì hắn có gì nổi bật hơn người trong khi bản thân cũng chỉ là một hạt bụi trong muôn vàn hạt bụi khác?

Bình thường ở đây chính là về mọi mặt, hắn không suy nghĩ thiên cận như việc 1+1 nhất định phải bằng 2.

Nếu suy nghĩ đại loại như vậy thì cả đời không thể thoát ra khỏi khuôn khổ bị người khác định sẵn, phải chấp nhận cả đời tầm thường.

Bởi vì biết đâu đó trong thế giới rộng lớn ngoài kia vẫn còn rất nhiều người sinh ra đã có lợi thế hơn hẳn, chỉ lấy ví dụ đơn giản là vùng đan điền của bọn họ rộng gấp 10 lần hẳn thì sẽ như thế nào?

Chẳng lẽ hẳn phải chấp nhận thua kém những người đó hay sao?

Hiện tại không thay đổi, không thử nghiệm thì chờ đợi đến khi nào?

Nghĩ tới đây, Trần Tinh ánh mắt trở nên sắc bén lạ thường, ấn ký trên trán một lần nữa hiện lên, một cỗ uy nghiêm đứng trên vạn vật từ sâu trong lòng hẳn bộc phát.

Đây không phải pháp thuật, cũng chẳng phải thần thông gì cả.

Mà nó chính là ý chí của hẳn! Ý chí làm thay đổi bản thân, thay đổi không gian, thay đổi thời gian, cải biến thiên địa, hủy diệt thương khung, phá hủy pháp tắc!

Bên ngoài Thái Hư Tông, một cỗ kinh thiên uy áp phủ xuống, tất cả mọi người trên dưới ai nấy đều sắc mặt trắng bệch phun ra ngụm máu.

Những người có tu vi càng cao thì càng chịu uy áp càng lớn, những người có tu vi thấp thì trực tiếp bị chấn ngất xỉu, không ngoại lệ bất kỳ ai.

Từ Tông chủ Thái Hư Từ cho đến Cổ Mặc đều nằm phủ phục xuống đất không thể ngẩng đầu dậy.

Trong lòng bọn họ cũng gào thét dữ dội nhưng không thể mở miệng phát ra thanh âm gì, đây tuyệt đối chính là lực lượng đáng sợ nhất mà bọn họ từng thấy.

Trên bầu trời Thái Hư Tông lúc này cũng xuất hiện vòng xoáy màu đen khổng lồ trải dài vạn dặm, nó biến địa phận Thái Hư Tông chìm trong bóng tối.

Cảnh tượng hủy thiên diệt địa làm lòng người chỉ còn sót lại duy nhất một ý niệm, đó chính là mạng bọn họ đã xong.

Chỉ là ngoài dị tượng này cùng với cảm giác như bị giam cầm thì không hề xảy ra chuyện gì khác nữa.

Đây cũng là một điều may mắn dành cho bọn họ.

Trần Tinh hoàn toàn không biết những việc đang xảy ra bên ngoài.

Bên trong đan điền của hẳn cũng xuất hiện một vòng xoáy y chang như dị tượng phía trên Thái Hư Tông không khác một chút nào.

Trung tâm vòng xoáy, linh lực màu trắng sữa bị hút vào đó, càng ngày càng nhiều, tiếp theo sau đó, nó bị một loại lực lượng vô hình áp súc thành khoả Bạch đan hoàn mỹ vô khuyết, không chút tỳ vết.

Không dừng lại ở đó, linh lực tiếp tục bị áp súc, một khoả bạch đan nữa được hình thành, cứ như thế, đến khi linh lực trong đan điền hẳn cạn kiệt thì 12 khoả bạch đan to tròn như nhau trôi nổi trong trung tâm vòng xoáy.

Lúc này, Trần Tinh hét lớn một tiếng:

-Phá cho ta!!!!

Vòng xoáy nổ tung sau tiếng hét, 12 khoả bạch đan bị thổi bay chia ra 4 phương 8 hướng xếp thành một vòng tròn ứng với từng phương vị.

Điều đáng nói chính là sau khi 12 khoả bạch đan này ổn định vị trí thì chúng nó cũng thay đổi màu sắc.

Đỏ, trắng, lục, lam, tử, hắc, kim,....

12 khoả ứng với 12 màu, tọa lạc ở 12 vị trí khác nhau như trấn thủ vùng đan điền của hẳn.

Hiện tại, Trần Tinh cũng xem như đã đột phá "Kim đan" thành công, chỉ là quá trình hơi khác so với những người khác.

12 Khoả Kim đan của hẳn nhỏ hơn so với mọi người rất nhiều, nhưng đây cũng không phải vấn đề cốt lõi.

Bởi vì Trần Tinh cảm nhận được bản thân hẳn dường như đã nắm trong tay một lực lượng nào đó.

Chỉ là hẳn hiện tại vẫn chưa biết lực lượng đó là gì.

Lắc đầu, hẳn dẹp bỏ những suy nghĩ này sang một bên rồi cũng nở nụ cười nhẹ an ủi bản thân.

Một chút tự tin, một chút niềm vui nhỏ xem như tiếp thêm động lực cho con đường chông gai phía trước.

Trần Tinh đi ra phía ngoài tu luyện thất, lúc này tất cả đệ tử chực chờ ở đây đều đã trọng thương ngất xỉu hết cả.

Cảm thấy bất ngờ, Trần Tinh lập tức xem xét các khu còn lại, đầu đầu cũng đều như vậy, biết có chuyện không hay xảy ra.

Trần Tinh lập tức thừa cơ chạy lại Tầng Bảo lâu để hốt hết tất cả tài nguyên của Thái Hư Tông.

Linh thảo, linh đan, linh dược quý hiếm đều bị hốt thu gom sạch sẽ và đặt vào trong Huyết Long giới để tiến hành gieo trồng.

Ngoài ra, Trúc thụ căn cũng bị hốt tiện tay lấy đi.

Nói chung Trần Tinh không hề bỏ sót bất cứ thứ gì ngoài việc ghé qua Tầng Kinh lâu, bởi vì hốt cảm thấy việc này không cần thiết.

Sau khi dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành xong xuôi mọi việc, Trần Tinh bắt đầu điều chỉnh trạng thái giống như những người khác rồi ẩn vào trong đám người.

Tới đây, Thái Hư Tông triệt để trở nên nghèo kiệt xác.

Mặc dù vậy nhưng vẫn chưa có ai phát hiện ra điều này.

Bởi vì một giọng nói vang vọng trên bầu trời Thái Hư Tông

- Tất cả đệ tử trên dưới Thái Hư Tông trong vòng 1 khắc nhanh chóng tập trung ở quảng trường!

Có người nhận ra giọng nói này chính là của Tông chủ đại nhân nên cũng cố gắng ôm thương thế mà đi đến đó.

Trần Tinh bộ dáng cũng như vậy, trên đường hốt cũng thuận tiện nghe ngóng xem việc gì đã xảy ra.

Chỉ là mọi người có vẻ không biết gì, chỉ có tạm thời không truy cứu mà tập hợp.

Trên đường đi, hốt cũng bắt gặp Bạch Dạ cùng Hắc Dạ, Trần Tinh lại gần lên tiếng gọi:

- Sur huynh, huynh có biết vừa rồi xảy ra chuyện gì hay không?

Bạch Dạ thấy Trần Tinh, y cũng lắc đầu cười khổ:

- Ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra, vừa rồi hình như có vị đại năng nào đó đi ngang qua nơi này. Có thể là tiên nhân chân chân chính chính!

Nghe được việc này, Trần Tinh hiếu kỳ cất tiếng hỏi:

- Tiên nhân? Sur huynh từng gặp qua tiên nhân?

Lần này, Hắc Dạ cũng chen ngang:

- Hừ, đã gọi là tiên nhân thì làm sao có thể dễ dàng như vậy liền gặp mặt.

Bạch Dạ cười khổ, nhìn Trần Tinh:

- Sur đệ cũng đừng nghĩ nhiều nữa, có thể là tiên nhân cũng chỉ đi ngang qua thôi, trước hết cứ tập trung ở quảng trường trước đã.

Nghe vậy, Trần Tinh cũng không hỏi tiếp nữa, hốt gật đầu cùng hai người đi về phía quảng trường.

Hiện tại cũng đã có rất nhiều người đến đây, ai nấy đều tay ôm ngực bộ dáng trọng thương, có người ngất xỉu vẫn chưa tỉnh được người khác đỡ lấy.

Nói chung là thảm trạng này chưa từng xảy ra ở Thái Hư Tông, lòng người cũng bắt đầu trở nên hoang mang, bọn họ cần một câu trả lời.

Chính vì hiểu được điều này, cho nên Thái Hư Tông mới thông báo cho mọi người tiến hành tập hợp ở đây.

10 phong chủ cũng đã có mặt đầy đủ không thiếu một người, nói chung là cảnh tượng rất "náo nhiệt". Trần Tinh phía dưới hướng mắt nhìn lên khán đài âm thầm đánh giá từng người.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Thái Hư Tông có biến

Đứng trên đài cao, 11 người cao tăng của Thái Hư Tông đều đã đến đông đủ.

Chỉ có điều bộ dáng của bọn họ cũng không được tốt lắm, cả đám sắc mặt đều tái nhợt.

Thái Hư Từ là người chịu uy áp lớn nhất, vấn đề ông ta là Tán Tiên, nên sức hồi phục cũng là nhanh nhất, không có chuyện gì quá lớn.

Lúc này, Thái Hư Từ tiến lên phía trước, ông ta quét mắt nhìn toàn trường, phía dưới một mảnh im lặng không âm thanh nào phát ra, Trần Tinh hiện tại cũng mới chứng kiến bộ dáng của Thái Hư Từ, bề ngoài không khác gì một ông lão bình thường, nhưng thay vào đó, vẻ ngoài già nua không làm cho ông ta trở nên yếu đuối, ngược lại, gương mặt hồng nhuận, ánh mắt chứa đựng tang thương nhưng lại sáng trưng như đuốc, cả người toả ra khí chất tiên phong đạo cốt, tiên khí lượn lờ, nhìn trực diện Thái Hư Từ như là một con sông không đáy, sâu không thể dò, đứng giữa đám người liền có thể dễ dàng nhận ra.

Trong lòng hắn cũng âm thầm suy nghĩ, liệu đối mặt với ông ta hắn có mấy phần cơ hội thắng?

Điều này không thể biết được, nhưng Trần Tinh rất tự tin vào bản thân của mình.

Thái Hư Từ bờ môi khẽ động:

- Vừa rồi dị tượng xảy ra ắt hẳn mọi người cũng đều biết? Theo ta suy đoán có vị Tiên nhân nào đó đang độ kiếp gần địa phận Thái Hư Tông nên mới xảy ra tình trạng như vậy, hiện tại mọi người không cần phải lo lắng, trở về ổn định thương thế, cao tăng sẽ phát cho mỗi người một viên Hồi khí đan để nhanh chóng khôi phục.

Giọng nói không hề lớn, thế nhưng âm vang của nó lại lan toả khắp trên bầu trời quảng trường lọt vào trong tai mỗi người.

Thái Hư Từ nói xong thì một mảnh nghị luận vang lên nối liền không dứt.

Bọn họ cũng thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng lúc này một âm thanh khác vang lên:

- Tông chủ đại nhân, có chuyện lớn rồi...!!!!

Một người đàn ông trung niên có vẻ mập mạp cười một chiếc Hồ lô to dùng phía trên không trung đang bay tới.

Người này Trần Tinh nhận ra, chính là người ở Linh Thảo đường.

Đang lúc mọi người nghi hoặc, một người nữa lại bay đến, lời thoại cũng y chang như vậy.

Hai người bộ dáng hấp tấp khiến cho Thái Hư Từ cũng nhíu mày:

- Có chuyện gì xảy ra? Bộ dáng các người như vậy còn ra thể thống gì?

Hai người vừa đáp xuống lập tức bị giọng nói của Thái Hư Từ trấn tĩnh, lúc này người trung niên mập mạp kia khuôn mặt khó coi hơn khóc lên tiếng:

- Tông chủ, toàn bộ Linh Thảo, Linh đan, Linh dược không cánh mà bay hết cả rồi...

Thái Hư Từ chưa nói gì thì người còn lại cũng gào khóc:

- Tông chủ đại nhân, bên trong Tàng Bảo lâu cũng đã trống không rồi, không biết quân ác ôn nào đã trộm hết toàn bộ, ta...hụ hụ

Người này bộ dáng tỏ vẻ rất thương tâm, lời nói của hai người vừa dứt, phía dưới cũng vang lên một mảnh nghị luận.

Lúc này, Thái Hư Từ cũng tỏ vẻ trầm tư, Cổ Mặc thì đứng ra lên tiếng trấn an mọi người trong khi Tông chủ đang suy nghĩ.

Một lúc sau, Thái Hư Từ mới giong tay thủ thế mọi người im lặng, ông ta không lên tiếng lập tức mà quét mắt nhìn toàn trường, ánh mắt chiếu qua từng người một, ai nấy đều có cảm giác như bị nhìn thấu hết thảy bí mật.

Cuối cùng, ánh mắt vị tông chủ này dừng lại trên người Trần Tinh, tuy nhiên thời gian dừng lại cũng không lâu lắm sau đó ông ta cũng thu hồi ánh mắt.

Mặc dù cơ bản chính là Trần Tinh không hề sợ Thái Hư Từ, nhưng dù sao hắn vẫn có chút chột dạ.

Nguyên nhân chính là vì bản thân hắn đã lấy đi tất cả tài bảo của nơi này.

Nói trắng ra, hắn chính là "quân ác ôn" trong miệng người kia vừa nhắc.

Chỉ có điều Trần Tinh cũng không cảm thấy cần rút hay hối hận gì.

Không nói đến hấn chưa thật sự gia nhập Thái Hư Tông, Trần Tinh còn chưa biết tông phái này là thế nào, trên hết, hấn hoàn toàn không có tình cảm gì với môn phái này.

Nếu hấn cảm thấy môn phái này có thể tin tưởng được, hấn có thể trả tài đồng tài bảo này về. Chẳng có gì to tát.

Nếu như trên dưới cao tăng Thái Hư Tông biết được suy nghĩ Trần Tinh lúc này, liệu có hay không bọn họ trực tiếp lao lên tử chiến với hấn?

Cái gì gọi là không to tát? Một Tông phái không có kho dự trữ, trở nên nghèo kiệt xác thì lấy cái gì để thưởng cho chúng đệ tử?

Phải biết rằng người khác gia nhập một môn phái nào đó, mục đích là mong có được đan dược cùng đãi ngộ tốt hơn.

Tu luyện cần phải có tài nguyên, nếu một môn phái ngay cả những thứ cơ bản này còn không có thì sẽ như thế nào?

Liệu chúng đệ tử có hay không bỏ đi? Từ đó Thái Hư Tông một lần nữa căn cơ cũng bắt ổn?

Lúc này, Thái Hư Tử đột nhiên thở dài một hơi, ông ta ngược mặt lên trời tựa như muốn hỏi tương lai của Thái Hư Tông liệu sẽ đi về đâu?

Nhìn cử động này của Thái Hư Tử, 10 vị phong chủ cũng âm thầm tính toán cho tương lai của bản thân, bên cạnh đó, còn có rất nhiều đệ tử tinh mắt nhận ra vấn đề.

Tông chủ sắp sửa đưa ra quyết định quan trọng, hoặc có thể nói, Thái Hư Tông sắp có biến!

-Các ngươi cũng đã nghe rõ chuyện vừa rồi, hiện tại Thái Hư Tông đã không còn bất kỳ tài nguyên gì, cho nên hiện tại là lúc các ngươi đưa ra sự lựa chọn cho bản thân mình!

Giọng nói mang theo một ít tang thương, một ít chua xót, nhưng không vì thế mà mất đi uy nghiêm vốn có của nó.

Không ai dám lên tiếng. Vạn chúng chú mục vào thân ảnh của Thái Hư Tử chờ đợi ông ta nói tiếp.

Không để mọi người đợi lâu, giọng nói ông ta một lần nữa vang lên:

-Bắt đầu từ bây giờ, Tông môn cho phép các ngươi có thể lựa chọn rời đi nơi này. Ta biết các ngươi gia nhập Thái Hư Tông chính là muốn tăng lên thực lực của bản thân, thế nhưng, hiện tại kể cả ta cũng không thể làm gì khác hơn, nếu giữ các ngươi sẽ là gánh nặng cho môn phái cũng sẽ làm gián đoạn con đường phát triển của các ngươi. Vì thế, bất kể cao tăng hay đệ tử Thái Hư Tông, nếu muốn rời đi, có thể đứng qua bên trái, thời gian suy nghĩ cho các người là nửa khắc.

Thái Hư Tử dứt lời cũng nhắm mắt lại, ông ta không nói thêm điều gì cũng như không cho mọi người cơ hội mở miệng đưa ra ý kiến.

Thái Hư Tử dường như chỉ cần kết quả!

Trần Tinh nghe được những lời này, ánh mắt hấn cũng có vẻ đăm chiêu.

Đây có thể là cơ hội tốt để hấn rời khỏi Thái Hư Tông, bởi vì nơi này có trận pháp nên ra vào cũng phải cần xuất trình lệnh bài thân phận và nguyên do đi ra.

Cũng là nguyên do mọi người bắt đầu trở nên do dự, tu tiên chính là cách ly khỏi phạm tục, người thân bạn bè nơi phạm giới sẽ chỉ là gánh nặng cho người bước lên con đường tiên đạo.

Tuy nhiên, điều này chỉ là nhận định của những kẻ thiên cận mà thôi.

Vì sao trước giờ người thành tiên không có mấy ai? Không phải bọn họ tu vi không đủ, chỉ là bọn họ chưa xác định được chính xác con đường của mình.

Ai cũng đều nghĩ rằng: tiên đạo vô tình, dứt bỏ mọi tình cảm sẽ thành tiên. Nhưng bọn họ mãi không thể đạt được điều này. Nguyên nhân chính là bởi vì con người không thể hoàn toàn chối bỏ mọi cảm xúc của bản thân được.

Cơ bản, người tu tiên phải đi theo đạo lộ hữu tình, nhưng bản thân họ lại lầm tưởng là phải vô tình lộ.

Từ đó, cho dù có tỏ ra thờ ơ thế nào trước sự vật hiện tượng trong tự nhiên, bọn họ mãi mãi không thể nào tiến lên một bước nữa trừ phi bọn họ thật sự trảm đi tất cả cảm xúc bản thân.

....

Quay trở lại vấn đề, hấn tạm thời cũng im lặng quan sát diễn biến, chiếu theo lời nói của Thái Hư Tử thì có rất nhiều điều đáng nghi ở đây.

Không nói đến việc biểu hiện của ông ta khá là bình thản trước việc này, chỉ riêng việc Thái Hư Tử quyết định mà không cho mọi người lên tiếng hoặc đưa ra ý kiến cá nhân gì cũng đã là vấn đề đáng nghi rồi.

Bên cạnh đó, giả sử không có người nào rời đi thì có khác gì ông ta không có nói? Sẽ không phải tông môn tiếp tục phải gánh lấy "gánh nặng" này sao?

Chẳng lẽ lúc đó Thái Hư Từ đứng ra tổng cổ hết mọi người đi? Như vậy vì sao còn phải cho bọn họ suy nghĩ?

IQ hẳn không cao lắm, vừa đủ xưng thiên tài, đối với việc này Trần Tinh dĩ nhiên chỉ cười khẩy.

Nếu hẳn đoán không sai, những người nào dám đứng sang bên còn lại, thì không chết cũng tàn phế.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Thanh trừ cùng sát cơ

Không phải chờ đợi lâu, thời gian trôi qua chưa được phân nửa thời gian mà Thái Hư Từ nói thì đã có đệ tử không nhận được bắt đầu rục rịch bước sang bên đó.

Tu vi của người này chỉ là Trúc cơ, không ai quan tâm

Thêm mấy giây nữa, có người thứ nhất liền có người thứ hai, người này là một trưởng lão của bộ phận linh đan.

Gặp được người này bước sang bên kia, vị trung niên mập mạp cười hồ lô liền lớn tiếng:

-Lão Từ, ngươi làm gì?

Từ trưởng lão nghe vậy liền giật mình, vẻ mặt đáng ghét, ông ta cười khổ đạo:

-Chu quản sự, chúng ta nhiều năm thâm giao, xem như đồng lứa, thế nhưng lão nhìn xem bộ dáng của ta hiện tại thế nào? Ta đã dừng lại cảnh giới Nguyên Anh này 400 năm, những 400 năm rồi. Bộ dáng của ta cũng đã trở nên già nua như vậy, hiện tại Tông chủ cũng đã nói như vậy, lão nói xem ta còn lựa chọn nào chẳng?

Mọi người nhìn biểu hiện của ông ta cũng âm thầm lắc đầu, tu luyện không năm tháng, chuyện này quá đổi bình thường, có muốn quản cũng quản không được.

Chu quản sự dự định lên tiếng thì Thái Hư Từ cũng đã mở lời:

-Không cần phải nói nữa, việc lựa chọn thế nào là quyền của y. Được rồi, còn có ai nữa không?

Một Trúc cơ không làm nên trò trống gì cả, thế nhưng một Nguyên Anh kỳ lạ khác, còn là trưởng lão đức cao vọng trọng.

Đây được xem như là ngòi nổ làm cho mọi người ào ạt sang bên đó.

Ước lượng hơn phân nửa số người trong tổng số 1 vạn 2 nghìn người đã lựa chọn rồi đi.

Đệ tử, chấp sự, hộ pháp, trưởng lão đều có.

Một khắc thời gian mà Thái Hư Từ nói cũng sắp hết.

Lúc này, ông ta mới nhẹ giọng hỏi:

-10 người các ngươi, không ai qua bên đó sao?

Nói là 10 người, nhưng có lẽ Thái Hư Từ đã loại trừ Cổ Mặc ra, bởi vì ông hiểu rõ sự đệ của mình.

Cổ Mặc không tỏ vẻ gì khác thường, 9 người còn lại thì ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, sau đó cũng không lựa chọn rồi đi.

Lúc này, một khắc thời gian cũng đã hết, Thái Hư Từ mở mắt quét nhìn toàn trường.

Ánh mắt đã không còn chứa đựng sự tang thương nữa, mà thay vào đó là vô cùng sắc bén, cứ như thể là đang chiến đấu cùng kẻ thù vậy.

Ông ta cười lớn một tiếng, sau đó tiếng nói tựa như sấm cũng vang vọng từng chữ mạch lạc:

-Các người lựa chọn rồi đi, ta nói sẽ giữ lời, tuy nhiên, các ngươi hành động như vậy đã được xếp vào tội phản bội Tông môn, tội chết có thể miễn, tội

sống không thể tha.

Mỗi một từ, mỗi một chữ đều ẩn chứa linh lực trong đó, người có tu vi yếu thì trực tiếp phun máu ba thước ngắt xiù tại chỗ, người có tu vi mạnh hơn thì kết thúc câu nói, khoe miệng bọn họ mới trào ra máu tươi, khuôn mặt cũng trở nên tái nhợt.

Nói chung, hơn 600 nghìn người từ Nguyên Anh kỳ trở xuống đều bị một câu nói của Thái Hư Tử chấn cho tu vi đều bị phế.

Lúc này, từ trong hoảng sợ hồi phục lại tinh thần, không chỉ riêng những người đệ tử lựa chọn ở lại, kể cả 9 vị phong chủ cũng sống lưng phát lạnh.

Nhìn thảm cảnh của những người này, ai nấy đều cảm thấy bản thân may mắn vì không bước sang bên đó.

Chỉ cách nhau mấy bước, nhưng có thể chính là một đời một kiếp trở thành phế nhân! Thử hỏi làm sao bọn họ không cảm thấy may mắn cho được?

Ngoài ra, Trong lòng những người này cũng dấy lên kinh hoàng về thực lực của Thái Hư Tử, mặc dù bọn họ nghe nói Tông chủ rất mạnh, nhưng từ trước đến nay chưa ai thấy được ông ta ra tay, vì thế cái khái niệm Tán Tiên cũng trở nên mơ hồ với bọn họ.

Không nghĩ tới hiện tại chỉ bằng một câu nói liền có thể phế đi hơn 600 nghìn người, như vậy nếu Tán Tiên ra tay đánh nhau, há chẳng phải toàn bộ địa phận Thái Hư Tông sẽ bị sang bằng thành bình địa?

Tiếng kêu la thảm thiết khắp một vùng trời, bên cạnh đó còn có tiếng tạp âm mắng chửi, nhưng điều này không quan trọng.

Chỉ trong chốc lát, những âm thanh này đều dừng lại, bởi vì trước mặt bọn họ tồn tại một Tông chủ quá lãnh đạm.

Đứng trước sự việc này, Thái Hư Tử biểu lộ một vẻ thờ ơ lạnh nhạt, giống như chuyện vừa rồi không phải do ông ta ra tay như thế.

Cổ Mặc thấy vậy mới đứng ra lên tiếng, ông ta quát bảo những người kia hạn lượng 1 canh giờ mau chóng rời khỏi Thái Hư Tông, nếu không nhất định sẽ bị bắt giam hoặc giết chết.

Hiển nhiên, Cổ Mặc cũng đã hiểu được ý đồ của sư huynh mình là gì khi làm ra việc này.

Tuy vậy, lời nói của ông ta có vẻ chỉ hiệu nghiệm với một số người trẻ tuổi. Về phần nửa người từ trung niên nhân trở lên thì không quan tâm đến sống chết cho lắm.

Đơn giản thôi, bọn họ tu vi bị phế đi, đồng nghĩa với việc cái chết cũng là điều sớm muộn, như vậy thì có gì phải sợ?

Trong khi những người sợ hãi lục đục rời đi, thì vẫn còn 200 nghìn người ở lại mắng chửi, đối với bọn họ, tu vi còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Thái Hư Tử thấy vậy, liền hừ lạnh một tiếng:

-Nếu các ngươi không muốn rời đi, như vậy liền ở lại đây đi.

Ẩn chứa bên trong lời đó chính là sát cơ nồng nặc, không đợi những kẻ này nói thêm điều gì, tay phải của ông ta đã phát lên, động tác cứ như là đang tạo dáng. Hoàn toàn không cảm nhận được tí gì nguy hiểm.

Thế nhưng đây là đối với những người lựa chọn ở lại, còn những người bên còn lại thì cả người căng cứng, cơ thể bọn họ không thể cử động dù chỉ một li, phía trên không trung, đột nhiên xuất hiện một bàn tay được hình thành từ các đám mây, nó vô cùng khổng lồ và đánh xuống những người này với tốc độ rất nhanh.

-Rầm~

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bụi mù che lấp cả 10 thước hơn. Những người quan sát ở phụ cận phạm vi này cũng sợ hãi tháo chạy về phía sau.

Trần Tinh nhìn đại thủ ấn này rơi xuống đến khi va chạm vào mặt đất, hấn dường như nắm bắt được điều gì đó. Có thể nói chính là cảm ngộ nhỏ.

Sự việc diễn ra quá nhanh và đầy chóng vánh, tiếng ồn ào mắng chửi đột nhiên cũng tắt hẳn, quảng trường đều chìm đắm trong bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

-Được rồi, hiện tại cao tầng sẽ tiến hành một cuộc họp khẩn cấp trong hôm nay, sau đó sẽ đưa ra đường lối hợp lý. Trước hết các đệ tử Thái Hư Tông nào lựa chọn ở lại, có thể tìm kiếm vị trí điều tức dưỡng thương và chờ đợi chỉ thị mới nhất.

Thái Hư Tử bỗng nhiên nói một câu như vậy phá vỡ không gian yên tĩnh, ông ta cũng là người dẫn đầu rời đi.

Cổ Mặc cũng theo sát phía sau, 9 vị Phong chủ còn lại thì chậm hơn nửa nhịp.

Sau khi 11 người rời đi, 600 nghìn người còn lại bắt đầu như ong vỡ tổ. Bởi vì khi màn bụi qua đi, phía dưới mặt đất cũng xuất hiện một đại thủ ấn khổng lồ.

Trần Tinh thì thảo:

-Lực lượng của Tán Tiên là vậy sao?

Đối với những người khác, những người chưa từng đạt đến độ cao này thì sẽ không biết được vì sao Trần Tinh lại nói như vậy.

Phải biết, hần từng là Bán Thần, mặc dù lúc đó là do hệ thống ban cho, nhưng kể ra cũng hiểu được phân cấp lực lượng thế nào.

Hần đã có thể thông qua đại thủ ấn này mà đánh giá thực lực của Thái Hư Tử chênh lệch thế nào so với bản thân.

Mặc dù hần chưa cùng ông ta trực diện giao thủ, tuy nhiên hần vẫn có đầy đủ tự tin bản thân sẽ không có nguy hiểm gì.

Còn về lý do sao? Trần Tinh cười khẩy không suy nghĩ tiếp.

Chỉ là nụ cười này của hần bị người khác bắt gặp.

Người này không ai khác chính là Tàn Chính.

Trong lúc cao tăng rời đi hội họp thì y cũng đã quan sát bốn phía tìm kiếm thân ảnh của Trần Tinh.

Đơn giản bởi vì, nếu lúc này Tàn Chính có ra tay giết Trần Tinh đi nữa, thì sẽ có ai quan tâm?

Không phải vừa rồi có hơn 600 nghìn người chết sao? Nhiều hơn 1 tên phế vật thì có gì đáng nói? Ngoài ra tông môn đại điển còn chưa biết có được tổ chức theo dự kiến nữa hay không?

Lúc này, Tàn Chính nhìn Trần Tinh, sát cơ cũng đã trở nên nồng nặc.

*Hết chương...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Biến cố

Cảm nhận được sát cơ tập trung vào người mình, Trần Tinh hướng mắt nhìn theo vị trí đó, khuôn mặt giận dữ của Tàn Chính cũng hiện lên trong mắt hần.

Trần Tinh trong lòng cười lạnh, đối với Tàn Chính, đây là cơ hội tốt để y ra tay giết chết kẻ sát hại đệ đệ mình, ngược lại, đối với Trần Tinh, thì đây có lẽ là cơ hội tốt để hần có thêm một số kiến thức.

Đừng quên, Huyết Tinh Suru Hồn Thuật là lựa chọn không tồi để hiểu hơn về thế giới này.

Khi hần đến đây và chưa sử dụng nó ngay lập tức là bởi vì, hần còn phải lựa chọn đối tượng thích hợp, cũng như việc cơ bản hần không phải mẫu người thích tùy ý giết chóc.

Giết người vô tội và chỉ đem lại cho hần những mối họa không cần thiết mà thôi.

Còn như nếu có người tự tìm đường chết, hần cần gì phải khiêm nhượng?

Cho dù là thiên tài, thiên kiêu, hoặc là bất cứ thân phận nào đi nữa, nếu đã là địch nhân, Trần Tinh cũng không tồn tại khái niệm nương tay.

Chỉ là việc ra tay cũng phải tìm một địa điểm thích hợp trước, bởi vì một Kim đan tầng 1 ngay trước mắt 600 nghìn người giết chết người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi Thái Hư Tông thì sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo?

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết những hậu quả của nó, người ta sẽ không truy cứu nguyên nhân vì sao hai người lại xảy ra mâu thuẫn, mà những người đứng đầu lập tức sẽ chia mũi giáo về hướng Trần Tinh.

Mặc dù hần không sợ, nhưng không có nghĩa là hần muốn vạch mặt với những người này hiện giờ, hần còn cần một cái vỏ bọc.

Một vỏ bọc để bản thân phát triển mạnh hơn nữa. Quan trọng hơn là, hần vẫn muốn tạo dựng nên một thế lực cho riêng mình. Lý do không cần phải nhắc lại.

Trần Tinh bề ngoài vẫn không có biểu hiện gì quá lớn, hần vẫn giả bộ ôm ngực sau đó tìm một hướng rời đi, địa phương hần đi dĩ nhiên sẽ là một nơi vắng vẻ.

Tần Chính nhìn bộ dáng của Trần Tinh thì có chút nghi hoặc, y không phải loại người không có đầu óc, nếu là như vậy thì y cũng không xứng được xưng là thiên kiêu.

Trong lòng y cũng nổi lên nghi ngờ, ánh mắt vừa rồi lúc hai người va chạm, y dám khẳng định Trần Tinh nhận ra sát khí của mình, bởi vì y hoàn toàn không che giấu nó.

Chỉ là cơ bản Tần Chính không hiểu vì sao Trần Tinh lại còn lựa chọn phương hướng đó mà đi?

Chiều theo bình thường khi gặp một tồn tại có tu vi cao hơn, và đối với bản thân mình sinh ra sát ý, thì kẻ yếu hơn không phải sợ hãi rồi tìm cách trốn tránh hay sao?

Tại sao người này biểu hiện dường như là đang cố ý dẫn dụ hắn đi theo một dạng? Bản thân hắn có lá bài tẩy nào khác sao?

Thế nhưng một Trúc cơ thì có thể có lá bài tẩy nào?

-Không đúng, hắn vậy mà đột phá Kim đan?

Tần Chính nghĩ tới đây, ánh mắt cũng chăm chú nhìn theo bóng dáng của Trần Tinh, cảm nhận linh lực của hắn nội liễm hơn trước, trong lòng cũng bất giác tự nói một câu như vậy.

Tuy nhiên Kim đan thì đã sao? Bản thân mình không phải Hợp Thể Kỳ sao? Há lại sợ một Kim đan nho nhỏ?

-Nếu đây là lá bài tẩy của ngươi thì, hừ...

Tần Chính không do dự nữa cất bước đi theo Trần Tinh.

Vốn liếng của y không hề ít, như vậy có gì phải sợ Trần Tinh?

Đi ở phía trước, Trần Tinh tỏ ra không hề hay biết, chỉ là lãnh mâu hắn kéo lên một đoạn rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

-Đi đủ rồi chứ? Nơi này vừa vặn thích hợp yên tĩnh.

Cảm thấy xung quanh đã không có ai và khá vắng vẻ, Tần Chính nhìn không được lên tiếng.

Y không ra tay đánh lén là vì cảm thấy một Kim đan nho nhỏ không xứng để mình hành động thô tục như vậy, quan trọng hơn là Tần Chính muốn Trần Tinh phải chết trong giây vò.

Trần Tinh nghe vậy cũng dừng bước, hắn xoay người lại, gạt đầu rồi bình thản nói:

-Đúng vậy, nơi này rất yên tĩnh, thích hợp giết người diệt khẩu...

Giọng nói rất chậm và không có biểu hiện ra quá nhiều cảm xúc ba động.

Tần Chính nghe xong thì cười lạnh một tiếng:

-Xem ra ngươi cũng không phải ngu ngốc lắm, chỉ là ta rất hiếu kỳ, vì sao ngươi đã biết mình nhất định phải chết mà không chạy trốn? Hay là ngươi biết dù có chạy cũng trốn không thoát?

Trần Tinh ánh mắt nhìn Tần Chính như là nhìn thẳng góc một dạng, hắn nở nụ cười khinh bỉ và chẳng thềm lên tiếng, đối với một người sắp chết, Trần Tinh không có quá nhiều hứng thú đối cơ miệng lưỡi.

Biểu hiện của Trần Tinh như vậy dĩ nhiên không qua nổi mắt của Tần Chính, đột nhiên cảm giác nguy hiểm nổi lên.

Y lập tức làm ra hành động, chỉ là chưa kịp cử động thì cổ họng y đã bị Trần Tinh nắm lấy, các ngón tay hắn đen kịt, có thứ gì đó từ bàn tay của hắn chảy qua cơ thể Tần Chính là cả người y cũng căng cứng dù cho lực đạo của Trần Tinh sử dụng không mạnh lắm.

-Ngu ngốc...

Đây chính là hai từ cuối cùng mà Tần Chính có thể nghe được, bởi vì theo sát hai từ này thì âm thanh đầu lâu bạo nổ cũng vang lên, chỉ có điều chỉ duy nhất Trần Tinh nghe được.

Để tránh máu văng lên người, Trần Tinh đã sử dụng Cửu Âm Hàn Thi Trảo để phong bế lượng máu của Tần Chính, đây là lý do vì sao y cảm thấy cơ thể căng cứng không thể cử động.

Đầu lâu Tần Chính vừa nổ tung, ngay lập tức có một nhân ảnh y chang hắn nhưng nhỏ hơn rất nhiều từ trong đầu y phá không mà đi.

-Đáng chết, ngươi thật ra là ai...!!!

Tiểu nhân hình Tàn Chính chạy trốn chết, nhưng âm thanh phần nộ cũng không quên để lại.

Trần Tinh cũng giật mình, biến cố này xảy ra, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới, nếu cẩn thận xem xét lại thì chuyện này là hợp lý.

Bởi vì tu sĩ khác hoàn toàn với người bình thường, từ Nguyên Anh kỳ trở lên thì tu sĩ đã tu ra linh hồn, linh hồn không chết thì bản thân bất diệt.

Việc này hẳn cũng đã từng gặp ở những lần trước, khi bị Âm Dương lão ma tiến hành đoạt xá, chỉ là hẳn quên tuốt việc này nên mới bất cẩn như vậy.

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, hẳn nhanh chóng đuổi theo linh hồn Tàn Chính.

Thế nhưng đối phương bay, còn bản thân mình thì chạy bộ, khoảng cách cũng càng ngày càng xa. Làm sao có thể bắt kịp y cho được?

Nếu như để Tàn Chính chạy thoát, đồng nghĩa với việc có thể hẳn sẽ phải đối mặt với cả một Thái Hư Tông, điều này Trần Tinh dĩ nhiên không muốn xảy ra.

Hắn đuổi theo một đoạn, cảm thấy hoàn toàn vô ích, ở nơi này, hẳn bị áp chế lực lượng, cho nên tốc độ không thể theo kịp Tàn Chính được.

Cho dù có dồn lực lượng làm sức bật đi nữa thì cũng không đạt tốc độ mong muốn.

Trần Tinh lắc đầu, hẳn dừng bước, hẳn cũng đã chuẩn bị tâm thái đối đầu với cao tăng Thái Hư Tông, đặc biệt là Thái Hư Từ.

Chỉ là lúc này, trên không trung, không biết từ đâu xuất hiện một đạo bóng trắng xẹt qua, đạo bóng trắng này nắm lấy linh hồn Tàn Chính trong tay.

Sau đó, thân ảnh hạ xuống và đứng đối diện Trần Tinh.

-Vũ muội, muội làm gì? Mau thả ta ra!!! Ta phải nói cho Tông chủ việc này....trong tông môn ta có nội gián...

Bị đối phương nắm trong tay, Tàn Chính hoảng sợ la lên, nào đâu còn có phong thái thiên kiêu tự cao tự đại như lúc đầu?

Đúng vậy, đạo bóng trắng này không ai khác chính là Lăng Vũ, chỉ là Trần Tinh không biết nàng làm như vậy có mục đích gì?

Quan trọng hơn là, vì sao Lăng Vũ xuất hiện kịp lúc như vậy? Hay cơ bản là từ đầu nàng đã theo dõi hắn?

Nếu là như vậy, phải chăng bí mật của hắn cũng đã bị nàng biết được một ít?

Mặc dù bí mật này chẳng có gì quan trọng, nhưng bản thân hắn không thích bị người khác nắm thóp.

Trần Tinh cũng nổi lên sát tâm với nàng, chỉ là ý nghĩ này chỉ thoáng qua, cho nên Lăng Vũ cũng không cảm nhận được.

Suy nghĩ lại một chút, Trần Tinh vẫn muốn xem người con gái từng gọi mình là Phu quân muốn làm gì?

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Thay đổi

Trần Tinh hí mắt, chân mày hẳn cũng chau lại, quan sát hồi lâu, hẳn vẫn không thể tìm ra được điểm bất thường trong hành động lẫn thái độ của nàng.

Lúc này, Lăng Vũ bỗng nhiên đưa tay về phía Trần Tinh, hiển nhiên là tay đang nắm lấy Linh hồn Tàn Chính kia.

Trần Tinh nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc, thế nhưng hẳn cũng nắm lấy Tàn Chính như một món vật không hơn không kém, hẳn đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

Chỉ là Lăng Vũ không hề giải thích điều gì, nàng không lên tiếng, và cứ thế xoay người rời đi.

Từ trong đôi mắt của nàng, Trần Tinh nhìn ra một chút cầu xin, thế nhưng lại không biết mở miệng làm sao với hẳn.

Cầu xin việc gì thì hẳn không biết, có thể là việc nhận Lăng Viễn làm sư phụ chăng?

Ngoài ra, bên trong đó còn ẩn chứa một chút lưỡng lự và ưu phiền.

Một bên khác, Tần Chính càng phát hoảng la hét inh ỏi, Trần Tinh hồi phục lại tinh thần, hắn cũng không muốn suy nghĩ nhiều vấn đề này nữa.

Cứ việc xem như hiện tại hắn nợ nàng một ân tình đi, không có việc gì phải dây dưa, là nam nhân nên dứt khoát.

Dứt khoát là đương nhiên, bởi vì lúc này cũng đã phát động Huyết Tinh Suru Hồn Thuật trực tiếp hấp thụ linh hồn của Tần Chính.

Cơ mà có một việc Trần Tinh cảm thấy bất ngờ, đó chính là tu vi của Tần Chính cũng bị Trần Tinh hấp thu.

Tuy mất đi nhục thân, Tần Chính Hợp Thể Kỳ tầng 7 cũng đã giảm xuống còn tầng 1. Dù vậy, lượng linh lực của một Hợp Thể Kỳ cũng rất nhiều so với một Kim đan nhỏ nhoi. Chỉ là Trần Tinh có tới 12 khoả Kim đan, nên cũng không có gì gọi là quá tải.

Nhưng việc hấp thu tu vi này mới chính là vấn đề chủ đạo câu chuyện, Huyết Tinh Suru Hồn Thuật từ khi nào có tác dụng này?

Hay về cơ bản là nó đã như vậy? Chẳng qua là hắn không biết? Hoặc có lẽ Huyết Long quên đề cập với hắn chuyện này?

Trần Tinh cũng không cảm thấy có điều gì bất ổn, cho nên hắn cũng không để tâm lắm.

Việc quan trọng trước mắt chính là việc nhanh chóng rời khỏi đây, sau đó tìm một chỗ luyện hoá ký ức cùng tu vi của Tần Chính.

Nếu hắn đoán không sai, chỉ trong chớp lát thì bọn người Thái Hư Tử sẽ tới đây.

Còn thời gian chính xác ông ta đến nơi này thì có trời mới biết.

Vì sao? Đơn giản chính là vì Tần Chính là thiên kiêu!

Và thiên kiêu này chẳng khác gì một con kiến trước mặt Trần Tinh!

....

Nơi tụ tập đông người chính là lựa chọn điểm đến của Trần Tinh, ở đây hắn sẽ dễ dàng "ẩn thân" hơn, quan trọng hơn nữa chính là việc không làm cho bất cứ ai nghi ngờ.

Giả sử hắn lựa chọn vào bên trong Huyết Long giới, đó là sẽ một nơi ẩn náu an toàn, nhưng việc này há chẳng phải bản thân hắn cũng tự nhận mình chính là hung thủ hay sao?

Hắn không tin với tu vi Tán Tiên, Thái Hư Tử không nhìn ra việc có một người vắng mặt.

Không có gì quá khó khăn với một Trần Tinh khôn khéo, hắn cũng nhanh chóng tìm được một địa điểm để dả toạ trong đám người.

Ai nấy đều bận bịu chữa trị thương thế của bản thân, cho nên thêm một người cũng không làm mọi người chú ý.

Trần Tinh xếp bằng, việc đầu tiên chính là hấp thụ linh lực của Tần Chính trước, dù sao nếu cứ để linh lực trong đan điền ba động vô tội vạ mà không hấp thu biết đâu được Thái Hư Tử sẽ nhìn ra gì đó?

Đoàn linh lực này nhanh chóng đi theo 12 lộ tuyến chia đều ra 12 phương vị tới vị trí của 12 khoả "kim đan", à không, hiện tại có lẽ phải gọi bằng cái tên khác.

Cái tên kim đan không còn chính xác với trường hợp của hắn nữa, phải gọi là Thập nhị sắc đan nguyên.

Hiện tại ở vùng đan điền của hắn, nếu như mắt thường có thể nhìn được, thì sẽ thấy rõ ràng 12 khoả đan nguyên này đang to lên trông thấy.

Xung quanh mỗi một đan nguyên có vòng sáng trắng bao quanh, vòng sáng trắng này chính là linh lực còn sót lại.

Trần Tinh cố ý chứa lại một ít để biểu hiện ra tu vi chỉ là Kim đan tầng 1 mà không phải là Kim đan viên mãn.

Việc phân biệt Kim đan tầng mấy là dựa vào mật độ linh lực tinh khiết được áp súc và sự tiết linh lực ra bên ngoài vùng đan điền.

Chủ yếu vẫn là sự tiết linh lực đó, tu vi càng cao thì linh lực sẽ không bị hoang phí như vậy, do đó, Trần Tinh lợi dụng điều này để che mắt người khác.

Hơn nữa, Trần Tinh cũng che giấu luôn 11 khoả đan nguyên còn lại để tránh phiền phức khác phát sinh.

Việc này được thực hiện sau khi hắn luyện hoá ký ức của Tần Chính, bởi vì thông qua ký ức của y, Trần Tinh biết ở Nam Hoa đại lục này, người mạnh nhất không phải Thái Hư Tử, mà chính là những cao tăng của Thiên Kiếm Tông!

Không xoáy sâu vào vấn đề này, Trần Tinh hiện giờ cũng đã hoàn thành xong việc luyện hoá tu vi lẫn ký ức của Tần Chính, các sở học, phép thuật, cảm

ngộ của y, hẳn đều tinh tường

Hắn đã có cái nhìn cơ bản về khối đại lục này, quan trọng hơn, Tiên nhân thật sự tồn tại. Chỉ là bọn họ rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, cho nên có thể nói mạnh nhất ở đây chính là Tán Tiên.

Còn về khái niệm thực lực của Tán Tiên sao? Trần Tinh cười khẩy...

...

Nửa canh giờ trôi qua, thương thế của mọi người cũng đã ổn định, lúc này, từ trên không trung có 11 đạo thân ảnh đang bay đến.

Hiển nhiên, cao tăng cũng đã đưa ra quyết định về chính sách mới của Thái Hư Tông.

Người chủ trì không còn là Thái Hư Tử nữa, thay vào đó, Cổ Mặc đứng ra, ông ta vẫn chưa mở miệng mà hướng về mọi người quan sát.

Nói là quan sát nhưng theo Trần Tinh thấy chỉ là Cổ Mặc đang tạo dáng uy nghiêm mà thôi, một hình tượng uy nghiêm trong mắt người khác sẽ làm cho câu nói của mình trở nên có giá trị hơn.

Quả thật là thế, mọi người cũng đã đứng lên hướng mắt về phía khán đài, lúc này, Cổ Mặc thanh âm cũng bắt đầu truyền ra:

-Ta thay mặt Tông chủ sư huynh thông báo cho trên dưới toàn bộ Thái Hư Tông những việc quan trọng trước mắt...

Hơi dừng một chút, Cổ Mặc nói tiếp:

-Điều thứ nhất: Kể từ giờ phút này, sẽ không còn phân biệt đệ tử của Các nào nữa, thay vào đó, mọi người đều thống nhất với thân phận đệ tử Thái Hư Tông.

-Điều thứ hai: Tông môn quyết định phân cấp, thay đổi tên gọi, và chế độ đãi ngộ dành cho mỗi cấp bậc khác nhau. Cụ thể: đệ tử tu vi Luyện khí đến Kim đan sẽ được xếp là Ngoại Môn đệ tử. Bắt đầu từ Nguyên Anh cho đến Phân thân sẽ là Nội Môn đệ tử. Tiếp theo từ Hợp thể đến dưới Đại Thừa được gọi là Hạch tâm đệ tử. Tu vi Đại Thừa sẽ là trưởng lão cũng chính là 10 vị phong chủ. Các cấp bậc và cách nhận biết cũng như chế độ đãi ngộ sẽ có thông báo kèm theo được dán ở Nhiệm Vụ điện.

-Điều thứ 3: Thái Hư Tông sẽ thống nhất lại địa phận và chia ra các khu vực như sau: 10 ngọn núi sẽ dùng để trồng linh thảo, linh dược, sau đó những nguyên liệu này sẽ được luyện đan sư chế biến thành đan dược và dựa theo công hiến của mỗi đệ tử đến đổi thưởng. Nơi này sẽ được gọi chung là Linh bảo điện.

-Ngoài ra, còn có Pháp bảo điện, Tàng kinh điện,...Những nơi này chỉ thay đổi tên gọi và một số thứ không đánh chú ý, còn lại đều giữ nguyên.

-Điều thứ 4: Tông môn đại điển sẽ diễn ra như dự tính sau 3 ngày nữa. Sau Tông môn đại điển, Thái Hư Tông sẽ mở ra Nhiệm vụ điện, các nhiệm vụ này là do 10 vị trưởng lão cũng Tông chủ ban bố, phần thưởng sẽ là điểm cống hiến cùng với các tài nguyên của trưởng lão tự bỏ ra cho nhiệm vụ đó, do có sự cố xảy ra làm tài nguyên đều đã mất hết, cho nên điểm cống hiến tạm thời sẽ được dùng vào Tàng kinh điện. Trong thời gian này, nếu các người có đủ điểm cống hiến, các người có thể đổi bất cứ công pháp, pháp thuật bên trong Tàng Kinh điện, sẽ không có hạn chế, điều này chỉ được thực thi cho đến khi tài nguyên của Tông môn được bổ sung.

-Được rồi, các người nếu có thắc mắc gì có thể đi đến Nghị sự điện, nơi đó sẽ có người tiến hành giải đáp các thắc mắc.

Lời nói của Cổ Mặc vừa dứt thì tiếng nghị luận bàn tán cũng vang lên không dứt.

Lúc này, Thái Hư Tử cùng 10 vị trưởng lão cũng chuẩn bị rời đi, chỉ là đột nhiên Thái Hư Tử thân hình dừng lại, ông ta nhìn về phía mọi người rồi chau mày hỏi:

-Tàn Chính đâu? Tại sao ta không thấy hắn?

Câu hỏi vừa ra thì mọi người cũng tỏ vẻ không hiểu, Tàn Chính đi đâu thì có vấn đề gì? Có thể là y đang chữa thương ở đâu đó thì sao? Vẫn có nhiều người còn đang chữa thương ở những nơi khác, có việc gì bất ngờ đâu?

Ở đây, chỉ duy nhất Trần Tinh hiểu được ý nghĩa câu hỏi của ông ta, đơn giản bởi vì thông qua trí nhớ Tàn Chính, hắn biết được ở một phạm vi nhất định Thái Hư Tử sẽ cảm ứng được vị trí của y nhờ có lệnh bài thân phận.

Khác với mọi người, lệnh bài thân phận của 4 thiên kiều có ẩn chứa một ít linh lực của 4 ông ta.

Thái Hư Tử không cảm nhận được lệnh bài thân phận này nữa, đồng nghĩa với việc Tàn Chính đã rời đi địa phận Thái Hư Tông, ông ta không nghĩ tới trường hợp Tàn Chính đã bị giết.

Trần Tinh trong lòng thầm nghĩ:

-Rốt cuộc cũng nhắc đến việc này rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Huyết Long giới

Thái Hư Từ âm thanh cũng làm cho những người trưởng lão khác dừng lại thân hình. Thái Ung là người tỏ ra căng thẳng nhất.

Đơn giản trong một ngày lại liên tiếp xảy ra nhiều việc như vậy, và hơn hết việc tiếp theo giờ lại dính dáng đến Tàn Chính, ông ta là sư phụ của y, thử hỏi làm sao không căng thẳng cho được?

Phải biết vừa rồi Thái Hư Từ có hỏi trong 10 người có ai muốn rời đi hay không! Điều này đồng nghĩa với việc Tông chủ cũng không quan tâm thân phận của bọn họ là gì. Phán bội Tông môn, tội này Thái Ung gánh không nổi!

Nếu khi này ông ta bước qua bên đó liệu có thể thoát khỏi Trích Thiên Đại Thủ Ấn của Thái Hư Từ hay không?

Nghĩ tới đây, Thái Ung trong lòng phát lạnh, mồ hôi sau lưng cũng đã thấm ướt cả góc áo.

-Hỏi bẩm Tông chủ đại nhân, thuộc hạ cũng không biết Tàn Chính hiện đang nơi nào...!!

Giọng nói có phần gấp gáp, Thái Ung cũng quên luôn việc căn bản là câu hỏi này không phải hỏi ông ta.

Thái Hư Từ lườm ông ta một cái, sau đó cũng không để ý nữa mà nhắm mắt lại tựa như cảm ứng gì đó.

-Nếu khi Tông môn đại diện diễn ra mà Tàn Chính vẫn chưa xuất hiện...liền xếp hấn vào tội phản đồ, tông lệnh truy bắt cho bằng được, có thể trực tiếp giết không cần báo cáo!

Bỗng nhiên, Thái Hư Từ mở miệng, giọng điệu cũng thay đổi, không còn bình thản nữa, thay vào đó ẩn ẩn sát ý rất nặng.

Giọng nói vừa đủ 10 người còn lại nghe được, Cổ Mặc gật đầu không phản bác. Có thể nói Thái Hư Từ là đang nói với ông ấy.

Chín người còn lại thì im thinh thít, bọn họ nội tâm cũng đã phát lạnh, từ khi dị tượng xảy ra, Tông chủ hiện hoà mà họ thường trông thấy dường như đã thay đổi.

Một Tông chủ xa lạ, tàn nhẫn vô tình, hành sự cực kỳ quyết đoán, quan trọng hơn chính là ông ta có phần...hiếu sát.

Chín người cũng không dám tiếp tục suy nghĩ vấn đề này nữa, bọn họ thật sự sợ...và có lý do để sợ. Đơn giản là vì Thái Hư Từ biểu hiện quá khác thường ngày.

Nói xong, Thái Hư Từ cũng dẫn đầu rời đi, 10 người không nhanh không chậm cũng trở về ai làm việc nấy. Còn có nhiều điều phải chỉnh đốn lại sau khi Tông Môn thay đổi rất nhiều chế độ.

Những người đệ tử thì chỉ có thể chấp nhận làm theo mệnh lệnh, lời nói của Thái Hư Từ lúc sau những người này dĩ nhiên không nghe được, bọn họ lục đục rời đi, Trần Tinh thì vẫn ở nguyên vị trí ngẫm nghĩ hồi lâu.

Với mớ kiến thức mà Tàn Chính để lại, hần tin chắc Thái Hư Từ có thể biết được Tàn Chính còn sống hay chết thông qua việc cảm ứng lệnh bài.

Vấn đề là ông ấy vì sao lại nói như vậy? Còn hạ lệnh sau 3 ngày phát lệnh truy bắt một kẻ đã chết?

Chỉ suy nghĩ một lát, Trần Tinh liền cảm thấy Thái Hư Từ không phải loại người đơn giản.

Người này tâm cơ rất sâu! Sâu không lường được!

Chính xác là Thái Hư Từ bề ngoài hiền hoà gì đó chỉ có thể là ông ta đang cố ý ra vẻ mà thôi.

Từ khi phát sinh "dị tượng", Thái Hư Từ liền thuận thế thanh trừ những người trong lòng rục rịch, mượn cớ đó, ông ta thanh lý một số cá nhân không thật sự quy thuận Tông môn, ngoài ra còn biểu thị ra thực lực bản thân cho mọi người chứng kiến hồng chấn nhiếp để cho những người này không sinh dị tâm.

Không dừng lại ở đó, Thái Hư Từ còn đưa ra hàng loạt cải cách, tiến hành chỉnh đốn Tông môn. Bề ngoài tỏ vẻ làm cho mọi người đoàn kết, nhưng thật chất phía sau sự thật liệu có phải như vậy? Nếu như không có chuyện hằng ngày bắt mọi người phải hoạt động trong trung tâm của 10 ngọn núi thì hần cũng không nghĩ ngờ vấn đề này.

Không những thế, một thiên kiều chết đi mà ông ta lại không tiến hành điều tra, lại còn gán lên tội danh phản tông cho y. Như vậy liệu có quá vô tình? Hay đơn giản là Thái Hư Tử không muốn làm ảnh hưởng đại cục? Thế nhưng sẽ là đại cục gì?

Đây là những câu hỏi Trần Tinh đang thắc mắc lúc này, nhưng hắn vẫn chỉ có thể lắc đầu và gác lại chuyện này sang một bên.

Dù sao đi nữa, trước mắt vẫn là nên củng cố căn cơ, sau đó tìm ra điểm chung để đưa pháp thuật vào trong vũ kỹ.

Bởi vì, từ khi luyện thành Thập nhị đan nguyên, Trần Tinh cũng đã định hướng con đường phát triển thực lực của mình là như thế nào!

Hắn nhận ra rằng, Thần và Tiên trên cơ bản là ngang nhau! Đây không phải là suy đoán nữa mà là khẳng định!

Mỗi bên đều có ưu điểm cũng có nhược điểm riêng biệt.

Như đã phân tích trước đó, cộng thêm hiện tại hắn đã có thêm kiến thức về Tiên lộ chi tu, không có lý do gì Trần Tinh bỏ dở giữa chừng.

Trần Tinh theo dòng người rời đi, hắn không gấp gáp, làm việc rất cẩn trọng, mọi việc hắn đều tính toán kỹ càng đường lui cho bản thân.

Qua mấy năm tiếp xúc với Huyết Long Thần Vương, Trần Tinh hiện tại không khác gì một lão quái vật đội lốt thanh niên thật sự, khác xa với cái vẻ ngây ngô khi mới xuyên qua lỗ hồng thời gian trước kia.

Về cơ bản, tuổi của hắn còn nhỏ hơn Hắc Bạch Song Dạ rất nhiều, cho nên gọi là thanh niên cũng không có gì quá đáng.

Hắn tìm một nơi vắng vẻ sau đó lách mình tiến vào trong Huyết Long Giới, chiếc nhẫn cũng rơi xuống đất và được che phủ bởi các bụi cỏ.

Đây cũng chính là nhược điểm của Huyết Long Giới, rất may là bề ngoài của nó không quá bắt mắt, muốn thấy nó cũng không phải việc dễ dàng gì.

Hắn không còn Đại Thế Giới, cho nên Trần Tinh chỉ còn cách là sử dụng Huyết Long Giới như là khuôn viên để nuôi trồng linh thảo mà thôi.

Huyết Long Giới ban đầu là một kiện Chủ thần khí có tác dụng bảo vệ thần hồn, điều này cũng đã được Huyết Long Thần Vương đề cập tới, nhưng công dụng của nó còn là một kiện không gian vật phẩm có thể cho người sống ở lại sinh hoạt và tu luyện.

Chỉ là trong đây có vẻ hoang tàn và đìu hiu, phong cảnh thì bốn bề bát ngát không có sinh vật sống gì kể cả cây cỏ, cảm giác đầu tiên của hắn đối với nơi này chính là "trống rỗng".

Trần Tinh cũng không tính ở lại nơi này củng cố tu vi, dù sao khi vào nơi này thì hắn cũng đã và đang mạo hiểm, lỡ như có người lấy chiếc nhẫn đeo lên tay thì đồng nghĩa hắn sẽ không thể ra ngoài được, trừ phi hắn ở trạng thái Thần Hồn như Huyết Long. Và cơ bản Trần Tinh chưa đạt tới trình độ đó.

Trần Tinh nhanh chóng lấy ra toàn bộ robot, à không, hiện tại phải gọi bọn nó là Khôi lỗi mới thích hợp, số khôi lỗi này là hắn có được từ Rikimaru.

Việc này đã được Trần Tinh dự đoán từ đầu, hắn lập trình cho bọn nó xong xuôi thì cũng lách mình tiến ra Huyết Long Giới, việc còn lại chính là tìm một chỗ yên tĩnh khác để củng cố căn cơ.

-Ah..ah..đừng..sur huynh..muội..muội chịu không nổi nữa..lỡ có người thấy thì..ah..

-Hắc hắc, hảo sư muội, miệng thì bảo đừng mà phía dưới lại chặt như vậy, muội bảo ta phải làm sao?

Trần Tinh vừa tiến ra Huyết Long Giới liền có tiếng rên rỉ của nữ nhân cùng tiếng cười dâm dăng của nam nhân lọt vào tai hắn.

Trần Tinh nhú mày, hắn nhìn lên không trung, trời vẫn chưa tối mà hai người này lại đánh đã chiến?

Xem ra ở đâu cũng vậy, luôn tồn tại những mặt tối của nó. Thế nhưng cũng không thể trách bọn họ được, dù sao tu luyện không năm tháng, không phải ai cũng có thể cưỡng lại dục hoặc của dục vọng được.

Chính bản thân hắn cũng không dám tự nhận cưỡng lại được dục vọng, nhưng thay vì ra về đạo mạo, Trần Tinh sẽ trực tiếp tiếp nhận nó. Và vấn đề là chuyện đó phải xảy ra trên người hắn trước đã.

Hắn cũng không muốn làm phiền hoạt động nguyên thủy của hai người, hắn xoay người rời đi.

Người nữ thì đang ngất ngây nên không cảm nhận được gì, còn người nam thì giật mình phát hiện có người, y xoay mặt qua và nhìn thấy bóng lưng của Trần Tinh.

Ngay khi trong đầu y nổi lên ý nghĩ giết người diệt khẩu thì giọng nói của nữ nhân phía dưới cũng truyền tới.

-Lâm Tứ sư huynh? Sao...sao vậy?

Lâm Tứ lắc đầu cũng không tính truy cứu nữa, dù sao tiểu đệ của y vẫn còn rất cứng rắn, quan trọng hơn là y vẫn không muốn bỏ dở giữa chừng.

-Hắc hắc, không có gì, hảo sư muội, không phải muội nói đùa sao?

-Chán ghét...huynh nhanh đi...người ta còn phải trở về tắm rửa...

-Hắc hắc...

Lâm Tử nở nụ cười rồi tiếp tục công việc của mình.

Về phần Trần Tinh cũng đã tìm được một vị trí thích hợp khác.

Hắn xếp bằng ngồi xuống và bắt đầu chính thức bước chân vào con đường tu Tiên thật sự!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Tông môn đại điển

Con đường tu Tiên hư vô mờ ảo, Đạo lộ càng là chướng khí mù mịt che mắt tu sĩ, có người cho dù dành cả tuổi thanh xuân cũng không thoát khỏi kiếp phàm nhân, có người thì vì độ kiếp thất bại mà đạo tấn thân vong, may mắn hơn một chút thì thân tàn ma dại mà trở thành Thần, thành Tiên.

Nói chung là tu sĩ phải đánh đổi rất nhiều thứ để ghi tên mình trên trường sinh chi lộ.

Tuy nhiên, vẫn có một số trường hợp cá biệt.

Trần Tinh chính là một trong số đó, không tính thời gian trước hắn đã trải qua rất nhiều việc khó khăn, thách thức lớn lao kể cả việc đánh đổi mạng sống rất nhiều lần.

Chỉ tính thời gian hiện tại bắt đầu từ lúc hắn đặt chân ở thế giới tu chân huyền huyền này.

Một người bình thường không có linh lực thì mất chừng 3 năm có hơn để thoát kiếp phàm nhân đạp bước chân đầu tiên trên con đường tu luyện.

Trong vòng 10-100 năm tiếp theo là thời gian bọn họ trải qua đắng cay ngọt bùi để từ luyện khí lên đến Trúc cơ, có thể nói đây là thời gian khó khăn nhất đối với tu sĩ, đặc biệt là tu sĩ không có bối cảnh.

Đạt được Trúc cơ, tu sĩ cần phải có tài nguyên để đột phá, điều này bắt buộc bọn họ phải lựa chọn chính bản thân lịch luyện hay là gia nhập môn phái để đạt được cảnh giới cao hơn nhờ tài nguyên của môn phái đó.

Đến khi đạt thành Kim đan, tuổi trung bình của tu sĩ cũng đã 150-160 tuổi, đây cũng không phải nói ngoa, vì sao lại nói tu luyện không năm tháng? Không phải bởi vì con đường tu luyện thật sự quá khó khăn hay sao?

Cơ mà việc này dường như chẳng có ứng nghiệm trên người Trần Tinh.

Bằng chứng là việc hắn đến đây chưa được 3 ngày thì từ một người "bình thường" đạt đến Kim Đan viên mãn?

Nếu để bí mật này bị những người khác biết có hay không tranh nhau thu nhận hắn làm đệ tử?

Người nhìn ra điều này trước tiên chính là Lăng Viễn. Ông ta hiện tại vẫn đang tìm cách và có vẻ rất quyết tâm để làm cho Trần Tinh chấp nhận bái mình làm sư.

-Tông chủ đại nhân, thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo.

Thái Hư Tử đang xếp bằng trên bờ đoàn nhắm mắt dưỡng thần, nghe được câu nói của Lăng Viễn, ông ta cũng không mở mắt, nhưng tiếng nói thì kịp thời đáp lại:

-Thập trưởng lão, có chuyện gì sao?

Thập trưởng lão là cách xưng hô của Lăng Viễn hiện tại, Lăng Viễn nghe vậy liền giải bày ý nghĩ của mình:

-Tông chủ đại nhân, ngài cũng biết ta chỉ là một trưởng lão hữu danh vô thực mà thôi, cho nên đối với những người khác luôn cảm thấy tự ti, bản thân ta tự chất có hạn, cho nên việc trông mong vào mình để đột phá thì đã không có quá nhiều hi vọng, cho nên ta muốn tìm một người có tư chất để nhận làm đệ tử, nếu một ngày y toả sáng thì ta cũng được một phần vinh quang.

Lăng Viễn hơi dừng một chút, Thái Hư Từ cũng gật đầu sau đó lên tiếng đạo:

-Người nghĩ như vậy thì không sai, nhưng người tìm ta có việc gì?

Lăng Viễn không trả lời lập tức mà cung kính chấp hai tay làm lễ cúi đầu với Thái Hư Từ, ông ta giữ tư thế như vậy và nói:

-Tông chủ tại nhân xin ra mặt làm chủ giúp thuộc hạ, người đệ tử thuộc hạ ưng ý không muốn bá một Nguyên Anh kỳ nhỏ nhoi này làm sư phụ, y đưa ra điều kiện chính là lấy được Lăng Vũ thì mới chấp nhận bá ta làm sư. Việc này thuộc hạ cũng đã đề cập với Lăng Vũ, nàng ấy không phản đối, chỉ còn thiếu lời vàng ngọc của Tông chủ nữa thôi.

Thái Hư Từ nghe xong không hồi âm, ông ta tựa hồ ngủ gật một dạng, chỉ là Lăng Viễn vẫn không lên tiếng làm phiền.

Trạng thái này của hai người kéo dài 1 canh giờ, lúc này, giọng nói của Thái Hư Từ mới vang lên:

-Chuyện này ta sẽ làm chủ thay người, chỉ là...

Lăng Viễn vừa nghe dự định tạ ơn, nhưng Thái Hư Từ hơi dừng một chút rồi nói:

-Chỉ là ta có một yêu cầu, nếu như hần có gan phát ngôn muốn lấy Lăng Vũ thì nhất định phải chứng tỏ được thực lực của mình. Khi Tông môn đại điển được tổ chức, nếu hần có thể xếp 1 trong 3 hạng đầu ta sẽ ra mặt tuyên bố hôn sự này!

Nghe Thái Hư Từ nói vậy, Lăng Viễn khuôn mặt còn khó coi hơn khóc, ông ta không nghĩ tới mình chủ trương nói láo tưởng rằng sẽ thuận buồm xuôi gió, nào ngờ đây lại chính là thóp khiến ông ta không đạt được mục đích.

1 trong 3 hạng đầu? Đừng nói Trần Tinh chỉ là Trúc cơ, ngay cả Nguyên Anh kỳ như Lăng Viễn cũng không dám mơ tới, nếu thật sự hần có thể đạt được thứ hạng cao như vậy thì còn cần nhận ông ta là sư phụ để làm gì?

Đây rõ ràng là Thái Hư Từ cố ý làm khó!

Lăng Viễn trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt thì vẫn không dám ý kiến:

-Nếu không có chuyện gì, thuộc hạ cũng xin rời đi trước.

Lần này Thái Hư Từ cũng không để ý ông ta. Lăng Viễn cứ như vậy rời đi.

...

Sự việc này diễn ra trong sự không hay biết của Trần Tinh, bởi vì hần hiện tại cũng đã hoàn thành xong việc củng cố căn cơ của mình.

Hần phun ra ngụm trọc khí, sau đó đứng dậy hoạt động cơ thể.

Việc củng cố này làm hao tổn 2 ngày thời gian của Trần Tinh, hiện tại cũng đã tờ mờ sáng.

Tông môn đại điển cũng chỉ còn vài giờ nữa liền sẽ bắt đầu. Trong khoảng thời gian này, Trần Tinh cũng tắm rửa sau đó thay một bộ y phục khác rồi lên đường tiến về quảng trường.

Tông môn đại điển, hần dự định tham gia, không những thế, hần còn muốn giành được 1 trong 4 thứ hạng đầu.

Đơn giản là bởi vì, 4 người đứng đầu sẽ có cơ hội tham gia Lục Tông Đạo Điển, nghe tên cũng biết là quy mô và chất lượng sẽ tốt hơn Tông môn đại điển rất nhiều.

Vì sao hần lại tham gia nó?

Đơn giản là bởi vì, thông qua ký ức của Tần Chính, lần Lục Tông Đạo Điển này người xếp hạng 1 sẽ nhận được một thanh Hậu thiên linh bảo và vật phẩm kèm theo.

Trần Tinh không quan tâm Hậu thiên linh bảo là cái gì, hần chỉ quan tâm vật phẩm kèm theo phía sau nó, món vật phẩm này chính là Phục linh thảo...

Phục linh thảo là nguyên liệu cần thiết để hồi sinh Lâm Triều Anh mà Cầu Cầu đã từng nhắc tới.

Hần nhất định phải đạt được nó!

Trần Tinh cũng không đại dột mà hành động lỗ mãng.

Mỗi một bước đi nhất định phải nắm chắc.

Khi hần đi đến quảng trường chính thì nơi này cũng đã tụ tập rất nhiều người, việc đầu tiên chính là ghi danh.

Trần Tinh cũng nhanh chóng nhận được số thứ tự và chờ đợi đối thủ.

Vì không để mọi người nghi ngờ cũng như thắng quá áp đảo, cho nên trong vài trận đầu tiên Trần Tinh đều sử dụng "pháp thuật" Rasengan như lần trước giết chết Tần Chương để giao thủ cùng mấy người này.

Con bài nào đã lộ thì hà tất gì phải giấu diếm làm gì?

Quan trọng hơn là chỉ một chiêu này thôi cũng đủ bại tận mọi đối thủ trong vòng bảng..

-Không nghĩ tới sư đệ đã đột phá Kim đan thành công, mà còn có pháp thuật lợi hại như vậy...

Đây là tiếng nói của Bạch Dạ, với thân phận là thiên kiêu nên Hắc Bạch song Dạ kể cả Lăng Vũ đều được miễn thi đấu vòng bảng và vào thẳng chung kết.

-Sư đệ chỉ có một môn pháp thuật này thôi, bắt đắ dĩ phải tu luyện cho thành thạo, không biết tiếp tục thắng được mấy người nữa đây..

Trần Tinh giả vờ khiêm nhường.

Lúc này Hắc Dạ cũng lên tiếng, thái độ vẫn có phần khó chịu, nhưng không phải đối với hắn mà đối với người khác, người này không ai khác chính là Tần Chính:

-Hừ, không nghĩ tới tên kia lại là hạng người tham sống sợ chết phản bội tông môn mà rồi đi như vậy! Thua trong tay hắn quả thật là si nhục mà..

Bạch Dạ cười khở nhìn Trần Tinh, y cũng không biết nói thế nào cho phải.

Lệnh truy bắt Tần Chính cũng đã được ban bố, Hắc Dạ nói như vậy có lẽ là bởi vì y lại thiếu một đối thủ để luyện tay.

Chỉ là lúc này vòng bảng cũng đã kết thúc, tiếp theo chính là thi đấu vòng tròn tính điểm.

Nói là vòng tròn cũng không đúng lắm. Bởi vì đây cũng xem như là vòng thách đấu.

Vòng này sẽ có 100 người, người thứ 100 là người có tu vi thấp nhất, người này có quyền thách đấu với bất cứ người nào xếp trên mình không quá 10 thứ tự. Nếu thắng có thể thách đấu tiếp tục đến khi nào cảm thấy hài lòng hoặc không tiến lên được nữa.

Và không may Trần Tinh là người thứ 100 đó, bởi vì hắn có tu vi thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Ứng kích trường không

Việc Trần Tinh lọt đến vòng cuối cùng đã nằm ngoài dự đoán của một số người.

Kim đan mà nằm trong top 100 người mạnh nhất là điều mà bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, việc này cũng chưa từng xảy ra trước đây.

Phải biết mặc dù Thái Hư Tông đa số là Nguyên Anh kỳ trở xuống, nhưng một Nguyên Anh có thể đối đầu với hơn chục tu sĩ Kim đan là chuyện bình thường.

Vậy mà tình huống lại ngược lại, Kim đan tầng 1 có thể một đường hát vang đến vòng cuối cùng thì ngoài việc có "pháp thuật" mạnh mẽ ra thì chắc chắn người này đang che giấu tu vi.

Đây chính là suy nghĩ chung của mọi người lúc này.

-Sư đệ a, mặc dù chúng ta không phải thâm giao nhiều năm gì nhưng cũng xem như chỗ quen biết, đệ che giấu tu vi như vậy làm mọi người rất bất ngờ a.

Bạch Dạ đùa nói, có vẻ từ sau lần Trần Tinh câu nói kia, Bạch Dạ đạo tâm đã thay đổi. Trở nên cởi mở hơn rất nhiều thay vì cái vẻ đạo mạo lạnh lùng lúc trước.

Trần Tinh không trả lời, hắn cười cười cho qua chuyện và cũng không muốn giải thích gì nhiều. Mọi người nghĩ thế nào đều không quan trọng, hắn không muốn lãng phí thời gian vào những việc không đáng này.

Vạn chúng chú mục vào thân ảnh của Trần Tinh, hần âm thầm tính toán, giả sử như Thái Hư Tử đã có âm mưu gì đó, đồng nghĩa với việc nếu như hần hiện tại bại lộ thực lực thì có thể sẽ đem lại nhiều phiền phức không đáng.

Về cơ bản hần chỉ muốn có được cơ hội để trà trộn vào Lục Tông Đạo Điện mà thôi, còn về cái Tông môn đại điện này, hần chẳng hề để trong mắt.

-Ta muốn khiêu chiến người đứng đầu - Lăng Vũ.

Bước lên khán đài, Trần Tinh cất cao giọng nói, Tàn Chính đã không còn, Lăng Vũ tự nhiên được xếp hạng nhất.

Mỗi một chữ đều mạch lạc rõ ràng, nhưng câu nói này lại làm cho người khác nghe cực kỳ chói tai. Một số người không hiểu chuyện thì cười phá lên rồi nhìn Trần Tinh như nhìn thẳng điện một dạng.

Một Kim đan lại đi khiêu chiến Hợp thể? Chuyện này không đáng cười sao?

-Haha, người nên bớt ảo tưởng lại đi, không muốn mất mặt thì nhanh xuống dưới, trở về tu luyện thêm vài ngàn năm nữa rồi hần quay lại...

Đây chỉ là một câu nói có phần dễ nghe trong những câu nói tiêu cực khác của đám đông.

Những người hiểu được sự việc và chứng kiến thái độ của Lăng Vũ đối với Trần Tinh thì lập tức nắm bắt được điều gì đó.

Có người nhìn không được lên tiếng mắng:

-Người vô si! Không xứng ở trên đó, mau cút xuống đi!

Những tiếng mắng chửi đại loại như vậy, Trần Tinh hoàn toàn không để ý đến.

Các trưởng lão nhìn về phía Lăng Vũ với ánh mắt đầy nghi hoặc, nàng ta thì từ đầu đến cuối đều chăm chú quan sát Trần Tinh, không để tâm tới những ánh mắt này.

Lăng Vũ cơ thể bay lên không trung rồi nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt hần, trong lòng cũng hoài nghi về suy đoán của mình.

Liệu có phải hay không Trần Tinh muốn nhân cơ hội này diệt khẩu?

Cơ mà vừa nghĩ tới vấn đề này nàng liền ném nó sang một bên khác, bởi vì điều này khó có thể xảy ra.

Lúc này, Trần Tinh cũng mở lời trước, chỉ là hần hạ thấp giọng và nói một cách ngắn gọn vừa đủ hai người nghe được:

-Giúp ta che mắt người khác, ta không muốn bại lộ thực lực hiện tại.

Lăng Vũ nghe xong không lên tiếng, nàng không biết mục đích của Trần Tinh là gì, thế nhưng vẫn gật đầu theo bản năng.

Có lẽ ngay cả nàng cũng không hiểu vì sao mình lại giúp hần.

-Được rồi, hai người chuẩn bị..

-Khoan đã, Cổ Mặc trưởng lão, đệ tử nhận thua!

Cổ Mặc vừa chuẩn bị tuyên bố bắt đầu trận chiến, Lăng Vũ liền đánh gãy lời nói của ông ta.

Không cần phải động não suy nghĩ, ngay cả thằng điếc cũng có thể nhìn ra được Lăng Vũ là đang cố tình nhường lại vị trí cho Trần Tinh.

-Chuyện này...

Thiên vị, trắng trợn thiên vị!

Cổ Mặc trong lòng cũng bất đắc dĩ, đối với Trần Tinh, ông ta chỉ thường thức một chút mà thôi, không hơn!

Nhưng mà ông ta cũng không thể là gì khác. Quy tắc không có nói không cho phép nhận thua.

-Ta tuyên bố ngoại môn đệ tử Trần Tinh khiêu chiến thành công, đạt được danh hiệu đệ nhất. Tiếp theo chính là lượt khiêu chiến của hạch tâm đệ tử Lăng Vũ!

Lời tuyên bố của Cổ Mặc cứ như là bạt tay vào mặt những người còn lại.

Đĩ nhiên là sẽ có người không phục:

-Đệ tử không phục, rõ ràng chính là bọn họ cùng một giuộc, như vậy không công bằng!

Người thứ 99 Nguyên Anh kỳ tầng 1 đồ mắt bắt mắt lớn tiếng nói.

Thật ra không chỉ riêng y cảm thấy như vậy. Tất cả mọi người đều có chung suy nghĩ và người này nhanh miệng nói trước mà thôi.

Cổ Mặc nhìn đám đông ồn ào, ông ta hừ lạnh một tiếng.

Vội tu vi Đại thừa kỳ tầng 9, Cổ Mặc dễ dàng chỉ bằng một tiếng hừ chấn cho những người này lùi về sau mấy bước.

Lúc này ông ta mới lên tiếng đạo:

-Tu luyện vốn dĩ đã không tồn tại khái niệm công bằng, các ngươi tu luyện bằng các giành giật tài nguyên với nhau không phải sao? Đừng nói hai chữ công bằng trước mặt ta để biện hộ, nếu các ngươi có đủ thực lực thì tự đi mà khiêu chiến hắn để giành lại "công bằng"! Còn hiện tại thì ngậm miệng hết lại cho ta!

Dứt lời, Cổ Mặc cũng phát tay áo trở lại vị trí. Mọi người cũng không dám nói thêm tiếng nào nữa, bọn họ chỉ có thể quăng ánh mắt bất thiện về phía Trần Tinh rồi hung ác suy nghĩ nhất định phải khiêu chiến hắn và đánh cho hắn một trận no đòn.

Đơn giản chính là nhìn Trần Tinh "chương mắt".

-Đại trưởng lão, đệ tử muốn khiêu chiến người ở vị trí thứ 99.

Lăng Vũ đột nhiên hướng về Cổ Mặc chỉ điểm người muốn thi đấu.

Có thể nói người ở vị trí cao hơn một khi bị khiêu chiến thất bại thì đồng nghĩa với việc không thể trở lại vị trí đó cho dù có xoay chuyển chủ nhân vị trí đó thế nào đi nữa.

Mọi người đều nghĩ Lăng Vũ sẽ khiêu chiến Hắc Dạ hoặc Bạch Dạ để đạt được vị trí thứ ba và thứ hai, không nghĩ tới nàng lại khiêu chiến vị trí 99.

Như vậy để làm gì?

Đây là câu hỏi chung của mọi người nhưng rất nhanh bọn họ đều biết được ý đồ.

Bởi vì tên thứ 99 đã bị Lăng Vũ dùng pháp thuật phong bế tu vi khiến y không thể sử dụng linh lực.

Việc này khác gì y cũng mất đi cơ hội khiêu chiến những người khác? Không có tu vi lấy cái rắm gì mà khiêu chiến?

-Chuyện này, Đại trưởng lão, ngài xem...

Thái Ung thấp giọng dò hỏi Cổ Mặc. Từ khi Tần Chính bị ban lệnh truy nã, ông ta trong lòng cũng thấp thỏm bất an, chỉ là thật sự Thái Ung không muốn biểu hiện khiêm nhường trước những người khác. Cho nên Thái Ung cũng đứng ra tỏ vẻ không sợ hãi, đệ tử phản bội Tông môn không có nghĩa là sự phụ phải gánh lấy hậu quả, đây chính là lý do người lên tiếng là Thái Ung.

Cổ Mặc không trả lời, ông ta cũng đang nghĩ cách, nếu cứ tiếp tục như vậy thì lần tông môn đại điển này há chẳng phải trò đùa của hai người bọn họ.

Tuy nhiên lúc này, bờ môi Thái Hư Tử động động, hiển nhiên là ông ta đang dùng Mật pháp truyền âm cho Cổ Mặc, nội dung chính là bảo Cổ Mặc không cần phải xen vào việc này làm trễ nải thời gian.

Thái độ này cũng chứng minh, Tông môn đại điển kết quả ra sao đi nữa, Thái Hư Tử cũng không quan tâm lắm!

Trưởng lão không đứng ra, những người đệ tử cũng không thể làm gì khác chính là chấp nhận.

Diễn biến tiếp theo như vậy cho đến người thứ 4, Lăng Vũ một mình sử dụng phương thức cũ bại hết những người đó, cho dù có mở miệng nhận thua đi nữa thì bọn họ cũng không tránh khỏi việc bị phong bế tu vi.

Một Nguyên Anh kỳ làm sao có thể tránh thoát được tốc độ ra tay của Hợp thể kỳ cho được?

Trần Tinh ngồi trên ngôi vị đệ nhất trong sự căm phẫn của rất nhiều người, ngay cả Hắc Bạch song Dạ cũng bị vạ lây, bởi vì ánh mắt căm phẫn thì cũng bao quát luôn 2 huynh đệ bọn họ.

Lý do là 3 người đang ngồi thưởng thức trái cây, trong khi phía dưới nhìn biểu hiện của hai người họ cũng nhịn không được nuốt nước bọt, những trái cây này đều là "phàm vật" mà thôi, vấn đề là chúng là ăn ngon vô cùng.

Đơn giản bởi vì Hắc Bạch song Dạ chưa bao giờ thấy và thưởng thức qua. Còn về nguồn gốc sao? Nhật Bản không phải là đất nước để sản xuất ra đỉnh cấp trái cây nổi tiếng ngon bậc nhất thế giới sao?

Trần Tinh không thể không công nhận, phàm là việc gì cũng vậy, cho dù những chi tiết nhỏ nhất đôi khi cũng không thể bỏ qua.

Hắn không muốn bại lộ thực lực mới nhờ Lăng Vũ giúp, nếu hắn không biết cách tạo thiện cảm cùng Hắc Bạch song Dạ liệu có thể thoải mái "mua chuộc" hai người vị trí đầu tiên này mà không phải lộ ra thực lực hay không?

Về phần người thứ 4, Trần Tinh cũng gặp qua, chính là kẻ tên Lâm Tứ mà khi hắn từ Huyết Long Giới đi ra đang đánh đã chiến kia.

Không nghĩ tới y vậy mà đạt tới Nguyên Anh viên mãn xếp hạng thứ 4.

-Lăng Vũ sư tỷ, mặc dù ta thật sự không phải đối thủ của tỷ, nhưng tỷ muốn phong ấn tu vi của ta là điều không thể...

Y vừa bước lên lôi đài liền lên tiếng nói, sau đó còn nắm trong tay một tờ phù lục.

Lăng Vũ ngưng mắt nhìn chuẩn bị ra tay thì lập tức Lâm Tứ bóp nát tờ phù này, phù lục vừa bị huỷ liền có 3 dòng linh lực màu vàng từ lá phù này thoát ra rồi xoay tròn xung quanh người Lâm Tứ tạo một vòng bảo vệ.

Điều này khiến cho mục đích phong bế tu vi của Lăng Vũ triệt để bị phá.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Tứ đắc ý, sau đó y cười phá lên, biểu hiện rất vui vẻ:

-Hahahaha, thế nào sư tỷ? Haha...ta chịu thua.

Y cười một lúc rồi nhanh chóng nhận thua. Thế nhưng bộ dáng vui mừng của Lâm Tứ trông cứ như y mới là người thắng cuộc vậy.

Y nhanh chóng nhìn về phía Trần Tinh, sau đó còn liếm liếm môi, nụ cười đắc chí vẫn không tắt.

Hiện tại mọi người mới biết ý đồ của Lâm Tứ là gì.

*Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Hôn sự ngoài ý muốn

Nhìn nụ cười có phần đắc ý của Lâm Tứ, Trần Tinh chỉ có thể âm thầm lắc đầu.

Nghĩ hắn là quả hồng mềm hay sao? Có thể tùy ý bóp chết lúc nào cũng được?

Lăng Vũ hướng mắt nhìn Trần Tinh tựa như muốn nói nàng cũng không có cách nào.

Đối phương đã có chuẩn bị từ trước, cho dù động tác của nàng có nhanh đến đâu cũng không theo kịp lời nói đối phương.

Thật ra ngay khi Lâm Tứ sử dụng Hộ thân phù lục thì Lăng Vũ đã nghĩ lập tức đánh cho y trọng thương.

Nhưng đáng tiếc Lâm Tứ không phải người ngu mà không nhìn ra được, y đã nhanh chóng nhận thua và hiện tại Lâm Chính là người đang xếp ở hạng thấp nhất.

-Đại trưởng lão, hiện tại đệ tử có phải là người được quyền khiêu chiến hay không?

Lâm Tứ hướng Cổ Mặc lên tiếng, Cổ Mặc cũng không trả lời y mà nhẹ gật đầu.

Thấy vậy, Lâm Tứ liền phi thân lên lôi đài sau đó nhìn về phía Trần Tinh.

-Lâm sư huynh uy vũ! Lâm sư huynh mau cho tên phế vật đó một bài học!

Còn chưa đợi Lâm Tứ mở miệng thì phía dưới cũng đã nhin không được lớn tiếng cổ vũ.

Bọn họ thấy chương mắt Trần Tinh đã lâu, cho nên nhìn hắn cứ như nhân vật phản diện là điều đương nhiên.

Thuận theo mọi người, Lâm Tứ cũng hướng về phía Trần Tinh lên tiếng:

-Sư đệ, không ngại cùng huynh chỉ giáo vài chiêu chứ?

Lâm Tử hí hóp cười, nụ cười ẩn chứa sự giả tạo lộ rõ.

Có thể từ đầu Lâm Tử đã mang trạng thái phấn khởi tham gia Tông môn đại hội này, bởi vì không có Tần Chính, y liền xếp thứ 4, mặc dù không phải là hạch tâm đệ tử nhưng Lâm Tử sẽ có tư cách tham dự Lục Tông Đạo Diễn.

Lâm Tử không quan tâm Lục Tông Đạo Diễn vì y thừa biết khả năng của mình tới đâu, nhưng trước khi Đạo Diễn đó được diễn ra, Tông môn sẽ cho phép 4 người đầu bảng vào cấm địa môn phái để tu luyện 3 ngày.

Và đây mới là thứ mà Lâm Tử hướng tới, y đang là Nguyên Anh viên mãn, có thể sau khi đạt được cơ hội này y liền có thể đột phá.

Thử hỏi cơ hội này Lâm Tử làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Cho dù y đánh bại Trần Tinh đoạt danh đệ nhất và bị Hắc Dạ hoặc Bạch Dạ đánh bại đi nữa thì y thấp nhất vẫn đạt vị trí thứ 3. Cơ hội vẫn luôn là rất lớn.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử càng tươi cười rạng rỡ hơn nữa.

Trần Tinh nghĩ nghĩ, hần mặc niệm trong lòng điều khiển hệ thống xuất ra hình ảnh mà mình đã từng trông thấy rồi mã hoá lưu nó vào trong camera.

Đừng nên nghi ngờ về khả năng của hệ thống, nó là Toàn năng! Những việc vặt vãnh này chẳng có gì đáng nhắc tới.

Mọi người chăm chú nhìn theo từng bước chân của Trần Tinh, ai nấy đều háo hức chờ đợi hần bị đánh lăn lê bò lếch, không gượng dậy được.

Lâm Tử càng là háo hức hơn cả và cũng đã chuẩn bị ra tay khi Trần Tinh vào tầm. Chỉ là lúc này, Trần Tinh lấy ra một vật màu đen không biết là vật gì, hần ần ần gì đó sau đó ném cho Lâm Tử.

Y theo bản năng dự định né tránh, thế nhưng những hình ảnh mơ hồ loé lên khiến Lâm Tử đưa tay ra bắt lấy nó.

Âm thanh, hình ảnh vô cùng sinh động khiến Lâm Tử mặt mày tái mét, không cần đề cập đến cũng đã biết là gì.

Những hình ảnh này nếu bị truyền ra, đừng nói chi đến việc được tiếp tục ở lại nơi này, mặt mũi mất hết có hay không bị sư huynh đệ phi nhổ?

Tông môn không ngăn cấm kết đôi đạo侶, nhưng tuyệt không cho phép mối quan hệ mờ ám này, bởi vì tất cả tu sĩ đều xem trọng sĩ diện.

Lý giải cho việc này đó là tín niệm của bọn họ, trong mắt mọi người, tiên nhân phải là người đức cao vọng trọng, phẩm hạnh càng phải là đoan chính, đó chính là chuẩn mực mà tu sĩ tu tiên hướng tới.

Lâm Tử đang dự định phá huỷ vật phẩm này thì thấy trong tay Trần Tinh đang cầm một vật khác y chang như vậy.

Y biết bản thân mình đã bị nắm thóp, không có thời gian truy cứu vì sao Trần Tinh lại có những hình ảnh này, Lâm Tử mở miệng:

-Sư đệ, vật này kể cả vật trong tay đệ rất quan trọng với ta, không biết làm thế nào đệ mới có thể nhường lại cho ta thứ này?

Trần Tinh cười cười, hần nhìn Lâm Tử rồi thấp giọng nói:

-Sư huynh là người thông minh, ắt hẳn phải đoán được chứ?

Lâm Tử nghe xong trong lòng cũng nổi giận, chi là y cố tỏ ra bình tĩnh, hít sâu một hơi, Lâm Tử nhìn Trần Tinh nói:

-Sư đệ xem không còn cách nào khác sao? Làm như vậy có phải hay không quá tuyệt tình?

Trần Tinh không muốn dây dưa, hần trở mặt dứt khoát:

-Sư huynh lời ấy sai rồi, chúng ta cũng không có tình cảm thâm giao gì, như vậy thì sao gọi là tuyệt tình cho được?. Được rồi, nếu sư huynh không muốn thì ta cũng đành phải để mọi người thương thức một chút phong thái uy mãnh của huynh..

Dứt lời, Trần Tinh liền biểu lộ thái độ như muốn cho mọi người thấy chứng kiến hình ảnh này một dạng.

-Ngươi..

Lâm Tử tức giận nói không nên lời, nhưng nổi sợ thì lại lớn hơn, y gấp gáp thoả thuận:

-Sư đệ đừng, được rồi ta đồng ý rút lui là được.

Sau đó Lâm Tử nhìn về phía Cổ Mặc rồi cất cao giọng nói:

-Đại trưởng lão, đệ tử tự thẹn không bằng, đệ tử nhận thua..!

-Cái quý gì vậy? Tại sao không đánh? Lâm sư huynh bị trúng tà sao?

Cổ Mặc còn chưa lên tiếng thì phía dưới đã truyền tới tiếng nghị luận sôi nổi, bởi vì khán đài khoảng cách cũng không phải là gần, cùng với đoạn đối thoại ngắn ngủi của hai người đều là thấp giọng nói, cho nên những người khác không hề nghe được.

Cổ Mặc mắt mù nhưng tai rất thính, chỉ là ông ta cũng không hiểu hai người đang nói cái gì, vả lại Thái Hư Tử đã căn dặn không cần quan tâm quá nhiều, kết quả thế nào cũng được, nên Cổ Mặc cũng không tội gì mà truy cứu.

Ông ta đứng ra tuyên bố:

-Người khiếu chiến tự nhận thua, hiện tại đệ tử ngoại môn Trần Tinh vẫn giữ ngôi vị đệ nhất, Bạch Dạ, Hắc Dạ, 2 người có muốn khiếu chiến hán không?

Bạch Dạ, Hắc Dạ nghe vậy liếc nhìn nhau sau đó cũng hướng về Cổ Mặc lắc đầu:

-Hồi Đại trưởng lão, chúng đệ tử không muốn khiếu chiến.

Cổ Mặc thở dài một hơi sau đó tuyên bố Tông môn đại điển kết thúc.

Về phần Lăng Vũ thì bị Cổ Mặc trực tiếp không đếm xỉa tới. Ông ta cũng tước luôn quyền khiếu chiến của nàng và tuyên bố chấm dứt lần Tông môn đại điển này.

Điều này là dĩ nhiên, thử hỏi Tông môn đại điển của một Tông phái vậy mà bị một nữ nhân làm đảo lộn hết khiến nó trở thành một trò cười, như vậy còn đây dựa để làm gì? Hạng 1 hay 4 thì có gì khác nhau?

Đây là suy nghĩ của Cổ Mặc, nhưng đối với người khác thì hạng 1 và 4 thì khác xa một trời một vực.

Người này không ai khác chính là Lăng Viễn, ông ta không thể tin việc này lại diễn ra theo chiều hướng như vậy.

Lăng Viễn khom người thấp giọng hướng về Thái Hư Tử nói:

-Tông chủ đại nhân, người mà thuộc hạ vừa ý chính là hán...

Lúc này, Thái Hư Tử cũng từ từ mở đôi mắt ra, ông ta nhìn về thân ảnh Trần Tinh đang cười nói cùng Hắc Bạch song Dạ và Lăng Vũ rồi mở miệng nói với Lăng Viễn:

-Việc này ta đã biết.

Sau đó, Thái Hư Tử thân hình bay lên không trung và rơi xuống bên cạnh Cổ Mặc ngay giữa khán đài trong lúc sư đệ mình chuẩn bị tuyên bố bảo mọi người giải tán.

Hành động này của Thái Hư Tử làm cho mọi người hiếu kỳ và chăm chú quan sát.

-Nhân dịp Tông môn đại điển này, vừa vặn ta muốn tuyên bố với tất cả trên dưới đệ tử Thái Hư Tông một việc. Như các người đã biết, trong mấy ngày trở lại đây, Thái Hư Tông trải qua rất nhiều "điềm gở" làm cho lòng người bất an. Thế nên ta quyết định tổ chức một chuyện vui để xua đuổi "điềm gở" này cũng như để cho mọi người có thời gian thả lỏng tâm thái diệt trừ tâm ma.

Thái Hư Tử dừng một chút, sau đó ông ta nhìn về phía Trần Tinh cùng Lăng Vũ rồi nói tiếp:

-Ta cảm thấy đệ tử Trần Tinh cùng đệ tử Lăng Vũ rất tâm đồng ý hợp, cho nên ta đứng ra làm chủ tổ chức hôn lễ cho 2 người ngay tối nay, chính thức tuyên bố hai người bọn họ kết thành đạo侶, cùng nhau tu luyện tấn đạp tiên lộ.!

-Rắc~

Thái Hư Tử vừa dứt lời thì chén trà trong tay Trần Tinh cũng bị hán bóp vỡ vụn, hán mở to mắt nhìn thân ảnh tiên phong đạo cốt này rồi âm thầm nghiền răng.

Trần Tinh giờ phút này chỉ muốn mắng lớn một tiếng

Moá nó, cái gì gọi là tâm đồng ý hợp? Có cần phải quá đáng như vậy hay không?

Đừng quên Trần Tinh không muốn người khác sắp xếp bài bố cuộc đời của mình.

Riêng Lăng Vũ cũng cảm thấy bất ngờ, nàng không nghĩ tới Thái Hư Tử lại nói ra những lời này, là người thông minh, Lăng Vũ nhanh chóng hiểu được ngọn nguồn của vấn đề.

Nàng cũng không quá phản đối, không phải vì nàng thích hay có tình cảm gì với Trần Tinh mà bởi vì một nguyên do khác!

Bất quá, khi nàng liếc nhìn hán thấy Trần Tinh sắp bão nổi thì lại truyền âm nhắc nhở:

-Đừng mạnh động, ngươi nên suy nghĩ kỹ càng, ta không biết mục đích của ngươi là gì nhưng có điều Tông chủ hiện tại rất khác, nếu ngươi cãi lời ông ta nhất định không phải chuyện nhỏ.

Trần Tinh nghe xong thì bàn tay càng siết chặt hơn nữa, mảnh vỡ ly trà cũng đã bị hán nghiền thành phần vụn.

Thế nhưng vì đại cục, Trần Tinh chỉ có thể chấp nhận việc này.

-Ồ, không nghĩ tới đệ tử Trần Tinh lại tỏ ra phản kích như vậy, xem ra quyết định mai mối của ta rất chính xác, được rồi, mọi người cùng nhau tiến tới chúc mừng 2 người bọn họ đi. Tối nay Thái Hư Tông sẽ chiêu đãi yến tiệc thật hoành tráng!!!

Các nam đệ tử khác nghe Thái Hư Tử nói vậy cũng thầm mừng một tiếng, lòng thì đau như dao cắt, nước mắt nuốt ngược vào trong nhìn nữ thân của mình lên "xe bông" mà mặt còn phải tươi cười tiến tới chúc mừng.

Những người này không dám cãi lại hay lên tiếng không phục.

Đơn giản là bởi vì bọn họ không có thực lực. Quan trọng hơn là bọn họ không "may mắn" như Trần Tinh!

Đúng là "may mắn" khi mà khuôn mặt của hán còn khó coi hơn khóc!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Động phòng

Trần Tinh hầu như không thể nào chịu đựng được nữa, cơ hồ nếu như ở lại đây thêm một giây một phút nào thì hán không chắc bản thân mình còn có thể giữ vững bình tĩnh được.

Hán đứng lên rồi nhanh chóng viện cớ về chuẩn bị chỉnh chu trang phục, sau đó hán rời đi trong ánh mắt "chúc phúc" của mọi người.

Riêng Lăng Vũ cũng không biểu hiện gì quá nổi bật, vẫn là khuôn mặt điềm tĩnh cùng bình thản trước mọi việc.

Không vui cũng chẳng buồn, lòng không gợn sóng, đây không phải là Lăng Vũ giả vờ, mà cơ bản là vậy.

Trần Tinh rời đi, Hắc Bạch song Dạ cũng đi theo phía sau hán, Bạch Dạ lên tiếng:

-Sur đệ, ta thấy hình như đệ không vui lắm thì phải? Chẳng lẽ đệ cũng đi theo con đường vô tình đạo?

Bạch Dạ thốt lên một câu như vậy khiến Trần Tinh cũng lười trả lời, hán chỉ lắc đầu sau đó cứ như vậy rời đi.

Hắc Dạ kéo cánh tay đại ca mình sau đó nhìn y tựa như muốn hỏi: "Đại ca, huynh trở nên ngu ngốc từ khi nào?"

Chứng kiến ánh mắt ấy, Bạch Dạ chợt tỉnh, y cũng không dây dưa nữa mà cùng đệ đệ mình rời khỏi.

Lúc này, Trần Tinh đi tới một nơi hẻo lánh, sau đó hán lên tiếng:

-Lâm sư huynh, có thể đi ra được rồi!

Hán vừa dứt lời thì không gian phía sau lưng hán cũng bắt đầu vặn vẹo biến ảo, một ngọn lửa màu xanh bốc lên nuốt chửng tờ phù lục.

Bấy giờ, thân hình của Lâm Tứ cũng hiện ra.

Trần Tinh nhìn mà lòng cũng tấm tắc ngợi khen.

Đơn giản bởi vì môn đạo này qua mắt được hán, thật sự mà nói thì Trần Tinh không hề xác định chính xác được vị trí của Lâm Tứ, hán chỉ có thể dựa vào cảm giác của bản thân để biết có người theo dõi mình.

Hán cũng không muốn quá xoáy sâu vào vấn đề này. Dựa vào ngoại vật để mạnh lên chỉ là tiểu đạo, bản thân siêu việt mới là đại đạo mà Trần Tinh hướng tới.

-Sự đệ quả nhiên không đơn giản, chẳng lẽ đệ không sợ ta giết người diệt khẩu hay sao?

Lâm Tứ hí hóp mắt nhìn Trần Tinh mở miệng đạo, y cũng đã có ý định này, chỉ là Lâm Tứ vẫn còn đang phân vân.

Trần Tinh thái độ thản nhiên, hẳn cũng không muốn phí thời cùng Lâm Tứ nói chuyện, nếu không phải hẳn vì không muốn bại lộ thực lực lúc này phá hủy đại sự thì Trần Tinh cũng không đưa ra hạ sách này.

Về phần Lâm Tứ cũng chỉ là một Nguyên Anh viên mãn mà thôi, không đáng Trần Tinh để tâm.

Ngay cả Hợp thể kỳ tăng 7 Tàn Chính cũng bị Trần Tinh chớp mắt giết chết, nói chi là Lâm Tứ?

-Đây là thứ huynh cần, ta nghĩ sư huynh cũng không ngu ngốc mà ra tay lúc này, không còn chuyện gì, ta đi trước.

Trần Tinh tiện tay ném luôn cái camera về phía Lâm Tứ, sau đó hắn rời đi mà không cho y cơ hội mở lời.

Lâm Tứ đương nhiên không dự định cứ như vậy rồi thôi, ai biết được Trần Tinh còn giữ cái nào tương tự nữa hay không?

Lâm Tứ ta chuẩn bị ngăn cản thì bỗng chốc y cảm thấy lạnh cả tóc gáy, cả người căng cứng như rơi vào hầm băng vạn năm một dạng.

Trong lòng Lâm Tứ sinh ra ý nghĩ, nếu như y đứng ra cản đường đi Trần Tinh nhất định sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Động tác của y cũng dừng lại, đến khi Trần Tinh bóng dáng khuất đi thì lúc này cảm giác nguy hiểm mới tan biến.

Lâm Tứ thở phào một hơi, sau lưng của y cũng đã ướt một mảng, dĩ nhiên Lâm Tứ sẽ không cho là cảm giác nguy hiểm này đến từ Trần Tinh mà đến từ người khác. Bởi vì chỉ có như vậy mới giải thích được cảm giác vừa rồi thôi, y ta cũng không suy nghĩ nhiều nữa sau đó cũng rời đi. Chuyện này tới đây xem như chấm dứt.

Đối với Trần Tinh, lúc này hắn thật sự cảm thấy rất phiền lòng.

Phục linh thảo thật sự quan trọng với hắn, tương lai hắn không biết có thể tìm thấy loại thảo dược này hay không. Cho nên cơ hội này Trần Tinh phải nắm chắc trong tay.

Nghĩ tới cảnh tượng Lâm Triều Anh chết đi trong khi bản thân mình không thể làm gì, Trần Tinh liền không có gì do dự hay cảm thấy phiền muộn nữa.

Hiện tại hắn chỉ chịu thiệt một chút thì chuyện này có đáng gì?

Nếu như những người khác biết được suy nghĩ của hắn lúc này không biết có hay không thay phiên nhau phi nhỏ hắn đến chết?

Hiện tại trời cũng đã dần dần tối đi, thời gian tổ chức hôn lễ cũng sắp tới.

Người tu đạo không có quá nhiều lễ nghi như phàm nhân, có đôi khi chỉ cần hai người bọn họ chính miệng thừa nhận thì đã được xem là đạo lữ mà không cần phải tổ chức bất cứ lễ nghi gì.

Như Thái Hư Từ đã nói, có thể việc tổ chức hôn lễ này chỉ nhằm mục đích "xoa dịu" cái chết của hơn 600 nghìn đệ tử do ông ta giết mà thôi.

Trần Tinh cũng chẳng quan tâm lắm, dù sao hắn chỉ muốn chuyện này nhanh kết thúc và Lục Tông Đạo Diễn mau chóng diễn ra.

Quảng trường hiện tại cũng đã tập trung rất đông người, bọn họ tới đây không phải vì chia vui với ai kia mà là không thể không tới.

Trên khán đài, Thái Hư Từ cùng những trưởng lão đã có mặt, nhưng mà 2 nhân vật chính vẫn chưa thấy xuất hiện, điều này cũng khiến mọi người cảm thấy có phần không vui.

-Sư huynh, hay là để ta sai người đi tìm bọn họ?

Cổ Mặc lên tiếng, ban đầu ông ta còn xem trọng Trần Tinh, thế nhưng hiện tại thì hào cảm ít ỏi cũng đã không còn. Có lẽ là bởi vì ông không thích loại người gian lận để dành chiến thắng.

Thái Hư Từ nghe vậy cũng bình thản nói:

-Không cần, bọn họ đã tới.

Vừa dứt lời, trên không trung cũng đã xuất hiện một đạo thân ảnh đang bay đến, y phục màu đỏ tươi phấp phới bay trong gió cùng với một trường mỹ dung hiện ra trước mắt mọi người khiến cho ai nấy cũng phải ngược nhìn.

Nam thì lộ vẻ si mê không rời nổi mắt, nữ thì một bộ ước ao ghen tị.

Lăng Vũ nghẹn ngào rơi xuống khán đài, sau đó nàng hướng về phía Thái Hư Từ cùng mọi người thi lễ:

-Đệ tử tham kiến Tông chủ và các vị trưởng lão.

Thái Hư Tử nhẹ gật đầu:

-Không cần đa lễ, Lăng Vũ, hôm nay là ngày vui của con, người làm Tông chủ này cũng cảm thấy rất vui, ta có một món lễ vật nhỏ tặng cho con, xem như lời chúc phúc của ta.

Thái Hư Tử vừa nói vừa xuất ra một chiếc bình nhỏ, chiếc bình này được trạm khắc rất tinh xảo, xung quanh nó còn toả ra linh khí nhẹ nhẹ. Hiển nhiên vật bên trong cũng không phải phàm vật.

Lăng Vũ biểu hiện không quá vui mừng, nài tạ ơn một tiếng rồi cũng thu vào mà không cần xem xét nó là gì.

Hành động này cũng làm cho Thái Hư Tử gật đầu tán thưởng.

Chưa nói đến vật bên trong là gì, thế nhưng giả sử Lăng Vũ sau khi tiếp nhận liền kiểm tra, nếu như vật phẩm đó trân quý há chẳng phải làm cho người khác sinh lòng ghen tị?

Còn nếu như quá tầm thường sẽ khiến mọi người cười nhạo Tông chủ như ông ta quá keo kiệt hay sao? Mặc dù không biểu hiện ra mặt nhưng chắc gì lòng họ không nghĩ đến?

Phía dưới quảng trường cũng bỗng nhiên nổi lên tiếng nghị luận, mọi người từ từ tách ra con đường, thân ảnh Trần Tinh cũng từ từ hiển hiện

Hắn đi từng bước tới khán đài trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Bởi vì hiện tại trông Trần Tinh rất khác.

Chính xác phải nói là rất có dáng vẻ của tiên nhân.

Lúc trước khi xuất hiện trước mặt mọi người, vì để giảm bớt đi sự chú ý của người khác, hắn luôn dùng một bên tóc che khuất 1/3 bên mặt.

Điều này làm cho mọi người cứ nghĩ Trần Tinh cũng không có gì nổi bật lắm. Thế nhưng hiện tại sau khi chỉnh chu lại dáng vẻ.

Giương mặt hơi thuôn dài và cân đối hai bên, điểm dừng là chiếc cằm hơi nhọn, đôi mắt to tròn trong suốt như nhìn thấu thể gian vạn vật, chân mày không quá rậm cũng không quá nhạt nằm ngay ngắn hai bên lấy ấn đường làm tâm, sống mũi cao và thẳng tắp, làn da trắng trẻo không tỳ vết nhưng lại không thiếu vẻ cương nghị của nam nhân. Tóc dài được đánh gọn gàng phía sau vừa mang phong thái tiêu dao vừa trang trọng.

Nếu đối với Lăng Vũ là một trương mỹ dung, thì đối với Trần Tinh phải gọi là mỹ nam tử.

Phong thái này đập vào mắt mọi người làm cho bọn họ cảm giác Trần Tinh chính là người bề trên không dám xem thường.

Tất cả chỉ có thể dõi theo bước chân của hắn mà ở phía dưới ngưỡng vọng.

Lúc này, Trần Tinh cũng đã đến phía trước khán đài, hắn hơi nhún người phi lên vừa vịn đứng bên cạnh Lăng Vũ và hướng mấy người Thái Hư Tử thi lễ.

Thái Hư Tử cũng rất hài lòng với biểu hiện của Trần Tinh. Ông ta cũng nhanh chóng tuyên bố kết hợp Trần Tinh cùng Lăng Vũ là đạo lữ.

Việc tiếp theo chính là tổ chức tiệc tùng, nếu tâm trạng vui vẻ thì không có gì để nói, đằng này Trần Tinh kể cả Lăng Vũ một bộ mặt y chang nhau, cả hai người đều không hề nở một nụ cười.

Tình hình này kéo dài đến khi tàn tiệc và kết thúc bằng việc Trần Tinh cùng Lăng Vũ trở về động phòng.

Chỉ có điều có một việc diễn ra mà hai người không hề hay biết. Đó chính là kế hoạch của Lăng Viễn đã được thực hiện thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Cấm địa

Trần Tinh cùng Lăng Vũ trên đường trở về cũng đã thỏa thuận từ trước, cả hai người thật ra cũng không tồn tại tình cảm gì với nhau.

Điều này là hiển nhiên bởi vì trên cơ bản 2 người đều có mục đích riêng.

Trở về phòng đã được chuẩn bị sẵn, Trần Tinh cùng Lăng Vũ mỗi người một góc không ai làm phiền ai tiến hành đả tọa tu luyện.

Sau 1 canh giờ, không hiểu sao cơ thể Trần Tinh bốc lên một luồng hỏa diễm không tên, cả người hần nóng ran, cảm giác bức rút và khó chịu khiến hần không thể tiếp tục trạng thái mình tưởng được nữa.

Hần mở mắt ra, đập vào mắt hần chính là một ngum hương khí phả vào mặt, khuôn mặt ướt át, ánh mắt to tròn long lanh của Lăng Vũ ngay sát trước mặt hần.

-Ta..ta cảm thấy rất khó chịu..

Trần Tinh không phải kẻ ngu, hần ngay lập tức biết được 2 người bị người tính kế.

Nếu như là lúc trước, khi đối mặt với trường hợp này, ắt có lẽ hần sẽ không kiềm chế lại được dục vọng của bản thân mà tiến hành cùng nàng song tu.

Chỉ là trải qua năm tháng “cô độc và dằn vặt” Trần Tinh hiện tại tâm tính cũng đã trở nên kiên định hơn khi đứng trước nữ nhân.

Dù nàng có đẹp đến đâu, đã không tồn tại tình cảm thì hần cũng không có lý do gì lợi dụng lúc người gặp khó?

Quan trọng hơn hết chính là việc hần còn nợ nàng những 2 ân tình, mặc dù có thể xem nó không phải đáng kể lắm, nhưng Trần Tinh vẫn không muốn thiếu nợ người nào, đặc biệt là nữ nhân, bởi vì hần đã thiếu nợ quá nhiều nữ nhân và chưa hoàn trả được.

Nói đến xuân dược, Trần Tinh rất có duyên với nó khi công pháp chính hần tu luyện là một công pháp song tu, người nữ nhân đầu tiên hần quan hệ cũng thông qua xuân dược. Nói chung xuân dược là thứ Trần Tinh vừa yêu vừa hận.

-Cô vẫn còn tỉnh táo chứ? Cô có nghe ta nói gì không?

Bản thân hần cũng đang rất kiềm chế được lực phát tác, dĩ nhiên người hạ “độc” không chỉ hạ riêng Lăng Vũ không, mà còn có hần trong đó.

Chỉ là do quá quen thuộc với loại độc này nên cơ thể Trần Tinh có kháng tính cao hơn Lăng Vũ mà thôi.

Lăng Vũ giờ phút này nào đâu còn tỉnh táo, nhất là khi trải qua những năm tháng dài cô độc, nó cứ như là một kíp nổ làm nàng đánh mất lý trí, đánh mất bản tính một dạng.

-Ta muốn...

Lăng Vũ bỗng chốc như hóa “điên”, nàng thốt lên một câu không đầu không đuôi rồi lao lên ra sức ôm lấy Trần Tinh.

Cơ bản Lăng Vũ chưa trải qua sự đòi cho nên chỉ biết ôm chặt lấy hần rồi vận vẹo cơ thể của mình, y phục của mình nàng cũng tự tay xé rách một mảng lớn, lộ ra tuyết trắng da thịt.

Trần Tinh cũng nhanh chóng nghĩ cách, xuân dược bản chất không phải độc tố nên không có giải dược, nó chỉ xem như là một loại dược liệu kích thích ham muốn của cơ thể đối với dục vọng mà thôi.

Nhưng điểm quan trọng là Lăng Vũ không phải phạm nhân, nếu sử dụng cách thông thường đánh ngắt xiù nàng có hay không làm nàng bị dục vọng thiêu đốt ảnh hưởng căn cơ hoặc chết đi?

Ngay lúc này, âm thanh thờ dài của Huyết Long Thần Vương vang lên:

-Nhóc con, ta tự hỏi đã dạy cho ngươi rất nhiều việc, dạy cho ngươi những cách xử lý khi đối mặt với nghịch cảnh, dạy cho ngươi những kinh nghiệm khi gặp tình huống éo le, nhưng lại bỏ quên dạy cho ngươi điều cơ bản nhất của Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh...

Âm thanh như hồi chuông cảnh tỉnh Trần Tinh, hần nhanh chóng mặc niệm:

-Dâm long, ý của ngươi là Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh có thể giúp được nàng ấy?

Huyết Long Thần Vương gật đầu trả lời:

-Không sai, công pháp này chính là khắc tinh của xuân dược, bởi vì về cơ bản nó chính là tổ tông của xuân dược.

Trần Tinh nghe xong cũng im lặng không phản bác, nhớ lần trước hần sử dụng Long phượng chi khí để đưa vào người Tiểu Long Nữ ngăn cản nàng tình táo phá hủy quá trình trị liệu, hiện tại hần có thể lợi dụng chân khí đó một lần nữa để giúp Lăng Vũ tỉnh táo.

Không cần Huyết Long chỉ cách thế nào, Trần Tinh đã có thể tự hành động, ngộ tính của hần hiện tại cũng rất cao, những vấn đề nhỏ nhặt này không đáng nhắc tới.

Trần Tinh đưa long phượng chi khí vào cơ thể Lăng Vũ, do có tính kích phát dục vọng mạnh hơn, nên long phượng chi khí đã đồng hóa luôn loại xuân dược mà Lăng Vũ trúng, việc còn lại chính là Trần Tinh nhanh chóng rút trở lại long phượng chi khí đó ra thôi.

Ngay khi hần vận dụng Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh thì bản thân xuân dược trong cơ thể hần cũng đã được hóa giải.

Lúc này, Lăng Vũ cũng từ trong mê man tỉnh táo lại, đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt tuấn lãng của Trần Tinh đang chăm chú nhìn mình, vấn đề là nửa người trên của nàng cũng đã không mảnh vải che thân, các mảnh vải vụn vương vãi khắp nơi, 2 bánh thịt trắng tuyết căng mọng cũng đã lộ rõ trước mắt hắn.

Lăng Vũ khuôn mặt hồng hồng, tay trái nàng nhanh chóng chắn ngang che đi 2 hạt đậu hồng căng cứng kia, nhưng vẫn không thể che hết và để lộ ra đoàn thịt trắng mịn vì cơ bản là nó quá to, tay còn lại thì tặng cho Trần Tinh một cú tát.

-Ba~

Âm thanh giòn vang to rõ vang lên bên trong hi phòng.

Trần Tinh không né không tránh, đây không phải vì hắn tránh không kịp hay là động tác của Lăng Vũ quá nhanh, mà là hắn không muốn tránh.

Gương mặt không hề cảm thấy đau đớn nhưng vẫn nổi lên dấu ấn bàn tay thấy rõ 5 ngón, ánh mắt hắn trong suốt không tạp chất chiếu thẳng Lăng Vũ rồi bình thân nói:

-Hiện tại ta chỉ còn nợ cô 1 ân tình.

Dứt lời, Trần Tinh cời ra lớp ngoài y phục của mình rồi đặt nó xuống trước mặt Lăng Vũ, sau đó hắn tự giác chuyển sang một bên khác tiếp tục tu luyện.

Hành động này cũng làm cho Lăng Vũ sững lại thân hình, nàng cũng từ trong kinh hoàng hồi phục lại tỉnh táo và nhớ lại mọi chuyện.

Dù đã hiểu ra được vấn đề, nhưng người thiệt thòi vẫn là nàng, cho nên Lăng Vũ cũng không xin lỗi Trần Tinh mà ở một bên khác đề phòng hắn.

Trần Tinh cũng không muốn truy cứu việc này, bởi vì hắn đã biết người ra tay là ai, hắn cũng đã đoán ra được mục đích của ông ta.

Điều này không đáng kể, tâm trí của hắn hiện tại đều dồn về phía Lục Tông Đạo Điển kia.

Một đêm “hỷ sự” cứ như vậy trôi qua.

...

Sáng ngày tiếp theo, Thái Hư Tử chiếu theo thường lệ cho người gọi Trần Tinh cùng Lăng Vũ tiến hành ban thưởng cùng với Hắc Dạ và Bạch Dạ.

Phần thưởng cho bọn họ dĩ nhiên chính là 3 ngày được tu luyện bên trong cấm địa.

Về vấn đề này, Trần Tinh thông qua ký ức của Tàn Chính cũng biết được.

Cấm địa thật chất là nơi mà linh mạch được trận pháp bảo vệ, còn về phần linh mạch chính là nguồn gốc của linh dịch. Linh dịch thì bị bào mòn theo thời gian chuyển hóa thành linh khí.

Quá trình bào mòn diễn ra rất lâu, cho nên một linh mạch nhỏ cũng có thể duy trì một Tông môn hàng nghìn năm.

-Được rồi, sắp tới ta sẽ thi pháp mở ra đại trận, 4 người các người nhanh chóng vào trong tu luyện, sau khi đến thời gian quy định, lệnh bài này sẽ sáng lên, các người có nửa khắc thời gian để ra ngoài, nếu không thì...

Cổ Mặc là người được giao nhiệm vụ dẫn 4 người đi vào cấm địa, tuy mù nhưng rất may là ông ta vẫn có thể dẫn mọi người đến nơi cần đến. Trần Tinh cũng thần phục về khả năng này của Cổ Mặc.

Sau khi quanh co đi qua rất nhiều trận pháp phòng ngự, Trần Tinh cùng những người còn lại cũng đứng trước một vách đá lớn dựng thẳng đứng.

Ông ta tay thủ thế làm các động tác kỳ hoặc bắt đầu niệm pháp quyết. Trước mắt vách đá gọn sóng sau đó cứ như bị một bàn tay vô hình xé toạc ra vậy, một màn đen kịt trước mắt hắn.

-Các người cầm theo lệnh bài...

Hắc Dạ song Dạ kể cả Lăng Vũ đều nhanh chóng làm theo lời nói của Cổ Mặc, có thể là bọn họ cũng đã quá quen thuộc nơi này, cho nên gương mặt của bọn họ cũng tỏ ra rất bình thân mà đi vào trong.

Riêng về Trần Tinh, hắn chậm hơn 3 người 1 nhịp, đơn giản chính là hắn đang dùng hệ thống để ghi nhớ các động tác vừa rồi của Cổ Mặc.

-Người còn đứng đây làm gì? Còn không mau vào trong?

Cổ Mặc thái độ lạnh nhạt, Trần Tinh thấy vậy cũng vâng một tiếng sau đó tiến vào bên trong.

Trận pháp này ngoài có chức năng phòng ngự còn có tác dụng chống bào mòn linh khí, Trần Tinh cảm thấy rất tốt cho nên học lỏm một chút mà thôi.

Khi cơ thể hấn vào trong thì Cổ Mặc bắt đầu đóng trận pháp lại. Ông ta cũng xoay người rời đi nơi này.

Bên ngoài cảm địa nhìn vào thì không thấy gì cả, thế nhưng khi vào trong thì lại sáng tỏ tinh tường, mọi thứ đều hiện ra trước mắt hấn.

Đây giống như là một cái động phủ hơn, trần phía trên là những thạch nhũ nhọn hoắt hướng xuống mặt đất, không gian trống trải vô cùng, nổi bật nhất chính là trung tâm động phủ này có một trũng nước nhỏ lượn lờ khói trắng, đường kính chỉ khoảng 20cm mà thôi, thế nhưng linh khí đậm đặc trong căn phòng này có được là từ đó tiết ra.

Trần Tinh quan sát thấy 3 người cũng đã tiến tới vị trí bồ đoàn đã được đặt sẵn để ngồi xuống tu luyện.

Hấn thấy vậy cũng nhanh chóng vào chỗ, thông qua ký ức Tàn Chính, hấn biết được linh dịch chứa đựng nồng độ linh khí rất đậm đặc, một tu sĩ với tu vi Trúc cơ viên mãn uống nhầm 1 giọt linh dịch thôi cũng đủ no bạo.

Đây là lý do vì sao mà bồ đoàn được đặt cách xa trũng nước đó và ở bốn góc của động phủ.

Trước khi vào đây, Bạch Dạ cũng đã lên tiếng nhắc nhở hấn chuyện này, Trần Tinh cũng không dây dưa nữa mà bắt đầu chuẩn bị đột phá Nguyên Anh kỳ.

Hấn có nắm chắc bản thân sau khi ra khỏi nơi này sẽ đạt tới Nguyên Anh, chỉ là không biết cơ thể hấn xảy ra biến hóa gì mà thôi. Đừng quên hấn luyện ra tới Thập nhị đan nguyên, cũng không như hấn có 12 nguồn cung cấp linh khí trong đan điền vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Lần đầu làm chuyện ấy

Theo thường lệ, mỗi một tu sĩ muốn đột phá một đại cảnh giới trước tiên phải "hiếu" được bản chất cảnh giới đó là gì. Sau đó định hướng và tích trữ lực lượng rồi mới bước chân vào giai đoạn đó.

Bên cạnh đó chính là tài nguyên cung cấp cho quá trình đột phá phải đầy đủ, nếu không đột phá mà thiếu tài nguyên sẽ có nhiều vấn đề bất cập xảy ra nhưng tạm thời chưa nói đến.

Quan trọng nhất chính là thể chất của tu sĩ "thích hợp" để đột phá.

Vì sao lại nói như vậy?

Tu tiên mục đích cuối cùng không phải là cầu trường sinh hay sao?

Nhưng việc này nào đâu có dễ dàng như vậy? Tu sĩ phải trải qua quá trình cải tạo lại thể chất để làm cho nó "mạnh hơn".

Mạnh hơn ở đây không phải về sức phòng ngự mà là sự thích nghi và khống chế.

Vì sao tu luyện lại phân cấp? Vì sao trong cùng một cảnh giới thì vẫn có người mạnh người yếu?

Tất cả đều liên quan đến thể chất, chỉ là hiểu theo một nghĩa khác thôi.

May mắn thay chính là việc thân thể của hấn đã được lột xác, mặc dù không thích hợp lắm cho con đường tu tiên, nhưng về căn bản, có thể xem đây là bàn đạp và điểm xuất phát trước người khác của Trần Tinh.

Hấn có một cơ thể siêu việt cảnh giới hấn hiện tại theo nghĩa đen, thích nghi tuyệt đối với linh lực đồng cảnh giới theo nghĩa bóng đồng.

Cái thiếu khuyết duy nhất của hấn là kiến thức. Mớ kiến thức mà Tàn Chính để lại chỉ có thể tham khảo, bởi vì con đường Trần Tinh đi lên hoàn toàn khác xa với những người khác.

Hấn ổn định tinh thần, xếp bằng minh tường, ý thức hấn nội thị đan điền.

12 khoả đan nguyên vẫn trôi nổi ở 12 phương vị khác nhau.

Khác với tu Thần, từ khi bước vào giai đoạn tu Tiên thì tu sĩ đã phải "tập làm quen" với pháp tắc, về cơ bản việc này là cần thiết, bởi vì có ai lại muốn tụt hậu lại phía sau?

Giai đoạn từ Đại Thừa về trước thì pháp tắc chẳng sử dụng bao nhiêu, nhưng một khi đặt chân vào nhất kiếp Tán Tiên liền phân định mạnh yếu dựa vào pháp tắc lúc trước mà bọn họ cảm ngộ ra được.

Cũng giống như việc những người nào không biết nhìn trước tương lai, ý y vào thực tại thì đến khi đặt chân đến cái mốc sự kiện đó thì chợt nhận ra bản thân mình đã bị người khác bỏ lại xa phía sau.

Chính vì nguyên do đó, Trần Tinh cũng đang suy nghĩ giải pháp ngay từ lúc này tu luyện ra pháp tắc.

Hắn nhận định, tu luyện pháp tắc chính là cảm ngộ của bản thân về một nguyên tố nào đó, cụ thể chính là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Ngoài ra còn có phong, lôi.

Đây là những nguyên tố cơ bản để lĩnh ngộ ra pháp tắc mà tu sĩ có thể dựa theo thuộc tính của mình để lựa chọn tu luyện.

Bên cạnh đó còn rất nhiều thứ khác, nhưng chúng hư vô mờ mịt muốn cảm ngộ ra được là việc rất khó.

Những vấn đề này nói đến hiện tại có lẽ không thích hợp với Trần Tinh, bởi vì hắn thật sự chưa đủ trình độ hiểu được những việc này.

Việc gì cũng vậy, phải đi từng bước từ tầng thấp nhất mà lên, thử làm từ cái quen thuộc đến cái xa lạ. Dụng tốc bất đạt.

Trước hết cứ đánh mục tiêu cảm ngộ ngũ hành trước!

Nghĩ tới đây, Trần Tinh bắt đầu tập trung vào cảm ứng nguyên tố.

Quen thuộc với hắn nhất phải kể đầu chính là Thủy, tiếp theo là Mộc và Thổ.

Điều này là nhờ Diệp Vũ mang lại, cũng có thể nói là thể chất của hắn thích hợp với ba nguyên tố này.

Trần Tinh không hề gấp, hắn cứ theo trình tự cảm ứng từng nguyên tố một.

Lúc này, linh khí bên ngoài dựa theo cơ chế hô hấp của hắn mà tiến vào trong đan điền.

Linh khí này xoay quanh khoả đan nguyên màu xanh và bị khoả đan nguyên này hấp thụ.

Đây là Trần Tinh cố ý dẫn nó tới, 12 màu của 12 khoả đan nguyên hắn không biết là biểu trưng cho việc gì, nhưng cứ dựa theo ý nghĩ cùng cảm nhận mà thi hành thôi.

Khoả đan nguyên này nhanh chóng lớn lên một vòng gấp đôi so với những khoả đan nguyên khác. Ánh sáng màu xanh cũng bao phủ xung quanh nó cứ như là một vỏ trứng.

Linh khí không ngừng cung cấp, nồng độ cùng ánh sáng khoả đan nguyên càng ngày càng đậm đặc.

-Nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền....nước có thể biến hoá trạng thái...nước có thể cắt đứt mọi thứ...

Những khái niệm mơ hồ có phần đứt quãng của Trần Tinh vang lên. Đây là cảm nhận của hắn về Thủy chi nguyên tố.

Lúc này, cơ thể Trần Tinh bất giác sinh ra một luồng sức mạnh thần bí, nó kết hợp với linh khí tạo thành các đường vân bao phủ lại khoả đan nguyên.

Không cần phải giải thích gì, sức mạnh thần bí này chính là cảm ngộ pháp tắc của Trần Tinh đối với Thủy nguyên tố.

Để ý thì các đường vân có phần sơ sài và mờ nhạt, điều này đại biểu hắn vẫn chưa thật sự hiểu sâu sắc về Thủy chi pháp tắc.

Nhưng không sao, đây chỉ mới là giai đoạn đầu, những người khác đến giai đoạn Độ kiếp kỳ mới bắt đầu làm quen với pháp tắc.

Hắn Nguyên Anh kỳ được như vậy đã là đứng đầu rồi.

-Rắc~

Khoả đan nguyên màu xanh căng phồng đến cực hạn, trên đó cũng xuất hiện một vết nứt.

Từ từ, vết nứt này lan rộng và kéo dài phủ kín bề mặt đan nguyên.

-Bang! Bang!

Âm thanh như đại chung vang lên trong đan điền của hắn, màu xanh đan nguyên nổ tung làm chấn động các đan nguyên còn lại khiến chúng nó bị thổi bay ra các nơi khác.

Điều này cũng làm cho Trần Tinh miệng cũng tràn ra tia máu, hô hấp cũng bị gián đoạn trong giây lát.

Mồ hôi từ trên trán cũng lăn dài hai bên mặt.

Tuy nhiên hắn vẫn cố gắng giữ vững tinh thần và tập trung quan sát thành quả trước mắt.

Từ khi đan khuyển này nổ tung thì ý thức hắn cũng hình thành một tia liên hệ kết nối với đan nguyên này.

Không đúng, chính xác phải nói là một tiểu thân ảnh y chang hắn.

Điểm khác biệt duy nhất chính là mái tóc và màu mắt của tiểu thân ảnh này là màu lam. Sâu tựa như biển, nhưng mang lại cảm giác mát mẻ cho người xem. Xung quanh Nguyên Anh này là màn nước tựa như sừng vật du tẩu khắp người hắn.

Giữa ấn đường của tiểu thân ảnh này cũng có ký hiệu hình giọt nước màu xanh lam, chỉ là nó vô cùng mờ nhạt, nếu không để ý kỹ sẽ không nhận ra được.

Không sai, hắn đã thành công đột phát Nguyên Anh kỳ, đây chính là Nguyên Anh thứ nhất của hắn.

Trần Tinh cảm thấy rất hài lòng về thành quả của mình.

Tuy nhiên, hắn chưa chịu dừng lại ở đó, hắn điều chỉnh lại cơ thể sao cho đạt được trạng thái đỉnh phong nhất.

Điều này cũng đảm bảo an toàn không có xảy ra vấn đề gì khi tiến hành đột phát Nguyên Anh thứ 2.

Đó là Mộc chi Nguyên Anh.

Có kinh nghiệm lần đầu thành công, Trần Tinh bắt đầu việc hấp thu linh khí, còn ý thức thì tập trung cảm ngộ.

-Mộc đại biểu cho sinh mạng...mộc có thể chữa bệnh...mộc có thể chế tạo vũ khí..

Một lần nữa, những cảm ngộ mơ hồ của Trần Tinh đối với Mộc chi nguyên tố vang lên trong đầu hắn, nó hình thành một luồng sức mạnh thần bí không rõ căn nguyên kết hợp với linh khí từ linh mạch bao phủ khoả đan nguyên màu lục.

Không vang dội bạo động như khi hình thành Thủy chi Nguyên Anh, Mộc chi Nguyên Anh được hình thành rất dịu dàng.

Một đoạn trong giống cây non nổi lên từ trong khoả nguyên đan, khoả nguyên đan này bắt đầu "khô héo" và nhỏ dần lại.

Còn cây non này thì lớn dần lên, đến khi đan khuyển tan biến thì cây con cũng biến ảo thành hình dáng Trần Tinh, đặc điểm riêng biệt của Nguyên Anh này chính là mái tóc, màu mắt đều là màu lục, ấn ký giữa ấn đường thì là hình chiếc lá. Xung quanh nó thì du tẩu những rễ cây che chắn lại tiểu đệ phía dưới.

Mọi chuyện diễn ra đều vô cùng thuận lợi, việc này làm Trần Tinh cũng có tự tin hơn trong việc đột phá Nguyên Anh thứ 3.

Chỉ là hắn không hay biết bên ngoài linh khí đã trở nên nhạt đi rất nhiều, trong động phủ Hắc Bạch song Dạ cùng Lăng Vũ cũng đồng loạt mờ mắt ra.

Cả 3 người đều cảm thấy vô cùng nghi hoặc, những lần trước không phải ở vị trí này tu luyện liền có thể tăng lên tu vi sao?

Sao hiện tại lại cảm thấy linh khí ở đây còn thua kém cả ngoại giới nữa?

Sương khí lượn lờ ngay trung tâm, cho nên cả 3 người đều không thể nhìn thấy đối phương và đồng loạt di chuyển vị trí gần hơn.

Nếu bọn họ có thể thấy được thì không cần nói cũng biết là Trần Tinh đang giờ trò quý hút trộm linh khí rồi.

Trần Tinh không suy nghĩ tới vấn đề này, hiện tại bản thân hắn đang cảm ngộ Thổ chi pháp tắc.

Cảm ngộ pháp tắc dù sơ sài nhưng vẫn đủ, chỉ là lúc này xảy ra một vấn đề lớn, đó là việc linh khí cung cấp không đủ.

Nếu như hắn nhận ra vấn đề sớm hơn thì có thể di chuyển vị trí như 3 người kia để có được linh khí nồng đậm thoải mái hấp thu.

Đang này hắn lại không dừng lại mà cảm ngộ tiếp, đang trong quá trình cảm ngộ mà dừng lại thì đồng nghĩa với việc cảm ngộ đó có thể bị "đứt gãy", hệ lụy của nó có thể làm cho pháp tắc liên quan cũng bị "xoá bỏ".

Việc này dĩ nhiên Trần Tinh không muốn xảy ra. Nhưng lại không thể dừng việc này lại được thì phải làm sao?

Tinh thể không quá nguy hiểm nhưng rất cấp bách, hắn phải tìm ra cách giải quyết nếu không muốn bị thiếu khuyết.

-Phải làm sao....chết thì chết...

Hết đường lựa chọn, bí hoá quá liều, Trần Tinh chỉ có thể trông mong vào Thủy chi Nguyên Anh.

Bởi vì hấn nghĩ, linh dịch là cũng là "nước" hấn có thể lợi dụng Nguyên Anh này để điều khiển "nước".

Ý thức Trần Tinh liền hoán đổi vị trí với Thủy Chi Nguyên Anh, ngay khi hấn hoán đổi thì bản thể của hấn cũng biến hoá theo.

Mái tóc cũng đã chuyển sang màu lam, không gió tự bay. Cơ thể hấn cũng bắt đầu xuất hiện màn nước trong suốt di động hình xoắn ốc bao phủ hấn bên trong.

Lúc này, Trần Tinh trong lòng quát nhẹ một tiếng:

-Không...!!

Chưa từng vận dụng pháp tắc bao giờ, nên việc điều khiển nước bằng ý nghĩ đối với hấn có phần khó khăn.

Vấn đề chủ đạo ở đây là việc pháp tắc của hấn quá "non nớt" không thể ảnh hưởng đến khoảng cách xa linh dịch kia.

Trần Tinh chỉ còn cách vận dụng màn nước hình thành bàn tay rồi nâng hấn lại gần linh dịch.

Hai đôi bàn tay bằng nước chia ra 4 phía nâng Trần Tinh lên một đoạn giữa cách mặt đất một khoảng nhỏ sau đó di chuyển đến trung tâm linh dịch.

Như đã nói đến trước đó, đây là lần đầu tiên Trần Tinh vận dụng nên không thành thạo. Điều này dẫn đến hấn không chế có phần quá đà.

Bằng chứng là việc bàn tay bỗng chốc tan biến làm hấn theo quán tính bị ngã về phía trước úp mặt xuống trung tâm linh dịch.

Đây chính là một vấn đề cực lớn!

Phải biết một giọt linh dịch đã khiến người khác no bao, hiện tại Trần Tinh lại uống nguyên một thau? Thử nghĩ sẽ như thế nào?

-Thoải mái...

Trong lòng Trần Tinh kêu lên một câu như vậy, hấn dùng hết lực bú sữa mẹ hấp thu tất cả linh dịch.

Là linh dịch mà không phải là linh khí!

Cả cơ thể của hấn cũng phát sinh dị biến.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Vòng quay hắc ám

Việc Trần Tinh không những không no bạo mà còn tỏ ra thoải mái như vậy tất cả là phải nhờ đến cái hệ thống “oái ăm” kia.

Chính xác hơn phải nói là cái mục Kinh nghiệm dự trữ từ hệ thống. Riêng về thể chất Trần Tinh chả là cóc khô gì mà không no bạo cho được.

Khi cơ thể hấn trở nên quá tải thì năng lượng này sẽ được tự động chuyển hóa đưa vào trong hệ thống. Miễn sao nguồn năng lượng này không phải vượt quá “ngưỡng” của hệ thống là được.

Ngưỡng của hệ thống được đo lường chính là dựa trên cảnh giới của người tạo ra nó, nhưng nó đã thay đổi, và hiện tại cái “ngưỡng” này không biết chính xác là như thế nào.

Nói chung là cũng do Trần Tinh may mắn mà thôi.

- 301

- 302

- 303

...

-311

Linh dịch bị hấn uống cạn một hơi còn đứng duy nhất một giọt, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng liên tục vang lên, mãi cho đến mục Kinh nghiệm dự trữ đạt chỉ số 311 mới dừng lại.

Nếu không phải hấn đang “lột xác” thì chỉ số này có thể cao hơn, nhưng mà điều đó không quan trọng.

Lúc này, bên trong đan điền của Trần Tinh cũng đã hình thành Nguyên Anh thứ 3: Thổ chi Nguyên Anh.

Không có gì quá khác, cũng giống như hai Nguyên Anh trước. Ngoại trừ màu tóc, màu mắt ra.

Bấy giờ Trần Tinh cũng hồi phục lại tinh thần, mặc dù vẫn luôn trong trạng thái tập trung để đột phá nhưng hấn vẫn rất nhanh hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

-Nguy...

Trần Tinh trong thì thảo một tiếng, hấn nhanh chóng lui lại tít phía sau và ngồi tĩnh tọa trên bờ đoàn của mình. Biểu hiện như việc vừa rồi không phải do mình gây ra.

-Chuyện gì thế này?

Âm thanh của Hắc Dạ vang lên.

Từ khi 4 người vào trong, ai nấy cũng đều mang tâm thái nhanh chóng tận dụng thời gian tiến hành đề cao tu vi, cho nên việc nói chuyện bàn luận cũng bị dẹp sang một bên.

Đây là lần đầu tiên có người lên tiếng phá vỡ không gian tĩnh lặng này.

-Tại sao linh khí lại ngày càng ít đi?

Bạch Dạ nghe được tiếng nói của đệ đệ mình, biết không phải bản thân sinh ra ảo giác nên Bạch Dạ cũng nghi hoặc hỏi một câu như vậy.

Lăng Vũ thì không lên tiếng mà hướng mắt về phía Trần Tinh tựa như muốn hỏi: “Chuyện này có phải là do người gây ra?”. Linh dịch đã mất đi, linh khí cũng mờ nhạt, cho nên 4 người đều có thể trông thấy đối phương.

Trần Tinh vẫn bình thản, bề ngoài hấn tỏ vẻ không hề hay biết gì cả. Hấn bỏ qua ánh mắt hoài nghi của Lăng Vũ và nhìn Hắc Dạ nhú mày nói:

-Hắc Dạ sư huynh, có phải là huynh hút linh khí hay không?

Nghe thì có vẻ là đang chất vấn, nhưng âm điệu lại là một câu nói đùa. Chính vì vậy, Hắc Dạ cũng không tỏ ra nổi giận, y lên tiếng:

-Nếu ta mà có bản lĩnh đó thì còn cần ở đây tu luyện làm gì?

Bạch Dạ cũng tiếp lời:

-Mọi người đừng nói đùa nữa, thiên địa linh dịch mất đi ảnh hưởng đến căn cơ Tông môn, đây không phải chuyện đùa, nếu đệ sư phụ biết được thì chúng ta cũng không được tốt như hiện tại mà ngồi phiếm chuyện đâu!

Nghe được lời của Bạch Dạ, cả Trần Tinh cùng Hắc Dạ cũng tỏ ra nghiêm túc, về phần Lăng Vũ thì vẫn không biểu hiện gì, ánh mắt vẫn một mực dừng lại trên người Trần Tinh.

-Như vậy, đại ca, chúng ta hiện tại phải làm sao? Chẳng lẽ nói không biết?

Hắc Dạ hướng Bạch Dạ dò hỏi, y cũng thuận thế đứng lên lại gần quan sát, nồng độ linh khí đã giảm đến mức mà ngay cả chỉ với tay liền có thể chạm được linh dịch mà không phải sợ linh khí tỏa ra khiến cơ thể no bạo.

Hắc Dạ càng thấy hiện trạng càng lo sợ hơn nữa. Sư phụ của y cũng tức là Thái Hư Tử không phải “hiền hòa” nhất là gần đây trải qua nhiều việc như vậy.

Nếu như cộng thêm hiện tại, Hắc Dạ không biết liệu bản thân mình cùng đại ca có vì chuyện này mà bị liên lụy sau đó bị bắt đưa ra xử phạt phế bỏ tu vi hay không?

-Chuyện này nhất quyết không thể nói ra được, mặc dù không phải do chúng ta làm, nhưng không ai chứng minh được điều đó, chúng ta không có thời gian truy tìm nguyên nhân cho việc này, sau khi thời gian kết thúc thì mọi người cứ việc làm như không có chuyện gì xảy ra là được.

Bạch Dạ suy nghĩ một lát cũng đưa ra kiến giải, Trần Tinh gật gật đầu biểu thị đồng ý, hấn đương nhiên là muốn như vậy rồi.

Về phần Hắc Dạ thì lại lo lắng:

-Đại ca, như vậy...huynh cũng quyết định rồi?

Bạch Dạ cười nhẹ gật đầu:

-Đúng vậy, việc thiên địa linh dịch mất đi có thể là ý trời, hiện tại sư phụ có thể bận bịu sắp xếp rất nhiều thứ, đặc biệt là Lục Tông Đạo Diễn, nên sẽ không có thời gian để ý chuyện này, nhưng mà sau việc này thì có thể sẽ là cơn giận ngút trời, chúng ta gánh không nổi mặc dù cơ bản không ai làm sai...

Y dừng một chút rồi hướng về phía Trần Tinh:

-Sư đệ, sau lần Lục Tông Đạo Diễn này, ta cùng đệ đệ của mình sẽ rời khỏi nơi đây, sau đó đi ra bên ngoài lịch luyện, đệ có muốn đi theo chúng ta không?

Trần Tinh nghe Bạch Dạ nói cũng nhanh chóng hiểu được, xem ra từ lần trước câu nói kia, Bạch Dạ cũng đã có suy nghĩ tới việc này, chỉ là còn đang phân vân. Hiện tại xem ra việc này như là ngồi xổm giúp y đưa ra quyết định của mình.

-Sư huynh, ta cũng sẽ rời đi nơi này, nhưng sẽ không đi theo huynh!

Bạch Dạ có chút tiếc nuối, y cũng không dây dưa nữa mà gật đầu.

-Cũng tốt, sư đệ nhớ mang theo Lăng Vũ sư muội.

Bạch Dạ nói lên một câu như vậy cũng làm cho Lăng Vũ lòng run lên, ánh mắt nàng sinh ra tí ba động nhưng rất nhanh liền bị che giấu đi.

-Đại ca, chuyện này còn cần huynh phải nói sao? Được rồi, chúng ta nên bàn bạc lại cách làm thế nào để qua mặt mọi người. Nếu không cẩn thận thì không ai có thể rời đi được đâu.

Mọi người nghe được lời nói của Hắc Dạ cũng nhíu mày trầm tư.

Đương nhiên là vậy, việc linh khí trở nên ít ỏi đi, khi mở ra trận pháp, Cổ Mặc trưởng lão sẽ nhận ra được, đến lúc đó coi như tiêu tùng.

Đang lúc mọi người vất óc nghĩ cách, Lăng Vũ bỗng nhiên vung tay xuất ra một chiếc bình ngọc nhỏ, nó tỏa ra linh khí nhẹ nhàng.

Để ý kỹ sẽ nhận ra chiếc bình này chính là lễ vật mà Thái Hư Tử đã tặng cho nàng. Bên trong đó chứa không gì khác chính là vài giọt linh dịch.

Trần Tinh nhìn mắt liền sáng lên, hắn nhanh chóng hiểu được Lăng Vũ muốn làm gì, lòng vui vẻ miệng nhin không được thốt:

-Không hổ là đệ tử của ta.

Lời vừa ra hắn liền giật mình quan sát biểu hiện của Lăng Vũ, thấy nàng không có tỏ vẻ gì cũng lẳng lặng xem như chưa từng nói.

Còn lòng nàng đang nghĩ gì, Trần Tinh không biết.

Bạch Dạ cùng Hắc Dạ cũng nhận ra được cách này, cho nên cũng cùng 2 người bàn tính kỹ lưỡng.

Mọi chuyện đã an bài ổn thỏa.

.....

Thời gian tám tám 3 ngày trôi qua, cửa động vừa mở ra, Hắc Bạch song Dạ liền vọt ra bên ngoài như có chuyện gì gấp lắm, việc này là để đánh lạc hướng Cổ Mặc, tiếp theo đó chính là tiếng chửi bới của Trần Tinh vang lên, cuối cùng nhân cơ hội này Lăng Vũ đổ đi linh dịch trong bình ra, tuy ít ỏi nhưng gần kề sát vách trận pháp nó cũng tạo nên hiệu ứng “linh khí đậm đặc” giả.

Cổ Mặc nhíu mày, ông ta cũng không suy nghĩ nhiều nữa mà nhanh chóng đóng lại trận pháp.

Sự việc diễn ra trơn tru không hề hở. Điều kiện là Cổ Mặc không nhìn thấy, cho nên không thấy được cử động của Lăng Vũ tích tặc kia, tuy cảm giác của ông ta rất nhạy nhưng lại bị tiếng mắng chửi của Trần Tinh quấy phá và hành động của Hắc Bạch song Dạ hấp dẫn.

4 người liếc nhìn nhau đi theo phía sau Cổ Mặc trở về sơn môn.

Trong lòng thì cười thầm không ngớt, kế giương đông kích tây này quả nhiên hữu dụng.

Riêng về Trần Tinh thì lại càng cảm thấy hài lòng nhất.

Một chuyến đi này chẳng những thành công đột phát đệ tam Nguyên Anh và lĩnh ngộ pháp tắc, mặc dù có phần sơ sài nhưng cũng xem như là bước đệm hoàn hảo đầu tiên.

Ngoài ra hắn còn đạt được khá khá lượng kinh nghiệm dự trữ, lúc này hắn cũng đã đánh chủ ý đến Vòng quay hắc ám kia, để xem cái mục thần bí nhất này chính là gì.

Nhưng mà trước hết phải trở về và tìm kiếm địa phương vắng vẻ trước, bí mật này của hắc không thể tùy tiện để lộ ra ngoài được.

....

Sau 1 canh giờ, Trần Tinh đã tìm được địa phương thích hợp để bắt đầu quay thường.

Trần Tinh mặc niệm, một vòng tròn 3D xuất hiện trước mặt hắc và chỉ mình hắc có thể nhìn được.

Trên đó toàn là màu đen không nhìn thấy bất cứ thứ gì ngoài những dấu chấm hỏi nhỏ li ti màu trắng được phân cách với nhau cũng bằng hàng nghìn đường gạch màu trắng.

Trần Tinh cũng không vội, hắc ngẫm ngẫm lại, nếu đã gọi là hắc ám ắt hắc phải có mục có lợi và mục có hại. Chỉ là không biết thật sự nó là gì, nếu như mục có lợi thì không sao, còn mục có hại thiết nghĩ phải chăng lại phí 1 level?

Nhưng mà Trần Tinh vẫn quyết định sử dụng cái mục bí ẩn này, thứ nhất là hắc muốn hiểu được bên trong chứa đựng thứ gì, thứ 2 là hắc có tự tin vào may mắn của bản thân.

Mặc dù may mắn chỉ vền vẹn 12.

-Bắt đầu...

Trần Tinh mặc niệm, vòng quay bắt đầu chuyển động từ từ, sau đó nhanh dần đều lên, đến một lúc thì nó chậm lại và dừng hắc.

Kim chỉ một ô hình nón, mấy ô khác bắt đầu tan biến, ô hình nón này cũng lóe sáng lên, sau đó hình thành một quyển sách trôi nổi lơ lửng trước mặt Trần Tinh.

Nhìn tiêu đề quyển sách, Trần Tinh không nhận được hai mắt tỏa sáng, trong lòng hắc thầm nghĩ:

-May mắn bạo phát rồi!

Không do dự thêm một giây phút nào, Trần Tinh liền mặc niệm lựa chọn học tập.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Lục Tông Đạo Diễn

(Mỗi một chương up lên liền có người bình luận, khen chê gì cũng được, đó là động lực để tác giả ra chương mới và biết chỗ sai sót mà sửa lại)

Quyển sách trước mắt Trần Tinh ngay lập tức hoá thành những điểm quang hoàn li ti vọt vào trong não hải của hắc.

Những thông tin tổng thể của quyển sách này cũng theo đó mà in vào trong đầu khắc ghi từng chi tiết một.

-Chi Xích Thiên Nhai - Hoàn hảo thiên quân.

Trần Tinh không thể không lặp lại cái tên đầy bá khí này, biểu hiện vui sướng trên mặt hắc vẫn không tắt.

Nghe tên cũng đủ hiểu đẳng cấp của môn công pháp này.

Đạt được Nguyên Anh kỳ, Trần Tinh vẫn chưa thể phi hành. Thế nhưng có Chi Xích Thiên Nhai, hắc liền sẽ giải quyết được vấn đề đó.

Đẳng cấp của nó còn phải xếp trên thuận đi. Nhưng trước hết đòi hỏi hắc phải theo kịp tốc độ của Chi Xích Thiên Nhai và thể chất của hắc có thể kháng lại không gian chi lực.

Cả 2 vấn đề này Trần Tinh không hề cảm thấy lo lắng, không gian chi lực mặc dù hắc chưa hiểu được áo nghĩa của nó, nhưng Trần Tinh đã từng sử dụng nó, cho nên đối với không gian chi lực, hắc vẫn có một ít cảm ngộ và nhìn nhận riêng.

Còn đối với yêu cầu thể chất? Trần Tinh cảm thấy bản thân mình phải thử trước mới có thể đưa ra đánh giá chính xác.

Nghĩ tới đây, hắc cũng không nhận được nữa bắt đầu vận dụng linh lực.

-Chỉ Xích Thiên Nhai!

Trong lòng hấn quát nhẹ một tiếng, "Xoát". Âm thanh khẽ vang lên thì thân ảnh hấn cũng đã xuất hiện trên không trung giữa các tầng mây.

Độ cao mà hấn đạt được đã tương đương 7-8 nghìn mét.

Ngay cả sơn hộ Tông đại trận cũng không thể ngăn cản Trần Tinh. Có thể nói, với Chỉ Xích Thiên Nhai thì không có gì có thể khiến hấn chùn bước!

Trần Tinh nhin không được hai mắt toả sáng, hấn cảm thấy đặc biệt hưng phấn.

-Hahaha

Cất một tiếng cười dài, Trần Tinh hướng mắt nơi xa tít tận chân trời kia.

Hấn một lần nữa sử dụng Chỉ Xích Thiên Nhai.

-Kết kết~

Âm thanh chói tai vang lên, lúc này từ trong hưng phấn tỉnh táo lại.

Trần Tinh cảm nhận cơ thể đau đớn, xương cốt như có bàn tay vô hình vặn gãy khiến hấn cũng nhúu mày một cái.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong vài giây, hấn xuất hiện đúng ngay vị trí mà tầm mắt có thể nhìn tới. Chỉ là do khoảng cách này cũng khá xa, cho nên áp lực tạo ra là rất lớn.

Cơ thể hấn không chịu nổi sức ép là điều hiển nhiên, Trần Tinh âm thầm tính toán khoảng cách.

Trong vài giây, hấn đã đi được một đoạn hơn 800 dặm. Chỉ tính đến thân thể hấn đã có dấu hiệu không chịu nổi khi cả người hấn đều đã nhiễm màu đỏ của tiên huyết.

Còn về Linh lực thì tiêu hao cũng không đáng kể cho lắm, có thể là do khoảng cách này vẫn còn tương đối gần. Linh lực trong đan điền của hấn vẫn còn sung mãn.

Thân thể hấn cũng nhanh chóng hồi phục trở lại trạng thái vốn có, có linh lực bổ sung, Long Phượng Hoan Hi Chân Kinh giúp hấn hồi phục nhanh vô cùng.

Trần Tinh hiện tại đang ở trạng thái rơi tự do, nhưng chỉ cần hấn sử dụng Chỉ Xích Thiên Nhai liền có thể đến bất cứ đâu yêu cầu tầm mắt hấn có thể nhìn thấy.

Hấn điều chỉnh lại tinh thần và trở về Tông môn mà không làm kinh động bất cứ ai.

Thay đổi một thân trang phục, Trần Tinh trở về gian phòng của mình và Lăng Vũ.

Hấn ở đây chuyên tâm tu luyện tham ngộ công pháp Ngũ Hành Âm Lôi Quyết và không rời đi nữa đến khi thời gian Lục Tông Đạo Diễn diễn ra.

Ngoài rasengan ra, hiện tại Trần Tinh cũng chẳng có một môn pháp thuật nào ra hồn.

Không đề cập đến những vũ kỹ dùng để cận chiến, chỉ kể đến đơn thuần là pháp thuật mà thôi. Hấn không có quá nhiều sự lựa chọn.

Còn những môn thần thông mà hấn sở hữu, một cái đều không thể công khai ra bên ngoài.

Đơn giản vì những thần thông này chính là con bài mà Trần Tinh giấu đi, không đến dạng bắt đắ dĩ làm sao hấn có thể sử dụng trước mắt mọi người cho được?

...

-Sur đệ, hơn một tháng không thấy, chẳng lẽ ở nhà ôn nhu hương?

Bạch Dạ liếc xéo Lăng Vũ đang nói chuyện cùng một vị nữ tử khác, rồi thấp giọng dò hỏi Trần Tinh.

Hấn có chút phiền muộn cho nên cũng không muốn giải thích gì nhiều mà gật gật đầu cho qua chuyện.

Đã hơn 1 tháng trôi qua, kể từ khi Trần Tinh giam mình trong phòng tham ngộ Ngũ Hành Âm Lôi Quyết kia.

Đây cũng chính là điều làm cho hấn cảm thấy phiền muộn, Ngũ Hành Âm Lôi Quyết thật sự khó có thể tu luyện được, bởi vì nó đòi hỏi Âm lôi chi lực.

Âm lôi chi lực theo thứ tự là Đoái Kim Âm Lôi, Tản Mộc Âm Lôi, Cấn Thổ Âm Lôi, Khâm Thủy Âm Lôi, Ly Hỏa Âm Lôi!

Vấn đề cũng bắt đầu phát sinh từ đây, Âm lôi là một loại tự nhiên chi lực, uy lực lớn hơn lôi điện bình thường rất nhiều, quan trọng hơn hết chính là việc muốn tu luyện ra âm lôi thì nhất thiết hẳn phải chắc chắn chịu được âm lôi lực lượng.

Bởi vì đôi mắt là nơi mà âm lôi chi lực tồn trữ. Thông qua đôi mắt, điều khiển âm lôi đánh vào địch nhân với khoảng cách dựa theo tu vi và pháp thuật của người sử dụng.

Đây đã từng là pháp thuật cao thâm và huyền ảo nhất của Thái Hư Tông, do chính Tổ sư Thái Huyền Tử để lại.

Nhưng từ khi hơn 1000 năm trước xảy ra đại chiến giữa Lục đại Tông môn cùng với Ma Thiên Môn thì Thái Huyền Tử cũng đã mất tích, từ đó trở về sau công pháp này xem như vô chủ, nó được đặt ở vị trí trung tâm và trang trọng nhất ở tầng 1 Tầng Kinh Lâu mà không một ai động đến.

Thái Hư Tông 1000 nghìn năm trước chính là tông phái đứng đầu Lục đại Tông.

Cũng bởi vì Thái Huyền Tử mất tích cho nên mới xuống dốc không phanh như vậy.

Những vấn đề này Trần Tinh cũng không để tâm lắm, hẳn không dám khẳng định song đồng của mình có đủ khả năng chịu đựng được âm lôi chi lực "tàn phá" hay không!

Hắn không muốn giống như Cổ Mặc trở nên mù loà nên trong lòng cũng trở nên phiền muộn vì bản tính hắn không thích bỏ dở việc giữa chừng.

-Haizz

Thở dài một hơi, Trần Tinh hướng mắt nhìn khung cảnh phía trước.

Bây giờ thời gian diễn ra Lục Tông Đạo Điện cũng đã đến, 4 người bọn họ đang đứng trên một chiếc hồ lộ cực lớn, trên đây còn có một số đệ tử nội môn được tuyển trạch đi theo học hỏi kinh nghiệm ở lần Lục Tông Đạo Điện này nữa.

Thấy Trần Tinh biểu hiện như vậy, Bạch Dạ cũng khó hiểu. Trong vòng 1 tháng vừa qua, y cũng thông qua các vị sư đệ trong tông biết được "hoạt động nguyên thủy" kia rất sung sướng. Ai nấy đều khen không dứt miệng, có sao Trần Tinh lại tỏ vẻ như vậy?

Chỉ là lúc này khi Bạch Dạ dự tính hỏi nguyên nhân thì đã thấy Lăng Vũ đi tới.

Y cũng ngoan ngoãn ngậm miệng đứng sang một bên khác. Biểu hiện bình thản cứ như không hề quen biết Trần Tinh.

Lăng Vũ đi tới, nàng sắm vai đứng cùng Trần Tinh rồi hạ giọng hỏi:

-Lần Lục Tông Đạo Điện này, ngươi có thể giúp ta một việc được không?

Trần Tinh chăm chú nhìn nàng, thấy đôi mắt Lăng Vũ lộ ra vẻ ưu buồn nhàn nhạt, hẳn không lên tiếng mà dứt khoát gạt đầu.

Dù sao hắn vẫn còn nợ nàng 1 ân tình, coi như sẵn tiện trả lại cũng không sao.

Thấy biểu hiện của Trần Tinh như vậy khiến Lăng Vũ cũng có phần bất ngờ, nàng không nghĩ tới hắn dĩ nhiên không hỏi việc gì liên đồng ý.

Thái độ dứt khoát này cũng làm cho nàng cảm thấy trong lòng lần thứ 3 gọn sóng.

Trần Tinh không để ý nhiều, hiện tại hắn cũng tạm gác lại những chuyện khác sang một bên mà hướng mắt về phía cái sơn môn rộng lớn phía trước.

Nói chính xác hơn phải là cả một ngọn núi úp ngược được treo lơ lửng giữa bốn ngọn núi lớn hơn nhiều lần so với nó bằng 4 sợi xích to đùng, mỗi khuyên xích cũng có thể lớn hơn cả chiếc xe container.

Từ xa liền có thể nhìn thấy những tu sĩ từ bốn phương tám hướng nối đuôi bay tới, trên quảng trường rộng lớn cũng thấy được liti nhit các chấm đen, quy mô của Lục Tông Đạo Điện lần này chắc chắn chất lượng hơn hẳn Tông Môn Đại Điện của Thái Hư Tông.

Hứa hẹn những trận chiến này lửa cùng với pháp thuật kinh thiên, đây sẽ là cơ hội để cho Trần Tinh tận mắt trải nghiệm, rốt cuộc tu tiên mạnh đến đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Tiêu Kiếm

Nơi tổ chức Lục Tông Đạo Diễn chính là Thiên Kiếm Tông, ở giữa quảng trường rộng lớn này có cắm một thanh thạch kiếm to vài nghìn trượng. Trông rất khí thế nguy nga.

Đây là biểu tượng đại biểu cho địa vị cũng như thực lực đứng đầu lục đại Tông môn của Thiên Kiếm Tông.

Có một điều làm Trần Tinh cảm thấy nghi hoặc đó chính là việc mỗi một môn phái chỉ có thể cử ra 4 đệ tử để tham dự.

Đồng nghĩa tổng cộng chỉ có 24 người, như vậy thì lấy đâu ra nhiều người như vậy? Và bọn họ đến đây để làm gì?

-Vù vù~

Ngay khi hồ lô pháp khí bay đến gần địa phận quảng trường, phía trước liền xuất hiện hai đạo thân ảnh đạp kiếm phi hành tiến lên nghênh đón.

Tu vi của hai người này Trần Tinh nhìn ra được. Chỉ là Trúc cơ trung kỳ, vấn đề là bọn họ đã có thể phi hành?

Trong khi hần đã là Nguyên Anh, mặc dù chưa phải là Nguyên Anh hoàn thiện nhưng lại không thể bay?

Hắn cũng không để ý quá nhiều, có Chi Xích Thiên Nhai hỗ trợ bù đắp liền không sao cả.

Có thể là do thể chất của hần cơ bản là "không phù hợp" với thế giới này, nên việc hần luôn cảm thấy việc bị hạn chế đi sức mạnh luôn diễn ra cho dù hần đã đột phá cảnh giới.

-Tham kiến Thái Hư tiền bối. Tông chủ đại nhân đã sắp xếp sẵn địa điểm đón tiếp các vị, xin mời tiền bối đi theo chúng ta.

Hai người này đồng thời hướng về phía Thái Hư Tử chấp tay thi lễ, sau đó một người lên tiếng.

Thái Hư Tử nhẹ gật đầu, ông ta cũng khách sáo đạo:

-Làm phiền hai vị..

-Tiền bối nói quá lời, chúng ta không gánh nổi, mời tiền bối!

Hồ lô pháp khí bay theo phía sau hai người này, địa điểm thi đấu đã gần ngay trước mắt Trần Tinh.

Hắn quan sát xung quanh, mục đích là để cảm nhận có tồn tại khiến bản thân mình sinh ta cảm giác áp lực hay không?

Đây cũng chỉ là hành động đề phòng bất trắc, về cơ bản biết địch biết ta sẽ nắm chắc phần thắng cao hơn.

-Này tên kia, ngươi đang nhìn cái gì mà bộ dáng lắp ló như vậy như vậy? Đang âm mưu gì?

Một đạo âm thanh vang lên bên tai, âm thanh thanh thúy có phần dễ nghe, Trần Tinh xoay người lại, đập vào mắt hần chính là một đại hán cao to, cơ bắp cuộn cuộn, khuôn mặt chữ điền râu quai nón, trải qua rèn luyện, chiều cao của hần đã đạt 1m90, dù vậy vẫn thấp hơn đại hán này cả cái đầu.

Có chút bất ngờ cùng rung động. Da gà cũng đã nổi lên một mảng.

Trần Tinh mở miệng:

-Âm thanh vừa rồi là của người?

Đại hán khuôn mặt khổ sáp lắc đầu, sau đó bước sang một bên.

Thân hình của một cô gái đang che miệng cười khúc khích cũng lộ ra.

Người này không quá sắc sảo mặn mà, nhưng mang lại cho người khác cái nhìn như tắm gió xuân một dạng, cô ta vẫn còn chưa hay biết mình đã lộ diện mà vẫn giữ tư thế.

Trần Tinh không quá để ý, ánh mắt hần dừng lại trên người đại hán kia vài giây sau đó cũng xoay người dứt khoát rời đi.

Dựa trên sóng linh lực ba động của sự nội liễm, Trần Tinh có thể cảm nhận được vị đại hán này không thua kém Thái Hư Tử, vậy mà lại tỏ vẻ khổ sáp trước mặt hần chỉ vì một cô gái.

Hiển nhiên cô gái này lai lịch không phải tầm thường, chỉ là mục đích của hần chính là Phục Linh Thảo, không có tâm trạng đi điều tra thân phận người khác.

Có Chi Xích Thiên Nhai, nếu bây giờ cho hần thấy được Phục Linh Thảo, hần liền có thể hành động cướp đoạt ngay lập tức sau đó rời đi, không cần tham gia cái gọi là Lục Tông Đạo Diễn này làm gì.

Vấn đề là điều đó sẽ không thể xảy ra....

-Này...ngươi đứng lại..!!

Âm thanh cô gái này lại tiếp tục vang lên một lần nữa, Trần Tinh thì tỏ ra thờ ơ, hẳn thật sự không có thời gian cùng nàng nói nhảm.

-Có nghe ta nói gì không?

Nhìn cô gái tay chống nạnh khuôn mặt nổi giận đùng đùng đang đứng trước mặt mình, Trần Tinh có chút khó chịu trả lời:

-Ta cùng cô có quen biết sao?

Bị câu hỏi của Trần Tinh làm bất ngờ, cô gái cũng ngây thơ trả lời:

-Không quen..!

-Không quen vậy cô gọi ta làm gì? Ta còn nhiều việc, ta rất bận, đừng làm phiền ta.

Trần Tinh để lại một câu như vậy rồi cũng xoay người rời đi, lúc này cô gái cũng có chút nổi giận dự tính đuổi theo hẳn nhưng lại bị vị đại hán kia ngăn cản.

-Tiểu thư, đừng tốn thời gian nữa, đừng quên mục đích của chúng ta khi đến nơi này..

Cô gái này cũng tỏ vẻ bất mãn đôi chút nhưng vẫn theo vị đại hán và rời đi.

Trần Tinh vẫn như cũ đi dạo xung quanh quảng trường rộng lớn này.

Hắn phát hiện thật sự trên quảng trường rất nhiều người đếm không xuể, bọn họ chẳng làm gì ngoài việc cùng nhau tán gẫu, xưng hô là đạo hữu, bàn về pháp bảo, pháp thuật này kia, những chủ đề cũ rích và nhàm chán.

Không thể dò được bất cứ thông tin gì về Phục Linh Thảo.

-Lăng Vũ muội, muội đang tìm kiếm gì sao?

Trần Tinh bỗng chốc nghe được âm thanh như vậy, hẳn hướng mắt nhìn về phía trước.

Thân ảnh của Lăng Vũ cùng một thanh niên cũng xuất hiện trước mắt hắn.

Người này gương mặt tuấn lãng bất phàm, mày kiếm nghiêm nghị, đường nét góc cạnh rõ ràng, trên đầu còn đính kim quan, vừa nhìn liền sẽ tạo cho người khác hảo cảm.

Chỉ là dường như có người không thích y cho lắm.

Nhìn thấy Trần Tinh, Lăng Vũ khuôn mặt cũng tỏ vẻ vui mừng, bước đi cũng nhanh chóng, ngoài miệng gọi:

-Phu quân...chàng đi đâu? Sắp tới giờ tổ chức rồi!

Nghe được lời này, người thanh niên kia bỗng chốc sựng người lại, ánh mắt toả ra sắc bén khí thế như là thanh lợi kiếm chiếu thẳng lên người Trần Tinh.

Trần Tinh không phải người ngu, vừa nhìn liền biết là chuyện gì đang diễn ra.

Hắn trầm nghĩ:

-Đúng là bên ngoài cùng tính cách khác xa một trời một vực...

Trước khi đến nơi này, Lăng Vũ có hỏi nhờ hắn giúp một chuyện, rất có thể là vì người thanh niên trước mắt.

-Tiêu Kiếm đạo hữu, ta đã nói với ngươi là ta đã có đạo lữ, không thể nhận lời làm đạo lữ của ngươi được, cho nên ngươi đừng làm phiền ta nữa.

Đến bên cạnh Trần Tinh, Lăng Vũ đưa tay vòng qua tay hắn, động tác rất tự nhiên, không hề có một chút gượng gạo nào.

Thấy tình cảnh này, Tiêu Kiếm hai mắt co rút, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, Trần Tinh cảm nhận được đối phương cũng đã sinh ra sát ý với mình.

Chỉ là trong lòng hắn cười khẩy trầm nghĩ:

-Muốn giết ta sao?

Bề ngoài vẫn trấn tĩnh tự nhiên, giả vờ ngu ngốc lớn tiếng nói:

-Có chuyện gì? Có phải người đánh chủ ý lên người phu nhân ta? Có tin hay không ta đánh người thành đầu heo?

Hắn nói xong còn xoắn tay áo lên, biểu hiện lưu manh một dạng.

Giọng nói có phần rất lớn, cho nên thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ nhìn sang bên này.

Trong mắt người khác, Trần Tinh bỗng chốc trở thành một thằng ngốc.

Nhìn bộ dáng của hắn hiện tại, ai nấy đều tỏ ra khinh thường, nhất là khi nhìn linh lực ba động của hắn còn chưa đến Nguyên Anh, vậy tức là Kim đan mà thôi.

Tiêu Kiếm càng là tỏ ra ghen ghét, một người như vậy làm sao có thể xứng với Lăng Vũ?

Y trực tiếp bỏ qua Trần Tinh, ánh mắt hướng về Lăng Vũ trầm giọng:

-Lăng Vũ muội, ta có chỗ nào không xứng với muội? Ta.... Moá..

Y nói chưa hết câu liền nổi giận mắng lớn, bởi vì Trần Tinh đã không cho y cơ hội mở miệng mà trực tiếp tay ôm eo Lăng Vũ dẫn nàng xoay lưng rồi đi.

Hắn trực tiếp biến thành bộ dáng vô sỉ một dạng, không giảng cái gì là đạo lý, trực tiếp dùng hành động đánh gãy lời nói của y.

Tiêu Kiếm trực tiếp mất đi bình tĩnh vốn có, không còn để ý cái gì là hình tượng, hiện tại trong đầu y cũng nổi lên ý nghĩ nhanh chóng giết chết Trần Tinh.

Hai ngón tay y khép lại, nó được bao phủ bởi quang hoàn màu đỏ, Tiêu Kiếm chỉ ngoắt nhẹ một điểm, từ trong hư không sinh ra thanh kiếm được cấu thành từ linh lực của y chiếu thẳng hậu tâm Trần Tinh mà đi.

Mọi người đang quan sát dĩ nhiên thấy rõ động tác này của Tiêu Kiếm.

Có người tỏ ra khinh thường hành động đánh lén này của y, có người thì lại thờ ơ trước sự việc, một Kim Đan nhỏ nhoi trong mắt bọn họ không đáng nhắc tới. Dù vậy vẫn không có ai đứng ra nói lên suy nghĩ của mình hay nhắc nhở Trần Tinh, thái độ bàng quan trước sự việc.

Lăng Vũ cảm nhận sóng linh lực ba động, nàng ngay lập tức xoay người che chắn sau lưng Trần Tinh.

-Ting~

Cánh tay nàng vung lên, thanh kiếm linh lực va chạm với tay áo Lăng Vũ tạo nên một âm thanh thanh thúy.

Thanh kiếm này cũng bị Lăng Vũ đánh tan đi. Ánh mắt nàng trở nên lạnh lùng nhìn Tiêu Kiếm, thái độ dường như muốn nói nếu như hắn không đưa ra câu trả lời hợp lý cho hành động vừa rồi, nàng sẽ cùng hắn đại chiến một dạng.

-Lăng Vũ muội, ta..

Nhìn thấy ánh mắt này, Tiêu Kiếm hốt hoảng không biết làm sao, hành động khi nãy cũng chỉ là do bị Trần Tinh chọc tức nên có phần nóng giận.

Khi tỉnh táo lại rồi y mới cảm thấy hối hận, nếu như ra tay giết chết Trần Tinh ngay giữa ánh mắt của nhiều người như vậy, chẳng phải cái danh tiếng bấy lâu của mình cũng bị huỷ hay sao? Quan trọng hơn chính là Lăng Vũ nghĩ sao về bản thân mình?

Nghĩ tới đây, Tiêu Kiếm càng hận Trần Tinh hơn nữa, thế nhưng y cũng không có hành động hay giải thích hợp lý.

-Có chuyện gì xảy ra?

Một âm thanh khác vang lên đúng lúc tình thế tỏ ra căng thẳng.

Người đi tới là một trung niên nhân, phía sau ông ta còn đi theo hai người nhưng không có gì đặc biệt, hai tay ông ta chấp sau lưng, long hành hổ bộ, để ý kỹ sẽ thấy, bàn chân ông ta còn cách mặt đất 1 li.

Điều này cũng có nghĩa tu vi người này còn cao hơn cả Thái Hư Tử.

Trần Tinh ngưng mắt đánh giá người này, hắn cảm nhận được một tia áp lực đến từ y, mặc dù chỉ là một tia, nhưng cũng đủ để hắn chú ý.

-Tham kiến Tông chủ đại nhân!

Những người nào là đệ tử của Thiên Kiếm Tông liền nhanh chóng hành lễ, sau đó bọn họ cũng tự giác lùi sang một bên khác, không dám làm phiền Tiêu Thiên Hân.

Ông ta bước đến trước mặt Tiêu Kiếm, sau đó lên tiếng:

-Kiếm nhi, có chuyện gì?

Thấy điệu bộ này của ông ta, Trần Tinh lập tức ác cảm gia tăng.

Ở đâu cũng vậy, người nào cũng thế, bênh vực người mình là chuyện quá đỗi bình thường.

Nhưng trắng trợn giả vờ như vậy thì chứng tỏ người này cũng không phải hạng người tốt lành gì.

Một người tu vi tấn tiền mà không cảm nhận được bên này xảy ra chuyện gì liệu có tin được chuyện này không?

Vấn đề này Trần Tinh cũng không muốn truy cứu quá sâu.

Điều mà hắn cảm thấy bất ngờ nhất chính là việc ông ta rất khác so với những người tu tiên nói chung.

Khác chỗ nào, Trần Tinh không thể lý giải.

-Phụ thân, con....

Tiêu Kiếm áp ứng, ánh mắt hướng về phía Lăng Vũ xem xét.

Thấy tình cảnh này, Lăng Vũ cũng thi lễ với Tiêu Thiên Hạo sau đó kéo tay Trần Tinh rời đi về phía địa điểm Thái Hư Tông.

Người xung quanh cũng đã nhìn ra Tiêu Thiên Hạo cố ý giải vây cho con trai mình, Lăng Vũ dĩ nhiên cũng nhìn ra được điều đó, há có ở lại đây một cách vô nghĩa?

Mọi việc lúc này đối với Trần Tinh không còn liên quan. Mọi người cũng giải tán.

Về phần Tiêu Thiên Hạo và Tiêu Kiếm nói gì với nhau là chuyện của bọn họ.

....

Sau nửa canh giờ ổn định mọi người. Một trưởng lão của Thiên Kiếm Tông cũng đứng ra, người này chính là một trong 2 người đi theo phía sau Tiêu Thiên Hạo lúc khi này.

-Các vị đạo hữu, chiếu theo thường lệ, lần Lục Tông Đạo Diễn này sẽ không có gì thay đổi so với những lần trước. Mỗi tông môn sẽ cử ra 4 người bốc thăm chia cặp chiến đấu với nhau. Tông cộng có 12 cặp. Cặp nào cùng là đệ tử cùng một phái sẽ tiến hành bốc thăm lại. Sau khi định ra được 12 người sẽ tiến hành bốc thăm lần thứ 2. Lần này sẽ không phân biệt đệ tử có cùng một phái hay không nữa. Cứ như thế bốc thăm sau mỗi vòng sẽ còn lại 3 người, người thứ 4 sẽ là người giành chiến thắng trong cuộc hỗn chiến của 3 người thua trận. Cuối cùng cứ như vậy đến khi tìm ra được người mạnh nhất. Phần thưởng chính là Hậu Thiên Linh Bảo cùng một gốc tiên dược Phục Linh Thảo giúp đề cao khả năng đột phá Đại Thừa...được rồi, xin mời 4 người của các tông còn lại nhanh chóng đứng ra.

Người này dứt lời cũng lui về phía sau.

-Sur đệ, sư muội, chúng ta cũng đi thôi.

Bạch Dạ lên tiếng, Trần Tinh cùng Lăng Vũ gật đầu, Hắc Dạ thì không nói gì cũng đi theo mọi người đến chỗ bốc thăm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Dâm Uy Sơ Hiện

Bốn người tiến tới trung tâm quảng trường, nơi thanh cự kiếm bằng đá cắm thẳng xuống nền đất kia.

Nếu là không có Trần Tinh hoặc thay bằng Tần Chính thì không có gì đáng nói.

Bởi vì tu vi mà hắn thể hiện ra bên ngoài chỉ là Kim đan. Trong khi những người tham dự đều là Hợp Thể Kỳ trở lên.

-Vị đạo huynh này, xin cho hỏi Tần Chính sư huynh hiện đang ở đâu? Tại sao Thái Hư Tông các vị lại để cho một tu sĩ Kim đan ứng chiến như vậy?

Một đạo thanh âm vang lên bên cạnh Hắc Dạ, là thanh âm của một cô gái, người này phía trước còn ôm một thanh cổ cầm, rất có thể là đệ tử thiên kiều của Linh Nhạc Tông.

-Hắn phản bội Tông môn bị phát lệnh truy nã, ở đâu ta không biết.

Hắc Dạ là người không có tâm cơ, một lòng cầu đạo, cho nên cũng thành thật nói ra mà không che giấu gì.

Y cũng không đề cập đến chuyện Trần Tinh tham chiến, dù sao Hắc Dạ bản thân cũng chưa từng chứng kiến bản lĩnh thật sự của Trần Tinh nên không thể đưa ra bình phán về hắn được.

-Phản bội Tông môn? Truy nã? Đạo huynh có thể nói cụ thể cho tiểu nữ được không?

Cô gái này vẫn tiếp tục hỏi, bộ dáng lo lắng hơn khi nãy rất nhiều, ngay cả người mù liền có thể nhìn ra là nàng ta có ý với Tân Chính, Hắc Dạ cũng dự định không tính dây dưa vấn đề này quá nhiều, thế nhưng lúc này, Trần Tinh nhẹ lắc vai đẩy Hắc Dạ về phía cô gái kia làm cho y ra khỏi hàng ngũ.

Theo Trần Tinh cảm nhận, cô gái này trông cũng khá xinh đẹp, không hề thua kém ai, quan trọng hơn là nàng hiển nhiên không đi theo vô tình lộ.

Đây là cơ hội tốt để hắn tiện tay giúp Hắc Dạ hiểu thế nào là tình yêu.

Qua thời gian tiếp xúc, Trần Tinh có thể khẳng định huynh đệ Bạch Dạ Hắc Dạ là người đáng để kết giao bằng hữu.

Một người trong suốt cuộc đời, không thể không có bằng hữu cũng như huynh đệ.

Đây là những lời tâm huyết của Huyết Long Thần Vương thường hay tâm sự với hắn.

Đơn giản là bởi vì Huyết Long cảm thấy nếu như lúc trước y có bằng hữu sinh tử chi giao, thì có lẽ y đã không bị đánh hội đồng cho đến chết, chỉ còn một tia tàn hồn sống tạm bợ như thế này.

Trần Tinh điều chỉnh lại một chút trạng thái, sau đó hắn kéo Bạch Dạ và Lăng Vũ bước nhanh hơn về phía trước.

Mọi người cũng tiến tới bắt đầu bốc thăm số thứ tự. Số trùng nhau thì sẽ là đối thủ của nhau.

-Số đệ, đệ bốc số mấy?

Bạch Dạ chia thăm số 4 ra trước mặt Trần Tinh rồi dò hỏi.

Trần Tinh cũng không giấu diếm đưa lá thăm của mình ra trước mặt y.

-Số 1?

Trần Tinh gật đầu, Bạch Dạ vỗ vỗ vai hắn, thật ra thì theo Bạch Dạ thấy, Trần Tinh bốc thăm nào cũng đều như nhau, Kim Đan đấu Hợp Thể không khác gì một con kiến cùng một con voi chiến đấu với nhau cả.

Chỉ là y cũng muốn vị sư đệ của mình kiến thức một chút thực lực để có thể rút ra bài học cho bản thân, cho nên từ đầu Tông Môn Đại Diễn Bạch Dạ cũng không lên tiếng.

-Không để các vị chờ lâu nữa, mời hai thí sinh có thăm số 1 bước lên khán đài.

Người chủ trì âm thanh vang dội mở miệng, sau đó ông ta vung tay lên.

Từ trong ống tay áo ông ta bay ra một vật gì đó trông giống như là một cục đá vuông vức.

Cục đá bay lên không trung tới khoảng đất trống cạnh thạch kiếm sau đó bỗng chốc biến lớn vài trăm trượng rồi rơi xuống.

-Ầm ầm~

Âm thanh nặng nề vang lên, lúc này Trần Tinh mới hiểu được "khán đài" từ trong miệng ông ta có nghĩa là gì.

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

-Quả nhiên có chút môn đạo...

Tu Tiên chi sĩ, ngoài tu thuật pháp để chiến đấu ra, còn rất chú trọng chế luyện vũ khí của mình, cái này được gọi là pháp bảo bản mệnh.

Bọn họ dùng linh lực và tiên huyết để đưa vào vũ khí. Từ đó sẽ dễ dàng khống chế vũ khí hơn.....

Trần Tinh cũng không suy nghĩ nhiều vấn đề này, hắn tiến lên phía trước rồi mượn thế nhảy lên khán đài.

Đứng đối diện với hắn chính là một thanh niên nhân, phía sau của y trôi nổi một chiếc tiểu đỉnh, bề ngoài của nó cũng không quá tinh xảo.

Từ trong tiểu đình còn có thể thấy được nó toả ra khói trắng.

-Một Kim Đan cũng dám bước lên đây? Xem ra Thái Hư Tông cũng đã đến hết thời sánh ngang ngũ đại Tông môn còn lại rồi...

Người này hai tay khoanh trước ngực, mắt nhắm nghiền, mở miệng thì thảo, tựa như xem thường cùng Trần Tinh đấu.

-Haha, đạo hữu nói đúng, ta là tới tham gia náo nhiệt thôi, có gì kính xin đạo hữu nhường tay...

Trần Tinh khuôn mặt tươi cười, làm như không biết thái độ xem thường của thanh niên kia.

Phía dưới mọi người cũng không còn hứng thú quan sát, ai nấy đều lắc đầu rồi hướng mắt tới vị trí của Thái Hư Tử, tựa như muốn xem biểu hiện của ông ta thế nào.

Chỉ là Thái Hư Tử vẫn biểu hiện trấn tĩnh tự như. Không có biểu lộ hi vọng áy ỹ.

-Hừ, ta cũng không muốn cùng ngươi phí thời gian, ngủ một giấc đi.

Thanh niên nhân mở mắt, hừ lạnh một tiếng, y vừa dứt lời thì làn khói trắng từ trong tiểu đình kia toả ra càng dày đặc.

Nó hoá thành một con măng xà to lớn vào chục trượng hướng về Trần Tinh nhe nanh thị uy.

-Khê~

Măng xà từ làn khói hoá hình, trông rất sống động, hai mắt nó được phủ kín một tầng huyết hồng, chiếc lưỡi đưa ra đưa vào tạo ra âm thanh cứ như ru ngủ Trần Tinh.

Lúc này, trong đầu hần vang lên thanh âm nhắc nhở của hệ thống:

-Cảnh báo: Chủ nhân Trần Tinh nhận công kích linh hồn...có Huyết Long Giới Chỉ phòng ngự. Công kích vô hiệu!

Hệ thống thay vì gọi hần là "người chơi" đã đổi lại thành "chủ nhân", đây là sự khác biệt. Nhưng hần không có thời gian để suy nghĩ vấn đề này.

Trần Tinh thất thần chỉ trong phút chốc, chưa đầy 1s, thế nhưng điều này lại làm cho hần mồ hôi đầm đìa.

Hần tự hỏi, đối thủ của mình chỉ là một tên Hợp Thể Kỳ, không có gì đáng lo ngại.

Tuy nhiên nếu đổi lại mà một người khác với tu vi mạnh hơn thì sao?

Bản thân hần nhận ra một vấn đề, vấn đề rất lớn.

Đó chính là Linh Hồn của hần quá yếu!

Có Huyết Long Giới Chỉ phòng ngự, hần xem như vô sự, dù vậy, đây chỉ xem là giải pháp tạm thời.

Giả sử Huyết Long Giới Chỉ gặp "trục trặc" không hoạt động hoặc có công kích mạnh hơn và có thể phá vỡ phòng ngự của nó, như vậy há chẳng phải Trần Tinh cũng "tiêu tùng"?

Nghĩ đến đây Trần Tinh cũng quyết tâm sau khi lấy được Phục Linh Thảo nhất định phải chú tâm rèn luyện linh hồn.

Thanh niên kia thấy Trần Tinh biểu hiện như không có gì xảy ra liền tỏ vẻ nghi hoặc.

Trong lòng y thầm nghĩ:

-Chẳng lẽ ta vận dụng linh lực ít quá không đủ liều?

Lắc lắc đầu, thanh niên nhân vung tay, y không muốn giải quyết "êm đẹp" Trần Tinh nữa.

Theo cử động của người này, măng xà lắc mình lao tới tấn công Trần Tinh.

Nó há miệng lớn như chậu máu ra, hướng về Trần Tinh dự định nuốt hần.

Trần Tinh giả vờ sợ hãi, hần bật người né tránh lộn vòng trên đất, bộ dáng trông rất chật vật.

Thanh niên kia cười gằn, tay trái y đưa ra, một con măng xà từ thứ 2 từ trong tiểu đình xuất hiện.

-Rít~

Nó rít lên một tiếng chói tai sau đó trườn lên cùng con măng xà đầu tiên hợp kích Trần Tinh.

-Người còn muốn né tránh tới khi nào? Nhanh chóng nhận thua rồi tự giác lăn xuống dưới, nếu không đừng trách ta xuất thủ độc ác!

Người này đắc chí lên tiếng, nhìn điệu bộ của Trần Tinh cũng không chống đỡ được lâu, những người vây xem cũng không còn tỏ ra hứng thú, Hợp Thể với Hợp thể còn có hứng thú xem, một Kim Đan nhỏ nhoi ngay cả thuật pháp cao thâm Hợp Thể Kỳ không cần dùng tới cũng có thể giải quyết.

-Vậy sao?

Trần Tinh từ bật người lên né tránh công kích của 2 con mãng xà, khoe miệng treo lên tiểu ý mở miệng đạo.

Lúc này, hần vận dụng một ít linh lực, hai bên bàn tay xuất hiện hai quả thủy cầu nhỏ.

Hắn lập tức ném liền hai thủy cầu về phía tên kia.

-Trò vật...

Người này phát tay, trước mặt y xuất hiện một lồng sáng bảo hộ ngăn lại thủy cầu.

-Rầm~

Quả thủy cầu thứ nhất va chạm cùng lồng sáng tựa như bốc hơi tạo thành sương khói có phần mờ ảo che chắn tầm mắt người này.

Thế nhưng quả thủy cầu thứ hai ngay khi va chạm liền phát sinh tiếng nổ lớn.

Thanh niên kia như bị đại chùy đánh thẳng vào ngực, y rên lên một tiếng đau đớn sau đó lao đảo lùi về phía sau chuẩn bị té ngã.

Mất đi không chế, hai con mãng xà cũng nhanh chóng hoá thành khí trắng khi nẩy lui vào trong tiểu đình.

Nhân cơ hội này, Trần Tinh giả vờ đưa tay vào ngực, hần sử dụng thần thông Hư Không Tạo Vật để tạo ra một thanh ám khí rồi nhanh chóng ném thẳng về phía tiểu đình kia.

Nếu hần đoán không sai, chỉ cần phá đi tiểu đình này liền có thể giành chiến thắng.

Đơn giản bởi vì rất có thể người này đã tiến hành tế luyện tiểu đình này làm bản mệnh pháp bảo của bản thân.

-Keng keng~

Ám khí va chạm cùng tiểu đình phát sinh thanh âm đinh tai nhức óc, nó không thể phá vỡ hay xuyên thủng chiếc tiểu đình này được, nhưng chính vì vậy lại làm cho thanh ám khí đổi hướng rơi xuống mặt đất vừa lúc thanh niên kia lao đảo té xuống.

-Phập~

Những người xung quanh quan sát bỗng chốc hoa mắt siết chặt, âm thanh rất nhỏ không thể nghe được nhưng từ biểu hiện nét mặt của người kia liền có thể hiểu được cảm giác đau đớn đó.

-Ahhh

Người này không còn ngạo nghễ như ban đầu, mặt mũi tràn đầy nhũn nhũn hét thảm lẫn lộn sang một bên, Trần Tinh ngay lập tức lướt lên thừa cơ đá văng tên này xuống khán đài.

-Người giành chiến thắng chính là đệ tử Thái Hư Tông!

Ngay lúc này, thanh âm người chủ trì cũng vang lên tuyên bố người giành chiến thắng là hần.

Những người chứng kiến tròn tròn mắt, bọn họ không tin được tràng cảnh đang diễn ra này.

Trong lòng bọn họ chỉ nghĩ đến một ý niệm duy nhất, đó là Trần Tinh quá vô si.

Đồng môn của thanh niên này không phục bước ra lớn tiếng mắng:

-Ta không phục, kẻ này sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy làm sao có thể tuyên bố hần thắng cuộc được?

-Đúng đấy, chúng ta đều cảm thấy không phục!

Mọi người cũng hòa theo, Trần Tinh ngoáy ngoáy lỗ tai, không đợi người chủ trì lên tiếng hần liền đã tiếp lời:

-Chó nhà ai mà sủa lắm thế, ta hình như nghe có tiếng chó sủa quanh đây, vị đạo hữu nào nuôi chó xin lên tiếng, ta là một người cực kỳ yêu chó, nếu như có cơ hội nhất định sẽ cùng vị đó kết giao một hai.

Âm thanh Trần Tinh vừa cất lên, toàn bộ quảng trường lập tức yên tĩnh một mảng, không còn ai dám lên tiếng nói thêm nửa câu.

-Quá vô sỉ, người này sao có thể vô sỉ như vậy!

Đây chính là suy nghĩ của tất cả mọi người, nhưng bọn họ đều không nói ra.

Ngay cả những người không phục vừa rồi cũng im ngoan ngoãn ngậm miệng.

Dĩ nhiên là như vậy, nếu như bây giờ lên tiếng, há chẳng phải thừa nhận bản thân là "chó" mà hắn đã nhắc đến hay sao?

Người chủ trì cũng khuôn mặt khó coi, ông ta hiện tại không thể tuyên bố trận chiến tiếp theo.

Chỉ bằng một câu nói, Trần Tinh đã khuất phục tất cả mọi người dưới dâm uy của hắn.

Trần Tinh âm thầm gật đầu, hắn cảm thấy không sai biệt lắm, lúc này mới lên tiếng:

-Xin lỗi chư vị, có thể là lỗi tai ta có vấn đề nên nghe nhầm, há, chắc là vậy, ở nơi này làm sao có thể có "chó" được cơ chứ?

Hắn nói xong sau đó cũng tự giác nhảy xuống lôi đài, bắt chấp ánh mắt như muốn phun lửa của mọi người.

Toàn trường vẫn im lặng, vẫn chưa có ai đủ can đảm lên tiếng phá vỡ bầu không khí "trang trọng" hiếm có này.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Huyết Mạch Linh Thể

Trần Tinh trở lại vị trí, không ai chúc mừng hắn, bởi vì vẫn chưa có người lên tiếng.

Bạch Dạ giờ ngón cái hướng lên trên, Hắc Dạ thì giờ ngón cái hướng dưới. Hai huynh đệ một khen một chê, điểm chung của bọn họ chính là không thể không thần phục Trần Tinh được.

-E hèm, các vị, ta nghĩ chúng ta không nên nhắc đến vấn đề vừa rồi nữa, hiện tại trước mắt vẫn là tiến hành trận thi đấu thứ 2, các vị đạo hữu thấy thế nào?

Người chủ trì khuôn mặt có chút gượng gạo, nhưng ông ta không thể không lên tiếng phá vỡ bầu không khí này, bởi vì đó là trách nhiệm của ông ta.

-Vương đạo hữu nói chí lý, ta cảm thấy nên nhanh chóng bắt đầu trận thứ 2 mới là vương đạo.

-Đúng, ta cũng không phản đối, chuyện vừa rồi không nên nhắc đến nữa.

-Điều này là dĩ nhiên, Vương đạo hữu cứ tiếp tục.

..

Cả quảng trường nhanh chóng trở nên sôi nổi trở lại, bọn họ xem như cũng không thể không chấp nhận việc Trần Tinh là người giành chiến thắng được.

-Sur đệ a, huynh đây bắt đầu cảm thấy bản thân khâm phục đệ rồi.

Bạch Dạ lên tiếng, Trần Tinh trực tiếp không để ý đến.

Hắn qua loa vài câu sau đó cũng quảng ánh mắt hướng về khán đài.

Ngoài mục đích chính là Phục Linh Thảo ra, Trần Tinh tham gia Lục Tông Đạo Diễn này cũng có mục đích phụ. Đó là kiến thức một chút phong cách chiến đấu của những tu sĩ tu tiên.

Trận vừa rồi của hắn cũng chỉ là do tên kia có phần khinh địch, nên y chưa thật sự xuất ra toàn bộ thực lực của mình.

-Xin mời 2 vị giữ thăm số 2 nhanh chóng đi lên.

Người chủ trì thanh âm một lần nữa vang lên, ông ta nói xong cũng nhảy xuống phía dưới nhường lại khán đài cho 2 người còn lại.

Lúc này, từ trong đám người, hai thân ảnh đồng loạt bay lên đứng đối diện với nhau.

Điều làm Trần Tinh cảm thấy bất ngờ chính là, một trong hai người vậy mà hắn "quen".

Cũng không phải quen biết gì mà là đã gặp qua, là vị đại hán tu vi Tán Tiên kia!!

Trần Tinh chú mục vào thân ảnh của y, một người với tu vi Tán Tiên lại ẩn giấu thực lực tham gia Lục Tông Đạo Diễn này dĩ nhiên có mục đích.

Chỉ là hắn không hiểu, vì sao bản thân mình có thể nhìn ra được trong khi những người khác không biết được điều đó?

Để khẳng định suy đoán của mình là đúng, Trần Tinh trong lòng mặc niệm:

-Điều Tra Nhân Thuật!

Lúc này, thông tin sơ bộ của vị đại hán này cũng hiển hiện trước mắt hắn:

Tiểu Thiên Minh

Tu vi: Tam kiếp Tán Tiên

Thân phận: Ma Thiên Môn cận thân hộ vệ

Pháp thuật: Liễm Tức Thuật, Không biết.

Pháp bảo: Hộ Tâm Kính

Thần Thông: Không

-Ma Thiên Môn?

Trần Tinh trong lòng thì thầm, hắn đoán không sai, người này đến đây là có mục đích, chỉ là mục đích là gì hắn không quan tâm, miễn sao không phải là Phục Linh Thảo Trần Tinh liền xem như không biết.

Ngay lúc hắn sử dụng Điều Tra Nhân Thuật thì vị đại hán này cũng nhíu mày hướng ánh mắt về phía Trần Tinh tỏ vẻ nghi hoặc.

Trong lòng y đạo:

-Kỳ lạ, tại sao ta lại có cảm giác như bị tên kia nhìn thấu hết thầy bí mật?

Lắc lắc đầu, Tiểu Thiên Minh không nghĩ nhiều nữa, có thể đây chỉ là ảo giác, một Kim Đan làm sao có thể nhìn thấu mình được?

-Đạo hữu, chúng ta chỉ là luận bàn, đến điểm là dừng được chứ?

Người thanh niên bên người đang trôi nổi một thanh kiếm hướng về phía Tiểu Thiên Minh đề nghị.

Khuôn mặt của người này cũng có phần e dè, dĩ nhiên là phải như vậy.

Người tu tiên đa số đều là một bộ tiên phong đạo cốt, nam thanh nữ tú, nào đâu lại có người giống như Tiểu Thiên Minh?

Chiều cao của Trần Tinh cũng đã xem như hạc giữa bầy gà, vậy mà so với Tiểu Thiên Minh lại giống như một chú lùn cùng cỡ khổng lồ vậy.

So về hình thể cũng "ẻo lả" hơn rất nhiều.

-Đạo hữu nói phải, chúng ta cũng đến điểm là dừng liền được.

Tiểu Thiên Minh gật đầu không phản bác.

Lúc này, người chủ trì cũng lên tiếng tuyên bố trận thứ 2 bắt đầu.

Vừa dứt lời, thanh niên nọ liền thi triển thể công, hai tay y mở ra, thanh kiếm kia ồng lên một tiếng sau đó hoá thành cự kiếm to chừng 20 thước có hơn.

-Xuất!

Người này hét lớn một tiếng, thanh kiếm cự kiếm liền hoá thành lưu quang màu vàng chiếu thẳng về phía Tiểu Thiên Minh.

Tiểu Thiên Minh trong lòng cười nhạt, đối với tam kiếp Tán Tiên như y thì chiêu này không khác gì trò trẻ con, chỉ là đóng kịch phải đóng cho giống một

chút, nếu không liền sẽ bị người khác nghi ngờ.

Tiểu Thiên Minh thi triển pháp thuật của mình, hai y loé lên, trên bàn tay y liền xuất hiện một huyết sắc trường đao.

Thanh đao này cũng nhanh chóng hấp thu linh lực của Tiểu Thiên Minh rồi biến lớn.

-Dĩ Tắc Sơn Hà!

Tiểu Thiên Minh ngoài miệng giả vờ hét lớn, thanh đao phân ra thành 9 9 81 chuôi đao khác nhau rồi đón đỡ lấy thanh cự kiếm kia.

-Đỉnh Đỉnh Đỉnh~

Tiếng đao kiếm va chạm thanh thủy vang lên, do số lượng gấp gần cả trăm lần thanh cự kiếm, cho nên chỉ trong chốc lát thanh kiếm kia cũng bị những thanh đao của Tiểu Thiên Minh đánh văng ra đằng xa, thanh niên nhân biểu hiện có phần bối rối, nhưng chỉ trong vài giây, y liền lấy lại bình tĩnh vốn có.

Y phi thân lên không trung né tránh các thanh đao đang lao tới, hai tay y chấp lại giờ cao quá đầu, bàn tay bao phủ bởi ánh sáng màu vàng, ánh sáng này kéo dài ra trông giống như một thanh kiếm.

Xung quanh thanh hoàng sắc linh lực chi kiếm này còn phát ra lôi điện, ầm ầm có thể nghe được tiếng rè rè lách tách vang lên tựa như ổ điện bị chập mạch vậy.

-Lôi Đỉnh Tam Tuyệt Trảm!

Từ trong miệng người này có thể nghe được tên của chiêu thức.

-Rẹt rẹt rẹt~

Hào quang càng phát sáng, y trăm liền 3 trăm về phía Tiểu Thiên Minh.

Tiếng oanh minh nổ vang, từ trong hư không xuất hiện 3 đường kiếm mang lấy ba góc độ cùng lúc chém tới Tiểu Thiên Minh, tạo hình của nó là một tam giác cân.

Chiều theo tình thế này, Tiểu Thiên Minh dù có né tránh như thế nào đi nữa cũng sẽ bị trúng chiêu. Thế nhưng đây chỉ là dựa theo suy nghĩ của người quan chiến mà thôi.

Còn trên thực tế thì lại hoàn toàn khác.

-Trò trẻ con...

Tiểu Thiên Minh cười nhạt, tốc độ của y thừa sức để né tránh chiêu thức đó, tuy nhiên hà có gì Tiểu Thiên Minh lại tránh?

Tay phải y loé lên, trên tay y xuất hiện một tấm khiên nhỏ, tấm khiên này nhanh chóng biến lớn tầm khoảng lớn hơn bàn tay của y một chút mà thôi.

Chủ yếu là tấm khiên này phát ra quang hoàn màu cam sẫm hình thành một hộ thân kính đỡ lấy 3 đường kiếm khí kia.

-Choeng choeng choeng~

3 thanh âm cùng lúc vang lên,

ngay lúc này, khoé miệng thanh niên kia treo lên nụ cười nhạt.

-Tru!

Y lớn tiếng quát lên, bầu trời tựa như cộng minh theo tiếng quát này.

-Rầm rầm rầm~

3 đạo sấm liên tiếp hoá thành giao long trùng kích lên người Tiểu Thiên Minh.

-Cờ-rắc~ Ầm Ầm~

Tấm khiên lập tức vỡ vụn, sấm sét càng quét tất cả, tiếng nổ rung trời vang lên, thân ảnh của Tiểu Thiên Minh cũng bị Giao Long Sấm nuốt chửng.

Khói bụi bốc lên che phủ tầm nhìn của mọi người.

-Chiêu thức thật lợi hại, không nghĩ tới Thiên Kiếm Tông lại đào tạo ra một đệ tử kiệt xuất như vậy.

Một vị trưởng lão không biết môn phái nào lên tiếng tấm tắc ngợi khen.

-Đúng là như thế, xem ra tên đệ tử Huyết Dao Tông kia cũng lành ít dữ nhiều rồi.

Một người khác thì lại tỏ vẻ tiếc nuối lắc đầu. Mặc dù thi đấu không có quy định không được giết chết đối phương.

Nhưng vì để bảo toàn số lượng thiên tài để chống đối lại Ma Thiên Môn nên thông thường thì tu sĩ rất ít hạ sát chiêu.

Vừa rồi hai người này cũng đã có nói, đến điểm là dừng, không nghĩ tới thanh niên nhân này lại xảo trá hạ độc thủ như vậy.

Chỉ là kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, vấn đề này cũng không có ai đứng ra lên tiếng chỉ trích y. Phần lớn là bởi vì y là người của Thiên Kiếm Tông!

Thanh niên kia từ trên không trung hạ xuống đứng cách một khoảng. Nụ cười treo trên miệng của y vẫn không tắt:

-Haha, đây mới chính là uy lực thật sự của Lôi Đình Tam Tuyệt Trảm, bị nó khắc ấn thì chỉ có chạy đằng trời. Người chỉ có thể trách bản thân mình không may gặp phải ta mà thôi.

Người này tự tin chắc thắng, cho nên cũng không ngại mở miệng xỉ vả Tiểu Thiên Minh để tăng uy danh của mình.

Trần Tinh nhìn biểu hiện của thanh niên nhân thì lắc đầu không thôi, tâm tính như vậy cũng được xưng là thiên kiêu?

Hèn gì cả 6 đại tông môn hơn cả chục vạn tu sĩ cũng đấu không lại một Ma Thiên Môn.

Hiện tại ngay cả Tông chủ Huyết Dao Tông cũng đã bị người khác khống chế, xem ra sau lần Lục Tông Đạo Diễn này có thể 6 tông phái này cũng sẽ xoá tên.

Điều Trần Tinh nghĩ đến hoàn toàn là có cơ sở, ở bên phía Huyết Dao Tông mọi người đều tỏ ra không lo lắng gì, chỉ là việc Trần Tinh cảm thấy hiếu kỳ là cô gái vừa rồi ngăn cản hắn hiện tại đã không thấy?

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

-Phải đi điều tra một thoáng, lỡ như chủ ý của bọn họ là Phục Linh Thảo thì nguy...

Trần Tinh nghĩ tới đây cũng nhanh chóng tìm cơ rời đi. Hắn là người đầu tiên bước vào vòng trong, sau trận này vẫn còn 10 trận nữa. Thời gian vẫn còn nhiều.

-Sur huynh, đệ đột nhiên cảm thấy bụng không được thoải mái cho lắm, huynh có biết chỗ nào giải quyết được không, đệ sợ không quen đường đi lạc vào nhầm nơi đặt phần thưởng thì phiền phức nữa?

Trần Tinh khuôn mặt nhăn nhó, 2 chân khép lại uốn éo, thấy tình cảnh éo le này của Trần Tinh, Bạch Dạ cũng bất đắc dĩ ngó nghiêng, người làm sư huynh như y cũng rất quan tâm chúng sư đệ của mình.

-Sư đệ, đệ cứ yên tâm đi, phần thưởng được Tiểu Thiên Hầu tiền bối cất giữ, cho nên đệ không cần lo lắng vấn đề đó, vả lại nơi này chỉ là một nơi dùng để luyện tập của Thiên Kiếm Tông mà thôi, không có chỗ nào cấm kỵ cả.

Trần Tinh nghe xong liền trong lòng thở phào, nếu là như vậy thiết nghĩ mục đích của Ma Thiên Môn không phải là Phục Linh Thảo, hắn cũng đa tạ một tiếng sau đó giả vờ chạy sang một bên khác quan sát trận chiến.

Đã không còn lo lắng thì ở lại xem biểu diễn cũng được.

Lúc này, phía trên khán đài rộng lớn, khi khói bụi qua đi, thân ảnh Tiểu Thiên Minh mới hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ là, sau khi nhìn thấy bộ dáng của y, một mảnh kinh hô đồng loạt vang lên:

-Huyết Mạch Linh Thể! Không nghĩ tới lại là huyết mạch linh thể!

-Đại Địa Hắc Hùng? Huyết Dao Môn tìm đâu ra một đệ tử như thế này?

-Xem ra kẻ chiến thắng không ai khác là y rồi!

....

Âm thanh nói liên không dứt, Trần Tinh phía dưới cũng trầm tư suy nghĩ.

Thông qua kiến thức đạt được từ Tàn Chính, hắn có thể đại khái hiểu được cái gì gọi là Huyết Mạch Linh Thể.

Chỉ là kiến thức của y đối với cụm từ này cũng cũng rất mơ hồ, cho nên việc này hắn cũng không dám đưa ra nhiều ý kiến.

Trần Tinh không đặt nặng vấn đề này, mục đích của hắn vẫn chỉ có 1.

Đó là Phục Linh Thảo, không khác!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Thái Hư Tử âm mưu?

Trần Tinh không hiểu nhiều về Huyết Mạch Linh Thể, cho nên hắn nhanh chóng hướng mắt lên trên chăm chú quan sát Tiểu Thiên Minh.

Trần Tinh không sử dụng Điều Tra Nhân Thuật để dò xét y, thứ nhất chính là, cho dù có sử dụng thì ắt hẳn cũng sẽ không có kết quả, bởi vì đồng thuật của hắn quá kém, thứ 2 là việc lúc đầu khi hắn sử dụng Điều Tra Nhân Thuật, Tiểu Thiên Minh đã có cảm ứng và liếc sang nhìn hắn.

Điều này chứng tỏ, khi hắn sử dụng nó, người đó liền sẽ sinh ra cảm ứng.

Nếu như hiện tại hắn sử dụng thêm một lần nữa, ắt hẳn người này sẽ hoài nghi đến mình.

Hắn không có lý do gì hành động một cách đại dột như vậy. Cho dù cơ bản Trần Tinh không sợ y, nhưng mà hắn vẫn không ngu ngốc tự rước phiền phức vào thân.

Phía trên khán đài, Tiểu Thiên Minh thân hình hiện ra không chút tổn hại, bao phủ y chính là hư ảnh một con Hắc Hùng có phần trong suốt nhưng lại có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Nó to chỉ khoảng vài trượng nhưng các lại tỏ ra uy nghiêm đáng sợ, nhất là hai mắt của nó, đặc biệt hung tàn và khát máu, trên trán Hắc Hùng còn ẩn ẩn như có như không một ấn ký, ấn ký này rất mờ nhạt nên Trần Tinh không thấy rõ hình dạng của nó.

-Gràoooo~

-Ongggg~

Con Hắc Hùng ngửa mặt lên trời gào thét, tựa như khinh thường trời cao một dạng, tiếng thét tạo thành âm ba làm nổ tung cả bầu trời.

Một tầng bạch vân bị nó xuyên thủng, lộ ra khoảng không trong xanh đường kính chừng mấy mươi mấy vạn trượng.

Mọi người hoảng hốt, riêng thanh niên kia thì mặt mày tái mét, khuôn mặt sợ hãi lùi về phía sau.

Chỉ bằng một tiếng hồng liên có thể tạo ra uy lực kinh thiên động địa như vậy.

Nếu là một Tấn Tiên tu vi một kích toàn lực cũng chỉ có thể tạo ra uy lực tương tự như thế mà thôi.

Điều này chứng tỏ, Huyết Mạch Linh Thể thật sự có sự khủng bố riêng của nó.

Vấn đề là có điều không hợp lý cho lắm, bởi vì một Hợp Thể không thể nào có thể tùy tiện thu phát Huyết Mạch Linh Thể như vậy được.

Còn về nguyên nhân, chỉ có thể đề cập lúc sau.

-Đến điểm là dừng? Hắc hắc...

Tiểu Thiên Minh mở miệng đạo, tiếng cười của y cũng nhanh chóng chuyển sang nụ cười của sự giết chóc.

Huyết Mạch Linh Thể thu vào cơ thể, hư ảnh Đại Địa Hắc Hùng cũng biến mất, Tiểu Thiên Minh bàn tay cũng xuất hiện một thanh đao, thanh đao này cũng rất khác so với khi nãy.

Bề ngoài nó trông sắc bén vô cùng, trên thân đao còn được trạm khắc một con Hắc Hùng, xem ra là bản mệnh pháp bảo của y.

-Hậu Thiên Linh Bảo! Lần này lại là Hậu Thiên Linh Bảo, tại sao trên người hắn lại có nhiều bảo bối như vậy?

Một ông lão biết hàng ngay lập tức chỉ vào thanh đao la lớn, ông lão này cũng không phải tu vi quá cao, chỉ là Nguyên Anh mà thôi, có thể là do sở thích sưu tầm bảo vật nhiều nơi, cho nên ông ta mới vừa nhìn liền nhận ra.

Còn về tâm tính lẫn tu vi, người này cũng không đáng nhắc tới cho lắm.

Âm thanh ông lão rất lớn, cho nên rất nhiều người đều nghe được lời này, Lục Tông Đạo Diễn được tổ chức, người giành chiến thắng chung cuộc cũng chỉ được ban thưởng một món Hậu Thiên Linh Bảo cùng một gốc linh thảo, có thể nói nếu so với việc này thì người thắng cuộc cũng chỉ nhiều hơn bảo vật trong tay Tiểu Thiên Minh đúng một gốc Phục Linh Thảo.

Ánh mắt mọi người hướng về phía tông chủ Huyết Dao Tông, tựa như muốn hỏi liệu có phải ông ta vừa phát hiện bí cảnh nào đó hay không?

Chỉ có như vậy mới có thể lý giải được vì sao Tiểu Thiên Minh lại mang đến nhiều bất ngờ như thế.

Những tiếng ồn ào chỉ diễn ra được mấy giây ngắn ngủi, bởi vì lúc này tâm trí của bọn họ cũng bị kéo theo động tác của Tiểu Thiên Minh.

Y tay cầm thanh đao chỉ thẳng thương khung, ngay lập tức thanh đao bùng lên ngọn lửa đỏ tươi, nó nhanh chóng mở rộng phạm vi, ánh sáng xung quanh dường như cũng tỏ ra lép vế và bị lấn ép về độ sáng so với ngọn lửa này, nương theo đó chính là việc không khí xung quanh cũng bị đốt cháy đến vạn vật, nhiệt độ lan toả làm cho mọi người quan chiến cũng không tự chủ được mồ hôi lăn dài trên mặt.

Riêng về phần thanh niên kia, trong mắt y giờ phút này chỉ có thể nhìn thấy duy nhất một ngọn lửa đang cháy ngày càng lớn, đến khi giọng nói hữu lực vang lên bên tai, y mới hồi phục lại tinh thần.

-Người có thể chết...

Đôi mắt của trọn to hết mức có thể, bên trong ánh mắt của y phảng chiếu một vệt sáng loé lên, kèm theo đó chính là một đóa hoa hình ngọn lửa đang nở rộ.

-Tĩnh Thế Luân Hồi Trảm!

Dứt lời, mọi thứ phảng phát như trở nên đỏ rực khi mà tầm mắt mọi người đều bị bao phủ bởi một màu đỏ đồng nhất

-Oanh oanh oanh~

Khán đài lắc lư, mặt đất rung động, biển lửa hùng hục đốt cháy cả một vùng trời, nó bốc cao đến hơn trăm trượng có hơn, nhiệt lượng toả ra đủ sức nóng chảy bất cứ vật gì.

Thanh niên này không kịp phát ra tiếng hét thảm hay những lời trần trối trước khi chết thì đã bị ngọn lửa nuốt chửng đến tro cốt cũng không còn.

Nguyên Anh của y dĩ nhiên không thể tránh thoát khỏi số phận bị thiêu thành tro bụi, hồn phi phách tán!

Cùng lúc đó:

-Oo~

Phía dưới khán đài, Vương trưởng lão, người chủ trì cũng là người sử dụng pháp bảo bản mệnh của mình tạo thành khán đài ới ra một ngụm máu.

Khuôn mặt ông ta cũng trở nên trắng bệch, nếu không phải có người đỡ lấy, tin chắc vị Vương trưởng lão này cũng đã gục ngã.

Những người phía dưới chứng kiến cảnh tượng này đều hít một hơi thật sâu, miệng không dám đưa ra bình phẩm.

Tất cả đều đã quá rõ ràng, lực lượng này đã siêu việt Hợp Thể Kỳ có thể đạt được, nếu không có gì bất ngờ, mọi người cũng đã nhận định Tiểu Thiên Minh chính là ứng cử viên số 1 cho ngôi vị quán quân.

Một số người tinh mắt hơn liền nhận ra cốt lõi vấn đề, đó là việc thanh đao của hắn có thể trong thời gian ngắn tiến hành bộc phát ra lực lượng kinh khủng dựa trên linh lực mà người sử dụng tích góp vào trong đó, nếu y không sử dụng thanh đao này, trong chiến đấu, có thể những người khác còn có cơ hội giành chiến thắng.

Nhưng đáng tiếc, sẽ có người nào ngu tự chịu thiệt sao?

Ngọn lửa bùng cháy mãi không tàn, không còn cách nào khác. Một vị trưởng lão của Thiên Kiếm Tông cũng đứng ra, ông ta từ trong người lấy ra một bầu nước da dê, sau đó vung tay ném bầu nước da dê đó lên không trung rồi hai tay ông ta vẽ vẽ, miệng lầm bầm cái gì đó.

Nước từ trong miệng túi nước bắt đầu "phun trào" dập tắt biển lửa.

Túi nước da dê nhìn có vẻ chỉ uống một hơi liền cạn sạch, không nghĩ tới từ trong đó lại chứa đựng nước khổng lồ như vậy.

Những người đứng xem cũng cảm thấy bất ngờ trước sự việc. Không phải bất ngờ vì trong lúc dập lửa, mà là sau khi lửa bị dập tắt.

Khán đài, chính xác hơn là vị trí thanh niên kia bị đốt tan thành tro bụi đã bị nấu chảy lồm xồm xuống một đoạn, xung quanh vị trí đó cũng uốn lượn chập chòn.

Pháp bảo bản mệnh của vị Vương trưởng lão xem ra cũng bị tổn hại nghiêm trọng. Bản thân ông ta thì bị trọng thương tổn hao nguyên khí.

Trần Tinh tự hỏi, liệu đây có phải là Tiểu Thiên Minh cố tình làm như vậy nhằm làm giảm chiến lực của Thiên Kiếm Tông hay không?

Vị Vương trưởng lão kia tu vi ít ỏi cũng đã đạt đến nhất kiếp Tán Tiên. Chiến lực của ông ta cũng không thể khinh thường, chỉ là hiện tại bộ dáng của Vương trưởng lão cũng không đáng để tâm lắm.

Trần Tinh đối với Tiểu Thiên Minh cũng sinh ra hứng thú, nếu quả thật là y đang cố tình, đồng nghĩa với việc người này không phải hạng người "cơ bắp".

-Các vị, Vương trưởng lão hiện tại đã bị trọng thương không thể tiếp tục chủ trì Lục Tông Đạo Diễn lần này, do đó, những trận chiến tiếp theo sẽ do Bao mỗ làm người thay thế.

Ông lão còn lại lên tiếng tuyên bố, dù sao cũng không thể vì chuyện này mà hoãn đi những cuộc chiến khác.

Dĩ nhiên cũng không có ai phản đối chuyện này, bọn họ còn muốn xem những trận chiến đặc sắc khác, ai lại đi quan tâm đến chuyện một ông lão bị trọng thương?

Khán đài cũng đã bị Vương trưởng lão thu hồi, cho nên hiện tại không có "nơi" để diễn ra trận đấu được nữa.

Điều này nằm ngoài dự tính của mọi người nên cũng không ai biết phải làm sao.

Hợp Thể Kỳ tu vi nếu đánh nhau trực tiếp trên quảng trường nhất định sẽ tạo ra phá hoại nhất định, bằng chứng là việc vừa rồi, còn nếu đánh nhau trên không trung quá xa, mọi người không thể quan sát được.

Đừng quên, mục đích Lục Tông Đạo Diễn chính là trao đổi học hỏi cùng lựa chọn ra đệ tử thiên kiều dãn dất đệ tử Lục Đại Tông Phái đối đầu cùng Ma Thiên Môn.

Lý do đơn giản chính là cả hai bên, các vị Tán Tiên đều không muốn tham gia vào trận chiến này, nguyên do không cần phải nói.

Có ai lại muốn chiến đấu trong khi bản thân chỉ cách con đường trường sinh vài bước?

Không tới dạng bắt đắc dĩ, Tán Tiên chỉ núp phía sau chỉ đạo đệ tử.

Đây là việc phản ánh chân thật nhất mặt tối của việc phân cấp về vai vế và thực lực.

Đứng ở vị trí thấp, người chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của người khác!

Không có lực lượng, người chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh đó mà không thể làm trái!

Bởi vì, nếu như người không làm theo mệnh lệnh hoặc làm trái mệnh lệnh, người sẽ bị đưa vào tầm nhắm và có thể chết bất cứ lúc nào không thể biết trước...

Đây chính là những vấn đề mà Trần Tinh thừa biết, hắn cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều tạo áp lực cho bản thân thêm nữa.

Quảng trường vẫn đang nghị luận sôi nổi để tìm ra cách giải quyết cho vấn đề không có địa điểm thi đấu.

Trong lúc mọi người không biết phải làm sao, một trung niên mỹ phụ đứng ra lên tiếng:

-Hay là để ta sử dụng pháp bảo của mình làm nơi đài vậy.

Bà ta dứt lời thì cũng giơ tay lên, từ trong ống tay áo bà ta bay ra một bông hoa, bông hoa này nhìn như không có gì đặc biệt, chỉ là nó nhanh chóng biến lớn rồi tựa như cắm rễ trên nền đá quảng trường.

Các cánh hoa cũng xoè ra, tạo thành một nơi đài, mặc dù nó không bằng phẳng cho lắm nhưng cũng tạm chấp nhận được vì có thể bảo vệ được quảng trường.

Có nhiều người nghĩ rằng, tại sao phải tốn thời gian để bảo vệ nơi này làm gì?

Đây là câu hỏi đang quanh quẩn trong đầu bọn họ, chỉ là vấn đề này là do Tiểu Thiên Hầu đề ra.

Không ai biết vì sao phải làm như vậy, có thể sau lưng còn ẩn chứa một bí mật khác, hoặc cũng có thể chỉ đơn thuần là ông ta không muốn tổ chức Lục Tông Đạo Diễn những lần sau ở một địa điểm khác.

Thế nhưng mà, theo Trần Tinh thấy, có lẽ sau lần này thì Lục Tông Đạo Diễn thiết nghĩ cũng không còn cần thiết nữa.

Bởi vì hắn quan sát được, Thái Hư Tử dường như đã có hành động.

Chương 200: Như Ý Ngọc

Trong lúc mọi người đang hướng mắt nhìn về phía khán đài "mới" kia, thì Thái Hư Tử đã lẳng lặng rời đi.

Nhìn điệu bộ, dáng vẻ của ông ta hiện tại không khác nào một ông lão bình thường, chẳng hề phát giác được sóng linh lực ba động trong người ông ta, nếu không phải Trần Tinh từ đầu đã để ý đến lão thì hẳn cũng không thể nào phát hiện cử động khác thường này, bởi vì hiện tại Thái Hư Tử không khác gì một phàm nhân cả. Mà có ai lại để ý một phàm nhân? Nhất là khi trên quảng trường có mấy vạn người đang có mặt ở đây?

Điều này khẳng định thêm suy đoán của hắn, hiện tại hắn đã có thể chắc chắn Thái Hư Tử có âm mưu gì đó, chỉ là giờ vẫn chưa biết âm mưu đó là gì.

Dĩ nhiên hắn cũng không thể ngay lúc này đứng ra chỉ chứng, dù sao đi nữa, mọi chuyện nếu như không đụng chạm đến lợi ích của hắn, Trần Tinh liền có thể một mắt nhắm, một mắt mở, thờ ơ cho qua chuyện.

Mọi người vẫn tiếp tục vẫn tiếp tục tiến hành đối chiến, tuy nhiên dường như những trận chiến phía sau không được hấp dẫn như trận chiến của Tiểu Thiên Minh cho lắm.

Các trận chiến nhằm chán liên tiếp diễn ra, Lăng Vũ cùng Bạch Dạ cũng chật vật giành được thắng lợi.

Tiêu Kiếm nghiền ép đối thủ chỉ trong vài chiêu, thực lực mà y biểu hiện ra cũng chênh lệch nhiều so với Tiểu Thiên Minh.

Có thể là do y giấu đi là bài tẩy, hoặc có thể là đối thủ của y chỉ là đệ tử thiên kiều của Cực Lạc Tông - một tông phái chuyên nghiên cứu về nơi cực lạc, chiến đấu bằng cách tạo huyền thuật.

Riêng về Hắc Dạ thì thua trận, thua trận không phải là thực lực của y không đủ, chỉ có thể đối phương quá khủng bố khiến Bạch Dạ không thể không nghiêm nghị nói với Hắc Dạ rằng:

-Đệ đệ, ta chỉ nói với đệ một câu duy nhất, nếu như ngươi không nhận thua năng ta. Từ đầu về sau đừng gọi ta là ca ca nữa!

Hắc Dạ khuôn mặt biến đổi, y liếc mắt nhìn trên khán đài, người Bạch Dạ nhắc đến, không ai khác là vị nữ đệ tử Linh Nhạc Tông kia, Hắc Dạ không hiểu vì sao khi đột nhiên ca ca mình lại tỏ ra nghiêm nghị như vậy, y muốn chiến đấu, không những thế, y còn muốn giành chiến thắng.

Tuy nhiên khi nhìn điệu bộ của Bạch Dạ, Hắc Dạ chỉ có thể kêu lên một tiếng ca, sau đó cũng gật đầu chấp nhận rồi mặt ừ mày chau đi lên khán đài.

Việc này dĩ nhiên không cần giải thích nhiều, vì để giúp Hắc Dạ hiểu được vô tình lộ không thật không thích hợp với y. Cho nên Bạch Dạ chỉ có thể nghiêm túc như vậy, còn vì sao đối tượng lại là cô gái kia, lúc trước đã đề cập đến.

Đây là trường hợp đầu tiên có người tự động bỏ cuộc, điều này cũng chỉ ra điểm thất trách trong công tác tổ chức.

Lục Tông Đạo Diễn không có bất kỳ quy tắc gì, chỉ là để mọi người thoải mái đánh một trận, dùng hết con thủ đoạn mà chiến thắng.

Khi chiến đấu với Ma Thiên Môn sẽ đề cập đến cái gì gọi là quy tắc sao? Dĩ nhiên câu trả lời sẽ là không!

Chính vì vậy, việc Hắc Dạ bỏ cuộc cũng làm cho mọi người máng thăm không thôi.

Bọn họ vẫn trông mong được chứng kiến cảnh đánh nhau gây chấn nã.

-Các vị đạo hữu, hiện tại đã tìm ra được 12 người giành quyền vào vòng trong. Bao mỗi cũng không làm phí thời gian của mọi người, xin mời 12 người tiến lên phía trước bốc thăm tuyển trạch thi đấu.

Trần Tinh, Lăng Vũ, Bạch Dạ, 3 người đồng thời bốc thăm sau đó trở về vị trí.

9 người khác cũng tương tự như vậy.

Lần này, Bạch Dạ không hỏi Trần Tinh lá thăm số mấy nữa.

Bởi vì nếu trùng, thì cho dù là đồng môn cũng phải đối chiến với nhau.

-Được rồi, xin mời hai người có lá thăm số 1 nhanh chóng tiến lên.

Vị Bao lão giả này vừa dứt lời, Bạch Dạ liền lách mình bay lên phía trên chờ đợi đối thủ.

Trần Tinh cũng nhìn lại lá thăm trong tay, hần lắc đầu cười khỏ, sau đó cũng tung người đứng đối diện với y.

Bạch Dạ có phần bất ngờ, sau đó y nở nụ cười rồi hướng về Trần Tinh lên tiếng:

-Sur đệ, không nghĩ tới cả 2 lần đệ đều bốc thăm số 1, như vậy cũng tốt, chúng ta độ sức một trận cũng được.

Nghe được những lời này, Trần Tinh cũng tỏ ra thành thật, giọng điệu cũng trở nên nghiêm túc hơn, âm thanh cũng đã hạ xuống thấp nhất vừa đủ 2 người nghe được, hần nói:

-Sur huynh, ta nghĩ huynh nên chịu thua, ta thực sự có chuyện trọng yếu cần phải vào vòng trong, ngoài ra, một lát nữa sẽ xảy ra đại sự, theo ta suy đoán Lục Tông sau lần này nhất định sẽ bị xoá tên. Tốt nhất là huynh cùng Hắc Dạ nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Bạch Dạ nghe được những lời này lập tức trở nên nghiêm túc, ánh mắt hoài nghi nhìn lấy Trần Tinh tựa như muốn hỏi là đại sự gì?

Chỉ là Trần Tinh chăm chú nhìn y rồi lắc đầu thái độ biểu hiện hần cũng không biết, miệng hần động động nhưng không phát ra âm thanh.

Dựa theo khẩu hình miệng, Bạch Dạ có thể đoán được 3 từ mà Trần Tinh nhắc tới.

3 từ này chính là Thái Hư Tử.

Bạch Dạ nghe xong đồng tử co rút. Y nhanh chóng hướng ánh mắt về phía vị trí Thái Hư Tông.

Lúc này thân ảnh của Thái Hư Tử cũng đã không thấy. Bạch Dạ bộ dạng liên hiểu được vấn đề.

Y nhìn lấy Trần Tinh, sau đó hít một hơi thật sâu, ánh mắt từ bất ngờ chuyển sang nghi hoặc, cuối cùng là hiểu kỳ.

-Sur đệ, nếu sự việc đúng như lời đệ nói, ta cũng sẽ không rời đi nơi này. Ta muốn biết, rốt cuộc là chuyện quái gì đang diễn ra?

Bạch Dạ để lại một câu liền dứt khoát xoay người nhảy xuống khán đài.

Mọi người nhìn mà há hốc mồm, không ai nghe được lời đối thoại của hai người, chỉ biết là hai người đang nói chuyện với nhau.

Tương chừng đồng môn đang chào hỏi để tránh làm rách lòng, không nghĩ tới lại là một màn "đôi co" miệng lưỡi.

Lần thứ 2 Trần Tinh giành chiến thắng bằng một cách "vô si", mọi người nhìn hần với ánh mắt "phun ra lửa" nhưng không ai lại dám phản bác hay lên tiếng đưa ra kiến nghị.

Đơn giản chính là lẽ như hần lại ví một loài vật nào đó thì bọn họ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm mồm.

Những trận còn lại thì cũng không đáng nhắc tới. Bởi vì chúng so với Tiểu Thiên Minh đều quá lép vế.

Lọt vào vòng trong chỉ còn lại 4 người.

Trần Tinh, Tiểu Thiên Minh, Tiêu Kiếm, cuối cùng là Lăng Vũ.

Riêng về Lăng Vũ là người giành chiến thắng sau khi hỗn chiến giữa 3 người thua cuộc.

Người nài thua không ai khác chính là Tiêu Kiếm.

Về việc này y cũng chỉ biết hướng về nài xin lỗi, cơ mà không ai ngoại trừ Trần Tinh có thể nhìn ra, Lăng Vũ chưa sử dụng toàn bộ lực lượng của mình, tuy hần chỉ chứng kiến nài xuất thủ đôi lần, nhưng hần có thể đưa ra khẳng định này, bởi vì cái lần mà Lăng Vũ bắt lấy linh hồn Tàn Chính kia, nài đã sử dụng tốc độ nhanh hơn hiện tại không chỉ vài lần.

Còn về lý do Lăng Vũ làm như vậy, Trần Tinh cũng không biết.

Theo mọi người dự đoán, người giành chiến thắng sau cùng chỉ có 1 trong hai người.

Hoặc Tiểu Thiên Minh hoặc Tiêu Kiếm.

Về phần Lăng Vũ cùng Trần Tinh thì trực tiếp bị mọi người phán định thất bại.

Lần rút thăm cuối cùng, Lăng Vũ cùng Tiểu Thiên Minh đối chiến với nhau, còn Trần Tinh thì sẽ cùng Tiêu Kiếm tranh tài.

Trận đầu tiên đương nhiên chính là hần cùng y ra sân.

Bước lên khán đài, Trần Tinh cũng không có biểu hiện gì quá lo lắng hay sợ hãi.

Đứng đối diện với hắn, Tiêu Kiếm khoé miệng cong lên, đôi mắt thì như một con thú săn mồi nhìn chăm chăm vào Trần Tinh.

Y không lập tức ra tay mà nhìn Trần Tinh cười nói:

-Ta không thể không bội phục ngươi mặc dù ngươi thắng bằng "may mắn" nhưng sự can đảm của ngươi đã nằm ngoài dự đoán của ta, một Kim Đan có thể đi được đến đây phải xem là kỳ tích, nhưng kỳ tích này có lẽ phải chấm dứt ở nơi này!

Giọng điệu có phần nhẹ nhàng, thế nhưng ẩn chứa bên trong đó là vô tận sát cơ, Trần Tinh không phải người ngu, hắn dĩ nhiên biết được điều đó.

Hắn đã sống trên dưới 200 năm từ khi bắt đầu xuyên qua thế giới đầy rẫy kỳ tích này.

Khoảng thời gian mất trí cũng như ở vào thế giới ảo, những trận chiến, những kinh nghiệm, đặc biệt là những bài học mà Huyết Long đã từng nhắc qua, Trần Tinh đều nhớ rõ.

Tâm cơ của hắn không phải dùng để đấu với những người ngay cả việc ẩn nhẫn cũng không biết.

Đáng nói hơn chính là thực lực của Tiêu Kiếm trong mắt Trần Tinh chỉ là đồ bỏ đi, hắn muốn giết y lúc nào cũng có thể.

-Dường như ngươi muốn giết ta lắm thì phải? Lý do chính là vì Lăng Vũ?

Trần Tinh đột nhiên hỏi một câu như vậy, Tiêu Kiếm nghe xong cũng không còn cười được nữa, thay vào đó, khuôn mặt của y cũng trở nên nghiêm nghị.

Ánh mắt sắc bén khiếp người, y không nói thêm một lời nào, tay phải đưa ra, các điểm sáng từ trong hư không dần dần hội tụ vào lòng bàn tay y.

Điểm sáng ngày một nhiều, chỉ mất chưa đầy 1s để các điểm sáng này hình thành một thanh kiếm.

Thanh kiếm này không phải do linh lực của Tiêu Kiếm tạo thành, mà thanh kiếm này chính là pháp bảo bản mệnh của y.

Quang Minh Như Ý Kiếm!

Cái tên này không phải do Tiêu Kiếm tự nghĩ ra, mà chính là dựa trên thuộc tính pháp tắc mà y lĩnh ngộ ra được kết hợp với vật liệu làm ra thanh kiếm này: Như Ý Ngọc.

Về phần công dụng của Như Ý Ngọc, có thể tùy ý biến ảo trạng thái lớn nhỏ, nếu biến lớn uy lực có thể tăng lên gấp bội.

Bên cạnh đó, Như Ý Ngọc vẫn còn nhiều tác dụng khác, chỉ là lúc này không thích hợp để đề cập đến cũng như Trần Tinh không biết điều này.

Tiêu Kiếm hơi nâng bàn tay, Quang Minh Như Ý Kiếm lập tức ửng lên một tiếng tựa như cảm ứng với chủ nhân của mình, sau đó nó vọt thẳng lên không trung độ cao khoảng trăm trượng có hơn.

Tiêu Kiếm không nói cũng chẳng rằng, y bật người theo rồi lơ lửng trên không cách mặt đất chừng 10 trượng, bộ dáng cao cao tại tại thường nhìn xuống Trần Tinh.

Trần Tinh ngẩng đầu lên nhìn, miệng hơi nhếch lên, thái độ vẫn trấn tĩnh thong dong không chút rung động hay gợn sóng nào.

Đã tới nước này cũng không cần đóng vai thẳng hề nữa, hắn cũng chỉ còn cách thờ dài một hơi.

Không biết hắn vì sao thờ dài, có thể là hắn đã cảm thấy mệt mỏi khi phải "ép" bản thân làm những việc mà mình không thích.

Lúc này hắn có thể trở về với con người thật của chính mình mà không cần phải giả vờ nữa.

Trần Tinh không đủ tự tin có thể từ trong tay Tiểu Thiên Hạo đoạt Phục Linh Thảo, bởi vì cơ bản hắn đang sợ, sợ nếu như trên đời này chỉ có duy nhất một gốc Phục Linh Thảo nếu có chuyện gì bất trắc thì cơ hội sống của Lâm Triều Anh càng nhỏ nhoi, do vậy Trần Tinh phải đi từng bước một, cẩn thận từng li từng tí.

Nhìn thân ảnh ngao nghể phía trên Trần Tinh vẫn không làm ra hành động nào, nói chính xác là hắn đang nghĩ cách ép buộc Tiểu Thiên Hạo ngoan ngoãn giao ra Phục Linh Thảo, nhưng nếu nói ra quá trực tiếp sẽ làm đối phương nắm thóp, về căn bản Trần Tinh không biết Phục Linh Thảo hình dáng ra sao, hắn cũng không biết liệu đây có phải là tên thứ mình cần hay chỉ đơn thuần là trùng tên.

Lúc này, âm thanh của Tiêu Kiếm cũng tiếp tục vang lên kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ:

-Ngươi đã không còn cơ hội...chết đi, Văn Tiên Lạc Nhật!

Nhìn thấy bộ dáng có phần ngẩn ngơ của Trần Tinh, Tiêu Kiếm cho là hắn đã sợ hãi đến nỗi trở nên ngu ngốc, y cũng không còn hứng thú hành hạ hắn nữa.

Nương theo tiếng nói của Tiêu Kiếm, Quang Minh Như Ý Kiếm lấy tốc độ nhanh nhất có thể biến lớn thành một thanh cự đại binh khí.

Nó to đến nỗi che lấp ánh sáng tạo nên một bóng râm trải dài cả vạn trượng.

Thanh kiếm chỉ thẳng Trần Tĩnh mà lao xuống, không khí dường như cũng bị nó xé rách làm đôi khi mà 2 bên mũi kiếm cũng đã xuất hiện tia khói trắng do tốc độ di chuyển quá nhanh của một vật thể.

Mọi người từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, ai nấy đều bàng hoàng chờ đợi giây phút thanh kiếm va chạm cùng khán đài.

Là khán đài mà không phải là Trần Tĩnh, bởi vì không một ai có thể nghĩ hắn có thể tránh thoát hay sống sót sau chiêu này.

*Hết chương

Rồng bay tước lượn, kim quang thấu trời. Nhìn xuống thế gian, ta là chúa tể Truyện mới a!

Khuyến mãi bỏ quảng cáo khi nạp đậu

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thần Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.